

Chọc Đông Cung

TIỂU
HÒA
MIÊU



Mục lục

<u>Chương 1: Đầu Ốc Nhanh Nhạy</u>	
<u>Chương 2: Sợ Chết Khiếp</u>	
<u>Chương 3: Xem Mắt</u>	
<u>Chương 4: Phong Thái</u>	
<u>Chương 5: Khóc Thì Khóc</u>	
<u>Chương 6: Hình Tượng Đã Xấu Rồi, Xấu Thêm Nữa Cũng Chẳng Sao</u>	
<u>Chương 7: Chùa Cô Lan</u>	
<u>Chương 8: Hắn Đi Rồi</u>	
<u>Chương 9: Lục Cô Nương</u>	
<u>Chương 10: Nhượng Bộ</u>	
<u>Chương 11: Khúc Thủy Lưu Thương</u>	
<u>Chương 12: Bầm Bão</u>	
<u>Chương 13: Thái Tử Có Trái Tim Nhân Hậu Đây Bao Dung</u>	
<u>Chương 14: Đâu Đâu Cũng Chỉ Toàn Là Sơ Hở</u>	
<u>Chương 15: Chơi Đêm</u>	
<u>Chương 16: Thư Tình</u>	
<u>Chương 17: Gặp Thái Tử</u>	
<u>Chương 18: Trường Ngựa</u>	
<u>Chương 19: Điểm Tâm Nhỏ (1)</u>	
<u>Chương 20: Điểm Tâm Nhỏ (2)</u>	
<u>Chương 21: Vượt Ranh Giới</u>	
<u>Chương 22: Đến Lướt Ngươi Báo Đáp (1)</u>	
<u>Chương 23: Đến Lướt Ngươi Báo Đáp (2)</u>	
<u>Chương 24: Rắn Lớn (1)</u>	
<u>Chương 25: Rắn Lớn (2)</u>	
<u>Chương 26: Buồn Cười (1)</u>	
<u>Chương 27: Buồn Cười (2)</u>	
<u>Chương 28: Nàng Dưa Vào Đâu Mà... (1)</u>	
<u>Chương 29: Nàng Dưa Vào Đâu Mà... (2)</u>	
<u>Chương 30: Cứ Vậy (1)</u>	
<u>Chương 31: Cứ Vậy (2)</u>	
<u>Chương 32: Sao Hắn Phải Thừa Nhận? (1)</u>	
<u>Chương 33: Sao Hắn Phải Thừa Nhận? (2)</u>	
<u>Chương 34: Săn Thú Mùa Thu (1)</u>	
<u>Chương 35: Săn Thú Mùa Thu (2)</u>	
<u>Chương 36: Rượu Mạnh (1)</u>	
<u>Chương 37: Rượu Mạnh (2)</u>	
<u>Chương 38: Sâu Thẳm Trong Rừng (1)</u>	
<u>Chương 39: Sâu Thẳm Trong Rừng (2)</u>	
<u>Chương 40: Ân Nhân Cứu Mạng (1)</u>	
<u>Chương 41: Ân Nhân Cứu Mạng (2)</u>	
<u>Chương 42: Ý Lại (1)</u>	
<u>Chương 43: Ý Lại (2)</u>	

Chương 44: Xem Kịch (1)
Chương 45: Xem Kịch (2)
Chương 46: Quán Quýt (1)
Chương 47: Quán Quýt (2)
Chương 48: Thái Tử Dẫn Theo Biểu Mộị (1)
Chương 49: Thái Tử Dẫn Theo Biểu Mộị (2)
Chương 50: Không Để Ý (1)
Chương 51: Không Để Ý (2)
Chương 52: Mờ Mịt (1)
Chương 53: Mờ Mịt (2)
Chương 54: Manh Mối (1)
Chương 55: Manh Mối (2)
Chương 56: Hạ Bộ (1)
Chương 57: Hạ Bộ (2)
Chương 58: Đường Đêm (1)
Chương 59: Đường Đêm (2)
Chương 60: Tai Vách Mạch Dừng (1)
Chương 61: Tai Vách Mạch Dừng (2)
Chương 62: Thành Thật Hơn (1)
Chương 63: Thành Thật Hơn (2)
Chương 64: Lòng Dạ Thái Tử (1)
Chương 65: Lòng Dạ Thái Tử (2)
Chương 66: Chúng Không Sao Chứ? (1)
Chương 67: Chúng Không Sao Chứ? (2)
Chương 68: Tuyệt Đối Không Thể (1)
Chương 69: Tuyệt Đối Không Thể (2)
Chương 70: Chẳng Lẽ Nàng Đã Đồng Ý Với Điện Hạ? (1)
Chương 71: Chẳng Lẽ Nàng Đã Đồng Ý Với Điện Hạ? (2)
Chương 72: Cô An Ủi Nàng Trước (1)
Chương 73: Cô An Ủi Nàng Trước (2)
Chương 74: Nhìn Bên Trái (1)
Chương 75: Nhìn Bên Trái (2)
Chương 76: Suy Đoán (1)
Chương 77: Suy Đoán (2)
Chương 78: Quà Tân Hôn (1)
Chương 79: Quà Tân Hôn (2)
Chương 80: Nàng Thích Trang Nào? (1)
Chương 81: Nàng Thích Trang Nào? (2)
Chương 82: Sợ Hải Đến Ngắt Đi (1)
Chương 83: Sợ Hải Đến Ngắt Đi (2)
Chương 84: Bồn Phận Của Nàng (1)
Chương 85: Bồn Phận Của Nàng (2)
Chương 86: Nàng Sợ Cái Gì? (1)
Chương 87: Nàng Sợ Cái Gì? (2)
Chương 88: Nàng Sợ Sao? (1)
Chương 89: Nàng Sợ Sao? (2)
Chương 90: Nguyên Vinh Phu Nhân (1)
Chương 91: Nguyên Vinh Phu Nhân (2)

Chương 92: Chuyện Xưa (1)
Chương 93: Chuyện Xưa (2)
Chương 94: Ý Tưởng (1)
Chương 95: Ý Tưởng (2)
Chương 96: Thiên Gia Thân Tình (1)
Chương 97: Thiên Gia Thân Tình (2)
Chương 98: Bản Năng Phát Hiện
Chương 99: Rời Kinh
Chương 100: Làm Phiền
Chương 101: Canh Phòng
Chương 102: Món Quà Trời Ban (1)
Chương 103: Món Quà Trời Ban (2)
Chương 104: Hồi Kinh
Chương 105: “Nàng Nói Xem, Ta Là Ai?” (1)
Chương 106: “Nàng Nói Xem, Ta Là Ai?” (2)
Chương 107: Chỉ Mỗi Mình Nàng Biết (1)
Chương 108: Chỉ Mỗi Mình Nàng Biết (2)
Chương 109: Tự Tay Làm Lấy
Chương 110: Nàng Là Đồ Lừa Đảo (1)
Chương 111: Nàng Là Đồ Lừa Đảo (2)
Chương 112: Sai Lầm
Chương 113: Hẩn Biệt (1)
Chương 114: Hẩn Biệt (2) (Hoàn Chính Văn)
Chương 115: Ngoại Truyện 1: Bé Con (1)
Chương 116: Ngoại Truyện 1: Bé Con (2)
Chương 117: Ngoại Truyện 2: Bé Con (3)
Chương 118: Ngoại Truyện 3: Bé Con (4)
Chương 119: Ngoại Truyện 4: Bé Con (5)
Chương 120: Ngoại Truyện 5: Bắt Đầu Lại (1)
Chương 121: Ngoại Truyện 6: Bắt Đầu Lại (2)
Chương 122: Ngoại Truyện 7: Bắt Đầu Lại (3)
Chương 123: Ngoại Truyện 8: Bắt Đầu Lại (4)
Chương 124: Ngoại Truyện 9: Bắt Đầu Lại (5)
Chương 125: Ngoại Truyện 10: Bắt Đầu Lại (6)
Chương 126: Ngoại Truyện 11: Bắt Đầu Lại (7)
Chương 127: Ngoại Truyện 12: Bắt Đầu Lại (8)
Chương 128: Ngoại Truyện 13: Bắt Đầu Lại (9)
Chương 129: Ngoại Truyện 13: Bắt Đầu Lại (10)
Chương 130: Ngoại Truyện 14: Đại Nhân Tự Chủ (1)
Chương 131: Ngoại Truyện 14: Đại Nhân Tự Chủ (2)
Chương 132: Ngoại Truyện 15: Đại Nhân Tự Chủ (3)
Chương 133: Ngoại Truyện 16: Đại Nhân Tự Chủ (4)
Chương 134: Ngoại Truyện 17: Đại Nhân Tự Chủ (5)
Chương 135: Ngoại Truyện 18: Đại Nhân Tự Chủ (6)
Chương 136: Ngoại Truyện 19: Đại Nhân Tự Chủ (7)
Chương 137: Ngoại Truyện 19: Đại Nhân Tự Chủ (8)
Chương 138: Ngoại Truyện 20: Đại Nhân Tự Chủ (9) (Hoàn Toàn Văn)

Chương 1: Đầu Ốc Nhanh Nhạy

DTV-EBOOK

Tết Nguyên tiêu, ngày Mười lăm tháng Giêng, đèn lồng hoa được giăng lên cao, rọi sáng cả một dãy phố dài.

Cảnh tượng này trông cứ như là dải ngân hà xa tít tận chín tầng mây đang rơi xuống nhân gian vậy, dưới bầu trời đầy sao, dòng người đi đường sánh vai nhau qua lại, người người nhà nhà đều cùng ngắm nhìn những chiếc đèn lồng hoa sáng rực.

Vào một ngày náo nhiệt như thế kia, chẳng hiểu sao mà Khúc Ngưng Hề lại chỉ dám rứt cái đầu nhỏ vào, chui tọt vào trong xe ngựa, còn xe ngựa thì đang lăn bánh về phía Hoàng thành.

Từ trước đến nay nàng vẫn luôn sợ lạnh, và ngay lúc này đây, dù nàng đã khoác áo choàng vào rồi, hai tay còn đang ôm lò sưởi bằng đồng nữa, nhưng các đầu ngón tay của nàng vẫn có cảm giác hơi lạnh lạnh.

Từ sau khi thành Thượng Kinh bước sang Xuân cho đến nay, không có dấu hiệu nào cho thấy là trời sẽ ấm trở lại, không biết thời tiết giá lạnh như thế này sẽ còn kéo dài bao lâu nữa.

Xe ngựa đã chạy cả một đoạn đường dài cùng với những tiếng “lộc cộc lộc cộc”, cuối cùng thì bây giờ cũng đã đến được cửa cung, rồi hòa vào dòng xe ngựa huân quý của Thượng Kinh đang nối đuôi nhau như rồng mà lần lượt chạy vào trong.

Hôm nay là ngày hội đêm vui, tiếng trống nhạc nổi lên khắp các ngõ Hoàng thành, Đế Hậu chung vui cùng thần dân, quan lại cùng gia quyến có mặt mũi đều đến tham dự.

Những chiếc đèn lồng mới tinh được đặc chế để dùng trong cung đã được treo lên từ trước, điểm xuyết dưới mái hiên hành

lang, ánh đèn dầu tỏa sáng rực rỡ.

Lẽ ra Khúc Ngưng Hề phải vào cung sớm để đi thỉnh an Hoàng hậu, nhưng vì bây giờ đã không còn kịp nữa, nên nàng cũng được giản lược lại bước ấy mà đi thẳng đến cung Giáng Ngọc – nơi tổ chức yến tiệc.

Nàng còn chưa đi được nửa chặng đường, chỉ vừa mới bước qua cổng hoa lựu thôi, mà đã nhìn thấy tiểu cung nữ cầm theo một chiếc đèn lồng lục giác đứng canh giữ cách đó không xa.

Thị lực của tiểu cung nữ này rất tốt, vừa nhìn thấy bóng dáng yếu diệu ấy là tiến tới đón ngay, nàng ấy cười nói: “Nhị Hoàng tử cần dặn nô tỳ đi theo soi đèn cho Khúc cô nương.”

Khúc Ngưng Hề nghe vậy thì ngẩng đầu lên, nàng nhìn những chiếc đèn lồng treo dọc đường trong cung, sau đó đáp lời: “Đêm nay đèn đuốc sáng choang thế này, không cần soi đèn thêm nữa đâu.”

Ngân Bình đứng ở một bên khẽ cười, khẽ lên tiếng nhắc nhở nàng rằng: “Tiểu thư, đây là tấm lòng của Nhị Hoàng tử đó ạ.”

Tiểu cung nữ vội vã gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy ạ!”

Khúc Ngưng Hề nhìn hai người một cái, sau đó mới chậm chậm hiểu ra.

Nàng mím môi và nói: “Không cần đi theo ta đâu, chỉ cần cảm tạ Nhị Hoàng tử thay ta.”

Khúc Ngưng Hề nói xong câu này thì kéo vạt áo choàng sát lại rồi đi lướt ngang qua tiểu cung nữ.

Tiểu cung nữ không ngờ sẽ nhận về được lời từ chối, còn không được phép đi theo nàng nữa chứ, thế nên nàng ấy chỉ biết đứng ngây người ra ngay tại chỗ, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

“Tiểu thư...” Ngân Bình cất bước đuổi theo, không nhin được mà bắt đầu khuyên nhủ: “Nhị Hoàng tử là biểu huynh của tiểu thư, biểu huynh quan tâm mọi mọi của mình hơn một chút, cũng không phải là chuyện to tát gì...”

Tính thêm một lần trong buổi tối ngày hôm nay, thì thật sự là tiểu thư đã khước từ Nhị Hoàng tử quá nhiều lần rồi.

Khúc Ngưng Hê không hề muốn tiếp tục câu chuyện này với nàng ấy, nàng xoa xoa lò sưởi nhỏ trong tay và nói: “Ngân Bình, nếu em không im lặng được thì lần tới ta sẽ không dẫn em theo nữa.”

Quả thật việc phái một tiểu cung nữ đến đưa đón nàng chỉ là một chuyện cỏn con mà thôi, phép tắc cư xử giữa nam nữ chưa lập gia thất của triều Đại Hoàn cũng không khắt khe đến thế.

Chỉ là... vì hành động ấy bắt nguồn từ Nhị Hoàng tử, nên sự việc này cũng trở nên không bình thường ngay.

Hay là muốn xem thử phản ứng của Hoàng hậu?

Ngân Bình không dám nói thêm gì nữa, nàng ấy biết tiểu thư đang lo lắng điều gì.

Tiểu thư vừa sinh ra đã là một mỹ nhân, xinh đẹp từ trong trứng nước. Cứ mỗi năm trôi qua, bên cạnh việc lại trưởng thành hơn năm trước một chút, nét đẹp của nàng cũng ngày một nảy nở, dung mạo lung linh làm say đắm lòng người.

Thỉnh thoảng Hoàng hậu nương nương sẽ cho gọi cháu gái vào cung, nuôi dưỡng nàng như hoa như ngọc, và tất nhiên là, bà ta làm những chuyện này để “sử dụng” nàng, để có thể lôi kéo thêm nhiều sự trợ giúp từ quan hệ thông gia.

Chắc chắn là bà ta sẽ không vui khi thấy con trai mình thương nhớ biểu muội. Bà ta không cho phép điều đó xảy ra.

Không thể nói là canh phòng nghiêm ngặt hay ngăn cấm gì, nhưng nếu Hoàng hậu nương nương biết được hai người âm thầm qua lại, chắc chắn là bà ta sẽ cảm thấy rất tức giận.

Ngân Bình nào có gan chọc giận Hoàng hậu, chỉ là, nàng ấy cảm thấy... Nhị Hoàng tử để tâm đến tiểu thư như thế kia, thế nên, có một số việc, không hẳn là không thể trù tính.

Lẽ nào việc trở thành Hoàng tử phi kim tôn ngọc quý chẳng tốt hơn là làm thê tử của những vị quan dưới kia hay sao?

Đây là còn chưa nói đến việc, chưa biết là sẽ chọn trúng hạng người nào để kết thành phu thê nữa...

Nhưng nàng ấy nghe nói là, Hoàng hậu nương nương muốn lôi kéo những vị văn nhân thanh quý kia, nếu không bàn tới vô số những quy củ phức tạp kia, thì có lẽ là cuộc sống cũng sẽ trôi qua một cách bình dị thôi.

Tuy không thể nói là nghèo khó, nhưng “mặt mũi lớn hơn trời” mà, làm con dâu của gia đình như vậy, chắc chắn là ít nhiều gì cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

...

Dưới mặt đất của cung Giáng Ngọc có lắp đặt hệ thống ống thông bếp, nên không khí trong cung điện lúc này rất ẩm áp và dễ chịu.

Khúc Ngưng Hề vừa đến chưa được bao lâu thì yến tiệc cũng bắt đầu.

Nàng cởi áo choàng ra, đặt lò sưởi tay xuống rồi lặng lẽ ngồi vào vị trí của mình.

Thái tử điện hạ và Nhị Hoàng tử một trước một sau lần lượt xuất hiện, trước sự bao vây của mọi người, hai người hành lễ

chào hỏi nhau. Hiển nhiên là, trong mắt mọi người thì đây chính là cảnh tượng “huynh đệ thân thiết tỏ lòng tôn kính với nhau”.

Khúc Ngưng Hề cúi đầu hạ tầm nhìn, nàng không nhìn về phía bên kia, chỉ lặng lẽ tách biệt với đám người đó.

Từ trước đến giờ nàng vẫn luôn như vậy.

Nàng lúc nào cũng tỏ vẻ ngoan ngoãn khéo léo mà ngồi bên cạnh Hoàng hậu, giống như một con búp bê trắng được làm từ men sứ.

Hàng lông mày đen, làn da trắng tuyết, hàng răng đều tăm tắp cùng với đôi môi đỏ mọng, dáng vẻ của nàng cực kỳ bắt mắt, khiến người ta không thể vờ như không thấy nàng được.

Buổi tiệc tối nay không khác những buổi tiệc trước đó là bao.

Đế Hậu cùng nhau đến, mọi người trăm miệng một lời, đồng loạt hô hào vạn tuế. Từ phi tần cho đến các vị Hoàng tử, Công chúa, hay là những vương công đại thần, chỉ cần là chuyện có thể nói thì đều sẽ tiến lên góp đôi lời.

Chẳng mấy chốc, bàn tiệc đã trở nên náo nhiệt, còn Khúc Ngưng Hề thì vẫn cứ ngồi ở đó, giống như một bức tượng điêu khắc bằng ngọc tuyết đẹp có một không hai được người ta đặt trên bàn vậy.

Có người ở sau lưng nói nàng là một mỹ nhân đầu gối, tiếc thay cho gương mặt xinh đẹp này của nàng.

Rõ ràng là Ngân Bình đã thấy Nhị Hoàng tử liếc nhìn sang đây tận mấy lần, nhưng còn tiểu thư nhà bọn họ... tất nhiên là mắt nàng vẫn nhìn thẳng, mắt còn không thèm chớp lấy một cái nào.

Yến tiệc diễn ra được hơn phân nửa, bệ hạ bị Vân Chiêu nghi dụ dỗ uống thêm hai ly rượu, tửu lượng chạm tới mức cực hạn, không chống đỡ nổi nữa, không lâu sau cũng bãi giá rời khỏi yến tiệc.

Khúc Hoàng hậu – với tư cách là một chính cung – cũng theo đó mà đặt ly rượu xuống, rồi sau đó cũng đi qua thiên điện để nghỉ ngơi.

Đế Hậu đã không còn ở đây, những kẻ bầy tôi đã có thể thoải mái hơn một chút, có người ra Ngự hoa viên tản bộ ngắm lồng đèn.

Ca vũ vẫn tiếp tục cho đến giờ Hợi thì mới dừng hẳn, sau đó là tiết mục xem pháo hoa.

Khúc Ngưng Hề dìu Hoàng hậu, nàng và bà ta cùng đi đến thiên điện, nàng khẽ nói: “Ban nãy con thấy cô mẫu không ăn được mấy, người có muốn uống chút canh ấm lót dạ không ạ?”

Thời tiết se lạnh, nên khi nhóm cung nữ dâng thức ăn lên, đồ ăn cũng đã nguội đi đôi phần sau một quãng đường di chuyển khá dài.

“Không cần đâu.” Khúc Hoàng hậu khoác tay nàng, không thèm đặt trò vật vãnh của Vân Chiêu nghi vào trong mắt, thậm chí là khoe môi và đuôi lông mày của bà ta còn đang khẽ nhếch lên, dường như đều mang theo ý cười.

Như thế là bà ta đang muốn nói gì đó.

Khi hai người bước vào trong thiên điện, Khúc Hoàng hậu nhắc về một người với nàng ngay: “Văn Du có quen biết Tam cô nương Trịnh gia không?”

Khúc Ngưng Hề sinh ra vào lúc hoàng hôn, người nhà đặt nữ danh cho nàng là Văn Du.

Nàng lắc đầu nói: “Nàng ấy là cô nương nhà Tả Thừa tướng đúng không ạ? Văn Du chưa từng tiếp xúc với nàng ấy.”

Cô nương ấy là tiểu thư khuê các “hàng thật giá thật”, dòng dõi thư hương mấy đời, không giống như Khúc gia bọn họ.

Khúc gia có một vị kế Hoàng hậu, nhờ đó nên mấy năm qua mới dần có khả năng “ngóc đầu lên” ở Thượng Kinh, nhưng phụ thân và huynh trưởng đều không nhậm chức ở trong triều, chỉ có một cái danh hão An Vĩnh Hầu mà thôi.

Thật lòng mà nói, nếu so sánh cùng những thế gia khác thì vẫn có chút chênh lệch.

Tất nhiên là Khúc Hoàng hậu hiểu điều này rất rõ, nên bà ta mới cực kỳ thận trọng trong việc chọn chính thê cho Nhị Hoàng tử.

Bà ta nhếch môi, trông khá đắc ý: “Bệ hạ đã nhả ý bằng lòng với ta rồi, chưa hẳn là nhi tử của ta không thể thành hôn trước Thái tử.”

Không cần biết là xét về dòng chính hay trưởng tử, vì tất cả đều phải xếp Thái tử ở phía trước, nhưng bệ hạ vẫn chần chừ chưa chọn ra được Thái tử phi cho Đông Cung.

Nhìn thế nào thì cũng thấy là, con thú được lòng vua hơn.

Huống hồ chi, thê tộc được chọn trúng lại còn là Tả Thừa tướng có cánh cửa tương lai rộng mở phía trước...

Thảo nào cô mẫu lại vui mừng như vậy.

Nhưng mà, Khúc Ngưng Hề nghe nói là, lòng Trịnh tam cô nương hướng về Thái tử điện hạ.

Đây là do một người bạn nơi khuê phòng lén nói cho nàng biết, có lẽ là do tâm tư của Trịnh tam cô nương đơn thuần, nên khó lòng che giấu được.

Mỗi lần nàng ấy thấy Thái tử thì đều sẽ nhìn đến mức ngây người ra, sau đó, gương mặt nhỏ nhắn sẽ dần đỏ ửng lên, tâm tư trong lòng rõ ràng rành rành.

Điều này cũng dễ hiểu thôi, bởi vì cái vị trong Đông Cung kia quá đổi hào hoa phong nhã, từ bé là vị đó đã giống như thần tiên sống ở trên cung trăng tồn tại trong những bức hoạ rồi.

Thuở nhỏ, trong lần đầu tiên Khúc Ngưng Hề gặp Thái tử, nàng cũng đã vô cùng ngạc nhiên trước vẻ ngoài quá đổi nổi bật của đối phương.

Tích thạch như ngọc, liệt tùng như thúy / Lang diễm độc tuyệt, thế vô kỳ nhị [*].

[*] Trích từ “Bạch thạch lang khúc” của Quách Mậu Thiển. Dịch nghĩa: Thân thể tựa như ngọc, khí chất như cây tùng đứng sừng sững, thường được dùng để miêu tả vẻ đẹp của một chàng trai, không có người thứ hai trên đời này có thể đẹp được giống như vậy.

Người ta có thể chưa từng nghe nói rằng, tiên Hoàng hậu là một mỹ nhân tuyệt thế như thế nào; nhưng Thái hậu nương nương lúc còn trẻ là một mỹ nhân khuynh thành, có thể là Thái tử giống tổ mẫu của hắn.

Vì đã có Thái tử như châu như ngọc chắn ở phía trước rồi, nên nếu lấy ra để so sánh thì Nhị Hoàng tử...

Khúc Ngưng Hề không nói gì nhiều, có mấy lời, tốt nhất là không nên nói ra từ miệng nàng, cô mẫu sẽ tự điều tra ra được thôi.

Nàng ở trong thiên điện để hầu hạ Hoàng hậu nghỉ ngơi một lát, đến khi thấy cô mẫu nhắm mắt dưỡng thần mới nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Ngân Bình ôm áo choàng đứng chờ bên ngoài, thấy tiểu thư đi ra thì bước tới khoác áo choàng vào cho nàng ngay, nàng ấy mỉm cười hỏi ý nàng rằng: “Tiểu thư có muốn đi dạo quanh hồ Liên Thịnh không ạ? Bên đó có một noãn các để nghỉ chân.”

Bây giờ vẫn còn sớm, đi dạo vườn hoa thì rất dễ chạm mặt những người khác, Khúc Ngưng Hề suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý: “Được.”

...

Chủ tớ bọn họ bước ra khỏi cung Giáng Ngọc, đi vào Ngự hoa viên, bỏ tiếng đàn sáo lại đằng sau.

Gió lạnh thổi vào mặt, Ngân Bình quên mất rằng phải cầm theo lò sưởi tay, hai tay đang khép chặt cửa Khúc Ngưng Hề càng len sâu vào trong ống tay áo choàng hơn, nhưng bấy giờ, các đầu ngón tay nàng vẫn lạnh ngắt.

Bây giờ đã là đầu xuân rồi, không biết là cái giá rét ở Thượng Kinh sẽ còn kéo dài thêm bao lâu nữa.

Ngự hoa viên được tô điểm bởi những chiếc đèn lồng sáng rực, thỉnh thoảng sẽ có tiếng cười ở gần đó vọng lại, còn có những cung nữ thái giám bưng khay đi qua đi lại.

Hai người đi đến bên hồ Thịnh Liên, noãn các cũng đã gần ngay trước mắt rồi.

Đột nhiên, có một tiểu cung nữ vội vàng chạy lại, kéo tay Ngân Bình, vừa mở miệng ra là đã gọi mấy tiếng “tỷ tỷ tốt”, rồi nói là có việc khẩn cấp cần nàng ấy hỗ trợ.

Khúc Ngưng Hề chưa kịp có phản ứng gì thì nàng ấy đã bị người ta kéo đi mất, sự việc chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt mà thôi.

“Ngân Bình...” Nàng hơi bối rối, “cô đơn lẻ bóng” mà đứng tại chỗ.

Khúc Ngưng Hề nhìn noãn các sáng trưng cách đó không xa, nàng bỗng cảm thấy vô cùng kỳ lạ – đây là một thứ cảm giác rất kỳ lạ, đến độ nàng không thể diễn tả thành lời, và trước đây nàng cũng chưa từng cảm nhận được.

Điều này khiến nàng do dự vô cùng.

Chỗ đó... Có lẽ đã có người nhanh chân đến trước chiếm chỗ rồi, nàng không nên đi vào trong đó.

Không hẳn là trực giác của Khúc Ngưng Hề sẽ chính xác hoàn toàn, chỉ là, bỗng nhiên nàng không muốn đi vào trong noãn các cho lắm.

Ban này nàng có nhìn thấy mấy cung nữ đi ngang qua và có bưng theo khay, mặc dù không nhìn quá kỹ, nhưng nàng lơ mơ nhớ ra được là, hình như trên khay có rượu với thức ăn...

Chẳng may có người ở trong đó thật thì sao?

Khúc Ngưng Hề nhớ ngay đến lúc nàng mới vào cung, lúc ở cổng hoa lựu, nàng đã gặp được một tiểu cung nữ.

Đây không phải là lần đầu tiên Nhị Hoàng tử làm ra mấy hành động “mờ ám” này, cũng không phải là lần đầu “tùy ý làm bậy” ngay dưới mí mắt của cô mẫu.

Hắn ta hoàn toàn không hề lo lắng rằng, việc mà hắn ta đang làm có thể sẽ mang đến phiền phức cho người khác.

Mà lúc này đây, Khúc Ngưng Hề không có bất kỳ một chứng cứ xác thực nào cho thấy Nhị Hoàng tử đang ở trong chốn các kia, nàng cũng không thể đi đến đó để “chứng thực” được.

Nàng suy nghĩ một lúc, sau đó nhanh chân rẽ vào một con đường nhỏ ngoằn ngoèo gần đó.

Nhờ có cái quan hệ thân thích của Hoàng hậu này, nên số lần mà Khúc Ngưng Hề vào cung cũng không hẳn là ít, với vốn hiểu biết nhất định về Ngự hoa viên, nàng đã chọn đi vào một con đường vòng và thuận lợi rời khỏi khu vực hồ Liên Thịnh.

Nàng cất bước vội vã, không dám quay đầu lại, đi thẳng một mạch đến đài Lạc Huỳnh ở gần đó.

Nơi này cách cung Giáng Ngọc – nơi tổ chức yến tiệc khá xa, có thể xem đây là một nơi tương đối yên tĩnh trong Ngự hoa viên.

Thời tiết bây giờ đang rất lạnh, Khúc Ngưng Hề đi bộ một lát, người cũng nóng lên được đôi chút nên không thấy lạnh cho lắm, nàng tựa vào một cây cột màu đỏ thẫm rồi ngồi xuống.

Mong sao chỉ là do nàng nghĩ nhiều, nếu chuyện này là do Nhị Hoàng tử làm thật, thì tại đây và ngay trong Ngự hoa viên này, chưa chắc là hẳn ta đã có thể qua mặt được tai mắt của cô mẫu.

Khúc Ngưng Hề không dám để lộ ra, dù chỉ là một chút. Vì một khi cô mẫu biết được chuyện này, nàng sẽ chỉ có hai kết cục...

Một là, nhanh chóng tuyển chọn một người rồi gả nàng đi, coi như kiếm một mối quan hệ thông gia để củng cố địa vị cho Khúc gia.

Hai là, Hoàng hậu thương yêu nhi tử đến mức có thể “hào phóng” gả nàng cho nhi tử của bản thân mình, “hào phóng” ban cho nàng danh hào thiếp thất.

Chỉ cần nghĩ thôi cũng biết, vị trí chính phi của Nhị Hoàng tử không phải là vị trí có thể ngồi vào một cách dễ dàng.

Những thứ này không phải là điều mà Khúc Ngưng Hề mong muốn. Mặc dù nàng không có quyền quyết định hôn sự của bản thân, nhưng... nàng có thể tạm thời trì hoãn trong một khoảng thời gian.

Khúc Ngưng Hề yên lặng ngồi tựa vào cây cột, tâm tình nàng cũng dần bình ổn trở lại.

Không biết là đã trôi qua bao lâu, chợt, một câu “Thái tử điện hạ” vang lên, như “gọi hồn” nàng, buộc nàng phải tỉnh táo lại.

Bấy giờ nàng mới nhận ra rằng, không biết từ khi nào mà đã có vài người xuất hiện ở gần đài Lạc Huỳnh.

Vị dẫn đầu đoàn người kia mặc áo bào thêu chỉ bạc, khoác thêm áo choàng lông trắng muốt bên ngoài, rõ ràng đây chính là người đứng đầu Đông Cung – Bùi Ứng Tiêu.

Đỉnh đầu hắc cài bạch ngọc quan, tóc đen buông xõa, dung mạo tựa như tranh vẽ, gương mặt vẫn chứa chan ý cười như thường lệ, dáng vẻ vẫn như tiên giáng trần giống bao ngày.

Sau đó, bàn tay hắc gơ lên, các ngón tay thon dài đặt trên cổ của tiểu cung nữ trước mặt, và cuối cùng, có một tiếng “răng rắc” giòn giã vang lên.

Cảnh tượng không hề báo trước này khiến Khúc Ngưng Hề ngây người ra.

Ngay từ ban đầu, mọi sự chú ý của nàng đã dồn về phía Bùi Ứng Tiêu, nên nàng không để ý thấy là còn có một tiểu cung nữ nữa.

E rằng hầu hết mọi người đều sẽ chú ý vào sự hiện diện bất mắt nhất trước tiên, rồi đợi đến khi ánh mắt ấy của mình được “san sẻ” qua cho những người khác, thì tiểu cung nữ kia đã vẹo cổ ngã xuống đất, chỉ kịp phát ra vài tiếng đứt quãng.

Động tác gọn gàng dứt khoát như vậy, như thể đó là một hành động hết sức bình thường thôi vậy.

Thậm chí, trong đôi mắt hẹp dài của Bùi Ứng Tiêu còn chẳng có nổi một gợn sóng nào, ý cười trên môi vẫn vậy... Mà dường như là còn có một chút tà ác nữa.

Khúc Ngưng Hề khẽ rùng mình, gần như nàng đã rơi vào tình thế “tự nghi ngờ bản thân mình”, rằng hình như là nàng đã nhìn lầm rồi.

Thái tử điện hạ của triều Đại Hoàn là người có tấm lòng rộng lượng, ôn hòa dịu dàng, sao có thể làm thế được?

Người đó là Thái tử thật sao?

Là vị Thái tử mà văn võ bá quan đều hết lời ca ngợi ư?

Cây cột đỏ thẫm dưới ánh đèn lồng trong cung tạo nên một cái bóng đen lớn, mà vừa hay, Khúc Ngưng Hề lại đang ẩn mình trong đó, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không phát hiện ra nàng.

Nàng mở to đôi mắt hạnh, ngây ngốc nhìn chằm chằm vào Bùi Ứng Tiêu, thậm chí là còn quên nhìn sang chỗ khác.

Nàng thấy hần lấy một chiếc khăn tay gấm trắng tinh ra, chậm rãi tỉ mỉ lau sạch các đầu ngón tay thon dài của mình, giọng nói lạnh lạnh cất lên: “Xử lý sạch sẽ.”

“Vâng.”

Người vừa lên tiếng trả lời là một trong những người chuyên đi theo hầu Thái tử, tên là Minh Ân.

Không thể sai được, người đó đúng là Thái tử.

Cái dáng vẻ giết chết tiểu cung nữ một cách hời hợt này, hoàn toàn trái ngược so với hành động nhân nghĩa khiêm tốn mà hắn thường thể hiện...

Sự tương phản này lớn đến mức khiến người ta cảm thấy vô cùng phi lý.

Khúc Ngưng Hề vô thức nghĩ đến một từ, đó là từ – Ngụy quân tử.

Điều đáng sợ hơn nữa đó chính là, ngay một giây sau đó, người nọ đang đứng chênh chếch hướng về phía nàng bỗng nâng mí mắt lên, con ngươi đen thẫm như mực nhìn thẳng về phía nàng.

Hắn đã nhìn thấy nàng...

Khúc Ngưng Hề trốn trong bóng tối đằng sau cây cột mà “mắt đối mắt” với hắn. Khoảnh khắc đó, con ngươi của nàng co lại, miệng hơi há ra, cả người nàng cứng đờ, không thể nhúc nhích được.

Bùi Ứng Tiêu phát hiện có người đã chứng kiến tất cả, nhưng hắn không có lấy một chút phản ứng hoảng loạn nào.

Khóe môi hắn nhếch lên, bước từng bước một về phía nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Sao Khúc cô nương lại ở đây?”

Một lời hỏi thăm dịu dàng ân cần, như thể là hắn chỉ đi dạo trong vườn và vô tình gặp được giai nhân thôi vậy.

Khúc Ngưng Hề vẫn ngồi im ở đó, nàng không đứng lên nổi, nàng ngược gương mặt nhỏ nhắn mềm mại lên, trong đôi mắt có chút sợ hãi: “Ta, ta...”

Lẽ ra nàng nên đứng dậy thi lễ với Thái tử điện hạ, sau đó giải thích một lượt vì sao mình lại ở đây.

Nhưng mà, Khúc Ngưng Hề không nghĩ ra được bất kỳ một lời ngụy biện nào, nàng chỉ ước, ước sao nàng có thể ẩn thân ngay tại chỗ và biến mất hoàn toàn.

“Hả?” Bùi Ứng Tiêu có dáng người cao lớn, hắc chỉ cần hơi khom người xuống thôi là đã có thể bao phủ quãng sáng phía trên nàng một cách dễ dàng.

Đây là lần đầu tiên khoảng cách giữa hai người gần gũi đến vậy, gần đến mức, Khúc Ngưng Hề có thể ngửi thấy được mùi hương mát lạnh trên người hắn, đến cả nốt ruồi lệ dưới mắt hắn mà nàng cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Bùi Ứng Tiêu có hàng lông mi cong dài như lông vũ, điểm xuyết thêm nốt ruồi son nho nhỏ càng làm tăng thêm vẻ diễm lệ yêu mị cho khuôn mặt tuấn tú của hắn.

Khúc Ngưng Hề không kiềm chế được mà run lên, cả thể xác và tinh thần đều đang bị nỗi sợ hãi hết sức khủng bố bao trùm.

Nàng chết chắc rồi, chắc chắn là nàng sẽ bị giết!

Thái tử mất mẫu thân từ khi còn nhỏ, có tin đồn rằng, cái chết của tiên Hoàng hậu có liên quan mật thiết đến kế Hoàng hậu.

Khúc Ngưng Hề không rõ sự thật ẩn giấu đằng sau là như thế nào, nàng chỉ biết rằng, hiện giờ Nhị Hoàng tử đã trưởng thành, và rõ ràng là cô mẫu cũng đã có dã tâm, có mưu đồ tranh đoạt vị trí Đông Cung.

Mà bản thân nàng là chất nữ của kế Hoàng hậu, trời sinh đã ở bên phe đối lập với Thái tử, mà hôm nay nàng lại nhìn thấy một bộ mặt mà hẳn không muốn cho người khác thấy, nàng có thể có được kết cục tốt đẹp gì nữa đâu?

Trong lúc nguy cấp, đầu óc vô tri vô giác của Khúc Ngưng Hê đã không thể suy nghĩ thêm được gì nữa, dường như bàn tay nhỏ nhắn của nàng đã sinh ra ý thức độc lập, rụt rè vươn ra ngoài thăm dò.

Bàn tay nhỏ của nàng níu lấy áo choàng của Bùi Ứng Tiêu: “Điện hạ... Thần nữ ái mộ điện hạ đã lâu... Chắc chắn, chắc chắn là sẽ không nói ra...”

Nàng lấp ba lấp bắp, nhưng giọng điệu rất kiên định, bàn tay cố gắng nắm chặt áo choàng của hắn, đến nỗi, đầu ngón tay trắng nõn cũng đã đỏ bừng cả lên.

“Gì cơ?”

Dù có là Bùi Ứng Tiêu đi chăng nữa, thì hẳn cũng không ngờ là bản thân mình sẽ nghe được một câu như vậy.

Hắn nhìn xuống, tiểu cô nương trắng mềm không khác gì một cô mèo con, đôi mắt nàng long lanh ánh nước mờ sương, như thể là nàng sắp khóc đến nơi rồi.

Hắn khẽ nhướng mày, không kiềm được mà khẽ bật cười một tiếng, rồi hắn hỏi lại nàng: “Nàng ái mộ cô?”

Như thể là hắn đang nghe một câu chuyện cười rất thú vị vậy.

Rõ ràng là Bùi Ứng Tiêu đang cười, nhưng Khúc Ngưng Hê lại cảm thấy gáy mình lạnh run, dường như là bất kỳ lúc nào cũng có thể bị bẻ gãy.

Nàng khẽ run, ấp a ấp úng lặp lại: “Đúng, đúng vậy, thần nữ rất thích điện hạ...”

Hu hu hu...

Chương 2: Sợ Chết Khiếp

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hê không nhớ rõ bản thân nàng đã rời khỏi đài Lạc Huỳnh như thế nào, vì căng thẳng cực độ nên đầu óc nàng trống rỗng, gần như là trắng xóa.

Trong cuộc đời ngắn ngủi này của nàng, chưa một lần nào nàng lại cận kề cái chết đến thế.

Nàng sẽ chết thật, là một cái chết yên hơi lặng tiếng trong hoàng cung này.

Vừa rồi nàng nhanh trí nói bậy nói bạ, không biết Bùi Ứng Tiêu có tin hay không.

Khúc Ngưng Hê không quan tâm đến cái gì mà danh dự hay mặt mũi, nàng chỉ muốn sống mà thôi.

Nàng nhớ, hình như Minh Ân có khuyên một câu có đại ý là “Xử lý thi thể không dễ cho lắm”, không biết có phải là do nàng nghe lầm hay không.

Cuối cùng, từ khi đó trở đi, Thái tử điện hạ không hề nói thêm một câu nào nữa, mà cứ buông tha cho nàng như vậy.

Tạm thời nàng đã được rời đi một cách lành lặn mà không rụng lấy một cọng tóc nào...

Là vì hấn để ý đến thân phận của nàng à? Hay là vì, trong ngày Tết Nguyên tiêu mà cô nương Khúc gia xảy ra án mạng thì rất khó sắp xếp?

Nhưng ở một nơi rộng lớn như hoàng cung này, việc âm thầm giết một người quả đúng là một chuyện quá dễ dàng.

Nhất là đối với người có lớp ngực trang hoàn mỹ như Bùi Ứng Tiêu, một tên Ngụy quân tử có vẻ khiêm tốn nhún nhường, về cơ bản là sẽ không có một ai nghi ngờ hấn cả.

Thậm chí còn tự hoài nghi trở lại chính bản thân mình, suy nghĩ đó có ý khinh nhờn, vì Thái tử điện hạ nổi tiếng là người có lòng nhân ái, đến cả trẻ con trên khắp Đại Hoàn này đều biết.

Nghe nói Thái sư đại nhân còn từng nêu lên kiến nghị với bệ hạ rằng, nên đưa Thái tử vào quân doanh để rèn luyện. Là Thái tử của một quốc gia mà lại nhân từ quá, không nở xuống tay, thì sẽ làm mất đi sự quả quyết cần có.

Bệ hạ không nghe theo lời đề xuất của Thái sư, chẳng qua trong Đông Cung cũng đã có Thái phó, nên bệ hạ phải thêm một vị Tướng quân Ninh Uy đến đốc thúc chỉ dạy.

Được biết, vị Tướng quân này tính tình cứng rắn, lại am hiểu mưu lược chỉ đạo...

Bây giờ xem ra là, Thái tử cũng lừa cả bệ hạ.

Tất cả mọi người đều cho rằng hấn là người có lòng dạ như nữ nhân sao? Thái sư còn lo lắng ưu tư vì chuyện này ư?

Đây là tội khi quân đó!

Khúc Ngưng Hề càng nghĩ càng cảm thấy bản thân không thể thoát khỏi cái chết, nàng như người mất hồn, thất tha thất thểu trở về cung Giáng Ngọc, Ngân Bình thì đang đi tìm nàng.

“Tiểu thư, người đi đâu thế ạ?”

Giọng điệu hỏi han của Ngân Bình mang theo chút gấp gáp, nàng ấy ôm lò sưởi tay chạy lại chỗ nàng: “Nô tỳ đến noãn các tìm người mà không thấy người ở đâu hết!”

Khúc Ngưng Hề khẽ thở ra một hơi, rồi nàng nghiêng đầu nhìn nàng ấy: “Ta đi dạo loanh quanh gần đó... Ngân Bình, trong noãn các có người nào khác không?”

“Sao tiểu thư lại hỏi vậy ạ? Người nhìn thấy ai sao?”

Ngân Bình giơ tay ra đỡ nàng, nàng ấy mím môi rồi nói: “Lúc nô tỳ đi vào bên trong thì không thấy ai hết.”

Không có ai ư? Chẳng phải là Nhị hoàng tử đã ở trong đó sao?

Bấy giờ, Khúc Ngưng Hề đã không còn tâm trí đâu để mà nghiên cứu chuyện này nữa: “Thôi được rồi, chúng ta mau vào trong đi.”

Sắp đến giờ bắn pháo hoa rồi.

Khúc Ngưng Hề cố gắng xốc tinh thần lên, lúc quay về tiệc rượu, nàng lại sắm vai đi bên cạnh Hoàng hậu.

Ngân Bình không dám nhiều lời hỏi thêm, chỉ lặng lẽ đi theo sau.

Khúc Hoàng hậu nghỉ ngơi một lát rồi lại bắt đầu trang điểm thêm lần nữa, hòng che giấu đi vẻ mệt mỏi trên gương mặt.

Ban ngày bà ta tiếp đón các quan quuyến mệnh phụ đến diện kiến, rồi còn phải lo toan một buổi tiệc cung đình long trọng như thế kia, sao mà không mệt cho được đây?

Bây giờ còn phải đi cùng bộ hạ, dẫn theo một đám người đi ngắm đèn lồng với pháo hoa.

Mọi người đã cơm nước no nê, cũng đã xem hết màn văn nghệ ca múa, vừa hay đi dạo một chút lại hay.

Dọc đường đi, những chiếc đèn lồng được cung nhân bày trí rất khéo léo, chúng được treo ở nhiều độ cao thấp khác nhau, tạo

nên cảnh sắc tuyệt đẹp, khiến người ta phải trầm trồ trước tuyệt kỹ diệu kỳ của những nghệ nhân làm nên chúng.

Mà, thứ mọi người muốn được thưởng thức chính là đèn lồng lưu ly Song Long Hỷ Châu cùng với đèn lồng Quyên Sa Chuyển Lộc...

Chúng là những chiếc đèn lồng có kích cỡ cực kỳ lớn, được làm bởi những người thợ lành nghề có tài nghệ điêu luyện, và hiệu quả mà chúng có thể đạt được là làm lay động lòng người xem.

Chiếc đèn lồng lưu ly lớn như thế kia, lại sáng ngời rực rỡ vô cùng, nó chói mắt đến mức khiến người ta phải kinh ngạc, khiến các quan văn “ngứa nghề” mà phải ngẫu hứng làm một bài thơ.

Bệ hạ rất hài lòng khi thấy “thành quả” này, long nhan cực kỳ vui vẻ, sau đó là màn bắn pháo hoa, đồng thời, còn khâm điển cho hai người đứng ra làm bài phú.

Sử quan ghi chép lại một cách chi tiết những gì đang diễn ra trong thực tế, ghi lại cả cảnh tượng vua tôi vui vẻ nói cười với nhau.

Sự chú ý của mọi người đều đang dồn vào ngọn đèn bay trên trời, ai nấy đều ngạc nhiên trước cảnh tượng trước mắt mình.

Từ ban nãy đến giờ Khúc Ngưng Hê vẫn luôn giữ tư thế hơi cúi đầu, lặng lẽ ngược mắt nhìn về phía đối diện.

Nơi đó là vị trí Thái tử đang đứng, áo choàng lông tuyết trắng của hắn cực kỳ bắt mắt.

Dưới ánh sáng tỏa ra từ những chiếc đèn lồng, gương mặt tuấn tú đó khẽ cười, trông vừa ôn hòa lại vừa vô hại.

Chẳng lẽ hắn thường xuyên cố ý mặc y phục màu trắng như thế, là vì để mê hoặc người khác à?

Hiện giờ, Khúc Ngưng Hề cảm thấy, nàng có nhìn hắn kiểu nào thì cũng thấy hắn khả nghi, dù hắn chỉ đứng yên ở đó thôi, thì nàng cũng có thể phân tích cả một lúc lâu.

Bất thành linh, ánh nhìn lén lút của nàng bị người ta bắt ngay tại trận, người đó nở nụ cười như có như không và nhìn về phía nàng.

“!” Khúc Ngưng Hề sợ đến nổi suýt thì ngất xỉu, sau đó thì nàng cuống quýt quay đi, không dám nhìn nữa.

Nàng rút cổ lại như chú chim cú nhỏ, như thể là đang hối hận vì không khống chế được ánh mắt của chính bản thân mình.

Tất nhiên là nàng chỉ ước gì Thái tử điện hạ quên mất một người như nàng, hắn quên sự tồn tại của nàng đi thì tốt biết mấy... Nhưng vì sự sợ hãi đã lấn át hết cả, nên nàng mới càng không tìm được lòng mình mà để ý hắn nhiều hơn.

... Có một số người, rõ ràng là đang sống rành rành ở đó, nhưng lại có cảm giác bản thân mình có thể chết vào bất kỳ lúc nào.

Sau này, nàng phải làm thế nào đây?

Tâm trạng Khúc Ngưng Hề bồn chồn không yên, sau khi màn pháo hoa lộng lẫy sáng chói kia kết thúc, nàng nhanh chóng cáo lui rồi xuất cung, trở về phủ An Vĩnh Hầu.

Nàng không dám nán lại trong cung thêm một khắc nào nữa, nàng sợ nếu mình ở lại trong cung này thêm nữa thì sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, khiến nàng không ứng phó kịp.

...

Khi Khúc Ngưng Hề về đến phủ thì đêm đã khuya, sương đã dày.

Thành Thượng Kinh đêm nay vẫn là một tòa thành không ngủ, đường phố sáng rực ồn ã, người người tấp nập qua lại.

Khúc Ngưng Hề rửa mặt xong thì lên giường nghỉ ngơi.

Nàng vui cả người vào trong chăn, lăn qua lăn lại cả một hồi mà vẫn không thể ngủ được.

Thoáng chốc, chậu than trong phòng như trở thành đồ trang trí, không khí xung quanh lạnh buốt, nàng trần trọc mãi mới ngủ được khoảng nửa canh giờ, sau đó thì bị cơn ác mộng nửa đêm quẩn lầy.

Giấc mơ đó rất kỳ quái, từ đâu đột ngột xuất hiện một con hồ ly xảo quyệt biết nói tiếng người, chốc lát con hồ ly lại biến thành một con sói lông trắng với con người đỏ thắm.

Hàm răng nó nhọn hoắt, toát lên vẻ lạnh lùng, găm gù như muốn muốn uống máu nhai thệt!

Ngay khoảnh khắc nó nhào tới, gương mặt của con sói trắng bỗng hoá thành Bùi Ứng Tiêu, mặt người thân sói, không gì có thể đáng sợ hơn thế nữa!

Bởi chính những cảnh tượng đã xảy ra trong giấc mơ, Khúc Ngưng Hề đã hoảng sợ đến bưng tỉnh. Bên ngoài, nơi phía chân trời, đã xuất hiện những rặng mây xanh.

Khắp người nàng toát mồ hôi lạnh, cả người mềm yếu không còn sức lực, rồi lại thêm cả sốt cao.

Khúc Ngưng Hề ốm rồi.

Ngay cả khi đang ốm bệnh, nàng cũng không thể nào có thể quên đi được nỗi sợ đó, nàng chỉ sợ Thái tử điện hạ sẽ phái người đến “giết người diệt khẩu”.

Trong mắt nàng, thật sự là dung nhan mỹ lệ cùng với nốt ruồi son điểm xuyết nơi đuôi mắt đỏ không khác gì ác quỷ cả, vậy mà nàng dám nói là nàng ái mộ hẳn ư?

Bệnh tình của Khúc Ngưng Hề cứ tái đi tái lại, kéo dài liên tù tì năm, sáu ngày.

Mùi vị thuốc Đông y bao phủ lấy Hồi Thanh Uyển, không chỉ có miệng nàng đắng nghét, mà đến cả hơi thở của nàng cũng chỉ toàn là vị đắng chát.

Đại cô nương đi dự tiệc tối về thì đổ bệnh, Tôn ma ma bên này sai người đi mời đại phu, bên kia gọi Ngân Bình lại mà dạy dỗ một trận.

Trước khi ra ngoài đã đã dặn đi dặn lại không biết bao nhiêu lần, là phải mang theo áo choàng có mũ cùng với lò sưởi tay, có ai ngờ là nàng vẫn bị nhiễm lạnh đâu.

Ngân Bình không dám kể quá chi tiết về những chuyện đã xảy ra trong cung, chỉ có thể đứng thẳng người, khẽ nhú mày nghe dạy dỗ.

Tôn ma ma là người Hoàng hậu nương nương ban thưởng, có nhiệm vụ giáo dưỡng tiểu thư Khúc gia, nếu bà ta phát hiện ra chuyện gì thì tất nhiên là bà ta sẽ bẩm báo vào trong cung.

Ngân Bình không nhắc tới, tất nhiên Khúc Ngưng Hề cũng sẽ không chủ động để lộ ra chuyện tâm tư của Nhị hoàng tử.

Cứ thế, bằng một cách vô cùng ăn ý trong lặng lẽ, chủ tớ hai người đã thành công đẩy chuyện này sang một bên.

Trong lúc dưỡng bệnh, Nhị cô nương Khúc Thiên Nhân có đến thăm vài lần.

Nàng ấy ngửi thấy mùi thuốc Đông y nồng nặc trong Hối Thanh Uyển thì cứ liên tục than vãn rằng nhà mình đã đến năm hạn, toàn gặp phải chuyện không tốt.

“Đại tỷ tỷ cũng đổ bệnh rồi, chắc là chúng ta nên vào chùa thắp hương cúng bái thần linh nhỉ?”

Trước lễ, nhiệt độ đã hạ đột ngột một lần rồi, nhưng sau đó còn đổ một trận tuyết xuân, phụ thân bọn họ không cẩn thận nên cũng đã bị nhiễm phong hàn.

Mẫu thân phải chăm sóc cho ông ấy, hai người họ không tham gia buổi yến tiệc đêm lễ Tết Nguyên tiêu được, phụ thân còn chưa khỏe hẳn nữa mà bây giờ lại có thêm một người đổ bệnh.

Đó là còn chưa nói đến chuyện, trong nhà có tiểu đệ cũng đang phải uống thuốc.

Chẳng qua, việc đệ ấy phải uống thuốc là do tự bản thân đệ ấy tự chuốc lấy. Vì mới có tí tuổi đầu nhưng tính tình đã nóng nảy, vừa qua năm mới là đã đánh nhau với tiểu tôn tử của phủ Lữ Quốc công, không biết đã đánh nhau thế nào mà lại gãy mất một cánh tay.

Sắp đến ngày khai giảng rồi mà bây giờ cậu nhóc còn không cầm nổi chiếc bút lông.

Mấy chủ tử trong phủ lo lắng không thôi, tất nhiên là hạ nhân theo hầu cũng chẳng dễ dàng gì.

Khúc Thiên Nhân chạy qua lại giữa ba khu viện, lần lượt hỏi thăm mọi người.

Khi đến chỗ này của Khúc Ngưng Hề, vừa ngồi xuống là nàng ấy không muốn đi đâu nữa: “Di nương nấu cho cha một nồi cháo, rồi bảo muội đi đốc thúc Tam lang học hành, muội không muốn đi đâu...”

Tiểu đệ nghịch ngợm, chính bản thân đã không muốn học hành chăm chỉ rồi, thì người ngoài có thể giúp được gì đâu.

“Di nương có lòng...” Khúc Ngưng Hề nói: “Muội không cần xen vào chuyện của Tam lang đâu, đến lúc đó đích thân phụ tử sẽ báo cho phụ thân.”

“Muội chưa từng qua bên thư viện, cũng không quản được đệ ấy.” Khúc Thiên Nhân than thở.

Nàng ấy là thứ nữ, không có tư cách đến học đường.

Khúc Ngưng Hề nghe ra được sự ám ức trong lời nàng ấy nói, nàng suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Nếu như muội muốn đi, ta sẽ nói chuyện với mẫu thân thử xem sao.”

“Đại tỷ tỷ đang cảm thấy muội đáng thương à?” Hai tay Khúc Thiên Nhân bưng tách trà lên, nói tiếp: “Đáng tiếc là cha không thương tiếc cho nữ nhi này của ông ấy, ông ấy sẽ không đồng ý đâu.”

Thượng Kinh có thư viện dành cho nữ tử, mặc dù không có văn bản chính thức nào quy định là thứ nữ không được đến đó, nhưng chưa từng thấy có gia đình nào cho thứ nữ đến đó học tập.

“Nếu Nhị cô nương của Hầu phủ mà còn cần phải được thương xót, thì có lẽ là sẽ có rất nhiều người ở ngoài kia không thể sống tiếp nữa rồi.” Bệnh cảm lạnh của Khúc Ngưng Hề chưa khỏi hẳn nên giọng của nàng có hơi khàn khàn.

Nàng chỉ nói là sẽ nhắc đến chuyện này thử xem sao, không thể chắc chắn được là sẽ có kết quả thế nào.

Mười tuổi là Khúc Ngưng Hề đã đến thư viện, mười bốn tuổi thì nàng tốt nghiệp, năm nay nàng đã mười lăm.

Độ tuổi này là tuổi đợi để gả đi, nên nàng phải ở nhà học nữ công, học quản lý những công việc lặt vặt.

Khúc Thiên Nhân thì mới trải qua sinh thần tuổi mười ba, ít nhất là cũng còn có thể đi học một năm.

Chỉ có điều, Khúc Thiên Nhân cũng không cảm kích vì nàng làm vậy.

Nàng ấy khẽ bĩu môi rồi nói: “Đại tỷ tỷ đừng nói gì thì hơn, đến lúc đó cha với mẫu thân lại mắng muội, di nương cũng quở trách muội không hiểu quy củ.”

Trong cùng một nhà, nhưng trưởng và thứ luôn có sự khác biệt, lớn nhỏ phải có trật tự, có thế thì mới không lộn xộn.

Đây là đạo lý to lớn mà người lớn trong gia tộc thường hay treo bên miệng.

Khúc Ngưng Hề cúi đầu ho khan hai tiếng: “Đọc sách biết chữ là chuyện tốt, không nên cứ cứng nhắc đề nặng hai chữ “quy củ” lên chuyện này.”

Khúc Thiên Nhân không nói gì, chỉ chớp chớp mắt nhìn nàng một lúc.

Cuối cùng, nàng ấy đứng lên và nói: “Đại tỷ nói đúng, đây là chuyện tốt, bị mắng một trận cũng không sao cả. Vậy muội muội sẽ chờ tin tốt từ tỷ.”

Khúc Thiên Nhân lại ngồi thêm một lúc, uống hết tách trà thì rời đi.

Ngân Bình ở bên cạnh không nhìn được mà lẩm bẩm: “Tiểu thư đang dưỡng bệnh, không ngờ là Nhị cô nương còn lấy chuyện này ra làm phiền người...”

“Không sao, nếu có thể nói được thì nên nói, hơn nữa, còn là để giúp muội ấy.” Giọng của Khúc Ngưng Hề rất yếu ớt, nếu chẳng may nàng chết đi, vậy thì Khúc gia cũng chỉ còn lại mỗi Nhị muội và tiểu đệ thôi.

Tiểu cô nương chưa từng nghĩ đến cái chết, mà bây giờ, chỉ cần vô tình nghĩ đến việc mình sẽ chết thôi, là sẽ cảm thấy buồn bã ngay.

Loại cảm giác đau buồn này xuất phát từ cảm giác không muốn rời bỏ vạn vật trên thế gian, nàng sống còn chưa đủ lâu nữa kia mà.

...

Khúc Ngưng Hề ôm tâm lý lo lắng để phòng vài ngày, sức khỏe thì lại dần tốt lên rồi khỏi bệnh hẳn, không biết thế giới bên ngoài đã xảy ra những chuyện gì.

Cuối cùng thì nàng cũng đã có thể bình tĩnh lại, xem ra, có vẻ như Thái tử không muốn lấy “cái mạng nhỏ” này của nàng rồi.

Nhưng, không biết là vì hắn tin vào lời nàng nói, hay là vì hắn nghĩ nàng không quan trọng, không thể tạo ra được bất kỳ một sự uy hiếp gì.

Điều này cũng đúng thôi. Vì dù nàng có chạy theo Hoàng hậu, vạch trần lớp ngụy trang kia của Thái tử, thì cũng có thay đổi được gì đâu, đúng chứ?

Tiểu cung nữ bị bóp cổ đó đã được xử lý sạch sẽ, không còn để lại dấu vết gì từ lâu rồi, nói gì rồi thì cũng chỉ là lời lẽ suông, không có bằng chứng.

Bên cạnh đó, Thái tử ra tay xử lý một hạ nhân, bản thân hẳn tự có nguyên do, nên nếu lấy chuyện này ra để chỉ trích hẳn, thì hẳn cũng sẽ có muôn vàn cách thức giải thích.

Khúc Ngưng Hề không phá vỡ cục diện lúc này, nếu suy nghĩ kỹ càng lại thì cũng chẳng có chuyện gì to tát.

Hơn nữa, nàng không hề có ý định nói cho Hoàng hậu biết.

Tiên Hoàng hậu là Hoàng hậu, còn người xếp sau đó mới là cô mẫu của nàng.

Bởi vì có cô mẫu nên Khúc gia mới có thể có được một chỗ đứng nho nhỏ ở cái đất Thượng Kinh này, việc này đồng nghĩa với việc, cả gia tộc sẽ bị buộc chặt trên cùng một con thuyền với Nhị hoàng tử.

Khúc Ngưng Hề không đánh giá cao vị Nhị hoàng tử này, từ phương diện mưu lược, tài cán cho đến phương diện thu phục lòng người đều không bằng cái vị ở trong Đông Cung kia. Nhưng đây không phải là chuyện mà một người mang phận con phận cháu như nàng có thể thay đổi được.

Khúc gia không có lựa chọn nào khác, nàng cũng không được quyền lựa chọn.

Nàng chỉ hy vọng là cô mẫu sẽ không “bí quá hóa liều”, nếu như bị cuốn vào vòng xoáy tranh đoạt ngôi vị đến độ bị đẩy vào tình cảnh “ngươi chết ta sống”, và cuối cùng là lụy bại, thì khi đó Khúc gia cũng khó lòng mà tránh thoát được cái chết.

Sức khỏe của Khúc Ngưng Hề tốt lên rồi, nàng cũng nhanh chóng dọn dò Ngân Bình chuẩn bị nước nóng cho mình tắm gội

rửa mặt.

Ngân Bình biết tiểu thư thích sạch sẽ, trong mấy ngày ốm nàng chỉ lau người chứ chưa tắm rửa gì, chắc là bây giờ đã nàng không chịu nổi nữa rồi. Bởi thế nên nàng ấy cũng biết là bản thân có khuyết thì cũng không có tác dụng gì.

Cũng may là tiết trời cũng đã ấm lên nhiều rồi. Sau giờ Ngọ, trong căn phòng sạch sẽ, có hơi nước nóng bốc lên, không hề lạnh một chút nào.

Ngân Bình cầm đai lưng sạch sẽ vắt trên giá gỗ lim, lưỡng lự một lúc rồi nói: “Tiểu thư, người vẫn muốn quần bằng ngực tiếp ạ?”

Khúc Ngưng Hề ngăm người trong bồn tắm, khuôn mặt nhỏ ửng hồng do hơi nước xông nóng, nàng thổi bọt trên mặt nước và đáp: “Ừm.”

Gần như là nữ tử Đại Hoàn nào cũng đều mặc kiểu váy thắt eo, tôn lên vóc dáng thướt tha cả.

Từ năm ngoái là cơ thể Khúc Ngưng Hề đã bắt đầu trở mã, cứ như là bột nở trong men bánh bao vậy – cứ “giãn nở” không ngừng, đến mức nàng không thể không bó chặt “chúng” lại.

Nếu cứ để tự nhiên như vậy thì có vẻ giống như là đang đi “rêu rao” quá, mà nhiều khi cũng không phải là chuyện may mắn gì. Nhất là khi, nàng còn là “con át chủ bài” trong một gia tộc.

Ngân Bình không nhịn được mà thở dài.

Người ngoài chỉ biết cô nương nhà bọn họ sở hữu một gương mặt xinh đẹp như hoa cùng làn da như ngọc như ngà, nhưng nào có ai biết được rằng, sau lớp y phục đó lại là một thân hình lả lướt “trước lồi sau vênh” đâu.

Không biết là trong tương lai, ai sẽ là người được hưởng lợi đây?

Chương 3: Xem Mắt

DTV-EBOOK

Sau khi mọi người trong gia đình đều đã bình phục, một bữa gia yến được bày biện ngay trong Hàm Xương đường.

An Vĩnh Hầu là người nhiễm phong hàn đầu tiên, nên bệnh đã hết từ lâu, Khúc Ngưng Hề cũng đã ngừng uống thuốc, đến bây giờ, trong gia đình họ chỉ còn lại mỗi tiểu đệ Tam lang là vẫn phải “treo cánh tay lên”.

Thật ra, việc Khúc Doãn Thiệu đánh nhau với tiểu tôn tử của Lữ Quốc công không gây tổn thương gì đến gân cốt cả, chỉ là do họ lo lắng rằng, nếu chẳng may sau này cánh tay bị vẹo thì biết phải làm sao, nên cậu ta mới phải đeo nẹp thêm vài ngày.

Hầu phu nhân hiện tại là Chu thị đang dỗ dành con để cậu ta ngoan ngoãn đi đến thư viện: “Con đừng có phách phá nữa, kẻo chẳng may lại hủy đi ấn tượng tốt của phu tử về con.”

“Vốn dĩ cũng có ấn tượng gì tốt đẹp đâu.” Khúc Viên Thành khá tức giận, mới đầu năm mà đã đi gây chuyện rồi, mặt mũi của cái bản mặt già này của ông ta cũng mất hết theo!

Chu thị không mấy vui vẻ khi nghe thấy ông ta nói thế, bà ta nói: “Hầu gia, là do tên nhóc hỗn xược của phủ Lữ Quốc công gia khiêu khích trước, Tam lang chỉ quá nóng nảy quá, không nhẫn nhịn được nên mới vậy thôi.”

“Lần nào đánh nhau cũng nói là không nhịn được, nó là quả pháo à? Lẽ nào động vào một cái là nổ ngay?” Khúc Viên Thành tức đến độ chòm râu cũng dựng đứng lên, trừng mắt mắng.

Khúc Doãn Thiệu “hừ” một tiếng, hất cái cằm nhỏ lên thật cao: “Bọn chúng không nên chọc vào con!”

Chu thị ôm nhi tử qua: “VẬY, ý của Hầu gia là, chàng quyết phải nhìn Tam lang của chúng ta chịu ảm ức như vậy có phải không?”

Khúc Viên Thành không nói gì, tất nhiên là không rồi.

Khúc gia bọn họ “nhất mạch đơn truyền”, đời này ông ta lại không có huynh đệ, ông ta đã nạp vào mấy di nương nhưng cũng vẫn không sinh được thêm nhi tử nào.

Khó khăn lắm mới có được Tam lang, sao có thể để thằng bé bị người ta ức hiếp cho được!

Có điều... Khúc Viên Thành nhú mày lại và nói: “Nếu không biết kiềm chế tính tình nóng nảy của bản thân, thì làm sao mà Ngạn Đan tiên sinh nhìn trúng nó cho được?”

Năm nay Khúc Doãn Thiệu mười một tuổi, đã qua giai đoạn học vỡ lòng, phải nhanh chóng lựa chọn một vị lương sư rồi chăm chỉ học hành mới được.

Khúc Viên Thành đã suy tính chuyện này lâu rồi, Ngạn Đan tiên sinh là vị lương sư mà ông ta “nhìn trúng”.

Con người của Ngạn Đan ấy à, văn thái phong lưu [*].

[*] **文采风流 – Văn thái phong lưu**: thành ngữ này có nghĩa là “Màu vẻ của văn chương (văn thái) truyền bá đến đời sau, như gió bay xa (phong), như nước chảy tràn (lưu)”; là “tài năng nổi trội và phong thái phóng khoáng”. (Theo Ngày Ngày Viết Chữ và Baidu)

Tuy vẫn chưa thể gọi Ngạn Đan là “đệ nhất đại nho”, nhưng đó chỉ là vì y vẫn còn quá trẻ, nhưng ở trong giới văn nhân, y đã có được vị trí cho riêng mình, thật sự là không thể coi thường y được.

Có vô số học tử muốn gia nhập làm học trò của Ngạn Đàn, từ ba năm trước, Khúc Hoàng hậu đã từng mời y dạy học cho Nhị Hoàng tử, nhưng y đã lấy lý do không muốn ra làm quan để từ chối.

Bàn cơm không phải là nơi thích hợp để bàn luận tới lui, Khúc Viên Thành nói qua vài câu sau đó kết thúc câu chuyện tại đó.

Cả gia đình ngồi xuống ăn cơm cùng nhau, Khúc Ngưng Hề và Khúc Thiên Nhân đều rất yên lặng, Diệp di nương có công sinh dưỡng nên cũng được ngồi cùng bàn, ở ngay vị trí cuối cùng.

Sau bữa cơm, Khúc Doãn Thiệu chạy đi nhanh như một làn khói, cánh tay bị thương cũng không thể ngăn cản được đôi chân thoăn thoắt của cậu ta.

Khúc Ngưng Hề bị giữ lại, vừa hay nàng đang định thuyết phục mẫu thân đồng ý chuyện cho Nhị muội muội đến thư viện học.

...

Khúc Ngưng Hề vào trong phòng theo Chu thị, Liễu bà tử bưng một ấm trà nóng vào, còn mang theo một cái túi thơm đến nữa.

Liễu bà tử nói túi thơm này có tác dụng an thần, ổn định khí huyết, rồi sau đó cười nói thêm rằng: “Phụ nhân đặc biệt đặt làm riêng cho cô nương đó, phải ngủ ngon thì sức khỏe mới tốt được.”

Khúc Ngưng Hề nhìn Chu thị, nhận lấy túi thơm rồi đáp: “Nữ nhi cảm tạ mẫu thân.”

Chu thị mỉm cười rồi cho Liễu bà tử lui xuống, sau đó bà ta bảo Khúc Ngưng Hề ngồi xuống trước mặt mình để cùng nói chuyện.

Bà ta lo lắng cho nhi tử út của mình lắm, nên bà ta nói: “Tam lang hiếu động, quá ham chơi, lúc ở tuổi của thằng bé, cái vị tiểu thần đồng kia của Vương gia đã chuẩn bị tham gia lấy danh hiệu Đồng sinh [*] rồi.”

[*] **童生 – Đồng sinh:** Hay còn gọi là học trò nhỏ. Vào thời Minh Thanh gọi học trò nhỏ, hoặc đồng sinh để chỉ những người chưa thi tú tài hoặc chưa đậu kỳ thi tú tài.

Khúc Ngưng Hề nghe vậy thì mỉm môi rồi nói: “Thế gian này có được mấy tiểu thần đồng? Tiểu đệ chỉ mới mười một tuổi thôi, mẫu thân không cần phải nóng vội đâu.”

Chưa cần nói đến việc học các môn học như thế nào, chẳng phải việc kiểm chế tính tình nóng nảy của đệ đệ còn quan trọng hơn thế sao? Nếu cứ như vậy, nàng sợ là gia đình sẽ nuôi ra một tiểu công tử chỉ biết áo gấm lụa là.

Với lại, Vương gia là ai kia chứ? Là Hữu Thừa tướng đó.

Đúng là Hữu Thừa tướng khác với Trịnh gia thư hương môn đệ của Tả Thừa tướng, nhưng Hữu Thừa tướng năm đó, tuy xuất thân hàn môn nhưng đã bộc lộ tài năng thiên bẩm từ sớm, một đường học lên cao, danh xứng với thực, trở thành nhân vật truyền kỳ của cả thành Thượng Kinh.

Mọi người đều nói rằng, vị Hữu Thừa tướng đó sinh ra là để trở thành một học giả, ấu tử nhà ông được người đời ca ngợi là “tiểu thần đồng”, thậm chí là còn có người đặt kỳ vọng rất lớn vào nhi tử của ông, rằng cậu bé sẽ “trò giỏi hơn thầy”.

“Mẫu thân nào dám trông mong vào việc Tam lang trở thành thần đồng gì gì đó...” Chu thị đỡ trán và lắc lắc đầu, bà ta nói:

“Ta chỉ hy vọng thằng bé chăm chỉ học hành, thi được một cái công danh là đã đủ để ta niệm A Di Đà Phật suốt rồi.”

Phủ An Vĩnh Hầu không có người nào làm quan trong triều, tất thấy đều nương tựa vào quan hệ với Hoàng hậu, đã vậy thì Khúc gia bọn họ có thể hưng thịnh được bao lâu đây?

Khúc Ngưng Hề biết tâm nguyện của phụ mẫu nàng.

Sở cầu của con người ta ấy mà, đều là công danh lợi lộc, vinh hoa phú quý.

Chu thị khẽ thở dài, sau đó nói: “Sau lần sinh thân tiếp theo thì Văn Du sẽ mười sáu tuổi rồi.”

Khúc Ngưng Hề thấy mẫu thân đột ngột nhắc đến chuyện này như thế, nàng bèn ngược đôi mắt đen tuyền lên nhìn bà ta.

Năm ngoái, vào ngày lễ cập kê của nàng, phủ An Vĩnh hầu mở tiệc mời khách, thông báo với tất cả mọi người rằng nàng đã đến “tuổi nở hoa”, đã đến lúc bàn chuyện cưới gả.

Chắc là mẫu thân sẽ không... nhanh như vậy đâu mà...

Khúc Ngưng Hề còn chưa kịp nhú mày thì đã nghe thấy Chu thị mở lời: “Ngạn Đan tiên sinh quả đúng là người chí tình chí nghĩa, thê tử đã mất sáu năm rồi, vậy mà đến giờ mới nghe lọt tai những lời khuyên can bảo ý đi thêm bước nữa, Ngạn Đan tiên sinh chỉ mới hai mươi bảy tuổi thôi đấy.”

Giọng điệu cảm khái, hai mươi bảy tuổi... đúng là rất trẻ.

Khúc Ngưng Hề cũng không cảm thấy hai mươi bảy tuổi là già hay gì, chỉ là, vẫn lớn hơn nàng tròn mười hai năm Xuân Thu.

Đầu ngón tay út của nàng khẽ giật giật, nàng vờ vờ ống tay áo của mình.

Mặc dù nàng đã chuẩn bị tâm lý cho ngày này rồi, từ thuở nhỏ là Khúc gia đã giáo dục nữ nhi như vậy, nhưng nàng vẫn cảm thấy có phần hoang đường.

“Đây là ý của cha con, Văn Du không ngại đi gặp mặt Ngạn Đàn tiên sinh một lần chứ?”

Chu thị nói tiếp: “Phẩm chất của Ngạn Đàn tiên sinh thanh cao, lại tuần tú lịch sự, duy chỉ có lối suy nghĩ không muốn làm quan này là có chút... Nhưng mà, nếu như Ngạn Đàn tiên sinh có thể giúp Tam lang đề tên mình lên bảng vàng, thì đúng là chúng ta phải thành tâm cảm tạ tiên sinh ngàn lần.”

Nói gì thì nói, Khúc gia cũng phải có một nam nhân đứng lên chèo chống, mà bây giờ, nam đích tôn của Khúc gia cũng chỉ có mỗi mình Khúc Doãn Thiệu thôi, nên người trong nhà đã “hoạch định” con đường làm quan cho cậu ta đâu vào đó từ lâu lắm rồi.

Việc lựa chọn tiên sinh, là cả một vấn đề lớn, vô cùng quan trọng.

Huống chi, Ngạn Đàn không chỉ có tài văn chương, điều nổi trội hơn thế là y còn có danh vọng, nếu như y có thể trở thành sư phụ của Khúc Doãn Thiệu, thực sự là sẽ được lợi rất nhiều.

“Văn Du...” Chu thị thấy nàng không nói gì, bà ta bèn kéo bàn tay nhỏ bé của nàng qua rồi nắm trong lòng bàn tay mình, và bà ta nói tiếp: “Con là nữ nhi của mẫu thân, tất nhiên trong nhà sẽ không bạc đãi con, đồ cưới của con sẽ thêm nhiều một chút, không để con phải chịu một chút ảm ức nào. Đợi đến khi Tam lang học lên cao rồi, thằng bé cũng sẽ là chỗ dựa của con.”

“Con có thể đi gặp y.”

Khúc Ngưng Hề khép hờ hàng mi cong dài, rồi nàng nói: “Mẫu thân cho muội muội đến thư viện nữ học đi, sau này, mỗi ngày hồi phủ, muội ấy cũng có thể cùng đọc sách với Tam lang.”

“Sao thế?”

Chu thị còn chưa kịp vui vẻ, mà sau khi nghe thấy nửa câu sau của nàng, sắc mặt bà ta thoáng tối lại.

“Nhị muội muội của con đã đi tìm con rồi à?” Khóe miệng bà ta bật ra nụ cười giấu cợt: “Cô nương trưởng thành rồi, tính toán trong lòng cũng lớn hơn, là một thứ nữ thế mà còn muốn đến thư viện cơ à?”

“Nói thế nào thì đọc nhiều sách cũng không phải là chuyện gì xấu...” Khúc Ngưng Hề nói: “Năm ngoái con đã nhắc đến chuyện này rồi, chỉ là, con lo sợ mẫu thân và Diệp di nương sẽ lại bắt đầu âm ỉ...”

“Con không nên nhắc...” Chu thị tức giận nói: “Nếu như ta không sinh được Tam lang, con xem thử xem bọn họ có leo lên đầu ta mà ngồi không!”

“Nhưng bọn họ không có cơ hội, mọi chuyện đều đã được định trước là sẽ có kết cục như vậy rồi.”

Có thể nói là Khúc Viên Thành không có nhiều con nối dõi, thành hôn hai, ba năm mới có được nữ nhi, sau đó nạp thêm mấy thiếp thất nên ông ta lại có thể một thứ nữ.

Vốn dĩ ông ta còn cho rằng, số mệnh của mình chính là sẽ không có nhi tử, vậy mà chính thế lại cho ông ta một bất ngờ vô cùng to lớn, rằng bà ta đã sinh cho ông ta một đích tử.

Trước mắt thì, tuổi tác của ông ta cũng không lớn cho lắm, nhưng chỉ sợ việc có thêm một nhi tử chỉ là chuyện hy vọng xa vời.

Với lại, đối với Khúc Viên Thành, việc quan trọng nhất vẫn chỉ là gia tộc hưng thịnh. Ông ta vô cùng trông mong và khát khao rằng, nhi tử có thể đỗ đạt công danh, kiếm được một chỗ ngồi ở thành Thượng Kinh này.

Tuyệt đối là ông ta sẽ không sa vào nữ sắc mà làm ra loại chuyện “sủng thiếp diệt thế”.

Chu thị vẫn không chịu đồng ý: “Còn chưa có nhà nào đưa thứ nữ vào trong thư viện học đâu, tại sao ta phải nâng đỡ con bé đó?”

“Chẳng phải mẫu thân đã nói là tử muội thì nên giúp đỡ lẫn nhau sao?” Khúc Ngưng Hề nói một cách chậm rãi: “Đi học cũng không phải là chuyện gì to tát, cũng không tính là nâng đỡ hay gì, chẳng phải xuất thân là thứ đã được định đoạt trước rồi sao ạ?”

Có thể gả đích nữ ra ngoài để đổi lấy một tiên sinh cho tiểu đệ, thì không khó để đoán được kết cục của thứ nữ sẽ ra sao.

Có lẽ là do Chu thị đã suy xét đến việc, Diệp di nương không thể nào vùng lên được nữa;

Cũng có lẽ là Chu thị đã suy tính đến việc, khả năng xoay người của Diệp di nương là bằng không, nên cuối cùng bà ta cũng đồng ý với đề nghị nhỏ nhoi này của Khúc Ngưng Hề.

Sau khi bà ta bàn bạc với nữ nhi, hẹn ba ngày sau sẽ đi gặp mặt Ngạn Đan xong, thì bà ta lấy ra một bộ trang sức hải đường màu xanh biếc tươi tắn, rất phù hợp với những cô nương trẻ tuổi, nhìn vào thì biết ngay là đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu rồi.

Khúc Ngưng Hề không nói nhiều, nàng chỉ ngoan ngoãn nhận lấy.

Chủ tớ hai người đi ra khỏi Hàm Xương đường, Ngân Bình sốt ruột đến nóng cả đầu.

Lúc nàng ấy đứng bên ngoài hầu hạ, có nghe loáng thoáng được một chút nên bây giờ nói: “Sao tiểu thư không tính toán thêm cho bản thân một chút đi ạ, đã thế lại còn quan tâm đến chuyện sống chết của Nhị cô nương nữa chứ?!”

Một mỹ nhân yêu kiều đang ở độ tuổi trăng rằm, sao có thể gả cho một người góa thê!

Mặc dù Khúc gia không phải là một gia tộc hiển hách gì, hay, dù có là học giả có địa vị cao quý đi chăng nữa thì Ngạn Đan tiên sinh vẫn là người nổi bật nhất giữa đám văn nhân đó, nhưng dù sao thì cũng không thể thay đổi được sự thật rằng y là người góa thê!

Hai tay Khúc Ngưng Hề đút vào trong tay áo, nàng chậm rãi nói: “Không cần phải đến lượt ta lên tiếng phản đối.”

Chẳng mấy chốc, Tôn ma ma sẽ biết ý đồ của phụ mẫu, và rồi, bà ta sẽ báo cho Hoàng hậu nhanh thôi.

Ai cũng đều có tư lợi riêng, phụ thân và mẫu thân lấy Tam lang làm “điểm xuất phát” cho kế hoạch lâu dài, mà Hoàng hậu, điều bà ta để ý nhất chính là cái lợi, cái hại liên quan trực tiếp đến Nhị hoàng tử.

Nàng chỉ cần phải đi ngang qua “sân khấu” này mà thôi.

...

Thoáng một cái đã qua ba ngày.

Khúc Ngưng Hề mặc một chiếc váy gấm lụa màu xanh lam, cài bộ trang sức hải đường xanh biếc, trông nàng giống như là

một nụ sen trên mặt hồ, trắng nõn mềm mại, xinh đẹp thuần khiết.

Chỉ cần liếc mắt một cái thôi, cũng đã đủ để người ta phải thấy choáng ngợp, nhìn mà hai mắt phát sáng.

Điểm hẹn là một rừng hoa, rất thích hợp để ngắm cảnh xuân, thời điểm này cũng là lúc những bông hoa mai vàng đang nở rộ thành từng cụm.

Khúc Ngưng Hề ra ngoài, nàng không chỉ dẫn theo nha hoàn thiếp thân Ngân Bình, mà còn dẫn cả Tôn ma ma và tiểu tử sai vặt A Thúc chạy việc vặt bên ngoài theo.

Thời nay, chuyện nam nữ trẻ tuổi sóng vai đi dạo ngắm cảnh không phải là chuyện hiếm lạ gì.

Đám tiểu bối hẹn nhau đi du thuyền ngắm đèn lồng, rồi bên cạnh lại có nha hoàn bà tử theo hầu không rời bước, tuân thủ nghiêm ngặt các cấp bậc lễ nghĩa, nên hoàn toàn không ảnh hưởng hay có hại gì đến đôi bên cả.

Khúc Ngưng Hề mới vừa đến rừng hoa, còn chưa thấy vị Ngạn Đàn tiên sinh kia đâu, mà Tôn ma ma đã nói cho nàng biết rằng: Hoàng hậu nương nương ban thưởng mười mấy con điều giấy, mời vài quý nữ trong kinh thành đến cùng vui chơi ngắm cảnh xuân với nàng.

Ai nấy đều nói là Khúc Hoàng hậu yêu thương yêu chất nữ nhất, chẳng phải là thế à?

Chuyện này nằm trong dự liệu của Khúc Ngưng Hề, nhưng nàng vờ như không biết, thuận theo ý của Tôn ma ma, được bà ta dẫn qua gặp mặt các tỷ muội.

Từ cô nương, Ân cô nương, Lý cô nương, còn có rất nhiều những gương mặt quen thuộc khác trong thành Thượng Kinh,

thậm chí là còn có cả một vị Lục cô nương ít khi xuất hiện.

Khúc Ngưng Hề chú ý tới thân hình cao gầy mảnh khảnh kia, Lục thị là nhà ngoại của Thái tử, là một gia tộc trung liệt, nam giới trong nhà đều dũng mãnh thiện chiến, chỉ còn lại một nữ nhi được sinh ra sau khi phụ thân mất này thôi.

Có lẽ là vì bắt nguồn từ gia đình nên Lục cô nương có tính tình lạnh lùng xa cách, không để ý đến ai, cũng không ai dám trêu chọc nàng ấy cả. Thế mà hôm nay nàng ấy lại đến rừng hoa à?

Tôn ma ma nhìn theo ánh mắt của nàng rồi nhỏ giọng nói: “Vừa hay gặp được Thái tử và Lục cô nương.”

Mặc dù phe của Nhị Hoàng tử và phe của Thái tử không hợp nhau, nhưng khi chạm mặt, không thể thiếu đi chút nghi thức lễ nghĩa được, cho nên bên phía Thái tử có gửi lời, mời nàng đến thả diều cùng.

“Cái gì cơ?”

Vẻ thản nhiên trên gương mặt của Khúc Ngưng Hề bị phá vỡ trong nháy mắt, cả người nàng cứng đờ ra ngay tại chỗ.

Thái tử?

Khó khăn lắm nàng mới lấy lại được bình tĩnh sau cơn hoảng loạn kia, nàng cố gắng mãi nên chuyện ngày hôm đó mới “lắng xuống” được, nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý cho thật vững vàng để đối mặt với hắn kia mà?

Theo lý thuyết, cơ hội gặp mặt của bọn họ ít đến mức gần như là rất hiếm khi gặp nhau. Trong một năm, nhiều lắm thì cũng chỉ chạm mặt hai, ba lần thôi.

Có ai ngờ được là hôm nay lại xui xẻo như vậy đâu.

Nhóm quý nữ đang lặng lẽ thảo luận về Lục cô nương, nàng ấy đang đứng cùng một chỗ với Thái tử, có khi nào là bị quấy rầy rồi không?

Hiện giờ vẫn chưa chọn ra được ai để ngồi vào vị trí Thái tử phi cả, có khả năng biểu huynh biểu muội sẽ “đã thân nay lại càng thêm thân”, ít nhiều gì thì hành động này cũng có thể trấn an Lục gia.

Dù sao thì, thật sự là tình hình hiện tại của Lục gia cũng thảm lắm rồi...

Khúc Ngưng Hê không thể tập trung suy nghĩ được, lòng bàn tay nàng đổ mồ hôi.

Ngân Bình nhìn xung quanh, không thấy Ngạn Đan tiên sinh đâu cả, đừng nói là y đến muộn đấy nhé? Nàng ấy vừa đi vừa hỏi han nàng: “Tiểu thư, người làm sao vậy ạ?”

Khúc Ngưng Hê mím đôi môi nhỏ lại mà không nói lời nào.

Nàng đang suy nghĩ, ở trước mặt bao nhiêu người như thế này, nàng nên thể hiện lòng ái mộ với Thái tử như thế nào để đồng thời có thể không chế được sắc mặt của mình đây?

Nàng có cần phải giải thích xem tại sao nàng lại ra ngoài đi xem mắt với người khác không nhỉ?

Có khi nào, vốn dĩ hắn cũng đã quên mất việc phải giết nàng rồi, nhưng bây giờ, vì vô tình nhìn thấy nàng nên hắn bỗng nhớ lại rồi muốn “bổ” cho nàng một kiếm không?

Chương 4: Phong Thái

DTV-EBOOK

Lòng dạ Khúc Ngưng Hề rối như tơ vò, nhưng ngoài mặt nàng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, nàng cảm điều mà Hoàng hậu ban thưởng lên và đi phân phát cho từng vị tử muội, rồi nàng và các nàng ấy vừa cười nói, vừa đi vào trong rừng hoa cùng nhau.

Không bao lâu sau, có một tên sai vặt lạng lẽ chạy đến gần, truyền đạt lại “nỗi lòng áy náy” của Ngạn Đàn tiên sinh với Tôn ma ma.

Không phải là do y đến muộn, chỉ là vì y không muốn bản thân mình vô tình quấy rầy nhã hứng dạo chơi, thưởng hoa của các vị tiểu thư ở đây, nên mới không “xuất đầu lộ diện”.

Ngày khác, đích thân y sẽ đến phủ An Vĩnh Hầu để tạ lỗi.

Ý nghĩa đằng sau hai chữ “ta lỗi” này là, cuộc xem mắt của hai người coi như dừng lại ở đây.

Ngạn Đàn là một người thông minh, nhờ vào hành động Hoàng hậu mời thêm nhiều quý nữ đến đây, y đã hiểu được ý của bà ta.

Không cần phải có người nào đó đến và chỉ ra cho y biết, chỉ cần như vậy thôi là đủ để y “biết khó mà lui”, cũng chu toàn lễ nghĩa cho cả đôi bên.

Trước khi đến đây, Khúc Ngưng Hề đã biết được kết quả này rồi, cả Tôn ma ma và Ngạn Bình cũng đều hiểu.

Thế nên, cũng chẳng có ai để tâm đến chuyện này, mà họ đều cảm điều lên, xem lần ra ngoài này như một chuyến du xuân.

Nhưng, tất nhiên là Khúc Ngưng Hề không thể cảm thấy hứng thú với chuyến “du xuân” này rồi.

Nàng như một con thỏ nhỏ đang bị một sợi dây thừng quăn quanh cổ rồi cột lại, chỉ dám đứng yên tại chỗ, nhảy nhót một cách rụt rè, lúc nào cũng ở trong tư thế đề phòng, như thể là không biết khi nào sợi dây thừng đó sẽ siết chặt lại, thắt lấy cổ nàng.

Ở khu vực này có rất nhiều cây cổ thụ mai vàng, cành lá xum xuê, hoa nở tươi tốt, hợp lại thành một khu rừng nhỏ.

Những bông hoa cúc vạn thọ nho nhỏ điểm thêm sắc màu tươi sáng cho ngày đầu xuân.

Lục cô nương đi tới, nàng ấy lấy bừa một con diều.

Lúc nàng ấy đi đến gần, thì ngoài ấn tượng về dáng người cao gầy, bấy giờ Khúc Ngưng Hề mới ấn tượng được là nàng ấy cao khoảng bao nhiêu – cao hơn nàng chừng nửa cái đầu, quả nhiên là “hồ phụ không sinh khuyển nữ” mà.

Vẻ mặt Lục Diễm Hoa lạnh lùng, nàng ấy mặc một bộ váy gấm bát bảo Tứ Xuyên màu đỏ, dáng người cao gầy, và chỉ điểm trang bằng một cây trâm mẫu đơn.

Đúng với cái tên Lục Diễm Hoa, nàng ấy mang một vẻ đẹp diễm lệ lấn át người khác, và vẻ đẹp này lại hoàn toàn tương phản với tính tình của nàng ấy.

Phần lớn mọi người trong nhóm tiểu cô nương đều cảm thấy “ngạt thở” bởi vẻ mặt lạnh băng của nàng ấy, bởi thế nên không có ai dám đến gần và bắt chuyện với nàng ấy cả.

Từ cô nương bữu môi: “Kiêu ngạo cái gì kia chứ.”

Lý cô nương giật giật ống tay áo của nàng ta: “Đừng nói nữa...”

Lục gia không chỉ là nhà ngoại của Thái tử, mà đến cả bộ hạ còn phải tưởng nhớ đến họ hằng năm. Nghe nói là, trước đây, khi Lục Diễm Hoa còn nhỏ, nàng ta đã dám từ chối phong hào Quận chúa.

Nói ngắn gọn lại, thì đây là một vị chủ nhân có tư cách để tùy hứng và không cần phải nể nang mặt mũi ai cả.

Lục Diễm Hoa cũng không muốn nói chuyện với ai, Thái tử vừa xuất hiện, nàng ấy đã “trôi dạt” qua đó rồi.

Nàng ấy ném điều vào trong lòng Bùi Ứng Tiêu, động tác vô cùng quen thuộc, còn người đó thì vẫn nở nụ cười nhẹ nhàng như vậy, vô cùng bao dung trước hành động này của nàng ấy.

Thái tử đến, mọi người lần lượt tiến lên chào hỏi.

Hôm nay hắn cũng mặc bộ áo bào sắc trắng, quỳnh chi ngọc thụ [*], hắn vừa xuất hiện thôi mà đã có thể khiến cho cảnh vật xung quanh trở nên ảm đạm, mờ nhạt.

[*] **琼枝玉树** – *Quỳnh chi ngọc thụ*: Thành ngữ này là một phép ẩn dụ, chỉ người có nhân cách cao thượng.

Gương mặt Bùi Ứng Tiêu đẹp tựa tranh vẽ, và vì có hoa mai vàng nở rộ trong rừng hoa làm nền, nên vẻ đẹp đó nơi hắn lại càng nổi trội hơn. Đến cả nốt ruồi dưới mi mắt hắn cũng như đang tỏa sáng rực rỡ.

Nếu hắn không phải là Thái tử, thì có khi, trong lúc hắn đang đi trên đường, hắn đã bị một nữ tử dũng mãnh nào đó trói lại và bắt đi mất rồi.

Mọi sự chú ý đều đang dồn vào bọn họ, nên không có người nào phát hiện ra Khúc Ngưng Hề đang thấp thỏm đứng bên này.

Cách nàng cư xử rất quy củ, không dám đứng đối diện Bùi Ứng Tiêu, mà vốn dĩ chỗ hai người đứng cũng đã xa nhau lắm rồi.

Mãi cho đến khi Khúc Ngưng Hề vô tình giẫm phải rêu xanh ẩm ướt trên mặt đá, lòng bàn chân nàng trượt một cái, và chân treo qua một bên.

Cũng may mà nàng đứng vững, ổn định lại cơ thể kịp thời, nên nàng không bị thương, chỉ bị hoảng sợ mất một lúc thôi.

Nhưng Bùi Ứng Tiêu đã cất bước qua đây, cánh tay dài của hắn duỗi ra đỡ lấy nàng.

Hắn có vóc dáng cao lớn, Khúc Ngưng Hề chỉ đứng tới bả vai hắn thôi, điều này càng làm nổi bật lên dáng người nhỏ nhắn xinh xắn của nàng. Hắn dễ dàng ôm ngang người nàng lên bằng một tay.

Nhóm quý nữ chỉ kịp nhìn thấy Khúc Ngưng Hề sẩy chân, suýt thì ngã xuống – mặc dù nàng còn chưa chạm đất nữa – mà đó cũng là vì nhờ có Thái tử điện hạ hành động quá nhanh, nhờ có hắn đưa tay ra giúp đỡ nàng kịp lúc.

“Khúc cô nương không sao chứ?”

“Chắc là bị trật chân rồi...”

Bọn họ vây lại xung quanh nàng.

Khúc Ngưng Hề vội vã lắc đầu: “Ta không sao...”

Bùi Ứng Tiêu mỉm cười và cúi đầu nhìn nàng: “Khúc cô nương không cần cậy mạnh đâu.”

Đáy mắt đen thẫm kia như mang theo cả hơi lạnh buốt giá, Khúc Ngưng Hề lấp bắp sửa lời: “Chân... chân của ta đau quá?”

Tiểu cô nương lựa chọn nhượng bộ mà không hề do dự lấy một chút nào.

Bùi Ứng Tiêu quay đầu lại gọi Minh Ân, bảo hắn ta ra sức thúc ngựa, nhanh chóng dẫn đại phu tới đây.

Về phần những người khác, hắn nói: “Không thể để điều của Hoàng hậu nương nương trở nên uổng phí được, chư vị cứ tự nhiên thả điều vui chơi.”

Hắn nói xong thì ôm Khúc Ngưng Hề “tạo chân” lên, di chuyển đến chòi nghỉ mát cách đó không xa.

Bùi Ứng Tiêu cúi người đặt mỹ nhân ngồi vào trong chòi, sau đó thì cùng nàng chờ đại phu đến.

Từ cô nương nhìn hai người không rời mắt, vì kinh sợ mà bàn tay nàng ta nắm chặt lại, chiếc khăn tay cũng run rẩy không ngừng theo nàng ta.

Nàng ta không nhìn được mà nói: “Phong thái của thái tử điện hạ... thật sự khiến người ta phải cảm phục.”

Mọi người đều biết là Hoàng hậu và Đông Cung nằm ở hai phe đối lập, nhưng về phần Thái tử, hắn không chỉ có phong thái ung dung trầm ổn, mà cách hắn đối xử với chất nữ của Hoàng hậu cũng rất bình đẳng.

Mấy vị cô nương khác cũng không ngớt lời phụ họa.

Lục Diễm Hoa liếc nhìn cảnh tượng ấy một cái rồi cầm lấy điều của mình, sau cùng là xoay người rời đi: “Đi thôi.”

...

Khoảng thời gian Khúc Ngưng Hề rúc trong lòng Bùi Ứng Tiêu, cả người nàng cứng đờ, cứ như là một cây củi khô chờ bị đốt vậy.

Sau khi nàng được hắt đặt xuống thì toàn thân nàng lại bắt đầu cảm thấy bất an.

Không biết là hắt đang muốn gì nữa.

Các quý nữ không đi vào trong chòi theo họ, không bao lâu sau, bọn họ đều tự cầm điều của mình rồi tản ra.

Nơi này bỗng trở nên yên tĩnh, tùy tùng của Thái tử đứng ngoài chòi, Tôn ma ma và Ngân Bình cũng không dám tùy tiện tiến vào.

Thị nữ của Đông cung đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ trong chốc lát thôi mà họ đã dâng một cái ấm trà nóng lên rồi, ấm trà này được đặt trên một cái bếp nung nhỏ, bên cạnh đó, còn có thêm mấy hộp bánh ngọt nữa.

Các nàng ấy cười hì hì với hai người Tôn ma ma và Ngân Bình: “Chúng nô tỳ ở đây hầu hạ là được rồi, ma ma cứ đi nghỉ ngơi đi.”

Tôn ma ma nào dám đứng đây tranh cãi với các nàng ấy, bà ta bèn dẫn Ngân Bình lui xuống theo và đứng xa xa bên ngoài.

Ngân Bình oán giận nghiêng rằng: “Thái tử điện hạ quyết tâm phải lợi dụng cô nương nhà chúng ta để xây dựng danh tiếng cho bản thân đây mà.”

Tiểu thư của các gia đình khác đều hết lòng khen ngợi Thái tử, nàng ấy đã nghe thấy hết rồi đấy nhé!

Nước trà và bánh ngọt lần lượt được mang lên, thậm chí có cả một tấm rèm che được treo lên xung quanh chòi nghỉ mát.

Tầm rèm mỏng không thể che khuất được bóng người, mà chỉ thấy mờ mờ ảo ảo, nhưng cũng chỉ như bao tấm bình phong bình thường khác thôi, vây kín lại thành một vùng trời nhỏ bé.

Khúc Ngưng Hê nắm bàn tay mềm mại của mình lại thành nắm đấm, nàng đứng ngồi không yên.

Nàng chờ Thái tử lên tiếng trước, thế nhưng Bùi Ứng Tiêu lại chẳng nói một lời nào, từ ban nãy cho đến tận bây giờ hắn vẫn luôn giữ vẻ ung dung, thản nhiên cầm tách trà lên, rồi lại thản nhiên cúi đầu nhấp trà, thưởng thức trà.

Sự yên lặng này khiến người ta phải lo sợ.

Khúc Ngưng Hê đưa mắt nhìn ra ngoài chòi, nàng đoán rằng, có lẽ là những người ở ngoài kia sẽ không thể nghe thấy tiếng nói chuyện của bọn họ ở trong này, nàng không biết là mình có nên bày tỏ gì đó hay không.

Nàng quay lưng lại, ở góc độ mà Bùi Ứng Tiêu không nhìn thấy, nàng cắn răng nhéo mạnh cái má của mình, chúng nhanh chóng đỏ bừng lên.

Một vết đỏ hồng xuất hiện trên gương mặt nhỏ nhắn mềm mại của nàng ngay lập tức, trông nó vô cùng bắt mắt.

Khúc Ngưng Hê đau đến mức rơm rớm nước mắt, nàng lí nhí nói: “Hôm nay gặp được điện hạ, lòng thần nữ vui mừng...”

Bấy giờ Bùi Ứng Tiêu không giống như khi hắn ở trước mặt những người khác, nụ cười nhàn nhạt kia tuy vẫn treo trên môi hắn, nhưng sự dịu dàng ẩn giấu đằng sau đó thì lại như là đã khắc sâu vào trong xương tủy.

Hắn ung dung quan sát nàng: “Vui mừng nhiều đến mức nào?”

Khúc Ngưng Hề cũng không phải người dễ bị cái gì đó làm mờ mắt, đã là món đồ càng đẹp, thì độc tính của nó sẽ càng cao.

Nàng ngước mắt nhìn gương mặt anh tuấn nổi trội trước mặt, nàng không dám xem thường, không dám xem thường dầu chỉ là một chút, nên nàng lại tiếp tục “tỏ bày tấm lòng”:

“Nếu không có cuộc gặp mặt tình cờ đêm đó, thần nữ nghĩ rằng điện hạ sẽ không bao giờ để ý đến thần nữ, nhưng lòng thần nữ lại vô cùng lo lắng cho ngài, nên tất nhiên là thần nữ sẽ giữ kín chuyện này như bưng.”

Nàng đã suy nghĩ kỹ càng, cân nhắc đầu vào đầu ra từ trước rồi cuối cùng mới quyết định nói ra câu nói này, nàng muốn nói một cách rõ ràng để cho đối phương biết rằng, chắc chắn là nàng sẽ không nhiều chuyện, không lắm lời.

Với hy vọng rằng Thái tử có thể “giơ cao đánh khẽ”, đến lúc đó hẳn có thể tha cho nàng một lần.

Đôi lông mày Bùi Ứng Tiêu khẽ nhíu lên, hẳn cũng không nhắc đến chuyện ngày hôm đó, mà hẳn nói: “Mới ban nãy, cô đã gặp Ngạn Đan tiên sinh.”

Tim của Khúc Ngưng Hề hẫng một nhịp, rồi nó lại đập “thịch” một nhịp đầy nặng nề, trong một rừng hoa chỉ rộng cỡ này, việc hai người họ chạm mặt nhau cũng không có gì là kỳ lạ cả.

Nàng đoán là hẳn đã biết hết tất cả, nên nàng cũng không hề giấu giếm gì hẳn: “Trưởng bối trong nhà sắp xếp cho thần nữ và Ngạn Đan tiên sinh gặp mặt, chỉ là, chuyện thần nữ với ngài ấy là chuyện không bao giờ có thể xảy ra được.”

Cha, mẫu thân hay là cô mẫu, tất cả bọn họ đều ra sức cố gắng lôi kéo học giả, bởi vì Đại Hoàn yên ổn đã lâu, nên quyền hành của quan văn trong triều ngày một lớn hơn.

Tất nhiên là Thái tử chỉ cần liếc mắt một cái thôi là đã nhìn thấu hết mấy trò tính toán nhỏ nhặt này rồi...

“Chuyện giữa ngươi và hần ta là chuyện không thể xảy ra được, vậy ngươi và ai thì mới có khả năng?” Giọng điệu của Bùi Ứng Tiêu nghe có phần hờ hững.

Một câu hỏi bất thành linh ập tới khiến Khúc Ngưng Hề ngây người ra trong chốc lát.

Khúc Ngưng Hề không dám chắc là bây giờ nàng có nên nhân cơ hội này mà “bày tỏ tấm lòng” thêm một lần nữa không, nàng hơi rủ mảy: “Điện hạ... Thần nữ không dám có ý nghĩ không yên phận, chỉ mong sao sau này có thể lặng lẽ đứng phía sau dõi theo điện hạ, vậy là đủ rồi...”

Nàng nói xong thì còn khụt khịt cái mũi nhỏ nhắn vài cái, giọng của nàng thì lí nhí, thỏ thẻ, trong thoai bản người ta đều diễn như vậy cả.

Kỹ năng diễn xuất vụng về này của nàng... thật sự là đã khiến cho người ta không đành lòng vạch trần nàng.

Bùi Ứng Tiêu giơ tay ra và đặt một hạt trân châu nhỏ vào trong lòng bàn tay nàng, hạt trân châu này có màu trắng sữa và nó được lồng vào một sợi chỉ đỏ.

Khúc Ngưng Hề do dự trong thoáng chốc, nhưng sau đó cũng thuận theo hần mà nhận lấy trân châu, đôi mắt hạnh to tròn của nàng mở ra thật to, nàng nhìn vào hần chăm chăm, không giải thích được ý đồ của hành động này là gì.

Ánh nắng bên ngoài chòi nghỉ mát xuyên qua tấm rèm mỏng, chiếu rọi vào gương mặt của Bùi Ứng Tiêu, sống mũi cao và đôi mắt sâu thật nổi bật, còn bờ môi mỏng thì hơi nhếch lên.

Hắn nói: “Nếu tình cảm mà Khúc cô nương dành cho cô đã sâu đậm như thế rồi, vậy thì, cứ coi như vật này là món quà của cô đi.”

Khúc Ngưng Hề sửng sốt mất một lúc, nàng không ngờ là sự việc lại đổi chiều một cách đột ngột như vậy, nhưng ngay sau đó, nàng thấy hắn cười mỉm, nhẹ nhàng nói tiếp rằng: “Những người từng phản bội cô, đều phải để lại một đốm ngón tay.”

Nên lý giải câu nói này như thế nào đây?

Đôi mắt long lanh to tròn như hạt nhãn của Khúc Ngưng Hề mở ra thật to, nàng nhìn chăm chăm vào viên trân châu nhỏ xinh có màu trắng ngà này.

Viên trân châu có màu trắng ngà mờ đục này, lẽ nào lại chính là... xương ngón tay?!

Bàn tay nàng bất giác run lên, hạt châu nhỏ được lồng vào sợi chỉ đỏ rơi xuống bàn, vang lên vài tiếng “lách cách”.

Mặt Khúc Ngưng Hề trắng bệch, suýt chút nữa nàng đã hoảng sợ đến độ phải hét toáng lên rồi.

Minh Ân dẫn đại phu về tới, đang định bước vào trong chòi, người tập võ tai thính mắt tinh, nên khi vừa vào, hắn ta đã nghe thấy câu cuối cùng kia của điện hạ.

Khóe miệng của hắn ta không khống chế được mà giật giật liên hồi.

Ai mà lại rảnh rỗi như vậy kia chứ? Lẽ nào giết một tên gián điệp xong rồi lại còn đi lọc xương để mài thành hạt trân châu à?

Mà, hiển nhiên là Khúc Ngưng Hề lại cho rằng đấy là sự thật, cả người nàng run rẩy, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

Bùi Ứng Tiêu cúi người nói bên tai nàng, giọng hần vô cùng trầm thấp: “Cô như vậy, người vẫn thích cô chứ?”

Khúc Ngưng Hề gật đầu loạn xạ, hai mắt rưng rưng, nàng nói: “... Thích...”

Bùi Ứng Tiêu cười như không cười: “Nếu đã vậy thì cô để lại cho người.”

Tiểu cô nương yếu điệu nhỏ nhắn, bờ môi nàng mím lại, nàng mím môi chặt đến mức khiến nó đỏ bừng lên, sau đó nàng cất giọng bé tí mà nói lời cảm ơn với hần.

Đôi mắt hẹp dài của Bùi Ứng Tiêu hơi híp lại, đầu lưỡi chống nhẹ lên hàm trên, quả thật là nàng đã rất nỗ lực.

Nàng sẽ khóc chứ?

Chương 5: Khóc Thì Khóc

DTV-EBOOK

Thái tử không ở lại quá lâu, sau khi đại phu đến thì hắn dẫn theo một đám người xoay lưng rời đi.

Đại phu được mời đến là một nữ đại phu, Minh Ân tìm nàng ấy đến xem thử xem chân của Khúc Ngưng Hề ra sao, đi đứng thế nào, tất nhiên là trước khi đến đây, hắn ta cũng đã dặn dò trước một, hai câu rồi.

Nữ đại phu giả vờ giả vệt xem cho Khúc Ngưng Hề, sau đó nói dối là chỉ hơi trẹo chân, cuối cùng là kê cho nàng một thang thuốc kèm theo một lọ dầu thuốc để bôi.

Thật ra, việc giả vờ trẹo chân là để đánh lừa Tôn ma ma và Ngân Bình. Lúc Khúc Ngưng Hề về phủ, trong ống tay áo của nàng còn đang giấu một “củ khoai nóng bỏng tay” và cũng chính là thứ không thể để cho người ta biết được.

Nàng bất chấp tất cả, đành “nhắm mắt nhắm mũi” mang viên trân châu nhỏ này về.

Khúc Ngưng Hề vừa về đến nhà là đã đi tìm một chiếc hộp gỗ nhỏ rồi cất hạt trân châu vào trong đó. Sau đó nàng lại lấy tất cả số bùa hộ mệnh với phù bình an mà nàng có ra, không cần biết đó là loại nào, nàng đều bỏ hết vào trong hộp để “trấn áp” vật thể bên trong.

Nàng chỉ hy vọng là, người chết mà nàng không rõ danh tính kia đừng ám sai sai người là được.

Khúc Ngưng Hề sợ hãi lắm, với kiếp nhân sinh ngắn ngủi, cả ngày chỉ ở trong khuê phòng này của nàng, nàng nào đã từng tiếp xúc với vật của người chết đâu.

Huống chí nàng hoàn toàn không biết gì về tiểu cung nữ hôm đó cả, cũng không rõ vì sao nàng ta lại bị Thái tử xử lý một cách triệt để như thế.

Rất có thể là nàng ta đã mắc phải một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng nào đó. Có khi nào, vốn dĩ bản chất của nàng ta chính là một người hung hãn, dù đã chết rồi nhưng cũng vẫn sẽ biến thành lệ quỷ không?

Khúc Ngưng Hề sợ tối nay nàng sẽ mơ thấy ác mộng, nàng bèn bảo Ngân Bình bỏ thêm hương Ninh Thần vào trong lư hương.

Nàng vừa thay một bộ xiêm y khác xong, thì Chu thị đã đến Hồi Thanh Uyển.

Cũng không phải là bà ta đến để chất vấn, vì trong nhà có một Tôn ma ma do Hoàng hậu ban cho, nên vốn dĩ là, bọn họ cũng chẳng thể giấu được người trong cung bất kỳ chuyện gì cả.

“Xem ra là cô mẫu có tính toán khác cho hôn sự của con rồi.”

Về chuyện này, Chu thị cũng đã đánh mất quyền bày tỏ ý kiến, còn ai có thể lay chuyển được Hoàng hậu nương nương nữa đâu?

Giờ đây, chuyện khiến bà ta buồn phiền nhất đó chính là, phải làm sao để báỉ phổng lương sư cho Tam lang đây?

Khúc Ngưng Hề im lặng nghe bà ta càu nhàu vài câu, sau đó mới tiễn bà ta về.

Trước khi đi, Chu thị lại nhắc đến chuyện học hành của Khúc Doãn Thiệu: “Khi nào con rảnh rồi thì đốc thúc Tam lang luyện chữ thêm đi, bản thân con là tử tử, nên quan tâm đến đệ đệ con nhiều hơn.”

Khúc Ngưng Hề đồng ý.

Chu thị vừa rời đi, Ngân Bình lại bắt đầu lên tiếng bất bình thay cho tiểu thư nhà mình: “Lúc nào cũng thế, trong lòng, thậm chí là trong mắt của phu nhân, đều chỉ có mỗi mình tiểu thiếu gia thôi. Rõ ràng tiểu thư cũng là nữ nhi do phu nhân sinh ra, tiểu thư bị trật chân thế kia, vậy mà phu nhân không hỏi thăm lấy một câu...”

Thậm chí là Hầu gia còn hơn thế nữa, cả năm trời chỉ đến Hối Thanh Uyển được vài lần.

Tuy rằng, bình thường đều là nữ nhi đến thỉnh an phụ mẫu, nhưng có cần phải làm đến mức “không quan tâm, không hỏi han” gì như thế hay không?

Nếu lấy ra để so sánh thì, với tấm lòng từ mẫu của Diệp di nương, thì Nhị cô nương chính là tất cả những gì mà bà ấy quan tâm.

Là đích nữ của Khúc gia, tất nhiên là từ việc ăn, mặc, ở, cho đến việc đi lại, đều đã nằm ở cấp bậc khác hẳn so với thứ nữ, về duyên hôn sự cũng không thể sánh bằng.

Con người Ngân Bình ấy à, là một cô nương thích nói nhiều, Khúc Ngưng Hề nghe vào trong tai này nhưng rồi lại trôi qua tai kia, nàng cũng không để ý mấy.

Có rất nhiều chuyện, không phải là có thể giải quyết nhanh gọn chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, mà đây cũng không phải là chuyện chỉ mới xảy ra một, hai lần, nàng cũng đã quen rồi.

Nếu so sánh giữa người với người quá nhiều, kiểu gì cũng sẽ cảm thấy không công bằng, rồi lại phải cảm thấy mình đáng thương à?

Giống như những gì mà ngày hôm đó nàng đã nói vậy, nếu đến cả cô nương của Hầu phủ mà còn cảm thấy bản thân đáng thương, vậy thì bách tính ngoài kia đều không cần sống nữa.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, nhờ có tác dụng của hương an thần, Khúc Ngưng Hề đã ngủ một giấc rất ngon, không mộng mị gì.

Nàng đang suy nghĩ xem có nên vào cung một chuyến hay không.

Hôm qua Hoàng hậu ban thưởng nhiều như vậy, còn “phá hỏng” mối hôn sự của nàng nữa, nàng không thể vờ như không biết được.

Nhưng bây giờ, ngoài mặt thì nàng đang bị bong gân, phải thoa thuốc...

Trong lúc nàng đang do dự, Khúc Thiên Nhân hấp tấp chạy từ bên ngoài vào.

Nàng ấy mang theo lễ vật do chính tay Diệp di nương làm đến đây để tỏ lòng biết ơn, có thể thuận lợi đến thư viện học như thế, dù chỉ còn lại một năm thôi, nhưng hai người bọn họ đều vô cùng cảm kích.

Ai ngờ đâu, trên đường đi đến đây, nàng ấy nghe được chuyện Đại tỷ tỷ đi xem mắt với Ngạn Đàn tiên sinh.

“Đại tỷ tỷ, mẫu thân cũng đồng ý để tỷ đi gặp mặt hán ta à?” Khúc Thiên Nhân không thể tin vào mắt mình được: “Sau đó tỷ cũng đi thật luôn ạ?!”

Tốt xấu gì cũng là tiểu thư của Hầu phủ, thế mà lại gả cho một văn nhân hàn vi không muốn làm quan ư?

Dẫu rằng Ngạn Đàn chỉ cần gặt đầu một cái thôi, thì y cũng vẫn có thể khoác áo quan lên người, nhưng hôn sự là chuyện vui kết nối hai họ lại với nhau, mà Ngạn thị ở Thượng Kinh chẳng là gì cả, đã thế y còn là lấy vợ kế nữa.

Những mối hôn sự gả cho những người như vậy, thông thường đều là “đãi ngộ” của thú nữ, Khúc Thiên Nhân vừa đi vào thôi mà lòng nàng ấy đã ấp ủ vô vàn nộ khí rồi.

Khúc Ngưng Hề nhận lấy cái làn mà nàng ấy mang tới, kỹ năng khâu thêu của Diệp di nương rất khéo, bà ấy thêu tinh xảo sống động, Diệp di nương đã làm cho nàng rất nhiều khăn và túi thơm, còn có một đôi giày thêu đính ngọc nữa.

“Sự việc không thành, không cần nhắc tới.”

“Xem cái dáng vẻ không để ý đó của tử đi kìa!” Khúc Thiên Nhân nhìn không được mà liếc nàng một cái: “Đại tử tử, tử là tượng được nặn ra từ đất đấy à?”

Rõ ràng Khúc Ngưng Hề là con của chính thất, nhưng lúc nào nàng cũng ngoan ngoãn, vâng lời như thế cả, còn hơn cả một thú nữ như nàng ấy nữa.

Nếu là những chuyện khác thì cũng thôi đi, nhưng đến cả việc chung thân đại sự này mà tử ấy còn mặc cho mọi người sắp xếp nữa!

Người ngoài chỉ biết đến Tam lang của Khúc gia có tính tình nóng nảy, nhưng thực ra, Khúc Nhị cô nương cũng là người nóng tính, xuất thân “con thú” này đã “hạn chế” được một phần cái tính khí ấy, nếu không có thân phận “con thú” này, thì không biết là mồm miệng của nàng ấy còn có thể “ghê gớm” đến cỡ nào nữa.

Khúc Ngưng Hề bảo nàng ấy ngồi xuống, sau đó nàng hỏi: “Năm nay muội cũng đã mười ba rồi, muội cảm thấy gia đình

như thế nào mới là mối nhân duyên tốt?”

Câu hỏi này khiến Khúc Thiên Nhân ngây người ra, nàng ấy chưa từng nghĩ đến vấn đề này, hơn nữa, chuyện này cũng không phải là chuyện mà nàng ấy và di nương có thể quyết định.

Khúc Ngưng Hề cũng không cần nàng ấy trả lời: “Có lẽ là một vị đại nhân trong triều nào đó muốn thú kế thất, hoặc cũng có thể là một tiểu công tử quần là áo lụa tuổi tác xấp xỉ, còn nếu không nữa thì, muội cảm thấy gia đình Công Hầu thế nào?”

Tất nhiên những gia đình thuộc “phân khúc” Công Hầu là tốt nhất rồi, Khúc Thiên Nhân đang định trả lời tử tử mình như vậy, nhưng bỗng nhiên lại trầm mặc khi vô tình nghĩ đến mấy phủ Quốc công kia.

Ví dụ như nhà Lữ Quốc công từng đánh nhau với Tam Lang, thê thiếp tranh đấu, con nối dõi phồn thịnh, vậy thì cũng rất là loạn.

Những gia đình quyền quý khác ở Thượng Kinh thì ít nhiều gì cũng từng tiếp xúc với nhau.

Mặc dù người ta thường hay nói rằng, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nhưng trên đời này, có bức tường nào mà không có gió lọt qua đâu.

Tương đối mà nói, phủ An Vĩnh hầu cũng khá là thanh tĩnh, hai thiếp thất đều đã bị Hầu phu nhân trấn áp.

Khúc Viên Thành thì lại ít con, cũng không quá ham mê nữ sắc, chỉ có lòng ham muốn quyền lực thôi.

“Nữ tử xuất giá giống như đầu thai lại một lần nữa vậy, với những người như chúng ta, không phải lo ăn lo mặc, có thể bình

an sống qua ngày hay không, thì còn phải xem vận khí của bản thân thế nào nữa.”

Từ rất lâu, góc nhìn của Khúc Ngưng Hề đã không còn giống với mấy tiểu cô nương mười ba tuổi rồi, nàng khẽ thở dài: “Còn sống là đã tốt lắm rồi.”

“?” Vẻ mặt của Khúc Thiên Nhân bây giờ trông như là đã nhìn thấy quỷ: “Đại tỷ tỷ, lẽ nào tỷ muốn xuất gia đấy à?”

Khúc Ngưng Hề: “Muội không hiểu được đâu.”

Chỉ có người từng đối diện với sự uy hiếp đầy chết chóc, mới có thể ngộ ra được.

“...”

...

Đến ngày thứ ba, việc đi đứng của Khúc Ngưng Hề đã trở lại hoàn toàn bình thường, bởi vì nói là bị trật khớp nhẹ, nên nàng không cần phải tiếp tục giả vờ trước mặt Tôn ma ma và Ngân Bình nữa.

Nàng đang định chuyển bài tử vào trong cung một chuyến, trùng hợp làm sao, Hoàng hậu cũng đã phái tiểu thái giám đến trước một bước, bây giờ tiểu thái giám cũng đã đến cổng phủ An Vĩnh hầu, truyền lời triệu kiến nàng.

Khúc Ngưng Hề rửa mặt, chải đầu, thay y phục, rồi nàng tiến cung gặp Hoàng hậu theo tiểu thái giám.

Nàng đã lường trước là chuyện có liên quan đến Ngạn Đan tiên sinh, lát nữa nàng sẽ giải thích cẩn thận với cô mẫu.

Nhưng khi đến cung Phù Đan, đập vào mắt nàng là... gương mặt tức giận của Hoàng hậu.

“Văn Du, đến đây nào.”

Trong cung Phù Đan không có người ngoài, Khúc Hoàng hậu không hề che giấu cảm xúc, đôi mắt sắc bén kia của bà ta đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Trong lòng Khúc Ngưng Hề ngạc nhiên, nhưng nàng cũng nghe lời mà đi tới: “Cô mẫu, Văn Du đến rồi, vì chuyện gì mà cô mẫu lại tức giận thế ạ?”

“Ha ha...” Khúc Hoàng hậu ngoài cười nhưng trong lòng thì lại chẳng hề cười, bà ta hơi vươn tay ra, nắm lấy cái cằm xinh đẹp của nàng: “Người không biết bốn cung tìm người vì chuyện gì à?”

Tầm mắt của bà ta rơi vào dung nhan xinh đẹp, kiêu diễm như hoa kia, trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, dường như Khúc Ngưng Hề đã cảm nhận được là bà ta muốn ra tay với mình.

Khúc Hoàng hậu không có động tác gì khác nữa, mà chỉ lạnh giọng quát: “Quỳ xuống!”

Khúc Ngưng Hề quỳ xuống ngay tắp lự, đồng thời, nàng lên tiếng giải thích rõ ràng một lượt chuyện hẹn gặp mặt ở rừng hoa lần trước.

“Văn Du không biết bản thân đã làm gì khiến cho cô mẫu tức giận, Văn Du biết sai rồi.”

Chắc hẳn là Hoàng hậu không tức giận vì chuyện này rồi, Hoàng hậu sẽ không nổi trận lôi đình một cách vô lý như thế này, huống chi, người quyết định chuyện xem mắt này là phụ mẫu của nàng, bà ta sẽ không đổ hết mọi thứ lên đầu nàng.

Nếu đã vậy thì, chỉ còn lại có mỗi mình Nhị hoàng tử...

Quả nhiên, Khúc hoàng hậu cười lạnh một tiếng rồi nói cho nàng biết: “Lân Vũ nói với bốn cung rằng nó muốn thú người, nói hai người các người lưỡng tình tương duyệt.”

Lân Vũ là tên tự của Nhị hoàng tử, hẳn ta có tai mắt riêng của mình, hẳn ta cũng đã nghe được chuyện ở rừng hoa.

Ngay khi Nhị hoàng tử biết được chuyện Khúc gia chuẩn bị gả Khúc Ngưng Hề ra ngoài, hẳn ta cũng đứng ngồi không yên theo.

Hẳn ta chạy đến và thẳng thắn bày tỏ với mẫu hậu, lại còn có suy nghĩ viển vông là nhờ phụ hoàng viết cho mình một đạo thánh chỉ ban hôn nữa chứ.

Hẳn ta đã chọc giận Hoàng hậu, chưa cho Khúc Ngưng Hề một cái bạt tai là bà ta đã kiểm chế lắm rồi!

Chất nữ ngoan ngoãn mà bà ta dạy bảo còn chưa phát huy được tác dụng nữa, mà trước tiên đã dụ dỗ, “câu mất hồn” nhi tử của bà ta rồi ư?!

Khúc Ngưng Hề cũng đang tức đến độ cả người nàng run lên không ngừng, Nhị hoàng tử tự ý làm bậy, nói năng lung tung, thế này là đang muốn nàng chết đi đấy ư?

Nàng quỳ ở đó, căn môi nói: “Cô mẫu, Văn Du tuyệt đối không có tư tình gì với Nhị hoàng tử cả! Mặc dù người ngoài nghĩ tình cảm giữa con và ngài ấy là tình cảm giữa huynh và muội, nhưng thật ra, con và Nhị hoàng tử không hề thân thiết, sao có thể “lưỡng tình tương duyệt” cho được?”

Khúc Ngưng Hề liên tục giải thích, lời lẽ phũ phạn nghe chắc như đinh đóng cột.

Khúc Hoàng hậu dựa người vào ghế, bà ta không nói là mình có tin hay không, chỉ lạnh lùng nhìn nàng.

“Lân Vũ đã động lòng với người, chuyện này bắt đầu từ khi nào?”

Khúc Ngưng Hê vẫn lắc đầu phủ nhận đến cùng: “Con không biết, Văn Du chưa từng bí mật tiếp xúc với Nhị hoàng tử, con hoàn toàn không biết gì cả.”

Khúc Hoàng hậu thì lại không cho rằng nhi tử gốc ghếch kia của bà ta sẽ ngồi yên ở đó và không làm gì cả.

Nhưng bấy giờ thì chuyện đó đã không còn quá quan trọng nữa rồi.

“Hôm nay người quỳ ở đây nửa canh giờ đi, nhanh chóng bóp chết những suy nghĩ không nên có trong đầu người đi!”

Trong mắt bà ta hàm chứa ý cảnh cáo: “Nếu người dám dây dưa mập mờ gì với Lâm Vũ, dù chỉ là một chút thôi, thì ngay cả khi chuyện thành rồi, bốn cung cũng có thể hành hạ người mỗi ngày, có thể đảo qua đảo lại, có đủ mọi cách thức để trừng trị người!”

Chưa cần nói Khúc Ngưng Hê có thể trở thành thị thiếp của Lâm Vũ hay không, mà cho dù nàng có lên làm Hoàng tử phi đi chăng nữa, thì bà ta vẫn sẽ khiến cho Khúc Ngưng Hê phải hối hận, phải thốt lên rằng “biết vậy thì đã chẳng làm thế”!

Khúc Hoàng hậu quyết định nghiêm phạt Khúc Ngưng Hê, bà ta muốn dập tắt những suy nghĩ đó trong đầu nàng một cách triệt để nhất.

Tránh cho hai người lén lút qua lại, sau đó bí quá hóa liều rồi lại muốn làm ra cái loại chuyện “tiền trăm hậu tấu” [*] gì gì đó.

[*] **先斩后奏** – *Tiền trăm hậu tấu*: Thường dùng để chỉ những việc làm trước rồi báo cáo sau.

Mấy chiêu trò thủ đoạn như thế này, trong hậu cung này cũng chẳng hiếm thấy gì.

Bà ta không cho phép chuyện này được xảy ra.

Khúc Hoàng hậu nói xong thì xoay người đi vào nội điện, không cần bà ta dặn dò thì cũng tự có cung nữ ở đó trông chừng, canh thời gian, nàng phải quỳ đủ giờ thì mới có thể rời đi.

Còn bên phía Nhị hoàng tử, hẳn ta đã bị Hoàng hậu phái người theo dõi sát sao, kể từ ngày hôm nay, đơn giản là hẳn ta đừng bao giờ nghĩ đến việc có thể nhìn thấy Khúc Ngưng Hề nữa!

Khúc Ngưng Hề không tiếp tục thanh minh cho bản thân mình.

Chân tướng ra sao, trong lòng cô mẫu tự rõ, có đôi khi, sự thật không thật sự quan trọng đến vậy, thân sơ xa gần [*], có là ai thì cũng không thể sánh bằng nhi tử của bà ta.

[*] **亲疏远近** – **Thân sơ xa gần**: chỉ những người có quan hệ thân thiết như họ hàng thân thích.

Dù có giải thích nhiều thêm nữa thì cũng có tác dụng gì đâu, lẽ nào bà ta cũng sẽ đành lòng nghiêm phạt nhi tử của mình à?

Nàng cứ quỳ như vậy, quỳ đủ nửa canh giờ.

Lúc đầu là đau nhức, sau đó là cảm giác tê cứng, cảm giác đó rõ ràng đến mức như đã chạm đến ngưỡng tận cùng của đau đớn, như thể nàng đang gánh một vật thể nặng ngàn cân. Tất cả mọi đau đớn dồn vào đầu gối, rồi từ đầu gối lan ra khắp toàn thân.

Từ thuở bé Khúc Ngưng Hề đã có cuộc sống an nhàn sung sướng, mỗi một tác da thịt đều mềm mại non nớt, sao có thể

chịu được việc phạt quỳ trong một thời gian dài như vậy được? Lúc nàng được dìu đứng lên, hai đầu gối nàng run lấy bầy, gần như là không thể đứng thẳng lên được.

Hôm nay, người đi theo nàng không phải là Ngân Bình, mà là Ngân Hạnh, nàng ấy nhỏ hơn Ngân Bình một tuổi.

Bấy giờ viền mắt của Ngân Hạnh hồng hồng, nàng ấy cố gắng ôm chặt Khúc Ngưng Hề, dìu nàng bước đi, sau khi ra ngoài cung Phù Đan, nàng ấy mới dám nói chuyện.

“Tiểu thư, nô tỳ đi tìm một chiếc kiệu cho người nhé?” Khóe miệng nàng ấy xụ xuống, không ngờ Hoàng hậu nương nương nói phạt là phạt.

Khúc Ngưng Hề lắc đầu: “Ai trong cung dám khiêng kiệu cho người đây?”

Không có ý chỉ hay lời mời của bên trên, kẻ nào dám ngồi kiệu?

Với lại: “Chuyện ngày hôm nay không được để lộ ra bên ngoài, nếu không thì Hoàng hậu sẽ không bỏ qua đâu.”

Mọi người trong cung Phù Đan đều biết chuyện, những người ngoài vẫn chưa hay tin gì.

Nếu để chuyện này truyền ra ngoài, cũng sẽ chẳng có người nào đồng cảm với Khúc Ngưng Hề cả, bọn họ chỉ đứng xem rồi chê cười cảnh nội bộ lục đục mà thôi.

Nhìn xem, cô mẫu tôn nữ bọn họ kia kìa, dày công nuôi dưỡng ra một con bướm xinh đẹp làm gì, để bây giờ nó quay đầu “hút mật” của nhà mình.

Thậm chí là còn có khả năng sẽ làm ra những chuyện khó nghe hơn...

Ngân Hạnh nghe thế cũng hiểu ra ngay, nàng ấy nói: “Vậ nô tỳ sẽ nói là tiểu thư bị ngã bậc thang, mời một ma ma hỗ trợ công người đi một đoạn đường.”

Nàng ấy dìu Khúc Ngưng Hề ngồi xuống một băng ghế đá: “Tiểu thư ngồi nghỉ ngơi một lúc trước đi ạ.”

Tay chân Ngân Hạnh nhanh nhẹn, chớp mắt một cái là đã chạy mất không thấy bóng dáng đâu.

...

Một mình Khúc Ngưng Hề ngồi đó, nàng ngẩn người ra, nàng có ấm ức không?

Tất nhiên là ấm ức rồi, nàng có làm cái gì đâu chứ, dựa vào đâu mà nàng phải chịu phạt?

Điều khiến nàng ấm ức hơn nữa đó chính là, nàng không có người nào để chia sẻ nỗi tủi hờn này cả.

Xung quanh rất yên tĩnh, trong cung thường có bóng người đi qua đi lại, mà giờ đây lại không có lấy một ai.

Khúc Ngưng Hề ngồi mà không yên lòng, nàng bèn chống tay vào bàn đá mà đứng dậy, chậm rãi di chuyển vào bên trong hòn non bộ cách đó không xa.

Hang đó rất nông, nhưng có chỗ có bóng tối, đủ để ẩn mình trong đó, không dễ bị phát hiện ra.

Khúc Ngưng Hề ngồi vào trong đó xong thì bắt đầu rơi nước mắt, nàng lặng lẽ khóc.

Chân của nàng đau quá, hu hu...

Nhưng nàng mới khóc chưa được bao lâu, cảm xúc vẫn nghẹn ngào chưa kịp xả ra hết, thì đột nhiên, có một giọng nói vang

lên:

“Người nào ở đó?”

Một cái bóng cao lớn xuất hiện bên ngoài hang đá nông của hòn non bộ.

Trên mí mắt Khúc Ngưng Hề còn vương nước mắt, nàng ngậy ra, vô thức ngẩng đầu lên.

Người đó đứng ngược ánh sáng nên nàng không nhìn thấy rõ bóng dáng người đó, chỉ thấy được vạt áo tơ tằm sắc xanh nhạt đang di chuyển đến gần mình, trên vạt áo đó còn thêu hoa văn bằng chỉ bạc.

Bùi Ứng Tiêu thoáng trầm mặc, liếc mắt nhìn dãy hòn non bộ dọc bên đường, chắc là nàng sẽ không cho rằng bản thân nàng đã trốn rất kỹ rồi đâu nhỉ? Chỉ đứng ở bên ngoài thôi mà đã có thể nghe tiếng thấy tiếng hít thở của nàng rồi đấy.

“Tại sao Khúc cô nương lại khóc thế?”

Là Thái tử.

Bấy giờ, Khúc Ngưng Hề càng muốn khóc hơn, nàng không cầm được nước mắt nữa.

Nàng nức nở, nói trong nghẹn ngào: “Thần nữ... thần nữ khóc là vì nhớ điện hạ chăng...?”

Bùi Ứng Tiêu: “...”

Thật sự là rất có cố gắng, đã đến lúc này rồi mà vẫn không quên lừa hắn, có lẽ là đám đào kép ở Lê Viên mà nhìn thấy nàng, thì cũng phải tự cảm thấy xấu hổ về bản thân mình đấy.

Đúng ngay lúc này, Thái tử trung thừa [*] Trình Lạc Minh tìm tới, Bùi Ứng Tiêu có thể nhận ra nhờ vào tiếng bước chân của

hắn ta.

[*] **Thái tử trung thừa** là quan phụ trách giúp đỡ Thái tử.

Người này là lệnh quan của Thái tử gia, mỗi ngày hắn ta đều đi theo, chuyên ghi chép công việc và những hoạt động trong cuộc sống hàng ngày của Thái tử. Tốt nhất là bây giờ không nên để hắn ta nhìn thấy dáng vẻ này của Khúc Ngưng Hề.

Bùi Ứng Tiêu quyết định rất nhanh chóng, hắn vươn tay ra, hơi dùng sức mà kéo nàng một cái, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại rơi vào lòng bàn tay hắn ngay, cảm giác ôm nàng giống như đang ôm một chú mèo con vậy – mềm mại nhẹ tênh, và cảm giác ấy khiến người ta rung động không thôi.

Hắn xoay người, lập tức di chuyển, lợi dụng chiều cao của hòn non bộ mà ẩn mình phía sau đó rồi rời khỏi nơi này.

Bùi Ứng Tiêu không đi quá xa, men theo những tảng đá, hắn ôm nàng ra khỏi con đường đó, đi sâu vào những tảng đá gồ ghề và tìm thấy một hang động nhỏ khó thấy.

“Khóc ở chỗ này đi, sẽ không bị người khác nghe thấy đâu.”

“Người còn muốn khóc không?” Hắn hỏi.

Khi nụ cười trên gương mặt Bùi Ứng Tiêu chợt tắt, hắn sẽ không thể giấu được vẻ hờ hững giữa hai hàng chân mày mình được nữa.

Dường như vạn vật trên thế gian này, không có một thứ gì hay bất kỳ một ai có thể len lỏi vào trong lòng hắn, khiến hắn phải vấn vương, hắn mang đến cho người ta một thứ cảm giác thờ ơ, lạnh lùng và xa cách.

Dẫu người chết chết ngay bên cạnh hắn đi chăng nữa, thì việc này cũng không thể khiến hắn “bố thí” cho một ánh nhìn.

Khóc thì khóc!

Vốn dĩ Khúc Ngưng Hề đã muốn khóc rồi, nên bây giờ nàng không còn quan tâm đến thứ gì nữa, thậm chí là nàng còn vùi cả người mình vào trong lòng hắn, bàn tay nhỏ bé của nàng níu lấy vạt áo hắn, sau cùng là bật khóc nức nở.

Nếu hắn muốn lấy mạng của nàng thì cứ việc lấy đi đi, dù gì thì bản thân nàng cũng có muốn sống lắm đâu...

“...” Khóc thật rồi này.

Bùi Ứng Tiêu phát hiện ra rằng, nàng còn chẳng hề khách sáo một chút nào cả.

Nàng “ăn vạ”, “gào khóc” một hồi, dần dần, khi đã khóc đến mức trong không gian chỉ còn lại những tiếng rầm rì thút thít, cần cổ trắng nõn của nàng phủ một lớp mồ hôi mỏng, ửng hồng toát lên vẻ kiêu diễm.

Sau khi Khúc Ngưng Hề khóc xong, nàng chậm chạp lấy lại được sự bình tĩnh, cảm giác đau đớn trên đầu gối cũng đã quay trở lại.

Nàng hơi cong hai chân lên, suýt chút nữa là đã ngã khụy xuống rồi.

Trong lúc nghiêng ngả, nàng đã được Bùi Ứng Tiêu đỡ lấy: “Không cần phải làm đại lễ cỡ này đâu.”

Khúc Ngưng Hề khóc đến mức đầu óc cũng trở nên mơ hồ theo, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên nhìn hắn, nàng bắt đầu trần thuật lại: “Đại, đại lưng của ta bị lỏng rồi.”

Làm sao bây giờ?

“Cái gì?”

Khúc Ngưng Hê không đứng vững, nàng muốn ngồi bệt xuống mặt đất, không để ý đến chuyện mặt đất có sạch hay không.

“Đai quần ngực cũng bị tuột ra rồi.” Mí mắt nàng hơi sưng, ánh mắt thất thần, cũng không thềm để tâm đến tư thế của mình hiện giờ, thể hiện trọn vẹn hình tượng “vò đã mẻ chẳng ngại sút thêm một miếng nữa”.

Tất cả mọi thứ trên đời này, đều không còn gì đáng để nàng quan tâm đến nữa rồi.

Đôi môi mỏng lạnh lùng của Bùi Ứng Tiêu gần như đã mím lại thành một đường thẳng.

Ánh mắt hắn vô thức dời xuống, rơi vào nơi tròn trịa đầy đặn trước người nàng, nơi mà vạt áo khó có thể che lấp lại được kia...

Chương 6: Hình Tượng Đã Xấu Rồi, Xấu Thêm Nữa Cũng Chẳng Sao

DTV-EBOOK

Kể từ lúc Khúc Ngưng Hề “dốc bầu tâm sự”, bày tỏ rằng nàng ái mộ Bùi Ứng Tiêu, thì cũng có nghĩa là nàng đã lấy hết thể diện của bản thân mình ra để “đánh cược” rồi.

Có lẽ là vì như thế, nên khi bị hấn nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình thêm một lần nữa, cảm xúc của nàng cũng chẳng còn thay đổi gì quá nhiều nữa.

Dù sao thì hình tượng của nàng cũng đã xấu lắm rồi, có xấu hơn nữa cũng chẳng sao. Nàng là người co được giãn được mà.

Khúc Ngưng Hề “co được giãn được” đã bị bỏ lại.

Bùi Ứng Tiêu rời khỏi hang động nhỏ hẹp trước một bước, để lại nàng ngơ ngẩn ngồi trên mặt đất dơ bẩn.

Không bao lâu sau, có một đại cung nữ lạ mặt đi tới tìm nàng.

“Khúc cô nương.”

Thân hình cung nữ đó cao gầy, nhưng cực kỳ mạnh mẽ, nàng ấy giơ tay ra đỡ Khúc Ngưng Hề đứng lên, rồi lại khom người ôm ngang nàng lên, nàng ấy làm một loạt hành động này một cách vô cùng trôi chảy, như thể là chẳng tốn chút sức lực nào.

“Ngươi...” Cái miệng nhỏ nhắn của Khúc Ngưng Hề khẽ nhếch lên, hai mắt nàng nhìn chăm chăm vào nàng ấy.

Đại cung nữ nói: “Khúc cô nương chỉ cần yên lặng đi theo nô tỳ là được.”

Tuy đang ôm khúc Khúc Ngưng Hề trong lòng, nhưng mỗi bước chân của nàng ấy đều rất nhẹ nhàng và thanh thoát. Nhờ có sự tinh tường và sự quen thuộc địa hình Ngự hoa viên của mình, nàng ấy đã chọn đi đường vòng, tránh những con đường nhỏ có khả năng sẽ đụng phải các cung nhân, cứ thế, nàng ấy đã thành công đưa Khúc Ngưng Hề đến một cái nhà thủy tạ chuyên dùng để luyện thư pháp.

Lý trí của Khúc Ngưng Hề dần quay trở lại, còn lòng nàng thì rối bời bởi vô vàn dòng cảm xúc hỗn độn.

Khả năng cao là Thái tử điện hạ đã phái cung nữ này đến, hẳn trông như thế kia mà cũng ra tay trợ giúp nàng ư?

Nàng khóc bù lu bù loa như thế trước mặt hắn, ra là cuối cùng thì nàng cũng đã chiếm được lòng thương hại của hắn rồi à?

Hai gò má mềm mại của Khúc Ngưng Hề ánh lên chút sắc đỏ tượng trưng cho sự ngượng ngùng, nàng chưa bao giờ bất cẩn và liều lĩnh đến vậy, bây giờ nàng cũng đâu còn là đứa trẻ con mới lên ba tuổi nữa đâu...

Thậm chí là... đến cả vấn đề của đại lưng mà nàng cũng thốt ra khỏi miệng được... Nàng điên rồi à?

Khúc Ngưng Hề cảm thấy xấu hổ vô cùng, đồng thời, khi nghĩ lại, nàng cũng cảm thấy sợ hãi.

Mới ban nãy thôi, rõ ràng là nàng còn dám không sợ chết, nhưng bây giờ thì nàng đã biết yêu quý cái mạng nhỏ của mình rồi.

Nếu chẳng may nàng chọc giận Bùi Ứng Tiêu, rồi hắn bóp chết nàng ngay tại chỗ thật, thì chẳng phải là nàng sẽ chết một cách oan uổng à?

Nàng không phải kiểu người dễ dàng tìm đến cái chết.

Với sự thông minh đó của Bùi Ứng Tiêu, chắc chắn là không một ai có thể hoài nghi sự cẩn thận và chu đáo của hắn được rồi.

Trong Nhà Thuỷ tạ lúc bấy giờ không có bất kỳ một người không phận sự nào, chỉ có hai thị nữ đang chờ họ mà thôi.

Khúc Ngưng Hề chợt cảm thấy bọn họ trông khá quen mắt, rồi nàng loáng thoáng nhớ lại rằng, hình như là trước đó không lâu, nàng từng nhìn thấy bọn họ trong chòi nghỉ mát ở rừng hoa.

Hai người họ hầu hạ Khúc Ngưng Hề cởi váy ngoài, sau đó thì cầm đi xử lý sơ qua, lau chùi nhẹ nhàng làm vết bẩn và vết bụi đất trên đó nhạt đi.

Trong cung không tiện để thay xiêm y, nếu để cho người khác biết thì rất khó để giải thích rõ ràng, làm như vậy là tốt nhất.

Khúc Ngưng Hề tự thắt đai lưng lỏng lẻo lại, sau đó thì rửa mặt, chải đầu lại một lần nữa, làm xong hết những việc trên, cuối cùng thì nàng đã quay trở lại là Khúc tiểu thư y phục chỉnh tề.

Mí mắt của nàng hơi sưng, hàng lông mi ước ướn, vừa nhìn là đã biết nàng vừa khóc.

Thị nữ lấy một lọ sứ trắng nhỏ ra, bên trong có một loại thuốc mỡ nào đó, lúc thoa lên có cảm giác man mát lành lạnh và có công dụng dưỡng ẩm, khoảng nửa khắc [*] sau thì nơi sưng tấy lúc ban nãy đã giảm đi rõ rệt.

[*] **1 khắc** = 15 phút, vậy 1/2 khắc sẽ tương đương 7-8 phút.

Còn vết thương ở đầu gối thì không thể chữa trị trong một thời gian ngắn được.

Bây giờ thì vết đỏ lúc ban đầu đã chuyển thành vết bầm tím, đến ngày mai thì sẽ xuất hiện tia máu ứ đọng, tạm thời chỉ có thể xoa dầu thuốc lên chỗ bị bầm trước.

Khúc Ngưng Hề không xuất hiện quá nhiều lần ở cùng một chỗ với người của Đông Cung, nhưng họ quan tâm chăm sóc nàng tận tình như vậy, thật sự rất khó nếu nàng cứ quay người rồi đi thẳng.

Nàng ngập ngừng hỏi: “Không biết nên xưng hô với hai vị tỷ tử đây như thế nào?”

Hai thị nữ nhìn nhau, mỉm cười giới thiệu bản thân, một người tên Dung Nguyệt, một người tên Nhàn Thanh, đều là người hầu thân cận bên cạnh Thái tử.

Khúc Ngưng Hề không tiện ở lại lâu, nàng nói lời cảm ơn một cách cực kỳ lễ độ rồi nhã nhặn từ chối bọn họ đưa tiễn, khập khiễng tự quay trở lại Ngự hoa viên.

...

Ngân Hạnh tìm một tiểu thái giám đến hỗ trợ, lúc quay trở về thì phát hiện ra là không thấy tiểu thư nhà mình đâu hết, nàng ấy cảm thấy sốt ruột không thôi.

Nàng ấy tìm một vòng vẫn không thấy bóng dáng tiểu thư đâu, lúc đang “mặt ử mày chau” thì Khúc Ngưng Hề trở về.

Nàng kể lại rằng mình vừa gặp được hai vị cung nữ tốt bụng, bọn họ giúp nàng xử lý sơ qua vết thương ở đầu gối.

Những lời này nghe có phần mơ hồ, nhưng cũng có lý, nên Ngân Hạnh không suy nghĩ gì nhiều, chỉ vội vàng nhờ tiểu thái giám đỡ Khúc Ngưng Hề cùng mình, để nhanh chóng xuất cung, quay về phủ.

Khúc Ngưng Hề vừa về đến nhà, mấy người Tôn ma ma hoảng sợ khi nhìn thấy vết thương ở đầu gối nàng.

Từ trong cung đi ra mà trên người lại có thêm vết thương, có vết lớn, có vết nhỏ.

Bên này Tôn ma ma vừa sai người đi mời đại phu xong, thì lập tức gọi Ngân Hạnh đến, sầm mặt đặt câu hỏi.

Ngân Hạnh tuổi còn nhỏ, làm việc bất cẩn, không có nhiều kinh nghiệm, thường thì Ngân Bình mới là người theo tiểu thư ra ngoài, nên bây giờ, khi kể lại mọi chuyện, nàng ấy cũng đang ngân ngân nước mắt.

“Ma ma, Hoàng hậu nương nương phạt tiểu thư, phải làm sao bây giờ ạ?”

Sau này xa mặt cách lòng rồi, chẳng phải là sẽ càng khó khăn hơn à?

Tôn ma ma nghe xong thì không nhin được mà cau mày, chuyện liên quan đến Nhị Hoàng tử cũng không phải là chuyện nhỏ: “Có thể làm gì được nữa đây? Nói nhiều thêm mấy câu cũng không được gì.”

Nhị Hoàng tử là điểm trí mạng của Hoàng hậu.

Ngân Bình mở to hai mắt: “Việc hôn nhân đại sự của tiểu thư cũng đang bị gây khó dễ, tiểu thư sẽ không bị gả ra ngoài một cách tùy tiện chứ ạ?”

Những chuyện như thế này không phải là chuyện hiếm lạ gì trong giới quyền quý.

Nhất là những người không nghe lời, hay những thú nữ không được chủ mẫu yêu thích.

Thông thường thì, thủ đoạn tốt nhất dành cho những nữ nhi gia này không phải là đưa đến thôn trang tu dưỡng tính tình, mà là gả các nàng ấy đến một nơi nào đó – nơi mà không ai có thể thấy được ánh mặt trời...

Tuy nói rằng, tiểu thư của Khúc gia thì sẽ không đến mức bị đối xử như vậy. Nhưng nếu như tiểu thư trở thành đứa trẻ bị bỏ rơi, chỉ cần nghĩ thôi thì cũng biết, Hầu gia và phu nhân sẽ không thêm vì nữ nhi mình mà gánh chịu lửa giận của Hoàng hậu đâu.

Ngân Bình là nha hoàn thiếp thân, nàng ấy lo lắng cho tiểu thư, cũng lo lắng cho chính mình!

“Đừng có mà nói bậy nói bạ...” Tôn ma ma xua tay và nói: “Tiểu thư không làm gì sai cả, Hoàng hậu nương nương chỉ tức giận một chút như thế thôi.”

Hoàng thất rất giỏi trong việc “vừa đấm vừa xoa”, bà ta ban cho ân sủng, nhưng đó cũng có thể là một lời đe dọa. Hoàng hậu còn muốn dùng “chiếc đèn mỹ nhân” này, nên tất nhiên là bà ta sẽ không nỡ xử lý Khúc Ngưng Hề một cách tùy tiện rồi.

Tôn ma ma cũng hiểu được đôi chút về con người của Khúc Hoàng hậu.

Quả nhiên, tối hôm đó, có một vị công công mang theo một lọ thuốc đến trước cổng phủ, truyền lời Hoàng hậu nương nương ban thưởng thuốc tốt, tỏ ý trấn an.

Hiển nhiên là sự kiện này không thể giấu được người trong nhà rồi, Khúc Viên Thành cùng với Chu thị chạy tới Hồi Thanh Uyển, hỏi giữa nàng và Nhị Hoàng tử đã xảy ra chuyện gì.

Ngân Bình cũng bị gọi đến để hỏi chuyện, nàng ấy một mực khẳng định giữa tiểu thư và Nhị Hoàng tử không có bất kỳ một lần tiếp xúc bí mật nào cả.

Vốn dĩ sự thật chính là như thế mà, Nhị Hoàng tử muốn được qua lại nhiều hơn, nhưng lại không có cơ hội, nên hẳn ta không được như ý nguyện.

Bấy giờ Chu thị mới thở phào một hơi, lôi kéo Khúc Ngưng Hề vào gian phòng trong để nói chuyện.

“Hoàng hậu toan tính quá nhiều, làm gì thì làm, tuyệt đối đừng có suy nghĩ gì với Nhị Hoàng tử trong đầu.” Bà ta khẽ “hừ” một tiếng rồi nói: “Thay vì dựa vào bọn họ, chẳng thà dựa vào Tam lang nhà chúng ta còn hơn.”

Gần như là Chu thị đã hiểu rõ ngọn ngành mọi sự, bà ta cảm thấy, việc tranh giành ngôi vị của Nhị Hoàng tử không mấy khả quan.

Hiện giờ vị trí của Đông Cung rất vững chắc, được lòng dân chúng, hơn một nửa số quan lại trong triều đình đều ủng hộ Thái tử, còn non nửa phần còn lại vì thấy bệ hạ vẫn còn khỏe mạnh nên không vội tỏ thái độ gì quá rõ ràng.

Thay vì phải dốc hết tâm tư ra để trải đường cho Nhị Hoàng tử, thì chẳng thà cứ tập trung vào việc lên kế hoạch cho con đường tham gia khoa cử của Tam lang còn hơn, vì việc này cho thấy tương lai khả quan hơn nhiều.

Khúc gia mà muốn có được chỗ đứng ở trong thành Thượng Kinh này, chung quy lại thì vẫn phải dựa vào sức lực của chính mình mới được.

Có điều, sự yêu thích mà bệ hạ dành cho Nhị Hoàng tử lại rõ như ban ngày, chưa đến phút chót nên việc ngôi vị sẽ rơi vào tay ai ấy à... còn chưa nói chắc được đâu.

Ở thời điểm hiện tại, tất nhiên là Chu thị sẽ không dám có ý kiến gì bất đồng với Khúc Hoàng hậu rồi, bà ta dặn Khúc Ngưng Hề phải nghe lời, đừng làm cho cô mẩu tức giận.

Khúc Ngưng Hề đã khóc cả một buổi chiều, nên bây giờ tâm trạng của nàng đã ổn định hơn, đầu óc cũng tỉnh táo hẳn rồi.

Nàng sẽ không cảm thấy suy sụp vì phản ứng của phụ mẫu không như mình mong đợi.

Ngoài miệng nàng vẫn nói lời đồng ý, bọn họ ngồi nói chuyện cũng không lâu, sau khoảng nửa chén trà [*], nàng đưa tiễn phụ mẫu rồi đi.

[*] **1 chén trà** = 10-15 phút.

Một lúc sau đó, Khúc Tam lang cũng chạy tới chỗ của nàng.

Thậm chí là cậu ta còn cố tình ôm hờn thuốc trong viện của mình tới, vét toàn bộ thuốc có trong đó ra mà đưa cho nàng.

Mọi ngày Khúc Doãn Thiệu da thịt chắc nịch, va đập khắp nơi, có thể nói là, trong hờn thuốc của cậu ta có đủ loại chai lọ với vô vàn công dụng.

Cậu ta lại gần nàng và hỏi: “Đại tỷ tỷ, cô nương gia không thể có sẹo được đâu, đầu gối của tỷ đã đỡ hơn chưa ạ?”

Khúc Ngưng Hề liếc cậu ta: “Ta không sao.”

Gần như là cánh tay của Khúc Doãn Thiệu đã lành hẳn, nhưng thanh nẹp vẫn chưa được tháo ra, chỉ là, không cần dùng dây băng quấn quanh cổ để đỡ cánh tay nữa.

Cậu ta nhú mày, trưng vẻ mặt thành thật ra mà nói: “Nếu như vết thương của tỷ để lại sẹo rồi không gả đi được, vậy thì có thể là sau này tỷ sẽ cãi nhau với thê tử của đệ mất.”

“Cái gì?” Khúc Ngưng Hề không hiểu đệ đệ nàng đang nói đến chuyện gì.

Khúc Doãn Thiệu nhét một miếng bánh vào trong miệng rồi mới nói: “Tỷ tỷ của Khuất Khải Nhiên là như vậy á, bình thường hay cãi nhau với thê tỷ của huynh ấy, huynh ấy còn nói gì mà bọn họ sắp trở thành kẻ thù luôn rồi...”

“Tam lang, chuyện của nhà người khác thì đệ đừng quá tò mò...” Khúc Ngưng Hề nói tiếp: “Những chuyện này đều không liên quan đến đệ.”

“Cũng đúng.” Khúc Doãn Thiệu gật gù: “Cơ bản là đệ sẽ không có thê tử.”

Cậu ta phúi phúi bàn tay, lấy một con dao găm nhỏ từ trong ngực áo ra, nói với vẻ mặt đắc chí: “Trong tương lai, tiểu thiếu gia đây sẽ đi đến tận cuối chân trời cùng với cây trường kiếm bên hông!”

Đó là một con dao găm nhỏ màu trắng bạc, nó được đúc rất tinh xảo, mặt trên khảm đá quý với ngọc bích, với một tiểu công tử chỉ mới ở cái độ này mà nói, chắc chắn đây là một phần lễ vật rất quý giá.

Con dao găm này quý giá không phải vì giá trị của nó, mà là vì nó là một món vũ khí.

“Đệ lấy dao găm này ở đâu ra thế?” Khúc Ngưng Hề kết luận rằng đây không phải là của đệ đệ nàng, với sự quan tâm và lòng thương yêu đó của phụ mẫu nàng, bọn họ không bao giờ tặng một con dao sắc nhọn cho tiểu đệ.

“Đại tỷ tỷ, đệ không nói cho người bên ngoài biết, nhưng đây là của Khuất Khải Nhiên, huynh ấy thua cuộc nên phải đưa nó cho đệ đây!”

“Có thể cho ta mượn được không?” Khúc Ngưng Hề nhìn con dao găm kia rồi nói: “Chờ đầu gối của ta lành rồi, ta cần phải ra ngoài một chuyến, ta muốn mang theo nó để phòng thân.”

Khúc Doãn Thiệu vừa nghe xong thì ôm lấy món đồ yêu quý của mình ngay: “Đại tử tử muốn đi đâu thì chỉ cần tìm Nhị tử, bảo tử ấy đi cùng là được mà.”

“Cô mẫu định sắp xếp cho ta đi xem mắt, không tiện dẫn theo Nhị muội.”

“Hả?” Khúc Doãn Thiệu biết, nữ tử đi xem mắt có nghĩa là đi gặp mặt ngoại nam.

Cậu ta giữ vẻ mặt bình tĩnh, suy nghĩ một lúc, rồi “nén đau” mà đưa con dao găm ra: “VẬY... cho tử mượn, nhiều nhất là ba ngày thôi đấy!”

Khúc Ngưng Hề nhận lấy dao găm rồi nói: “Ba ngày ít quá, ít nhất là nửa tháng.”

“Không được, không được!” Sao Khúc Doãn Thiệu có thể đồng ý cho được, cậu ta nắm chặt tay lại và nói: “Mười ngày là hết cỡ!”

“Vậy thì mười ngày.”

Lúc Khúc Tam lang rời đi, cậu ta đi được một bước là ngoảnh đầu nhìn lại tận ba lần, từ dáng vẻ đó là có thể thấy được cậu ta hối hận đến cỡ nào, như thể là bất kỳ lúc nào cậu ta cũng có thể bội ước mà chạy lại đòi con dao găm về.

Ngân Bình hầu hạ ở bên cạnh nhin không được bèn lên tiếng hỏi: “Tiểu thư, người muốn mang theo dao găm bên người để đi xem mắt thật ạ?”

Lẽ nào bọn họ sẽ đến nơi nào đó như là “đầm rồng hang hổ” sao?

Khúc Ngưng Hề lắc đầu: “Ta lừa đệ ấy thôi.”

Nàng đã có ý định mượn mà không trả rồi, tiểu đệ nàng vẫn còn quá nhỏ để mang theo một thứ vũ khí sắc bén như vậy trong người.

Nàng nói: “Nếu như người của Khuất gia tìm đến thì con dao găm đó vẫn còn nằm ở chỗ của ta.”

“À...”

...

Đúng như Khúc Ngưng Hề dự liệu, nửa tháng sau, sau khi vết thương ở chân của nàng đã lành hẳn, Hoàng hậu nương nương đã phái người đến triệu nàng vào cung ngay.

Nhiều ngày qua, bà ta bận rộn sắp xếp mọi chuyện, và rồi, bà ta đã tìm ra được một “ứng cử viên” ưng ý.

Ngay sau khi Khúc Ngưng Hề vào cung, Hoàng hậu lập tức ra lệnh cho người đưa bức họa đến cho nàng xem.

Khóe môi bà ta nhếch cao đến độ tạo nên được một vòng cung, hiển nhiên là tâm tình đang tốt lắm: “Văn Du, đây là nhi tử của Hữu Thừa tướng, người này nổi danh khắp Thượng Kinh bởi danh xưng tiểu thần đồng đấy.”

Khúc Ngưng Hề có biết hẳn ta, hẳn ta không chỉ nổi tiếng ở thành Thượng Kinh, đến cả phủ An Vĩnh Hầu mà cũng thường xuyên nghe được chuyện kể về hẳn ta.

Chu thị từng nhắc đến hẳn ta mấy lần với nội dung câu chuyện đại loại như “Mới mười mấy tuổi thôi mà tiểu thần đồng nhà Vương gia đó đã thế này, thế kia”.

Xét về tuổi tác thì đối phương khoảng mười bảy, mười tám, cũng đang trong độ tuổi nên bàn đến chuyện kết hôn.

Nam nhân trong bức họa mặc y phục xanh, tuấn mỹ nổi trội tựa trúc xanh, dáng vẻ sáng sủa ngay thẳng.

Khúc Ngưng Hê chưa từng thấy mặt mũi của hần ta trông như thế nào, thứ nhất là do giữa nam và nữ có sự khác biệt, thứ hai, là do Vương gia không qua lại với các thế gia ở Thượng Kinh quá nhiều.

Vương Hữu Thừa tướng là một nhân vật truyền kỳ, từ thân phận sĩ tử xuất thân trong một gia đình nghèo khó, ông ta không ngừng cố gắng vươn lên, trở thành một người có địa vị cực kỳ cao, và được đông đảo người đọc sách tôn sùng, tôn vinh, lấy làm hình mẫu để noi theo.

Nhi tử của ông ta được nhiều người quan tâm như thế, không chỉ vì sự thông minh của thằng bé, mà còn là vì hần ta “xuất phát” từ ông ta nữa.

Khúc Hoàng hậu nói: “Mười bốn tuổi Vương Cẩm Ý đã thi đỗ tú tài, lại còn là người xếp thứ nhất trong kinh thành, Vương Thừa tướng niệm tình tuổi hần ta còn nhỏ, nên không để cho hần ta tham gia thi Hương. Nhưng chắc chắn là trong cuộc thi Hương năm nay, hần ta sẽ gặt hái được trái ngọt.”

Với tài năng của hần ta, chưa cần phải nói đến việc có thể đỗ ở vị trí Trạng Nguyên hay Bảng Nhãn không đâu, vì đối với hần ta mà nói, tệ nhất là cái công danh của cử nhân chỉ như món đồ lấy từ trong túi ra mà thôi.

Khúc Ngưng Hê không biết Hoàng hậu dùng biện pháp gì để thuyết phục Vương gia đồng ý gặp mặt nàng nữa.

Lần này nàng không từ chối.

Nàng không biết bên phía Đông Cung có cảm nhận được ý đồ của cung Phù Đan hay không.

Hoàng hậu muốn để cho Nhị Hoàng tử cưới nữ nhi của Tả Thừa tướng, rồi lại bảo sẽ gả chất nữ cho phủ Hữu Thừa tướng, bàn tính trong lòng Hoàng hậu đang vang lên từng tiếng lạch cách, lạch cách.

Mưu toan mọi chuyện nghe có vẻ thuận lợi, nhưng, liệu mọi chuyện có thể được như ý nguyện hay không?

Thái tử điện hạ mà muốn phá vỡ cục diện này áy à... cũng đơn giản thôi, hắn chỉ cần cưới Trịnh Tam cô nương là coi như xong, hoặc có thể... phải người đến phá hỏng chuyện thành thân của nàng chăng?

Khi Khúc Ngưng Hề nghĩ đến gương mặt tuần tú nở nụ cười nhạt của Bùi Ứng Tiêu, bỗng chốc, nàng không dám khẳng định chắc chắn cho lắm, không biết là hắn có quan tâm đến mấy thủ đoạn vật vãn này hay không.

Nàng cảm thấy, hắn sẽ không ra tay một cách dễ dàng đâu, nhưng mà, động một cái thôi là hắn sẽ lấy mạng người.

Chương 7: Chùa Cô Lan

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề vừa bước ra khỏi cung Phù Đan, nàng còn chưa kịp đi xa mà đã chạm mặt một đoàn người đang đi tới.

Người dẫn đầu kia, mặc áo gấm váy hoa, trang sức vàng đính ngọc chói sáng, là Minh Họa Công chúa do Khúc Hoàng hậu sinh thành, Khúc Ngưng Hề là biểu muội của nàng ta, hai người bằng tuổi nhau.

Ở độ tuổi vẫn còn non nớt như thế này, thật ra không thích hợp để cài quá nhiều trâm cài trang sức lên, nhưng mọi sự đều không thể vượt lên khỏi sự vui thích của Minh Họa Công chúa.

Nàng ta xếp thứ tư trong các vị tỷ muội, được bề hạ phong hào, trong các vị Công chúa, nàng ta là người được lòng vua nhất.

Khoa trương lòe loẹt nhưng cũng rất xinh đẹp lộng lẫy.

Sở dĩ Khúc Hoàng hậu có niềm tin để tranh đấu, một phần là vì bà ta có một đôi nhi tử và nữ nhi đều thân thiết với bề hạ.

Bình thường Minh Họa Công chúa và Khúc Ngưng Hề không chơi được với nhau, nhưng hôm nay nàng ta lại chủ động lên tiếng bắt chuyện trước.

Khóe miệng nàng ta khẽ nhếch lên, nở nụ cười nhạt, như thể là đang giễu cợt: “Vì hoàng huynh của ta mà biểu muội phải chịu phạt à?”

Chuyện ở cung Phù Đan, vài ngày sau đã truyền đến tai nàng ta.

Khúc Ngưng Hề còn chưa nói gì, mà Minh Hoạ Công chúa đã cười nhạt thêm một tiếng nữa, rồi nàng ta nói tiếp: “Nếu ta là hoàng huynh ấy à, ta sẽ “tiền trăm hậu tấu” trước, tránh cho sự việc không thành thì thôi đi, đã thế lại còn liên lụy đến biểu muội, để biểu muội bị mẫu hậu trách phạt.”

Nói gần nói xa, nói tóm lại thì cũng chỉ là lời nói của người đứng bên ngoài xem trò vui thôi.

“Tiền trăm hậu tấu” là như thế nào? Đúng là cả gan làm loạn mà.

Khúc Ngưng Hề mím môi: “Biểu tỷ đừng nói lung tung thế kia, Nhị Hoàng tử tự khắc có mối lương duyên tương xứng với ngài ấy.”

Minh Hoạ Công chúa nghe vậy thì liếc mắt nhìn nàng một hồi, sau đó hỏi nàng rằng: “Người không thích hoàng huynh của ta thật chứ?”

“Nhưng mà, muốn được làm Hoàng tử phi thì người chưa đủ tư cách đâu, mà nghĩ đến việc làm thiếp thất thì chắc là người cũng chẳng cam lòng.” Nàng ta nói xong thì lại nở nụ cười: “Tham vọng cũng lớn nhỉ?”

Khúc Ngưng Hề nhìn nàng ta bằng ánh nhìn đầy lạnh nhạt, nàng nói: “Có thể làm nương tử dòng chính thất thì ai lại muốn đi làm thiếp thất. Nếu như biểu tỷ cảm thấy như vậy đã là tham vọng to lớn, vậy thì, hàng nghìn, hàng vạn cô nương trên đời này, đều nên tiếc hận vì bản thân mình không được sinh ra trong gia đình của bậc đế vương.”

Nàng không muốn nhiều lời, vừa nói dứt câu là đã chậm rãi đi lướt qua người nàng ta.

“Người có ý gì?” Minh Hoạ Công chúa khoanh tay lại, quay đầu nhìn nàng.

Ma ma đứng bên cạnh không muốn mất thời gian để nán lại đây thêm nữa, bà ta bèn cười nói: “Nương nương đang chờ Công chúa đấy ạ, chúng ta mau đi vào trong thôi.”

Minh Hoạ Công chúa liếc mắt về phía Khúc Ngưng Hề một cái, sau đó lại giống như con khổng tước kiêu ngạo, dẫn đầu đoàn người đi vào trong cung Phù Đan.

...

Sau khi Khúc Ngưng Hề về phủ An Vĩnh Hầu.

Đầu tiên là nàng đi đến Hàm Xương đường, báo cho phụ mẫu biết sự sắp xếp đó của Hoàng hậu.

Khúc Viên Thành một lòng muốn để cho Tam lang đọc sách, sau đó tham gia thi khoa cử, hy vọng rằng nhi tử mình sẽ “hóa rồng”, với lại, ông ta cũng đã ngưỡng mộ danh tiếng của tiểu thần đồng Thượng Kinh đã lâu.

Ông ta cực kỳ xem trọng mối hôn sự này: “Không ngờ Hoàng hậu nương nương lại có thể móc nối quan hệ với Vương Thừa tướng, nếu như được chọn, thì chắc chắn lần này sẽ là một hỷ sự.”

Chu thị cũng mừng rỡ, cười đến độ không thể khép miệng lại được: “Cả nhà Vương gia đều là người đọc sách, đến lúc đó đã có tử phụ dẫn dắt tiểu cửu tử, dẫu có không được nhận làm đệ tử của Ngạn Đan tiên sinh, thì học thức của Tam lang cũng vẫn có thể phát triển mạnh mẽ.”

Phụ mẫu vui mừng khôn xiết, vội vàng sắp xếp lo toan cho Khúc Ngưng Hề.

Địa điểm xem mắt là ở chùa Cô Lan, thời gian là vào năm ngày sau. Cửa Phật là nơi thanh tịnh, phấn son lòe loẹt thì

không phải phép cho lắm. Chu thị bèn đặt may gấp một bộ y phục có phong cách thanh nhã ở phường lụa trên phố Hoài An.

Trong tiết trời xuân về hoa nở, mọi người dần dần cởi bỏ áo bông dày nặng ra.

Chiếc váy voan lụa mỏng dài thướt tha màu đỏ thắm được cắt may tinh tế, với giá trị ba lượng vàng một cuộn vải, trông mới thật quý giá kiêu sa làm sao, nhưng lại không làm mất đi vẻ mềm mại rục rờ, trái lại, khi trang phục này được phối với trâm thạch anh sương mai, chúng khiến Khúc Ngưng Hề trông như một Hoa Sen tiên tử nổi bật trong dòng người.

Vốn dĩ nàng cũng đã là người có cốt cách thanh tao thoát tục rồi, nên khi đeo thêm chiếc vòng thạch anh vào cổ tay trắng ngần, như thể là có ánh sáng rục rờ lóe lên theo mỗi chuyển động của nàng, khiến cho người ta không thể rời mắt khỏi nàng được.

Ngày hôm đó, khi đi ra ngoài, cuối cùng thì Tôn ma ma vẫn gọi Ngân Bình đi theo hầu hạ tiểu thư.

Mặc dù bà ta cảm thấy Ngân Bình hơi xao nhãng, lúc làm việc cũng còn để lại nhiều sơ suất, nhưng nếu lấy ra để so sánh thì Ngân Hạnh vẫn còn phải rèn luyện thêm nhiều.

Trên chiếc xe ngựa đang chạy bon bon về hướng chùa Cô Lan, bản tính nhiều chuyện của con người ta lại trỗi dậy, nàng ấy bắt đầu lẩm bẩm:

“Vương công tử là thư sinh tay trái gà không chặt, chùa Cô Lan có nhiều bậc thang như vậy, chẳng hiểu sao lại chọn chỗ này nữa...”

Khúc Ngưng Hề nhìn ra bên ngoài cửa sổ và nói: “Chúng ta có thể leo lên đến nơi, hắn ta có gì đâu mà không thể.”

Ngân Bình nghĩ lại thấy cũng thấy đúng, bèn gật đầu nói: “Mặc dù hần ta là người nhã nhặn tuấn tú, nhưng đâu nhất thiết phải là người không có sức gánh vác việc lớn, giống như Thái tử điện hạ đó ạ, có ai có thể ngờ được là tài cưỡi ngựa bắn cung của ngài ấy cũng ngang ngửa với Nhị Hoàng tử đâu.”

Nếu lấy văn ra để so thì Nhị Hoàng tử không bằng, nên hần ta đã ra sức rèn luyện để bản thân mình có thể hơn được Thái tử một bậc trong lớp cưỡi ngựa bắn cung. Nhưng mà, cái vị Thái tử mang phong thái của bạch y công tử không dính khói lửa nhân gian kia ấy à, trông thì có vẻ ôn tồn lễ độ, nhưng chẳng hiểu sao lại chẳng thua kém bao nhiêu cả.

Ngân Bình đột ngột nhắc đến Thái tử như thế, Khúc Ngưng Hề bất thành linh quay đầu lại và nói: “Đừng nhắc đến hần.”

Ngân Bình tự vả miệng mình một cái: “Nô tử biết rồi ạ.”

Trước đây Khúc Ngưng Hề không quá coi trọng Nhị Hoàng tử, nhưng kể từ sau khi biết bộ mặt thật ẩn giấu đằng sau lớp vỏ ngọc trang của Bùi Ứng Tiêu, thì cán cân trong lòng nàng lại có xu hướng nghiêng về một bên nhiều hơn.

Nụ cười như gió xuân, mưu mô xảo quyệt, còn có cả sức mạnh mạnh mẽ có thể bẻ gãy cổ của một người chỉ với một bàn tay kia nữa, chỉ e là, giá trị vũ lực của hần cũng không hề thấp đâu... nhỉ?

Kỹ năng cưỡi ngựa bắn cung của hần không mấy nổi bật, không chừng là do hần cố tình không bộc lộ hết khả năng ấy chứ.

Đại Hoàn đã có một vị Thái tử như vậy rồi, thế thì những vị Hoàng tử khác biết lấy cái gì ra để tranh giành với hần đây?

Khúc Ngưng Hề cũng thắc mắc, không biết vì sao Bùi Ứng Tiêu lại phải đeo cho bản thân mình một cái mặt nạ như vậy, để

giấu dốt à? Hay muốn để cho cung Phù Đan lơ là cảnh giác nhỉ?

Nguyên nhân này nghe có vẻ hơi gượng ép, nhìn sơ qua thì, đối với hần mà nói, dường như sự uy hiếp của hai mẫu tử Hoàng hậu cũng chẳng lớn đến thế...

Trừ khi hần có một âm mưu khác còn lớn hơn, như là... báo thù cho tiên Hoàng hậu chẳng hạn?

Khi Khúc Ngưng Hề nghĩ đến đây, bỗng chốc nàng cảm thấy vô cùng lo sợ, nàng biết rất ít bí mật nơi thâm cung, và tất nhiên là việc tiên Hoàng hậu chết như thế nào, nàng hoàn toàn không rõ.

Nếu Thái tử đã làm đến mức này chỉ vì muốn trả thù cô mẫu, thì chắc chắn là hần cũng sẽ muốn lấy mạng của cô mẫu nhỉ?

Vậy Khúc gia sẽ ra sao đây?

Những nỗi niềm ưu tư lo lắng này, không phải là thứ mà Khúc Ngưng Hề có thể gánh vác nổi.

Nàng không có quyền lên tiếng, thậm chí là nàng còn chẳng thể tự quyết chuyện của chính mình, và cũng không có một ai trừ tính lo toan cho nàng cả. Nàng mắc kẹt trong hoàn cảnh này, tựa như con châu chấu bé nhỏ bị mắc trên sợi dây thừng vậy. Nàng có thể làm được gì đây?

...

Tháng Hai, hoa đào bắt đầu nở rộ, chùa Cô Lan nằm trên đỉnh núi, thời tiết trên cao se se lạnh, hoa đào đua nhau khoe sắc.

Thể chất Khúc Ngưng Hề cũng không tệ lắm, nàng cất bước đều đều, leo thang bộ lên từng bậc, từng bậc một. Chỉ là, hơi thở đã bắt đầu có sự không ổn định rồi.

Hôm nay Tôn ma ma không đến, mà A Thúc đi theo, hỗ trợ xách theo một chút đồ dùng, điểm tâm, túi nước và ô.

Sau khi bọn họ lên đến chùa, Ngân Bình nhận lấy điểm tâm, rồi bảo A Thúc ở đó ngồi đợi, tạm thời không cần phải đi theo.

Chùa Cô Lan có những phòng trà ở cả viện phía Nam lẫn phía Bắc, chuyên để chiêu đãi khách hành hương, sau khi dâng hương xong thì có thể đi vào đó ngồi nghỉ ngơi một lúc.

Nếu đã đến địa giới của Thần Phật rồi, thì tất nhiên là Khúc Ngưng Hề cũng muốn đi thăm viếng một vòng.

Tôn ma ma là người tỉ mỉ chu đáo, những món điểm tâm bà ta chuẩn bị đều là bánh ngọt chay, được làm hết sức khéo léo, có nhiều hình thù khác nhau, bên cạnh đó, còn có thêm hai đĩa trái cây, đồ cúng viếng... tất cả mọi thứ, đều đã được chuẩn bị đầy đủ cả rồi.

Chủ tớ hai người bọn họ lần lượt dâng hương, sau đó nghe theo sự chỉ dẫn của tiểu sa di, bọn họ đi về phía Bạch tháp ở hậu viện.

Bạch tháp của chùa Cô Lan nằm thấp thoáng giữa những cánh hoa đào, cả tòa tháp chỉ mang một màu trắng muốt, thậm chí là, đến cả lan can cũng được làm bằng ngọc trắng, tạo nên cảnh sắc vừa thánh khiết, vừa trang nhã.

Hiện giờ đang vào mùa hoa đua nhau nở rộ, hoa đào hồng nhạt và Bạch tháp như hòa vào với nhau, hai màu sắc tương phản, cực kỳ thích hợp để vẽ tranh.

Lúc Khúc Ngưng Hề đến nơi, Vương Cẩm Ý vừa mới hoàn thành bức tranh cảnh miêu tả cảnh sắc thiên nhiên tuyệt đẹp.

Vì vẽ tranh mà hần ta đến trước thời gian hẹn gặp mặt, có thư đồng đứng ở một bên chờ, giấy và bút mực đều được chuẩn

bị đầy đủ.

Vương Cẩm Ý thoáng liếc qua thì vô tình nhìn thấy Khúc Ngưng Hề.

Có lẽ sẽ không một ai có thể bỏ qua được bóng dáng đỏ rực bắt mắt đó, nàng đứng ở trong rừng đào, có thể khiến người ta phải thốt lên một câu: Người còn đẹp hơn cả hoa.

Vương Cẩm Ý nhanh chóng dời tầm mắt sang nơi khác, hắn ta dặn dò thư đồng hong khô bức họa rồi cất đi, xong xuôi rồi mới nói: “Khúc cô nương, mời đi theo ta.”

Giọng điệu tùy ý này, không phải là kiểu nho nhã lễ độ như nàng tưởng tượng.

Chẳng phải... thư sinh đều chú trọng mấy thứ lễ nghi rườm rà kia sao?

Hiển nhiên là Vương Cẩm Ý không hề giống với mấy thư sinh tầm thường kia rồi.

Hắn ta đi ở phía trước, nghiêm túc dẫn đường, không quay đầu lại nhìn Khúc Ngưng Hề lấy một cái nào, mắt thì vẫn luôn hướng về hướng đi đến Bạch tháp.

Khúc Ngưng Hề không nói gì, mà nàng chỉ lặng lẽ đi theo hắn ta, rồi bước lên lầu Bạch tháp, mà Ngân Bình đi theo phía sau nàng thì lại giữ một khoảng cách không quá xa.

Hai người đi một mạch đến tận lầu ba, bấy giờ Vương Cẩm Ý mới dừng bước lại.

Hắn ta vất chéo một tay ra sau lưng, xoay người lại quan sát Khúc Ngưng Hề.

Một cô nương yếu điệu thực nữ, mặt hoa da phấn, nàng có đôi mắt ngọc trong trẻo lấp lánh ánh nước, dường như là có thể soi rọi tỏ tường trái tim của người đối diện.

Vương Cẩm Ý lên tiếng trước: “Vương mẫu không biết là Khúc Hoàng hậu đã thuyết phục gia mẫu và cô nương thế nào để chúng ta có buổi gặp mặt này, nhưng hôm nay được nhìn thấy cô nương, quả đúng là người sở hữu nhan sắc khuynh thành.”

“Chỉ là, cưới thê tử phải cưới thê hiền, cô nương không phù hợp với Vương mẫu.”

Đối với cô nương gia mà nói, nửa sau của câu nói này nghe có hơi quá đáng.

Ngụ ý của hắn ta là, dung mạo của nàng quá đẹp, sợ là sẽ khiến người ta thấy thấp thỏm không yên, như vậy thì hoàn toàn không liên quan gì đến hai chữ “hiền lương” được.

Khúc Ngưng Hê đưa tay lên tự sờ vào mặt mình, nàng không hề tức giận, chỉ trả lời rằng: “Thân thể, mái tóc, làn da, đều là do ta được nhận từ phụ mẫu, nếu như Vương công tử để ý, vậy thì thôi, coi như không có gì là được.”

Những lời này của nàng đã thành công khiến cho Vương Cẩm Ý sửng sốt mất một lúc, nữ tử này, trông nàng như thế này mà lại dễ ngọt sang hướng khác, tự thừa nhận bản thân mình rất xinh đẹp à?

Thật đúng là... không biết cách khiêm tốn nhỉ!

Hắn ta không nhịn được mà bắt đầu đánh giá nàng kỹ càng hơn, từ sắc mặt cho đến phong thái đoan trang ung dung của nàng, hắn ta phát hiện ra là nàng không để ý đến thật. Khúc gia đã mất một người “rể hiền” như hắn ta đây rồi, vậy mà nàng cứ thờ ơ như thế ư?

Cũng không phải là do Vương Cẩm Ý hấn ta đây kiêu ngạo, mà là trong nhận thức của hấn ta, đây là một “nhu cầu thực tế”.

Mọi người trong thành Thượng Kinh đều biết hoàn cảnh Khúc gia ra sao.

Khúc gia phải dựa vào Khúc Hoàng hậu nên mới có được cái danh Hầu gia hảo này, nhờ có Khúc Hoàng hậu nên mới được xếp vào tầng lớp huân huy.

Khúc Viên Thành không có tài cán gì, là một người vô cùng tầm thường, ngoại trừ quan hệ huyết thống nổi bật này ra, thì hoàn toàn không còn gì nổi bật nữa.

Mà, Vương gia hấn ta, có Vương Hữu Thừa tướng là người nắm quyền lực thực sự, trong nhà có vài con cháu đã đi học, lại còn đều là những người có tư chất xuất sắc.

Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, thì qua hai năm nữa thôi, khi phụ tử cùng nhau làm quan trong triều, hoặc thậm chí là, việc “một nhà có ba Vương gia”, cũng không phải là chuyện không thể.

Vương gia đủ sức để chống đỡ một gia tộc, đủ sức để phen thịnh lớn mạnh.

Vị đại tiểu thư Khúc gia này thường xuất hiện bên cạnh Hoàng hậu, ít nhiều gì thì hấn ta cũng đã nghe thấy có người gọi nàng là “mỹ nhân gỗ”.

Nàng an tĩnh và không khiến người ta phải lo lắng, ngoại trừ xinh đẹp ra, dường như là không còn từ ngữ nào, giống như là “dịu dàng”, “tài đức”, hay những từ ngữ khác mang hàm nghĩa tương tự như vậy, có thể dùng để hình dung về nàng nữa.

Bởi vì chỉ mới gặp mặt trong một khoảng thời gian ngắn, nên Vương Cẩm Ý không nhìn ra được Khúc Ngưng Hề là cô nương

có tính tình như thế nào, nhưng mà, tốt xấu gì thì phong thái này của nàng trông cũng khá được.

Nếu đổi lại là khuê tú của gia đình khác, khi nhận ra mình bị “khinh bỉ”, không biết là bọn họ sẽ xấu hổ và buồn bực đến cỡ nào nữa.

Khúc Ngưng Hề không biết được suy nghĩ của Vương Cẩm Ý lúc bấy giờ là gì, mặc dù nàng cũng cảm nhận được là ấn tượng đầu mà hẳn ta dành cho mình đã có chút thay đổi, nhưng nàng cũng không để ý mấy.

Cho dù buổi xem mắt hôm nay có thành công đi chăng nữa, thì nàng cũng sẽ có cách lặng lẽ phá hỏng chuyện này.

Ai nói cuộc đời như con rối gỗ bị giật dây, thì con rối gỗ đó sẽ không biết suy nghĩ?

Vì đang ở trong tình thế mà bản thân mình không được hay biết về bất kỳ điều gì, nên nàng cũng không có ý định ngoan ngoãn thuận theo sự sắp xếp của Hoàng hậu mà xuất giá như thế này.

Trong “lần đầu thai thứ hai của nữ tử”, nàng sẽ không lơ là hay thiếu cảnh giác đâu.

Nhờ có sự thẳng thắn, nghĩ sao nói vậy của Vương Cẩm Ý, hai người không cần phải tốn quá nhiều thời gian với nhau, chỉ một chốc lát sau đó, hai người đã rời khỏi Bạch tháp, mỗi người đi về một hướng khác nhau.

Không ai phát hiện ra rằng, có một căn mật thất được xây dựng bên trong Bạch tháp của chùa Cô Lan.

Phía bên kia vách tường, ở trong một căn phòng rất ít khi có người đặt chân vào, có một ngọn đèn Trường Minh đang cháy le lói.

Ngọn đèn Trường Minh chiếu rọi lên một cái bài vị, đó là một bài vị trống, không đề bất kỳ một chữ nào.

Bùi Ứng Tiêu lặng lẽ ngồi nơi đó, gương mặt hắn không cảm xúc, hắn không thường xuyên đến đây, những mỗi lần đến thì đều sẽ ngồi hơn nửa canh giờ [*].

[*] **1 canh giờ** = 2 tiếng, vậy nửa canh giờ tương đương 1 tiếng, hơn nửa canh giờ là hơn 1 tiếng.

Cũng không phải là hắn không nghe thấy động tĩnh ở bên kia vách tường, Bạch tháp mở cửa đón khách hành hương, thì thoảng cũng sẽ có những người khác đến đây.

Chỉ là, hắn không ngờ là mọi chuyện có thể trùng hợp đến vậy, hắn đã vô tình nghe thấy chuyện xem mắt kín đáo giữa tiểu cô nương đó với một nam tử.

Bùi Ứng Tiêu không nhận ra nam tử là ai, nhưng công tử họ Vương ấy à, đoán bừa một lần thôi là đã biết được người đó là ai rồi.

Khẩu vị của Khúc Hoàng hậu, đúng là không tầm thường chút nào cả.

...

Trở về sớm quá thì đến lúc báo cáo lại, sẽ không hay.

Phong cảnh của chùa Cô Lan rất đẹp, so với những ngôi miếu, ngôi chùa ngập trong hương khói khác thì chùa Cô Lan thanh tĩnh và đẹp dễ hơn nhiều

Khúc Ngưng Hề dẫn Ngân Bình đi dạo một vòng.

Nhưng tuyệt nhiên là nàng không bao giờ có thể ngờ được rằng, ở một nơi như thế này cũng sẽ có những hiểm họa khôn

lường.

Trong chùa có một cái hồ, trong hồ không trồng hoa sen mà trồng hoa súng, ở giữa có bốn tượng phật “Hỉ Nộ Ái Ố” nhỏ, làm bằng đá và đang ngồi.

Khúc Ngưng Hề đi bộ đến bên cạnh hồ, đột nhiên, nàng nghe thấy một âm thanh nhỏ đầy kỳ lạ vang lên từ phía sau.

Lúc nàng quay đầu lại, chỉ kịp nhìn thấy cảnh Ngân Bình bị đánh ngất, nàng vừa mới chớp mắt nhìn lên thì đã bị một nam tử đeo khăn che nửa mặt giơ tay lên, đẩy ngã vào trong hồ nước.

Trái tim Khúc Ngưng Hề nhảy dựng lên, đập thình thịch không ngừng, nàng chỉ kịp hô lên một tiếng rồi rơi “ùm” xuống nước, không hề có thời gian phản ứng lại.

Nam tử kia đẩy nàng xong thì cũng quay người chạy đi ngay, chỉ trong nháy mắt thôi mà đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Mà Khúc Ngưng Hề thì đang vùng vẫy trong nước, nàng sặc vài ngụm nước, lòng bàn chân cố gắng giẫm lên chỗ bùn dưới đáy hồ.

Thì ra là hồ nước trong chùa Cô Lan cũng không sâu lắm, nước chỉ ngập đến ngực nàng thôi, xem như là đã “sợ bóng sợ gió” một trận rồi.

Nhưng mà... nữ tử chưa xuất giá rơi xuống nước, chưa nói đến việc trông sẽ chạt vật thể nào, mà trước hết là cơ thể nữ tử ấy sẽ bị người khác nhìn thấy.

Nếp sống của triều Đại Hoàn đang cởi mở dần, nhưng chưa cởi mở đến mức mà một nữ tử có thể tùy ý “phơi bày” thân thể mình ra như thế.

Người đẩy nàng kia, e là không phải vì muốn lấy mạng nàng, mà là đang muốn hủy hoại danh dự của nàng, đúng chứ?

Bấy giờ, Khúc Ngưng Hề không thể suy nghĩ thấu đáo được, hồ nước lạnh trên núi trong tiết trời ngày xuân này... lạnh đến mức khiến cả người nàng run lên cầm cập.

Nàng dùng cả hai tay và hai chân, cố gắng bò lên bờ, nhưng mỏm đá bên cạnh hồ quá cao, tuy gần ngang tầm mũi nàng, nhưng nàng cố mãi mà vẫn không thể bò lên được.

Khúc Ngưng Hề không biết phải làm sao, nàng đưa mắt nhìn Ngân Bình đang ngất lịm nằm trên đất, bây giờ mà kêu cứu thì rất dễ thu hút những người khác đến...

Đúng lúc này, một bóng dáng màu đen lọt vào trong tầm mắt của Khúc Ngưng Hề, nàng vội vàng nắm lấy cơ hội, khe khẽ kêu cứu.

“Vị công tử này, làm ơn cứu ta!”

Khúc Ngưng Hề ngẩng đầu lên nhìn, vị khách qua đường này mặc một bộ y phục màu đen, dáng người cao ráo tựa như được tạc ra từ ngọc, và hiển nhiên là trông rất quen mắt.

Sau khi nhìn kỹ lại thêm một lần nữa thì nàng cảm thấy, rõ ràng là ngũ quan trông vô cùng xa lạ, thế nhưng, mỗi một đường nét trên gương mặt kia... dường như nàng đã từng nhìn thấy ở đâu đó...

“Khúc cô nương đang ngâm mình tắm ở đây à?”

Đuôi lông mày của người qua đường đó khẽ nhếch lên, hần vừa lên tiếng thôi là Khúc Ngưng Hề đã nhận ra hần ngay.

Là Bùi Ứng Tiêu!

Bùi Ứng Tiêu mặc y phục đen, gương mặt hắc không cảm xúc.

Từ y phục, khí chất, cho đến nụ cười mím nơi khóe miệng của cái vị chủ nhân Đông Cung này, khác rất xa so với hình tượng Thái tử ấm áp như gió xuân, dường như khuôn mặt này của hắn đã bị “động tay động chân” để che đi những đường nét vốn có.

Nếu không phải là do Khúc Ngưng Hề đã biết gương mặt thật của hắn từ trước, chỉ e là bây giờ nàng cũng vẫn sẽ không dám khẳng định chắc nịch như thế này.

Nhưng mà, người này là Bùi Ứng Tiêu thật đấy, không thể sai được.

Khúc Ngưng Hề nhanh chóng được kéo lên trên bờ, nàng đã được cứu, nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc ở đây.

Làn váy voan lụa mỏng được may gấp nếp dính sát vào người nàng, để lộ ra những đường cong tuyệt đẹp.

Nàng không thể xuống núi với bộ dạng ướm nhẹp như thế này được, không thể để cho người khác nhìn thấy được, hơn nữa, nàng lạnh quá đi mất...

Nàng cảm thấy, có lẽ đôi môi nàng đã bị đông lạnh đến độ trở nên tím tái luôn rồi.

Người còn chưa được đưa lên bờ hắn, mà Minh Ân đã tự giác xoay người lại, nhìn đi nơi khác, hai mắt nhìn thẳng, không chớp lấy một lần nào cả.

Hắn ta nghe thấy chủ tử nói: “Cống nàng đi.”

Chủ tử đang muốn làm người tốt đến cùng đấy à?

Hôm nay chủ tử chỉ dẫn theo mỗi mình hần ta thôi, bên cạnh không còn người nào khác.

Từ trước đến nay Minh Ân luôn làm việc hết sức nhanh nhẹn, nhưng bây giờ lại có vẻ do dự, cô nương nhà người ta rơi xuống nước, giờ bảo hần ta công nàng trên lưng, như thế thì liệu có ổn không?

Nhưng ngoại trừ hần ta ra, ở đây cũng không còn người nào khác, cũng không thể để chủ tử tự “ra tay” được.

Trong khi Minh Ân vẫn còn đang bối rối, hành động này của hần ta đã bị Bùi Ứng Tiêu phát hiện, khi hần rũ mi mắt nhìn xuống, hần đã vô tình trông thấy vòng eo nhỏ nhắn đến độ có thể ôm trọn bằng một tay kia.

Áo choàng đen rộng lớn bỗng phủ lên đầu nàng. Khúc Ngưng Hề không nhìn thấy gì hết, chỉ có một mùi hương hoa đậm bụi nhàn nhạt bao phủ lấy người nàng.

Ngay sau đó, đất trời quay cuồng, hai chân nàng bị nhấc lên khỏi mặt đất.

Tiếng cười sâu kín của Bùi Ứng Tiêu vang lên ngay bên tai nàng: “Càng ngày Khúc cô nương càng biết nhiều rồi nhỉ.”

Dường như hần đã quay trở lại với dáng vẻ cười tủm tỉm, nụ cười đó mang theo cảm giác xảo trá và quỷ quyệt.

Khúc Ngưng Hề bất giác run lên, nàng đã “khám phá” ra quá nhiều bí mật của hần, chắc chắn là nàng sẽ không có kết cục tốt lành gì rồi.

Chỉ có người chết mới có thể ngậm miệng lại, giữ bí mật kín như bưng được thôi!

Nàng rút cổ rúc vào trong lồng ngực hắn, người nàng khe khẽ run lên, lí nhí nói với hắn rằng: “Thần nữ, thần nữ ái mộ điện hạ, thần nữ nguyện làm bất kỳ chuyện gì...”

Đừng giết nàng, đừng giết nàng mà, hu hu hu...

“Ồ?” Bùi Ứng Tiêu khẽ cười một tiếng, hắn kề sát vào hõm cổ của nàng, hơi thở phả ra như hoa lan: “Bất kỳ chuyện gì sao?”

Cả người Khúc Ngưng Hề lọt thỏm trong áo choàng của hắn, cách một lớp vải mỏng manh, nàng có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng của hắn một cách vô cùng rõ ràng.

Đây là lần đầu tiên có một nam tử tiếp xúc gần gũi với nàng đến vậy, nội tâm nàng hoảng sợ, lòng bàn tay mềm mại vô thức cuộn chặt lại.

Chương 8: Hắc Đi Rồi

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề được đưa đến một gian sương phòng, có thể đây là gian phòng chuyên dùng để Bùi Ứng Tiêu nghỉ ngơi, vô cùng yên lặng thanh tĩnh, không ngờ là dọc đường đi, họ không gặp phải bất kỳ một người nào “tình cờ” đi ngang qua cả.

Mặc dù Khúc Ngưng Hề đã có áo choàng che chắn bên ngoài, nàng cũng chưa từng than lạnh, nhưng cơ thể của nàng cứ bất giác run lên từng cơn, chỉ có mỗi mình Bùi Ứng Tiêu, cũng chính là người tiếp xúc trực tiếp với nàng, là rõ nhất.

Hắc không nói nhiều, chỉ thả nàng vào trong phòng rồi đóng cửa sổ lại.

Minh Ân đi ở phía sau, không quên “xách” theo tiểu nha hoàn đã ngắt xỉu bên cạnh hồ theo.

Sau đó hắc ta tuân lệnh điện hạ, hắc ta đi tìm một bộ tăng y sạch sẽ của tiểu sa di và một cái chậu than rồi mang về phòng.

Sau khi đồ được đưa vào bên trong, chủ tớ hai người bọn họ thì ở bên ngoài “mắt lớn trừng mắt nhỏ”.

Đình viện bên ngoài sương phòng có một cái bàn đá tám cạnh với mấy cái ghế tròn, khi Minh Ân thấy chủ tử của mình ngồi xuống, hắc ta cũng không hiểu tại sao trong đầu mình chợt nảy ra hai chữ “thủ vệ” nữa.

— Suy nghĩ này thật là hoang đường mà.

Đường đường là Thái tử Đông Cung, là một người có tầm lòng rộng lượng, người người theo đuổi, nào đã từng dừng bước chỉ vì một cô nương bao giờ đâu?

Chứ đừng nói là, cô nương đó lại là chất nữ của Khúc Hoàng hậu...

Vì để ngăn bản thân mình lại tiếp tục suy nghĩ lung tung, Minh Ân vội vã lui xuống để đi pha trà.

Hắn ta rất quen thuộc với chùa Cô Lan, nơi đây có những con đường mòn vắng vẻ quanh co thông đến nhiều nơi, đều là do Tuệ Bình phương trượng sắp xếp một cách ý đồ, nên mỗi lần bọn họ đến đây, đều rất ít khi gặp phải người khác.

Minh Ân hầu hạ chủ tử uống trà.

Ánh nắng mặt trời chiếu rọi qua những tán lá, tạo nên những chiếc bóng râm mát, gió nhẹ nhẹ đưa, người ngồi trong đình viện đã uống cạn chén trà, nhưng bên trong sương phòng vẫn không có động tĩnh gì.

Cô nương gia rơi xuống nước, không những phải thay xiêm y, mà mái tóc đen mượt cũng ướt sũng, phải gỡ đủ thể loại trâm cài tóc ra, đúng là phải tốn kha kha thời gian để chỉnh trang lại.

Chỉ là, nhìn sắc trời thì... cũng đã đến canh giờ này rồi.

Điện hạ có trăm công ngàn việc, nếu không nhanh chóng trở về, thì rất nhanh thôi, đám người Chiêm sự [*] và Trung thừa ở trong phủ Thái tử sẽ phát hiện ra việc Thái tử ra ngoài.

[*] **詹事 – Chiêm sự:** Một chức quan lo liệu cung cấp mọi việc cho Thái tử.

Chỉ e là bọn họ sẽ chạy đi tìm Thái tử mất.

Đã là dịch dung để đi ra ngoài, vậy thì càng không thể để cho người khác biết được.

Theo lý mà nói... điện hạ không nên để cho Khúc cô nương biết được chuyện này, suy cho cùng thì vẫn có chút nguy hiểm...

Cớ sao lại đặt nhược điểm vào trong tay của người khác kia chứ?

Minh Ân không dám lảm nhảm, về phần cẩn thận, điện hạ không cần người khác nhắc nhở làm gì.

Điện hạ vẫn luôn am hiểu sâu sắc đạo lý “nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc”, chặt đứt vĩnh viễn hậu họa về sau kia mà.

Lại thêm một lúc nữa trôi qua, lần này Bùi Ứng Tiêu đã đứng dậy, bước từng bước về phía sương phòng, sau đó là đưa tay ra gõ cửa.

Hắn đang muốn thúc giục, không cần phải nói gì nhiều, vì người bên trong đã tự hiểu ra rồi.

Khúc Ngưng Hề đã thay y phục bị ướt ra, nàng khoác áo tăng vào rồi ngồi trước chậu than, cơ thể nàng đang dần ấm lại.

Nàng còn tưởng là bên ngoài không có người, nên từ ban nãy đến giờ mới không nghe thấy tiếng động gì.

Bấy giờ lại vang lên tiếng gõ cửa, nghe thế, nàng vội vàng hỏi: “Điện hạ, ngài còn chưa đi sao?”

Vừa thốt ra câu này, Khúc Ngưng Hề chợt cảm thấy, nghe có vẻ giống như là đang muốn “qua cầu rút ván”, thế là nàng bổ sung thêm ngay: “Điện hạ còn ở đây, thật sự là tốt quá rồi... Thần nữ cứ ngỡ là ngài đã rời đi rồi cơ...”

Trái tim nhỏ bé của nàng đập loạn xạ, nhịp tim mỗi lúc một nhanh, nhanh đến mức tưởng như không thể đập chậm lại được nữa.

Từ xưa đến nay, người biết nhiều bí mật đều không được chết một cách tử tế.

Nàng không muốn phá vỡ lớp nguy trang đỏ của Thái tử điện hạ đâu mà.

Nàng cũng không dám suy nghĩ sâu xa hơn, không dám suy đoán xem vì sao một người từ xưa đến nay yêu thích y phục màu trắng như Thái tử, lúc này đây lại mặc áo bào màu đen; vì sao hẳn lại xuất hiện ở nơi này...

Bùi Ứng Tiêu đứng dựa người vào cửa, hần nhướng đôi mắt trong trẻo lạnh lùng lên mà nói: “Ra đây.”

“Thần nữ... có thể là không tiện lắm đâu ạ.” Khúc Ngưng Hề nhỏ giọng đáp lại.

“Thay xong xiêm y chưa? Có gì bất tiện?” Lúc nàng ước sững như con chuột lột, hẳn cũng đã nhìn thấy hết rồi.

Bỗng nhiên không có âm thanh vọng nào vọng ra từ bên trong nữa.

Bùi Ứng Tiêu cong ngón tay, lại gõ thêm một cái.

Trong sương phòng lập tức vang lên giọng nói nhỏ nhẹ, lấp ló ba lấp bắp của tiểu cô nương ấy: “Đai, đai quần ngực của thần nữ bị ước rồi, không dùng được...”

Bấy giờ nàng đang khoác tăng y rộng thùng thình trên người, dù sao thì cũng đã che kín được thân mình, chỉ là, cảm giác tồn tại của “hai quả đồi trập trùng” phía trước kia lại quá đối mạnh mẽ.

Khúc Ngưng Hề không biết nên giải bày nỗi phiền não này ra như thế nào, nơi này không chỉ thu hút ánh nhìn của người khác, mà nếu không bó chúng lại, thì trong lúc di chuyển, nếu

chẳng may có động tác gì hơi mạnh mẽ một chút thôi, chúng sẽ lắc lư qua lại mất.

Nàng rất sợ phải rước lấy những sự ác ý từ miệng lưỡi người đời... Chung quy lại thì, nữ tử luôn là đối tượng để người ta ngấm ngấm soi mói.

Dù là về dung mạo hay ở bất kỳ một phương diện nào khác, nó cứ như là một đạo lý hiển nhiên vậy. Tại sao kể từ khi sinh ra, nữ tử đã được mặc định sẽ phải là đối tượng bị người đời đánh giá?

Nàng không thích như thế.

“...” Đầu ngón tay của Bùi Ứng Tiêu khựng lại, hàng lông mày vô thức nhíu lại, dường như có thể nhìn thấy một vòng cung mơ hồ gồ lên.

Hắn giơ tay lên, lòng bàn tay khẽ nắm chặt lại thành quyền, rồi lại chống lên giữa hai hàng chân mày.

“Thôi vậy.”

Bùi Ứng Tiêu cũng không khăng khăng gọi nàng đi ra nữa, mà thay vào đó, hắn dẫn Minh Ân theo, xoay người rời đi.

Ngay cả áo choàng màu mực của hắn mà hắn cũng bỏ lại.

...

Sau khi Ngân Bình tỉnh lại, cả phần gáy của nàng ấy đau nhức không thôi!

Nàng ấy “nhe răng trợn mắt” mà bò từ dưới đất dậy, rồi mới chầm chậm nhớ lại cảnh tượng trước khi mình bị đánh ngất.

“Ầm” một tiếng, cả khuôn mặt nàng ấy trắng bệch ngay lập tức, tiêu rồi, tiêu rồi... Tiểu thư của bọn họ... sẽ không sao chứ?

Bấy giờ Khúc Ngưng Hề vẫn còn đang mặc tăng y, nàng ngồi bên chậu than, y phục mà nàng đã thay ra thì không thể hong khô nhanh như vậy được.

Nàng đang thầm cảm thấy may mắn vì bản thân đã tránh được một kiếp nạn.

Loại cảm giác “vui sướng vì sống sót sau tai nạn” này, thường chỉ tồn tại trong một khoảng thời gian rất là ngắn thôi.

Hiện giờ, trong thoáng chốc, nàng không thể có được bất kỳ một manh mối nào, và nàng cũng không thể nghĩ ra được là ai đang muốn hãm hại nàng theo cách thức này.

Nàng cũng đang băn khoăn lắm, không biết sau này gặp Bùi Ứng Tiêu thì nên cư xử với hắn như thế nào, có nên tiếp tục bày tỏ sự si mê của bản thân theo hướng “tình cảm dào dạt” không nhỉ?

Ngân Bình hoảng sợ, nàng ấy bò qua, bám lấy vạt áo tăng y của nàng và hỏi: “Tiểu thư, tiểu thư, có chuyện gì xảy ra vậy ạ?!”

Nàng ấy bị đánh ngất xỉu ở phía trước, về cơ bản là không nhìn thấy được động tác đẩy người xuống nước của tên lưu manh kia, đến khi tỉnh lại thì phát hiện xiêm y mà tiểu thư mặc hôm nay đã bị thay đổi, theo bản năng, nàng ấy đã nghĩ đến kết quả tồi tệ nhất.

Nếu như tiểu thư mất đi sự trong sạch ở chùa Cô Lan, nàng ấy là nha hoàn thiếp thân của tiểu thư, chắc chắn thứ mà nàng ấy phải chịu không chỉ đơn giản là trách phạt đâu! Có khi nàng ấy sẽ bị Hầu phủ bán ra ngoài mất!

Khúc Ngưng Hề thuật lại một lượt chuyện vừa xảy ra, chỉ là, nàng không kể về người đã kéo nàng lên, sau cùng, nàng nhú mày lại và nói: “Sau khi trở về, bảo A Thúc đi điều tra một chút đi.”

Ngôi chùa này ít khách hành hương ghé thăm, hôm nay cũng không phải là mồng Một hay ngày rằm, nên sẽ dễ điều tra hơn một chút.

Bên cạnh đó, nàng đã thấy được vóc dáng của nam tử che mặt kia rồi.

Ngân Bình nghe xong thì mừng rỡ: “Tiểu thư không sao là tốt rồi!”

Nàng ấy nhanh chóng đi tới, giúp nàng vắt y phục lên để hơi nóng.

Ngân Bình vừa thở phào một hơi xong, thì lại cảm thấy hơi nghi ngờ, không chắc chắn cho lắm, tròng mắt nàng ấy đảo quanh một vòng...

Đúng là tiểu thư đã may mắn đến vậy à? Hay chỉ là do nàng ấy sợ bóng sợ gió thôi?

Vì xảy ra chuyện này nên đã hao tốn rất nhiều thời gian, đến khi bọn họ thay lại bộ xiêm y cũ, lên đường chuẩn bị hồi phủ, thì A Thúc đã chờ bên ngoài lâu lắm rồi.

Khúc Ngưng Hề bảo Ngân Bình đi bỏ thêm một khoản tiền hương khói, còn nàng thì cầm theo bộ tăng y mà nàng đã thay ra, dùng nó để che giấu chiếc áo choàng đen được bọc lại ở bên trong.

Nàng không biết nên xử lý chiếc áo choàng này như thế nào, không thể để lại ở trong sương phòng đó được, nhưng rồi, nàng cũng lo rằng mình sẽ bị Ngân Bình hỏi đến, nên nàng đã cuộn nó lại rồi mang nó theo.

Có khi, nàng còn phải trả nó lại cho Bùi Ứng Tiêu nữa.

Không thể để cho người khác biết rằng hôm nay bọn họ đã gặp nhau. Một khi bị truyền ra ngoài, sẽ rất dễ bị đồn thổi bậy bạ.

Khúc Ngưng Hề sai A Thúc âm thầm đi điều tra, nàng chưa có ý định nói cho người trong nhà biết, bên phía Tôn ma ma thì nàng cũng tạm thời nói dối cho qua.

Không nhiều người biết chuyện nàng đến chùa Cô Lan gặp Vương Cẩm Ý, chỉ có Khúc gia với Vương gia, vậy thì ai sẽ là người đóng vai trò như “cái loa lớn”, tranh giành chạy đi “báo cáo”?

Trước lúc xảy ra sự việc này, Khúc Ngưng Hề không thể nhớ được mình đã từng đắc tội với ai.

Nếu nói là muốn phá hỏng việc hai nhà kết thân, đối với Đông Cung mà nói, thì chuyện này chỉ có lợi mà thôi, mà đúng là nàng cũng đã gặp Bùi Ứng Tiêu ở đó.

Nhưng Khúc Ngưng Hề không cho rằng hẳn sẽ dùng loại thủ đoạn “không đến nơi đến chốn” này.

Đối với hẳn thì việc này chỉ như là một trò đùa vô nghĩa mà thôi.

Sau khi quay về phủ, Khúc Ngưng Hề không nói thẳng với Chu thị về ý tứ từ chối của Vương Cẩm Ý, dù sao thì qua mấy ngày nữa, khi phát hiện bên phía Vương gia không chủ động bái phỏng, bọn họ tự sẽ hiểu ra thôi.

Nàng không cần phải tự nhẩy ra nói là bọn họ không hợp, không những sẽ dẫn đến một loạt các câu hỏi thăm dò, mà có khi, có khả năng là nàng sẽ bị họ oán trách, bị họ trách móc rằng tại sao lại không thể hiện cho thật tốt vào.

...

Hai ngày sau, việc điều tra của A Thúc đã diễn ra một cách vô cùng suôn sẻ, như thể là có người đứng ở phía sau âm thầm trợ giúp vậy.

Hắn ta không chỉ thành công bắt được tên nam tử che mặt đã đẩy nàng xuống nước, mà còn lần theo và bắt được “cái đuôi nhỏ” đứng ở phía sau ra lệnh cho tên đó.

“Tiểu thư, không thể sai được, là Đoàn công công đưa cho hắn ta một nén bạc, dặn dò hắn ta hành động tùy theo hoàn cảnh!”

“Đoàn công công à?” Ngân Bình há hốc miệng: “Là vị Đoàn công công nào cả gan dám làm hại tiểu thư nhà chúng ta?”

Trong hoàng cung, thái giám có thể giữ lại họ gốc của mình, nó tượng trưng cho một kiểu “địa vị” của người đó, nhưng ít nhất là phải đạt đến chức vị đại thái giám thì mới được có xưng hô.

Mà người mang họ Đoàn thì cũng không nhiều...

A Thúc trả lời với vẻ mặt nghiêm túc: “Là Đoàn công công hầu hạ bên cạnh Minh Họa Công chúa.”

“Minh Họa à?” Khúc Ngưng Hề nghe vậy thì nhíu mày.

Từ nhỏ bọn họ đã không chơi chung được với nhau, mối quan hệ cũng chỉ như biểu tử biểu muội bình thường, không mấy thân thiết.

Công chúa là cành vàng lá ngọc, nên nàng có rất rất ít cơ hội được đến gần, mặc dù nàng cũng mơ hồ cảm thấy đối phương không thích mình, nhưng chỉ cần không trở thành kẻ thù thì cũng chẳng sao cả.

Ngày hôm đó, khi gặp nhau bên ngoài cung Phù Đan, Minh Họa có chế nhạo nàng hai câu, nhưng không hề bày tỏ chút địch ý nào với nàng.

Nàng ta cũng không phải kiểu chủ tử không biết kiềm chế tính tình, rõ ràng là trước kia nàng ta đâu có cái kiểu ác ý này đâu.

Từ đó có thể suy đoán ra được những chuyện đã xảy ra sau lần gặp mặt đó...

Khúc Ngưng Hê nghĩ nghĩ một hồi, nhưng trong chốc lát, nàng không thể nghĩ ra được thêm manh mối nào.

Ngân Bình ở bên cạnh bỗng nhớ ra một chuyện: “Tiểu thư, nô tỳ nghe các cung nữ nói, Minh Họa Công chúa từng nói đùa về việc bắt rết, hình như là Công chúa nhìn trúng Vương công tử đó ạ?”

Số lần Khúc Ngưng Hê vào cung không ít, toàn bộ khoảng thời gian đó, không phải lúc nào Ngân Bình cũng “kè kè” bên cạnh nàng, thi thoảng nàng ấy sẽ uống trà ăn điểm tâm cùng các tiểu cung nữ, đi đường vô tình gặp nhau thì cũng sẽ tán gẫu vài câu.

“Chắc là Công chúa sợ tiểu thư đính hôn với Vương công tử nên mới làm ra loại chuyện này đấy ạ!”

Từ trước đến nay Minh Họa Công chúa luôn tùy ý làm bậy, lòng dạ hẹp hòi, và không bao giờ quan tâm đến hậu quả.

“Chỉ vì chuyện này thôi sao? Còn chưa đi xem bát tự nữa mà...” Khúc Ngưng Hê cảm thấy hơi khó chịu.

“Có thể là vì trông tiểu thư xinh đẹp như thế này này, nên ai cũng cho rằng, chín đến mười phần mười là cuộc hôn nhân này

sẽ thành, thế thì sao Công chúa không sốt ruột cho được?” Chứ có đối tượng nào mà Công chúa không “bắt” về được đâu?

Nhưng có một điều mà Ngân Bình không ngờ tới là, Vương công tử đã nhanh chóng rời khỏi Bạch tháp, có vẻ như hẳn ta không nhìn trúng tiểu thư nhà bọn họ.

Giờ bọn họ đã biết Minh Họa Công chúa là người đứng sau chuyện này, có truy cứu nguyên do thì cũng không giải quyết được vấn đề gì, thân phận nàng ta tôn quý, Khúc Ngưng Hề không làm gì được nàng ta cả.

Chỉ là, nàng không thể nuốt trôi cơn tức này một cách dễ dàng như thế được.

Hôm tiến cung, nàng gọi Ngân Hạnh vào trang điểm cho nàng.

Trời sinh nàng đã sở hữu một gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn, nên khi thoa thêm một lớp phấn ngọc trai, làn da của nàng trông càng trong trẻo hơn.

Khúc Ngưng Hề từ chối lời đề nghị thoa phấn của Ngân Hạnh, nàng phải trông nhợt nhạt thiếu sức sống một chút mới tốt.

Nàng không nói cho người nhà biết chuyện nàng rơi xuống nước, bởi vì nàng cảm thấy không cần thiết, mà lúc này đây, nàng đang cố ý muốn để cho Hoàng hậu biết chuyện.

Nền tảng sức khỏe của Khúc Ngưng Hề khá tốt, nếu là một cô nương khác, có lẽ đã đỡ bệnh rồi. Thế nên, nếu đã ngâm mình trong hồ nước lạnh như băng thì không cần phải thoa thêm phấn làm gì, phải để mặt trắng bệch, không chút sắc hồng hào nào mới phải.

Lần này nàng chỉ trang điểm sơ qua thôi, rồi nàng thay một chiếc váy dài màu xanh da trời vào, eo thon nhỏ, dáng người nàng thuót tha như cành liễu rủ trong gió.

Đến khi vào tới cung Phù Đan, không đợi Khúc Hoàng hậu hỏi chuyện ý tứ của Vương Cẩm Ý thế nào, Khúc Ngưng Hề đã lấy khăn tay lụa ra mà chấm chấm vào khóe mắt mình.

“Cô mẫu, suýt chút nữa là Văn Du đã chết rồi.”

“Cái gì?”

Khúc Hoàng hậu ngạc nhiên, vẻ mặt không hiểu là đã xảy ra chuyện gì, bà ta hỏi: “Cái gì mà chết với cả không, đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Khúc Ngưng Hề muốn kiện cáo nữ nhi của bà ta lắm, nhưng tất nhiên là nàng không thể nói thẳng ra được rồi.

Nàng kể lại với vẻ mặt hoảng sợ, rằng Ngân Bình bị người ta đánh ngất, sau đó có người đẩy nàng ngã vào trong hồ nước: “May sao nước hồ cạn, nhờ thế nên con mới may mắn sống sót... Có điều, Vương công tử biết được chuyện này, có khi không thể trông mong gì vào mối hôn sự này được rồi ạ.”

Sắc mặt Khúc Hoàng hậu thay đổi ngay lập tức, bà ta kéo tay nàng tới để nàng ngồi xuống sạp với bà ta, rồi bà ta hỏi: “Con rơi xuống nước à?” Vương gia đã biết chuyện này rồi sao?!

Bà ta đã kinh qua không biết bao nhiêu nước cờ được người ta “bày bố” sẵn, chỉ cần động não một chút thôi là biết ngay, đằng sau chuyện này có che giấu động cơ gì đó. Bà ta tức giận vỗ bàn thật mạnh: “Kể nào to gan như thế kìa, dám phá hỏng chuyện tốt của bốn cung!”

Nước hồ cạn, sẽ không đến mức hại chết người, mà cái chính là ý định phá hỏng buổi xem mắt đó, còn muốn nhân cơ hội này

mà hủy hoại danh tiếng của Khúc Ngưng Hề.

Chất nữ này Khúc Hoàng hậu đã nuôi dưỡng không biết bao nhiêu năm, tất nhiên là bà ta sẽ không để loại chuyện này được phép xảy ra rồi.

Khúc Hoàng hậu lập tức ra lệnh cho ma ma bên cạnh đi thăm dò rõ ràng chuyện này.

A Thúc mà cũng có thể điều tra ra được, thì tất nhiên là người của cung Phù Đan cũng có thể.

Khúc Ngưng Hề chỉ giả vờ bối rối sợ hãi, nàng ngồi bên cạnh bà ta tỏ vẻ âm ỉ.

Với tiến độ này thì, nguyên nhân vì sao việc kết thân với Vương gia không thành, đều sẽ rơi lên đầu Minh Họa.

Vương Cẩm Ý là người đọc sách, Khúc Hoàng hậu không thể tìm hấn ta để xác minh xem hấn ta có biết chuyện Khúc Ngưng Hề rơi xuống nước hay không, mà vốn dĩ cũng không nên làm âm ỉ và ồn ào lên, tránh để nhiều người biết.

Khúc Ngưng Hề cũng chẳng mấy mong chờ vào chuyện Minh Họa sẽ bị trách phạt thật nặng nề, có điều, chỉ cần trách nhiệm không đổ lên đầu nàng là được, có thế thì sau đó nàng mới có thể được yên tĩnh được một khoảng thời gian.

Quả nhiên, một ngày sau khi nàng ra khỏi cung, rất nhanh sau đó, Khúc Hoàng hậu đã tra ra được kẻ chủ mưu trong lần Khúc Ngưng Hề bị đẩy xuống nước, không ngờ kẻ đó lại là Minh Họa Công chúa của bà ta.

Chuyện xảy ra lần này đã thành công khiến cho Khúc Hoàng hậu tức giận, bà ta đã tốn rất nhiều công sức để móc nối quan hệ với Vương gia, không thể để tuột mất được, ấy thế mà cứ hết người này đến người khác nhảy ra cản trở!

Khúc Ngưng Hề còn không biết rằng, Nhị Hoàng tử không muốn nàng đi xem mắt với người khác, hẳn ta cũng “rục rịch” muốn làm gì đó, nhưng đã bị Khúc Hoàng hậu theo dõi sát sao nên mới không thực hiện được.

Kết quả là, chặn được nhi tử, nhưng lại không đề phòng nữ nhi!

Đầu Khúc Hoàng hậu đau như búa bổ, bà ta để được một đôi nam nữ, mà sao không có đứa nào chịu quan tâm đến đại cục thế này?

Bà ta gọi Minh Họa đến, nghiêm giọng mắng mỏ một trận thật nặng, rồi còn ra lệnh cấm túc, và phái thêm hai ma ma nghiêm khắc quản giáo nàng ta.

Không có khả năng Vương gia coi trọng Công chúa, Minh Họa không nhìn ra được tình thế thì cũng đành thôi đi, vậy mà con bé còn muốn hủy hoại luôn cả Văn Du ư?

Vốn dĩ người có thể sử dụng được trong tay bọn họ đã ít lắm rồi, mà lần này... phải là người có đầu óc ngu dốt đến mức độ nào thì mới có thể làm ra được loại chuyện này kia chứ!

Phủ An Vĩnh Hầu nghe nói Hoàng hậu nương nương phượng thể bất an, nhưng vẫn không quên ban thưởng vàng bạc gấm vóc an ủi chất nữ.

Một loạt các loại đồ ở trong cung được đưa vào Hầu phủ, Hầu gia và phu nhân đều ngờ vực trước hành động này của bà ta, đồng thời, họ cũng rất vừa lòng và vui mừng, có lẽ Đại cô nương nhà bọn họ đã làm rất tốt.

Khúc Ngưng Hề không có tỏ thái độ gì đặc biệt, nàng ngoan ngoãn nhận lấy, cất vào trong tư khố của mình, cứ chậm rãi lấp đầy kho nhỏ của mình lại từng chút, từng chút một.

...

Ngân Bình hiểu rõ trong ngoài Hôi Thanh Uyển như trở bàn tay, tuy Khúc Ngưng Hề đã mang tăng y về và giấu đi rất kỹ, nhưng không qua được mấy ngày, vẫn bị nàng ấy tìm ra.

Nàng ấy vẫn luôn nghi ngờ rằng tiểu thư đang giấu giếm điều gì đó, mãi cho đến khi tận mắt nhìn thấy cái áo choàng màu đen này, nàng ấy mới càng thêm phần chắc chắn.

Quả nhiên là có người cứu tiểu thư từ trong nước lên, nhìn kích cỡ cái áo choàng này mà xem, còn là một nam tử cao lớn nữa đấy!

Tiểu thư còn cố tình giấu trong tăng y, che che giấu giấu...

Ngân Bình càng nghĩ thì lại càng thấy lo lắng, tiểu thư cùng với nam tử không biết tên kia, đã tiếp xúc đến mức độ nào rồi?

Làm ơn đừng có mà vào một ngày nào đó, đột nhiên có một kẻ sa cơ thất thế chui từ xó xỉnh nào đó ra, đòi chịu trách nhiệm với cô nương của Hầu phủ đấy nhé?!

Chương 9: Lục Cô Nương

DTV-EBOOK

Ngân Bình, Ngân Hạnh cùng với A Thúc, ba người đã đến Hối Thanh Uyển từ nhỏ rồi, và họ cũng là những người đã trưởng thành cùng với Đại cô nương.

Sau này, khi Khúc Ngưng Hề xuất giá, bọn họ sẽ là “của hồi môn” hàng đầu tiên, sẽ đi theo nàng đến nhà phu quân.

Đối với Ngân Bình mà nói, tương lai của tiểu thư, cũng giống như là tương lai của nàng ấy vậy

Là người thì khó lòng mà tránh khỏi việc có “lòng riêng”, sẽ phải có lúc con người ta trù tính đường đi cho bản thân mình.

Ngân Bình suy đi nghĩ lại, bèn căn nhắc đưa ra một quyết định, đó là bí mật kể lại chuyện này cho Nhị Hoàng tử.

Suy nghĩ của nàng ấy rất đơn giản, ít nhiều gì thì con cháu hoàng thất cũng “kim tôn ngọc quý”, có vị cô gia như vậy, tốt nhất là nên đến giành phần trước những người khác.

Nhị Hoàng tử nhận được sự yêu quý của bệ hạ, cho dù ngài ấy không bước lên ngôi vị đi chăng nữa, thì cũng vẫn có thể làm một vị Vương gia nhàn tản, tương lai thì đã có đất phong, lương thực cùng thành thị, thế là đã đủ để hưởng thụ cả đời.

Nhị Hoàng tử còn là biểu huynh của tiểu thư, hai người hiểu tường tận gốc rễ của nhau, nếu không phải là do Hoàng hậu nương nương canh giữ kín kẽ, ắt hẳn giữa hai người đã nảy sinh một đoạn giai thoại thanh mai trúc mã rồi.

Lại nói... Ngân Bình đã từng nhận được cả một hạt châu mạ vàng cực kỳ to.

Đã có thể “hao tâm tổn sức” lôi kéo nàng ấy như vậy, thì tất nhiên là người đó cũng thật lòng thật dạ thích cô nương của các nàng ấy rồi.

...

Tháng Hai chớp mắt là đã trôi qua, Tết Thượng ty [*] đã gần ngay trước mắt.

[*] Người Hán gọi ngày Tết 3 tháng 3 là **Tết Thượng ty** (上巳節 ty = chi thứ sáu trong thập nhị địa chi), bắt đầu trở thành lễ hội tắm gội rũ bỏ bệnh tật, tà ác từ thời Hán (có ghi trong Hậu Hán Thư, thiên Lễ Nghi Chí Thượng). (Trích thanhdiaviethamhoc)

Chu thị xác nhận tới lui nhiều lần, rằng, không nhận được thiệp từ Vương gia, nghiễm nhiên là tháng này cũng cắt đứt chuyện qua lại luôn.

Nói cách khác là, chuyện xem mắt ở chùa Cô Lan không giải quyết được gì cả.

Chu thị chỉ có thể vừa than thở, nói là do Vương Cẩm Ý không có tầm nhìn, vừa an ủi Khúc Ngưng Hề vài câu.

Không có gì cả, Vương gia không thành, vậy thì đi sang xem nhà khác thôi.

Vừa hay bấy giờ Đại Trưởng Công chúa phát thiệp mời rộng rãi, mời đám tiểu bối đến Điện Thúy sơn trang ăn mừng Tết Thượng ty.

Trưởng công chúa cho thiết kế một yến tiệc Khúc Thủy Lưu Thương [*], có thể ngâm thơ vẽ tranh, đập thanh ngả hoa, còn có cả nước nóng hoa mộc lan để tắm rửa, xua đuổi tà khí, đây là nghi thức không thể thiếu trong Tết Thượng Ty.

[*] **曲水流觞 – Khúc Thủy Lưu Thương:** Một trò chơi được người xưa chơi để uống rượu. Ly rượu được đặt ở đầu dòng nước cho trôi xuống, người chơi ngồi quanh dòng nước, khi ly rượu dừng ở gần người nào thì người đó lấy rượu lên uống và làm thơ.

Diệp Thúy sơn trang là khu vườn của hoàng gia, diện tích rộng lớn, cảnh sắc như tranh vẽ, tiên đế đã ban thưởng nơi đây cho Đại Trưởng Công chúa.

Hiện giờ bà ấy đã hơn bốn mươi tuổi, đợi qua trăm năm sau, sơn trang sẽ bị thu hồi về.

Đại Trưởng Công chúa đối nhân xử thế hào phóng lại hiếu khách, còn thích làm mai cho bọn tiểu bối, thấy thuận mắt là sẽ “ra tay” tác hợp ngay, đã ghép thành công vài cặp lương duyên.

Không ngờ là Chu thị không vội gả Khúc Ngưng Hề ra ngoài, nhưng đã có cơ hội như thế này rồi, lộ mặt cũng không phải là chuyện xấu.

Ngày Ba tháng Ba này, vào đêm trước ngày xuất phát, Khúc Ngưng Hề dò hỏi A Thúc, hỏi xem Minh Họa Công chúa có đến sơn trang hay không.

Đại Trưởng Công chúa là trưởng tử của bộ hạ, là cô mẫu của các vị Hoàng tử Công chúa, mỗi lần mở tiệc, đám người nhân hạ Thái tử đều sẽ lộ diện.

Khúc Ngưng Hề vẫn để ý đến Minh Họa, A Thúc không dám lần lữa, bèn trả lời ngay: “Công chúa đang bị cấm túc, có lẽ là sẽ không thể đi được.”

Một khoảng thời gian trước, Hoàng hậu đã thả nàng ta ra, nhưng Minh Họa lại vô ý đập nát một tòa cống phẩm chạm ngọc, chọc cho bộ hạ tức giận.

Nói là nàng ta hấp tấp quá mức, không chỉ phạt cấm túc mà còn giao nhiệm vụ chép sách vô cùng nặng nề cho nàng ta.

Cứ thế, vị Công chúa vừa được ra ngoài, lại bị nhốt vào trong thêm lần nữa.

Minh Họa ngột ngạt tới mức chỉ muốn phát điên lên thôi, nàng ta gào lên một câu kêu oan, nói cống phẩm kia không phải là do mình làm vỡ.

Lời giải thích của nàng ta không có sức thuyết phục, bị xem như là đang ngụy biện.

Khúc Ngưng Hề không tiếp tục truy hỏi, Minh Họa làm quá nhiều chuyện xấu, thế nên bây giờ nàng ta phải lãnh nhận hậu quả thôi.

Chỉ hy vọng nàng ta chuyên tâm vào con người thật của Vương Cẩm Ý, chớ có “ngộ thương” người vô tội khác nữa.

Xe ngựa của phủ An Vĩnh Hầu thuận lợi ra khỏi thành, đi thẳng đến Điệp Thúy sơn trang ở Kinh Giao.

Ven đường, từ rất xa là đã có thể thấy những tấm màn gia huy trông vô cùng quen mắt, ngẫm nghĩ một chút thôi cũng biết, hẳn là hôm nay sẽ rất náo nhiệt.

Minh Họa Công chúa không đến, nhưng nghe nói Thái Tử điện hạ cùng Nhị Hoàng tử đều sẽ đến nơi này, còn có cả các vị quý nữ, lang quân của các nhà khác, có thể nói là khách quý như mây.

Nhà chồng của Đại Trưởng Công chúa họ Đinh, Khúc Ngưng Hề và Đinh Lục cô nương – người nhỏ nhất trong gia đình bà ấy – cũng quen biết nhau, tuổi hai người xấp xỉ, thỉnh thoảng sẽ hẹn nhau lên phố dạo chơi.

Vừa xuống xe ngựa là đã thấy nha hoàn chờ sẵn, người nọ dẫn nàng đi gặp Đinh Lục cô nương ngay.

Đinh Tuyết Quỳnh hoạt bát và rất thích cười, trông thấy Khúc Ngưng Hề là bám sát lấy nàng ngay, cứ ôm nàng không chịu buông tay.

“Lâu lắm rồi không gặp Văn Du, đang muốn hẹn người đi dạo hồ đây...”

“Trông cái thái độ bám mãi không buông của nàng ta đi kìa, đang muốn nhân cơ hội “chiếm hời” từ Khúc cô nương phải chứ?”

Bên cạnh Đinh Tuyết Quỳnh còn có vài vị cô nương khác, họ sôi nổi trên nàng ấy, ai cũng nở nụ cười thật khế.

Khúc Ngưng Hề nhoẻn miệng cười, lần lượt chào hỏi từng người một, sau đó nàng lại đáp lời Đinh Tuyết Quỳnh, bảo rằng hôm khác sẽ đến quán trà nghe tiên sinh kể chuyện.

Đinh Tuyết Quỳnh thích nghe kể chuyện vô cùng, Khúc Thiên Nhân Có có cùng sở thích này với nàng ấy, nàng ấy bèn hỏi thăm: “Hôm nay Nhị muội của người không tới à?”

Khúc Ngưng Hề lắc đầu: “Muội ấy đến thư viện Kỷ Sở, bây giờ đang ở trong nhà luyện chữ.”

Nhóm người Đinh Tuyết Quỳnh đã nghe đến việc này lâu rồi, nhưng đều không đoán được lý do tại sao Khúc gia lại thương yêu nữ nhi đến thế, đồng thời, họ còn khen vị phu nhân Hầu phủ Chu thị này thật bao dung.

Mấy người họ đi về phòng tiếp khách thưởng trà, nơi này chỉ toàn là các tiểu bối trẻ tuổi, không cần phải bó buộc mình trong tầng tầng lớp lớp cấp bậc lễ nghĩa như vậy.

Hôm nay, Đinh Tuyết Quỳnh thân là tiểu chủ nhân, nên đi chiêu đãi các tiểu cô nương khác, nếu cứ ngồi mãi một chỗ thì cũng không hay.

Khúc Ngưng Hề bảo nàng ấy cứ đi đi, một mình nàng làm là được rồi.

Uống xong hai chén trà nhỏ, Khúc Ngưng Hề bèn rời khỏi phòng khách rồi dạo chơi xung quanh.

Bữa yến tiệc Khúc Thủy Lưu Thương vẫn chưa bắt đầu, nàng cũng không đi xa, chẳng qua là chỉ muốn nhìn ngắm nơi đây một chút mà thôi.

Ai ngờ đâu, đúng là trùng hợp thật, bình thường không thấy ai thưởng ngoạn và chiêm ngắm vẻ đẹp của vườn hoa hoàng gia cả, nhưng bây giờ, chỉ vô tình đi dạo thôi mà lại gặp phải người mà mình không muốn chạm mặt.

Bùi Tĩnh Lễ xuất hiện ở khúc ngoặt, cặp mắt kia cứ dừng ở trên người nàng mãi, không chịu dịch chuyển dù chỉ là một chút.

Ánh mắt hắn ta sáng quắc, mới đi có vài ba bước thôi mà đã tới trước mặt Khúc Ngưng Hề rồi: “Biểu muội đang muốn đến chỗ nào à?”

“Nhị Hoàng tử.” Khúc Ngưng Hề ngược mắt đánh giá chung quanh, nàng có chút bất an.

Ở nơi đây, bất kỳ lúc nào cũng có thể có người đi qua, dưới ánh mắt của không biết bao nhiêu người, nàng sợ hắn ta có lời nói và hành vi nào đó không thoả đáng.

Trong khoảng thời gian này, Bùi Tĩnh Lễ bị Hoàng hậu trông chừng hết sức gắt gao, khó khăn lắm hắn ta mới đến được buổi

yến tiệc này của Hoàng cô cô, nên bấy giờ mới vô tình gặp được giai nhân.

Khóe môi hắn ta như mang theo một nỗi buồn, buồn rười rượi: “Biểu muội vẫn khách sáo với ta như vậy.”

Có hai tiếng “biểu huynh” thôi mà cũng không chịu kêu, muốn tránh bị nghi ngờ à?

Ha ha.

Hắn ta nhớ đến tin tức mà Ngân Bình mang đến cho mình, rồi lại nghĩ đến việc nàng rơi xuống nước và mình không biết được ai đã cứu nàng, Bùi Tĩnh Lễ lập tức nổi cơn thịnh nộ.

Từ trước tới nay, hắn ta đã khách sáo với nàng lắm rồi.

Còn cách mà nàng đối xử với hắn ta cứ như là chỉ muốn “tránh sâu tránh bọ” thôi vậy, hắn ta thì lại khác, lúc nào cũng muốn cầu xin phụ hoàng cưới hỏi nàng đang hoàng!

Nơi này không phải nơi phù hợp để nói chuyện, Khúc Ngưng Hề rũ mi mắt, khẽ nói rằng: “Nhị Hoàng tử, đầu gối ta đau, tạm thời xin thứ lỗi không tiếp chuyện được.”

Nàng dùng đầu gối nhắc nhở Nhị Hoàng tử, ngày đó, vì hắn ta mà nàng đã bị trách phạt.

Bùi Tĩnh Lễ nghe thấy và cũng hiểu, hắn ta không đi theo sau và cũng không gọi người giữ nàng lại.

Hắn ta trầm mặc nhìn theo bóng dáng nàng xoay người rời đi, sau đó hắn ta dời ánh mắt, nhìn thẳng vào Ngân Bình đang quay đầu lại.

...

Điệp Thúy sơn trang có sân vườn rộng lớn, tầng đài trùng điệp, lần này nước xông hương đã được chuẩn bị ở các viện xá khác nhau.

Dùng thảo dược bội lan nấu thành, mang theo hương khí, diệt trừ tà ma.

Khúc Ngưng Hề cẩn thận đã quen, nàng không tắm gội ở nơi nào khác ngoài Hồi Thanh Uyển.

Nàng uyển chuyển từ chối ý tốt của ma ma quản sự trong sơn trang, lấy nhiều cảnh đã ngâm qua nước, tiện thể xem như là đã trừ tà.

Nàng không chỉ lạng lẽ phòng bị Nhị Hoàng tử, mà còn cả Minh Họa Công chúa.

Không thể dùng lý lẽ thường tình để suy đoán về cặp huynh muội này được.

Cứ cho rằng nàng không qua lại với Vương Cẩm Ý kia đi, nhưng ai biết được là trong lòng Minh Họa nghĩ như thế nào đây? Rồi nàng ta có mua chuộc được người nào hay không?

Hôm nay, ở nơi này, nếu nàng lại rơi xuống nước thêm một lần nữa, thì nàng sẽ mất hết toàn bộ thể diện ở cái thành Thượng Kinh này.

Sau nhiều lần vào cung, Khúc Ngưng Hề đã học được cách cẩn trọng từ lời nói cho đến hành động.

Cẩn thận dùng thuyền được vạn năm [*], kinh nghiệm xương máu này đã được tích lũy lại sau rất rất nhiều chuyện đã xảy ra.

[*] **小心驶得万年船**: Xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bỏ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” (谨慎能捕千秋蝉, 小心驶得万年船) – cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì

sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kỹ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.

Nhưng tục ngữ lại có câu... *Phòng ngày phòng đêm, trộm trong nhà là khó phòng.*

Lúc đầu Khúc Ngưng Hề không thấy có vấn đề gì, đến khi nàng phát hiện ra là Ngân Bình đang dẫn mình đi về phía trước, thì thoảng lại nhìn một vòng xung quanh.

“Người đang tìm gì thế?”

Khúc Ngưng Hề mơ hồ thấy một miếng vải dệt như ẩn như hiện bên trong ống tay áo của nàng ta, nàng lập tức cất giọng hỏi: “Đó là cái gì?”

Ngân Bình lắc đầu không đáp, nàng ta kéo cánh tay của nàng rồi nói: “Tiểu thư, chúng ta đi qua phía trước một lúc được không ạ?”

Khúc Ngưng Hề không muốn đi, mặc dù đang trong tháng Ba, còn chưa đến đầu hè, nhưng mới đi một hồi mà nàng đã đổ mồ hôi rồi: “Ta hơi khát nước, ta muốn về uống trà.”

Ngân Bình không nghe theo, quay lại lắc lắc cổ tay của nàng: “Tiểu thư, bên kia có một cái xích đu, chúng ta qua đó chơi một chút đi nhé?”

Khúc Ngưng Hề không tiếp lời, mà nàng quay sang nhìn Ngân Bình.

Từ nhỏ hai người bọn họ đã bầu bạn với nhau, ở một mức độ nào đó mà nói, bọn họ đều hiểu rõ lẫn nhau.

Khi Ngân Bình bắt đầu có những tính toán và muốn thực hiện một mục đích nào đó, nàng ta sẽ có những hành động như

là cố ý tiếp xúc tay chân với người thân thiết.

Nhân lúc Ngân Bình không để ý, khi hai người vẫn còn đang “tay trong tay”, Khúc Ngưng Hề vươn tay ra một cách đột ngột, rồi nàng nhanh chóng rút món đồ mà Ngân Bình nhét ở trong ống tay áo mình ra.

Là một cái khăn, mặt trên có vẽ những đường cong uốn lượn... Là bản đồ à?

“Người định đưa ta đến nơi nào?”

Ánh mắt Khúc Ngưng Hề thay đổi ngay lập tức, rõ ràng là Ngân Bình không hề quen thuộc với kiến trúc của Diệp Thúy sơn trang, cho nên nàng ta mới cần đến thứ này.

Nàng cũng không định chờ Ngân Bình trả lời, muốn chất vấn thế nào thì cứ đợi sau này, bao giờ cũng có thể hỏi, nhưng còn bây giờ thì nàng không thể nán lại ở chỗ này lâu thêm một chút nào nữa.

Khúc Ngưng Hề phản ứng rất nhanh nhạy, nàng đẩy Ngân Bình thật mạnh, sau đó xoay người, lập tức chạy ngược đường đến đây để trở về.

Sức lực của nàng không hề nhỏ, mà còn đột ngột vùng vẫy như thế nữa, cuối cùng Ngân Bình chỉ có thể la “ôi chao” rồi bị xô ngã dập mông, bây giờ có muốn đuổi theo nàng nữa thì cũng đã không kịp nữa rồi.

“Tiểu thư! Tiểu thư, người nghe em giải thích đi!”

Khúc Ngưng Hề không nghe, nàng càng chạy nhanh hơn, bây giờ nàng mới phát hiện rằng, hoá ra chung quanh lại an tĩnh đến vậy, hạ nhân hầu hạ trong sơn trang đã đi đâu hết rồi?

Không chỉ có thế, nàng còn nóng đến mức đổ mồ hôi...

Khúc Ngưng Hề đang hoảng hốt, chỉ biết đâm đầu chạy bừa, nàng chạy đến bên cạnh một cái miệng giếng, chợt phát hiện ra nơi này có một bóng người.

Bộ y phục đỏ rực như lửa, tà váy uyển chuyển, nhìn kỹ lại thì mới nhận ra, đây là Lục cô nương!

Khúc Ngưng Hề lập tức cảm nhận được một thứ cảm giác có thể gọi là “vui sướng khi được cứu”, nàng không nói một lời nào, mà cứ thế chạy thẳng về hướng đó, sau cùng là giữ lấy nàng ấy: “Lục cô nương!”

Lục Diễm Hoa là người lạnh lùng xa cách, bấy giờ nàng ấy vẫn hất tay nàng ra với gương mặt vô cảm như mọi ngày đó.

“Khúc cô nương có việc gì sao?” Bọn họ thân quen lắm à?

Hai người không thân, hoặc có thể nói, còn chưa thể gọi là quen biết.

Khúc Ngưng Hề đỏ mặt hộc hộc, hơi thở gấp gáp: “Ta, ta gặp phải một chút rắc rối, mong Lục cô nương giúp đỡ...”

“Ta không giúp.” Gương mặt Lục Diễm Hoa lạnh tanh, không hề kiên nhẫn, cũng chẳng có ý định nghe nàng kể lại nguồn cơn mọi sự.

“Lục cô nương...”

Thật sự là Lục cô nương lạnh lùng lắm, nàng ấy đã phất tay áo, thẳng chân bước đi.

Khúc Ngưng Hề mặt dày bám theo sau, hàng lông mày của nàng nhíu chặt, đuôi mắt nàng cũng đã đỏ bừng, trông nàng vô cùng đáng thương.

Lục Diễm Hoa không có cách nào có thể làm như không thấy, hắt ta [*] chỉ đành dừng lại, quay người sang nhìn nàng và nói: “Đừng đi theo ta, ta không thể giúp ngươi được.”

[*] *Trong bản gốc cũng là “hắt ta” và nhân xưng này hoàn toàn đúng, không phải lỗi và cũng không sai logic nhé mọi người. Về phần tại sao đoạn này lại “hắt ta” thay vì “nàng ấy” như từ trước đến giờ, là để phù hợp với đoạn sau của chương này.*

Ít nhiều gì thì hắt ta cũng có thể đoán được trên người đối phương có chỗ nào đó không ổn.

Khúc Ngưng Hề liên tục bị từ chối, nàng cũng sắp khóc đến nơi rồi, người nàng nóng quá, ngoại trừ Lục cô nương ra, nàng không dám tin tưởng vào ai hết.

“Vì sao ngươi không thể giúp ta được chứ? Cầu xin ngươi đấy, Lục cô nương...”

“Bởi vì ta không phải là Lục cô nương.”

“Cái gì cơ?”

Khúc Ngưng Hề nghe không hiểu, nàng sợ là sẽ có thêm nhiều người khác nhìn thấy tình trạng túng quẫn này của mình, nàng bèn vươn tay ra, tiếp tục níu lấy ống tay áo của Lục Diễm Hoa.

Đúng lúc hai người đang giằng co, Bùi Ứng Tiêu đã xuất hiện.

Từ rất xa, ánh mắt của hắn đã rơi vào bàn tay nhỏ bé của Khúc Ngưng Hề, người đang rất hoảng loạn kia.

Bùi Ứng Tiêu chậm rãi nâng mí mắt lên: “Các ngươi đang làm gì thế?”

“Biểu huynh, người đến muộn rồi...” Lục Diễm Hoa, người có hẹn với hắn ở nơi này đã sắp mất kiên nhẫn, hắn ta giải thích: “Khúc cô nương cần giúp đỡ.”

Bùi Ứng Tiêu đã nhìn ra, hắn vươn tay “xách” người qua chỗ mình: “Rắc rối của người nhiều thật đấy.”

Chú dê nhỏ tươi non, mềm mại lại vô hại này, khi bị lạc giữa bầy sói gian ác, ai nhìn thấy thì cũng đều muốn can cho một cái cả.

Khúc Ngưng Hê thấy Bùi Ứng Tiêu thì ngẩn người ra, đến khi bị hắn kéo qua thì vội vàng giãy giụa, níu chặt lấy tay áo của Lục Diễm Hoa không chịu buông.

“Lục cô nương, làm ơn giúp ta đi mà...”

Nàng không thể tiếp xúc với bất kỳ nam tử nào!

Lục Diễm Hoa nhíu mày, gạt “móng vuốt nhỏ” của nàng qua một bên rồi nói: “Ta không tiện giúp người.”

Khúc Ngưng Hê đã bật khóc thật rồi, nàng rơi vào trong lòng Bùi Ứng Tiêu, lúc ngẩng đầu lên thì nhìn thấy gương mặt tuần tú đang cười đến híp cả mắt lại của hắn.

Ngón trở thon dài của hắn đặt trên môi nàng: “Người ồn ào quá, muốn gọi người khác đến đây à?”

“Thần nữ...” Khúc Ngưng Hê lắc đầu nín thở ngay, nàng sợ hãi đến độ nấc lên một tiếng.

Sau đó, nàng bị hắn mang đi.

Mà Lục Diễm Hoa, cái người nói là không tiện kia, sau khi hai người bọn họ rời đi rồi thì mới ý thức được là có gì đó không đúng cho lắm.

Hắn ta không tiện, vậy biểu huynh thì tiện sao? Nam nữ khác biệt mà!

Chương 10: Nhượng Bộ

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề run lấy bầy, đúng là sợ thật.

Bùi Ứng Tiêu đưa nàng đi thế này là đang muốn làm gì đây?

Hắn cũng không phải là kiểu người nhiệt tình gì, hắn đã làm như thế này thì chắc chắn là có mục đích...

Muốn “nắm đằng chuôi” để gây khó dễ cho nàng à?

Khúc Ngưng Hề không nghĩ ra được, có đủ loại suy nghĩ tồn tại trong đầu nàng.

Chuyện xảy ra quá sức đường đột. Nàng cứ nghĩ rằng mình đã đủ cẩn thận rồi, nhưng không thể ngờ được là hôm nay mình lại thua trong tay Ngân Bình.

Cẩn thận nghĩ lại thì mới thấy, không hẳn là chỉ cảm thấy kinh ngạc và hoảng sợ đến tột độ.

Vì từ trước, từ buổi tiệc tối vào ngày Tết Nguyên tiêu lần đó trong cung, Khúc Ngưng Hề cảm thấy gì đó có phần hơi kỳ lạ nên cứ gắng hỏi mãi, nàng hỏi rằng, có phải trong noãn các có người hay không.

Hơn nữa, lần này, nàng đã rút ra được một tấm bản đồ từ trong ống tay áo của Ngân Bình, thế nên, gần như là nàng đã ra tay ngay mà không hề do dự gì.

Bởi sự không tin tưởng đã sinh ra trong lòng từ lâu rồi.

Tất cả đều đã thay đổi ngay sau khoảnh khắc Ngân Bình chọn cách nói dối.

“Cô lại cứu người thêm một lần nữa rồi, người không vui à?”

Bùi Ứng Tiêu rử mắt, quan sát gương mặt nhỏ bé đỏ bừng của nàng, giọng hân nhẹ bằng.

“Thần nữ, thần nữ...” Giờ khắc này, Khúc Ngưng Hề khó lòng mà nói dối được.

Nàng căn cánh môi đỏ thắm, không dám tưởng tượng rằng nếu tình hình lúc đó hoàn toàn mất kiểm soát thì... nàng biết phải làm sao đây?

Lục cô nương không bằng lòng giúp nàng, chỉ để mặc cho nàng bị Thái tử mang đi.

Hai người cũng không quen không biết gì. Đối phương không muốn chuốc thêm rắc rối nên tránh đi nhanh chóng cũng hợp tình hợp lý thôi.

Nhưng, liệu nàng ấy có nói chuyện này ra ngoài hay không?

Cho dù không nói thì mạng của Khúc Ngưng Hề cũng đang nằm trong tay hai người này.

Nàng không muốn thanh danh của mình chuốc phải tiếng xấu, phải trở thành trò cười cho những cuộc “trà dư tửu hậu” ở thành Thượng Kinh, không muốn là phải nhờ đến Đông Cung để sống.

Hoặc cứ dùng thể diện để đánh cược, lật tẩy tất cả đi...

Không được, không thể được.

Khúc Ngưng Hề không có dũng khí tưởng tượng thêm nữa. Nàng mà mất đi sự trong sạch thì sẽ trở thành người bị gia tộc bỏ đi, lại chịu sự bàn tán của nhiều người, sau đó gả bừa cho một người mà đến cái tên người đó, nàng cũng không biết...

So ra thì việc bị đuổi ra khỏi trang viên cũng khá là nhẹ nhàng.

Tuy nói rằng triều Đại Hoàn không hà khắc với nữ giới như thế. Người gả lần hai, lần ba cũng không hiếm lạ gì, cũng không có cái luật lệ nào quy định rằng phải dùng trình tiết để trói buộc cuộc đời của một nữ tử.

Nhưng trước khi thành thân mà lại “xảy ra chuyện”, thì sẽ trở thành một phụ nhân “có vết nhơ”, có nghĩa là có phẩm cách tệ, và mọi người sẽ không khoan dung với người đó.

Bùi Ứng Tiêu nhìn đôi mắt đen nhánh ươn ướt của Khúc Ngưng Hề, hắn không nhìn được mà nhăn mày: “Người muốn khóc à?”

Trong ngực mềm mại, gần như là nàng đã co lại thành một cục.

Khúc Ngưng Hề không khóc. Nàng nghiêng mặt đi, có ý định vùi vào lồng ngực hắn, muốn che giấu cảm xúc của mình đi.

Giọng nói khẽ khàng, gần như là khẩn cầu của nàng vang lên: “Điện hạ, ngài đừng đụng vào thân nữ...”

Môi Bùi Ứng Tiêu khẽ cong lên, hắn cúi đầu xuống, trong đôi mắt hẹp dài kia bao hàm cả ý muốn trêu chọc.

Hắn nói từng câu từng chữ: “Đông Cung của cô không thiếu người, người nghĩ hay thật đấy.”

Khúc Ngưng Hề đang sợ hãi, nhưng khi nghe thấy thế, nàng bèn ngẩn người ra và ngẩng đầu lên.

“Hức.” Nàng không nhìn được, khẽ nấc một cái.

Đôi mắt tròn như quả nho ướt át, lông mi ướt ướt, dòng suy nghĩ bỗng dừng bị cắt ngang, nên nàng cũng không muốn khóc nữa.

Bùi Ứng Tiêu và nàng bốn mắt nhìn nhau, hần cười mà như không cười: “Khúc cô nương đang lo lắng gì thế?”

Khúc Ngưng Hề khẽ mấp máy môi, nàng bổ sung thêm vào mấy chữ: “... Là thân nữ không xứng với ngài.”

Bùi Ứng Tiêu hí mắt cười, cũng không nói là tin hay không.

...

Khúc Ngưng Hề nóng đến mức đổ mồ hôi, cả người không còn chút sức lực nào. Nàng cho rằng mình đã trúng phải loại thuốc đê hèn đáng sợ gì đó.

Thứ như thế này thường chỉ nghe nói và chỉ xuất hiện trong mấy vụ án xấu xa ở hậu trạch, nhưng đây là lần đầu tiên nàng gặp phải.

Sau khi Bùi Ứng Tiêu “ném” nàng cho thị nữ, ngay lập tức, có người bắt mạch cho nàng, bấy giờ mới phát hiện ra là không phải.

Vẻ mặt Dung Nguyệt bình thản, nàng ấy nói: “Khúc cô nương đã trúng phải tâm hỏa hoàn, không có gì đáng ngại cả, cả người đổ mồ hôi là tốt rồi.”

Khúc Ngưng Hề nghe thấy thế thì vui như lên trời, cơ thể đã căng thẳng rất lâu cũng dần thả lỏng.

Cả đoạn đường, đầu óc nàng luôn tỉnh táo, cũng không có cảm giác hỗn loạn, may mà không phải là mấy loại thuốc mê đó, suýt chút nữa là đã tiêu đời rồi.

Khúc Ngưng Hề đã cảm nhận được “sức mạnh của ngôn từ”. Khoảnh khắc ấy, nàng như lấy lại được chút sức lực, đỡ người đứng dậy, không còn hốt hoảng nữa.

Nàng bình tĩnh lại, có chút ngượng ngùng mà nói với Dung Nguyệt và Nhân Thanh rằng: “Đa tạ hai vị tỷ tỷ.”

Đây đã là lần thứ hai, thứ ba gặp hai người rồi, thế nên nàng cũng đã thân thuộc với họ hơn một chút.

Dung Nguyệt và Nhân Thanh nhìn nhau một cái, sau đó lại che miệng cười nói: “Chủ tử căn dặn chúng nô tỳ làm việc. Khúc cô nương muốn cảm tạ thì cũng nên cảm tạ điện hạ ấy ạ.”

“... À.” Khúc Ngưng Hề hơi ngừng lại một chút rồi mới nói: “Ta sẽ nghiêm túc cảm tạ ngài ấy...”

Chỉ riêng cái ơn lớn ngày hôm nay thôi, cũng đã đủ để nàng phải thành tâm chuẩn bị quà cảm tạ rồi.

Thái tử điện hạ có thân phận tôn quý, lại là cháu của Trưởng Công chúa, Điệp Thúy sơn trang không dám thờ ơ nên đã sắp xếp cho hắn một sân vườn rất lớn.

Vừa rộng rãi lại vừa kín đáo, mà bây giờ lại thành tiện lợi cho Khúc Ngưng Hề.

Từ trong ra ngoài đều là người của Đông cung, rất kín miệng. Nếu chủ tử không bày mưu tính kế thì một chữ họ cũng không hé miệng ra ngoài.

Đỡ cho nàng nguy cơ mất hết thể diện.

Thậm chí là, đến cả người hầu hạ thân cận cũng không nhìn ngó lung tung. Có thể thì mới có thể thấy được sự nghiêm khắc mà Bùi Ứng Tiêu dành cho người cấp dưới.

Lần này cũng không nằm ngoài dự đoán của Khúc Ngưng Hề.

Không ai biết được lớp nguy trang của Thái tử điện hạ. Dáng vẻ sát phạt quyết đoán của hắn bị che giấu đến mức “gió thổi cũng chẳng lọt”.

Bên cạnh hắn chỉ toàn là tâm phúc được đào tạo cẩn thận.

Có được sự hỗ trợ của Dung Nguyệt và Nhàn Thanh, Khúc Ngưng Hề nhanh chóng thay đổi xiêm y.

Đợi khi đổ mồ hôi xong, dùng nước sạch lau người lại rồi mới mặc bộ y phục kia vào.

Chải lại tóc tai, chỉnh lại lớp trang điểm hắn hơi, và rồi nàng trông vẫn như lúc mới đến.

Dù có là ai đi chăng nữa thì cũng không thể nhìn ra được là nàng đã gặp phải chuyện gì.

Thậm chí là, đến cả nếp nhăn ở làn váy cũng được đôi tay khéo léo của Nhàn Thanh vuốt cho thẳng lại.

“Vật lộn” hơn nửa canh giờ mới xong xuôi, Khúc Ngưng Hề hết sức cảm kích họ.

Lúc được mời ra ngoài uống trà, Bùi Ứng Tiêu đã dạo quanh được một vòng bên ngoài, cũng đã chào hỏi Đại Trưởng Công chúa rồi.

Vừa hay bây giờ đang là thời gian các vị khách quý dùng canh lan, nên cũng không có ai hỏi gì về Khúc Ngưng Hề cả.

Nếu nàng vẫn còn không xuất hiện nữa, chắc có lẽ, Nhị Hoàng tử mà thấy thế thì sẽ cuống lên mất thôi...

Khúc Ngưng Hề vừa nghĩ đến hắn ta là hai hàng chân mày của nàng đã lại “xô” vào nhau, chuyện này rất khó giải quyết.

Nhị Hoàng tử có cô mẫu che chở, căn bản là nàng không thể làm gì hấn ta cả, chỉ có thể đề phòng hấn ta mọi nơi mọi lúc thôi.

Còn có một Ngân Bình không thể giữ lại bên cạnh kia nữa. Không chỉ phải nghĩ cách đưa nàng ta đi, mà còn phải “bịt miệng”, không cho nàng ta nói năng bậy bạ.

Trong phòng trà hình vuông được vây bởi mấy ngọn núi giả, Bùi Ứng Tiêu gõ nhẹ lên mặt bàn: “Ngồi xuống đi.”

“Đa tạ Thái tử điện hạ.” Khúc Ngưng Hề thi lễ với hấn, sau đó mới ngồi xuống ở phía đối diện.

Phòng trà được bố trí rất trang nhã. Bên cạnh bàn bát giác bằng gỗ chạm khắc dày là khung cửa sổ tinh xảo. Cảnh sắc hiện lên bên ngoài khung cửa sổ, là cảnh cảnh lục ngạc rủ xuống, hơi thò vào trong.

Minh Ân đứng ở một bên. Bùi Ứng Tiêu chớp mắt một cái, hấn ta ngay lập tức đi ra ngoài, áp giải một người vào trong.

“Thái tử điện hạ tha mạng...”

Ngân Bình quỳ sụp xuống đất. Ngay sau đó, nàng ta phát hiện ra là trong phòng còn có người khác, nàng ta thấy hơi kinh ngạc: “Tiểu thư?!”

Khúc Ngưng Hề cũng bất ngờ như nàng ta. Tim nàng nháy vọt lên cao, rồi lại chùng xuống thật sâu.

Nàng không ngờ là Bùi Ứng Tiêu bắt được Ngân Bình, lại còn để nàng ta xuất hiện trước mặt nàng chứ không hề tránh né gì nữa.

Hấn sẽ để mặc cho Ngân Bình khi biết hai người bọn họ có liên quan đến nhau à?

Hắn sẽ không.

Thế nên, Ngân Bình sẽ bị gì đây...

Minh Ân bấm báo lại đầu ra đấy, chỉ mới thấm vẩn một lát thôi mà Ngân Bình đã khai sạch rồi.

Nàng ta “đào” ra được một bộ hắc bào mà Khúc Ngưng Hề giấu rồi báo lại cho Nhị Hoàng tử, người hiện đang điều tra chủ nhân của bộ hắc bào.

Minh Ân nói: “Chất liệu vải đó rất dễ thấy ở trong các tiệm vải lớn trong kinh thành, bọn họ không thể tra ra được.”

Bùi Ứng Tiêu làm việc kín kẽ. Hắn đã dịch dung ra ngoài rồi thì làm gì có chuyện mặc y phục xa hoa cho được?

Đừng nói là vải vóc, mà đến từng đường kim mũi chỉ, hương hắc xông thường ngày, hắn cũng thay hết, đừng ai hòng tra ra được.

Có đánh chết Ngân Bình thì nàng ta cũng không bao giờ có thể nghĩ ra được rằng, người cứu tiểu thư nhà mình lại chính là Thái tử điện hạ, một người tưởng như chẳng hề liên quan chút nào này!

Nàng ta bắt đầu khóc lóc, cầu xin tha thứ: “Nô tỳ biết lỗi rồi! Tiểu thư, nô tỳ không muốn hại người đâu!”

Khúc Ngưng Hề siết chặt lòng bàn tay, nàng nắm chặt ống tay áo của mình, không lên tiếng.

Vừa ngược mắt lên nhìn, thì thứ đầu tiên đập vào mắt nàng là hàng mày cong cong của Bùi Ứng Tiêu. Nốt ruồi nơi đuôi mắt của hắn trông bắt mắt vô cùng.

“Người nói xem, cô phải xử lý con nha hoàn này thế nào đây?”

Giọng nói của hắn nghe rõ ràng vô cùng, như thể là đang hỏi ý kiến của nàng thật vậy.

Khúc Ngưng Hề nói: “Phản bội chủ thì chết không đáng tiếc.”

“Tiểu thư?” Ngân Bình kinh sợ không thôi, nàng ta thét lên: “Tiểu thư nói cái gì thế? Tiểu thư không thể đối xử với em như thế được! Em một lòng tính toán thay cho tiểu thư, nào có biết tiểu thư còn có con đường khác đâu...”

Nụ cười trên môi Bùi Ứng Tiêu càng lúc càng sâu. Hắn còn tưởng rằng tiểu cô nương này sẽ mềm lòng, sẽ cầu xin cho con nha hoàn kia cơ.

Khúc Ngưng Hề sẽ không làm vậy. Nàng bình tĩnh nhìn Ngân Bình và nói: “Người có thể làm như thế với ta thì ta cũng có thể làm như thế này với người.”

“Người nói là tính toán cho ta, nhưng thật ra là đang đẩy ta vào vực sâu.”

“Tạm thời không nói đến cái khác. Song, hôm nay người đã biết được nhiều chuyện như vậy rồi, sao ta còn có thể tin tưởng người, tin rằng người sẽ giữ mồm giữ miệng được đây hả? Ta thông cảm cho người, vậy thì ai thông cảm cho ta đây?”

Những hậu quả xấu nhất mà nàng tưởng tượng kia, bất kể lúc nào cũng có thể trở thành đau thương đời thực cho nửa đời sau của nàng.

Nhờ ơn bọn họ ban tặng, nàng đã bị đồn đến vách đá, phải đánh cược vào nhân phẩm của Bùi Ứng Tiêu và Lục cô nương.

Nếu như hai người này không muốn nàng yên ổn, thì cuộc sống an nhàn với thân phận là Đại tiểu thư Hầu phủ của nàng, sẽ chấm dứt ngay tại đây.

Phụ mẫu có sẵn lòng bảo vệ nàng hay không?

Bọn họ sẽ không.

Hoàng hậu phát hiện ra nàng không còn giá trị gì, tất nhiên bà ta sẽ tức điên lên, song, bà ta cũng vẫn không thể để nàng rời đi, đến cả việc về nông trang dưỡng lão cũng sẽ trở thành một mong ước xa xôi.

Khúc gia sẽ gả nàng ra ngoài, điều kiện kết hôn cũng tệ đi, họ chỉ cố gắng tìm cho bằng được một gia đình thông gia có thể “trợ lực” cho kế hoạch của mình mà thôi.

Đến lúc ấy, đối tượng xem mắt của Khúc Ngưng Hề chẳng thể là văn nhân như Vương Cẩm Ý, Ngạn Đan nữa, mà là người như nào ấy à? Chẳng ai có thể nói trước được.

Ngân Bình khóc lóc bị kéo xuống. Minh Ân đánh một chưởng làm cho nàng ta ngất đi, tránh để tiếng la hét ồn ào vọng xa.

Khúc Ngưng Hề không biết nàng ta sẽ bị gì, song, nàng cũng không lên tiếng hỏi.

Nàng hơi suy sụp. Dù gì thì đó cũng là nha hoàn đã theo nàng nhiều năm như vậy rồi mà.

Bản thân nàng hãy còn đang chờ đợi phán quyết. Nàng không khác gì một con thỏ đang phơi cái bụng trắng mềm như tuyết ra dưới móng vuốt sói, cứ phải phơi ra như thế mà không có cách nào có thể che giấu đi được.

Dương nhiên là Khúc Ngưng Hề muốn tự cứu lấy mình rồi. Dù phụ mẫu sẽ không màng đến nàng, cô mẫu cũng chỉ lợi dụng

nàng thôi, nhưng lẽ nào nàng cứ thuận theo lẽ ấy mà không muốn sống nữa à?

Nàng đã tích góp được không ít của hồi môn. Sau khi thành thân, chỉ cần không quá xui xẻo thì cuộc sống cũng không thể tệ đi quá nhiều được.

Con người Bùi Ứng Tiêu rất đáng sợ, có lẽ là sẽ chẳng có ai “thâm sâu” được như hắn.

Hắn ngồi gần cửa sổ, y phục trắng như tranh, cầm chén thưởng trà, dáng vẻ vô cùng khoan thai thảnh thơi.

Hắn cứ nắm quyền chủ động trong tay một cách lạng lẽ như thế.

Lòng Khúc Ngưng Hề không sao bình tĩnh nổi, sau cùng, nàng không thể ngồi yên được, chỉ đành đứng dậy, đi đến bên cạnh hắn.

“Điện hạ...” Nàng muốn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nhưng đầu gối chỉ vừa mới khụy xuống thôi mà đã bị giữ lại rồi.

Một cánh tay nhìn thì gầy gò như một vị công tử văn nhã nhưng lại có sức kinh người, ung dung ngăn cản hành động của nàng lại.

“Khúc cô nương làm gì thế?”

Khúc Ngưng Hề nghi hoặc, chắc Thái tử không phải là cao thủ võ lâm đâu nhỉ?

Nếu hắn đã không thích người khác quỳ xuống ngay trước mình, vậy thì nàng chỉ đành... ngồi chồm hổm xuống đất mà níu lấy góc áo có thêu hoa văn bằng chỉ bạc của hắn thôi vậy.

“Điện hạ cũng biết là cô mẫu đang toan tính cho hôn sự của thần nữ rồi đấy ạ.” Nàng cân nhắc kỹ càng đến từng lời nói một: “Dù thần nữ thấp cổ bé họng, thần nữ cũng bằng lòng hết sức phối hợp với điện hạ...”

“Phối hợp với cô sao?” Hắc cười khẽ một tiếng, như thể là không hiểu nàng đang nói gì.

Khúc Ngưng Hề gạt đầu một cái, gương mặt nhỏ nhắn chỉ toàn là vẻ nghiêm túc, cẩn thận: “Chỉ cần điện hạ không gạt đầu, thì hôn sự sẽ không thành.”

Không giúp Hoàng hậu lôi kéo thế lực để tranh quyền, không để Đông Cung rơi vào thế yếu, là tác dụng duy nhất mà nàng có thể nghĩ ra.

Nếu có thể, sao nàng lại không muốn tránh xa khỏi những tranh chấp này cho được?

Có người bình thường nào chấp nhận lấy hôn sự của mình ra để đổi chác đâu?

“Người đang thể hiện lòng trung thành với cô à?”

“Vâng.”

Chân mày Bùi Ứng Tiêu khẽ nhếch lên, hắc gọi một người vào trong: “Ánh Sở.”

Khúc Ngưng Hề nghiêng đầu nhìn sang, kinh ngạc phát hiện người đến lại là Ngân Bình?

... Không đúng! Gương mặt là của Ngân Bình, nhưng kiểu tóc, y phục và trang sức thì lại không giống. Thần thái và khí chất cũng khác xa nhau.

“Nàng...”

“Nô tỳ Ánh Sở tham kiến điện hạ, tham kiến Khúc cô nương.”
Ánh Sở cười hì hì, nháy mắt với nàng một cái.

Khúc Ngưng Hề võ lễ, hoá ra đây chính là thuật dịch dung.

Lúc ở chùa Cô Lan, nàng đã từng thấy một lần, lần đó Bùi Ứng Tiêu và Minh Ân dùng nó để ngụy trang cho gương mặt của họ.

Nhưng mà, hắn sắp xếp cho nàng một người như thế này...

“Nha hoàn của ngươi cũng không thể biến mất một cách vô căn cứ như thế được. Cô bồi thường cho ngươi một người khác.”
Bùi Ứng Tiêu thản nhiên cười nhạt một tiếng: “Vui không?”

Đây là đang để lại người giám sát bên cạnh nàng à?

Khúc Ngưng Hề không dám có ý kiến gì, chẳng qua, có một sự sợ hãi trào dâng từ tận đáy lòng nàng. Từ nay về sau, mọi hành động của nàng đều nằm dưới con mắt của hắn rồi sao?

Bấy giờ, nàng chợt nghĩ đến câu chuyện “*Dẫn sói vào nhà*” đầy hiểm họa.

Nàng ôm hờ đầu gối của Bùi Ứng Tiêu, chỉ đành “cúi đầu cam chịu”: “Thần nữ rất vui, đa tạ ngài.”

Vui muốn chết luôn rồi đây này, hu hu.

Chương 11: Khúc Thủy Lưu Thương

DTV-EBOOK

Không thể không thừa nhận rằng, Bùi Ứng Tiêu là một người vô cùng chu đáo, chỉ bước một bước thôi mà đã có thể giải quyết đúng chỗ phiền não của Khúc Ngưng Hề.

Ngân Bình và nàng cùng đến Điệp Thúy sơn trang, nếu lúc về mà lại không về cùng nhau, thì đúng là khó mà giải thích được.

Nói ra một lời nói dối thì dễ, nhưng sau này khó tránh khỏi việc phải bổ sung thêm rất nhiều lời nói dối khác để che lấp đi.

Thật sự là nàng đã nếm quá đủ “trái đắng” của việc nói dối rồi, chỉ mới lừa có mỗi mình Thái tử điện hạ thôi, mà cả thần kinh lẫn thể xác nàng đều đã mệt mỏi đến độ không thể chịu đựng nổi rồi.

Ánh Sở có tài dịch dung xuất quỷ nhập thần, tính tình vui vẻ, thích cười, lúc giả trang thành Ngân Bình thì lại càng thoải mái như không.

Cảm giác khi tiếp xúc với nàng ấy rất tốt, chỉ chừng đấy thôi cũng đã đủ để Khúc Ngưng Hề thở phào một hơi rồi.

Nàng ấy nói cho Khúc Ngưng Hề biết rằng, ngày đó, lúc ở trong cung, người công Khúc Ngưng Hề ra khỏi hang đá hòn non bộ là tỷ tỷ của nàng ấy, cũng biết chút công phu quyền cước.

Khác với Dung Nguyệt và Nhân Thanh, tỷ muội các nàng ấy rất ít khi xuất hiện bên ngoài.

Những lời này nghe hết sức tự nhiên, không có chút gì là khách sáo cả, cứ thế mà nói hết ra.

Lòng Khúc Ngưng Hề sợ hãi không thôi, và cũng chỉ muốn “chết lặng” đi mất. Nàng càng ngày càng biết nhiều bí mật của Đông Cung, về độ “chấn động” thì không có bí mật nào thua kém bí mật nào cả.

Dù sao thì cái miệng này cũng đã bị bịt lại từ lâu lắm rồi.

Biết Khúc Ngưng Hề không yên tâm về Lục Diễm Hoa, Ánh Sở bèn cười, lên tiếng khuyên nhủ nàng rằng: “Tiểu thư đừng lo, biểu cô nương là người mà tiểu thư có thể tin tưởng.”

“Thật sao?”

Khúc Ngưng Hề không biết gì về Lục Diễm Hoa cả. Tuy rằng Khúc Ngưng Hề không cho rằng nàng ấy là người không biết “giữ mồm giữ miệng”, nhưng chính bởi vì không biết rõ về nàng ấy, nên nàng mới không có cách nào có thể xem như là chẳng xảy ra chuyện gì cả.

Nếu không thì, lá gan của nàng cũng lớn lắm rồi đấy.

Dù sao thì, lúc Lục Diễm Hoa trông thấy nàng đang ở trong tình thế bất ổn, nàng ấy cũng chẳng giúp đỡ gì cả mà.

Giọng điệu của Ánh Sở chắc nịch, nàng ấy quả quyết tuyên bố Lục cô nương không có vấn đề.

Nàng ấy và Thái tử là biểu huynh muội. Nghĩ đó là quan hệ mật thiết nên sau khi Khúc Ngưng Hề nghe thế, nàng cũng không lần lữa mãi với chuyện này nữa.

Ánh Sở hỏi thăm chút chuyện về Ngân Bình. Nàng ấy cần phải ghi nhớ một vài thông tin.

Khúc Ngưng Hề cũng sợ nàng ấy bị lộ. Hồi Thanh Uyển hãy còn một Tôn ma ma kia kia.

Khi nghĩ đến hai người này – một Thái tử, một Hoàng hậu, đầu của nàng đau nhức không thôi.

Ngân Bình là cô nhi, không cha không mẹ. Lúc nàng ta còn nhỏ, vì quá gầy yếu, không thể tìm được “điểm đến” nào an ổn cả, nên nàng ta đã bị mấy tên buôn người chuyển tay nhau rất nhiều lần.

Là Khúc Ngưng Hề giữ nàng ta lại. Bởi khi đó, nàng ta đã nhìn chăm chăm vào nàng không chớp mắt, ánh nhìn ấy chứa một khát khao hết sức mãnh liệt.

Ngân Bình đã nếm chịu đủ khổ sở rồi, nên đối với nàng ta mà nói, việc được bước chân vào phủ An Vĩnh Hầu không khác gì bước chân vào “cõi phúc” cả. Nàng ta tuyệt đối không thể quay lại như trước, sống trong những tháng ngày khổ cực kia nữa, không những thế, nàng ta còn muốn cố sức leo lên cao.

Mới đầu, nàng ta còn tưởng rằng Khúc Ngưng Hề sẽ trở thành Hoàng tử phi. Sau đó, khi biết được những toan tính của Hoàng hậu, nàng ta đã thất vọng mất một thời gian rất dài.

Đoán chừng là ý niệm đó chưa từng bị dập tắt.

Khúc Ngưng Hề có thể hiểu được tham vọng quyền thế của nàng ta. Đừng nói là một tiểu cô nương, đến cả bao nam nhân ngoài kia cũng vì nó mà chấp nhận khom lưng hèn hạ cả đời.

Nàng không chỉ trịch dã tâm muốn leo lên của Ngân Bình, song, cũng không thể tha thứ cho hành động của nàng ta.

Bất hạnh mà Ngân Bình từng phải trải qua không phải do nàng tạo thành. Lấy việc này ra để làm lý do, rồi lại ngang nhiên tổn thương người khác, là điều vô lý.

Khúc Ngưng Hề quyết định không hỏi đến kết cục của Ngân Bình, nhưng lời nói đã đến đầu lưỡi rồi thì lại thay đổi, nàng vẫn

hỏi một câu: “Nàng ta... nàng ta sẽ chết à?”

“Tiểu thư không hỏi điện hạ à?” Ánh Sở kinh ngạc.

Khúc Ngưng Hề hơi trầm mặc, sau đó thì mím môi lắc đầu.

Ánh Sở thấy thế cười một cái và đáp: “Tiểu thư yên tâm. Ngân Bình không chết đâu. Nàng ta đã có chỗ để đi, có điều, cả đời này nàng ta cũng không có cách nào có thể bước ra khỏi đó thôi.”

Nói là không đáng tội chết, nhưng hiển nhiên, người như vậy không thể bán đi được. Không ai có thể tin rằng Ngân Bình sẽ biết giữ mồm giữ miệng.

“Còn sống là được. Sau này ta sẽ không hỏi đến nữa.” Khúc Ngưng Hề bước về phía trước.

Ánh Sở cười, đuổi theo nàng: “Từ nay về sau, em chính là Ngân Bình. Tiểu thư hãy quên nàng ta đi!”

Khúc Ngưng Hề gật đầu: “Được!”

...

Yến tiệc Khúc Thủy Lưu Thương bắt đầu, lúc hai người trở lại bàn tiệc, vừa hay cũng là lúc mà Đình Tuyết Quỳnh tìm đến nàng.

Khúc Ngưng Hề làm như không có chuyện gì xảy ra mà bước đến rồi ngồi xuống nói chuyện chung với nhóm các nàng ấy.

Đích thân Đại Trưởng Công chúa đãi tiệc. Thái tử điện hạ kính nể thân phận trưởng bối của bà ấy nên cứng đầu không chịu ngồi ở vị trí cao nhất, mà ngồi cùng vị trí chủ tọa với bà ấy.

Lúc bảy giờ, đôi môi mỏng nhạt màu của Bùi Ứng Tiêu khẽ cong lên như có như không. Hắn cố ý giấu vẻ sắc sảo đi, nhìn hắn bây giờ như một vị công tử dịu dàng, ấm áp có một không hai trên đời này vậy.

Chỉ ngồi ở đó thôi mà trông đã giống như một bức tranh, cảnh đẹp ý vui, khiến người ta không kìm được mà bất giác nở nụ cười.

Các quý nữ đều không nhìn được, lúc nào cũng len lén nhìn lên trên một cái.

Người đời mà, ai chẳng thích cái đẹp. Những kẻ có mặt mũi khó ưa đều không được tham gia tân chiêu, chỉ sợ nếu vào làm người hầu thì sẽ dọa đến người lớn tuổi, nữ nhân và con trẻ mất.

Đại Hoàn có được một vị trữ quân xuất chúng như thế, thần dân vô cùng hài lòng, đây là còn chưa nói đến việc, không chỉ tướng mạo Thái tử có thể sánh với Phan An [*], mà đến cả cách làm việc cũng đâu vào đấy, rất đáng tin.

[*] **Phan An** là một nhà văn thời Tây Tấn, nổi danh là một đại mỹ nam.

Lòng dân cùng hướng về, căn cơ quốc gia sẽ vững chắc.

So ra thì, Nhị Hoàng tử nghiêm nghị ở bên kia lại như trở về làm vật làm nền.

Sắc mặt hắn ta bình tĩnh, nhưng đôi lúc, trông có vẻ mất tập trung.

Ban nãy hắn ta đã đi khắp sơn trang tìm Khúc Ngưng Hề, nàng đã đi đâu? Đã gặp ai?

Đến cả Ngân Bình cũng biến đâu mất một lúc.

Lòng dạ Nhị Hoàng tử không yên, nhưng hắn ta cũng không để lộ ra ngoài.

Chẳng qua, trong mắt có sự u ám, dù đã cố gắng che đậy rồi, nhưng ít nhiều gì thì cũng vẫn có thể nhìn ra được sự không tự

nhiên nơi hân ta.

Khúc Ngưng Hê làm như không biết, cũng quyết không liếc mắt nhìn về phía hân ta nhiều.

Vốn dĩ nàng cũng đang muốn lẫn trốn người này mà.

Đinh Tuyết Quỳnh ngồi sát bên nàng, nhỏ giọng nói: “Hôm nay Trịnh Tư Quân không đến đâu.”

Hoàng hậu có ý tác hợp Tam cô nương nhà Tả Thừa tướng với Nhị Hoàng tử, để nàng trở thành Nhị Hoàng tử phi. Có điều, Đinh Tuyết Quỳnh nói là lòng Trịnh Tư Quân đã có người khác.

Khúc Ngưng Hê chưa từng tiếp xúc với nàng ấy nên nàng nói là nàng không quen.

Đinh Tuyết Quỳnh nháy mắt với nàng rồi lại nói: “Ta nghe nói Hoàng hậu có ý với nàng ấy, nhưng hơn nửa phần là nàng ấy không muốn... Người có biết chuyện này không?”

Nàng ấy nói năng thẳng thắn. Khúc Ngưng Hê cũng không cố ý giấu giếm nàng ấy: “Ta có nghe cô mẫu nhắc qua.”

Với tốc độ “ra tay” của Hoàng hậu, chắc chắn là đã có hành động gì rồi, thế nên Đinh Tuyết Quỳnh mới nghe được tiếng gió.

“Cũng không phải là Trịnh Tư Quân không có cơ hội.” Đinh Tuyết Quỳnh đang ám chỉ chuyện nàng ấy ái mộ Thái tử, có điều, nàng ấy cũng không nói rõ ra: “Có điều, khả năng là Lục cô nương cũng rất cao. Vị biểu huynh này của ta được trời cao ưu ái nhiều quá, không chỉ nhan sắc nổi trội và tài năng xuất chúng, còn trêu hoa ghẹo nguyệt quá đáng như thế kia nữa chứ.”

Khúc Ngưng Hê bật cười: “Theo như lời người nói, ngài ấy chính là một đóa hoa à?”

Đó cũng là đóa hoa ngấm chứa nọc độc. Về ngoài điểm trang lộng lẫy cũng chỉ là để ngụy trang.

Hai người len lén thì thầm mấy câu, cũng dừng lại kịp lúc rồi lại quay về đúng chủ đề.

Khúc Thủy Lưu Thương không chia chỗ ngồi nam nữ, còn phải chơi trò “chung ngừng đề thơ” nữa.

Một chung rượu nhỏ được đặt trên mâm gỗ và chuyển đi xung quanh. Nó dừng ở trước mặt ai thì người đó phải thể hiện tài năng.

Vì đã cân nhắc đến chuyện, nếu chẳng may có cô nương nhà nào không giỏi làm thơ, nên trong số cầm kỳ thi họa, các cô nương chọn cái nào cũng được.

Đối với các tiểu bối trẻ tuổi mà nói, nhất là khi có Thái tử điện hạ ở đây, thì đây quả đúng là cơ hội tốt để được rạng danh mà.

Sáng sửa kỳ hoa, dáng vẻ hiên ngang. Đừng nói là tiểu cô nương, mà đến cả các đấng nam nhi lang cũng sẽ sinh lòng yêu kính.

Người có học thì dĩ nhiên đều mong đợi có được cơ hội để rạng danh. Có cơ hội được thể hiện tài năng trước mặt trữ quân một nước thế này, chắc chắn là bọn họ sẽ không thể bỏ qua được rồi.

Nhiều năm học hành cực khổ, quyết không thể dùng cái trò hề “không màng danh lợi”. Giấu giấu giếm giếm không phải là tác phong của một bậc đại trượng phu.

Người trẻ dạt dào năng lượng, bầu không khí của nơi đây cũng sôi nổi theo, ai nấy đều thưởng thức tài nghệ, hoan hô khen ngợi, không gì là không khiến người khác hưng phấn cả.

Dĩ nhiên là, đây không phải là đang tranh giải, nên dù có làm không tốt thì mọi người cũng chỉ cười một tiếng rồi cho qua thôi.

Đại Trưởng Công chúa thích sự náo nhiệt như thế này, nên bà ấy đã sai người mang ra ba phần thưởng.

Phần thưởng đầu tiên là văn phòng tứ bảo [*] mà tiên Đế ban thưởng cho bà ấy.

[*] **Văn phòng tứ bảo** là 4 món vật quý dùng nơi thư phòng liên quan đến việc viết chữ, bao gồm bút lông, giấy, mực và nghiên mực.

Một chồng giấy trắng quý giá; nghiên mực được khắc nên từ đá quý hiếm, trong màu đen của mực còn ánh lên cả sắc màu tím tím; cán bút lục tuyết làm bằng bạch ngọc, và cả thỏi mực thơm nằm lặng lẽ trong hộp đồng khắc hình hươu rừng nữa.

Một bộ “bảo vật” như thế này, chưa bàn đến nguyên liệu làm nên vô cùng quý giá, chỉ tính riêng kỹ thuật chế tạo bậc thầy này thôi thì đã là vô giá, thế gian hiếm có khó tìm rồi.

Hai phần thưởng còn lại cũng rất “phi phàm”. Chúng khiến cho buổi yến tiệc Khúc Thủy Lưu Thương này trở nên sôi nổi hơn hết, cả sảnh đường, ai nấy đều lớn tiếng góp vui.

Vương Cẩm Ý có danh hiệu tiểu thần đồng, song, hai năm qua hắn ta lại rất khiêm tốn.

Vương Thừa tướng sợ rằng nếu hắn ta bị hư danh tăng bốc lên quá cao, tính khí sẽ trở nên bộp chộp nóng nảy, nên đã cảnh cáo hắn ta rằng đừng tham dự nhiều vào mấy cái văn hội thi xã.

Có điều, năm nay hắn ta muốn tham gia khoa cử nên cũng chẳng cần khiêm tốn nữa làm gì.

Rất nhanh sau đó, Vương Cẩm Ý đã vượt xa mọi người để dẫn đầu.

Hai vị công tử cùng tranh với hấn ta đều chấp tay nhận thua, tâm phục khẩu phục.

Đại Trưởng Công chúa rất vui, sẵn khoái trao thưởng.

Bà ấy gọi Đinh Tuyết Quỳnh đến, để chính tay nàng ấy trao văn phòng tứ bảo cho Vương Cẩm Ý.

Lúc giao khay còn không quên vỗ vỗ lên mu bàn tay của nữ nhi út nhà mình, ý ám chỉ hết sức rõ ràng.

Đinh Tuyết Quỳnh cũng biết là mẹ mình thích làm mai, thế nhưng, nàng không ngờ là sở thích này của mẹ sẽ đột ngột rơi vào đầu mình như thế. Nàng ấy lén trợn mắt nhìn mẹ mình một cái.

Đại Trưởng Công chúa ha hả cười lớn, vung tay lên: “Đi đi.”

Đinh Tuyết Quỳnh không thích người văn chương một bụng. Hơn nữa, không phải là nàng ấy không biết rằng, con người Vương Cẩm Ý cũng có phần hơi kiêu ngạo.

Nàng ấy không nói gì, chỉ ngoan ngoãn đi đến, hai tay dâng văn phòng tứ bảo lên.

Ánh mắt của Vương Cẩm Ý thoáng hướng về phía Khúc Ngưng Hề.

Ban này, khi Đinh Tuyết Quỳnh đứng dậy, hấn ta đã nhìn sang, chỉ cần liếc thêm một cái thôi là đã có thể thấy được nàng ở bên cạnh.

Hoặc cũng có thể nói là, từ ban đầu, khi mà Khúc Ngưng Hề xuất hiện trong buổi tiệc rượu kia, nàng đã rất nổi bật rồi, tuyệt

ngọc hàm kiều, khó mà coi nhẹ.

Quả thật là nàng rất xinh đẹp, đúng như dự đoán của Vương Cẩm Ý.

Có điều, khi hắn ta đạt giải nhất, lúc đó tất cả mọi người đều nhìn hắn ta, nhưng tại sao nàng lại không nhìn?

Như thế là hai người chưa từng gặp gỡ nhau vậy.

Chương 12: Bấm Báo

DTV-EBOOK

Ở lại Điệp Thúy sơn trang hơn nửa ngày, sau khi yến tiệc kết thúc, các quản sự ở sơn trang cẩn thận đưa các vị khách quý đến tận xe.

Khúc Ngưng Hề dẫn Ánh Sở về. Vì có phu xe ở ngoài nên hai người đành im lặng đối phó, không trao đổi gì nhiều để tránh bị nghe lén.

Xe ngựa cót két chạy đi, lúc sắp đến cổng thành, phu xe bỗng nhiên chạy chậm lại.

Hắn ta nhận ra người đang đứng ở cách đó không xa, bèn cất giọng nói: “Tiểu thư, đằng trước là Nhị Hoàng tử.”

Khúc Ngưng Hề trong xe hơi nhú mày, không ngờ là hắn ta lại đợi nàng ở đây, vẫn chưa chịu từ bỏ ý định nữa.

Ban nãy, trong tiệc rượu, sau khi giải nhất tìm được chủ nhân, Bùi Ứng Tiêu đã cáo từ với Đại Trưởng Công chúa ngay, và hắn cũng là người rời khỏi nơi đó.

Thái tử điện hạ bận trăm công nghìn việc, có thể bớt chút thời gian đến đây một chuyến cũng không dễ dàng gì, nên cũng chẳng có ai trách móc gì hắn.

Sau khi hắn đi, Nhị Hoàng tử cũng không ở lại lâu.

Nào có ai ngờ rằng, Nhị Hoàng tử trông như đã đi rồi, lại chưa hề hồi cung.

Xe ngựa của phủ An Vĩnh Hầu không thể tránh, càng không thể xem như không nhìn thấy, nên chỉ đành dừng lại ở gần hắn

ta.

Phu xe nhảy xuống vấn an. Đối phương nói là đi được nửa đường thì xe ngựa hư.

Khúc Ngưng Hề nghe thế, bèn vén rèm lên, lúc nàng đang định xuống xe thì Bùi Tĩnh Lễ đột ngột chặn nàng lại.

Ánh mắt hắn ta nhìn thẳng vào nàng, sau đó lại mở miệng nói: “Bánh xe bị hư, đi qua đi lại cũng phí thời gian, may thay gặp biểu muội ở đây, có thể cho ta đi cùng xe một đoạn.”

Khúc Ngưng Hề mím môi, xuống xe một cách vững vàng, nàng liếc mắt nhìn chiếc xe ngựa kia của hắn ta. Bánh xe cũng đã lệch hẳn đi rồi.

Nàng nhích sang một bên, lui về một bước, chấp tay nhường xe của mình: “Ta không gấp. Nhị Hoàng tử cứ việc đi trước, đừng trễ giờ hồi cung.”

“Ha ha...” Bùi Tĩnh Lễ cười lạnh hai tiếng rồi nói: “Hôm nay bốn Hoàng tử rất rảnh, không vội hồi cung, còn đang muốn đến phủ An Vĩnh Hầu thăm cữu cữu một lát.”

Hắn ta nói câu này nghe cứ như là đang muốn quay về phủ cùng nàng vậy.

Khúc Ngưng Hề trả lời: “Phụ thân cũng nhắc đến Nhị Hoàng tử. Có điều, hôm nay ăn Tết, bên phía cô mẫu...”

“Người không cần đưa mẫu hậu ra đây.” Bùi Tĩnh Lễ bước đến một bước, hạ giọng mà nói: “Bà ta cũng không thể cản được ta.”

Hắn ta có ý gì đây?

Khúc Ngưng Hề giật thót, thoáng chốc, nàng không nghĩ ra được cách nào để đối phó.

Ánh Sở ở sau lưng, nàng ấy mang khuôn mặt của Ngân Bình, cười khoác lấy tay nàng: “Nhị Hoàng tử muốn đến làm khách trong phủ thì dĩ nhiên là chúng ta phải hoan nghênh rồi chứ ạ.”

Ánh Sở vỗ vỗ vào mu bàn tay của Khúc Ngưng Hề rồi mời Bùi Tĩnh Lễ lên xe.

Bọn họ không tiện dây dưa quá lâu ở chỗ đường lớn như thế này. Vả lại, Nhị Hoàng tử còn lấy thân phận ra để lấn áp, thế thì ai mà dám từ chối yêu cầu cho hắn ta ngồi xe cùng đây?

Ngồi cùng xe cũng chẳng phải là chuyện gì to tát cả. Hai người lại còn là biểu huynh muội, hơn nữa, còn có cả một Ánh Sở đi theo.

Khúc Ngưng Hề lấy lại bình tĩnh, không từ chối thêm nữa.

Trong thiên hạ, thanh niên nam nữ mà ngồi chung xe thì có một quy tắc, đó là phải kéo màn trúc nhỏ trên xe lên, để cho thấy sự trong sáng vô tư.

Bùi Tĩnh Lễ nháy mắt ra hiệu cho Ngân Bình, nhưng người nọ lại làm như không nhìn thấy, chỉ cuộn hai, ba cái thôi mà đã kéo màn trúc ra hết rồi.

Khúc Ngưng Hề cũng ngồi ở chỗ cách xa hắn ta nhất. Trong tình thế này, hắn ta mà nói chuyện lớn tiếng một chút thôi, thì có khi sẽ bị người đi bên ngoài nghe thấy hết.

Vào thành, quả thật trên đường phố rất náo nhiệt.

Bùi Tĩnh Lễ lạnh mặt, hắn ta bắt đầu chất vấn nàng: “Biểu muội đã biến mất hơn nửa canh giờ trong sơn trang, biểu muội đã tránh đi đâu thế?”

Hắn ta chắc chắn là có người nào đó đã âm thầm ra tay trợ giúp nàng.

Không biết là đám chuột nhắt giấu đầu lòi đuôi nào nữa, lẽ nào kẻ đó đã chạm vào nàng rồi sao?

Với biểu huynh của mình thì tránh như tránh bọ cạp, thế mà lại đi thân cận với nam nhân khác. Bùi Tĩnh Lễ nổi cơn thịnh nộ.

Đã vậy rồi, hắn ta còn nên nghĩ đến chuyện cho nàng vị trí chính thê hay không? Nàng có xứng đáng với vị trí đó hay không?

Hắn ta thay đổi ý định rồi.

Khúc Ngưng Hề cũng không vui vẻ gì với hắn ta. Trên người nàng là tầng tầng lớp lớp gông xiềng, thậm chí là còn đến cả mức độ “đã bị người ta toan tính hãm hại rồi mà còn phải trơ mặt ra, làm như không xảy ra việc gì cả”.

Nếu hắn ta không phải là Nhị Hoàng tử, thì với hành vi vô liêm sỉ như thế này, hắn ta xứng đáng bị vạn người chửi rủa, đánh cho một trận.

Khúc Ngưng Hề không muốn trả lời hắn ta. Đôi mắt nàng đen nhánh, còn ánh mắt thì lạnh nhạt.

Nàng đã quen với việc che giấu cảm xúc của mình. Nhưng tình huống trước mắt cũng đã rõ ràng thế này rồi, hai người đều tự biết rõ trong lòng, chẳng cần thiết phải đắp nặn nên tình cảm hòa hợp giả tạo kia làm gì.

Dọc đường đi, không khí trong xe có vẻ hơi yên lặng, lúc đến phường Kim Tắc, phủ Vĩnh An Hầu đã ở gần ngay trước mắt.

Bùi Tĩnh Lễ kêu dừng xe.

“Sắc trời đã tối, ta không quấy rầy cứu cứu nữa. Biểu muội thay ta vấn an là được.”

Đối với Khúc Ngưng Hề mà nói, hẳn ta không đến Hầu phủ thì đúng là bớt chuyện. Nàng gật đầu một cái, đang định bước xuống xe.

Nhưng Bùi Tĩnh Lễ đã gọi nàng lại, ngoài mặt lại tỏ vẻ “là do tình thế bắt buộc nên mới thế”: “Cho tới tận bây giờ, bốn Hoàng tử chưa từng để vượt mất bất kỳ thứ gì mà bốn Hoàng tử muốn cả.”

Khúc Ngưng Hề không biết vì sao hẳn ta lại cố chấp như thế, nàng còn chẳng cảm nhận được mấy phần “thâm tình” đó của hẳn ta nữa là.

“Thứ mà Nhị Hoàng tử muốn chắc không phải là những thứ này, đừng nên phụ nỗi khổ tâm của cô mẫu mới đúng.”

“Người cho rằng chỉ cần như thế thôi thì ta sẽ bỏ qua à?” Cuối cùng thì Bùi Tĩnh Lễ cũng đã không thể kiềm chế được nữa, tay hẳn ta bóp lấy cái cảm nhỏ ngọc ngà của nàng.

Ánh Sở kịp thời chặn lại: “Nhị Hoàng tử, xin hãy bình tĩnh lại một chút.”

Không chỉ đang ở trên đường chính. Mà bên ngoài xe ngựa còn có cả phu xe, tùy tùng, một khi “ra tay” làm gì đó thì sẽ chỉ để lại những lời đồn đãi mà thôi.

Đây không phải là nơi thích hợp để nói chuyện. Dĩ nhiên là, dù có vào Hầu phủ đi chăng nữa, thì Bùi Tĩnh Lễ cũng sẽ chẳng có cơ hội được ở một mình với Khúc Ngưng Hề.

Hẳn ta trơ tráo cười lạnh, tạm thời phát tay áo bỏ qua.

...

Khúc Ngưng Hề đi bộ về phủ. Nàng đến viện của mình để thay y phục trước rồi mới đến Hàm Xương đường thỉnh an phụ

mẫu.

Xe ngựa của phủ An Vĩnh Hầu đưa Nhị Hoàng tử về cung. Chỉ e là chút việc nhỏ như thế này sẽ khiến Hoàng hậu nổi nóng.

Rất nhanh thôi, Hoàng hậu sẽ biết được chuyện hai người ngồi chung xe, cùng đi một đoạn đường, e là bà ta sẽ lại bắt đầu đa nghi.

Khúc Ngưng Hề kể lại chuyện này cho phụ mẫu biết rồi ngồi vào một bên, yên lặng nhắc chén trà lên.

Lần này, nàng sẽ không vào cung “hứng chịu lửa giận” một mình nữa.

Lần trước nàng đã bị phạt quỳ để dạy dỗ, lần này, Khúc Viên Thành vừa nghe đến cái tên Nhị Hoàng tử thôi là đã cảm thấy nhức đầu: “Con đi chọc vào hấn ta làm gì thế hả? Chắc chắn là sẽ lại chuốc về kết cục không hay rồi!”

Chu thị cũng phụ họa theo lời ông ta: “Chúng ta không có mệnh làm Hoàng tử phi, cũng không muốn có cái thứ đó.”

“Con không hề chọc vào hấn ta.” Khúc Ngưng Hề thẳng thừng phủ nhận, hỏi ngược lại: “Nếu đổi thành cha thì cha sẽ làm sao? Phải rạch mặt à?”

“Con nói nhăng nói cuội gì đó?” Khúc Viên Thành “phùng mang trợn má”.

Ông ta cẩn thận suy nghĩ một lát. Là do Nhị Hoàng tử nhìn trúng nữ nhi của ông ta, cô nương nhà mình cũng không biết làm thế nào.

Chu thị nhú mày rồi nói: “Nhưng không thể để cho Hoàng hậu tùy ý gả Văn Du đi trong lúc bà ta đang bực bội được.”

Bọn họ đều biết Hoàng hậu bao che khuyết điểm, bênh vực người mình nhiều đến mức nào, thế thì sao bà ta có thể đi trách móc Nhị Hoàng tử cho được?

Khúc Viên Thành thở dài, ít nhiều gì thì cũng có phần “hận sắt không thành thép” [*]: “Lúc trước, Ngạn Đàn cũng không tệ. Vương Cẩm Ý cũng cực tốt. Đáng tiếc là không thể thành!”

[*] **Hận sắt không thành thép (恨铁不成钢)** chỉ thái độ nghiêm khắc muốn tốt cho ai đó nhưng lại bất thành, mình thấy khá giống thái độ khi muốn nói gì đó (hoặc làm gì đó) hòng tốt cho đối phương nhưng rồi lại bất lực, không biết phải làm sao khi ý tốt đó bất thành.

Nếu đã quyết định từ sớm thì bây giờ cũng chẳng cần phải phiền lòng vì chuyện này làm gì nữa!

Khúc Ngưng Hê không nói lời nào. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, cũng không biết nên làm sao mới phải.

Hai người không dám vào cung nói thẳng. Hoàng hậu vốn đã là trưởng nữ của Khúc gia, sau khi trở thành phi tần, rồi thậm chí là chạm đến ngôi Hậu, thì bà ta càng lúc càng độc đoán.

Chủ yếu cũng là vì Khúc Viên Thành không có chức vụ gì, không giúp được gì thì cũng đành thôi đi, thế mà cả nhà ông ta còn dựa dẫm hết vào trưởng tử mình.

“Qua tháng Hai là đến lễ Vạn Thần rồi.” Khúc Ngưng Hê đã sớm biết là mình không nhờ vả được song thân, đành lên tiếng nhắc nhở: “Năm ngoái, Tả Thừa tướng đại nhân đề nghị giao lễ Vạn Thần năm nay cho các vị Hoàng tử tổ chức, để họ có thể cầu phúc cho chúng sinh, cúng bái thiên địa cùng với thiên tử. Phải nói là vinh dự đến cỡ nào.”

Không ngoài dự đoán, gần như là đã giao toàn quyền cho Thái tử, để hắn chịu trách nhiệm xử lý chuyện này, nhưng

Hoàng hậu lại rất muốn tranh một lần.

Thế nên, biểu hiện của Nhị Hoàng tử trong khoảng thời gian này rất quan trọng.

Bên nào nặng, bên nào nhẹ, thì không cần phải cân nhắc thêm nữa. Dĩ nhiên là bà ta sẽ bỏ qua cái chuyện bé cởn con này của Khúc Ngưng Hề rồi.

Khúc Viên Thành nghe xong thì cảm thấy rất có lý, ông ta quyết định ngày mai sẽ vào cung nói cho Hoàng hậu là phải quản lý Nhị Hoàng tử nhiều vào.

Chính sự mới là quan trọng!

Tạm thời chuyện này cứ trôi qua như thế, dù sao thì, cũng là do Nhị Hoàng tử chủ động trêu chọc người ta mà.

Hơn nữa, chuyện xảy ra lúc đó chỉ là do cơn giận nhất thời nổi lên, Khúc Hoàng hậu cũng chưa đến nông nổi là “chỉ mong được gọi cháu gái vào cung để phạt quỳ”.

Khúc Ngưng Hề tránh được một “kiếp nạn”.

... Nào ngờ, Bùi Tĩnh Lễ cũng đang lấy đó để đánh cược, để bàn điều kiện với mẹ mình.

Hắn ta không tính cưới Khúc Ngưng Hề làm thê nữa. Hắn ta có thể ngoan ngoãn phối hợp với Trịnh Tam cô nương, đi tranh đoạt quyền tổ chức lễ Vạn Thần. Sau đó...

“Mẫu hậu sẽ cho biểu muội làm thiếp của con chứ?”

Sắc mặt Khúc Hoàng hậu trầm xuống, bà ta mở miệng mắng: “Trên đời này có hàng ngàn hàng vạn mỹ nhân! Con xem lại cái bản lĩnh đó của con xem!”

Bùi Tĩnh Lễ dựa trên tám phản nhỏ mà trả lời: “Thứ mà thời niên thiếu thích lúc nào cũng là thứ tốt. Con đã không có được rồi thì cũng chẳng thích nhìn người ngoài có được.”

“Con mà có quyết tâm mạnh mẽ như thế này với cái vị trí kia là tốt rồi.” Khúc Hoàng hậu trừng hắt ta một cái: “Có thêm một muội phu có thể giúp con, vẫn còn hơn là có thêm một thiếp thất vô dụng.”

Bùi Tĩnh Lễ cười: “Mẫu hậu, có khi tới tay con là con thấy ngán rồi, có thể là cũng ngăn trở được chuyện con có thêm một muội phu đâu.”

Thiếp thất của Hoàng tử tái giá cũng chẳng có vấn đề gì. Với sắc đẹp đó của Khúc Ngưng Hề, cũng có không ít tướng lĩnh muốn có được nàng.

Khúc Hoàng hậu ghen hòng bởi lời nói này của hắt ta. Bà ta không đồng ý, chỉ tay ra cửa đuổi người: “Cái tên vô liêm sỉ này, cút ra ngoài cho ta!”

Cút thì cút. Bùi Tĩnh Lễ đứng lên rồi nói: “Mẫu hậu suy nghĩ kỹ một chút!”

...

Ở Hối Thanh Uyển, Ánh Sở thích nghi với thân phận mới cũng khá nhanh. Tôn ma ma và Ngân Hạnh không hề nghi ngờ gì cả.

Có điều, theo như cách nói bình thường thì, cũng không ai có thể nghĩ được đến khả năng đó đâu.

Nào có ai có thể ngờ được rằng, khuôn mặt quen thuộc ngày nào cũng xuất hiện bên cạnh mình, bỗng nhiên lại biến thành một người hoàn toàn khác, đúng chứ?

Có một hôm, Đinh Tuyết Quỳnh đưa thiệp mời cho Khúc Ngưng Hề, nàng ấy hẹn nàng ra phố đi dạo.

Trước đó hai người cũng đã nói với nhau rồi, họ còn cố ý chọn ngày không cần phải đi học, dẫn Khúc Thiên Nhân theo.

Khúc Thiên Nhân rất quý trọng cơ hội được đi học không dễ gì có được này, nên trong khoảng thời gian gần đây, nàng ấy đã cố gắng rất nhiều.

Khúc Doãn Thiệu cũng bị đem ra so sánh nên không thể không vui đầu vào học hành, “chịu cực chịu khổ” theo.

Thân là Đại tể, Khúc Ngưng Hề thấy thế mà lòng mừng vui. Đọc nhiều sách là tốt, bận rộn thì bớt gây họa.

Thật sự thì, là con người thì không thể nhàn rồi được.

Khúc Doãn Thiệu oán trách đã lâu, lúc biết các nàng muốn ra phố chơi, cũng nằng nặc đòi đi theo.

Khúc Thiên Nhân không đồng ý: “Ta và Đại tể tể hẹn Đinh Lục cô nương, đệ đòi đi cùng làm gì?”

Khúc Doãn Thiệu liếc nàng ấy một cái, lỗ mũi hất lên đến tận trời: “Mấy cô nương các tể, không có nam nhân đi theo thì không an toàn đâu.”

“Nam nhân nào? Đệ á?” Khúc Thiên Nhân kinh hãi.

Thiếu niên mười một tuổi chưa dậy thì, còn lùn hơn cả tiểu cô nương cùng lứa tuổi tận nửa cái đầu.

Mà bấy giờ, Khúc Doãn Thiệu chỉ cao đến bả vai của Khúc Thiên Nhân thôi.

Cậu ta suốt ngày tự xưng là “tiểu gia, tiểu gia”, rất để ý đến chiều cao của mình. Thoáng chốc, ánh mắt đó của Khúc Thiên

Nhân đã chọc giận cậu ta.

Khúc Doãn Thiệu thở phì phò, đẩy tay một cái: “Dám xem thường đệ này!”

Suýt chút nữa là Khúc Thiên Nhân đã bị đẩy ngã xuống đất, may mà nha hoàn sau lưng đỡ kịp lúc.

Nàng ấy tức giận đến mức các ngón tay cũng run rẩy: “Đệ, đệ, đệ! Ở ngoài đường đánh nhau thì cũng đành thôi đi, thế mà còn dám ra tay với tỷ tỷ của mình nữa!”

“Thế thì còn gây chuyện với đệ đệ của mình làm gì? Đây là đang làm nhục đệ!”

Khúc Doãn Thiệu lấy roi ngựa đến: “Hôm nay, tiểu gia nhất định phải ra phố với mấy người!”

Hai người như nước với lửa, mới đó mà đã cãi nhau. Đến khi Khúc Ngưng Hề tới thì đã thành thế “kiêng ba chân” rồi.

“...”

Chu thị biết ba người muốn ra ngoài chơi, cũng không ngăn cản, chẳng qua là, bà ta dặn dò khá nhiều, còn sắp xếp thêm một ma ma, một người chạy vặt.

Cộng thêm người hầu của bọn họ nữa thì thật sự là đã thành một nhóm người đông đảo rồi.

Khúc Thiên Nhân nhăn mũi lắm bả: “Mình biết ngay sẽ thế này mà.”

Thế nên mới không muốn đưa theo “bảo bối” của Khúc gia ra ngoài cùng!

Địa điểm do Đinh Tuyết Quỳnh chọn, là ở Thất Lí Túy ở phường Trường Ninh.

Thất Lí Túy là quán rượu lớn nhất ở Thượng Kinh, bảng hiệu sao thì bán vậy, bên trong chỉ toàn là rượu.

Có điều, diện tích rất lớn, có không ít sân trong, lầu các, phòng bao, món ăn cũng rất ngon nên không chỉ hấp dẫn khách đến uống rượu, mà còn có cả người sành ăn.

Lúc Khúc Ngưng Hề đến đó, Đinh Tuyết Quỳnh vẫn chưa tới.

Đã hẹn trước ở một nhã gian, nhưng nàng ngẫm nghĩ, thấy mình “kéo theo cả nhà đi ăn” thế này thì chỉ sợ là cái nhã gian này không đủ rộng, dẫn đo không biết có nên đổi thành một cái gác nhỏ hay không.

Bỗng nhiên Ánh Sở lại gần, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, em muốn xin phép vắng mặt một chút.”

“Sao thế?” Khúc Ngưng Hề quay đầu lại.

Ánh Sở nói: “Thái tử điện hạ cũng đang ở đây.”

“Cái gì?” Khúc Ngưng Hề kinh ngạc không thôi.

Trùng hợp đến vậy à? Sao nàng ấy lại biết trước được kia chứ?

Có lẽ là người trong Đông Cung có cách liên lạc riêng của nhau, Khúc Ngưng Hề cũng không hỏi nhiều: “Người đi đi.”

Vốn dĩ Ánh Sở là người của Bùi Ứng Tiêu, trước khi đi, nàng ấy có thể nói cho nàng nghe một tiếng thì cũng là tốt lắm rồi.

Khúc Ngưng Hề không để trong lòng. Dù sao thì phủ Vĩnh An Hầu cũng chẳng có thứ gì đáng để nghe lén cả.

Ánh Sở cũng nghĩ thế.

Nàng ấy lặng lẽ đi báai kiến chủ tử, kể ra những chuyện mà mình biết được sau khi đóng giả thành Ngân Bình.

Thuật lại một cách đơn giản phu thê An Vĩnh Hầu đã đối xử với nữ nhi lớn như thế nào, quan tâm thì chưa đủ, lợi ích vẫn là hơn.

Cái này cũng không thể coi là ngược đãi, chẳng qua chỉ là tình thân lạnh nhạt mà thôi.

Về phần chuyện này, ai cố ý hỏi dò thì cũng đều biết hết.

Hôm nay Bùi Ứng Tiêu có một buổi tiệc xã giao, hắn đã uống hai chén rượu nhạt.

Đầu ngón tay thon dài của hắn đặt trên thành chén làm bằng ngọc mã não, nhẹ nhàng chuyển động: “Còn gì nữa không?”

“Còn có...”

Ánh Sở giỏi dùng thuật dịch dung, rất rất ít khi bị phái ra ngoài làm việc khác. Đây là lần đầu tiên nàng ấy được phái ra ngoài, nên bây giờ nàng ấy không thể đoán được ý của chủ tử.

Nàng ấy khổ cực nghĩ suy, biết gì nói nấy: “Còn nữa, Khúc cô nương quần ngực lại, giấu vóc dáng xinh đẹp của mình đi?”

Cái này... cũng là bí mật mà, nhỉ?

Động tác của Bùi Ứng Tiêu khựng lại, mí mắt hơi nhếch: “Cái này thì cô biết, không cần bẩm báo chuyện này.”

“Vâng...” Ánh Sở gãi đầu một cái: “Hóa ra là điện hạ cũng biết ạ...”

Ngay sau đó, nàng ấy cả kinh, đôi mắt trợn to lên: “Sao điện hạ lại biết?”

Đã biết nhiều bí mật như vậy rồi mà còn phái nàng ấy đến làm gì?

Trong thoáng chốc, Ánh Sở không nhận được mà bắt đầu suy nghĩ rất nhiều, chỉ cho rằng hai người bọn họ có loại quan hệ đó.

Khúc gia Đại cô nương có con mắt tinh tường, bỏ tối theo sáng. Với cách thức làm việc đó của phủ An Vĩnh Hầu và Hoàng hậu, thì hiển nhiên rằng, theo điện hạ của các nàng mới có thể có “tương lai rộng mở”.

Vừa nghĩ thế, nàng ấy lại nghe thấy Bùi Ứng Tiêu lạnh nhạt mở miệng nói: “Nếu nàng ấy không an phận thì xử lý dứt điểm.”

Ngay tức khắc, vẻ mặt của Ánh Sở nghiêm lại, nàng ấy đáp: “Mong điện hạ nói rõ.”

Bờ môi Bùi Ứng Tiêu thoáng cong lên như có như không: “Nàng ấy đã cố gắng như thế kia rồi, lẽ nào cô lại là hạng người tâm địa sắt đá à?”

Để cho nàng sống, mà sống được bao lâu thì phải tự nhìn vào bản thân nàng.

Hắn cho nàng cơ hội.

Chương 13: Thái Tử Có Trái Tim Nhân Hậu Đầy Bao Dung

DTV-EBOOK

Ánh Sở phát hiện ra là nàng ấy đã nghĩ lệch đi đâu mất rồi.

Với tính tình như thế kia của chủ tử, người ta khó lòng mà tưởng tượng ra nổi, dáng vẻ của ngài ấy khi sa vào “nữ nhi tình trường” sẽ ra sao.

Huống chi, Khúc cô nương lại còn là cháu gái của Hoàng hậu.

Nếu Khúc cô nương không phải là người thông minh, tự cho là mình đã nắm được bí mật của Đông Cung, rồi sau đó lại đi tiết lộ bí mật dịch dung của điện hạ...

Nàng sẽ bị xử lý thẳng tay.

Điện hạ tuyệt không nương tay.

Ánh Sở không hề nghi ngờ gì về điều này cả.

Mà giờ đây, có lẽ, việc nàng ấy được phái đến phủ An Vĩnh Hầu chỉ là hành động xúc động nhất thời mà thôi.

Dựa vào bản lĩnh đó của phủ An Vĩnh Hầu, thì còn lâu mới đủ tầm để điện hạ phải cài cắm người nằm vùng, quả thực nên gọi đây là “được xem trọng”.

Chứ vốn dĩ cũng chẳng có gì đáng để nàng ấy thám thính cả.

Cho đến khi Ánh Sở lui ra, nàng ấy cũng vẫn không nhận được chỉ thị gì rõ ràng cả. Nói chung, nàng ấy chỉ cần theo dõi sát sao bên cạnh Khúc cô nương là được, cũng không cần nhiều chuyện làm gì.

Nhiệm vụ này còn rất thoải mái nữa.

Vào Hầu phủ chưa bao lâu, Ánh Sở đã nhìn ra được rằng, Đại cô nương là người khôn ngoan, có điều, tính cách có phần hơi mềm yếu.

Nếu là những tiểu thư khuê các khác, thì có khi còn đi tranh giành tình yêu thương và sự cưng chiều với đệ đệ của mình nữa. Nhưng nàng lại có hiểu một cách thông suốt, cũng chấp nhận bỏ qua.

Đời người ắt phải tranh.

Nhất là khi chỉ mới mười mấy tuổi như thế này, thấy phụ mẫu thiên vị một người rõ ràng như thế, thì sao lại không để tâm cho được.

Về không quan tâm kia... phần lớn là sự yên lặng đã thành quen chứ không phải là “trời sinh vô tình”.

Đại cô nương biết cân nhắc thiệt hơn, biết phải lựa chọn như thế nào.

Nếu nàng dựa vào Đông Cung thật, thì đó mới là “Lương Cầm chọn phu quân”, kiểu gì cũng sẽ đáng tin hơn cung Phù Đan.

Lúc Ánh Sở quay về, Khúc Ngưng Hề có để ý đến vẻ mặt của nàng ấy, trông có hơi tế nhị.

Nàng khẽ hỏi: “Điện hạ có gì cản dận?”

Ánh Sở lắc đầu: “Không có.”

Khúc Ngưng Hề yên tâm, không sao là tốt.

...

Trong gian phòng ở Thất Lí Túy, Đinh Tuyết Quỳnh đến trễ.

Đầu tiên nàng ấy kéo tay Khúc Ngưng Hề nói xin lỗi, vẻ mặt có phần bất đắc dĩ, rồi sau đó giới thiệu Tứ cô nương Đình gia cũng đến cùng với mình:

“Đây là Tứ tỷ tỷ của ta.”

Khúc Ngưng Hề không ngại có thêm một, hai người. Nàng cũng dẫn theo đệ đệ, muội muội đến, càng đông càng vui.

Có điều... vị Tứ cô nương Đình gia này hơi đặc biệt.

Tứ cô nương Đình Vân Phúc năm nay mười chín tuổi, chưa có hôn phối, đã bị người ta ngấm ngầm gọi là “gái lỗ thì”.

Con gái của Đại Trưởng Công chúa mà lại ở không đến năm mười chín tuổi... đúng là về tình thì cũng có thể hiểu được.

Vào năm nàng ta ba tuổi rưỡi, nàng ta đã bị lạc ở Thượng Kinh. Đình gia và phủ Công chúa lùng sục kỹ càng đến độ “đã đào ba tấc đất lên” mà cũng vẫn không tìm thấy người đâu, cuối cùng, họ bắt một đám què lên pháp trường chém đầu.

Chuyện này đã đem lại ảnh hưởng vô cùng nặng nề đến tinh thần của Đại Trưởng Công chúa, bà ấy sầu lo không thôi. Sau đó, vì quá đau buồn, bà ấy lại sinh ra thêm một nữ nhi khác, chính là Lục cô nương Đình Tuyết Quỳ.

Hai người kém nhau những năm tuổi.

Lúc Đình Tuyết Quỳ bảy tuổi, Đình Vân Phúc mười hai tuổi mới được tìm về lại. Tiểu cô nương đen nhẻm, gầy tong teo, gặp người khác thì vừa cảnh giác, vừa đề phòng.

Đại Trưởng Công chúa khóc lóc trong một tháng trời, lại bắt cả nhà ăn chay tận nửa năm, khi ấy chuyện này rất âm ỉ.

Tóm lại là, Tú cô nương đã được tìm về, hai phủ hợp lại đền bù cho nàng ta, cũng chiều đến mức có thể hái cả trăng lẫn sao trên trời xuống cho, còn hơn cả Công chúa nữa.

Tính tình Đinh Vân Phúc dần thay đổi. Nàng ta không lớn lên trong cảnh “nhà cao cửa rộng” ở Thượng Kinh, những gì mà nàng ta từng trải qua cũng khác với người khác, nên tính cách cũng sẽ khác với người bình thường.

Hôn sự cứ mãi không thành như thế này, gần như đều là do nàng ta đơn phương từ chối, thế thì còn có ai dám chỉ trích thẳng mặt nữa đâu?

Khúc Ngưng Hề có gặp nàng ta hai, ba lần, nhưng họ đều không nói chuyện gì với nhau cả. Hôm nay mới chính thức làm quen.

Nàng nở nụ cười nhẹ, đang định lên tiếng chào hỏi thì Đinh Vân Phúc lại quay đầu, nhắc váy tự ý ngồi xuống.

“Cho bọn họ mang thức ăn lên đi.”

Điều này khiến Đinh Tuyết Quỳnh có phần không được tự nhiên: “Vãn Du...”

Tú tỷ làm như thế này thì thất lễ quá!

Khúc Ngưng Hề đảo mắt một vòng quanh hai người họ, cũng không tức giận gì, chỉ nói: “Ban này quản sự có nói phía nhà bếp đã chuẩn bị xong từ trước rồi, có thể cho gọi thức ăn lên ngay.”

Khúc Doãn Thiệu bên kia đã không thể ngồi yên từ lâu, cũng thúc giục mang thức ăn lên, cậu ta sốt ruột đến nỗi chỉ muốn ra đường chơi thôi.

Đinh Vân Phúc lại nhìn sang, ánh mắt hướng về phía Khúc Thiên Nhân: “Nàng ta cũng ngồi cùng bàn với chúng ta à?”

Nàng ta đã hồi kinh mấy năm, dù không có giao thiệp gì với phủ An Vĩnh Hầu, nhưng cũng biết trong phủ chỉ có một đích nữ.

Khúc Thiên Nhân vẫn luôn đi theo bên cạnh Khúc Ngưng Hề, ban nãy nàng ấy cũng đã nhìn thấy cử chỉ vô cùng thất lễ đó của Tứ cô nương, nhưng không ngờ là lại có “vấn đề” rơi vào đầu mình.

Nàng ấy yên lặng, nhưng không phải là vì tính tình nàng ấy hiền hòa.

Nàng ấy trợn mắt lên ngay, giọng điệu nghe chẳng hiền lành gì: “Tứ cô nương có ý kiến gì với ta à?”

Đinh Tuyết Quỳnh vội vàng xua tay: “Không, không có, là hiểu lầm, hiểu lầm thôi...”

Đinh Vân Phúc chớp mắt, nàng ta nói: “Ta cũng chẳng nói gì cả, hỏi một câu thôi mà, thế cũng không được à? Hầu phủ các người cao quý đến thế sao?”

“Tỷ tỷ!” Đinh Tuyết Quỳnh cũng muốn giận.

Đinh Vân Phúc ngồi thẳng, lơ đãng nói: “Ta không nói là được.”

Ban đầu Khúc Ngưng Hề cũng không biết rằng tính cách của Tứ cô nương Đinh gia lại là như thế này. Tuy trước kia cũng đã nghe đồn ít nhiều, có điều, nàng cũng không nghe ngóng cẩn thận gì.

Nhưng bây giờ nàng quyết định nể mặt Đinh Tuyết Quỳnh, bèn khoát tay, ấn Khúc Doãn Thiệu đang há mồm tính nói chuyện xuống.

“Yên lặng đi, ăn xong thì đến Bảo Khiếu các mà chơi.”

Dạo gần đây, Khúc Doãn Thiệu bị quản lý rất nghiêm, nên cậu ta đang rất nóng lòng, muốn mua vài món đồ chơi nho nhỏ để giải khuây.

Cậu ta bĩu môi, nói: “Mấy cô nương các tỷ tụ họp, chẳng có gì thú vị cả.”

Sớm biết thế này, cậu ta đã không đến rồi.

Khúc Ngưng Hề không để ý đến cậu ta, nàng chỉ gọi quản sự đến thay hết bàn lớn, đổi thành một bàn vuông nhỏ cho từng người.

Như vậy, các món ăn sẽ được thay đổi theo, nhưng cũng không có ai có ý kiến gì.

Bởi vì bầu không khí trong căn phòng... cũng không thể nói là vui vẻ được.

Thất Lí Túy đã “đặt chân” đến Thượng Kinh lâu rồi, từng tiếp đãi rất nhiều quý nhân quan to nên mắt nhìn người rất xuất sắc.

Nhờ vào ký hiệu gia huy trên xe ngựa, họ đã có thể mơ hồ đoán ra được thân nhân chủ tử, thế nên, họ nào dám dừng đứng.

Huống chi, đáp ứng mọi nhu cầu của khách là bổn phận của họ mà. Chuyện nhỏ như thay bàn này, chỉ cần sắp xếp một chút là xong xuôi ngay.

Đến khi hai vị tiên sinh kể chuyện bắt đầu lên tiếng, thì bầu không khí nặng nề trong phòng đã nhanh chóng bị quét sạch đi.

Đinh Tuyết Quỳnh và Khúc Thiên Nhân thích nghe kể chuyện, rất dễ dàng bị cuốn vào.

Câu chuyện lần này kể về yêu ma tinh quái trong núi sâu, nên đến cả Khúc Doãn Thiệu cũng bị thu hút.

Ít nhiều gì thì một bữa cơm bình thường cũng đã kết thúc, không xảy ra vấn đề gì cả.

...

Bảo Khiếu các ở phường Trường Ninh là nơi náo nhiệt nhất phố Hoài An. Ba tầng lầu các, đủ mọi loại vật phẩm được bày ra la liệt. Thậm chí là còn có cả hàng ngoại nhập.

Mọi người cũng đã từng đến đây. Cứ cách một khoảng thời gian, nơi này sẽ lại có thêm đồ mới, chỉ cần nhìn sơ qua một cái thôi là có thể phát hiện ra rất nhiều thứ mới mẻ.

Đinh Tuyết Quỳnh nhìn trúng một hộp trân châu Nam Hải. Viên trân châu không lớn nhưng trong suốt êm dịu, lấp lánh rực rỡ.

Nàng ấy nhăn nhăn mũi, nói với Khúc Ngưng Hề: “Không ngờ là Tú tử tử lại đòi đi theo, hại chúng ta mất vui.”

Khúc Ngưng Hề lắc đầu: “Không sao. Không phải chuyện gì to tát, cũng đâu có cãi cộ gì.”

Giữa các tiểu cô nương với nhau, việc giận dỗi nhau chỉ vì đôi ba câu ghen hòng như thế, cũng là chuyện bình thường thôi mà.

Đinh Tuyết Quỳnh không thấy được khuyên giải, khóe miệng nàng ấy giật giật, có phần bức bối: “Ta và tử ấy do cùng một mẹ sinh ra, thế mà còn chẳng hòa hợp được như tử muội hai người nữa.”

Nàng ấy lơ mơ cảm nhận được rằng, Tú tử tử cho rằng nàng ấy đã cướp đi sự yêu chiều của mẫu thân dành cho nàng ta.

Quả thật là, kể từ sau khi tử tử mình bị thất lạc, ít nhiều gì thì sự chào đời của nàng ấy cũng đã có tác dụng khiến tâm trạng mẫu thân được khuây khỏa...

Khúc Ngưng Hề không biết phải làm sao để an ủi nàng ấy. Nhà nào cũng có những vấn đề riêng của nhà đấy cả.

Hầu phủ ít con, khi còn bé cũng không hòa thuận được như thế. Sau đó, Diệp di nương đã hoàn toàn nhượng bộ, hậu viện bị Chu thị “đè ép” hết.

Bởi vì Chu thị sinh được đích tử duy nhất.

Khúc Ngưng Hề không đánh giá con đường sinh tồn của nữ nhân, chỉ nói con người Khúc Thiển Nhân có hơi nhanh mồm nhanh miệng, nhưng cũng chẳng khó chung sống là bao.

Hai người cũng không đi chung mãi. Khúc Ngưng Hề vừa đi vừa xem, chậm rãi lên lầu hai.

Trên lầu hai có bày biện nhiều đồ trang trí bằng ngọc hơn một chút. Nàng ngắm nghĩ, nửa năm nữa tổ mẫu sẽ hồi kinh mừng thọ, nàng có thể chọn món quà mừng thọ sớm.

Rồi nàng đi vòng qua kệ bát cổ hình tròn, và có một món đồ màu trắng đã hấp dẫn ánh mắt nàng.

Khúc Ngưng Hề tập trung nhìn lại, đó là bàn cờ bằng bạch ngọc tự nhiên, rất sắc sảo, lóa mắt.

Cả khối ngọc lớn như vậy mà lại được khắc thành bàn cờ, chỉ nghĩ thôi là đã biết ngay, giá trị của vật này không hề nhỏ.

Có hai hũ đựng quân cờ, hũ màu trắng trông óng ánh như mỡ dê, hũ cờ màu đen như được chế tạo từ ngọc đen, độ lên màu hoàn mỹ đến độ, dù nó mang màu sắc như thế này nhưng cũng khiến cho người ta cảm thấy nó vô cùng đẹp đẽ.

Hơi dừng chân lại trong chốc lát, lúc Khúc Ngưng Hề đang định rời đi, thì Đinh Vân Phúc lại đi đến từ phía bên cạnh.

Khối bạch ngọc lớn này cũng đã hấp dẫn ánh mắt của nàng ta, nàng ta đi đến, đưa tay ra khẽ vuốt bàn cờ: “Khúc cô nương cảm thấy nó thế nào?”

Khúc Ngưng Hề đột nhiên bị hỏi như thế, nên nàng cũng chỉ trả lời đúng sự thật: “Thứ này khiến người khác yêu thích.”

“Người muốn mua nó không?” Đinh Vân Phúc “hừ” nhẹ một tiếng, rồi nàng ta lại nói: “Ta cũng muốn mua nó, phải làm sao đây?”

“Đinh cô nương cứ tự nhiên.” Vì vốn dĩ Khúc Ngưng Hề cũng không định mua nó.

Đinh Vân Phúc cong ngón tay, gõ gõ lên khối bạch ngọc một cái, nàng ta nhướn mày hỏi: “Người không mua à?”

Khúc Ngưng Hề lắc đầu: “Ta không giỏi đánh cờ, cũng không biết nên tặng nó cho ai mới hợp...”

Nàng vừa dứt lời, Đinh Vân Phúc đã rút tay đang chạm vào bàn cờ về liền, ống tay áo của nàng ta vô tình quẹt qua hũ đựng quân cờ, khiến nó rơi xuống đất.

Tiếng “lách cách” đầy giòn giã vang lên, các quân cờ từ lớn tới nhỏ rơi xuống bàn ngọc.

Hũ đựng quân cờ bị đổ, quân cờ bên trong rơi đầy ra đất, lăn ra xa, có quân cờ đã vỡ vụn do bị va đập.

Hai người đều sửng sốt.

Ngay lập tức, tiểu nhị và chưởng quỹ chạy đến, lớn giọng kêu lên “ô trời”, mặt mày ửng đỏ.

“Chuyện này... phải làm sao đây?”

Đinh Vân Phúc phát tay áo và nói: “Khúc cô nương làm ta đụng rơi hũ đựng quân cờ, quân cờ bị vỡ rồi, ta cũng chẳng cần chúng nữa.”

Nghe nàng ta nói thế, Khúc Ngưng Hề cau mày: “Không liên quan gì đến ta.”

Ánh Sở vội vàng đứng ra lên tiếng bênh vực nàng: “Rõ ràng là Đinh cô nương làm rơi nó kia mà!”

Chưởng quỹ sợ các nàng đổ tội cho nhau, bèn vội nói: “Giá trị của bàn cờ này lên đến tám trăm lượng bạc trắng! Không phải là một con số nhỏ đâu!”

Đang muốn đuổi theo đến tận nhà mà đòi đây mà!

Đinh Vân Phúc bĩu môi: “Tám trăm lượng thì có là cái gì đâu! Chẳng qua là, ta cứ không muốn đưa ra đấy!”

Khúc Ngưng Hề không biết vì sao nàng ta cứ muốn đổ hết lên đầu nàng, dù sao thì cũng chẳng phải là do nàng làm hư, nàng không muốn nhận.

Trong hai người, ai cũng tự cho là mình đúng. Lời làm chứng của nha hoàn hoàn toàn không có tác dụng gì, rất nhanh sau đó, chuyện này đã đánh động đến những người khác ở Bảo Khiếu các.

Chưởng quỹ nhận ra một người trong số đó là gia lệnh quan của Đông Cung, Thái tử Trung thừa thường xuyên đi theo Thái tử để ghi chép lịch sinh hoạt thường ngày của Thái tử, Trình Lạc Minh. Cũng không ít người biết hắn ta.

Chưởng quỹ vội vàng mời hắn ta đến để lấy lại công bằng.

Người của Đông Cung không có ấn tượng tốt đẹp gì với Khúc Hoàng hậu. Trình Lạc Minh vòng tay ra sau lưng, bắt đầu nói: “Chỉ có tám trăm lượng mà thôi, nhưng phủ Đại Trưởng Công chúa không thể mất mặt chỉ vì chuyện này.”

Ý hắn ta đang muốn nói là, Đinh Vân Phúc không nói dối, mà là do Khúc Ngưng Hề đang bịa chuyện.

Trình Lạc Minh còn nhớ đến một chuyện, thế là hắn ta mở quyển sách nhỏ mà hắn ta luôn mang theo ra, rồi lại nói: “Thái tử có trái tim nhân hậu đầy bao dung, hai tháng trước còn quan tâm đến chuyện Khúc cô nương bị trật khớp, đi đứng khó khăn. Nếu hôm nay có chỗ nào không ổn, cứ việc nói thẳng ra đi.”

Hắn ta cười ha hả hai tiếng. Ngày mai, hắn ta sẽ khiến cho cả cái thành Thượng Kinh này đều biết, Đông Cung đã thay nhà ngoại của Hoàng hậu thanh toán tám trăm lượng bạc trắng!

Chương 14: Đâu Đâu Cũng Chỉ Toàn Là Sơ Hở

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề mím môi, nàng rơi vào thế khó.

Với dân chúng bình thường mà nói, tám trăm lượng bạc không phải là một con số nhỏ. Song, nàng vẫn có thể trả được, chỉ có điều, nàng không muốn phải gánh chịu trách nhiệm này thay cho Đinh Vân Phúc.

Huống chi, nay đã bị bọn họ nói như vậy, thì bất kể là nàng có mua hay không mua, đều không được.

Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Đinh Vân Phúc rồi nói: “Không dám so với Thái tử điện hạ về độ khoan dung nhân hậu. Chỉ có điều, tay của Đinh cô nương có tật xấu, phải trị cho dứt điểm.”

Vốn dĩ cũng đã không muốn qua lại rồi, đã có một lần như thế này rồi, thì về sau khó lòng mà không trở mặt với nhau.

Bàn cờ bạch ngọc rất đẹp. Dù hũ đựng quân cờ có phần hư hại, nhưng sau này vẫn có thể tìm ngọc khác về để “vá lại”.

Bên cạnh nàng, Đinh Vân Phúc khoanh tay, nàng ta nói: “Tay ta không có tật, nhưng có mấy lời ta nghe thấy không bùi tai.”

“Ta ghét mấy đứa khuê tú như ngươi nhất đấy, mở mồm ra là nói không giỏi thư họa, không biết đàn, nghe là thấy tức!” Nàng ta trợn mắt với Khúc Ngưng Hề: “Ta muốn đổ chuyện hũ quân cờ này lên đầu ngươi đấy, thì sao nào?”

“Cũng là vì ngươi, vì ngươi khiến ta làm đổ nó đấy!” Đọc Full
Tại Truyenfull.vision

Giọng điệu của Đinh Vân Phúc nghe rất ngang ngược, khiến Khúc Ngưng Hề đang tức giận cũng phải sửng sốt.

Nàng còn tưởng rằng nàng ta thấy nàng không vừa mắt nên mới cố ý lấy chuyện này ra để làm khó nàng, nhưng mà, bây giờ nghe ra thì thấy... có hơi hoang mang, nhỉ?

Ánh Sở liếc mắt nhìn sang Trình Lạc Minh, nàng ấy cười nói: “Vị đại nhân này đã hiểu chưa? Là do Đinh cô nương làm rơi hũ đựng quân cờ. Nàng ta nói là muốn đổ lên đầu tiểu thư nhà chúng ta đấy.”

“Chuyện này, Ngạn mỗ có thể làm chứng.”

Một nam nhân áo lam chậm rãi bước ra, khí chất người nọ ôn nhã, giọng điệu trầm ấm: “Ban nãy, vừa hay Ngạn mỗ đã trông thấy ống tay áo của Đinh cô nương chạm vào làm rơi hũ đựng quân cờ.”

“Ngạn Đan tiên sinh?”

Trình Lạc Minh thầm nghĩ “Không hay rồi”, vì đã có người làm chứng xuất hiện, mà người này lại còn chủ động đứng ra làm chứng nữa.

Trình Lạc Minh người ấy, giúp ai không giúp, thế mà cứ nhất quyết phải giúp Đinh Tứ cô nương cho bằng được, tin đồn liên quan đến nàng ta ở Thượng Kinh đều chẳng ra gì, tính cách còn rất lạ lùng!

Cái kiểu thiên vị này... Thật sự là đã khiến cho Đông Cung phải xấu hổ một phen!

Hả?

Cái tên này khiến Khúc Ngưng Hề bất giác chú ý đến người nọ. Ngũ quan y đường hoàng, mặt mũi cũng tuấn tú.

Cái lần trong rừng hoa ấy, họ không thể gặp, đến hôm nay nàng mới được thấy Ngạn Đàn.

Thật là trùng hợp.

Đinh Vân Phúc không để ý đến cảm nhận của Trình Lạc Minh, cũng không xem lời làm chứng của Ngạn Đàn ra gì.

Nàng ta hất hàm, nói: “Vốn dĩ là vì nàng ta nên mới xảy ra chuyện mà. Ta không cần quân cờ không hoàn hảo.”

Cho nên nàng ta sẽ không mua lại đâu.

Nàng ta để lại một câu như vậy, rồi cứ thế mà dẫn thị nữ theo, hiên ngang bỏ đi.

Chưởng quỹ mang vẻ mặt sầu khổ, không dám cản nàng ta, ông ta cũng không ngờ là mọi chuyện sẽ thành ra nông nổi này.

Khúc Ngưng Hề không còn bị đạo đức ràng buộc, nàng cũng không muốn làm khó chưởng quỹ nên đã bằng lòng mua lại bàn cờ này.

Vốn dĩ chỉ mới nhìn thôi mà đã thấy thích rồi, sau khi sửa lại thì vẫn sẽ là một món đồ quý giá.

Nghe như thế là, không phải Đinh Vân Phúc cố ý bêu xấu rằng nàng làm rơi hũ đựng quân cờ, mà nàng ta thật lòng cho rằng “lời người nói khiến ta không thích nên ta mới đánh rơi hũ đựng quân cờ đấy”.

Cảnh giới cao nhất của việc trốn tránh trách nhiệm đó chính là tự thuyết phục được bản thân mình trước.

Khúc Ngưng Hề không biết tại sao Đinh Vân Phúc lại có suy nghĩ như thế này nữa. Có nghe tới nghe lui thế nào thì cũng vẫn

không thấy nàng ta có lý, mà hơn thế nữa, nàng ta còn chẳng có ý che giấu gì.

Trình Lạc Minh không đợi nổi nữa, chỉ đành chấp tay qua loa một cái rồi quay đầu bước đi.

Hắn ta không ngừng oán trách trong lòng. Tứ cô nương đã như thế rồi, thì dù phủ Đại Trưởng Công chúa có cho của hồi môn như núi vàng núi bạc, thì cũng chẳng có người bình thường nào muốn rước nàng ta về nhà đâu.

Chắc là nàng ta đang muốn trở thành người độc nhất vô nhị ở Thượng Kinh đây mà!

Theo lý mà nói, bất kể già trẻ gái trai, nào có ai là không quý trọng danh tiếng, mặt mũi của mình đâu, đúng chứ? Thế mà Đinh Vân Phúc lại không vậy.

Làm vậy làm vậy tới một “cảnh giới” nhất định, không để ý đến cảm giác của bất cứ ai, hoàn toàn xem thường cái nhìn và sự đánh giá của người ngoài.

...

Sau khi Khúc Ngưng Hề mua bàn cờ, ánh mắt nàng hướng về phía Ngạn Đàn, hơi do dự nhưng rồi cũng cảm ơn y.

Ngạn Đàn tránh sang một bên: “Không dám nhận lời cảm tạ này từ Khúc cô nương.”

Y nhìn tiểu cô nương trước mắt, khuôn mặt ngay thẳng, lời cảm thán “có duyên mà không phận” vang lên từ tận đáy lòng y.

Rồi y nói: “Bàn cờ bạch ngọc được điêu khắc tinh xảo, Ngạn mỗ nhìn mà thấy thích. Nếu không thì, Khúc cô nương bán giá gốc sang tay cho ta nhé?”

Y muốn mua bàn cờ này à?

Khúc Ngưng Hề suy nghĩ một lát rồi từ chối: “Vốn dĩ cũng muốn tác thành cho ý thích của tiên sinh, nhưng bàn cờ đã có điểm khuyết, há có thể bán cho tiên sinh được?”

Ngạn Đàn không hề ngần ngại gì, mà y còn mỉm cười và nói: “Không ngại. Trong tay ta cũng có ít ngọc thô, lúc rảnh rỗi cũng sẽ làm điều khắc nên vài món đồ thô kệch, có thể tự sửa quân cờ, vá hũ đựng quân cờ.”

Dụng cụ và hũ đựng đều được làm nên từ ngọc, bởi thế nên mới không thể làm rơi chúng được.

Khúc Ngưng Hề nghe thế thì bất giác cảm thấy do dự.

Ngạn Đàn lại nói: “Ngạn mỗ có tìm hiểu sơ về kỳ nghệ, mong Khúc cô nương chấp nhận.”

Nghe y nói như thế, Khúc Ngưng Hề đột nhiên nhớ đến chuyện, trước khi gặp nhau, nàng đã được đọc sơ qua về tiểu sử của y. Cầm, kỳ, thi, họa, không có cái gì mà y không biết.

Lúc này không do dự nữa, nàng gật đầu đồng ý.

Chỉ có điều, phải trừ đi một trăm lượng cho phần bị hư. Hai bên cùng thỏa thuận, để tránh cho bên nào được lợi.

Khúc Ngưng Hề nói: “Vật này vào tay tiên sinh thì mới có thể phát huy hết giá trị của nó, không đến mức trở thành vật trang trí.”

Ngạn Đàn bật cười bởi lời nói này: “Nếu cảnh đẹp ý vui khiến lòng người yêu thích, thì có ai lại dám nói làm đồ trang trí là không tốt?”

Ánh mắt y dịu dàng, vừa chạm mắt với nàng là đã rời đi, vừa biết nhả lại vừa biết giữ lễ.

Dường như câu này còn mang một hàm nghĩa khác. Mà cũng có khi là do nàng suy nghĩ nhiều thôi.

Ngạn Đàn mua bàn cờ với bảy trăm lượng bạc trắng. Khúc Ngưng Hề không tìm được cái gì để mua, chỉ coi như là đã tiêu bữa một trăm lượng.

Người vừa rời đi, Ánh Sở đã lên tiếng khuyên nhủ nàng, nàng ấy nói: “Tiểu thư đừng để trong lòng. Trình Lạc Minh không phải là người của điện hạ đâu.”

Rõ ràng là đã “quy phục” điện hạ rồi, mà bây giờ còn bị người Đông Cung nhắm vào, đã thế còn bị mất tiền oan, thế thì sao có thể thấy thoải mái cho được.

“Ta không sao.” Khúc Ngưng Hề sẽ không để bụng. Tâm tính của nàng đã bị “ma luyện” từ lâu rồi.

Huống chi, gia lệnh quan của Đông Cung sẽ không giúp người của Khúc gia, đây cũng là chuyện bình thường mà.

Có điều, câu nói đó của Ánh Sở lại khiến Khúc Ngưng Hề trầm tư.

So ra thì, Thái tử Trung thừa không khác Khởi cư lang [*] của bộ hạ là bao. Phẩm cấp không cao, nhưng hầu như lúc nào cũng theo sát bên cạnh.

[*] **Khởi cư lang** là chức quan chuyên trông coi và ghi chép lại những việc xảy ra trong cuộc sống hằng ngày của Hoàng đế.

Vị trí này không phải là chuyện đùa, nào có ai dám để cho người khác làm?

Hắn ta không phải người của Bùi Ứng Tiêu, có khi nào hắn ta là người của Hoàng hậu không?

Tai mắt của cô mẫu đã nhanh nhạy đến mức này rồi hay sao...

Nhưng Bùi Ứng Tiêu có không ít “mặt nạ”, sao hắn có thể lừa Trình Lạc Minh cho được chứ?

Khúc Ngưng Hề nghĩ mãi mà vẫn cứ nghĩ không ra. Đường đường là Thái tử điện hạ, cần gì phải cố gắng đeo cái mặt nạ hiền lành lên kia chứ? Lại còn chẳng phải là vì muốn được lòng dân nữa à?

Nàng tin rằng, dù Bùi Ứng Tiêu có bỏ đi cái vẻ ngoài giả nhân giả nghĩa kia đi chẳng nữa, thì thần dân cũng vẫn sẽ ủng hộ hắn như thường.

Bởi xuất thân của hắn là chính thống, năng lực lại xuất chúng, tất cả đều đã được sắp đặt, là lẽ hiển nhiên, không một ai có thể thay đổi hay phủ nhận.

Với bên ngoài, nếu Đông Cung giống như một cái thùng sắt kín kẽ, không để lọt ra ngoài dù chỉ là một giọt nước, thì chắc chắn là sẽ khiến người khác phải cảnh giác.

Cố ý để lại một lỗ hổng, chỉ phô bày một mặt mà hắn muốn người khác nhìn thấy... đấy mới chính là phong cách làm việc của Bùi Ứng Tiêu.

Tỏ ra yếu thế, khiến đối phương lơ là...

Khúc Ngưng Hề đang bước đi thì đột ngột dừng bước lại.

Thời tiết đầu Hạ, ấy thế mà lại khiến nàng rùng mình.

... Lễ nào, từ Thái sư, Thái phó, thậm chí là, đến cả Thái tử Trung thừa... cũng đều là người của bộ hạ hết sao?

“Tiểu thư?” Ánh Sở cũng dừng lại theo nàng. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Gương mặt nhỏ nhắn của Khúc Ngưng Hề trắng bệch, ngực không ngừng phập phồng.

Nàng nghiêng đầu sang nhìn Ánh Sở, cánh môi mềm mại mấp máy: “Từ bây giờ trở về sau, đừng nói những chuyện như thế này với ta nữa...”

Nàng sợ sẽ phải suy nghĩ quá nhiều, sợ sẽ tự khiến mình gặp ác mộng hằng đêm.

“Sao thế ạ?” Ánh Sở không hiểu.

Nàng ấy nói: “Em tiết lộ chuyện này là vì muốn để tiểu thư biết rằng, điện hạ biết phân biệt đúng sai trái phải, là một vị minh chủ, và từ nay về sau, ngài ấy còn là một vị minh quân.”

Hắn sẽ không vì Khúc Hoàng hậu mà “giận cá chém thớt” lên ai.

Việc do một mình Trình Lạc Minh làm cũng không thể xem là hành động của Đông Cung được.

Ánh Sở cố ý nhắc nhở nàng như vậy, là vì nàng ấy nhận được mệnh lệnh “Nếu nàng không an phận thì dứt lý dứt điểm” của Bùi Ứng Tiêu.

Nàng ấy không mong Khúc Ngưng Hề xem Đông Cung là bên đối nghịch, để rồi, vào những thời khắc nào đó, nàng lại đưa ra lựa chọn không sáng suốt.

Nào ngờ, Khúc Ngưng Hề không phát hiện ra chút “khổ tâm” này của nàng ấy.

Thông qua Trình Lạc Minh, nàng đã đoán ra được những điều được ẩn giấu sâu hơn những điều mà mình đã biết.

Nàng cảm thấy... tất cả các loại bí mật trước kia, cùng lắm thì đó chỉ là bí mật đơn giản nhất của Bùi Ứng Tiêu mà thôi.

Nếu không thì khó lòng mà giải thích được chuyện hấn nguy trang. Căn bản là, sự uy hiếp mà Hoàng hậu và Nhị Hoàng mang đến chẳng là gì cả.

... Nếu hấn biết nàng nghĩ nhiều như vậy, e là hấn sẽ chẳng cho nàng được sống tạm thêm một khắc nào nữa.

Khúc Ngưng Hề vô thức giơ tay lên, đầu ngón tay chạm vào cần cổ mềm mại mượt mát của mình.

Bàn tay của Bùi Ứng Tiêu lớn như thế kia, “tiện tay” một cái thôi là có thể bẻ gãy cổ nàng ngay.

Đêm Tết Nguyên tiêu đó, cái cảnh mà nàng chính mắt trông thấy kia... quả thực là quá sức “khắc cốt ghi tâm”.

Thế cho nên, mỗi khi nghĩ đến cái chết của mình, nàng đều tưởng tượng ra cách thức giống như thế cả.

“Tiểu thư thấy không thoải mái ạ?” Ánh Sở lo lắng.

Khúc Ngưng Hề lắc đầu một cái. Hai tay nàng che cổ, giọng nàng nhẹ vô cùng: “Ta, ta muốn viết mấy lá thư tình cho điện hạ...”

“Hả?” Ánh Sở sửng sốt.

“Làm ơn hãy chuyển cho ngài ấy giúp ta.” Vẻ mặt của Khúc Ngưng Hề rất thành tâm.

Nàng cho rằng mình đã an toàn, nên dạo gần đây nàng rất thả lỏng. Trừ lúc đó – lúc bày tỏ sự ái mộ nơi “chót lưỡi đầu môi” với Thái tử ra, thì nàng cũng không có hành động thực tế nào khác cả.

Không thể để như vậy được.

Đâu đâu cũng chỉ toàn là sơ hở.

Ánh Sở gãi đầu, đồng ý trong hoang mang.

Xem ra, tiểu thư đã chịu nghe vào tai những gì mà nàng ấy nói rồi, thế nên tiểu thư mới thực sự nghiêm túc nghĩ đến chuyện dựa vào Đông Cung... bằng cách “tự tiến cử mình”, phải không nhỉ?

Chương 15: Chơi Đêm

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề không còn tâm trạng đầu đề mà vui đùa nữa. Nàng nhìn một vòng, không thấy Nhị muội và tiểu đệ đâu, đến cả Đinh Tuyết Quỳnh cũng thế, không biết là đã đi đâu rồi.

Bấy giờ, chợt nghe thấy ai đó kêu lên: “Trên lầu có đánh nhau!”

Chưởng quỹ nghe thế thì vội vàng kéo người lên lầu ba “cứu nguy”. Khúc Ngưng Hề nheo mắt lại và nói: “Chúng ta lên đó xem.”

Có nhiều lúc, dự cảm không lành của nàng rất linh nghiệm.

Có không ít người đang tụ tập trên lầu ba của Bảo Khiếu các. Hai bên đánh nhau đã bị tách ra. Khúc Ngưng Hề nhìn từ xa, không phải là mấy người mà nàng đang tìm đấy chứ?

Mới đầu năm thôi mà Khúc Doãn Thiệu đã đánh nhau với cháu trai nhà Lữ Quốc công rồi. Có lẽ bây giờ lại gặp cảnh “oan gia ngõ hẹp” nên mới ầm ĩ tới mức độ này.

Đinh Tuyết Quỳnh đứng ở giữa can ngăn. Khúc Thiên Nhân cũng can, có điều, chỉ cần nhìn lướt qua là thấy, trước khi bị giữ chặt lại, hai bên cũng đã “chân đấm tay đá” rồi.

Có vài thứ xung quanh đã bị hư hỏng.

Chưởng quỹ nhúc nhích đầu. Hôm nay đụng phải vận Thái tuế gì thế? Sao mãi mà không thể bình yên được thế này?

Nhưng ông ta cũng chỉ có thể trưng khuôn mặt tươi cười ra mà đi đến, nói ngon ngọt với cả hai người, không muốn đắc tội

với bên nào.

Khang Trinh Hạo là một tên nhóc mập, đến cả cầm cũng tròn vo, năm nay cũng vừa lên mười một tuổi.

Cậu ta vừa giận vừa lên mặt, mặt đỏ cả lên, chỉ vào Khúc Doãn Thiệu mà đưa ra “chiến thư”, nói phủ An Vĩnh Hầu đừng có mà sợ.

Khúc Doãn Thiệu không chịu yếu thế, còn rêu rao là sẽ làm cho cả phủ Lữ Quốc công phải quỳ xuống làm chó.

Hai người nói năng hung tợn, quần chúng vây xem được một trận vui.

Lại chưa kể, tuổi nhỏ không hiểu gì, không kiêng kỵ gì thì chơi mới vui, nói ra tay là ra tay liền.

Có điều, bây giờ đã có đông người khuyên can như vậy, dĩ nhiên là không đánh được nữa rồi.

Chưởng quỹ ra mặt hòa giải. Trong số hai người, ai cũng có phần sai, mỗi bên bồi thường một nửa cho tổn thất của Bảo Khiếu các.

Còn sau này ấy à, chỉ cần bước chân ra khỏi nơi đây thì không liên quan đến ông ta nữa!

Khang Trinh Hạo bị cưỡng chế lôi đi. Khúc Ngưng Hề cũng đi qua “nhận” Khúc Doãn Thiệu về.

Hôm nay đã có không ít người chứng kiến, muốn lừa gạt phụ mẫu là chuyện không thể.

Khúc Thiên Nhân bĩu môi, nói: “Lữ Quốc công rất hay bao che, chắc chắn là sẽ đến tận cửa để đòi bồi thường cho cháu trai.”

“Sợ cái gì!” Khúc Doãn Thiệu “hừ” một tiếng: “Chúng ta ra tay trước, phá gia đình đến chặn cửa phủ Khang gia! Có ai không biết đòi một câu giải thích đâu?”

“Đệ nói nghe đơn giản dễ dàng thế nhỉ!” Khúc Thiên Nhân trợn mắt với cậu ta, rồi nói: “Đệ gây họa bên ngoài, cha mẹ không phạt đệ, chỉ phạt ta với Đại tỷ tỷ mà thôi! Đã nói ngay từ đầu là đừng có dẫn đệ theo rồi...”

“Không dẫn theo thì thôi! Lần sau đệ cũng chẳng lạ gì mà theo nữa!” Vốn dĩ Khúc Doãn Thiệu cũng đang bực tức, nên chưa gì đã gây gổ với nàng ấy rồi.

Khúc Ngưng Hê tạm biệt Đinh Tuyết Quỳ. Trước khi đi, nàng cũng không nói đến chuyện đã xảy ra ở lầu hai.

Đinh Vân Phúc là Tứ tỷ của nàng ấy, nói thế nào thì, nàng mà kể chuyện ấy ra, cũng không được hay cho lắm.

Dù sao thì, sau khi Đinh Tuyết Quỳ về nhà, nàng ấy cũng sẽ được nghe kể lại thôi.

Có lẽ hôm nay là ngày không hợp đi ra ngoài nhất, thế nên, mấy cái chuyện nhỏ ngoài ý muốn thế này mới xảy ra liên tục như thế.

...

Sau khi về phủ, nàng kể lại một lượt những gì đã xảy ra, quả nhiên, nàng lại bị người lớn trách cứ.

“Sao lại đánh nhau với nó?” Chu thị ra vẻ mẹ hiền, vội vàng ôm lấy Khúc Doãn Thiệu, cẩn thận kiểm tra, hỏi han: “Có bị thương ở đâu không?”

“Hai người các con làm tỷ tỷ kiểu gì thế hả?” Khúc Viên Thành căng mặt, cau mày quát rồi lại chất vấn: “Có mỗi một đệ

đệ thôi mà cũng không chăm sóc được!”

Khúc Thiên Nhân mở miệng giải thích: “Cha, lúc con qua đó thì họ đã đánh nhau rồi...”

“Im miệng!” Khúc Viên Thành ngắt lời nàng ấy: “Tam lang còn nhỏ, các con ra ngoài chơi như thế, sao có thể bỏ đệ đệ lại một mình mà đi chơi cho được?”

Ông ta quay đi bảo ma ma gọi Diệp di nương đến.

Khiến di nương của mình cũng phải nghe dạy dỗ theo, Khúc Thiên Nhân mím môi, đỏ mắt.

Khúc Viên Thành càng nghĩ thì lại càng thấy giận, thế là ông ta chỉ thẳng vào mặt Khúc Ngưng Hề mà mắng: “Lần này là tên hỗn hào Khang Trinh Hạo, nếu đổi thành chuyện gì khác ngoài ý muốn, ai gánh vác nỗi đây?”

Lữ Quốc công rất vô lý. Lần trước đã dây dưa mãi không dứt, bị không biết bao nhiêu là người cười chê rồi.

Phiền não trong lòng Khúc Viên Thành chất đầy một bụng, muốn phạt hai tỷ muội đến từ đường để họ tự kiểm điểm.

“Cha gọi người khác là hỗn hào, thế cha có biết người ngoài đối xử với Tam lang như thế nào hay không?”

Hôm nay Khúc Ngưng Hề có hơi mệt mỏi, không muốn đến từ đường. Nàng nói: “Ma ma và thư đồng cũng can ngăn không nổi. Thế chẳng lẽ đệ ấy không hỗn hào à?”

Nói một câu không hợp là ra tay đánh ngay, phu tử dạy học ở nhà đã cảnh báo trước rồi, nhưng ai cũng bịt tai không chịu nghe.

Người ngoài ai cũng nói rằng, Tam lang Khúc gia ấy à, sớm muộn gì thì cũng sẽ chỉ được cái mã “quần là áo lụa” mà thôi.

Mười một tuổi, nói nhỏ không nhỏ, nhất là đã qua giai đoạn vỡ lòng rồi, cứ như vậy mãi thì sẽ ra sao đây?

“Đại tỷ tỷ, tỷ dựa vào đây mà dám nói ta như vậy!” Khúc Doãn Thiệu không thể tin nổi, cậu ta giận đến mức đập tách đĩa.

Sắc mặt Chu thị cũng trầm xuống: “Văn Du, con còn dám mạnh miệng. Tiếc thay cho Tam lang, thằng bé coi con là trưởng tử, thế mà con lại đối xử với đệ đệ của mình như vậy!”

“Đệ ấy cũng dám ném tách đĩa rồi kia kìa!” Khúc Ngưng Hề ngược mắt nhìn Chu thị, nàng hỏi: “Mẹ cho rằng, Tam lang mà gặp lại Khang Trinh Hạo thì sẽ hòa hợp với thằng bé được à?”

“Không thể nào!” Khúc Doãn Thiệu siết chặt nắm đấm: “Tất nhiên là ta phải đánh cậu ta rồi!”

Câu trả lời này hoàn toàn nằm trong dự đoán.

“Ra tay mà không chịu suy nghĩ gì, dễ kích động, dễ nổi giận.” Nói trắng ra là ngu xuẩn đấy.

Bản tính của Khúc Doãn Thiệu không xấu, nhưng quả thật là cậu ta không thông minh. Cậu ta chưa từng dùng não để mà suy nghĩ, chỉ toàn làm theo bản năng.

Mặc dù đối phương chủ động khiêu khích, nhưng cậu ta cũng sẽ nhảy xuống mà không hề do dự gì, cậu ta chẳng có một chút xíu cách thức nào để đối phó với những lời nói ấy cả, rất phiền phức.

Lần đánh nhau trước đó còn cách lần này chưa được bao lâu. Tuy nói là, giữa mấy đứa trẻ với nhau, “ấu đả” nho nhỏ thế là

chuyện bình thường, nhưng mà, đã làm ra những việc như thế này rồi mà còn muốn bái phỏng lương sư nữa kia á?

Dĩ nhiên là, trong đó cũng có một phần công lao không nhỏ của phụ mẫu, là do sức mạnh mà bọn họ mang đến cho cậu ta, có người giải quyết hết mọi rắc rối cho cậu ta nên cậu ta mới chẳng kiêng dè gì như thế.

Khúc Ngưng Hề có tính cách mềm mỏng, bình thường chưa từng chống đối người khác ngay trước mặt họ như thế này. Nhưng hôm nay nàng lại nói nhiều thêm đôi câu, chọc cho Khúc Viên Thành “thẹn quá hóa giận”.

Ông ta đang muốn trút giận, thì Trần quản gia chạy đến Hàm Xương đường bẩm báo, nói rằng Đại Trưởng Công chúa phái người đến nhận lỗi, đang chờ ở bên ngoài.

“Ai? Nhận lỗi cái gì?” Khúc Viên Thành nuốt lửa giận xuống.

Trần quản gia nhìn về phía Khúc Ngưng Hề rồi trả lời: “Là nhận lỗi với Đại cô nương.”

Khúc Ngưng Hề không ngờ bên phía phủ Công chúa lại hành động nhanh đến thế.

Có điều, cũng phải thôi, có không ít người theo sát bên cạnh Đinh Vân Phúc mà. Mặc dù không cần nàng ta làm gì, nhưng chắc chắn là sẽ báo cho người nhà của nàng ta biết.

Với tốc độ tạt lỗi nhanh chóng như thế này, lẽ nào là đã “làm mãi thành quen” rồi à?

Khúc Viên Thành cho Trần quản gia mời người đến phòng chính, còn mình thì đi một mạch đến đó, ông ta muốn nghe thử xem đã xảy ra chuyện gì.

Tính tình Đinh Vân Phúc khác thường. Đại Trưởng Công chúa cũng không phải là người mẹ ỷ thân phận của mình mà “bắt nạt” người khác.

Bà ấy biết chuyện đã xảy ra ở Bảo Khiếu các, nghĩ rằng Khúc Ngưng Hề không nên mua lại bàn cờ đó nên mới ra lệnh cho người đưa quà đến nhận lỗi, không chỉ có thế, bà ấy còn đưa thêm một lá thư do chính tay bà ấy viết nữa.

Khúc Ngưng Hề là phận con phận cháu, nào dám để đích thân Đại Trưởng Công chúa nói xin lỗi mình như thế. Có phong thư này, cũng đã đủ để thấy thành ý từ bà ấy rồi.

Có điều... Từ cách sử dụng ngôn từ, không khó để nhìn ra được rằng, dù có là bậc tôn quý như Đại Trưởng Công chúa đi chăng nữa, thì khi đối diện với con cái của mình, họ cũng sẽ vì sinh lòng áy náy và cung chiêu mà “thiên vị” con mình hơn.

Ba tuổi rưỡi Đinh Vân Phúc đã bị lạc. Mười hai tuổi mới được tìm về lại. Từ lúc còn bé tí cho đến khi trở thành một đứa trẻ nhỏ, cha mẹ nàng ta hoàn toàn vắng mặt trong giai đoạn này.

Đại Trưởng Công chúa tự cho rằng, bà ấy phải chịu một phần trách nhiệm rất to lớn trong việc tính tình của con gái mình trở nên như thế này.

Khúc Ngưng Hề không bị vu oan. Chuyện không vui lúc đó đã tan biến đi, không đến nỗi cứ nhất quyết một hai phải so đo.

Nàng nhận lấy quà tạ lỗi của Đại Trưởng Công chúa, lại trấn an vài câu rồi mới tiễn người chuyển lời đi.

Mọi chuyện đã dừng lại ở đây. Chắc hẳn là sau này, nàng cũng sẽ không có tiếp xúc gì với Đinh Vân Phúc nữa.

Sau khi Khúc Viên Thành biết chuyện đã xảy ra ở Bảo Khiếu các, ông ta cảm thấy rất hài lòng trước việc “biết thời thế” của

nàng.

Đinh Tứ cô nương làm hư hỏng, làm đổ bể đổ mà lại không muốn bồi thường, bọn họ thì bồi thường thay cho. Tốt xấu đã rõ.

Bấy giờ, ông ta cũng không trách cứ nàng vì chuyện Tam lang đánh nhau nữa, chỉ nói Khúc Ngưng Hề trông chừng tiểu đệ nhiều hơn, đừng hà khắc như vậy.

Khúc Ngưng Hề “bịt tai không nghe”: “Đã mấy ngày trời không thỉnh an cô mẩu. Con tính ngày mai vào cung một chuyến. Cha có gì muốn căn dặn hay không?”

Khúc Viên Thành có thể căn dặn gì nữa đây? Chẳng qua là, ông ta cũng chỉ nói nàng nhớ phải nói năng cho cẩn thận mà thôi.

Ánh Sở đứng một bên lặng lẽ quan sát. An Vĩnh Hầu thân là bào đệ của Hoàng hậu, nhưng ông ta lại không nắm chút thực quyền nào, tất cả đều có lý do của nó.

Có lẽ, việc to lớn nhất mà ông ta từng đóng góp đó chính là, sinh ra được một nữ nhi như hoa như ngọc chẳng?

Tất nhiên là, từ lâu, Khúc Hoàng hậu đã chẳng còn màng đến sự giúp đỡ của vị đệ đệ này rồi. Bà ta phái người dạy dỗ cháu gái, lôi kéo quan hệ thông gia có khi còn mang lại hiệu quả cao hơn ấy chứ.

...

Về lại Hồi Thanh Uyển, Khúc Ngưng Hề thay sang một bộ đồ khác.

Ngân Hạnh đánh giá vẻ mặt của nàng, hơi nghiêng đầu hỏi: “Tiểu thư có tâm sự à?”

“Không có gì đâu.” Khúc Ngưng Hề lắc đầu phủ nhận, cũng chỉ là vài phỏng đoán vô căn cứ mà thôi.

Hơn nữa, lại còn là phỏng đoán không thể nói ra thành lời.

Có lúc, Khúc Ngưng Hề cảm thấy nàng chỉ đang nghĩ lung tung thôi.

Để mọi chuyện êm xuôi và ổn thoả, nàng còn phải viết thư tình nữa chứ.

Thái tử điện hạ không vội, nhưng còn nàng, nàng cũng không thể nói cái gì mà mình cũng không nhớ hẳn được.

Ngân Hạnh không hỏi nhiều nữa, chỉ hơi lẩm bẩm trong miệng rằng: “Em cảm thấy, hình như Ngân Bình đang có tâm sự gì ấy ạ.”

“Ngân Bình à?” Khúc Ngưng Hề quay đầu sang mà nhìn nàng ấy.

Ngân Hạnh cầm lược bằng sừng dê lên và nói: “Gần đây cứ thấy nàng ấy là lạ...”

Khúc Ngưng Hề sợ Ánh Sở không cẩn thận mà để lộ tẩy, bèn thuận miệng hỏi tiếp: “Lạ như thế nào?”

“Em không nói ra được.” Ngân Hạnh cười trộm: “Hình như là... tốt hơn so với lúc trước?”

Ít nhất là cũng không đẩy việc của tiểu thư sang cho nàng ấy nữa.

Khúc Ngưng Hề yên tâm. Ngân Bình và Ngân Hạnh ở chung một phòng, chỉ cần Ngân Hạnh không phát hiện ra, thì có lẽ là Tôn ma ma càng không biết gì.

Hồng duy trì về “ái mộ Thái tử”, Khúc Ngưng Hề ngồi vào thư án, cầm bút lông lên mà khổ sở nghĩ suy.

Năng lực sáng tác cạn kiệt thật đấy, chẳng biết phải viết làm sao nữa. Nàng không có thiên phú làm thơ.

Huống chi đây còn là thư tình.

Khúc Ngưng Hề khổ não không thôi, nàng nhìn vào kệ sách sau lưng đến gần người ra. Căn bản là, tiểu thư khuê các chẳng đụng gì đến thư tình cả, bây giờ muốn viết đôi ba câu mà cũng không biết nên viết thế nào.

Đang lúc “mặt ử mày chau”, Ánh Sở thò đầu vào từ bên ngoài.

“Tiểu thư...” Nàng ấy lại gần, nhỏ giọng nói: “Chủ tử nghe nói tiểu thư muốn viết thư cho mình, nên ngài ấy muốn mời tiểu thư lên thuyền chơi đêm.”

“Cái gì cơ?” Khúc Ngưng Hề hơi sửng sốt.

Nàng lại liếc mắt ra nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ. Hào quang đầy trời, hoàng hôn đang dần buông xuống.

Chuyện này xảy ra quá bất ngờ, nàng vô thức lắc đầu từ chối: “Thái tử có nhã hứng quá, ta đi để làm gì...”

“Điện hạ nói là muốn tận mắt nhìn tiểu thư viết thơ.” Ánh Sở giải thích.

Khúc Ngưng Hề kinh ngạc. Bùi Ứng Tiêu có còn là người không vậy? Muốn nhìn một cô nương viết thư tình cho mình ở ngay trước mặt mình sao?

Ngượng thì không phải là ngượng, chủ yếu là... nàng không viết được.

Ánh Sở ngẫm nghĩ một lát, nàng ấy cho là không cần thiết phải giấu giếm làm gì: “Tiểu thư, sau giờ Tý sẽ đến minh thọ [*] của Nguyên Hậu.”

[*] **Minh thọ** là sinh nhật/sinh thần của người đã chết.

Tiên Hoàng hậu, đích mẫu của Bùi Ứng Tiêu, còn nàng là cháu gái của kế Hoàng hậu.

Khúc Ngưng Hề trợn tròn mắt. Nàng càng không dám đi làm gì nữa, nên nàng vội nói: “Ánh Sở, ban đêm ta cũng không tiện ra ngoài. Tôn ma ma và Ngân Hạnh sẽ phát hiện...”

“Tiểu thư không cần phải lo, sẽ có người tiếp ứng. Em hỗ trợ dịch dung là được. Tiểu thư cứ đi đi.” Ánh Sở ra vẻ cực kỳ đáng tin.

Khúc Ngưng Hề hơi ghen hòng: “Đông Cung đúng là nhiều nhân tài...”

Không còn cách nào khác, nàng không thể không thay xiêm y ra, để mặc cho Ánh Sở “bôi bôi trét trét” trên mặt, sau đó là một màn “đổi trắng thay đen”.

Người đến tiếp ứng là nữ, có lẽ nàng ta cũng có võ nghệ, nàng ta vào Hồi Thanh Uyển mà như đi vào chốn không người.

Vì chỉ là thay đổi tạm thời, nên Ánh Sở chỉ làm cho nàng ta giống Khúc Ngưng Hề đến năm, sáu phần mà thôi. Dưới ánh đèn mờ tối, không có cách nào có thể nhìn rõ được.

Không dịch dung cả mặt, việc này rất tốn thời gian.

Chủ tớ hai người thuận lợi ra khỏi phủ An Vĩnh Hầu. Sau khi lên xe ngựa, Ánh Sở tẩy lớp hóa trang trên mặt Khúc Ngưng Hề ngay.

“Em giúp tiểu thư thoa chút phấn nhé?” Ánh Sở vừa chạm tay vào mặt nàng, thì đôi mắt nàng ấy đã tỏa ra một thứ ánh sáng không giống bình thường.

Nàng ấy rất tập trung: “Từng có rất nhiều khuôn mặt đã qua tay em, nhưng làn da nõn nà như tiểu thư... thì thật sự là rất hiếm thấy.”

Chỉ cần thoa ít phấn lên thôi mà đã nổi bật lên sắc trắng hồng, mặt mày nàng cũng tỏa sáng.

Trong lòng Khúc Ngưng Hề lo lắng bất an: “Ánh Sở, hôm đó, sau dẫn thần [*] của Nguyên Hậu... tâm trạng của điện hạ thế nào?”

[*] ***Dẫn thần*** ở đây được dùng để kỷ niệm ngày sinh của một người.

Ánh Sở bị hỏi như thế, chỉ biết lắc đầu nói: “Em không phải người hầu thiếp thân nên không biết. Hình như lúc nào điện hạ cũng chỉ tự chờ cho qua thôi.”

Nghe có vẻ không ổn cho lắm.

Trong cung có lời đồn rằng, Nguyên Hậu bị kế Hoàng hậu hại chết, lúc ấy Khúc Hoàng hậu vẫn chỉ là phi tử thôi.

Mẫu hậu của mình chết oan, vào ngày minh thọ của bà, liệu hẳn có nghĩ đến chuyện làm lễ truy điệu thật hoành tráng hay không? Bùi Ứng Tiêu không “đại khai sát giới” là đã tốt lắm rồi.

Khúc Ngưng Hề lên xe ngựa nhỏ, được đưa đến hồ Xuân La. Vừa hay bấy giờ “mặt hồ đã gặp ánh chiều tà”. Ánh mặt trời hoàng hôn lấp ló nơi cuối chân trời đỏ như máu, cả mặt hồ lấp lánh bởi những đốm sáng màu cam nhỏ vụn.

Có một chiếc thuyền hoa lặng lẽ đậu sát bờ hồ.

Sau khi leo lên thuyền, Khúc Ngưng Hề đã trông thấy vài gương mặt quen thuộc; Minh Ân, Dung Nguyệt, Nhân Thanh, họ cũng đang phục vụ ở bên ngoài, chỉ để cho một mình nàng vào trong.

Khăn gắm trong lòng bàn tay bị siết chặt. Khúc Ngưng Hề ra vẻ bình tĩnh mà bước vào bên trong khoang thuyền.

Màn sa rủ xuống, ánh tà dương lấp ló, Bùi Ứng Tiêu nhìn ra bên ngoài ô cửa sổ, sống mũi hắt thẳng cao, lông mày hơi nhướng lên, nhìn hắt tựa như tiên quân ở thủy vực này vậy.

Bất cứ lúc nào cũng có thể “đạp gió” mà đi.

Khúc Ngưng Hề nhìn hắt, hắt quay lại. Hàng mi của hắt dài, còn nốt ruồi dưới mắt như muốn hút hồn người ta.

Dung mạo đẹp đẽ, nhưng nét mặt lại như mặt hồ phủ sương lạnh giá.

Thái tử điện hạ chỉ tháo võ bọc xuống khi ở trước mặt nàng... Thật là đáng sợ...

“Nghe nói ngươi muốn viết thơ cho cô à?” Bùi Ứng Tiêu nhìn thẳng vào nàng, ánh mắt hắt thăm thăm sâu.

Chân Khúc Ngưng Hề mềm nhũn, quyết định xin tha sớm cho kịp lúc: “Thần nữ... Trong đầu thần nữ chỉ toàn là điện hạ, không còn chứa đựng thêm được gì nữa...”

Một chữ cũng không rặn ra nổi luôn.

Chương 16: Thư Tình

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề ngồi vào phía đối diện với Bùi Ứng Tiêu.

Cũng may là hắn không gọi người vào mài mực ngay, chỉ nói nàng ngâm ngay một bài thơ thôi.

Bấy giờ đã là thời gian dùng bữa tối, trên thuyền hoa cũng đã chuẩn bị một mâm thuyền yến.

Cá tôm tươi ngon, ngó sen xào, tất cả các nguyên liệu nấu ăn tươi ngon đều được lấy ở hồ Xuân La.

Khúc Ngưng Hề cầm đũa lên, có phần khó mà nuốt nổi. Đây là lần đầu nàng ngồi dùng bữa cùng với Thái tử, mà bên cạnh lại chẳng có lấy một người nào cả.

Quả thật là xung quanh có phần yên ắng quá...

Văn Du ơi là Văn Du, nàng với con cá trong đĩa có khác gì nhau không?

Khó khăn lắm mới ăn xong. Bùi Ứng Tiêu đứng dậy rời khỏi bàn ăn trước, hắn đi ra ngoài khoang thuyền, men theo cầu thang gỗ đỏ mà đi lên lầu hai.

Không cần có ai nhắc nhở, Khúc Ngưng Hề cũng vội vàng lên theo.

Lầu hai thuyền hoa là khoang thuyền lộ thiên, xung quanh là lan can khắc hoa gỗ, gió đêm thổi nhẹ nhẹ, tầm nhìn rất thoáng đãng.

Nơi này có trái thảm nhung tuyệt đẹp, đèn lồng treo cao, trông giống nơi uống trà, nghe nhạc thưởng vũ.

Hiển nhiên là hôm nay không có nhạc nữ, vũ cơ gì, chỉ có mỗi mình Khúc Ngưng Hề nàng mà thôi.

Nàng thấy Bùi Ứng Tiêu ngồi xuống vị trí chủ tọa. Bàn vuông thấp, trên thảm bày nệm mềm mại. Ban đầu có hơi ngập ngừng, nhưng rồi nàng vẫn đi đến bên cạnh hắn, ngồi xuống chỗ ở sát bên chỗ chủ tọa.

Bởi vì nàng cảm thấy mình không hợp ngồi ở chỗ dành cho quan khách, mà ở đây còn không có ai khác, nên nàng cũng không ngồi cách Bùi Ứng Tiêu quá xa.

Hồ Xuân La đã sớm “đắm mình” trong hoàng hôn trầm lắng. Tuy rằng bây giờ vẫn còn sớm, nhưng xung quanh lại không có đèn đuốc gì, chỉ có chiếc thuyền hoa sáng đèn này là đang ở giữa hồ thôi.

Hai người Dung Nguyệt, Nhàn Thanh bưng mâm lên. Trên mâm bày mấy bầu rượu, vài món ăn, có cả trái cây và bánh trái nữa.

Khúc Ngưng Hề chủ động rót rượu đầy chén cho Bùi Ứng Tiêu, chén rượu vừa đầy là ngón trỏ của hắn đã gõ nhẹ lên bình rượu, hắn hỏi nàng rằng: “Biết uống rượu không?”

Câu hỏi này nghe có vẻ... đang muốn cho nàng uống à?

Vào các ngày lễ tết, Khúc Ngưng Hề cũng sẽ uống một hay hai chén, không uống nhiều thì sẽ không sao cả.

Huống chi hôm nay lại còn như thế này nữa, nàng cũng không dám chối từ hắn.

“Thần nữ kính diện hạ một ly.”

Khúc Ngưng Hề rót rượu vào chén gần nàng. Mùi rượu mát lạnh nồng đậm, nàng cầm chén rượu lên, hướng về phía Bùi Ứng Tiêu.

Sau đó, dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, nàng ngửa đầu uống cạn một hơi.

“Ngươi dứt khoát thật đấy...” Bùi Ứng Tiêu hơi nhướn mày, lại nói tiếp: “Lẽ nào ngươi đang hy vọng rằng, tự chuốc say mình rồi thì sẽ không cần phải viết thơ nữa à?”

“...” Khúc Ngưng Hề mím cánh môi ươn ướt của mình. Sao nàng lại không nghĩ đến chuyện này thế nhỉ?

Có điều, có cô nương nhà nào dám uống say khi đang ở bên cạnh một nam nhân đâu chứ? Còn chẳng có nha hoàn hay ma ma nào đi theo, mà Ánh Sở cũng là người của hắn...

Mặc dù nàng không cho là Bùi Ứng Tiêu sẽ làm gì đó, nhưng, ít nhiều gì thì cũng nên đề phòng một chút, lỡ chẳng may nàng say rồi bị hắn bẻ cổ thì sao...

Khúc Ngưng Hề không uống nữa.

Bùi Ứng Tiêu căn dặn Dung Nguyệt mài mực ở bàn bên cạnh. Giấy, bút và mực đều đã có đủ, chỉ còn chờ xem nàng viết thơ ngay tại chỗ thôi.

Không có gì có thể gây khó dễ cho nàng hơn là chuyện này.

Khúc Ngưng Hề ngoan ngoãn qua đó ngồi. Tay nhận bút lông, sống lưng thẳng tắp, eo thon mảnh khảnh.

Dung Nguyệt đã quen mài mực, chẳng bao lâu đã chuẩn bị xong mực nước vừa đủ đậm, và rồi cũng khom lưng lui xuống.

Bùi Ứng Tiêu ngồi một bên, hần tự rót rượu, tự uống, thản nhiên nhìn nàng và nói: “Viết đi.”

Khúc Ngưng Hề cũng từng đọc sách mấy năm, luyện chữ rất khéo.

Nhưng điều này lại không đồng nghĩa với việc... nàng cũng sẽ biết ngâm thơ làm phú, vì việc này cần có linh cảm, cần phải có năng lực biểu lộ cảm xúc, chứ không phải chỉ cần biết chữ thôi là có thể viết trôi chảy.

Huống chi đây còn là... thư tình nữa...

Nói chung, biểu hiện của nàng trông chẳng thoải mái gì cho cam, mặt mày ủ ê, trông không khác gì so với đám học trò bị phụ tử bắt ở lại trong lớp một mình.

Bùi Ứng Tiêu gác tay lên bàn, vừa nhìn nàng vừa như đang suy nghĩ gì đó, trông hần rất kiên nhẫn, không nói lấy một lời thúc giục nào cả.

Khúc Ngưng Hề lè mề một lúc lâu, sau cùng, nàng hạ quyết tâm, phát huy bừa.

Một hơi viết liền ba, bốn câu.

“Mang qua đây cho cô xem.” Bùi Ứng Tiêu ngoắc tay với nàng.

Khúc Ngưng Hề vừa ôm hy vọng rằng hần sẽ cứ thế mà bỏ qua cho nàng, vừa đưa tờ giấy lên: “Mời điện hạ xem qua.”

Vốn dĩ Bùi Ứng Tiêu còn đang cảm thấy không vui, nhưng khi nhìn thấy cái gọi là “thư tình” trong tay mình, hần lại không nhịn được mà cười nhẹ thành tiếng.

Vừa thẳng thắn, vừa vụng về, quả nhiên là nàng đã cố gắng rất nhiều.

“Khúc cô nương nhiệt tình, to gan, quả nhiên là khác biệt hoàn toàn so với người ngoài.” Giọng hân trong trẻo, nghe như đang khen ngợi.

Là so với người ngoài nào cơ? Khúc Ngưng Hề nhỏ giọng giải thích: “Người ái mộ điện hạ rất là đông, có thêm một người như thần nữ thì cũng chẳng đáng là bao, thơ viết không hay lắm, nhưng tâm ý dành cho ngài lại là thật...”

Hắn nhướng mày, liếc mắt nhìn tiểu cô nương không biết lợi biết hại trước mắt mình.

Ngậm miệng mở miệng đều tỏ ý ái mộ.

Gương mặt trái xoan, má đào mềm mại mọng nước, lẽ nào nàng không sợ bị người khác “gặm” một cái rồi “nuốt sống” hay sao?

Trong màn đêm, có một con chim bồ câu đập nước mà bay, bay thẳng về hướng thuyền hoa giữa hồ.

Nó đậu vào trong tay Minh Ân để truyền tin.

Chỉ một chốc lát sau, Minh Ân đã đi đến nhắc nhở: “Điện hạ, biểu tiểu thư đến tìm.”

Đại Trưởng Công chúa và Thái tử là cô họ thân, song, có thể tìm hắn trực tiếp như thế này, thì chỉ có họ ngoại Lục gia của Bùi Ứng Tiêu mà thôi.

Bọn họ thân thiết hơn.

Tiên Hoàng hậu lại là con cháu Lục gia, dĩ nhiên là trong minh thọ của bà, bọn họ sẽ có lời muốn truyền.

Khúc Ngưng Hề biết Lục Diễm Hoa đến thì vội nói: “Điện hạ phái thuyền nhỏ đưa thần nữ lên bờ đi, tránh làm phiền các ngài

gặp nhau.”

Bùi Ứng Tiêu nghe vậy, hần cười mà như không cười: “Người ngoan đến thế cơ à?”

“Đây là chuyện Văn Du nên làm.” Khúc Ngưng Hề tỏ ra ngoan ngoãn, biết thời thế.

“Ồ?” Đôi mắt hẹp dài của Bùi Ứng Tiêu cong cong, ngón tay thon dài mân mê hai gò má nàng, thậm chí là còn hơi bóp nhẹ vài cái: “Tiểu Văn Du thật là ngoan.”

“Ơ?”

Bỗng nhiên nàng bị hần bóp mặt như thế, khó lòng mà phản ứng lại kịp.

Hơn thế nữa, nhũ danh của nàng được hần thốt ra khỏi miệng như thế nghe thật là... dọa người quá đi mất!

Tim Khúc Ngưng Hề giật thót, nàng chỉ muốn gỡ tay Bùi Ứng Tiêu xuống ngay thôi.

Nhưng... gạt đi lại có nghĩa là cự tuyệt, nàng có phần hơi do dự, thấy gạt đi không được mà để yên như thế cũng không xong, nên cứ cầm tay hần trong lòng bàn tay mình như thế.

Nàng bọc lấy tay hần bằng bàn tay nho nhỏ của mình, còn đầu thì hơi cúi xuống, lấp ba lấp bắp: “Văn Du, Văn Du không mong gì khác, chỉ âm thầm vui vẻ... là được rồi.”

Bùi Ứng Tiêu nhìn nàng, đầu ngón tay hầy còn lưu lại cảm giác mềm mại mịn màng.

Hần chậm rãi rút tay về, né người gọi Minh Ân đến, sắp xếp người đưa nàng trở về phủ.

Cuối cùng Khúc Ngưng Hề cũng thoát thân thành công, nhưng nàng không dám để lộ tâm tình, mà chỉ len lén thở phào nhẹ nhõm.

Nàng lặng lẽ xuống thuyền nhỏ, được đưa lên bờ, rồi lại ngồi xe ngựa để về phủ, bấy giờ, lòng nàng mới bình ổn lại được một chút.

Nàng đã quen với quy tắc cũ, không ngờ lại còn có ngày len la lén lút, ban đêm ra ngoài hẹn hò với nam nhân như thế này.

Mà người kia lại còn là Thái tử nữa chứ!

Bọn họ cũng không phải là đang hẹn hò thật, nhưng nguy hiểm tiềm ẩn bên trong cũng không khác là bao.

Tại triều Đại Hoàn, nam nữ có thể cùng đi với nhau, có điều, phải đi một cách công khai, hai bên đều “quang minh lỗi lạc”.

Nếu như cứ len lén lút lút, chắc chắn là sẽ bị nói sau lưng, thể diện cũng không còn.

Khúc Ngưng Hề quay về phủ một cách thuận lợi, thoáng cái, cô nương thay thế cho nàng đã không thấy tăm hơi đâu. Tôn ma ma và Ngân Hạnh cũng hoàn toàn không phát hiện ra được vấn đề gì.

Ánh Sở lại hầu nàng rửa mặt gội đầu. Khúc Ngưng Hề rất mệt mỏi, lên giường là ngủ ngay.

Nàng không còn sự lựa chọn nào khác, những chuyện này đều là cái giá của việc đánh lừa Bùi Ứng Tiêu.

Những gì mà nàng đã nói ở đài Lạc Huỳnh hôm đó, nàng đã không thể thu về được nữa rồi.

...

Ngày tiếp theo, Khúc Ngưng Hề bò dậy mà tinh thần hoảng hốt, nhưng nàng vẫn trình tể bài tiến cung như ý định trước đó.

Từ ngày Tết Thượng ty đó, sau khi Nhị Hoàng tử bày mưu để được ngồi chung xe với nàng, nàng sợ Hoàng hậu “giận cá chém thớt” nên đã lâu không đến thỉnh an.

Nhưng cứ trốn tránh mãi cũng không phải là cách.

Khúc Ngưng Hề xuất hiện ở cung Phù Đan, gặp Hoàng hậu theo quy tắc.

Khúc Hoàng hậu không lôi chuyện cũ ra để nói và cũng không truy cứu việc ngồi chung xe, bởi Nhị Hoàng tử không còn khẳng khái đòi lấy biểu muội làm thê nữa.

Nhi tử bà ta đã tỉnh ngộ, điều này khiến cho tâm tình của bà ta tốt hơn nhiều.

Huống chi, trước mắt thì việc quan trọng nhất đó chính là, quyền chủ trì lễ Vạn Thần. Bà ta không còn tâm trí đâu mà lo lắng cho những chuyện cỏn con khác.

Lễ Vạn Thần là ngày lễ quan trọng, là ngày mà thiên tử cùng với thần dân cúng tế cầu phúc, lễ bái chư thần thiên địa.

Ngày lễ này phải được chuẩn bị trước hai tháng. Người chủ trì có thể điều khiển Lễ bộ, dòng họ hoàng thất cũng phải phối hợp theo.

Dĩ nhiên người có tiếng nói nhất trong triều là cái vị ở Đông Cung kia rồi, nhưng bộ hạ vẫn chưa đồng ý ngay.

Vì thế mà Khúc Hoàng hậu cũng chưa chịu bỏ qua.

Thậm chí là bà ta còn đã có cách.

“Trời cao cũng đang giúp bốn cung.”

Khúc Hoàng hậu gảy móng tay, khẽ nở nụ cười, bà ta nói: “Tú Tương nhặt được một lá thư tình ở Ngự hoa viên, là viết cho cái vị trong Đông Cung kia.”

“Thư tình ạ?” Giờ đây, chỉ cần nghe đến từ này thôi là đầu Khúc Ngưng Hề lại thấy đau.

Tú Tương là đại cung nữ đắc lực bên cạnh Hoàng hậu, nàng ta cười nói tiếp: “Thái tử phong thần anh tuấn, bây giờ vẫn chưa lập Thái tử phi, tinh thần đám hạ nhân cũng không yên. Trước đêm lễ Vạn Thần còn mập mờ với cung nữ, nói nghiêm trọng hơn thì đây là hành vi uế loạn cung đình.”

Quả là tội lớn!

Khúc Ngưng Hề chợt cảm thấy tò mò: “Là lá thư tình thế nào vậy?” Có thể một chiêu đập chết Bùi Ứng Tiêu được chăng?

“Đại tiểu thư, lá thư tình kia được viết bằng chữ trâm hoa nhỏ nhắn xinh đẹp, rõ ràng là có tình ý mà!” Tú Tương vừa tắc lưỡi vừa lắc đầu, nói: “Đã đưa đến tận tay bệ hạ rồi, sẽ để mặc cho bệ hạ quyết định.”

Trùng hợp đến vậy à?

Thư tình đêm qua nàng viết, nàng cũng cố ý dùng chữ trâm hoa nhỏ mà bình thường nàng không hay dùng.

Chắc chỉ là trùng hợp thôi nhỉ?

Khúc Ngưng Hề thấp thỏm bất an. Bất thành linh, nàng nghe thấy ngoài cung điện vang lên tiếng thông báo đồng dục của công công...

“Bệ hạ giá lâm...”

“Thái tử điện hạ giá lâm...”

Đang là thời điểm quan trọng, rất khó để không nghi ngờ, thế nên, sau khi cầm được lá thư tình trong tay, cả hai người đều chạy đến cung Phù Đan!

Khóe miệng Khúc Hoàng hậu nhếch lên, bày ra dáng vẻ chuẩn bị so tài, dẫn đầu đi đến tận cửa nghênh đón họ.

Khúc Ngưng Hê hoảng sợ đến bất động, lòng bàn tay nàng cũng đổ đầy mồ hôi.

Nếu là của nàng thật, thì rất nhanh thôi, bút tích của nàng sẽ bị phát hiện ra mất...

Chương 17: Gặp Thái Tử

DTV-EBOOK

Đúng là vì lá thư tình kia nên Thiên Khánh Đế mới bãi giá đến cung Phù Đan.

Nhưng Hoàng hậu đã đến trễ một bước. Ngay lúc thiết triều hôm nay, ở trước mặt toàn thể văn võ bá quan, ông ta đã quyết định Thái tử sẽ là người chịu trách nhiệm tổ chức lễ Vạn Thần năm nay.

Nhưng còn chưa quá giờ trưa, ông ta lại nhận được lá thư như thế kia ở Ngự thư phòng.

Thánh chỉ đã hạ, miệng vàng lời ngọc, há có thể thay đổi nhanh như thế?

Thiên Khánh Đế ngồi xuống, hỏi nhỏ rằng: “Hoàng hậu đã tìm ra được cung nữ đó hay chưa?”

“Chưa.” Khúc Hoàng hậu đứng bên cạnh ông ta, bà ta trả lời: “Ban đầu thần thiếp định tìm ra xem người đó là ai trước, nào ngờ Tú Tương lại không thận trọng như thế, thần thiếp cũng có chút bất ngờ.”

Đúng thật là bà ta muốn tìm ra người đó. Nhân chứng vật chứng đầy đủ là tốt nhất, nhưng e là sẽ không kịp.

Nào ngờ, dầu đã vội vàng đem lá thư tình kia đến Ngự thư phòng nhưng cũng vẫn không kịp, lúc thiết triều, đã chọn được người chịu trách nhiệm.

Thiên Khánh Đế nhìn về phía Bùi Ứng Tiêu: “Huấn Đình, con tự nhìn một cái đi.”

Bùi Huấn Đình là tên tự của Bùi Ứng Tiêu. Hôm nay, ngoại trừ Thiên Khánh Đế ra thì chẳng có mấy ai có thể gọi hắn như vậy nữa.

Hôm nay hắn mặc một bộ áo bào Quảng Hàn hoa văn hình mây, tư thế ngồi nghiêm chỉnh, hắn phẩy nhẹ ống tay áo: “Nhi thần không biết.”

“Người ta cũng đã viết thư tình cho con rồi mà con còn nói là con không biết?” Thiên Khánh Đế rất không hài lòng với câu trả lời này.

Gương mặt như ngọc của Bùi Ứng Tiêu lộ ra vẻ không biết làm sao: “Là nhi thần xem xét không thấu đáo.”

Ném quả Phan Anh, minh châu khó lòng bị lu mờ, không có cách nào có thể ngăn cản được sự yêu thích của người ngoài.

Khúc Ngưng Hê ở dưới chỗ Hoàng hậu, nàng len lén quan sát hắn.

Ở trước mặt người khác, Thái tử điện hạ giấu đi vẻ sắc sảo, trông hắn giống như là một con mèo đã thu hết móng vuốt về, người ngoài nhìn vào thì còn lầm tưởng rằng hắn yếu ớt.

Đúng là dung nhan xuất sắc dễ đánh lừa người khác hơn, nhìn sơ qua, trông hắn có vẻ vô tội đến nhường ấy cơ mà.

“Con làm Thái tử, không khống chế được kẻ dưới, hỏi đến việc gì cũng không biết, thế thì còn ra thể thống gì nữa?” Giọng điệu của Thiên Khánh Đế nghe có phần hơi nghiêm khắc, ông ta nói: “Cả gan dám làm càn gửi thư trong cung, phải tìm ra nàng ta!”

“Bệ hạ...” Khúc Hoàng hậu nâng chén trà lên, đưa cho ông ta: “Là do thần thiếp quản lý không chặt chẽ. Chuyện xảy ra trong cung như thế này thì không thể trách Thái tử được.”

Thiên Khánh Đế nhận trà, rồi nói: “Viết thơ cho nó mà nó còn muốn phủi sạch trách nhiệm hay sao?”

Hai hàng chân mày của Bùi Ứng Tiêu hơi nhíu, mắt hẹp dài hơi khép lại: “Hôm qua...”

Hắn ngẫm nghĩ một lát rồi lại im lặng, không nói năng gì thêm.

Thịnh Đức công công đứng hầu một bên, cúi đầu nhắc nhở Thiên Khánh Đế: “Bệ hạ, hôm qua là minh thọ của Lục Hoàng hậu. E là Thái tử sẽ không trao đổi thơ từ gì với ai trong ngày đó đâu ạ...”

Sắc mặt Thiên Khánh Đế thay đổi, ném tách trà: “To gan!”

Đế vương giận dữ, mảnh sứ vỡ toang, tất cả mọi người trong cung Phù Đan đều im bật.

“Mang cung nữ đó đến trước mặt trẫm. Thịnh Đức! Địch thân người hãy đi đi!”

Gương mặt Thiên Khánh Đế chỉ toàn là vẻ không vui. Thịnh Đức công công không dám chậm trễ thêm một chút nào, bèn khom người đi ngay.

Vốn dĩ minh thọ của Lục Hoàng hậu không nên trôi qua một cách sơ sài như vậy. Có điều, năm đó bà đột ngột qua đời, bệ hạ hết sức đau buồn, nên không để cho hạ nhân nhắc đến bà, dù chỉ là một lần.

Dần dà, trừ ngày giỗ ra thì tất cả mọi thứ còn lại đều được giản lược hết, để tránh gợi lại chuyện cũ, khiến người ta đau lòng.

Thiên Khánh Đế muốn tra chuyện tờ thơ này, chắc chắn là người bị bắt sẽ bị xử lý rất nặng. Trái tim Khúc Ngưng Hề nháy

vọt lên đến tận cổ họng.

Nàng ở khá xa, không thể thấy rõ nên không cách nào có thể chắc chắn được rằng, liệu lá thư tình đó có phải là do nàng viết hay không.

Cũng có thứ mà Thịnh Đức công công nói không đúng, đó là, hôm qua Thái tử vẫn còn tâm trạng trêu đùa người khác cơ mà.

Khác với đau thương tưởng nhớ, đó lại là một thứ cảm xúc phức tạp, nặng nề hơn nhiều... Khúc Ngưng Hề cũng không hiểu nữa.

Nàng siết chặt khăn tay. Mới đầu hề thôi, mà chỉ sau một lát, lưng nàng đã đổ một lớp mồ hôi rồi.

Dù có căng thẳng, có chột dạ đến đâu, Khúc Ngưng Hề vẫn cố giữ vẻ mặt ôn hòa.

Nàng không thể tự làm mình rồi lên được. Sau khi dính líu đến Bùi Ứng Tiêu, càng ngày càng có nhiều điểm yếu bị lộ ra ngoài.

Cả người cũng đã tê cứng rồi.

Sao bài thơ đó lại có thể lọt ra ngoài được kia chứ? Là do hần bất cẩn à? Hay hần cố ý làm thế?

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn chừng ấy thôi, mà mạch suy nghĩ của Khúc Ngưng Hề đã bắt đầu rối loạn. Còn Khúc Hoàng hậu ở một bên đột nhiên phát hiện ra là mình đã tính toán sai rồi.

Bà ta chỉ nghĩ đến đêm trước lễ Vạn Thần, chứ không ngờ đến ngày minh thọ của Tiên Hoàng hậu.

Họ Lục đó chết đã nhiều năm rồi, trong cung cũng chẳng có ai nhắc đến, bà đã bị người khác quên đi lâu rồi.

Có cái tiền đề này rồi, thì cho dù bộ hạ có bắt được cung nữ kia đi chẳng nữa, thì cũng sẽ không hỏi tội Thái tử.

Ai cũng cất giấu những tâm tư khác nhau. Thiên Khánh Đế không nán lại trong cung Phù Đan quá lâu, uống hết một chén trà thì bãi giá về điện Cần Chính.

Cho đến khi có kết quả “lùng bắt”, bên phía Hoàng hậu sẽ được biết ngay thôi.

Bùi Ứng Tiêu cũng đi theo. Trước khi đi, ánh mắt Thái tử đã lặng lẽ đảo qua một vòng qua Khúc Ngưng Hề, nhưng cũng không hề dừng bước lại.

...

Sau khi tất cả mọi người giải tán. Một tay Khúc Hoàng hậu đỡ trán, dựa vào nhụyển tháp.

Ít nhiều gì thì bà ta cũng cảm thấy không cam lòng, còn chưa bắt đầu dựa vào chuyện này để tiến lên nữa, mà đã bị người ta “né đi” một cách nhẹ nhàng.

Tuy rằng bà ta cũng đã chuẩn bị tâm lý từ lâu rồi, rằng, Lân Vũ của bà ta không thể tranh lại Thái tử, nhất là trên triều đường.

Sự thật đã định, có nói nhiều hơn nữa thì cũng vô dụng thôi.

Tú Tương bóp cổ tay: “Sớm biết thế thì nô tỳ đã giữ lại lá thư tình kia rồi.”

Lúc cần thì lấy ra, còn hơn là để uống mất một cơ hội.

“Giữ lại làm gì?” Khúc Hoàng hậu hừ nhẹ một tiếng: “Trước lễ Vạn Thần phải trai giới tắm rửa, lúc đó thì lá thư tình kia mới có tác dụng. Nếu là lúc bình thường, bệ hạ cũng lười để ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này.”

Trừ phi có ai đó tận mắt trông thấy Thái tử dây dưa chung một chỗ cùng người khác, thì đó mới được coi là “tiếng xấu không thể cứu vãn được”.

Người càng giống thần tiên, thì một khi rớt từ trên đài cao xuống, hậu quả mới càng khủng khiếp hơn...

Khúc Hoàng hậu vẫy tay ý bảo Tú Tương lui xuống, sau đó thì bà ta gọi Khúc Ngưng Hề đến bên cạnh mình.

“Văn Du thích cưỡi ngựa không?” Bà ta chỉ chỉ vào vị trí bên cạnh, ra hiệu cho nàng ngồi xuống.

Khúc Ngưng Hề ngoan ngoãn đi qua đó ngồi, rồi nàng trả lời: “Ở nhà không có trường ngựa nên con không hay cưỡi ngựa.”

Khúc Viên Thành không thích cưỡi ngựa bắn cung. Tính luôn cả dòng thứ, nam nhân trong Khúc gia cũng chẳng được mấy người, nên nhà họ Khúc cũng chẳng làm trường ngựa làm gì.

Để duy trì một trường ngựa thì cũng phải tiêu không ít tiền. Mấy cái trường ngựa ở Thượng Kinh thôi cũng đủ để học cơ bản rồi.

Khúc Hoàng hậu cũng đoán ra được, nàng quả đúng là một tiểu cô nương dịu dàng ít nói.

Bà ta lấy một cái hộp gỗ hình chữ nhật cất trong tủ thấp ra, sau đó thì mở nó ra ngay trước mặt nàng. Có một cái roi ngựa màu đen nhánh được cất trong hộp.

“Cái này cho con. Lúc rảnh rồi có thể đến trường ngựa hoàng gia chơi đùa một chút. Có thủ dụ của bốn cung, không ai cản con đâu.”

“... Đa tạ cô mẫu.”

Trên đời này, nào có bữa ăn nào là miễn phí. Khúc Ngưng Hề nhận lấy hộp gỗ nhỏ, cầm roi trong tay, yên lặng nghe những lời kế tiếp của bà ta.

Rất nhanh sau đó, Khúc Hoàng hậu đã nhắc đến một người, đó là Nghị Xa Hầu Mông Thiên Thạch.

Năm đó, sau khi ba đời Lục gia bỏ mạng nơi sa trường, cũng vì để Đại Hoàn được hưởng thắng lợi lâu dài yên ổn, ba trăm nghìn binh mã trong tay đã bị chia ra làm hai.

Một trăm năm mươi ngàn trong số đó đã thuộc về tay Mông Thiên Thạch.

“Trong lễ Vạn Thần lần này, cả nhà Nghị Xa Hầu sẽ hồi kinh.” Khúc Hoàng hậu đã nắm trong tay động tĩnh của họ, bà ta lại nói: “Lão ta dẫn theo hai nữ nhi về Thượng Kinh tìm thông gia.”

Trong triều đình Đại Hoàn, quan võ không có tiếng nói bằng quan văn, thế nên Khúc Hoàng hậu mới nhìn trúng tả hữu Thừa tướng.

Có điều, Nghị Xa Hầu thì lại khác. Lão ta không chỉ nắm binh quyền mà còn có tước vị. Hình như nữ nhi của lão ta, là Nhã Bình Quận chúa, đã đến tuổi thành thân.

Dĩ nhiên mục tiêu của bà ta không phải là vị Quận chúa này rồi, nếu không thì cũng chẳng cần đến Khúc Ngưng Hề làm gì.

Khúc Hoàng hậu búng nhẹ móng tay, cười lạnh một tiếng rồi lại nói: “Đông Cung không xem trọng Lục Diễm Hoa, thế Nhã

Bình Quận chúa thì sao?”

“Gì cơ ạ?” Khúc Ngưng Hề không hiểu cho lắm, phải giải nghĩa những lời này như thế nào đây?

“Cả nhà họ Lục kia ấy à, dù đã từng vinh quang đến đâu đi chăng nữa, thì bây giờ cũng chẳng còn lại ai nữa rồi.” Giọng điệu Khúc Hoàng hậu nghe chắc nịch: “Đình Thái sư bỏ không biết bao nhiêu công sức vì Đông Cung, tất nhiên là sẽ phải tìm ra một vị chính thể có gia thế tương xứng.”

“Ý của cô mẫu là...” Bùi Ứng Tiêu chê ngoại tổ gia của hần chỉ có cái vỏ rỗng thôi à?

Nhưng mà, rõ ràng là hần thân với Lục Diễm Hoa lắm mà...

Ý của Khúc Hoàng hậu là như thế thật đấy: “Thái tử chưa từng đến cầu thân ai, đừng nói là Thái tử phi, đến cả vị trí Trắc phi cũng sẽ chẳng đến lượt Lục Diễm Hoa đâu.”

Nếu là nàng, dĩ nhiên nàng cũng sẽ không chọn Lục gia. Vì tất nhiên là Nhã Bình Quận chúa sắp hồi kinh sẽ là lựa chọn thích hợp hơn rồi.

Nhưng, không nhất thiết phải là vị trí Thái tử phi. Nếu như Đông Cung tham lam hơn một chút, để Nhã Bình Quận chúa làm Trắc phi, sau đó lại chọn Trịnh Tam cô nương làm chính thể...

Đây chắc chắn là kết quả xấu nhất. Khúc Hoàng hậu không thể không đề phòng chuyện này được.

Nhị Hoàng tử phải có được Trịnh gia cô nương, Nghị Xa Hầu này không thể cho không Đông Cung như thế được.

Khúc Hoàng hậu muốn để Khúc Ngưng Hề tiếp cận Thế tử Hầu phủ, người năm nay chỉ vừa mới mười tám, chưa có hôn

phối.

“Mông Thiên Thạch cao lớn uy phong, hổ phụ không sinh ra khuyển tử, Thế tử cũng là đấng nam nhi giỏi cưỡi ngựa, rất thích đi săn.”

Thế nên bà ta mới bảo Khúc Ngưng Hề đến trường ngựa nhiều một chút làm quen để làm quen, chỉ hy vọng là sẽ có thêm được chút ít điểm chung.

Nghe ra thì, có vẻ như đây là một mối nhân duyên rất tốt.

Khúc Ngưng Hề khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, chẳng tùy tiện tiếp lời.

Một nhà Nghị Xa Hầu không ở Thượng Kinh, không thể nào có thể hiểu hết được họ. Ai mà biết tính cách của người ta thế nào?

Nàng sẽ tự cân nhắc. Hôn nhân đại sự, phải thận trọng mới được.

Khúc Hoàng hậu thấy nàng không nói gì, cho là nàng vẫn còn để ý chuyện lần trước đã xảy ra ở chùa Cô Lan, nên hiếm có khi nào bà ta lên tiếng khuyên giải: “Việc con rơi xuống nước không ai hay biết. Bốn cung đã xử lý xong rồi. Ất hản Vương Cẩm Ý cũng không phải là kẻ lắm mồm nhiều chuyện.”

Mục tiêu xử lý chính yếu, tất nhiên phải là “nữ nhi ngoan” của bà ta rồi.

Phạt Minh Họa một trận, còn phạt đánh người hầu thiếp thân của nàng ta nữa, chắc chắn sẽ không thể để lộ chuyện này ra bên ngoài được rồi.

“Đa tạ cô mẫu.” Khúc Ngưng Hề hơi khép mắt: “Chẳng qua, Văn Du ngu ngốc, chỉ e là việc lớn sẽ khó mà thành...”

“Nói bậy! Chớ có tự xem nhẹ chính mình.”

Khúc Hoàng hậu đang muốn dỗ dành nàng tiếp thì bỗng nghe tiếng thái giám bên ngoài thông báo, Minh Họa Công chúa đến.

Minh Họa mặc váy gấm thêu hoa cánh bướm đỏ rực, nàng ta vẫn diễm lệ như từ trước đến nay, thản nhiên đi vào.

Nàng ta đã biết Vương Cẩm Ý không có ý gì với Khúc Ngưng Hề, nàng ta đã lo lắng vô ích rồi.

Tuy vậy, việc bị cấm túc vài ngày cũng chẳng đủ để khiến nàng ta phải thay đổi sắc mặt với Khúc Ngưng Hề: “Mẫu hậu thật là thương yêu biểu muội, sao cứ phải phí công phí sức nhét nhi lang trẻ tuổi vào để muội ấy lựa chọn thế?”

Khúc Hoàng hậu nghe vậy, khóe miệng bà ta hạ xuống: “Nếu con không biết giữ mồm giữ miệng thì bốn cung sẽ cho ma ma đến.”

Bà ta là má mì thanh lâu à?

Minh Họa hừ một tiếng rồi mới ngồi xuống.

Khúc Hoàng hậu nhìn thấy nàng ta là lại thấy nhức đầu. Nàng ta đã lớn như thế này rồi mà vẫn chẳng biết ngoan ngoãn gì cả.

Khúc Ngưng Hề đứng một bên nhìn. Vương gia thanh quý chỉ lưu, không mơ đến Công chúa thì còn có thể hiểu được, ngược lại thì con cái của Vương hầu trông có vẻ phù hợp hơn.

Sao lại không để cho Minh Họa và Nghị Xa Hầu Thế tử gặp nhau nhỉ?

...

Sau khi đi ra khỏi cung Phù Đan, Khúc Ngưng Hề cũng không vội xuất cung về phủ.

Nàng đang nghĩ đến lá thư tình của mình, thật sự thì nàng khó lòng mà ngồi yên được khi nhớ đến nó, nên nàng khẽ hỏi Ánh Sở rằng: “Ta muốn gặp Thái tử một chút, có cách gì không?”

Ánh Sở có cách thật, nàng ấy mím môi cười nói: “Tiểu thư đi theo em.”

Ánh Sở dẫn Khúc Ngưng Hề đi vòng qua Ngự hoa viên, bề ngoặt chừng bảy, tám lần, cuối cùng, họ đến được một Nhà thủy tạ, trông nơi đây có hơi quen mắt.

Khúc Ngưng Hề nhìn một vòng, chần chừ nói: “Ta đã từng đến đây...”

Là vào cái lần nàng bị Hoàng hậu phạt quỳ đó, vừa đau vừa khó chịu, còn khóc đến mức choáng váng đầu óc, sau đó thì Bùi Ứng Tiêu đã sắp xếp người giúp đỡ nàng.

Ánh Sở giải thích: “Nơi này là thủy đình Thiên Uyển ở điện Lan Tiêu. Chúng ta không đi cổng chính.”

Xung quanh thủy đình, hòn giả sơn vây quanh, quả thật là có hơi yên tĩnh.

Khúc Ngưng Hề quan sát cá chép nhiều màu sắc, vô cùng xinh đẹp ở trong ao. Không bao lâu sau, Bùi Ứng Tiêu đã đến.

“Điện hạ.” Nàng đứng dậy ngay.

Trông tư thế kia cực kỳ giống tư thế của kẻ si tình đang chờ tình lang.

Bùi Ứng Tiêu cho thị nữ lui đi, còn hắn thì vừa đi đến bên cạnh nàng vừa hỏi: “Người tìm cô à?”

Thân hình hần cao lớn vững chãi, nhìn xa thì không cảm thấy gì, nhưng khi hần đến gần thì mới cảm nhận rõ được cảm giác áp bách từ hần – từ một người cao lớn hơn nàng nhiều như hần.

Khúc Ngưng Hề ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hần, nàng cũng không lòng vòng, nhỏ giọng hỏi tung tích lá thư tình.

“Điện hạ, cái đó... là do thần nữ viết à?”

“Mong đợi tìm đến cô là vì cái đó à?” Bùi Ứng Tiêu hơi nhướng chân mày: “Tiểu Văn Du sợ sao?”

“Dĩ nhiên thần nữ sợ rồi...” Khúc Ngưng Hề tự bấu chặt đầu ngón tay út của mình: “Chủ yếu là sợ liên lụy đến điện hạ thôi.”

Hần cười khẽ một tiếng rồi nói: “Cái đó không phải của người.”

Không phải của nàng, không liên quan đến nàng. Khúc Ngưng Hề như được uống một liều thuốc an thần, cảm giác bất an lắng xuống, hoá ra nàng đã sợ bóng sợ gió một phen.

Nhưng rồi, nàng lại nghe hần cười hỏi: “Có muốn lấy lại lá thư tình đó không?”

Khúc Ngưng Hề che ngực, gật đầu một cái: “Cái đó...”

Nàng đang định đồng ý, nhưng lúc ngẩng đầu lên, nàng lại vô tình trông thấy khóe môi Bùi Ứng Tiêu hơi cong lên, mi mắt cong cong, hần đang nhìn nàng mà híp mắt cười...

“Đương nhiên là không rồi ạ. Tâm ý đã dâng tặng cho điện hạ, tuyệt không thu hồi về.” Khúc Ngưng Hề vội sửa lại lời muốn nói, phải nói là trông nàng quyết tâm vô cùng.

Thậm chí là gương mặt mềm mại dịu dàng của nàng cũng đã hiện lên vẻ kiên định, bàn tay nhỏ trắng hồng thì đã siết chặt lại thành một nắm đấm nhỏ và đang đưa lên.

Hôm nay nàng cũng đã cố gắng rất nhiều.

Bùi Ứng Tiêu cúi người nhìn thẳng vào nàng, đai ngọc quấn bên hông phát ra những âm vang thanh thúy: “Bút tích rất dễ trở thành nhược điểm. Sao cô có thể làm khó Tiểu Văn Du cho được? Lần tới hãy đưa thứ khác cho cô đi.”

Mùi hương nhè nhẹ tỏa ra từ hân khác với hương hoa dâm bụt mà hân cố tình ngụy trang vào hôm đó, cái hôm họ ở chùa Cô Lan. Lúc bấy giờ, Khúc Ngưng Hề không thể nhận ra đó là mùi hương gì.

Sắc mặt nàng hơi thay đổi, có hơi hoang mang: “Đưa cái gì khác ạ?”

Hân híp mắt, nói với giọng điệu dịu dàng: “Tự người nghĩ thử xem?”

“...” Khúc Ngưng Hề mím đôi môi hồng hào lại thật chặt, nàng không dám nhúc nhích. Chắc chắn đây chính là uy hiếp rồi.

Chương 18: Trường Ngựa

DTV-EBOOK

Sau lần thấp thỏm lo sợ vì lá thư tình kia, Khúc Ngưng Hề đã nhận thức sâu sắc được rằng: Phải cân nhắc trước khi làm việc, đi một bước thì phải nhìn ba bước.

Cũng may là nàng vẫn còn khá cẩn thận, nên mới giấu kiểu chữ mình hay dùng đi mà đổi thành một kiểu khác, nhưng, dĩ nhiên là, chỉ có vậy thôi thì vẫn chưa đủ.

Người trong cung mà, tai mắt ai nấy đều hết sức nhanh nhạy. Nếu là chuyện có liên quan đến Thái tử, họ lại càng dồn nhiều công sức vào việc điều tra hơn.

Một khi lá thư tình đó bị lộ ra ngoài, sớm hay muộn gì thì các bên cũng sẽ tra ra được nàng thôi.

Suýt chút nữa là đã gây ra họa lớn rồi.

Từ nay về sau, nàng tuyệt đối không viết thư nữa, một chữ cũng không dám động vào.

Bùi Ứng Tiêu nói có thể đưa cái khác, lẽ nào hân đang muốn nói đến túi thơm hay khăn tay gì gì đó của nữ giới ấy à?

Khúc Ngưng Hề xòe mười ngón tay nhỏ như cọng hành của mình ra, chỉ dành để chúng chịu cực chịu khổ thôi...

Khúc Hoàng hậu thưởng cho một cây roi, cho phép nàng được tùy ý ra vào trường ngựa Hoàng gia, cưỡi những con ngựa tốt được nuôi trong đó.

Ít nhất thì, ngoài mặt Khúc Ngưng Hề cũng phải đi đến đó một, hai lần để vờ ra vẻ phối hợp.

Mặt khác, nàng để A Thúc hỏi thăm về Nghị Xa Hầu Thế tử trước. Bên cạnh đó, nàng còn mời tú nương đến may trang phục cưới ngựa.

Đã gần nửa năm trời không cưới ngựa, cơ thể phát triển, vóc dáng cũng thay đổi nhanh chóng, nên trang phục cưới ngựa lúc đầu cũng chẳng còn mặc được nữa.

Tú nương có tay nghề rất khéo, tốc độ may cũng nhanh, chỉ mất có hai ngày thôi mà đã may xong được một bộ trang phục cưới ngựa mới cho nàng rồi.

Eo Khúc Ngưng Hề thon thả mảnh mai, cổ áo tròn, ống tay áo thẳng, tay áo hẹp. Dường như là, sau khi mặc trang phục cưới ngựa vào, thần thái của nàng cũng đã trở nên khác biệt hơn bình thường một chút.

Mái tóc nàng đen nhánh, mềm mại như mây, mắt ngọc mào ngài tựa cảnh sen ngày hè, vẻ tươi mát, trong trẻo này khiến người ta cảm nhận được một thứ sức sống vô cùng đặc biệt toát ra từ nàng.

Bộ trang phục cưới ngựa mới này rất vừa người. Song, chỉ vừa mới mở cửa phòng ra thôi mà Khúc Ngưng Hề đã cảm thấy vô cùng bức bối bởi cái thời tiết nóng nực ở bên ngoài.

Thời tiết càng ngày càng nóng. Trên cành cây, tiếng ve kêu vang lên thành từng hồi, chúng “kêu gào” hòng nghênh đón thời điểm giữa hè sắp đến.

Nàng vẫn thắt đai lưng, xung quanh bị bó chặt lại, khiến nàng ngột ngạt đến phát bức.

Lại còn thêm cả áo lót bên trong nữa, tổng cộng là nàng đã mặc tận ba lớp vải vóc lên người, thế nên, nàng chỉ cần đứng yên thôi cũng thấy nóng nữa là.

Mà, mùa hè rất dài này chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Ánh Sở hầu ngay bên cạnh, tuy nàng ấy biết rất rõ điều ấy nhưng cũng không tiện lên tiếng khuyên can.

Người ngoài đều thầm nói Đại tiểu thư nhà An Vĩnh Hầu là một mỹ nhân cứng nhắc như gỗ. Nhưng nào có ai biết được rằng, đó là kết quả mà Khúc Ngưng Hề đã cố gắng đến nhường nào mới đạt được đâu?

Người thú vị ắt sẽ khiến kẻ khác hứng thú, dĩ nhiên cũng được rất nhiều ưu ái, mà nàng lại có thêm sắc vóc như hoa như tuyết nữa, thế thì sao không “hút mắt” cho được?

Chỉ e là từ trên xuống dưới Thượng Kinh đều sẽ đổ mắt đến, chăm chăm dõi theo “đóa hoa” đang chớm nở này, rồi lại âm thầm nảy sinh ý muốn chiếm đoạt cho xem.

Hoa nở quá nổi bật, sẽ bị người ta hái đi mất. Người không có năng lực tự bảo vệ mình thì phải học cách che giấu.

Kỹ năng che giấu vụng về, vừa kín đáo mà cũng vừa “lộ liễu”, đấy mới là “con đường sinh tồn”.

Khi còn bé, Khúc Ngưng Hề cũng từng ngây thơ hoạt bát. Nhưng tuổi càng lớn, nàng lại càng hiểu sâu sắc rằng, nàng phải cẩn trọng từ lời ăn tiếng nói cho đến mỗi một hành động.

Có nhiều lúc, sự yên lặng có thể giải quyết được hết tất cả mọi vấn đề... Nếu cảm thấy đối phương không thú vị thì bản thân sẽ tự khắc rời đi.

Không chỉ là lấy lòng, mà còn để nghe ngóng.

Theo Ánh Sở, tuy Khúc cô nương và Thái tử điện hạ khác nhau một trời một vực, nhưng hoàn cảnh của hai người lại có phần nào đó giống nhau.

Vì để đạt được mục đích nào đó, bọn họ đều đang tự che giấu chính mình.

Điểm khác biệt đó chính là, một người là “thân bất do kỷ”, người còn lại là cố ý che giấu.

Vì lẽ đó nên điện hạ mới động lòng trắc ẩn à?... Nếu như hẳn thật sự có cái gọi là “lòng trắc ẩn” đó.

...

Trường ngựa hoàng gia rất rộng lớn. Chuồng ngựa được chia ra thành từng nhóm, có rất nhiều nhóm ngựa quý, rất náo nhiệt.

Khúc Ngưng Hề sợ nóng nên từ sáng sớm đã đến, vì vẫn còn sớm nên trên cỏ vẫn còn hơi sương, gió thổi mát rượi.

Tuy nói mặt trời đã lên từ sớm, ánh nắng cũng bắt đầu chiếu rọi rồi, nhưng bây giờ mặt đất vẫn chưa nóng quá, rất thích hợp để cưỡi ngựa.

Trước đó nàng đã từng được học cưỡi ngựa bắn cung ở thư viện. Mặc dù không thể nói là giỏi, nhưng một mình đi bộ vài vòng cũng không phải là vấn đề, không cần phải được hướng dẫn thêm lần nữa.

Không tính đến nhưng yếu tố khác, chỉ nói riêng về việc cưỡi ngựa thôi, thì Khúc Ngưng Hề cũng không ghét việc này mấy.

Dường như việc đón gió, rong ruổi trên lưng ngựa, sẽ khiến chính bản thân mình cũng được tự do vẫy vùng.

Ánh Sở dắt theo một con ngựa, nàng ấy chạy theo nàng một vòng, khi thấy nàng không khó chịu gì thì nàng ấy dần chạy chậm lại ở phía đằng sau, không đuổi theo nàng tiếp nữa, sau đó thì nàng ấy đi ra một bên, đứng nhìn nàng từ xa.

Không phải ai cũng có thể vào trường ngựa Hoàng gia, nên lúc bấy giờ, nơi này cũng vắng vẻ lắm.

Khúc Ngưng Hề đang cảm nhận từng cơn gió sớm thổi lất phất, thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa lộc cộc đằng sau. Khi nàng quay đầu nhìn lại, nàng đã thấy có người đang cưỡi con ngựa màu đen lao nhanh đến.

Tốc độ của người nọ rất nhanh, thoáng chốc đã đến gần chỗ nàng, sau đó thì hai người chạm mắt nhau, và cuối cùng là người đó vượt qua nàng.

Là Lục cô nương.

Lục Diễm Hoa mặc trang phục cưỡi ngựa, dáng người gầy, cao ngất, tư thế oai hùng.

Nàng ấy hươu roi ngựa trong tay, vụt qua như gió cuốn, trông có vẻ rất tinh thông kỹ thuật cưỡi ngựa.

Khúc Ngưng Hề nghĩ ngợi một chút rồi thúc vào bụng ngựa, đuổi theo.

Chỉ với tốc độ ấy, nàng không thể theo kịp Lục Diễm Hoa, chẳng mấy chốc là đã không thấy người đâu.

Có điều, nàng chạy thêm một khoảng nữa, khi đến gần con suối nhỏ, nơi cỏ cây tươi tốt, thì nàng đã thấy người nọ dừng lại ở đó.

Lục Diễm Hoa không ngồi trên lưng ngựa, nàng ấy ngồi xếp bằng trên cỏ mà ngắm nhìn nước suối chảy róc rách, trông nàng ấy vô cùng thoải mái.

“Lục cô nương.” Khúc Ngưng Hề đi đến.

Đối phương liếc mắt nhìn sang, không biểu lộ cảm xúc gì nổi bật: “Người đi theo ta làm gì?”

Từ sau lần từ biệt ở Điệp Thúy sơn trang trước đó, hai người cũng chưa gặp lại nhau thêm lần nào cả.

Đúng như lời Ánh Sở nói, Lục Diễm Hoa đã giữ miệng kín như bưng, nàng ấy không hề hé lộ tình trạng kỳ lạ của Khúc Ngưng Hề hôm đó cho ai hay cả.

Hơn nữa, trông có vẻ như nàng ấy cũng chẳng để chuyện đó trong lòng, và cũng chẳng có suy đoán lung tung gì về quan hệ giữa nàng và Thái tử cả.

Chỉ riêng một điểm này thôi, Khúc Ngưng Hề đã vô cùng cảm kích nàng ấy rồi.

Những quý nữ khác hay âm thầm bàn tán về Lục Diễm Hoa, họ nói rằng nàng ấy ngạo mạn, không thích tiếp xúc với người khác. Nhưng thật ra, tiếp xúc với nàng ấy rồi thì mới biết, nàng ấy là một người đơn giản, tính tình thẳng thắn.

“Tâm trạng của Lục cô nương không tốt à?” Khúc Ngưng Hề ngồi xổm xuống, nghiêng đầu sang nhìn nàng ấy.

“Ừ...” Lục Diễm Hoa cũng không phủ nhận. Hắn ta [*] vừa lắng nghe tiếng nước chảy, vừa nói: “Muốn ăn cá.”

[] Với nhân vật Lục Diễm Hoa này, sẽ có lúc tác giả để nhân xưng “nàng” (“nàng ấy” theo bản chuyển ngữ của chúng mình), có lúc là “hắn” (“hắn ta” theo bản chuyển ngữ), vì có vài bí mật chưa thể hé lộ bây giờ về thân phận của nhân vật này nên chúng mình xin được phép giữ nguyên nhân xưng như thế, còn về lý do thì các bạn sẽ dần biết qua những chương sau thôi nhé.*

Cái này thì có liên quan gì đến chuyện tâm trạng không tốt đâu? Lẽ nào nàng ấy đang thấy đói à?

Khúc Ngưng Hề nhìn sắc trời, còn một lúc nữa mới tới giờ ăn trưa. Thế là, nàng lấy một gói giấy dầu gói kẹo mạch nha trong hà bao nhỏ ra, rồi hỏi: “Muốn ăn kẹo không?”

Vì hôm nay đến trường ngựa nên nàng đã mang kẹo mạch nha theo, rất dễ dụ ngựa, tránh để nó hất nàng xuống vì sợ người lạ.

Khúc Ngưng Hề muốn thân thiết với thú cưỡi, song, nàng cũng muốn thân thiết với Lục cô nương nên mới lấy kẹo mạch nha ra.

Cũng may là Lục Diễm Hoa không bắt bẻ gì, mà chỉ nhận lấy một viên, sau đó lột giấy gói, bỏ kẹo vào trong miệng.

“Ngọt.”

Đa số thời gian hẳn ta đều khống chế lượng đồ ăn thức uống mà mình ăn vào, để tránh xảy ra chuyện không kiểm soát được cân nặng, thế nên, dường như việc lúc nào cũng đói bụng đã trở thành trạng thái bình thường rồi.

Khúc Ngưng Hề cũng ngậm một viên kẹo mạch nha, hai bên má của nàng phồng lên.

Nàng cười một cái và nói: “Ngựa của Lục cô nương thật đẹp.”

Ngựa lớn màu đen khỏe mạnh, da lông bóng loáng, lại điều khiển dễ dàng, trông “ngầu” vô cùng.

Có lẽ là tâm trạng của Lục Diễm Hoa đã tốt lên, nên nàng ấy hơi mỉm cười, nhướn mày nói: “Ánh mắt của người không tệ.”

Hai người không trao đổi gì nhiều. Khúc Ngưng Hề biết đối phương thích yên tĩnh nên nàng cũng nhanh chóng rời khỏi đây, không quấy rầy người ta thêm nữa.

Dù sao thì nàng ấy cũng ăn kẹo của nàng rồi, lại không có vẻ gì là có ác ý với nàng nữa, nên chắc là nàng ấy sẽ giữ bí mật cho nàng tiếp thôi.

...

Khúc Ngưng Hề chạy thêm hai vòng nữa. Mãi cho đến khi nàng thấy mặt trời đang dần lên cao, nhiệt độ cũng càng lúc càng nóng hơn, thì nàng mới định quay về.

Lúc thúc ngựa quay về, nàng lại đi ngang con suối nhỏ kia, nhưng bấy giờ Lục Diễm Hoa đã không còn ở đó nữa rồi.

Trường ngựa này được tiên đế sai người vây lại xây nên. Ngày xưa, tiên đế giành được thiên hạ từ trên lưng ngựa, nên dĩ nhiên ông là người yêu ngựa.

Vòng trăm mẫu ruộng tốt, từ cây cối cho đến sông suối đều là cảnh quan tự nhiên, bãi cỏ thì có người chăm nuôi, rất phì nhiêu tươi tốt.

Trường ngựa có không gian thoáng đãng, phía đối diện có người cưỡi ngựa đến, Khúc Ngưng Hề liếc mắt nhìn sang thôi là thấy ngay.

Có điều, khi đối phương lại gần, nàng mới có thể thấy rõ đây là ai.

Ban đầu còn tưởng là vị nào đó trong hoàng thất, nhưng thật sự là nàng không thể ngờ được rằng, người đó lại là Nhị Hoàng tử.

Bùi Tĩnh Lễ mặc hoa phục màu tím, hần ta nhìn thẳng vào Khúc Ngưng Hề, sau đó thì thúc ngựa đi về hướng của nàng.

Không giống như là “tình cờ gặp”, mà có vẻ giống “đặc biệt đến” vì nàng hơn.

Khúc Ngưng Hề hơi chần chừ. Chuyện nàng đến trường ngựa cũng không phải là bí mật gì, có lẽ là cả nữ hầu ở cung Phù Đan lẫn Minh Họa đều đã biết.

Hơn nữa, quản sự ở trường ngựa này còn nhiều hơn cả phu xe. Nếu không phải là thành viên hoàng thất thì phải có thủ lệnh mới được bước vào.

Nhị Hoàng tử cố ý chặn nàng ở đây sao?

Khúc Ngưng Hề không dám chắc.

Nhưng chuyên liên quan đến quyền tổ chức lễ Vạn Thần đã qua, Nhị Hoàng tử liên lạc với Ánh Sở nhưng không được đáp lại, vì Ngân Bình thật sự đã không còn ở đây nữa... Có phải hẳn ta không nhìn được nữa rồi không?

Không để cho nàng suy nghĩ quá nhiều, ngựa của Bùi Tĩnh Lễ đã gần ngay trước mặt. Bấy giờ nàng không quan tâm đến phép tắc gì nữa, chỉ biết điều khiến ngựa quay đầu lại, giơ roi chạy.

Phía sau nhanh chóng vọng đến tiếng gọi chẳng mấy vui vẻ của Bùi Tĩnh Lễ: “Người chạy cái gì? Đứng lại cho bốn Hoàng tử!”

Khúc Ngưng Hề không hề quay đầu lại. Hẳn ta từng giở thủ đoạn với nàng, nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng đến viễn cảnh xấu nhất.

Hơn nữa, bây giờ cũng đang không có thị nữ đi theo nàng. Lỡ chẳng may xảy ra chuyện gì đó, nàng có mười cái miệng thì cũng không thể nói rõ ràng được.

Ít nhất cũng phải có phu xe hay thị vệ thì nàng mới an tâm được.

Khúc Ngưng Hề không quen thuộc với trường ngựa hoàng gia. Nhưng nàng biết, một vòng xung quanh đây đều được canh

phòng nghiêm ngặt.

Lúc đầu, khi đi dạo một vòng quanh đây, nàng đã thấy được một dãy phòng, có thể đó là nơi tiếp tế cỏ khô hay chỗ ở của phu xe gì đó.

Nàng bèn chạy đến hướng có người.

Cũng may mà khoảng cách không xa là mấy, nếu không, có khi còn chưa tới đích là nàng đã bị con ngựa chạy như bay phía sau đuổi kịp rồi.

Khúc Ngưng Hề nhanh chóng siết cương dừng ngựa, xoay người lăn xuống đất, dầu thế, nàng vẫn không dám dừng lại một chút nào, chỉ biết bò dậy rồi co chân chạy như điên.

Không ngờ Nhị Hoàng tử vẫn cứ đuổi theo. Thế này thì sao có thể giải thích là nàng đang hiểu lầm hắn ta cho được nữa đây?

Hắn ta điên rồi đúng không?

“Khúc Ngưng Hề, ngươi trốn đi đâu đấy hả?” Đáy mắt Bùi Tĩnh Lễ tối đi. Bọn họ đã quen biết nhiều năm, sao nàng có thể tránh biểu huynh của mình như tránh bọ cạp thế này?

Khúc Ngưng Hề thở dốc. Khí trời nóng bức, nàng lại mặc nhiều lớp y phục, chỉ cử động mạnh một chút thôi là đã toát mồ hôi rồi, chứ đừng nói đến việc cưỡi ngựa chạy nhanh thế này.

“Nhị Hoàng tử, cô mẫu, cô mẫu sẽ nổi giận đấy!”

“Bà ta làm gì được ta?” Bùi Tĩnh Lễ tức đến bật cười.

Hắn ta đã làm theo lời mẫu hậu, quyết tâm cưới Trịnh Tư Quân làm thê tử. Ấy thế mà, chỉ có mỗi việc lấy biểu muội làm thiếp thôi mà cũng không được, đã thế thì chớ, mà nay bà ta còn tính “dâng” nàng lên cho một tên Thế tử “đồ bỏ” nữa sao?

Hôm nay, hắn ta muốn chặt đứt hết mọi đường lui của Khúc Ngưng Hề.

Khi tất cả trở thành sự thật, sẽ không còn biến số nào có thể xảy ra hết.

Đến lúc đó, trừ hắn ta ra thì nàng còn có thể gả cho ai được nữa đây?

Hơn nữa, chẳng phải là cơ thể của nàng đã bị người khác nhìn thấy hết rồi à?

Bùi Tĩnh Lễ phiền muộn vô cùng. Hắn ta đã sai không ít người đi thăm dò, nhưng chẳng tra được tin tức gì về kẻ lén cứu Khúc Ngưng Hề cả.

Đến cả Ngân Bình cũng có phản ứng rất kỳ lạ, hắn ta không thấy nàng ấy truyền tin cho mình nữa.

Bây giờ hắn ta quyết phải tự tra hỏi xem cái tên nam nhân đáng chết đó là kẻ nào!

Khúc Ngưng Hề hoảng sợ, chỉ biết chạy lung tung. So với Bùi Tĩnh Lễ, đúng là thể lực và tốc độ chạy của nàng thua kém hơn rất nhiều.

Đôi mắt to hoảng hốt tìm kiếm tứ phía, chợt, nàng phát hiện ra một gian phòng chứa củi đang mở, cửa làm bằng gỗ rất dày.

Nàng nhanh chóng đưa ra quyết định, chạy hai, ba bước rồi vọt vào bên trong, sau đó trở tay đóng ngay cửa lại, còn kéo cả then gài vào.

Làm như thế thôi thì vẫn còn chưa đủ. Trong tình thế cấp bách như thế này, “sức mạnh tiềm tàng” của Khúc Ngưng Hề được dịp phát huy mạnh mẽ, nàng kéo cái tủ thấp cũ nát bên cạnh đến để chặn cửa.

Rồi nàng lại xoay người đi kiểm tra cửa sổ phòng chứa củi. Khi chắc chắn không còn cửa ra vào nào khác, nàng mới xụi lơ, ngã ngồi trên mặt đất.

Chỉ cần kéo dài thời gian thôi, Ánh Sở sẽ đến tìm nàng.

Từ cửa gỗ, có rất nhiều tiếng “bình bịch” vang lên, kèm theo đó là tiếng thở hổn hển của Bùi Tĩnh Lễ.

Khúc Ngưng Hề như không nghe thấy. Trong tai nàng chỉ toàn là tiếng tim mình đập thình thịch như sắp nhảy ra ngoài mà thôi.

Nhị Hoàng tử đã hoàn toàn “trở mặt” với nàng rồi...

Không biết là đã qua bao lâu, Khúc Ngưng Hề lau mồ hôi trên trán rồi đứng dậy.

Có vẻ bên ngoài không còn động tĩnh gì nữa. Bùi Tĩnh Lễ đã rời đi rồi à? Hay là hắn ta đang đi tìm thứ gì đó để phá cửa, như búa hay gì đó chẳng hạn...

Khúc Ngưng Hề ôm một bụng bất an, chậm rãi đi qua lại, nàng cố gắng thở thật nhẹ hòng lắng nghe tiếng động bên ngoài.

Rất yên lặng. Có vẻ như là không có ai, phải không?

Cánh cửa gỗ này vừa dày vừa nặng, là cửa đơn, trên cửa còn có một cái móc đồng.

Giữa cái móc đồng này có một cái lỗ nhỏ, Khúc Ngưng Hề không cần phải nhón chân lên mà vẫn có thể nhìn vào.

Nàng lại gần, xem đó như là “mắt thần” trên cửa, im lặng nhìn ra bên ngoài.

Ban đầu nàng tưởng rằng mình sẽ nhìn thấy thứ gì đó, nào ngờ, thứ duy nhất mà nàng thấy được chỉ là một màu đen.

Trong phòng chứa củi không sáng bằng bên ngoài. Theo lý mà nói, sẽ phải có ánh sáng mới đúng...

Nàng đang mải suy nghĩ, thì chợt, cách một tấm cửa gỗ, giọng của Bùi Tĩnh Lễ như gần sát bên tai vang lên: “Biểu muội đừng trốn nữa...”

Khúc Ngưng Hê sợ hết hồn, sắc mặt nàng trắng bệch, lông tơ dựng hết lên.

Hắn ta vẫn chưa đi đâu cả, hắn ta chỉ đang nhìn vào bên trong thông qua cái lỗ nhỏ này.

Chương 19: Điểm Tâm Nhỏ (1)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề hoảng sợ. Nếu Nhị Hoàng tử được như ý, nàng sẽ phải trở thành thiếp thất trong phủ Nhị Hoàng tử, thế thì công sức ẩn nhẫn trong bao năm qua của nàng còn ý nghĩa gì nữa đâu?

Chỉ e là, người ngoài không rõ tình hình sẽ cho rằng bọn họ “đã thân mà nay lại càng thêm thân”, “tốt biết bao nhiêu”.

Có đôi khi, chuyện hai người nào đó có thể thành đôi được hay không, đã được quyết định từ thuở bé rồi.

Khi còn bé, Khúc Ngưng Hề không thân với Minh Họa, cũng chẳng có gì có thể nói với Bùi Tĩnh Lễ cả.

Dù là biểu tử muội đi chăng nữa, nhưng nhớ lại thì trước đây giữa hai người họ cũng chẳng có ký ức tươi đẹp, ảm áp gì cho cam.

Cùng lắm thì khi gặp người lạ, quan hệ giữa họ vẫn “thân” hơn đôi chút nhờ “quen biết” từ trước, rồi lại có thêm cả mấy lần gặp gỡ trong năm mới hay lễ tết gì đó, cứ thế, đôi bên trưởng thành với mối quan hệ không gần không xa này.

Có nhà nào không có những người thân thích như thế đâu?

Không quá thân mà cũng chẳng mấy xa lạ, giữ liên lạc vì có quan hệ máu mủ, không cần phải gượng ép bản thân mà tiến tới thêm một bước, như thế là được.

Nhưng, cũng chẳng biết là từ lúc nào mà Bùi Tĩnh Lễ đã bắt đầu nảy sinh ra những tâm tư khác.

Hắn ta là Hoàng tử, bậc tôn quý cao sang, có chỗ dựa là bệ hạ, có Hoàng hậu che chở, dĩ nhiên là hắn ta cứ muốn làm gì thì làm thôi.

Hắn ta luôn miệng nói là vừa mắt nàng, nhưng tất cả chỉ toàn là dục vọng cá nhân của hắn ta mà thôi. Thú tình cảm này của hắn ta ấy à... còn chẳng đáng để gọi là “thích” nữa là.

Thế gian này làm gì có cái kiểu “thích” thế này kia chứ? Đừng làm bản cái từ này nữa mà.

Khúc Ngưng Hề rúc về đằng sau cái tủ thấp, nàng hy vọng sức mình cộng với sức nặng của cánh cửa gỗ, có thể chặn hắn ta lại.

Tâm trạng của nàng rất phức tạp, vừa luống cuống, vừa hoảng sợ.

Luống cuống không phải vì sợ hãi trước tình cảnh này, mà là vì nàng cảm thấy mờ mịt trước tương lai.

Vì sao Bùi Tĩnh Lễ lại không thấy sợ? Bởi vì hắn ta biết, dù hắn ta có làm chuyện bậy bạ gì đi chăng nữa, thì cùng lắm là hắn ta cũng chỉ bị khiển trách một trận rồi thôi.

Còn nếu nghiêm trọng hơn nữa, thì cũng vẫn sẽ giống như lần chọc giận bệ hạ – sẽ chỉ phải “ăn” mười mấy roi, đau da đau thịt chút thôi.

Sau đó thì sao?

Nếu hắn ta cứ nhất quyết phải kéo nàng xuống bùn cho bằng được, thì hắn ta chỉ cần kéo nhẹ một cái thôi là nàng sẽ chìm sâu trong vũng bùn ấy ngay, và cả đời này, nàng cũng sẽ khó lòng mà thoát khỏi cảnh bùn nhơ kia được.

Lẽ nào Khúc gia sẽ không chịu gả nàng đi ư?

Đến lúc đó, Hoàng hậu không thể khống chế được nhi tử của mình nữa, đánh cũng đánh rồi, mà mắng cũng mắng rồi, nên dĩ nhiên là bà ta sẽ lệnh cho nàng hãy ngoan ngoãn nghe lời đi.

Không chừng cô mẫu sẽ còn nhân cơ hội này mà giáo huấn nàng, bảo nàng đừng có “được sủng sinh kiêu”, thêm muốn vị trí Hoàng tử phi!

Khúc Ngưng Hề vui đầu vào gối, cả người rét run.

Nàng biết, hôn nhân đại sự là chuyện mà “cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy”, trên đời này, có rất nhiều cô nương “thân bất do kỷ” [*].

[*] **Thân bất do kỷ**: có nhiều khi chúng ta không thể khống chế được những việc mà chúng ta đang làm, có những thứ tuy bản tâm không muốn làm nhưng vẫn phải làm để có thể thích nghi và tồn tại với hoàn cảnh sống hiện tại.

Bị người nhà ép buộc gặt đầu, không cho phép mình được tự do lựa chọn.

Nàng không phải là người duy nhất, và cũng sẽ không phải là người đáng thương nhất.

Nhưng mà, đến cả kẻ gốc ghé nhất cũng sẽ không ngoan ngoãn chịu đựng tất cả mọi chuyện như thế.

Nên dĩ nhiên là nàng cũng sẽ không.

Khúc Ngưng Hề chậm rãi ngẩng đầu lên, nàng siết chặt lòng bàn tay mềm mại lại.

...

Ở ngoài cửa, Bùi Tĩnh Lễ cũng nhanh chóng rời đi. Lần này hẳn ta đi thật, vì Ánh Sở biết chuyện Nhị Hoàng tử đến trường

ngựa nên nàng ấy đã không ngừng đi tìm nàng.

Nàng ấy dẫn theo người khác để cùng tìm, tìm một mạch thì vô tình đến được đây, vừa hay bắt gặp cảnh tượng này.

Trước mặt người ngoài, Bùi Tĩnh Lễ vẫn còn quý trọng cái danh “Nhị Hoàng tử” này của mình lắm, nên hẳn ta không thể làm ra mấy cái thủ đoạn mất mặt mũi gì ngay trước mặt mọi người được.

Dù sao thì, tương lai vẫn còn dài mà, bây giờ hẳn ta không đạt được mục đích thì sau này hẳn ta vẫn còn cơ hội.

Phủ An Vĩnh Hầu là nhà cậu ruột hẳn ta cơ mà.

Sau khi Nhị Hoàng tử rời đi, Ánh Sở kinh hãi khôn nguôi, nàng ấy không ngờ là hẳn ta lại “mặt dày” đến mức độ ấy, không ngờ là hẳn ta sẽ cưỡng ép người khác đến mức độ này!

Ánh Sở vừa âm thầm tự trách, vừa gõ cửa phòng chứa củi.

“Tiểu thư, người không sao chứ ạ?”

Giọng nói của Ánh Sở vang lên, bấy giờ, với Khúc Ngưng Hề, âm thanh này chẳng khác “tiếng vọng từ trời” là bao.

Nói ra thì thật đáng chê cười biết bao, nhưng mà, nha hoàn bên cạnh nàng thì chưa chắc là nàng có thể tin tưởng vào, chỉ có điều, người của Thái tử thì tuyệt đối không thể bị mua chuộc được.

Giờ đây, người mà Bùi Ứng Tiêu phái đến để canh chừng nàng, lại trở thành người duy nhất mà nàng có thể trông cậy vào.

Khúc Ngưng Hề được nàng ấy đón ra ngoài. Tuy y phục của nàng chỉnh tề, nhưng mồ hôi thấm ướt lưng, trông có phần chật

vật, khổ sở.

Đôi mắt nàng ưng ửng đỏ, song, nàng không hề khóc.

Ánh Sở nửa ôm nửa đỡ nàng, nàng ấy cau mày và nói: “Là do em thất trách. Từ nay về sau, nhất định không rời người nửa bước.”

Chỉ thiếu mỗi nước chưa lập nên lời thề thôi.

Khúc Ngưng Hề lắc đầu, môi nàng khẽ run run: “Chúng ta về thôi.”

Có để phòng hàng ngàn hàng vạn lần thì cũng có ích lợi gì đâu? Kể đầu sở là Bùi Tĩnh Lễ cơ mà.

Ánh Sở khẽ nói: “Em sẽ bẩm báo chuyện này lại cho chủ tử...”

Khúc Ngưng Hề ngừng bước, cảm thấy hoang đường không gì có thể tưởng tượng nổi.

Nàng là cháu gái của kế Hoàng hậu, ấy thế mà bây giờ nàng lại phải nương nhờ sự giúp đỡ của người ở phe đối nghịch hay sao?

Tạm thời cứ bỏ qua vấn đề của trưởng bối, của phụ mẫu đi, nếu vậy thì việc nương nhờ sự giúp đỡ từ Thái tử điện hạ... Nàng biết phải lấy tư cách gì để có được sự đồng tình của Bùi Ứng Tiêu đây?

Chỉ nhờ vào cái thân phận “người ái mộ” hời hợt và giả tạo này mà nàng dành cho hắn thôi sao?

Hắn có nhiều người ái mộ như thế kia cơ mà, liệu hắn có để ý tới nàng không?

Bùi Ứng Tiêu không phải là người tốt, cũng chẳng phải kẻ thích xen vào chuyện của người khác.

Khúc Ngưng Hề kéo Ánh Sở lại rồi nói: “Không cần phải quấy rầy điện hạ vì chút chuyện nhỏ nhặt này đâu.”

“Tiểu thư?” Mặt Ánh Sở chỉ toàn là vẻ lo âu.

Khúc Ngưng Hề cũng cảm nhận được sự quan tâm từ nàng ấy, nhưng nàng chỉ nhẹ giọng nói: “Ta sẽ viết thư cho tổ mẫu.”

Lão phu nhân An Vĩnh Hầu, cũng là mẫu thân ruột thịt của Khúc Hoàng hậu. Rất nhiều năm về trước, khi nữ nhi bà hãy còn là phi tử, bà đã bỏ ra rất nhiều công sức cùng với Thái hậu, đổi lại thì kết quả cũng khá là khả quan.

Nay, hai người tuổi đã cao, cũng đã giao hảo nhiều năm nên cùng lên núi Bạch Dân lễ Phật, tĩnh tu.

Khúc Ngưng Hề là trưởng nữ Hầu phủ, quan hệ của nàng với lão thái thái cũng có thể coi như là khá thân thiết.

Dù trong lòng tổ mẫu vẫn trọng nam, nhưng cũng không đến nỗi có thể khoanh tay đứng nhìn cháu gái bị đối xử qua loa như bây giờ.

Huống chi, bà mà về nhà thì còn có thể “trấn áp” được Hoàng hậu.

Từ lâu Khúc Ngưng Hề đã biết rằng, hôn sự của nàng là một cuộc “đổi chác”. Lúc đầu nàng cảm thấy rất mâu thuẫn, còn nghĩ là có thể kéo dài được bao lâu thì hay bấy lâu.

Bây giờ nhìn lại thì mới thấy, là do nàng đã nghĩ sai rồi.

Cứ thêm một ngày chưa đưa ra được quyết định cuối cùng, thì sẽ lại có nhiều thêm một ngày nàng là “quân cờ” trong tay cô mẫu, có rất nhiều biến số có thể xảy ra.

Thay vì đợi cho sóng gió qua đi rồi mới có thể thoát thân, chẳng thà nàng tự ôm theo cửa hồi môn, sống những ngày tháng yên bình cho mình.

Khúc Ngưng Hề muốn mời tổ mẫu về quyết định hôn sự thay cho nàng, cho nên, vừa về đến phủ là nàng viết thư gửi đi ngay.

Nàng không muốn đợi thêm một khắc nào nữa.

Phải có hành động thực tế thì mới trấn áp được cảm giác sợ hãi trong lòng mình. Việc này không khác gì nàng đang “tự cứu lấy chính mình” cả, vì làm thế cũng đồng nghĩa với việc nàng được tận mắt thấy mình bước về trước.

Làm xong hết những chuyện này, Khúc Ngưng Hề mới đến Hàm Xương đường, bắt đầu tường thuật lại chuyện hôm nay với phụ mẫu.

Hành động tự tiện quyết định này của nàng khiến Khúc Viên Thành cảm thấy “quyền uy” gia chủ của ông ta đây bị khinh nhờn.

“Con không nói tiếng nào mà đã tự đi viết gia thư rồi ư? Trong mắt con còn có người phụ thân là ta đây không hả?”

Khúc Viên Thành nhú chặt chân mày, ông ta mắng: “Con cháu có hiếu thì sẽ chẳng vì chút chuyện nhỏ nhặt này mà quấy rầy sự thanh tĩnh của lão thái thái đâu!”

Vừa hay ngay lúc này, Khúc Doãn Thiệu cũng quấy phá, đòi phải được đến trường ngựa chơi đùa một lát.

Năm ngoái, vào sinh thần của cậu ta, cậu ta đã được người ta tặng cho một con ngựa con, nhưng đại đa số thời gian đều nuôi nhốt trong chuồng ngựa, chỉ được nhìn chứ không được cưỡi.

Người nhà cảm thấy Tam lang tuổi còn nhỏ, cưỡi ngựa nguy hiểm, việc trẻ con không điều khiển được ngựa rồi lại té ngã, gãy tay, gãy chân cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì.

Giờ cậu ta lại biết Đại tể đi đến trường ngựa, nên có nói sao thì cũng không thể cản cậu ta lại được, cứ nhất quyết đòi phải được đi theo.

Sau khi Khúc Ngưng Hề về nhà, tắm rửa, thay y phục, dâng hương uống trà, nàng cũng đã sớm bình tĩnh lại được rồi.

Nàng không nhìn Khúc Viên Thành mà chỉ gọi ma ma đến, để ma ma dẫn tiểu đệ mình đi: “Đi chỗ khác mà quấy phá. Ta đang có chính sự muốn thương lượng với cha mẹ.”

“Chuyện gì?” Khúc Doãn Thiệu cứng đầu, không chịu ngoan ngoãn nghe theo: “Đừng hòng đuổi được đệ đi!”

Chu thị liếc nàng một cái, lắc đầu chán ngán mà nói: “Con là Đại tể tử, càng lớn lại...”

Càng lớn lại càng không biết nghe lời.

Việc mà Khúc Ngưng Hề không thích nhất là “xúc động nhất thời”. Nếu là ngày thường, có khi nàng sẽ chỉ khẽ cười cho qua chuyện.

Nhưng hôm nay, nàng đã đặt chén trà xuống.

“Nhị Hoàng tử chặn con ở trường ngựa, con phải trốn vào trong phòng củi và khóa chặt cửa lại. Nhưng còn hắc ta, hắc ta lại có ý muốn phá cửa mà xông vào. Theo cha mẹ thì hắc ta đang muốn làm gì đây hả?”

Khúc Viên Thành và Chu thị cùng sửng sốt, đến cả ma ma cũng bất ngờ. Khúc Doãn Thiệu là người hoàn hồn lại nhanh nhất, cậu ta nháy dựng lên ngay: “Sao biểu huynh lại làm như

thế? Lễ nghĩa liêm sỉ được phu tử dạy đều chui vào bụng chó hết rồi à!”

Câu sau là do cậu ta học được.

Chu thị vừa sợ vừa giận, bà ta ôm giữ Khúc Doãn Thiệu lại: “Nói cái gì trước mặt Tam lang vậy hả? Con đi chỗ khác mà chơi đi.”

“Lúc con mười một tuổi, mẹ nói con đã là một đại cô nương, phải ngoan ngoãn, biết vâng lời.” Khúc Ngưng Hề nhìn bà ta.

Khúc Doãn Thiệu vội vàng tiếp lời nàng: “Con cũng không phải là con nít nữa! Sao mà có chuyện gì mọi người cũng gạt con thế?”

Khúc Ngưng Hề dời mắt nhìn sang: “Đệ đệ, Nhị Hoàng tử muốn bắt ta làm thiếp... Đệ có biết “làm thiếp” có nghĩa là gì hay không?”

Dĩ nhiên là Khúc Doãn Thiệu biết rồi. Trong nhà họ cũng có vài thiếp thất, người có địa vị cao nhất là Diệp di nương, mẹ đẻ của Nhị tử.

Nhưng, dù có sinh con đẻ cái cho Hầu phủ đi chẳng nữa, mà Hầu phu nhân có bắt phải sớm tối thưa hầu thì họ cũng phải tới ngay.

Hơn nữa, trong những buổi gia yến, họ cần phải có được sự đồng ý thì mới có thể lên bàn ăn cơm. Còn vào những dịp khách bên ngoài đến thăm phủ, họ sẽ không có tư cách xuất hiện tiếp đón.

Khúc Doãn Thiệu trợn to hai mắt: “Tiểu thư Hầu phủ nhà chúng ta mà lại phải đi làm thiếp cơ á?”

Từ nhỏ, cậu ta đã lớn lên trong vòng quan hệ với đám con cháu “nhà cao cửa rộng”, mà bản thân cậu ta cũng chẳng phải là kẻ ngốc, dĩ nhiên biết rõ sự khác biệt giữa đích – thú rồi.

Dù phủ An Vĩnh Hầu họ có không ra làm sao đi chăng nữa, nhưng Nhị Hoàng tử “muốn leo lên đầu lên cổ” họ là leo à?

Thiếp của trữ quân sẽ trở thành phi tử, nhưng còn thiếp của Hoàng tử thì chỉ có thể là “thiếp” mà thôi.

Nói đi thì cũng phải nói lại, không đi đường rộng, đường quang minh chính đại mà lại lén la lén lút đi chặn đường người khác, là kiêu khinh thường không thêm để ai vào mắt, không hề tôn trọng ai đó!

Khúc Doãn Thiệu rất tức giận. Đây quả đúng là ức hiếp người khác quá đáng mà!

Khúc Viên Thành trầm mặc không nói năng gì.

Chu thị buông lời oán trách: “Hoàng hậu dung túng Nhị Hoàng tử quá, lại để cho nhi tử mình làm ra chuyện “vô pháp vô thiên” như vậy!”

Hắn ta dám ra vẻ, dám ngang ngược với người ngoài như vậy sao? Nếu các vị đại nhân ở Ngự sử đài mà biết được, chỉ e là, sẽ không chỉ đơn giản là một tờ tố trạng ngự tiền thôi đâu, vì có khi là họ còn viết được tận mấy bản cáo trạng luôn đấy!

Họ đang cho rằng Hầu phủ không dám trở mặt với người nhà đó ư?

Khúc Viên Thành nhìn về phía Khúc Ngưng Hề, ông ta hỏi: “Con muốn tố mẫu làm gì?”

“Không làm gì cả.” Khúc Ngưng Hề lẳng lặng trả lời: “Nữ nhi không mong không cầu, chỉ muốn yên ổn xuất giá.”

“Cứ bỏ qua chuyện này như vậy thôi sao?” Khúc Doãn Thiệu nắm chặt tay lại thành quả đấm: “Tất nhiên là chúng ta phải vào cung đòi một lời giải thích rồi!”

Khúc Viên Thành gật đầu: “Ngày mai cha vào cung một chuyến.”

Ánh mắt Khúc Ngưng Hề vẫn không hề dao động, vì nàng đã biết trước kết quả rồi.

Chẳng phải cũng chỉ là la mắng, đánh cho một trận rồi thôi à? Máy thứ này chẳng có tác dụng gì với Bùi Tĩnh Lễ cả đâu.

...

Rất nhiều ngày sau đó, Khúc Ngưng Hề cáo bệnh, không ra khỏi nhà.

Từ chối khéo truyền triệu của cung Phù Đan, nàng cũng làm như không nghe thấy việc Hoàng hậu trừng phạt Nhị Hoàng tử.

Cũng chỉ là mấy trò mèo vô thưởng vô phạt để đối phó cho qua mà thôi.

Nàng phái A Thúc đi tìm hiểu tin tức có liên quan đến Nghị Xa Hưu Thế tử, nhưng cũng chẳng thu hoạch được gì nhiều.

Cả nhà Mông thị rời Thượng Kinh quá lâu, hiếm khi trở về, dù có tin đồn gì về họ đi chăng nữa, thì cũng không thể truyền xa đến vậy được.

Huống chi, dù A Thúc có thông minh thế nào, thì hẳn ta cũng chỉ là một gã chạy vặt, không thể tìm hiểu quá sâu.

Không phải là vì muốn phối hợp với sự sắp xếp kia của Hoàng hậu, nên Khúc Ngưng Hề mới để ý đến Nghị Xa Hưu Thế tử.

Mà nàng đang chọn ra người tốt nhất, thích hợp nhất để trở thành phu quân của mình.

Nàng không muốn lần nữa, kéo dài thêm nữa.

Trong tay Nghị Xa Hầu nắm một nửa binh quyền, lại ở xa Thượng Kinh. Trước mắt thì, xem ra bên này không có ý muốn tách riêng ra, mà chỉ muốn trung thành với bộ hạ.

Khúc Hoàng hậu muốn lôi kéo lão ta mà lại nương nhờ vào quan hệ thông gia, e là sẽ hơi khó. Sau khi nhĩ tử lập gia đình, có khi đối phương sẽ dẫn theo con dâu về Tây Bắc xa xôi.

Đóng quân ở Hàm Thái Tây Bắc, cách xa khỏi sự đấu đá tranh giành ở Thượng Kinh.

Nếu đối phương có tính cách đáng tin thì đây cũng là điều mà Khúc Ngưng Hề mong muốn. Một khi đã rời khỏi nơi đây rồi, nàng sẽ không còn phải chịu đựng cái cảnh “gia tộc dùng thế lực để ép uống” nữa.

Cách lễ Vạn Thần hơn một tháng, chuyện liên quan đến lá thư tình của cô cung nữ nhỏ ở cung Thái tử vẫn không gây ra được một cơn sóng gió nào, và chính tay bộ hạ đã xử lý chuyện này ổn thỏa.

Khi mọi người đang chuẩn bị cho ngày lễ ấy, cả nhà Nghị Xa Hầu ngàn dặm xa xôi hồi kinh.

Bộ hạ ban ơn huệ, phái thái giám tổng quản Thịnh Đức công công ra khỏi thành nghênh đón, thay mặt cho uy nghi của Hoàng, đến an ủi các tướng sĩ khổ cực.

Lại còn bày tiệc phong yến trong cung, khoản đãi ba ngàn tinh binh của Mông gia.

Khúc Ngưng Hề cũng tham dự tiệc rượu trong cung. Nàng muốn tận mắt gặp Mông Thế tử một lần.

Bấy giờ nàng đang đi theo bên cạnh Chu thị, Khúc Hoàng hậu vẫn cho gọi nàng qua rồi nói vài câu để “trấn an” nàng.

“Bổn cung muốn tìm một nhà chồng tốt thay cho Văn Du. Sau khi quyết định được hôn sự, chắc chắn là con sẽ được nở mày nở mặt!”

Khúc Ngưng Hề rủ mắt và đáp: “Còn phải mong Nhị Hoàng tử chấp thuận.”

Khúc Hoàng hậu đỡ trán, thở dài: “Cháu ngoan, bổn cung sẽ không để mặc nó ngang ngược tùy hứng như thế đâu.”

Đám đông đang chăm chú nhìn về đây, nên dĩ nhiên là Khúc Ngưng Hề sẽ không cúi kính với Khúc Hoàng hậu rồi, song, nàng cũng không tỏ ra thân thiết, mà chỉ lặng lẽ ngồi xuống.

Nhân vật chính hôm nay là cả nhà Nghị Xa Hầu.

Chương 20: Điểm Tâm Nhỏ (2)

DTV-EBOOK

Mông Thiên Thạch là một võ tướng thô kệch, có râu quai nón, giọng nói thì to và vang, gương mặt bị gió sương Tây Bắc thổi đến ngăm đen.

Hai người con của lão ta không giống lão ta cho lắm, ít nhiều gì thì cũng đã có vài phần thanh tú từ mẹ đẻ trung hòa lại.

Đại danh của Thế tử là Mông Dịch Hoài, dáng người cao to, trừ nước da sạm màu giống cha y như đúc ra ra thì ngũ quan trông rất đàng hoàng.

Nhã Bình Quận chúa là nữ nhi gia, mặt che đến trắng nõn, mặc váy xanh khổng tước xếp lớp, sang trọng, phú quý và xinh đẹp.

Ba cha con Mộng thị vừa xuất hiện là đã nhận được không ít sự chú ý từ mọi người.

Nhất là nhà họ còn có nữ nhi vừa đến tuổi, ai nấy đều hiểu được ý định của Nghị Xa Hầu, rồi lại nhìn vào con nhà mình, lòng mỗi người đều có những dự tính riêng.

Trên bàn tiệc, những lời bàn tán xì xào bắt đầu nổi lên: “Thế tử này phơi nắng gió đến đen thui, chắc rong ruổi bên ngoài không ít...”

“Hai cha con đều đen, có lẽ là do gió Tây Bắc lớn...”

“Nhưng nhìn Nhã Bình Quận chúa mà xem, có vẻ như là đã được chăm sóc khá tốt mà nhỉ? mấy năm gần đây cũng không có chiến sự gì, chắc là cũng không đến nỗi phải ra ngoài hằng ngày, suốt ngày phải “dầm mưa dãi nắng” đâu, nhỉ?”

Trong số mấy lời “tám chuyện” này, đã có lời nói đúng. Đúng là phụ tử Mông Thiên Thạch và Mông Dịch Hoài này thường hay phải chạy ra ngoài.

Đoàn người bá kiến Thiên Khánh Đế địa vị chí tôn, sau đó lại dâng lên đặc sản mà bọn họ mang từ Hàm Thái về.

Da lông đủ chủng loại chiếm phần nhiều, tất cả đều là do họ tự sản được khi rảnh rỗi.

Còn có cả mấy con ngựa quý được mang từ Tây Bắc đến.

Thiên Khánh Đế thấy vậy, long tâm vui sướng, bèn ban thưởng rượu ngon tại chỗ, rồi sau đó thỏa thích thưởng rượu cùng với Nghị Xa Hầu.

Những đặc sản này không chỉ là tâm ý ngoài mặt của một bề tôi, mà còn muốn nói rõ cho tất cả mọi người nơi đây biết rằng, quân sĩ trú đóng tại Tây Bắc bọn họ không hề lơ là chuyện tập luyện, vẫn rất giỏi cưỡi ngựa bắn cung.

Thiên Khánh Đế biết Mông Thế tử giỏi cưỡi ngựa bắn cung, bèn “điểm tên” Nhị Hoàng tử ngay tại chỗ, bảo hắn ta cùng đến trường ngựa xem mấy con ngựa tốt kia đi.

Bùi Tĩnh Lễ đứng dậy trả lời: “Nghị Xa Hầu hổ phụ vô khuyến tử, nhi thần nào dám đi phô bày cái kém cỏi vụng về một mình, mong rằng Thái tử điện hạ cũng sẽ đi cùng.”

Cái duy nhất mà hắn ta tự tin rằng mình có thể thắng được Bùi Ứng Tiêu, chính là cưỡi ngựa bắn cung, mà còn là “thắng hiểm” nữa.

Bấy giờ, nghe ra được ý phụ hoàng muốn cho hắn ta và Mông Thế tử đấu với nhau, sao hắn ta có thể không kéo Bùi Ứng Tiêu “xuống nước” cho được?

Thiên Khánh Đế nhìn về phía Bùi Ứng Tiêu, dứt khoát nói: “Thái tử cũng đi đi. Hôm nay xem bản lĩnh của các con, xem ai có thể chọn được ngựa tốt trước đi vậy.”

Có nghĩa là Thiên Khánh Đế đang muốn thưởng cho ngựa tốt của Mông Thiên Thạch.

Bùi Ứng Tiêu cười yếu ớt, sau đó hấn gật đầu, vui vẻ đi cùng.

Thái tử điện hạ có thân hình cao ráo, dung nhan đẹp mắt. Lúc hấn đi đến bên cạnh Mông Dịch Hoài, hai người bỗng tạo ra hai hình ảnh tương phản, đánh mạnh vào thị giác người nhìn.

Vóc người bọn họ xấp xỉ, cao cũng gần bằng nhau, nhìn lướt qua thì thấy Mông Dịch Hoài có vẻ cường tráng hơn.

Nhưng còn Bùi Ứng Tiêu, nhìn sơ qua thì tưởng hấn gầy gò, nhưng thực ra, hấn “vai rộng eo hẹp”, dáng vẻ thản nhiên, đôi mắt hẹp dài ôn hòa ngậm ý cười, vừa phong độ vừa nhẹ nhàng.

Dường như “khí thế” của hấn không hề bị cái người có hình thể cường tráng hơn kia “trấn áp”, mà ngược lại, trông hấn có vẻ thản nhiên hơn rất nhiều.

Đến cả lão già thô kệch như Mông Thiên Thạch cũng không nhận được, cứ phải dán mắt vào nhìn hấn, sau đó thở dài bất lực: “Thái tử điện hạ như châu như ngọc, thẳng con ta thì trông không khác gì “tên đồ tể” cả.”

“Hầu gia khiêm tốn quá.” Bùi Ứng Tiêu khẽ cười và nói: “Mông Thế tử là hảo hán trên lưng ngựa, dũng mãnh như thế kia.”

“Nào có, nào có...”

Hai bên tăng bốc nhau vài câu như thế rồi lại cùng đi đến trường ngựa.

Ngựa tốt được đưa về từ Hàm Thái, cả đường đi đều được chăm sóc cẩn thận. Lại nói, ngựa vốn giỏi chạy đường xa hơn người, nên bấy giờ, con nào con nấy “da lông bóng loáng”, hùng dũng oai vệ, khí thế bừng bừng, không thấy chúng mệt mỏi một chút nào.

Ai nhìn thấy cũng không nhin được mà khen một câu “Quả là ngựa tốt”.

Thiên Khánh Đế muốn thấy phong thái Mông Thế tử trên lưng ngựa, nên ông ta đã dẫn theo ba người bọn họ, mỗi người chọn một con ngựa hợp mắt, đưa ngay một vòng.

Lần này chỉ cần giữ tâm thái vui vẻ, thoải mái mà so tài thôi.

Khúc Hoàng hậu ngồi ngay ngắn bên cạnh đế vương, bà ta mỉm môi cười, nhưng thật ra là bà ta hơi căng thẳng.

Hôm nay, ở trước mặt toàn thể mọi người, nhất định là Lân Vũ của bà ta phải cao hơn một bậc!

Bại bởi Mông Thế tử thì không sao. Tuyệt đối không thể thua Thái tử được...

Lúc ba người đi thay y phục, Minh Họa vui vẻ đi đến bên cạnh Thiên Khánh Đế và nói: “Phụ hoàng, đua ngựa như thế này thôi thì không đủ vui đâu ạ. Chi bằng người cho chúng nhi thần đánh cược đi ạ?”

Thiên Khánh Đế nâng chén trà lên, nghe vậy thì nghiêng đầu hỏi lại: “Đánh cược à?”

Khúc Hoàng hậu vội vàng mắng: “Minh Họa, đừng có quấy phá như thế!”

Thiên Khánh Đế lơ đãng xua tay: “Không sao, đùa thôi mà.”

Rất nhanh sau đó, mọi người trên khán đài ở trường ngựa đã nghe thấy thông báo:

Hôm nay tâm trạng của bệ hạ rất tốt, còn đồng ý cho Công chúa Minh Họa chơi trò chơi, đặt cược vào ba con ngựa.

Không chỉ có thế, Hoàng hậu còn ban thêm chút phần thưởng.

Cứ thế, ai nấy đều nhiệt liệt ủng hộ. Thứ nhất là vì tò mò về thực lực của Mông Dịch Hoài; thứ hai là đều âm thầm lo lắng cho Thái tử điện hạ.

Khúc Ngưng Hề không cần ngẩng đầu lên nhìn xung quanh thì cũng tự biết là sẽ có bao nhiêu người ủng hộ Bùi Ứng Tiêu.

Họ đều biết cưỡi ngựa bắn cung là điểm yếu của hần, nên ai nấy đều ôm tâm tình căng thẳng, tập trung theo dõi cuộc so tài này sát sao hơn.

Nhưng thực tế là... vị Thái tử gia Đại Hoàn này không giỏi cưỡi ngựa bắn cung thật hay không?

Khúc Ngưng Hề chưa từng được thấy tận mắt cảnh Bùi Ứng Tiêu cưỡi ngựa, chỉ biết là hần có võ công, chắc là khí lực cũng phải kinh người lắm...

“Biểu muội đang nghĩ gì mà tập trung thế?” Minh Họa kéo Khúc Ngưng Hề ra ngoài.

Bấy giờ, ba người sắp đua ngựa đã thay đồ xong xuôi, trang phục cưỡi ngựa đỉnh đặc, tư thế hiên ngang.

Từ trước đó, nhờ có Hoàng hậu mà Minh Họa đã biết được rằng, có khả năng cao Mông Thế tử sẽ là “đối tượng” của Khúc Ngưng Hề. Mà thật khéo thay, hoàng huynh cũng “thương nhớ” người này.

Với một bụng ý đồ xấu xa, nàng ta hỏi thẳng nàng rằng: “Biểu muội nghĩ ai sẽ là người đứng đầu thế?”

Bất ngờ bị hỏi như thế, khoảng cách còn gần như vậy nữa, nên cả ba người kia đều nghe thấy rất rõ.

Bùi Ứng Tiêu ngược mắt lên, nhưng hắn chỉ nhìn lướt nhẹ qua, mặt không đổi sắc, như thể là không biết gì cả.

Nhưng còn với Mông Dịch Hoài, đây là lần đầu tiên hắn ta trông thấy Khúc Ngưng Hề, đôi mắt hắn ta mở to hết cỡ, khó lòng mà kiềm chế được vẻ kinh ngạc và sự rung động trong lòng.

Giai nhân dịu dàng như ngọc, mắt phượng mày ngài, tay áo toả hương thơm ngát.

Bùi Tĩnh Lễ đứng ở bên cạnh, đáy mắt hắn ta âm u, hắn ta nhìn chằm chằm vào Khúc Ngưng Hề, sau đó vờ cười nói: “Biểu huynh đã ở đây, dĩ nhiên là biểu muội sẽ phải cược cho ta thắng rồi.”

Đã cố ý nói như thế này rồi mà cũng vẫn không thể làm khó được Khúc Ngưng Hề.

Nàng liếc mắt nhìn Minh Họa, khẽ cười trả lời: “Thái tử điện hạ và Nhị Hoàng tử đều giỏi cưỡi ngựa bắn cung, nhưng Mông Thế tử là khách ở xa tới, ta cược vào hắn ta.”

Mông Dịch Hoài cười ha hả hai tiếng: “Đã thế thì ta không thể phụ lại sự kỳ vọng lớn lao của Khúc cô nương được rồi.”

Đã sắp bắt đầu đua ngựa. Trong một ngày hè, ánh nắng chói chang như thế này, có ba con tuấn mã ngẩng đầu hí vang.

Mà, các thanh niên trên lưng ngựa, ai nấy đều vô cùng hăng hái, người nào cũng có những thế mạnh cho riêng mình.

Bọn họ xông ra ngoài như mũi tên rời dây cung, bắt đầu một trận so tài liên quan đến tốc độ và kỹ năng.

Có một số các vị quan văn tỏ ra lo ngại, họ lo rằng Thái tử điện hạ của bọn họ sẽ bị mất mặt. Tuy nói là so tài vui vẻ, nhưng ít có người nào nghĩ như thế lắm...

Còn có bộ hạ ngồi đó cơ mà...

Nhưng kết quả thì lại khác. Bùi Ứng Tiêu không những không bị bỏ lại phía sau, mà thậm chí là hắn còn sắp vượt qua cả Nhị Hoàng tử đến nơi rồi.

Trận so tài này vô cùng gay cấn. Người xem đi từ lo lắng đến khó lường, còn khăn trong tay Hoàng hậu thì đã sắp bị bà ta vò nát luôn rồi.

Cuối cùng, con ngựa của Mông Dịch Hoài là con ngựa đầu tiên vượt qua vạch đích, còn Thái tử và Nhị Hoàng tử thì ngang nhau.

Với kết quả như thế này, có người vui và cũng có kẻ buồn.

Khúc Hoàng hậu không thể nhân cơ hội này mà “đạp” Thái tử xuống, nên dĩ nhiên là bà ta không cam lòng.

Còn phe Đông Cung thì đã bắt đầu vui sướng và chúc mừng nhau luôn rồi. Không thua là được rồi!

Mông Dịch Hoài có được phần thưởng. Song, giữa Thái tử và Nhị Hoàng tử, ai được chọn tuần mã trước, thì vẫn chưa thể phân định thắng – bại được.

Bùi Ứng Tiêu lùi một bước, nói rằng mình may mắn đua ngang tay nên để cho đệ đệ chọn trước.

Vì hần lên tiếng trước nên đã nhận về được không ít lời khen ngợi. Bùi Tĩnh Lễ chậm một bước, nên dù hần ta có muốn thoái thác thế nào, cũng chẳng thể toát ra được khí phách gì.

Trước mặt Thiên Khánh Đế, cả ba người đều có được lợi. Bây giờ là cảnh quần thần hòa hợp, vui vẻ hòa thuận, thân như thể tay chân.

...

Lúc rời khỏi trường ngựa, đám đông đã tản ra, Mông Dịch Hoài đuổi đến từ phía sau.

Hần ta muốn tặng phần thưởng vừa mới nhận được, nói là vì muốn cảm ơn phần đánh cược của Khúc Ngưng Hề.

Nam nhân có cơ thể cường tráng như hần ta đứng cùng chỗ với thiếu nữ thuần tha như nàng, một cao một thấp đứng đối diện nhau, nhìn nhau như thế này, trông không khác gì bức tranh ven hồ xuân cả.

Khúc Ngưng Hề do dự. Đối phương chuyển tặng một thứ không phải là thứ gì riêng tư cho mình, quang minh chính đại tặng, cũng không thể xem là “trao đổi riêng tư” được.

Nhưng, rõ ràng đây chính là một “tín hiệu”, ý muốn nói là sau này hai người có thể hẹn gặp nhau, chính thức tiến thêm một bước và sẽ tìm hiểu sâu hơn về nhau.

Nàng biết rất ít về Mông Dịch Hoài, dù bây giờ nàng có muốn nhanh chóng rời đi, nhưng cũng không thể nóng vội...

Nàng đang nghĩ ngợi, không biết phải từ chối thế nào, còn Thái tử ở bên cạnh thì vẫn chưa rời đi.

Bùi Ứng Tiêu cười, hần đứng cách đó không xa, hòa nhã nói: “Hình như cô nhật được hoa tai của Khúc cô nương rồi thì

phải?”

Hả?

Khúc Ngưng Hề sờ vào lỗ tai của mình. Quả nhiên là không thấy một bên hoa tai đâu.

Nàng áy náy cười với Mông Dịch Hoài một cái rồi chạy bước nhỏ đến trước mặt Bùi Ứng Tiêu.

“Đa tạ điện hạ.”

Bùi Ứng Tiêu không trả lại cho nàng ngay. Mà hẩn liếc mắt sang nhìn Mông Dịch Hoài mới vừa rời đi kia, khóe miệng khẽ nhếch lên, ý cười vô cùng nhạt.

“Tiểu Văn Du tùy tiện đến gần hẩn ta như thế, không thấy sợ à?”

Hẩn chợt gọi Khúc Ngưng Hề bằng cái tên ấy, khiến nàng sợ hãi mà vô thức nhìn xung quanh.

Trường ngựa có rất ít người. Phần lớn đều đang ở rất xa nên không có ai nghe thấy tiếng bọn họ nói chuyện. Mà bên cạnh còn có Dung Nguyệt, Nhàn Thanh và Ánh Sở đi theo nữa, nên cũng không có ai cho rằng cuộc nói chuyện này của bọn họ có gì đó “không thoả đáng” cả.

Huống chi, vẻ mặt của Bùi Ứng Tiêu trông vô cùng tự nhiên, như thể là không có vấn đề gì to tát cả: “Hẩn ta từng đánh chết hai người.”

Giọng nói nhẹ tênh, thản nhiên như thể là đang nói với Khúc Ngưng Hề rằng, sáng nay Mông Thế tử chỉ ăn có hai đĩa bánh ngọt thôi.

“Đánh... đánh chết hai người à?” Hắc ta hung ác và dữ tợn đến thế sao?

Khúc Ngưng Hề trợn to hai mắt, khi nhìn vào gương mặt đẹp đẽ của Bùi Ứng Tiêu, nàng chợt nhớ ngay đến vẻ dứt khoát lúc hắc bễ cổ người khác.

Bùi Ứng Tiêu cười, như đã nhìn thấu sự liên tưởng này của nàng, hắc hơi híp mắt và nói tiếp: “Hắc ta đánh người trên giường đấy, có hợp lẽ thường hay không?”

Khúc Ngưng Hề hơi hoang mang: “Có gì khác nhau đâu...?”

Chẳng phải là đều có người thiệt mạng à?

Biểu cảm của Dung Nguyệt và Nhàn Thanh trông có phần khó đoán, hai bên tai của các nàng ấy cũng đã đỏ lên.

Bùi Ứng Tiêu cười khẽ một tiếng: “Người thấy thế nào?”

Điểm tâm nhỏ mềm mại trong trắng như thế này, chắc là có bị người khác “ăn” ngay một miếng cũng không chê người ta “ăn” nhiều.

Nàng chẳng biết cái gì hết... Đồ ngốc này!

Chương 21: Vượt Ranh Giới

DTV-EBOOK

Trên xe ngựa đi từ trong cung ra ngoài, Khúc Ngưng Hề vẫn luôn suy nghĩ về những gì mà Bùi Ứng Tiêu nói.

Trông hắn không giống như là đang nói dối. Dù sao thì, chắc chắn là không thể xảy ra cái chuyện “Thái tử điện hạ không thích thấy phủ An Vĩnh Hầu và Mông Thế tử kết hôn nên mới bày ra mảnh khốe hòng bêu xấu người ta” như thế này được.

Nếu không phải là đang nói dối, vậy thì việc Mông Dịch Hoài đánh chết người ở trên giường là sự thật thật à?

Ở cái chỗ đặc biệt như là trên giường, có khi nào đối tượng bị đánh chết là “người bên gối” của hắn ta không?

Bình thường, nam nhân mười sáu, mười bảy tuổi sẽ thú thê. Nếu lần nữa đến tận mấy năm sau, thì có khi là do không đủ duyên phận, hoặc có thể là do người nhà không hối, hoặc cũng có thể là vì bản thân họ đang chờ ai đó.

Mông Thế tử cũng đã mười tám tuổi rồi mà còn chưa đính hôn, không chừng là do có thói quen tàn nhẫn gì đó nên mới bóp chết người bên gối.

Nghe nói là trên đời này có cái bệnh mộng du gì đó, nửa đêm sẽ khiến người ta mơ màng đứng dậy, đụng ai chém nấy.

Người gần nhất là người có nguy cơ gặp nguy hiểm cao nhất.

Sau khi về phủ, Khúc Ngưng Hề không dám sơ suất, tính sai A Thúc đi hỏi thăm một chút.

Chuyện đã xảy ra, tất nhiên là đã có cô nương vô tội phải bỏ mạng.

Khả năng rất rất cao là nha hoàn thông phòng hoặc người hầu thân cận đã phải gánh chịu cái kết cục bi thảm ấy.

Hạng người như thế này, tuyệt đối không thể cưới được.

Ánh Sở đứng ở một bên lặng lẽ lắc đầu, thấy nàng đã nắm sai điểm chính, nàng ấy bèn nói: “Tiểu thư, chính thê đã qua cửa thì e là Mông Thế tử cũng sẽ biết cân nhắc đúng mực, sẽ không khiến thê tử thiệt mạng, nhưng có lẽ là sẽ sống không bằng chết.”

“Sống không bằng chết?” Phải giải nghĩa câu này thế nào mới đúng? Đọc Full Tại Truyenfull.vision

“Không sai...” Mặt Ánh Sở trông vô cùng nghiêm túc, nàng ấy gật đầu và nói: “Hắn ta không muốn mạng người, mà thích rút roi đánh người cơ.”

“Cái gì?” Khúc Ngưng Hề nhướn mày, ra vẻ chán ghét mà nói: “Ta cũng biết là có loại chủ tử thích đánh mắng người hầu một cách vô tội vạ, nhưng không ngờ...”

“Không giống như thế đâu ạ...” Ánh Sở xua tay cắt ngang lời nàng nói, nàng ấy cảm thấy mình cần phải nói rõ ra cho nàng hiểu, thế là bèn liếc nàng một cái, sau đó mới nói: “Có loại người có cử chỉ thô bạo, thích ngược đãi nữ nhân ở trên giường...”

Thường ngày, có khi họ sẽ không tùy ý đánh mắng người ngoài đâu.

Khúc Ngưng Hề hơi sửng sốt. Ngược đãi ở trên giường á? Riêng trường hợp đặc biệt như thế này thì nàng chưa nghe ai nói tới bao giờ cả.

“Tiểu thư chưa trả sự đời. Bên cạnh người còn có Tôn ma ma sớm tối phục vụ, thì sao mà những thứ dơ bẩn này có thể lọt đến tai người cho được.”

Ánh Sở bừng trà nóng đến rồi nói: “Trên đời này ấy à, có nhiều loại người nằm ngoài sức tưởng tượng của người thường lắm!”

Tuổi còn nhỏ nhưng giọng điệu nghe không khác gì một “bà cụ non” cả.

Khúc Ngưng Hề nghe mà cái hiểu cái không: “Tóm lại là thích đánh người...”

“Còn nghiêm trọng hơn cả cái này nữa.” Ánh Sở cố gắng giải thích rõ cho nàng hiểu: “Mục đích không phải là để giết hại các cô nương, mà là tìm kiếm sự thỏa mãn khi đánh người.”

Khúc Ngưng Hề nhớ lại gương mặt mắt to mày rậm của Mông Dịch Hoài, nàng vô cùng khó tin: “Tàn nhẫn đến thế sao?”

Nàng không thể nhìn ra được “hung tướng” từ gương mặt hần ta.

“Nhìn người thì không thể nhìn vẻ bề ngoài được đâu ạ.” Ánh Sở ngẫm nghĩ một lát, rồi nói: “Em còn nghe nói, thường thường thì những kẻ này trông rất là giống người bình thường, chỉ khi lên giường thì mới “điên” lên thôi. Sau chuyện đó thì những kẻ ấy sẽ ra vẻ hối hận, sẽ quỳ xuống đất, tự tay đánh mình cũng có nữa.”

Khúc Ngưng Hề vô thức run lên một cái. Nam nhân nhìn thì cứ ngỡ là rất bình thường, nhưng lúc ở riêng thì mới phát điên... Cách hình dung này khiến nàng nghĩ ngay đến Nhị Hoàng tử.

Có lẽ là, trong cả cuộc đời này của mình, nàng sẽ không bao giờ có thể quên được ánh mắt của hần ta mỗi lúc hần ta nhìn

nàng.

Nói chung thì đây chính là cái gọi là “việc xấu nơi cao môn” trong miệng người đời.

Cô nương lập gia đình giống như “đầu thai lần nữa” vậy, cưới một người không sớm chiều sống chung, ai mà biết được đằng sau dáng vẻ “áo mũ chỉnh tề” kia, rốt cuộc thì vị hôn phu của mình là người như thế nào đâu?

Những khía cạnh mà họ không muốn cho bất cứ ai biết, chỉ đành “hé lộ” với người thân cận nhất mà thôi...

Hơn nữa, ban đầu Khúc Ngưng Hề cũng đã cảm thấy nghi ngờ rồi, sao Khúc Hoàng hậu lại không “kết duyên” cho Minh Họa kia chứ?

Thân phận của Minh Họa có giới hạn, không có cách nào có thể thỏa mãn được mong muốn của Vương Cẩm Ý, mà nàng ta cũng đã đến tuổi đính hôn rồi.

Thế tử Hầu phủ nắm binh quyền trong tay, rõ ràng đây chính là sự lựa chọn hoàn mỹ nhất dành cho một vị Công chúa như nàng ta.

Nhưng cô mẫu lại không hề cân nhắc đến nữ nhi của bà ta, có phải là ngay từ ban đầu, bà ta đã do thám được gì đó rồi hay không?

...

Mãi đến Tết Đoan ngọ, Khúc Ngưng Hề cũng chưa từng bước ra khỏi cửa lớn thêm một lần nào.

Thời tiết ngày càng nóng. Nàng ở trong phòng, dù không làm gì hết thì cũng vẫn không thể rời khỏi cái mát lạnh mà băng đá mang đến.

Nhất là khi nàng còn đeo đai lưng, nó càng khiến nàng không muốn đi lại nhiều.

Nhưng vào dịp Tết Đoan ngọ này, nàng có muốn trốn thì cũng trốn không thoát nổi rồi.

Đinh Tuyết Quỳnh đã gửi thiệp mời đến cho phủ An Vĩnh Hầu từ sớm, nàng ấy muốn mời Khúc Ngưng Hề ra phổ đạo chơi cùng mình.

Có lẽ là do lần trước ra ngoài đã chuốc lấy chuyện không vui, nên lần này nàng cũng không dẫn theo ai. Đến cả Khúc Thiên Nhân cũng thế, nàng chẳng “tiện mồm” mời nữa, chỉ có nàng và Đinh Tuyết Quỳnh mà thôi.

Trời nóng nực, trong cung cũng không bày tiệc rượu “hành hạ” người khác làm gì, ai ở nhà nấy ăn tết.

Kinh Triệu Doãn đã treo thưởng lên đến trăm lượng cho cuộc đua thuyền rồng trong thành. Treo thưởng lớn như vậy nhằm kích thích sự hào hứng trong lòng dân chúng.

Các đội tham gia chèo thuyền rồng lắm le, nháo nhào muốn thử. Quần chúng xem so tài đứng ở hai bên bờ sông, ai cũng vô cùng nhiệt tình, trông ngóng xem trăm lượng hoàng kim sẽ rơi vào tay ai.

Ban đầu Khúc Ngưng Hề không muốn đi, nhưng lần trước tạm biệt Đinh Tuyết Quỳnh rồi sau đó cũng không gặp lại nàng ấy thêm lần nào nữa; nếu lần này mà nàng còn từ chối nữa, e là nàng ấy sẽ nghi ngờ nàng mất thôi.

Vì thế, nàng thay bộ xiêm y tơ lụa màu hoa quế mát lạnh vào, sau đó lại cài trâm bằng hắc diệu thạch đính chuồn chuồn xanh đơn giản lên tóc, rồi ra ngoài, đi đến điểm hẹn.

Đinh Tuyết Quỳnh vẫn còn nhớ đến chuyện đã xảy ra ở Bảo Khiếu các, nên khi mới gặp lại nhau, nàng ấy đã lên tiếng xin lỗi: “Vì Tú tử tử của ta mà người phải chịu ảm ức rồi...”

Khúc Ngưng Hề lắc đầu: “Nàng ta là nàng ta, người sao mà quản cho xuể. Huống chi, chuyện này cũng qua rồi mà.”

Ngày đó nàng cũng không phải chịu oan ức gì. Sau chuyện lần đó, Đại Trưởng Công chúa cũng đã gửi lời xin lỗi và bồi thường rồi.

Tuy nói là người trong cuộc không thấy có vấn đề gì, nhưng mà... con người Đinh Vân Phúc ấy à, không thể lấy lễ thường ra mà so sánh được. So đo quá nhiều với nàng ta cũng chỉ uống phí sức lực của bản thân mình mà thôi.

Từ nay về sau cứ cách xa nàng ta ra là được.

Đinh Tuyết Quỳnh thấy nàng không để bụng thì thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi bỏ những chuyện không vui kia qua một bên, nàng ấy phấn khởi kéo Khúc Ngưng Hề đi dạo chơi trên đường.

Vào ngày Tết Đoan ngọ, dù nắng đã lên cao nhưng cũng không thể giảm đi sự phấn khởi dạt dào trong lòng mọi người. Ai nấy đều quyết phải góp vui vào cuộc so tài đua thuyền rồng kia.

Ngựa xe như nước, du khách như khung cửi, dõi mắt nhìn ra ngoài phố, chỉ thấy đâu đâu cũng người là người. Ảo thuật mãi võ, âm ỉ từ đầu đường cho đến tận cuối ngõ.

Trước tiên, hai người kéo nhau đi ăn chút thức ăn, uống nước lê, nước mạn ướp lạnh ngọt thanh ngon miệng.

Đinh Tuyết Quỳnh nói cho Khúc Ngưng Hề biết một chuyện: “Gần đây Nhã Bình Quận chúa nổi tiếng lắm. Thật đúng là khó lường quá mà! Nàng ta đã công khai khiêu khích Lục cô nương, chèn ép Trịnh cô nương đấy!”

“Các nàng ấy à?”

Nhã Bình Quận chúa với Lục Diễm Hoa và Trịnh Tư Quân à? Chẳng phải mối quan hệ giữa ba người này là “có bắc cầu cũng chẳng với tới được nhau” sao?

Đinh Tuyết Quỳnh chớp chớp mắt mấy cái, sau đó cười nói: “Ta nói cho người nghe, biểu huynh Thái tử của ta đào hoa lắm ấy. Nhã Bình Quận chúa đã “động tâm” sau cái lần được trông thấy biểu huynh ta, rồi ngay sau đó nàng ta đã “tung tuyệt chiêu” ở Tây Bắc đấy.”

Người dân ở Đại Hoàn đã khai hóa, trai gái giữ lễ là có thể hẹn gặp mặt.

Nhưng, ở phía Tây Bắc thì người ta lại càng “bạo dạn” hơn, nữ theo đuổi nam cũng có.

Nhã Bình Quận chúa không hề che giấu sự mến mộ mà nàng ta dành cho Thái tử điện hạ. Hơn nữa, tác phong cũng mau lẹ, hình như đã hỏi ra được người “được nhắm” vào vị trí Thái tử phi rồi.

Hai người Lục Diễm Hoa và Trịnh Tư Quân có gia thế tương đương, tuổi tác lại ngang nhau, phen này chỉ đành “đứng mũi chịu sào” thôi.

Nhất là Lục Diễm Hoa ấy. Nàng ấy là cô nhi Lục gia, vốn dĩ là sẽ được thụ phong làm Quận chúa, nhưng năm đó lại “nổi điên”, công khai cự tuyệt, kháng chỉ.

Dù là thế, nhưng bộ hạ không những không trách tội mà còn hậu đãi cho Lục gia nhiều khoản hơn nữa.

Nàng ấy còn giống Công chúa hơn cả một vị Công chúa nữa đó!

Đinh Tuyết Quỳnh cũng không thích bàn tán tới lui sau lưng người khác. Nhã Bình Quận chúa không hề có ý che giấu ý định của mình, có không ít người đã tận mắt chứng kiến.

“Có lẽ, trong năm nay sẽ phải quyết định Thái tử phi là ai rồi.”
Độc Full Tại Truyenfull.vision

Nếu không, trong tình cảnh “có không biết bao nhiêu là con mắt theo dõi sát sao” – có “trong tối”, có “ngoài sáng” như vậy, các vị đại thần đang bắt đầu cuống cuống thay cho dòng dõi Đông Cung rồi.

“Bộ hạ không gấp, người ngoài có gấp hơn nữa thì cũng vô dụng thôi.” Đường như Khúc Ngưng Hề đang có điều gì cần suy nghĩ.

Với cặp phụ tử này, nàng chỉ đưa ra được chút suy đoán, khả năng cao là... bọn họ không ôn hòa như cách mà bọn họ thể hiện ra bên ngoài, phải chưa nhỉ?

Vì thế nên bộ hạ mới không sắp xếp hôn sự cho Thái tử à?

Đinh Tuyết Quỳnh đứng ngồi không yên, vừa ăn uống xong là đã kéo Khúc Ngưng Hề ra ngoài.

Trời cao trong xanh, hơi nóng phả vào mặt, mồ hôi trên trán cũng muốn bốc hơi theo.

Khúc Ngưng Hề cầm quạt tròn che lên đỉnh đầu. Có Ánh Sở đi theo bên cạnh nàng, cả nha hoàn của Đinh Tuyết Quỳnh theo sát một bên, cũng không đến nỗi chật chội “bó tay bó chân”.

Chỉ có điều... hơi bức bối quá.

Dường như chỉ hít thở thôi cũng khó.

Đua thuyền rồng được tổ chức ở sông hồ thành. Còn chưa đến gần bờ, bốn phía đã chật cứng đến không chịu nổi.

Ánh Sở lớn tiếng nói bên tai Khúc Ngưng Hề: “Tiểu thư, đừng tiến về phía trước thêm nữa...”

Nếu muốn xem đua thuyền thì phải phái người đến chiếm vị trí tốt từ trước mới phải.

Với hứng thú nhất thời nổi lên như thế này, e là khó lòng mà chen vào nổi.

Khúc Ngưng Hề cũng không muốn chen vào làm gì, vì nàng đang thấy nóng vô cùng. Dưới ánh nắng chói chang này, nàng đang mặc váy dài, còn bó ngực lại nữa, bây giờ nàng thấy khó chịu đến độ không thể miêu tả nổi.

Hai người cố gắng trở ra. Nhưng họ vừa quay đầu thôi mà đã phát hiện ra là không thấy chủ tớ Đinh Tuyết Quỳnh đâu nữa.

Khúc Ngưng Hề phe phẩy cây quạt: “Đám đông tách các nàng ấy ra xa chúng ta rồi à?”

Ánh Sở che chở nàng, dìu nàng đến trước một sạp trà, sau đó nói: “Chúng ta qua bên này chờ đi.”

“Cũng chỉ có thể làm như thế thôi.”

...

Đến trước sạp trà, ngồi xuống là gọi ngay hai chén nước trà, vừa hay chòi gỗ dựng ở đây có thể tránh nóng, hóng mát.

Khúc Ngưng Hề vừa ngồi xuống, thì người ở tứ phía đã đứng lên chào hỏi một người nào đó.

Nàng ngoái đầu nhìn lại, chợt cảm thấy hơi bất ngờ. Nơi đường sá sầm uất, không ngờ lại vô tình gặp phải Vương Cẩm Ý.

Bấy giờ, vị công tử tuấn tú ăn mặc kiểu thư sinh đang nhìn nàng, vẻ mặt hắc ta lạnh nhạt.

“Vương công tử, thật là trùng hợp.”

Khúc Ngưng Hề mãi suy nghĩ, không biết là nàng có nên mời hắc ta vào uống trà hay không, thì chợt, nàng nghe thấy Vương Cẩm Ý trả lời rằng: “Không trùng hợp. Ta ở trên Phù Vân Lâu, thấy cô nương ở dưới đây nên mới cố ý đi xuống tìm.”

Nàng nghe thấy thế thì có hơi sửng sốt. Thoáng chốc, nàng không thể nghĩ ra được là hắc ta tìm nàng vì chuyện gì, hai người bọn họ có thân quen đến thế cơ à?

Vương Cẩm Ý không ngồi xuống ngay. Ánh mắt Ánh Sở lướt qua người hắc ta, dường như nàng ấy muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi.

Ánh Sở đang mang gương mặt của Ngân Bình, có phản ứng nhạy bén, lập tức lùi lại mấy bước.

Vương Cẩm Ý hài lòng. Xung quanh đông người nhiều tai mắt, hắc ta không muốn “làm nể” lâu, bèn khẽ hỏi nàng rằng: “Khúc cô nương, có phải cô nương đã đi xem mắt với người khác rồi hay không?”

“Hả?”

Khúc Ngưng Hề trợn tròn hai mắt, vô thức lắc đầu, trả lời thật lòng: “Không có...”

Vương Cẩm Ý nắm chặt tay lại thành quả đấm, che bên môi, sau đó hắn ta lại nói, ngữ khí rõ ràng đâu ra đấy: “Vương mẫu... muốn thu lại những lời đã nói lúc trước.”

Ánh mắt hắn ta hướng về phía nàng, khi nhìn đến đôi mắt trong trẻo của nàng, hắn ta chỉ chớp mắt một cái rồi nhanh chóng nhìn đi chỗ khác: “Sau khi trúng tuyển kỳ thi mùa thu tháng Tám, ta sẽ nói trưởng bối trong nhà đến phủ cầu hôn.”

“Cái gì cơ?”

Khúc Ngưng Hề giật mình thon thót. Không ngờ là hắn ta có thể nói ra mấy lời “kinh người” đến thế này. Thời gian qua đã xảy ra chuyện gì mà nàng không biết rồi à? Chuyện này khiến nàng bất ngờ quá đổi!

“Cô nương không cần vội trả lời. Ta bận học, không thể phân tâm, không có quá nhiều thời gian để lãng phí.” Vương Cẩm Ý bỏ lại một câu như thế rồi quay người rời đi.

Hắn ta vội đến vội đi, như thế là, hắn ta đặc biệt đến đây chỉ để báo lại cho nàng hai câu như thế thôi.

Cái miệng nhỏ nhắn của Khúc Ngưng Hề khẽ nhếch lên, nàng ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng hắn ta rời đi, nhưng cũng chỉ kịp nhìn thấy đôi tai đỏ bừng của đối phương.

Vương Cẩm Ý vừa đi, Ánh Sở đã trở lại chỗ bên cạnh bàn ngay. Nàng ấy cũng trông thấy sắc mặt Khúc Ngưng Hề đỏ bừng bừng, tay ôm ngực.

Nàng ấy kinh hãi: “Tiểu thư sao thế? Chẳng lẽ Vương công tử nói năng bừa bãi...?”

Khúc Ngưng Hề lắc đầu phủ nhận: “Tuy đúng là hắn ta làm ta sợ đến nhảy dựng, nhưng có khi là do ta thấy không thoải mái trong người thôi...”

Nàng rất nóng, đầu nàng chỉ toàn là mồ hôi. Thậm chí, bấy giờ nàng còn thấy hơi hoa mắt, đầu óc choáng váng nữa.

Ánh Sở nhãn lực hơn người, thấy thế thì nhanh tay bắt mạch cho nàng. Nhịp đập của nàng nhanh bất thường, nàng ấy nhũn mày, nói: “Tiểu thư bị cảm nắng rồi!”

Nàng ấy nhìn xung quanh. Trên đường đông nghịt người, thở thôi cũng khó. Mà quán trà cũng không phải là một nơi yên tĩnh.

“Ánh Sở...” Khúc Ngưng Hề không còn nghe rõ những gì mà nàng ấy nói nữa. Hai mắt nàng đảo một cái, hôn mê bất tỉnh.

Nàng không ngất xỉu chưa được bao lâu thì đã được đưa vào trong một căn phòng mát mẻ. Lúc có người cởi xiêm y của nàng ra, nàng đã tỉnh lại ngay lập tức.

Giống như một con thú nhỏ trong lòng chứa đầy sự cảnh giác, không dám chìm vào giấc ngủ bình yên.

“Tiểu thư đừng sợ, là em.” Ánh Sở thấy nàng khôi phục lại ý thức thì thở phào nhẹ nhõm: “May mà điện hạ vẫn ở trong Phủ Vân Lâu. Ban nầy Nhân Thanh tỳ bắt mạch cho tiểu thư, triệu chứng cũng nhẹ thôi, chỉ cần giải nhiệt...”

Nàng ấy còn chưa dứt lời mà đã nhẹ nhàng hít vào một hơi.

Tuy nàng ấy vẫn biết chuyện Khúc Ngưng Hề quán đái, bình thường, vào những lúc nàng tắm rửa, đa phần đều là nàng tự thay xiêm y. Nhưng còn bây giờ, vừa cởi đai ra và nhìn vào một cái thôi, đã thấy phần da thịt trắng như tuyết kia bị ép đến mức nổi chi chít rôm sảy đỏ đỏ.

Mấy chấm đỏ nho nhỏ rải rác, trông vừa đau vừa ngứa!

Mặt và cổ Khúc Ngưng Hề được lau bằng nước đá, nàng lại được uống nước mát. Trước ngực cũng thoải mái hơn, cảm giác sảng khoái như vừa được sống lại.

Một tay nàng ôm trán: “Điện hạ cũng ở Phù Vân Lâu à?”

Trùng hợp quá đi mất.

Có điều, có chuyện còn trùng hợp hơn thế nữa, Dung Nguyệt có lòng tốt nhắc nhở: “Điện hạ đã trông thấy Vương công tử đi xuống.”

Dựa vào lan can lầu hai mà nhìn xuống, thì có thể thấy hết được những gì đang diễn ra ở phía dưới.

“...”

Khúc Ngưng Hề bơi cao bạch ngọc, tạm thay sang một bộ y phục khác. Sau khi nhịp thở bình ổn lại như bình thường, nàng mới ra gian ngoài bái kiến Thái tử.

Bùi Ứng Tiêu đi cùng với Nhã Bình Quận chúa. Thiên Khánh Đế ra lệnh cho hắc dẫn nàng ta đi xem đua thuyền rồng nên cũng bao một gian phòng ở Phù Vân Lâu này.

Hắc đoán là Khúc Ngưng Hề muốn che giấu tai mắt người khác nên bấy giờ cũng tránh Nhã Bình đi.

Từ trong ra ngoài nhả gian chỉ toàn là tâm phúc của Đông Cung.

Bên trong có sắp xếp hai phiến băng, cũng có ít trái cây, cả phòng mát rượi.

Bùi Ứng Tiêu ngồi bên sập, ngoắc tay với nàng: “Lại đây.”

Khúc Ngưng Hề ngoan ngoãn đi qua, cũng nói lời cảm ơn với hắc: “May mà gặp được điện hạ...”

“Không có cô thì Vương công tử cũng sẽ cứu người thôi.” Bùi Ứng Tiêu cười mà như không: “Người cho rằng sau khi lên lầu, hắn ta không ngoái đầu lại nhìn người lần nào chắc?”

“Cái này...” Sao mà nàng biết được chứ?

Hơn nữa, sao lời hắn nói nghe như thể là Vương Cẩm Ý “chung tình” với nàng lắm thế? Người trong cuộc như Khúc Ngưng Hề hoang mang vô cùng.

Nàng không kịp nghĩ ngợi gì quá nhiều, khoé môi của nam nhân nọ khẽ cong lên, hắn đưa tay ra, giữ chặt nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Bàn tay hắn to rộng, khớp xương rõ ràng, dễ dàng nắm được gương mặt mềm mại của nàng trong tay.

“Điện hạ?”

“Tiểu Văn Du ái mộ cô, thế tại sao còn đi nhìn những nam tử khác?”

Hắn nhẹ giọng hỏi, cúi đầu mắt đối mắt cùng nàng. Đôi mắt hắn sâu thẳm, dành cho nàng ánh nhìn sâu kín.

Khúc Ngưng Hề căng thẳng, nhưng vẫn không quên tự giải thích cho mình: “Thần nữ tự biết khoảng cách giữa bản thân mình và điện hạ như trời với vực, nên thần nữ không dám mơ mộng hảo huyền...”

Nàng càng nói thì giọng lại càng nhỏ, đến cuối cùng, gần như là mọi âm thanh đã biến thành hơi thở.

Chỉ vì Bùi Ứng Tiêu đang không ngừng cúi người nhích lại gần... quá gần.

Nàng có thể ngửi được mùi hương trên người hắn, và thấy được cả nốt ruồi son dưới mắt kia nữa...

“Ồ?” Có vẻ như Bùi Ứng Tiêu không nhận ra được khoảng cách giữa hai người đang gần đến mức độ nào. Mà đôi mắt hắn chỉ nhìn chăm chăm vào cánh môi đỏ thắm của nàng, ra hiệu cho nàng nói tiếp.

“Thần nữ... thần nữ...” Cằm của Khúc Ngưng Hề bị hắn nắm lấy, khuôn mặt nhỏ bị ép phải ngước lên.

Sau một cái chớp mắt tiếp theo, đầu ngón tay ấm áp của hắn đã chạm, đã vờn về cánh môi mềm của nàng.

Đây là hành động vượt ranh giới của vị Thái tử điện hạ “phong quang tể nguyệt” [*] này.

[*] **Phong quang tể nguyệt (风光霁月)**: chỉ cảnh trời quang mây tạnh sau cơn mưa, nhưng trong ngữ cảnh này, câu thành ngữ này được hiểu theo nghĩa chuyển, là chỉ một người có tấm lòng rộng lượng, khoáng đạt

Thoáng chốc, đầu óc Khúc Ngưng Hề trống không, suyt chút nữa là nàng đã tự cho rằng mình đã gặp ảo giác.

Hắn đang... làm gì thế kia?

Chương 22: Đến Lượt Người Báo Đáp (1)

DTV-EBOOK

Hơi thở của Bùi Ứng Tiêu như một vòng ôm vô hình, như có như không vờn quanh nàng, bao phủ cả người nàng.

Tim nàng đập nhanh như trống dồn, không cách nào có thể khống chế được. Đời này, nàng chưa từng tiếp xúc với nam nhân nào gần đến thế cả.

Hắn còn... còn chạm môi nàng nữa...

Hàng mi như cánh bướm của Khúc Ngưng Hê khẽ run run, nàng không dám nhúc nhích đôi môi mình, thậm chí là còn chẳng dám phát ra tiếng vang.

Nhìn sang cái tên “đầu sỏ” Bùi Ứng Tiêu thì lại thấy khác biệt hoàn toàn, mặt hắn không đổi sắc, vẫn giữ được vẻ ung dung như mọi khi, như thể là hắn chưa từng nghĩ đến và cũng chưa từng cảm thấy hành động này của mình có ý nghĩa như thế nào vậy.

Khúc Ngưng Hê không “vùng vẫy” được. Đầu ngón tay nàng khẽ cử động, đang định nhắc lên thì Bùi Ứng Tiêu đã đi trước một bước, rút đôi tay đang nắm lấy cảm nàng về, không hề lưu luyến gì cả, thậm chí là còn thẳng người dậy, ngồi về đúng vị trí.

Hắn hơi nhắm mắt, không nhìn nàng. Nụ cười bình thường vẫn hay thấp thoáng ẩn hiện nơi khóe miệng kia cũng chẳng còn thấy đâu.

Khúc Ngưng Hê không biết hắn đang suy nghĩ gì, mà nàng cũng không có cách nào có thể biết được.

Nàng hơi sợ, mồm miệng lắp bắp: “Thần nữ, thần nữ phải về trước. Đình cô nương sẽ tìm...”

Bỏ lại nửa câu như thế rồi lật đặt cáo lui.

Khúc Ngưng Hề nhanh chóng trở lại gian trong, nàng lấy đai quần và y phục của mình, thay lại như lúc ban đầu.

Đây cũng chẳng phải là lần một, lần hai Dung Nguyệt, Nhân Thanh giúp nàng thay đồ, nên sự phối hợp của hai bên có thể gọi là vô cùng ăn ý.

Miệng hai người này rất kín đáo, không hỏi nhiều về chuyện của chủ tử. Khúc cô nương gấp gấp muốn đi, điện hạ cũng không cản, vậy thì các nàng ấy cũng không cần phải nhiều lời làm gì.

Trước khi đi, họ còn dâng chai cao bạch ngọc kia lên.

“Trước khi đi ngủ, cô nương hãy dùng nó, ngày hôm sau cô nương sẽ thấy đỡ hơn nhiều.”

Đây là thuốc cho Khúc Ngưng Hề bôi rôm sảy. Từ sau lần giúp đỡ trong cung, các nàng ấy đã biết chuyện của nàng rồi.

Các nàng ấy không hỏi, cũng sẽ không khuyên nhủ gì.

Tiến lùi đúng mực như vậy khiến cho người khác cảm thấy thoải mái vô cùng. Khúc Ngưng Hề cũng không cần phải giải thích gì nhiều.

Nàng rất cảm kích họ, nhưng cũng không tùy tiện nhận cao thuốc về.

“Cái này là thuốc gì?”

Nàng dùng mà thấy mát rượi, thoải mái, cảm giác rôm sảy ngứa ngáy khó chịu giảm đi rất nhiều.

Nếu chẳng may cái này mà là phương thuốc bí truyền trong cung hay cống phẩm ngự ban gì đó, vậy thì việc nó xuất hiện trong tay nàng sẽ trở nên bất hợp lý.

Dung Nguyệt hiểu rõ sự cẩn thận này của nàng, nàng ấy bèn cười nói: “Cô nương đừng lo lắng. Thuốc này tuy quý giá nhưng cũng không phải cái gì hiếm có.”

Có tiền là có thể mua được, chẳng có gì không ổn.

Khúc Ngưng Hề có được những lời này, nàng ngẫm nghĩ một lát, không từ chối ý tốt của các nàng ấy nữa, nàng nhận cao bạch ngọc.

Nàng vội vàng rời đi. Lúc ra ngoài vừa hay đụng phải Nhã Bình Quận chúa đang quay lại Phù Vân Lầu.

Nhã Bình biết Thái tử đưa tay giúp đỡ Khúc Ngưng Hề bị bệnh, nàng ta cũng biết rõ mối quan hệ giữa bọn họ.

Nàng ta hừ nhẹ một tiếng: “Người của Khúc gia mà cũng cứu, diện hạ quả là người có tấm lòng nhân hậu.”

Khúc Ngưng Hề gật đầu một cái: “Quận chúa nói rất đúng.”

Nhã Bình quan sát nàng từ trên xuống dưới, sau đó nói: “Nếu là ta, ta sẽ không rộng lượng được như thế đâu.”

Dù ở tận Hàm Thái, nhưng cũng không khó để nàng ta có thể hiểu được cái tâm tư kia của Khúc Hoàng hậu. Nhị Hoàng tử được bà ta nuông chiều tới nông nổi đó kia kìa!

Nhã Bình không muốn gặp Khúc Ngưng Hề. Nàng ta chỉ nói mấy câu như thế để nhắc nàng phải “biết ơn mà báo” rồi phẩy tay đi lướt qua nàng.

Biết ơn mà báo?

Câu này đã làm khó cho Khúc Ngưng Hề rồi.

Đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu bỏ đi thân phận kia của Bùi Ứng Tiêu, quả đúng là hắn đã giúp nàng rất nhiều.

Mà nàng, trừ cái bài thơ tình không ai thêm nhận kia ra, thì hình như là nàng không có hành động thực tế nào nào khác, còn chẳng có quà cảm ơn nữa là.

Nhưng bây giờ là thời điểm mà nàng có thể tặng quà cảm ơn sao?

Khúc Ngưng Hề vô thức giơ tay lên, ấn vào môi mình. Đường như nơi bị đụng vào, chạm vào kia đang bắt đầu nóng ran lên...

...

Khúc Ngưng Hề bị cảm nắng vào ngày Tết Đoan ngọ. Tuy nói rằng không có gì quá nghiêm trọng, nhưng sau khi quay về, nàng vẫn nói với phụ mẫu một tiếng. Nàng muốn đến nông trang nhỏ trong núi ở ít lâu.

Để tránh nóng một chút.

Nàng bày tỏ rõ ràng rằng, nếu Hoàng hậu trong cung lại triệu kiến, nàng sẽ không đi nữa.

Trước là lo ngại cái vị Nhị Hoàng tử kia sẽ lại giở trò với mình. Sau là trước ngày lễ Vạn Thần, nàng muốn tránh chạm mặt với Mông Dịch Hoài.

Dù vốn dĩ bọn họ chưa từng xuất hiện cùng một lúc bao giờ, nhưng cũng phải đề phòng kẻ người khác cố ý sắp đặt.

Đây là thái độ mà Khúc Ngưng Hề thể hiện cho cung Phù Đan thấy. Nàng ngoan ngoãn, phục tùng, nhưng không phải là nàng không có ranh giới cuối cùng.

Phụ mẫu không ra mặt thay cho nàng, nàng sẽ dùng cách của bản thân nàng để cự tuyệt.

Thư gửi lên núi Bạch Dân đã nhận về được câu trả lời, lão phu nhân rời kinh hơn nửa năm, lòng nhớ nhà khôn xiết.

Có điều, mùa hè không tiện đi xe đường xa, sẽ vất vả, tuổi tác bà đã cao, quyết định sẽ lên đường hồi kinh sau khi vào thu.

Đến lúc đó, đoán chừng là Thái hậu nương nương cũng sẽ quay về cùng. Lão phu nhân hạ mình, dĩ nhiên là có thể xin được một đạo ý chỉ chấp thuận gả đi.

Trong thư, Khúc Ngưng Hề không nhắc đến Nhị Hoàng tử hay những đối tượng xem mắt khác mà Hoàng hậu sắp xếp cho mình.

Nàng chỉ nói là muốn mời tổ mẫu quay lại giúp nàng trong chuyện xem mắt. Lão phu nhân đã sống hơn nửa đời người, sao có thể không đoán ra được sự khó xử của nàng?

Hoàng hậu sớm đã sắp xếp, ban cho phủ An Vĩnh Hầu một vị ma ma trong cung. Nữ nhi trong nhà mà lại được ma ma dạy dỗ, dĩ nhiên là cực kỳ tốt rồi.

Có điều, không có công không nhận lộc, lão phu nhân cũng hiểu rõ bà ta đang muốn làm gì.

Đây cũng không phải là hành động xấu xa gì. Hầu phủ và cung Phù Đan có phúc cùng hưởng, mà bọn họ lại còn là máu mủ, khó mà chia tách được.

Có điều, đừng làm quá mức là được. Bà phải hồi kinh xem thử xem sao.

Khúc Viên Thành nghi ngờ là do khuê nữ nhà mình cấu gât nên mới nói là muốn đến nông trang tránh mặt.

Nhưng nghĩ lại thì, Nhị Hoàng tử cố ý làm vậy như thế, đúng là làm khó cho ông ta quá.

Dĩ nhiên là ông ta không muốn Khúc Ngưng Hề đi làm thiếp, nhưng cũng không dám cứng rắn dạy dỗ cháu trai ngay trước mặt Hoàng hậu... Nên dường như, việc tách hai đứa ra xa nhau một chút cũng là một cách hay.

Bởi đủ các loại lý do, chuyến đi đến nông trang của Khúc Ngưng Hề đã được cả nhà nhất trí đồng ý. Nàng dẫn theo người của Hồi Thanh Uyển, mang theo hành lý mà lên đường.

Nông trang ở huyện Bồ Phong, cách Thượng Kinh không xa lắm, đi đường khoảng hơn nửa ngày là đến.

Nơi này được núi xanh bao bọc, quanh co nước biếc, ruộng tốt trăm mẫu, tá điền sinh sống an nhàn, là một chốn tránh nóng tuyệt vời.

“Quả nhiên là trong núi cũng mát mẻ hơn chút.” Ngân Hạnh đang trong độ tuổi hiếu động, vừa ra ngoài là đã tỏ ra vô cùng hưng phấn: “Nô tỳ thấy, chúng ta có thể thả câu ở dòng suối cạnh núi được đấy ạ.”

Ánh Sở dùng thân phận Ngân Bình sống cùng với nàng ấy được một khoảng thời gian, cũng hiểu được đôi nét, bèn cười nói: “Trong núi tuy tốt, nhưng cũng phải phòng rắn rết, côn trùng, chuột bọ mới được.”

Vừa nói, Ánh Sở vừa đặt một chồng bao gồm nhiều gói thuốc vào trong tay nàng ấy: “Trước nhà, sau nhà, chỗ nào cũng phải rải cho thật cẩn thận.”

Ngân Hạnh vội gật đầu một cái: “Ta biết, ta biết. Có ai mà không sợ mấy thứ này đâu...”

Đất gần nước hay có muối. Phải đổi một mùi xông khác cho lưu hương trong phòng.

Trong khoảng thời gian này đã xảy ra không ít chuyện. Lúc nào Khúc Ngưng Hề cũng căng thẳng, khi đến huyện Bồ Phong, quả nhiên là nàng đã thả lỏng hơn rất nhiều.

Cách xa Thượng Kinh, Hoàng hậu, Hoàng tử, Thái tử, hay Thế tử gì gì đó, đều chẳng còn liên quan gì đến nàng nữa.

Có lẽ vì sinh ra không lo cơm ăn áo mặc, nên nàng đã được nuôi dưỡng thành một người không có chí lớn. Nàng chưa từng khao khát được sống trong một cuộc sống xa hoa, là người đứng trên muôn người.

Nắm quyền thế trong tay, mọi người ca ngợi ấy à? Suy nghĩ cho cùng, sẽ chỉ khiến bản thân mình mệt mỏi thôi.

Chẳng thà tìm một môn hộ trung đẳng, sống yên vui cho qua ngày.

Có điều, người này không dễ chọn, nếu bất cẩn chọn lầm, thì sau khi cưới xong, “lông gà” sẽ chất đầy đất, sẽ phải sống một cuộc sống hỗn loạn mất thôi.

Người được Khúc Ngưng Hề “chăm” cũng rất ít. Trước mắt thì cũng chỉ có một mình Vương Cẩm Ý mà thôi.

Vương Cẩm Ý còn trẻ, tương lai rộng mở, từ nay về sau, nếu như không có gì nằm ngoài dự đoán, thì nhất định là hắn ta sẽ bước trên con đường quyền thần.

Tính cách của hắn ta cũng không có gì có thể chê được. Mặc dù có phần hơi cứng nhắc, cũng có hơi kiêu ngạo, nhưng cũng không phải người ngạo mạn từ trong xương tủy, cũng chẳng phải kiểu người nói năng tùy tiện gì.

Khi còn bé thì có cái danh thần đồng, Vương Thừa tướng cũng bắt hấn ta phải khiêm tốn, và quả đúng là hấn ta đã khiêm tốn được tận mấy năm. Sau khi có danh tú tài, hấn ta vẫn vùi đầu vào việc học, chưa từng nghe nói là hấn ta dính vào thói hư tật xấu gì.

Có thể thấy, hấn ta sẽ không dương dương đắc ý vì được người ngoài tặng bốc, vì hấn là kiểu người có mục tiêu và biết phấn đấu.

Hoặc cũng có thể nói, hấn ta là người lý trí, tỉnh táo.

Có điều, cách mà hấn ta đánh giá nàng có phần hơi khó giải thích.

Chẳng phải hấn ta đã nói là không thích thê tử quá xinh đẹp hay sao? Khúc Ngưng Hề không đồng ý với quan điểm này. Vì đây là “trông mặt mà bắt hình dong”, xinh đẹp thì có gì sai đâu chứ?

Còn không biết là suy nghĩ của Vương Cẩm Ý ra sao...

Khúc Ngưng Hề không nghĩ quá nhiều đến vấn đề hôn nhân đại sự. Nếu đã đến nông trang thì cứ an tâm mà sống, mà hưởng thụ thôi.

Ban ngày nàng ngắm cá, đọc sách. Sáng sớm hay chạng vạng thì đi dạo xung quanh. Quang cảnh tự nhiên, cảnh sắc dễ chịu.

Ngày nào cũng ăn trái cây, nắm tươi trong núi, tâm tình đã thoải mái rồi, thì việc thân thể “tròn lên” cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì.

Ngân Hạnh lúc nào cũng nói khí sắc của tiểu thư tốt hơn trước nhiều, băng cơ ngọc cốt [*], đôi mắt như được điểm thần, sáng láng rạng rỡ.

[*] **Băng cơ ngọc cốt:** hình dung da dẻ dấp dấp nuột nà, trắng muốt của con gái.

Do được bôi cao thuốc mát rượi nên các nốt rôm sảy trên người nàng đã lặn đi từ lâu, không để lại chút dấu vết nào, làn da nàng lại mềm mại và mịn màng đến khó tin, giống như lúc ban đầu.

Cuộc sống nhàn tản như vậy còn chưa kéo dài được bao lâu, mà đã có lá thư được gửi đến tận huyện Bồ Phong, là thư dành riêng cho Khúc Ngưng Hề.

Tôn ma ma nhận phong thư, vừa chuyển thư cho Khúc Ngưng Hề, vừa tỏ vẻ khó hiểu: “Là thư của cô nương Vương gia. Tiểu thư kết giao cùng nàng ta từ bao giờ thế?”

“Vương gia à?” Ánh Sở cũng không biết.

Khúc Ngưng Hề nhận lấy, nàng nhìn một cái. Trên phong thư có ghi tên của cô nương Vương gia, nhưng nét chữ trông rất phóng khoáng, thoải mái, không giống chữ do một cô nương viết cho lắm.

Nàng thầm suy đoán, nhưng lại trả lời với Tôn ma ma rằng: “Vô tình gặp được hôm Tết Đoan ngọ.”

Người Tôn ma ma hơi nhiều thịt nên sợ nóng, bởi vậy nên hôm đó bà ta mới không ra ngoài theo nàng, không biết là đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là, khi tiểu thư về đến phủ thì bị cảm nắng.

Bà ta cũng không nghĩ gì nhiều. Có thể kết giao với Vương gia là chuyện tốt.

Khúc Ngưng Hề trở vào bên trong, mở phong thư ra mà xem, quả nhiên là thư mà Vương Cẩm Ý đưa đến.

Không ngờ là hắn ta lại thận trọng như vậy, còn mạo danh muội muội mình để gửi thư cho nàng nữa chứ.

Thực ra thì không cần phải lòng vòng như vậy. Dù hai người có quang minh chính đại qua lại thì cũng không có vấn đề gì cả, chỉ có điều, dù sao người ta cũng là người có học, nên rất coi trọng khuê danh và danh dự của nữ tử.

Vương Cẩm Ý nói hai ngày trước hắn ta đã gửi thiệp cho phủ An Vĩnh Hầu để báo cho nàng biết rằng, hắn ta phải đến điển trang để học, sắp tới khó mà gặp mặt.

Người đưa tin biết chuyện Đại tiểu thư Hầu phủ không có ở Thượng Kinh mà đã đến huyện Bồ Phong, bèn chuyển lời lại cho hắn ta.

Vừa hay, điển trang chỗ hắn ta ở rất gần với huyện Bồ Phong, chính xác là ở huyện bên.

Vì thế nên mới có phong thư ngày hôm nay. Hắn ta muốn hẹn nàng đến miếu sơn thần gần đó để xin xăm.

Nơi nào cũng có miếu sơn thần ở đất địa phương, có đúng hay không thì khó mà nói được, xin xăm cũng chỉ là một lý do để gặp mặt thôi.

Khúc Ngưng Hề mím môi, cũng sắp đến kỳ thi Hương rồi, chẳng phải hắn ta đã nói là muốn được yên tĩnh học hành à?

Vương Cẩm Ý có ý muốn cầu cưới, tạm thời nàng nên lừa Tôn ma ma và người nhà. Một khi để cho bọn họ biết được, bọn họ sẽ vội “đóng gói” Khúc Ngưng Hề lại và gả nàng ra ngoài mắt thôi.

Nhà Vương Thừa tướng mà còn cần phải cân nhắc nữa à?

Nhưng nàng không gạt Ánh Sở.

Ánh Sở cũng nhìn vào phong thư, không nhin được mà lắc đầu: “Mới biết yêu thì sao mà “nhin” gặp mặt cho được!”

Lúc đầu còn đưa thiệp nói là mình phải đi học, không tiện hẹn hò nữa chứ, thật ra thì đó cũng chỉ là lý do để liên lạc với nhau mà thôi.

Rồi sau đó, khi biết được Khúc cô nương ở gần mình như thế thì lại đổi ý ngay, không kiểm chế được chứ còn gì nữa.

Ánh Sở là người của Thái tử, nên lúc bấy giờ, tâm trạng của nàng ấy cũng phức tạp lắm: “Tiểu thư, người muốn gả cho Vương công tử thật ạ?”

Khúc Ngưng Hề không biết nữa.

Dĩ nhiên là, trong phạm vi có thể lựa chọn, nàng vẫn muốn tìm kiếm một mối hôn sự tốt cho mình.

Hơn nữa, nàng không muốn trì hoãn thêm nữa, vì nàng rất sợ “đêm dài lắm mộng”.

Vốn dĩ Nhị Hoàng tử cũng chẳng ngại nếu phải đắc tội với nhà cậu hần ta. Có lẽ, hần ta chẳng xem phũ An Vĩnh Hầu ra gì cả.

Khúc Viên Thành không có quyền tự chủ, tính cách cũng chẳng mạnh mẽ, và ông ta càng không có lòng kiên định và tình yêu mến dành cho nữ nhi của mình.

Và dĩ nhiên là Bùi Tĩnh Lễ không sợ rồi. Hần ta là bậc quyền quý cao sang, cưới biểu muội nhà mình về thì người ta cũng chỉ ngỡ là “đã thân nay lại càng thêm thân”.

Nếu Khúc Ngưng Hề muốn báo thù hần ta, nàng phải chấp nhận mạo hiểm danh dự của chính mình, cáo ngự trạng, “cá chết lưới rách”.

Tuyệt đối không thể để chuyện này đi đến bước đường đó được. Đó là hạ sách, thậm chí, còn chẳng thể xem đây như là “đổi sách” nữa.

Nàng công khai đoạn tuyệt với nhà mình, cũng đoạn tuyệt với Hoàng hậu, vậy thì còn ai có thể bảo vệ cho nàng được nữa đây?

Đến lúc đó, có khi còn chẳng mang được của hồi môn phong phú đi nữa.

Nếu đối tượng là Vương Cẩm Ý, vậy thì hôn sự của nàng sẽ rất “êm xuôi”.

Cô mẫu cầu còn chẳng được kia mà. Thế nên, chắc chắn là bà ta sẽ không cho phép Nhị Hoàng tử giở trò hay lén phá hỏng chuyện này, rồi bà ta sẽ phải trợ thủ đắc lực đến để trông coi nhi tử hay gây họa này của mình.

Không, không chỉ có mỗi nhi tử của bà ta, mà đến cả nữ nhi của bà ta cũng thế nữa. Vì Minh Họa thích Vương Cẩm Ý.

Bấy giờ, Khúc Ngưng Hề chợt thấy hơi nhức đầu. Hai đứa con mà Hoàng hậu dạy dỗ này, đều rất ích kỷ.

Họ có thói quen được tất cả mọi người vây quanh, thứ gì mình thích thì nhất định là mình phải có được.

Thủ đoạn mà họ dùng cũng khiến người khác phải “lạnh sống lưng”.

Ở chùa Cô Lan, Khúc Ngưng Hề bị đẩy xuống nước. Tuy chưa đủ để lấy mạng của nàng, nhưng nỗi sợ hãi ngay tại thời điểm đó cũng đã đủ để nàng phải “khắc cốt ghi tâm”.

Một khi Minh Họa biết Vương Cẩm Ý muốn thành thân với nàng, thì ai mà biết nàng ta sẽ còn làm ra những chuyện như

thế nào nữa đâu?

Có điều, Vương Thừa tướng cũng không phải là “trái hồng mềm”. Ông ta là “nhà nghèo vượt khó”, nếu ông ta chỉ biết học hành thi cử thôi, thì đã không “ngoi” được lên đến chức quan như ngày hôm nay rồi.

Nếu Hoàng hậu dung túng cho con cái mình, để họ tùy tiện “ngáng chân” chuyện vui nhà ông ta, dĩ nhiên là chính bà ta sẽ “đắc tội” với ông ta.

Khúc Ngưng Hề đang chìm trong mớ suy nghĩ rối rắm, thì bất ngờ nghe thấy Ánh Sở ở bên cạnh hỏi mình rằng: “Tiểu thư không thích điện hạ à?”

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Ánh Sở, không hề do dự gì mà nói ngay: “Ta và điện hạ các người, tuyệt đối không có khả năng.”

Chỉ riêng thân phận của hai người thôi, cũng đã cách nhau một trời một vực rồi.

Nàng tin chắc rằng, đại đa số mọi người ở trong Đông Cung cũng sẽ có cái nhìn về nàng giống như là vị Trung thừa kia của Thái tử vậy.

Người không cùng một phe, không nên tiếp cận.

Dù có bỏ qua, không nói về vấn đề thân phận nữa, thì con người Bùi Ứng Tiêu này vừa tuấn mỹ, vừa đa mưu túc trí như yêu, phải là nữ nhân như thế nào thì mới có thể xứng đáng trở thành người đứng bên cạnh hắn đây?

Khúc Ngưng Hề chưa từng nghĩ đến chuyện này, vì đây không phải là chuyện liên quan đến nàng.

Nhưng bấy giờ lại không nhin được mà nghĩ ngợi một lúc. Cũng không phải là không thể... Cũng có thể là kiểu giống như Lục Diễm Hoa, khác với đại đa số các khuê tú khác.

Cảnh ngộ của Lục gia không giống bình thường. Mà mọi người cũng đối xử với nàng ấy khá nhẹ nhàng.

Nàng ấy không thân cận với bất kỳ một người ngoài nào, nhưng ngược lại, lại rất thân cận với Đông Cung. Nàng ấy không quan tâm người khác đánh giá sau lưng mình như thế nào, mà bản thân nàng ấy cũng chẳng phải là người lắm mồm lắm miệng.

Quan hệ giữa người với người rất tế nhị. Khúc Ngưng Hề không thể hình dung chính xác được. Lục Diễm Hoa mang đến cho nàng một cảm giác rất đặc biệt.

Dù sao thì nàng ấy cũng là một cô nương có cá tính khá mạnh mẽ, còn rất can đảm nữa, vì nàng ấy có thể chịu đựng được bộ mặt thật ẩn giấu đằng sau lớp mặt nạ dịu dàng vui vẻ của Bùi Ứng Tiêu.

Ánh Sở không hiểu: “Nếu tiểu thư đã chọn điện hạ, vậy tại sao lại cảm thấy người và ngài ấy không có khả năng?”

Vị trí Thái tử phi thì nàng ấy không dám nói chắc, nhưng nếu là những vị trí khác ở trong Đông Cung, thì khả năng vẫn rất cao kia mà.

Ánh Sở không dám nói nàng ấy hiểu chủ tử của mình đến mức nào, nhưng chỉ cần nhìn vào cách mà hần đối xử với tiểu thư thôi, có thể nói là độc nhất vô nhị, “có một không hai”.

Thị nữ thiếp thân của Thái tử là Dung Nguyệt và Nhân Thanh, ở bên ngoài, nào có ai dám không tuân theo các nàng ấy đâu? Có lúc nào mà các nàng ấy phải phục vụ cho người khác đâu?

Càng khởi phải bàn đến Ánh Sở. Ngoài mặt thì Ánh Sở và tỷ tỷ của nàng ấy không đi theo Thái tử. Nhưng thực chất là, nàng ấy rất giỏi dịch dung, và nàng ấy đã “thâm nhập” rất sâu vào việc Đông Cung.

Vậy mà bây giờ điện hạ lại phái nàng ấy ra ngoài dễ dàng như thế này...

Khúc Ngưng Hề lắc đầu một cái: “Thái tử kiến thức sâu rộng, bên cạnh ngài ấy không thiếu lương duyên, sao có thể chọn ta cho được?”

Thế thì cũng đáng sợ quá đi mất.

Nàng sợ, nếu mình đến Đông Cung thì sẽ bị một đám người đề phòng, có khi còn là những kẻ “nằm vùng” do kế Hoàng hậu gửi tới không chừng.

Bị lạnh nhạt thì cũng thôi đi, song, Bùi Ứng Tiêu cũng không phải là kiểu người hiền lành gì, sao nàng có thể ứng phó với hắn được đây?

Suy nghĩ một chút, đôi lông mày thanh tú của nàng nhíu chặt lại, suyt chút nữa là nàng đã quên mất rằng... Hôn sự của nàng còn cần phải có một cái gậy đầu từ Bùi Ứng Tiêu thì mới có thể thành được.

Cô nương Khúc gia gả cho công tử Vương gia có thể tạo nên trở ngại gì cho Đông Cung hay không? Hắn sẽ đồng ý ư?

Không chỉ có thế, nàng còn biết nhiều bí mật của Thái tử như vậy nữa, đã bị “nằm thóp” từ lâu thì sao hắn có thể để nàng yên ổn xuất giá cho được?

Vẫn là câu nói kia: *Chỉ có người chết thì mới có thể giữ bí mật.*

...

Khúc Ngưng Hề suy đi nghĩ lại, sau cùng, nàng vẫn khéo léo từ chối đề nghị hẹn gặp của Vương Cẩm Ý, chỉ gửi thư hồi âm nói hấn ta yên tâm học hành, khoa cử quan trọng hơn.

Không nói đâu xa, trước mắt đã là lễ Vạn Thần rồi, đoán chừng hấn ta cũng không thể vắng mặt.

Toàn là chuyện làm tốn thời gian của hấn ta thôi.

Tạm thời Khúc Ngưng Hề không thể ước định chuyện hôn sự cùng với Vương Cẩm Ý được. Nàng phải bẩm báo chuyện này cho Thái tử biết, sau khi có được câu trả lời từ hấn thì nàng mới có thể tiếp tục được.

Nàng rất thông minh lanh lợi, nàng đã nhanh chóng đi viết thư cho Bùi Ứng Tiêu rồi nhờ Ánh Sở chuyển đi.

Nghe lời và an phận như thế kia kia mà, giống như lúc chính miệng nàng thề thốt sẽ trung thành, sẽ không để hôn sự của mình ảnh hưởng đến Đông Cung vậy.

Khúc Ngưng Hề đoán, có lẽ Bùi Ứng Tiêu sẽ không để ý đến chuyện này đâu.

Dù nàng có gả vào Vương gia đi chăng nữa, thì thế cục cũng có thay đổi được bao nhiêu đâu?

Vương Thừa tướng là người thông minh. Lễ ông ta lại chấp nhận trở mặt với Nhị Hoàng tử chỉ vì chuyện nhân duyên của con cái mình? Càng khở cần phải nói đến việc, người trong cuộc như nàng đây chính là người đầu tiên không tán thành chuyện Nhị Hoàng tử đoạt vị.

Lúc trước, Khúc Ngưng Hề không có suy nghĩ gì về việc tranh giành ngôi vị cả. Vì nàng sinh ra trong Khúc gia, không tới lượt nàng được chọn ủng hộ hay phản đối.

Còn bây giờ thì nàng không thấy chuyện này quan trọng nữa. Vì tính tình của Nhị Hoàng tử ấy à, quả thực là khó lòng mà chịu đựng nổi.

Triều Đại Hoàn mà rơi vào tay người như vậy, thì có khác nào rơi vào tay một tên hôn quân rồi đâu?

Chẳng thà cho hắn ta làm một vị Vương gia nhàn tản. Dù là về tình hay về lý, Thái tử đều phải tôn Khúc Hoàng hậu lên thành Thái hậu, mà phủ An Vĩnh Hầu cũng chẳng cần phải mạo hiểm.

Đến lúc đó, chỉ cần khiêm tốn mà sống ở thành Thượng Kinh, chuyên tâm giáo dục Tam lang cho thật tốt, vậy là có thể hưởng thái bình rồi.

Nếu cứ phải “cầu phú quý trong hiểm nguy”, nàng nhìn kiểu gì thì cũng thấy đó là vực sâu thăm thẳm cả.

Khúc Ngưng Hê biết tự “giác ngộ”, sau khi lập gia đình thì an phận sống cho qua ngày, không muốn làm con rối cho cuộc đấu đá quyền lực... vì nàng không có cái bản lĩnh đó đâu.

Nàng cho rằng Bùi Ứng Tiêu cũng hiểu rõ điều ấy. Chỉ có điều, sau khi nàng gửi phong thư ấy đi, thì nàng lại không nhận được hồi âm từ hắn.

Giống như là “đá chìm đáy biển” vậy.

Mãi cho đến khi chuyển đi đến huyện Bồ Phong của Khúc Ngưng Hê kết thúc, nàng cũng chẳng nhận được chỉ thị nào từ Thái tử.

Hắn không đồng ý mà cũng chẳng phản đối. Suýt chút nữa là Khúc Ngưng Hê đã nghi ngờ rằng hắn không đọc được phong thư mà nàng gửi đi.

Nhưng Ánh Sở chưa từng có sơ suất gì trong mỗi một việc mà nàng ấy làm cả.

Chương 23: Đến Lượt Người Báo Đáp (2)

DTV-EBOOK

Chủ tớ mấy người lại phải quay về Thượng Kinh. Mười ngày sau là đến lễ Vạn Thần rồi, tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị ổn thỏa.

Đây là ngày lễ trọng thể. Nhà nhà ở Đại Hoàn đều vì thế mà vui mừng hân hoan.

Thiên tử khải tạ chư thần, cầu phúc cho chúng sinh. Để tinh vũng vàng thì mưa thuận gió hòa, vụ mùa bội thu.

Bàn tế của lễ Vạn Thần được dựng ở cánh Đông của hoàng thành. Nơi đó xây một tòa tháp cao, được đặt tên là Hạc Bích.

Ba ngày trước ngày lễ, cần phải chọn tiểu bối trẻ tuổi chưa thành gia vào trong tháp, trai giới tắm gội, nghe tụng văn, chép kinh thư.

Thái tử là người chịu trách nhiệm chính, chắc chắn phải đi. Nhị Hoàng tử cũng không phải là ngoại lệ.

Còn về phần những người khác, số lượng có hạn, cạnh tranh rất khốc liệt. Có thể dâng một phần tâm ý lên cho thần linh, chắc chắn rằng đây là một chuyện hết sức vinh dự, đáng tự hào.

Khúc Ngưng Hề cho rằng, trong ngày lễ Vạn Thần này, nàng chỉ cần quỳ cùng với mọi người thôi là được. Nàng nào có ngờ được rằng, nàng cũng được chọn vào trong.

Sau khi nghe ngóng thêm đôi chút, mới biết những người còn lại đều là những khuôn mặt quen thuộc.

Có Lục Diễm Hoa, Trịnh Tư Quân, Nhã Bình Quận chúa, Vương Cẩm Ý và một vị Tù công tử nữa.

Cha huynh của bọn họ đều nắm thực quyền trong tay, nhà nào cũng đưa ra một người.

Trước khi vào tháp Hạc Bích, Khúc Hoàng hậu triệu kiến Khúc Ngưng Hề.

Bởi vì đã quay về sau chuyến nghỉ dưỡng ở điền trang, nên Khúc Ngưng Hề không có cách nào có thể từ chối chuyến vào cung được, dù gì thì nàng cũng phải vào một chuyến.

Nàng nghi ngờ là cô mẫu đã cố ý sắp xếp như thế để giao cho nàng làm cái gì đó.

Quả nhiên, sau khi đến cung Phù Đan, uống được nửa tách trà, Khúc Hoàng hậu cho người bên cạnh lui ra, dặn dò nàng một chuyện.

“Con và bọn họ sẽ sao chép kinh văn trong một ngày ở tĩnh thất. Thân phận của Thái tử không giống những người khác, hẳn sẽ có một gian riêng, chỉ cách một cánh cửa.”

Khúc Ngưng Hề nghe thế thì chậm rãi ngược mắt lên nhìn bà ta.

Khúc Hoàng hậu cười một tiếng trấn an: “Yên tâm, không cần con phải làm gì đâu. Chỉ cần con viết được nửa chừng thì đứng dậy, bước vào bên trong giúp hẳn thêm mực thôi là được.”

Chỉ như vậy thôi à?

Khúc Ngưng Hề hỏi: “Cô mẫu định làm thế nào?”

“Không thế nào cả...” Khúc Hoàng hậu không định cho nàng biết quá nhiều, mà bà ta chỉ nói: “Có xảy ra chuyện gì thì cũng sẽ

không liên quan đến con. Dù con không thể vào trong thêm mực thì cũng không cần phải lo.”

Nàng không vào trong cũng không cần phải lo à? Thế có nghĩa là, nàng chỉ cần đứng dậy và nói là vào bên trong thôi là được rồi à?

Hai hàng chân mày của Khúc Ngưng Hề nhíu lại, lòng trĩu nặng. Cô mẫu lại sắp xếp thủ đoạn gì nữa đây? Nàng phải hành động thật rồi sao?

Nếu thật sự phải đắc tội với Thái tử, làm ra hành động gì đó không thể cứu vãn, vậy thì chắc chắn là sau này nàng sẽ... không chết không thôi.

Từ xưa đến nay, người đoạt đích thất bại thì làm sao có thể có kết quả tốt?

Có thể giữ được mạng đã không tệ rồi...

Lúc bấy giờ, Khúc Ngưng Hề không nghĩ ra được sẽ là loại thủ đoạn gì. Khúc Hoàng hậu chỉ nói nàng ngoan ngoãn hành động thôi.

Biểu cảm trên gương mặt bà ta trông vô cùng thâm sâu và khó lường, cười mà như không cười: “Hắn thành công tổ chức lễ Vạn Thần cũng chẳng phải là công lao gì to tát. Nhưng mà, vị Thái tử này của chúng ta ấy à, quả thật là đã đứng trên cao quá lâu rồi.”

“Suốt ngày cứ tung bay trong tiên khí như vậy thì sao mà coi được kia chứ? Cũng đã đến lúc “hạ phàm” để “hít” chút “khói lửa nhân gian” rồi.”

Bà ta có ý gì thế này?

Rốt cuộc là cô mẫu đang muốn làm gì?

Khúc Ngưng Hề không có cách nào có thể biết được, và nàng cũng không thể truy hỏi đến cùng được. Dù có hỏi thì bà ta cũng sẽ không nói thêm gì cho nàng biết đâu.

Nàng ôm tâm tình lo lắng mà đi ra khỏi cung Phù Đan. Lúc ngang qua Ngự hoa viên, nàng bèn kéo Ánh Sở lại, nhỏ giọng hỏi nàng ấy rằng: “Bây giờ ngươi có thể liên lạc với Thái tử điện hạ được không?”

Sau một thoáng do dự, Khúc Ngưng Hề đã quyết định sẽ mật báo.

Có lẽ hành động này sẽ khiến người khác khinh thường, trông khá giống một kẻ phản bội.

Nhưng nàng rất muốn tự cứu lấy chính mình. Nàng không dám khẳng định là nàng sẽ quyết tâm đấu tranh cho những lựa chọn của bản thân mình, nhưng nếu không làm gì hết, nàng sẽ không thể yên lòng được.

Song, Ánh Sở lại lắc đầu và nói với nàng rằng: “Tiểu thư, giờ này điện hạ sắp phải vào tháp Hạc Bích rồi. Điện hạ không chỉ bề bộn nhiều việc mà bên cạnh ngài ấy cũng có rất nhiều người.”

Dĩ nhiên những người này không chỉ là tâm phúc Đông Cung, mà còn có cả những chức quan khác.

Hắn bị đặt ngay dưới mí mắt của mọi người như thế, mọi hành vi, cử chỉ của hắn đều bị rất nhiều người nhìn vào, thế nên, hắn không thể hành động một cách thiếu suy nghĩ được.

Khúc Ngưng Hề hiểu, nàng siết chặt chiếc khăn trong tay, nhưng cũng không nói đến chuyện này nữa, mà chỉ xoay người đi đến tập trung ở Hạc Bích.

...

Khâm Thiên Giám đã tính toán ngày lành tháng tốt hết rồi, từ lúc dâng hương cho đến khi vào tháp Hạc Bích, tất cả đều được tiến hành theo trình tự đã định từ trước.

Mấy người bị chọn bọ họ phải vào trong chếp kinh văn. Cùng lúc đó, bệ hạ và các thần dân đều phải trai giới để thể hiện sự kính trọng dành cho thần linh.

Cho đến hết ngày mai, đừng ai “tơ tưởng” đến chuyện được ngủ ngon giấc. Vì từ lúc trời còn chưa sáng hẳn, mọi người đã phải thức dậy, các vị đại thần dẫn các Cáo mệnh phu nhân theo, ai nấy đều chen chúc nhau mà xếp hàng đi vào cửa cung.

... May mắn thay, không phải năm nào cũng cần phải tổ chức lễ Vạn Thần.

Mấy người được lệnh phải để bụng đói di chuyển vào trong tháp. Trước tiên là họ sẽ được dùng cơm chay, sau đó là tắm rửa thay y phục, súc miệng bằng trà thơm, rồi lại thay sang bộ y phục giống nhau.

Xiêm y được làm bằng lụa mảnh màu xanh da trời, không phân biệt nam nữ, chất liệu và màu sắc này mang đến cho người mặc thứ khí chất thanh khiết nhưng không làm mất đi sự tao nhã.

Thắt lưng bằng sợi tơ xanh, được bện một phiến lá cây phỉ thúy màu xanh trong như nước.

Khi tất cả mọi người đều đã ăn mặc giống nhau như vậy, thì càng có thể làm nổi bật lên những nét khác biệt trong dung mạo, vóc dáng của từng người.

Thoạt đầu, ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía Bùi Ứng Tiêu. Mọi khi hắn cũng hay mặc mấy bộ xiêm y có màu sắc đơn giản như thế này, còn bây giờ, hắn đang mặc bộ y phục

này và khẽ mỉm cười như thế kia... Không thể nghi ngờ thêm gì nữa, bộ y phục này rất hợp với hân.

Trịnh Tư Quân nhìn thấy mà không thể rời mắt nổi. Mắt nàng ấy sáng lên, Nhã Bình Quận chúa trợn mắt nhìn nàng ấy một cái là nàng ấy lại đỏ mặt ngay.

Nàng ấy vẫn không có cách nào có thể che giấu được ánh nhìn của mình. Còn các quý nữ khác bàn tán sau lưng nàng ấy thế nào, nàng ấy đều biết hết...

Bùi Tĩnh Lễ đứng ở một bên, hân ta lạnh lùng chứng kiến hết những điều này. Trong lòng Trịnh Tư Quân có ai, ai nấy đều tự hiểu cả, ấy thế mà hân ta vẫn còn phải thành thân với nữ nhân này kia à?

Còn chưa chắc là có thể lấy được hay không nữa kia. Vì trước mắt, có vẻ như Trịnh gia không hề có ý định này. Thật là đáng châm biếm biết bao.

Lúc Khúc Ngưng Hề đi ra, dung nhan nàng mỹ miều, liễu yếu đào tơ, vòng eo “ấn náu” đằng sau chiếc đai lưng kia nhỏ gầy, dễ dàng thu hút được ánh mắt của tất cả mọi người.

Khác với vẻ cao gầy của Lục Diễm Hoa, nàng trông rất... mềm mại.

Mỏng manh như không xương, chỉ cần dùng một tay thôi là có thể ôm trọn.

Vì đang ở chốn đông người nên Bùi Tĩnh Lễ cũng biết cách kiềm chế lắm. Chỉ có điều, ánh mắt hân ta tối đi, những ý nghĩ bậy bạ không ngừng xuất hiện trong đầu, hân ta chỉ hận sao mình không thể bước đến chỗ nàng, mạnh tay xé rách cái thắt lưng tơ mảnh màu xanh kia ra...

Không chỉ có mỗi mình hắn ta đang nhìn nàng, mà Vương Cẩm Ý cũng đang ngắm nàng chăm chú, ánh mắt hắn ta cũng dần thay đổi.

Cả một đám người như thế, tâm tư ai cũng khác nhau.

Khúc Ngưng Hề tự giác đi đến bên cạnh Lục Diễm Hoa. Có câu nói thế này, người có chung bí mật thì dễ rút ngắn khoảng cách với nhau.

Quan hệ giữa các nàng thì không thể nói là tốt hay như thế nào, thậm chí là còn chẳng tốt được đến mức có thể trò chuyện với nhau mỗi lúc rảnh rỗi.

Nhưng, trong số những người đang ở đây, trừ những người không quen biết thì Khúc Ngưng Hề vẫn tin Bùi Ứng Tiêu và Lục Diễm Hoa nhất.

Có điều, Lục Diễm Hoa lại không có cảm xúc gì, nhìn kỹ lại thì thấy nàng ấy có vẻ hơi uể oải.

“Ngươi sao thế?” Khúc Ngưng Hề không nhận được mà hỏi.

Lục Diễm Hoa liếc sang rồi nói: “Ăn chưa no, đói.”

Đã đói rồi à? Bọn họ chỉ mới dùng cơm chay xong thôi mà?

Khúc Ngưng Hề cho rằng nàng ấy không hợp khẩu vị, bèn khẽ nói: “Không thể nói thế được đâu, trước mắt cứ nhịn đi đã.”

Về cơm chay thì không bắt bẻ hay phàn nàn gì rồi, nếu không, nhẹ thì sẽ bị quy chụp là có thái độ không đàng hoàng, nặng thì sẽ bị nói là bất kính với thần linh.

Lát nữa còn phải sao chép kinh thư nữa.

Thật ra, trạng thái của Khúc Ngưng Hề cũng không được tốt cho lắm. Lục cô nương đói, còn nàng thì nóng.

Vào tháp Hạc Bích cũng không phải là vào đó để chơi, mà bên trong còn không đặt chậu băng.

Còn chưa hết hè, mà điều kiện thông gió bên trong cũng không tốt cho lắm, nên dĩ nhiên là sẽ không thể thoải mái được như ở nhà rồi.

Bọn họ được dẫn lên tỉnh thất trên lầu.

Tỉnh thất rất rộng rãi, mấy bộ bàn ghế được ngăn cách với nhau bằng mấy tấm bình phong làm từ vải mỏng.

Nhìn từ bên ngoài, cách bố trí cách gian như thế này trông rất chỉnh chu, gọn gàng.

Không ai quấy rầy ai, bình tâm tĩnh khí, có lẽ trong trường thi cũng sẽ có không khí như thế này.

Trên bàn dài có đầy đủ giấy, bút và mực. Nắp lò màu tím đồng được mạ vàng, đèn hương được đốt tỏa hương thoang thoang.

Giá sách bằng gỗ màu đen chất đầy những quyển kinh văn khác nhau để mọi người lựa chọn. Người của Khâm Thiên Giám cũng có mặt ở đây.

Bùi Ứng Tiêu và Bùi Tĩnh Lễ nhường nhau một lúc rồi mới bắt đầu chọn kinh văn.

Khúc Ngưng Hê là người cuối cùng, nàng lấy quyển duy nhất còn lại rồi ngồi vào vị trí của mình.

Quả nhiên, chỗ mà Thái tử ngồi là một gian riêng biệt, gian riêng ấy chỉ ngay phía trước chỗ ngồi của bọn họ thôi.

Những người còn lại, tính luôn cả Nhị Hoàng tử thì là tám người, xếp thành hai hàng trái phải. Khúc Ngưng Hê xếp sau

cùng, nàng đứng một mình một hàng, bên tay phải của nàng không có ai.

Từ lúc bước vào trong tháp Hạc Bích, lúc nào cũng có thuộc quan đi theo, họ ghi chép từng việc lại thành sách. Sau khi bọn họ ngồi xuống, bắt đầu sao chép, thì những thuộc quan kia mới lui ra ngoài.

Trong suốt quá trình này, có nhiều ánh mắt theo dõi sát sao như thế kia, mọi người không thể trò chuyện với nhau quá nhiều được. Đến cả việc liếc mắt nhìn Bùi Ứng Tiêu nhiều hơn một cái thôi, mà Khúc Ngưng Hề cũng không dám.

Nàng thậm căng thẳng, không biết Hoàng hậu đã sắp xếp những gì.

Vì lòng trĩu nặng tâm sự, nên việc cầm bút viết chữ cũng trở nên hơi phí sức, chỉ một nét của một chữ có vấn đề thôi thì phải bỏ cả tờ giấy đi.

Khúc Ngưng Hề cố gắng tập trung tinh thần và sức lực vào tờ giấy trên bàn.

Đàn hương thoang thoảng, cả phòng yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng xiêm y hay tiếng trang giấy ma sát vào với nhau.

Không biết là đã qua bao lâu, bỗng có người lén lút tiếp cận Khúc Ngưng Hề từ phía sau.

Phát hiện có bóng người tới gần, nàng quay đầu lại nhìn, nàng tưởng rằng đó là người mà cô mẫu sắp xếp đến để giục nàng hành động.

Không cần biết là nàng có được cho phép hay không, thì bây giờ cũng là lúc nàng phải lên tiếng nói là muốn thêm mực cho Thái tử. Chứ nàng thật sự không muốn bị cuốn sâu vào những chuyện này.

Nàng nào có ngờ, vừa mới vừa quay đầu lại, miệng đã bị người khác bịt kín. Là Ánh Sở!

Cũng may là Ánh Sở đã che miệng nàng lại, nếu không thì kiểu gì Khúc Ngưng Hề cũng giật mình rồi kêu lên thành tiếng.

Nàng dựa vào gần cửa, hơi nghiêng đầu sang là thấy ngay, bên cạnh Ánh Sở có một nữ nhân nào đó có dáng vẻ tương tự nàng, nàng thấy thế thì hãi hùng không khác nào là thấy quỷ cả!

Ngũ quan, dung mạo của nữ tử kia rất giống với Khúc Ngưng Hề, người đó còn mặc y màu xanh da trời, có một nút thắt bên hông, trông không khác gì nàng hết.

Động tác của Ánh Sở cực nhanh nhẹn. Nàng ấy kéo Khúc Ngưng Hề đi, để cô gái kia ngồi vào vị trí của nàng.

Các nàng đi ra khỏi phòng ngoài nhưng không rời khỏi tỉnh thất, mà đi vòng qua bức bích họa trong tỉnh thất.

Tim Khúc Ngưng Hề sắp nhảy ra ngoài đến nơi rồi. Thật sự là không có ai phát hiện ra vị trí cuối cùng đã bị đổi thành người khác.

Không chỉ có thế, mà trong tháp Hạc Bích còn có đường đi bí mật nữa chứ!

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Sao nàng lại phải “góp mặt” vào những chuyện này kia chứ?

Khúc Ngưng Hề rất căng thẳng, nàng không dám lên tiếng, chỉ yên lặng cầm đầu đi.

Cũng may người dẫn nàng đi là Ánh Sở, nếu không thì, khả năng rất cao là nàng sẽ không thuận theo. Chuyện này khiến người ta hãi hùng quá...

Bên trong đường đi bí mật rất u ám. Không khí bốc lên mùi bùn đất, còn hai ngọn đèn dầu ven đường thì chỉ bé bằng hạt đậu.

Khúc Ngưng Hề đi men theo con đường cong cong quanh co mất chừng một khắc đồng hồ, sau đó mới ra được bên ngoài.

Ngay lúc lại được trông thấy ánh sáng, nàng nhắm chặt hai mắt lại, khi mở mắt ra thì phát hiện bên ngoài chỉ là một gian sương phòng bình thường, không có gì khác thường cả.

“Ánh Sở...” Khúc Ngưng Hề chỉ đang muốn được nghe một lời giải thích...

Vẻ mặt của Ánh Sở trông có phần phức tạp, nhưng nàng ấy vẫn cười một tiếng rồi trấn an nàng: “Tiểu thư đừng sợ, điện hạ ở đây.”

Nàng ấy vừa nói như thế thì Khúc Ngưng Hề lại càng cảm thấy sợ hãi hơn. Tất cả mọi thứ đều không hề giống như bình thường, mà thông thường, đây chính là dấu hiệu cho thấy sẽ xảy ra những tình huống nguy hiểm bất ngờ.

Có phải Hoàng hậu đã “động thủ” rồi hay không? Chắc chắn Đông Cung đã biết rồi. Sau đó thì sẽ vì nàng không bấm báo kịp thời mà đến tìm nàng để tính sổ...

Khúc Ngưng Hề bị đẩy về phía trước. Ánh Sở bước ra, đóng chặt cửa phòng lại.

...

Khúc Ngưng Hề đứng yên tại chỗ, sau đó dần quay đầu nhìn về phía gian phòng bên trong sương phòng.

Cách một bình mộc lan năm cánh tinh tế, bóng Bùi Ứng Tiêu thấp thoáng ẩn hiện.

“Điện hạ?”

Khúc Ngưng Hề lấy hết dũng khí mà cất bước đi vào.

Nàng không ngừng sắp xếp câu chữ trong đầu để giải thích lý do vì sao nàng không thể báo tin kịp thời. Nàng thật sự không muốn trở thành “cánh tay” của ai để “đẩy” ai...

Sau khi đi vòng qua bình hoa kia, nàng đã trông thấy Bùi Ứng Tiêu, lúc bấy giờ, dường như nàng lại ngửi được mùi thuốc.

Khúc Ngưng Hề còn đang định hỏi, nhưng khi chợt nhìn đến dung nhan của Thái tử, nàng đã ngẩn người ra.

Nhìn thoáng qua thế này, trông hẳn có vẻ không đúng cho lắm, phải không nhỉ?

Bùi Ứng Tiêu ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp, hai mắt hẳn nhắm chặt, đuôi mắt ửng đỏ.

Không, không chỉ là đuôi mắt. Mà khắp cả người hẳn đều ửng đỏ, nhờ có màu xanh nhạt của xiêm y nên sắc ửng ửng đỏ đó mới càng thêm phần nổi bật.

Như thế là đã nóng đến cực điểm, nhưng rồi lại hoà vào vẻ đẹp lạnh lùng.

Bùi Ứng Tiêu chậm rãi mở mắt ra. Dáng mắt hẹp dài, đáy mắt thâm sâu khó đoán.

“Lại đây.”

Lẽ nào hẳn đột phát bệnh hiểm nghèo rồi à?

Rõ ràng là Khúc Ngưng Hề cũng đã ngửi được mùi thuốc. Nàng vẫn đi đến bên cạnh, vừa bước đến vừa hỏi han: “Điện hạ, ngài không sao chứ?”

Nếu bị bệnh gì đó thì nàng cũng có phải là thầy thuốc đâu...

Nàng đứng trước nhuyễn tháp, chỉ mới nghĩ đến đây thôi mà Bùi Ứng Tiêu đã đưa tay ra, nắm lấy cổ tay trắng ngần của nàng và kéo nàng xuống.

Khúc Ngưng Hề ngã xuống người hần. Ngay sau đó, có một dải tơ lụa che kín mắt nàng lại.

“Cái này...” Theo bản năng, nàng giơ tay lên, muốn gỡ lụa che mắt xuống.

Bùi Ứng Tiêu gần sát bên tai, hần khẽ nói: “Đừng cử động, không được nhúc nhích.”

Khúc Ngưng Hề chân chừ một thoáng, ngay sau đó, dải lụa kia đã lại che chặt mắt nàng nữa rồi!

Nàng có mở to mắt ra thì cũng không nhìn thấy gì cả: “Điện hạ? Điện hạ, thật sự là thần nữ cũng không biết gì hết...”

Rốt cuộc là Hoàng hậu đã làm gì thế này? Nàng hoàn toàn không nghe bà ta nói đến, mà bây giờ có muốn giải thích thì cũng không thể tìm được trọng tâm ý muốn nói.

Tim Khúc Ngưng Hề đập rộn lên. Nàng muốn bò dậy, nhưng đã có một cánh tay giữ hờ bên hông nàng.

Da đầu nàng tê dại, không có cách nào có thể tưởng tượng được nàng đang bị che mắt và Thái tử đang ở trong tư thế gì?

Nàng... nàng đang ngồi trên người hần ư?

Có vẻ như Bùi Ứng Tiêu đã cười khẽ một tiếng, nhẹ nhàng giải thích cho nàng nghe.

“Hoàng hậu muốn bêu xấu cô trong ngày hôm nay. Thuốc này còn lợi hại hơn thứ thuốc mà người bị hạ ở Điện Thúy sơn

trang.”

Khi ở Điệp Thúy sơn trang, cả người Khúc Ngưng Hề nóng ran vô lực, suýt chút nữa là nàng đã tưởng rằng mình bị hạ thứ “thuốc lang thuốc sói” rồi, kết quả là đã “sợ bóng sợ gió” một trận.

Còn lợi hại hơn so với thứ thuốc đó... Thế chẳng phải là “thuốc lang thuốc sói” rồi à?

Trong ngày lễ Vạn Thần phải giữ trai giới mà lại làm ra chuyện xấu xa như thế này...

Đây chính là cách mà cô mẫu muốn dùng để kéo Thái tử xuống khỏi đàn tế thần ư?

Khúc Ngưng Hề sợ đến ngậy người, rồi nàng vội vàng xua tay, lắc đầu: “Thần nữ không biết chuyện này. Thật sự là thần nữ không biết...”

“Tiểu Văn Du...” Bàn tay Bùi Ứng Tiêu đặt sau lưng nàng từ từ siết chặt lại, rồi hắn ôm cả người nàng vào trong ngực: “Đến lượt ngươi báo đáp cho cô rồi, đúng chứ?”

“Cái gì?” Báo đáp gì cơ?

Đầu óc Khúc Ngưng Hề mơ hồ, phản ứng chậm chạp, chỉ biết lắc đầu không ngừng: “Không, không...”

Tầm mắt nàng đã bị che đi, không nhìn thấy được gì, bấy giờ nàng hoảng đến độ sắp khóc: “Không được, không được, hu hu hu...”

Bùi Ứng Tiêu ngửi thấy mùi hương trên người nàng, nốt ruồi son dưới mắt như mê hoặc, nhưng lại chẳng có ai nhìn thấy.

Hắn khẽ cười, lại hỏi: “Chẳng phải ngươi ái mộ cô à?”

“Vì thần nữ, thần nữ...” Khúc Ngưng Hề cắn môi: “Vì thần nữ... không nỡ ô nhục điện hạ ạ?”

Bé lửa đảo này, đã run đến mức độ này rồi mà còn muốn đồ dành hăn nữa.

Đầu ngón tay thon dài đặt lên cánh môi nàng, nặng nề quẹt một cái, cản không cho nàng tiếp tục cắn mình nữa.

Nhiệt độ nơi bàn tay Bùi Ứng Tiêu nóng như thiêu như đốt, nhưng ngữ điệu của hăn khi nói vẫn cứ không nhanh không chậm: “Cô cho phép người ô nhục cô.”

“Hả?”

Khúc Ngưng Hề như con mèo con nhảy dựng tránh về sau, song, bởi vì eo đã bị giữ lấy, nên cả người cong lại, tạo thành một độ cong mềm mại.

Nàng đưa tay lên che miệng mình, gần như đã nghẹn ngào rồi: “Đa tạ điện hạ, ngài, ngài khách sáo quá...”

“Không cần đa tạ cô.”

Bùi Ứng Tiêu ấn người nàng lại. Nàng lại phải ngồi ngay ngắn trên đùi hăn, có muốn đi cũng không đi được.

Bọn họ dựa sát vào nhau. Chỉ có một mình nàng biết rõ nhiệt độ và xúc cảm truyền từ trên người hăn ra sao.

Mà, tư thế hiện giờ của hai người chỉ lọt vào ánh mắt của mỗi mình hăn. Ở một khoảng cách gần vô cùng, hai người họ trông không khác gì đang “trao đổi bí mật” với nhau, tuyệt đối là sẽ không có người thứ ba nào nhìn thấy cảnh tượng này.

Chỉ nhận ra mỗi một điều này thôi, mà đã đủ để khiến Bùi Ứng Tiêu cảm thấy vui thích: “Không muốn giúp cô mẫu của

người một tay à? Chỉ cần ngày hôm nay xảy ra chuyện này thôi...”

“Thần nữ không muốn! Thần nữ không muốn!” Khúc Ngưng Hề sợ đến mức bật khóc: “Điện hạ, ngài cởi lụa bịt mắt cho thần nữ đi. Thần nữ không muốn...”

“Không muốn thật à?”

Nàng không nhìn thấy nhưng vẫn nghe được, không hiểu sao nàng lại nghe ra được chút tiếc nuối từ giọng điệu của hần nữa...

Khúc Ngưng Hề không dám lừa hần nữa, nàng gật đầu không ngừng.

Dải lụa bị nước mắt thấm ướt. Tiểu cô nương tự cắn môi mình, khiến nó đỏ bừng lên, như là màu cánh hoa tường vi vậy.

Bùi Ứng Tiêu đưa tay cởi dải lụa bịt mắt ra như ý nàng. Không ngoài dự đoán, đôi mắt nàng đỏ bừng, không khác gì một con thỏ trắng nhỏ cả.

“Sợ à?” Hần nghiêng đầu, cười khẽ.

Khúc Ngưng Hề sụt sịt cái mũi nhỏ nhắn, còn miệng thì ngập ngừng nói: “Điện hạ đừng hồ đồ, đừng để cho cô mẫu được như ý...”

“Nhưng biết làm sao bây giờ? Tiểu Văn Du khóc trông đẹp mắt lắm mà.” Bùi Ứng Tiêu ngậm lấy một đầu dải lụa, đôi mắt hần thâm trầm, sâu không thấy đáy.

“...”

Khúc Ngưng Hề lại muốn khóc nữa rồi, Thái tử phong quang tể nguyệt [*] cái gì kia chứ. Hần đáng sợ quá đi mất!

[*] **Phong quang tử nguyệt:** ám chỉ người có tấm lòng rộng lượng, khoáng đạt.

Chương 24: Rắn Lớn (1)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề biết người Bùi Ứng Tiêu khó chịu, nên nàng không dám đợi thêm dù chỉ là một chút xíu nào cả, chỉ muốn xuống khỏi đùi hắn ngay thôi.

Nhưng chẳng hiểu sao mà sức lực của bàn tay đang đặt bên hông nàng lại mạnh mẽ đến thế nữa, nó không chịu nhúc nhích một chút nào cả.

Nàng vừa cử động nhẹ một cái thôi mà bàn tay ấy đã giữ chặt hơn một chút rồi.

Khúc Ngưng Hề như đang ngồi trên bàn chông, đúng là chỗ này không phải chỗ mà nàng nên ngồi mà.

Hơn nữa... dưới hông nàng có cái gì ấy nhỉ? Cái gì mà cần đến mức khiến nàng chỉ muốn phát hoảng lên thế này?

Có thể coi như là nàng đã nếm trải một cách sâu sắc cái gọi là “cưỡi trên lưng hổ thì khó xuống” rồi, chỉ tại cái miệng lúc nào cũng nói ái mộ hắn của nàng thôi...

“Điện hạ...” Khúc Ngưng Hề nhú mày, lựa lời mà khuyên giải: “Ngài cho thần nữ xuống đi ạ... Xiêm y mà bị nhăn thì dễ bị người khác nhìn ra điểm bất thường lắm.”

Thế thì chẳng phải là đến lúc đó sẽ bị lộ tẩy sao?

“Không khóc nữa à?” Bùi Ứng Tiêu nhướn mày.

Hai má mềm mại của nàng hơi phồng lên, nàng lắc đầu, trông có vẻ khá là “quật cường”.

Lúc nào cũng khóc lóc trước mặt hần hết, thể diện cũng mất sạch từ lâu rồi.

Tay Bùi Ứng Tiêu nghịch sợi tơ xanh bên eo nàng, hần nói: “Vốn dĩ cũng phải thay ra thôi mà. Người đã bị ám mùi hương xông trong phòng này rồi, nếu không thay xiêm y thì sau khi đi ra khỏi đây, bị người khác phát hiện ra thì biết phải giải thích thế nào, hửm?”

Mùi à?

Khúc Ngưng Hề rét run trong lòng, nàng nhấc ống tay áo lên, đưa lại gần mũi mà hít một hơi. Cẩn thận mấy thì cũng sẽ có sai sót thôi, suýt chút nữa là nàng đã bỏ qua chi tiết nhỏ này rồi.

Bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt lấy vạt áo, buồn phiền nói: “Lại phải thay xiêm y nữa rồi...”

Từ khi bắt đầu xuất hiện cùng lúc với hần cho đến nay, nhu cầu thay y phục của nàng tăng cao bất ngờ, cũng đã quen mặt Dung Nguyệt và Nhàn Thanh rồi.

Nàng thầm liếc hần một cái, sau đó cẩn thận “gỡ” tay hần ra khỏi cái đai lưng của mình.

“Điện hạ, chúng ta đã rời khỏi đó lâu lắm rồi, thế này thì có sao không ạ?”

Khúc Ngưng Hề đứng ngồi không yên. Nàng chưa từng làm chuyện gì mà phải lén la lén lút như thế này bao giờ.

Hơn nữa, lại còn phải đi vào con đường bí mật nữa chứ. Trong tháp Hạc Bích của hoàng cung cất giấu một “bí mật động trời”, mà chuyện như thế này... là loại chuyện mà người bình thường nên biết hay sao?

Nàng đã tiếp xúc với quá nhiều bí mật, chúng như thể là gong xiềng, tầng tầng lớp lớp gong xiềng cứ thế mà đè lên cái đầu nhỏ của nàng.

Đến cổ của nàng cũng không thể giữ thẳng được nữa rồi.

“Không sao, đã có người thay thế vị trí của chúng ta, sẽ không bị phát hiện đâu.”

Giọng điệu Bùi Ứng Tiêu dửng dưng, nghe như thể là chuyện sai người giả trang, lợi dụng uy tín của bản thân mà đánh lừa mọi người chỉ là chuyện nhỏ, chuyện tầm thường thôi vậy.

Khúc Ngưng Hê âm thầm kinh hãi. Trong Đông Cung, người tài ẩn nấu tầng tầng lớp lớp, có thể nói là “tai mắt thông thiên”.

Hoàng hậu biết phải đấu với hãn thế nào đây? Mà bà ta còn dám cho người hạ thuốc hãn nữa...

... Chắc là bây giờ hãn không sao rồi chứ nhỉ?

Khúc Ngưng Hê vẫn ngồi trên đùi Bùi Ứng Tiêu. Nhờ khoảng cách gần như thế này, thì bất kỳ thay đổi nào từ hãn, dù nhỏ tới cỡ nào đi chăng nữa, nàng cũng có thể nhìn thấy được.

Dường như, lúc bấy giờ, sắc ửng đỏ nóng rẫy bức bối ở cổ hãn đã phai bớt đi.

Đang nghĩ thế, thì ngoài sương phòng vọng vào một tiếng gõ cửa rất nhẹ, có lẽ đây là cách mà người ngoài đó báo rằng mình đang ở ngoài.

Khúc Ngưng Hê như chim sợ náy, tiếng động nhỏ như thế này cũng đã đủ để dọa nàng, khiến nàng giật mình, nàng cứ tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì rồi.

Hai tay Bùi Ứng Tiêu giữ chặt eo nàng. Hắn đứng dậy, nâng nàng lên rồi lại đặt nàng xuống bên cạnh.

Hắn phẩy nhẹ vạt áo, nói với người ở bên ngoài cánh cửa rằng: “Vào đi.”

Khúc Ngưng Hề hơi sửng sốt. Nàng chưa bao giờ có cảm giác “người nhẹ như chim yến” như thế này.

Ban nãy, nàng không khác gì một món đồ trang sức trên người Bùi Ứng Tiêu cả. Khi ấy hắn đã đứng dậy, còn hai tay hắn thì “cầm” nàng lên rồi đặt sang một bên.

Nếu Thái tử mà không có “thần lực” bẩm sinh, thì chắc chắn hắn phải là “cao thủ võ lâm”, cả người rắn chắc.

Khúc Ngưng Hề âm thầm đưa ra những suy đoán như thế, đồng thời, nàng lùi về sau một chút, kéo giãn khoảng cách giữa hai người hòng “che mắt” người khác.

Dung Nguyệt và Nhân Thanh đi vào, mỗi người đều bưng theo một bộ xiêm y để thay cho bọn họ.

Dù sao thì bây giờ cũng là thời điểm mà mọi người sao chép kinh văn, để tránh gây ra thêm những rắc rối, hai người họ không thể nán lại đây quá lâu được.

Bùi Ứng Tiêu không sao thật. Từ rất sớm, sau khi phát hiện ra manh mối, hắn đã uống thuốc giải kịp thời.

Thế nên, hôm nay, trong tháp Hạc Bích này, sẽ không xảy ra bất kỳ một chuyện gì hết. Lễ Vạn Thần vẫn sẽ diễn ra như dự tính.

Thủ đoạn đó của Khúc Hoàng hậu hoàn toàn vô nghĩa.

Hai người chỉ thay áo ngoài, cũng chẳng cần tránh nghi ngờ gì quá nhiều. Vì dù sao hai người cũng đã dính dáng đến nhau nhiều như vậy rồi, nên có cố gắng tránh thêm nữa thì cũng có hơi “tốn công vô ích”.

Nhàn Thanh chân tay nhanh nhẹn, sau khi chỉnh trang cho Khúc Ngưng Hề, nàng ấy dẫn nàng trở vào con đường bí mật. Ánh Sở vẫn đang chờ ở đó, nàng ấy sẽ đưa nàng về chỗ cũ.

Khúc Ngưng Hề không dám quay đầu lại mà nhìn Bùi Ứng Tiêu, nàng chỉ biết “cắm đầu cắm cổ” mà đi vào trong.

Con đường bí mật này không phải là nơi thích hợp để trò chuyện, chỉ cách một vách tường nên rất dễ bị người khác phát hiện ra điểm bất thường.

Nàng theo sát ngay sau Ánh Sở, họ đi ngược trở ra, vòng tới vòng lui, cuối cùng cũng đến được lối ra.

Hai người lặng lẽ trở lại tĩnh thất, chui ra ngoài từ sau bức tranh treo tường kia.

Sau khi bỏ bức tranh xuống, cửa bị chặn lại, tạm thời không đóng lại để cho người thay thế còn có lối mà về.

Khúc Ngưng Hề sợ bị người khác nhìn thấy, nên nàng lén la lén lút quay về vị trí của mình.

May mà nàng ngồi ở hàng cuối nên lúc bấy giờ mới có thể “hành sự” một cách thuận lợi như thế này.

Bình phong chắn trước chỗ ngồi là lụa thêu, bóng ảnh chồng lên nhau. Nếu có ai quay đầu lại thì cũng chỉ thấy thân hình chứ không thể thấy rõ được khuôn mặt.

Tại một nơi đông người như thế này mà họ vừa thực hiện một “phi vụ” chạy ra – quay lại như thế kia... Thật sự là quá sức

mạo hiểm.

Cũng may mà tỉnh thất này rộng rãi. Vì đã cân nhắc đến chuyện mùa hè nóng bức, lại không thể đặt chậu băng, nên chỗ mỗi người ngồi cách nhau rất xa, vì người sắp xếp vị trí rất sợ sẽ khiến các chủ tử được nâng niu từ bé này phải chịu cực chịu khổ.

Khúc Ngưng Hề yên ổn ngồi xuống, khi nàng cúi đầu xuống, nhìn vào quyển trục kinh văn của mình... nàng thấy nó vẫn còn trống không.

Dịch dung thì cũng đành thôi đi, nhưng nếu còn bắt người ta bắt chước cả bút tích nữa... thì thật sự là làm khó cho người khác quá.

Ban này người kia cũng giả vờ viết viết, nhưng khi rời đi đã mang theo tờ giấy của mình đi, không để lại một dấu vết nào.

Còn kinh văn thật thì vẫn cần Khúc Ngưng Hề tự “động tay” mà viết.

Bấy giờ, không còn lại bao nhiêu thời gian cả, nàng phải tập trung viết, không thể mắc lỗi gì trong khi viết được, có thể thì lúc nộp bài mới không bị nói là lừa dối.

Khúc Ngưng Hề vô cùng gấp gáp, viết rất vội, quả thật là nàng đã không còn hơi sức đâu mà để ý đến chuyện Khúc Hoàng hậu dặn dò mình nữa.

Nàng đã hoàn toàn thuận theo Đông Cung, không hề muốn “lấy trứng chọi đá”.

Hoạt động này diễn ra được nửa chừng, Thiên Khánh Đế có ghé qua, ông ta đứng chấp tay sau lưng nhìn từ bên ngoài vào chứ không đi vào trong quấy rầy.

Dẫu nó được gán cho cái ý nghĩa hết sức mỹ miều, là “dâng lên thần linh”, nhưng, đúng là việc chép kinh văn vẫn là một việc hết sức khô khan và nhàm chán.

Trừ người có học như Vương Cầm Ý – có viết cả ngày cũng không thành vấn đề ra, thì cũng chỉ còn lại mỗi Lục Diễm Hoa là vẫn còn giữ được dáng vẻ thản nhiên mà viết.

Còn Nhị Hoàng tử và Nhã Bình Quận chúa kia thì ngồi tại chỗ mà cũng ngồi không yên được, hết đụng vào nơi này rồi lại đến chạm vào chỗ khác.

Nếu không phải là không thể không viết, thì chắc có lẽ là hai người này sẽ không ngồi yên một chỗ lâu đến vậy đâu.

À, còn một người đang rất là hăng hái, dáng vẻ sao chép kinh văn trông hết sức nghiêm túc.

Thịnh Đức công công liếc mắt nhìn Khúc Ngưng Hề, biết tổng là Khúc Hoàng hậu đã phải tốn rất nhiều công sức để “nhét” nàng vào.

Không ngờ là nàng lại thành tâm đến vậy, thế thì cũng không tệ.

Đến cả Thiên Khánh Đế cũng thấy là nha đầu nhà Khúc gia rất chuyên tâm.

Mãi cho đến khi chuông giờ Dậu [*] vang lên, toàn bộ số kinh văn mà mọi người sao chép được phải được nộp lên, cất giữ cẩn thận để ngày mai sử dụng.

[*] **Giờ Dậu** kéo dài từ 17h đến 19h, chuông giờ Dậu vang lên vào lúc 17h.

Ngày mai bọn họ vẫn còn phải tập trung vào tháp Hạc Bích nữa. Chỉ có điều, không còn chuyện gì phải làm nữa, phần còn

lại đều là việc của bộ hạ.

...

Sau khi ra khỏi tháp, Khúc Ngưng Hề vẫn chưa thể về phủ ngay, mà nàng phải đến cung Phù Đan một chuyến.

Phía Khúc Hoàng hậu đã phái người theo dõi sát sao, bấm báo lại từng động tĩnh một từ tháp Hạc Bích, nhưng đã trôi qua cả ngày trời rồi mà vẫn không thấy có chuyện gì xảy ra.

Thậm chí là, vào giờ Ngọ [*], bộ hạ đã bãi giá đến đó một chuyến, nhưng tất cả mọi chuyện vẫn đều diễn ra êm xuôi.

[*] *Giờ Ngọ kéo dài từ 11h đến 13h.*

Lúc Khúc Ngưng Hề đến đó, Tú Tương đang đứng ở bên ngoài tấm điện Hoàng hậu, nàng ta đặc biệt đứng đó để đợi nàng.

“Tú Tương cô cô.” Khúc Ngưng Hề gật đầu với nàng ta một cái.

Tú Tương tránh qua, đẩy cánh cửa xếp cao lớn ra và nói: “Tiểu thư vào đi.”

Khúc Hoàng hậu cho những người không có phận sự lui ra ngoài hết, bấy giờ bà ta đang trầm mặt mà ngồi ở vị trí chủ tọa.

Vì ngày hôm nay, bà ta đã chuẩn bị rất nhiều thứ. Không chỉ sắp xếp Khúc Ngưng Hề đi thêm mực cho Thái tử, mà bà ta còn mua chuộc cả người hầu châm nước trà.

Nếu người hầu không thể bước vào gian riêng đó thì cũng đành thôi, có điều, kẻ đó lại vào trong được.

Thái tử cho phép gã vào trong châm trà, trong suốt quá trình ấy, hắn không ngẩng đầu lên lấy một lần nào. Hắn luôn cúi đầu chép kính, không có bất kỳ một điểm nào khác lạ.

Gã người hầu ấy không dám nán lại lâu, lui ra ngoài là báo tin về cho cung Phù Đan ngay.

Khúc Hoàng hậu không cam lòng. Bà ta tin chắc rằng mình sẽ thực hiện được kế hoạch này một cách thuận lợi, nhưng, thế thì tại sao trông Thái tử lại có vẻ bình an vô sự như thế kia?

Không chỉ có thế, Khúc Ngưng Hề cũng không làm theo những gì bà ta căn dặn.

Bà ta lo lắng nàng không nắm bắt được thời cơ, nên đã cố ý sắp xếp thêm một người mở cửa gian riêng của Thái tử những hai lần, bảo đảm là sẽ không lọt đi đâu được.

Nhất định là phải phơi bày được “trò hề” của hắn ngay trước mặt mọi người.

Ánh mắt sắc bén của Hoàng hậu quét sang. Khúc Ngưng Hề cúi đầu giải thích: “Là do Văn Du vô dụng. Tờ kinh văn thứ nhất mới chép được một nửa thì vô tình làm bẩn, nên Văn Du vội vã bắt đầu chép lại, sợ không kịp nên đã để lỡ thời gian...”

“Chỉ có chút chuyện nhỏ này thôi mà cũng không làm được!” Trông Khúc Hoàng hậu rất tức giận.

Khúc Ngưng Hề không lên tiếng, để mặc cho bà ta mắng mình vài câu.

Tú Tương đứng bên cạnh nhíu mày nói: “Nương nương, lẽ nào Thái tử lại có sức nhẫn nại kinh người hay sao?”

Thuốc đó là do nàng ta tìm về. Heo chết uống vào cũng có thể nhảy dựng lên mà sống lại, nếu không được như thế thì làm sao mà nàng ta dám dâng lên cho được?

“Người nói hắn không trúng kế ư?” Khúc Hoàng hậu chớp mắt, nói một cách chắc nịch rằng: “Không thể nào.”

Bà ta đã tính toán rất kỹ càng, đã ra tay rồi thì dĩ nhiên là chỉ muốn “một đòn trúng ngay”.

Khúc Ngưng Hề mím môi. Hắc đã trúng chiêu, có điều, chắc chắn là gian riêng của hắc cũng có cửa dẫn vào con đường bí mật.

Thế nhưng Tú Tương lại có một suy đoán khác, nàng ta “A” lên một tiếng rồi nói: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ Thái tử mắc bệnh khó nói gì đó?”

“Cái gì cơ?” Thậm chí là cả Hoàng hậu cũng không ngờ đến trường hợp này.

Sắc mặt Tú Tương hết sức nghiêm trọng: “Nương nương, vốn dĩ việc bệ hạ mãi không chịu lập Thái tử phi đã có phần hơi kỳ lạ rồi. Bệ hạ không giống như chúng ta, ngài ấy đâu có trông mong Đông Cung tuyệt hậu đâu, đúng chứ ạ?”

“Lại nói, Thái tử trông không khác gì thần tiên cả, xung quanh ngài ấy đã “sạch sẽ” quá mức bình thường rồi!”

Đương lúc tuổi trẻ khí thịnh, nào có ai không yêu mỹ nhân, không gây tai họa đâu?

Không cần phải nói đi đâu xa, Nhị Hoàng tử của bà ta là “minh chứng sống” đó đây chứ đâu. Nhưng lần bà ta phải lặng lẽ giải quyết hết những rắc rối do hắc ta để lại cũng có ít ỏi gì đâu?

Ấy thế mà Đông Cung lại cứ như là cái miếu của hòa thượng vậy!

Hoàng hậu được nhắc nhở thế, bà ta mới bắt đầu nghĩ ngợi sâu xa, càng nghĩ thì lại càng thấy có lý.

Bà ta vỗ vào mặt bàn một cái: “Được lắm! Thuốc không có tác dụng, có khi hắc cũng chẳng biết là mình bị trúng chiêu nữa là!”

Khúc Ngưng Hề đứng ở một bên, nàng ngẩng đầu nhìn họ, mặt chỉ toàn là vẻ hoang mang mờ mịt. Búi Ứng Tiêu có bệnh khó nói gì à?

Nàng đã từng tiếp xúc với hắn ở khoảng cách gần rồi, nhưng không nhìn ra được gì, mà bản thân hắn cũng chẳng để lộ ra vấn đề gì cả.

Nàng nghe và hiểu được hầu hết từng câu chữ mà hai người kia nói, nhưng lại như “rơi vào sương mù” khi nghe đến điểm quan trọng nhất.

Bệnh khó nói... là bệnh gì cơ?

Khúc Hoàng hậu che miệng cười, đắc ý như thể là đang xem kịch vui: “Nếu thật sự là thế, e là vị trí Thái tử của hắn sẽ sụp đổ nhanh thôi!”

“Nhi tử của Lục Quỳnh Uẩn không thể giao hợp! Người có từng ngờ đến ngày này hay chưa? Chắc là người sẽ không kích động đến nỗi phải bỏ ra khỏi quan tài đâu nhỉ?”

Khi nhắc đến cái tên đó, nghe giọng điệu của Khúc Hoàng hậu sảng khoái vô cùng... Khúc Ngưng Hề cau mày, là tục danh của Nguyên Hậu sao?

Năm đó, hai người đã đấu đá đến mức đôi bên đều phải ôm lấy “oán sâu hận lớn” như thế này thật ư?

Đã đi theo bên cạnh cô mẫu nhiều năm rồi, vậy mà nàng không thường hay nghe nhắc đến tiên Hoàng hậu.

Hôm nay lại nghe được, nhưng dường như oán hận chất chứa trong bà ta chẳng hề ít ỏi gì...

Lục gia không còn lại ai, bởi thế, Thái tử không có sự nâng đỡ từ mẫu tộc. Còn Khúc gia, dù có không ra làm sao đi chăng nữa,

nhưng nếu chỉ tính riêng đầu người thôi thì cũng đã nhiều hơn Lục gia rồi.

Ba người con của Khúc gia có thể mang về được ba mối quan hệ thông gia. Nhị Hoàng tử còn có một muội muội ruột là Minh Hòa, lại còn chưa kể đến Khúc Hoàng hậu...

Đã tâm gom góp quanh năm suốt tháng sớm đã không thể chế ngự được nữa rồi.

Khúc Ngưng Hê không biết, không biết là ngoại trừ đã tâm ra, cô mẫu nàng còn giữ lấy thù hận ngày cũ trong lòng hay không nữa.

Nếu chẳng may có liên quan đến cái chết của Nguyên Hậu, thế thì, kết cục của bọn họ sẽ ra sao đây?

Sau khi Bùi Ứng Tiêu lên ngôi, “thanh lý” nợ nần, Khúc gia sẽ ra sao đây?

...

Ngày hôm sau, thiên tử chủ tế, mọi chuyện diễn ra hết sức thuận lợi, lễ Vạn Thần kết thúc trong viên mãn. Đây là lần đầu tiên Thái tử điện hạ đảm đương trách nhiệm này, nhưng hẳn vẫn có thể làm “tới nơi tới chốn”, sắp xếp đâu ra đấy, đã khiến trăm quan yên lòng không thôi.

Bọn họ đều cảm thấy bệ hạ có thể bỏ qua một số chuyện cho người bên dưới, có điều, không thể nói những lời này một cách tùy tiện được, sợ là sẽ khiến cho người bên trên kiêng kỵ.

Nếu là trước đây, Khúc Hoàng hậu mà thấy Thái tử được tán dương trên mọi mặt như thế này, chắc chắn là bà ta sẽ cảm thấy khó chịu không thôi.

Nhưng lần này bà ta lại không thể hiện gì. Ngày đó, Tú Tương đã “đánh thức” bà ta. Bà ta đã phái người âm thầm điều tra chuyện này ngay.

Nếu một người mắc bệnh khó nói gì đó, thì chắc chắn là người đó sẽ chỉ muốn giấu chuyện này đi, giấu kín như bưng mới được. Thế nên, nếu muốn điều tra cho kỹ càng thì không thể liều lĩnh, phải từ từ xem xét.

Khúc Hoàng hậu rất kiên nhẫn trong chuyện này, nên bấy giờ bà ta cũng có phần hơi “lạnh nhạt” với Thái tử.

Có điều, bà ta vẫn rất để ý đến hôn sự của Khúc Ngưng Hề.

Trước đó đã nói là muốn sắp xếp cho Khúc Ngưng Hề và Mông Thế tử xem mắt, bị từ chối mất hai lần rồi, lần này bà ta đã thẳng thừng tỏ ý muốn gả nàng đi.

Cuối cùng thì cũng đã nhắc đến chuyện này với Mông gia rồi.

Không những biết Khúc Ngưng Hề, mà đối phương còn có ấn tượng rất tốt với nàng nữa chứ... Càng khởi cần phải nói đến chuyện, bản thân Mông Dịch Hoài không hề phản đối đề nghị này.

Khúc Hoàng hậu “thả lời”, ngầm muốn tranh thủ thời cơ. Lễ Vạn Thần vừa mới trôi qua, cũng không biết là Mông gia sẽ ở lại Thượng Kinh bao lâu nữa.

Không thể xem nhẹ việc chuẩn bị hôn sự được, chắc chắn là sẽ bận tới bận lui, không biết là sẽ phải chuẩn bị bao nhiêu cho đủ.

Một khi hai nhà đã quyết định xong xuôi, thì mọi quá trình cũng sẽ diễn ra rất nhanh chóng.

Tin tức này khiến mặt mày Khúc Ngưng Hề tối sầm, nàng vô thức ôm lấy hai cánh tay mình.

Nàng vẫn nhớ rằng Mông Thế tử từng đánh chết người, lại còn đánh chết người ở một nơi hết sức “đặc biệt” – là ở trên giường. Chuyện này nghe đáng sợ biết bao!

Nào ai dám thành thân với người như vậy đâu? Người bên gối là người hay là quỷ đây mà lại làm như thế?

Khúc Ngưng Hề bối rối. Nàng vẫn luôn nghĩ rằng mình còn nhiều thời gian lắm, nhưng bây giờ, “hiểm nguy” đã cận kề bên cạnh rồi.

Vừa hay lúc bấy giờ, Vương Cẩm Ý lại gửi thiệp mời đến.

Lần trước hắn ta hẹn ở miếu Sơn Thần, nhưng lại bị nàng từ chối. Còn bây giờ, nàng cắn răng, quyết định sẽ đến điểm hẹn.

Mắt thấy hồ lửa đã đến gần, ai cũng sẽ tự cứu lấy chính mình thôi... đây chính là bản năng của con người.

Ánh Sở thấy vậy thì lên tiếng, muốn khuyên nhủ nàng: “Sao tiểu thư không nhờ chủ tử giúp đỡ?”

“Thái tử điện hạ có thể giúp ta thế nào đây?”

Khúc Ngưng Hề không dám nhớ lại những gì đã xảy ra vào ngày hôm đó ở trong sương phòng. Lời nói dối của nàng đã sớm nghiêng ngả chực đổ rồi.

“Chủ tử sẽ không khoanh tay đứng nhìn.” Về điểm này, Ánh Sở rất chắc chắn.

Ngày đó, khi phụng mệnh dẫn Khúc Ngưng Hề đi, nàng ấy đã biết được sự đặc biệt của tiểu thư trong lòng điện hạ rồi. Chắc chắn là trong Đông Cung sẽ có một vị trí dành riêng cho nàng.

Khúc Ngưng Hề cũng không phải là kẻ ngốc. Đúng là Bùi Ứng Tiêu không nói năng gì, mà hắn cũng chẳng làm ra hành động gì vượt quá giới hạn với nàng.

Nhưng nàng có thể nhận ra, rằng, khoảng cách giữa hai người đang dần bị thu hẹp lại.

Người với người ở bên cạnh nhau, có rất nhiều khi, không cần phải nói ra cho tỏ cho tường... Huống chi, lúc nào nàng cũng chấp nhận “vứt bỏ” mặt mũi mà “bày tỏ” “tấm lòng” mình với hắn cả.

Nếu nàng lên tiếng, Thái tử sẽ “thu nhận” nàng... Về điểm này, nàng rất chắc chắn.

Là Tuyển thị? Là Lương đệ à? Hay “cao cấp” hơn một chút... là Thái tử tần [*] sao?

[*] *Chú thích về Tuyển thị, Lương đệ và Thái tử tần sẽ hơi dài một chút, mình xin phép được để xuống cuối chương nhé.*

Đây có lẽ là chuyện mà rất nhiều nữ tử mong ước. Mai kia được bước chân vào Đông Cung, cuộc đời từ hôm ấy cho đến mãi ngày sau hết, sẽ vinh hiển ngời ngời.

Thái tử điện hạ anh tuấn cao quý như thần, chưa bàn đến thân phận thì chỉ bấy nhiêu đó thôi, cũng đã đủ để hắn “hạ đo ván” không ít nhi lang ngoài kia.

Có điều, Khúc Ngưng Hề không thích.

Từ lúc trí nhớ được hình thành cho đến nay, nàng đã nhận thức được từ “đánh cờ” mang ý nghĩa như thế nào.

Đầu tiên là ở trong chính nhà nàng, khi ấy Diệp di nương vẫn chưa “chết tâm”, vẫn nghĩ rằng chỉ cần có nhi tử thôi là được, nên đã không ngừng đối đầu với Hầu phu nhân.

Hai người họ cứ gây nhau như thế, đến tận mấy năm sau mới dần lắng xuống, sau cùng là Diệp di nương chấp nhận khom lưng cúi đầu.

Rồi sau đó là ở trong cung, Hoàng hậu và những phi tần kia “tranh nhau khoe sắc”.

Nhưng rồi, tuổi tác bệ hạ ngày một lớn dần, không còn ưa nữ sắc như trước nữa, Khúc Hoàng hậu cũng mặc kệ bao mỹ nhân vây quanh ông ta mà bắt đầu tập trung vào công cuộc tranh đoạt quyền lực giữa Thái tử và Nhị Hoàng tử.

Không thể chỉ điểm mà nói là ai sai, ai đúng. Chỉ đơn giản là vì, người đã bị đẩy vào thế khó rồi thì không thể không tranh mà thôi.

Diệp di nương muốn làm người trong lòng Hầu gia, để nữ nhi của mình được hưởng đãi ngộ của đích nữ.

Nếu như con của Diệp di nương là một nam nhi, thì ắt hẳn bà ấy sẽ còn cạnh tranh ác liệt hơn nữa. Nhất là trong việc lựa chọn thư viện, phu tử, thậm chí, đến cả việc phân chia gia sản cũng thế.

Cũng giống như bao gã nam nhân khác không ngừng tranh đấu trên triều đường, họ cũng vì lợi ích mà đấu đá nhau, không chấp nhận nhân nhượng. Song, họ chỉ là những nữ nhân bị mắc kẹt tại hậu viện, những thứ mà họ được tiếp xúc cũng có giới hạn.

Nếu Khúc Ngưng Hê đến Đông Cung, nàng sẽ biến thành “Diệp di nương trước kia”.

Mãi cho đến khi Bùi Ứng Tiêu lên ngôi, nàng cũng vẫn sẽ giống như những phi tần dưới tay cô mẫu vậy.

Con đường mà các nàng ấy từng đi qua, nàng sớm đã nhìn thấu, chỉ mới nghĩ có một lát thôi mà đã thấy mệt nhoài.

Cho nên, nàng cũng chỉ “dụ dỗ” Thái tử ở ngoài miệng như thế thôi.

Chứ nàng không muốn làm người bên gối của hắn.

Chú thích:

Tuyển thị (选侍) là một cấp bậc thấp trong hậu cung, thường dùng để chỉ những cung nữ hoặc người phụ nữ trẻ đẹp được tuyển chọn để hầu hạ Hoàng đế hoặc Thái tử. Có thể xem Tuyển thị là một dạng thị thiếp có địa vị thấp.

Lương đệ (良娣) có cấp bậc cao hơn Tuyển thị, thường là một trong những vị trí chính thức trong hậu cung, nhưng vẫn không phải là cấp bậc cao nhất. Lương đệ thường được xem là phi tần hoặc thê thiếp của Thái tử, có địa vị tương đối trong hậu cung.

Thái tử tần (太子嫔) là một cấp bậc cao hơn cả “Lương đệ” và “Tuyển thị”, gần như tương đương với phi tần của Hoàng đế nhưng thuộc về Thái tử. Thái tử tần là một trong những vị trí quan trọng nhất dưới Thái tử phi (chính thất của Thái tử).

Chương 25: Rắn Lớn (2)

DTV-EBOOK

Nơi mà Vương Cẩm Ý hẹn là một hồ sen lớn ở ngoại ô kinh thành.

Ước chừng phải trên trăm mẫu. Hôm nay, đương lúc hoa nở rộ, thuyền nhỏ lướt qua lướt lại trên mặt hồ, thu hút không ít văn nhân nhã khách.

Nơi đây không chỉ có mỗi cảnh đẹp, mà còn có thức ăn thôn dã mới mẻ.

Cá béo thơm ngon, hoa sen, hạt sen, ngó sen,... đều là những nguyên liệu tự nhiên có thể chế biến thành nhiều món ăn ngon trong tay các nữ đầu bếp.

Đây cũng là lần đầu Vương Cẩm Ý đến đây. Hắn ta nghe người ta giới thiệu nên mới quyết định chỗ này.

Hình như hắn ta có vẻ hơi sợ nước. Sau khi ăn xong, lúc hai người lên thuyền nhỏ, trông hắn ta còn căng thẳng hơn cả Khúc Ngưng Hề nữa.

Bởi phải đi lại dưới thân sen cao gầy mọc thành từng cụm, nên thuyền bè rất hẹp và nhỏ, không có vị trí nào để nha hoàn, tùy tùng đi cùng.

Thuyền nhỏ nên chỉ có hai người Vương Cẩm Ý và Khúc Ngưng Hề, rồi lại có thêm một người lái đò biết bơi nữa.

Hồ hoa sen, nói là hồ nhưng cũng bởi vì được dùng để nuôi trồng, nên trên thực tế, nước cũng không sâu lắm, có điều, bùn lắng lại dày hơn hồ bình thường một chút.

Thế nên, cũng không có gì là quá nguy hiểm cả. Các người hầu có thể ngồi thuyền khác nếu muốn đi theo hoặc chờ ở trên bờ.

Thuyền nhỏ lắc lư rời bờ, nhanh chóng biến mất dưới sự che chắn của lá sen.

Vương Cẩm Ý ho nhẹ một tiếng, mở miệng trước: “Vương mẫu phải xin lỗi Khúc cô nương, lần ở chùa Cô Lan đó... là do Vương mẫu lỡ lời.”

Lần ở quán trà ấy, hắn ta đã muốn nói rồi, nhưng chỗ đó đông người huyên náo quá, không phải là nơi thích hợp để trò chuyện.

Khúc Ngưng Hề không ngờ là hắn ta sẽ thẳng thắn nhận lỗi với mình như thế này.

Thái độ của hắn ta vô cùng nghiêm túc, nàng cũng cảm nhận được, nên vô thức nghiêm túc theo: “Không sao. Ta đã quên từ lâu rồi.”

Vương Cẩm Ý nhìn nàng. Lá sen xanh ngát vây quanh. So với chúng, nàng còn mềm mại sinh động, dịu dàng yếu điệu, thu hút ánh nhìn hơn nhiều.

Cuối cùng thì hắn ta cũng phải thừa nhận rằng, một kẻ phạm phu tục tử như hắn ta đây thì không thể thoát khỏi những thứ xinh đẹp.

Hơn nữa, kể từ sau khi gặp mặt, mỗi lần chạm mặt Khúc Ngưng Hề, hắn ta cũng sẽ vô thức chú ý đến nàng.

Rồi lại phát hiện ra nàng an tĩnh dịu dàng, không đánh mất đi sự thông tuệ, mà cũng chẳng có tính độc đoán.

Biết tiến biết lùi, hợp giữ nhà, hợp làm vợ. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Vương Cẩm Ý tự xưng quân tử, sẽ không hay lắm nếu cứ nhìn chăm chăm vào một cô nương mãi, nên hẳn ta nghiêng đầu, thưởng thức hoa sen.

Bên cạnh đó, hẳn ta đã nói với nàng rằng, hôm nay hẳn ta phải về điền trang học tập tiếp, cho đến hết hè, đêm trước thu thì mới có thể hồi kinh.

Điền trang tuy không xa, nhưng bọn họ không có cách nào có thể gặp mặt lại.

Tất nhiên là Khúc Ngưng Hề đã chúc hẳn ta được đề tên bảng vàng.

Nếu bây giờ hai nhà làm lễ đính hôn, thì cũng sẽ chỉ khiến cho hẳn ta bị phân tâm thôi. Hẳn cũng chỉ còn hai tháng, chưa vội tính đến chuyện ấy.

Chỉ cần hẳn ta cho nàng một câu trả lời chắc chắn ngay tại nơi đây, rồi nàng quay về chuyển lời lại cho gia đình mình, thì nàng đã có thể tạm gác lại vấn đề bên phía Mông Dịch Hoài.

Thuyền nhỏ lượn quanh một vòng, trước khi đến bên bờ, Vương Cẩm Ý lấy khối ngọc bội bên hông ra rồi nói: “Nguyện giao phó tín vật. Vương mỗ sẽ không phụ cô nương.”

Khúc Ngưng Hề có hơi sửng sốt, nhưng rồi nàng vội vàng xua tay: “Không cần phải như thế đâu. Người và ta cũng không phải định thân cả đời, không cần tín vật.”

Cũng vì gia trưởng hai nhà biết nhau nên bọn họ mới gặp, chỉ là, sau đó họ lại không có liên lạc gì với nhau mà thôi.

Nếu hôm nay đã quyết định tiếp tục, thì theo lý mà nói, cũng nên để cho người lớn ra mặt “xúc tiến” bước kế tiếp mới đúng.

Mà, cũng không thể xem ước hẹn của ngày hôm nay là cam kết được, chỉ có thể xem như là “kéo dài”, là “dây dưa” với nhau thôi.

Dù sau khoa cử, Vương Cẩm Ý có đổi ý thì cũng không có gì là đáng trách cả. Hai người không hợp nhau, vẫn còn những lựa chọn khác ngoài kia.

Khúc Ngưng Hê không sợ hấn ta đổi ý. Bởi nếu đôi bên thay đổi một cách nhanh chóng và dễ dàng như thế, thì đó không phải một mối duyên lành.

Dù sao thì, không phải là chỉ có mỗi mình hấn ta mới có thể giúp nàng đạt được mục đích kéo dài thời gian.

Chẳng qua là vì, trước mắt, hấn ta là “mối nhân duyên tốt nhất” của nàng.

Vương Cẩm Ý là kiểu người không thích cười lớn. Nhưng bấy giờ, khi hấn ta nhìn nàng, bờ môi hấn khẽ cong lên, tạo thành một nụ cười.

“Vương mỗ tin, nhất định là có thể cùng cô nương cử án tề mi [*].”

[*] **Cử án tề mi** là nâng khay ngang mày, vợ chồng tôn trọng nhau.

Khúc Ngưng Hê cũng cười theo một tiếng: “Công tử hiểu lý lẽ, Văn Du cũng tin tưởng.”

Lúc thuyền cập bờ, vừa khéo bên cạnh cũng có một chiếc thuyền khác vừa dừng lại.

Hai người Khúc Ngưng Hề lên bờ trước. Khoảng cách không phải là quá xa, lúc cô nương bên cạnh nhẩy xuống, suýt chút nữa là nàng ta đã bị ngã.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, Vương Cẩm Ý vô thức đưa tay, giữ nàng ta lại.

Phút chốc, cô nương đó ngẩng đầu lên, hai mắt nàng ta nhìn hẳn ta chăm chăm.

Vương Cẩm Ý nói mấy tiếng “Thất lễ rồi”, sau đó rút tay lại, bước hai bước về phía Khúc Ngưng Hề.

“Con người người trông cũng tốt thật đấy nhỉ?” Đinh Vân Phúc mím môi một cái, nàng ta chớp chớp mắt, khi thấy Khúc Ngưng Hề thì không nhin được mà nhướng mày: “Là người?... Các người sao?”

Khúc Ngưng Hề cũng không nhờ là mọi chuyện lại trùng hợp đến như vậy. Nàng gật đầu chào: “Đinh Tứ cô nương.”

Vương Cẩm Ý không chào hỏi nàng ta, mà hẳn ta nói: “Chúng ta đi thôi.”

Nhưng từ ánh mắt của Đinh Vân Phúc, có thể thấy, rõ ràng là nàng ta có biết hẳn ta, vừa mở miệng ra là đã không ngừng gọi thẳng tên hẳn ta: “Vương Cẩm Ý, người đứng lại cho ta!”

Thượng Kinh... nói lớn thì cũng không lớn. Phủ Đại Trưởng Công chúa và nhà Vương Thừa tướng mà có quen biết đôi bên, thì cũng là một chuyện rất bình thường.

Con người Vương Cẩm Ý vốn đã kiêu ngạo. Hẳn ta đã không muốn để ý đến ai rồi, thì cho dù có là cô nương nhà nào, hẳn ta cũng chẳng thèm nể mặt chút nào.

Hẳn ta dẫn theo Khúc Ngưng Hề rời đi ngay.

Bây giờ đã không còn sớm nữa, hẳn ta muốn lên đường đến thư viện, nên quyết định chỉ theo xe ngựa của nàng đến giao lộ rồi thôi.

Khúc Ngưng Hề chưa từng hỏi bọn họ có ân oán gì, nàng chỉ vẫy tay từ biệt hẳn ta ở giao lộ.

Với tính cách đó của Đinh Vân Phúc, chắc là người có ân oán với nàng ta cũng chẳng ít ỏi gì.

Sau khi tiễn xe ngựa của Vương Cẩm Ý đi, Khúc Ngưng Hề ngồi tựa vào khung cửa sổ xe, xe ngựa lộc cà lộc cộc trở về thành.

Ánh Sở nhìn nàng, có vẻ muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Nếu tiểu thư đã quyết chọn Vương gia, vậy thì, không biết là sau khi Thái tử biết được, ngài ấy sẽ có phản ứng thế nào đây?

Trong ấn tượng của nàng ấy, những gì mà chủ tử muốn... thì ngài ấy chưa từng để vuột mất bao giờ...

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay, có một tràng tiếng vó ngựa dồn dập đuổi theo xe ngựa của họ.

Minh Ân nắm dây cương, chạy đến hỏi phu xe rằng, người trong xe vị nào trong phủ Vĩnh An Hầu.

Phu xe thường xuyên ra vào cửa cung nên cũng nhận ra Minh Ân, vội vã đáp lời một cách thành thật.

Minh Ân quay đầu lại nhìn điện hạ nhà hẳn ta. Vừa hay, khi ấy Khúc Ngưng Hề cũng nghe thấy tiếng vang, nàng ngó ra ngoài từ ô cửa sổ.

Bạch mã hí vang, Thái tử điện hạ trên lưng ngựa cười yếu ớt, thản nhiên nói: “Mặt trời nực quá, cô muốn mượn xe ngựa của

quý phủ tránh nóng một chút, không biết có tiện hay không?”

Ai dám nói không tiện đây?

Còn chẳng đợi cho Khúc Ngưng Hề lên tiếng, phu xe đã hãm ngựa lại, mời Thái tử ngồi lên.

Hắn ta vừa lau mồ hôi vừa suy đoán, xe ngựa của nhà ngoại Hoàng hậu mà nói ngồi là ngồi, chẳng lẽ đây là “đòn khiêu khích” từ Đông Cung à?

Bùi Ứng Tiêu thông thả ung dung lên xe. Ánh Sở rất “biết thời biết thế”, đã nhanh chóng trốn sang một bên.

Khúc Ngưng Hề bĩu môi, nào có cơ hội cho nàng phát biểu ý kiến đâu?

Bùi Ứng Tiêu ngồi bên cạnh nàng, ghé mắt nhìn nàng, rồi mới hỏi: “Mới đi đâu về?”

“Thần nữ... đi đến hồ hoa sen một chuyến.” Khúc Ngưng Hề do dự, nàng đang suy nghĩ, không biết là có nên nói đến Vương Cẩm Ý hay không.

Nàng có viết thư hỏi hắn rồi, nhưng nàng không nhận lại được bất kỳ một câu trả lời nào cả.

Hình như, đây cũng đâu phải là do nàng lừa gạt, không báo cho hắn biết đâu nhỉ?

“Hồ hoa sen à?” Bùi Ứng Tiêu nâng chén trà của nàng lên, nhấp một miếng rồi lại hỏi: “Vui không?”

Khúc Ngưng Hề gạt đầu một cách rụt rè: “Cũng không tệ lắm. Nếu điện hạ có thời gian thì có thể đến ngắm cảnh giải sầu.”

Bùi Ứng Tiêu đặt chén trà xuống bàn nhỏ, tay hắn hướng về nàng, nâng cái cầm nhỏ xinh xắn của nàng lên.

“Tiểu Văn Du, người biết bây giờ mặt người chỉ toàn là vẻ chột dạ thôi hay không?”

Thoạt đầu, Khúc Ngưng Hề không tin, sao mà có thể như thế được?

Sau đó thì nàng lại dao động, có chuyện này không nhỉ? Nàng đang chột dạ thật à?

“Thần nữ...”

Lời còn chưa thốt ra hết, ngoài xe ngựa bỗng vang lên một tiếng “keng” rất lớn. Bùi Ứng Tiêu nhanh tay lẹ mắt kéo nàng vào trong ngực mình.

Chỉ có điều, dù hắn có phản ứng nhanh nhẹn đến đâu, thì cũng chỉ kịp làm một động tác này mà thôi. Ngay sau đó, kèm theo một tiếng vang lớn, buồng xe đã bị lật sang một bên.

“A!”

Khúc Ngưng Hề và Ánh Sở đồng loạt kêu lên. Đến cả phu xe bên ngoài cũng hít vào một hơi lạnh.

“Điện hạ!”

Mấy người Minh Ân cuời ngựa đuổi theo. Lúc thấy xe ngựa lật sang một bên thì nhảy xuống ứng cứu ngay.

Chỉ thấy bên đường có một cái hố sâu, xe ngựa lộc cộc đi vào trong nên mất thăng bằng, bấy giờ mới bị lật ngã.

“Cô không sao!” Bùi Ứng Tiêu kịp thời lên tiếng, trấn an mọi người.

Rồi hắn lại cúi đầu, nhìn người ở trong ngực mình.

Cả người tiểu cô nương nằm gọn trong lồng ngực hần, hai mắt nàng nhắm chặt, lông mi nhè nhẹ run lên.

Trông vừa ngoan ngoãn, vừa mềm mại. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Sau khi Khúc Ngưng Hề nghe được âm rung từ lồng ngực hần lúc hần nói chuyện, bấy giờ nàng mới mở mắt ra, thở phào một hơi.

Nàng chống tay muốn bò dậy, nhưng chợt nhận ra hơi khó nhúc nhích.

Lòng bàn tay nàng như vừa chạm phải thứ gì đó. “Thứ” ấy mềm mại, nàng vô thức bắt lên.

Bùi Ứng Tiêu hít vào một hơi, gần giọng hỏi: “Người đang làm gì đấy?”

“Cái gì cơ ạ?” Khúc Ngưng Hề không hiểu.

Rất nhanh sau đó, nàng phát hiện “thứ” trong lòng bàn tay cứ thay đổi dần. Vốn là thứ không nắm được, mà bây giờ lại như có “sức sống dồi dào”.

Nàng cả kinh, vội vàng bỏ tay ra: “Rắn! Rắn lớn... A...”

Tiếng kêu la đầy hoảng loạn của nàng đã bị Bùi Ứng Tiêu ngăn chặn lại bằng một bàn tay. Lúc bấy giờ, hần bịt miệng nàng lại, còn đôi mắt lúc nào cũng ngậm ý cười của Thái tử điện hạ có biểu cảm hết sức “tàn bạo”: “Đừng lên tiếng.”

Ánh Sở đang ở một nơi khác trong buồng xe, nàng ấy cũng nghe thấy nên vội vàng hỏi: “Rắn gì? Có rắn ạ?”

Vào mùa hè, rắn thường bò qua bò lại, khó lòng mà đề phòng được!

Đôi môi mỏng nhợt nhạt của Bùi Ứng Tiêu mím thành một đường thẳng: “Không có răn! Nàng ấy nhìn lầm rồi.”

Khúc Ngưng Hê vẫn đang bị che miệng, mắt nàng trợn tròn, nàng không sờ nhăm đâu nhé! Chắc chắn là răn to mà!

Hắn trông như thế mà lại dám lén lút nuôi thứ có độc này trong người! Đã thế còn không cho nàng nói ra nữa!

Chương 26: Buồn Cười (1)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề khẽ run lên, lông tơ dựng đứng. Khi nàng nghĩ đến cái cảnh con rắn gần mình đến thế, mồ hôi lạnh chỉ muốn tuôn chảy không ngừng.

Ban nãy cách một lớp xiêm y, tuy cảm giác không mấy chân thực, nhưng xu hướng ngóc đầu lên của nó lại rõ vô cùng.

Khi thấy tiểu cô nương trong ngực lộ vẻ sợ hãi, Bùi Ứng Tiêu không nhịn được mà bật cười, hắn nâng cằm nàng lên để nhìn về phía hắn, rồi hắn hỏi: “Cô phải nói dối người à?”

Khúc Ngưng Hề nhìn vào ánh mắt đen nhánh sâu thẳm của hắn, nàng chỉ đành lấy lại tinh thần mà nói: “... Không, không có.”

Nàng tin, dù hắn có ngang nhiên quán một con rắn lên cổ, thì cũng không có ai dám nói gì hắn cả.

Nàng thì lại càng không dám. Ai mà có gan chắt vắn hắn đâu?

Thế nên, Thái tử không nhất thiết phải giấu một con rắn mà không dám nhận, nói theo lẽ thường thì, ai lại mang theo một con vật như vậy?

Quả đúng là nàng đã hiểu lầm.

Bên ngoài buồng xe, qua ô cửa sổ, mấy người Minh Ân đang tiến đến đỡ bọn họ ra ngoài.

Khúc Ngưng Hề mời Bùi Ứng Tiêu đi trước, không chỉ có thế, nàng còn nhỏ giọng xin lỗi hắn: “Thần nữ bị ngã đến độ nói năng lung tung, hoang đường vô lý, mong điện hạ thứ tội.”

Bùi Ứng Tiêu cũng không lên tiếng chỉ trích, mà hắn chỉ gọi Ánh Sở đến đỡ nàng ra ngoài trước.

Khúc Ngưng Hề cho rằng hắn đang giận, không muốn đi trước, nên vội nói: “Mời điện hạ đi trước.”

Một thân kim tôn ngọc quý như hắn, sao có thể đi đằng sau nàng cho được?

Buồng xe bị lật sang một bên lộn xộn bừa bãi, rất ngột ngạt, dĩ nhiên là phải thoát ra ngoài càng sớm càng tốt.

Bùi Ứng Tiêu liếc nàng một cái, khoe miệng hơi cong lên, tạo thành một nụ cười như có như không: “Khúc Ngưng Hề, đi ra ngoài.”

“!” Hắn đã gọi cả tên lẫn họ nàng ra luôn rồi!

Người đương thời có quy tắc, gọi họ, tên tự, nữ danh đều tốt hơn là gọi thẳng đại danh. Gọi thẳng tên một người là cho thấy thái độ không mấy thân thiện, không lịch sự.

Khúc Ngưng Hề rụt cổ lại ngay tức thì, nàng không dám nói thêm một lời nào mà chỉ bò ra ngoài cửa sổ ngay.

Không hề đùn đẩy qua lại, mà Ánh Sở cũng đã đứng ngay bên cạnh giúp đỡ.

Còn vị Thái tử tựa thiên tiên trên trời kia lại giơ tay lên, khẽ nhéo ấn đường, người ta khó mà phân biệt được thứ cảm xúc hiện hữu trong ánh mắt u ám kia là vui hay giận.

Thân là nam nhân có cơ thể khỏe mạnh, giai nhân nằm gọn trong ngực như thế, còn bị “nắm” trúng như thế kia, thì có ai có thể làm thính như không cho được?

Cũng may là chỉ có chút phản ứng “nhẹ nhàng” như thế thôi, rất nhanh sau đó đã khôi phục lại trạng thái bình thường.

Khúc Ngưng Hê rất thông minh, nhưng có một số việc, cô nương chưa có trượng phu thì vẫn chưa thể biết được.

Nhất là cô nương được dạy dỗ nghiêm khắc. Bọn không giống như các nam nhân, không ra vào “một vài nơi” một cách thường xuyên như cánh nam nhi, thậm chí là, đến cả mấy quyển sách tranh “nào đó”, các nàng còn chẳng đụng được đến.

Vú già bên cạnh cũng sẽ tránh, không để những chuyện này truyền vào tai các nàng.

Khúc Ngưng Hê biết nam nữ khác biệt, nàng cũng biết là nam nhân có thể khiến một m nữ tử mất đi sự trong sạch, thế nên nàng luôn cố gắng tránh né các “nhân tố” ngoại giới, ví dụ như là Nhị Hoàng tử chẳng hạn.

Song, khi phải đối mặt với một trường hợp cụ thể nào đó, hay là chuyện sẽ mất đi sự trong sạch như thế nào, nàng lại hoang mang mờ mịt, không khác gì đi lạc vào trong sương mù cả.

Đến lúc cả ba người cùng ra khỏi xe, phu xe hoảng loạn nhận tội không ngừng.

Xe ngựa lọt vào hố sâu khiến xe bị lật sang một bên, vì bị đè nặng nên bánh xe bên kia đã bể, đã nứt.

Có mấy người dựng xe ngựa lên, họ thấy không thể sử dụng được nữa, cần phải phải người đến sửa chữa.

Bùi Ứng Tiêu không trách tội phu xe, mà hắn nhìn về phía Khúc Ngưng Hê: “Cô đưa Khúc cô nương về phủ nhé?”

“Điện hạ bận trăm công nghìn việc, sao có thể trễ nải vì thân nữ cho được?”

Khúc Ngưng Hề mới bị người ta gọi đại danh, bây giờ nàng hãy còn đang sợ hãi, nên nàng vội nói: “Chỉ dám cả gan mượn người của điện hạ để nhanh chóng đến Hầu phủ báo một tiếng thôi.”

Minh Ân ở bên cạnh tiếp lời: “Bây giờ cũng không còn sớm nữa, ra vào thành một lượt thì sẽ mất rất nhiều thời gian, có lẽ là sẽ đến tối mất.”

Thành Thượng Kinh lớn như thế kia, nếu muốn ra khỏi thành một chuyến thì cho dù có cưỡi ngựa chiến, thêm cả roi nữa, thì cũng phải mất kha khá thời gian. Lại còn chưa kể đến việc, lúc Khúc Ngưng Hề đi từ hồ sen về, trời cũng không còn sớm.

Nàng còn đang do dự, Bùi Ứng Tiêu đã phóng người lên ngựa, đưa tay ra cho nàng: “Lên đi.”

Khúc Ngưng Hề ngẩng đầu nhìn con bạch mã còn cao lớn khỏe mạnh hơn cả nàng, người hầu xung quanh cũng đang nhìn theo, nàng không thể không biết điều được.

Chỉ đành đưa tay cho vị Thái tử điện hạ này, để hắn kéo lên, cùng cưỡi chung một ngựa với hắn.

Bùi Ứng Tiêu thúc vào bụng ngựa, chú ngựa tên Thiên Tuyết bắt đầu chạy, từng tiếng lộc cộc vang lên nghe như từng nhịp trống.

Gió nhẹ thổi qua mặt, Khúc Ngưng Hề nghiêng đầu nhìn xung quanh, không ai có thể nghe được tiếng bọn họ nói chuyện.

Nàng nhỏ giọng hỏi hắn: “Vào thành bị người khác nhìn thấy thì phải làm sao đây ạ?”

Dù sao thì việc cưới một con ngựa cùng nhau như thế này cũng có phần hơi thân mật quá rồi...

Bấy giờ, nàng đang ngồi thẳng lưng, rất sợ mình sẽ đụng phải lồng ngực đang ở sát ngay sau lưng. Trong một thoáng sát lại gần, đến cả tiếng tim hần đập, nàng cũng nghe thấy được.

Còn chưa nói đến hai cánh tay nắm dây cương của Bùi Ứng Tiêu nữa. Chúng vòng hồ qua hông nàng, tư thế này khiến hần như bao bọc hoàn toàn cả thân thể nàng trong lòng.

“Bắt gặp thì sẽ tán dương phong độ của cô.”

Bùi Ứng Tiêu thản nhiên nói sự thật. Dù câu nói này nghe có phần tự mãn, nhưng từ miệng hần nói ra, thì người ta lại cảm thấy đây như là một điều hiển nhiên.

Đúng là thế. Vì ngoài mặt, Đông Cung và phủ An Vĩnh Hầu không thể nào giao hảo với nhau được.

Hơn nữa, Bùi Ứng Tiêu vẫn luôn xây dựng hình tượng dịu dàng hòa nhã với người ngoài... sẽ không đến nỗi bị hiểu nhầm quá nhiều.

Khúc Ngưng Hề chỉ có thể ngoan ngoãn nói lời cảm tạ: “Đa tạ điện hạ.”

Hần “Ừ” một tiếng, vẫn kiêu lời như bình thường, nhưng rồi, hần lại nhắc đến Vương Cẩm Ý mà không hề báo trước một chút nào: “Với cô, Tiểu Văn Du muốn gì được đó, thế mà Tiểu Văn Du lại muốn gả vào Vương gia à?”

Khúc Ngưng Hề nghe thế thì ngẩn người ra, hóa ra là hần biết hết.

Quá trình gửi thư không có vấn đề gì. Hần đã đọc được, chẳng qua, hần chỉ không hồi âm mà thôi.

Khúc Ngưng Hề nắm một góc ống tay áo của mình, cẩn thận đáp lại: “Điện hạ, Hoàng hậu cố ý muốn gả, đối tượng chính là Thế tử Mông Dịch Hoài của phủ Nghị Xa Hầu. Thần nữ không kịp tránh hấn ta, cho nên...”

“Cho nên người đã chọn Vương Cẩm Ý.”

Khúc Ngưng Hề không chối, nhưng cũng không quên bổ sung thêm: “Thần nữ, thần nữ... ái mộ điện hạ, chắc chắn là sẽ không đối nghịch với Đông Cung. Về điểm này, thần nữ có thể thề với ngài.”

Ý nàng là, dầu sau này có ra sao, nàng sẽ không bao giờ đối nghịch với Đông Cung!

Bùi Ứng Tiêu không nói gì, vẫn thúc ngựa tiến về phía trước.

Thái độ không rõ ràng này khiến cho người khác khó mà đoán được. Khúc Ngưng Hề sợ hấn không tin mình nên nàng mới tiếp tục nói: “Người quý ở chỗ tự biết thân biết phận. Sau cùng, thần nữ và điện hạ cũng cách nhau cả một vực một trời... Có điều, cho dù không thể bầu bạn với điện hạ, lòng thần nữ vẫn hằng mong ước điện hạ hết thủy thuận...”

Còn chưa nói được hết chữ “lợi”, bàn tay Bùi Ứng Tiêu đã giữ vào eo nàng, nhấn xuống một cái.

Bấy giờ, phần lưng không dám dựa về sau của Khúc Ngưng Hề dựa rất sâu vào trong lồng ngực của hấn.

Dường như hấn đã khẽ cười bên tai nàng một cái, giọng điệu hơi lạnh lạnh: “Ai cần người mong ước trong lòng?”

Thế, thế... nếu không thì sao?

Trái tim bé nhỏ của Khúc Ngưng Hề sắp nhảy ra khỏi lồng ngực đến nơi rồi. Bàn tay nhỏ bé mềm mại vô thức đặt lên mu

bàn tay hần.

Đây là một trong những tư thế đề phòng, đến chính bản thân nàng cũng không phát hiện ra là mình đã vô thức làm ra tư thế này... Ở tư thế này, ta có thể giữ lấy tay đối phương, bất kể lúc nào cũng có thể đẩy ra ngoài được.

Dáng người Bùi Ứng Tiêu cao lớn. Chỉ điều, con người ta rất dễ bị đôi mắt của chính mình đánh lừa, vì nếu chỉ nhìn vào gương mặt như quan ngọc, luôn cười dịu dàng như gió xuân của hần, chắc chắn là người ta sẽ lầm tưởng rằng hần chỉ là một thư sinh gầy gò, nho nhã.

Khúc Ngưng Hề bị giam trong lồng ngực hần, nàng co rụt cả người bé nhỏ lại, hoàn toàn không thể động đậy gì.

Hần khẽ nói với nàng: “Cô chưa bao giờ hứa hẹn gì với ai, người cũng thế, không được hứa hẹn.”

“Điện hạ...” Nàng kinh hãi không thôi.

“Cô không bằng lòng với Vương Cẩm Ý, người đã biết người phải và nên làm gì chưa?” Mi mắt Bùi Ứng Tiêu cong cong, đầu ngón tay hần khẽ miết gò má trắng mềm của nàng, rồi lại véo nhẹ một cái.

Khúc Ngưng Hề bị hần ôm eo, gương mặt nhỏ còn bị nắm chặt. Hần không dùng sức nhiều nhưng cũng đã đủ để khiến nàng sợ đến hốt hoảng.

Nàng nghe rõ chứ, Thái tử muốn nàng cự tuyệt Vương Cẩm Ý.

Hần nói là hần sẽ không hứa hẹn bất cứ điều gì với nàng... Thế nhưng, những lời nói này lại cho thấy một điều, hần có ý muốn nàng tiến vào Đông Cung.

Không biết là ở vị trí nào, tóm lại là, trên người nàng đã có “dấu mộc” của Đông Cung rồi.

Khúc Ngưng Hề cũng không biết là sai lầm nằm ở chỗ nào... Sao mà tiết mục “đơn phương ái mộ điện hạ, cầu mà không được” của nàng lại tiến triển đến nước này rồi?

Trịnh Tam cô nương kia da mặt mỏng, không giỏi che giấu, ánh mắt thường dõi theo Thái tử, có ai lại không biết là nàng ấy thích hần đâu?

Nàng không tin là Bùi Ứng Tiêu không phát hiện tình cảm của đối phương, thế nhưng mà, hần lại làm như không biết gì, không đáp lại bất cứ gì.

Thế thì tại sao hần lại đáp lời nàng?

Là do nàng đã thể hiện quá mức cần thiết rồi sao?

“Không phải lo lắng về việc người sẽ gả cho ai, cô giải quyết thay người.”

Bùi Ứng Tiêu rút tay về, cửa thành đã ở gần ngay trước mắt. Bấy giờ hần cách nàng ra mấy tấc, trông như thể là hai người chưa từng tiếp xúc gần.

Giải quyết như thế nào?

Lòng Khúc Ngưng Hề loạn cào cào. Người vào ra thành không ít, nàng cũng không tiện mở miệng hỏi thêm nữa.

Trong mơ hồ, nàng bị đưa thẳng về phủ An Vĩnh Hầu, Ánh Sở theo sau cũng được đưa về theo.

Bùi Ứng Tiêu thả nàng xuống ở giao lộ, sau đó thì hần cũng không nói nhiều lời mà điều khiển ngựa quay lại, phóng ngựa rời đi.

Trong đầu Khúc Ngưng Hề chỉ toàn là những lời xác thực rằng, Thái tử điện hạ vừa ý nàng. Sau khi về nhà, vẻ mặt nàng hốt hoảng.

Sau khi Khúc Viên Thành biết được chuyện xe ngựa của nàng bị lật sang một bên, sau đó lại được Thái tử đưa về, ông ta cho rằng do nàng hoảng sợ, không nghĩ được gì nhiều, nên ông ta chỉ mắng người Đông Cung gian xảo, có cơ hội là lại đi lợi dụng Hầu phủ để “đánh bóng tên tuổi” cho bản thân!

Người nhà vẫn chưa biết chuyện nàng hẹn gặp Vương Cẩm Ý, mà bây giờ cũng chẳng còn cần thiết phải báo lại cho họ biết nữa.

Khúc Ngưng Hề về lại sân viện của mình, đầu óc nàng choáng váng không thôi.

Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Ánh Sở: “Có phải là người đã biết từ trước rồi không?”

Ánh Sở không thấy hai người tương tác với nhau nhiều, chỉ có điều...

“Những gì chủ tử muốn, trước đến nay ngài ấy đều quyết phải có được.”

Khúc Ngưng Hề rất sợ mình sẽ đi vào đường cũ. Thoạt đầu, nàng sẽ biến thành Diệp di nương, sau đó lại bắt đắ dĩ trở thành một trong hơn ba ngàn giai lệ của đế vương.

Dường như diễn tiến cả đời mình, đều đã hiện lên trong đầu.

Điều đáng sợ hơn nữa là, việc đã đến nước này rồi, mà bản thân nàng cũng đã biết quá nhiều bí mật, nên nàng không còn cách nào có thể thoát thân được nữa.

Không thể không “nhắm mắt đưa chân”.

...

Bùi Ứng Tiêu nói sẽ giải quyết chuyện cưới gả này thay nàng.

Chưa đến hai ngày, Khúc Ngưng Hề đã nhận được tin.

Lúc đó nàng mới viết thư trả lời cho Vương Cẩm Ý xong. Bấy giờ cũng chỉ mới trôi qua có hai ngày ngắn ngủi thôi, mà hắn ta đã viết thư hồi âm gửi cho nàng.

Khúc Ngưng Hề đã chần chừ một lúc lâu rồi nhưng vẫn không biết phải trả lời thế nào.

Thái độ của Bùi Ứng Tiêu rất rõ ràng, hai người bọn họ không có khả năng.

Ngẫm thấy mùa thu sắp đến gần, cuối cùng thì nàng cũng không nhiều lời, chỉ nói chung chung vài lời để Vương Cẩm Ý tĩnh tâm đọc sách.

Còn mọi chuyện... cứ đợi sau khi đề tên bảng vàng đi rồi lại nói tiếp.

Người gửi thư là đầy tớ theo hầu bên cạnh Vương Cẩm Ý, hắn ta không mượn tay người khác. Lần liên lạc này rất ít người biết rõ tình hình.

Đến lúc đó nàng có đổi ý thì cũng không ảnh hưởng gì nhiều. Hai người không chọn nhau, mỗi người có tự do hôn phối riêng, chỉ thế mà thôi.

A Thúc hốt hải chạy từ ngoài vào, trông lỗ mãng nên bị Tôn ma ma la rầy cho.

Thế nhưng, hắn ta lại không hề để ý tới chuyện mình bị dạy dỗ, mà chỉ nhanh miệng bẩm báo: “Tiểu thư! Minh Hoạ Công

chúa rơi xuống nước ở Ngự hoa viên, đã được Mông Thế tử cứu giúp rồi!”

Hắn ta vừa nói xong, mấy người ở Hồi Thanh Uyển đều kinh hãi.

“Đã xảy ra chuyện như thế thật sao?” Tôn ma ma kinh ngạc đến khó mà kiềm chế được.

Khúc Hoàng hậu muốn gả tiểu thư của bọn họ cho Mông Thế tử, cũng đã nói rõ với Hầu phủ rồi kia mà.

Ai ngờ, còn chưa quyết định xong xuôi thì đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn này.

Tim Khúc Ngưng Hề giật thót, nàng nghĩ ngay đến Bùi Ứng Tiêu. Khả năng rất cao chuyện này là do hắn phái người làm ra... phải không nhỉ?

Dù gì thì Minh Họa cũng là muội muội của hắn mà, thật sự là hắn không nể nang gì ai cả.

Chỉ có điều, e là quan hệ giữa hai người bọn họ còn chẳng “ôn hòa” được bằng những người xa lạ nữa.

Hơn nữa, Khúc Ngưng Hề có thể thông cảm cho bất cứ ai trên đời này, nhưng chỉ riêng Minh Họa là không thể.

Tại sao lại nói như thế ấy à? Vì “hại người thì sẽ có ngày bị người hại”.

Trước kia nàng ta tàn nhẫn vô tình như vậy, chỉ mới gặp nhau có một lần thôi mà đã muốn hủy danh dự của người khác, đến hôm nay, vòng tới vòng lui, người khác lại quay lại “cản trở” cho nàng ta.

Hãy cứ để cho Minh Họa nếm trải mùi vị bị rơi xuống nước đi.

Nếu không, vĩnh viễn nàng ta sẽ không bao giờ có thể hiểu được cảm giác sợ hãi khi bản thân mình bị người khác vây xem là như thế nào.

Mông Dịch Hoài cứu nàng ta ở đó. Tin tức này cũng đã truyền đến tai A Thúc rồi, có thể tưởng tượng ra được là “hiện trường” xảy ra vụ việc này có đông người đến mức độ nào.

Bọn họ phải đính hôn à?

Tính cách hai con người này mà gom về chung một mối... cũng không biết là sẽ gây ra thêm bao nhiêu sự tình rối loạn nữa đây.

Còn nữa, cung Phù Đan sẽ có phản ứng ra sao?

Vào thời điểm quan trọng như thế này, chắc chắn là Khúc Ngưng Hề sẽ không vào cung. Ngoài việc tránh để cho người ta chú ý đến mình, nàng còn sợ là sẽ bị “giận cá chém thớt”.

Nàng ngoan ngoãn đợi trong phủ, muốn xem thử xem diễn biến tiếp theo sẽ ra sao.

Nếu cô mẫu hài lòng với Mông Thế tử đến thế, vậy thì gả nữ nhi của mình sang cho người ra đi. Chắc đây cũng chẳng phải là vấn đề khiến bà ta xoắn xuýt đầu nhĩ?

Nghị Xa Hầu trú đóng ở Hàm Thái nhiều năm. Tuy chỉ có tước vị Hầu gia, nhưng quyền trong tay ông ta không chênh lệch quá nhiều so với các vị vương tộc khác.

Ở Tây Bắc, ông ta chính là vua của cả một cõi.

Công chúa gả cho Thế tử, về môn hộ mà nói, cũng không thể coi là thua thiệt gì.

Mông Thế tử đón dâu là hoàng gia nữ, cũng có thể xem như đây là chuyện tốt. Mà, nếu thế thì Nhã Bình Quận chúa cũng sẽ không thể gả cho Thái tử được.

Dân gian không thích chuyện gả nữ nhi cho lấy nhi tử, hoàng thất lại càng không thích như thế. Vì nếu làm thế thì bối phận của đôi bên cũng sẽ rối loạn hết cả lên.

Có thể nói, hành động này của Bùi Ứng Tiêu là “một mũi tên trúng hai đích”.

Khúc Ngưng Hề suy tính hơn cả nửa buổi chiều mới nghĩ được đến điểm này. Khi đã nghĩ được đến đây, nàng không thể không thừa nhận rằng, tâm cơ của Thái tử điện hạ thâm sâu vô cùng.

Hơn nữa, hắn còn ẩn thân phía sau “màn kịch” này, không có một ai phát hiện ra manh mối gì, và căn bản là cũng sẽ không có ai có thể liên tưởng đến hắn được cả.

Trong sạch, không nhiễm bụi trần.

Tuy được ban “ân huệ” giải quyết thay nguy cơ bị gả đi, nhưng Khúc Ngưng Hề lại chẳng thể ung dung được. Vì nàng không biết phải đối phó với Thái tử như thế nào.

Thật sự là không thể tìm được cách nào cả.

Khả năng chiến thắng hoàn toàn bằng không.

... Thật sự là không thể ngờ được rằng, hôm sau, “nguy cơ” mới vừa được giải trừ đã bị Khúc Hoàng hậu kéo về lại chỉ bằng “sức mạnh nội tại” của mỗi mình bà ta.

Trong cung trắng trợn truyền ra một lời giải thích mới: *Hôm qua, người rơi xuống nước ở Ngự hoa viên không phải là Minh Họa Công chúa, mà là Khúc gia Đại cô nương. Xiêm y của nàng có vấn*

đề, cần phải mượn y phục của Công chúa, mà vừa hay điều này lại khiến cho người khác nhận nhầm nàng!

Chương 27: Buồn Cười (2)

DTV-EBOOK

Lúc Khúc Ngưng Hề nghe nói đến chuyện này, đích thân Tú Tương của cung Phù Đan đã đến phủ Vĩnh An Hầu để gặp phu thê Hầu gia và cả người trong cuộc đang kinh ngạc đến mức ngây người là nàng đây.

Không ngờ là Hoàng hậu lại có thể làm đến nước này, từ đó có thể thấy được rằng, người này không hề có cái gọi là “giới hạn cuối cùng”!

Ba người Khúc gia cùng ngồi xuống. Tú Tương mỉm cười, đứng bên cạnh, truyền ý của Hoàng hậu nương nương.

“Vốn dĩ người mà Mông Thế tử nhìn trúng là Đại tiểu thư. Bây giờ nếu biết thời biết thế mà nhận, thì không chỉ không cản trở chuyện hai nhà kết hôn, mà còn có thể nhận được hai phần ân huệ.”

“Ân huệ?” Chu thị nhíu mày, bà ta nói: “Chỉ sợ là người ngoài đều đang cười nhạo chúng ta thôi!”

Cũng đã rớt xuống nước rồi mà còn có thể đổi thành người khác được à? Đang xem tất cả mọi người là “kẻ không nỡ” hay sao?

Hoàng hậu có không nỡ để Công chúa gả đến Tây Bắc xa xôi, thì cũng không nên bày ra hạ sách này làm gì.

Tú Tương giải thích: “Phu nhân có chỗ không biết. Thật sự là cái vị Mông Thế tử đó và Công chúa không thể nào hòa hợp được, có thể nói là, chỉ nhìn nhau thôi là đã thấy chán ghét nhau rồi. Nhưng nếu đổi lại là Đại tiểu thư gả qua đó, thì không chỉ

mỗi Hoàng hậu nương nương khắc sâu công lao này trong lòng, mà Mông gia cũng hoan hỷ vui mừng.”

“Nhưng ta cần hai phần ân huệ đó để làm gì?”

Khúc Ngưng Hề không thể ngồi yên được nữa. Nàng siết chặt hai lòng bàn tay, đứng dậy nhìn Tú Tương rồi nói: “Nếu Mông Thế tử đã cứu Minh Họa Công chúa thì đó chính là duyên phận trời định. Văn Du không dám phá hư phần nhân duyên này.”

Đã không còn thấy ý cười trên gương mặt xinh đẹp của tiểu cô nương này nữa, dĩ nhiên là nàng không muốn rồi.

Tú Tương thấy vậy, nụ cười trên mặt cũng nhạt dần đi.

Nàng ta không nhìn Khúc Ngưng Hề, mà chuyển sang nhìn Khúc Viên Thành, trước mắt thì nàng ta chỉ cần “lo liệu” phía bên hai người họ thôi, nên nàng ta lại cất giọng nói với họ rằng: “Nhân duyên của nữ nhi, cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, Hầu gia cảm thấy thế nào?”

Người này đang muốn bỏ qua ý muốn của người trong cuộc, tự ý quyết định mọi chuyện luôn đây mà.

Khúc Ngưng Hề cảm thấy buồn cười không thôi. Từ trước tới nay, nàng luôn ngoan ngoãn nghe lời, ấy thế mà cũng chỉ đổi về được vẻ ôn hòa đầy giả tạo ngoài mặt mà thôi.

Chứ một khi đã rơi vào thế khó, thì “con cờ” cuối cùng cũng vẫn chỉ là “con cờ”.

Khúc Viên Thành nhú mày suy nghĩ, có chút do dự khó quyết định: “Ban đầu cũng đã có ý muốn gả cho Mông gia, ngược lại thì đây cũng không phải là một kết quả tệ... Chỉ là, chắc chắn là lời bàn tán của người ngoài sẽ rất khó nghe...”

Hôm qua đã truyền ra ngoài rằng Công chúa là người rơi xuống nước. Thế mà hôm nay đã đổi thành người khác, nào có thể lừa dối người khác dễ dàng đến thế?

Nhưng lần này Khúc Hoàng hậu phái Tú Tương đến đây, nên dĩ nhiên là bà ta đã chuẩn bị kỹ càng từ trước, nàng ta nghe thế thì nói: “Hầu gia không cần phải lo lắng, sẽ có người đứng ra làm chứng cho Công chúa, đánh chết kẻ làm trong Ngự hoa viên đã truyền lời qua loa như thế, sau cùng, chỉ cần cho người loan truyền lại là được.”

Đang muốn “miệng truyền miệng”, rao rằng “Khúc Ngưng Hê nàng rơi xuống nước, được Mông Dịch Hoài cứu” sao?

Đúng là cô mẫu tốt của nàng mà.

Khúc Ngưng hê lạnh lùng nói: “Ta không hợp đâu. Ta không đồng ý.”

Tú Tương liếc nàng một cái, nàng ta tỏ vẻ ngạc nhiên: “Mối nhân duyên với Mông gia tốt như thế mà Đại tiểu thư còn kén chọn gì nữa thế? Còn chưa nói đến chuyện, nương nương sẽ chọn thêm ba mươi sáu hòm hồi môn cho người. Đại tiểu thư à, người phải nghĩ cho kỹ càng vào.”

“Ba mươi sáu hòm hồi môn à?” Chu thị kinh ngạc vô cùng.

Vốn dĩ cung Phù Đan cũng đã chuẩn bị cho Khúc Ngưng Hê không ít của hồi môn rồi, bây giờ cộng thêm những thứ này và phần mà Hầu phủ cho, có khi ngày xuất giá của nàng sẽ phô trương và vinh hiển như Công chúa không chừng.

“Không sai.” Tú Tương cười một tiếng rồi nói: “Hầu gia, phu nhân, mối hôn sự này vốn là đôi bên tình nguyện mà. Dù Đại tiểu thư có mang trên lưng ít chuyện ngoài ý muốn, nhưng thật sự thì đó cũng không phải là trở ngại lớn lao gì.”

Thay thế nàng ta và trở thành người rơi xuống nước sẽ không ảnh hưởng tới chuyện nàng lập gia đình, không chỉ có thế, điều này sẽ chỉ khiến việc gả nàng đi trở nên “hiển nhiên” hơn thôi.

Hai người này vốn đã không phản đối chuyện kết hôn cùng với Mông gia, mà bây giờ lại có thêm những lời này, nên họ cũng hoàn toàn đồng ý.

...

Về phần những chuyện xảy ra sau đó, căn bản là không thể nằm trong sự khống chế của Khúc Ngưng Hề. Hoàng hậu sẽ tự sắp xếp một nhóm người đi “thúc đẩy” tin tức này.

Chưa đầy nửa ngày sau, tin tức người rơi xuống nước chẳng phải là Công chúa Minh Họa nữa, mà đã trở thành Khúc Ngưng Hề, và thông tin này cũng đã lan truyền rộng rãi khắp nơi rồi.

Hoàng hậu nổi nóng, đánh chết một cung nữ nhỏ ở Ngự hoa viên ngay tại chỗ, bà ta mắng nàng ta vì đã “rêu rao” “chuyện xấu trong nhà Hầu phủ” đi khắp nơi.

Người nghe không khỏi xôn xao. Chuyện này mà cũng nhằm cho được cơ á?

Không cần biết là người ta có tin hay không, nhưng câu chuyện hài này đã góp một phần không nhỏ vào “bộ sưu tập” những câu chuyện lúc “trà dư tửu hậu”.

Ba người hợp lại thành hồ, ai nấy đều nói chắc như đinh đóng cột. Rõ ràng là Khúc Ngưng Hề không hề vào cung, vậy mà cũng chẳng hiểu tại sao nàng lại bị cuốn vào chuyện này nữa.

Thậm chí là, người đứng ra làm chứng cho Minh Họa Công chúa còn là một người không có mặt ở đó – là Tứ cô nương phủ Đại Trưởng Công chúa.

Chính miệng Đinh Vân Phúc nói rằng hôm qua nàng ta và Minh Họa đã ở cùng với nhau.

Cái gọi là “đổi trắng thành đen”, “đùa giỡn dư luận”... cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Trong suốt cuộc đời này của Khúc Ngưng Hề, tuy chỉ mới kéo dài có mười lăm năm ngắn ngủi, nhưng nàng chưa từng phải chịu một cơn bực tức nào to lớn đến nhường này.

Tạm thời chưa nhắc đến việc nàng khó chịu bao nhiêu, nàng giận đến run cả người thế nào... Vì chẳng hiểu sao mà hai người Khúc Viên Thành và Chu thị lại còn có tâm tị ở bên cạnh “khuyên giải”, “an ủi” nàng nữa.

Bọn họ đều cảm thấy, hôn sự với Mông gia không phải là một mối hôn sự tệ, đã thế thì chớ, sau khi rơi xuống nước, “nàng” không bị người khác cứu, mà “nàng” lại được phu quân tương lai của nàng, Mông Dịch Hoài cứu nữa chứ. Thế thì thì cũng có nghĩa là, danh tiết của nàng đâu có dính bất kỳ một “vết nhơ” nào đâu.

Dù gì thì nàng cũng phải thành thân thôi, mà đây chỉ mới là rơi xuống nước thôi mà, không cần phải để bụng làm gì.

Khúc Viên Thành không thể hiểu nổi, tay ông ta chấp sau lưng, tức giận chất vấn nàng: “Rốt cuộc là người đang nhõng nhẽo cái gì thế hà? Một vị phu quân tốt như Mông Thế tử mà còn không muốn nữa. Lẽ nào người cứ nhất quyết phải làm thiếp của Nhị Hoàng tử mới chịu à?”

“Con không đi!” Khúc Ngưng Hề đã xác định Mông Dịch Hoài không phải là phu quân của nàng rồi, hóc mắt nàng cũng đã đỏ hết lên rồi: “Nếu hắn ta tốt đến thế, vậy thì tại sao Hoàng hậu không để dành cho Minh Họa đi?”

Chỉ e là, mới gả ra ngoài chưa được bao lâu, mà tin nàng ta đã chết lại được truyền từ Tây Bắc về cũng nên!

Khúc Ngưng Hề rất hiếm khi bướng bỉnh, trừ phi kẻ đó chạm đến ranh giới cuối cùng của nàng.

“Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt” không chỉ có nghĩa là “nhượng bộ sau khi xem xét và đánh giá tình hình”...

Mà nàng đã nhượng bộ không ít lần, để đến bây giờ... nàng đã không còn đường để mà lui nữa.

Khúc Viên Thành nổi cơn thịnh nộ bởi thái độ này của Khúc Ngưng Hề, bèn ra lệnh cho ma ma nhốt nàng vào tù đường.

“Cứ ở trong đó hai ngày cho tỉnh táo lại rồi hẵng nói tiếp!”

Hầu gia là gia chủ, không một ai có thể trái lời ông ta.

Tôn ma ma cũng không thể, càng khởi cần phải bàn đến Ánh Sở đang mang khuôn mặt Ngân Bình kia.

Chỉ có điều, nàng ấy tự có cách liên lạc bí mật, cũng có thể dò la tin tức.

Rất nhanh sau đó, nàng ấy đã chui vào trong tù đường, truyền tin cho Khúc Ngưng Hề hay: *Thái tử điện hạ sẽ giải quyết chuyện này.*

Hàng năm, tù đường Hầu phủ đốt hai ngọn nến, ánh sáng lay lắt.

Khúc Ngưng Hề ngồi trên bồ đoàn, nơi này không có gì cả.

Ánh Sở rất đau lòng, nàng ấy nói: “Tiểu thư, điện hạ đã tìm Vương công tử, hai người bọn họ sẽ lần lượt lên tiếng làm chứng thay cho người.”

Khúc Ngưng Hề nghiêng đầu sang nhìn nàng ấy, nàng hỏi: “Bọn họ làm chứng cho ta sao?”

Hơi ngẫm nghĩ một lát, sau đó nàng cũng đã hiểu ra. Ngày đó, nàng đã viết thư hồi âm gửi đến Vương Cẩm Ý, đích thân đầy tớ của hắn ta chuyển thư đi, đây chính là người làm chứng chứng minh rằng nàng không hề vào cung.

Mà, Bùi Ứng Tiêu cũng biết rõ đường hướng của nàng.

Quả nhiên, đến ngày thứ ba, mọi chuyện đã diễn ra đúng như lời Ánh Sở nói.

Vương Cẩm Ý quay về Thượng Kinh, đích thân ra mặt làm chứng cho Khúc Ngưng Hề, còn có cả thư do chính tay nàng viết để làm chứng.

Đột nhiên nhảy ra một vị công tử nhà Vương Thừa tướng, điều này khiến cho cả đám người bất ngờ đến ngây người.

Dĩ nhiên là lời hắn ta nói sẽ đáng tin hơn gấp trăm lần so với Đinh Vân Phúc, một người mà vốn dĩ danh tiếng chẳng tốt đẹp gì kia.

Càng khởi cần phải nói đến chuyện, sau khi Vương Cẩm Ý ra mặt, Bùi Ứng Tiêu cũng đứng ra làm chứng theo, hắn thản nhiên nói rằng hôm đó hắn có liên lạc với Khúc cô nương, cũng có thư tay làm chứng.

Hai người lần lượt “nhảy ra”, đến cả người truyền tin cũng bất ngờ đến ngây dại.

Chuyện rơi xuống nước này lại đảo chiều, cả thành Thượng Kinh “sôi trào”.

Có hai người làm chứng, không nghi ngờ gì nữa, nàng đã toàn thắng trước Minh Họa Công chúa. Ấy là còn chưa bàn đến

chuyện, độ tin cậy của hai người này cao vô cùng, dĩ nhiên là người khác sẽ không nghi ngờ họ chút nào cả.

Lại nói, chuyện “nhìn nhầm người” này có đầy rẫy sơ hở. Khúc cô nương và Công chúa có dáng dấp khác nhau, mượn y phục mặc mà cũng có thể nhận sai cho được à?

Minh Họa Công chúa có sắc vóc mỹ miều như vậy từ lúc nào thế?

Bách tính thi nhau hóng chuyện vui, ai nấy đều âm thầm chế giễu, đâu đó lại nói đến chuyện tương lai, rằng: Hoàng hậu không muốn gả Công chúa đi, bởi thế nên mới muốn đẩy cháu gái ra để “gánh nợ” thay nữ nhi mình.

Đã làm ra chuyện thất đức thế này, dù có là Hoàng hậu cao quý đi chăng nữa, thì cũng sẽ bị người người khinh thường mà thôi!

Đó là còn chưa nói đến việc, từ trước đến nay, lời đồn Hoàng hậu “thương yêu” cháu gái đã truyền ra không ít lần. Mà nay chuyện này vừa xảy ra, người nọ “thương yêu” cháu gái thật lòng hay giả ý, người có mắt liếc qua là thấy ngay!

“Bò cạp” mà mang gương mặt hiền từ như thế, có khi còn đáng sợ hơn cả người mặt lạnh nhiều!

Trong lúc bên ngoài đang “sôi sùng sục” vì chuyện này, Khúc Ngưng Hề thì vẫn ở trong từ đường, không ra ngoài.

Trăng treo cao, trong từ đường không hề có ánh sáng, chỉ toàn là mùi nến đã cháy hết.

Khóa cửa rơi xuống, không có ai canh giữ nơi đây.

Bùi Ứng Tiêu một thân y phục đen như mực cạy cửa sổ ra, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Hắn cố ý không che giấu tiếng bước chân. Khúc Ngưng Hề cả kinh mà ngẩng đầu nhìn.

Vẻ mặt nàngờ đờ dần, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, dáng vẻ hiện giờ của nàng trông hết sức ngốc nghếch.

“Dọa người rồi à?” Bùi Ứng Tiêu nhướn mày hỏi.

Khúc Ngưng Hề lắc đầu rồi lại gật đầu một cái. Tuy Thái tử điện hạ không dịch dung nhưng hắn lại mặc cả một bộ đồ đen.

Như thể là đã nhìn ra suy nghĩ này của nàng, Bùi Ứng Tiêu chậm rãi đi đến, khẽ “hừ” một tiếng rồi mới nói: “Đến đây thì không cần phải dịch dung.”

Riêng cái đất phủ An Vĩnh Hầu này thì hắn có thể tới lui tự nhiên được.

Khúc Ngưng Hề đứng dậy khỏi bồ đoàn: “Điện hạ, sao ngài lại đến đây?”

“Đến nghe thử xem người cầu xin cô như thế nào.”

Bùi Ứng Tiêu phát vạt áo một cái rồi ngồi vào chỗ đối diện nàng, hắn quét mắt nhìn hương án – nơi có liệt tổ liệt tông Khúc gia, sau đó nói: “Bắt đầu đi.”

Cái gì cơ? Cái miệng nhỏ nhắn của Khúc Ngưng Hề hơi giật giật.

Bùi Ứng Tiêu cười, hắn nhích lại gần nàng: “Không cầu xin cô giúp đỡ à?”

Rõ ràng là hắn đã giúp nàng rồi, thế mà bây giờ hắn còn muốn nghe chính miệng nàng cầu xin nữa chứ.

Khúc Ngưng Hề nhìn hắn, nước mắt đã nhịn tận hai ngày trời đã chảy xuống.

Như hấn mong muốn: “Điện hạ, cầu xin ngài giúp thần nữ một tay...”

“Được.”

Hấn đồng ý. Ngón tay thon dài trắng nõn vươn đến, lau đi khóe mắt ươn ướt của nàng, hấn lại nói: “Cầu xin cô thêm một lần nữa đi.”

“Vâng?”

“Cầu xin cô đi.”

Khúc Ngưng Hề òa lên một tiếng rồi bật khóc nức nở.

Hấn đáng ghét thật đấy!

Chương 28: Nàng Dưa Vào Đâu Mà... (1)

DTV-EBOOK

Chắc chắn Khúc Ngưng Hề không phải là kiểu người thích khóc, bởi vì ở phủ An Vĩnh Hầu, không có chỗ nào có thể “chứa chấp” được nước mắt của nàng.

Nàng là trưởng nữ trong nhà, có đệ đệ, có muội muội.

Từ nhỏ, lời dạy dỗ mà nàng nghe nhiều nhất chính là, phải ngoan ngoãn và biết vâng lời, phải che chở và biết thương yêu ấu đệ.

Mà cuộc đời nàng cũng không có chuyện gì bi thảm đến mức phải “lấy nước mắt rửa mặt” cả.

Chỉ có điều, sau khi khóc xong, nàng lại phát hiện ra rằng, được trút hết ra ngoài một lần như thế này rất thoải mái.

Dù sao thì, từ lúc bắt đầu, mỗi khi ở bên cạnh Thái tử, nàng đã chẳng còn mặt mũi gì nữa rồi.

Khúc Ngưng Hề nước mắt lưng tròng được Bùi Ứng Tiêu ôm đến bên cửa sổ, rồi hần để nàng ngồi trên bệ cửa sổ.

Hai tay hần đặt hai bên trái phải của nàng, sau đó hần lộn ra ngoài, người nhẹ như yến.

Sau đó, một tay hần ôm nàng từ trên bệ cửa sổ xuống, một tay khác kéo rèm cửa sổ làm từ lụa mỏng lại, từ đường bảy giờ chẳng khác gì so với lúc hần chưa đến.

Hần làm hết những chuyện này một cách vô cùng thuận lợi. Khúc Ngưng Hề thì chỉ mới chớp mắt một cái thôi mà nàng đã ra bên ngoài rồi.

Nàng ngẩn người ra, bấy giờ cũng quên cả khóc. Lông mi ướt nhẹp khẽ run run, nàng nhỏ giọng hỏi hần: “Điện hạ muốn dẫn thần nữ đi đâu vậy?”

Giờ đây, mặc dù hoàng hôn hiện hữu tứ phía, nhưng vẫn chưa phải là quá muộn, để bị người khác bắt gặp lắm đó!

“Cô nói có thư tay do chính người viết, sao có thể làm giả thứ này được?”

Bùi Ứng Tiêu đến để “lấy thư”. Hần phải dẫn Khúc Ngưng Hề đi viết ngay một lá.

Hồi Thanh Uyển của nàng có Tôn ma ma và Ngân Hạnh. Trong phòng mà đốt đèn thì sẽ không thể qua mắt người nhà ở ngoài phòng nàng được. Thế thì mang nàng ra khỏi phủ luôn đi là xong.

Nhảy qua cửa sổ thì thôi không nói... nhưng đây là lần đầu tiên Khúc Ngưng Hề được “trải nghiệm” cảm giác nhảy qua đầu tường.

Bùi Ứng Tiêu đề khí nhảy lên, tường viện cao bảy, tám thước, vì giẫm lên ngói vụn nên mấy tiếng “cạch cạch” khe khẽ vang lên.

Khúc Ngưng Hề trợn tròn mắt. Nàng đã bao giờ đứng ở một nơi cao như thế này đâu? Dĩ nhiên là nơi đây khác so với lan can vây quanh kia rồi.

Bùi Ứng Tiêu vẫn chưa dừng lại. Sau khi nhảy lên thì nhảy xuống ngay. Nàng sợ hết hồn, không nhìn được mà nhắm chặt hai mắt lại, vùi đầu xuống.

Hương Già Lam trên người hần thoang thoang quanh chớp mũi.

Chỉ trong có hai nhịp thở ngắn ngủi, hai người đã bình an đáp đất.

Đây là con hẻm nhỏ nằm ở bên cạnh phủ Vĩnh An Hầu. Nơi đó có một chiếc xe ngựa nhỏ bình thường đang đợi để “tiếp ứng”.

Khúc Ngưng Hề nắm chặt vạt áo của Bùi Ứng Tiêu mãi cho đến khi bị hắt “nhét” vào trong xe ngựa. Hắt thu tầm mắt về, nhìn vào bàn tay ở trước người mình và hỏi: “Còn không buông tay à?”

Bấy giờ nàng mới nhận ra là nàng đã bị hắt ôm đi suốt cả một đoạn đường.

“...” Khúc Ngưng Hề mím môi, thu tay mình về, nàng vô tình thấy mấy vết nhăn trên vạt áo hắt, chắc có lẽ là do nàng đã nắm chúng quá chặt.

Sau khi đặt nàng vào trong xe ngựa, Bùi Ứng Tiêu cũng lên xe ngựa theo.

Thân hình hắt cao lớn, sau khi ngồi vào chỗ của mình, đầu gối hắt co lại, vừa hay chạm trúng nàng.

Xe ngựa nhỏ đến mức “khiêm tốn” chậm chậm di chuyển, trông cũng tạm ổn. Bên trong không mấy rộng rãi, trên thân xe cũng không có huy ấn hay ký hiệu gì.

Đến cả phu xe cũng là một gương mặt xa lạ, tuyệt đối là không dính dáng gì đến Đông Cung.

Khúc Ngưng Hề bất giác cảm thấy mình như đang lén lút “trèo tường” để ra ngoài “hẹn hò đêm trăng”. Quả thật là cảm giác này có phần hơi khó nói...

Xe ngựa không ra khỏi phường Kim Tắc, chỉ đi lòng vòng một lúc rồi dừng lại trước một ngôi nhà yên ắng.

Bùi Ứng Tiêu dẫn Khúc Ngưng Hề xuống xe, đẩy cửa vào trong.

Có vẻ xung quanh không có ai, ngôi nhà được bao phủ trong tầng tầng lớp lớp bóng tối.

Cũng không biết là nhà ai nữa nhưng Khúc Ngưng Hề không dám hỏi nhiều, đến cả việc nhìn quanh bốn phía mà nàng cũng không dám nhìn.

Nàng không thấy người hầu nào ở trong nhà, có lẽ mấy người Dung Nguyệt phải ở lại Đông Cung để trông chừng, tránh bị gia lệnh quan phát hiện nhóm người Thái tử không có mặt ở đó.

Khúc Ngưng Hề được dẫn vào trong thư phòng. Trong phòng có một cái bàn nhỏ bày đủ mọi loại văn phòng tứ bảo.

Bùi Ứng Tiêu làm chứng cho nàng, nói có trao đổi thư từ cùng nàng. Thế nên, để lời làm chứng này càng thêm phần đáng tin, bây giờ nàng phải viết cho hắn một lá thư.

Chẳng qua là... sau khi ngồi xuống, nàng nghiêng đầu nhìn về phía hắn và hỏi hắn rằng: “Điện hạ, thần nữ phải viết thế nào đây ạ?”

“Cái này mà cũng cần cô dạy cho người nữa à?” Bùi Ứng Tiêu nhướn mày hỏi ngược lại nàng.

Trong thư phòng có bày một cái bàn gỗ thạch tùng đen rất dày, trên bàn có rất nhiều văn thư giấy tờ.

Lẽ nào hắn cũng xử lý công vụ ở đây à?

Ít nhiều gì thì Khúc Ngưng Hề cũng cảm thấy hơi tò mò, nhưng nàng chỉ nhìn lên một cái rồi thu tầm mắt về lại ngay.

Nàng quyết định không hỏi hẵn, tự nghĩ đôi chút rồi viết ra mấy câu.

Khúc Ngưng Hề mài mực, nhúu mày suy nghĩ. Nàng chọn cây bút lông trên kệ, nắm trong tay, cân nhắc kỹ càng rồi mới vung bút lên viết.

Hai ngày trước, lúc Minh Họa rơi xuống nước, “vừa hay” nàng đã gặp được Thái tử ở ngoài thành. Khi ấy xe ngựa hư giữa đường, đích thân điện hạ đã đưa nàng về phủ.

Vốn dĩ trước đó hai người cũng không có liên lạc gì, nhưng nay vì lý do này mà có thư từ qua lại.

Hợp tình hợp lý.

Khúc Ngưng Hề viết mấy câu tỏ lòng cảm kích, còn tiện thể tán dương Thái tử điện hạ một phen.

Nàng cúi đầu kiểm tra, đến khi mực khô hẵn thì cầm đến cho “chính chủ” xem thử một chút.

Lúc thò đầu vào bên trong, nàng lại phát hiện ra là Bùi Ứng Tiêu đang mở thư ra để đọc, rất khó suy đoán được gì đó thông qua biểu cảm trên gương mặt hẵn.

Trên người hẵn cất giấu không biết bao nhiêu là bí mật.

Dù lúc nào hẵn cũng tỏ vẻ không thèm che giấu gì, nhưng nàng cũng vẫn không dám tò mò, không dám tìm hiểu sâu.

Hoặc cũng có thể nói là, nàng không muốn tìm hiểu.

Nàng đã biết quá nhiều, thật sự là nàng sẽ không thể chịu nổi nếu biết nhiều hơn nữa.

Dù đã biết trước rằng mình sẽ trở thành một trong số những người có mặt trong hậu viện Đông Cung, nhưng trước lúc thời khắc đó đến, nàng vẫn không thể chấp nhận được.

Huống chi, nàng cảm thấy Bùi Ứng Tiêu cũng sẽ có giới hạn của riêng hẳn, chắc chắn là hẳn sẽ không thích người khác thăm dò những chuyện riêng tư của mình.

Khúc Ngưng Hề rút đầu về, nàng đặt tờ giấy lên trên bàn, một tay chống cằm, bắt đầu ngẩn người.

Nàng chỉ yên lặng chờ đợi như thế thôi, vì nếu ra ngoài thư phòng rồi đi qua đi lại thì cũng không hay.

Bùi Ứng Tiêu đang ngồi đó chợt ngẩng đầu lên, cất giọng gọi một thư đồng vào rồi nói: “Song Vành, dẫn nàng ấy xuống nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.”

Song Vành cười nhẹ nhàng, đưa tay mời Khúc Ngưng Hề: “Mời cô nương đi theo ta.”

Đi đâu nghỉ ngơi cơ?

Khúc Ngưng Hề đứng dậy mà lòng hơi chần chừ. Nàng rời phủ lâu như thế thì có sao không nhỉ? Mặc dù sẽ không có chuyện người trong Hầu phủ đến từ đường tìm nàng, nhưng nàng chỉ sợ hai chữ “lỡ như” thôi...

Song Vành tưởng rằng nàng không muốn rời xa chủ tử, bèn vội vã lên tiếng giải thích: “Chỉ ở phòng bên thôi, cô nương cứ việc yên tâm.”

“... Ta biết.”

Khúc Ngưng Hề biết Thái tử điện hạ đang bận, mà nàng chỉ mới tới đây thôi, không thể làm loạn lên rồi đòi về được.

Đành đi sang phòng bên cạnh theo thư đồng.

Trong phòng khách có đầy đủ từ bàn ghế cho đến bình phong, thậm chí là còn có cả một chiếc giường nhỏ.

Giọng Song Vanh trong trẻo, cũng không phải là kiểu người quá kiêu lời, cười mời Khúc Ngưng Hề vào phòng nghỉ ngơi: “Nếu cô nương không ngại thì có thể ngủ trước một lát. Trước lúc trời sáng, sẽ có người đưa cô nương về.”

“Trước lúc trời sáng à? Phải đợi lâu lắm sao?” Khúc Ngưng Hề không ngờ là mình phải ở đây cả đêm.

Thế chẳng phải là cả đêm nàng không về à?

Song Vanh trả lời: “Trước khi lâm triều, chủ tử sẽ lên đường sớm. Khi đó ngài ấy cũng tiện đường, sẽ không trễ nải gì đâu.”

Thời gian lâm triều là vào giờ Mão [*], nếu tính luôn cả thời gian rửa mặt, chải đầu và thời gian di chuyển thì có nghĩa là, trời còn chưa sáng, Thái tử điện hạ đã phải về Đông Cung rồi. Vì hần phải về sớm hơn cả thời gian sửa soạn bình thường thì người khác mới không thể phát hiện ra điều bất thường được.

[*] **Giờ Mão**: 5h đến 7h.

Hình như là Khúc Ngưng Hề cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác, nàng chỉ có thể đợi đến giờ đó rồi đi cùng mọi người luôn thôi.

Song Vanh rất cẩn thận, lại hỏi nàng rằng: “Phòng bếp đã chuẩn bị chút điểm tâm, cô nương có kiêng gì không? Tiểu nhân mang đến cho cô nương một ít.”

“Ta...” Buổi chiều Khúc Ngưng Hề đã chẳng ăn uống được gì, đúng là bây giờ nàng có hơi đói bụng, thế nên nàng lắc đầu và đáp: “Không kiêng gì, đa tạ.”

Bị mang từ từ đường ra ngoài, rồi lại đến một nơi không biết là ở đâu chỉ để viết một tờ giấy, sau đó lại ngồi trong phòng dành cho khách mà ăn uống ngon lành... Khúc Ngưng Hề nàng cũng biết cách “cuốn theo chiều gió” quá đi!

Dù sao thì nơi đây cũng tốt hơn cái bồ đoàn kia nhiều.

Nàng vẫn mặc nguyên bộ y phục này mà đi ngủ, nghỉ được hai hay ba canh giờ gì đó, mãi cho đến khi có tiếng gõ cửa đánh thức.

Bên ngoài, trời vẫn tối, đưa tay ra không thấy được năm ngón. Sau khi ngồi dậy, hai mắt Khúc Ngưng Hề nhập nhèm, mặt hoang mang mờ mịt.

Một tiểu nha hoàn rót nước đi vào lau mặt cho nàng. Nước giếng lạnh buốt khiến nàng tỉnh táo hơn đôi chút.

Khúc Ngưng Hề không trì hoãn thêm nữa, nàng lau bữa mặt một chút rồi đi ra ngoài ngay, Bùi Ứng Tiêu phải về cung rồi.

Vẫn lại là cỗ xe ngựa bình thường kia, nó đang chạy trên đường phố không có lấy một bóng người.

Triều Đại Hoàn chiến tranh nhiều năm, ở Thượng Kinh không có giờ giới nghiêm vào ban đêm, nhưng vào giờ này, cũng chẳng có ai đi lại trên đường cả.

Đây cũng là lần đầu tiên Khúc Ngưng Hề được thấy phường Kim Tắc trước cả lúc trời tờ mờ sáng.

Nàng không nhìn được mà quay đầu nhìn về phía Bùi Ứng Tiêu, người vẫn đang giữ vẻ mặt bình tĩnh ở bên cạnh mình.

Sống mũi hần thẳng tắp, hàng mày hoàn mỹ, trong không gian mờ tối như thế này, trông hần càng tuấn tú hơn bình thường nhiều.

Có phải là... người này thường phải đi trên con đường vắng vẻ này, thường phải độc hưởng sự tĩnh lặng vào giờ này hay không?

Hần giấu bộ mặt thật của mình trong màn đêm, nhưng ở nơi mà không một ai có thể nhìn thấy được, hần lại khoác thêm một tấm áo đen như mực lên người mình.

Lòng Khúc Ngưng Hề hơi dao động, Bùi Ứng Tiêu bị nàng nhìn chăm chú đã lâu, nay hần chợt nhìn ngược lại nàng và hỏi nàng rằng: “Cô có đẹp không?”

Hả... Nghe thế, cái miệng nhỏ của nàng hơi mở ra, hết mở ra rồi lại từ từ khép vào.

“Trả lời cô đi.” Bùi Ứng Tiêu giục nàng.

“... Đẹp lắm ạ!” Nàng hơi xấu hổ nhưng vẫn gật đầu một cái.

Trả lời xong thì nàng cũng không nhìn hần thêm lần nào nữa.

Người này... sao lại như thế kia chứ...

...

Không một ai trong phủ An Vĩnh Hầu biết chuyện Khúc Ngưng Hề ngủ lại bên ngoài. Sau khi trời sáng, nàng được thả ra khỏi tù đường, mời đến Hàm Xương đường.

Nàng dùng điểm tâm sáng cùng cha mẹ.

Khúc Viên Thành râm rì than thở: “Hoàng hậu chỉ toàn làm mấy cái việc gì đâu không biết!”

Tin tức Minh Họa rơi xuống nước lộ ra ngoài thì lại nghĩ ra cách giải thích “nhìn nhầm người”. Giở trò bịp bợm thì cũng thôi đi, đã vậy còn bị người ta “nắm thóp” nữa chứ!

Ông ta không nhịn được mà buông lời oán trách, bên cạnh đó, còn không quên trợn mắt nhìn về phía Khúc Ngưng Hề: “Con có liên lạc với Vương công tử từ lúc nào thế? Còn gửi cả thư cho Thái tử nữa chứ!”

Khúc Ngưng Hề đã chuẩn bị xong lời giải thích từ lâu rồi, bấy giờ nàng nói: “Hôm đó ở hồ hoa sen vô tình gặp được Vương công tử, rảnh rỗi nên có hàn huyên mấy câu. Sau đó, trên đường về thì xe ngựa hư, Thái tử đã cho Văn Du đi nhờ một đoạn nên Văn Du mới viết vài câu cảm ơn.”

Chuyện xe ngựa thì Khúc Viên Thành có biết, ông ta căn rằng, bắt đầu lên tiếng oán trách người khác: “Thái tử cố ý lên tiếng làm chứng thay cho con như thế, hẳn đang muốn làm cho Hoàng hậu khó chịu đây mà!”

Hắn đã thành công. Giờ đây, khắp mọi nơi đều đang cười nhạo vào Hoàng hậu và Công chúa.

Khúc Ngưng Hề nói: “Ai ngờ vừa hay lại xảy ra cùng một ngày đâu! Nếu không phải là do cô mẩu cú một hai buộc con phải làm thế thân nàng ta, nếu cha mẹ đồng lòng cự tuyệt, thì mọi chuyện cũng đã chẳng đi đến nước “khéo quá hóa vụng” như thế này rồi!”

Chu thị nhíu mày chất vấn nàng: “Con đang thâm oán trách chúng ta đấy à? Còn biết nói mát như thế nữa cơ?”

“Tiếng nói của Văn Du không có đủ sức nặng, có nói mát mấy câu thì cũng có gây nên được trở ngại gì đâu.”

Khúc Ngưng Hề gác đầu, đứng lên nói: “Cha mẹ cứ từ từ dùng bữa, nữ nhi xin phép cáo lui trước.”

Khúc Viên Thành khó tin, giờ đây trên mặt ông ta chỉ toàn là vẻ không vui. Người lớn còn chưa ngừng đùa mà nàng đã dám rời chỗ rồi cơ à?

Chu thị hiểu là nàng vẫn đang nén giận trong lòng, bèn lắc đầu nói: “Lần này thì hay rồi. Không chỉ có con nó oán giận, mà Hoàng hậu còn cách lòng với chúng ta nữa.”

“Nó dám ư!” Khúc Viên Thành phùng mang trợn má: “Còn chẳng phải là vì chúng ta muốn tìm cho nó một nhà trượng phu tốt hay sao?”

Chu thị lại nói: “Xét về lý thuyết, phủ Nghị Xa Hầu có điều kiện tốt như thế kia, vậy thì tại sao Hoàng hậu lại từ chối kia chứ? Mông Thế tử đã mười tám tuổi rồi, thế tại sao còn chưa đính hôn?”

Có thể thành hôn muộn, đàn gái cũng có thể ở nhà lâu hơn hai năm, nhưng chuyện đính hôn cũng thường sẽ làm từ rất sớm.

Bấy giờ, đầu óc chậm chạp của hai người này... mới bắt đầu “vận hành”.

Còn trong cung, Khúc Hoàng hậu bị Thiên Khánh Đế trách mắng một trận.

Mặt mũi của hoàng thất đều đã bị mất sạch bởi bà ta rồi!

Công chúa rơi xuống nước là sự cố bất ngờ, cũng không gây nên chuyện gì thiếu lễ độ cả, mọi người truyền tai nhau mấy câu là qua ngay thôi.

Thế mà cứ phải nói là nhìn nhầm người, cứ phải nói người đó không phải là Công chúa mà là Khúc cô nương, là do người ta “mượn” xiêm áo Công chúa mặc.

Nghe như trò đùa vậy! Người ngoài nghe mà còn phải thấy buồn cười theo!

Hơn nữa, sau đó lại xuất hiện Vương Cẩm Ý và Thái tử cùng chứng thực rằng, ngày hôm đó, Khúc cô nương không hề vào cung. Ai nấy hay tin đều xôn xao, trông không khác gì một trò hề cả!

Mà, thực tế thì đây đúng là một trò hề mà!

Thiên Khánh Đế vừa nóng giận lại vừa thất vọng. Quốc gia chi mầu mà lại có hành động hồ đồ như thế này, không chỉ ngu xuẩn mà lại còn chẳng xứng với cái danh hiển huệ nữa!

“Người lại còn chứng kiến quá trình trưởng thành của người cháu gái đó nữa đấy? Người tự suy nghĩ lại mà xem, người ngoài sẽ còn nói người như thế nào nữa!”

Nuôi nấng đã lâu như thế, lại còn là cô cháu ruột thịt, có nói rằng đấy gần như là nữ nhi bà ta cũng chẳng quá lời.

Thế mà bây giờ lại bị đẩy ra làm thế thân cho chuyện rơi xuống nước này. Ai nghe thấy chuyện này thì cũng phải mắng bà ta một câu “giả nhân giả nghĩa”.

Mà đám đại thần trong triều thì ai cũng rõ như ban ngày, có ai không biết rằng Hoàng hậu chỉ muốn lợi dụng hôn sự của cháu gái mình thôi đâu?

Chuyện này lan truyền rộng rãi, Thiên Khánh Đế không có cách nào có thể giả câm giả điếc được, bèn phạt nặng Khúc Hoàng hậu.

Lệnh cho bà ta phải giao quyền quản lý lục cung lại cho Lệ phi, cưỡng chế cấm túc trong cung Phù Đan một tháng.

Lời ngọc vừa thốt ra, Khúc Hoàng hậu và Minh Họa một trái một phải khóc suốt suốt không ngừng.

Sau cùng, Thiên Khánh Đế không đành lòng ép buộc khuê nữ, bèn nói: “Nếu con không muốn gả cho Mông Dịch Hoài thì trước tiên phải kiếm cách kéo dài thời gian.”

Cái cụm từ “kéo dài thời gian” này mà bị lan truyền ra ngoài, tuy sẽ khó nghe nhưng lại là một cách hay. Vì cũng không thể “trói buộc” một đôi “oan gia” một cách vô duyên vô cớ như thế được.

Mông Dịch Hoài kia có thể đợi được bao lâu đây? Rồi hẳn ta sẽ phải dẫn người chạy về Tây Bắc thôi.

Có được mấy lời này của Thiên Khánh Đế, Minh Họa ngừng khóc, vội nói: “Nhi thần không sợ bị người khác dị nghị. Nhi thần chỉ không muốn gả cho hắc ta thôi! Nhi thần đã sớm có người trong lòng...”

“Cái gì cơ?” Thiên Khánh Đế chưa từng nghe ai nói đến chuyện này: “Là người ở đâu?”

Thoáng cái, Minh Họa đã nhào đến ôm đầu gối Thiên Khánh Đế: “Cầu xin phụ hoàng, cầu xin phụ hoàng gả nhi thần cho Vương Cẩm Ý.”

“Vương Cẩm Ý...” Nhi tử nhỏ sắp làm quan của nhà Vương gia sao...

Hoàng đế lắc đầu, nhìn về phía Minh Họa và Khúc Hoàng hậu rồi nói: “Các người đừng mong đến hắc ta.”

“Phụ hoàng?” Minh Họa lại muốn khóc nữa rồi.

Thiên Khánh Đế không muốn nghe thêm nữa, ông ta đứng dậy, vung tay áo lên: “Không cần phải nhắc đến chuyện này

nữa.”

Bệ hạ bãi giá rồi đi.

Kết quả này không nằm ngoài dự đoán của Khúc Hoàng hậu. Vương gia không muốn Công chúa, mà bệ hạ cũng sẽ không đồng ý.

Bà ta cắn răng thâm oán hận. Tất cả là do Vương Cẩm Ý và Thái tử tham gia vào, vì họ nên bà ta mới “không trộm được gà mà còn mất thêm nắm thóc”!

Đường đường là Hoàng hậu, thế mà bây giờ lại bị cấm túc tận một tháng! Thế diện của bà ta còn đâu nữa đây?

Minh Họa cũng đang suy nghĩ về chuyện này. Nàng ta tức giận vô cùng: “Mẫu hậu, tại sao Vương Cẩm Ý lại làm chứng cho Khúc Ngưng Hề? Dựa vào đâu mà lại là nàng ta kia chứ!”

Người trong lòng của nàng ta lại giúp một nữ nhân khác “đánh” nàng ta một đòn!

Sao nàng ta không hận cho được?

Khúc Hoàng hậu nói: “Vấn đề mấu chốt nằm ở chỗ Thái tử.”

Nhất định là do hấn lạng lẽ ra tay!

Còn về phần Văn Du, từ nay về sau bà ta có thể “dùng” nàng được nữa hay không... thì khó mà nói trước được.

...

Hoàng hậu bị xử lý. Tuy là chỉ bị cấm túc một tháng thôi, nhưng cũng đã đủ để khiến cho người khác hả hê vui sướng, không nhìn được mà tán tụng bệ hạ “thưởng phạt phân minh”.

Còn về phần Đình gia Tú cô nương, người được tìm đến để làm chứng giả cho Công chúa, vốn dĩ danh tiếng của nàng ta đã không được tốt rồi, mà nay “đã tệ càng thêm tệ”.

Con người này ấy à, tính tình cũng quái lạ lắm, sau khi bị “lật tẩy”, nàng ta còn thẳng thắn gật đầu thừa nhận, không thấy nhục một chút nào cả.

Như thế là ánh mắt phán xét của người ngoài chẳng hề hấn gì với nàng ta vậy.

Với cái tính tình như thế kia, có nhà nào dám cưới nàng ta đâu! Bởi thế nên mới phải ở giá đến tận năm mười chín tuổi, lớn đến thế rồi mà lại!

Đại Trưởng Công chúa đã phải “thu dọn” không biết bao nhiêu là hậu quả mà nàng ta để lại, bấy giờ thì đã tức đến mức ngã bệnh luôn rồi.

Nghe nói là đã dùng lệnh bài mời hai, ba lượt Ngự y vào phủ rồi.

Sau khi Đại Trưởng Công chúa tỉnh lại, bà ấy đã căn dặn ma ma trong nhà đưa Đình Vân Phúc đến điện trang mà ở ngay tức thì.

Từ nay về sau, chỉ đành xem như là trong nhà không còn Tú cô nương nữa.

Tất nhiên đây chỉ là lời nói trong lúc tức giận mà thôi. Song, theo lý thì Đình Vân Phúc vẫn phải bị “trừng trị” một phen.

Chương 29: Nàng Dưa Vào Đâu Mà... (2)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề không cần phải nghe ngóng quá nhiều bên phía phủ Đại Trưởng Công chúa. Vì người có ác ý lớn nhất với nàng chính là Minh Họa.

Cả ba vị trong cung kia, người nào nàng cũng phải đề phòng.

Cũng may, vì ở Thượng Kinh xảy ra nhiều chuyện nên lão thái thái của phủ An Vĩnh Hầu đã quyết định hồi kinh trước thời hạn.

Ban đầu nói là đến khi vào thu, nhưng bây giờ chỉ mới là cuối mùa hè thôi, lão thái thái đã không thể đợi thêm được nữa.

Bà chỉ sợ rằng, nếu còn không ra mặt nữa thì cung Phù Đan và phủ An Vĩnh Hầu sẽ gây chuyện đến “long trời lở đất” mất thôi.

Thái hậu nương nương và lão phu nhân đi đến núi Bạch Dân cùng nhau, thấy bà nóng lòng muốn về nhà như thế nên cũng dứt khoát hồi kinh sớm theo.

Cũng không sớm hơn thời hạn là bao.

Thời tiết nóng bức này còn chưa qua, từ núi Bạch Dân, hai người đi đường thủy về thẳng Thượng Kinh, không ngồi xe mây nên không quá vất vả, cả chặng đường khá thuận lợi.

Với rất nhiều người, tin tức hai bà hồi kinh vô cùng hợp ý nguyện.

Khúc Hoàng hậu nhanh chóng xin bệ hạ cho phép bà ta được xuất cung nghênh đón.

Một người là mẹ chồng, một người là mẹ ruột, hợp tình hợp lý, bên cạnh đó, bà ta còn có thể mượn cái cớ này để được xóa lệnh cấm túc.

Thiên Khánh Đế niệm tình Hoàng hậu có lòng nên cũng gật đầu chấp thuận, giữ lại mặt mũi và trả lại tự do cho bà ta.

Thái hậu hồi cung, dù sao thì cũng phải có người giúp đỡ sắp xếp công việc, theo bà ta tận hiếu.

Vào ngày đón hai người, phủ An Vĩnh Hầu và Khúc Hoàng hậu cùng đi đón, Khúc Ngưng Hề cũng nằm trong hàng ngũ này.

Không phải là cảnh tượng “mắt lớn mắt nhỏ lạnh nhạt nhau”, càng không đỏ mặt “lời qua tiếng lại”, hai người vẫn là cô cháu, vẫn chu toàn phép tắc.

Nghi giá của Thái hậu nương nương rất long trọng. Đầu tiên là mọi người bái kiến Thái hậu, rồi sau đó mới đến đón đến Hồ lão phu nhân.

Thái hậu rất vui vẻ. Tính ra thì cũng đã gần một năm không gặp, từng ngọn cây, cọng cỏ ở Thượng Kinh cũng đã đủ để khiến bà ta thấy nhớ.

Bà ta cho lão phu nhân về nhà thu xếp ổn thỏa chuyện nhà, rồi lại vào cung nói chuyện với Hoàng hậu sau.

Tuy Thái hậu rời kinh, nhưng cũng không phải là không biết một chút gì về những chuyện đã xảy ra trong cung.

Chính bởi vì biết, nên bà ta mới về sớm theo.

Thái tử và Nhị Hoàng tử đã lớn như vậy rồi, nếu trên họ không có vị trưởng bối nào đứng ra hoà hoãn lại, thì có rất nhiều chuyện sẽ thay đổi.

Thái hậu cười ha hả mà nhìn qua gương mặt Hoàng hậu đang theo mình về cung.

Về phía phủ An Vĩnh Hầu, Chu thị đã chuẩn bị xong một bàn gia yến phong phú từ sớm. Nơi nghỉ ngơi của lão phu nhân cũng đã được dọn dẹp gọn gàng.

Sau khi sắp xếp hành lý, cả nhà cùng ngồi quanh một chiếc bàn tròn, ăn một bữa cơm đoàn viên.

Trừ mẹ con Diệp di nương, đến cả thiếp thất không có con cái cũng được ngồi vào một cái bàn nhỏ ở bên cạnh.

Hồ lão thái thái rất nhớ ba đứa bé. Đã hơn nửa năm không gặp, đứa nào cũng cao lên nhiều.

Trong đó, Khúc Ngưng Hê là thay đổi rõ ràng nhất. Người ta hay nói “nữ đại mười tám biến” [*], không chỉ nói đến sự thay đổi về dung mạo, thân hình, mà còn là về thần thái, cử chỉ nữa.

[*] **Nữ đại mười tám biến**: con gái lớn sẽ có nhiều thay đổi.

Có điều... rất nhiều khi, lớn nhanh quá cũng không phải là chuyện gì tốt.

Sau khi bữa gia yến nhẹ nhàng đầm ấm này kết thúc, người nào người nấy trở về viện của mình.

Lão phu nhân giữ Khúc Ngưng Hê lại, gọi nàng vào phòng uống trà với mình, bà hỏi nàng về những chuyện đã xảy ra trong thời gian gần đây.

Từng chuyện, từng chuyện một, bà phải biết rõ hết.

Phần lớn chuyện trong nhà đã được nhắc đến trong thư rồi, chỉ riêng chuyện xảy ra giữa nàng và Nhị Hoàng tử ở trường ngựa là nàng không nói đến.

Rồi lại đến sau này, chuyện về người ngã xuống nước, chuyện nàng bị đẩy ra làm “thế thân” cho kẻ đó.

Hồ lão thái thái càng nghe thì lại càng tức giận, cuối cùng, bà không nhịn được mà ném vỡ một cái chén trà.

“Lão thân đây còn chưa chết mà chúng muốn làm gì thế kia?”

Dám khi dễ biểu muội nhà mình như thế cơ à?

Nói là yêu thích người ta, mà đây là hành vi nên có của một người muốn “thú thê nạp thiếp” đấy à?

Hồ lão thái thái rất giận, bà lệnh cho đại nha hoàn thân cận đi gọi phu thê Hầu gia đến.

Vừa vào cửa là đã mắng hai người bọn họ như tát nước.

“Các con cho rằng, cứ ôm rịt cái “chân thối” Hoàng hậu mãi không buông, đến khi tương lai của Nhị Hoàng tử sáng tỏ, người ta sẽ nhớ đến chỗ tốt của các con à?”

Hồ lão thái thái chưa dám nói là hẳn ta có tương lai hay không, nhưng bây giờ, hẳn ta đã chẳng thềm để Hầu phủ vào trong mắt rồi kia kìa.

Bởi thế nên hẳn ta mới dám không tôn trọng cô nương Hầu phủ như thế!

Hoàng hậu cũng vậy. Dù gì cũng là nữ nhi đã gả ra ngoài, bởi vậy nên lòng cũng chẳng còn hướng về nhà mẹ nữa.

Bà ta chỉ biết nghĩ cho bản thân mình mà thôi!

Hoàn toàn quên mất rằng, năm đó, lúc Lục Hoàng hậu hãy còn tại thế, người mẹ già như bà đây đã hết lòng “lôi kéo” Thái hậu giúp bà ta như thế nào.

Hồ lão thái thái nổi cơn thịnh nộ, Khúc Viên Thành và Chu thị đều không dám mạnh miệng.

Nhị Hoàng tử có ý đồ bất chính. Lúc ấy bọn họ cũng rất giận, nhưng có thể làm gì được Hoàng hậu nữa đây?

Bà ta cũng chỉ trách phạt nhi tử một lúc, cùng lắm là cho người theo dõi sát sao. Nhưng mà, Nhị Hoàng tử lớn đến thế rồi, có phải là trẻ con nữa đâu, sao có thể trông coi suốt ngày cho được?

“Tổ mẫu đừng tức giận...” Khúc Ngưng Hề nói: “Nếu tổ mẫu thương cháu thì đừng cho cô mẫu nhúng tay vào hôn sự của cháu nữa.”

Lão thái thái không nhận lời ngay, mà bà nói: “Về chuyện này, đích thân ta còn phải vào cung nói chuyện với nó đã.”

Hoàng hậu, Hoàng tử có thân phận cao quý. Mặc dù bà là trưởng bối, nhưng bà cũng không thể “vượt cấp” được.

Chỉ có điều, mọi sự đều biết phải chừa lại đường lui cho đôi bên, bà quyết không để mặc cho mẫu tử họ làm bừa.

Lão phu nhân mắng nhi tử mình và con dâu xong thì quay sang trấn an cháu gái, nói là sẽ lưu ý kỹ càng, sẽ tìm cho cháu gái một mối hôn sự tốt.

Khúc Ngưng Hề không lên tiếng. Ban đầu thì ý của nàng là như thế thật. Nhưng mà...

Trước mắt, chỉ e là bà đã chẳng còn cơ hội làm mai nữa. Thái tử điện hạ không cho phép.

Thế này thì... biết phải làm sao bây giờ?

...

Chưa đầy mấy ngày, Hồ lão phu nhân đã dâng bài nhập cung, bà cũng dẫn Khúc Ngưng Hề theo cùng.

Bà đã suy nghĩ kỹ càng rồi. Dù sao thì họ cũng là người một nhà, nếu không nói rõ mọi chuyện thì “mất nhiều hơn là được”.

Vốn dĩ bọn họ cũng nằm ở thế yếu, không nhận được nhiều sự trợ giúp như Đông Cung, dĩ nhiên là phải “bện thành dây thừng” thì mới có thể “rung chuyển đại thụ”.

Lão thái thái dẫn Khúc Ngưng Hề đi thẳng đến chỗ Nhị Hoàng tử.

Khúc Hoàng hậu khá hiểu mẹ của mình, nên bà ta đã dốc lòng “bảo ban” nhi tử mình từ trước rồi.

Hai bên cùng gặp mặt ở cung Phù Đan, người không có phận sự thì cho lui đi, thái độ nhận sai của Bùi Tĩnh Lễ cũng hết sức chân thành.

“Ngoại tổ mẫu, đây chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

Bùi Tĩnh Lễ nở nụ cười và nói: “Cháu thật lòng thích biểu muội, nhưng mẫu hậu không đồng ý, biểu muội cũng tránh né cháu. Hôm đó cháu giận lắm nên mới cố ý đuổi theo phía sau, nào ngờ lại khiến mọi người hiểu lầm nhiều đến mức độ ấy.”

“Hiểu lầm à?” Hồ lão thái thái nhìn hắn ta: “Là hiểu lầm thật thì tốt.”

“Dĩ nhiên là thật ạ. Văn Du thân là biểu muội của cháu, sao cháu có thể đối xử tệ bạc với muội ấy như thế được?” Bùi Tĩnh Lễ thở dài: “Chúng cháu không có tương lai, cháu đã chết tâm từ lâu rồi. Từ nay về sau chúng cháu sẽ không khác gì huynh muội ruột thịt cả.”

Hắn ta cứ làm bộ làm tịch như thế đi, Khúc Ngưng Hề không tin, không tin dù chỉ là một chữ.

Nhưng nàng cũng không mở miệng vạch trần hắn ta. Dù tổ mẫu có bày tỏ thái độ thế nào đi chăng nữa, nhưng cuối cùng thì giữa họ vẫn tồn tại sự khác biệt giữa tôn ti, cao thấp.

Nàng không gọi tổ mẫu về để dạy dỗ Nhị Hoàng tử, mà nàng chỉ muốn “lánh nạn” thôi.

Không chọc nổi thì chỉ có thể tránh né.

Hồ lão thái thái có lời muốn nói riêng với Hoàng hậu. Khúc Ngưng Hề ra khỏi cung Phù Đan, và không nằm ngoài dự kiến, nàng đã gặp Nhị Hoàng tử.

Bùi Tĩnh Lễ đang chờ nàng.

“Chuyện tốt” mà mấy ngày trước muội muội hắn ta mới gây ra, sao hắn ta có thể không biết cho được?

Ánh mắt Bùi Tĩnh Lễ tối đen: “Người kia là Vương Cẩm Ý.”

Ngày xuân kia, Ngân Bình báo tin cho hắn ta biết, rằng nàng đã ngã xuống nước ở chùa Cô Lan. Sỡ dĩ hắn ta không đoán ra Vương Cẩm Ý, là vì Ngân Bình nói nàng ta không nhìn được.

Sự kiện gặp mặt Vương Cẩm Ý qua rất mau, sau đó hai người cũng không liên lạc gì.

Nhưng lần này Vương Cẩm Ý lại đứng ra làm chứng, còn nói rằng mình có trao đổi thư từ với Khúc Ngưng Hề, dĩ nhiên là Bùi Tĩnh Lễ sẽ nghi ngờ hắn ta rồi.

“Hắn ta chính là gã nam nhân âm thầm giúp đỡ người? Thân thể người đã bị hắn ta nhìn thấy hết rồi?”

“Nhị Hoàng tử nói năng cẩn thận!” Khúc Ngưng Hề chau mày: “Không có chuyện đó đâu.”

Bùi Tĩnh Lễ không tin, cười lạnh một tiếng: “Cái lần ở Điệp Thúy sơn trang đó cũng là hắc ta giúp người sao? Hắc ta đã giúp người bằng cách nào hử?”

“Ta không biết ngài đang nói gì.”

Khúc Ngưng Hề không muốn dây dưa với hắc ta. Ở một nơi như là Ngự hoa viên này, nếu chẳng may bị người khác nghe thấy, sẽ vô duyên vô cớ phải “cống” thêm một “vết nhơ” trên lưng mất thôi.

Ánh Sở nhanh trí, vội nói: “Có người đến. Hình như là Vân Chiêu nghi.”

Rồi nàng ấy kéo tiểu thư nhà mình rời đi.

Bùi Tĩnh Lễ tức giận trong lòng, bước hai bước là đuổi kịp, giọng nói cay nghiệt của hắc ra vang lên: “Người nghĩ rằng hắc ta có thể trở thành chỗ dựa cho người à? Kỳ thi Hương còn chưa bắt đầu đâu, nếu hắc ta thi rớt thì phải làm như thế nào đây? Người có chờ hắc ta thêm ba năm được không?”

“Cái gì cơ?” Khúc Ngưng Hề vô cùng khiếp sợ bởi câu nói này.

Hắc ta có ý đồ gì? Muốn hãm hại Vương Cẩm Ý sao? Muốn hãm hại người khác chỉ vì suy đoán vô căn cứ này thôi à?

Ánh Sở đỡ nàng rời khỏi nơi này, không nghe thêm mấy câu nói vớ vẩn kia nữa.

Đã cách hắc ta cả một khoảng xa rồi, nhưng Khúc Ngưng Hề vẫn không tài nào quên được.

Nàng không thể không cẩn thận, không thể để người vô tội bị vạ lây vì có liên quan đến mình được.

Nhị Hoàng tử là kẻ điên mà, có khi hắn ta làm được thì sao?

Hơn nữa, chắc là hắn ta cũng thấy rằng họ không thể nào “móc nối” quan hệ với Vương gia được, thế nên, thay vì để Vương Cẩm Ý “vây cánh” đầy đủ “bay” về phía Đông Cung, thì chẳng thà tự tay cắt bỏ “đôi cánh” sắp tung bay của hắn ta đi thì hơn.

Đây mà cũng có thể trở thành một nguyên nhân à?

Ánh Sở lên tiếng khuyên giải: “Tiểu thư, có rất nhiều bên cùng tham gia khoa cử, Nhị Hoàng tử không thể làm chuyện xấu được đâu.”

Có nhiều người theo dõi sát sao như thế, hắn ta có dám “bí quá hóa liều” hay không?

“Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.” Khúc Ngưng Hề ngập ngừng, rồi nàng khẽ nói: “Để an toàn, hay là chúng ta báo chuyện này lại cho điện hạ nhé?”

Nàng không biết liệu Vương gia đã đứng về phía Đông Cung hay chưa, nhưng Vương Cẩm Ý nổi danh bởi chính tài học của mình, dù là về công hay về tư, hắn ta cũng không nên bị kẻ khác “ngáng chân” trên con đường khoa cử.

Nên nhắc nhở một tiếng thì hơn.

Ban đầu Khúc Ngưng Hề dự định rằng chính nàng sẽ nhắc nhở Vương Cẩm Ý, vì nàng sợ hắn ta sẽ gặp phải “tai họa ngầm”.

Chỉ có điều, nàng không có cách nào có thể giải thích lý do cho đối phương, nên nàng muốn “mượn miệng” Bùi Ứng Tiêu để truyền tin.

Nàng nán lại Ngự hoa viên một lúc rồi mới quay về cung Phù Đan, bà cháu hai người được giữ lại dùng cơm.

Lão thái thái rời kinh đã lâu, Khúc Ngưng Hề lại đang có tâm tình chán ngán nên nàng cũng chẳng thúc giục bà.

Sau khi ăn xong, mọi người lại hàn huyên thêm mấy câu, rồi chợt nhắc đến ngày giỗ của Lục gia.

Hằng năm, cứ đến đầu thu, đích thân bệ hạ sẽ đến đạo tràng Lục gia dâng hương. Dĩ nhiên là những người khác sẽ không dám sơ suất gì, vì Đại Hoàn luôn khắc ghi sự hy sinh của bọn họ trong lòng.

Dĩ nhiên là Khúc gia cũng phải đi theo để bày tỏ tâm tình này. Dù gì thì bây giờ Lục gia cũng không còn lại ai, Khúc Hoàng hậu rất sẵn lòng lợi dụng bọn họ để “đánh bóng” cho danh tiếng của bản thân.

Sau một chén trà [*], Hồ lão phu nhân buồn ngủ đến không chịu được. Người đã già, sức lực cũng không bằng tiểu cô nương, ăn xong thì phải nghỉ ngơi một lát.

[*] **1 chén trà** = 10-15 phút.

Hoàng hậu để bà đến thiền điện nghỉ ngơi. Khúc Ngưng Hề đỡ bà đi, xong xuôi thì cũng theo đó mà lui ra ngoài.

Nàng cũng không đi đâu, mà chỉ ngồi ở ngoài chơi cờ chờ tổ mẫu tỉnh ngủ.

Ánh Sở âm thầm lặng lẽ đi vào, rồi nàng ấy khẽ nói bên tai nàng rằng: “Tiểu thư, điện hạ muốn gặp người.”

Khúc Ngưng Hề ngẩng đầu: “Bây giờ à?”

Ánh Sở gạt đầu một cái và nói: “Buổi sáng em đã chuyển lời cho tử tử, chắc là bây giờ điện hạ đang rảnh.”

Khúc Ngưng Hề liếc mắt nhìn ra ngoài nắng trưa gay gắt, nàng lại hỏi: “Phải đi đến đâu thế? Ta không thể đi ra ngoài quá lâu.”

“Ngay ở thiên uyển điện Lan Tiêu thôi ạ. Tiểu thư qua đó đi.”

Cũng đã nói đến thế rồi, Khúc Ngưng Hề chỉ đành lặng lẽ đi ra ngoài.

Nàng đi theo Ánh Sở, họ đi đường vòng mà vào thiên uyển điện Lan Tiêu từ bên hông.

Nàng cũng đã đến đây ba lần rồi, nhưng vẫn thấy rất tò mò: “Vị trí nơi này không tệ, sao lại yên tĩnh thế này vậy?”

Thậm chí là còn chẳng thấy cung nhân nào đến đây tưới nước nữa.

Ánh Sở nói: “Đây từng là chỗ ở của Lục Hoàng hậu, vẫn đang được để trống, thỉnh thoảng chỉ có Thái tử điện hạ tới thôi ạ.”

Thì ra là thế.

Lục Hoàng hậu...

Lúc Khúc Ngưng Hề bước vào bên trong, Bùi Ứng Tiêu đã ngồi cạnh thủy tạ, khói trà lượn lơ.

Nàng không biết hẳn tìm nàng vì chuyện gì, những nàng vẫn ngoan ngoãn đi đến: “Tham kiến điện hạ.”

Bùi Ứng Tiêu ghé mắt nhìn sang, chân mày hơi nhướng lên: “Nghe nói là, người lo lắng Vương công tử sẽ gặp chuyện bất trắc à?”

Khúc Ngưng Hề không ngờ là hắn sẽ cố ý hỏi về chuyện này, nàng trả lời: “Chỉ muốn nhắc nhở một tiếng. Thần nữ... đã gặp phải Nhị Hoàng tử ở Ngự hoa viên, hắn ta đã hiểu lầm một chút...”

“Hiểu lầm cái gì?”

Bùi Ứng Tiêu đặt chén trà xuống rồi đứng dậy đi đến bên cạnh nàng.

Hắn rất cao, phải khom người xuống thì mới có thể nhìn thẳng vào nàng: “Cô còn nghe nói là người đã bị Nhị Hoàng tử chặn ở trường ngựa, phải chứ?”

Hắn nghe ai nói thế? Ánh Sở à?

Khúc Ngưng Hề muốn quay đầu lại nhìn Ánh Sở, nhưng bỗng có một bàn tay vươn đến, lòng bàn tay ấm áp ấy giữ lấy cái gáy trắng nõn của nàng.

Nàng giật mình, thoáng cái, trông nàng giống như con mèo con bị tóm, không dám nhúc nhích gì.

Một tay Bùi Ứng Tiêu ấn vào gáy nàng, môi hắn hơi cong lên: “Chuyện của người, người không muốn nhờ cô giúp, thế mà người lại lo cho Vương công tử sao, hử?”

Rõ ràng là đáy mắt hắn chẳng hề có ý cười.

Khúc Ngưng Hề không hiểu tình huống này cho lắm. Hình như là hắn... đang chất vấn nàng...

“Điện hạ, nếu thần nữ nói thì ngài sẽ giúp thần nữ à?” Nàng cảm thấy có hơi khó chịu: “Gặp phải loại chuyện này, thần nữ có mặt mũi đâu mà dám đi nhờ Thái tử cao cao tại thượng như ngài giúp đỡ?”

Trước kia bọn họ có quan hệ đó à?

Nàng biết dựa vào đâu mà...

Cảm giác ảm áp chợt truyền đến môi, tầm nhìn của Khúc Ngưng Hề như bị che đi. Nàng ngẩn người ra, không biết là có chuyện gì đang xảy ra, cũng quên mất rằng mình phải phản ứng lại như thế nào.

Bùi Ứng Tiêu khom lưng, hơi nghiêng người mà dùng miệng lưỡi mình che đi cánh môi mềm của nàng, chính môi hắn nuốt mất đi mọi sự do dự của nàng.

Chương 30: Cú Vây (1)

DTV-EBOOK

Như chuồn chuồn lướt nước, vừa chạm vào đã tách ra.

Khúc Ngưng Hề sững sờ, ánh mắt nàng tập trung vào đôi môi mỏng nhạt màu kia của Bùi Ứng Tiêu. Bởi vì sự việc diễn ra quá bất ngờ, nên nàng hoàn toàn không “lĩnh hội” được gì hết.

Trong đầu chỉ toàn là một sự thật: *Điện hạ đã mạo phạm nàng.*

... Hắn đã hôn nàng!

Khúc Ngưng Hề đỡ đỡ gơ tay lên, nàng che môi mình lại, lùi người về sau.

Vì động đậy như thế nên bấy giờ nàng mới phát hiện ra là eo của mình đã “lọt” vào tay đối phương từ lúc nào mà nàng không hay. Eo đã bị giữ lấy, có muốn đi cũng không đi được.

“Điện hạ...”

Khúc Ngưng Hề khó nén nổi kinh hoảng. Xong đời rồi! Nàng phải vào Đông Cung làm thiếp thật rồi...

“Sao nàng lại có vẻ mặt đấy?” Bùi Ứng Tiêu hơi híp mắt lại, hắn khẽ cười nói: “Tiểu Văn Du đã nói trong tim nàng có cô, lẽ nào đó chỉ là lời nói dối của nàng thôi à?”

Khúc Ngưng Hề vô thức để lộ ra sơ hở, nàng giật thót, vội vàng lắc đầu từ chối: “Không có, không phải đâu...”

Hắn cúi người xuống mà nhìn nàng, lời hắn nói thì nhẹ nhàng và dịu dàng lắm: “Cô có thù tất báo. Nếu có người cố ý lừa gạt, e là cô sẽ ghi thù cả đời.”

“...” Khúc Ngưng Hề cắn môi dưới, ngón tay trắng nõn nín lấy vạt áo bên hông hắt, rồi nàng nhỏ giọng nói: “Không có người nào như vậy đâu...”

Bùi Ứng Tiêu thấy nàng không trốn tránh nữa, một tay hắt nâng cái cằm xinh xắn của nàng lên, sau đó hắt lại nói: “Nàng không nên giấu giếm cô chuyện của Nhị Hoàng tử.”

“Thần nữ, thần nữ không biết phải làm sao.” Khúc Ngưng Hề thành thật trả lời.

Nàng không khóc lóc ầm ĩ với người nhà, bởi vì nàng biết rõ, dù nàng có náo loạn thì cũng vô ích thôi, dù nàng có làm ầm ĩ lên thì cũng sẽ không thay đổi được gì.

Nàng càng không thể đánh cược vào việc tự thân phản kháng lại Bùi Tĩnh Lễ. Bởi vì hành động một cách thiếu suy nghĩ sẽ phải trả một cái giá đắt.

“Thế bây giờ nàng đã biết là cần phải làm thế nào chưa?”

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Làm gì cơ? Trong một cái chớp mắt ấy, Khúc Ngưng Hề chợt vỡ lẽ, “lĩnh hội” được ý mà hắt muốn nói.

Lại cố ý bắt nàng cầu xin hắt đây mà. Sao mà cái người này đáng ghét thế nhỉ!

Trong khi nàng đang nghĩ như vậy, Bùi Ứng Tiêu đã cúi cái đầu cao quý của mình xuống, lại hôn lên môi nàng.

“A...” Khúc Ngưng Hề nhỏ giọng kêu lên một tiếng, da đầu nàng bắt đầu tê dại.

Mới ban nãy còn chưa kịp cảm nhận gì. Còn bây giờ thì...

Ấm áp, ướt át, mềm mại, hương Già Lam trên người hần vờn quanh, quần lấy nàng.

Bàn tay Bùi Ứng Tiêu giữ lấy gáy nàng, khiến cho nàng phải ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, thụ động nhận lấy nụ hôn này.

Hần hôn chưa được bao lâu mà đã đứng thẳng người trở lại, híp mắt hỏi nàng: “Nàng đang muốn tự làm mình chết ngạt à?”

Khúc Ngưng Hề không dám hít thở, không chỉ có mỗi mặt nàng đỏ bừng, mà đến cả cẳng cổ trắng nõn cũng ửng hồng theo.

Đẹp tựa hoa đào, mong manh, nhỏ bé, lại quyến rũ.

Bùi Ứng Tiêu khẽ cong môi. Hắn chưa từng thấy hối hận bởi bất kỳ một quyết định nào của bản thân, để giờ đây, hắn thấy vừa lòng với lựa chọn này hơn bao giờ hết.

Tiểu cô nương này chủ động tiến vào, miệng chỉ toàn là mấy lời nói dối... Dĩ nhiên là hắn không thể tha cho nàng được rồi.

...

Sau khi ra khỏi cung, Khúc Ngưng Hề mang một bụng tâm sự nặng nề trong suốt cả đoạn đường.

Lúc đầu còn cảm thấy lén lút gặp gỡ Thái tử như thế này không khác gì là đang hẹn hò cả, mà hôm nay suy nghĩ ấy đã thành sự thật rồi.

Bọn họ đã “vượt giới hạn” như thế này rồi, lẽ nào đó còn không phải là đang “hẹn hò” nữa hay sao?

Giống như những đôi tình nhân ước hẹn chuyện chung thân đại sự kia vậy, chỉ khác là bọn họ không “lưỡng tình tương duyệt” mà thôi.

... Những người đó cũng sẽ len lén hôn môi như thế à?

Khúc Ngưng Hề chạm vào môi mình một cái. Rõ ràng là thời gian hôn rất ngắn, Bùi Ứng Tiêu cũng không dùng sức nhiều, nhưng nàng cảm giác nó đang sưng đỏ lên, còn nóng hừng hực nữa.

Trong xe ngựa, Hồ lão thái thái cũng trông thấy hành động của nàng nên đã lên tiếng hỏi han: “Văn Du, môi sao thế?”

Khúc Ngưng Hề lấy lại tinh thần, nàng bỏ tay xuống rồi nói: “Cháu không sao, ăn nhầm cái gì nên không thoải mái cho lắm thôi ạ.”

Lão thái thái nghe vậy thì lấy một đĩa mút hoa quả từ trong cái hộp ra và nói: “Ăn ngọt vào thì sẽ ổn thôi.”

“Đa tạ tổ mẫu.” Khúc Ngưng Hề ngoan ngoãn nhận lấy.

Hồ lão phu nhân nói tiếp: “Ta đã nói hết với Hoàng hậu rồi, chắc chắn là nó sẽ có chừng mực hơn nhiều. Hôn sự của cháu thì cũng không cần phải quyết định một cách gấp gáp làm gì, phải được ta cho phép thì mới có thể thành.”

Bà không thể đảm bảo rằng Hoàng hậu sẽ không nhúng tay vào, nhưng có điều, đã có bà ở bên cạnh theo dõi sát sao, chắc chắn là sẽ không dính phải mối nào quá tệ.

“... Văn Du biết ạ.”

Khúc Ngưng Hề không có cách nào có thể dự đoán trước được từ này về sau nàng sẽ thế nào. Nàng không khác gì phiến lá cây bị dòng nước cuốn đi, khó mà tự cứu lấy chính mình, chỉ có thể xuôi theo dòng chảy.

Sau khi về Hồi Thanh Uyển, Khúc Ngưng Hề bắt đầu rảnh rỗi, thế là nàng lại suy nghĩ xem nên cảm ơn Vương Cẩm Ý và Bùi Ứng Tiêu như thế nào.

Người sau thì thôi đi, nhưng còn người trước thì đã cố ý chạy từ điền trang về chỉ để làm chứng cho nàng.

Đang trong thời gian phải tập trung ôn thi mà lại còn khiến người ta phải nhọc công vì mình như thế... Thật sự là nàng thấy áy náy lắm.

Nhưng quà cảm ơn này cũng khó mà chọn được. Đợi sau khi yết bảng, Khúc Ngưng Hề sẽ nói rõ ra hết với Vương Cẩm Ý, nàng không tiện đưa tặng túi hương hay là khăn tay, thì mấy thứ này quá thân mật.

Hơn nữa, nữ công của nàng cũng chẳng hơn được ai.

Khúc Ngưng Hề nghĩ ngợi một lát, sau cùng, nàng quyết định chọn một quyển sách để tặng.

Món quà bình thường như vậy không có gì khác lạ, chắc chắn là sẽ không bị xem là đã “vượt quá giới hạn”.

Chỉ có điều, tặng sách cho người nổi danh là thần đồng từ thuở nhỏ như hần ta, thì cần phải chọn lựa cho thật cẩn thận. Nhiều khi đối phương đã đọc quyển này rồi cũng nên.

Khúc Ngưng Hề đang chuẩn bị quà thì lại nhận được thiệp do Vương Cẩm Ý gửi đến, hần ta mời nàng ra ngoài gặp.

Hần ta muốn gặp nàng à? Nhưng gặp mặt để nói cái gì kia chứ?

Khúc Ngưng Hề nghĩ ngợi một lát rồi gửi thiệp từ chối, nói rằng Vương công tử cứ an tâm học hành, sau khi yết bảng lại gặp, bên cạnh đó, nàng còn tặng kèm một quyển sách để bày tỏ lòng cảm tạ.

Theo lý thuyết thì sau khi bị từ chối, Vương Cẩm Ý nên tạm thời bỏ qua chuyện này mới phải. Nào có ai ngờ, hần ta lại gửi

thiếp tiếp, dường như là đang nhất quyết phải gặp được nàng.

Người ta đã kiên nhẫn hẹn gặp mình mãi như vậy rồi, Khúc Ngưng Hề thấy thế thì bất giác thở dài. Chắc có lẽ nàng phải nói thẳng ra để sớm ngày kết thúc câu chuyện xem mắt không thể có tương lai này, không biết làm như thế thì liệu có tốt hơn chút nào đó không?

Người ta đã cố ý đi từ điện trang về Thượng Kinh, mặc dù đường đi cũng không mấy xa xôi, nhưng tấm lòng nhiệt thành này...

Khúc Ngưng Hề không tiện từ chối nữa, bèn lên đường đến nơi hẹn gặp, nàng muốn nghe thử xem hắn ta có chuyện gì, tiện thể gặp mặt lần này để cảm ơn hắn ta thêm một lần nữa.

Lần này không hẹn gặp ở ngoại thành, mà điểm hẹn là một quán trà ở phố Hoài An, phường Trường Ninh.

Phố Hoài An rất náo nhiệt. Dù trời nóng nực, quán trà vẫn có một đám người ngồi, phe phẩy quạt nghe tiên sinh kể chuyện.

Giọng tiên sinh lớn, âm điệu trầm bổng, câu chuyện ly kỳ phức tạp, lôi cuốn người nghe.

Khúc Ngưng Hề cất bước lên lầu. Lầu hai được thiết kế kiểu kiến trúc hành lang rộng, được ngăn cách bởi mấy tấm màn ngăn.

Vương Cẩm Ý đã ngồi ở đằng kia đợi nàng rồi.

Hôm nay hắn ta không còn mặc một bộ y phục thư sinh như bình thường, mà hắn ta mặc một bộ áo gấm màu xanh da trời sáng rỡ, đai lưng đầu chim vàng ngọc, ngoại hình toát lên vẻ phú quý nhàn tản.

Chỉ có điều, Vương Cẩm Ý vẫn là Vương Cẩm Ý, hắn ta không hề “buông thả” như những con em thế gia khác.

Dù mặc áo gấm hoa phục, nhưng trông hắn ta cũng vẫn rất đường hoàng.

Khúc Ngưng Hề đi đến và ngồi xuống chỗ đối diện hắn ta.

Ánh Sở cũng theo đó lui ra ngoài. Nhã gian được ngăn bằng màn chắn nửa kín nửa hở thế này, đứng bên ngoài là đã có thể thấy được cả nửa người ở bên trong, không cần phải theo sát ngay bên cạnh chủ tử, mà họ cũng sẽ không bị chỉ trích vì ngồi ở chung một phòng.

Trước khi Khúc Ngưng Hề nói lời cảm tạ, Vương Cẩm Ý đã lên tiếng trước: “Cô nương không cần phải cảm ơn, mà Vương mỗ cũng có điều cần phải giải thích chút. Có thể chuyện Đinh cô nương làm chứng giả có liên quan đến ta.”

Hắn ta liếc nàng một cái rồi mới nói tiếp: “Nhưng quà mà cô nương đã tặng ta, ta sẽ không trả lại.”

Khúc Ngưng Hề ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn ta rồi hỏi: “Chuyện này... phải nói từ đâu đây?”

“Trước đây, Vương mỗ đã từng cự tuyệt đề nghị xem mắt với Đinh Tú cô nương.”

Vương Cẩm Ý lạnh lùng nói: “Sau đó có gặp lại ở yến hội, nàng ta thấy không cam lòng.”

“Hóa ra là còn có chuyện như vậy.” Bởi thế nên lúc trông thấy người ta, hắn ta mới làm như là không thấy à?

Đinh Vân Phúc tức giận là vì “nhân duyên” giữa nàng ta với Vương Cẩm Ý bất thành sao?

Khúc Ngưng Hề không hỏi thêm bất cứ điều gì, đây đều là những chuyện mà nàng không nên tò mò.

Khói trà vờn quanh, tiên sinh kể chuyện ở lầu dưới đang kể đến đoạn cao trào, tinh thần quần chúng nghe chuyện sục sôi.

Trông Khúc Ngưng Hề như muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, nàng không chắc là bây giờ mình nói thẳng với Vương Cẩm Ý, thì có ảnh hưởng gì đến tâm trạng của hắn ta hay không.

Nàng hy vọng người này có thể như “chuồn chuồn lướt nước”, có thể kìm nén sự chấn động đến mức tối thiểu.

Nào ngờ, Vương Cẩm Ý rất thông minh, hắn ta cũng rất thẳng thắn khi hỏi thẳng nàng rằng: “Vương mỗ đã nhận được chỉ thị từ Thái tử mới hồi kinh. Tại sao lại là ngài ấy? Ngài ấy vì cô nương sao?”

Khúc Ngưng Hề nghe thế thì cả kinh: “Cái gì cơ? Sao lại hỏi như thế?”

“Bởi ngài ấy không hề có ý định che giấu, vì nếu muốn che giấu, ngài ấy sẽ không lấy danh nghĩa Thái tử mà gửi thư cho ta.” Biểu cảm của Vương Cẩm Ý trông hết sức nghiêm túc: “Ngài ấy muốn ta biết khó mà lui.”

Nàng mở to hai mắt, còn có ý đồ đó nữa sao?

Nàng lắc đầu muốn chối, nhưng rồi lại không biết phải đáp lại như thế nào.

Nàng rất sợ bị người khác biết được mối quan hệ giữa mình và Thái tử. Nàng vẫn cảm thấy, hai người giống như là đang “lén lút” vậy, sẽ không có ai nhận ra đâu.

Nhưng mà, khi đối mặt với câu hỏi này từ Vương Cẩm Ý, nàng không có cách nào có thể nói dối vài câu lấy lệ được.

Cuối cùng, nàng hơi cúi đầu xuống và nói: “Vương công tử, chúng ta không thể tiếp tục xem mắt với nhau được nữa, xin lỗi.”

Vương Cẩm Ý nhìn nàng chăm chú: “Cô nương ngưỡng mộ Thái tử điện hạ sao?”

Hắn ta cũng không hề cho rằng, là Khúc gia cô nương thì không thể ái mộ Thái tử. Vì trong cả cái thành Thượng Kinh, có không biết bao nhiêu là nữ tử thầm mến mộ hắn, như vàng trắng sáng được vô vàn ngôi sao vây quanh, mãi không bao giờ thiếu.

“Ta không biết nữa.” Khúc Ngưng Hê không muốn nói chi tiết lý do tại sao nàng và Bùi Ứng Tiêu sao lại dính dáng đến nhau, vì chỉ nói vài ba câu thôi thì sẽ không thể giải thích rõ ra được.

“Thái tử tài đức vẹn toàn, mỗi cũng kính trọng ngưỡng mộ ngài ấy.” Vương Cẩm Ý nói: “Chẳng qua là, hai người không hợp.”

Đúng vậy, nàng cũng biết là họ không hợp mà.

Khúc Ngưng Hê tự châm thêm trà và nói: “Vương công tử, sắp vào thu rồi, tiểu nữ xin chúc công tử được đề tên bảng vàng, đạt được thủ khoa, từ nay về sau hôn nhân thuận lợi, cử án tề mi [*].”

[*] **Cử án tề mi**: vợ chồng tôn trọng nhau.

“Vương mỗ chỉ muốn cử án tề mi cùng Khúc cô nương...” Không ngờ là Vương Cẩm Ý lại “phối hợp” với nàng, hắn ta giơ chén trà lên và nói: “Dù có là Thái tử điện hạ đi chăng nữa, thì chuyện ta đã quyết, ta sẽ không dễ dàng nhượng bộ.”

Hả? Câu này có nghĩa là sao?

Vương Cẩm Ý không giải thích gì nhiều mà chỉ xụ mặt đứng dậy, hất cằm nói với nàng: “Đợi ta thi xong rồi lại nói tiếp.”

Hắn ta đứng dậy khỏi chỗ ngồi, bỏ lại tiểu nương tử mà chính mình hẹn gặp ở lại mà đi trước một bước.

Còn bỏ lại một câu không dễ dàng nhượng bộ như thế nữa chứ... Nghe thì thấy có phần hơi cố chấp ngang bướng, thậm chí là còn không chịu nghe câu trả lời từ Khúc Ngưng Hề nữa.

Sao lại thế này?

Khúc Ngưng Hề vừa không hiểu, vừa nhức đầu.

Không ai có thể nói về những chuyện này cùng nàng được, nàng chỉ có thể nói đôi ba câu với Ánh Sở, chuyện này bắt đầu rẽ sang hướng bất thường rồi, nàng có hơi bất an.

Ánh Sở nghe thấy, cũng cho rằng Vương Cẩm Ý không có ý định từ bỏ.

Nàng ấy bèn gãi gãi cằm và nói: “Mới lần đầu gặp tiểu thư mà Vương công tử đã nói ra mấy câu đó... Điều ấy không chỉ cho thấy hắn ta là một người tự tin đến tự cao, mà còn thể hiện rằng hắn ta là một người tỉnh táo, biết rõ mình muốn gì, hắn ta đã muốn gì thì sẽ nỗ lực giành lấy cho bằng được.”

Hắn ta đã nói là “cưới thê tử phải cưới thê hiền”, dù cho đối phương có dung nhan xinh đẹp đi chăng nữa thì hắn ta cũng có thể buông lời chối từ.

Người có chính kiến như thế, chỉ e là, sau khi thay đổi quyết định, họ sẽ khó mà chấp nhận nhượng bộ.

Ánh Sở hơi lắc đầu: “Chưa chắc là chủ tử đã để mặc cho hắn ta muốn làm gì thì làm đâu ạ.”

Dám cướp người với điện hạ cơ à?

“Thôi, về đi thôi.” Khúc Ngưng Hề khẽ nói một câu như thế này: “Còn sống cũng đã chẳng dễ dàng gì rồi.”

Về những việc khác thì đừng nên nghĩ quá nhiều.

Ngày ngày, nàng chỉ muốn mình có thể bình an mà sống mà thôi.

...

Hằng năm, ngày giỗ của Lục gia được gom về làm cùng một ngày, được lập đàn cúng lễ ở chùa Bạch Mã, làm đến bảy ngày đêm.

Hai đời phụ tử chết mất mấy người, thương vong trong chiến tranh năm đó quá mức nặng nề, song, cũng đánh đến nỗi khiến nước địch phải cúi đầu xưng thần.

Thế nên mới có được cảnh thái bình hôm nay của triều Đại Hoàn.

Trừ bộ hạ và các đại thần cùng đi dâng hương ra, dân thường đi tưởng niệm tự phát cũng không hề ít.

Trước chùa Bạch Mã, xe ngựa nô nức, náo nhiệt không khác gì ngày lễ.

Khúc Ngưng Hề đi cùng với Khúc Viên Thành. Những năm trước nàng không đến đây.

Dù sao thì sự bất hạnh ấy của Lục gia cũng đã trôi qua nhiều năm rồi, mọi người có hết lòng cỡ nào thì người ta cũng không thể thấy được, chẳng thà mỗi nhà cứ cử một người đến bày tỏ “tám lòng thành” thôi, thế thì cũng đã đủ rồi.

Năm nay, Hoàng hậu phô trương vô cùng, có lẽ là vì bà ta muốn phần nào “vớt vát” lại danh tiếng của chính mình.

Tạm thời Minh Họa không được phép xuất cung, tất cả mọi yến tiệc đều bị từ chối, phải chờ cho đến khi “trận phong ba” này qua đi.

Theo thời gian, sự hào hứng của dân chúng khi bàn tán về Công chúa và Mông Thế tử cũng đã giảm dần.

Sau khi rơi xuống nước và được cứu, hai người cú thể thôi, không hứa hôn gì cả, nên người ngoài có nói nhiều cớ nào cũng vô ích.

Vào chùa Bạch Mã, hai cha con Khúc thị đi dâng hương theo mọi người.

Khúc Ngưng Hề trông thấy Lục Diễm Hoa. Nàng ấy mặc một bộ váy trắng, ngồi trên bồ đoàn, sắc mặt lạnh nhạt.

Còn có cả mấy người con dòng thứ của Lục gia nữa, nhưng họ và nàng ấy trông hết sức xa lạ.

Chương 31: Cứ Vậy (2)

DTV-EBOOK

Dâng hương xong, bọn họ được dẫn vào trong phòng trà.

Khúc Viên Thành muốn về sớm một chút, nhưng mới đến mà đã về ngay cũng không hay nên chỉ đành nhẫn nại ngồi xuống.

Không có ai để ý đến bọn họ, Khúc Ngưng Hề không nhận được mà hỏi: “Cha, năm đó, quan hệ giữa cô mẫu và Lục gia là thế nào vậy ạ?”

“Còn có thể thế nào được nữa? Dĩ nhiên là không qua lại với nhau rồi.” Khúc Viên Thành “hừ” một tiếng rồi nói: “Người Lục gia mắt cao hơn đầu, họ nào có xem cô mẫu con ra gì.”

Cho rằng nữ nhi Khúc gia “lấy sắc hầu người”. Nào ngờ, sau cùng, người ngồi lên ngôi Hậu lại là người Khúc gia, mà về sau còn có khả năng trở thành Thái hậu nữa.

Khúc Viên Thành nghĩ đến đây thì bắt đầu hơi đặc ý.

Khúc Ngưng Hề không quan tâm đến suy nghĩ đó của ông ta, vì bây giờ nàng đang nghĩ ngợi vài điều.

Không qua lại với nhau còn tốt hơn là “thâm cừ đại hận”.

Chỉ cần cô mẫu không làm gì quá đáng, thì cũng không đến mức không thể hoà giải được.

Sau khi dùng một chén trà, Khúc Ngưng Hề dẫn Ánh Sở đi đến ngọn núi nằm ở phía sau chùa Bạch Mã để dạo quanh một vòng.

Từ đằng xa, các nàng đã trông thấy Minh Ân. Lục gia là nhà ngoại của Thái tử, nên dĩ nhiên là Đông Cung sẽ đến giúp rồi.

Còn có cả Đinh Tuyết Quỳnh nữa, nàng ấy thấy Khúc Ngưng Hề là đi đến chỗ nàng ngay lập tức.

“Văn Du mới đi ra từ phòng trà à?” Nàng ấy cười cười mà nhìn ra phía sau lưng Khúc Ngưng Hề.

Khúc Ngưng Hề gật đầu một cái rồi đáp: “Đang định đi vòng vòng xung quanh một lát, hay là hai chúng ta đi cùng nhau đi.”

Đinh Tuyết Quỳnh lắc đầu từ chối. Tay phải của nàng ấy cầm một cây quạt tròn, tay trái cầm khăn gắm: “Tuy nói là vào thu rồi, nhưng trời vẫn nóng như mùa hè vậy đấy. Ta muốn vào trong phòng ngồi thôi.”

Nói rồi, nàng ấy nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới, sau đó đột nhiên nói: “Ai cũng bảo mỹ nhân “băng cơ ngọc cốt”, mắt mẽ không đổ một giọt mồ hôi nào, hôm nay nhìn thấy Văn Du ta mới thấy, quả đúng là như vậy đấy!”

“Làm gì có ai mà không chảy mồ hôi đâu?” Khúc Ngưng Hề không nhin được mà bật cười.

Đinh Tuyết Quỳnh cũng bật cười theo, nàng ấy nói: “Người không lạnh nhạt với ta là tốt quá rồi.”

Nàng ấy cũng sợ Tứ tử sẽ làm ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa bọn họ. Thật may mắn thay, mẹ nàng ấy đã quyết định là tạm thời sẽ đưa Tứ tử đi.

Khúc Ngưng Hề biết nàng ấy đang nói đến chuyện gì, song, nàng không muốn nói đến những chuyện không vui kia nên chỉ đành đuổi nàng ấy vào phòng trà hóng mát: “Vào đi, bên trong có chậu băng đó.”

Đinh Tuyết Quỳnh chưa vội đi, nói là muốn hẹn nàng và Khúc Thiên Nhân cùng đi dạo vào đêm Trung thu: “Người đó, phải dành thời gian trống rỗng ra đây, đừng để người khác hẹn đi mất nhé.”

Tính toán một chút thì mới thấy, quả đúng là Tết Trung thu không còn xa lắm, vừa hay diễn ra ngay sau kỳ yết bảng đầu thu.

Nếu không phải là vì kiêng dè Bùi Ứng Tiêu, có lẽ là hôm đó nàng sẽ đi “hẹn hò” với Vương Cẩm Ý, nhưng còn bây giờ thì...

“Không ai hẹn ta đâu. Phải nói là người đừng để người khác hẹn đi mới đúng đấy.” Khúc Ngưng Hề nói: “Chẳng phải là Đại Trưởng Công chúa muốn sắp xếp cho người đi xem mắt à?”

Động tác phe phẩy quạt của Đinh Tuyết Quỳnh hơi khựng lại: “... Cái này thì hơi khó nói.”

Nàng ấy đã đến tuổi xem mắt rồi, nhưng trước nàng ấy thì vẫn còn có một Tứ tử tử mười chín tuổi đợi gả trong khuê phòng kia kìa.

Nếu chẳng trong dịp Tết Trung thu này người nhà lại gọi nàng ta về “đoàn viên”, thì có khi, nàng ấy đừng hòng nghĩ đến chuyện xem mắt gì nữa.

Đinh Tuyết Quỳnh len lén mím môi, không nói rõ ngọn ngành, chỉ tạm biệt Khúc Ngưng Hề mà thôi.

Sau khi nàng ấy đi, Ánh Sở ở bên cạnh khẽ nói: “Tiểu thư đừng vội đồng ý, lỡ chẳng may hôm đó chủ tử hẹn người thì sao?”

“Ngài ấy ấy à?” Khúc Ngưng Hề mím môi: “Trong cung có gia yến, sao ngài ấy có thể chối được?”

Hơn nữa, nàng cũng không muốn hẹn với Thái tử đâu...

Chủ tớ hai người một trước một sau đi dạo hơn nửa vòng ngọn núi sau chùa Bạch Mã.

Một phần rất lớn là vì nắng to, nên đa số mọi người đều trốn đi hóng mát, bởi vậy mà hai người không đụng phải nhiều người, cũng khá yên tĩnh.

Khúc Ngưng Hề đi ngắm cây phong nổi tiếng ở chùa Bạch Mã. Cây cổ thụ trăm năm, thân cây to tròn, xanh um tươi tốt.

Bây giờ chưa đến mùa mưa nên lá cây chưa đổi sang màu cam, mà vẫn giữ nguyên màu sắc đặc trưng được pha lẫn giữa xanh và vàng.

Sau khi ngắm cây phong lớn, nàng bước lên bậc thang, chuyển hướng sang cây long não bên cạnh.

Từ xa là đã có thể thấy có hai người đang đứng dưới tàng cây.

Thị lực của Ánh Sở rất tốt, nàng ấy nói: “Là Nhã Bình Quận chúa và Lục cô nương.”

Không có thị nữ đi theo hai người họ, chỉ có điều, trong ấn tượng của nàng, hình như là Lục cô nương không thường dẫn theo nha hoàn ra ngoài.

Khúc Ngưng Hề đi lên phía trước, mới bước được mấy bước mà nàng đã nghe thấy giọng điệu không mấy thân thiện hay nể nang ai của Nhã Bình.

“Lời của bốn Quận chúa nói khó hiểu lắm à? Người hãy mau tìm một người mà gả đi đi, đừng có mà mơ tưởng đến thứ mà người không nên mơ tưởng nữa!”

Cái “thứ” “không nên mơ tưởng” mà Nhã Bình nói ấy à, dĩ nhiên là Thái tử rồi chứ còn là thứ gì nữa? Nàng ta “nhe nanh múa vuốt”, nói: “Cố mà đảm đương cái danh “biểu muội” của người cho tốt vào!”

Trước kia Khúc Ngưng Hề từng nghe Đinh Tuyết Quỳnh nhắc đến việc, vị Quận chúa này rất hay nhắm vào Lục Diễm Hoa và Trịnh Tư Quân. Bây giờ gặp rồi mới thấy, xem ra là có chuyện như vậy thật.

Hai người kia là hai “ứng cử viên” sáng giá nhất cho vị trí Thái tử phi.

Nhưng Nhã Bình không còn cơ hội gì mới phải chứ nhỉ? Vậy mà chẳng biết tại sao nàng ta vẫn không chịu từ bỏ nữa.

Nếu như huynh trưởng của nàng ta đón Công chúa về làm dâu, thì nàng ta sẽ không thể gả cho Thái tử được.

Lục Diễm Hoa liếc mắt nhìn Nhã Bình, ánh mắt ấy không thể gọi là “thân thiện” được. Vì bẩm sinh đã có vóc dáng cao gầy, nên cho dù nàng ấy không nói một từ nào, thì cũng vẫn có thể dùng khí thế để “áp chế” nàng ta.

Có điều, Nhã Bình không phải là cô nương Thượng Kinh, nàng ta lớn lên ở Tây Bắc, chẳng lẽ nàng ta lại thuộc kiểu “ăn chay” à?

Hai tay nàng ta chống hông, trợn mắt chất vấn Lục Diễm Hoa: “Sao, không phục à?”

“Lục cô nương.”

Khúc Ngưng Hề cố tình lên tiếng, cắt ngang lời Nhã Bình Quận chúa.

Hai người đồng loạt nhìn lại. Một người thì có sắc mặt ôn hòa, người còn lại thì hất cằm.

Khúc Ngưng Hề nhìn Nhã Bình rồi cười nói: “Quận chúa, ta có lời muốn nói với Lục cô nương.”

“Người thì có gì để nói với nàng ta hả?” Con người đen nhánh của Nhã Bình nhìn chăm chăm vào nàng.

Thân thích của Nhị Hoàng tử và thân thích của Thái tử mà cũng có thể trở thành bạn cơ à?

Khúc Ngưng Hề không giải thích. Lục Diễm Hoa lạnh nhạt nói: “Quận chúa mà còn không đi thì ta sẽ đi nói với biểu huynh của ta đây.”

Thoáng cái, Nhã Bình đã cười nhạo nàng ấy: “Bổn Quận chúa cũng chẳng làm gì người cả, cần gì phải sợ cái loại tiểu nhân như người!”

“Quận chúa không ngại thì cứ thử mà xem, xem thử xem liệu biểu huynh tin ta hay là tin người.” Lục Diễm Hoa dùng gương mặt vô cảm mà nói.

Nhã Bình kinh ngạc: “Người uy hiếp ta đó à? Còn muốn vu hại ta ư?”

Nàng ta chưa làm gì cả!

Nhưng dĩ nhiên là Thái tử sẽ tin tưởng cái người họ Lục này rồi.

Nhã Bình trừng nàng ấy một cái rồi nổi giận dùng dùng bỏ đi.

Khúc Ngưng Hề đứng một bên quan sát. Vị Quận chúa này có tính tình thẳng thắn, hơi xốc nổi, nhìn qua thì thấy có vẻ khá tùy hứng, song, nàng ta lại khác hẳn Minh Họa.

Cái tùy hứng của Minh Họa là “tàn nhẫn” và “máu lạnh” từ trong xương tủy, nàng ta sẽ hành động một cách vô cùng cực đoan.

“Khúc cô nương cố ý giúp ta à?”

Lục Diễm Hoa nhìn nàng một cái, sau đó nhấc váy ngồi xuống đất một cách vô cùng tự nhiên.

Dưới bóng cây, nữ tử mặc váy trắng có vóc người gầy, mảnh mai, không câu nệ tiểu tiết, tư thế ngồi tùy ý, nhìn là thấy nàng ấy là kiểu người rất thoải mái, phóng khoáng.

Khúc Ngưng Hề đã biết lý do vì sao Lục cô nương lại khiến người khác phải “buông lỏng cảnh giác” mỗi khi ở bên cạnh nàng ấy rồi. Bởi vì nàng ấy không thèm để ý xem người ngoài sẽ cảm thấy thế nào, mà bản thân nàng ấy cũng chẳng thèm nhìn người ngoài lấy một cái nào.

“Cũng không tính là giúp người.” Khúc Ngưng Hề cũng ngồi xuống, nàng khẽ ho một tiếng rồi hỏi: “Ta muốn tặng quà cho Thái tử điện hạ... không biết là Lục cô nương có gì chỉ giáo?”

Nàng đang cố ý hỏi như thế. Ngay trước mặt “ứng cử viên” có thể trở thành Thái tử phi mà hỏi chuyện như thế này, liệu đối phương có để ý hay không?

Lục Diễm Hoa sẽ làm gì đây? Sẽ chen tay vào để nàng phải rời đi sao?

Nếu như phải chọn, Khúc Ngưng Hề vẫn không muốn đến Đông Cung.

Nếu như sau này nàng phải “chôn thân” trong hậu cung, thì bao nhiêu là của hồi môn kia cũng chẳng còn chỗ nào để dùng cho hết nữa. Thậm chí là, có thể nàng sẽ gặp phải loại người cố chấp không chịu buông tha cho nàng, loại người soi mói bởi

móc, hoặc cũng có thể là loại người suốt ngày chỉ biết hăm hại nàng nữa... Thế thì nàng biết phải làm sao đây? Có khi nàng sẽ mất mạng dễ như chơi.

Nếu như Lục Diễm Hoa không ngại, thế thì... nàng sẽ thử tham khảo ý kiến của đối phương một chút, sau đó lại đi chuẩn bị chút quà cảm tạ cho Bùi Ứng Tiêu.

Đi được bước nào thì hay bước ấy.

“Khúc cô nương không che giấu gì khi ở trước mặt ta à?” Lục Diễm Hoa ôm đầu gối, đầu chạm vào đầu gối, nghiêng đầu sang nhìn nàng.

“Không, không phải là người biết sao...” Khúc Ngưng Hề nhéo nhéo đầu ngón tay út, nàng chờ đợi câu kế tiếp của nàng ấy.

Nếu như Lục Diễm Hoa bằng lòng giúp nàng để Thái tử có thể bỏ đi cái suy nghĩ kia, thì có khi, hai người các nàng có thể “cùng thắng” không chừng?

Trông Lục Diễm Hoa giống như là chẳng hề để tâm gì đến chuyện này, nhưng nàng ấy lại không nói cho nàng biết nên chuẩn bị gì thì thích hợp.

Lục Diễm Hoa nhẹ giọng nói: “Hôm nay tâm trạng của ta không tốt.”

Khúc Ngưng Hề hoàn hồn lại, bắt đầu thầm trách mình hồ đồ, sao lại phải chọn ngày hôm nay kia chứ? Nàng cảm thấy bản thân thật là quá đáng...

Lục Diễm Hoa cúi mặt xuống. Khúc Ngưng Hề thấy thế thì càng áy náy hơn: “Lục cô nương, ta xin lỗi.”

Lục Diễm Hoa không lên tiếng đáp lời nàng.

Khúc Ngưng Hề cau mày, đặt tay mình lên mu bàn tay của nàng ấy: “Lục cô nương, ta thật lòng xin lỗi...”

“Có kẹo không?” Lục Diễm Hoa hỏi nàng.

Khúc Ngưng Hề sờ bên hông, lắc đầu tiếc nuối: “Không có.”

“Chỗ cô có.”

Một giọng nói trong trẻo bất thành linh chen vào.

Khúc Ngưng Hề kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện Bùi Ứng Tiêu tươi cười xuất hiện từ phía đằng sau họ.

“Đánh úp”...

“Điện hạ?”

Sao hắn lại ở đây? Sao lúc hắn đi tới đây lại không có tiếng động nào?

Lục Diễm Hoa cũng ngẩng đầu lên theo, nàng ấy chào hắn với giọng điệu uể oải: “Biểu huynh.”

Khúc Ngưng Hề nghĩ thầm, nàng đã nói năng quá đáng với Lục cô nương, khiến cho nàng ấy sa sút tinh thần, điện hạ sẽ không vì thế mà trách phạt nàng chứ...

Một cái chớp mắt tiếp theo, nàng bị Bùi Ứng Tiêu kéo dậy.

Hắn căn dặn Minh Ân ở phía sau lưng: “Cho biểu tiểu thư một viên kẹo, đừng cho nhiều.”

Có thể là nơi này sẽ có người qua lại, Bùi Ứng Tiêu thả lỏng tay, ra hiệu cho Khúc Ngưng Hề đi theo mình.

Người sau chân chừ không di chuyển... Hắn chỉ dẫn theo một mình nàng thôi à?

Lẽ nào Thái tử và Lục gia không có ý định “đã thân nay lại càng thêm thân” à?

Nếu thế, khả năng cao vị trí Thái tử phi sẽ thuộc về Trịnh Tư Quân.

Nếu là Trịnh cô nương, vậy thì chiêu dò xét này sẽ trở nên vô dụng.

Dù Khúc Ngưng Hê và nàng ấy chưa từng qua lại, nhưng nàng cũng biết tính tình nàng ấy lương thiện, ngay thẳng, thật sự là không có khả năng xảy ra mấy chuyện như là “ra tay” “cắt đứt” mấy “mối đào hoa” của Thái tử.

Bùi Ứng Tiêu liếc mắt nhìn ra phía sau một cái: “Lại đây.”

Khúc Ngưng Hê không thể tiếp tục chần chừ nữa, nàng chỉ đành “nhắm mắt nhắm mũi” mà đuổi theo hắn.

Hai người vào một gian phòng trà, ngoài cửa có Minh Ân và Ánh Sở canh giữ.

Cửa được đóng lại, hai người lại “cô nam quả nữ” nữa.

Khúc Ngưng Hê hơi căng thẳng, nàng cách xa hắn tầm ba bước dài, nàng hỏi hắn: “Điện hạ có gì dặn dò?”

“Không có dặn dò gì.” Bùi Ứng Tiêu xoay người lại nhìn nàng: “Tiểu Văn Du và biểu muội của cô trò chuyện với nhau trông vui vẻ quá nhỉ?”

Trò chuyện như thế mà cũng có thể xem là vui vẻ cơ á? Tuy nghĩ thế, nhưng Khúc Ngưng Hê vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Tâm trạng Lục cô nương không tốt, thần nữ chỉ an ủi nàng ấy thôi.”

“An ủi à?” Bùi Ứng Tiêu cười, hắn khom người xuống sát lại gần nàng, mũi ngọc thẳng tắp suýt “đâm” phải nàng: “Tâm

trạng của cô cũng không tốt, cô mới là người cần được nàng an ủi hơn.”

Tim Khúc Ngưng Hề nhảy dựng lên, nàng kìm nén nỗi sợ đang thôi thúc nàng lùi về sau, lắp bắp nói: “Xin... xin điện hạ hãy yên lòng...”

Bùi Ứng Tiêu không nói năng gì, hắn chỉ nhìn nàng chăm chú bằng đôi mắt đen hẹp dài kia.

Giống như là một lời thúc giục trong im lặng, Khúc Ngưng Hề không dám nhìn thẳng vào, sợ rằng bản thân mình sẽ hoảng loạn bởi nốt ruồi dưới mắt hắn.

Không gian trong phòng yên tĩnh quá mức, yên tĩnh đến nỗi tiếng tim đập cũng được phóng đại lên.

Da đầu Khúc Ngưng Hề tê dại... Nàng phải bày tỏ được gì đó.

Nàng... đành “đánh bạo” mà chìa bàn tay nhỏ bé ra, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của đối phương.

Sau khi chạm vào như thế thì nàng mới phát hiện ra rằng, đốt ngón tay nhìn sơ qua cứ ngỡ là thon dài ấy, thật ra lại to hơn ngón tay nàng rất nhiều. Có điều, vì bàn tay của hắn quá lớn nên không thấy chúng ngắn một chút nào.

Bùi Ứng Tiêu rũ mi: “Chỉ thế thôi?”

“...” Khúc Ngưng Hề nhìn gương mặt tuấn tú sát ngay trước mắt mình, lòng bàn tay nàng đổ mồ hôi. Hắn còn muốn thế nào nữa đây?

Bùi Ứng Tiêu nhếch môi, khẽ cười nói: “Tiểu Văn Du, cô còn tham lam hơn trong suy nghĩ của nàng nhiều đấy.”

Chương 32: Sao Hấn Phải Thừa Nhận? (1)

DTV-EBOOK

Ý hấn là sao? Không thỏa mãn với cái này à?

Khúc Ngưng Hề cũng nhanh chóng hiểu ra, sau đó nàng đưa tay khác lên và che kín miệng mình ngay.

Nàng lắc lắc cái đầu nhỏ, nói mà không được tự nhiên cho lắm: “Cái này không được. Chúng ta làm như vậy thì không đúng cho lắm...”

Lén lút “trao nhận” là đã khác người lắm rồi, sao có thể thân mật đến thế cho được chứ?

“Cô cũng không cần kiêu an ủi này...” Bùi Ứng Tiêu bật cười khi thấy nàng nhanh tay như thế, hấn nói tiếp: “Tâm trạng không tốt là lừa nàng đó.”

“Hả?” Hấn lại gạt nàng nữa rồi.

Sự “oán trách” như có như không ánh lên trong đôi mắt nàng, nhưng chỉ trong thoáng chốc mà thôi.

“Có một vài thứ... cả ngày lẫn đêm đều tồn tại, không phải là chỉ xuất hiện ở mỗi khoảng thời gian này thôi đâu.” Giọng hấn nhẹ nhàng: “Không cần thiết phải khiến cho tâm trạng hôm nay không tốt.”

Khúc Ngưng Hề chớp chớp mắt mấy cái, nàng nghe nhưng lại không hiểu.

Nàng cứ có cảm giác... hình như là hấn đang có ý muốn ám chỉ gì đó.

Nếu như hần đang nói đến nỗi đau của Lục gia, thì đúng thật là không lúc nào là không tồn tại cả. Nhưng, là người thân, lẽ nào trong mấy ngày không cần phải tưởng niệm, họ sẽ hết đau à?

Có lẽ là vì đã trôi qua quá nhiều năm, lòng họ cũng đã chết lặng rồi. Mà hôm nay cũng chỉ là lễ cúng thuần túy mà thôi.

Khúc Ngưng Hề không muốn tỏ ra quá tò mò, nhưng khi nhìn thấy Bùi Ứng Tiêu trước mặt mình như thế này, nàng lại khó lòng mà không cảm thấy tò mò.

Phải đến bao giờ thì hần mới có thể gỡ bỏ lớp mặt nạ đầy giả tạo đó nhỉ?

“Thật ra thì...” Nàng bỏ bàn tay đang che miệng ra và nói: “Ban nầy thần nữ hỏi thăm Lục cô nương xem điện hạ thích cái gì, vì thần nữ muốn chuẩn bị quà cảm ơn cho ngài.”

“Quà cảm ơn à?” Bùi Ứng Tiêu giơ tay véo mặt nàng, “Tiểu Văn Du có lòng, cô rất vui mừng. Chỉ là, đừng nên nói trước mặt chính chủ như thế, sao nàng lại không giấu đi vậy hửm?”

Khúc Ngưng Hề nghĩ thấy cũng phải. Nếu làm như thế này thì đến khi chính chủ nhận được quà thật, họ sẽ không còn cảm giác bất ngờ vì được nhận quà nữa.

“Là do thần nữ chưa cân nhắc kỹ lưỡng, điện hạ hãy quên đi...”

“Hai lỗ tai cô đều nghe thấy hết rồi, sao có thể quên đi được đây?” Bùi Ứng Tiêu quyết định nói lại yêu cầu: “Không cần lo chuyện quà cáp, cô sẽ không nhận đâu.”

Nghe có vẻ như là... hần sẽ trả lại quà cảm ơn cho nàng à?

Nàng đã cẩn thận từng li từng tí như thế rồi mà “tấm lòng thành” vẫn chưa đủ nữa à?

“Còn nữa...” Bùi Ứng Tiêu giữ lấy vòng eo thon nhỏ của nàng.
Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Khúc Ngưng Hề không ngờ là hắn sẽ làm như thế, nên nàng ngã thẳng vào trong lòng hắn, không thể nhúc nhích được nữa.

Nàng bị giữ lại, vòng eo mềm mại uyển chuyển bị hắn giữ trong tay. Bùi Ứng Tiêu lại cúi đầu, cười như không cười mà nói: “Tiểu Văn Du đã nói vấn đề này với biểu muội của cô, nàng đang định làm cái gì đây?”

Tim Khúc Ngưng Hề giật thót: “Cái gì cơ?”

Ngón tay ấm áp của Bùi Ứng Tiêu mơn trớn cánh môi nàng, dịu dàng nói: “Thật là đáng tiếc quá, biểu muội chẳng có lòng với cô đâu.”

Bởi thế nên tính toán của nàng là vô ích rồi.

Vẻ mặt Khúc Ngưng Hề cứng đờ, nàng nghiêng đầu tránh ngón tay của hắn, chỉ muốn giấu mặt đi: “Điện hạ không cần nói cho thần nữ chuyện này...”

Xong rồi, hắn biết rồi... hắn đã nhìn thấu rồi sao?

Theo lý mà nói, sau khi biết rõ rằng mình sẽ trở thành thiếp trong Đông Cung, thì nàng không nên cố ý tiếp cận “ứng cử viên” của vị trí Thái tử phi như vậy, có thể xem đó như là hành vi khiêu khích chính thất.

Hoặc là ngu xuẩn không biết nặng nhẹ, hoặc là cố ý đến thăm dò.

Nàng đã “manh động” quá rồi sao?

Khúc Ngưng hể rất sợ. Bùi Ứng Tiêu quá sức thông minh, lại còn rất nhạy bén, nàng hoàn toàn không thể đoán được hắn đang nghĩ như thế nào về nàng.

Rốt cuộc là hắn đã nhìn thấu được bao nhiêu? Hắn đã nghĩ gì trong khi đụng chạm nàng, ôm ấp nàng?

Là hắn đang “đùa giỡn” nàng à?

Chắc chắn là trong mắt hắn, nàng trông rất ngu ngốc.

Ngu ngốc một chút cũng không sao hết, đừng giết nàng là được rồi hu hu hu...

Khúc Ngưng Hể khẽ run, sau đó nàng trở tay ôm lấy vòng eo gầy săn chắc của Bùi Ứng Tiêu, nhỏ giọng nói: “Điện hạ, chắc chắn là Văn Du sẽ nghiêm túc chọn quà...”

Hắn cười khẽ bên tai nàng: “Ừ, cô chờ nàng.”

...

Sau khi trở về từ chùa Bạch Mã, quả thật là Khúc Ngưng Hể đã “khổ tâm” vì nghĩ suy quá nhiều, nàng muốn chọn cho bằng được một món quà, mà món quà này phải thể hiện được “tấm lòng thành” của nàng.

Lúc Khúc Thiên Nhân cầm thiếp đến tìm nàng, nàng chợt nghĩ đến việc tặng thư họa cho Thái tử.

Rồi sau đó, Khúc Doãn Thiệu lại quán lấy nàng, muốn đòi lại con dao găm nhỏ, thế là nàng lại liên tưởng đến vũ khí. Tặng một thanh bội kiếm có vẻ cũng không tồi.

Nhưng cuối cùng, những suy nghĩ này đều đã bị Khúc Ngưng Hể bác bỏ.

Thư họa quý giá nhưng không đủ hiếm có, chưa chắc là đã có thể khiến hân vui vẻ. Trông Bùi Ứng Tiêu không giống kiểu người sẽ yêu thích những thứ này cho lắm.

Còn về phần bội kiếm, nàng không có khả năng tìm về, phải đi đâu thì mới có thể tìm ra được một thanh kiếm tốt đây?

Thái tử đối xử ôn hoà nhã nhặn với người khác, nên cũng không thích hợp mang theo bội kiếm.

Ánh Sở thấy nàng hoang mang, nàng ấy không nhin được mà cười nói: “Tiểu thư, túi thơm do chính tay cô nương làm là có thành ý nhất đấy.”

Không phải là trưởng bối chí thân thì sẽ không thể nhận được đâu.

Khúc Ngưng Hề nghe thế thì nói: “Ta không giỏi nữ công, sợ là sẽ không làm được.”

“Điện hạ sẽ không ngại đâu. Trong cung đâu thiếu tú nương, những thứ tinh xảo đó thì hiếm lạ gì.”

Ánh Sở nói như thế, ngẫm thấy cũng hơi có lý.

Nếu nàng ra ngoài tiêu bạc để tìm đồ dệt, kiểu gì cũng sẽ thua kém tư khố của Thái tử, nếu vậy thì chẳng thà nàng tự “động tay” một chút thử xem sao?

Khúc Ngưng Hề ở lì trong Hôi Thanh Uyển, bắt đầu những ngày tháng chìm trong “nữ công”, cố gắng được hai hôm thì mới dần thấy được “quả ngọt”.

Mà bấy giờ, trong cung lại xảy ra chuyện. Nhị Hoàng tử đã gây họa rồi.

Một cung nữ nhỏ mang thai, bất cẩn chạm vào Thái hậu, khiến Thái hậu vô cùng tức giận.

Ban đầu còn tưởng rằng là do tên thị vệ nào đó gan to bằng trời, dám ướm loạn cung đình, nào ngờ, sau khi mấy ma ma thẩm vấn điều tra “thủ phạm”, kết quả cuối cùng mà bà ta nhận được lại chính là Nhị Hoàng tử!

Cung nữ nhỏ khóc sụt sùi không ngừng.

Trùng hợp thay, Hoàng đế đang dùng cơm với Thái hậu ở trong cung, chuyện đã bị “lộ tẩy” như thế kia, dù Thái hậu có muốn che giấu giúp đi chăng nữa thì cũng không có cách nào có thể che giấu được.

Huống chi, Thái hậu cũng không có ý định bỏ qua cho Bùi Tĩnh Lễ.

Đang trong giai đoạn bàn chuyện cưới xin với Trịnh gia, mà có vẻ thái độ của Trịnh gia cũng không nhiệt tình vui vẻ là bao. Đừng tưởng rằng bản thân mình là Hoàng tử hoàng tôn là có thể tùy tiện xin cưới, với cái tính cách như thế này, có nhà nào dám gả khuê nữ cho đâu?

Tuổi nhỏ chưa vợ mà đã có một “đứa con hoang”, chuyện này mà truyền ra thì chỉ khiến cho người ta nói ra nói vào, chỉ trở Hoàng gia dạy dỗ không khéo!

Thái hậu vẫn luôn cảm thấy là nên để cho Nhị Hoàng tử xuất cung xây phủ, thế thì hẳn ta mới có thể tự lập được, vậy mà Khúc Hoàng hậu lại nói không vội.

Bà ta sợ bề hạ phong cho con mình một chức Vương gia, rồi lại phân cho một nơi đất phong, thế thì có phải là tất cả đều sẽ chấm hết rồi không?

“Danh không chính ngôn không thuận” mà lại đi “tranh giành” với Thái tử. Huống hồ chi, có phủ đệ của mình rồi thì chỉ sẽ khiến cho tình phụ tử với thiên gia lạnh nhạt dần mà thôi.

Vẫn cứ nên ở trong tầm mắt của bà ta đi thôi, thế thì sẽ tiện hơn nhiều.

Nào ngờ, bây giờ hắn ta lại đi “dây dưa” với một cung nữ nhỏ nhoi. Toàn bộ nữ nhân trong cung đều thuộc về đế vương, Nhị Hoàng tử đã vượt quá giới hạn của mình rồi.

Mà vừa hay, cũng ngay thời điểm này, Vân Chiêu nghi được chẩn ra hỷ mạch.

Phụ tử hai người cùng có thêm con, việc này lại còn xảy ra cùng một lúc, ít nhiều gì cũng khiến cho người được gọi là “cha” cảm thấy khó xử.

Thiên Khánh Đế nổi giận, gọi Nhị Hoàng tử đến mắng cho một trận.

Hắn ta ngang ngược làm bậy làm bạ như vậy, nếu không dạy dỗ thì không được, không dạy dỗ được hắn ta thì ông ta biết để cái bản mặt già nua này của mình vào đâu đây?

Thiên Khánh Đế cho Thịnh Đức truyền khẩu dụ của ông ta ngay tại chỗ, ra một đạo thánh chỉ, lệnh cho Nhị Hoàng tử đi thủ Hoàng lăng một tháng.

Đi đến đó mà tự kiểm điểm, chuộc tội bản thân với tổ tông đi!

Lúc Khúc Ngưng Hề nghe được chuyện này, Nhị Hoàng tử đã lên đường xuất kinh rồi.

“Đêm hôm qua đã phải lên đường rồi...” Ánh Sở khẽ nói: “Bệ hạ nổi giận, không cho hắn ta nấn ná lâu. Hoàng hậu nương

nương cầu kiến cũng bị từ chối. Bệ hạ mắng bà ta không biết dạy nhi tử, thân là Hoàng hậu mà quản lý không chặt chẽ.”

Giọng điệu của Ánh Sở nghe như thể là đang xem kịch hay.

Lúc trước, Hoàng hậu nhặt được một lá thư tình, muốn dùng nó để làm “đòn bẩy”, nhân cơ hội đó mà “vấy bẩn” Thái tử.

Vừa hay là lần này nhi tử của bà ta cũng bị “lôi” xuống theo, là ai làm ô uế, làm loạn cung quy đây?

Khúc Ngưng Hê cũng nở nụ cười. Nàng thấy vui vì Nhị Hoàng tử phải rời kinh, điều này khiến áp lực của nàng với đi không ít.

Hắn ta còn không tự lo được cho mình nữa là, chắc là sẽ chẳng còn tâm tư đâu mà bày ra mấy thủ đoạn xấu xa với người ngoài nữa.

Bệ hạ và Hoàng hậu không biết dạy con. Người trước là không biết tính tình hai đứa con của mình. Mà người sau ấy à, tuy hiểu nhưng lại dung túng.

Tạm thời Nhị Hoàng tử không thể “bật lên” được nữa, chỉ còn lại một vị Minh Họa Công chúa thôi. Nàng ta thì vẫn còn đang ở trong giai đoạn tránh né “đầu sóng ngọn gió”, có thể nhờ thế mà trốn tránh mối hôn sự với Mông Dịch Hoài, song, cũng không thể không đề phòng chuyện bất trắc có thể xảy ra được.

Minh Họa đã biết chuyện Vương Cẩm Ý làm chứng cho nàng, liệu sau đó nàng ta có “đào sâu” vào để dò xét chuyện này hay không? Liệu nàng ta có biết chuyện Vương Cẩm Ý muốn thành thân với nàng hay chưa?

Khúc Ngưng Hê không thể biết, nàng chỉ có thể bảo A Thúc âm thầm để ý đến nàng ta, bên cạnh đó, nàng còn “mặt dày” nhờ cả Ánh Sở giúp mình nữa.

Vì không cảnh giác nên nàng từng bị Minh Hoạ “hãm hại” một lần, tuyệt đối là nàng sẽ không để chuyện này xảy ra lần thứ hai.

Cứ thế trôi qua mấy ngày. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Từ đầu đường cho đến cuối hẻm Thượng Kinh, không biết là bắt đầu từ đâu, mà đột nhiên truyền ra một câu chuyện hết sức “ly kỳ”.

Nói là Thái tử điện hạ mắc bệnh khó nói trong người, đã tìm vô số danh y, dùng không ít tiền để tìm kiếm cao thủ.

Loại bí mật chốn cung đình như thế này khiến người nói thì nói say sưa, người nghe thì thấy xôn xao. Chưa đầy mấy ngày mà câu chuyện này đã truyền đi khắp muôn nơi.

Nếu là người khác thì cũng đành thôi, nhưng không ngờ lại là đang nói về vị Thái tử gia tựa như thần tiên kia!

Thái tử điện hạ chi lan ngọc thụ, lãng nguyệt nhập hoài [*], nhìn đâu cũng không thấy dính bụi trần, hẳn khác mấy kẻ “phàm phu tục tử” ngoài kia nhiều.

[*] **Lãng nguyệt nhập hoài**: ý chỉ trẻ tuổi, ưu tú đi vào lòng người.

Cũng bởi thế mà lời đồn này mới càng “đáng tin” hơn!

Thế gian này, con người ăn ngũ cốc, mang thất tình lục dục, nào có ai sinh ra mà đã “đoạn tuyệt ái tình” đâu?

Chẳng lẽ hẳn có “nỗi khổ” khó nói gì đó thật à?

Huống chi, trời xanh còn cho hẳn dung nhan tuyệt mỹ, thân phận tôn quý đến nhường này, kiểu gì thì ông trời cũng phải lấy

đi cái gì đó thì mới công bằng cho những người khác, ví dụ như là “bản lĩnh nam nhi” chẳng hạn?

Rất khó để tìm ra “thủ phạm” lan truyền tin đồn này, hơn nữa, khó mà áp chế được sự hứng thú của mọi người trước vấn đề này. Bọn họ vừa khiếp sợ vừa tò mò, kèm theo đó là sự đồng cảm và cảm giác không cam tâm. Thế nên, căn bản là không có một ai có thể ngăn chặn được tốc độ truyền tin “dữ dội” này cả.

Dù ngoài mặt không có ai dám nói bừa về Thái tử gia, nhưng vì có người âm thầm “quạt gió thổi lửa”, nên đã có không ít người vì thế mà lo lắng không thôi.

Lẽ nào sẽ có ngày vị Thái tử điện hạ phong hoa tuyết đại này đi vào cửa Phật sao?

Tin đồn còn gây nên vài phản ứng trái chiều.

Có không ít người có học sùng kính Bùi Ứng Tiêu vì hắn biết khắc kỷ phục lễ [*], có học thức xuất chúng, đối đãi ôn hoà với mọi người, có thể nói, hắn chính là tấm gương cho học trò trên khắp thiên hạ.

[*] **Khắc kỷ phục lễ**: quên đi những ham muốn thói phàm tục để phụng sự lễ giáo.

Không ngờ người biết giữ mình như hắn lại bị kẻ khác “hắt nước bẩn”. Chỉ toàn là mấy lời nói bậy bạ không có căn cứ! Hạ nhục con người ta quá thể!

Người chưa thành thân phải biết giữ thân cho sạch sẽ, nếu không thì có khác gì đám con nhà giàu dốt nát kém cỏi kia đâu?

Người ta hay nói là “tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ”, nhưng đến cả bản thân mình mà mình cũng không “tu” được, thế thì nói gì đến những thứ khác?

Người có học đều rất tức giận, suýt chút nữa là đã đem chuyện này lên đài tranh luận với người khác một phen.

Tin đồn này không chỉ dừng lại trong giới trí giả, mà càng ngày càng có nhiều người quan tâm, càng lúc càng được truyền đi rộng rãi hơn.

Ngay đến cả Khúc Doãn Thiệu trong thư viện cũng biết. Đám tiểu tử không lớn không nhỏ bọn họ cũng đã đến tuổi tò mò với cái gọi là “bản lĩnh nam nhi”.

Lúc Khúc Ngưng Hề nghe nói đến chuyện này, thì nàng đã đoán ra “thủ phạm” đứng đằng sau ngay... chính là cô mẫu của nàng.

Chính tai nàng từng nghe thấy Hoàng hậu và Tú Tương bàn luận chuyện này. Có phải vì Nhị Hoàng tử bị bắt đi canh Hoàng lăng, nên cô mẫu nàng đã tức đến hộc máu rồi không?

Lòng Khúc Ngưng Hề rét lạnh. Không một ai có thể ngăn cản được quyết định của cô mẫu cả.

Bà ta cứ cố chấp chọc giận Bùi Ứng Tiêu như thế kia, chắc chắn là sẽ làm liên lụy đến rất nhiều người.

Lại qua thêm hai ngày nữa, lời đồn đãi ấy cứ rầm rộ lên mãi không ngừng.

Không thể không thừa nhận rằng, tuy chiêu này của Hoàng hậu rất nham hiểm nhưng lại rất hữu hiệu. Vì Thái tử không thể nào tự “tẩy trắng” cho mình được.

Đến cả bá quan văn võ cũng không thể “giả câm vờ điếc” được, ai nấy đều giận dữ, chỉ hận sao không thể bắt Ngự y đến chẩn mạch ngay cho Thái tử. Bởi chính cái hành động này đã là một sự xúc phạm rồi!

Các đại thần dứt khoát “tóm lấy” cơ hội này để mà khuyên can, khẩn cầu bệ hạ sớm ngày quyết định Thái tử phi, để Thái tử nhanh chóng thành gia lập thất.

Trước đây, chuyện này cũng đã từng được đề cập đến hai lần rồi. Thái tử đến tuổi, theo lý thì cũng nên thành gia, khai chi tán diệp cho Hoàng thất, lấy đó mà định lòng dân.

Nhưng đều bị bệ hạ bác bỏ, mà bản thân Bùi Ứng Tiêu cũng nói là không muốn thú thê quá sớm.

Thiên Khánh Đế chưa tới tuổi tứ tuần, trước mắt thì long thể vẫn tráng kiện, các thần tử chỉ đành ngậm miệng, không gấp gì một hai năm.

Có điều, bây giờ mọi chuyện đã thành ra như vậy rồi, nếu không “chặn miệng” của quần chúng thì sao mà kết thúc chuyện này được đây?

Bọn họ không những chỉ dâng sớ con lên, mà đến cả “ứng cử viên” cũng đã chọn xong luôn rồi... là Lục gia nữ và Trịnh gia nữ.

Thiên Khánh Đế nhìn vào chồng sớ con, lộ vẻ không vui ngay trên triều đường.

Nhị Hoàng tử vừa mới gây chuyện, bây giờ Thái tử lại mang về thêm một đống chuyện nữa. Hai huynh đệ này đang cố ý đẩy à? Trữ quân của cả một nước mà lại để tin đồn nhảm nhí như thế kia truyền ra ngoài sao!

Ông ta khiển trách Thái tử, cũng ra lệnh cho hần phải nhanh chóng giải quyết.

Chuyện Thái tử phi thì không thể quyết bừa, nếu không thì, không chừng Bùi Ứng Tiêu sẽ phải đối mặt với một trận “tai bay vạ gió” nữa.

Trên dưới Đông Cung, có ai không biết kẻ nào đã gây ra chuyện này đâu. Họ hận Khúc Hoàng hậu đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ mong sao Nhị Hoàng tử đừng bao giờ trở lại nữa, có thế thì mới tốt.

...

Vừa đảo mắt một cái mà đã đến Tết Trung thu, trong cung không mở tiệc, các đại thần có công được ở nhà đoàn viên, uống rượu ngắm trăng.

Hằng năm, ở hồ Xuân La đều có biểu diễn thuyền hoa, người người ca hát, xem pháo hoa trên mặt hồ, khung cảnh rất náo nhiệt.

Khúc Doãn Thiệu nằng nặc đòi đi chơi. Chu thị đồng ý cho cậu ta đi, sớm đã chọn ra được một chiếc thuyền hoa để có thể thưởng thức ở khoảng cách gần.

Cả nhà phủ An Vĩnh Hầu đều đi hết. Đến cả Diệp di nương cũng được “ân điển”, có thể cùng xuất phủ.

Trước khi lên thuyền, Khúc Ngưng Hề chọn ra ba cái đèn ở sạp đèn bên hồ, ba tỷ đệ muội bọn họ mỗi người xách một cái.

Khúc Doãn Thiệu thấy thế thì bĩu môi: “Trò trẻ con thôi! Tiểu gia đệ đây không còn chơi cái này lâu rồi rồi.”

“Thế thì trả đèn lồng lại cho Đại tỷ tỷ đi.” Khúc Thiên Nhân tỏ vẻ “không ưa” cậu ta.

“Đệ không trả...” Khúc Doãn Thiệu hất cằm lên, “hừ” một tiếng, sau đó nói: “Không cho tỷ hưởng lợi cầm hai cái đèn đâu nhé.”

Khúc Ngưng Hề không để ý đến chúng, nàng đã gặp được tên chạy vặt của Đinh Tuyết Quỳnh, đối phương chạy đến chào hỏi.

“Khúc cô nương, ban này Lục tiểu thư còn nhắc đến người đó. Thuyền của tiểu thư chúng ta ở bên kia.”

Hắn ta chỉ về một hướng.

Khúc Ngưng Hề nói: “Nói nàng ấy đến đây đi. Xem biểu diễn một lúc là đi được rồi.”

Nàng đã hẹn với Đinh Tuyết Quỳnh là sẽ xuống thuyền sớm một chút để đến nơi khác chơi đùa một chút.

Tên sai vặt gạt đầu rồi nhanh nhẹn xoay người lại, đi truyền lời cho Đinh Tuyết Quỳnh.

Cả nhà Hầu phủ lên thuyền hoa, thuyền chậm rãi lướt đến giữa hồ. Ở đây có không ít thuyền bè tương tự, đều được người muốn xem pháo hoa thuê. Mà tất cả chúng đều đang vây quanh một chiếc thuyền lớn lộ thiên nằm ở giữa hồ.

Những tiết mục được biểu diễn trong đêm Trung thu là cố định, nghệ sĩ trong gánh hát đã thuần thục, hồng phi thúy vũ, ai nấy đều không ngừng “thi triển” tài nghệ, pháo hoa bất ngờ được bắn lên trông lộng lẫy vô cùng.

Chương 33: Sao Hẳn Phải Thừa Nhận? (2)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề ngồi xuống ăn chút gì đó. Không bao lâu sau, Đinh Tuyết Quỳnh ngồi thuyền nhỏ đến tìm nàng.

Ban đầu đã nói là phải dẫn theo Khúc Thiên Nhân đi chơi cùng, vậy mà trước khi đi, Đinh Tuyết Quỳnh lại khoác tay nàng, nháy mắt không ngừng: “Không dẫn theo, hôm nay không dẫn theo.”

Khúc Ngưng Hề thấy biểu cảm quái lạ của nàng ấy bèn hỏi: “Sao thế?”

Đinh Tuyết Quỳnh cười hì hì: “Hôm nay đổi lại thành buổi họp mặt của các đại cô nương. Nhị muội của người thì không phải, lần khác tính sau đi.”

Buổi tụ họp của các đại cô nương có nghĩa là gì? Nghe bí mật thế.

Đinh Tuyết Quỳnh bất ngờ thay đổi. Khúc Ngưng Hề ngẫm nghĩ một lát, thế thì nàng không dẫn muội muội nàng theo vậy.

Hiếm khi thấy Diệp di nương ra ngoài chơi, để Khúc Thiên Nhân ở với bà ấy cũng không tệ.

Khúc Ngưng Hề không hỏi gì nhiều. Nàng nói với ma ma bên cạnh Chu thị một tiếng rồi cùng ngồi thuyền nhỏ và quay lại bờ với Đinh Tuyết Quỳnh.

Đường phố đã giăng đèn kết hoa, người đông phố nhộn nhịp, phải đi qua hai con phố thì mới đến được quán rượu mà Đinh Tuyết Quỳnh chọn, nằm ở phía đối diện và hơi chệch sang một bên so với Thất Lí Túy.

Đinh Tuyết Quỳnh nói, ban đầu nàng ấy muốn chọn Thất Lí Túy cơ, nhưng đã chậm một bước, bị người khác “nhanh tay” chiếm được trước rồi.

Thượng Kinh không thiếu người thích ra tay hào phóng. Mà vào một ngày lễ lớn như hôm nay, thì điều ấy càng dễ thấy hơn.

Khúc Ngưng Hề cũng không kén chọn. Nhả gian bên kia đường, phóng tầm mắt ra xa qua ô cửa sổ là có thể ngắm nhìn cảnh đêm đẹp đẽ ở bên ngoài, tầm nhìn cũng không tệ.

Đinh Tuyết Quỳnh chọn trái cây và rượu hoa sen, còn gọi thêm một chút thức ăn nữa, sau đó thì nàng ấy đuổi hết mấy người phục vụ trong phòng ra ngoài.

Khúc Ngưng Hề nghiêng đầu nhìn về phía nàng ấy và hỏi: “Sao lại cố tỏ ra bí ẩn thế kia?”

“Xì...” Đinh Tuyết Quỳnh nháy mắt, vỗ ngực một cái: “Không phải là do ta đây cố ra vẻ bí ẩn đâu nhé. Có cái hay muốn cho người xem đây!”

Chỉ thấy nàng ấy che che giấu giấu, mò ở đâu đó trên người rồi lấy ra một quyển sách nhỏ.

Sách nhỏ lắm, chỉ lớn hơn lòng bàn tay một chút thôi, được làm rất khéo, bìa sách còn được bọc lại bằng lụa trắng thêu hoa văn tinh tế.

“Đây là bảo bối gì thế?” Khúc Ngưng Hề nhìn. Quyển sách trông còn mới lắm, không giống cổ tịch quý giá cho lắm.

“Đảm bảo là người chưa từng thấy.” Đinh Tuyết Quỳnh ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Nữ tử lấy chồng rồi thì mới có thể xem nó.”

Vì nàng ấy giải thích như thế, nên càng khiến Khúc Ngưng Hề cảm thấy tò mò hơn, nàng vươn tay cầm lấy và mở nó ra để

“kiểm tra” ngay.

Quyển sách tuy nhỏ nhưng chữ viết bên trong rất rõ ràng, hình vẽ rõ nét, còn có đủ loại sắc màu nữa.

Hình hai người nhỏ đang “đánh nhau” bằng đủ mọi loại tư thế!

Lại còn không cùng giới tính nữa chứ!

Khúc Ngưng Hề trợn tròn hai mắt, thoáng cái, nàng nhìn về phía Đinh Tuyết Quỳnh. Nàng biết, đây chính là cái mà mọi người nói là “thú vui chốn khuê phòng”.

Trước kia chỉ hiểu một phần nào đó rất nhỏ thôi, nhưng sau khi xem cái sách tranh này rồi, nàng mới vỡ lẽ và hiểu ra.

Kể cả việc nam nữ khác nhau ở đâu nữa, chỉ liếc sơ qua là thấy ngay.

Chỉ cần liên tưởng một chút thôi, là trạng thái “ngắm hoa trong sương mù” đã bị “quét đi sạch sẽ” rồi.

“Có không ít nam tử xem mấy cái tranh bí mật này, vậy mà chẳng hiểu sao người ta cứ giấu mấy nữ tử chúng ta!” Đinh Tuyết Quỳnh nhướn mày: “Cũng may mà bây giờ chúng ta biết rồi.”

“...” Khúc Ngưng Hề giật thót, nàng có cảm giác món đồ này sẽ khiến mình “bỏ tay”, thế là nàng ném nó về lại mặt bàn ngay.

Ít nhiều gì thì Đinh Tuyết Quỳnh cũng cảm thấy hơi ngại.

Nhưng ở trước mặt tỷ muội thân thiết, nàng ấy vẫn quyết là phải “mặt dày” lên, muốn nghiên cứu cùng nhau.

“Người nói xem... bọn họ mang theo một cây như thế kia gậy trong người, mọi ngày còn giấu dưới y phục nữa, thế thì tại sao lại không bị ai phát hiện ra thế nhỉ?”

Không bị phát hiện ra luôn. Thật sự thì phải nói là họ đã che giấu quá tốt!

Khúc Ngưng Hề mấp máy cái miệng nhỏ, sau đó nói: “Có thể là do... họ đã buộc chúng lại rồi.”

Có lẽ là giống như nàng nịt ngực chẳng?

Có điều, dù nữ tử có che giấu thế nào thì cũng sẽ có đường cong, nhưng nam nhân lại giấu được chúng một cách vô cùng hoàn hảo.

Mới ở trang đầu thôi mà trong sách đã xuất hiện cây gậy giương cao được tô bằng mực đen, họ không thể giải thích được là nó xuất hiện ở chỗ nào trên cơ thể người nam. Mà hai người cũng không biết phải tìm hiểu sâu xa hơn kiểu gì nữa.

Đinh Tuyết Quỳnh bỗng nảy ra một ý tưởng: “Có khi nào có người không có thứ này không?”

“... Cũng có thể như vậy được à?”

Khúc Ngưng Hề không cần thầy dạy cũng hiểu, ngay lập tức liên tưởng đến câu chuyện “bệnh kín khó nói” mà đạo gần đây đang rất nổi tiếng kia.

Bệnh kín khó nói, không thể giao hợp, từ lúc nghe người ta bàn tán cho đến bây giờ, nàng vẫn không biết đó là bệnh gì, thế có phải là... hay không nhỉ?...

Ánh mắt nàng lại hướng về phía quyển sách, nàng nói: “Có lẽ là có cây gậy bị hư hỏng đấy.”

Đó chính là “bệnh khó nói”.

Có câu nói, thân thể, da dẻ và tóc tai từ cha mẹ. Muốn cắt bỏ tóc tai còn chẳng dễ dàng gì, huống chi là những thứ khác?

Hoàng hậu dùng cái này để công kích Thái tử, không thể không thừa nhận độ “thâm hiểm” của chiêu thức này được.

Mà, Bùi Ứng Tiêu phải hứng chịu sự ngờ vực đầy tính “riêng tư” như thế này, quả thật là đã khiến cho người người đồng cảm mà.

Khúc Ngưng Hề không nhịn được mà thở dài. E là lần này cô mẫu đã chọc giận Đông Cung thật rồi.

Nàng sẽ không đồng cảm với Hoàng hậu đâu. Tất cả đều là do bà ta tự lựa chọn đi trên con đường đối nghịch với hân, kết quả có thể nào thì cũng tự bà ta gánh chịu đi, bà ta không trách được người ngoài đâu.

Chẳng qua là, nàng chỉ lo cho Hầu phủ thôi. Hầu phủ “phất lên” nhờ Hoàng hậu, mà có lẽ, tương lai cũng sẽ “xuống dốc” vì Hoàng hậu thôi.

Nhân quả tuần hoàn ấy mà.

“Văn Du, bỗng nhiên ngươi lại nghĩ đi đâu thế?” Đinh Tuyết Quỳnh đang vầy vầy tay trước mắt nàng.

Khúc Ngưng Hề hoàn hồn lại, nàng nói: “Không có gì. Hay là thôi, đừng xem cái này nữa, dễ bị bàn tán lắm.”

“Ta tò mò thôi mà...” Đinh Tuyết Quỳnh nhăn mũi: “Ai bảo bọn họ giấu giếm ta, có ai ngờ là nó xấu như vậy đâu.”

Giọng điệu của nàng ấy nghe có vẻ thất vọng lắm.

Đang lảm bảm như thế, cửa nhà gian bỗng bị gõ ầm ầm, nha hoàn của Đinh Tuyết Quỳnh đẩy cửa vào.

Đinh Tuyết Quỳnh nhanh tay lẹ mắt, vội phủ tay áo lên “tập tranh bí mật” ấy.

Hai tay nàng ấy chống trên bàn, nàng ấy hỏi: “Sao thế?”

Nha hoàn khép cửa phòng lại, đi vào trong, khẽ cười và bẩm: “Lục cô nương, vị công tử mà Đại Trưởng Công chúa sắp xếp đã lên thuyền rồi. Đại Trưởng Công chúa gọi người về.”

“Cái gì?” Nàng ấy phải đi xem mắt với người khác á?

Khúc Ngưng Hề cười một tiếng: “Người đi đi, chúng ta hẹn ngày khác gặp lại.”

Đinh Tuyết Quỳnh quyết định đi xem thử một chút. Vì Tú tử nên nàng ấy vẫn chưa có dịp nào để lặng lẽ tiếp xúc với vị công tử kia.

Không thể bỏ qua cơ hội này được.

Có điều... món đồ dưới tay áo thì...

Một tay Đinh Tuyết Quỳnh kéo ống tay áo Khúc Ngưng Hề sang, nàng ấy đặt tay nàng lên trên chỗ quyển sách đó thay cho mình, nhỏ giọng nói với nàng rằng: “Ta không tiện mang theo, để tạm ở chỗ người nhé?”

Khúc Ngưng Hề hơi do dự, nhưng rồi, nàng vẫn gật đầu đồng ý: “Được.”

Dù sao thì nàng cũng sắp phải về thuyền rồi, cũng không gặp ai khác nữa.

Đinh Tuyết Quỳnh dẫn theo thị nữ của nàng ấy rời đi trước.

Khúc Ngưng Hề nhét quyển sách nhỏ vào trong túi tay áo, gọi Ánh Sở vào rồi cùng đi thưởng trà và ăn điểm tâm.

Trong một ngày náo nhiệt như thế này, người ta bỗng “thèm” có được một thoáng yên tĩnh.

Cảnh đêm trên lầu tuy đẹp, muôn nhà sáng đèn, song, cũng không tiện ở lâu.

Khúc Ngưng Hề ở thêm một lúc rồi rời đi cùng Ánh Sở, hòa vào trong tiếng cười nói vang vọng khắp phố phường kia.

Vừa bước ra khỏi quán rượu, vừa hay họ bắt gặp một đám người ở phía đối diện. Khi nhìn thấy rõ mới biết, hóa ra là mấy người gia lệnh quan Đông Cung.

Bọn họ đi từ trong Thất Lí Túy ra, cả đám người vây quanh Bùi Ứng Tiêu, lấy hắn làm trung tâm.

Khúc Ngưng Hề ngăn người ra, nàng phát hiện không chỉ có mấy Trung thừa quan của Thái tử đi theo, mà đến cả hai vị đại nhân Thái sư, Thái phó cũng có mặt ở đây.

Chắc là Thái tử đã hẹn khoản đãi hai vị này.

Nàng ngập ngừng không biết có nên đi đến hành lễ chào hỏi hay không, hay là nhân lúc chưa ai thấy mà tránh đi, tuy nhiên, có vẻ như mấy người ở phía đối diện đã phát hiện ra nàng rồi.

Trong ánh đèn mờ tối, có một cô nương xinh đẹp đi dạo như thế kia, quả thực là vô cùng bắt mắt.

Bùi Ứng Tiêu mỉm cười đi lên phía trước và lên tiếng chào hỏi: “Khúc cô nương.”

Mấy ngày gần đây, đám người Đông Cung tức giận Hoàng hậu vô cùng, nên bấy giờ họ chỉ lạnh mặt gặt đầu với nàng một cái.

Khúc Ngưng Hề hơi cúi đầu, vẫn đáp lễ theo quy củ.

Hai bên không hợp ý, nếu không có Thái tử lên tiếng trước, thì có lẽ là sẽ không có cái sự xã giao “quá mức cần thiết” này.

Lúc đi ngang qua nhau, do bọn họ chặn đường, người đi đường bị dồn lại thành một đám đông chật cứng. Có người đã vô tình đụng phải Ánh Sở, cũng va chạm với Khúc Ngưng Hề luôn, suýt chút nữa là nàng đã ngã xuống rồi.

Cũng may mà nàng và Ánh Sở đỡ lấy nhau kịp lúc, nên cuối cùng họ vẫn vững chân.

Khúc Ngưng Hề không sao, có điều, sau khi đi được mấy bước, nàng mới lơ mơ phát hiện ra... hình như món đồ trong túi tay áo nàng bị rơi mất rồi thì phải?

Nàng sờ vào ống tay một cái, trống trơn như không. Quyển sách nhỏ kia đã rơi mất rồi.

“!” Khúc Ngưng Hề vội vã xoay người lại nhìn.

Ban nãy đông người như vậy, không ai phát hiện ra nàng đã đánh rơi đồ.

Mà bây giờ, ngay cái khoảnh khắc nàng quay đầu lại kia, Thái phó Nhiếp Nhất Tuyên lạnh mắt nhìn thấy, khom người nhặt lên.

“Đây là cái gì?” Nhiếp Nhất Tuyên nhặt được quyển sách nhỏ ấy, vô thức mở ra kiểm tra.

Trên đường phố treo nhiều đèn lồng như thế kia, ông ta chỉ cần nhìn vào một cái thôi là thấy rõ ngay, hai mắt ông ta trợn trừng, “bộp” một tiếng, nhanh tay đóng sách lại.

Tuy nói ông ta phản ứng rất nhanh, nhưng đám người Thái sư bên cạnh cũng đã thấy được ít nhiều.

Mọi người trở mắt nhìn nhau: “Đồ của ai thế? Sao lại rơi ra đây?”

“Mua thứ này ngoài đường mà cũng không biết giấu đi cho kỹ...” Có người thở dài.

Khúc Ngưng Hề cứng đờ người, da đầu nàng chỉ muốn nổ tung ra thôi.

Trong cái rủi có cái may, không ai thấy là nàng làm rơi ra đâu... nhỉ?

Nhưng cảm giác thấp thỏm chột dạ này lại khó mà kìm lại được. Nàng sợ đến mức toát mồ hôi lạnh.

Nàng đang muốn ép mình làm ra vẻ không biết, thì bỗng nghe thấy có người thừa nhận.

Bùi Ứng Tiêu cười nhạt một tiếng: “Thái phó, đó là sách của cô.”

“Cái gì cơ?”

Mọi người hốt hoảng, đồng loạt quay đầu sang nhìn hẳn.

Ai dám nói Thái tử “không được”?

Nhiếp Thái phó ha hả cười lớn, nói: “Nếu đã đóng thành quyển thì đó chính là sách. Sách tự có đạo lý tồn tại của nó! Hôm nào thần sẽ đưa thêm cho điện hạ mấy quyển!”

Thái tử Trung thừa Trình Lạc Minh ghi nhớ đúng sự thật một màn này, cũng không quên ho khan một tiếng và nhắc nhở: “Chắc cũng không cần đâu, đừng nói bừa.”

Còn Khúc Ngưng Hề, nàng hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên.

Nàng cảm thấy... có phải là Bùi Ứng Tiêu đã nhìn thấy rồi hay không? Nếu không thì sao hẳn lại phải đứng ra thừa nhận kia chứ?

Chương 34: Săn Thú Mùa Thu (1)

DTV-EBOOK

Nhiều người nhiều ánh mắt như thế, Khúc Ngưng Hề không thể quay đầu lại, thậm chí là việc nàng đứng ở một chỗ lâu thế này trông cũng khá kỳ quặc.

Tâm trạng của nàng vô cùng phức tạp, nàng và Ánh Sở vội vàng rời khỏi đường phố, trở về thuyền hoa.

Trên thuyền còn đang rất náo nhiệt, Hồ lão phu nhân uống hai chén rượu, hai má đã hồng, tâm trạng không tệ, vẻ mặt rất tốt.

Ban đầu Khúc Doãn Thiệu còn xem biểu diễn với tâm tình vui vẻ, nhưng chưa được bao lâu mà đã không thể kiên nhẫn thêm được nữa, cậu ta muốn rời thuyền đi dạo, nhưng yêu của cậu ta lại bị bác bỏ một cách “vô tình”.

Sau khi thấy Khúc Ngưng Hề lên thuyền, Khúc Doãn Thiệu nhìn sang chỗ nàng và nói ngay: “Đại tỷ tỷ tự do thật đấy, cha mẹ không quản lý tỷ chặt chẽ như đệ.”

Khúc Ngưng Hề đang mải nghĩ đến chuyện quyền sách kia, nghe thế thì nàng liếc nhìn cậu ta và nói: “Khi bằng tuổi Tam lang, ta đã vào cung dự tiệc một mình rồi.”

Nên tất nhiên là người trong nhà sẽ không cản nàng ra ngoài rồi.

Nhưng Khúc Doãn Thiệu thì lại khác, dường như là lúc nào cậu ta phải ở trong tầm mắt của bọn họ, như thể là họ sợ nếu không giám sát cậu ta chặt chẽ, cậu ta sẽ gặp phải chuyện bất trắc gì đấy.

Bên kia, Khúc Thiển Nhân cũng không để ý đến tình hình bên này cho lắm, nàng ấy đang ở cùng với di nương của mình, tâm tình họ vui vẻ, đang xem pháo hoa cùng nhau.

Buổi biểu diễn ở hồ Xuân La kéo dài đến tận giờ Hợi [*], mọi người giải tán dần nhưng vẫn chưa thấy thật sự “đã”.

[*] **Giờ Hợi:** từ 21h đến 23h.

Tuy rằng hôm nay là Tết Trung thu, trăng bạc tỏa sáng xa ngàn dặm, dù mọi người có thức đến tận lúc bình minh để ngắm cảnh đẹp thì cũng chẳng có gì là lạ cả, nhưng đa số mọi người đều về phủ khi tiếng công chiêng vang lên vào canh hai.

Lão phu nhân không thể thức đêm, Khúc Viên Thành cũng không để cho Khúc Doãn Thiệu chơi quá muộn, đã đến tuổi đi học rồi, ngày mai còn bài tập về nhà, không thể bỏ, không làm được.

Đúng giờ, thuyền hoa cập bến.

Phu xe đánh xe ngựa đến chở mọi người về phủ trạch.

Hồi Thanh Uyển im ắng, Khúc Ngưng Hề để Tôn ma ma và Ngân Hạnh về nghỉ ngơi, hôm nay không cần phải canh giữ, nên việc nấu nước tắm rửa phải phiền đến Ánh Sở.

Không đủ người, Khúc Ngưng Hề cũng đi vào nhà bếp, nàng muốn giúp đỡ một tay.

Nàng vừa đi vào, bỗng, trong viện tử im ắng này xuất hiện thêm một bóng người.

Khúc Ngưng Hề hoảng sợ, nhờ ánh sáng từ đèn lồng, nàng mới có thể thấy phần nào ngoại hình của người này, trông hơi quen, hình như là “thế thân” đã từng đến Hồi Thanh Uyển.

Bước chân của nữ tử ấy nhẹ nhàng, nàng ấy bước đến, nhân tiện nói: “Khúc cô nương, chủ tử cho mời người.”

Ánh Sở nghe thấy tiếng động nên đi ra theo, thấy thế, nàng ấy biết mình phải làm gì ngay.

Gọi nàng ấy đến khuê phòng của Khúc Ngưng Hề, để nàng ấy dịch dung, làm thế thân của nàng.

Tuy hôm nay Hồi Thanh Uyển không có ai, nhưng cũng nên tính đến trường hợp chẳng may Tôn ma ma trở về.

Đây không phải lần đầu tiên dùng thế thân, có câu nói “trước lạ sau quen”, Khúc Ngưng Hề không còn lo lắng, sợ hãi như trước nữa.

Thậm chí là nàng vẫn còn tâm tình để mà hỏi Ánh Sở rằng: “Đây có phải là cô nương chúng ta gặp ở tháp Hạc Bích không?”

Lần đến tháp Hạc Bích ấy, bởi vì là ban ngày, ở đó còn có những người khác, bên cạnh đó, thế thân lại còn được “võ trang đủ đầy” nữa, nên nàng hoàn toàn không thể nhìn ra được dáng dấp thật sự của nàng ấy.

Đây cũng là lần đầu tiên Khúc Ngưng Hề được chứng kiến tài dịch dung của Ánh Sở, sau khi dịch dung cả khuôn mặt, quả nhiên là ngũ quan của nữ “thế thân” kia đã thay đổi.

Ánh Sở gật đầu, nói: “Không sai, chính là nàng ấy, nàng ấy sẽ biết phải làm gì, tiểu thư đừng lo.”

Thật ra thì tình hình ngày hôm đó hết sức khẩn cấp, cũng rất mạo hiểm, muốn giả dạng thành một người nào đó là một chuyện vô cùng khó khăn.

Đây không phải là chuyện mà chỉ cần có mặt giống nhau là sẽ làm được, nào có đơn giản là thế thôi đâu.

Chỉ trong bốn chữ “lời nói hành động” thôi mà đã bao hàm rất nhiều thứ, đây là còn chưa nhắc đến việc, ánh mắt của một người không phải là thứ mà ai cũng có thể bắt chước một cách dễ dàng.

Khúc Ngưng Hê được tiếp ứng ra phủ, đi đến một cỗ xe ngựa nhỏ, ngoài phố vẫn còn rất náo nhiệt, nhưng không còn đông đúc như ban nãy nữa.

Xe ngựa thuận lợi đi qua mấy con phố.

Nàng được chở đi vòng quanh, nhưng nàng không biết tên của những tòa biệt viện này.

Phường Kim Kê rất lớn, đa phần nhà cửa ở Thượng Kinh đều thuộc kiểu “nhà to cửa rộng”, trông rất giàu sang, khu vực này tương đối gần hoàng thành, cũng khá tiện cho các đại thần vào cung lên triều.

Nếu chỉ nhìn lướt qua thôi, thì người ta sẽ nghĩ đây chỉ là một kiến trúc bị bỏ hoang, vì ngay cả trong đêm Trung thu như hôm nay, mà các tòa nhà trong kiến trúc này cũng vẫn chẳng sáng đèn.

Lại chẳng có ai biết rằng, Thái tử điện hạ sẽ xuất hiện ở đây ngay sau khi tiệc tàn.

...

Chắc chắn là vì quyển sách kia nên Bùi Ứng Tiêu mới gọi nàng ra.

Khúc Ngưng Hê chỉ mới nghĩ đến cảnh hấn cần thận kiểm tra nội dung bên trong thôi, mà da đầu nàng đã tê dại rồi.

Lỗ tai cũng đỏ bừng hết lên.

Không biết là Đinh Tuyết Quỳnh đã tìm được ở đâu nữa, còn nói là trước khi nữ tử lấy chồng, đều phải tiếp xúc với “món đồ” này, bây giờ nàng không chỉ xem trước, mà còn bị người ta phát hiện ra nữa chứ!

Loại chuyện riêng tư như thế này bỗng bị lộ ra ngoài như thế, không chỉ khiến “đương sự” trở tay không kịp, mà còn khiến người ta đau hết cả đầu!

Khúc Ngưng Hề hít thở sâu tận mấy lần, bây giờ nàng mới chuẩn bị xong tâm lý, lấy hết dũng khí ra để bước vào bên trong.

Việc đã đến nước này rồi, nàng chỉ có thể tự nhận hết vào mình, không thể khai ra Đinh Tuyết Quỳnh được, ít nhiều gì thì cũng phải biết bảo vệ cho “bộ mặt” riêng tư của người ta chứ.

Bây giờ, nàng đang được người ta dẫn vào một tòa lầu các.

Toà lầu lục giác, cao ba lầu, đây là tòa cao nhất của công trình kiến trúc này, nép mình sau hòn non bộ nhấp nhô, hồ nước lạnh lẽo trước sân soi bóng trắng.

Nàng bước từng bước bậc thang, sau khi lên đến bậc trên cùng, tầm nhìn rộng mở, khiến ai cũng phải công nhận rằng đây là một nơi ngắm cảnh vô cùng lý tưởng.

Bùi Ứng Tiêu đang ngồi một mình, hần hơi dựa vào lan can, trước mặt hần là một chiếc bàn vuông, trên mặt bàn có đặt một bình rượu sa kê và một chiếc bánh trung thu.

Hần vẫn đang mặc bộ trang phục mà Khúc Ngưng Hề đã nhìn thấy trước đó không lâu, trong tay hần là một quyển sách nhỏ tinh xảo.

Bởi vì Khúc Ngưng Hề đặc biệt chú ý, nên nàng vừa liếc mắt một cái thôi là đã nhận ra nó ngay.

Hai mắt nàng tối sầm lại ngay tức thì, khi phải đối diện với tình cảnh này trong thực tế, nàng vẫn cảm thấy thật khó khăn biết bao.

Việc xem trộm bí đồ đã đáng xấu hổ như thế rồi thì chớ, mà còn bị bắt gặp...

Bấy giờ, trông Bùi Ứng Tiêu vô cùng ung dung thoải mái, hắn ngồi ở nơi đấy chờ nàng, cực kỳ giống như là một vị phu tử đang chờ đệ tử đến nhận sai.

Chân Khúc Ngưng Hề như mọc rễ, tuy nàng đang bước từng bước nhỏ, nhưng trông cũng vẫn giống như là đang giậm chân tại chỗ.

Nhưng mà người kia lại vô cùng kiên nhẫn, hắn nhìn nàng đầy hứng thú, hắn nhếch môi nói: “Đoàn tụ sum vầy, muốn thưởng thức đêm nay cùng nàng.”

Hắn có rất nhiều thời gian.

Khúc Ngưng Hề nhích đến nhích lui, bước đến là đao mà lùi lại cũng là đao, nàng nắm chặt tay mình, đành dừng cảm đối mặt.

“Bái kiến điện hạ.”

Nàng đi đến trước mặt hắn, cúi đầu.

“Ngẩng đầu lên đi.” Bùi Ứng Tiêu không nhận được mà bật cười thành tiếng: “Cô vẫn chưa nói gì đâu.”

... Nhưng mà, bởi vì hắn không nói nên mới khiến người khác lo lắng không yên, Khúc Ngưng Hề mím môi, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Ngón trở thon dài của Bùi Ứng Tiêu chỉ vào bìa quyển sách, rồi hần hỏi nàng: “Thứ này là của ai?”

“Là... là thần nữ mua...” Khúc Ngưng Hề khẽ đáp.

Không thể nói là do người khác cho nàng được, nếu chẳng may hần lại hỏi là ai, thì nàng sẽ không thể trả lời được.

“Mua ở đâu?” Bùi Ứng Tiêu cười: “Kỹ thuật vẽ tinh tế thế này, là đồ tốt đấy.”

“Điện hạ, xin ngài đừng hỏi nữa mà...” Khúc Ngưng Hề tha thiết cầu xin.

Hần lướt bàn tay qua quyển sách, lại vòng qua chiếc bàn vuông mà đến gần nàng và hỏi: “Tiểu Văn Du tò mò về chuyện này lắm à?”

Khúc Ngưng Hề không biết phải trả lời hần như thế nào, nàng chỉ biết lắc lắc đầu.

Bùi Ứng Tiêu vươn tay, kéo nàng lại gần, hần dùng chút sức, khiến nàng ngã ngồi vào trong lòng mình.

Cánh tay dài ôm cả người nàng vào lòng.

“Đáng tiếc là chưa đến lúc có thể tìm hiểu cùng với nàng...” Giọng điệu của hần nghe có vẻ tiếc nuối lắm, hần chậm rãi nói: “Còn phải chờ thêm nữa.”

Ai, ai muốn tìm hiểu? Ai muốn cùng hần...!!

Khúc Ngưng Hề tròn mắt, eo nhỏ đã bị giữ lấy, trái tim cũng sắp vọt ra khỏi miệng rồi.

Nàng lại nghe thấy hần nói: “Chưa kết hôn mà đã có con, mặc dù cô không sợ người bên ngoài bêu xấu cô, nhưng cô chỉ sợ nàng sẽ ngày ngày “lấy nước mắt rửa mặt” thôi.”

Bùi Ứng Tiêu cười nói, như thể là hắn đã nghĩ đến vấn đề này thật rồi: “Một khi đã bắt đầu, cô không dám cam đoan rằng cô sẽ có chừng mực, ít nhất là cũng phải lặp đi lặp lại vài lần...”

Lỗ tai của Khúc Ngưng Hê đã đỏ đến mức muốn nhỏ cả máu ra luôn rồi, theo bản năng, nàng liếc nhìn hình ảnh trong sách, dòng suy nghĩ chợt thay đổi... đổi thành nàng và Thái tử sao?

Cả người nàng run lên, vừa xấu hổ vừa hoảng sợ: “Không, không được...”

Không được đâu hu hu hu...

Cái gì mà “chưa kết hôn mà đã có con”, với một nữ tử mà nói, thật sự là điều này quá đáng sợ, e là sự phỉ nhổ của người ngoài sẽ bám theo nàng cả đời mất thôi.

Và cả hài tử của nàng nữa, những lời đồn đãi, nhưng lời nói bóng nói gió kia... là thứ mà đứa bé không thể thoát khỏi.

Thế chẳng phải là sẽ giống Nhị Hoàng tử sao, là con của thê thiếp!

Khóe mắt nàng đỏ lên, Bùi Ứng Tiêu giữ lấy và xoay mặt nàng sang, sau đó hắn cúi đầu, đôi môi mỏng ấm áp dán lên mí mắt nàng.

Hắn còn cười, khẽ thì thầm: “Bị dọa sợ thật rồi sao? Lại muốn khóc à?”

Môi hắn không ngừng hướng xuống dưới, từ mí mắt đến hai má nàng, lại đến cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của nàng. Ban đầu hắn chỉ thử thăm dò, nhẹ nhàng hôn xuống thôi, nhưng được đà thì lại “được một tác lại muốn tiến thêm một thước, vượt qua cả Lôi Trì [*]”.

[*] **Lôi Trì** là tên con sông cổ ở huyện Vọng Giang, tỉnh An Huy, Trung Quốc. Cả thành ngữ “được một tắc lại muốn tiến thêm một thước, vượt qua cả Lôi Trì” có nghĩa khá tương đồng với thành ngữ “được voi đòi tiên” ở Việt Nam mình.

Khúc Ngưng Hề bị chặn miệng, không thể nói gì, rồi nàng vô thức há miệng ra, vô tình hời cho hắn, giúp hắn “xâm chiếm” dễ dàng hơn.

Nàng chưa từng biết rằng, hoá ra người với người còn có thể thân mật đến thế này. Thì ra là có thể “dây dưa” với nhau, hơi thở giao hoà; có thể ngã vào trong lồng ngực hắn, chỉ có thể dựa vào hắn để chống đỡ, còn lười thì bị mút đến tê dại cả đi.

Người này giống như là yêu tinh vậy, cứ như là chỉ muốn hút hết sức lực của nàng...

“Thở đi.” Bùi Ứng Tiêu ngẩng đầu lên và cọ vào chóp mũi của nàng.

Khúc Ngưng Hề bỗng thở hỗn hển, bấy giờ nàng mới phát hiện ra là tuy sức lực mình vẫn còn đó, nhưng thật ra, lồng ngực nàng đã nghẹn đến nỗi hít thở không thông rồi.

Trông hắn có vẻ vui sướng lắm, hàng mi dài cong cong, nốt ruồi son rung động lòng người: “Tiểu Văn Du, cô nói cái gì nàng cũng tin cô sao?”

Chỉ nói dăm ba câu như thế thôi mà nàng đã xem là thật rồi.

Khúc Ngưng Hề khẽ nhếch miệng, đôi môi nàng sưng đỏ, chỉ biết ngứa ra mà nhìn hắn, nàng không thể đoán được câu nào của Bùi Ứng Tiêu là thật.

Nếu hắn muốn tra tấn nàng thật, muốn để nàng lâm vào hoàn cảnh mà nàng không thể nào chịu nổi, thì không cần phải nghi ngờ thêm gì nữa, chắc chắn là hắn có thể làm được.

Nhưng hắn lại không làm thế.

Nếu là một nam tử khác, khi có cô nương nào đó chủ động bày tỏ tấm lòng với hắn ta, có khi hắn ta sẽ không từ chối cô nương ấy đâu, mà sẽ nhận hết tình cảm ấy đấy.

Nhưng Bùi Ứng Tiêu thì lại khác. Hắn cực kỳ lý trí, sẽ không dễ dàng khuất phục trước dục vọng, càng sẽ không dễ bị chi phối.

Hắn chỉ ôm nàng, hôn môi nàng, tất nhiên là hắn không có ý muốn buông tha cho nàng rồi.

Đôi mắt Khúc Ngưng Hề ngập nước, nàng mê man không hiểu, thật sự là nàng không thể hiểu rõ.

Lòng bàn tay nàng nắm lấy ống tay áo hắn, mím môi nói: “Cầu xin điện hạ thương xót...”

Đáy mắt Bùi Ứng Tiêu sâu thăm thẳm, hắn cong môi cười tủm tỉm: “Lần tới, lần tới sẽ khiến nàng phải khóc lóc cầu xin cô.”

Nửa thật nửa giả, nghe như đang đùa giỡn, nhưng lại nghe như không phải là thật.

Khúc Ngưng Hề sợ đến “kinh hồn bạt vía”, không dám nghĩ về bầu không khí này nữa.

Nàng chống người đứng thẳng dậy, sau đó lấy một chiếc túi thơm từ trong ống tay áo ra, trịnh trọng đưa tới tận tay hắn.

“Đây là quà cảm ơn dành cho điện hạ.”

Đường may của túi thơm này trông rất bình thường, tuy rằng chưa đến mức xiêu vẹo, nhưng vừa nhìn là đã biết ngay, đây là đồ do chính tay nàng làm.

Bùi Ứng Tiêu nhận lấy, bụng ngón tay vân vê những đường chỉ lục sắc, đuôi lông mày khẽ nhếch: “Tiểu Văn Du đưa cái của nàng cho cô sao?”

“Hả?” Sao hắn lại hỏi như thế?

Bùi Ứng Tiêu: “Chẳng phải nó là một con cá nhỏ à?”

Khúc Ngưng Hê: “... Thần nữ tặng túi thơm hình hồ lô này cho ngài, mong điện hạ phúc lộc song toàn.”

Thật là đáng ghét, trông nó không giống hình hồ lô à?

...

Tết Trung thu trôi qua chưa được bao lâu, mấy lời đồn đại về Thái tử điện hạ cũng dần biến mất theo.

Bởi vì Nhiếp Thái phó là một “cái loa to”, nhờ có sự “ồn ào” của ông ta, gần như là việc Thái tử mang “bí diễn đồ” theo đã được “truyền bá” đến đông đảo mọi người.

Lần này, nam tử nào cũng ngầm hiểu nhưng đều ăn ý không nói ra, thì ra Thái tử điện hạ cũng không phải là ngoại lệ.

Chẳng qua là vì hắn đứng ở vị trí đó, dân chúng luôn để ý đến từng hành vi cử chỉ, nên hắn càng phải biết tu thân dưỡng tính, trong sạch dưỡng đức.

Vả lại, vài người cố tình tung tin đồn đều đã bị bắt, sau khi bị thẩm vấn thì đều ngoan ngoãn thú nhận mà không dám chối cãi gì, sau đó đã bị đưa ra ngoài thị chúng.

Ban đầu mọi người còn chưa rõ, nhưng sau đó người ta cũng dần nhận ra rằng, có người đã cố ý làm thế, bởi vậy mà chỉ trong một thời gian ngắn như thế kia, chuyện này mới được truyền đi rộng rãi như thế.

Cảm xúc của mọi người biến đổi rất phức tạp, chuyển biến cũng nhanh lẹ, mọi người từng tỏ ra “đồng cảm”, từng “thổn thức” và từng hào hứng “hóng hớt”, thì bây giờ ai nấy đều ôm lòng kính nể Thái tử và hết sức cảm phẫn với kẻ tung tin đồn thất thiệt.

Thái tử nhân cách cao thượng, có thể làm gương sáng cho bao người trong thiên hạ, ấy thế mà bây giờ ngài ấy lại phải bị kẻ khác vũ nhục như thế!

Dân chúng dễ “cuốn theo chiều gió”, “mây đen” kéo đến Đông Cung bao ngày qua cũng hóa thành hư không.

Còn với nhóm triều thần trong triều, cách mà họ nhìn nhận vấn đề cũng có phần khác nhau nhiều.

Rất khó để điều tra ra những kẻ buôn chuyện vô danh ngoài kia, nhưng Thái tử đã bắt được chúng. Chỉ bắt về rồi để đó không thì cũng chẳng đáng nói đến làm gì, vì gần như việc nói dối và phủ nhận đã là bản năng của con người rồi, nhưng hẳn lại chẳng cần nghiêm hình bức cung mà vẫn có thể khiến họ phải cúi đầu nhận tội.

Bên cạnh đó, hiển nhiên đây không phải là loại thủ đoạn mà ai cũng dám dùng.

Nếu không, không chừng sẽ khiến cho chính bản thân mình “bị chụp mũ” vu oan giá họa nữa.

Có một vị Thái tử như thế kia, là may mắn của cả Đại Hoàn.

Hiện nay, kỳ thi Hương đã chọn ra được chủ khảo, Tả Thừa tướng đề nghị là nên để cho Thái tử đến giám thị cùng, đáng tiếc là bộ hạ lại không đồng ý.

Tạm thời bọn họ chỉ đành từ bỏ thôi.

Mùa hè ở Thượng Kinh đến sớm nên vô cùng náo nhiệt, đâu đâu cũng thấy thí sinh đến kinh thành tham gia khoa cử, khách điểm hay tiểu viện đều đã chật kín khách thuê.

Trước lúc khoa cử chính thức bắt đầu, có rất nhiều văn nhân tài tử ghé vào chốn tửu lâu, quán trà để kết bạn giao lưu văn chương. Càng gần đến khi trường thi chính thức khai mở, bách tính càng quan tâm dõi theo sự kiện này.

Nơi anh tài tụ hội, đâu đâu cũng tỏa ra ánh hào quang chói lòa.

Mười năm đọc sách khổ cực, sau sáng hôm nay, sẽ thấy được kết quả thôi.

Các án thủ nổi danh khắp nơi đều đã “được” đặt lên bàn cược từ sớm, trong đó, Vương Cẩm Ý chính là người được mọi người cược vào nhiều nhất.

Hết gần một nửa số lượng người tham gia hoạt động đặt cược này đã chọn hắn ta rồi.

Có rất nhiều người đánh giá cao hắn ta, bên cạnh tư chất thông minh, còn là vì hắn ta là “hậu duệ” của Vương Thừa tướng, ai nấy đều mong hắn ta “trò giỏi hơn thầy”, đem chiến thắng về cho họ.

Những người không cược vào hắn ta thì lại cho rằng, cái danh “thần đồng” ấy chỉ là do mọi người nói quá lên mà thôi.

Đúng thật là năm đó hắn ta đã đậu tú tài khi tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng mấy năm gần đây lại vô cùng “im hơi lặng tiếng”, ai mà biết học thức hiện giờ của hắn ta đang ở đâu đâu? Liệu đã bị “mai một” hay chưa?

Việc học cũng giống như là việc chèo thuyền ngược dòng vậy, không tiến thì chỉ có lùi, chỉ cần lơ là một chút thôi là sẽ bị

người khác đuổi kịp và vượt mặt.

Dù sao thì Thượng Kinh này cũng là nơi tụ hội của những người học trò tài giỏi nhất trong thiên hạ mà.

Sao Khúc Ngưng Hề không quá quan tâm đến chuyện này, chỉ có đôi lần vô tình nghe thấy những chuyện có vẻ “mới lạ” này, nhưng nàng vẫn mong sao Vương Cẩm Ý có thể đoạt được thứ hạng cao nhất.

Ngày yết bảng, cả Thượng Kinh vô cùng náo nhiệt, tiếng pháo trúc liên tục vang lên.

Người báo tin ra sức chạy thật nhanh để tranh thủ kiếm thêm chút phần thưởng. Sau khi nhận được tin tức tốt, từ tửu lâu cho đến các quán trà, các chủ quán đều sai người đốt pháo ăn mừng, ai nấy đều cùng sẻ chia niềm vui.

Vương Cẩm Ý đỗ đầu, giành được danh hiệu Trạng Nguyên rồi!

Tin vui này như mọc thêm cánh, chỉ trong một, hai canh giờ thôi mà đã truyền đi khắp muôn nơi.

Chắc là bây giờ cửa phủ Vương gia đã sắp bị san bằng đến nơi rồi.

Chu thị hết lòng hy vọng rằng Tam lang nhà mình cũng sẽ có thể bước trên con đường này, thế nên bà ta rất quan tâm đến chuyện này, còn bàn luận hết sức sôi nổi nữa.

Vương Cẩm Ý đỗ Trạng Nguyên, bà ta không thể giấu được sự hâm mộ, nhìn không được mà hỏi Khúc Ngưng Hề rằng: “Con và công tử Vương gia còn giữ liên lạc với nhau không?”

Khúc Ngưng Hề biết bà ta đang nghĩ gì, nàng lắc đầu mà không chút do dự: “Không còn, chúng con không thân.”

Chu thị nghe thế thì bỗng thấy hơi tiếc nuối, một cậu rể hiền như thế kia mà... Thật là đáng tiếc, đáng tiếc là người ta không chọn nhà họ.

Bà ta nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Tuy không thân nhưng cũng là chỗ quen biết, hay là con mời hấn đến dạy Tam lang nhà ta đi?”

Khúc Ngưng Hề từ chối ngay: “Nhà hấn ta có chuyện vui, lẽ nào không cần phải mở tiệc đón khách để cảm ơn sư môn và bạn hữu đồng môn sao? Hấn ta bận thế thì lấy đâu ra thời gian để đến dạy Tam lang nhà ta?”

Vả lại, chuyện này cũng phải là do trưởng bối đứng ra bàn bạc, có khuê nữ nhà ai lấy mối quan hệ riêng tư ra để đổi lấy tình nghĩa đâu, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ rằng hai người đang tính đến chuyện hôn nhân đấy.

Thật sự là mẫu thân nàng hồ đồ quá!

Chương 35: Săn Thú Mùa Thu (2)

DTV-EBOOK

Nhưng Chu thị vẫn không chịu từ bỏ, bà ta nói: “Cũng có phải là dạy ngay bây giờ đâu, Tam lang vẫn còn nhỏ tuổi, chưa vội mấy chuyện này, đợi đến sang năm, sau kỳ thi mùa xuân, để hẳn ta đến dạy cũng không muộn.”

Khúc Ngưng Hề không muốn tiếp tục cãi cọ với bà ta, nàng thản nhiên nói: “Thi Hội và thi Đình cách nhau không lâu, vẫn nên đừng làm phiền người ta làm gì. Nếu đỗ vào tam giáp [*], hẳn ta sẽ phải vào triều nhậm chức ngay, rất bận rộn.”

[*] **Tam giáp** là 3 hạng thi đầu trong khoa cử. *Đệ nhất giáp* bao gồm *Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa*; *đệ nhị giáp* là *Hoàng Giáp*; *đệ tam giáp* là *Tiến Sĩ*.

Nàng đứng dậy muốn đi, Chu thị ở phía sau lưng nàng nhăn nhó mặt mày: “Nói trắng ra chỉ là do con xem trọng thể diện, không muốn giúp đệ đệ con thôi.”

Khúc Ngưng Hề nghe thấy thế, nhưng nàng không để ý nhiều, vẫn ngẩng cao đầu mà rời đi.

Vì muốn nhi tử chăm chỉ học hành, ngày một tiến bộ, mẫu thân nàng còn có thể làm ra được những chuyện gì nữa đây?

Tấm lòng của người mẹ không có gì là sai cả, nhưng nếu cứ không để ý đến ánh nhìn của người ngoài như thế... thì thứ cho nàng không thể đồng ý bừa.

Nàng không thể “tu thành chính quả” với Vương Cẩm Ý, đương nhiên là nàng phải biết dừng đúng lúc, tránh dây dưa quá nhiều.

Nếu cứ tiếp tục phát triển, e là sẽ chỉ mang đến kết quả không tốt đẹp gì cho cả hai.

Khúc Ngưng Hê không chỉ không đồng ý với yêu cầu vô cùng vô lễ này của mẫu thân, mà vào mấy ngày sau đó, nàng còn từ chối lời mời của Vương Cẩm Ý.

Có lẽ là sau vài ngày bận rộn, đến khi có được chút thời gian rảnh, Vương Cẩm Ý đã bí mật sai thư đồng gửi cho nàng một bức thư.

Hắn ta đã biết ý định của Thái tử, và vì bản thân hắn ta cũng không muốn khiến cho Khúc Ngưng Hê khó xử, cho nên hắn ta không hề “giống trống khua chiêng”, mà chỉ lấy danh nghĩa của tiểu thư Vương gia để gửi thư cho nàng như lần trước.

Lúc đầu hắn ta đã nói, thi Hương có được công danh, sẽ để cho phụ mẫu đến phủ An Vĩnh Hầu cầu hôn.

Nhưng vì có nhiều chuyện nằm ngoài dự tính đã xảy ra, nên hai người không thể tiếp tục thực hiện ước hẹn này.

Trước khi đôi bên làm rõ với nhau, Vương Cẩm Ý sẽ không tùy tiện làm bất kỳ điều gì cả, nên bây giờ hắn ta muốn nói chuyện với Khúc Ngưng Hê.

Nhưng Khúc Ngưng Hê lại từ chối rất dứt khoát.

Nếu người mà nàng “trêu chọc” không phải là Bùi Ứng Tiêu, có thể là nàng sẽ đi gặp hắn ta.

Nhưng hai chữ “nếu như” này lại không hề tồn tại. Ý của Thái tử đã quyết, nàng cũng đã rơi vào hoàn cảnh này rồi, nên cho dù bản thân nàng có không muốn vào Đông Cung đến như thế nào đi chăng nữa, thì nàng cũng vẫn không thể thoát thân được.

Còn chưa giải quyết được vấn đề lớn nhất, nàng biết lấy đâu ra tâm tư để mà nghĩ đến chuyện khác đây? Làm thế thì sẽ chỉ lãng phí thời gian của Vương Cẩm Ý thôi.

Mỗi khi nghĩ đến con đường tương lai mai sau của mình, Khúc Ngưng Hề lại lo lắng vô cùng.

Cũng không phải là do nàng lo ngại chuyện chung phu quân với nhiều người, chủ mẫu thế gia, làm gì có ai không để ý đến chuyện thiếp thất con vợ kế đâu?

Mà điều khiến nàng lo lắng đó chính là, nàng sẽ là người bị chính thê “quản thúc” kia.

Hơn nữa, hoàng gia cũng sẽ khác với những nhà bình thường khác, hậu cung lại nhiều người, mà ai cũng có quan hệ phức tạp với nhau hết, thế thì sẽ chỉ càng thêm nhiều vấn đề.

Nơi nào có người, nơi đó ắt sẽ có thị phi, đạo lý này sẽ mãi mãi không bao giờ thay đổi.

...

Càng đến gần tháng Chín, tiết thu vàng tươi mát, lá cây dần khô héo và bắt đầu rụng xuống.

Nhóm sứ thần của nước Đông Long đến Thượng Kinh, dâng lễ vật cống nạp của nước họ lên cho Đại Hoàn.

Người Đông Long thấp bé gian xảo, quỷ kế đa đoan, còn chẳng bằng cả loài linh cẩu trong tự nhiên nữa.

Nhiều năm về trước, bọn họ đã khai chiến với Đại Hoàn, liên tục đấu tranh và cướp bóc, làm đủ mọi chuyện ác.

Bây giờ bị đánh bại rồi thì cúi đầu xưng thần, bày ra dáng vẻ ngoan ngoãn, khiêm nhường, dâng hết kỳ trân dị bảo lên cho

đất nước của họ.

Nói dễ nghe thì là “biết tiến biết lùi”, nhưng thật ra là “sói mắt trắng” vong ơn bội nghĩa, chỉ đang chờ thời cơ để “cản ngược” lại bọn họ.

Người Lục gia chết dưới tay người Đông Long, thế nên, dù cho bây giờ hai nước hoà bình giao hảo, nhưng không có ai ngăn chặn được sự căm ghét lẫn khinh bỉ mà bách tính dành cho họ.

Thiên Khánh Đế không thể “chấp nhận” với bọn họ giống như dân chúng Đại Hoàn được.

Ông ta bày ra dáng vẻ của một vị quân tử rộng lượng, thu nạp lễ vật Đông Long, bỏ qua những ân oán xưa cũ.

Vì suy nghĩ đến đại cục, văn võ bá quan cũng không thể giữ mãi thù cũ không buông.

Chùa Thiên Nga tổ chức yến hội tiếp đãi, còn sắp xếp cho các sứ thần cùng đi săn bắn ở hành cung, để họ thấy được sự trù phú, màu mỡ của Đại Hoàn.

Nước Đông Long không phải là một đất nước cần cỗi nghèo nàn, nhưng quanh năm rét lạnh, dân chúng chỉ có thể canh tác trong một khoảng thời gian hết sức ngắn ngủi, nên đương nhiên là nước họ không có những cánh rừng rộng lớn đầy sức sống như thế này.

Cái gọi là “đầy sức sống” ở đây không chỉ nói về mỗi cây cối, mà còn để nói về các loài động vật hiện đang trú ngụ trong rừng.

Khu săn bắn hoàng gia chỉ dành riêng cho hoàng thượng, hàng năm đến một lần, người ngoài không được phép tiến vào, hầu như bên trong chỉ toàn là cỏ dại.

Trong chuyến săn thú mùa thu này, Khúc Viên Thành và Khúc Ngưng Hề cũng tham gia.

Khúc Viên Thành cũng không hứng thú với việc cưỡi ngựa bắn cung cho lắm, chẳng qua là ông ta chỉ góp mặt cho vui, khuyến khích Khúc Ngưng Hề đi khuyên nhủ Hoàng hậu một chút.

Nhị Hoàng tử còn chưa được phép về kinh, không còn lại bao nhiêu ngày, vốn dĩ ban đầu Hoàng hậu cũng đã xin bệ hạ khoan thứ, muốn nhân dịp đi săn này mà cho hắn ta về kinh sớm hơn thời hạn.

Nhưng bà ta đã bị từ chối, Thiên Khánh Đế bận rộn chăm sóc cho Vân Chiêu nghi đang mang thai, không muốn nghe bà ta nhắc đến Nhị Hoàng tử nhiều, thậm chí là ông ta còn nghĩ đến chuyện thăng cấp cho Vân Chiêu nghi nữa.

Bên cạnh đế vương có người mới, còn nhi tử mình thì đã bị phạt, đuổi đi nơi khác rồi, chẳng trách tại sao tâm tình Hoàng hậu lại không tốt.

Kể từ sau lần Khúc Ngưng Hề rơi xuống nước thay Minh Họa, thì rất hiếm có khi nào nàng đến cung Phù Đan thỉnh an.

Đương nhiên, nàng cũng đâu thể “không qua lại” với cô mẫu mình mãi được.

Nếu nàng làm như thế thật, không chừng hôn sự của nàng lại bị bà ta “dòm ngó”, điều này sẽ chỉ khiến cho tổ mẫu lâm vào thế khó mà thôi.

Chỉ người có đủ bản lĩnh thì mới có thể sống tùy tâm ý mình, yêu ghét phân minh.

Sau khi đến khu săn bắn hoàng gia, Khúc Ngưng Hề đi thay xiêm y, sau đó nàng vào điện Xảo Tâm để thăm hỏi Hoàng hậu.

Trông Khúc Hoàng hậu có vẻ đã gầy đi, tuy đã vào thu, nhưng ban ngày nắng vẫn chiếu gắt như trước, đây chính là “nắng gắt cuối thu”.

Mà sự nóng bức này cũng ảnh hưởng đến khẩu vị của bà ta.

Mà khi đêm đến, gió lạnh nổi lên tứ phía, hơi nóng giảm đột ngột, sự chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm là rất lớn, nếu không cẩn thận thì rất dễ bị nhiễm phong hàn.

Người có nhiều phiền não, đương nhiên là sẽ không thể nào nhẹ nhõm trong lòng được rồi.

Vốn dĩ Khúc Hoàng hậu cũng không muốn đến hành cung đâu, nhưng gần đây bụng của Vân Chiêu nghi đã lớn hơn trước rồi.

Bà ta là Hoàng hậu mà, nếu không giữ vững vị thế của mình, thế chẳng phải là đã cho đối phương cơ hội lấn lướt mình rồi à?

Chỉ cần bà ta có mặt ở đấy thôi, thì dù chỗ ngồi có được sắp xếp như thế nào đi chăng nữa, thì Vân Chiêu Nghi đều phải ngồi dưới bà ta.

Khúc Ngưng Hề ngồi một bên, nàng uống trà và ăn điểm tâm, chỉ góp vào vài ba câu không cần thiết.

Một lát sau, Minh Họa đi từ bên ngoài vào.

Nàng ta liếc qua Khúc Ngưng Hề, sau đó lại nhìn nàng không chớp mắt, và rồi nàng ta cười nói: “Hay là biểu muội đi cưới ngựa với ta đi?”

Khúc Ngưng Hề lắc đầu muốn từ chối, nhưng Minh Họa đã nhanh hơn một bước, nàng ta giành nói: “Đừng nói với ta là chỉ mới đến hành cung thôi mà đã mệt rồi nhé, ban nãy ta mới gặp

Đinh Tuyết Quỳnh ở ngoài, nàng ta nói là đã hẹn mọi người đi cưới ngựa rồi mà.”

Khúc Hoàng hậu đang muốn nghỉ ngơi, nên bà ta xua tay bảo nàng lui ra, nói: “Vậy đi ra ngoài chơi đi.”

Cũng đã nói đến thế rồi, Khúc Ngưng Hề có ương ngạnh từ chối thêm nữa thì cũng không hay, chỉ hơi nhú mào rồi đi ra ngoài.

Nàng bèn gọi thêm mấy quý nữ đi cùng mình, có nhiều người đi cùng như thế kia, nàng không tin là Minh Họa “mặt dày” đến nỗi dám gây ra mấy chuyện mất mặt kia.

Dưới sự sắp xếp của Minh Họa Công chúa, một đám tiệc buổi trưa trong hành cung đều thay sang y phục cưới ngựa để tham gia cùng.

Có vài lão đại nhân thấy thế thì vô cùng ngưỡng mộ họ, tuổi trẻ tốt là tốt ở đây đó, không cần phải nghỉ ngơi gì cả!

Khúc Ngưng Hề liếc mắt một cái đã nhìn thấy Vương Cẩm Ý, hẳn ta là một thư sinh nhưng cũng vẫn biết cưới ngựa bắn cung, tuy có thể là sẽ không giỏi lắm.

Còn có cả Trịnh Tư Quân nữa, nàng ấy dẫn chú ngựa nhỏ của mình theo, Nhã Bình Quận chúa đứng ngoài thấy thế thì cười nhạo.

Đinh Tuyết Quỳnh “xem kịch” vô cùng vui vẻ: “Vị Quận chúa kia ấy à, còn chưa “bắt” được Thái tử về tay nữa mà đã bắt đầu quẩn thúc nhiều thứ như thế rồi.”

Còn quyết xem Trịnh Tư Quân là đối thủ lớn nhất nữa chứ.

Khúc Ngưng Hề dám khẳng định rằng, nếu Nhã Bình biết Thái tử có quan hệ không rõ ràng với nàng, chắc chắn là nàng ta

sẽ “ra tay” với nàng, để nàng phải “chết tâm”.

Ngựa được chọn trong chuồng ngựa, Khúc Ngưng Hề chọn rất cẩn thận, nàng còn bảo Ánh Sở đích thân đi kiểm tra cẩn thận một chuyến, hòng đảm bảo không xảy ra sơ suất gì.

Theo lý mà nói, mới đến hoàng cung không bao lâu, Minh Họa không kịp sắp xếp thực hiện thủ đoạn gì mới phải.

Mà nếu nàng ta muốn “hành động”, thì nàng ta phải che giấu Hoàng đế và Hoàng hậu, cho nên cũng không mấy dễ dàng, bên cạnh đó, trong tay nàng ta cũng không có người nào đáng tin như thế để mà dùng cả.

Không dễ gì mà người hầu hạ trong hành cung dám gây rối cùng Công chúa.

Chỉ là, Khúc Ngưng Hề đã đánh giá thấp sự tùy hứng và “ngây thơ” của Minh Họa rồi.

Sau khi lên ngựa, nàng còn chưa chạy được bao xa, Minh Họa đã không nể nang gì mà đã vung roi ngựa, quật vào mông con ngựa mà Khúc Ngưng Hề đang cưỡi.

Ngựa bị đau, “hí” lên một tiếng rồi chạy như điên.

Vừa thấy thế, Đinh Tuyết Quỳnh đã la lên: “Minh Họa, người đang làm cái gì thế!”

Những quý nữ khác cũng lo lắng: “Có hơi nguy hiểm quá rồi đấy?”

“Nếu hất té người thì phải làm sao bây giờ?”

Minh Họa bĩu môi: “Yên tâm đi, biểu muội cưỡi ngựa giỏi lắm, không ngã được đâu.”

Nàng ta tức giận, cực kỳ tức giận!

Nhưng tạm thời không thể làm gì với Khúc Ngưng Hề được, không ra tay trừng trị nàng một chút, có lẽ khoảng thời gian này nàng ta sẽ bực bội đến chết mất thôi!

Nàng ta vừa nghĩ như thế, thì bỗng, nàng ta thấy một con tuấn mã chạy nhanh như bay đuổi từ phía sau đến, thậm chí là con ngựa này còn chạy nhanh hơn cả con ngựa của Đinh Tuyết Quỳnh nữa.

Minh Họa nhìn theo chăm chú, đó chẳng phải là Vương Cẩm Ý sao?

Nàng ta lại càng tức giận hơn nữa rồi!

Còn Khúc Ngưng Hề, nàng nắm chặt dây cương trong tay, tuy ban đầu có hơi rung lắc nhưng cuối cùng nàng cũng đã khống chế được ngựa.

Ngựa bị đau nên chạy nhanh như bay, nhưng chưa hoảng sợ đến mức không thể khống chế được.

Hơn nữa, phía trước là đồng cỏ bao la rộng lớn, không có chướng ngại gì, nên cũng không quá nguy hiểm như những gì mọi người nghĩ.

Nhưng, dù có thế nào đi chăng nữa, thì trò đùa “ác ý” này của Minh Họa cũng đã đi quá xa rồi.

“Khúc cô nương...”

Tiếng gió mạnh thổi qua, phía sau có người gọi nàng.

Khúc Ngưng Hề quay đầu lại, nàng kẹp chặt bụng để ngựa giảm tốc độ, và nàng đã thấy Vương Cẩm Ý đang đuổi theo mình.

Ánh mắt nàng hơi phức tạp, tạm thời họ đang cách mọi người một khoảng khá xa.

“Vương công tử, ta không sao.” Khúc Ngưng Hề muốn nói rồi lại thôi: “Vương công tử không nên đuổi theo...”

Lần trước hắn ta đã đứng ra làm chứng thay cho nàng, bây giờ lại còn cưỡi ngựa theo nàng nữa, chắc chắn người tinh ý sẽ nhận ra được điều gì đó khác thường.

Thật ra, không phải là do nàng sợ liên quan đến hắn ta, mà chỉ là, hắn ta không cần phải...

“Ta muốn đến.”

Vương Cẩm Ý nhú mày, trông có vẻ khá cố chấp, đoạn, hắn ta lại nói: “Khúc cô nương từ chối Vương mẫu, nhưng Vương mẫu có một câu không thể không nói.”

“Ngài ấy không thể cưới cô nương, nhưng ta thì có thể.”

Chương 36: Rượu Mạnh (1)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề không thể nào chấp nhận những lời nói này.

Chỉ có Thái tử phi mới có tư cách để cử hành hôn lễ với Thái tử.

Nàng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này, bởi vì nó quá xa vời, thân phận của nàng cũng chẳng đủ “cao quý”.

Bùi Ứng Tiêu nói hắn sẽ không hứa hẹn bất cứ điều gì, thế nên, đến tận bây giờ nàng cũng vẫn không biết là mình sẽ có vị trí nào ở Đông Cung.

Chắc cũng không khác suy nghĩ của nàng là bao, nàng mang họ Khúc, nàng phải cố gắng hòa nhập, phải biết an phận.

Thái tử thích nàng nhiều hơn một chút, thì cuộc sống của nàng sẽ lại trôi qua dễ dàng hơn một chút.

Nếu như không thì cứ ngoan ngoãn làm một “người vô hình”, vô hình cho đến già rồi chết đi.

Đây là lần đầu tiên có một nam tử đứng trước mặt và thẳng thắn nói rằng hắn ta muốn cưới nàng, nếu Khúc Ngưng Hề nói là nàng không xúc động một chút nào cả, là không đúng.

Nàng nhìn vào khuôn mặt vô cùng nghiêm túc của Vương Cẩm Ý, lắc đầu nói: “Vương công tử, chuyện của ta và công tử, xem như hữu duyên vô phận, không cần phải cố chấp giữ lấy đâu.”

“Sao lại là “hữu duyên vô phận”?” Dường như Vương Cẩm Ý như không bằng lòng với lý do thoái thác này.

Nhưng Khúc Ngưng Hề lại không muốn giải thích gì nhiều.

Nàng không hy vọng rằng sẽ có người chống lại Bùi Ứng Tiêu vì nàng, bởi vì, cơ bản là bọn họ không hề biết rằng, Thái tử đâu chỉ có mỗi bộ mặt quân tử như bên ngoài đâu.

Bùi Ứng Tiêu có rất nhiều bí mật, rất nhiều thủ đoạn khó lường, tâm tư lại thâm sâu khó dò, càng khởi cần phải nói đến thân phận của hắn.

Nàng đã sớm tự nhủ với bản thân mình rằng: *Không một ai có thể trở thành đối thủ của hắn.*

Bọn họ không biết là hắn đáng sợ đến nhường nào.

Không nên liên lụy đến ai cả, nghiêm túc giữ lễ quân thần mới chính là việc tốt nhất nên làm.

Khúc Ngưng Hề không hề cho rằng Vương Cẩm Ý sẽ vì nàng mà “đắc tội” với Thái tử, làm ảnh hưởng đến con đường tương lai mai sau, mà chỉ đơn thuần là nàng cảm thấy không cần thiết phải làm thế thôi.

Nếu Vương Cẩm Ý biết được mọi chuyện, có lẽ hắn ta sẽ cảm thấy hối hận, hối hận chỉ vì đối tượng xem mắt mà lại phải chịu một trận “tai bay vạ gió”.

Cái giá phải trả này không đáng, ở Thượng Kinh có rất nhiều cô nương tốt, mà bọn họ lại không có tình sâu nghĩa nặng gì.

Hai người không thể nói chuyện nhiều, chỉ một lát sau, đã có tiếng vó ngựa đuổi tới, chính là Đình Tuyết Quỳ và những người khác.

Ai nấy đều cảm thấy bất mãn trước hành vi ấy của Minh Họa, Khúc Ngưng Hề là biểu muội của nàng ta mà nàng ta cũng có thể ra tay như thế sao?

Có lẽ là các nàng ấy đều đã nhìn ra được rằng, Minh Họa có tình ý với Vương Cẩm Ý, nhưng không có một ai nói ra điều này cả.

Họ sẽ càng không thể ngờ được rằng, Minh Họa đã từng ra tay với Khúc Ngưng Hề chỉ vì chuyện này.

Với chuyện đã xảy ra ở chùa Cô Lan, Hoàng hậu cũng chỉ “khiển trách” nhẹ nhàng nàng ta một chút rồi “tiện tay” đè xuống thôi.

Ngoại trừ đương sự là Khúc Ngưng Hề ra, không có ai biết đến chuyện này cả.

Thật sự là nàng rất cảm kích Bùi Ứng Tiêu, không biết là vì lý do gì mà hắn lại dịch dung và xuất hiện ở chùa Cô Lan ngay hôm ấy nữa. Nhưng với sự cẩn trọng của hắn, không có bất kỳ một động tĩnh khác thường nào có thể trót lọt vượt qua ánh mắt hắn được.

Khúc Ngưng Hề nghi ngờ, sợ dĩ A Thúc có thể tra ra được Minh Họa một cách thuận lợi và nhanh như thế, là vì có Thái tử âm thầm giúp đỡ.

Đôi mắt đen láy của Đinh Tuyết Quỳnh sáng lên, nàng ấy bắt đầu “đánh giá” Vương Cẩm Ý từ trên xuống dưới, rồi thúc ngựa đi đến bên cạnh Khúc Ngưng Hề và nói: “Không ngờ luôn đấy...”

Đây vẫn là lần đầu tiên nàng ấy nhìn thấy mặt này của Vương thủ khoa, hắn ta nổi tiếng như thế kia, nhưng hoá ra cũng biết yêu cơ à.

Khúc Ngưng Hề liếc mắt nhìn nàng ấy rồi nói một câu ngoài ý nghĩ của nàng ấy: “Đừng nói lung tung.”

Thái độ ngăn chặn kịp thời này khiến Đinh Tuyết Quỳnh vô cùng ngạc nhiên, thì ra là nàng không có ý muốn tiến thêm

bước nữa.

Nàng ấy vội vàng điều chỉnh lại biểu cảm trên khuôn mặt mình và nói: “Được rồi, ta không nói, chúng ta cùng đi ra ngoài đi.”

“Không đi cùng Minh Họa nữa...” Đinh Tuyết Quỳnh nhăn mặt hạ giọng: “Ta nói mà, bảo sao nàng ta lại chọc phá người nữa, ra là vì nàng ta ghen tỵ.”

Nàng ấy cũng phục nàng ta luôn rồi. Công chúa không lo mà giải quyết quan hệ giữa nàng ta và Mông thế tử đi, chứ trút giận lên người khác như thế thì có ích gì đâu.

Dù không có ai khác đi chăng nữa, lẽ nào nàng ta có thể gả vào Vương gia à?

Vương gia không lớn mạnh giống như những gia tộc khác, Vương Thừa tướng đi lên từ vị trí thấp bé, là một thân tử chân chính.

Sự khác biệt lớn nhất giữa ông ta và các thế gia khác là, ông ta sẽ không có quá nhiều ràng buộc trong chuyện chọn nhà nào để kết thành thông gia, bởi ông ta là thân tín của bệ hạ.

Mặc dù Đinh Tuyết Quỳnh không hiểu quá nhiều, nhưng nàng ấy không xem trọng Minh Họa.

Khúc Ngưng Hề không phản đối việc đi riêng này, nàng quay đầu ngựa lại và nói: “Chúng ta đi sang bên kia đi.”

Nếu đã cưới ngựa thì tất nhiên là phải cưới thêm vài vòng nữa rồi, không cần phải về quá sớm.

Không ngờ là khi các nàng vừa vòng lại, Vương Cẩm Ý và Nhã Bình Quận chúa đã đuổi theo kịp.

Người trước thì cũng thôi đi, còn người sau thì...

Nhã Bình nhìn Khúc Ngưng Hề với đôi mắt tò mò, rồi nàng ta nói: “Không ngờ kỹ năng khống chế ngựa của người cũng khá đấy, chỉ là, hình như người không hay cưỡi ngựa lắm mà nhỉ?”

Nàng ta lớn lên ở Hàm Thái, nên nàng ta khác hoàn toàn so với mấy cô nương nhã nhặn khác trong Thượng Kinh này.

Nếu không che chắn khuôn mặt này kỹ lưỡng, chắc có lẽ nàng ta đã giống huynh trưởng của mình rồi – ngày nào cũng phơi thân bên ngoài, phơi đến nổi cả người thành một “cục than” đen.

“Quận chúa quá khen.”

Khúc Ngưng Hề nhìn Trịnh Tư Quân ở phía sau, thấy Nhã Bình không hề làm phiền đến nàng ta, nàng đã thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng Nhã Bình lại chẳng tinh ý được như thế, nàng ta hát cảm và hỏi: “Các nàng ta như thế kia chẳng thú vị gì cả, hay là người tới đưa ngựa với ta đi, người thấy thế nào?”

“Đưa ngựa à?” Khúc Ngưng Hề lắc đầu, nàng từ chối ngay: “Ta cưỡi ngựa không thạo, Quận chúa tìm người khác đi.”

“Bản Quận chúa cứ coi trọng người đấy!” Nàng ta trừng to mắt, không thể tin rằng mình lại bị nàng từ chối như thế.

Khúc Ngưng Hề khẽ gật đầu và đáp: “Đạ tạ Quận chúa đã coi trọng.”

Nhã Bình cũng không ép buộc nàng, chỉ là, nàng ta tiếp tục đi theo bọn họ và hỏi nàng rằng: “Chẳng phải là Khúc cô nương và Lục cô nương có quan hệ tốt lắm à? Tại sao ta không thấy nàng ta đâu thế?”

Đinh Tuyết Quỳnh nghe thấy thế, nhin không được mà nói xen vào: “Sao có thể như thế được?”

Hai nhà Khúc và Lục đều có Hoàng hậu, sao quan hệ giữa hai người có thể tốt cho được?

Hơn nữa, vốn dĩ Lục Diễm Hoa cũng không phải là kiểu người thích gần gũi với người khác, dường như nàng ấy không thân thiết với khuê nữ nhà ai cả.

Có vẻ như Nhã Bình vẫn nhớ đến sự việc đã xảy ra lần trước – khi nàng ta tìm Lục Diễm Hoa để “kiếm chuyện” nhưng lại bị nàng ngăn cản, thế là Khúc Ngưng Hề trả lời: “Ta cũng không biết Lục cô nương đang ở đâu cả.”

“Muốn tìm nàng ta chẳng dễ dàng gì!” Tiểu Quận chúa bĩu môi.

Sau đó thì ba người họ không nói tiếp nữa.

Vương Cẩm Ý không tiện nói chuyện với các cô nương, còn với Khúc Ngưng Hề và Đinh Tuyết Quỳnh, hai người các nàng chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười khi nàng ta cứ phải theo dõi sát sao hai cô nương nhà Trịnh – Lục như thế kia.

Nàng ta thật là... ngây thơ, nhỉ?

...

Cánh đồng cỏ trong khu săn bắn hoàng gia rất rộng lớn, không chỉ có thể cho ngựa “tung tăng” chạy nhảy, mà có đôi khi, bệ hạ còn nổi hứng lên mà cho dựng lều dựng trại, tổ chức dã ngoại, lửa trại.

Chạy được một quãng, họ đã đến bìa rừng.

Từ xa nhìn lại, cây cối màu cam trông như một tấm thảm lông tuyết đẹp, trải dài trên ngọn đồi thoải, nhấp nhô đan xen, hết sức đẹp mắt.

Nơi đó chính là săn bắn.

Khi ngựa chạy đến gần bìa rừng, họ mới phát hiện ra rằng, thật ra hình ảnh cây cối rậm rạp mà họ thấy từ xa, trông cây nào cây nấy đều cao lớn và thưa thớt hơn nhiều khi mà họ đến gần.

Cưỡi ngựa bắn cung ở trong đó sẽ không bị hạn chế nhiều.

Đinh Tuyết Quỳnh rất mong đợi, nàng ấy nói: “Ngày mai chúng ta mang ống đựng tên theo nhé?”

Khúc Ngưng Hề quay đầu nhìn sang nàng ấy: “Người kéo cung được chứ?”

Cung tên dùng để săn bắn không hề nhẹ, việc cầm một tay là đã đủ để khiến người ta run tay rồi, đó là còn chưa kể đến việc kéo cung và lắp tên đấy.

Đinh Tuyết Quỳnh thật thà lắc đầu, sau đó nàng ấy hướng mắt sang hỏi Vương Cẩm Ý: “Vương công tử thích săn thú không?”

Vương Cẩm ý nói: “Thỉnh thoảng cũng sẽ đi câu cá và săn bắn.”

Vừa dứt lời, có một con thỏ mập mập phóng từ bụi gai bên cạnh sang.

Có vẻ như khu vực săn bắn này “dư dả” con mồi thật, vì nay đã “dư dả” đến độ chúng đã chạy ra ngoài khu vực săn bắn luôn rồi kìa.

Đang nghĩ như thế, thì chợt “vèo” một tiếng, có một mũi tên bay ra, đâm thẳng vào con thỏ mập mập kia.

Không hề có dấu hiệu báo trước nào.

Bốn người họ nhìn theo hướng mũi tên, phát hiện ra Lục Diễm Hoa đang cưỡi ngựa chạy từ rừng sâu ra, trên tay nàng ấy là một cái cung tên, mũi tên vừa rồi là do nàng ấy bắn ra.

“Lục cô nương?” Khúc Ngưng Hề ngạc nhiên: “Lợi hại quá.”

Nàng ấy đi lên xem, quả thật là không tệ.

Ban nãy Nhã Bình còn đi tìm nàng ấy, bây giờ nàng ta không thể tin vào mắt mình khi thấy người phía sau Lục Diễm Hoa... chính là Thái tử và tùy tùng của hắn.

Không ngờ là họ lại vào rừng săn bắn cùng nhau!

Hôm nay vừa đến hành cung, chỉ mới ổn định lại sau chuyến đi thôi, thế mà hắn đã nóng lòng muốn đi săn với biểu muội như thế rồi à!

Nhã Bình đi qua trước, ba người còn lại cũng xuống ngựa vờn an theo.

Lục Diễm Hoa đi tìm con mồi của mình, Bùi Ứng Tiêu khẽ cười, mắt đảo qua Vương Cẩm Ý, rồi dừng mắt trên người Khúc Ngưng Hề và nói: “Mọi người cũng khá hứng thú mà.”

Vương Cẩm Ý chấp tay đáp: “Không thể sánh bằng điện hạ.”

Trong một thoáng, ánh mắt hai người đã giao nhau, nhưng cũng chẳng xảy ra gì khác thường cả.

Chỉ là, nụ cười trên môi Bùi Ứng Tiêu lại sâu thêm một chút.

Hắn vẫn luôn nghĩ rằng Vương Cẩm Ý là một người thông minh, hắn cứ ngỡ rằng, sau khi nhận được thư nhờ đứng ra làm chứng cho Khúc Ngưng Hề, hắn ta sẽ hiểu ra được gì đó.

Nhưng bây giờ, xem ra là hẳn ta không chỉ không muốn lùi bước, mà còn có ý muốn “tranh giành” với hẳn nữa.

Là vì nàng đã ngầm đồng ý với hẳn ta à?

Nhã Bình không biết chút gì về những chuyện này cả, nàng ta tiến lên, dùng giọng điệu ghen tị mà nói: “Điện hạ, ta cũng muốn đi săn thú. Sao điện hạ lại không gọi ta đi theo?”

Bùi Ứng Tiêu trả lời: “Ý muốn nhất thời nổi lên thôi, là do cô sơ suất.”

Màu vàng ấm của lá như đã che khuất cả một nửa bầu trời, bọn họ không nhìn thấy sắc trời bên ngoài đột ngột thay đổi, bỗng nhiên, có một tiếng sấm vang trời “nổ lên”.

Minh Ân cảnh giác nói: “Trời sắp mưa rồi.”

“Hả?” Đinh Tuyết Quỳnh giật mình: “Mới ban nãy mặt trời còn ở trên cao kia mà...”

“Đây chỉ là mưa rào thôi, tới nhanh mà đi cũng nhanh.” Minh Ân nhìn xung quanh: “Điện hạ, chúng ta tìm một chỗ trú mưa đi.”

Chỉ tiếc rằng bãi săn này không có chòi nghỉ mát hay chỗ nào để mọi người vào nghỉ chân cả.

Vì không có quá nhiều thời gian để di chuyển, mà mưa to nói đến là đến ngay, thế là từng hạt nước mưa cứ “mạnh mẽ” rơi xuống.

Thấy cả đoàn người sắp ướt sũng, Nhã Bình Quận chúa nhanh chóng đưa ra quyết định, nàng ta cởi áo choàng mỏng mà mình đang khoác trên người xuống, muốn khoác lên cho Thái tử.

Nhưng Bùi Ứng Tiêu ngăn cản nàng ta lại và nói: “Quận chúa tự khoác áo của mình đi, cô không sao.”

“Thế thì sao mà được? Điện hạ là kim tôn ngọc quý, trong tình huống này cũng phải bảo đảm sức khỏe cho điện hạ đầu tiên chứ!”

Nhã Bình vô cùng lo lắng, ở đây, ngoại trừ nàng ta ra thì chỉ có mỗi mình Lục Diễm Hoa là có mang theo áo choàng, nàng ta sợ bị cướp mất cơ hội này lắm!

Quả nhiên, Lục Diễm Hoa đã cởi áo choàng ra, nhưng nàng ấy lại đưa đến cho Khúc Ngưng Hề...

Nhã Bình: “Hả?”

Khúc Ngưng Hề cũng ngăn người ra, hai tay nàng đang ôm lấy mình để bớt lạnh, nàng ấy đang làm cái gì vậy?

Nước mưa thấm ướt tóc mai của nàng, rồi lại nường theo đó mà chảy xuống, làm ướt cả gò má.

Lục Diễm Hoa thấy thế thì khoác áo choàng của mình lên người nàng và nói: “Người dùng đi.”

Đinh Tuyết Quỳnh ở bên cạnh thấy thế, mắt nàng ấy cũng muốn rơi ra ngoài tới rồi, lẽ nào là nhân lúc mà nàng ấy không hay không biết, hai người này đã qua lại thân thiết với nhau thật rồi à?

Khúc Ngưng Hề hoàn hồn lại, nàng vội xua tay: “Không được, không thể nhận được!”

Lục cô nương cũng là một cô nương mà, xiêm y ướt cũng sẽ khiến nàng ấy phải khó xử, thế thì sao nàng có thể để cho nàng ấy đưa áo choàng cho nàng cho được!

Hai bên đùn qua đẩy lại như thế, cũng may mà sau đó Minh Ân đã nhanh chóng tìm ra được một tảng đá khá to và cao ở gần đấy, bên dưới có một cái rãnh nhỏ, vừa đủ cho vài người vào đứng ở trong đó.

Tạm thời có thể vào đó tránh mưa một chút, ít nhiều gì thì cũng có thể giữ hình tượng cho mấy vị chủ tử tôn quý này.

Tuy rằng xiêm y không bị ướt đẫm, nhưng xuất phát từ lễ nghĩa, họ vẫn chia ra nam và nữ mà đứng. Bùi Ứng Tiêu và Vương Cẩm Ý, cả Minh Ân nữa, đều quay lưng đi, nhìn sang hướng khác.

Còn Lục Diễm Hoa... chỉ nghiêm mặt đứng giữa, không nhìn bên phía nào cả.

Khúc Ngưng Hề trông hơi chật vật, nàng và Đinh Tuyết Quỳnh chỉ cần chỉnh trang lại một chút thôi là ổn.

Nhã Bình đang nắm chặt cổ tay, nàng ta đã vượt mất cơ hội được khoác áo choàng của mình lên người Thái tử rồi!

“Cần gì phải tránh hiềm nghi, chỉ là một cái áo choàng thôi mà, lẽ nào ta còn có thể bám lấy điện hạ mãi không buông chỉ vì nó?”

Đinh Tuyết Quỳnh cũng nghe, nàng ấy nhin không được mà lên tiếng nhắc nhở: “Cũng không hẳn là thế, chẳng qua là, như thế thì có hơi gần gũi quá mức. Đây là Thượng Kinh chứ có phải là Hàm Thái đâu.”

Nam nữ không bàn chuyện cưới gả mà đi cùng nhau thì còn được, nhưng còn việc khoác áo choàng của nhau là đã vượt quá giới hạn rồi.

Nhã Bình cong môi, lén trừng mắt với Lục Diễm Hoa.

Nàng ta tiếp xúc với cả hai người rồi thì mới nhận ra được rằng, ở Trịnh Tư Quân chỉ toàn là sự ái mộ, khả năng cao là nàng ấy “đơn phương tương tư” người ta.

Trái lại, nàng ta phải cảnh giác với cái vị biểu muội trầm lắng này nhiều hơn mới phải, vì Lục Diễm Hoa có thể ý vào việc quen biết điện hạ từ nhỏ để từ từ “tung chiêu” tiếp cận hẳn.

Hai người bọn họ còn đi vào rừng cùng nhau nữa đấy!

Như lời Minh Ân nói, mưa rào đến nhanh mà đi cũng nhanh, chưa đến một khắc, trời đã tạnh mưa.

Mặt đất ướt đầm nước, thỉnh thoảng sẽ có vài giọt nước nhỏ từ lá cây xuống. Mọi người không nán lại đây thêm, đều xoay người lên ngựa trở về hành cung.

Lúc tạm biệt, Vương Cẩm Ý không nói gì xả, chỉ là, hẳn ta đã nhìn theo Khúc Ngưng Hề và Bùi Ứng Tiêu rất lâu.

Thật sự là bây giờ Khúc Ngưng Hề rất mệt, hôm nay nàng đi một đường từ Thượng Kinh đến đây, lúc đi ra ngoài cưỡi ngựa còn gặp phải không ít chuyện nữa.

Nơi nàng ở là viện Bạch Lộ, vừa về đến nơi là đã thấy Khúc Doãn Thiệu đột ngột đến đây.

Cậu ta không có tên trong đoàn đi săn bắn mùa thu này, khi cậu ta phát hiện ra mình không có tên trong đoàn, bèn làm âm làm ỉ khắp phủ, cứ một hai không chịu đi học, âm ỉ đến nỗi khiến lão thái thái không thể không gật đầu.

Bà phải bán mặt bán mũi, “mặt dày” dâng bài tử của mình lên, sau khi xin thêm được một suất như thế, Khúc Doãn Thiệu mới được tham gia vào đoàn đi săn này.

Khúc Viên Thành đang khuyên cậu ta đừng mãi ham chơi như thế nữa: “Bây giờ có thánh nhan, còn có sứ thần nước khác đi theo, con đấy, đừng có chạy loạn rồi gây thêm chuyện nữa.”

Sau khi thấy Khúc Ngưng Hề về, ông ta đã dặn nàng hãy trông chừng đệ đệ cho thật tốt ngay.

Khúc Ngưng Hề nhíu mày và nói: “Nếu Tam lang không biết tự lượng sức mình, va chạm quý nhân, thì tất nhiên là sẽ bị trừng phạt. Mà vừa hay có thể giúp đệ ấy nhớ lâu hơn một chút.”

“Gì cơ?” Khúc Doãn Thiệu rất không phục: “Đệ có phải là kẻ ngốc đâu!”

“Không ngốc thì tốt...” Khúc Ngưng Hề nhìn Khúc Viên Thành: “Phụ thân, chẳng qua chỉ là vì tiểu đệ muốn cưới ngựa thôi mà, phụ thân trông chừng tiểu đệ kỹ một chút là được.”

Kêu nàng trông thì có ích lợi gì? Nàng có giữ được dây cương của cậu ta đâu.

Khúc Doãn Thiệu vội vã xua tay: “Đệ chỉ muốn cưới ngựa thôi, sẽ không gây rắc rối gì đâu! Chắc chắn là về nhà đệ sẽ tập trung học hành mà.”

Tới thì cũng đã tới rồi, Khúc Viên Thành còn có thể làm được gì nữa đâu?

Chương 37: Rượu Mạnh (2)

DTV-EBOOK

Ngày hôm sau, ở chỗ đồng cỏ trước cánh rừng, có một đám cung nhân đi qua đi lại, trông vô cùng bận rộn, vì bọn họ đang phải chuẩn bị lều trại theo yêu cầu của bệ hạ.

Ban đầu thì việc này không nằm trong kế hoạch săn bắn năm nay, nhưng nhóm sứ thần của nước Đông Long lại nói, trước một rừng cây rộng lớn đẹp tuyệt trần như thế này, họ đều cảm thấy vô cùng phấn khởi, không kìm được mà chỉ muốn so tài săn bắn với các anh tài Đại Hoàn một phen.

Có vài dũng sĩ trong đoàn bọn họ, có vẻ như phía Đông Long đã có sự chuẩn bị kỹ rồi mới đến.

Thiên Khánh Đế không có lý do gì để từ chối lời “thách thức” này cả.

Đã quyết định so tài săn bắn thú rừng rồi mà lại đi so tài ở trong hành cung thì cũng không hay lắm, nên ông ta dứt khoát dựng lều trại ở bên ngoài luôn, đến lúc đó, ai săn được bao nhiêu con mồi là mọi người cũng sẽ thấy được ngay.

Tất nhiên là không thể thiếu một bữa tiệc quanh lửa trại rồi, và các cung nhân cũng đã sắp xếp chuẩn bị xong xuôi.

Đã là tỷ thí rồi thì phải có phần thưởng, có phần thưởng thì cuộc tỷ thí mới trở nên hấp dẫn.

Thiên Khánh Đế đã lấy ra không ít đồ tốt từ trong “kho” riêng của ông ta ra, trong đó, có một chiếc cung lục lân kim xà [*], ánh sáng vàng rực rỡ toả ra từ nó vô cùng bắt mắt.

[*] **Cung lục lân kim xà (绿麟金蛇弓)**, trong đó, lục lân (绿麟) là “màu xanh lá của vảy”, kim xà (金蛇) là “rắn vàng”. Thế nên, cung lục lân kim xà ở đây là một chiếc cung có thiết kế được lấy cảm hứng từ hình ảnh của một con rắn vàng và được trang trí bằng các lớp vảy xanh.

Được xem như là phần thưởng lớn nhất. Đường cong mềm mại và hoàn mỹ như một con rắn vàng, lớp vảy mỏng màu xanh biếc làm từ ngọc quý phủ ở bên trên. Chiếc cung này không chỉ có thể dùng để săn bắn, mà tính thẩm mỹ của nó cũng cao.

Đến cả tướng quân Ninh Uy cũng không thể cưỡng lại được, ông ấy cũng muốn có được nó.

Cuộc so tài săn bắn thú rừng này không giới hạn số người tham dự, ai muốn tham gia thì đều có thể đi cùng, chỉ cần một canh giờ sau mang con mồi về là được.

Sau khi biết được thông tin này, lại thêm việc Nhị Hoàng tử không có mặt ở đây, Khúc Hoàng hậu cảm thấy khó chịu vô cùng.

Bà ta đưa mắt nhìn về phía Bùi Ứng Tiêu, cười nói: “Sứ giả nước Đông Long đang ở đây, mong Thái tử không có gánh nặng tâm lý gì, có thể mang thắng lợi vẻ vang về.”

Ha ha, bà ta muốn chống mắt lên mà nhìn, nhìn xem tên Thái tử có kỹ năng cưỡi ngựa bắn cung bình thường như hắn có thể giữ lại mặt mũi kiểu nào.

Người đứng đầu đoàn sứ giả nước Đông Long tên là Mộc Thương Hạnh, năm đó ông ta đã tham gia vào cuộc chiến giữa hai nước.

Bấy giờ, ông ta khẽ vuốt chòm râu và nói: “Thái tử cũng mang một nửa dòng máu của Lục gia, thật ra ngoại thần rất mong chờ được nhìn thấy sự dũng mãnh của điện hạ.”

Thiên Khánh Đế cười: “Là Thái tử thì chỉ cần làm tốt bốn phận của Thái tử thôi là được, mấy chuyện như là “múa đao vung kiếm” này đã có các tướng quân lo liệu rồi.”

Bùi Ứng Tiêu tỏ vẻ hơi xấu hổ: “Không thể kế thừa sự dũng mãnh của phụ hoàng và ngoại tổ, quả thật cô cảm thấy vô cùng hổ thẹn.”

Hắn tỏ vẻ khiêm tốn như thế này, hiển nhiên đã khiến người ngoài không thể nói nên lời.

Trên tất cả mọi phương diện, bao giờ Thái tử cũng là nhân tố nổi bật nhất cả, nhưng bây giờ hắn lại dám thừa nhận rằng hắn không giỏi lĩnh vực này, dù rằng đây cũng chẳng phải là khuyết điểm hay gì cả. Hắn cũng đã thừa nhận rằng hắn không giỏi việc cưỡi ngựa bắn cung này rồi, lẽ nào việc để hắn so tài cưỡi ngựa bắn cung với các võ tướng là công bằng sao?

Dẫu có là thế, hắn cũng vẫn không hề biện hộ cho bản thân mình lấy một câu nào.

Hôm nay cũng là một ngày mà Thái tử khiến mọi người phải tin phục mình.

Khúc Ngưng Hê đứng ở một nơi khá xa, nàng thấy thế thì thầm nghĩ, Bùi Ứng Tiêu cũng biết diễn thật đấy...

Không biết là lần này hắn sẽ chiếm lấy vị trí nào nhỉ?

Tuy rằng có mấy vị tướng quân, còn có cả những dũng sĩ đến từ nước Đông Long tham gia vào cuộc so tài này, nhưng không biết vì sao mà gần như là nàng dám nói một cách chắc chắn rằng, hắn có thể vượt qua một cách vô cùng dễ dàng.

Thậm chí là, có thể hắn sẽ nắm chắc được bản thân sẽ đứng ở thứ hạng nào...

Nhóm nam nhi tham gia săn bắn nhanh chóng xuất phát, bệ hạ cũng đi, dù rằng ông ta không tham gia vào cuộc so tài, nhưng cũng vẫn mang theo cung tên rồi đi vào rừng để “vận động gân cốt” cùng một nhóm người.

Nhóm nữ quyến còn lại cũng có thể đi theo, khu vực săn bắn rất rộng lớn, đã được chia ra thành những vòng khác nhau.

Khúc Ngưng Hề đi vào rừng cây nhỏ kia cùng cha và đệ đệ.

Cánh rừng này rất nhỏ, gần như là không có mãnh thú nào, thích hợp mang trẻ nhỏ theo.

Khúc Viên Thành rất sợ nắng, thường ngày ông ta lại không cưỡi ngựa, nên khi mặt trời lên cao, mồ hôi của ông ta ứa ra như mưa.

“Tối hôm qua trời còn khá lạnh, vậy mà mới sáng ra thôi, trời đã nóng như giữa hè nữa rồi!” Cái thời tiết quái quỷ gì thế này!

Khúc Doãn Thiệu quay đầu sang nhìn ông ta, sau đó thở dài, nói với Khúc Ngưng Hề rằng: “Phụ thân đã già rồi, chẳng dám tham gia săn bắn nữa...”

Khúc Viên Thành nghe thấy mấy câu này là mặt ông ta tái đi ngay, từ trước đến nay ông ta vẫn luôn là kiểu người rất xem trọng thể diện, nên bấy giờ nổi giận nói: “Còn không phải là vì ta lo cho con à!”

“Con cũng có phải là trẻ con nữa đâu, lẽ nào còn cần người trông nom con nữa à?” Khúc Doãn Thiệu nói: “Đại tỷ tỷ đã được tự tham gia yến hội từ rất sớm, con cũng có thể làm được.”

Khúc Viên Thành không cho phép: “Con ngoan ngoãn đợi đó cho ta!”

Đứa bé được phụ mẫu cưng chiều, thì trong mắt phụ mẫu, đứa bé ấy sẽ mãi mãi không bao giờ đủ trưởng thành.

Khúc Ngưng Hề vờ như “mất điếc tai ngơ” trước cuộc nói chuyện này của hai phụ tử bọn họ. Nàng điều khiển ngựa đi thật chậm rãi để ngắm nhìn ánh nắng thu vàng cam, nàng cứ để cho thời gian của mình trôi qua một cách yên bình như thế.

Trong mùa thu đông, ban ngày thường ngắn, chỉ chừng canh ba giờ Thân thôi là đã có vào người mang theo con mồi về.

Đã có người phụ trách ghi nhận con mồi, kiểm tra kỹ lưỡng từng con mồi một, sau đó còn sắp xếp và đánh dấu riêng, chỉ đợi lát nữa bệ hạ xem xét qua rồi phân chia.

Trước các lều trại rất náo nhiệt, có nhiều người đi tới đi lui bận rộn.

Còn chưa đến hoàng hôn nữa mà củi đốt đã được chuẩn bị xong xuôi rồi.

Một nhà ba người Khúc Ngưng Hề về lều trại trước nhóm người đi săn thú, họ rửa mặt và thay y phục, giữ cho y phục luôn thơm tho và sạch sẽ.

Nàng và Ánh Sở ở cùng một lều, nơi này không thể so với hành cung, không có nhiều lều trại riêng cho tôi tớ ở, trong một góc chỉ đặt có hai cái giường nhỏ thôi.

Hiếm có khi mọi người qua đêm trong lều trại, nên cũng chẳng có ai khó chịu hay bắt bẻ gì.

Sau khi Khúc Ngưng Hề sửa soạn xong xuôi, ánh hoàng hôn đỏ rực đã “loang ra” đầy trời rồi.

Các nàng vội vàng đi về phía trước, quả nhiên, nhóm người tham gia so tài săn bắn đã về hết, có một đám tiểu thái giám

đang vội vã hỗ trợ kiểm kê và thu dọn.

Lâu rồi Thiên Khánh Đế không cười ngựa, ông ta đã thấm mệt rồi, nhưng sắc mặt vẫn rạng rỡ, trông ông ta có vẻ rất hào hứng.

Rất nhanh sau đó, kết quả đã có và được công bố ngay trước mặt mọi người.

Người đầu tiên, chính là Quảng Vinh Tướng quân Nhiếp Nhất Tuyên của Đại Hoàn.

Mọi người cũng không mấy bất ngờ, Nhiếp Nhất Tuyên võ nghệ cao cường mà, vì nếu không thì sao ông ta có thể được phong làm Thái phó, dạy dỗ Thái tử kia chứ!

Người giành được vị trí thứ hai là Ninh Uy Tướng quân của Đại Hoàn.

Người này cũng bị bệ hạ “cưỡng chế” đốc thúc và giám sát Thái tử. Bắt nguồn từ việc, trước kia Thái sư cảm thấy Thái tử quá nhân từ, lo rằng hắn sẽ thiếu quả quyết.

Cũng có thể coi là một nửa sư phụ của điện hạ!

Mọi người vỗ tay nhiệt liệt, sau đó lại bất ngờ nghe thấy, Thái tử điện hạ và tên của Mông Dịch Hoài được nhắc đến cùng một lúc... hai người đoạt được vị trí thứ ba.

Ai nấy đều hết sức ngạc nhiên. Tính từ lần đua ngựa với Mông Thế tử cho đến bây giờ, điện hạ không chỉ phát huy vô cùng ổn định, mà còn tiến bộ rất nhiều nữa chứ!

Một đám thần tử hoan hô ăn mừng, trông họ vô cùng vui vẻ.

Bọn họ không nghĩ đến chuyện Thái tử đang giấu tài, chỉ nghĩ rằng “trò giỏi nhờ thầy”, mà theo lý thì cũng là như thế

thật mà!

Không chừng là điện hạ đã lạng lẽ khắc khổ tập luyện, vì điện hạ vẫn luôn nghiêm túc khắc chế bản thân mà.

Dũng sĩ Đông Long Quốc đứng thứ tư, ít nhiều gì thì bọn họ cũng có phần không cam tâm.

Ban đầu họ còn nghĩ, dù sao bại dưới tay võ tướng thì cũng được đi, nhưng không ngờ là Thái tử điện hạ lại giỏi bắn cung đến thế cơ đấy! Trước đó họ còn chẳng nghe thấy ai nói nữa là!

Thiên Khánh Đế rất hài lòng với kết quả này, thần tử và nhi tử đều đã giữ lại thể diện cho ông ta.

Lời vàng ngọc vừa mở, tiệc lửa trại cũng được bắt đầu.

Những con mồi kia đều đã được ngự trù chế biến, rượu ngon hảo hạng và các món ăn hấp dẫn lần lượt được dâng lên.

Vân Chiêu nghi có thai, hôm nay Thiên Khánh Đế vui vẻ, đặc biệt cho phép nàng ta đến ngồi kế bên mình.

Thấy Vân Chiêu nghi được ngồi cùng bàn với ông ta, Khúc Hoàng hậu đen mặt lại.

Nhi tử của bà ta, Lân Vũ của bà ta... thằng bé giỏi cưỡi ngựa bắn cung, vốn dĩ hôm nay nó nên là người tỏa ra ánh hào quang rực rỡ mới phải... Đến cả Thái tử mà cũng có thể giành được hạng ba, lẽ nào hoàng nhi của bà ta lại chẳng thể “thu hoạch” được nhiều hơn thế nữa hay sao?

Thế thì cũng đành thôi đi, vậy mà bệ hạ còn dám vút mặt mũi của bà ta đi mà cho Vân Chiêu nghi ngồi lên đây.

Mặt mũi của chính cung là bà ta đây biết phải để vào đâu đây?!

Khúc Ngưng Hề không để ý đến sắc mặt của bất kỳ ai cả. Dù sao thì, trong mấy dịp như thế này, chẳng có chỗ nào để cho nàng lên tiếng cả, nàng chỉ cần lặng lẽ mà ăn thôi là được.

Ngự thiện phòng lên món cực kỳ nhanh nhẹn, trước khi xuất phát đã tính đến chuyện sẽ tổ chức tiệc lửa trại.

Nên đã cho mấy ngự trù có “tay nghề” nướng thịt tuyệt hảo vào đoàn đi săn bắn mùa thu này.

Mấy lát thịt được cắt ra có màu vàng nâu óng ánh, thịt vẫn còn nóng hổi, mấy tảng thịt mới nướng xong còn vang lên tiếng “xèo xèo”, thịt được ăn kèm với rau quả tươi ngon, rồi lại nhấp thêm một ngụm rượu nhỏ nữa... ai cũng phải cất lời khen ngon.

Chỉ là, rượu hôm nay có hơi mạnh, Khúc Ngưng Hề chỉ mới uống có ba chén thôi mà đã thấy hơi đau đầu rồi.

Ánh Sở thấy thế, bèn bấm báo với Hầu gia, sau đó đỡ nàng rời đi trước.

Ban đầu Khúc Ngưng Hề vẫn còn rất bình thường, nhưng sau khi được dẫn về trại, nàng đã bắt đầu loạng choạng, không đi nổi nữa.

Ánh Sở bất đắc dĩ nói: “Chắc là ban nãy tiểu thư không nghe rõ, rượu Trúc Thanh do hoàng thượng ban thưởng thì chỉ nên nhấp một chút thôi, sao người lại uống đến vài chén thế ạ?”

Không biết là Khúc Ngưng Hề có nghe thấy không, mà nàng chỉ gật đầu lung tung và nói: “Đúng, đúng, đúng...”

Ý thức mơ hồ, nàng nghe thấy Ánh Sở nói rằng nàng ấy sẽ đi lấy trà giải rượu, chắc chắn là ngự trù đã chuẩn bị sẵn rồi.

Khúc Ngưng Hề rất choáng, không biết là đã qua bao lâu, nàng bỗng bị người khác véo đến tỉnh.

Đúng thật là nàng đã bị véo. Cái ngón tay đáng ghét kia vẫn còn đang “đùa giỡn” với hai gò má của nàng, mãi không chịu buông ra.

“Thả, thả ra...” Nàng mở mắt ra, hình ảnh người trước mặt cứ chồng chéo lên nhau, mơ hồ “chấp vá” lại thành dáng vẻ của Bùi Ứng Tiêu.

Khúc Ngưng Hê lắc đầu, không tài nào tin được mà thốt lên: “... Ta mà cũng có thể mơ thấy ngài sao?”

“Vì sao lại không?”

Bùi Ứng Tiêu khẽ cười, hần hỏi: “Nàng biết ta là ai không?”

Nàng không trả lời mà mắt nàng chỉ khép hờ lại, như thể là bất cứ lúc nào nàng cũng có thể rơi vào giấc ngủ cả.

Bùi Ứng Tiêu lại véo nàng: “Trả lời ta.”

Khúc Ngưng Hê không chịu nổi trước sự quấy phá này của hần, nàng phẩy tay, nói: “Đương nhiên ta biết ngài là ai rồi... Ngài là... Bùi Ứng Tiêu.”

Gọi thẳng tên hần ra luôn à.

Lẽ nào nàng rất thường hay gọi hần như trong lòng?

Bùi Ứng Tiêu cười, cúi xuống gần sát vào nàng và hỏi nàng rằng: “Tiểu Văn Du thích tên của cô sao?”

Khúc Ngưng Hê hoang mang, đôi mắt trong suốt mơ màng: “Sao ngài lại biết nhũ danh của ta?”

Nàng loạn choạng ngồi dậy, nghiêng nghiêng ngả ngả, cả người mềm nhũn như là không có xương.

Nhưng nàng còn không quên giữ chặt lấy tay áo của Bùi Ứng Tiêu và hỏi hắn rằng: “Ngày hôm qua ấy... vì sao ngài lại cười như thế vậy?”

Hắn liếc nhìn vạt áo nhăn nhúm của mình và hỏi lại: “Ngày hôm qua?”

“Thì là, thì là lúc ở trong rừng ấy... ngài đã nhìn ta rồi cười...” Khúc Ngưng Hề hoa tay múa chân, đầu óc nàng đang rất hỗn độn, nàng không thể nghĩ ra được từ ngữ chính xác để hình dung ý nàng muốn nói.

“Vừa hay cô cũng muốn hỏi nàng chuyện hôm qua...” Bùi Ứng Tiêu đỡ lấy eo nàng, giúp nàng ngồi vững lại rồi bắt đầu hỏi: “Vương Cẩm Ý đã nói gì với nàng?”

Nàng sửng sốt, không hề do dự gì mà đáp lời ngay: “Hắn ta nói là muốn cưới ta.”

Lần đầu tiên có người nói là muốn cưới nàng, nên nàng nhớ rất rõ.

Bùi Ứng Tiêu khẽ nheo mắt: “Hửm?”

Hắn nhìn nàng chăm chú, nhẹ giọng hỏi: “Nàng uống say rồi thì cũng thành thật đấy, hỏi gì thì đáp nấy, rồi nàng đã trả lời hắn ta thế nào?”

Hắn mới vừa hỏi xong câu đó là đã thấy khóe mắt Khúc Ngưng Hề đỏ lên, nàng sắp khóc rồi.

“Ta... đương nhiên là ta không thể...”

Nụ cười của Bùi Ứng Tiêu dần tắt, đôi con ngươi đen và sâu như tưởng như không thấy đáy nhìn chăm chăm vào nàng, hắn lạnh lùng hỏi nàng rằng: “Nàng luyến tiếc hắn ta sao?”

Khúc Ngưng Hề lắc đầu: “Không phải...”

Không phải là vì lý do này...

“Vậy là vì lý do gì?” Hắc chổng hai tay ở hai bên người nàng, sau đó cúi đầu xuống, giọng nói trầm thấp của hắc lại vang lên: “Nàng không còn sự lựa chọn nào khác đâu, Khúc Ngưng Hề à.”

“Chính nàng đã trêu chọc ta trước.”

Lời của người beta: Ở nửa cuối chương này và một phần đầu chương sau, nam chính có lúc xưng “cô”, có lúc xưng “ta”, còn nữ chính thì không tự xưng là “thần nữ” như mọi khi mà sẽ xưng “ta”. Vì đặt trong hoàn cảnh nữ chính đang say nên sẽ có chút khác, bên cạnh đó thì bản gốc tác giả cũng để như thế, nên mình chỉ muốn giải thích nhẹ một xíu để mọi người không nghĩ là chúng mình không thống nhất xưng hô, để các nhân vật xưng hô từm lum ٧_٧

Chương 38: Sâu Thẳm Trong Rừng (1)

DTV-EBOOK

Bùi Ứng Tiêu nói: “Chính nàng đã trêu chọc ta trước.”

Đúng, hình như đúng là có chuyện như thế thật, là do nàng đã nói là nàng ái mộ hắn...

Tuy Khúc Ngưng Hề đã uống say nhưng nàng cũng không hề quên chuyện đó, nàng oà khóc nức nở: “Ái mộ ngài là chuyện của ta, có liên quan gì đến điện hạ đâu?”

Đây là lần đầu tiên Bùi Ứng Tiêu nghe thấy cách nói như thế này, hắn không nhịn được mà bật cười: “Không liên quan gì đến cô sao?”

Khúc Ngưng Hề gạt đầu thật mạnh, nhưng vì nàng ngồi không vững, nên khi gạt đầu như thế, người cũng nghiêng ngã theo rồi lại ngã vào trong lòng hắn, còn lời nàng nói thì nghe cũng khá rõ ràng: “Để một mình ta ái mộ ngài là được rồi, ngài không cần phải quan tâm đến ta...”

Bùi Ứng Tiêu vươn tay ôm lấy nàng, kéo nàng lại rồi để nàng ngồi trên đùi mình, nàng nhỏ bé xinh xắn, cũng chịu ngồi ngoan, không còn nghiêng trái nghiêng phải nữa.

“Nàng ái mộ cô thật sao?”

Ánh mắt Khúc Ngưng Hề mơ màng, nàng buồn ngủ lắm rồi, nhưng cái miệng nhỏ nhắn của nàng mím lại, nàng nói: “Ta, ta không nói cho ngài đâu...”

“Nói đi.” Hắn cúi đầu, nói nhỏ bên tai nàng hai chữ như thế.

Thật sự là nàng rất bướng bỉnh, chỉ nhỏ giọng nói rằng: “... Không nói.”

Nói ra là mất mạng đấy, có đánh chết nàng thì nàng cũng không thể nói ra đâu hu hu hu...

“...” Ban nãy hắn còn cảm thấy nàng uống say rồi thì sẽ thành thật lắm cơ đấy.

Bùi Ứng Tiêu nâng cằm nàng lên, cắn lên môi nàng một cái rồi nói: “Bé lừa đảo này.”

Ban đầu Khúc Ngưng Hề còn chưa hoàn hồn lại, chỉ biết ngây ngốc nhìn, để mặc cho hắn cọ xát vào cánh môi mình đến mức sưng đỏ cả lên.

“Không...” Nàng muốn từ chối, kết quả là, đến cả lưỡi của mình mà nàng cũng không giữ lại được, “thất thủ” hoàn toàn.

Vốn dĩ đầu óc nàng đã hỗn loạn rồi, nên bây giờ, khi rơi vào tình thế này, nàng cũng đã đánh mất năng lực suy nghĩ, cứ chìm trong trạng thái mơ hồ, người mềm nhũn đến mức không thể tự đứng vững.

Cánh tay ôm lấy eo nàng cứ ngày một siết chặt lại.

Nàng rất ngoan, cứ để mặc cho người ta “ức hiếp” nàng như thế, cứ để mặc cho hắn muốn làm gì thì làm. Bây giờ, nàng như thể là đã hoàn toàn thuộc về hắn.

Thật ra tính chiếm hữu mạnh mẽ đã có từ trong xương cốt của Bùi Ứng Tiêu rồi, nhưng hắn lại rất giỏi che giấu.

Tuy thỉnh thoảng mới bộc phát ra ngoài, nhưng có khi đó sẽ là một hành vi thất lễ.

Khi bị trói buộc trong đủ mọi loại lễ tiết giáo điều, ắt hẳn con người ta sẽ giấu mặt trái tối tăm của bản thân mình đi thật kỹ.

Nhưng khi nó đối mặt với một vật thể mềm yếu và dễ bắt nạt... như là nàng, thì lòng tham cũng như là sự chiếm hữu mạnh mẽ kia sẽ bộc phát, khiến hẳn không thể khống chế được nữa.

Bùi Ứng Tiêu không ngừng hôn vào môi của người đang ở trong lòng mình, tiểu cô nương vẫn còn đang thút thít, thậm chí là còn chưa học được cách hít thở nữa.

Mỗi khi hôn đến đoạn này, hẳn sẽ thổi khí cho nàng, hoặc là sinh ra chút “từ bi” mà dừng lại chốc lát, cho nàng chút thời gian để thở.

Sau đó thì hẳn sẽ lại lặp lại thêm một lần nữa, như không hề biết thế nào là thỏa mãn.

Mãi cho đến khi hai mắt nàng đỏ hoe, lăn chã chực khóc.

Bùi Ứng Tiêu nhắm mắt, ngồi thẳng người dậy, đôi bàn tay hẳn khẽ vuốt ve tấm lưng mảnh mai của nàng, khàn giọng hỏi: “Nói cho cô nghe, vì sao nàng lại kháng cự Đông Cung như thế?”

Nàng đã thích Vương Cẩm Ý thật rồi sao?

Khúc Ngưng Hề không thể nói nên lời, nàng khẽ run, một tay nàng che ngực, tim đập rất nhanh, nhịp thở cũng vô cùng gấp gáp.

Qua một lúc lâu sau, nàng mới khe khẽ nói: “Ánh Sở... Ánh Sở, cởi ra giúp ta đi, nó thắt chặt quá, ta đau...”

Nàng vừa nóng vừa đau, bàn tay nhỏ bé bắt đầu cử động.

Vấn đề mà Bùi Ứng Tiêu hỏi bị “ngó lơ”, rất khó để nói lý lẽ với một người đang say.

Hắn giữ cái cổ tay trắng nõn kia lại, sau đó khẽ nói: “Không được cởi ra!”

“Người [*] tránh ra đi...” Khúc Ngưng Hề không còn sức lực nên không thể giãy giụa nữa, miệng thì thầm: “Ta không muốn vào Đông Cung, cũng không muốn phải trở thành hậu phi...”

[] Từ đoạn này nữ chính “xỉn” thật rồi, chị nhận nhầm nam chính thành Ánh Sở nên cách xưng hô cũng sẽ khác đi nhé mọi người ơi.*

Từ hai năm trước, nàng đã có cái nhìn tổng quan cho cuộc sống sau này của mình rồi.

Một khi phá vỡ, con đường của nàng sẽ chỉ toàn là bụi gai, và đó cũng là con đường mà nàng không có cơ hội quay đầu.

Mặc dù nữ tử Đại Hoàn vẫn có thể hòa ly nếu chẳng may gả vào một nơi không tốt... dẫu có “tróc một lớp da” đi chẳng nữa, nhưng ít nhất là vẫn có cơ hội lựa chọn lại thêm một lần nữa.

Nhưng trong hoàng cung thì lại không giống như thế, đã vào rồi thì sẽ không thể rời đi được.

Không phải là do nàng bị quan, mà thân phận của nàng đã định sẵn là sẽ phải như vậy rồi.

Liệu gia đình và Hoàng hậu có bỏ mặc nữ nhi mình ở trong Đông Cung kia hay không?

Liệu nàng có thể từ chối làm việc thay cho họ, thậm chí là cắt đứt mọi đường lui, sau đó quyết chọn “được ăn cả ngã về không”, “chui đầu” vào Đông Cung hay không?

Đó là con đường mà nàng không thể nương tựa vào bất kỳ ai cả.

Khúc Ngưng Hê biết người nhà thiên vị Tam lang, trước mặt thì, không phải là nàng không có chỗ nào để dựa vào, cũng chưa đến nỗi ấy...

Không chỉ có thế, có khi là sau khi Thái tử nạp nàng vào Đông Cung, tới một ngày nào đó khi mà hắn “chơi” chán rồi, hắn sẽ âm thầm “xử lý” nữ nhân đã biết quá nhiều bí mật của hắn là nàng đây không chừng.

Nàng không thể nói trước điều gì cả.

Nàng đã biết quá nhiều thứ rồi, mà nàng cũng chỉ là một nữ nhi không mấy quan trọng của Khúc gia, hắn muốn giết thì cứ giết thôi.

Những bất an này theo nàng đã lâu, Khúc Ngưng Hê chưa bao giờ nói ra những điều này với bất kỳ một người nào.

“Ta không biết phải nói với ai hu hu... Ta phải luôn giữ bí mật, điện hạ... phải giữ mồm giữ miệng, không được nói với điện hạ, bởi vì người là người biết rõ... Người đừng nói cho điện hạ mà...”

Nàng bắt đầu nói năng lung tung, câu từ lộn xộn, nhưng Bùi Ứng Tiêu vừa nghe là đã hiểu.

Nàng thấy bất an, lòng vẫn còn sợ hấn.

“Nhát gan thế này mà còn dám trêu chọc ta sao?”

...

Khúc Ngưng Hê ngủ thẳng một giấc đến tận trưa, lúc thức dậy, đầu nàng đau như búa bổ, mắt cũng đau nhức.

“Tiểu thư...” Vừa hay khi ấy Ánh Sở đã múc nước xong và đang đi vào, nàng ấy nói: “Em đang tính gọi tiểu thư dậy dùng cơm đây, tiểu thư cần thận một chút...”

“Ánh Sở... Ta...” Nàng mở miệng, cổ họng đau rát như bị xé toạc ra.

Ánh Sở bất lực, nàng ấy nói: “Tối hôm qua tiểu thư đã khóc rất nhiều, em đã đắp mắt cho người rồi, sau khi ăn xong lại đắp tiếp, người mau uống một chén sơn trà mật ong đi.”

Tối hôm qua, sau khi về đến lều trại, nàng ấy cũng đã rất hoảng sợ, còn tưởng rằng chủ tử không kiểm chế được mà đã làm gì cô nương người ta chứ.

Sau đó mới phát hiện ra là mình đã “sợ bóng sợ gió” một trận, ngoại trừ đôi môi sưng đỏ ra thì y phục nàng vẫn chỉnh tề.

Khúc Ngưng Hê chỉ im lặng, để nàng ấy thu dọn, còn nàng thì cố nhớ lại những chuyện đã xảy ra vào tối hôm qua.

Nàng nghĩ mãi không ra, bèn hỏi: “Vì sao ta lại khóc?”

Ánh Sở lắc đầu và đáp: “Em cũng không rõ lắm.”

Lúc nàng ấy về là nàng đã ngủ rồi, còn Thái tử điện hạ thì ngồi ở mép giường, vẻ mặt hắc có phần đăm chiêu, hắc đã nhìn nàng rất lâu.

Ánh Sở không thể nào diễn tả được ánh mắt đó, không phải là ánh mắt dịu dàng chan chứa tình cảm, mà là ánh mắt quan sát vô cùng nghiêm túc.

Thái tử bận trăm công nghìn việc, nhưng khi ấy lại cứ ngồi bất động như thế, để mặc cho thời gian trôi qua, như thế là chính hắc cũng chẳng nhận ra điều ấy.

Khúc Ngưng Hề không nhớ ra được gì nên tạm thời nàng không nghĩ đến nữa.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, nàng dùng cơm ngay trong lều trại, sau đó đắp mắt tiếp, bấy giờ thì thần sắc của nàng mới đỡ nhợt nhạt hơn ban nãy.

Ánh Sở nói Hầu gia có đến hỏi thăm một lần, biết được nàng say rượu chưa tỉnh nên không vào.

Ngoài ra, tối hôm qua, ở phía Tây cạnh lều trại đã xảy ra sự cố ngựa hoảng loạn, có bảy đến tám con ngựa không biết vì sao mà lại bị mất kiểm soát, chúng điên cuồng chạy loạn khắp nơi, còn xông vào cả khu vực lều trại, giẫm sập lều trại của Lục Diễm Hoa.

“Sập lều sao?” Khúc Ngưng Hề tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó lại vội hỏi: “Lục cô nương không sao chứ?”

“Không sao, vừa hay khi đó nàng ấy không ở bên trong.” Ánh Sở cũng cảm thấy tình hình khi ấy nguy hiểm: “Buổi tối không ở trong lều như thế khá hiếm thấy, thật sự là Lục cô nương rất may mắn!”

Khúc Ngưng Hề nhíu mày và gật đầu một cái: “Ở trong lều trại mà cũng không an toàn, quả thật là khó lòng mà phòng bị được.”

Đêm đến, ai cũng ở trong lều của mình mà nghỉ ngơi thôi, đâu phải là lúc nào cũng đề phòng cảnh giác được.

Nàng đứng lên, quyết định đến thăm Lục Diễm Hoa một chuyến.

Nàng vẫn còn nhớ đến chuyện đã xảy ra ở trong rừng vào ngày hôm qua, khi đó nàng ấy đã khoác áo choàng của mình cho nàng, thật sự đấy là một ân tình quá lớn.

Hai người còn chưa thân quen đến mức độ kia mà Lục cô nương đã “nghĩa hiệp” với nàng như thế rồi.

Khúc Ngưng Hề luôn có thiện cảm với Lục Diễm Hoa, muốn trở thành bằng hữu của nàng ấy, thế nên, trong lần đi thăm này, nàng không thể đi tay không.

Bệ hạ dẫn theo một đám người trải nghiệm việc ăn ngủ ngoài lều trại, đương nhiên là có rất nhiều chỗ bất tiện, nàng không chuẩn bị được quá nhiều thứ, bèn bảo Ánh Sở cầm chút bạc để đi mua một giỏ táo xanh tươi mát.

Táo mùa thu vừa giòn vừa ngọt, chắc là Lục Diễm Hoa sẽ thích.

Do sự cố ngựa hoảng loạn tối qua, lều trại của Lục Diễm Hoa đã được đổi sang vị trí khác.

Đám đông vừa giải tán thì Khúc Ngưng Hề mới đi ngang qua, nàng là người đến thăm nàng ấy muộn nhất trong số những người hay tin nên mới đến.

Nàng đến muộn nên không gặp được nàng ấy, tiểu thái giám cười nói với nàng rằng, Lục cô nương đã ra ngoài chơi rồi.

“Nàng ấy đi cưới ngựa rồi sao?” Khúc Ngưng Hề hỏi.

Tiểu thái giám lắc đầu: “Tiểu nhân không nhìn thấy.”

Khúc Ngưng Hề nghe thấy vậy thì cũng đành thôi, nàng đặt giỏ táo xanh xuống rồi rời đi cùng Ánh Sở.

“Lục cô nương còn có hứng thú đi chơi, em nghĩ chắc là nàng ấy không còn hoảng sợ nữa đâu.” Ánh Sở cảm thấy họ không cần phải lo lắng.

“Có lẽ quá nhiều người đến đây nên nàng ấy cảm thấy phiền.” Vừa đến trưa là sự cố ngựa hoảng sợ này đã truyền đi khắp nơi rồi.

Với tính tình của Lục Diễm Hoa, chắc chắn là nàng ấy đang cảm thấy rất khó chịu.

Hôm nay không có cuộc thi săn bắn nào, nhưng lều trại cũng không thể tháo dỡ nhanh như thế được, nên mọi người cũng tụ lại thành từng nhóm nhỏ rồi đi vào rừng.

Khúc Ngưng Hề đã ngủ một giấc quá dài, nằm quá lâu khiến cho cả người nàng cứ cảm thấy không thoải mái, hơn nữa, lều trại không rộng lắm nên thật sự là không thể ở trong ấy lâu được.

Nàng cũng không vội trở về, mà đã đi đến chuồng ngựa, chọn một con ngựa để cưỡi ra ngoài dạo chơi.

Ánh Sở đi theo bên cạnh nàng, hai người sóng vai đi cùng nhau.

Khúc Ngưng Hề hỏi nàng ấy rằng: “Người phải mang thân phận Ngân Bình như thế này đến bao giờ thế?”

Nàng có thể tìm cách khiến cho “Ngân Bình” phải rời phủ và không bao giờ quay trở lại nữa, thế thì Ánh Sở sẽ không cần phải dịch dung nữa.

Trước kia không nhắc đến là vì Ánh Sở là người của Thái tử.

Nàng không thể nào quyết định được việc nàng ấy đi hay ở, có thay đổi thân phận mới hay không, đều phụ thuộc vào nàng ấy.

Nhưng mà, đến bây giờ thì cũng đã trôi qua vài tháng rồi, ngày ngày Ánh Sở phải giả trang thành người khác, dù có không

thấy mệt mỏi đi chẳng nữa, nhưng chắc có lẽ là khuôn mặt của nàng ấy cũng sắp chịu không nổi rồi.

Khúc Ngưng Hề hỏi nàng ấy: “Người không thể dùng gương mặt thật của người để đi theo ta sao?”

“Tiểu thư có thể hỏi chủ tử thử xem sao...” Ánh Sở không thể tự quyết định chuyện này được, nàng ấy nói: “Nếu điện hạ đã giao em cho tiểu thư, thì hẳn là việc này cũng không phải là trở ngại gì.”

Khúc Ngưng Hề nghĩ: “Hoặc là đổi người khác đến giám sát ta cũng được, cứ để người làm nhà hoàn hảo như thế này thì phí hoài tài năng của người quá.”

Kỹ năng dịch dung tuyệt đỉnh của nàng ấy là thứ mà hiếm có ai có thể phát hiện ra được.

Ánh Sở vội vã lắc đầu: “Tiểu thư khen em quá lời rồi. Khi em còn bé, em cũng chỉ như là một con chó hoang thôi, có gì đâu mà phí hoài tài năng kia chứ.”

Đây là lần đầu tiên Khúc Ngưng Hề nghe thấy nàng ấy nhắc về quá khứ của mình.

Nàng cũng đã từng nghĩ tới chuyện, Đông Cung bây giờ có thể có được một nhóm kỳ tài tận tâm và trung thành như thế kia... chắc chắn không phải là chuyện chỉ mới xuất hiện ngày một ngày hai.

Phần lớn bọn họ đều được bồi dưỡng từ nhỏ, họ là những hài tử mồ côi bất hạnh được mang về, rồi lại được ban cho một cuộc đời mới.

Nhưng ai là người làm ra những chuyện này? Khi ấy tuổi của Bùi Ứng Tiêu vẫn còn quá nhỏ, hẳn không kịp làm điều đó, nên chắc chắn là vẫn còn có người khác đang âm thầm giúp đỡ hẳn.

Nhưng Lục gia không còn trưởng bối nào nữa, nghe nói là chỉ còn ngoại tổ mẫu của hắn là vẫn còn sống, nhưng vì chồng con liên tục gặp chuyện không may, lão nhân không thể chịu nổi trước những cú sốc liên tục kéo đến như thế, nên cũng đã hoá điên dại rồi.

Nhiều năm trời không gặp ai, nếu không phải là vì Lục gia chưa từng phát tang, thì gần như là ai cũng cho rằng Lục lão phu nhân đã qua đời rồi.

Khúc Ngưng Hề suy tư, nàng không hỏi sâu thêm nữa, mà chỉ nói: “Ngày khác gặp diện hạ, ta sẽ hỏi ngài ấy thử xem sao.”

Đối cho Ánh Sở một thân phận khác, rồi nàng ấy sẽ không cần phải dịch dung cả ngày như thế này nữa.

Vốn dĩ ban đầu hai người cũng chỉ định đi dạo bên ngoài cánh rừng thôi, nhưng không ngờ là họ lại gặp phải Mông Dịch Hoài.

Từ xa đã thấy, vì gương mặt đen sạm của đối phương rất nổi bật và dễ nhận ra.

Mông Dịch Hoài đã hồi kinh được mấy tháng rồi, là vì Khúc Ngưng Hề cố tình né tránh hắn ta, nên bọn họ mới không có cơ hội gặp nhau nhiều.

Bấy giờ, nhìn hắn ta giống như là đang muốn đến bắt chuyện, dựa theo nguyên tắc “nhiều thêm một chuyện chẳng thà ít đi một chuyện”, nàng lập tức đổi hướng, thúc ngựa phóng về phía bên kia cánh rừng.

Hiếm có khi nào Ánh Sở thấy nàng tránh né ai đó như tránh rắn rết thế này, gần như là chỉ có mỗi mình Nhị Hoàng tử thôi, có lẽ nàng đã thật sự ám ảnh sợ hãi trước việc hắn ta “quất roi chết người”.

“Hình như là Mông Thế tử đang đuổi theo chúng ta đấy ạ?”

“Cái gì cơ?” Khúc Ngưng Hề nhú mày: “Lẽ nào hắc ta đang muốn đi cùng với chúng ta?”

Nàng không muốn đâu, thật đấy.

Khúc Ngưng Hề thúc mạnh vào bụng ngựa, đi sâu vào cánh rừng, nương theo lá cây để che khuất tầm mắt của Mông Dịch Hoài, nhằm thoát khỏi sự truy đuổi của hắc ta.

Cưỡi ngựa một hồi, vượt qua cây này đến cây khác, nàng có cảm giác, hình như là nàng đã “cắt đuôi” thành công rồi.

Khúc Ngưng Hề dần giảm tốc độ.

Ánh Sở ở bên lắng nghe gì đó rồi nói: “Đằng sau không còn tiếng động gì nữa, nhưng hình như là đằng trước có người.”

Hôm nay mọi người săn bắn tự do, nên việc gặp được ai đó trong rừng cũng khá là bình thường.

Khúc Ngưng Hề không tin là nàng lại xui xẻo đến độ, vừa gặp phải Mông Dịch Hoài rồi lại đụng phải Minh Hoạ... đâu?

“Chúng ta qua đó nhìn thử xem sao.”

Tiếng vó ngựa không ngừng vang lên, họ dần đến gần một con sông nhỏ.

Hai bên nhanh chóng chạm mặt nhau, ban nãy Khúc Ngưng Hề đến tìm nhưng không gặp được Lục Diễm Hoa, không ngờ là bây giờ nàng lại gặp được nàng ấy ở chỗ này, nàng ấy đang ở bên cạnh Thái tử, hai người đang đứng rất gần nhau.

Bùi Ứng Tiêu cũng thấy nàng, đuôi lông mày hắc khẽ nhếch lên: “Sao nàng lại đến đây?”

Cánh rừng này khá là sâu, theo lý mà nói, nàng sẽ không đi vào sâu đến vậy mới phải.

Còn Lục Diễm Hoa thì lại nhú mày và nói: “Người tới không đúng lúc rồi.”

Nghĩa là sao?

Khúc Ngưng Hê ngậy người ra trong giây lát, sau đó sắc mặt nàng dần đỏ ửng lên, nàng ghì chặt dây cương ngựa và nói: “Xin lỗi, ta đã làm phiền hai người...”

Không ngờ là nàng đã vô tình phá hoại cuộc gặp gỡ riêng tư của Thái tử và Lục cô nương rồi!

Chương 39: Sâu Thẳm Trong Rừng (2)

DTV-EBOOK

May mà hành động của hai người họ không có gì quá đáng, nàng không thấy hành động nào quá mức thân mật cả, nếu không thì chắc có lẽ đôi bên sẽ xấu hổ vô cùng.

Lục Diễm Hoa nghe thấy nàng nói như thế thì bỗng không biết phải phản ứng lại thế nào, nhưng Bùi Ứng Tiêu lại bật cười thành tiếng và nói: “Tiểu Văn Du, đến đây.”

Khúc Ngưng Hề không muốn đi sang đó, nàng lắc đầu rồi nói: “Bây giờ không còn sớm nữa, thần nữ muốn quay về, hai người đừng để ý...”

“Cô nói nàng sang đây.” Bùi Ứng Tiêu khẽ cười và nói lại thêm một lần nữa.

Rõ ràng là giọng điệu của hắn nghe rất dịu dàng, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy thật đáng sợ.

Khúc Ngưng Hề hơi mở miệng, nhưng rồi vẫn cắn răng xuống ngựa, bắt đầu đi sang.

Nàng vừa đến gần là Bùi Ứng Tiêu đã đưa tay ra, nắm lấy cổ tay mềm mại trắng nõn của nàng.

Khúc Ngưng Hề vô cùng ngạc nhiên trước hành động “dũng cảm” này của hắn, nàng vội vùng tay, cố gắng giãy ra, nhưng lại bị bàn tay to lớn của hắn nắm chặt lại.

“Động đây cái gì?” Bùi Ứng Tiêu liếc mắt nhìn nàng.

“Điện hạ...” Sao hắn lại chẳng biết kiêng dè chút nào thế? Vẫn còn đang ở trước mặt Lục cô nương đây...

Khúc Ngưng Hề không biết phải hình dung như thế nào nữa, nhưng mà... nhưng mà nàng cứ có cảm giác là họ đang “liếc mắt đưa tình” trước mặt “chính thất” ấy...

Mặc dù có thể là Lục cô nương đã biết mối quan hệ có phần “mờ ám” của nàng và Thái tử, nhưng Khúc Ngưng Hề vẫn cảm thấy mình khó lòng mà ngẩng cao đầu lên nổi.

Sao quan hệ giữa người với người với nhau mà cũng có thể phức tạp đến nhường này vậy?

Nàng không ghét Lục cô nương, Lục cô nương kiệm lời, nhưng thật ra lại không hề khó gần, nàng ấy còn đưa áo choàng của mình qua cho nàng nữa.

Nhưng cũng vì Bùi Ứng Tiêu, mà mối quan hệ giữa ba người họ đã trở nên rất kỳ quái...

Lục Diễm Hoa chỉ liếc mắt nhìn hai người họ, sắc mặt trông vẫn khá là bình thường, tưởng như không để trong lòng.

Nhưng ánh mắt nàng ấy lại nhìn ngó khắp xung quanh.

Thật sự là Khúc Ngưng Hề không tài nào có thể hiểu nổi, chẳng lẽ đây chính là cái mà người ta gọi là “phong thái của chính thất” sao?

...

Bùi Ứng Tiêu khẽ nói: “Nơi này nguy hiểm, nàng không thể rời đi, hãy theo sát bên cạnh cô.”

“Hả?” Sao hắn lại nói thế này?

Khúc Ngưng Hề không thể nghĩ ra được lý do tại vì sao, còn Ánh Sở thì đã bị Minh Ân kéo đi mất rồi.

Lúc nàng còn đang nghi hoặc, thì bỗng, có tiếng xào xạc phát ra từ mấy bụi cây ở hai bên bờ sông.

Chỉ trong một cái chớp mắt sau đó, mười mấy hắc y nhân xuất hiện, bọn họ như đến từ hư không, cầm vũ khí trong tay mà lao vào tấn công.

Khúc Ngưng Hề hoảng sợ, vô thức lùi về sau một bước, nhưng eo nàng đã bị Bùi Ứng Tiêu giữ lấy.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, nàng còn tưởng rằng mình đã làm lỡ cơ hội “hẹn hò” của Thái tử, nào có ai ngờ, vừa mới đảo mắt một cái thôi mà đã phải đối mặt với một cuộc “giao chiến sinh tử” rồi?

Con sông này rất nhỏ, mặt sông rất hẹp còn dòng chảy thì lại rất xiết, có lẽ đây là một con sông hẹp nhưng sâu.

Đám sát thủ kia có võ nghệ cao cường, chỉ nhảy một cái thôi mà đã vượt qua con sông rồi.

Nhiều người như thế kia, bọn họ...

“Không để lại kẻ sống.”

Câu này không phải là do đám sát thủ nói, mà là Bùi Ứng Tiêu.

Bởi vì đây là chuyến đi săn thú nên hắn luôn mang theo kiếm bên người. Bấy giờ, trường kiếm đã được rút ra khỏi vỏ, hắn nắm chặt trong tay, khóe miệng thì hơi nhếch lên.

Mấy từ như là “bình tĩnh”, “không sợ hãi” ấy à... rõ ràng là vẫn chưa đủ để miêu tả trạng thái của Bùi Ứng Tiêu lúc bấy giờ.

Trông hắn không hề giống như là người bị tấn công, mà trái lại, hắn như một thợ săn đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, chỉ đang

chờ “con mồi” của mình sa lưới...

Khúc Ngưng Hề thấy hắc bắt đầu di chuyển, hắc xoay nhẹ thanh trường kiếm trong tay, một thứ ánh sáng màu bạc loé lên từ mũi kiếm. Thoáng chốc, có ba kẻ địch đã trọng thương.

Bùi Ứng Tiêu là một “tay kiếm” tài ba.

Khúc Ngưng Hề vừa sợ hãi vừa thán phục hắc, nhưng mà, nàng chỉ sợ “đao kiếm không có mắt” [*] thôi.

[] Sợ **đao kiếm không có mắt** ở đây là sợ mình sẽ vô tình bị thương trong lúc hai bên giao chiến.*

Minh Ân thì thôi không nói làm gì, nhưng nàng hết sức khi ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng, Lục Diễm Hoa và nha hoàn bên cạnh nàng ấy cũng biết võ...

Bọn họ đều đã “lao vào” trận chiến, hiện trường máu me văng tung tóe, trông vô cùng hỗn loạn.

Trong khi trận chiến vẫn còn đang diễn ra căng thẳng như thế, có một đám hắc y nhân khác xuất hiện từ bên kia bờ sông, rồi chúng cũng nhanh chóng gia nhập vào trận chiến này.

Minh Ân nhíu mày, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng: “Điện hạ, chuyện này nằm ngoài dự liệu...”

Hắc lấy một cái còi từ bên hông ra và thổi lên.

Viện binh sẽ đến nhanh thôi.

Rõ ràng là hai đám sát thủ xuất hiện lần lượt trước sau này không cùng một phe với nhau. Chúng nhìn nhau rồi lại mạnh mẽ tấn công, đều muốn kết thúc trận giao chiến này thật nhanh.

Mục tiêu tấn công của nhóm sát thủ đầu tiên là Lục Diễm Hoa.

Nhóm sát thủ đến sau thì chỉ nhắm vào Thái tử Bùi Ứng Tiêu mà đánh.

Những đòn tấn công sắc bén như vũ bão ập tới liên tục khiến Khúc Ngưng Hề sợ đến mức cứng đờ người, nàng không biết phải làm sao thì mới có thể bảo toàn mạng sống của mình nữa.

Bùi Ứng Tiêu múa may trường kiếm, hắn còn phải bảo vệ thêm một người là nàng nữa, nên thật sự là tình thế này khó khăn vô cùng. Tuy Minh Ân cũng dốc hết sức lực ra để hỗ trợ, nhưng sức lực của hắn ta lại có hạn.

Giữa lúc hỗn loạn, Khúc Ngưng Hề bị va mạnh và văng ra ngoài. Ven sông không dễ đứng vững, nàng loạng choạng, rồi “ùm” một tiếng, nàng đã ngã nhào xuống sông!

Nước sông mùa thu lạnh đến thấu xương. Khúc Ngưng Hề lạnh đến độ chẳng thể run rẩy nổi, hai tay nàng hươ hươ nhưng không bắt được gì để bám vào. Cứ thế, dòng nước chảy xiết này đã “vô tình” cuốn nàng đi.

Bùi Ứng Tiêu nhú mày, hắn không hề quay đầu lại mà chỉ nói: “Không để cho bất kỳ một kẻ nào được sống sót.”

Nói rồi, hắn nhảy vào lòng sông, cánh tay dài ra sức với lấy Khúc Ngưng Hề.

Minh Ân trợn to hai mắt, kinh ngạc đến hét toáng lên: “Điện hạ!”

Còn Ánh Sở thì đang trốn trong một góc ở rất xa, bên cạnh nàng ấy không có ai, nàng ấy không dám hét lên vì sợ hãi.

Đám sát thủ đuổi giết Bùi Ứng Tiêu biết rằng hôm nay mình khó lòng mà bảo toàn được mạng sống, bèn nhảy hết xuống sông, xuôi theo dòng nước mà truy sát hắn.

Nhảy xuống sông rồi thì chúng mới phát hiện ra rằng, dưới con sông nhỏ này có mạch nước ngầm, dòng chảy của nó còn xiết hơn nhiều so với dự đoán.

Còn đám sát thủ đến trước thì đã chết hết mấy người, sau khi Thái tử rơi xuống nước, có một đám thị vệ từ đâu kéo sang bên này. Nhóm sát thủ này không dám ở lại đây thêm nữa, đều nhanh chóng rút lui.

Trận ám sát ngày hôm nay là nhắm vào Lục Diễm Hoa. Vốn dĩ ban đầu chúng còn tưởng rằng nhiệm vụ này đơn giản, có ai ngờ lại xảy ra nhiều biến cố như thế đâu.

Nhóm sát thủ chia nhau trốn vào trong rừng, nhưng muốn toàn thân trở ra lại chẳng dễ dàng đến thế, vì chúng đã bị người Đông Cung bao vây tứ phía rồi.

Cuối cùng, trước lúc tên thủ lĩnh tắt thở, gã đã bắn đạn tín hiệu, có một luồng sáng bất ngờ xuất hiện giữa bầu trời hoàng hôn.

Mộc Thương Hạnh nhận được tín hiệu, không bao lâu sau, ôn ta còn nghe nói là Thái tử đã rơi xuống nước.

“Giết chết Lục Diễm Hoa là đủ rồi, không cần phải ra tay với Thái tử.”

Ông ta chắc chắn rằng, Lục Diễm Hoa mà chết thì Thiên Khánh Đế sẽ không dám gây chiến với Đông Long, nhưng nếu làm cho Thái tử bị thương, chắc chắn là chiến tranh sẽ nổ ra.

Đất nước chiến bại, Mộc Thương Hạnh không thể cứu vãn gì, nhưng mối thù sâu nặng với Lục gia đã khắc sâu trong lòng ông

ta.

Thân nhân của ông ta, bằng hữu của ông ta, thậm chí là đến cả ân sư, đồ đệ của ông ta... tất cả bọn họ đều đã chết dưới tay người nhà họ Lục.

Ông ta đã không còn gì để mất nữa rồi.

Thuộc hạ nhỏ giọng nói: “Những kẻ ra tay với Thái tử thuộc một phe khác.”

Đông Long bọn họ chưa muốn khiêu khích Đại Hoàn sớm như thế.

Mộc Thương Hạnh cười to, ông ta lại hỏi: “Là Khúc Hoàng hậu à?”

“Không giống cho lắm.” Suy nghĩ của Khúc Hoàng hậu không đến được mức độ ấy, bên cạnh đó, trông bà ta chẳng có vẻ gì là sẽ bày mưu ám sát cả.

“Nhưng nội bộ đấu đá là tốt nhất, nhưng có mà tự gây chuyện rồi lại đổ lỗi lên chúng ta.” Mộc Thương Hạnh nói: “Chúng ta cũng không thể “cồng nổi” thay kẻ khác được.”

Còn ở một bên khác.

Khúc Ngưng Hê bị sặc nước lạnh hai lần. Dòng nước chảy rất xiết và mạnh, nàng cứ như là một con kiến nhỏ bị cuốn theo dòng nước, dần dà, nàng rất choáng và không còn sức nữa.

Sau đó, chẳng may đầu nàng bị đập vào một tảng đá, nàng không chỉ không thể làm gì để tự cứu lấy chính mình, mà nàng còn sắp bị dòng nước nhấn chìm nữa.

May mà đã có người kéo Khúc Ngưng Hê ra khỏi dòng nước.

Một tay Bùi Ứng Tiêu cầm kiếm, tay kia của hắn thì nâng nàng lên, giữ cho miệng và mũi nàng cao hơn mặt nước để nàng có thể thở.

Chỉ sau một thời gian ngắn như thế, cánh môi nàng luôn đỏ mọng của nàng đã hoá màu tím tái.

Là vì nước sông quá sức lạnh lẽo.

Dù ban ngày mặt trời có lên cao, có ấm áp đến đâu, thì đến chiều tối, nhiệt độ sẽ bắt đầu giảm đi rất mạnh. Vì bây giờ đang vào thu rồi mà.

Càng vào đêm thì lại càng lạnh lẽo.

Có mấy sát thủ vẫn đang tìm kiếm hắn xuôi theo dòng nước, bọn họ vẫn chưa từ bỏ. Bây giờ Bùi Ứng Tiêu chẳng có thời gian đâu để mà quan tâm đến sống chết của bọn họ, mà ngay khi thấy ngã rẽ của con sông, hắn đã nhanh chóng kéo Khúc Ngưng Hề lên bờ.

Nàng rất lạnh, chỉ một cơn gió khẽ thổi qua thôi cũng đã đủ để khiến cả người nàng run lên. Ban nãy trán nàng đập trúng một hòn đá, đã bị thương, sau khi lên bờ thì máu cũng bắt đầu tuôn chảy.

Máu chảy xuống gương mặt đã trắng bệch của nàng, cũng chảy đến đôi mắt đã khép hờ xinh đẹp kia nữa, xem ra là ý thức của nàng đã bắt đầu mơ hồ rồi.

Bùi Ứng Tiêu ôm nàng, hắn cau mày.

Đây là lần đầu tiên hắn lâm vào “thế khó” như thế này.

Đám sát thủ kia vẫn còn ở gần đây, chúng đang miệt mài tìm kiếm... Chúng cứ như là đám ruồi vậy, khiến người ta thấy thật phiền phức.

Việc quan trọng nhất bây giờ chính là phải làm cho cơ thể của người trong lòng hẩn ấm lại. Nàng không giống người tập võ như hẩn, bây giờ nàng đã lạnh đến nỗi không thể cầm cự nổi rồi.

Nếu chạy về lều trại, hay thậm chí là hành cung, thì quãng đường phải đi lại quá xa. Không chỉ có thế, trời còn chưa tối nữa, căn bản là sẽ để lại dấu vết nếu như hẩn làm thế.

Và chưa đầy một canh giờ sau, chuyện họ rơi xuống nước sẽ bị lan truyền ra khắp mọi nơi.

Tất nhiên là, trong tình thế này, danh tiếng không phải là thứ quan trọng nhất rồi. Nhưng nếu có lựa chọn tốt nhất, hẩn vẫn không hy vọng rằng chuyện này sẽ là “nút thắt” đeo bám nàng cả đời.

Bùi Ứng Tiêu suy nghĩ một chút rồi nhanh chóng đưa ra quyết định.

Hẩn vận khinh công, đưa Khúc Ngưng Hề rời khỏi nơi này thật nhanh chóng. Bên cạnh đó, hẩn cũng làm vài thứ để che giấu manh mối, đã cách dòng nước một khoảng tương đối xa, sẽ không có kẻ nào có thể truy tìm dấu vết.

Sâu thẳm trong rừng có một hang động bí mật, nó ẩn mình phía sau một cái cây đại thụ, phải tiến vào trong hang bằng hốc cây

Đây là chỗ mà Bùi Ứng Tiêu biết được khi còn bé, hẩn chưa từng nói với ai cả.

Hẩn đưa Khúc Ngưng Hề vào bên trong, đặt nàng ngồi dựa vào vách hang. Sau đó, hẩn gom nhặt những cành cây khô ở góc hang và nhóm lửa

Bên ngoài hốc cây là một cây gỗ già đã có hàng trăm năm tuổi, quanh năm rất ít khi nào có người lui tới, nên có rất nhiều

cành cây khô héo và rơi xuống.

Bùi Ứng Tiêu làm mọi việc một cách vô cùng thành thạo, hần nhanh chóng dựng lên một giá treo y phục đơn giản, sau đó treo y phục ẩm ướt lên đó để hong khô.

Khúc Ngưng Hề rướn người đến nguồn nhiệt ấm áp theo bản năng, nàng ghé sát vào đồng lửa, không nhìn được mà khẽ run lên.

Bùi Ứng Tiêu đỡ nàng dậy, hần ôm nàng vào trong lòng, sau đó lại cúi đầu nhìn nàng.

Hần vươn tay ra, khẽ hỏi nàng rằng: “Nàng có biết cô sẽ làm gì không?”

Nàng mơ hồ biết, nhưng cảm giác đau đớn truyền từ trán đến khiến hai mắt nàng hoa lên, nàng bắt đầu chóng mặt, thân nhiệt thì thấp đến độ nàng cứ ngỡ như mình đang cận kề cái chết.

Khúc Ngưng Hề đưa tay ra, nắm lấy vạt áo của mình, hai hàm răng nàng va vào nhau, chẳng thể nói rõ được chữ nào m: “...”

Nàng muốn nói “Cứu, cứu...”, nhưng lại chẳng thể thốt nên lời.

So với những thứ đồ hư vô mờ mịt kia, đương nhiên là nàng sợ chết hơn rồi.

Nàng muốn sống cho thật tốt, sống cho thật khoẻ mạnh...

Khúc Ngưng Hề không thể nói ra những gì nàng muốn nói, vì ngay khi ấy hai mắt nàng khép lại, và nàng đã ngất xỉu.

Trên trán của nàng có một vết thương nhỏ màu đỏ hồng, còn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thì trắng bệch.

Trên mu bàn tay có vài vết xước nhỏ, làn da nàng thì mềm mại, nhưng mỗi một nhành cây hay hòn đá dưới sông, đều là một thứ “vũ khí” bén nhọn.

Đầu ngón tay Bùi Ứng Tiêu chạm vào vạt áo nàng, hần đơn phương tuyên bố cho nàng biết rằng: “Khúc Ngưng Hề, nàng là Thái tử phi của cô.”

Chương 40: Ân Nhân Cứu Mạng (1)

DTV-EBOOK

Màn đêm nhanh chóng “nuốt chửng” ánh hoàng hôn.

Chim bay mệt thì về tổ, sâu thăm thẳm trong khu rừng, sương mù giăng lối, có đủ mọi loại âm thanh cứ liên tục vang lên.

Tuy đám hắc y nhân đã ra sức đuổi theo bọn họ rồi nhưng cuối cùng lại chẳng thành, người của Đông Cung nhanh chóng đuổi đến và bắt được bọn chúng.

Bùi Ứng Tiêu cũng đã dự liệu được rằng, sẽ có người “xuống tay” với Lục Diễm Hoa, “sự cố” ngựa hoảng loạn xảy ra vào tối hôm qua chỉ là một phép thử mà thôi.

Vì thế, hắn đã bố trí người, để cho Lục Diễm Hoa lấy thân làm “mồi nhử”, nhằm tạo ra thế “bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ đợi phía sau”.

Nào ngờ, sau đó lại có một đám tử sĩ xuất hiện ngoài kế hoạch, không chỉ có thế, chúng còn nhắm vào hắn nữa.

Tuy xuất hiện nhiều người hơn trong dự tính, nhưng cũng không ảnh hưởng gì quá nhiều đến kế hoạch. Chỉ là, sự xuất hiện bất ngờ của Khúc Ngưng Hề đã dẫn đến một vài tình huống ngoài dự liệu.

Không chỉ vậy, trong khi các bên đang giao đấu vô cùng hỗn loạn, nàng đã bị rơi xuống sông.

Sau khi Bùi Ứng Tiêu cứu nàng, vì để giữ gìn thanh danh cho nàng, hắn vẫn chưa liên lạc với thuộc hạ của hắn ngay.

Kế hoạch ban đầu đã hoàn hảo lắm rồi, nào ngờ lại phát sinh quá nhiều tình huống bất ngờ, nên tình hình lúc bấy giờ mới trở thành “Thái tử biến mất không rõ tung tích ở đâu”.

Đến cả Minh Ân cũng không biết rằng, sau hốc cây đại thụ ẩn giấu một hang động, và đây cũng chính là nơi mà hắn ta để mất dấu chủ tử.

Sau khi sự việc này được bẩm báo lên Thiên Khánh Đế, các vị đại thần lo lắng và phần nộ không thôi.

Có kẻ có can đảm dám ám sát Thái tử, còn làm cho cánh tay của Lục Diễm Hoa bị thương, nghe nói là cô nương của Khúc gia cũng bị mất tích theo... Trước mặt thiên tử mà lại dám làm ra những chuyện như thế này, xem ra là đám người này chẳng hề biết phép tắc là gì cả!

Thật sự là quá sức quá đáng!

Thị vệ nhanh chóng tiến vào trong rừng tìm kiếm, toả ra để tìm kiếm ở khắp mọi nơi.

Còn trong cái hang động nhỏ này, hai người kia như đã “chia cắt” với thế giới ở bên ngoài.

Khúc Ngưng Hề đã mất đi ý thức. Nàng đã uống phải hai ngụm nước sông, còn với vết thương xuất hiện sau khi đầu nàng vô tình va đập vào đá, Bùi Ứng Tiêu cũng đã xử lý qua cho nàng rồi.

Một tay hắn ôm nàng, tay kia thì bắt đầu “hành động” mà không hề do dự một chút nào cả...

Vì đang vào thu nên y phục nàng mặc cũng không quá dày, hắn cởi đai lưng ra một cách vô cùng dễ dàng, đến cả dây buộc ướm sưng kia mà hắn cũng tháo ra luôn...

Một phần da thịt trắng mịn màng “bật ra” bên ngoài, có ánh lửa nơi đây chiếu rọi, trông nơi ấy còn sáng ngời và mềm mịn hơn cả ngọc thượng hạng.

Đến cả một người lúc nào cũng có thể giữ vững dáng vẻ điềm nhiên như Bùi Ứng Tiêu, mà bây giờ cũng phải cảm thấy hơi khó xử.

Nơi ấy quá đổi bắt mắt, nhưng cũng đủ để đánh mạnh vào mọi giác quan, dù hắn có quay mặt đi, có che mắt lại, thì cũng vẫn chẳng sao xoá nhoà được hình ảnh ấy trong tâm trí.

Trời sinh đã có dáng dấp xinh đẹp, dáng người lả lướt, nhưng vì e ngại ánh mắt người đời, nàng chọn che giấu hết thảy những điều đó đi.

Bùi Ứng Tiêu nhắm mắt lại, hắn không thể lãng phí thêm thời gian được nữa. Sau khi cởi bộ y phục ướt sũng của nàng ra, hắn cũng nhanh chóng cởi y phục của mình ra và treo cả hai bộ y phục lên giá để hong khô.

Hắn luôn mang theo một chiếc bình sứ nhỏ bên người, là thuốc dùng để trị các vết thương ngoài da, vừa hay có thể dùng nó để bôi lên miệng vết thương của Khúc Ngưng Hề.

Sau khi bôi thuốc, máu không còn chảy ra nữa, vết thương cũng dần đông lại.

Mà, trong suốt quá trình này, Khúc Ngưng Hề không ngừng cựa quậy.

Mặc dù đã không còn mặc xiêm y ẩm ướt trên người nữa, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất lạnh, thế nên, theo bản năng, nàng vẫn cố nhích đến gần nguồn nhiệt ấm nóng.

Thân thể nàng cứ dần kề sát vào thân thể Bùi Ứng Tiêu, sau cùng, cả thân thể nàng rúc vào trong lòng hắn.

Từ nhỏ Bùi Ứng Tiêu đã tập võ, ít ai biết rằng hắn đã khổ luyện ra sao, tuổi còn trẻ mà sức mạnh nội lực đã hết sức thâm hậu.

Thường ngày hắn hay mặc cẩm bào màu nhạt, dáng vẻ chẳng khác gì mấy vị công tử văn nhã, nhưng một khi cởi y phục ra, thì thân hình rắn chắc, cơ bắp “sắc nét” sẽ hiện rõ mồn một.

Đáng tiếc thay, dầu có một thân hình hoàn mỹ như thế thì bây giờ cũng chẳng có ai ngẩng nhìn hắn cả, tiểu cô nương trong lòng chỉ xem hắn như là một cái “lò sưởi” mà thôi.

Hoàn toàn chẳng thèm quan tâm rằng, liệu cái người đang bị nàng cọ tới cọ lui phải đối diện với một thứ thử thách lớn đến nhường nào.

Bùi Ứng Tiêu ôm nàng, thân thể nàng mềm mại vô cùng.

Lòng bàn tay ấm áp của hắn nắm lấy vành tai trắng trẻo của nàng, hắn khẽ nói: “Tiểu Văn Du, cô cũng không phải chính nhân quân tử gì đâu...”

Mắt hắn nheo lại, có rất nhiều suy nghĩ không đúng đắn thoáng hiện lên trong đầu hắn.

Nhưng rồi, ngay sau đó, khi nhìn lướt qua khuỷu tay bị đập trúng và đang bị thương của nàng, hắn không nhận được mà mím môi... *Thôi, cứ ghi nợ trước đi vậy.*

Sau khi bé lừa đảo này tỉnh dậy, chỉ cần dọa một chút thôi là thế nào cũng sẽ khóc nức lên ngay ấy mà.

Vì hang động rất kín, gió không lùa vào được mà không khí nơi đây cũng không thông ra ngoài, thế nên, rất nhanh sau khi nhóm lửa, nơi này cũng dần ấm lên.

Khúc Ngưng Hề khẽ run lên một cái, nhưng đã có Bùi Ứng Tiêu ôm chặt và ủ ấm cho nàng rồi. Thế là, sau khi tay chân nàng ấm trở lại, hơi thở của nàng cũng theo đó mà dần đều đặn hơn, sau cùng, nàng đã có thể an ổn đi vào giấc.

Nhưng vì trước khi hôn mê, nàng vẫn mãi lo lắng về chuyện đã xảy ra, nên nàng chẳng thể ngủ sâu mơ đẹp được, chừng một canh giờ sau đó, nàng đã tỉnh lại.

Trong đồng lửa nhỏ phát ra từng tiếng vang “lách tách” nho nhỏ, sau một thời gian khá dài hướng mặt về phía đồng lửa, nên nửa khuôn mặt có phần nóng rát.

Khúc Ngưng Hề đưa tay lên che mặt, Bùi Ứng Tiêu vừa nhắm mắt dưỡng thần cũng nhận ra nàng đã tỉnh.

Hai người mở to mắt ra cùng một lúc, nhưng mà, một người tỉnh táo, còn một người thì vẫn còn mơ màng.

“Điện hạ?” Khúc Ngưng Hề lên tiếng, giọng của nàng hơi khàn khàn.

Nàng khẽ ho hai tiếng, sau đó lại nghe thấy Bùi Ứng Tiêu nói: “Có lẽ sẽ bị cảm lạnh, sau khi về phải nhớ uống thuốc.”

Lồng ngực hần khẽ rung lên khi hần nói chuyện, và “động rung” này cũng đã truyền đến cái người đang rúc vào trong ngực hần.

Khúc Ngưng Hề chợt nhận ra sự “động chạm”, “tiếp xúc” này có phần bất thường, nhưng vì vừa mới tỉnh lại nên đầu óc nàng vẫn chưa tỉnh táo hẳn, nàng bèn chống tay ngồi dậy, sau đó lại cúi đầu xuống và nhìn...

“!!”

Hai “khối” tròn trịa màu tuyết trắng đã hoàn toàn lộ ra bên ngoài, chẳng có gì “che đậy” chúng lại cả. Chúng tròn đầy đến độ, tưởng như hai đỉnh hồng mai kia chạm đến eo, đến bụng của Bùi Ứng Tiêu tới nơi rồi.

Cả người Khúc Ngưng Hề run lên, trong đầu nàng vang lên vô vàn tiếng “ầm ầm”, màu đỏ hồng như lan từ tai đến khắp tấm lưng ngọc ngà trắng nõn của nàng.

Vô cùng kiều diễm.

Nhưng ngay sau đó, bộ y phục đã khô được tầm nửa phần “rơi” xuống và “đáp” trên đầu nàng, che kín nàng từ trên xuống dưới.

Hiếm có khi nào Bùi Ứng Tiêu không buông lời trêu chọc nàng, ánh mắt hấn nặng nề, hấn đang chờ nàng “tiêu hoá” xong hết thấy mọi chuyện vừa xảy ra.

Khúc Ngưng Hề không hề la toáng lên, mà nàng chỉ muốn tìm một cái hố để tự chôn vùi mình xuống dưới đó thôi.

Nàng từ từ nhớ lại mọi chuyện, nhớ đến tình cảnh mình đã gặp phải trước lúc hôn mê mà phát sợ.

Khi đó nàng chột rơi vào dòng sông lạnh như băng, tuy chưa đến mức “tim như đông lại”, nhưng vì cảm giác sợ hãi và đau đớn “kích thích”, khiến nàng cảm tưởng rằng mình đã chết thật rồi...

Nhưng nàng lại không hề chết, chỉ là, chỉ là nàng và Thái tử... đã “nương tựa” vào nhau trong tình thế chẳng mấy rõ ràng này

Khúc Ngưng Hề cắn môi, nàng không dám ngẩng đầu lên. Nàng vẫn còn là một khuê nữ, ấy thế mà lại cùng với một nam nhân khác...

Tất nhiên là chuyện này đã đi ngược lại với tất cả mọi thứ mà nàng từng được dạy dỗ.

Nếu chuyện này truyền ra bên ngoài, dù chỉ là nửa câu thôi, thì có lẽ nàng sẽ bị “nhấn chìm” trong hàng hà sa số những lời chửi rủa và mắng chửi kia.

Nhưng mà... nàng rất tiếc mạng sống của mình, nếu vẫn còn có thể sống, nàng quyết không chọn cái chết.

Khi buộc phải đối diện với sự sống và cái chết, lẽ nào nàng còn cần phải chọn giữ lại danh tiết hay sao?

Thế mà với những tên nam nhân kia, trước khi lập gia đình mà đã có con riêng thì lại chẳng sao hết, cùng lắm thì họ chỉ bị truồng bối trong nhà trách phạt một chút rồi thôi. Nhưng còn nữ nhân, cố sao lại phải gánh chịu sự nhục nhã suốt đời, vĩnh viễn không thể “ngóc đầu lên” được kia chứ?

Cũng không phải là Khúc Ngưng Hề nàng tán thành chuyện không biết giữ mình trước hôn nhân, nhưng việc đã đến nước này rồi, nàng phải biết tha thứ cho chính mình.

Nàng không sai, người sai không phải là nàng...

Bị người ta nhìn một cái cũng không chết được...

“Mặc y phục vào đi, chúng ta cần phải trở về.”

Bùi Ứng Tiêu lên tiếng trước, Khúc Ngưng Hề giật mình, nàng khẽ run lên.

Trông giống như một con thỏ hoảng sợ, chỉ mới trốn dưới lớp y phục thôi mà đã cảm thấy rằng mình đã an toàn.

Bùi Ứng Tiêu thấy thế, hàng mày khẽ nhướng lên, rồi hần lại nói: “Tiểu Văn Du, sớm muộn gì nàng cũng phải tập cho quen

thôi.”

Quen với cái gì cơ chứ?

Khúc Ngưng Hề không nghe ra ý tứ sâu xa đằng sau câu nói ấy, mà nàng vẫn đang thầm an ủi mình không ngừng, rằng, chỉ cần chuyện này không bị ai lan truyền ra ngoài thì sẽ không sao cả, cũng chẳng phải là vấn đề lớn lao gì, có ai mà không có một, hai bí mật nho nhỏ đâu?

Tuy đã dằn lòng mình như thế, nhưng động tác mặc y phục của nàng lại chẳng nhanh nhẹn được như mọi ngày.

Khó khăn lắm mới mặc xong áo trong, ấy thế mà bỗng nhiên có một bàn tay xuất hiện trong tầm mắt nàng, năm ngón tay thon dài duỗi ra, trong lòng bàn tay to lớn là một chiếc dây buộc...

Bùi Ứng Tiêu nói: “Nàng quên mất cái này.”

Chiếc áo choàng rộng lớn của hắn vẫn còn nằm trên đầu nàng, chưa được chính chủ lấy về, thế nên bấy giờ nàng mới không thấy sắc mặt của hắn ra sao.

Đến cả các ngón chân nho nhỏ hồng hồng của nàng cũng đã sắp quặp hết vào vì ngưng ngừng rồi!

Trong khi nàng vẫn còn đang rề rề rà rà, Bùi Ứng Tiêu đã mặc xong lớp y phục bên trong, hắn đưa dây buộc cho nàng xong thì bước đến cửa hang động.

Sau đó nói: “Cô chỉ cho nàng một khắc thôi đấy.”

Hắn mà còn ở trong đó thêm nữa, thì e là, nàng sẽ không bao giờ có thể bình tĩnh lại được mất.

Từ trước đến nay tiểu cô nương này vẫn luôn gò mình lại mà sống theo khuôn phép, không nên làm khó cho nàng quá.

Đúng là sau khi Bùi Ứng Tiêu đi ra ngoài, Khúc Ngưng Hề mới cảm thấy bầu không khí xung quanh mình “dễ thở” hơn, chính nàng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nàng cũng biết đâu mới là chuyện quan trọng, khi thấy sắc trời đã chẳng còn sớm nữa, nàng cũng không làm mất thêm thời gian nữa.

So với việc lớn như là bị truy sát kia, chút ngưng ngừng này của nàng chẳng đáng là gì cả.

Khúc Ngưng Hề miễn cưỡng ổn định lại tâm tình của mình, sau khi ăn mặc chỉnh tề, dáng vẻ của nàng cũng quay trở lại như lúc ban đầu.

Tóc nàng hơi rối, nhưng cũng đã khô được một nửa, lát nữa ra ngoài có gió trời thổi khô, sẽ không ai nhìn ra được dấu vết của việc rơi xuống nước.

Còn về việc trông lấm lem thì... bị truy sát nên có dáng vẻ lấm lem là chuyện bình thường mà, nhưng không biết là bên phía Đông Cung đã bẩm báo lên bệ hạ như thế nào nữa...

Bao dòng suy nghĩ hiện hữu khiến lòng Khúc Ngưng Hề rối bời, nàng cầm áo ngoài của Bùi Ứng Tiêu, nhỏ giọng nói: “Điện hạ, thần nữ mặc y phục giúp ngài...”

Nàng vô cùng biết ơn hắn, chỉ một lời cảm ơn là không đủ để tỏ bày hết sự biết ơn này.

Hắn đã cứu nàng một mạng, còn không đưa nàng về thẳng lều trại, rõ ràng là hắn đang muốn che giấu chuyện bị rơi xuống nước giúp cho nàng.

Đừng thấy Minh Hoạ bây giờ chưa cần phải đính hôn mà nghĩ rằng nàng ta đang sống rất vui vẻ thoải mái. Vì nàng ta thân là Công chúa, rơi xuống nước rồi mà mãi chẳng chịu đính hôn, nên mấy lời đồn đại về nàng ta chẳng thiếu gì.

Có nhiều người đang xem trò vui, bàn tán chê cười rằng, không biết sau này vị công tử xui xẻo nào sẽ cưới phải Công chúa nữa, vì kẻ đó sẽ phải tiếp nhận cái “đống rác” này.

Những lời lẽ cay độc như thế chẳng hề dễ nghe, vả lại, mọi người lại thường hay nhắc đi nhắc lại nữa.

Bùi Ứng Tiêu quay đầu: “Nàng biết làm sao?”

Khúc Ngưng Hề bị hỏi khó, nàng chỉ biết nhìn vào chiếc ngoài trong tay và nói: “Chắc là sẽ không khó quá...”

Nàng không quá thân thiết với phụ thân mình, chưa từng thay y phục cho ông ta; về phần những nam tử khác thì nàng lại càng chưa từng tiếp xúc bao giờ.

Khúc Ngưng Hề giữ trường bào rồi lại giơ lên cao, cẩn thận khoác lên người Bùi Ứng Tiêu, sau đó, nàng lấy đai lưng và ngọc bội ra... Tất nhiên là tay chân nàng có hơi vụng về khi làm những việc này rồi.

Còn thanh trường kiếm có vỏ màu trắng bạc, lạnh lẽo tuyệt đẹp kia, khi cầm rất nặng tay.

Bùi Ứng Tiêu cúi đầu nhìn nàng bận tới bận lui vì mình như thế, bỗng, ánh mắt hắn dừng lại nơi vết thương nằm trên trán của nàng, rồi bắt đầu “cung cấp” “lời khai” cho nàng.

“Những tên thích khách kia đã chết hết rồi, còn về phần vết thương này, nàng cứ nói rằng vì cứu cô nên nàng mới bị như thế.”

“Hả?” Khúc Ngưng Hề hơi giật mình.

“Khúc cô nương đặt mình vào nguy hiểm để cứu cô, đương nhiên cô sẽ ghi nhận công ơn này và báo đáp thật xứng đáng...” Hắc khế cười và hỏi: “Nàng hiểu chứ?”

“Vâng, thần nữ hiểu...” Khúc Ngưng Hề gật đầu một cái, “vai diễn” của nàng đổi từ “người được cứu” thành “ân nhân cứu mạng của Thái tử”.

Nàng nắm lấy đầu ngón tay út, bất an hỏi hắc: “Nói dối chuyện lớn thế này sẽ không sao chứ ạ?”

Đặt mình vào nguy hiểm để cứu Thái tử, nàng có tài đức gì đâu mà dám nhận lấy ân huệ này?

“Cô nói được là được.” Bùi Ứng Tiêu nắm lấy tay nàng, khép lòng bàn tay lại: “Huống hồ chi, lời nói dối to lớn hơn nàng cũng đã từng thử nói rồi mà, còn sợ gì nữa.”

“...”

... Hắc đang ám chỉ gì thế?

Bùi Ứng Tiêu cầm cây đuốc, tắt đồng lửa còn đang cháy, sau đó nắm lấy tay Khúc Ngưng Hề, dẫn nàng ra khỏi hang động này.

Hôm nay trời không có trăng, cây rừng lại rậm rạp, bóng cây lay động mờ ảo, tầm nhìn rất hạn chế.

May mắn thay, trong tay bọn họ còn có một cây đuốc, ánh lửa bập bùng trong bóng đêm, có thể khiến bọn họ bình tĩnh hơn rất nhiều.

Nhưng Khúc Ngưng Hề vẫn còn rất lo lắng, đây là lần đầu tiên nàng ở trong chốn “rừng thiêng nước độc” trể thế này.

Nàng không còn thời gian đâu để mà lo lắng hay thẹn thùng nữa, bây giờ nàng nắm chặt lấy tay Bùi Ứng Tiêu, nàng rất sợ rằng mình sẽ lại rơi xuống, hoặc là có rắn hay sâu bọ gì đó nhảy ra từ đâu đó...

“Nàng sợ tối à?” Bùi Ứng Tiêu đưa mắt nhìn.

Khúc Ngưng Hề lắc đầu và đáp: “Không ạ.”

Nàng chỉ sợ mãnh thú náu mình trong bóng đêm, bởi vì nàng không nhìn thấy gì, cũng không biết chúng thế nào, không chừng có một con thú nào đó đang nấp trong bụi rậm ở phía trước ấy...

Hắn nghe thế, khoé môi hơi cong lên, sau đó hắn lại nói: “Con người còn đáng sợ hơn cả quái vật nữa đấy.”

Khúc Ngưng Hề im lặng một chốc rồi lên tiếng phụ họa theo lời ấy: “Điện hạ nói chí phải.”

“Cô đã từng giết không ít người...” Bùi Ứng Tiêu nhắc nhở nàng, dùng giọng điệu vừa thản nhiên vừa lạnh lùng mà cười nói: “Chim độc và thú dữ chẳng có gì là đáng sợ cả.”

Hắn vừa nói như thế, Khúc Ngưng Hề đã nhớ ra ngay, nàng nhớ đến chuyện vừa xảy ra vào buổi chiều, khi ấy hắn rút kiếm ra chém giết thích khách, dáng vẻ hắn vừa bình tĩnh, vừa dứt khoát.

Còn có cả tiểu cung nữ kia nữa, nàng không biết mình đã chứng kiến cảnh hắn giết người bao nhiêu lần.

Trước đó nàng vẫn luôn cảm thấy rất sợ hãi, thậm chí là nàng còn tự suy đoán lung tung rằng Thái tử tàn ác thế nào, tàn độc ra sao.

Nhưng giờ đây, tay nàng vẫn nắm chặt tay hấn không buông: “Thần nữ không biết vì sao điện hạ lại giết người, thần nữ chỉ biết rằng mọi sự đều có nhân quả.”

Có ai không muốn làm một vị công tử tuần tú, phong thái ung dung, dịu dàng như ngọc trong thế gian đầy rẫy những sự bất công này đâu?

Nhưng, có đôi khi, số phận lại không cho phép con người ta được trở thành một viên ngọc toàn bích.

Trong cái thế giới này, thật khó để giữ được một thân “trắng tinh tươm”, một trái tim thuần khiết.

Bùi Ứng Tiêu chỉ lặng lẽ cười và tiếp tục đi về phía trước.

Hấn cố ý đi vòng qua một lối khác rồi dừng ở và bắt đầu chờ đợi. Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, đã có người phát hiện ra ánh lửa ở phía bên này.

“Thái tử điện hạ?!”

Đám thị vệ nhanh chóng tụ tập lại nơi đây, thấy hấn vẫn vẹn nguyên, không tổn hại gì thì ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, lần lượt tiến đến hành lễ.

Bấy giờ đã qua giờ Tuất [*] rồi, nếu vẫn không thể tìm ra điện hạ nữa, bọn họ chỉ sợ rằng điện hạ sẽ gặp phải dã thú.

[*] **Giờ Tuất:** kéo dài từ 19h đến 21h.

Khi đó bọn họ biết phải bấm báo lên cho bộ hạ kiểu gì đây!

Sau khi Bùi Ứng Tiêu xuất hiện, đám thị vệ và thuộc hạ Đông Cung yên tâm hơn rất nhiều.

Họ không có nhiều thời gian để “tâm tình” với nhau, hai người nhanh chóng leo lên lưng ngựa và rời khỏi rừng rậm.

Khi cưỡi ngựa về đến doanh trại, có không ít người đang ở sẵn nơi đó để chờ họ về. Sau khi nghe tin, đích thân Thiên Khánh Đế đã ra ngoài kiểm tra.

Thấy Bùi Ứng Tiêu bình yên vô sự, ông ta mới lên tiếng hỏi rằng đã xảy ra chuyện gì.

Trước đó Lục Diễm Hoa và Minh Ân đã kể lại rồi, bọn họ bị thích khách phục kích bên bờ sông, có hai nhóm hắc y nhân lần lượt nhả ra.

Vì lực lượng không quá đông, không thể địch lại số đông thích khách, bọn họ đã để lạc mất Thái tử trong lúc giao chiến hỗn loạn.

Về phần những chuyện đã xảy ra sau đó, Bùi Ứng Tiêu đã tự thuật lại.

Hắn nói hắn không tinh thông võ nghệ, chỉ có thể chạy trốn, kéo dài thời gian để chờ thị vệ đến cứu giúp. May mắn là trong tình cảnh khó khăn này, có Khúc cô nương đã đặt mình vào nguy hiểm để cứu hắn, đánh lạc hướng tử sĩ giúp hắn ra tay giết chết đối phương. Nhưng sau đó hai người lại ngã vào một cái hố sâu.

Khó khăn lắm mới bò lên trên được, nhưng vì trong rừng rậm vừa tối vừa hoang vu, khó phân biệt được phương hướng, nên họ mới mất nhiều thời gian đến thế.

Mà, không có ai nghi ngờ lời giải thích này cả, vì xiêm y của họ chỉ bị dính đầy bùn đất thôi, chứ chúng vẫn nguyên vẹn và kín đáo.

Y phục của họ đã dính đầy bùn đất trước cả khi họ rơi xuống nước, không thể giữ hết đi được, khiến họ trông chẳng khác gì vừa rơi xuống một cái hố chỉ toàn là bùn.

Cũng không phải là Bùi Ứng Tiêu chỉ nói như thế mà không chuẩn bị gì, đúng thật là có một cái hố sâu trong khu rừng rậm rạp kia.

Dù sau đó có người đến để xác minh, thì cũng rất khó để tìm ra được sơ hở trong lời hắn nói.

Bấy giờ, tất cả mọi người đều nhìn sang phía Khúc Ngưng Hề, ai nấy đều không thể nào tin nổi, không ngờ là nàng lại liều chết chỉ để cứu Thái tử điện hạ!

Còn chấp nhận để cho trán của mình thành ra như thế kia nữa!

Một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như thế kia... Nếu để lại sẹo đáng tiếc lắm! Đây đúng là một sự hy sinh cao cả mà!

Thái tử đã nói thế thì không thể nào là giả được rồi, nhóm quan viên ở Đông Cung đều chấp tay thở dài: “Khúc cô nương thật gan dạ, Khúc cô nương thật đáng khâm phục!”

Tuy rằng nàng mang họ Khúc, nhưng nàng lại khác hẳn so với Khúc Hoàng hậu.

Khúc Ngưng Hề vô duyên vô cớ lập nên một công lao, khi nghe thấy những vị đại nhân này khen ngợi mình, nàng thấy mình cứ như là đang chìm trong chiêm bao vậy.

Đến cả Thiên Khánh Đế cũng nói rằng sẽ ban thưởng cho nàng thật hậu hĩnh.

Tâm trạng của Khúc Hoàng hậu rất phức tạp, nhưng tâm tình ấy chỉ kéo dài trong một cái chớp mắt thôi, vì ngay sau ấy, bà ta đã ra vẻ vui mừng, vừa mở miệng ra là bao “lời hay ý đẹp” cũng “tuôn ra” theo: “Đây là điều Văn Du nên làm mà, chưa nói đến việc thân phận Thái tử cao quý, mà con bé là biểu muội của Lân Vũ, đương nhiên nó cũng là biểu muội của Thái tử kia mà.”

Thiên Khánh Đế nghe bà ta nhắc đến Nhị Hoàng tử, ông ta bèn nói: “Sau khi hồi cung thì bảo Lâm Vũ về đi.”

Khúc Hoàng hậu nghe thấy thế, đương nhiên là bà ta rất vui mừng rồi: “Tạ ơn bệ hạ, Lâm Vũ đã đi được một khoảng thời gian rồi, chắc chắn là nó đang rất nhớ phụ hoàng và huynh trưởng đấy.”

Thiên Khánh Đế “hừ” một tiếng rồi nói: “Trẫm chỉ mong là nó có thể ăn năn hối lỗi thôi.”

Khúc Ngưng Hê và Bùi Ứng Tiêu đều tự quay về lều của mình để sửa soạn và nghỉ ngơi. Ất hẳn là sẽ có người điều tra lai lịch của đám tử sĩ kia thôi.

Chương 41: Ân Nhân Cứu Mạng (2)

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi gỡ trại, mọi người quay về hành cung nghỉ ngơi, trong thời gian nghỉ ngơi thì sẽ chọn ngày để lên đường hồi kinh.

Ánh Sở lo lắng mãi không thôi, khi thấy Khúc Ngưng Hề lạnh lẽo quay về thì mới dám thở phào nhẹ nhõm.

“May mà tiểu thư ở bên cạnh điện hạ, nếu không... đao kiếm không có mắt, không biết là tình hình sẽ còn nguy hiểm đến mức độ nào nữa!”

“Suýt chút nữa là ta đã chết rồi...” Dòng sông kia ẩn chứa nhiều hiểm nguy thế kia cơ mà, quả là đáng sợ.

Sau khi trải qua chuyện như thế, giọng nói của Khúc Ngưng Hề cũng đã trở nên hơi khàn khàn, khả năng cao là nàng đã bị nhiễm lạnh rồi.

Khúc Viên Thành mời thái y đến, sau khi nàng thu dọn xong xuôi thì thái y vào bắt mạch chẩn bệnh.

Khi Khúc Ngưng Hề tắm rửa trong thùng tắm, có không ít bùn đất đã được “gột rửa” từ người nàng ra, còn tóc của nàng thì khá là rối.

Ánh Sở nói: “Chuyện này là chuyện xảy ra ngoài ý muốn, để em châm một miếng hương an thần, nó có thể giúp cho tiểu thư ngủ ngon hơn.”

Tuy bây giờ đã không còn sớm nữa, nhưng thật ra Khúc Ngưng Hề cũng chưa thấy buồn cho lắm, nàng bèn hỏi: “Có thể điều tra ra lai lịch của các tử sĩ không? Lục cô nương sao rồi?”

Ánh Sở lắc đầu và đáp: “Chủ tử nói không để cho kẻ nào sống sót, nên không có ai trong số bọn họ sống sót cả, chắc là ngài ấy cũng đã biết trước lai lịch của đối phương rồi... Còn Lục cô nương thì đang bị thương...”

“Hả?” Khúc Ngưng Hề ngạc nhiên: “Nàng ấy không sao chứ?”

Chẳng phải là nàng ấy biết võ à?

Ánh Sở nhỏ giọng nói: “Suyt, là do nàng ấy tự làm cho chính mình bị thương đấy tiểu thư.”

Khúc Ngưng Hề ngạc nhiên, tất nhiên là có rất ít người biết rằng Lục Diễm Hoa biết võ, thế nên, việc một thiếu nữ bị người ta truy sát nên mới bị thương sẽ “hợp lý” hơn rồi.

Nàng không hỏi thêm gì nữa, bắt đầu chìm vào suy tư, còn ánh mắt thì vô thức nhìn chăm chú vào mặt nước.

Thái tử, Lục Diễm Hoa, bí mật giữa hai người họ cũng nhiều thật đấy nhỉ?

Rốt cuộc đó là bí mật gì mà nàng ấy thà làm cho bản thân mình bị thương, chứ quyết không thể để lộ?

Tại sao lại thế?

Khúc Ngưng Hề mơ hồ cảm thấy, có lẽ việc này có liên quan đến cái chết của Lục Hoàng hậu năm xưa.

Nghe nói, mỗi một người mang dòng máu Lục gia đều là người mạnh mẽ thiện chiến, đến cả Lục Hoàng hậu cũng thế, dù

là Hoàng hậu, nhưng bà cũng mang phong thái khí phách của một hiệp nữ.

Có lẽ bà cũng biết võ, trước kia Khúc Ngưng Hề chưa từng nghe nói đến chuyện này, sau khi tiên Hoàng hậu qua đời thì mọi người đều tránh đi, không nói đến bà nữa.

Người học võ thân thể tráng kiện, sao bà lại để Thái tử ở lại một mình, buông bỏ nhân thế khi tuổi hoa đương nở?

Là bỗng nhiên mắc bệnh hiểm nghèo, hay là vì một nguyên nhân nào đó khác?

Sau khi tắm xong, giọng mũi Khúc Ngưng Hề càng nặng thêm.

Ánh Sở lau khô tóc giúp nàng, sau đó nàng ấy lại đi ra gian ngoài gọi thái y vào bắt mạch. Đến nửa đêm, quả nhiên là nàng đã bị sốt cao.

Nàng uống một chén thuốc lớn vừa đắng vừa chát, cơn sốt kéo dài đến tận sáng sớm hôm sau, rồi sau đó mới dần hạ nhiệt.

Vì đang bệnh nên nàng đã có thể lấy đó để “từ chối khéo” lời thăm bệnh của khá nhiều người.

Ánh Sở ghi nhớ từng người đến thăm hỏi, sau đó lại đi vào thông báo cho nàng một tiếng.

Đến giữa trưa cùng ngày, đoàn săn bắn thú mùa thu phải về kinh, không thể trì hoãn thêm nữa chỉ vì một mình Khúc Ngưng Hề.

Nhưng mà, cũng không để cho nàng quay quay về cùng đoàn được, thế nên thái y được phân công ở lại cùng nàng, vì nàng sẽ ở lại dưỡng bệnh thêm vài ngày, đến khi khoẻ lại rồi hồi kinh cũng chưa muộn.

Hai người phụ tử Khúc Viên Thành vô cùng cảm kích ân điển bệ hạ ban, cũng theo đó mà ở lại nơi đây thêm ít ngày.

Thánh nhan bệ hạ vừa ban xuống, cả hành cung cũng đều trở nên trống rỗng, ngoại trừ những cung nhân quét dọn hằng ngày, thì nơi đây chỉ toàn là những thị vệ và mã phu canh giữ.

Khúc Doãn Thiệu vui mừng khôn xiết, trong chuồng có nhiều ngựa như thế kia, cậu ta có thể tha hồ mà lựa chọn.

Nhưng cậu ta đã bị Khúc Viên Thành cản lại, ông ta không cho cậu ta chạm vào bất kỳ một con ngựa lớn nào.

Khúc Doãn Thiệu không biết phải làm gì, bèn quay về làm phiên Khúc Ngưng Hề, cứ ở lì trên kỷ thấp [*] mãi không chịu đi, cái miệng nhỏ cứ tíu tít hỏi nàng mãi không ngừng.

[*] **Kỷ thấp (矮榻)** hay còn có thể gọi là “giường nhỏ”, “ngọa kỷ”, “tĩnh kỷ”,... là loại giường hoặc ghế dài thấp thường được dùng trong các cung điện hoặc nhà quý tộc thời xưa. Loại giường này thường không cao, bề mặt phẳng, dùng để ngồi hoặc nằm nghỉ ngơi. Hình ảnh minh họa mình sẽ để dưới cuối chương nhé.

“Đại tỷ tỷ, tỷ thấy sát thủ mà không thấy sợ sao?”

“Sao tỷ lại dám xả thân cứu người thế? Khi đó tỷ cũng giống như mấy hiệp sĩ trong thoại bản à?”

“Khuôn mặt của sát thủ trông như thế nào vậy? Họ có độc ác nham hiểm không??”

Đó là những điều mà cậu ta luôn tưởng tượng trong đầu nhưng chưa một lần tận mắt thấy ở ngoài đời.

Băng gạc trên trán của Khúc Ngưng Hề vẫn chưa được tháo xuống, nhưng nghỉ ngơi nhiều, cũng lại sức rồi nên bấy giờ tỉnh

thần nàng khá tốt, nàng liếc mắt nhìn cậu ta rồi hỏi: “Đệ còn đọc thoai bản nữa sao?”

Khúc Doãn Thiệu không ngờ là mình lại bị “lộ tẩy” nhanh như thế, bèn giơ vội ngón út lên mà thề thốt: “Chỉ đọc một chút xíu thôi.”

“Là đọc cùng với các đồng môn à?” Khúc Ngưng Hề cũng từng đi học, nên nàng cũng biết mấy học trò tuổi này thường thích lén lút làm gì, nàng bèn nói: “Cha mẹ đặt rất nhiều kỳ vọng vào đệ, nhưng bây giờ đệ vẫn còn quá nhỏ để xem thoai bản đấy.”

“Nhưng mà... Nhị tỷ tỷ cũng xem thoai bản mà.” Khúc Doãn Thiệu “hừ” nhẹ một tiếng rồi nói: “Ta còn chẳng tố giác tỷ ấy nữa là!”

“Muội ấy không tham gia khoa cử, hướng chi muội ấy còn biết chừng mực.”

Theo như những gì Khúc Ngưng Hề biết, sau khi Khúc Thiên Nhân nhập học, nàng ấy đã bắt đầu khổ luyện thư pháp, hình như là còn có chút “thành tựu” từ sự khổ luyện ấy nữa.

Khúc Doãn Thiệu không biết phải nói thêm gì, cũng không tiếp tục hỏi nàng nữa, nhưng mà cậu ta vẫn còn thấy rất tò mò, tò mò không biết Đông Cung sẽ “tạ ơn” họ thế nào.

Khi nói đến hai chữ “tạ ơn” này, Khúc Ngưng Hề cũng cảm thấy khá là tò mò.

Bỗng nhiên Bùi Ứng Tiêu muốn nàng nhận lấy phần “công lao” này, hẳn muốn làm gì thế nhỉ?

Hắn sẽ ban cho nàng cái gì đây?

Ba phụ tử Khúc thị ở lại thêm hai ngày rồi sau đó mới lên xe ngựa, bắt đầu lên đường hồi kinh cùng các thái y và thị vệ.

Người của Đông Cung vẫn còn ở lại, dù bây giờ Bùi Ứng Tiêu có tỏ vẻ quan tâm thái quá đi chăng nữa, thì cũng vẫn sẽ chẳng có ai cảm thấy kỳ lạ cả.

Thái tử điện hạ lại dịu dàng như ngọc, nếu như hắn không ân cần báo đáp ân nhân, thì khi đó mới khiến cho người khác cảm thấy đáng nghi.

Đầu của Khúc Ngưng Hề đã được băng bó lại tầm mấy ngày, vết thương cũng đã kết vảy rồi, bây giờ không cần phải băng bó thêm nữa, có khi không khí thổi vào sẽ giúp vết thương thoáng hơn, mau lành hơn nữa.

Bùi Ứng Tiêu sai người tặng thuốc tốt cho nàng, còn nói là sẽ không để lại sẹo.

Nàng không khó chịu ở đâu cả, nhưng còn Ánh Sở lại hết lòng quan tâm đến việc “dưỡng nhan” của nàng. Nàng ấy liên tục dặn nhà bếp chuẩn bị tổ yến, như thể là, làm như thế thì sẽ có thể khôi phục lại vẻ xinh đẹp của nàng nhanh hơn.

Sau khi quay về kinh thành, rất nhanh sau đó phủ Vĩnh An Hầu đã biết “quà tạ ơn” của Đông Cung là gì.

Bùi Ứng Tiêu đến Ngự thư phòng một chuyến, đích thân hắn đã nói với Thiên Khánh Đế rằng, trong lúc nguy hiểm kề cận, Khúc cô nương đã dũng cảm liều mình cứu mạng hắn; và trong quá trình rơi xuống và nỗ lực thoát khỏi hố, hắn đã có một số hành động “vượt quá giới hạn” với nàng.

Tuy đúng là trong hoàn cảnh ấy, việc làm ra những hành động đó là chuyện không thể tránh khỏi, nhưng đây lại chính là sự thật mà hắn không thể phủ nhận được, thế nên, hắn thật lòng muốn chịu trách nhiệm trước những việc mà hắn đã làm.

Khi đó Hoàng hậu cũng có mặt ở đó, bà ta vô cùng ngạc nhiên khi nghe thấy những gì mà hắn nói... Không ngờ là Thái tử lại

dám thẳng thắn thừa nhận rằng mình đã làm ra một số hành vi “vượt quá giới hạn” với Khúc Ngưng Hề!

Đúng rồi! Cùng rơi xuống hố mà, nếu như hai người “dính” vào nhau rồi cùng lăn xuống hố, chắc chắn là sẽ tránh khỏi việc “động chạm” thân thể với nhau!

Có cả lúc trèo ra khỏi hố nữa! Dù sao thì cũng phải mượn lực từ người khác để trèo lên chứ! Mà, hai người “mượn qua mượn lại” như thế kia, sao có thể tránh khỏi mấy động tác “động chạm” cho được?

Thiên Khánh Đế nhíu mày, đây là lần đầu tiên mà Thái tử đề cập đến chuyện hôn sự của bản thân mình với ông ta.

Ông ta im lặng một chút, sau đó lại nhìn về phía Hoàng hậu và hỏi bà ta rằng: “Con bé là cháu gái của nàng, nàng thấy thế nào?”

Khúc Hoàng hậu hoàn hồn lại, vội vàng “nức nở” kêu lên: “Hai người cùng trải qua hiểm nguy, có bệ hạ và Thái tử đứng ra, chắc chắn là sẽ không có ai dám nói năng lung tung hay bàn tới bàn lui, tuy vậy, thần thiếp chỉ sợ là sẽ ảnh hưởng đến hôn sự của Văn Du thôi... Nhưng bây giờ Thái tử lại ngỏ ý với con bé, thần thiếp nào dám khước từ...”

Trong một cái nháy mắt kia, Khúc Hoàng hậu đã nghĩ thông suốt rất nhiều thứ. Bà ta và cháu gái đã “cách lòng”, nay Văn Du lại còn mời lão thái thái về, tất nhiên là nàng sẽ không còn chịu ngoan ngoãn nghe theo những mối hôn sự mà bà ta sắp xếp cho nàng rồi.

Nàng đã trở thành một quân cờ không dễ thao túng, giá trị cũng theo đó mà giảm hẳn đi tận một nửa.

Nhưng lần này, nếu có thể “tận dụng” nàng để phế bỏ sự trợ lực từ nhà vợ Thái tử... cũng không hẳn là một điều xấu.

Nhưng trước mặt Thiên Khánh Đế, Khúc Hoàng hậu không thể nói như thế được, bà ta nói xong những lời kia thì sau đó lại nói: “Văn Du là trưởng nữ của phủ An Vĩnh Hầu, lại là cháu gái mà thần thiếp tự tay nuôi lớn, thật sự là thần thiếp không đành lòng để con bé chịu ảm ức...”

Tuy bà ta nói uyển chuyển như thế, nhưng Thiên Khánh Đế nghe thế thì lại hiểu rõ, ông ta quay đầu sang nhìn bà ta chăm chú và hỏi: “Muốn để cho con bé làm Thái tử phi sao?”

Khúc Hoàng hậu không dám thể hiện rõ ràng quá, bà ta chỉ nói: “Bệ hạ, thần thiếp biết Hầu phủ chẳng mấy bề thế, cũng không thể sánh bằng Lục gia hay Trịnh gia, nhưng mà, Văn Du là một đứa bé ngoan, ngài cũng chứng kiến quá trình con bé trưởng thành...”

Bùi Ứng Tiêu cúi người chấp tay: “Phụ hoàng, nhi thần muốn lấy nàng ấy vào vị trí Thái tử phi.”

Thiên Khánh Đế nghiêm mặt, ông ta ngồi trên ngai vàng, không vội đáp lời.

Bùi Ứng Tiêu lại nói: “Giang sơn xã tắc, đó là trách nhiệm của nam tử, không liên quan gì đến nữ quyến. Khúc cô nương hiền thực đoan trang, chắc chắn là nàng ấy có thể quản lý tốt cho hậu viện của nhi thần.”

Mà, câu nói sau cùng hắn nói đã “đánh mạnh” vào tâm khảm của Thiên Khánh Đế.

Ông ta lại nói: “Thái tử nhận thức được như thế là tốt, giang sơn xã tắc là của đế vương phải thì phải do đế vương cai quản.”

Lúc ông ta vẫn còn là thần tử, tất cả mọi người đều ép ông ta phải lấy nữ nhi Lục thị.

Nói rằng đó là một nữ nhân vừa mạnh mẽ vừa giỏi giang, có thể mang đến cho ông ta rất nhiều lợi ích, nhưng bà lại “lấn át” ông ta ở rất nhiều chỗ.

Thiên Khánh Đế không nghĩ như thế, thân là thiên tử, họ không cần một nữ nhân, thậm chí là nhà mẹ đẻ của nàng ấy, hỗ trợ mình.

Ông ta không cần nhà mẹ đẻ của thiên tử, mà thứ ông ta cần chính là thần tử.

Thiên Khánh Đế đồng ý với thỉnh cầu này của Thái tử, ông ta bèn viết một phong chiếu thư, sắc lập Khúc Ngưng Hề làm Thái tử phi.

Bùi Ứng Tiêu lãnh chỉ cảm tạ, hắn còn dự định sẽ đi thỉnh cầu Đại Trưởng Công chúa, để bà ấy làm mai, đầu tiên là đến Hầu phủ thương nghị hôn sự rồi mới công bố thánh chỉ.

Thiên Khánh Đế đồng ý, sau đó ông ta giữ hắn ở lại Ngự thư phòng, tiếp tục “truyền thụ” quyền mưu để vương cho hắn.

Sau khi Khúc Hoàng hậu ra khỏi Ngự thư phòng, bà ta không thể che giấu ý cười trên bờ môi thêm được nữa.

“Thái tử sắp đại hôn, Lân Vũ của ta cũng sắp được quay trở về...”

Ha ha ha, nhi tử của bà ta đã phải chịu thiệt vì hôn sự không suôn sẻ, thì nay Thái tử cũng đừng hòng cưới được nữ nhi nhà quyền quý về!

Trịnh gia rồi lại Vương gia, hắn đừng hòng mơ tưởng tới nhà nào nữa, đó mới là công bằng!

Khi tin tức này truyền ra ngoài, chưa cần phải nói đến chuyện phủ An Vĩnh Hầu sẽ ra sao, chỉ cần nói đến Đông Cung

thôi, vì người Đông Cung đã không thể ngồi yên được nữa rồi.

Đang yên đang lành, sao lại xuất hiện Thái tử phi thế này!

Chỉ là báo ơn thôi mà, cảm kích thì đúng là cảm kích thật, dâng vàng hay dâng bạc gì cũng được cả mà, nhưng tại sao lại nỡ ban cả ngôi vị Thái tử phi thế?

Thật là hoang đường!

Đường đường là Thái tử như thế kia, mà nay không biết phải báo đáp ân tình như thế nào nên tự lấy thân mình ra để báo đáp cho người ta luôn à??

Chú thích bằng hình ảnh:

[*] *Kỷ thấp* (矮榻)



undefined

Chương 42: Ý Lại (1)

DTV-EBOOK

Trước khi Thái tử mời được Đại Trưởng Công chúa làm mai, Khúc Hoàng hậu đã phái người đến phủ An Vĩnh Hầu để thông báo trước một tiếng.

Tránh cho lúc đó trở tay không kịp rồi lại gây ra trò cười.

Hơn nữa, thông báo sớm một chút để tránh việc Hồ lão phu nhân “nói ra nói vào”, hoặc là Khúc Ngưng Hề không chịu nghe lời.

Lần này Khúc Hoàng hậu không để cho Tú Tương đi một mình, mà bà ta còn sắp xếp cho công công già dặn lớn tuổi đi cùng, mấy vị công công này ai nấy đều cười ha hả đến báo tin vui.

Tất nhiên là từ trên xuống dưới phủ An Vĩnh Hầu đã “trở tay không kịp” trước tình thế này.

Sau khi biết rằng, chuyện này đã được trình bày thẳng thắn trước mặt bệ hạ, thậm chí là còn nhận được cái gật đầu từ thánh nhan, chẳng mấy chốc nữa thôi, thánh chỉ sẽ được ban xuống... Thì con mắt của Khúc Viên Thành cũng sắp rớt xuống tới nơi luôn rồi!

“Chuyện, chuyện, chuyện này có nghĩa là sao cơ chứ?”

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá đường đột! Cái vị trí Thái tử phi này xa vời tới nỗi, dù có bắn đại pháo thì cũng chẳng thể bắn tới Khúc gia họ được, thế mà bây giờ nó cứ “rơi” thẳng vào đầu họ mà chẳng có điểm báo gì như thế thôi sao?

Hồ lão phu nhân đã lớn tuổi rồi, lẽ ra bà phải là người bình tĩnh nhất mới đúng, nhưng mà, giờ đây bà lại đang vỗ ngực nhuận khí, vì “cú sốc” này quá đổi to lớn!

Bà cảm thấy chuyện này chẳng hề chân thực một chút nào cả: “Lẽ nào là vì... vì vết thương trên trán Văn Du à?”

Vì cứu Thái tử nên nàng mới có vết thương đó. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Không chỉ có thế, vì cứu hần nên nàng đã bị nhiễm lạnh rồi phát sốt suốt cả đêm.

Nói thì nói như vậy thôi, nhưng vết thương nhỏ xíu này đã kết vảy rồi mà, thế thì sao hần lại làm đến mức độ này kia chứ?

Hồ lão phu nhân nhanh chóng nghĩ đến điều gì đó, sau đó, vẻ mặt của bà chợt thay đổi.

Rồi bà vội vã bảo đại nha hoàn bên cạnh mình đi đến Hồi Thanh Uyển, cho mời Đại tiểu thư đến.

Chu thị cũng nghĩ đến chuyện ấy rồi, thế là bà ta cũng đứng ngồi không yên theo, bà ta nhanh chóng bảo Liễu ma ma đuổi hết những người không phận sự xung quanh đi.

Chỉ giữ lại mấy tâm phúc kín miệng ở trong phòng để hầu hạ.

Bà ta nhíu mày: “Hay là Thái tử đã làm gì đó với Văn Du của chúng ta...”

Bọn họ chỉ có thể đưa ra giả thiết như vậy thôi, nếu phán đoán hơn nữa thì bọn họ lại không có đủ tư cách để nói.

Thái tử trả ơn như thế này... có phải là đã có phần hơi trịnh trọng quá rồi không?

Khúc Viên Thành được nhắc nhở như thế nên cũng tỉnh táo lại, lập tức trợn to mắt mà mắng: “Hay lắm! Đường đường là Thái tử Đông Cung thế kia, vậy mà lại dám lợi dụng người khác lúc người ta đang gặp khó khăn! Thế chẳng phải là hấn ta đang để cho chúng ta nắm lấy “điểm yếu” của hấn ta à?!”

“Câm ngay.” Hồ lão phu nhân liếc ông ta một cái rồi nói: “Đồ ngu ngốc này, trước khi suy nghĩ đến một chuyện gì đó, người hãy nhớ phải nghĩ đến nữ nhi của người trước đi, có được hay không hả?”

Điểm yếu à?

Nếu như chuyện này bị “vạch trần”, bị “phanh phui”, thì người đầu tiên bị hủy hoại không phải là Thái tử, mà là Khúc Ngưng Hề.

Khúc Viên Thành ngậm miệng lại, nhưng mà ông ta vẫn nhúu mày, thắc mắc: “Khuê nữ bị gả đến Đông Cung, há chẳng phải là đang cho không người ta à?”

Ông ta không tin là Đông Cung sẽ đối xử tử tế với nữ nhi Khúc thị.

Hồ lão phu nhân và Chu thị cũng thấy mối hôn sự này không mấy khả quan. Mà, không chỉ có mỗi mình bọn họ, có lẽ tất cả mọi người ngoài kia đều cho rằng, cuộc sống của Khúc Ngưng Hề sau khi gả đến Đông Cung sẽ chẳng dễ dàng gì.

Tất nhiên là với cái tính tình ầm áp đó, chắc chắn là Thái tử sẽ không đối xử tệ bạc với nàng, nhưng, lẽ nào hấn sẽ chỉ để nàng ngồi vào vị trí đó như vậy thôi sao?

Khúc Ngưng Hề nhanh chóng di chuyển từ Hối Thanh Uyển đến đây, vì trên mặt nàng có vết thương nên tạm thời nàng không tiếp bất cứ vị khách nào tới thăm, chỉ đi lại trong phủ thôi mà nàng còn phải đội mũ có màn che.

Sau khi vào phòng, nàng cởi mũ xuống, thỉnh an tổ mẫu và cha mẹ.

Vết thương trên mặt Khúc Ngưng Hề được bôi thuốc đều đặn và kỹ càng nên cũng đã hồi phục khá khá, giờ đây phần da nơi ấy chỉ hơi hồng hồng lên, có lẽ qua mấy ngày nữa là sẽ hết hẳn.

Hồ lão phu nhân kêu nha hoàn dâng trà nóng lên, gọi nàng đến trước mặt mình, bảo nàng ngồi xuống rồi mới lên tiếng nói cho nàng biết chuyện đã xảy ra trong cung.

Chưa nói đến chuyện bọn họ khiếp sợ không thôi, mà đến cả nàng, nàng là người trong cuộc như thế này, cũng ngẩn ngơ theo.

Bùi Ứng Tiêu chưa bao giờ nói với nàng, cứ không nói tiếng nào mà đã đưa ra quyết định như thế kia, không chỉ có thế, hẳn còn khiến sự việc trở thành “kết cục đã định” sao?

Trái tim của Khúc Ngưng Hề bắt đầu đập loạn xạ, nàng không nhìn được mà muốn xác nhận lại lần nữa: “Việc này là thật ạ? Hay là truyền nhầm rồi...”

Hồ lão phu nhân dùng một tay đỡ trán, nói: “Cô mẫu của cháu đã phái công công đến truyền tin, bệ hạ nói ra lời vàng ý ngọc, sẽ không sai đâu, thánh chỉ cũng được soạn xong rồi, không còn khả năng sửa đổi nữa.”

“Nhưng... sao lại như thế?” Khúc Ngưng Hề tự lẩm bẩm.

Là bởi vì... Bùi Ứng Tiêu đã nhìn thấy cơ thể nàng cho nên muốn chịu trách nhiệm sao?

Nhưng hẳn chỉ cần sắp xếp cho nàng vị trí Thái tử tần hoặc là Lương đệ là đủ rồi, chắc chắn là sẽ không có một ai dám dị nghị gì thêm.

Nhưng hẳn lại để nàng làm Thái tử phi...

Khúc Ngưng Hê không cần nghe ngóng gì cũng tự biết, chắc hẳn chuyện này sẽ nhận về vô số sự phản đối của đông đảo mọi người, không chừng đám người trong Đông Cung cũng cảm thấy điện hạ thật hồ đồ.

“Văn Du...” Lão thái thái túm lấy nàng, sau đó khẽ hỏi: “Cháu nói thật cho tổ mẫu biết đi, là Thái tử đã làm gì cháu rồi...”

Khúc Ngưng Hê phản ứng lại rất nhanh, lập tức hiểu ý của bà, nàng vội lắc đầu: “Không, không hề có việc này đâu ạ.”

Đúng thật là bọn họ đã “thắng thắn” đối diện với nhau trong hoang động rồi, nhưng đó là vì tình thế bắt buộc mà thôi.

Y phục ướt lạnh, rừng rậm trong đêm sẽ khiến con người ta lạnh cóng.

Hai người không có hành động nào khác... đâu nhỉ?

Khúc Ngưng Hê hôn mê trong một khoảng thời gian ngắn, khi nàng tỉnh lại thì nàng đã ở trong lòng hắn rồi. Tuy lúc đó nàng cũng hoảng hốt vô cùng, nhưng vẫn cảm thấy Bùi Ứng Tiêu sẽ không phải là kiểu người lợi dụng lúc người khác trong lúc họ đang gặp khó khăn.

Bởi vì hắn không cần, hắn hoàn toàn có thể “ức hiếp” người khác một cách quang minh chính đại.

Cái mạng nhỏ của nàng... đã hoàn toàn nằm trong tay hắn rồi kia mà.

“Không có gì thật sao?” Chu thị truy hỏi: “Vậy thì hẳn đã nói gì với con?”

Bọn họ muốn tìm ra nguyên nhân khiến Thái tử đưa ra quyết định này.

Khúc Ngưng Hê lắc đầu, sau đó nàng khẽ nói: “Không có gì đặc biệt ạ, Văn Du và Thái tử điện hạ không thân quen, không rõ lắm...”

Nàng và Bùi Ứng Tiêu ấy à... đã tiếp xúc khá nhiều, không thể nói là không thân quen được.

Nhưng cảm giác “không rõ” kia vẫn là thật, nàng rất khó để hiểu được một nam tử như hần.

Hồ lão phu nhân là người chấp nhận việc này đầu tiên, bà xoa tay chặn lại: “Thôi thôi, không chừng hôn sự này nói còn là một chuyện tốt.”

“Mẹ nói thế nghĩa là sao?” Khúc Viên Thành không hiểu.

Trong phòng không có những người khác, Hồ lão phu nhân nói đến chuyện nghiêm túc nên đè thấp giọng xuống: “Tuy chúng ta không mong cầu những vinh hoa phú quý này, nhưng nếu như chuyện với Nhị Hoàng tử không thành... chỉ cần Hầu phủ không bị liên lụy là được.”

Sau khi Thái tử đăng cơ, phủ An Vĩnh Hầu có thể giữ được nguyên trạng thế này... đã là không tệ rồi.

Tiểu cung nữ có thai kia hiện đang ở trong phủ Nhị Hoàng tử, đã được Khúc Hoàng hậu phái người chăm sóc.

Hoàng đế và Thái hậu đã biết đến người này, Hoàng hậu không có cách nào để “loại bỏ” hai mẹ con đó.

Chắc chắn là nàng ta sẽ trở thành thiếp thất của Nhị Hoàng tử, không chỉ thế, nàng ta còn vào cung “cắm rễ” sớm hơn cả chính thê một bước.

Vốn dĩ cô nương Trịnh gia đã không có ý gì với Nhị Hoàng tử rồi, mà nay lại có thêm chuyện chuyện như vậy nữa, nên chắc chắn là phía Trịnh gia sẽ không tiến hành bước tiếp theo.

Cứ như vậy, Khúc Hoàng hậu phải tìm ra được một “ứng cử viên” khác cho Nhị Hoàng tử, mà nhất định đối tượng đó phải là quý nữ vọng tộc, bên cạnh đó, chắc chắn là họ sẽ không thêm để mắt đến nữ nhi của thứ tử rồi, phải không?

Hồ lão phu nhân thấy chuyện này sẽ không dễ dàng được như vậy, đa phần cha mẹ đều yêu thương con cái, dù Nhị Hoàng tử thân là “kim chi ngọc diệp” [*], nhưng đối phương cũng không phải là dòng dõi phổ thông gì.

[*] ***Kim chi ngọc diệp*** chỉ con cái nhà quyền quý, xuất thân cao sang.

Người mà Hoàng hậu nhìn trúng... có ai không phải là nữ nhi được gia đình chiều chuộng đâu?

Chu thị do dự nói: “Nhị hoàng tử sắp quay về rồi, hơn nữa, chẳng phải Thái tử cũng không có sự trợ lực từ thế tộc à? Thậm chí là, đến cả Lục gia ngoại tổ của hắn cũng chẳng còn lại ai nữa...”

“Nhưng mà hắn có Thái sư, Thái phó, cả với mấy vị Tướng quân nữa...” Hồ lão phu nhân nói: “Hai năm trước, bệ hạ chỉ Ninh Uy Tướng quân giúp đỡ dạy dỗ Thái tử, tại sao ông ấy lại đồng ý?”

Khi đó, Đông Cung đã có Thái phó rồi, Quảng Vinh Tướng quân Nhiếp Nhất Tuyên.

Ninh Uy Tướng quân đồng ý mà không hề do dự gì là vì nhà ngoại của Thái tử họ Lục.

Dù Lục gia không còn lại ai cả, nhưng có rất nhiều người trong triều vẫn còn nhớ đến điểm tốt của bọn họ, vẫn còn nhớ ơn Lục gia.

Ngược lại là Hoàng hậu ấy, muốn tìm danh sư cho Nhị Hoàng tử... khó khăn muôn trùng.

Chính là cái vị Ngạn Đàn tiên sinh trước kia, y không muốn làm quan nên đã khéo léo từ chối “lộc hậu” mà Hoàng hậu muốn ban cho.

Nói trắng ra là “không có cửa”. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Đúng thật là “nền tảng” Khúc gia bọn họ yếu hơn một chút.

Chu thị nghe vậy thì thở dài, nói: “Dù mẫu thân xem trọng Thái tử cũng vô dụng thôi, chúng ta họ Khúc kia mà.”

Căn bản là không được chọn, vì bọn họ là nhà ngoại của Nhị Hoàng tử.

“Nhưng chúng ta có thể chọn không làm cho sự việc này đi vào đường cùng.”

Cuối cùng, Khúc Ngưng Hề đã lên tiếng nói ra những lời này: “Tổ mẫu, không phải là thời đại nào cũng có chuyện huynh đệ bất hòa đâu ạ, chẳng lẽ chúng ta không thể sống yên ổn với nhau sao?”

Nàng càng hiểu Thái tử nhiều hơn, thì lại càng cảm thấy, Hoàng hậu đang tìm đường chết.

Thậm chí là nàng còn không dám hỏi Bùi Ứng Tiêu rằng, sát thủ trong rừng có liên quan gì đến cung Phù Đan không, và ai là người muốn giết Thái tử nhất.

Nàng có cảm giác, ngoại trừ nước Đông Long ra thì chỉ có Hoàng hậu thôi.

Mà sứ thần Đông Long lại đến từ phương xa, đây là lần đầu tiên họ đến khu săn bắn hoàng gia, rất khó sắp xếp nhân thủ hành động, trừ phi có nội ứng...

Nếu suy nghĩ tiếp về những chuyện xảy ra sau đó thì sẽ thấy rất phức tạp, đầu óc Khúc Ngưng Hề chưa đủ để có thể nghĩ đến mấy chuyện “quốc gia đại sự” này, nàng chỉ sợ rằng Hoàng hậu sẽ đi vào con đường “được ăn cả, ngã về không” thôi.

Còn muốn kéo cả Khúc gia rơi vào chung nữa...

Hồ lão phu nhân không trả lời câu hỏi này của Khúc Ngưng Hề, chỉ bảo nàng quay về cố gắng dưỡng vết thương, đừng quan tâm quá nhiều đến những chuyện khác.

“Bình đến tướng chặn, nước tới đất ngăn.”

...

Chưa đầy mấy ngày, Đại Trưởng Công chúa đã “lên đường”, đích thân đến phủ An Vĩnh Hầu làm khách, trình trọng nhắc đến hôn sự.

Trong mấy ngày qua, Hầu phủ bên này đã cố gắng “tiêu hóa” tin tức này, nay họ đã không còn cảm thấy kinh ngạc và bối rối như lúc đầu nữa.

Khúc Viên Thành và Chu thị vô cùng khách sáo và cẩn thận, bước đầu, hai bên nói chuyện vẫn khá là vui vẻ.

Đại Trưởng Công chúa nói, thay vì phái người đến tuyên chỉ ngay, thì Thái tử đã thành tâm lấy lễ tiếp đón, nên sau đó mới có chuyện bà ấy đến đây chuyện này.

Bà ấy vẫn luôn giữ nụ cười nhẹ nhàng, nhưng khi nhìn phu thê An Vĩnh Hầu, ít nhiều gì cũng có chút ý cảnh cáo.

Tốt nhất là nên sống cho yên ổn một chút, vui vẻ thành thân đi, đừng làm âm ỉ gì hết.

Ngoài kia mọi người đều cảm thấy, chắc chắn là quan hệ giữa phủ An Vĩnh Hầu và Đông Cung không thể xem là hòa hợp được.

Đại Trưởng Công chúa cũng cho là như vậy, có điều, bà ấy đánh giá Khúc Ngưng Hề rất cao.

Bởi vì Đinh Tuyết Quỳnh, hai tiểu cô nương này thường xuyên hẹn nhau ra ngoài chơi, bà ấy cũng đã từng tiếp xúc với nàng mấy lần.

Tiểu mỹ nhân nhã nhặn ngoan ngoãn thế kia, có ai mà không thích đâu chứ.

Sau khi Đại Trưởng Công chúa đi, thánh chỉ ban hôn của Thiên Khánh Đế đến, trên dưới Hầu phủ bày hương án ra tiếp chỉ, sự việc đã định, không còn chỗ để hối hận nữa.

Có cho Khúc Viên Thành tám trăm lá gan thì ông ta cũng chẳng dám kháng chỉ. Đối phương lại là Thái tử, không còn đường lui nào nữa rồi.

Trên dưới Đông Cung, người không rõ chuyện đều “thở ngắn than dài”.

Ví dụ như Thái tử Trung thừa, thật sự là hắn ta không thể nào hiểu nổi, cũng rất khó chấp nhận, nhưng mà hắn ta lại không có tư cách gì để khuyên can.

Cũng không hắn là vì ghét bỏ phủ An Vĩnh Hầu xuất thân thấp hèn, chỉ đơn giản là không thích họ Khúc mà thôi.

Mà, thần tử tâm phúc biết được chân tướng thì lại chúc mừng chủ tử có được giai nhân.

Về phần những người khác trong Thượng Kinh, ít nhiều gì cũng có những phản ứng khác biệt nhau, nhưng phần lớn là kinh ngạc.

Có người giậm chân, có người lại chửi bới, suy đoán rằng đây là âm mưu quỷ kế của Khúc Hoàng hậu, do bà ta liên hợp với cháu gái nên mọi chuyện mới thành ra như thế kia.

Gài bẫy Thái tử để khiến hắn rơi vào bẫy, sau đó lại nhân cơ hội mà nâng nữ nhi Khúc thị lên ghế Thái tử phi!

Khúc Hoàng hậu tâm cơ quá, thủ đoạn quá!

Mấy vị lão thần “đau đầu đau tim”, cho rằng Thái tử bất đắc dĩ phải làm thế, bèn rối rít tìm Thiên Khánh Đế đề xuất thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Khúc cô nương đó được cứu về, y phục chỉnh tề, tuy trông nàng hơi chật vật nhưng không có chỗ nào là không ổn cả, dù sao thì cũng không thể “ăn không nói có”, lấy đó làm cơ để ỷ vào Thái tử như thế chứ nhỉ?

Đích thân Thiên Khánh Đế trả lời, nói rằng Thái tử tự đề xuất ban hôn. Câu trả lời này khiến nước mắt của những người này nghẹn lại.

Về phần lúc bị truy sát đã xảy ra những chuyện gì, người bên ngoài không tiện hỏi sâu quá.

Người trong cuộc cũng đã tình nguyện rồi, lẽ nào còn đến lượt người ngoài như bọn họ ngăn cản, phản đối hả?

Lúc Bùi Tĩnh Lễ về kinh, từ đầu đường cho đến cuối ngõ đều đang bàn luận về hôn sự của Thái tử.

Bùi Ứng Tiêu rất được lòng dân, động tĩnh của hắn được muôn người chú ý, đồng thời, ai cũng tán dương hắn.

Nghe nói nữ nhi Khúc gia xinh đẹp, vì cứu Thái tử điện hạ mà không tiếc tổn hại dung nhan của mình! Một cô nương mà lại can đảm bậc này, thật là hiếm có quá, còn dũng cảm hơn nhiều đấng nam nhi cao to ngoài kia nữa.

Còn có Thái tử, hắn không chỉ không né tránh trách nhiệm, còn cười nàng về làm thê tử... đây quả đúng là hành vi của một chính nhân quân tử.

Duyên phận của hai người khiến người khác xúc động không thôi.

Thậm chí là còn hy vọng gánh hát dựa vào đó mà biên soạn một phen.

Bùi Tĩnh Lễ nghe được thì cười lạnh liên tục, đám ngu dân này nghe được chuyện gì cũng thấy xúc động à?

Bây giờ, gần như là hắn ta đã dám khẳng định rằng, người âm thầm giúp đỡ Khúc Ngưng Hề không phải là Vương Cẩm Ý mà chính là Thái tử!

Một người mà hắn ta chưa bao giờ nghĩ tới, thế mà bây giờ lại tự dưng nhảy ra nói muốn cưới nàng sao?

Còn nữa, hắn ta đã giấu tiểu cung nữ đó rất kỹ, làm thế nào mà tự dưng nàng ta lại chạy đến trước mặt Thái hậu làm hắn ta lộ tẩy?!

Hoàng tổ mẫu thất vọng về hắn ta, đến cả phụ hoàng cũng tức giận không hề nhẹ!

Bùi Tĩnh Lễ âm thầm nghiêng rằng, nhận định là do chính tay Bùi Ứng Tiêu làm.

Mặc dù hắn ta không có bằng chứng, nhưng hắn đã biết được rằng, vị Thái tử này không hề “vô dục vô cầu” như vẻ bề ngoài.

Đối phương đã bắt đầu lộ “đuôi hồ ly” rồi, hắn ta phải nắm chặt lấy nó mới được!

Chương 43: Ý Lại (2)

DTV-EBOOK

Ngày mừng thọ của Thái hậu dần đến gần, Tôn ma ma nhắc nhở Khúc Ngưng Hề phải chuẩn bị một phần quà thật ý nghĩa.

Trước kia nàng là thần nữ, quà chúc thọ chọn theo quy định là được, nhưng bây giờ thì chuyện đó đã bắt đầu khác đi rồi.

Còn chưa qua cửa nhưng đã mang thân phận “Thái tử phi” rồi.

Quà mừng thọ nàng tặng cho Thái hậu phải dụng tâm hơn một chút.

Khúc Ngưng Hề cảm thấy rất đau đầu, gần đây, Tôn ma ma dạy bảo nàng trở nên nghiêm khắc hơn, để tránh cho ngày nào đó nàng đến Đông Cung lại không biết phép tắc.

Nàng cũng biết là Đông Cung không giống nhà bình thường, nàng phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Nhưng, dù có là như thế, dù nàng có tự thuyết phục chính mình thế nào, thì bao sự xao động trong lòng cũng không thể biến mất chỉ sau một thời gian ngắn được.

Trong khoảng thời gian dưỡng thương này, nàng đã nhận được không ít thư.

Trong đó có cả thư của Đình Tuyết Quỳnh và Vương Cẩm Ý, người trước thì cảm thấy vui thay cho nàng, điện hạ là đoá hoa cao ngạo lạnh lùng của Đại Hoàn, ai hái được thì hoa là của người đó!

Khúc Ngưng Hề không tiện kể cho người khác nghe đáng về của Bùi Ứng Tiêu lúc ở riêng với nhau như thế nào, chỉ có thể nhận lời chúc phúc này và cảm ơn nàng ấy.

Mà người sau, là Vương Cẩm Ý, lại nói rằng hắn ta sẽ thiêu hủy thư từ qua lại, bảo nàng hãy yên tâm, hắn ta sẽ không gây thêm phiền phức cho nàng.

Mặc dù thực chất hai người không có tư tình gì cả, nhưng Khúc Ngưng Hề vẫn cảm thấy xúc động trước sự cẩn thận này của hắn ta.

Tất cả không có nếu như, cuối cùng thì bọn họ cũng không có cách nào đến bên nhau được.

Khúc Thiên Nhân và Khúc Doãn Thiệu cũng đã tới Hồi Thanh Uyển mấy chuyến, nhao nhao cảm thán rằng không ngờ nàng lại sắp làm Thái tử phi rồi.

Khúc Thiên Nhân nói rằng, đám bạn cùng học của nàng ấy vô cùng tò mò và hâm mộ nàng, Thái tử điện hạ quá đẹp, dù hắn có không phải là Thái tử đi chăng nữa thì cũng có rất nhiều tiểu cô nương muốn gả cho hắn.

Hoặc cũng có thể nói là, nếu hắn mà không phải là Thái tử, e là chỉ đi dạo ngoài phố thôi thì cũng sẽ có nguy cơ bị quý nữ nhà ai đó trối lại rồi bắt đi.

Khúc Thiên Nhân nói: “Vào tiệc mừng thọ của Thái hậu, chắc chắn là Đại tỷ tỷ sẽ gặp phải Nhã Bình Quận chúa, tỷ phải cẩn thận một chút.”

Khúc Ngưng Hề vô cùng bất ngờ: “Sao các muội biết...”

“Biết Nhã Bình Quận chúa làm khó Trịnh cô nương và Lục cô nương ấy hả? Chuyện này đã truyền đi khắp nơi rồi!”

“Ai truyền những chuyện này ra ngoài thế?” Khúc Ngưng Hề hỏi.

Khúc Thiên Nhân lắc đầu đáp: “Ai mà biết được chứ, mấy người ngoài kia thích “tuyên truyền” mấy cái tin đồn thất thiệt như thế này lắm, họ còn nói Đại tỷ tỷ...”

“Nói về ta thế nào?” Khúc Ngưng Hề không nghe thấy Ánh Sở nhắc đến.

Khúc Thiên Nhân bĩu môi một cái rồi nói: “Nói là khuôn mặt của tỷ bị thương đến nát ra cả rồi, điều này khiến cho Thái tử không thể nào không cười tỷ về, chắc chắn là do kẻ nào đó đổ ky với tỷ nên mới cố ý tung tin đồn thất thiệt thế này!”

Khúc Thiên Nhân không suy nghĩ quá phức tạp, nàng ấy cũng không cho rằng chuyện Khúc gia gả đến Đông Cung là một chuyện “không thích hợp cho lắm”.

Phu quân như Thái tử là người mà không biết bao nữ tử Thượng Kinh tha thiết ước mơ... Rõ ràng đây là một chuyện tốt mà!

Tốt hay không thì Khúc Ngưng Hề không thể nói chính xác được, nàng chỉ biết rằng, kể từ bây giờ trở đi, mỗi khi nàng đi ra ngoài thì cần phải chuẩn bị tinh thần kỹ lưỡng hơn để ứng phó với những sự dò xét, thăm dò từ người ngoài.

Khúc Thiên Nhân lại nói: “May mà Đại tỷ tỷ có phúc, nếu không thì không biết là cha mẹ sẽ định ra cho tỷ gia đình thế nào nữa.”

Nàng ấy cũng có chút tâm tư riêng, hai năm nữa là đến lượt nàng ấy bàn tới chuyện cưới gả rồi, còn chưa biết là đến khi đó tinh thần của lão phu nhân thế nào, liệu bà có thể quan tâm đến nàng ấy hay không, nhưng mà, nếu giao chuyện này lại cho cha và đích mẫu thì thật sự là không thể yên lòng được.

Khúc Thiên Nhân hy vọng rằng sau khi Đại tỷ tỷ trở thành Thái tử phi, đến lúc đó nàng có thể ra tay giúp đỡ nàng ấy một chút...

Ngày mừng thọ Thái hậu, cũng là lần đầu tiên Khúc Ngưng Hề ra ngoài sau nhiều ngày ở trong phủ.

Trong cung đãi tiệc, ngựa xe như nước.

Hồ lão phu nhân và Thái hậu quen thân, đương nhiên là đích thân bà phải vào cung, chuyến này không chỉ có mỗi mình Khúc Ngưng Hề đi theo bà, mà Khúc Thiên Nhân cũng được gọi tới đi cùng.

Chu thị không phản đối, hôn sự của đích nữ của bà ta đã được quyết định, sang năm thứ nữ đã mười bốn tuổi rồi, nên bà ta cũng cho phép nàng ấy đi ra ngoài.

Đương nhiên, đây là việc mà bình thường Diệp di nương phải “cúi đầu” để đổi lấy, chỉ cần không có vấn đề gì không vui với chủ mẫu, thì khuê nữ của bà ấy cũng sẽ được hưởng những quyền lợi mà nữ nhi Hầu phủ nên có.

Đây là lần thứ hai Khúc Thiên Nhân vào cung, bên cạnh nàng ấy không có ma ma nào dạy bảo cung quy, nên ít nhiều gì thì nàng ấy cũng có chút căng thẳng.

Có điều, sau khi vào cung, chẳng mấy chốc là đã có người nhìn chăm chăm vào bọn họ, không chỉ có thế, họ còn nhìn một cách vô cùng trắng trợn, thế nên, nàng ấy cũng dần không còn cảm thấy căng thẳng nữa.

“Là Nhã Bình Quận chúa.”

Hồ lão phu nhân đang ở đây, Nhã Bình có lớn mật đến đâu thì cũng không dám đi thẳng tới đây mà gây sự.

Lão thái thái nhìn thấy nàng ta thì cười: “Đúng là trẻ tuổi...”

“Đúng vậy ạ.” Khúc Ngưng Hề vẫn đứng thẳng lưng, nàng không sợ Nhã Bình lắm.

Vị tiểu Quận chúa lớn lên ở Tây Bắc này ấy à, nói chung là đã bị dân phong nơi đó ảnh hưởng khá nhiều, nên nàng ta làm việc gì cũng thẳng thắn, yêu ghét rõ ràng.

Đương nhiên là nàng ta cũng có sự nóng nảy, nhưng so với sự nham hiểm của Nhị Hoàng tử và Minh Họa, thì chút tính khí này trông cũng có vẻ đáng yêu.

Yến tiệc chưa bắt đầu, Hồ lão phu nhân dẫn hai tử muội đi chúc thọ Thái hậu.

Hôm nay Thái hậu là nhân vật chính của yến tiệc, bà ta chăm sóc cơ thể sắc vóc rất kỹ lưỡng, sắc mặt hồng hào, có vẻ như tâm trạng đang rất tốt.

Khí chất ung dung hoa quý, điềm nhiên tiếp nhận sự triều bái của các mệnh phụ.

Khi thấy mấy người Hồ lão phu nhân thì vô cùng vui vẻ, bà ta kêu bọn họ vào điện ngồi uống trà ngay.

Khúc Hoàng hậu đã đến giúp đỡ, sắp xếp các đầu việc từ sớm, nhờ vào quan hệ “cháu gái của Hồ lão phu nhân”, nên thái độ và ấn tượng của Thái hậu về nàng cũng không tệ.

Bà ta không phản đối hôn sự của Thái tử, còn đang háo hức ôm chặt trai nữa.

Hồ lão phu nhân từng nhắc đến Khúc Ngưng Hề, Thái hậu một lòng lễ Phật, đã buông bỏ chuyện của con cháu hơn trước nhiều rồi.

Chỉ lặng lẽ ở bên cạnh thôi, bà ta không còn can thiệp quá nhiều nữa.

Câu “Đã buông bỏ hơn trước nhiều rồi” này nghe như thể là “đã từng không buông xuống được”.

Khúc Ngưng Hề không phải là người nhiều chuyện, nàng hiểu rõ, trong đại đa số trường hợp, nàng chỉ cần mỉm cười làm “bình hoa” là đủ rồi.

Không bao lâu sau, Vân Chiêu nghi đến, nàng ta cũng đến sớm, muốn kiếm chút cơ hội nịnh hót Thái hậu.

Dù Khúc Hoàng hậu có ở đây đi chăng nữa thì bà ta cũng sẽ không thể đuổi nàng ta đi được.

Có phi tần tới nói chuyện, Khúc Ngưng Hề lùi vị trí ngồi xuống một chút, vừa nghiêng đầu thì phát hiện ra một cung nữ đang đi vào, nàng ta nói là Nhã Bình Quận chúa muốn nói chuyện với nàng một chút.

“...” Khúc Ngưng Hề cảm thấy, hình như là nàng ta đã có phần nóng lòng quá rồi.

Ánh Sở nhìn ra được sự do dự của nàng, bèn cười nói: “Tiểu thư có thể đi gặp nàng ta, không cần kiêng dè gì đâu ạ.”

“Ta không đi.” Từ trước đến nay Khúc Ngưng Hề luôn rất cẩn thận, nhất là khi ở trong cung.

Có thể tránh được chuyện gì thì nàng sẽ tránh đi hết mức có thể.

Nghĩ vậy, Ánh Sở khẽ nói: “Chủ tử đã sắp người bảo vệ cho tiểu thư, cho nên người đừng sợ.”

Luôn bị người khác soi mói, lúc nào cũng phải sống cẩn trọng và dè dặt như vậy... Có lẽ nếu điện hạ nhìn thấy, ngài ấy sẽ không đành lòng đâu.

Khúc Ngưng Hề kinh ngạc: “Có nghĩa là sao?”

Ánh Sở nói: “Tiểu thư đừng nhạy cảm quá, đây là cách mà điện hạ đề phòng những đối tượng chưa chịu từ bỏ ý định, tức nước vỡ bờ thôi.”

Khúc Ngưng Hề hiểu rồi, không cần biết người đó là Nhị Hoàng tử hay Minh Họa, vì họ đều có khả năng nổi điên.

Nàng suy nghĩ một lúc, quyết định đi gặp Nhã Bình, tránh để sau khi yến tiệc bắt đầu, mình cứ bị cái vị tiểu Quận chúa này tròng mãi.

Khúc Ngưng Hề nói với lão phu nhân một tiếng rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Nhã Bình chờ ở trong một cái đình bát giác, sau khi thấy nàng đến, đầu tiên là nàng ta quan sát cái trán của Khúc Ngưng Hề.

Sau đó nàng ta nhíu mày, ôm tâm tình vô cùng tiếc nuối khi thốt ra câu: “Thế mà người lại không bị hủy dung!”

Khúc Ngưng Hề mím môi: “Đa tạ Quận chúa quan tâm, vết thương của ta đã không sao nữa rồi.”

Nhã Bình càng buồn bực hơn, nàng ta khoanh tay lại, tức giận lắm, bắt đầu giả giọng chất vấn nàng: “Vậy thì vì sao Thái tử lại muốn cưới người?”

Nàng ta đã ra sức đề phòng hai nhà Trịnh Lục rồi, nhưng không ngờ là lại không đề phòng được cái nhà ít được chú ý sau lưng mình!

“Việc này thì Quận chúa không nên hỏi ta.” Sao mà nàng biết được kia chứ...

“Chắc chắn là do người dụ dỗ điện hạ!” Nhã Bình không chịu buông tha cho nàng: “Người cột nhả ngài ấy à?”

“Cột nhả sao?” Khúc Ngưng Hề không ngờ là mình lại nghe được kiểu lên án này, nàng bất giác cảm thấy hơi buồn cười.

Ngày đó, trong hang động, tuy rằng Thái tử cũng cởi đồ, nhưng vì nàng quá kinh hoảng nên không nhìn thấy được gì cả.

Đại khái là nàng chỉ biết được cơ thể hần cứng rắn, đụng vào chỗ nào cũng thấy không thoải mái... thôi mà nhỉ?

“Điện hạ phẩm chất thanh cao, tuyệt đối sẽ không làm loạn với người, tất nhiên là do người cột nhả ngài ấy rồi!” Nhã Bình càng nghĩ thì lại càng thấy đúng, vẻ mặt chắc chắn.

Nàng ta nắn cổ tay: “Sớm biết như thế thì trước kia ta không nên khách sáo với người làm gì!”

Nhã Bình rời đi mà lòng vẫn còn oán hận.

Khúc Ngưng Hề sững sờ đứng lặng tại chỗ, sau đó quay đầu lại hỏi Ánh Sở rằng: “Tại sao Quận chúa lại nói những lời như thế? Nàng ta muốn “bá vương ngạnh thượng cung” Thái tử à?”

Nghe thấy giống quá.

Sau lưng vang lên một tiếng cười khẽ, nàng quay đầu lại, thấy Bùi Ứng Tiêu đang đứng bên cạnh cây hoa cách nàng tầm năm bước.

Thái tử điện hạ cao ráo, hôm nay chỉ mặc một bộ chỉ xanh hoa văn mây khói, dưới ánh sáng chan hoà này, chỉ bạc ở tay áo

và góc áo khiến hần trông có vẻ cao quý văn nhã, chưa đến mức “quá giản dị” trong ngày lễ mừng thọ này.

Mà, phát quan ngân hạc bạch châu trên đầu hần góp phần làm cho khuôn mặt đẹp để anh tuấn đó trở nên rực rỡ chói mắt, viên đông châu to chiếu sáng rực rỡ.

Hần đến đây từ lúc nào thế?

Khúc Ngưng Hề túm lấy khăn tay của mình, đi đến phía trước: “Bái kiến điện hạ.”

“Mời Khúc cô nương đi bên này.”

Bùi Ứng Tiêu văn nhã lịch sự, hần đi trước nàng, dẫn nàng đi vào một tòa lầu các nhỏ.

Vừa bước vào bên trong, hần trở tay đóng cửa lại, ngay sau đó thì hần cũng “lộ nguyên hình”.

Cánh tay dài đuổi ta, không khách sáo gì mà ôm lấy eo nàng, kéo nàng đến trước ngực mình, “dính” chặt lấy nàng, “khóa” chặt nàng vào lòng mình.

“Nàng nói cho cô nghe thử xem, thế nào là “bá vương ngạnh thượng cung”? Hửm?”

“Điện hạ?” Khúc Ngưng Hề chống hai tay lên ngực hần và lên tiếng: “Chẳng phải đó chính là hành vi mà một người ép buộc một người khác hay sao?”

Nàng âm thầm giãy giụa, nhưng giãy không thoát được.

Sao mà... chỉ mới gặp nhau thôi mà hần đã ra tay ngay vậy?

Vừa cảm thấy nghi hoặc như thế thì khuôn mặt nhỏ của Khúc Ngưng Hề đã bị nâng lên, Bùi Ứng Tiêu cúi đầu xuống, nhẹ

nhàng cọ cọ từng chút một, rồi lại bắt đầu mút cánh môi đầy đặn của nàng.

“Đừng...” Nàng muốn lắc đầu, muốn từ chối.

Nhưng “gông cùm xiềng xích” trên người khiến nàng không thể động đậy được, cả người được bao bọc hoàn toàn trong mùi hương già lam của hắn.

Bùi Ứng Tiêu không hề “thăm dò” một cách bừa bãi, mà hắn dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng chống đỡ, như gần như xa mà liếm môi nàng.

Hắn hơi cup mắt nhìn nàng, dưới hàng mi dài là đôi mắt sâu thẳm: “Tiểu Văn Du, cô mơ thấy nàng.”

Đã nhìn thấy “phong cảnh” như thế, sao người ta có thể quên đi được?

Khúc Ngưng Hề hơi luống cuống, giữa người với người còn có thể thân mật đến mức độ nào nữa đây? Hắn dán sát vào người nàng nói chuyện, hơi thở của hai người đan xen, nước bọt hòa tan, hắn còn không ngừng cọ vào cánh môi nàng nữa...

Vô cùng mềm mại...

Nàng cứ nghĩ rằng Bùi Ứng Tiêu muốn hôn tiếp, ai ngờ hắn lại ngẩng đầu lên, nhướn mày dò xét nàng: “Được dính hôn với người nàng ái mộ, hình như là nàng cũng không vui vẻ cho lắm nhỉ?”

“Việc này...” Khúc Ngưng Hề vội vàng lắc đầu: “Không phải, đương nhiên là ta vui...”

“Ồ?” Trông Bùi Ứng Tiêu như thể là đang hoài nghi lời nàng nói lắm.

Hắn ôm nàng lên, đi đến ghế thì ngồi xuống, sau đó để nàng ngồi trên chân mình.

Hai chân của Khúc Ngưng Hề hơi mở ra, làn váy xõa ra trên người hắn tựa như các cánh hoa, vì hai người đang ngồi với tư thế này nên lúc bấy giờ, gần như là nàng đang ngang bằng với hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc.

Bùi Ứng Tiêu ôm eo nàng bằng một tay, bắt đầu cười hỏi: “Tiểu Văn Du có thấy vui không?”

Điều bộ này... rõ ràng là hắn đang muốn nhìn xem nàng biểu hiện “niềm vui” ấy như thế nào đây mà.

Đã không phải là ám chỉ nữa, hắn đang thể hiện rõ ra cho nàng thấy đó!

Thật là đáng ghét quá... Khúc Ngưng Hề cuộn tay lại, hai má phồng lên.

Xem ra sự kiên nhẫn của hắn rất có hạn, Bùi Ứng Tiêu cười tủm tỉm: “Nếu nàng không cợt nhả cô thì để cô cợt nhả nàng đi.”

Nàng vội vàng ngăn hắn lại, cầm tay hắn, sau đó lại lí nhí nói: “Vây, vây thì... vẫn cứ nên để ta làm đi...”

Yến tiệc sắp bắt đầu rồi, son bị trôi hết thì cũng đành thôi đi, nhưng lỡ như môi sưng đỏ lên thì nàng còn biết gặp người khác thế nào đây?

Hình như là cũng nhìn ra được sự lo lắng này của nàng, Bùi Ứng Tiêu kéo dài giọng ra mà nói rằng: “Có thể ở chỗ khác...”

Bàn tay đặt bên hông siết chặt thêm một chút, Khúc Ngưng Hề có cảm giác như là nó sắp bị hắn bẻ gãy tới nơi rồi, nàng nửa

mờ mịt nửa bất an: “Chỗ nào cơ?”

Hắn khẽ cười, dùng một tay mơn trớn nốt ruồi của mình mà không trả lời gì.

Chương 44: Xem Kịch (1)

DTV-EBOOK

“Điện hạ...” Khúc Ngưng Hề gọi hần.

Cơ thể mềm mại của nàng dựa vào, mang theo chút cẩn thận dè dặt, còn chưa bắt đầu mà đã định xin tha rồi: “Xin điện hạ đừng trêu đùa ta nữa.”

“Cô trêu đùa nàng bao giờ?” Bùi Ứng Tiêu nghe được từ này thì nhìn nàng đầy hứng thú.

Căn bản là Khúc Ngưng Hề không dám ngẩng đầu lên nhìn cái cảnh... hai tay nàng duỗi ra và ôm lấy vai hần.

Đây chính là cách thức mà nàng thể hiện sự “ái mộ”.

Nếu còn muốn nàng làm thêm hành động gì khác nữa... thì thật sự là làm khó cho nàng quá, thế nhưng mà, cái người này cứ cố ý chờ như thế chỉ để thấy nàng bối rối.

Nếu nói Bùi Ứng Tiêu rất thích mình thì Khúc Ngưng Hề sẽ không tin đâu. Tuy nàng biết nàng xinh đẹp, nhưng cả cái Thượng Kinh này đâu có thiếu giai nhân tuyệt sắc gì đâu.

Chắc chắn bên cạnh Thái tử sẽ càng không thiếu các cô nương xinh đẹp, hơn nữa... trông hần giống kiểu nam tử sẽ động lòng trước nữ sắc lắm à?

Nếu như nàng bị lừa gạt bởi cái dáng vẻ cười nhạt thản nhiên này của hần, thì khi đó nàng mới thật sự là đồ ngốc.

Chắc chắn là sẽ thua thiệt đến mức không còn lại gì cả.

Cũng không biết là câu nào của hần mới là lời thật lòng nữa...

Khúc Ngưng Hề bị Bùi Ứng Tiêu giữ lấy và buộc phải ngồi trên đùi hắn, bấy giờ nàng đang dịu dàng mà ngoan ngoãn ôm lấy hắn.

Gần quá, hai người gần nhau đến mức, dường như là tiếng tim đập của đôi bên đang đối đáp nhau.

Mà ngực nàng còn chạm vào hắn nữa, tất nhiên là đôi phương cũng cảm nhận được rồi.

Chỉ là, nhận ra điều này chỉ khiến cho Khúc Ngưng Hề run sợ không thôi, nàng cực kỳ không quen...

Tiểu cô nương thuần khiết như một tờ giấy trắng, cứ vụng về giữ lấy tư thế này... Bàn tay của Bùi Ứng Tiêu di chuyển xuống dưới, đỡ lấy bờ hông tròn của nàng rồi nâng cao lên và nói: “Tiểu Văn Du, như vậy không đủ.”

“Điện hạ?” Khúc Ngưng Hề chống hai tay lên vai hắn, nàng bị ôm lên, đầu gối quỳ trên mặt ghế hai bên người hắn.

Cao hơn hắn khoảng nửa cái đầu.

Ở tư thế này, Bùi Ứng Tiêu cúi đầu xuống, hơi thở ấm áp phả vào cổ nàng.

Phần cổ của nàng trắng trẻo như ngọc, nhưng ẩn sâu dưới vạt áo, một vết màu ưng ứng đỏ đang dần lan rộng ra.

Hắn biết da của nàng rất trắng, chắc chắn là chỉ cần nhẹ nhàng đè xuống hai cái thôi là làn da ấy sẽ hằn lên sắc đỏ... hắn có thể khẳng định điều này, không nghi ngờ gì.

Nhưng Bùi Ứng Tiêu không hề đưa tay ra, mà hắn chỉ dán đôi môi mỏng của mình vào, cắn chồm rì vạt áo, dùng răng môi kéo lỏng nó ra.

Sau đó...

Ngay chỗ làn da dưới xương quai xanh mềm mại, hắn đã mút một cái, tạo nên một dấu hôn.

Khúc Ngưng Hề nhỏ giọng rầm rì, nàng giật mình một cái, nàng còn tưởng là hắn muốn cắn nàng cơ... Nhưng kết quả là hắn còn chẳng hề dùng đến răng, chỉ dùng sức mút nàng một cái...

Cảm giác này thật là kỳ quái quá...

Nàng cúi đầu xuống, vô tình thấy một dấu vết có màu sắc khá “tươi” dưới xương quai xanh, vì y phục hơi xốc xếch nên ở chỗ cổ áo, còn mơ hồ thấy một cái khe như ẩn như hiện.

Hai người như hoà vào nhau, thấp thoáng tạo nên một sự kiều diễm ướt át đến độ khó mà lý giải được.

Khúc Ngưng Hề vội vàng dùng tay che lại, sao mà lại có thể nhìn vào nơi này được chứ!

“Điện hạ làm gì vậy? Ta nên quay về rồi, e là tổ mẫu sẽ đi tìm ta đó.”

Nàng nói xong thì vội vàng muốn nhảy xuống khỏi đùi hắn.

Bùi Ứng Tiêu ôm nàng lại, nhếch môi nói: “Sợ cái gì, rồi nàng sẽ quen thôi.”

Bùi Ứng Tiêu cũng không có ý định “bắt nạt” nàng quá mức chỉ trong một lần như thế này, nên hắn đưa tay chỉnh lại vạt áo cho nàng, chậm rãi vuốt cho thẳng, so với thị nữ hầu hạ thay y phục còn tỉ mỉ hơn, thông thả ung dung hơn.

Khúc Ngưng Hề không dám động đây, cũng không dám từ chối.

Đầu ngón tay hắn cứ như gần như xa, chạm vào mà như đang mơn trớn nàng, động tác thì lại nhẹ nhàng, không thể xem là quá đáng được.

Ít nhiều gì thì hành động này của hắn cũng có phần “đáng sợ”, nàng không lạ gì mấy thói quen của hắn... Nếu bỏ cái danh “ngoại nam” ra khỏi người Bùi Ứng Tiêu, thì dường như là nàng đã vô cùng quen thuộc trước từng cái chạm của hắn.

“Xong rồi.”

Sau khi Bùi Ứng Tiêu vuốt một nếp nhăn nhỏ ở vạt áo của nàng cho phẳng lại xong, thì về cơ bản là hắn cũng cảm thấy khá hài lòng với “thành quả” sau khi mình chỉnh sửa.

Ngay sau đó, hắn lại bóp eo nàng, nâng nàng lên, dời sang bên cạnh rồi đặt nàng xuống, bấy giờ thì hai chân Khúc Ngưng Hề lại được chạm đất rồi.

Khúc Ngưng Hề sửng sốt, nàng cứ cảm thấy, mỗi khi ở bên hắn, nàng cứ như là một con rối gỗ vậy – vì như thế là nàng rất nhẹ nhàng, hắn có thể “đặt” nàng ở đâu tùy ý.

Nhưng rồi lại cảm thấy mình giống như là một con gà con, sức lực hai bên cách xa nhau, là kiểu bị bóp một cái là sẽ chết ngay ấy.

Bùi Ứng Tiêu bảo nàng đi ra ngoài trước, sau đó hắn sẽ rời đi sau.

Khúc Ngưng Hề mang theo tâm tình nặng trĩu mà rời đi, vừa đi ra khỏi cửa thì lại thấy Thái tử vẫn còn ngồi trên ghế, bấy giờ, nàng cảm thấy lồng ngực mình như đang nóng lên.

Nơi bị hắn mút lấy kia... may mà không nóng lên.

...

Tiệc mừng thọ của Thái hậu rất náo nhiệt, mọi người trong hoàng thất đều đến “trình diện” và chúc mừng.

Đại Trưởng Công chúa đã mời hai gánh hát, thay phiên nhau hát, hơn nữa, bà ấy còn sai người đưa hai xe pháo tới, sẽ bắt đầu đốt pháo khi trời tối.

Vì chúc thọ cho hoàng ngoại tổ mẫu, Đinh Vân Phúc đang ở thôn trang cũng phải quay về.

Trông nàng ta không có gì khác trước, đối với nàng ta mà nói, không thể xem việc đi đến thôn trang là hình phạt gì quá nghiêm khắc.

Bây giờ nàng ta đang ngồi một mình một cỗi, không nói một lời, người khác cũng không tới bắt chuyện với nàng ta.

Thái hậu nhìn thấy Đinh Vân Phúc thì không thích, không nhận được mà thúc giục Đại Trưởng Công chúa mau chóng gả cái đồ lúc nào cũng khiến người ta phải lo lắng này đi đi, lo mà tìm nhà chồng rồi sống yên ổn cho qua ngày.

Cũng đã giữ ở nhà đến mười chín tuổi rồi, còn ra thể thống gì nữa!

Đại Trưởng Công chúa cũng sầu lắm, vào một ngày thế này mà lại ngỗ nghịch với Thái hậu thì không hay, nên bà ấy chỉ có thể đáp lời.

Không phải là bà ấy không muốn dạy dỗ Đinh Vân Phúc, mà bà ấy đã đổi rất nhiều ma ma lợi hại theo sát để giám sát nàng ta, tránh cho đầu óc nàng ta không tỉnh táo rồi lại làm ra những chuyện ngu ngốc gì đó.

Đinh Tuyết Quỳnh không hề tham gia vào cuộc nói chuyện liên quan đến Tú tỷ tỷ của mình, từ những kinh nghiệm có từ trước thì nàng ấy thấy, lần nào cũng không có được kết quả gì tốt.

Nàng ấy thà ngồi bên cạnh Khúc Ngưng Hề, giúp nàng “chặn” đám quý nữ giầu đầy tâm tư riêng kia.

Giống như vài tiểu cô nương đang cười đùa kia vậy, bọn họ vây quanh Khúc Ngưng Hề, mở miệng ra là lại cười hỏi nàng và Thái tử đã trải qua những chuyện gì ở trong rừng.

Đương nhiên là câu trả lời của người trong cuộc là nàng đây giống với Bùi Ứng Tiêu rồi.

Nhưng bọn họ vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, cứ “nói gần nói xa”, nói quanh co lòng vòng, không chịu thay đổi chủ đề.

Tệ hơn nữa là còn có người tò mò về vấn đề Thái tử tần và Lương đệ, nói là Thái tử thành hôn muộn, hậu viện trống không, có phải là ngài ấy đang muốn bổ sung một lần cho đủ để cho dễ “khai chi tán diệp” cho Đại Hoàn hay không.

Đinh Tuyết Quỳnh nghe thấy thì nhú chặt mày và thẳng thắn hỏi: “Văn Du còn chưa được chính thức sắc lập nữa, các người gấp gáp thế làm gì?”

“Cũng không phải là do bọn ta nôn nóng chuyện này đâu, chẳng phải là các vị đại thần đã đề nghị mấy lần rồi à? Đây đâu chỉ là vấn đề của một mình Thái tử, nó liên quan đến giang sơn xã tắc mà.” Từ cô nương cười trả lời như thế.

Nàng ta nói xong thì nhìn về phía Trịnh Tư Quân đang lặng lẽ ngồi ở bên cạnh.

Mọi người đều biết tâm ý mà Trịnh Tư Quân dành cho Thái tử, vì nàng ấy thể hiện tâm tư ấy rõ ràng nhất.

Nhưng bấy giờ nàng ấy lại không có dáng vẻ thất thố, chỉ có điều, rõ ràng là ánh mắt kia đã âm thầm hơn không ít.

Đinh Tuyết Quỳnh cười nói: “Chuyện đã lớn như thế này thì càng không nên hỏi Văn Du làm gì, chẳng phải là đã có các vị đại nhân kia lo lắng rồi à?”

Sau khi tuyên chỉ về Thái tử phi, chắc chắn là có nhà vui thì cũng sẽ có nhà buồn, người thương tâm đâu chỉ có một mình Trịnh Tư Quân đâu.

Đinh Tuyết Quỳnh dám khẳng định rằng, trong cả cái Thượng Kinh này có vô vàn nữ tử đang hâm mộ Khúc Ngưng Hề.

Mọi người đã đoán nhiều ứng cử viên như thế kia, nhưng chẳng hiểu sao lại cứ phải là người họ Khúc.

Nàng cứ như là kiểu người “không hề đi ra ngoài mà lại bị cái bánh trên trời rơi xuống và đập trúng” vậy, khiến cho một đám người “vót nhọn cả đầu” kia cực kỳ hâm mộ và ghen ghét!

Khúc Ngưng Hề chỉ mỉm cười mà ngồi đó ứng phó với bọn họ, không vì ngại phiền mà “bỏ chạy” hay rời tiệc.

Đây chỉ là mới bắt đầu thôi.

Theo sự thay đổi của thân phận này, càng về sau thì sẽ càng có nhiều người “nói tiếng người nói tiếng quý” đến tiếp cận nàng.

Cần phải có sự kiên nhẫn, không thể nóng nảy được, cũng không tiện trở mặt, tất cả đều có thể đẩy nàng xuống thế hạ phong.

Khi yến tiệc gần kết thúc, có một tiểu thái giám rón rén chạy tới, kê sát tường bước vào, nói thầm mấy câu bên tai Thịnh Đức công công.

Sắc mặt hần ta trông vô cùng nghiêm trọng, Thịnh Đức nghe xong cũng không dám chậm trễ, vội vàng đi đến trước mặt

Thiên Khánh Đế, nhỏ giọng bẩm báo: “Bệ hạ, Vân Chiêu nghi đi xem pháo hoa, vì kinh hãi nên nương nương đã bị ngã...”

“Cái gì cơ?”

Thiên Khánh Đế vừa lên tiếng, cả sảnh tiệc cũng đều trở nên yên tĩnh.

Mọi người đều nhìn chăm chú vào vị trí cao nhất, Thái hậu cũng quay đầu nhìn sang ông ta, bà ta hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Thiên Khánh Đế không muốn làm ảnh hưởng đến yến tiệc mừng thọ của Thái hậu, bèn bảo người tiếp tục ca múa rồi nói: “Trẫm đi xem tình hình Vân Chiêu nghi một chút.”

Ông ta bãi giá rời đi.

Chỗ bắn pháo hoa ở rất gần sảnh tiệc, dù Hoàng đế không nói gì cả, nhưng Thái hậu vẫn nhanh chóng đoán ra được là đã xảy ra chuyện gì.

Vân Chiêu nghi chảy máu rất nhiều, một đám người luống cuống tay chân, tìm một thiềm điện gần nơi ấy rồi đưa nàng ta vào trong đó xử lý, sợ sẽ làm cho Thái hậu nương nương khó chịu nên ngự y còn phái người đến xin lỗi.

Tình hình đã cấp bách như vậy rồi, Thái hậu còn có thể nói gì được nữa đâu? Bà ta bèn vung tay áo nói với bọn họ là cứu người quan trọng hơn.

Nếu như không giữ được đứa bé thì ít nhiều gì cũng sẽ mang đến cảm giác hơi xui xẻo.

Không bao lâu sau, phía thiềm điện mơ hồ truyền đến tiếng kêu khóc của nữ tử, nghe là biết ngay... tình hình không ổn rồi.

Thai nhi còn nhỏ, nếu thật sự là ngã rất mạnh thì sẽ không thể giữ lại được.

Phía bên dưới, mọi người bắt đầu thì thầm nói chuyện với nhau...

Tiếng khóc của Vân Chiêu nghi rất chói tai, trong khoảng thời gian này, nàng ta vô cùng huênh hoang, mà nay, thoảng cái đã rơi từ trên mây xuống, mất đi long tự... Đương nhiên là khó mà chấp nhận được rồi.

Nghe như đang khóc tang vậy, Thái hậu nghe thấy mà đau hết cả đầu, dứt khoát kết thúc yến tiệc sớm, bảo chư vị quay về nghỉ ngơi sớm.

Phủ An Vĩnh Hầu chưa đi vội, Hồ lão phu nhân ở lại trấn an Thái hậu vài câu.

Thái hậu thường ngày lễ Phật, so với mọi người thì bà ta rất coi trọng những dịp, những sự việc cần phải kiêng kỵ như thế này, bấy giờ bà ta cũng đang cảm nhận được điềm không lành.

Hồ lão phu nhân chỉ nói là do duyên phận chưa đủ, tiểu Hoàng tử đã chuyển thế trùng sinh rồi.

Mấy vị ngự y trong cung có tài châm cứu, chẳng mấy chốc đã thành công cầm máu cho Vân Chiêu nghi, các cung nhân đều cúi đầu, chân tay thoăn thoắt mà lặng lẽ làm việc của mình.

Thiên điện được an trí tạm thời này không hợp để dưỡng thương, Vân Chiêu nghi được người ta bọc trong chăn bông rồi khiêng về tẩm cung của nàng ta.

Lúc đội ngũ này đi ra ngoài, Thiên Khánh Kế đi đằng trước, ông ta cau mày, long nhan không vui.

Phía sau là Vân Chiêu nghi, nàng ta được bốn người hợp sức lại cùng nâng lên, bây giờ nàng ta đã im lặng rồi, nhưng khuôn mặt trắng bệch, hai mắt đỏ hồng.

Khoảnh khắc nhìn thấy Khúc Hoàng hậu, nàng ta phát điên lên, như thể là không hề quan tâm đến việc cơ thể mình đang không khỏe mạnh, mà cứ thế bật dậy, vọt lên “giương nanh múa vuốt”. Giờ đây nàng ta chỉ muốn cào nát mặt đối phương mà thôi!

“Là người! Là do người không chấp nhận được sự tồn tại của con ta! Là người đã hại chết nó!”

Vân Chiêu nghi nói mấy lời “giật gân” này bằng giọng điệu chắc nịch như đinh đóng cột: “Hoàng nhi số khổ của ta đã bị độc phụ nhà người cố ý làm ta kinh sợ hại chết!”

Khúc Hoàng hậu biến sắc, đứng bật dậy: “Vân Chiêu nghi, người chớ có đổ lỗi lung tung! Việc này liên quan gì đến bản cung!”

“Người không ưa ta, đổ độc phụ lòng dạ hẹp hòi nhà người!” Thật sự là Vân Chiêu nghi đang rất uất hận, nước mắt giàn giụa, giọng nói khàn khàn: “Giống như việc năm đó người đã làm với Lục Hoàng hậu vậy, người muốn hại con của nàng ta! Nhưng vì Thái tử phúc lớn mạng lớn, thuận lợi ra đời, mà con của ta lại không có được phúc khí lớn như vậy...”

Nàng ta vừa nói ra những lời này, Thái hậu và Hoàng đế thay đổi sắc mặt ngay tắp lự, còn về phần Khúc Hoàng hậu thì càng khỏi cần phải nói, bà ta đã tức đến mức cả người phát run rồi.

“Bệ hạ! Oan uổng cho thân thiếp quá, trên đời này nào có chuyện vu oan ăn không nói có như vậy đâu chứ!”

Khuôn mặt của Thiên Khánh Đế tái xanh: “Thịnh Đức, biếm nàng ta vào lãnh cung cho trẫm!”

“Ta không còn con nữa, ta sẽ không thể có con nữa...” Dương như Vân Chiêu nghi đã nổi điên, mới la lối ồn ào được vài câu như thế thì đã bị che miệng khiêng đi.

Bỗng nhiên nghe thấy mấy lời đồn bí ẩn mà mọi người trong cung hay truyền tai nhau, bấy giờ Khúc Ngưng Hề cũng thấy hãi hùng khiếp vía.

Trông Vân Chiêu nghi vẫn còn trẻ tuổi lắm mà, sao nàng ta biết được chuyện đã xảy ra với Lục Hoàng hậu năm đó?

Khúc Hoàng hậu kêu oan không ngừng, không ngừng khẩn cầu Hoàng đế và Thái hậu nương nương, mong họ tuyệt đối đừng nghe theo mấy lời nói bậy bạ này.

Bà ta còn lấy khăn tay ra, ra vẻ tủi thân mà lau nước mắt: “Vân Chiêu nghi nói chuyện đùng chạm trên dưới, đổ cái tội danh ác độc này lên người thần thiếp!”

Tất nhiên là Hồ lão phu nhân cũng muốn lên tiếng giải thích cho Khúc Hoàng hậu rồi, may mà yến tiệc đã tan nên “vở kịch” này cũng không gây nên trận xôn xao nào quá lớn cả.

Đương nhiên Thiên Khánh Đế sẽ không vì mấy lời vô căn cứ này mà tùy ý định tội rồi, ông ta chỉ phất tay áo lên, nhanh chóng cất bước rời đi.

Một bữa tiệc mừng thọ như thế kia, mà bỗng nhiên ông ta lại mất đi một người con nối dõi.

Trên đường xuất cung, Khúc Ngưng Hề và lão phu nhân lên cùng một chiếc xe ngựa.

Nàng ngồi sát bên tổ mẫu, không kìm nén được những suy đoán trong lòng, bèn khẽ hỏi: “Rốt cuộc là giữa cô mẫu và tiên Hoàng hậu có thù oán gì không ạ?”

Hồ lão phu nhân quay đầu sang nhìn nàng và hỏi: “Cháu lo rằng cháu sẽ thấy khó xử sau khi đến Đông Cung à?”

“Văn Du sợ sẽ có ngày không chết không thôi.”

Khúc Ngưng Hề đã ở bên Hoàng hậu lâu rồi, từ lúc tóc để chỏm cho đến tuổi thiếu nữ, tuy vậy, quan hệ giữa hai người không tốt như những gì người ngoài nhìn thấy.

Phần nhiều là cô mẫu sẽ cân nhắc lợi hại thiệt hơn trên người nàng, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ không cảm thấy thốn thức.

Nếu cứ phải trơ mắt nhìn Hoàng hậu đi lên con đường chết, lẽ nào nàng sẽ thấy vui vẻ à?

Cảm xúc yêu và ghét của ta với một người là cực kỳ phức tạp, tuy không thích nhưng vẫn hy vọng bà ta có thể sống sót.

Khúc Ngưng Hề cũng không thể nói rõ được là phần cảm hận bà ta trong nàng chiếm được bao nhiêu phần.

Hồ lão phu nhân nghe hiểu, xua tay nói: “Còn nhỏ tuổi nên suy nghĩ lung tung rồi, sao lại không chết không thôi kia chứ? Năm đó, chuyện phi tần tranh giành tình cảm với tiên Hoàng hậu là chuyện bình thường, nhưng vẫn chưa đến mức phải làm ra việc đó.”

Không hại thai nhi trong bụng Lục Hoàng hậu ư? Khúc Ngưng Hề lại hỏi: “Vậy thì vì sao bà ấy còn trẻ tuổi như thế mà đã...” Qua đời rồi?

Lão thái thái nhíu mày: “Bọn ta đâu có biết được mấy chuyện này đâu, trên đời này đâu thiếu gì người “đang yên đang lành lại bỗng nhiên mất”, Lục gia nàng ta còn lợi hại như thế kia nữa, có ai dám chọc vào nàng ta đâu?”

Hồ lão phu nhân vừa nhắc đến Lục Hoàng hậu là đã thấy không thích rồi, vì năm đó bọn họ luôn bị bà ấy “đè đầu”, đi trên con đường này chẳng dễ dàng gì.

Vì vậy, bà đã bỏ ra không ít công sức trước mặt Thái hậu.

Để giờ đây, Khúc gia bọn họ được trở thành người cười đến cuối cùng.

Khúc Ngưng Hề nghe giọng điệu này của tổ mẫu thì hiểu ra, hình như là cái chết của Lục Hoàng hậu không liên quan gì đến cô mẫu.

Nàng muốn nói rồi lại thôi: “Lúc nào trong cung cũng có một vài tin đồn thất thiệt linh tinh, đến cả cháu cũng từng nghe người ta nói...”

“Có nhiều cái miệng như thế kia, đâu có ai quản lý được!” Hồ lão phu nhân nói đến đây thì giận dữ vô cùng: “Trong mấy năm Lục Hoàng hậu vừa mất, còn có người đơm đặt về ta nữa đấy, nói ta là mụ già độc ác, giúp đỡ nữ nhi hại người!”

“Cũng có việc này ạ?” Khúc Ngưng Hề kinh ngạc.

Hồ lão phu nhân gật đầu: “Con người ta ấy mà, thích nhất là đi lan truyền mấy tin đồn thất thiệt, cháu càng nghiêm cấm bằng các sắc lệnh, thì bọn họ lại càng “rộn ràng” lan truyền ở sau lưng cháu!”

Có thể làm được gì nữa đây? Không thể làm gì cả.

Có không biết bao nhiêu là người đã phải gánh chịu nỗi khổ của những lời đồn nhảm nhí!

Nói chung là Khúc Ngưng Hề đã tin được một nửa, về phần một nửa còn lại... nàng phải đợi xem sự việc này sẽ tiếp diễn như thế nào nữa.

Chương 45: Xem Kịch (2)

DTV-EBOOK

Hai ngày sau, trời yên biển lặng, vì đây là “việc nhà” của Hoàng đế, nên dù người ngoài có tò mò thế nào đi chăng nữa, thì cũng không có ai dám trắng trợn lan truyền ra bên ngoài.

Chỉ có thể lén la lén lút, chờ đợi đợi chờ thông tin được truyền ra ngoài một cách “nhỏ giọt” thôi.

Vân Chiêu nghi bị đưa vào lãnh cung, bởi vì mấy lời lên án Khúc Hoàng hậu của nàng ta chỉ toàn là mấy lời vô căn cứ, thốt ra trong phần hận, không có bằng chứng thực tế gì, nên tất nhiên là chẳng hề hấn gì với Khúc Hoàng hậu cả.

Có lẽ chuyện nàng ta mất con sẽ không thể làm sáng tỏ được, giống như vụ án Thái tử bị ám sát vậy, cứ bị kéo dài mãi.

Kể từ sau dịp săn bắn mùa thu đến bây giờ, chỉ mới trôi qua có một khoảng thời gian ngắn thôi, mà thánh chỉ sắc lập Thái tử phi đã truyền ra khắp các nơi rồi.

Còn về hai nhóm tử sĩ ám sát Thái tử và Lục cô nương, lại không có ai tìm ra được manh mối gì.

Hễ là việc không có đủ bằng chứng, thì tạm thời đều sẽ bị gác lại.

Khi ấy mọi người quan tâm đến chuyện đó nhiều nên ai cũng bàn tán theo người khác vài câu, nhưng dần dần, sự chú ý của mọi người đã chuyển sang hướng khác.

Khâm Thiên Giám chọn ra mấy ngày lành tháng tốt, sau đó thì dâng lên cho bệ hạ và Thái tử lựa chọn, cuối cùng thì ngày

thành hôn chính thức cũng đã được chọn ra rồi... Là vào đầu xuân năm sau.

Đây đã là ngày tốt gần nhất rồi, bây giờ đã vào đầu đông, chưa đầy mấy tháng nữa là sẽ đến ngày thành hôn, việc chuẩn bị trong cung sẽ có phần vội vã, mọi người cũng sẽ bận rộn nhiều.

Sau khi quyết định ngày trọng đại này, từ trên xuống dưới phủ An Vĩnh Hầu trở nên bận bịu ngay. Người trong cuộc là Khúc Ngưng Hề cũng thế, ngày nào nàng cũng phải phối hợp với không ít cung nhân để làm việc.

Các nữ quan đo lường cắt may áo cưới, mỗi đường kim mũi chỉ đều được “hạ xuống” vô cùng tỉ mỉ, có mấy người cùng “hợp lực” để thêu trong vài tháng. Bên cạnh đó, còn có những thứ như là trang sức lễ nghi, nên Khúc Ngưng Hề không thể nào làm khác đi được.

Có điều, trong lúc rảnh rỗi, nàng đã thay đổi thân phận cho Ánh Sở.

Có được sự đồng ý của Bùi Ứng Tiêu, Ánh Sở có thể đi theo Khúc Ngưng Hề tiếp mà không cần mang thân phận Ngân Bình nữa.

Về phần cái người tên là “Ngân Bình” này, họ nói với bên ngoài là đích thân nàng ta đã cầu ân điển với chủ tử, không muốn theo tiểu thư vào cung mà muốn tìm người nào đó ở bên ngoài để lập gia đình.

Cửa cung thâm sâu như biển, có vô số tiểu cung nữ đã ở trong đó cho đến khi trở thành những ma ma già, thế nên, việc có vài người không muốn vào cung cũng là chuyện rất đổi bình thường.

Không ai nghi ngờ gì trước việc Ngân Bình rời đi, chỉ cảm thán tiểu thư thiện tâm vì đã thành toàn cho nàng ta.

Có lẽ người lưu luyến nàng ta nhất chính là Ngân Hạnh, nàng ấy cảm thấy, khoảng thời gian này Ngân Bình trở nên dễ gần và thân thiện hơn trước rất nhiều, sao bây giờ lại muốn đi kia chứ?

Có điều, nàng ấy đã nhanh chóng buông xuống được, bởi vì Ánh Sở mới tới cũng là người cực kỳ dễ gần.

Ngày hôm đó, Khúc Ngưng Hề đi đến viện của Hồ lão phu nhân.

Lão phu nhân đưa cho nàng một chiếc rương nhỏ điêu khắc bát tiên, nói đó là bí mật dành cho nàng.

Ngoài mặt, tổ mẫu và cha mẹ đều sẽ cho một phần của hồi môn, mà cho riêng là đồ nằm ngoài định mức, sẽ phải giấu giếm những người khác.

Khúc Ngưng Hề mở ra xem, đồ trang sức bằng vàng bằng ngọc chất đầy trong rương, chỉ toàn là những vật có giá trị.

“Tổ mẫu, đây là...”

Hồ lão phu nhân nói: “Nhà chúng ta không có quá nhiều tranh sách cổ cho cháu, không thực tế bằng vàng bạc, ngày tháng ở trong Đông Cung sẽ ra sao thì cũng không có ai dám nói chắc được, cháu mang thêm nhiều một chút để phòng thân đi.”

Khúc Ngưng Hề nghe vậy thì do dự không thôi, đây đều là đồ lão phu nhân tích góp, thế mà bây giờ bà lại cho nàng hết.

Hồ lão phu nhân lại nói: “Nói thật cho cháu biết, vốn dĩ ban đầu ta muốn để lại cho Tam lang cơ, nhưng Tam lang lại còn nhỏ quá, cũng chưa thấy được là sau này nó sẽ có triển vọng hay không và sẽ phát triển đến đâu, nếu không chuẩn bị thêm chút tài sản cho nó thì thật sự là ta không thể yên lòng...”

Cả Hầu phủ này đều là của Tam lang mà vẫn còn sợ là chưa đủ nhiều cơ đấy! Bà thở dài, lại nói: “Có điều, vàng bạc là vật chết, con người mới là vật sống, cháu lại làm Thái tử phi, dù sao, nếu cháu sống thoải mái thì vẫn còn có thể chiếu cố đệ đệ nhiều hơn một chút.”

“Cháu đừng cảm thấy tổ mẫu bất công, nhà khác đều như vậy cả...”

“Cháu biết...” Khúc Ngưng Hề nghe xong thì cũng không từ chối nữa: “Đa tạ tổ mẫu.”

Nhà khác thế nào thì nàng không biết, nhà bọn họ thì đúng là lấy Tam lang làm đầu.

Nói thế không có nghĩa là trưởng bối vì thế mà hoàn toàn không để tâm đến sự sống chết của nàng, nhưng, nói đến cùng thì cũng chỉ có hai chữ “bất công” mà thôi.

Nàng đã buông bỏ từ sớm rồi, không còn xoắn xuýt vì chuyện này nữa, lão phu nhân đã cho nàng thì nàng lấy.

Có để tâm đến chuyện này thì mới thấy bực.

Người không để tâm thì lòng chẳng có gì để tức giận cả.

Hai bà cháu đang nói chuyện thì Ánh Sở ở bên ngoài đi vào, cười hì hì báo: “Tiểu thư, chỗ người gác cổng nói là Thái tử điện hạ cho mời người đó ạ.”

“Gì cơ?”

Cả hai người đều không thể ngồi yên được nữa, Hồ lão phu nhân vội nói: “Sao bỗng nhiên Thái tử lại tới chơi vậy? Chúng ta còn chưa chuẩn bị gì cả...” Không biết rõ tình hình từ sớm nên đương nhiên là họ không có cách nào có thể nghênh đón được rồi.

Ánh Sở giải thích: “Lão phu nhân, điện hạ không đến mà phái người đưa tin, nói là đột nhiên lần này nảy ra ý định nên không muốn đến Hầu phủ làm phiền mọi người, lần sau sẽ chu toàn cấp bậc lễ nghĩa.”

Lão phu nhân nghe thấy thế thì bưng tỉnh, thì ra là đang có ý hẹn riêng cháu gái bà ra ngoài.

Không hề có quy tắc nào nói rằng nam nữ đã đính hôn không thể gặp mặt nhau trước ngày thành thân.

Vì có những hôn ước kéo dài đến tận một hay hai năm, dù sao thì cũng thể tránh mặt mãi, không gặp nhau hoài được mà, nhỉ?

Hẹn nhau ra ngoài đi chơi cũng là chuyện bình thường thôi.

Lão phu nhân xua tay bảo Khúc Ngưng Hề đi, sau đó bà dặn nàng dẫn theo Tôn ma ma và Ngân Hạnh đi luôn.

Có hai thị nữ và một ma ma đi theo thì mới không có vẻ thất lễ.

Khúc Ngưng Hề muốn nói rồi lại thôi, nàng không biết vì sao bỗng nhiên hần muốn gặp nàng, còn là kiểu hẹn gặp bên ngoài này nữa chứ... Nàng không muốn dẫn Tôn ma ma theo cho lắm, nhưng nàng lại không tiện từ chối.

Nàng chỉ đành quay về viện trang điểm rồi dẫn theo ba người họ cùng ra ngoài với mình.

Nàng đi xe ngựa của Hầu phủ, tùy tùng do Thái tử phái tới dẫn đường, người nọ nói nhiều và thích cười, là Song Vành mà nàng đã từng gặp.

Song Vành giả vờ như là không quen biết nàng, lễ phép bái kiến Đại tiểu thư, lại báo tên của mình.

Sau đó thì dẫn đường cho xe ngựa Hầu phủ đi đến một rạp hát trên đường Chu Tước.

“Điện hạ hẹn tiểu thư đến nghe kịch.” Vẻ mặt Ngân Hạnh đầy hân hoan.

Tôn ma ma bảo nàng ấy hãy điềm tĩnh lại một chút, Ngân Hạnh bĩu môi, không nói gì nữa.

Còn chẳng phải là nàng ấy đang hy vọng sau này tiểu thư và Thái tử có thể tôn trọng nhau à!

Đương nhiên là lần hẹn gặp đầu tiên sau khi đính hôn đóng vai trò cực kỳ quan trọng rồi, thật ra việc Thái tử sẵn lòng dành ra chút thời gian gặp mặt như thế này, đã chứng tỏ rằng hắn vô cùng nghiêm túc với hôn sự này.

Rạp hát này là rạp lớn nhất Thượng Kinh, trong đó có chia ra thành các viện khác nhau, mỗi viện sẽ biểu diễn các vở kịch khác nhau. Có vài vở kịch đang được biểu diễn, từ diện tích cho đến nhân lực đều cực kỳ “đồ sộ”.

Sau khi đi vào, Khúc Ngưng Hề vừa liếc mắt một cái thôi là đã nhìn thấy Bùi Ứng Tiêu.

Chi lan ngọc thụ, xuất sắc không có ai sánh bằng.

Hắn đã nhận ra cái nhìn chăm chú của mấy người bên này nên cũng quay mặt sang đây, khẽ mỉm cười.

Bùi Ứng Tiêu chờ Khúc Ngưng Hề đi về phía mình, sau đó mới bước vào nhã gian đã đặt trước cùng nàng.

Một hành động nhỏ nhưng lại bình dị và gần gũi như vậy, dù Tôn ma ma có soi mói đến đâu thì cũng không thể tìm ra được gì để bắt bẻ cả.

Nhã gian này rất rộng rãi, một phòng chia ra làm hai phòng nhỏ, phòng ngoài để cho đám nô bộc nghỉ ngơi dùng trà.

Phòng trong được ngăn cách bằng một bức bình phong và rèm cửa, có chỗ ngồi nhìn lên sân khấu có tầm nhìn thoáng đãng, có thể xem được rất rõ.

Khúc Ngưng Hề chỉ dẫn theo Ánh Sở đi vào trong, nàng để Tôn ma ma và Ngân Hạnh ở ngoài nghỉ ngơi.

Trên sân khấu, vở diễn đã bắt đầu, tiếng hát ê a vang lên, nước trà bánh ngọt đều đã được bày biện ra rồi.

Nàng sợ lộ tẩy nên luôn cầm chén trà trong tay và “chăm chú” xem kịch đến không chớp mắt.

Bùi Ứng Tiêu không nói chuyện với nàng quá nhiều, nếu hai người ở gần nhau quá thì sẽ bị Tôn ma ma ở phòng ngoài phát hiện ra.

Những người ở các vị trí khác của sân khấu kịch cũng có thể nhìn thấy bọn họ thông qua cửa sổ khán đài.

Có thể nói là có cả hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào họ.

Khúc Ngưng Hề đoán, có lẽ là Thái tử vẫn muốn “ra vẻ” trước mặt người khác một chút.

Nàng cứ hợp tác với hắn là được.

Đang nghĩ như vậy, Bùi Ứng Tiêu hơi nghiêng người sang và nói: “Tiểu Văn Du, cô phải vắng mặt một chút.”

Khúc Ngưng Hề gật đầu: “Xin điện hạ cứ tự nhiên.”

Ai ngờ đâu, không chỉ có mỗi mình Bùi Ứng Tiêu rời đi, mà đến cả Ánh Sở cũng ra hiệu rồi cáo lui theo.

Khúc Ngưng Hề không hiểu cho lắm.

Nàng tiếp tục xem kịch, vở diễn trên sân khấu đang bước vào đoạn cao trào.

Một lúc sau, Thái tử điện hạ quay lại, ngồi vào lại vị trí của hắn rồi xem kịch không chớp mắt, có vẻ như hắn đang chuyên tâm thưởng thức vở kịch trên sân khấu.

Nhưng Ánh Sở thì mãi mà vẫn chưa quay lại.

Khúc Ngưng Hề đang muốn hỏi xem nàng ấy đi đâu rồi, nhưng vừa nghiêng đầu sang, khi “mắt chạm mắt” với người đó, nàng không khỏi sửng sốt.

Sau khi sửng sốt thì lại thấy vô cùng kinh ngạc, không, là kinh hãi mới đúng!

Có người đã nói rằng, người ta có thể nhìn thấu “linh hồn” của một người thông qua đôi mắt của người đó.

Về phần câu nói trên có tính “dối lừa” người khác hay không thì Khúc Ngưng Hề không rõ, nhưng mà, với người mà mình quen thuộc, thì cực kỳ dễ nhận ra sự bất thường của một người thông qua đôi mắt.

Chỉ liếc mắt một cái thôi mà nàng đã cảm thấy, vị “Thái tử” trước mặt nàng đây không phải là Bùi Ứng Tiêu.

Cho nên, việc hắn gọi Ánh Sở đi là vì có chuyện gì khác rồi à?

Trái tim nhỏ bé của Khúc Ngưng Hề đã sắp nhảy ra ngoài luôn rồi, vậy là nàng đã tiếp xúc với... thể thân của Thái tử rồi sao?

Người này cũng có thân hình cao lớn, mỗi cử chỉ và hành động đều cực kỳ giống với Bùi Ứng Tiêu, chắc chắn là đã được

huấn luyện đặc biệt mà ra.

Đương nhiên là Thái tử sẽ có thể thân rồi, có quá nhiều người tiếp cận và theo dõi hần sát sao, chưa nói đến việc nha hoàn tùy tùng hầu hạ hần là người thế nào, mà có khi mấy vị quan Gia lệnh đi theo bên cạnh hần cũng “có vấn đề”.

Mỗi lần hần muốn rời khỏi Đông Cung thì phải để thể thân của mình lại trong tầm điện.

“Khúc cô nương, kịch có hay không?”

Người nọ khẽ lên tiếng nhắc nhở, cố ý khiến giọng nói của mình trở nên dịu dàng hơn, nghe thì cũng thấy có phần giống “chính chủ”.

Nhưng nếu cẩn thận phân biệt thì vẫn có thể cảm nhận ra được sự khác nhau.

Khúc Ngưng Hề hít vào một hơi, thu hồi lại vẻ thất thố mới xuất hiện trong thoáng chốc của mình, sau đó lại quay đầu lên tiếp tục xem kịch.

Bùi Ứng Tiêu... hần đã đi đâu vậy?

Vì nàng đã biết quá nhiều chuyện, nên bây giờ nàng cũng phải bắt đầu “yểm trợ” giúp cho hần rồi sao?

Tại sao nàng lại phải biết nhiều như vậy kia chứ?

Căn bản là không có ai hỏi xem nàng có đồng ý hay không mà!

Khúc Ngưng Hề “vô cảm” nhìn lên sân khấu kịch, hai mắt nàng trống rỗng, nàng đã không thể xem nổi nữa rồi.

Nàng đã có thể nhìn thấy trước được tương lai của mình, chắc chắn là sau khi gả vào Đông Cung, nàng sẽ rất mệt mỏi!

Chương 46: Quán Quýt (1)

DTV-EBOOK

Trong cung Phù Đan, Tú Tương cho một đám cung nữ thái giám hầu hạ lui ra ngoài, chỉ để lại hai huynh muội Bùi Tĩnh Lễ và Minh Họa.

Cửa điện đóng lại, Khúc Hoàng hậu ở trong điện khó có thể nén được vẻ giận dữ.

Vì chuyện Vân Chiêu nghi sinh non, còn xảy ra vào yến tiệc mừng thọ của Thái hậu nương nương nữa, nên bệ hạ rất không vui.

Thái hậu hạ lệnh phải cẩn thận dọn dẹp trong và ngoài nơi để pháo hoa.

Vùng đất trống đó có lát gạch đá xanh, không trồng cỏ cây, thường được dùng để làm nơi châm lửa đốt pháo hoa vào các ngày lễ tết.

Vân Chiêu nghi kinh hãi nên té ngã ở nơi đó, nghe nói tiếng vang lúc nàng ta ngã nghe không giống bình thường.

Mà, cũng chính vì việc này, Minh Họa thấy có nhiều người kiểm tra nghiêm ngặt thì hoảng hồn, bèn tìm tới Bùi Tĩnh Lễ xin giúp đỡ, bấy giờ thì Hoàng hậu mới biết được nàng ta đã ngấm ngấm làm những việc gì!

Minh Họa đã hãm hại nàng ta, khiến nàng ta sảy thai.

Vân Chiêu nghi đó đúng là kiến thức hạn hẹp, sau khi chán ra được mạch ra hỷ mạch thì bắt đầu không đề được “đuôi cáo” xuống, vênh váo đắc ý, trông như là nàng ta còn muốn “đề lên đầu” cung Phù Đan.

Trong dịp đi săn mùa thu vừa qua, Minh Họa đã muốn “ra tay” dạy dỗ nàng ta rồi, nhưng mãi mà không tìm ra được thời cơ nào thích hợp.

Lần này được việc, nàng ta cũng đã làm rất kín kẽ rồi, chẳng qua, vì thấy hoàng tử mẫu kiểm tra nghiêm ngặt nên nàng ta sợ hãi rồi mới tìm đến Bùi Tĩnh Lễ thôi.

Bùi Tĩnh Lễ dứt khoát hơn nàng ta, hẳn ta không để cho bất cứ ai biết chuyện của ngày đó tồn tại... hẳn ta đã giết hết tất cả.

Khúc Hoàng hậu vẫn sắp xếp người theo dõi hai đứa con của mình, nhất là Nhị Hoàng tử. Vì bà ta sợ hẳn ta vẫn chưa hết hy vọng với Khúc Ngưng Hê rồi lại làm ra mấy chuyện hồ đồ, bởi thế nên hẳn ta mới “hành động” thôi là bà ta đã phát hiện ra ngay.

Nên giờ đây mới nhanh chóng gọi hai người họ đến trước mặt, nổi một cơn thịnh nộ thật lớn.

“Vân Chiêu nghi là cái thá gì kia chứ? Dù có sinh ra được một tiểu hoàng tử thì nàng ta cũng không thể uy hiếp được chúng ta, đối phó với nàng ta còn làm tay của bản cung bản nữa là!” Khúc Hoàng hậu tức đến mức vỗ mạnh vào bàn: “Các con thấy mà không hiểu thật sao?”

Minh Họa mạnh miệng nói: “Mẫu hậu không muốn ra tay thì để con ra tay cho.”

“Con làm càn!” Khúc Hoàng hậu đứng lên: “Chỉ dựa vào chút mảnh khoe đó của con thôi à? Vừa tùy hứng lại ngốc nghếch, tưởng mình có bản lĩnh lớn lắm hả!”

Thật sự là bà ta không thể nuốt trôi cục tức này, ngón tay đang chỉ vào Minh Họa cũng run lên theo. Bà ta không thể tin được là trên đời này lại có người ngu ngốc đến mức độ này.

Hiện giờ Thái tử đã đính hôn, ngày thành hôn được ấn định vào đầu xuân năm sau, mà Nhị Hoàng tử vẫn chưa tìm được một đối tượng cụ thể nào cả!

Hơn nữa, bản thân Minh Họa vẫn còn dính tin đồn ngoài kia, chuyện này vẫn chưa trôi qua, cha con Mông Thiên Thạch và Mông Dịch Hoài lại không có ý định rời kinh, khả năng cao là họ sẽ ở lại đây để đón năm mới.

Hôn sự của con cái không thuận lợi, Khúc Hoàng hậu vốn đã phát sầu vì chuyện này rồi, thế mà bây giờ họ còn giấu giếm bà ta, tự ý hành động!

Hơn nữa, không phải là họ chỉ làm có mỗi một chuyện này!

Khúc Hoàng hậu mơ hồ nghi ngờ, có lẽ nhóm tử sĩ truy sát Thái tử ở khu săn bắn hoàng gia cũng là do Bùi Tĩnh Lễ phái đến hành động.

Lúc đó hẳn ta vẫn còn đang thủ Hoàng lăng, thế nên hẳn ta mới điều tử sĩ qua mà chẳng suy xét kỹ lưỡng.

Mặc dù những người đó đều đã chết hết rồi, không thể tìm ra được bất cứ một chứng cứ nào bất lợi cho họ cả, nhưng quả thật đó chính là một hành vi mạo hiểm, nếu có ai tra ra được gì đó thì... hậu quả khôn lường.

Lúc này ba mẹ con nói rõ ra hết với nhau, Bùi Tĩnh Lễ cũng không hề phủ nhận.

Bị phạt đến Hoàng lăng một tháng, hẳn ta đã trở nên trầm lặng hơn một chút.

“Mẫu hậu phải chuẩn bị tâm lý cho thật tốt...” Hẳn ta hừ lạnh một tiếng: “Thời gian cho bọn con không hề dư dả một chút nào cả, nếu cứ nhân từ và nương tay thì sao có thể làm nên chuyện được?”

Khúc Hoàng hậu nhìn về phía hần ta, tức giận chất vấn: “Con còn muốn thế nào nữa? Trong mắt các con còn có người mẫu hậu này nữa không hả?”

Trước kia Bùi Tĩnh Lễ đã có ý muốn thoát khỏi sự kiểm soát của bà ta, nên bây giờ hần ta bèn nói: “Mẫu hậu, nhi thần đã lớn rồi, mặc dù phụ hoàng thương yêu chúng ta, nhưng ông ấy hoàn toàn không có ý định giao vị trí đó lại cho con.”

Hần ta có gì mà không hiểu nữa đâu? Cho dù ông ta thường xuyên đến cung Phù Đan, thân thiết gần gũi với bọn họ, bình thường cũng ngự ban không ít đồ, thậm chí là hôn sự của Minh Họa cũng không miễn cưỡng hay trách cứ gì. Nhưng...

Trong mắt bệ hạ, hần ta chỉ là “Nhị Hoàng tử” mà thôi.

Thái tử đã có được quá nhiều thứ, hần dựa vào đâu kia chứ?

Sự sắc bén ẩn giấu dưới đôi mắt Bùi Tĩnh Lễ, ngoại trừ kiên quyết cướp bằng vũ lực ra thì hần ta không còn cách nào khác cả.

Mà, bọn họ muốn có được “vũ lực”, thì cách nhanh gọn nhất chính là Nghị Viễn Hầu Mông gia ngay trước mắt.

Còn việc gì có thể “gắn kết chặt chẽ” hơn việc gả Công chúa qua đó đâu?

Biết được ý định này của Bùi Tĩnh Lễ, Minh Họa lập tức không thôi, nàng ta giậm chân nói quyết không nghe theo.

“Muốn gả ta cho Mông Dịch Hoài ư?” Nàng ta trừng mắt: “Huynh đừng hòng!”

“Minh Họa, đừng quên thân phận của muội là gì, muội có gì đâu mà phải sợ kia chứ?” Bùi Tĩnh Lễ nói: “Có lẽ Mông Thế tử đó cũng là người thông minh, hần ta dám làm gì muội?”

Ở Hàm Thái có không ít người biết chút “đam mê” đó của đối phương, chẳng qua là Thượng Kinh cách xa ngàn dặm nên không có ai nghe nói đến.

Đây là điều mà Khúc Hoàng hậu thám thính được, Bùi Tĩnh Lễ cũng hiểu rõ.

Minh Họa đâu chịu đồng ý dễ dàng như thế, nàng ta cười lạnh mà nói: “Trong mắt bản Công chúa không chứa được một hạt cát, cũng sẽ không cho phép bên cạnh Phò mã có một đám oanh yến.”

Mông Dịch Hoài thích quất roi đánh nữ tử ở trên giường, lẽ nào nàng ta còn phải tặng người cho hấn ta nữa à?

Hai huynh muội cãi nhau, Khúc Hoàng hậu bưng chén trà, không tỏ thái độ.

Bà ta nghe cả một hồi lâu rồi mới lên tiếng cản lại: “Bệ hạ tin trọng Nghị Viễn Hầu, dù Thế tử có trở thành Phò mã đi chăng nữa, thì cũng chưa chắc là Mông Thiên Thạch sẽ làm việc cho chúng ta.”

Bùi Tĩnh Lễ cười rộ lên: “Mẫu hậu, chính vì tin trọng nên vừa hay đây chính là phần thắng của chúng ta.” Càng tin tưởng thì càng không đề phòng.

“Tuy phụ hoàng vẫn chưa đến mức già cả, nhưng bên cạnh ông ấy có quá nhiều nữ nhân vây quanh, đã dùng đến cả đàn được luôn rồi...”

Một người có phải là đã bị hao tổn hay chưa sẽ được thể hiện rõ nhất qua những việc này, Mông Thiên Thạch có trung thành hơn nữa thì cũng nên suy xét cho tương lai của Hầu phủ.

“Con biết được từ đâu?” Khúc Hoàng hậu nhú mày, đặt mạnh chén trà xuống.

Nhi tử thăm dò chuyện trong phòng cha, nói ra thì cũng chẳng dễ nghe gì.

Bùi Tĩnh Lễ nhắc tới cung nữ mang thai con thứ của hần ta, sau đó nói: “Mẹ nuôi của nàng ấy làm việc ở Kính sự phòng, mẫu hậu đừng xử lý nàng ấy.”

Khúc Hoàng hậu nghiêng ngả rồi hỏi: “Chuyện đan dược... là thật à?”

Đến cả bà ta cũng không biết chuyện này, chuyện liên quan đến mặt mũi của bệ hạ thì ai dám tiết lộ ra ngoài?

Bùi Tĩnh Lễ gật đầu: “Vô cùng chính xác.”

Cho nên, thời gian không còn nhiều nữa rồi.

...

Trong rạp hát, một vở kịch hay đã được diễn trong hơn một canh giờ.

Khúc Ngưng Hề nhẩn nại ngồi ở đó mà không động dậy gì, vì trong lòng có tâm sự nên thấy thời gian cũng dài đằng đặc theo, chẳng hiểu sao thời gian trôi qua cực kỳ chậm chạp.

Ánh Sở quay lại đầu tiên, mà Bùi Ứng Tiêu đã quay về nhà gian đúng ngay lúc vở kịch sắp kết thúc.

Ngoại trừ Khúc Ngưng Hề bên cạnh hần da thì không ai biết được giữa chừng đã thay đổi Thái tử.

Người ở đối diện, thậm chí là ở nhà gian góc chéo, nếu có người nào đó nhận ra Thái tử, thì chỉ e là họ đều cho rằng hần đã ở đây xem hết cả một vở kịch.

Sau khi Bùi Ứng Tiêu quay lại, hơi thở của hần vẫn ổn định, sắc mặt như mọi khi, ngay cả ý cười nơi khóe miệng cũng giống

mọi khi y như đúc, cứ như là đã được khắc lên vậy.

Khúc Ngưng Hề thấy hần thì nàng cũng không nói gì.

Lúc chuẩn bị rời đi, trời vẫn chưa tối hẳn, Bùi Ứng Tiêu muốn dẫn Khúc Ngưng Hề đi dùng bữa rồi về Hầu phủ sau.

Thái tử lịch sự lên tiếng mời, đâu có lý nào mà nàng lại từ chối, nàng bèn nhìn thoáng qua Tôn ma ma rồi gật đầu đáp: “Vậy làm phiền điện hạ sắp xếp.”

Bùi Ứng Tiêu chưa vội vã động đậy, mà hần dùng giọng nói ấm áp hỏi nàng rằng: “Cứ gọi là “Khúc cô nương” mãi thì nghe hơi xa cách, cô có thể gọi nàng là Văn Du không?”

Kỹ năng diễn xuất của hần không hề thua kém mấy hoa đán trên sân khấu, Khúc Ngưng Hề mím môi nói: “Được, bằng hữu cũng đều gọi ta như vậy.”

Bùi Ứng Tiêu cười: “Tên chữ của cô là Huấn Đình.”

Nàng nghe vậy thì hơi ngẩn ra rồi vội vàng lắc đầu nói: “Không dám, không dám, sao thần nữ dám gọi tên chữ của điện hạ kia chứ?”

“Không sao cả, lúc riêng tư thế này nàng cứ gọi như vậy đi, tên chẳng phải là thứ để người ta gọi à.” Hần nói xong thì vén góc áo lên, đi ra ngoài trước.

Khúc Ngưng Hề còn đang do dự thì Tôn ma ma đã cười nói: “Điện hạ đã cho phép thì gọi lúc riêng tư cũng không sao cả, có điều, trước mặt người khác thì không thể bất kính với Thái tử được.”

Ngân Hạnh ở bên cạnh liên tục gật đầu, còn che miệng cười trộm nữa.

Khúc Ngưng Hề không nói lời nào, nàng khó mà nói rõ ra được lúc riêng tư Thái tử đối xử với nàng thế nào... bây giờ nàng còn phải gọi tên chữ của hần nữa sao?

Bùi Ứng Tiêu ngồi xe của hần, hai người không đi cùng xe, một trước một sau đi đến Thất Lí Túy.

Thất Lí Túy là tửu trang, bên trong không chỉ có rất nhiều tiểu viện tao nhã lịch sự, mà còn có cả hiên nhỏ nằm gần ao hồ.

Nơi hôm nay Bùi Ứng Tiêu đặt trước là Nguyệt Hoa hiên, đối diện với một cái hồ nước trong veo, đưa Khúc Ngưng Hề đi thưởng trà nghe đàn.

Hình như vị nhạc công đó là một nam tử, vị trí ngồi rất mới lạ, là trên bệ đá ở giữa mặt hồ.

Xung quanh đều là nước, không thể biết rõ cách thức để di chuyển, hần là có người đưa hần ta lên đó bằng thuyền nhỏ.

Nhạc công ở đó đang đánh đàn, cách một cái hồ, hần ta không thể nghe thấy tiếng nói chuyện của khách khứa trong Nguyệt Hoa hiên.

Hơn nữa, ở khoảng cách này, tiếng đàn nghe rất vừa phải, trầm bổng du dương, không hề có cảm giác âm ỉ, cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến những cuộc trò chuyện và vui đùa của khách khứa.

Cảnh vật trang nhã, Khúc Ngưng Hề và Bùi Ứng Tiêu ngồi đối diện nhau.

Dù Thất Lí Túy nổi tiếng với rượu, nhưng đồ ăn ở đây, thậm chí là những món khác, đều không hề thua kém gì, cực kỳ hợp khẩu vị của nhiều người.

Có Dung Nguyệt và Nhân Thanh ở phía trước hầu hạ, Ánh Sở và Ngân Hạnh tự giác lui ra ngoài, Tôn ma ma càng không tiện đến gần hai người, ở trước mặt Thái tử thì điều này không hợp nguyên tắc lễ nghĩa.

Nhìn từ xa, hai người đã đính hôn này trông có vẻ khá là khách sáo.

Nhưng thật ra là...

“Tiểu Văn Du đã biết tên chữ của cô rồi, vậy thì bây giờ nàng gọi vài tiếng cho cô nghe xem.”

Nam tử với khuôn mặt như ngọc, khóe môi hơi cong lên, như thể là mấy lời nói nghe có vẻ cợt nhả như vậy không phải là do hắn nói ra vậy.

Khúc Ngưng Hề cầm đũa, muốn vờ như không nghe thấy.

Ánh mắt Bùi Ứng Tiêu sáng rực, nhìn chăm chăm cánh môi hồng hào trơn bóng lên vì ăn uống của nàng, hắn thúc giục: “Mau lên nào.”

Sự kiên nhẫn của người này rất có hạn, hơn nữa, còn không dễ lừa gạt chút nào.

Nàng ngược mắt nhìn hắn, khó khăn lắm mới mở miệng ra: “...”

“Hửm?” Hắn nhướng mày lên, hỏi nàng rằng: “Cô bị điếc rồi sao?”

Không nghe thấy.

“... Huấn Đình.” Bùi Huấn Đình.

Chỉ là một cái tên để gọi thôi, chưa đến mức có thể khiến cho Khúc Ngưng Hề bị ghen lại. Chỉ là, do hắn nhìn chăm chăm

vào nàng, “trêu chọc” nàng như thế, nên nàng mới thấy toàn thân “không ổn”.

Ỗ vào việc người hầu ở bên ngoài không thấy rõ, người này tuy ngồi ngay ngắn, lưng thẳng tắp, trông thì có vẻ vẫn tuân giữ phép tắc, nhưng thật ra ánh mắt của hắn cứ di chuyển đến từng tắc, từng tắc một trên khuôn mặt nàng, có thể nói là hắn đang “làm càn”.

Chắc là hắn cố ý, trước kia hắn chưa từng nhìn nàng với ánh mắt “lưu luyến” như vậy.

Cố ý làm như thế trước mặt đám người Tôn ma ma... Lần đầu tiên trong đời Khúc Ngưng Hề gặp phải chuyện như vậy, nàng tức không được mà buồn bực cũng không xong, không có sức lực đâu mà chống đỡ.

Chỉ có một mình nàng mới có thể nhìn thấy sự đối lập ẩn dưới lớp mặt nạ mỉm cười của hắn, thật sự là đáng ghét quá đi mất.

Có điều... Tuy nói Bùi Ứng Tiêu có lòng trêu đùa nàng, nhưng hình như là tâm tình của hắn cũng không tốt cho lắm.

Bỗng nhiên Khúc Ngưng Hề lại cảm thấy như vậy.

Sau đó nàng lại nghe hắn hỏi mình rằng: “Tiểu Văn Du thật là ngoan ngoãn, nghe lời, nàng không tò mò về chuyện của cô sao?”

Trước câu hỏi có hàm ý như thế này, Khúc Ngưng Hề không dám trả lời một cách tùy tiện.

Nàng do dự phút chốc, quyết định “giả ngơ”: “Điện hạ đang muốn nói tới chuyện gì vậy?”

Bùi Ứng Tiêu nhìn nàng, hơi nheo đôi mắt hẹp dài của mình lại và nói: “Khúc Ngưng Hề, đêm nay cô phải đi tìm nàng, sau đó hôn nàng cho đến khi môi nàng sưng tấy lên, bởi vì nó đã không chịu nói thật.”

“Gì cơ?” Nàng sửng sốt, vô thức đưa tay lên che kín môi mình lại.

Hắn khẽ cười, lại hỏi: “Còn giả vờ nữa không?”

Khúc Ngưng Hề không dám, chỉ có thể bất chấp khó khăn mà ép mình “tò mò”: “Điện hạ, vậy vừa rồi ngài... đã đi đâu vậy?”

Bùi Ứng Tiêu nghe được câu hỏi, nhưng hắn lại không đáp, ngón trỏ thon dài của hắn dựng thẳng lên, rồi hắn nói: “Gọi sai hai lần rồi, cô phải ghi nợ thôi.”

Khúc Ngưng Hề tròn tròn mắt, cái người này cũng khó hầu hạ quá đi, hắn nói muốn ghi nợ là sao?

Nàng chưa bao giờ phản ứng nhanh nhẹn như lúc này, lập tức sửa lại lời nói: “Huấn Đình, vừa rồi ngài đã đi đâu vậy?”

Đừng có đến tìm nàng vào ban đêm đó, thật sự là không hợp phép tắc đâu.

Khúc Ngưng Hề sợ lắm, đã có thánh chỉ ban hôn với Thái tử rồi, tuy nàng đã có được một nửa danh phận, nhưng việc lén lút lút như thế này vẫn khiến cho người ta cảm thấy vô cùng bất an.

Nàng ngoan ngoãn lại biết sợ, Bùi Ứng Tiêu vô cùng hài lòng: “Đổi giọng thì phải đổi triệt để một chút.”

“... Vâng, ta biết rồi.”

Nương theo tiếng đàn du dương, Bùi Ứng Tiêu chợt nói đến hai nhóm tử sĩ ở bãi săn.

Hắn hơi hốt nói: “Bọn họ chia ra xuất phát từ lệnh của Mộc Thương Hạnh và Bùi Tĩnh Lễ.”

Khúc Ngưng Hề kinh ngạc, sứ thần nước Đông Long và Bùi Tĩnh Lễ ư? Là Nhị Hoàng tử ấy à?

“Bất ngờ lắm sao? Biểu huynh của nàng muốn đưa cô vào chỗ chết.”

“Không phải...” Khúc Ngưng Hề ngược mặt lên lắc đầu: “Điện hạ, Huấn Đình, chàng biết đó, phẩm hạnh của Nhị Hoàng tử không đứng đắn, làm việc ngông cuồng, ta chưa bao giờ gọi hắn ta là biểu huynh.”

Trước kia, vì để tránh hiềm nghi nên nàng luôn cố gắng phân rõ giới hạn với hắn ta, mà về sau hắn ta lại đối xử với nàng như vậy, thế thì sao xứng với hai tiếng “biểu huynh” này?

Ít nhiều gì thì trong giọng điệu của Khúc Ngưng Hề cũng mang theo chút oán hận riêng, vì Nhị Hoàng tử mà nàng đã đi trên ranh giới của nguy hiểm mấy lần rồi, không chỉ có thể, suýt chút nữa là cả đời nàng đã bị huỷ hoại bởi hắn ta nữa.

Mối thù lớn cỡ này, há có thể dễ dàng bỏ qua?

Bình thường không nhắc tới, chẳng qua là vì nàng cảm thấy việc trả thù rất vô vọng, có nói ra thì cũng chỉ khiến bản thân mình thêm ám ức.

Điều khiến nàng nghi hoặc đó chính là, chẳng phải triều đình nói là không tìm ra được bằng chứng gì, không giải quyết được gì sao?

Thế mà Thái tử điện hạ lại biết rõ, vậy tại sao...

Đột nhiên, Khúc Ngưng Hề nhớ ra được một việc.

Chương 47: Quán Quýt (2)

DTV-EBOOK

Một khoảng thời gian trước, sứ thần nước Đông Long đã cáo từ với bệ hạ.

Bọn họ đến Đại Hoàn và ở lại khoảng một, hai tháng, đã học hỏi được không ít kiến thức, thu hoạch tương đối khá, bởi thế nên mới muốn chạy về cho kịp trước thềm năm mới, sắp đến mùa đông rồi, chỉ sợ là đường về khó đi thôi.

Thiên Khánh Đế đã phê chuẩn cho bọn họ đi về, hơn nữa, ông ta còn sắp xếp người của Lễ bộ đưa tiễn họ.

Khúc Ngưng Hề không chắc nữa, có phải là ngày hôm nay hay không?

Mi mắt nàng khẽ run lên, vừa ngước mắt lên thì “mắt chạm mắt” với đôi mắt màu mực sâu thẳm như biển của Bùi Ứng Tiêu.

“Tiểu Văn Du vẫn luôn vô cùng thông minh...” Hắn cười nói: “Ta đã chặn Mộc Thương Hạnh giữa đường, bắt người về rồi.”

Đây chính là việc mà hắn đã làm trong khi “tạm rời đi” hồi chiều.

“Điện hạ...” Khúc Ngưng Hề không ngờ là hắn lại nói thẳng ra với nàng như thế.

Làm như vậy không sao chứ? Mộc Thương Hạnh là sứ thần đại diện cho nước Đông Long, có liên quan đến hòa bình của hai nước.

Sau khi nước Đông Long cầu hòa, năm nào họ cũng dâng lên rất nhiều cống phẩm, dù Đại Hoàn hận bọn họ đến nghiêng răng

nghiến lợi, nhưng ngoài mặt vẫn tiếp nhận những vật phẩm mà họ cống nạp ấy.

“Không sao...” Bùi Ứng Tiêu rót cho mình một chén thanh tửu: “Sẽ không ảnh hưởng đến bất cứ điều gì cả.”

Hắn cup mắt, nói tiếp: “Hơn nữa, trước đêm xuất phát, Mộc Thương Hạnh tái phát chứng nghẹt mũi, thái y nói phổi của ông ta nhiễm lạnh, thận lạnh dẫn đến ngứa mũi, khi dùng thuốc thì cần phải có khăn trắng che mặt để cản bụi.”

Nghẹt mũi, có không ít người mắc phải cái bệnh vặt này, Khúc Ngưng Hề nhớ, thỉnh thoảng Tôn ma ma cũng sẽ bị.

Mộc Thương Hạnh thân làm quan chủ sử, không thể vì một mình ông ta mà tùy tiện thay đổi lịch trình di chuyển của cả một đội ngũ, cho nên họ cũng sẽ không vì chút bệnh vặt này mà trì hoãn ngày về.

Vậy thì ông ta... ban nãy Khúc Ngưng Hề đã thấy thể thân của Bùi Ứng Tiêu, chẳng mấy chốc là nàng đã liên tưởng đến được.

Nàng cảm thấy hắn rất to gan: “Chẳng lẽ điện hạ đã lén bắt người ta đi à?”

Đưa Mộc Thương Hạnh thật sự đi, thay thế bằng một người dịch dung, có Ánh Sở ở đó thì nàng ấy có thể làm được việc này.

Hơn nữa, để không lộ tẩy và tránh khiến cho chứng nghẹt mũi của Mộc Thương Hạnh tái phát sớm, bèn mượn nguyên nhân này để che mặt lại bằng khăn trắng, điều này có thể hạn chế sự tiếp xúc của “Mộc Thương Hạnh” với người ngoài.

Thật sự thì có thể nói đây là một việc phải được thực hiện trong bí mật, khâu này nối tiếp khâu khác, người thể thân cũng không cần phải nằm vùng trong đội ngũ sứ thần trong một

khoảng thời gian dài, vì chỉ cần rời khỏi kinh, đi xa một chút, thì bất kỳ lúc nào cũng có thể sắp xếp cho Mộc Thương Hạnh “chết bất đắc kỳ tử” cả.

Đến lúc đó là sẽ thành công thoát thân, không thể nào truy tìm ra ông ta được nữa.

Hơn nữa, cho dù có xảy ra chuyện chẳng may – thế thân lộ tẩy, thì đương nhiên là người mà Bùi Ứng Tiêu sắp xếp cũng biết võ, hẳn ta có thể chạy thoát được.

Nếu như khả năng xấu nhất xảy ra – thế thân bị bắt, thì cũng rất khó để người ta liên tưởng ra Thái tử rồi đặt hiềm nghi lên hẳn, vì hẳn đã có mặt ở trong rạp hát, hẳn có mọi người làm chứng cho mình.

“Sao Tiểu Văn Du có thể nói là cô lén bắt người kia chứ?” Bùi Ứng Tiêu cũng không phủ nhận, hẳn thân nhiên nói: “Đã bước vào lãnh thổ Đại Hoàn này thì đừng hòng đi đâu được nữa.”

Bấy giờ, Khúc Ngưng Hề dám chắc chắn rằng, tâm tình của hẳn không tốt thật, đó không phải là ảo giác của nàng.

Chắc chắn Bùi Ứng Tiêu không phải là kiểu người muốn để lộ tâm sự của mình ra ngoài, mà ngược lại, hẳn che giấu con người thật sự của mình rất kín kẽ, không để cho ai nhìn thấu được.

Nhưng hôm nay, nàng cũng không biết là vì cái gì nữa, mà bóng tối đen ngịt như đang bao trùm và nhấn chìm hẳn, ngay cả ý cười nhàn nhạt của hẳn cũng lộ ra chút lạnh lẽo.

“Điện hạ, ngài muốn uống rượu thì uống đi.”

Khúc Ngưng Hề đưa tay, cầm lấy bầu rượu trên bàn rồi rót cho hẳn.

Bàn tay nàng trắng nõn nhỏ dài, sắc da trắng ngần, Bùi Ứng Tiêu nhìn chăm chăm vào động tác của nàng, ngón trỏ hấn khẽ đè lên nốt ruồi của mình và nói: “Thế này thôi thì làm sao mà đủ, mượn rượu giải sầu là thứ vô dụng nhất trên đời này.”

“Tâm trạng điện hạ không tốt mà, ngài muốn làm thế nào?” Khúc Ngưng Hề rất hợp tác mà hỏi hấn như thế.

Hấn cười tủm tỉm, nhìn không chớp mắt: “Cô muốn đêm nay đi bắt nàng.”

“?”

...

Sau khi dùng cơm ở Thất Lí Tuý, Khúc Ngưng Hề được Bùi Ứng Tiêu đưa về phủ Vĩnh An Hầu, hai người giữ đúng phép tắc đến nỗi còn không ngồi cùng xe.

Khúc Ngưng Hề thầm nhớ đến việc hấn nói là muốn tới tìm nàng, điều này khiến nàng khó mà bình tĩnh được, dù nàng có từ chối thì cũng không có tác dụng gì.

Nàng không dám chắc được là Bùi Ứng Tiêu đang muốn làm gì, đối phương có bản lĩnh cao cường, có thể ra vào Hầu phủ dễ dàng, như thế đó chỉ là “sân sau” nhà hấn thôi vậy.

Sau khi về nhà, nàng thay y phục rồi lập tức đi đến viện của Hồ lão phu nhân, bẩm báo mọi chuyện đã xảy ra trong cả buổi ra ngoài của nàng và Thái tử.

Khúc Viên Thành và Chu thị đã sớm biết đến việc này, bây giờ họ cũng đang có mặt ở chỗ của lão phu nhân, nên đương nhiên là cũng phải nghe một chút.

Khúc Ngưng Hề không nói rõ ra hết, chỉ nói bọn họ đến rạp hát, sau đó đi ăn cơm, trong quá trình đó thì Thái tử vô cùng ấm

áp và lịch sự, ngoài ra thì nàng không nói gì nhiều về những chuyện khác.

Có nha hoàn và ma ma đi cùng, hai người chưa từng ở riêng một phòng với nhau.

Trong lúc ăn cơm cũng thế, Tôn ma ma vẫn có thể lơ mờ nhìn thấy bóng dáng của bọn họ.

Chu thị nghe vậy thì không khỏi bối rối: “Ta thấy vị Thái tử này quả là tốt bụng, thật sự là chẳng hề giống với Nhị Hoàng tử.”

“Có phải là ra đời từ cùng một bụng đâu, hai người có thể giống nhau được sao?” Khúc Viên Thành “hừ” một tiếng rồi nói: “Ai biết được hắn có giả vờ tốt bụng hay không đâu?”

“Vậy thì hắn cũng giả vờ hơi lâu quá rồi đó, mười năm như một ngày mà.” Lão phu nhân tiếp lời: “Nhị Hoàng tử còn chẳng muốn giả vờ cơ, tổng cộng hắn ta từng tới Hầu phủ mấy lần rồi hử?”

Ít nhiều gì thì bà cũng có chút để bụng, đứa cháu ngoại này càng ngày càng không xem nhà ngoại ra gì.

Bởi thế nên trước kia mới làm nhiều chuyện sai trái mà chẳng thèm kiêng kỵ gì như thế.

Nếu không phải là vì hắn ta có quan hệ máu mủ với họ, thì nếu đem so với Thái tử, thật sự là rất nên vứt hắn ta đi!

Hoàng hậu có gì đâu mà phải buồn bực chứ? Sao dám đại thần lại chỉ ủng hộ Thái tử kia chứ? Còn chẳng phải là vì hắn là đích trưởng, hân ưu tú giỏi giang ở nhiều mặt à?

Khúc Ngưng Hề không tham gia vào “công cuộc” đánh giá Nhị Hoàng tử. Bọn họ vẫn còn chưa biết đâu, lúc đi thủ Hoàng

lăng, Nhị Hoàng tử – kẻ đã dám phái người đi gây chuyện bất lợi cho huynh trưởng ngay trước mặt hoàng thất liệt tổ liệt tông của mình.

Trong lòng hắn ta, Bùi Ứng Tiêu chẳng khác nào kẻ thù không có quan hệ máu mủ ruột rà gì.

Một nhà ngoại không thể giúp đỡ được gì cho mình, đương nhiên là Bùi Tĩnh Lễ sẽ không thêm quan tâm đến rồi. Mà có lẽ là trong mắt hắn ta, nàng cũng nên đến làm thiếp cho hắn ta nhỉ?

Lão phu nhân chỉ lải nhải vài câu như thế, rồi lại dặn dò Khúc Ngưng Hề cố gắng chung sống hòa hợp với Thái tử.

Đừng vì mình họ Khúc mà làm xằng làm bậy, bất kính với Thái tử, làm thế thì khi bước vào Đông Cung, nàng chỉ có thể nếm mùi đau khổ thôi.

Nếu trượng phu muốn làm khó thế tử của mình, thì thật sự là họ có vô vàn cách thức, mà trượng phu nàng còn là Thái tử tôn quý nữa.

Khúc Ngưng Hề đáp lời rất tự nhiên, lại nói chuyện vài câu với bọn họ rồi nói mình mệt, quay về nghỉ ngơi sớm.

Ngồi ở chỗ trưởng bối một lúc, khi về đến Hôi Thanh Uyển, thì đèn hoa đã được thắp lên rồi.

Dưới hành lang, từng chiếc đèn lồng chiếu sáng, ánh đèn thấp sáng nơi u tối.

Ngân Hạnh đã dọn dẹp tịnh thất xong xuôi, trong thùng tắm là nước nóng đang bốc hơi nghi ngút, trên kệ là đồ ngũ sạch sẽ mềm mại đã được gấp lại.

“Hôm nay tiểu thư đã chơi đến mệt rồi, người hãy tắm rửa sạch sẽ rồi đi nghỉ sớm một chút đi ạ.”

Khúc Ngưng Hề không tiện nói buổi tối mình vẫn còn “lịch trình ẩn”, nàng chỉ khẽ thở hắt ra và gật đầu, sau đó thì nàng cởi y phục, ngâm mình vào trong nước nóng.

Sẽ rất khó nếu bảo nàng không suy nghĩ đến chuyện ban ngày... là chuyện Thái tử đã bắt Mộc Thương Hạnh, quan chủ sự của Đông Long đi.

Hắn muốn làm gì đây? Tại sao tâm tình lại bị ảnh hưởng bởi chuyện này? Là vì nhà ngoại của mình nên “hận thù trời dậy” sao?

Lục gia và Mộc Thương Hạnh đều là bên không may trong trận chiến, người nhà và bằng hữu của hai bên đều thương vọng nặng nề.

Nếu như Bùi Ứng Tiêu chỉ hận không thì cũng đành thôi, nhưng, hình như là cảm xúc trong hắn cũng không chỉ đơn giản là oán hận.

Khúc Ngưng Hề thấy nhưng không hiểu, nàng cũng không chế bản thân, dặn mình đừng suy nghĩ quá nhiều.

Tắm rửa xong xuôi, Ngân Hạnh giúp nàng lau khô mái tóc đen tuyền, sau đó thì nàng ấy bị Ánh Sở đuổi về phòng.

“Tối nay ta ở đây gác đêm, người đi ngủ đi.”

Ngân Hạnh vội lắc đầu: “Hôm nay đến lượt ta trực...”

“Không sao, người đi đi, tiểu thư cũng chuẩn bị nghỉ ngơi rồi.”

Ngân Hạnh bị đuổi đi chưa được bao lâu thì thể thân đã lặng lẽ xuất hiện.

Chuyện thế này... Khúc Ngưng Hề “trước lạ sau quen”, nàng ngoan ngoãn rời khỏi Hầu phủ theo Ánh Sở.

Bên ngoài là một chiếc xe ngựa nhỏ, chiếc xe này đưa nàng đến một tòa biệt viện mà nàng không biết tên.

Song Vành mở cửa, dẫn nàng đi vào, trong một tòa lầu nhỏ, nàng thấy Bùi Ứng Tiêu đang uống rượu.

Hắn quay đầu lại, thấy Khúc Ngưng Hề thì cười nói: “Cô chưa đi bắt nàng nữa mà nàng đã tự tới rồi.”

Vẻ mặt nàng “chết lặng”: “Đúng vậy, là ta tự đưa mình tới tận cửa.”

Khúc Ngưng Hề đi qua, liếc nhìn bầu rượu trên bàn một vòng, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Chẳng phải điện hạ đã nói mượn rượu giải sầu là vô dụng sao? Thế thì tại sao ngài lại còn uống nhiều như vậy?”

Nàng tính toán sơ qua, khoảng chừng ba, bốn bầu, nếu cứ uống tiếp như vậy, lỡ hắn say thì phải làm sao đây?

Ngày mai còn phải vào triều sớm kia mà.

Khúc Ngưng Hề còn nhớ, ngày nàng bị nhốt vào tù đường, nàng cũng đã từng đến đây, sau đó nàng còn đi trên đường phố lúc rạng sáng cùng Bùi Ứng Tiêu.

Nếu say rượu thì thật sự là sẽ dậy không nổi đâu.

Nàng hơi nhú mày lại, bỗng nhiên hắn vươn tay ra, ôm lấy nàng, ghì chặt nàng vào trong lòng mình, hai tay vững vàng siết lấy vòng eo thon nhỏ.

Ôm chặt quá, Khúc Ngưng Hề khó thở.

Nàng đang muốn lên tiếng nói chuyện, thì có một cái đầu dán vào trước bầu ngực tròn trịa của nàng.

“Tiểu Văn Du, tâm tình của cô không tốt.”

Chương 48: Thái Tử Dẫn Theo Biểu Muội (1)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề cả kinh, đầu ngón tay nhỏ nhắn trắng trẻo hết cong lại rồi duỗi ra, muốn chạm vào đầu hắn nhưng rồi lại do dự.

Hôm nay nàng chưa quần đai lưng là đã đi ra đây rồi, lúc tắm rửa, Ngân Hạnh chuẩn bị đồ ngủ rộng rãi cho nàng, sắp đi ngủ nên nàng ấy không hề đưa đai buộc cho nàng.

Nên giờ đây, khi phần cầu tuyết tròn trịa đầy đà mềm mại bị hắn dán vào, nó dễ dàng bị người nọ “đè ép”, dù rằng hắn không dùng nhiều sức.

Nhận ra được xúc cảm mềm mại rõ ràng như vậy, như nhiều tầng mây chất lên, Bùi Ứng Tiêu khó mà không cảm nhận được.

Hắn ngẩng đầu lên rồi lùi lại một chút, sau đó, ánh mắt chăm chú nhìn về phía “thứ” ở trước mặt mình.

Ánh mắt Bùi Ứng Tiêu nặng nề, hai người mặt đối mặt, dựa sát vào nhau, sao mà Khúc Ngưng Hề không biết hắn đang nhìn vào chỗ nào cho được?

Lòng nàng vô cùng hoảng, nhưng lại không có cách nào có thể che giấu được, thế là nàng dứt khoát vươn hai tay ra, chặn tầm mắt của hắn đi.

Hắn không hề nhúc nhích mà hắn chỉ ôm lấy nàng, đặt nàng ngồi trên đùi mình và nói: “Cô từng mơ thấy chúng.”

“Gì cơ?” Đọc Full Tại Truyenfull.vision

“Sau hôm đó, cô đã có một giấc mơ...” Bùi Ứng Tiêu cười khẽ: “Trong mơ, Tiểu Văn Du cũng bị cô ôm lấy như thế này, nàng che mắt cô bằng cả hai tay, nhưng nàng lại không thể chặn được miệng của cô.”

Nam tử bị hai bàn tay nhỏ che mắt lại, chỉ để lộ ra nửa dưới khuôn mặt, đầu lưỡi lè ra từ đôi môi mỏng, cuốn lấy anh đào kiều diễm như muốn nhỏ nước, mang đến sự kinh hoàng, thậm chí là tiếng khóc nức nở...

Đây là giấc mơ kiểu gì thế? Dù chỉ nghe nửa câu thôi nhưng Khúc Ngưng Hề cũng không dám nghe!

Tay của nàng vội vàng dời xuống, không để ý đến đại bát kính gì nữa, bấy giờ chỉ muốn bắt chập tất cả mà che kín miệng Bùi Ứng Tiêu lại.

Xấu hổ quá, đầu ngón tay của nàng cũng đang run lên theo, tại sao hắn lại muốn nói cho nàng biết chứ...

Đúng ngay lúc này, lòng bàn tay mềm mại đột nhiên bị liếm một cái.

Khúc Ngưng Hề “Ôi” một tiếng nhanh chóng thu tay lại, cả cổ cũng đã đỏ lên rồi: “Điện hạ!”

Sao hắn... sao hắn có thể làm vậy với nàng kia chứ!

“Cảm thấy xấu hổ sao...” Bùi Ứng Tiêu thấy nàng sắp bốc khói đến nơi rồi, bèn cười nói: “Không phải là với ai cô cũng như vậy đâu, đâu phải là cô không biết xem xét tình thế, mà cô cũng không đi ngược lại với lễ nghĩa liêm sỉ.”

Khúc Ngưng Hề nghe được mà khờ ra luôn, đây là lời ngụy biện gì đây? Chỉ nhắm vào một người thôi là có thể thoải mái “chơi đùa” người ta hay sao?

Bùi Ứng Tiêu không có ý định che giấu dự vọng của một nam tử khỏe mạnh: “Cơ thể, tóc tai, da dẻ... sinh ra đã là như vậy rồi, vì sao lại phải trốn tránh?”

“Nhưng mà...” Nàng siết chặt lòng bàn tay mình, hơi nóng không sao có thể tan đi được.

“Dù sao thì nếu bụng đói, con người cũng phải ăn mà...”

Hắn nói xong thì giữ lấy gáy của Khúc Ngưng Hề rồi nghiêng đầu, hôn một cái.

Hơi thở của nàng gấp gáp, hơi mở miệng ra, ăn cái gì kia chứ? Nàng sắp bị ăn rồi sao?

Khúc Ngưng Hề đã từng có kinh nghiệm khoảng chừng hai, ba lần rồi, nhưng bấy giờ nàng vẫn ngửa khuôn mặt nhỏ lên, mặc cho người ta bắt nạt mình.

Nàng không thể động đậy, toàn thân như nhũn cả ra, cũng chỉ biết nương nhờ vào sự chống đỡ bên hông để không bị ngã.

Không bao lâu sau, ánh mắt đã ngập trong một làn hơi nước, nó trở nên lấp lánh sáng trong, vừa đen vừa sáng.

Nhưng cũng không phải là không hề tiến bộ thêm được gì, vì ít nhiều gì thì nàng cũng đã học được cách hít thở.

Giống như người chết chìm rơi xuống đầm sâu, chỉ có thể nhờ vào chút không khí mà đối phương truyền sang để “sống sót”.

Chỉ là... lần này Bùi Ứng Tiêu chẳng thêm khách sáo gì cả, hắn ngang nhiên đòi hỏi và thăm dò, cứ không ngừng xâm nhập sâu hơn.

Khúc Ngưng Hề cảm thấy là đã trôi qua rất lâu, không chỉ có mỗi lưỡi tê dại mà đến cả cánh môi nàng cũng nóng rất, thế mà hần vẫn không chịu buông tha cho nàng.

Cuối cùng, đến khi Bùi Ứng Tiêu ngẩng đầu lên, thì người trong lòng hần đã sắp ngất xỉu đến nơi rồi.

Hai mắt nàng mông lung, đôi môi sưng đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, so với quả đào thì trông nàng còn kiều diễm và động lòng người hơn gấp bội.

Càng khỏi cần phải nói đến dãy núi tuyết phập phồng theo hơi thở gấp gáp của nàng...

“Có là hoa cũng không bằng nàng.” Bùi Ứng Tiêu khẽ nhéo tai nàng, lần này nàng không đeo trang sức, tai cực kỳ mềm mại.

Khúc Ngưng Hề né tránh, nàng cảm thấy việc này có hơi đáng sợ, như thể là nàng sắp bị cắn nuốt thật rồi ấy.

Đầu lưỡi mơ hồ cảm nhận được mùi rượu, nàng nhỏ giọng nói: “... Điện hạ đừng uống say nữa.”

“Dù say thì cũng không sao cả...” Hần cười: “Cô sẽ không hành sự lỗ mǎng, nàng đừng sợ.”

“Ta chỉ muốn nhắc nhở điện hạ là đừng để ảnh hưởng đến buổi chiều sớm thôi.”

Nếu hần mang một thân đầy mùi rượu xuất hiện trên triều, không biết là mọi người sẽ kinh ngạc đến mức độ nào đâu.

Nhưng Bùi Ứng Tiêu lại không hề để bụng, hần vẫn đang “đùa giỡn” với tai nàng, chậm rãi nói: “Người Lục gia sinh ra đã có tử lượng hơn người, cô sẽ không say đâu.”

“Vậy Lục cô nương cũng như vậy sao?” Ngàn chén không say á? Khúc Ngưng Hồ rất hâm mộ những người có “thể chất” này.

Nàng gạt tay hắt ra, che lỗ tai đáng thương của mình lại.

“Muội ấy không thể uống rượu.” Bùi Ứng Tiêu cụp mắt quan sát nàng, sau đó hắt cúi đầu, kéo chủ đề lại: “Bây giờ đến lượt nàng hôn cô.”

Gì cơ?

Vừa mới hôn lâu như vậy mà bây giờ còn phải hôn nữa à?

Nàng sửng sốt, người này dừng lại ở một vị trí rất gần, đang bày ra dáng vẻ chờ nàng chủ động.

Khúc Ngưng Hồ lắc đầu và nói: “Không còn sớm nữa, ta nên về rồi...”

Bùi Ứng Tiêu hơi cụp mắt, thối hơi như hoa lan thì thầm bên tai nàng: “Khúc Ngưng Hồ, nhanh lên nào.”

“...” Máy thời điểm thế này là để gọi tên người khác một cách không khách sáo ư?

Khúc Ngưng Hồ phồng má, ngoan ngoãn biết sợ: “Hôn là được đúng không?”

“Ừm.” Hắt đáp lời.

“Vậy thì xin điện hạ hãy nhắm mắt lại.”

“Sao vậy?” Hắt nhướn mày, vô cùng thắc mắc.

Nàng mềm giọng trả lời: “Để tránh ảnh hưởng đến việc ta phát huy đó.”

Bùi Ứng Tiêu nghe vậy thì cũng hợp tác, lập tức nhắm mắt lại.

Hắn nhận ra được, tiếng hít thở khe khẽ của nàng đang dần đến gần mình, sau đó...

Xúc cảm mềm mại rơi xuống vị trí chênh lệch bên dưới mí mắt hắn, là vị trí của nốt ruồi lệ kia.

Bùi Ứng Tiêu đột nhiên mở mắt ra, đè gáy nàng lại và cắn vào môi nàng: “Như vậy không đủ...”

Lúc được đưa về phủ, suýt chút nữa là Khúc Ngưng Hề đã phải tìm một cái khăn che để che mặt mình lại rồi.

Nàng “có tật giật mình”, suốt cả đoạn đường đều chỉ cúi đầu, may mà đã quay về viện một cách “bình yên vô sự”.

Từ trong ra ngoài Hồi Thanh Uyển vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ ngọn đèn nhỏ âm u dưới hiên ra, thì trong phòng tối đen như mực, mấy người khác đều đã đi nghỉ ngơi rồi.

Sau khi vào phòng, Khúc Ngưng Hề không dám thắp nến sáng lên, mà nàng chỉ đặt một ngọn đèn nhỏ u ám ở trong phòng.

Nàng gắng sức cầm gương trang điểm lên để kiểm tra môi mình, ít nhiều gì thì cũng có chút buồn rầu: “Ngày mai ta biết phải gặp người khác thế nào đây?”

Ánh Sở ở bên cạnh lặng lẽ cười trộm, rồi nàng ấy lấy một chiếc bình sứ màu xanh lam dài nhỏ cất trong tay áo ra, nói: “Tiểu thư, đây là đồ Dung Nguyệt tỷ tỷ đưa cho em.”

“Đây là gì vậy?” Khúc Ngưng Hề quay đầu.

Ánh Sở rút một chiếc khăn tay trắng như tuyết ra rồi giải thích cho nàng nghe: “Đây là một loại hoa thanh lộ được nghiền nát từ cây cỏ, chỉ cần dùng khăn nhẹ nhàng thấm ướt và bôi lên là có thể giảm sưng.”

Nói rồi, nàng ấy làm mẫu cho nàng thấy ngay, nàng thấm một chút ra khăn tay, nhẹ nhàng bôi lên môi Khúc Ngưng Hề.

Nhìn thấy vết đỏ ở tai, nàng ấy cũng tiện tay bôi luôn một lần.

Hoa thanh lộ hơi man mát, Khúc Ngưng Hề cảm thấy không tệ, nhưng khi nàng nghĩ đến việc Dung Nguyệt cần thận như thế, còn chuẩn bị thứ này rồi đưa cho Ánh Sở... Nàng cũng phải cảm thấy hơi ngại ngùng.

Ánh Sở cười nói: “Tiểu thư đừng nghĩ nhiều, sau này tiểu thư đến Đông Cung, bọn họ cũng phải vào phòng hầu hạ người mà.”

Khúc Ngưng Hề lại nghe ra được ý khác, nàng hỏi: “Điện hạ sẽ thu nạp bọn họ sao?”

Đây là việc thường thấy ở rất nhiều gia đình giàu có. Sau khi chủ mẫu vào cửa thì những thị nữ xinh đẹp hầu hạ các vị công tử trong thời gian dài sẽ được nâng lên làm thiếp thất.

Trước đây nàng không để ý nhiều đến hai người Dung Nguyệt và Nhàn Thanh, chỉ biết rằng bọn họ thông minh hơn người, chính là tâm phúc của Thái tử.

“Tiểu thư hỏi khó cho em rồi...” Ánh Sở gãi mũi, nói: “Em cũng không biết là có thu nạp hay không...”

Nàng ấy không phải người thường hay đi theo bên cạnh Thái tử, không biết rõ giữa chủ tử và thị nữ thiếp thân có gì khác lạ hay không.

Trước kia, những chuyện này đều không phải là việc mà nàng ấy nên quan tâm.

Khúc Ngưng Hê nhú mày, đột nhiên nàng nghĩ đến một việc, từ sau khi Bùi Ứng Tiêu mới bắt đầu hôn nàng cho đến bây giờ, tốc độ “tiến bộ” của hắn trong phương diện này có phần hơi nhanh...

Lẽ nào hắn có đối tượng tập luyện khác ư?

Nàng cũng không để ý lắm, chỉ là, nàng thầm nhắc nhở chính mình rằng, cần phải khách sáo với thị nữ bên cạnh Thái tử một chút, đừng làm phiền người ta quá nhiều.

...

Thượng Kinh mưa to mấy ngày liên tục, nhiệt độ theo đó mà hạ nhanh xuống, gió lạnh thổi khiến người đi đường lạnh đến nỗi phải rụt cổ lại.

Đã mấy ngày trôi qua, không có bất cứ một tin tức gì về sứ thần Đông Long truyền đến cả.

Sau khi bọn họ rời kinh, có lẽ là mọi sự đều thuận lợi, không phát hiện ra chuyện ngoài ý muốn gì nên mới không có tin tức nào được truyền đến.

Bằng một cách mà “thần không biết quỷ không hay”, quan chủ sử Mộc Thương Hạnh đó đã bị người ta bắt đi như vậy đấy.

Khúc Ngưng Hê còn bận lòng suy nghĩ, không biết Bùi Ứng Tiêu đã dự tính trước bao giờ hay chưa, rồi nếu chẳng may sứ thần nhận ra sự bất thường thì sẽ xử lý thế nào...

Thế mà tất cả mọi việc lại diễn ra theo chiều hướng có lợi cho Thái tử, hắn hành động rất kín kẽ, căn bản là không để lại sơ hở gì.

Sau mấy ngày mưa tầm tã, sáng sớm, nước trong mương đã đóng băng rồi, vậy mà sau đó trời lại đổ mưa tuyết.

Lò sưởi dưới sàn của Hồi Thanh Uyển đã được đốt lên, Khúc Ngưng Hề ngồi trong phòng sưởi ấm, ở bên bệ cửa sổ, nàng nâng sọt kim khâu lên.

Theo quy tắc, tân nương cần tự tay may một chiếc áo lót cho tân lang và thay cho phu quân mình vào đêm tân hôn.

Số đo của Thái tử đã được đưa đến, bày ra trên bàn. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Khúc Ngưng Hề cũng không quá lo lắng, nàng may vá không giỏi nhưng để làm một chiếc áo thì cũng không quá khó.

Áo trong nàng chọn dùng chất liệu mềm mại, cũng không cần thêu quá nhiều hoa văn, đường kim nhỏ hơn một chút, đương nhiên sẽ phải tỉ mỉ hơn.

Bởi vì đồ sử dụng trong tân hôn nên đều là vải vóc có màu đỏ, nên nhìn rất rực rỡ vui mắt.

Mưa kéo dài mấy ngày liền, Khúc Ngưng Hề không đi đâu cả, thuận lợi may xong một ống tay áo.

Mãi cho đến khi trời trong xanh, Đinh Tuyết Quỳnh gửi thiệp tới, muốn hẹn nàng đi ra ngoài thưởng trà để trò chuyện về đối tượng kết hôn của nàng ấy.

Khúc Ngưng Hề nhìn vào tấm thiệp mời này, nàng cảm thấy, hình như vị bằng hữu này của nàng có chuyện cần nhờ nàng giúp đỡ, nên nàng đã chấp nhận lời mời này.

Xe ngựa của Hầu phủ chạy trên đường, người đánh xe “quen của quen nể” mà chạy đến phường Trường Ninh náo nhiệt.

Không ngờ, giữa chừng lại bị chặn đường.

Xung quanh là tiếng người âm ỉ, xe ngựa đột nhiên dừng lại, Ánh Sở hỏi xem bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

A Thúc ngồi bên cạnh người đánh xe, nhìn ra đám người xung quanh, hắn ta trả lời: “Tiểu thư, phía trước có chiếc xe ngựa bị lật.”

Ánh Sở vén màn cửa lên và nhìn ra bên ngoài, khắp mặt đất đều đã kết băng.

Mưa tuyết đã rơi cả ngày qua, trời hôm nay lại rất lạnh, băng kết thành mảng còn khó quét hơn cả tuyết đọng.

Khúc Ngưng Hề cũng nhìn thấy, nàng nói: “Đi từ đây qua cũng không còn bao xa nữa, xe ngựa không dễ đi, chúng ta đi bộ đi.”

Ánh Sở suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Cũng được, vừa hay là nếu đi trong đám người, chúng ta sẽ không cảm thấy lạnh nữa.”

Hai chủ tớ họ xuống xe, A Thúc cũng đi theo, hắn ta bảo người đánh xe tự tới nơi cần đến để chờ, lúc về thì sẽ ngồi xe về.

Đúng thật là quán trà mà Đinh Tuyết Quỳnh hẹn gặp nàng cũng không xa, đi một đoạn ngắn là đến ngay.

Lúc đi ngang qua chiếc xe ngựa bị lật ở phía trước, người ngồi bên trong đã được đỡ ra, Khúc Ngưng Hề mơ hồ cảm thấy người nọ khá quen mắt, thế là nàng tập trung nhìn, rồi nhận ra họ là Nhị Hoàng tử và Mông Dịch Hoài Thế tử.

Nàng vô thức kéo Ánh Sở ra sau một quầy hàng nhỏ để trốn.

Sao hai người này lại ra ngoài cùng một xe thế nhỉ? Mà chiếc xe ngựa bọn họ đi lại còn không có bất cứ một cái bảng tên nào

cả.

Khúc Ngưng Hề nhú mày, cảm thấy chuyện này có phần kỳ lạ.

Ánh Sở tưởng là nàng sợ nên nhỏ giọng trấn an nàng: “Bên cạnh tiểu thư có người bảo vệ, người đừng sợ.”

Khúc Ngưng Hề hơi trợn mắt lên: “Gì cơ? Xuất cung rồi mà vẫn có người đi theo ta sao?”

Nàng lập tức quay đầu lại, nhìn ngó xung quanh.

Trên đường phố, người đến người đi bao la, mấy ngày mưa liên tục đã khiến mọi người ngột ngạt muốn chết luôn rồi, nên ai cũng tranh thủ dịp này mà ra ngoài tản bộ cả.

Ánh Sở cũng kinh ngạc: “Điện hạ không nói cho tiểu thư biết sao? Ngài ấy đã sắp xếp ám vệ rồi.”

Rõ ràng là nếu chỉ theo dõi Nhị Hoàng tử hoặc Minh Họa thôi thì vẫn chưa đủ, để người bên cạnh Khúc Ngưng Hề mới thỏa đáng.

Tránh xảy ra vài chuyện phiền toái trước ngày đại hôn.

Khúc Ngưng Hề chưa bao giờ biết đến việc này, còn vì Bùi Ứng Tiêu nữa, cứ gặp nàng là lại ôm ôm hôn hôn, họ không nói chuyện được bao nhiêu cả.

Có điều, hắn đã tiết lộ cho nàng không ít bí mật, mặc dù biểu biết của nàng thì vẫn luôn nông cạn, không thể nhìn thấu thế cục.

Sau khi chiếc xe ngựa chặn đường lớn kia được đỡ lên, mọi người không tập trung ở đó nữa, thì Khúc Ngưng Hề mới đi ra.

Đến bây giờ thì mạch suy nghĩ của nàng cũng đã được “đả thông” rồi, Nhị Hoàng tử thân cận với Thế tử như thế kia, có lẽ là phía họ muốn kết thông gia rồi.

Điểm này cũng không quá khó hiểu. Minh Họa có không muốn thì cũng vô dụng thôi, bởi vì Bùi Tĩnh Lễ đã phá cả tử sĩ tới để ám sát Thái tử rồi.

Từ đó có thể thấy được sự nghiêm túc của hần ta trong việc tranh đoạt ngôi vị, được ăn cả ngã về không.

Trong tay hần ta có quá ít “thẻ đánh cược”, thật sự là phủ An Vĩnh Hầu không thể giúp được gì cả, thế nên, hần ta buộc lòng phải tự đi lôi kéo các thế lực khác, mà việc dùng Công chúa để kết thông gia chắc chắn là một biện pháp tốt.

Ít nhiều gì thì Khúc Ngưng Hề cũng có chút thổn thức, cho tới tận bây giờ, nàng vẫn luôn là “thẻ đánh cược” trong tay cô mẫu.

Không ngờ là cũng có một ngày, nữ nhi của cô mẫu cũng trở thành một trong những “tám thẻ đánh cược”.

Sau lưng Mông Thế tử là Mông Thiên Thạch, tay cầm gần một nửa binh quyền của Đại Hoàn, đương nhiên là Bùi Tĩnh Lễ muốn lấy được “nó” rồi.

Chuyện này có ảnh hưởng đến Thái tử không nhỉ? Khúc Ngưng Hề cảm thấy, kẻ địch chân chính của Thái tử... chỉ e rằng không phải là Nhị Hoàng tử.

Nhưng mà Nhị Hoàng tử lại xem hần như là kẻ địch, liệu hần ta có làm được hay không?

Đến quán trà đã hẹn, vẻ mặt của Khúc Ngưng Hề vẫn còn có chút nghiêm nghị, nhưng Đinh Tuyết Quỳnh trông còn rầu rĩ hơn cả nàng.

“Người làm sao vậy?” Nàng tiến lên phía trước, khó hiểu hỏi han nàng ấy: “Chẳng phải là việc vui à?”

Vào hôm Tết Trung thu, Đinh Tuyết Quỳnh đã đi gặp mặt người ta rồi, không biết kết quả thế nào, vẫn chưa định ra, Khúc Ngưng Hề không tiện hỏi, chờ đối phương chia sẻ với mình.

Mà hôm nay, Đinh Tuyết Quỳnh đến để “chia sẻ”.

“Văn Du, người có biết người ta gặp là ai không?”

Còn chưa đợi nàng trả lời, Đinh Tuyết Quỳnh đã lẩm bẩm nói ra đáp án: “Là Khang gia Lữ Quốc Công.”

“Lữ Quốc Công à?” Tiểu công tử nhà bọn họ, Khang Trinh Hạo, và Tam lang từng đánh nhau hai lần.

Chương 49: Thái Tử Dẫn Theo Biểu Muội (2)

DTV-EBOOK

“Là tiểu nhi tử của Lữ Quốc Công, đứng thứ năm, năm nay mười bảy tuổi.” Đinh Tuyết Quỳnh nói: “Cái lần mà hai ta gặp nhau vào Tết Trung thu đó... cũng chẳng nói lên được điều gì cả, sau đó bọn ta còn đi ra ngoài uống trà thêm hai lần.”

Khúc Ngưng Hề tính toán bối phận một chút, chính là Ngũ thúc của Khang Trinh Hạo à?

Vì hai đứa trẻ mâu thuẫn với nhau nên đương nhiên là bình thường hai nhà cũng không qua lại gì, Khúc Ngưng Hề không quen biết vị Ngũ công tử đó, có điều, nàng từng gặp Khang Trinh Hạo và Lữ Quốc Công, một “bé mập” và một “lão mập”.

Đúng lúc này, Đinh Tuyết Quỳnh lại nói: “Đa số người Khang gia đều có vẻ tròn tròn, nhưng mà Khang Sĩ Yển đó thì lại khác, hẳn ta cao cao gầy gầy...”

Khúc Ngưng Hề đã hiểu ra rồi, chắc là dung mạo không tệ, nếu không thì Đại Trưởng Công chúa cũng không nhìn trúng người ta: “Sau đó thì sao?”

“Hôm nay ta mới nghi ngờ rằng hẳn ta do người bên ngoài sinh ra!” Đinh Tuyết Quỳnh nhún mày, đi thẳng vào vấn đề chính.

“Ý ngươi là sao?”

“Chính là... Ta từng vô tình bắt gặp, hẳn đi đến một thôn trang nhỏ bên ngoài gặp một nữ tử, hành vi lén la lén lút, chỉ để một gã sai vặt đi theo, ta tưởng là hẳn ta vụng trộm nuôi ai đó cơ, mà ta cũng không ngờ là có nuôi thật luôn! Phụ nhân đó khoảng ba mươi đến bốn mươi tuổi, cao gầy xinh đẹp, trông rất giống hẳn ta!”

Khúc Ngưng Hề nghe hiểu đoạn này rồi, nàng trợn tròn hai mắt: “Con của ngoại thất sao?”

Con do thiếp sinh là con thứ, nhưng tốt xấu gì thì cũng đã được ghi vào gia phả, quang minh chính đại, nên vẫn sẽ được chia gia sản.

Nhưng con của ngoại thất thì lại khác, đây là một sự tồn tại mà không một ai muốn để người khác biết được.

Với thân phận của Đinh Tuyết Quỳnh thì chắc chắn là đối phương không xứng với nàng ấy.

Mà, tình hình thực tế bây giờ còn phức tạp hơn suy nghĩ một chút. Ở bên ngoài, người ta nói rằng Ngũ công tử là do phu nhân Quốc Công sinh ra, chính là chi trưởng.

Đây là chuyện riêng của nhà Lữ Quốc Công, thế nhưng Đinh Tuyết Quỳnh lại vô tình biết được.

Một tiểu cô nương như nàng ấy cũng không dám tùy tiện vạch trần nhà người ta.

Thậm chí là họ còn chẳng biết là phu nhân Quốc Công có cảm kích hay không.

Khúc Ngưng Hề nghe xong thì nói thẳng: “Người tin ta nên mới nói với ta những chuyện này, ta cũng không quanh co lòng vòng với người nữa, người không thể chấp thuận mối hôn sự này được.”

Nàng khẽ than một tiếng: “Nhà ta rất thiên vị Tam lang, ít nhiều gì thì người cũng biết rồi đây, mà Khang gia thì còn cứng chiều tiểu tôn nhi hơn thế nhiều.”

Tuy nói là “bao che khuyết điểm” gì gì đó, nhưng thật ra, từ đó là có thể nhìn ra được “gia phong” của đối phương thế nào.

Gia phong của An Vĩnh Hầu chẳng tốt đẹp gì, phủ Lữ Quốc Công thì sẽ chỉ tệ hơn thôi.

Ngay cả việc vị Ngũ công tử này có đáng vẻ không giống cha huynh cũng thế. Hắn ta đã lớn thế này rồi, lẽ nào không có ai nhận ra hết à? Thông qua điểm này thì họ càng có căn cứ để khẳng định chắc chắn rằng, trong thâm trạch đại viện Khang gia vẫn còn ẩn giấu không biết bao nhiêu là chuyện xấu xa.

Với tính tình của Đinh Tuyết Quỳnh, gia đình như thế này thì... khó mà nói trước được tương lai.

“Ta cũng không muốn đồng ý...” Đinh Tuyết Quỳnh ôm mặt mình và nói: “Nhưng mà Văn Du à, hình như là Tứ tử tử của ta cũng nhìn trúng hắn ta.”

“Gì cơ?” Chuyện này thì có liên quan gì đến Tứ tử tử nàng ấy?

Người ta là đối tượng xem mắt của muội muội nàng ta mà??

Đinh Tuyết Quỳnh vừa cảm hận lại vừa đau lòng, còn có chút cạm lời nữa: “Ta đã nói rồi mà, cứ như thế cái gì là của ta thì tử ấy đều muốn cướp lấy hết ấy, chưa chắc tử ấy đã thích thật, có lẽ chỉ muốn phá hoại thôi!”

Khúc Ngưng Hề nhú mày, nàng hỏi: “Sau yến tiệc mừng thọ của Thái hậu, nàng ta không quay về thôn trang sao?”

“Mẹ ta mà nữ tử tử ấy về đó à? Còn nói tử ấy đã lưu lạc bên ngoài nhiều năm quá rồi, bị người ta dạy hư rồi nên mới thế!” Mẹ nàng ấy đau lòng muốn chết, cũng không nữ tử tử nhi lạc lối, bởi thế nên phải đặt nữ tử tử trong tầm mắt mình thì mới yên tâm được.

Khúc Ngưng Hề chưa làm mẫu thân, chưa trải nghiệm được kiểu tâm tình “con mất đi mà nay lại có được” đó.

Có điều, cứ đau lòng mãi thì chưa chắc là đã tốt cho nàng ta, nàng bèn hỏi: “Tứ tử tử của người thích Ngũ công tử à?”

Chẳng phải nàng ta với Vương Cẩm Ý...?

Quan hệ của người với người có thể hỗn loạn đến mức này sao!

Đinh Tuyết Quỳnh không chắc chắn cho lắm, nàng ấy nói: “Vào hôm Tết Trung thu, Khang Sĩ Yến cầm một chiếc quạt trắng ngà, ăn mặc theo phong cách thư sinh, trông cũng phong lưu phóng khoáng, hình như Tứ tử tử ta chỉ thích thư sinh?”

“Vậy thì người tính làm thế nào?” Khúc Ngưng Hề nhìn về phía nàng ấy.

Đinh Tuyết Quỳnh nhe răng ra mà cười: “Nếu tử ấy đã thích, vậy thì ta cứ cho tử ấy đi thôi!”

Điều nàng ấy do dự là: “Văn Du, liệu người có thấy ta có xấu xa quá không?”

Nàng ấy nghi ngờ Khang Sĩ Yến là con của ngoại thất, nhưng không có ý định xen vào chuyện của người khác, mà bây giờ Tứ tử tử của nàng ấy muốn “cướp đồ” của nàng ấy, nàng ấy biết chuyện mà lại không báo, chỉ chọn “chấp tay” nhường lên cho người ta.

Khúc Ngưng Hề có thể hiểu được, không có ai cứ lùi bước mãi, tất cả mọi người đều có “ranh giới cuối cùng” của riêng mình.

“Để cho nàng ta tự chọn đi, người đừng đụng vào, là do nàng ta tự chọn mà.”

“Đúng.”

Hai người ngồi đối diện nhau mà cùng thưởng trà, sau khi dốc bầu tâm sự, Đinh Tuyết Quỳnh cũng theo đó mà sáng tỏ thông suốt.

Cái miệng nhỏ phàn nàn với Khúc Ngưng Hề không ít chuyện, nói là từ sau khi Đinh Vân Phúc bị bắt cóc kia được tìm về lại... thì nhà họ chưa từng được sống yên ổn.

“Trước kia ta không nói với người những lời này là vì ta cảm thấy không thể lan truyền chuyện xấu trong nhà ra ngoài.”

Nhưng bây giờ nàng ấy lại nói hết ra, vì Khúc Ngưng Hề rất hiểu tính khí cổ quái của Đinh Vân Phúc, càng hiểu được thì càng có thể đồng cảm với nàng ấy.

Có điều, Đinh Tuyết Quỳnh không phải là người thích than thở, chẳng mấy chốc mà nàng ấy đã nói đến chuyện mùa đông ngắm tuyết rơi và ngâm nước nóng.

“Người có thời gian để đi ra ngoài chơi không? Ta rất muốn đi tắm suối nước nóng cùng người.”

Khúc Ngưng Hề suy nghĩ một chốc, trước khi bước vào Đông Cung, đương nhiên là nàng rất muốn đi chơi ở khắp mọi nơi rồi.

Thậm chí là nàng còn thấy hối hận vì trước kia ngoan ngoãn và nghe lời quá, hối hận vì mình cứ luôn gò bó và ép mình theo khuôn phép, sao không cùng bằng hữu đến thôn trang chơi.

Có thể là sau này muốn ra khỏi cung cũng khó...

Sau khi nhận được thánh chỉ sắc phong Thái tử phi, nàng luôn tránh nghĩ đến chuyện này.

Là con người thì không thể tham lam quá được, tham lam sẽ dễ khiến tâm tình mất cân bằng. Nếu nàng đã bất ngờ trở thành

chủ mẫu, thì nàng không thể hy vọng xa vời về “tự do” hay gì đó được.

“Ta có thể đi, người khác thì khá bận chứ ta không bận gì.”

Nhiệm vụ chủ yếu của nàng chỉ là may một chiếc áo lót cho Thái tử, kiểu gì đến mùa xuân sang năm cũng có thể làm xong.

Còn về vấn đề chuẩn bị cho hôn sự thì đều do những người khác xử lý.

“Được lắm, chúng ta sẽ đi Ngọc Tuyền sơn trang cùng nhau, ta sẽ nói trước với hoàng cữu cữu một tiếng!”

Ngọc Tuyền sơn trang thuộc về hoàng gia, bể tắm nước nóng màu trắng sữa, cực kỳ hiếm có, rất được yêu thích.

Kiến trúc bên trong còn rất lớn, ngoại trừ tắm điện của bệ hạ ra thì nàng ấy có thể mượn dùng những chỗ khác.

Nếu được bệ hạ đồng ý, một vài con cháu hoàng thất, hoặc là đại thần quan quyết, có thể vào đó.

Khúc Ngưng Hê vừa gặt đầu xong thì Đinh Tuyết Quỳnh lại ngập ngừng nói: “Mấy ngày trước ta nghe nói Thái tử hẹn người xem kịch, liệu ta có đang chiếm dụng thời gian của hai người không?”

Khúc Ngưng Hê nghe vậy thì tỏ ra khó hiểu: “Sao người biết? Lẽ nào mọi người đều đã biết đến chuyện này rồi à?”

“Đó là điều hiển nhiên mà, có không biết bao nhiêu là người chú ý đến từng động tĩnh của Thái tử, đương nhiên là chuyện này đã truyền đi khắp nơi rồi.”

Đồng thời, người ta còn khen ngợi hần phong độ, dù có là nữ nhi Khúc thị thì hần vẫn có thể hành xử một cách nho nhã lễ độ,

không “phân biệt đối xử” giữa ai với ai cả.

Có quý nữ nào không âm thầm ngưỡng mộ nàng dâu?

Khúc Ngưng Hề nói: “Không sao, Thái tử bận trăm công nghìn việc, sẽ không tìm ta đâu.”

Ngày đó là vì hắn có mục đích khác nên hắn mới dẫn nàng theo để giả vờ cho người ngoài xem.

Đinh Tuyết Quỳnh thấy nàng không miễn cưỡng thì đưa ra quyết định luôn, vừa hay nàng ấy có thể “nhường” Khang Sĩ Yến đi rồi tới sơn trang trốn một thời gian cho yên tĩnh.

Để xem Đinh Vân Phúc chọn lựa thế nào, nếu chọn sai thì lo mà gánh chịu kết cục thảm hại đi thôi.

...

Đinh Tuyết Quỳnh hành động rất nhanh, chưa đầy mấy ngày sau đã đưa tin cho Khúc Ngưng Hề, nói rằng nàng ấy đã được phê chuẩn, có thể đến Ngọc Tuyên sơn trang chơi, muốn ở đó một hay hai tháng cũng không sao.

Dương nhiên là bọn họ không thể nào ở lâu như vậy được, cùng lắm thì chơi mười ngày là chán rồi.

Khúc Ngưng Hề thu dọn hành lý, dẫn theo tất cả mọi người của Hồi Thanh Uyển.

Thứ nhất, Chu thị không quá đồng ý để nàng ra ngoài ở, nhưng bà ta khuyên can không thành công, chỉ đành bảo nàng dẫn theo nhiều người, còn nói là đã đính hôn rồi mà vẫn không chịu ở yên đó được.

Thứ hai, nhân cơ hội này để mấy người Ngân Hạnh từ từ làm quen với bể tắm nước nóng của hoàng gia.

Ánh Sở trầm tính hơn một chút, hơn nữa, không cần Tôn ma ma nói gì cả, vì nếu nàng ấy không đi theo thì bản thân nàng cũng không yên tâm được.

Có thể nói, người vui vẻ nhất chính là Ngân Hạnh, nàng ấy ríu ra ríu rít như con chim sơn ca đậu trên đầu cành vậy.

Ngày xuất hành, họ chia ra hai chiếc xe ngựa, mang theo hành lý và nô bộc rời khỏi Hầu phủ.

Đi vào lúc Khúc Doãn Thiệu không có ở nhà, để tránh cho cậu ta làm ầm làm ỹ đòi đi theo.

Khúc Ngưng Hê hẹn gặp Đinh Tuyết Quỳnh ở cổng thành, đối phương đứng ngồi không yên, cứ muốn chui vào trong xe ngựa của nàng, muốn “làm tổ” sưởi ấm và nói chuyện cùng nhau.

“Trời đang lạnh như thế này, chắc là trên núi sẽ có tuyết đó, tuyết rơi thì mới thú vị.”

“Ở trên núi có gặp phải những người khác không?”

Khúc Ngưng Hê biết bên cạnh mình có ám vệ nên nàng mới “to gan” như vậy, nhưng nàng vẫn không hy vọng là sẽ gặp phải người của Nhị Hoàng tử, vì như vậy sẽ rất mất hứng.

“Chắc là không có đâu, vẫn chưa tới mùa đông mà, lúc đó mới có rất nhiều người xin bệ hạ ân điển đến tắm suối nước nóng.”
Đinh Tuyết Quỳnh cố ý trốn tránh nên khoảng thời gian này khá là ít người.

“Vội lại, hoàng cữu cữu đã cho ta Mai Linh Viên lớn nhất rồi, cả một khu đều là địa bàn của chúng ta!”

Thứ tự trước sau quan trọng lắm, người khác tới sau họ thì cũng vô dụng thôi.

Khúc Ngưng Hề yên tâm rồi.

Hai người hào hứng hiên ngang, ngồi xe ngựa hơn nửa ngày mới vào đến trong núi.

Lúc đến Ngọc Tuyền sơn trang thì đã vào giờ Thân [*] xế chiều, bữa trưa mà họ dùng là lương khô ăn trên xe.

[*] **Giờ Thân:** từ 15h đến 17h.

Sau khi lấy hành lý xuống, quản sự sơn trang cười ha hả đi ra nghênh đón, xem qua lệnh bài, khi nghe nói là hai người muốn đến Mai Linh Viên thì vô cùng khó xử.

“Đình tiểu thư, Khúc tiểu thư, Mai Linh Viên này đã có người ở rồi.”

“Gì cơ?” Đình Tuyết Quỳnh mở to hai mắt: “Nào có chuyện trùng hợp như vậy? Hay là người đang muốn lừa gạt ta!”

Quản sự vội vã cúi đầu: “Lệnh bài của bộ hạ ở đây, tiểu nhân nào dám chậm trễ! Thật sự là đã có người rồi ạ, Thái tử điện hạ dẫn theo Lục cô nương đến...”

Ông ta nói xong thì không dám ngẩng đầu lên mà nhìn Khúc tiểu thư.

Thái tử phi tương lai do đích thân bộ hạ ban chỉ tứ hôn đang ở đây, thế mà bây giờ nàng lại “bắt tại trận” Thái tử điện hạ dẫn theo biểu muội của hắn đến tắm suối nước nóng, hôm nay là cái ngày gì vậy?

Bọn họ sẽ không đánh nhau đâu... nhỉ?

Chương 50: Không Để Ý (1)

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Ai cơ? Thái tử và Lục Diễm Hoa sao?”

Đinh Tuyết Quỳnh hít vào một hơi thật sâu, theo bản năng nhìn sang Khúc Ngưng Hề.

Trước kia có không ít lời đồn, người ta nói rằng Thái tử và nhà ngoại của hắn sẽ kết duyên, sẽ “thân càng thêm thân”, nhưng đến nay điều ấy lại chưa thành, vì bệ hạ tứ hôn cho Khúc gia. Song, cặp biểu huynh muội này vẫn vô cùng gần gũi nhau.

Có thể nói vì họ là người thân nên mới thế, nhưng đôi bên đều là người trẻ tuổi, nào ai dám nói trước là họ có nảy sinh thêm tình cảm gì hay không?

Cưỡi ngựa thưởng hoa thì cũng thôi đi, nhưng còn đăng này... tắm suối nước nóng mà cũng đi cùng nhau, còn không hẹn thêm ai khác nữa... Cô nam quả nữ mà lại như thế sao!

Không chỉ có mỗi Đinh Tuyết Quỳnh thầm thấy không ổn, mà Khúc Ngưng Hề cũng trở mặt nhìn, trong lòng cũng dấy lên nỗi nghi hoặc như thế.

“Có phải là chúng ta sẽ làm phiền họ nếu cứ tùy tiện đi vào như thế này không? Hay là chúng ta đổi sang nơi khác đi nhé?”

“Người nói phiền là phiền cái gì kia chứ!” Đinh Tuyết Quỳnh khó tin, nàng ấy lại nói: “Chẳng phải người mới chính là Thái tử phi sao?”

Sao lại trưng ra cái dáng vẻ muốn rút lui như thế này kia chứ?

Tuy rằng Lục Diễm Hoa và Thái tử là “thanh mai trúc mã”, đã qua lại thân thiết nhiều năm, có thể là Khúc Ngưng Hề khó lòng mà sánh bằng nàng ấy... nhưng bàn về phong thái của chính cung, nàng há có thể thua kém!

Đinh Tuyết Quỳnh cũng phải thấy lo lắng thay cho nàng, đến cả Tôn ma ma đang đi ở phía sau cũng nhíu mày, còn chưa thành hôn mà trái tim của Thái tử điện hạ đã “chệch hướng” rồi, không biết sau này sẽ ra sao đây...

Khúc Ngưng Hề vươn tay ra, dập tắt “khí thế” của Đinh Tuyết Quỳnh: “Chúng ta đến đây là để ngâm suối nước nóng, Thái tử điện hạ thân phận tôn quý, ngài ấy sử dụng Mai Linh Viên cũng hợp lẽ.”

Kéo thêm chuyện khác vào để làm gì? Cứ như thế là đến đây để “bắt gian” vậy...

Đương nhiên là Đinh Tuyết Quỳnh không thể tranh với Thái tử, nhưng mà: “Rõ ràng là trong Ngọc Tuyên sơn trang này có bể tắm dành riêng cho Thái tử, chắc chắn là huynh ấy chiếm lấy nơi này để cho Lục Diễm Hoa...”

“Điện hạ muốn cho ai thì cứ để ngài ấy cho người đó đi, chúng ta không cần phải tranh giành.” Khúc Ngưng Hề đáp.

Đinh Tuyết Quỳnh mở to hai mắt ra mà nhìn nàng: “Người không để tâm thật à?”

Khúc Ngưng Hề lắc đầu và đáp: “Ý kiến của ta cũng chẳng quan trọng gì. Dù bây giờ ngài ấy có nạp ngay một vị Thái tử tần đi chẳng nữa, lẽ nào ta có thể từ chối được à?”

“... Cũng đúng.” Đinh Tuyết Quỳnh thở dài, nếu Thái tử thích Lục Diễm Hoa thật, thì không có một ai có thể ngăn cản hai

người họ ở bên nhau cả.

Chỉ e là... đến cả bề hạ cũng không làm được.

Quản sự thấy hai người họ đã bàn bạc xong, không có ý định làm âm làm ĩ lên, thì thở phào nhẹ nhõm ngay, sau đó lại trưng ra bộ mặt tươi cười, tỏ ý sẽ sắp xếp một viên to lớn khác để tiếp đón hai vị.

Đinh Tuyết Quỳnh xua tay ngăn lại và nói: “Chúng ta có thể chuyển sang nơi khác, nhưng mà... cũng đã đến đây rồi thì ta vẫn nên sang đó chào hỏi Thái tử biểu huynh một tiếng, tránh cho huynh ấy quên mất là huynh ấy vẫn còn một biểu muội nữa là ta!”

Nàng ấy còn cố tình nhấn mạnh thật mạnh hai chữ “biểu muội”.

Mọi người đều là họ hàng với nhau cả, nhưng hiển nhiên là Thái tử thân thiết với Lục Diễm Hoa hơn.

Trước kia Đinh Tuyết Quỳnh không để ý đến mấy chuyện này cho lắm, nhưng hôm nay, nàng ấy đã hạ quyết tâm phải đi vào đó với Khúc Ngưng Hê cho bằng được. Chắc chắn là bọn họ sẽ không ngờ rằng Thái tử phi sẽ đột ngột xuất hiện như thế này, ít nhiều gì họ cũng sẽ phải dè chừng thôi.

Đinh Tuyết Quỳnh cứ nhất quyết phải đi vào, quản sự nào dám ngăn cản, bèn vội vàng ngoắc tay bảo tiểu nha hoàn đi vào thông báo.

Đôi chân tiểu nha hoàn thoăn thoắt, chẳng mấy chốc đã đi từ bên trong ra và cười nói: “Đinh cô nương, Khúc cô nương, Điện hạ mời hai vị vào.”

Đinh Tuyết Quỳnh kéo Khúc Ngưng Hê vào bên trong, nàng bắt đầu đi theo sau, thôi thì cứ chào hỏi một tiếng cho xong. Mà, dù

có không lộ diện đi chẳng nữa, thì Thái tử cũng sẽ nhanh chóng biết được chuyện các nàng đến Ngọc Tuyền sơn trang này.

Ngoại trừ viên cửa bệ hạ và Thái tử ra thì Mai Linh Viên là lớn nhất, bởi vì nơi đây được trồng rất nhiều hoa mai nên mới được gọi bằng cái tên này.

Hàn mai [*] vốn thuộc về mùa đông, nay có thêm suối nước nóng, tự nhiên lại trở nên hài hoà đến lạ.

[*] **Hàn mai (寒梅)** là loài hoa mai nở vào mùa đông, còn được gọi là “mai tuyết” hay “mai mùa đông”. Hàn mai thường nở vào khoảng thời gian thời tiết lạnh giá, từ giữa đông đến đầu xuân. Đây là loài cây thân gỗ nhỏ, hoa có năm cánh, màu sắc phổ biến là trắng, vàng nhạt hoặc hồng nhạt, và tỏa ra mùi hương thanh khiết, dễ chịu. Mình sẽ để hình ảnh minh họa dưới cuối chương.

Nơi này có rất nhiều phòng, chính viện nằm ở trung tâm, hai bên trái phải đều là sương phòng.

Đinh Tuyết Quỳnh từng đến đây với mẫu thân, Đại Trưởng Công chúa theo ngự giá xuất hành, trên dưới Đinh gia bao gồm mười mấy chủ tử và nô bộc đều ở trong Mai Linh Viên này.

Trong đó còn có tận mấy cái bể nước nóng nữa đó!

Chỉ có một mình Lục Diễm Hoa ở trong cái nơi to lớn như thế này thôi sao?

Hai người đi vào hành lễ với Thái tử, Bùi Ứng Tiêu miễn lễ và mời hai người ngồi xuống.

Trà nóng được dâng lên, bốn người hai phía nhìn nhau.

Đinh Tuyết Quỳnh ho khan một tiếng rồi lên tiếng trước: “Thái tử biểu huynh có nhã hứng quá. Trùng hợp thật nhỉ, không ngờ chúng ta lại vô tình gặp nhau ở đây.”

Nàng ấy đưa mắt nhìn sang Lục Diễm Hoa, nhưng chưa vội lên tiếng chào hỏi.

“Quả đúng là rất trùng hợp...” Bùi Ứng Tiêu khẽ cười một tiếng rồi nói: “Nếu phụ hoàng đã nhận lời, tất nhiên chúng ta phải nhường lại Mai Linh Viên này rồi.”

“Nhường nơi này lại cho chúng ta sao?” Đinh Tuyết Quỳnh không ngờ là hẳn lại dễ nói chuyện đến thế, nàng ấy còn chưa kịp mở lời mà đã được người ta chủ động nhường cho: “Thế còn Lục cô nương thì sao?”

“...” Lục Diễm Hoa liếc mắt nhìn sang Khúc Ngưng Hề rồi nói: “Ta thấy không có vấn đề gì cả.”

Nhưng Khúc Ngưng Hề lại cảm thấy hơi ngại ngùng, nàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Hay là Lục cô nương và chúng ta ở cùng nhau đi, dù sao thì Mai Linh Viên này cũng rất là...” Lớn mà.

“Hắn ta có thể ở nơi khác.” Bùi Ứng Tiêu ngắt lời nàng.

Khúc Ngưng Hề nghe thế thì “rụt cổ” lại, quyết định im lặng: “Thật sự xin lỗi, thần nữ không biết là điện hạ đã có sắp xếp khác.”

Đinh Tuyết Quỳnh cười gượng hai tiếng, sau đó, nàng ấy nhin không được mà hỏi một câu: “Chắc là Lục cô nương sẽ không ở cùng với Thái tử biểu huynh đâu nhỉ?”

Khúc Ngưng Hề rất muốn quay mặt sang chỗ khác... Câu này của Đinh Tuyết Quỳnh nghe giống như là đang đi “bắt gian” vậy...

Bỗng nhiên bầu không khí trở nên vô cùng “vi diệu” và lạ kỳ, Bùi Ứng Tiêu thấy thế thì không nhin được mà cười thành tiếng, sau đó hắn nói: “Nếu đã thế thì tất cả hãy đến Ngũ Tiên Cư ở đi, thế nào?”

Ngọc Tuyền sơn trang này đã bắt đầu được tu sửa từ tiền triều, sau khi trải qua rất nhiều lần tu sửa và xây thêm, nơi này chiếm một diện tích không hề nhỏ.

Trong đây cũng bao gồm cả Ngũ Tiên Cư. Sở dĩ được gọi là “Ngũ Tiên Cư” vì nơi đây có năm suối nước nóng có năm màu sắc khác nhau, chính bệ hạ đã ban cho Thái tử.

Dù có là thân vương hay tôn thất hoàng gia, thì khi đến sơn trang này, không ai có thể vào trong Ngũ Tiên Cư cả.

Đinh Tuyết Quỳnh không ngờ mọi chuyện lại thành ra như thế này. Đúng là vì có nhiều người vào ở như thế, ai cũng tự dẫn theo tôi tớ của mình nữa, đương nhiên là người ngoài sẽ không dám nói bậy nói bạ gì, chẳng qua là...

“Thái tử đang âm thầm bảo vệ cho Lục cô nương sao? Sao trông chúng ta giống mấy kẻ nhiều chuyện thích xen vào việc của người khác thế này...”

Nàng ấy nhăn mày, cảm thấy không vui thay cho Khúc Ngưng Hề.

Khúc Ngưng Hề khẽ nói: “Đừng nói nữa, không có chứng cứ thì tất cả cũng chỉ là phỏng đoán vô căn cứ mà thôi.”

Bây giờ nàng vẫn còn đang bán tín bán nghi. Một mặt cho rằng Thái tử đối xử rất đặc biệt với Lục cô nương, mặt khác lại cảm thấy... chắc là hai người họ không “mập mờ” gì.

Nếu đúng là như thế thì cũng chẳng có chuyện gì của nàng cả. Vì hai người họ chỉ cần kết thân thôi là bá quan đều sẽ mừng vui tán thành.

...

Hành lý chuyển vào Ngũ Tiên Cư, nơi này quả nhiên rất lớn, còn trồng rất nhiều cây trúc đỏ.

Trúc đỏ chịu lạnh tốt, vào mùa hè thì lá xanh biếc, còn khi thu đông đến thì lại chuyển sang màu đỏ nâu, “điểm xuyết” thêm chút tươi sáng cho ngày đông tuyết trắng này.

Khúc Ngưng Hề và Đinh Tuyết Quỳnh ở Tây sương phòng, còn Lục Diễm Hoa thì ở Đông sương phòng, còn chính viện thì chắc chắn là của Thái tử điện hạ rồi.

Sau khi phân chia nơi ở xong xuôi, việc đầu tiên mà hai người làm là đi tham quan các bể tắm.

Bể nước nóng nằm giữa tầng tầng lớp lớp các hòn non bộ, hơi nước bốc lên nghi ngút, sương khói mờ ảo, đẹp tựa chốn bồng lai tiên cảnh.

“Nếu có tuyết rơi thì chắc chắn là nơi đây sẽ càng đẹp hơn nữa...” Đinh Tuyết Quỳnh lưỡng lự: “Đêm nay chúng ta nên chọn bể tắm nào trước nhỉ?”

Khúc Ngưng Hề nói: “Đều được cả.”

Bốn người dùng bữa tối cùng nhau, nếu đã ở trong Ngũ Tiên Cư cùng nhau rồi mà còn tách nhau ra nữa, thì việc ở cùng một nơi này cũng chẳng còn nghĩa lý gì.

Để tiếp đón chư vị khách quý, quản sự đã chuẩn bị cả một bàn lớn chỉ toàn là món ngon, các loại rau xanh thơm ngon cũng được chuẩn bị hết sức đủ đầy.

Nghe nói là những loại rau này được tưới bằng nước ấm lấy từ suối nước, nên sẽ không cần phải lo rằng chúng sẽ bị đông lại.

Chỗ này còn có cả cá đuôi xanh, thịt cá vừa tươi ngon vừa béo ngậy.

Trong lúc ăn, Đinh Tuyết Quỳnh còn hỏi Lục Diễm Hoa rằng nàng ấy muốn dùng bể tắm nào, có muốn dùng chung với hai người các nàng không.

Nhưng nàng ấy đã bị người ta từ chối.

Lục cô nương vẫn lạnh lùng như thế, không mấy “hoà đồng”.

Lúc nào mấy quý nữ khác cũng lén lút nói rằng nàng ấy kiêu ngạo, Đinh Tuyết Quỳnh cảm thấy, họ có nói thế cũng chẳng oan chút nào.

Nàng ấy chỉ thuận miệng hỏi thế thôi chứ không có ý miễn cưỡng người khác.

Sau khi ăn xong, Khúc Ngưng Hê trở về phòng, Ngân Hạnh giúp nàng thu dọn đồ đạc để tắm rửa, đặt trong một chiếc giỏ sạch sẽ, sau đó còn lót thêm một lớp vải bông sạch rồi mới mang đến cho nàng.

Ánh Sở bước lên và nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, điện hạ có hạ điều dặn dò...”

Khúc Ngưng Hê bảo Ngân Hạnh đi lấy chén trà đến đây, còn mình thì quay và lại hỏi: “Sao thế?”

Vẻ mặt của Ánh Sở trông khá lúng túng: “Điện hạ không cho phép tiểu thư đến ngâm suối nước nóng cùng với Đinh cô nương.”

Nàng tỏ vẻ không hiểu, lại hỏi: “Vì sao lại thế?”

Lục cô nương không muốn đi cùng thì cũng đành thôi, thế mà bây giờ hắn còn không cho nàng đi cùng Đinh Tuyết Quỳnh nữa sao? Lẽ nào người nào người nấy đều phải dùng riêng bể tắm à?

“Chủ tử không nói rõ lý do...” Ánh Sở lắc đầu và đáp: “Nếu tiểu thư không ngại thì người có thể đến hỏi ngài ấy lý do ạ...”

“...” Khúc Ngưng Hề mím môi rồi hỏi Ánh Sở rằng: “Thế thì bây giờ điện hạ đang ở đâu?”

“Có thể ngài ấy đang ở chính viện đấy ạ?” Ánh Sở chỉ nhận được chỉ thị như thế thôi, chứ nàng ấy không rõ hành tung của Thái tử lắm.

Khúc Ngưng Hề không muốn từ chối Đình Tuyết Quỳ, hơn nữa, rất khó để có thể tìm ra được một lý do chính đáng. Thế nên, nhân lúc chưa đến giờ hẹn, nàng tranh thủ đi đến chính viện một chuyến.

Khi nàng đi sang nơi ấy, Bùi Ứng Tiêu đang ở trong thư phòng, Minh Ân dẫn nàng vào trong, không có ý tránh né gì.

Nhưng Khúc Ngưng Hề không hề nhìn ngó lung tung, lại càng không nhìn xuống án thư của hắn, nàng chỉ cúi đầu chào hỏi: “Điện hạ.”

Bùi Ứng Tiêu biết vì sao nàng lại đến đây, hắn cầm bút lông trong tay và điềm nhiên nói: “Lại đây.”

Khúc Ngưng Hề nhìn hắn một chút rồi vẫn tiến đến gần.

Thiên Khánh Đế không giao nhiều chính vụ cho Thái tử, thế nên, sổ tấu chương mà hắn cần xử lý cũng không nhiều, trên mặt bàn lúc bấy giờ chỉ có một vài bộ sách và thư tín.

Bùi Ứng Tiêu gác bút xuống, đặt hai tay mình lên hai bên tay vịn của ghế và đưa mắt nhìn nàng.

“Vì sao điện hạ không cho ta đi ngâm suối nước nóng với Đình cô nương?” Khúc Ngưng Hề hỏi thẳng để tránh làm phiền hắn lâu.

Hắn không trả lời, mà ngược lại, hơi hơi hất cằm lên và nói: “Lại gần hơn chút nữa đi.”

Chỉ nói chuyện thôi mà tại sao còn phải đứng gần nhau như vậy?... Khúc Ngưng Hề do dự trong thoáng chốc, nhưng rồi, nàng vẫn đi sang.

Nàng có linh cảm rằng yêu cầu này không đúng cho lắm, quả nhiên, chỉ trong chớp mắt, hắn đã vòng tay tới ôm lấy nàng, nàng vững vàng ngã vào lồng ngực hắn.

“Tiểu Văn Du à...” Khóe môi Bùi Ứng Tiêu khẽ cong lên: “Khi nói chuyện với người mà nàng ái mộ thì nàng không nên đứng xa như thế đâu.”

“...” Hắn đang dạy nàng đó à?

Khúc Ngưng Hề vươn tay ra, ôm lấy bả vai hắn, sau đó còn nhẹ nhàng tựa đầu mình vào vai hắn nữa.

Nàng nghi ngờ rằng nàng đã bị “lộ tẩy” trước hắn lâu rồi... chỉ là hắn cố tình không “vạch trần” nàng thôi.

Chẳng hiểu sao nàng cứ mơ hồ cảm thấy mình đã “tự lấy đá đập vào chân mình”...

Tiểu cô nương ngoan ngoãn ôm chặt lấy mình, thế mà Bùi Ứng Tiêu còn thấy chưa đủ, bèn nghiêng mặt khẽ hôn vào hai má nàng, nhưng cái hôn như gần như xa.

Gương mặt tinh tế xinh đẹp, vừa chạm vào thôi mà lòng đã say mê.

Nhưng vào những lúc như thế này, Khúc Ngưng Hề lại chẳng thể kiểm soát được nhịp đập của trái tim mình, trái tim nàng đập mạnh đến nỗi tưởng như nó đang muốn nhảy bổ ra khỏi lồng ngực.

Có ai biết dáng vẻ Thái tử điện hạ cúi đầu sẽ ra sao đâu?

Lông mi của hắn rất dài, ánh sáng mờ ảo ẩn sau ánh mắt sâu thăm thẳm, cả nốt ruồi son nho nhỏ kia nữa... Rõ ràng là trông nó hết sức mê hoặc, nhưng lại như tiếp thêm sức mạnh cho cái khí chất muốn “ăn tươi nuốt sống” của hắn vậy.

Khúc Ngưng Hề bị hắn ôm trọn trong lòng, nàng nhỏ xinh lại trắng mềm, dễ dàng bị người ta “nuốt chửng”.

Bùi Ứng Tiêu hôn lên môi nàng, lấp kín môi nàng, cứ lặp đi lặp lại như thế mãi, như thể là dù có “ném” bao nhiêu thì hắn cũng vẫn sẽ thấy không đủ vậy...

Hắn chẳng ngại mất thời gian, cũng chẳng biết mệt mỏi là gì, cứ lưu luyến mỗi một tác hiện hữu trên gương mặt nàng, chẳng chịu dừng lại.

Cả người Khúc Ngưng Hề run lên, tiếng khóc thút thít bị người ta “nuốt xuống”, vòm miệng được “chăm sóc tận tình” vô cùng, được “chăm” đến tận cái nơi mà chính nàng cũng không dám chạm vào...

Bỗng nhiên nàng cũng quên mất lý do mà nàng bước vào thư phòng này là gì.

Trong mơ màng, nàng như nghe được thanh âm khàn khàn trầm thấp của người nọ bên tai: “Cô rất keo kiệt, cô đã thấy nó rồi thì người khác không thể thấy được.”

Khúc Ngưng Hề nghe hắn nói thế, bỗng nhiên nàng cảm thấy rất khó hiểu.

Hắn thấy gì cơ?

Ngay sau đó, lưng nàng bị hắn giữ lại, ngón tay Bùi Ứng Tiêu chạm vào chiếc đai buộc nào đó nằm sau lớp y phục của nàng.

Hai tai Khúc Ngưng Hề đỏ bừng lên ngay, nàng đã hiểu ra được hẳn đang muốn nói tới cái gì: “Ngài đừng nói nữa mà...”

“Ngài hãy quên nó đi.” Nàng lí nhí nói, nghe như tiếng nước nổ vậy.

“Không đâu...” Bùi Ứng Tiêu khẽ cắn vào lỗ tai của nàng, tùm tùm nói ra lời từ chối: “Không thể quên đi được.”

Màu đỏ lan rộng tới tận cổ nàng, như nhuộm thành một dải màu kiêu diễm nổi bật, Khúc Ngưng Hề muốn thu mình lại, đáng tiếc thay, nàng chẳng có được một chiếc mai như mấy chú rùa.

Sao cái người này lại đáng ghét đến thế kia chứ... Hu hu hu.

Hắn lại nói: “Cô không chỉ không thể quên đi được, mà cô còn muốn “giải cứu” chúng.”

“Nàng không cần phải che giấu chúng nữa, chúng không có lỗi, lỗi nằm ở ánh mắt của những kẻ khác. Kẻ nào không quản được ánh mắt mình, cô sẽ móc mắt kẻ đó.”

Sau ngày Tết Đoan Ngọ ấy Bùi Ứng Tiêu mới biết rằng, nàng bị nổi rôm sảy vì quần một lớp đai lưng quá dày.

Cả ngày cứ phải quần một lớp đai lưng dày như thế, nào chỉ có nóng thôi đâu, mà nàng còn sẽ thấy ngột ngạt vì nó nữa.

Điều gì đã khiến nàng không dám để lộ bản thân mình? Là vì sự dòm ngó của kẻ khác, là vì ánh mắt thèm thuồng và tham lam của những kẻ ấy.

Bản thân Bùi Ứng Tiêu cũng là một nam nhân, lẽ nào hắn còn không rõ những tên nam nhân kia ti tiện ra sao ư?

Dù dân phong đã cởi mở, nhưng thói đời vẫn chẳng chịu khoan dung với nữ nhân như cái cách mà người ta khoan dung với nam nhân.

Xuất phát từ đủ mọi loại lý do, nên nàng đã chọn cách chịu đựng.

Muốn giải quyết vấn đề này thì cũng rất đơn giản thôi... Có ác long canh giữ viên ngọc quý, ắt sẽ chẳng còn kẻ nào dám nhớ thương viên ngọc ấy nữa.

Có được sự bình yên, viên ngọc này sẽ có thể yên tâm tỏa sáng.

Khúc Ngưng Hề sống sót cả một lúc lâu, sau đó nàng chớp chớp mắt và nói: “Chẳng phải điện hạ đang phải “ẩn mình” ạ? Ngài sẽ móc mắt kẻ khác bằng cách nào?”

Chuyện này mà bị truyền ra ngoài, chắc chắn là các đại thần đều sẽ thấy sợ hãi.

“Không còn lâu nữa đâu.” Bùi Ứng Tiêu vuốt ve gò má nàng, dường như hắn đang nói đến một chuyện sâu xa nào đó.

Chú thích bằng hình ảnh:

[*] *Hàn mai* (寒梅)

 undefined

Chương 51: Không Để Ý (2)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề chỗ hiểu chỗ không, nàng cũng không thể đoán được chính xác kết quả... sẽ ra sao...

Chỉ nghe hắn nói: “Phủ An Vĩnh Hầu và cô mẫu nàng sẽ không sao cả, nàng chỉ cần yên tâm mà dõi theo việc cô làm thôi.”

Tim nàng đập liên hồi, đây là lần đầu tiên hai người thẳng thắn bàn bạc về vấn đề này.

Cuối cùng thì Khúc Ngưng Hề cũng không thể kiềm chế được sự hiếu kỳ của mình nữa, nàng hỏi hắn rằng: “Cô mẫu ta... từng hãm hại Lục Hoàng hậu bao giờ chưa?”

Không phải là nàng đang cầu xin, mà nàng chỉ muốn biết rõ ngọn ngành, muốn xem thử xem thù oán giữa hai bên lớn đến mức độ nào.

Nhưng trước mắt thì nàng đã biết, tuy cô mẫu nàng đã từng làm rất nhiều chuyện quá đáng, nhưng xem ra là những chuyện ấy chưa thật sự chọc giận Thái tử.

“Cô có thể để lại mạng cho bà ta.” Bởi vì bà ta mang họ Khúc.

Còn những người khác thì...

Tuy hắn không nói thẳng ra, nhưng chỉ trong thoáng chốc, Khúc Ngưng Hề đã hiểu được ý hắn... Cô mẫu của nàng đã từng hãm hại Lục Hoàng hậu, nhưng có lẽ là chưa đến mức làm chết người.

Sau khi Thái tử đăng cơ, hắn sẽ không so đo với bà ta, có thể là vì hắn không muốn tự hạ thấp chính mình, hoặc cũng có thể là vì coi trọng nàng nên mới khoan dung với bà ta như thế.

Thế là đủ rồi, không đến mức “không chết không thôi” là được.

Khúc Ngưng Hề chỉ nghĩ đến người thân của nàng, những người còn lại thì không đến phiên nàng lo nghĩ. Nhị Hoàng tử cũng đã phái sát thủ đi ám sát hắn rồi, nên người ngoài có nói thêm gì nữa cũng vô dụng thôi.

Gậy ông đập lưng ông, là do bản thân hắn ta tự động sát tâm với Thái tử trước.

Đến tận bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ ngày ấy mình đã rơi xuống sông như thế nào, nhớ rõ cả sự hoảng loạn, lạnh lẽo và bất lực của khi ấy nữa.

Đương sự bị ám sát là Bùi Ứng Tiêu, vậy nên hắn có tư cách lựa chọn trả thù.

...

Thái tử nói rằng hắn đã thấy rồi thì người ngoài không được phép thấy chúng, dù rằng “người ngoài” này có là một cô nương đi chăng nữa thì cũng được.

Thật sự là cái lý do này rất vô lý.

Nhưng Khúc Ngưng Hề vẫn đồng ý trong hoảng sợ.

Thật sự là nàng không thể tìm ra được lý do chính đáng để từ chối Đinh Tuyết Quỳnh, rơi vào đường cùng nên chỉ có thể vờ ngã bệnh, nàng nằm trên chiếc giường thấp không ngồi dậy nổi, nói là đầu óc mình choáng váng quá.

Đinh Tuyết Quỳnh tưởng rằng nàng đã bị cảm lạnh trên đường đến đây, nên nàng ấy vội vã đòi đến thôn trang tìm đại phu xem bệnh cho nàng.

Khúc Ngưng Hề cực kỳ sợ mấy loại nước thuốc vừa chua vừa đắng, bèn cản nàng ấy lại rồi cảm tạ ý tốt của nàng ấy, sau đó còn vội bảo nàng ấy mau đi ngâm suối nước nóng đi.

Khó khăn lắm mới khuyên Đinh Tuyết Quỳnh yên tâm rời đi được, Khúc Ngưng Hề bắt đầu hơi buồn buồn: “Khó khăn lắm ta mới đến đây được một chuyến, sao ta lại phải nghe lời ngài ấy kia chứ?”

Hành vi này của Thái tử vừa ngang ngược lại vừa bá đạo, đến cả chuyện này mà hắn cũng muốn quản lý nữa sao?

Ánh Sở thấy nàng không vui, bèn cười đáp: “Tiểu thư, người quên mất rồi sao? Ngũ Tiên Cư còn vài suối nước nóng khác đó.”

Đúng nhỉ, Khúc Ngưng Hề nhìn sang.

Ánh Sở cũng không hề “thừa nước đục thả câu”, nàng ấy nói ngay: “Điện hạ đã phái một tiểu nha hoàn đến đây dẫn đường, đưa tiểu thư đến đó.”

Khúc Ngưng Hề cảnh giác: “Một mình ta một bể tắm riêng hả? Điện hạ... sẽ không vào đó chứ?”

Nàng chẳng thèm dâu nhé!

Ánh Sở bị hỏi như thế thì cũng không biết phải trả lời thế nào, mặt đỏ bừng lên mà đáp: “Chắc là không dâu nhỉ? Em sẽ ngăn cản ngài ấy lại cho người!”

... Tại sai câu này nghe cứ là lạ thế nhỉ... như thế Thái tử là một tên “không ra gì” vậy...

Sau một hồi do dự, cuối cùng Khúc Ngưng Hề vẫn quyết định đi.

Tiểu nha hoàn này phụ trách quét dọn và vệ sinh các viên trong sơn trang, nằm lòng mọi góc ngách nơi đây. Nàng ấy dẫn nàng đi bằng một lối nhỏ khác để không gặp phải Đinh Tuyết Quỳnh, tránh cho lời nói dối của nàng bị vạch trần.

Bóng dáng tùng trúc mờ ảo mà vững vàng trong đêm dài gió lạnh.

Bấy giờ, đêm đã khuya, hơi lạnh như hóa thành sương, nơi đây còn lạnh hơn cả Thượng Kinh nữa.

Khúc Ngưng Hề đi đến suối Nguyệt Nha, cái bể tắm ở suối này không lớn nhưng được làm dựa theo hình trăng khuyết, rất đẹp và đặc biệt.

Tuy nói là nhỏ, nhưng thật ra sức chứa lên đến mười mấy người, chỉ là vì nhìn nó dài nên người ta ngỡ rằng nó nhỏ thôi.

Ngân Hạnh không hiểu tại sao tiểu thư lại từ chối Đinh cô nương rồi sau đó lại đi đến đây một mình, nhưng nàng ấy cũng không hỏi gì nhiều.

Hai người hầu hạ Khúc Ngưng Hề cởi y phục và tiến vào trong bể nước.

Khúc Ngưng Hề hưởng thụ chiếc bể tắm này một mình, trong suốt thời gian đó, không có ai đến quấy rầy nàng cả.

Chưa ngâm được bao lâu, cả người đã toát đầy mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nàng cũng chọn bước ra ngoài luôn.

Ánh Sở ở bên ngoài chuẩn bị nước trái cây cho nàng uống để giải khát.

Khúc Ngưng Hề ngồi xuống nghỉ ngơi, nàng bảo cũng các nàng ấy vào ngâm suối nước nóng, rồi sau đó mới rời đi cùng họ.

Chủ tử quan tâm nên đương nhiên là các nàng ấy rất vui vẻ, không ai trì hoãn thêm thời gian, đều nhanh chóng vào ngâm để sớm quay về.

Ở suối Nguyệt Nha này có vài sương phòng, có thể ngủ lại qua đêm.

Nhưng cũng may mà lần này không có ai sử dụng bể tắm suối nước nóng cả. Tuy việc xây dựng sương phòng để ở lại trông có vẻ khá tiện lợi, nhưng nó cũng sẽ “bất tiện” với một vài người khác.

Nếu có người nào khác đến suối Nguyệt Nha này, ba người họ cũng sẽ không thể thoải mái ngâm mình nơi đây như thế.

Khúc Ngưng Hề ăn chút thức ăn, nàng khoác thêm áo choàng, đứng ở cửa sổ để hít thở không khí trong lành nơi đây.

Ngọc Tuyền sơn trang này quả đúng là “danh bất hư truyền”, nước suối màu trắng sữa, trông rất hiếm lạ.

Ngâm suối nước nóng tốt cho cơ thể, hơn nữa, cảm giác ấm áp này còn lan tỏa từ đầu đến chân.

Bấy giờ nàng không những không hề cảm thấy lạnh lẽo, mà còn cảm thấy ấm áp.

Bỗng nhiên, trên con đường nhỏ ngoài phòng, có một thân ảnh tối đen lướt nhanh qua.

Đèn lồng chiếu sáng cả hành lang, bóng dáng ấy cũng rõ ràng hơn dưới ánh đèn, trông người này có vẻ gầy yếu, dường như còn sắp ngã xuống nữa.

Khúc Ngưng Hề nghi hoặc, nàng bước ra ngoài và hỏi han: “Người vẫn ổn chứ?”

Sau khi lại gần thì nàng mới thấy rõ, đây là một lão phụ nhân.

Ngũ Tiên Cư này được ban cho Thái tử sử dụng, người ngoài không thể vào, không ngờ là ngoài tiểu nha hoàn quét dọn vệ sinh ra, nơi đây còn có một lão phụ nhân nữa...

Sau khi được nàng đỡ lên, bà ngược mắt lên nhìn Khúc Ngưng Hề trong thoáng chốc rồi vội vàng nói lời cảm tạ: “Đa tạ vị tiểu thư này.”

Giọng của bà hơi khàn khàn, nghe không giống giọng của một người khỏe mạnh.

Khúc Ngưng Hề nhú mày và nói: “Đại nương, người bị nhiễm phong hàn rồi.”

Trông lão phụ nhân này quá gầy, còn lớn tuổi nữa, trời đã khuya, cũng muộn rồi, tại sao bà lại còn ra ngoài quét dọn?

Khúc Ngưng Hề cởi áo choàng trên người mình ra, muốn khoác lên người bà, nhưng bà lại vội chối từ.

“Không cần, không cần, sức khỏe của ta rất tốt, giọng nói ta thế này là vì hồi trẻ ta nhiễm bệnh nên hư mất.”

Bà vừa giải thích, vừa cầm đèn lồng nhìn Khúc Ngưng Hề, cười: “Dáng vẻ của tiểu thư thật xinh đẹp, tâm địa người lại thiện lương, thật là tốt quá.”

Khúc Ngưng Hề nghe thấy giọng nói khàn khàn này là nàng lại cảm thấy không yên lòng, thế là nàng hỏi: “Bệnh nặng lắm ă? Sao đêm rồi mà đại nương còn chưa đi nghỉ ngơi?”

Ngọc Tuyền sơn trang này thuộc sở hữu của hoàng thất, nhưng sao nơi đây lại có người hầu thế này?

Thật sự là lão phụ nhân này trông rất gầy, như thể là chỉ cần một cơn gió khẽ thổi qua thôi là bà sẽ bị thổi bay mất vậy.

Hai bên tóc mai bà bạc trắng, khóe mắt có vài nếp chân chim, nhưng mà, lưng bà không hề còng xuống, khuôn mặt cũng rất đoan chính.

“Tiểu thư hiểu lầm rồi, không có ai khất khe với ta cả.”

Bà lão nhẹ nhàng nở một nụ cười, giải thích rằng mình là bà quản sự của sơn trang này, bởi vì còn trẻ mắc một loại bệnh nặng nên được nhận vào đây để tĩnh dưỡng.

“Thái tử điện hạ cũng biết chuyện này, nên ngài ấy mới cố ý để ta đợi ở Ngũ Tiên Cư này.”

“Thì ra là thế.” Khúc Ngưng Hề xấu hổ, nàng còn tưởng rằng, đã khuya thế này rồi mà một bà lão như thế kia còn bị bắt phải làm việc.

“Suối nước nóng có thể điều dưỡng cơ thể, đại nương sẽ khỏe lên nhanh thôi.”

Thì ra Thái tử đã đồng ý cho bà ở lại nơi đây.

Nàng đang tính khuyên đại nương hãy mau quay về nghỉ ngơi, tránh cho đêm càng khuya trời càng lạnh, sẽ gây hại cho sức khỏe, thì ngoài suối Nguyệt Nha đã truyền đến tiếng bước chân.

Bùi Ứng Tiêu và Tào quản sự xuất hiện.

“Thì ra người ở nơi này.”

Hình như bọn họ đến tìm người... nói thẳng ra là đến tìm lão phụ nhân này.

Gương mặt béo tròn của Tào quản sự nhẹ nhõm hẳn đi, ông ấy thở phào một hơi và nói: “Dì à, người đừng đi loạn lên như thế mà, đừng để người ta lo lắng chứ!”

Bà cười nói: “Ta chỉ đi dạo một chút thôi, không ngờ lại khiến mọi người lo lắng cho ta.”

Bùi Ứng Tiêu nhìn bà, sau đó liếc mắt nhìn sang Khúc Ngưng Hề rồi khẽ cười và nói: “Không sao, không có gì thì tốt rồi.”

Đi được mấy bước, lão phụ nhân ấy quay đầu lại và nói: “Tiểu thư, ta họ Lục.”

“Thì ra là Lục đại nương...” Khúc Ngưng Hề nhìn theo bóng dáng bà và Tào quản sự đã rời đi.

Sau đó nàng quay đầu lại, chợt phát hiện ra Bùi Ứng Tiêu cũng đang nhìn theo hướng lão phụ nhân ấy rời đi, ánh mắt hẩn dụi dàng vô cùng.

Khúc Ngưng Hề không nhận được mà ngăn người ra.

Từ trước cho đến nay, hình tượng mà Thái tử luôn “xây dựng” cho người ngoài thấy là hình tượng đoan chính ấm áp, là dịu dàng như ngọc.

Cũng không biết là do ánh sáng của đèn lồng quá chói ấm áp... hay là vì lý do gì nữa, mà lòng nàng chợt sinh ra loại ảo giác, rằng, ánh mắt ấy của hẩn có thể sánh bằng cả một từ “dịu dàng”...

“Nàng nhìn cô chăm chăm như thế... rốt cuộc là nàng đang muốn làm gì cô thế?” Hẩn bỗng nghiêng mặt qua nhìn nàng.

Mắt sáng mũi đẹp, mặt mày đẹp tựa bức hoạ.

Khúc Ngưng Hề há hốc miệng, sau đó mới hoàn hồn lại và lên tiếng: “Sao điện hạ lại đi đến đây vậy?”

“Người không gọi cô là Lục Huấn Đình nữa à...” Hắc cũng chẳng nói thêm gì nữa, mà lại bắt đầu cúi người, hôn lên đôi môi nàng.

Khúc Ngưng Hề giật mình, vội che miệng mình lại và lùi nhanh về sau, nàng hết nhìn trái rồi lại ngó phải, sau đó mới nói: “Đừng, sẽ bị người khác nhìn thấy đấy!”

Ngân Hạnh sẽ đi ra ngay, nếu thế thì chẳng phải là “không gian riêng tư” này sẽ bị “phá vỡ” hay sao?

Bùi Ứng Tiêu cũng có chừng mực, ngay sau đó, hắc đã đứng thẳng dậy, dáng vẻ ngọc thụ lâm phong, trông như thể là hắc chưa làm gì cả.

Hắc nói: “Thân thể của vị đại nương kia không tốt, Tào quân sự không tìm thấy bà nên mới sốt ruột như thế.”

“Vậy à...” Nhưng chẳng hiểu tại sao mà Khúc Ngưng Hề cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng cho lắm...

Nhưng bấy giờ nàng lại chẳng thể tìm ra chỗ “không đúng” đó.

Vì sao chỉ là một vị đại nương thôi mà lại có thể “kinh động” đến cả Thái tử?

Hơn nữa, lúc đại nương rời đi, bà còn giới thiệu bản thân với nàng, cứ như thể là bà đến để làm quen với nàng vậy.

Đầu nàng nhỏ, không thông minh cho lắm nên không nghĩ về chuyện này tiếp nữa.

Bùi Ứng Tiêu đưa tay ra, xoa xoa gò má mềm mại của nàng, sau đó hần nói: “Tiểu Văn Du, sau khi thành thân, cô sẽ nói cho nàng nghe.”

“Nói với ta cái gì cơ?”

“Bây giờ không nói cho nàng biết được, nàng có muốn đoán thử không?”

Khúc Ngưng Hề không đoán, mà nàng vẫn luôn ngoái đầu lại xem xét tình hình trong phòng: “Điện hạ, điện hạ đi nhanh đi, đừng để cho người khác nhìn thấy...”

Hần ngạc nhiên, nhỏ giọng nói: “Nhìn thấy thì sao? Cô sẽ nói là do Khúc cô nương không thể kìm nén được tình cảm trào dâng nên nửa đêm hẹn gặp cô...”

Nói cái gì thế kia? Khúc Ngưng Hề trừng to hai mắt, nàng vội vàng vươn tay che miệng của hần lại.

“Điện hạ, điện hạ tha cho ta đi mà...”

Hần nhướn mày, lên tiếng tiếp, nhưng vì bị tay nàng che miệng nên giọng nói nghe hơi ồm ồm: “Sợ rồi à?”

Khúc Ngưng Hề không ngừng gật đầu: “Sợ, sợ rồi.”

Bùi Ứng Tiêu rũ mắt nhìn nàng, tiểu cô nương phải cố gắng rất nhiều mới có thể che kín miệng hần được.

Nhưng mà hần cũng “xấu xa” lắm... Vì hần đã mở miệng ngậm lấy đầu ngón tay nhạt màu đang ở rất gần mình.

Không chỉ ngậm trong miệng, mà còn khe khẽ chạm vào bằng đầu lưỡi nữa.

“Điện hạ...” Khúc Ngưng Hề khẽ run lên, hần đang làm cái gì thế...

Chương 52: Mờ Mịt (1)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề nhanh chóng rút ngón tay nhỏ bé của mình về, như thể là vừa chạm phải lửa vậy, khiến nàng nóng đến độ không thể chịu đựng được.

Nàng để tay ra sau lưng, nhẹ nhàng vôn về đầu ngón tay, chúng vẫn còn ẩm ướt...

Cũng không dám ngẩng mặt lên mà nhìn Bùi Ứng Tiêu nữa. Người ta hay nói rằng, dưới ánh đèn, dung mạo mỹ nhân sẽ thêm phần mỹ miều quyến rũ... dù chưa từng trông thấy dáng vẻ “mỹ miều quyến rũ” của người khác trông ra làm sao cả, nhưng bấy giờ, với Khúc Ngưng Hề, dáng vẻ hắc khê cười trông hết như một con hồ ly đã thành tinh vậy.

Như thể là đang mưu toan nuốt chửng nàng, hút hết tinh khí của nàng vậy!

Trong phòng truyền đến vài tiếng động, có lẽ đám Ngân Hạnh vừa ngâm suối nước nóng xong.

Khúc Ngưng Hề sợ rằng họ sẽ bị phát hiện, bèn bất chấp mọi thứ mà ôm lấy cổ Bùi Ứng Tiêu và nói: “Vì sự an minh của điện hạ, điện hạ vẫn nên về nhanh đi ạ.”

Nàng mới vừa tắm rửa xong, trên người vẫn còn thoang thoảng hương thơm và hơi nóng hầm hập, cơ thể nàng thì vừa ấm vừa mềm.

Lớp “mây” vừa dày vừa mềm kề sát vào thắt lưng và bụng hắc.

“Bảo cô về nhanh đi mà nàng lại ôm cô thế này à?”

Khúc Ngưng Hề siết chặt hai tay, nhỏ giọng nói: “Lòng ta vô cùng luyến tiếc điện hạ...”

Nàng chỉ ôm hắn trong chốc lát rồi nhanh chóng buông hắn ra, một mặt bày ra bộ mặt “kiềm chế sự luyến tiếc”, một mặt dùng giọng điệu dễ nghe để “khuyên bảo” hắn: “Nhưng mà... điện hạ mau đi đi!”

Lại ra sức lừa gạt hắn nữa rồi.

Bùi Ứng Tiêu cười như không cười, hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên và nói: “Cô là người thù rất dai, ai lừa dối cô những gì cô đều nhớ hết đấy.”

Một câu không đầu không đuôi thế này khiến Khúc Ngưng Hề không phản ứng lại kịp.

Nam nhân này không chỉ không ngừng lại, mà trái lại, hắn còn cúi xuống hôn nàng tiếp.

“Ừm...”

Môi răng giao hòa, mắt nàng trừng to, nghe thấy tiếng bước chân trong phòng rất rõ, hình như là họ đang đi ra ngoài.

Là giọng của Ánh Sở và Ngân Hạnh:

“Suối nước nóng kia nóng thật đấy...”

“Tiểu thư, tiểu thư đâu mất rồi?”

Ánh Sở không nói gì, vì nàng ấy là người hiểu rõ mọi chuyện, nhưng Ngân Hạnh tuổi vẫn còn nhỏ, rất dễ để lộ mọi chuyện với Tôn ma ma.

Khúc Ngưng Hề căng thẳng đến cực điểm, nàng cố gắng vùng vẫy, nhưng lại bị hắn ôm chặt trong lòng, bấy giờ nàng chỉ có thể ngửa đầu lên, để những cái hôn của hắn sâu đến tận cùng.

Gần, rất gần, Ánh Sở phát hiện nàng không có ở đây nên muốn ra ngoài tìm nàng.

Đúng ngay lúc này, Bùi Ứng Tiêu mới chịu buồn nàng ra, hắn đứng thẳng người dậy, ngón tay khẽ xoa xoa cánh môi kiêu diễm ướt át của nàng, lau đi lớp nước bọt óng ánh vẫn còn đọng trên đó.

Ngay sau đó, hắn xoay người, nhảy từ hành lang ra ngoài, mũi chân điểm nhẹ một cái thôi là cả thân thể đã bật lên nóc nhà.

Như một ngôi sao băng vụt ngang qua, động tác nhanh nhẹn và dứt khoát vô cùng.

Lúc Ánh Sở và Ngân Hạnh bước ra đến cửa, đến cả một góc áo nhỏ xíu của hắn mà họ cũng chẳng có thể thấy được.

“Tiểu thư, sao người lại đứng bên ngoài thế? Lỡ chẳng may trúng gió thì chúng em biết phải làm sao đây ạ?”

Khúc Ngưng Hề thở hắt hơi ra, sau đó hoàn hồn lại, ngây ngốc chớp chớp mắt.

Trái tim nhỏ bé của nàng vẫn còn đang nhảy lên không ngừng, môi nàng vẫn còn sót lại hơi ấm của hắn: “Ta không, không sao cả đâu...”

Nàng giơ tay lên, che kín đôi môi mình, nàng sợ rằng, trong khi nói chuyện, nàng sẽ vô tình để lộ hơi thở của Bùi Ứng Tiêu còn lưu lại trên môi mình.

Dưới mái hiên này, hai bên trái phải lan can dài bằng gỗ được sơn đỏ, chạm trổ tinh xảo.

Tuy rằng độ cao này không quá khó để vượt qua, nhưng trong khoảnh khắc đó, việc phóng qua lan can để bật lên nóc

nhà vẫn là một thử thách lớn.

Động tác của Bùi Ứng Tiêu quá nhanh, mặc dù là nàng đứng rất gần hẳn, nhưng nàng cũng chưa chắc là mình có thể bắt được khoảnh khắc ấy.

“Tiểu thư?” Ánh Sở cảm thấy nàng hơi là lạ.

Khúc Ngưng Hề đi vào trong phòng: “Ta hơi mệt... Chúng ta mau trở về thôi...”

Nàng vội bước, dẫn hai người họ đi vào trong, không dám liếc mắt nhìn lên nóc nhà thêm một lần nào nữa.

...

Sáng sớm hôm sau, Đinh Tuyết Quỳnh đi đến phòng hỏi thăm Khúc Ngưng Hề, nàng ấy nói rằng đã mời đại phu đến.

Khúc Ngưng Hề không hề bệnh, nàng suy nghĩ mãi, không biết nên lấy lý do gì để từ chối lời mời thăm chung tối nay.

Nhưng mà... vì sao nàng lại phải từ chối nàng ấy kia chứ?

Chỉ vì Thái tử điện hạ để ý đến việc này thôi sao?

Chuyện này thì có liên quan gì đâu chứ! Cả hai người đều là cô nương cả mà, tuy rằng Khúc Ngưng Hề không có thói quen để lộ thân thể mình trước mặt người khác, nhưng ngâm suối nước nóng thì phải náo nhiệt một chút mới vui.

Bùi Ứng Tiêu đã lên đường về kinh, hôm nay nàng còn chẳng thấy được mặt hẳn nữa là.

Quản sự thì rất cung kính, nói rằng điện hạ có lời dặn dò, ngài ấy hy vọng các nàng có thể vui chơi thoải mái, không cần phải câu nệ hay khách sáo gì.

Thái tử bận trăm công ngàn việc, bây giờ lại bảo họ có thể thoả mái vui chơi, Ngũ Tiên Cư này để lại cho ba cô nương bọn họ, hẳn quả đúng là hào phóng thật.

Đinh Tuyết Quỳnh nói là hiếm hoi lắm mới có cơ hội này, nên nàng ấy muốn ngâm hết tất cả mọi bề tấm có trong khu suối nước nóng này.

Khúc Ngưng Hề cũng có suy nghĩ giống như thế, nàng muốn đi ngâm mình cùng với nàng ấy và cả Lục Diễm Hoa nữa. Mọi người ở vui chơi cùng nhau như thế thì chắc chắn là sẽ mau chóng quen thân với nhau thôi.

Trên lý thuyết thì nàng và Lục Diễm Hoa cũng đã từng tiếp xúc riêng tư với nhau mấy lần rồi, ấy thế mà bây giờ trông hai người vẫn cứ như là hai người xa lạ vậy.

Dường như luôn có một khoảng cách mà nàng khó lòng xóa bỏ để vượt qua được.

Lục Diễm Hoa biết “tư tình” của nàng và Bùi Ứng Tiêu, họ cũng đã từng “sát cánh bên nhau” khi bị thích khách truy sát, không chỉ có thế, nàng ấy còn từng cởi áo choàng của mình ra để khoác lên người nàng nữa... Theo lẽ thường tình, chẳng phải họ nên thân thiết hơn từ đó hay sao?

Hay là, thật ra trong lòng đối phương có cất giấu “khúc mắc” gì đó với nàng? Liệu rằng Lục Diễm Hoa có thích Thái tử hay không?

Trừ lý do này ra, thật sự là Khúc Ngưng Hề không thể nghĩ ra được lý do gì khác nữa.

Nàng và Lục cô nương không thể trở thành bằng hữu, dường như mối quan hệ này đã gặp phải vướng mắc gì đó giữa chừng.

Đến giờ dùng cơm trưa, ba người ngồi trong hoa sảnh cùng nhau.

Không có Bùi Ứng Tiêu ở đây, Khúc Ngưng Hề và Đinh Tuyết Quỳnh cũng không cần phải câu nệ gì nữa.

Tay nghề của đầu bếp trong sơn trang rất “cao cường”, đã chuẩn bị rất nhiều món ngon. Tuy đồ ăn không quá nhiều, nhưng các món ăn đều rất phong phú, gần như là tương đương với bữa ăn có mặt Thái tử hôm qua

Trong đó, các món phượng hoàng yến thái, lươn trắng xắt sợi, thịt xốt tương đều rất ngon. Đến Khúc Ngưng Hề cũng không thể kìm lòng được mà ăn nhiều hơn một chút.

Nàng thích món cá viên nhất. Mỗi miếng đều cực kỳ mịn, dai và chắc thịt, chữ “tươi” được đẩy lên đến tột đỉnh.

Nghe nói là món cá viên này được làm rất kỳ công. Sau khi vớt cá lên thì phải băm nhuyễn thịt cá ra ngay, phải làm trong một thời gian ngắn, thậm chí là khi cá vẫn còn nhúc nhích.

Cá được nuôi trong trang viên này, vớt lên chế biến ngay tại chỗ, đương nhiên là phải ngon rồi.

Tuy Khúc Ngưng Hề ăn nhưng nàng vẫn để ý đến Lục Diễm Hoa.

Nàng chợt phát hiện ra Lục cô nương ăn cơm nhưng khuôn mặt lại vô cảm, trông như thể là chẳng mấy hứng thú, hơn nữa, nàng thấy nàng ấy còn ăn rất rất ít.

Điều này làm nàng chợt nhớ đến sự việc xảy ra lần trước, có lẽ việc Lục cô nương đói không phải là ngẫu nhiên... mà là vì nàng ấy kén ăn chăng?

Khúc Ngưng Hề nghĩ ngợi một lát, sau đó kiến nghị nàng ấy nên ăn thử vài miếng cá viên để lót dạ đi.

Lục Diễm Hoa quay đầu sang và nói: “Cảm ơn ý tốt của người.”

Nhưng nàng ấy không hề động đũa.

Khúc Ngưng Hề thấy thế thì đoán là nàng ấy không thích, nên nàng cũng không xen vào chuyện của người khác nữa.

Ai ngờ, Lục Diễm Hoa cũng rất biết “có qua có lại”, nàng ấy đã đề cử vài món ăn cho nàng, là món cà tím nướng, cả món măng đông nữa.

Khúc Ngưng Hề không nhận được mà hỏi: “Vì sao Lục cô nương không ăn nhiều hơn một chút thế?”

Lục Diễm Hoa nhú mày, đáp: “Ta không thể ăn nhiều được.”

Không thể à? Chẳng lẽ thân thể có vấn đề gì sao?

Khúc Ngưng Hề đoán, chắc có lẽ là nàng ấy có chút bệnh vặt, Hồ lão phu nhân tuổi đã cao, dạ dày không quá tốt, cũng phải kiêng kham rất nhiều món, đại phu dặn đi dặn lại rất nhiều lần là không được tham ăn.

Nếu đúng là như thế thì người ngoài không thể khuyên nhủ gì được.

Sau khi ăn xong, ba người di chuyển đến Minh Lục quán để uống trà.

Minh Lục quán bốn bề thông thoáng, cửa sổ tròn lớn “ôm lấy” mọi cảnh sắc trong sân, nơi đây khiến người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Thị nữ dâng trà nói rằng, mùa tuyết rơi thì cảnh vật nơi đây sẽ tuyệt đẹp nhất, mỗi năm Thái tử đều đến đây, bố trí Minh Lục quán thành phòng vẽ tranh của mình.

Trong suốt cả năm, Thái tử chỉ đến sơn trang này vào mùa đông, bình thường Minh Lục quán được quét dọn và giữ vệ sinh rất sạch sẽ, nên bây giờ mới không thấy một bức tranh nào của Thái tử bị rơi vãi ra ngoài.

Các nàng cũng chỉ uống trà, trò chuyện một chút mà thôi.

Đinh Tuyết Quỳnh nhìn Lục Diễm Hoa, làm như không có gì mà lên tiếng hỏi: “Lục cô nương cùng Thái tử đến đây chỉ để ngâm suối nước nóng thôi sao?”

Thế thì chẳng phải là cũng giống nàng ấy và Văn Du à? Chỉ đến đây vui chơi một cách trong sáng thôi?

Nhưng tại sao Thái tử lại cố ý dẫn theo Lục Diễm Hoa đến đây kia chứ?

“Tới suối nước nóng mà lại không ngâm nước nóng thì còn làm gì nữa?”

Sao Lục Diễm Hoa lại không hiểu được là Đinh Tuyết Quỳnh đang “thử” mình? Hắn ta liếc mắt nhìn nàng ấy rồi lên tiếng: “Chẳng phải Đinh cô nương đến là để ăn ngon sao?”

Ban này Đinh Tuyết Quỳnh ăn rất ngon lành, còn ăn không ít món nữa chứ.

Đinh Tuyết Quỳnh vừa nhìn nàng ấy vừa nhăn nhó mặt mày, sau đó quay sang Khúc Ngưng Hề và nhỏ giọng nói: “Văn Du này, người có thấy nàng ta hơi kiêu ngạo quá không?”

Khúc Ngưng Hề: “...”

Không biết nữa, khó nói lắm.

Có một vài vấn đề mà khi chưa quá thân với nhau, thì không nên hỏi nhiều, vì như thế là quá đường đột.

Chỉ vừa uống xong hai chén trà, chẳng hiểu sao bên ngoài Minh Lục quán lại vang lên rất nhiều tiếng ồn.

Đinh Tuyết Quỳnh đang cảm thấy nhàm chán, nên nàng ấy vội cho nha hoàn ra ngoài nghe ngóng xem là đã xảy ra chuyện gì.

Ngân Hạnh cũng đi theo, một hồi lâu sau, tiếng âm ỉ bên ngoài không những không dừng lại, mà trái lại, nó còn có xu thế tăng dần lên.

Ở trong Ngọc Tuyên sơn trang này, lại còn là Ngũ Tiên Cư của Thái tử nữa, rốt cuộc là kẻ nào dám làm càn như thế?

Ngân Hạnh chạy về bẩm báo: “Là Nhã Bình Quận chúa đến đây!”

“Nhã Bình à?” Đinh Tuyết Quỳnh không ngờ là nàng ta sẽ đến: “Sao nàng ta lại đến đây?”

Ngân Hạnh nhíu mày: “Nhã Bình Quận chúa đã sai khiến hạ nhân, suýt chút nữa là hạ nhân của nàng ta đã ra tay đánh nhau với quân sự... chỉ vì quân sự ngăn nàng ta lại, không cho nàng ta đi vào bên trong, còn nàng ta thì cứ nhất quyết phải vào bên trong cho bằng được!”

“Cái gì cơ?! Nàng ta to gan thế sao!” Đinh Tuyết Quỳnh hít sâu một hơi, trợn tròn hai mắt.

Khúc Ngưng Hề cảm thấy rất khó hiểu: “Nàng ta đến tìm Thái tử à? Nhưng bây giờ điện hạ đâu có ở đây đâu.”

Ngân Hạnh lắc đầu và đáp: “Chắc là không phải đâu ạ, thưa tiểu thư. Vì Quận chúa biết Thái tử không có ở đây nên mới dám xông vào, còn làm ầm làm ỹ với quân sự, thách ông ấy ra tay với mình thử xem.”

Lục Diễm Hoa dựa lưng vào ghế và nói: “Phạm thượng thế này mà chỉ đánh một trận thôi thì cũng chẳng đủ.”

“Quân sự nào dám ra tay với nàng ta.” Ngân Hạnh nói đầu ra đấy, còn kèm thêm một câu: “Nàng ta nói là Thái tử rất lương thiện và thấu hiểu lòng người, đã có ba người được ở trong Ngũ Tiên Cư này rồi, thì chắc chắn là điện hạ sẽ không ngại nếu nơi đây có nhiều thêm một người nữa... Còn nói là nếu chẳng may đánh nhau ở đây thật, điện hạ hay tin thì ngài ấy sẽ trách tội ai đây?”

Mấy lời này đã thành công dọa đến quân sự, khiến ông ấy rối bời.

Quả thật là từ trước đến nay, Thái tử là người rất lương thiện và thấu hiểu lòng người. Bây giờ ở trong Ngũ Tiên Cư đã có ba người rồi, nếu thêm một người nữa là Quận chúa, thì chắc là hẳn chỉ cười xoa cho qua thôi.

Nếu là những người khác, đương nhiên là quân sự sẽ làm đúng chức trách của mình, không cho phép ai khác ngoài chủ tử vào.

Nhưng Nhã Bình này vừa ngang ngược vừa vô lý.

Nàng ta đã quyết phải xông vào cho bằng được, còn vênh mặt thách thức xem ai dám làm tổn thương mình nào, thật sự là chẳng biết xấu hổ là gì cả.

Nếu là tiểu thư khuê các bình thường, người ta sẽ biết khó mà lui, nào có ai chẳng cần mặt mũi như thế này đâu?

Quản sự không thể cản được Nhã Bình Quận chúa, nàng ta dẫn theo mấy bà tử khoả mạnh, xô xô đẩy đẩy mà hiên ngang bước vào bên trong.

Đinh Tuyết Quỳnh nhìn hết nổi rồi: “Nàng ta quá đáng thật đấy, dám ỷ vào việc điện hạ tốt tính mà chẳng biết trên biết dưới gì đây mà!”

Chờ đến khi điện hạ hay tin, nếu hần không trừng phạt Nhã Bình, chỉ e là Thái sư đại nhân sẽ lo sốt vó rằng Thái tử mềm mỏng quá.

Tục ngữ hay nói “người không biết xấu hổ là vô địch thiên hạ”, xem ra câu này cũng khá đúng...

Mặt Nhã Bình đã “dày” rồi thì chớ, mà bản thân nàng ta còn chẳng ngại nếu phải đánh nhau với người khác, còn chẳng sợ làm lớn chuyện nữa... Cũng chính vì thế nên quản sự mới bị đẩy vào thế khó.

Ông ấy không thể “động tay động chân” với Quận chúa chỉ vì muốn ngăn không cho người ta bước vào bên trong.

Cũng đã phái người đi bẩm báo cho Thái tử biết rồi, nhưng mà, đi từ Ngọc Tuyên sơn trang đến Thượng Kinh mất không ít thời gian, dù có phi ngựa chạy đi gấp đi chẳng nữa thì vẫn mất rất nhiều thời gian...

Tối nay đành phải để Nhã Bình ở lại Ngũ Tiên Cư thôi vậy.

Đêm nay chỉ có thể để Nhã Bình tiến vào Ngũ Tiên Cư.

Nhã Bình được như ý nguyện, sau khi tiến vào thì nàng ta hỏi nha hoàn Khúc Ngưng Hề đang ở đâu rồi đi thẳng đến chỗ nàng.

Đinh Tuyết Quỳnh không thể ngồi yên được, nàng ấy bước từ Minh Lục quán ra ngoài, cũng không thêm khách sáo với nàng

ta nữa: “Nhã Bình, người đừng có mà làm loạn ở đây!”

Nhã Bình đang đi trên một chiếc cầu hình vòm nho nhỏ, sau khi đi qua cầu thì nàng ta mới bỏ váy xuống và hỏi ngược lại Đinh Tuyết Quỳnh rằng: “Ta đã kịp làm loạn gì đâu?”

Nàng ta vẫy tay một cái, thị nữ phía sau lấy lệnh bài trong tay ra, nghĩa là nàng ta đã được bệ hạ cho phép rồi nên mới đến Ngọc Tuyền sơn trang này.

Tuy là như thế, nhưng Đinh Tuyết Quỳnh vẫn nhú mày nói: “Người có thể vào ở trong các viên khác, nhưng Ngũ Tiên Cư là của Thái tử!”

Trong sơn trang này, người ngoài không được phép dùng bể nước nóng mà bệ hạ và Thái tử sử dụng.

“Nếu là ngày thường, tất nhiên là ta không dám rồi...” Nhã Bình nói năng như thế là mình có lý lắm vậy: “Nhưng mà các người đều đã vào đây ở rồi, thêm ta vào cũng chẳng khác gì, lẽ nào các người lại nỡ để ta ở ngoài một mình sao? Chia sẻ niềm vui với người khác vẫn tốt hơn mà.”

Dù có phải đứng trước mặt bệ hạ để phân trần đúng sai trái phải đi chăng nữa, nàng ta cũng không sợ.

Đây là nguy biến, nhưng mà lời nàng ta nói cũng có chỗ không sai, thế nên, dù bệ hạ có biết đi chăng nữa, thì chắc là ông ta cũng sẽ không đành lòng truy cứu hay chê trách một tiểu cô nương chỉ vì nàng ta mắc sai lầm này.

Chẳng phải họ cũng vào đây ở rồi à? Bây giờ chỉ cần thêm nàng ta vào nữa thôi là mọi người sẽ cùng vui rồi.

Đinh Tuyết Quỳnh hạ giọng cảnh cáo nàng ta: “Thế người muốn gì hả? Đừng quên là bệ hạ đã tứ hôn rồi.”

Nhã Bình ra vẻ vô cùng ngạc nhiên mà nói: “Bổn Quận chúa cũng chẳng làm gì Khúc cô nương cả, người che chở nàng ta kỹ càng thế làm gì?”

Khúc Ngưng Hê kéo Đinh Tuyết Quỳnh về rồi cười nói: “Quận chúa nói đúng, không có gì cả.”

Chắc là ám vệ của hắn vẫn còn ở bên cạnh nàng mà nhỉ?

Khúc Ngưng Hê không hề cảm thấy gò bó vì có người của Bùi Ứng Tiêu ở lại “giám sát” mình, mà ngược lại, nhờ đó mà nàng cảm thấy an toàn vô cùng, chẳng còn phải cảm thấy “sợ bóng sợ gió” vì những việc vụn vặt như trước.

Dù có là ai đi chăng nữa – là Bùi Tĩnh Lễ, Minh Hoạ, hay là Nhã Bình, thì nàng đều không sợ.

Vả lại, Nhã Bình lại không hề giống hai cái tên trước, rõ ràng là nàng ta chỉ có mỗi tính tình ngang ngược cố chấp thôi...

Chương 53: Mờ Mịt (2)

DTV-EBOOK

Bốn vị cô nương ở trong Ngũ Tiên Cư, quả nhiên là nơi đây đã trở nên vô cùng náo nhiệt.

Biết được hai người Khúc Đình đang ở Tây sương phòng, Nhã Bình nhìn Lục Diễm Hoa rồi nói: “Bốn Quận chúa cũng muốn ở Tây sương phòng.”

Cũng may mà ở Tây sương phòng có rất nhiều phòng, thế nên, cũng chẳng có ai cản nàng ta lại cả.

Sau một hồi ẩm ỉ như thế, cuối cùng thì mọi chuyện cũng đã được giải quyết xong xuôi. Mãi cho đến khi hoàng hôn buông xuống, lúc mọi người muốn đi ngâm suối nước nóng, cái vị tiểu Quận chúa này lại ẩm ỉ nói là muốn đi theo.

Đang là mùa đông nên trời rất nhanh tối, gió lạnh gào thét giữa núi rừng.

Đình Tuyết Quỳnh hẹn Khúc Ngưng Hề đi đến suối Nguyệt Nha, nàng ấy không biết là tối hôm qua nàng đã đến ngâm mình ở đây rồi: “Lần này chúng ta đi cùng nhau đi.”

Khúc Ngưng Hề đồng ý, hai người vừa ra ngoài thì gặp phải Nhã Bình.

Nàng ta không biết họ đi đâu nên ngồi xổm bên ngoài trông chừng. Vì cùng ở Tây sương phòng với nhau, nên việc theo dõi xem đối phương sẽ đi đâu cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

“Ta cũng muốn đi cùng với các người.”

“...” Hai người các nàng nhìn nhau.

Khúc Ngưng Hề thở dài: “Nhã Bình Quận chúa, rốt cuộc là Quận chúa có gì muốn chỉ giáo?”

“Ta tới đây để tập chung sống hòa thuận với người đó, người không nhìn ra được à?” Nhã Bình bước từng bước sát lại gần nàng, sau đó lại nói tiếp: “Người cũng đã được bệ hạ ban cho chức vị Thái tử phi này rồi, ta còn có thể làm gì được người nữa?”

“Chung sống hòa thuận?” Khúc Ngưng Hề không thể hiểu được. Lẽ nào nàng ta tới đây để kết bạn với nàng à?

Nhã Bình giải thích cho nàng hiểu: “Chắc là người sẽ không nghĩ rằng Đông Cung sẽ chỉ có một nữ nhân duy nhất là người đầu nhĩ?”

“?”

Cho nên, nàng ta đến đây là để kết nghĩa “tỷ muội” với nàng trước đó à?

Đinh Tuyết Quỳnh lặng lẽ đi theo đằng sau, Thái tử phi còn chưa được chính thức sắc phong nữa, ấy thế mà đã có người bắt đầu “ngấp nghé” vị trí Thái tử tần, thậm chí là Lương đệ của Thái tử rồi sao?

Không ngờ là chỉ vì Thái tử, mà cái vị tiểu Quận chúa này có thể “co được dân được” đến mức độ này.

Cuối cùng, ba người họ cùng đi đến suối Nguyệt Nha.

Khúc Ngưng Hề mặc luôn tiểu y [*] mà xuống nước luôn, nàng không muốn cởi bỏ đai lưng trước mặt các nàng ấy, nhiều thêm một chuyện chẳng bằng ít đi một chuyện.

[*] **Tiểu y (小衣)** dùng để chỉ áo lót hoặc y phục mỏng mặc bên trong, thường được sử dụng dưới trang phục chính. Đây là một loại

y phục đơn giản, thường ôm sát cơ thể để giữ ấm hoặc bảo vệ trang phục ngoài không bị bẩn.

“Người mặc đồ này xuống ngâm mình luôn sao?”

Thấy nàng “khách sáo” như thế, Nhã Bình vô thức cúi đầu xuống mà nhìn vào thân hình nhỏ bé đang không mảnh vải của mình, hai hàng mày nàng ta nhíu chặt lại: “Không công bằng một chút nào cả, người đã thấy của ta rồi nhưng ta vẫn chưa được thấy của người.”

Khúc Ngưng Hề nghe thế, bèn giơ tay lên, che hai mắt mình lại và nói: “Ta không nhìn Quận chúa cũng được mà.”

Bể tắm trong suối Nguyệt Nha được làm theo hình trăng khuyết, nàng men theo thành bể mà đi đến đầu bên kia.

Đinh Tuyết Quỳnh vừa tức giận vừa buồn cười, nàng ấy phẩy phẩy bọt nước: “Người nói xem... sao nàng ta có thể cố chấp đến thế vậy nhỉ?”

“Đinh cô nương...” Nhã Bình gọi nàng ấy, hừ giọng nói: “Lỗ tai của bốn Quận chúa rất tốt, có thể nghe thấy lời người nói đấy.”

Đinh Tuyết Quỳnh thẳng thắn nói: “Nhã Bình, ta khuyên người đừng có mà nghĩ đến chuyện này nữa. Cả Thượng Kinh này có nhiều nam nhi tốt như thế kia...”

“Ta không cần. Những người đó mà cũng đáng để so với Thái tử sao?” Nàng ta từ chối thẳng.

“Cũng không thể nói như thế được...” Núi cao còn có núi cao hơn [*] kia mà, nếu cứ nhất quyết phải tranh đua với người khác như thế thì sẽ chỉ khiến bản thân thêm mệt mà thôi!

[*] Gốc là **“Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên” (人外有人, 天外有天)**, là một câu thành ngữ gốc Hán, có nghĩa đen là “Ngoài người còn có người, ngoài trời còn có trời”. Nhưng thật sự là câu thành ngữ này muốn nhắc nhở con người ta rằng: dù bạn có giỏi đến đâu, luôn có người giỏi hơn bạn; dù bạn có đạt được điều gì, luôn có điều gì đó cao trọng hơn, vĩ đại hơn. Câu này thường được dùng để khuyên người ta nên biết khiêm tốn, không nên tự mãn hay kiêu ngạo, vì luôn có những người tài giỏi hoặc hoàn cảnh tốt hơn mà mình chưa biết đến.

Nếu có thể “hái” được trăng sáng, nào có ai thèm liếc nhìn mấy vì sao tầm thường kia? Nhưng, cứ mãi nhìn chăm chăm vào ánh trăng cũng là đang tự làm khó cho chính mình.

Đinh Tuyết Quỳnh thấy lời khuyên của mình không có tác dụng gì cả. Vì từ Hàm Thái cho đến Thượng Kinh, Nhã Bình chưa từng gặp bất kỳ một nam tử nào giống như Bùi Ứng Tiêu cả, nên bây giờ nàng ta mới cố chấp như thế.

Nàng ta sẽ không từ bỏ một cách dễ dàng.

Thấy nàng ta cố chấp như thế, Đinh Tuyết Quỳnh cũng không muốn nhiều lời thêm, chỉ coi đó như là một trò vui.

Sau khi ngâm suối nước nóng, ba người ra ngoài tự thay y phục của mình, có thị nữ giúp họ làm tóc, thay tắm y sạch sẽ rồi khoác áo choàng vào.

Khúc Ngưng Hề im lặng suốt đường về, sau khi về đến phòng của mình, nàng đóng cửa lại rồi mới gọi Ánh Sở đến để hỏi vài điều.

“Khó khăn lắm ta mới đến được Ngọc Tuyên sơn trang này một lần, ta không muốn quay về như thế này, liệu... chúng ta có cách nào để thoát khỏi Nhã Bình Quận chúa không?”

Nếu cứ bị nàng ta “đeo bám” như thế mãi, dù đối phương chẳng làm gì cả, thì nàng cũng sẽ thấy rất chán.

Ánh Sở cũng không thích nàng ta, bèn vung tay lên, làm ra tư thế như vừa chặt thứ gì đó, rồi hỏi ý nàng: “Đánh gãy hai chân nàng ta được không ạ?”

“... Còn cách nào khác không?” Thương tổn gân cốt phải tĩnh dưỡng cả trăm ngày lận đó...

Ánh Sở chỉ nói như thế thôi, nàng ấy cũng biết là tiểu thư nhà mình không nở ra tay quá mạnh bạo. Nhưng nếu không thể “cứng rắn” được thì chỉ có thể trốn, không gặp nàng ta thôi.

“Vậy thì ngày mai tiểu thư để nàng ta đi vào trước đi, còn chúng ta thì đi vào con đường nhỏ kia, đổi sang một suối nước nóng khác.”

Khúc Ngưng Hề từng đi qua con đường nhỏ này, cách này cũng khả thi.

Ánh Sở cười nói: “Để Đinh cô nương ở lại với nàng ta đi ạ, chắc chắn là Quận chúa sẽ không thể chịu nổi, chừng hai ngày thôi là sẽ rời đi ngay ấy mà.”

Khúc Ngưng Hề chỉ do dự trong giây lát thôi, rồi sau đó nàng chớp chớp mắt và nói: “Thế đi, đành phải để Tuyết Quỳnh chịu khổ rồi.”

Nàng muốn “bỏ chạy” một mình.

Vào ngày thứ ba mà Khúc Ngưng Hề đến Ngọc Tuyền sơn trang, ban ngày họ đi tham quan khu núi nhỏ gần đó và rừng trúc đỏ, tới ban đêm, Khúc Ngưng Hề sẽ chơi trò lạng lẽ chuồn mất.

Nàng dựa theo kế hoạch, cũng không nói với Đinh Tuyết Quỳnh.

Chờ khi ba người đến ngoài cửa suối nước nóng, Khúc Ngưng Hề cố ý bước chậm lại vài bước, Ánh Sở và Ngân Hạnh đi theo phía sau.

Chờ hai người phía trước đi vào, các nàng lập tức xoay người, nhẹ nhàng chuồn êm sang con đường nhỏ bên cạnh.

Đi ra được một khoảng khá xa, Khúc Ngưng Hề mới thả chậm bước chân, thở ra một hơi rồi nói: “Hy vọng là Nhã Bình đừng đuổi theo chúng ta nữa...”

Thậm chí là nàng ta còn vô lý hơn cả Tam lang nữa, nàng khó mà trốn đi được.

Ánh Sở cảm thấy có chút buồn cười, hỏi: “Tiểu thư muốn đến suối nào?”

Khúc Ngưng Hề nghĩ: “Lục cô nương ở đâu?”

Các nàng ấy đều ở trong Ngũ Tiên Cư, nếu để Lục cô nương cô đơn một mình thì không hay, nên nàng muốn đi tìm nàng ấy.

Ánh Sở lắc đầu: “Tiểu thư tìm nàng ấy làm gì...”

“Tiểu thư, chắc là Lục cô nương đang ở suối Thu Thủy.” Ngân Hạnh nhanh miệng đáp: “Vừa hay suối Thu Thủy cách nơi này khá là xa, người đừng để Quận chúa bắt được ạ.”

Khúc Ngưng Hề nghe thế thì muốn đến suối Thu Thủy ngay, vừa hay là nàng còn chưa đi đến đó lần nào.

Lục cô nương không thích thân thiết với người khác quá, không biết là khi hay tin nàng qua chỗ mình, nàng ấy có cảm thấy nàng rất phiền hay không đây?

Tới suối Thu Thủy, từ trong ra ngoài đều rất im lặng, như thể là chưa có ai đến đây vậy.

Khúc Ngưng Hề đẩy cửa gian ngoài ra, nhưng nàng chỉ đứng ở cửa và nói: “Nếu Lục cô nương không vui thì ta sẽ không vào nữa.”

Mới nói như thế xong thì khi ngược mắt lên, nàng đã nhìn thấy Lục Diễm Hoa bước từ sau bức bình phong ra, áo ngủ cũng đã được khoác lên người rồi.

Thấy đuôi tóc còn đọng nước, rõ ràng là nàng ấy chỉ vừa mới tắm xong thôi.

Khúc Ngưng Hề cảm thấy vô cùng ngạc nhiên: “Lục cô nương nhanh thật đấy.”

Ban đầu nàng còn nghĩ là mình sẽ có người ngâm suốt cùng cơ, nhưng không ngờ là đối phương đã ngâm xong luôn rồi.

Lục Diễm Hoa hơi nghiêng người, thân hình phẳng lì, không thể nhìn ra được bất kỳ thứ gì cả.

Sau đó hẳn ta lại đi ra sau bức bình phong và nói: “Đừng tiến vào.”

Khúc Ngưng Hề không nhúc nhích thêm, nàng chỉ gật đầu một cái rồi khép cửa lại. Nàng không hề bước vào bên trong, vả lại, nàng cũng chẳng thể nhìn thấy được cái gì cả.

Chỉ là, nàng cảm thấy hơi khó hiểu khi thấy Lục Diễm Hoa không để lại bất kỳ người nào hầu hạ mình cả.

Chẳng lẽ nàng ấy tự làm hết mọi thứ thật sao?

Quả đúng là một khuê tú cực kỳ đặc biệt ở Thượng Kinh này mà.

Tốc độ chỉnh trang của Lục Diễm Hoa cực kỳ nhanh, chắc là nàng ấy đã thành thục từ lâu rồi.

Khi đi từ bên trong ra, phát hiện Khúc Ngưng Hề vẫn còn đứng đó, hần ta bèn mở cửa ra và hỏi: “Khúc cô nương gặp phải vấn đề gì sao?”

Hần ta cũng đưa mắt đánh giá Khúc Ngưng Hề, đương nhiên là cũng nhận ra được ý tốt của nàng.

Kể từ sau khi hần ta biết “bí mật” của cô nương này, đối phương đã xem hần ta là “bằng hữu” của mình rồi.

... Khuê mật [*] sao?

[*] **Khuê mật (闺蜜)** là một từ gốc Hán, dùng để chỉ người bạn thân thiết nhất, người mà ta có thể chia sẻ mọi điều riêng tư và bí mật trong cuộc sống, thường thì từ này sẽ chỉ về tình bạn giữa hai người con gái.

Lục Diễm Hoa dời mắt sang nơi khác và nói: “Người đi nơi khác đi, ta đã dùng tuổi này rồi, người không thể dùng được nữa đâu.”

Khúc Ngưng Hề ngăn người ra: “Hả?”

Cả một bể tắm tuổi nước nóng rộng lớn như thế kia, có một người dùng xong rồi thì người khác không thể dùng tiếp nữa... Quả đúng là phung phí mà.

Thật là xa xỉ quá.

Không biết vì sao mà nàng lại cảm nhận được rằng, đối phương đang âm thầm “tù chối” nàng.

Khúc Ngưng Hề không phải là kiểu người thích ép buộc người khác, nên nàng chỉ gật đầu và đáp: “Được.”

Thấy nàng không những không nói thêm gì mà còn tính quay đầu rời đi, đầu ngón tay Lục Diễm Hoa khẽ động, theo bản

năng mà níu nàng lại, sau đó nhỏ giọng hỏi nàng một câu rằng: “Người không nhìn ra là ta có vấn đề gì thật sao?”

“Hả?”

Đối phương “thả” một câu hỏi “không đầu không đuôi” thế này khiến Khúc Ngưng Hề cảm thấy rất khó hiểu, đầu óc nàng cũng mông lung theo.

Nàng quay đầu lại, phát hiện Lục Diễm Hoa đang nắm lấy tay mình. Tay hắn ta thon dài trắng mịn, trông rất đẹp, nhưng với một nữ tử mà nói, chắc chắn đây không phải là một bàn tay có kích cỡ nhỏ nhắn xinh xắn gì.

Lục Diễm Hoa nhanh chóng buông tay nàng ra và lùi về sau một bước, sau đó nàng ấy nói: “Không sao cả, mời Khúc cô nương rời đi.”

Đi từ suối Thu Thủy ra, Ngân Hạnh ở phía sau không nhìn được mà khẽ nói rằng: “Lục cô nương này quả đúng là kiểu người không thích thân cận người khác nhỉ...”

Ánh Sở gạt đầu đồng ý, nàng ấy còn nói thêm rằng: “Từ xưa đến giờ nàng ấy đã thế rồi, ai cũng biết điều này cả.”

Nếu không thì sao lại có lời đồn đại rằng nàng ấy là người kiêu ngạo kia chứ?

Mọi lời đồn đại đều có nguyên nhân hình thành của riêng nó mà.

Khúc Ngưng Hề không nói gì, chỉ là, cái đầu nhỏ của nàng đã nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Có rất nhiều chuyện mà “trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường”, nàng không thể thấy rõ được.

Nhưng mà, quan hệ giữa người với người rất “vi diệu”, có đôi khi, con người ta khó có thể nói thành lời được.

Sở dĩ nàng cứ liên tục tiếp cận Lục Diễm Hoa như thế, là bởi vì nàng có cảm giác đối phương không ghét bỏ hay khó chịu với nàng.

Qua ánh mắt và những cử chỉ nhỏ nhặt là nàng đã có thể cảm nhận được điều này.

Nhưng mà, đúng thật là đôi lúc vẫn có chút gì đó không đúng cho lắm...

Ví dụ như, nếu Lục Diễm Hoa là Đinh Tuyết Quỳnh, thì các nàng đã đi chơi khắp nơi cùng nhau từ lâu rồi, việc hẹn nhau cùng làm gì đó cũng rất là bình thường thôi.

Nhưng nàng ấy vẫn luôn giữ thái độ từ chối như thế này.

Dường như Khúc Ngưng Hề đã sắp “chạm” đến được cái gì đó rồi, nhưng chẳng hiểu sao cuối cùng nàng chẳng thể “chạm” đến được.

Và cứ thế, nàng lại chững lại ở ranh giới giữa quen thuộc và khoảng cách.

...

Ngày hôm sau, Ánh Sở báo cho Khúc Ngưng Hề một tin tốt: Âm vệ bên cạnh nàng đã “ra tay” giải quyết Nhã Bình Quận chúa đáng ghét kia rồi.

Khúc Ngưng Hề vừa tỉnh ngủ, vẻ mặt còn ngơ ngác, nàng hỏi: “Chân... chân nàng ta không sao chứ?”

Chắc là không đến mức đánh gãy người ta đâu nhỉ?

“Không sao đâu ạ...” Ánh Sở cười nói: “Chẳng qua, họ đã dùng chút mưu mẹo để khiến nàng ta ngã xuống, chỉ bị trật chân nhẹ thôi ạ.”

Nàng ta sẽ không “nhảy nhót” khắp nơi nữa, nàng cũng có thể sống yên ổn được ít ngày.

Khúc Ngưng Hề nghe thấy thế thì cũng yên tâm, nàng nhỏ giọng nói: “Đừng ra tay tàn nhẫn quá, nếu không ổn nữa thì ta sẽ về kinh.”

“Chiều nay tiểu thư phải kinh rồi ạ...” Ánh Sở nói: “Chủ tử đã truyền tin đến, nói là chiều nay ngài ấy sẽ đến đón tiểu thư.”

“Hả?” Khúc Ngưng Hề xoa mặt: “Vì sao ngài ấy lại muốn đến đón ta?”

Nàng mới đến sơn trang chơi thôi mà, còn chưa chơi được bao nhiêu ngày cả.

Vẻ mặt của Ánh Sở trông hơi kỳ lạ, nàng ấy khẽ ho một tiếng rồi nói: “Điện hạ nói là ngài ấy không thể yên lòng, phải đặt tiểu thư ngay dưới mí mắt mình thì mới an tâm được.”

“?” Nàng đã làm gì mà bỗng nhiên “được” hẳn “thả” lại một như thế này vậy? Nghe như thế là nàng sắp bị “giám sát” rồi vậy...

Ánh Sở lại nói: “Điện hạ bảo tiểu thư hãy chuẩn bị tâm lý đi...”

Khúc Ngưng Hề khó hiểu: “Ta hãy làm gì cơ?”

“Điện hạ nói là người không ngoan, cần phải giúp người ghi nhớ thật lâu.”

Chương 54: Manh Mối (1)

DTV-EBOOK

Thái tử không chỉ muốn đến đón nàng về kinh, mà còn truyền mấy lời “không đầu không đuôi” khó hiểu đến nữa chứ.

Mặc dù tính tình Khúc Ngưng Hề mềm mại dịu dàng, nhưng bây giờ nàng cũng có phần không phục, cảm thấy rất oan uổng cho mình.

Chỉ bởi vì nàng đi tắm suối với Đinh Tuyết Quỳnh nên hấn tức giận sao?

Lần này người vô lý là Bùi Ứng Tiêu, dù có nói gì đi chăng nữa thì nàng cũng sẽ không chịu nhượng bộ đâu.

Khúc Ngưng Hề đã hạ quyết tâm rồi, thế nên nàng không cho Ngân Hạnh thu dọn hành lý, bản thân nàng thì ngồi chờ Thái tử đến để nói lý với hấn.

Tạm thời nàng vẫn chưa muốn quay về, từ nhỏ đến lớn, hầu như lúc nào nàng cũng ở nhà cả, hiếm hoi lắm nàng mới được qua đêm ở bên ngoài như thế này.

Mà, Ngọc Tuyên sơn trang này không chỉ có mỗi suối nước nóng, mà không khí còn rất yên tĩnh nữa.

Sau khi Đinh Tuyết Quỳnh nghe nói là Nhã Bình Quận chúa bị trật chân, nàng ấy vui mừng và hả hê vô cùng. Nàng ấy hả hê đến độ đã ăn nhiều thêm vài miếng bánh trong bữa điểm tâm.

Sau khi ăn xong, nàng ấy hẹn Khúc Ngưng Hề đi câu cá, trong sơn trang có một con suối nhỏ, vì con suối nhỏ này nằm gần suối nước nóng nên quanh năm nước không bị đóng băng.

Quản sự biết hai nàng có hứng đi câu cá nên vội sắp xếp một gã sai vặt đi chuẩn bị mỗi câu.

Trong lúc chọn cần câu, Khúc Ngưng Hề đã nhìn thấy Lục Diễm Hoa từ phía xa xa.

Hai người bên cạnh nàng ấy là quản sự Tào và Lục đại nương.

Dĩ nhiên là Lục Diễm Hoa không có ý định gia nhập “hàng ngũ” câu cá này, thậm chí là nàng ấy còn không hề muốn tiến đến chào hỏi, mà còn rẽ vào một hướng khác mà rời đi ngay.

Khúc Ngưng Hề thấy thế thì cũng không tiến hỏi han gì nhiều.

Trong Ngọc Tuyền sơn trang này có mấy vị quản sự, chủ tử rất quan tâm đến hạ nhân, họ để cho những vị trưởng bối thân thể không khỏe trong nhà mình đến đây làm việc, vừa hay có thể ngâm suối nước nóng để điều dưỡng cơ thể.

Mấy chuyện tương tự như thế này cũng không quá hiếm thấy trong những gia đình giàu có, có thể xem như đây là cách mà họ quan tâm chăm sóc người khác, nên Khúc Ngưng Hề cũng không nghĩ gì nhiều.

Đinh Tuyết Quỳnh vẫn còn đang tiếc nuối mãi về chuyện tuyết rơi: “Trời đã lạnh trong nhiều hôm như thế kia rồi, ấy thế mà đến cả một bông tuyết cũng chẳng thấy đâu...”

Nàng ấy luôn mong mỏi là sẽ vừa được ngâm suối nước nóng, vừa được thưởng thức tuyết rơi, nhưng mãi mà vẫn chưa thể thực hiện được.

Khúc Ngưng Hề ngẩng đầu lên nhìn trời, mây trắng bông bành vẫn còn đang trôi, rồi nàng nói: “Tuyết không rơi thì chúng ta cũng chẳng có cách nào cả.”

Nàng cũng muốn ngắm tuyết mà, chắc là hôm nay nàng sẽ không bị “ép” phải về kinh đâu nhỉ?

Khúc Ngưng Hề vẫn chưa thu dọn hành lý, thật ra, nàng đã thầm dự cảm được rằng, tỷ lệ thắng của nàng trong lần “chống lại” Bùi Ứng Tiêu này là quá nhỏ, cũng bởi thế mà trong lúc câu cá, nàng chẳng sao có thể yên lòng được.

Hai người đều là “tay mơ”, không có kinh nghiệm gì, tay cầm cần câu nhưng lại dựa vào vận khí, kết quả là cũng chẳng thu hoạch được gì đáng kể cả.

Còn chưa đến trưa nữa mà Bùi Ứng Tiêu đã đến đây thật rồi.

Thái tử có dẫn theo không ít người đi cùng, hắn vừa tiến vào sơn trang thôi mà tin tức đã được truyền đi khắp nơi rồi.

Đinh Tuyết Quỳnh hay tin thì bỏ cần câu lại ngay, sau đó, nàng ấy kéo Khúc Ngưng Hề đi về liền: “Nhã Bình đang ở Tây sương phòng đó!”

Khúc Ngưng Hề thầm thở dài, nhưng vẫn quay về cùng với nàng ấy.

Lần này Bùi Ứng Tiêu còn dẫn theo cả Minh Ân, Dung Nguyệt và Nhàn Thanh nữa, hắn vừa ngồi xuống chính viện, uống một ngụm trà nóng, thì Nhã Bình đã lê lét thân thể “thân tàn ma dại” của mình đến trước mặt hắn rồi.

Nha hoàn dìu hai bên trái phải, chân đã trật rồi mà còn chẳng chịu ngồi yên nữa.

“Nhã Bình Quận chúa...” Bùi Ứng Tiêu đặt chén trà xuống, đưa mắt nhìn nàng ta, rồi cười nói: “Trước đó cô không biết là người lại yêu thích Ngũ Tiên Cư đến thế, thế nên bây giờ cô đã viết thư và gửi cho Nghị Viễn Hầu rồi, bất cứ lúc nào người muốn thì ông ấy cũng có thể đưa người tới đây cả.”

Nụ cười bên môi Nhã Bình cứng lại: “Điện hạ?”

Nàng ta còn chưa hoàn hồn lại, mà thị nữ bên cạnh đã nghĩ đến hậu quả giúp cho nàng ta rồi, không chỉ có thế, thị nữ này còn nhỏ giọng nói cho nàng ta nghe: “Quận chúa, chắc chắn là lần này Hầu gia sẽ dùng đến gia pháp...”

Mông Thiên Thạch là một võ tướng, hơn nữa, ông ta còn chịu ảnh hưởng sâu sắc bởi nếp sống của người vùng Hàm Thái, hiếm khi nào ra tay “dạy dỗ” ai, nhưng đã ra tay rồi thì sẽ không nương tay, sẽ dùng roi để đánh thật đấy!

Nhã Bình sợ lắm, vội vàng xin tha: “Ta tuyệt đối không có ý bất kính với điện hạ! Chỉ là, chỉ là... dù nơi đây có nhiều thêm một người là ta đi chăng nữa thì cũng chẳng có gì đáng kể hết mà...”

Tại sao chẳng có ai chịu “chứa chấp” nàng ta thế này!

Nói rồi, nàng ta chợt cảm thấy vô cùng ấm ức thay cho bản thân mình.

Bùi Ứng Tiêu không để ý tới nàng ta, mà hắn chỉ bảo Dung Nguyệt đi thông báo cho Tôn ma ma, nói Khúc Ngưng Hề thu dọn hành lý rồi mang đến đây.

Khi Tôn ma ma biết đích thân Thái tử đến đón nàng, thì bà ta cảm thấy rất vui vẻ, vội đồng ý liền.

Mãi cho đến lúc Khúc Ngưng Hề quay trở về sau buổi câu cá, đồ đạc của nàng đều đã được “đóng gói” xong xuôi hết cả rồi.

Bấy giờ Đinh Tuyết Quỳnh mới hiểu mục đích tại sao hắn lại đích thân đến tận đây. Thế là nàng ấy nháy mắt ra hiệu với nàng và nói: “Ban đầu ta định đi về với người cơ, nhưng mà Điện hạ cũng đã đến đây rồi, ta mà cứ theo sát bên cạnh người như thế thì đôi bên sẽ khó xử lắm...”

“Khó xử cái gì cơ chứ?”

Khúc Ngưng Hề nói: “Thái tử có xe ngựa riêng, dù đi về cùng nhau nhưng rồi cũng sẽ chia ra làm hai hướng để về phủ mà.”

“Thế thì cũng chưa chắc đâu...” Đinh Tuyết Quỳnh nói: “Ta ở lại theo dõi Lục Diễm Hoa cho, tránh cho cái vị biểu muội thân yêu kia cứ bám theo Thái tử mãi.”

Lục Diễm Hoa và Thái tử đã đến cùng nhau rồi, nếu bây giờ lại về cùng nhau nữa, thì không chừng người ta sẽ đồn đại rằng, đích thân Thái tử đến đây để đón biểu muội... Nếu thế thì Khúc Ngưng Hề biết để mặt mũi ở đâu đây?

Những gì Đinh Tuyết Quỳnh nói nghe rất có lý, nàng ấy có lòng, lại nhiệt tình muốn giúp đỡ nàng nữa, nên không một ai có thể khuyên can nàng ấy được.

Sau bữa trưa, Khúc Ngưng Hề chỉ có thể vẫy tay tạm biệt nàng ấy rồi lên xe ngựa cùng với Bùi Ứng Tiêu để rời khỏi Ngọc Tuyền sơn trang này.

Chỉ có hai người họ thôi, tạm thời Lục Diễm Hoa không về cùng, còn Nhã Bình Quận chúa thì lấy lý do dưỡng thương để ở lại đây thêm một thời gian nữa.

...

Thời tiết hôm nay rất đẹp, bầu trời trong vắt như vừa mới được gội rửa, ánh nắng vàng ươm rực rỡ, còn không khí thì se lạnh và hơi khô hanh.

Trong xe ngựa, Ánh Sở cuộn rèm che lên, không có gió lùa vào, vừa hay có thể ngắm dãy núi chạy dọc đường đi, có thể ngắm cả rừng thông tuyết và vân sam như kéo dài đến tận chân trời kia nữa.

Nhưng chẳng bao lâu sau, xe ngựa của Thái tử ở phía trước bỗng ngừng lại.

Ra ngoài vào mùa đông mà cưỡi ngựa thì sẽ tiện hơn rất nhiều, Bùi Ứng Tiêu đang đổi sang một con ngựa khác, nói là muốn dẫn Khúc Ngưng Hề cưỡi ngựa một lát.

Tiết trời thoải mái, rất hợp cưỡi ngựa, không lo bị lạnh.

Khúc Ngưng Hề liếc mắt nhìn Bùi Ứng Tiêu một cái rồi ngoan ngoãn nắm tay hắn mà leo lên ngựa.

Còn nói gì mà muốn dẫn nàng đi cưỡi ngựa nữa chứ... thật ra là đang muốn nói gì đó với nàng chứ gì?

Nhưng nàng không có can đảm đâu mà từ chối hắn, điện hạ đã mời nàng lên ngựa cùng ngay trước mặt mọi người như thế kia kia mà, nếu nàng từ chối thì vô lễ quá.

Bùi Ứng Tiêu mỉm cười và kéo nàng lên lưng ngựa, sau đó, hai tay hắn vòng qua người nàng, kẹp lấy bụng ngựa và lao đi.

Gió núi thổi đến, làm mái tóc của hai người tung bay, nam tử tuấn lãng cùng thiếu nữ xinh đẹp, trông họ đẹp và sống động tựa một bức danh họa.

Tiếng vó ngựa vang vọng không ngừng, bọn họ nhanh chóng bỏ xa những chiếc xe ngựa ở phía sau.

Cánh tay ở bên hông dần giữ chặt nàng hơn, lưng nàng như đã dán sát vào lồng ngực của hắn, bấy giờ Bùi Ứng Tiêu nói: “Nhìn Tiểu Văn Du có vẻ miễn cưỡng quá, trông như thể là ta ép nàng đi cùng ta vậy.”

Khóe miệng Khúc Ngưng Hề giật giật: “Ta không hề miễn cưỡng, điện hạ nhìn lầm rồi.”

“Nàng không muốn về kinh.” Bùi Ứng Tiêu cúi đầu xuống, ngửi mùi hương nơi mái tóc nàng và nói tiếp: “Nàng còn dám đi ngâm suối nước nóng cùng người khác nữa.”

“...” Nàng biết ngay mà, vì chuyện này có sai đâu.

“Nói gì đi nào...” Hắn há miệng, cắn lên lỗ tai nho nhỏ của nàng một cái.

Thật sự là lỗ tai của Khúc Ngưng Hề rất nhạy cảm, nàng khẽ run lên và tránh đi: “Ta... lần tới ta sẽ đi ngâm với điện hạ nhé?”

“Lần tới” mà nàng đang nghĩ đến là mùa đông sang năm, đến lúc đó thì hai người cũng đã thành thân rồi, sẽ không còn vấn đề gọi là “nam nữ thụ thụ bất tương thân” nữa.

Dù sao thì trước mắt cứ dỗ dành người trước mặt nàng đây đã...

Bùi Ứng Tiêu cười, mắt mày vui vẻ hắn lên: “Là do nàng nói đấy nhé, lần tới...”

Khúc Ngưng Hề rụt cổ lại mà gật đầu liên tục, trông nàng giống hệt như một chú gà mỗ thóc vậy, ừm, lần tới.

Vì có rất nhiều người hầu theo sau nên Bùi Ứng Tiêu cũng không trêu chọc nàng quá đà, chỉ cười ngựa dạo quanh một vòng rồi đưa nàng về.

Quá trình này không diễn ra quá lâu, và hành vi của hai người vẫn rất có chừng mực và hợp lẽ.

Đến cả Tôn ma ma mà có muốn “soi mói” thì cũng chẳng thể “soi” ra được gì.

Bà ta vẫn còn thấy khó hiểu lắm, lẽ nào vẻ đẹp của tiểu thư đã thành công “hợp hồn” Thái tử rồi sao? Nếu không thì tại sao

nam nhân này lại cam tâm tình nguyện lấy nàng kia chứ?

Sau khi đính hôn, đầu tiên là hấn mời nàng đi xem kịch, sau đó thì vô tình gặp nhau ở sơn trang suối nước nóng, rồi chưa đầy hai ngày sau khi rời đi, hấn đã quay lại để đón nàng về rồi.

Đã đón nàng rồi thì chớ, đằng này hấn còn dành ra thời gian để cưỡi ngựa cùng nàng nữa chứ... Đây đều là “trò vật” của mấy cặp đôi trẻ tuổi thôi!

Thật ra thì Thái tử cũng không cần phải làm đến mức độ này, thế nhưng mà, chẳng hiểu sao mà hấn lại vô cùng kiên nhẫn với vị hôn thê này của mình.

Còn chẳng hề e ngại chuyện nàng mang họ Khúc nữa... Điều này khiến Tôn ma ma càng thêm phần chắc chắn, rằng, đây chính là “mối tình đầu” của Thái tử!

Thái tử chấp nhận trở thành “hạ thần dưới váy” tiểu thư, chắc chắn đây không phải là chuyện nhỏ đâu!

Sau khi quay về Hầu phủ, Tôn ma ma gấp gáp báo lại chuyện này đến cung Phù Đan, bà ta muốn Hoàng hậu biết sớm nhất có thể.

Biết đâu bà ta có thể nhân cơ hội này mà triển khai “mỹ nhân kế”, có khi là đến lúc đó, bà ta có thể nắm chắc mọi sự trong Đông Cung dễ như trở bàn tay thì sao?

Lâu lắm rồi Khúc Hoàng hậu không triệu kiến Khúc Ngưng Hề.

Mối quan hệ giữa hai bên đang trong thời kỳ lạnh nhạt, chẳng thể hàn gắn ngay sau trong một sớm một chiều.

Gần đây cung Phù Đan lại còn đang bận thuyết phục Minh Họa đổi ý nữa.

Chung quy lại là, Khúc Hoàng hậu nghe theo Bùi Tĩnh Lễ, muốn gả Minh Họa cho Mông Dịch Hoài.

Nhưng mà trước đó bên phía Hoàng hậu đã lập ra ba quy ước hòng đổi lấy sự an toàn của Công chúa, và để đảm bảo là sau khi kết hôn, nàng ta sẽ không bị tử thân.

Trong thời gian này, Bùi Tĩnh Lễ đã đi tìm Mông Dịch Hoài vài lần để thương lượng, cuối cùng thì cũng đã thành công đi đến những quyết định chung.

Chiếu theo nhu cầu của hai bên, cộng với sự kiện rơi xuống nước trước đây, họ đã quyết định sẽ trở thành thông gia với nhau.

Ban đầu Minh Họa không muốn, nhưng mà, một khoảng thời gian trước, chính miệng bệ hạ đã khẳng định với nàng ta rằng, nàng ta và Vương Cẩm Ý sẽ không thể có tương lai.

Tuy Minh Họa không cam lòng, nhưng nàng ta lại chẳng còn cách nào khác.

Khúc Hoàng hậu nói là chỉ cần hoàng huynh của nàng ta leo lên đại vị, thì nàng ta sẽ mãi mãi là Công chúa tôn quý nhất Đại Hoàn này, nàng ta sẽ mãi mãi “muốn gió được gió, muốn mưa được mưa”.

Về phần những vấn đề khác, liệu rằng Mông Dịch Hoài có dám đụng đến một sợi tóc của Công chúa là nàng ta hay không?

Tính tình của Minh Họa cũng chẳng dịu dàng mềm mỏng gì, đương nhiên là nàng ta sẽ không cho phép kẻ khác ức hiếp mình rồi.

“Đấu tranh” tận một tháng trời, cuối cùng thì bấy giờ nàng ta cũng đã gật đầu chấp nhận mối hôn sự này.

Sau khi Thiên Khánh Đế biết chuyện nàng đã thay đổi ý định, ông ta bèn hỏi han vài câu, thấy nàng ta đã quyết tâm như thế rồi thì cũng vung tay phê chuẩn hôn sự này ngay.

Bá tánh Thượng Kinh đã sớm rút chuyện Công chúa bị gả đi này ra sau đầu, chỉ thỉnh thoảng mới lôi ra để bàn tán thôi. Chỉ là, bọn họ không ngờ là lần này họ không còn “giả chết” nữa, thay vào đó là dám gánh chịu hậu quả, chọn kết thúc mọi chuyện bằng một cuộc hôn nhân.

Ai nấy đều hết sức hân hoan mừng vui vì điều này, còn cảm thấy đây là một kết cục đúng đắn. Thiếu nữ rơi xuống nước và được Mông Thế tử cứu, không chỉ có thế, cả thân thể đều đã bị người ta nhìn thấy hết, hai người còn có “tiếp xúc thân mật” với nhau nữa... Thế nên, Minh Họa Công chúa và Mông Thế tử thành thân với nhau là hợp lý rồi!

Minh Họa được tứ hôn với Mông Dịch Hoài, ngày thành thân cũng được quyết định khá gấp gáp, ấn định vào ngày đầu tiên của mùa hạ, sau hôn sự của Thái tử không lâu.

Bá quan đồng loạt chúc mừng Thiên Khánh Đế, sang năm tới là cả một đôi nhi nữ của ông ta sẽ thành thân, đúng là “song hỷ lâm môn” mà!

Đương nhiên là Lễ bộ phải ưu tiên chuẩn bị cho ngày đại hôn của Thái tử hơn rồi. Họ đã bận rộn và vội vã đến mức “chân không chạm đất” rồi, mà ngay sau đó còn phải chuẩn bị cho hôn lễ của Công chúa nữa, thật sự là nhân lực thiếu thốn vô cùng.

Khúc Hoàng hậu vội lo cho xong chuyện chung thân đại sự của Minh Họa, vừa hay thì bấy giờ Khúc Ngưng Hê đã quay về sau chuyến nghỉ dưỡng ở Ngọc Tuyền sơn trang, thế nên bà ta cho gọi nàng vào cung ngay.

Khúc Ngưng Hê không để cho tổ mẫu hay mẫu thân của mình đi cùng, mà nàng chỉ vào cung một mình mà thôi.

Vì đang trong thời điểm quan trọng, nên dù nàng có đơn độc gặp phải Nhị Hoàng tử đi chăng nữa, thì cũng chẳng sao cả.

Bởi vì Bùi Tĩnh Lễ vẫn còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm. Hắn ta đã bước được bước đầu tiên, đã thành công bắt tay với Mông gia rồi, thì sẽ không thể hành động thiếu suy nghĩ thêm nữa.

Nếu hắn ta dám làm tổn thương đến Thái tử phi tương lai, thì không chỉ không giúp ích được gì cho đại cục, mà còn tự chuốc thêm rắc rối vào người.

Việc nào nặng việc nào nhẹ, chỉ nghĩ bừa một chút thôi là biết ngay ấy mà.

Khúc Ngưng Hề vào cung Phù Đan, nàng thỉnh an Hoàng hậu, lại nói chuyện thưởng trà, sau đó thì ở lại dùng cơm trưa cùng bà ta.

Là những việc trước đây mà nàng thường hay làm, lần nào nàng cũng giữ dáng vẻ yên lặng, ngoan ngoãn như thế cả.

Khúc Hoàng hậu nhìn nàng, sau đó bà ta đặt chén trà xuống, lệnh cho Tú Tương đi lấy đồ đến.

Tú Tương gật đầu, một chốc sau thì dâng một quyển sổ nhỏ lên.

Khúc Hoàng hậu xua tay bảo cung nữ lui ra, rồi bà ta đưa quyển sổ nhỏ đó cho Khúc Ngưng Hề và nói: “Trước kia cô mẫu đã hứa là sẽ cho con thêm của hồi môn, sẽ không để thiếu một món nào cả.”

Những vật đó đều được bà ta lấy từ trong kho của mình ra, đã được ghi chép lại rất cẩn thận, hôm nay chúng sẽ được gửi đến Hầu phủ để năm sau làm của hồi môn, nhập vào Đông Cung theo nàng.

Khúc Ngưng Hề giương mắt nhìn bà ta, bấy giờ nàng chẳng nói gì cả.

Khúc Hoàng hậu khẽ thở dài một hơi rồi nói: “Trước đây Minh Họa rơi xuống nước, cô mẫu lo lắng đến hoảng loạn, thế nên mới nhất thời hồ đồ rồi nghe theo nhà đầu Tú Tương kia, suýt chút nữa cô mẫu đã khiến cho Tiểu Văn Du phải chịu uất ức rồi.”

Bà ta bỗng dừng lại ở đó và không nói thêm gì nữa, dường như bà ta đang chờ đợi phản ứng từ đối phương.

“Cô mẫu nói quá lời rồi...” Khúc Ngưng Hề biết bà ta sẽ không thật lòng hối hận đâu, mà nàng cũng chẳng trông mong gì vào điều này cả.

“Văn Du cũng đừng xa cách cô mẫu vì chút chuyện này nhé. Về sau, dù Thái tử có lên ngôi hay không, chẳng phải là con cũng sẽ phải kính trọng bốn cung như Thái hậu sao?”

Khúc Ngưng Hề khẽ “Vâng” một tiếng, bắt đầu lặng lẽ để phòng, nàng muốn xem thử xem bà ta đang muốn làm gì.

Mấy lời Khúc Hoàng hậu nói nghe thì ngọt ngào xuôi tai, bà ta nói quanh co lòng vòng một hồi, sau đó thì nhanh chóng đi vào trọng tâm:

“Gần đến cuối năm rồi, Định Tuyên Đại Tướng quân sẽ về kinh báo cáo công việc. Lần này Văn Du và Thái tử cùng Lục cô nương đã đi đến sơn trang cùng nhau, con có nghe ngóng được gì không?”

“Định Tuyên Đại Tướng quân ạ?” Khúc Ngưng Hề lắc đầu đáp: “Con không nghe nói gì cả.”

Vị Định Tuyên Đại Tướng quân này chính là người cầm nửa số binh quyền của Đại Hoàn trong tay.

Tuy ông chưa được phong Hầu hay phong Vương gì, nhưng cấp bậc của Đại Tướng quân cao hơn hẳn các vị Tướng quân khác, và hiện giờ ông chính là Đại Tướng quân duy nhất trong triều.

Hơn nữa, trước kia ông còn là người của Lục gia.

Đã lâu lắm rồi Định Tuyên Đại Tướng quân không về kinh, ông trấn thủ vùng Đông Nam, quản lý hàng trăm đảo lớn nhỏ, chống hải tặc.

Ban đầu, sau khi Lục gia xảy ra chuyện không may ấy, đã có không ít người cho rằng bộ hạ tín nhiệm Mông Thiên Trạch hơn nên mới giao thủy quân cho Định Tuyên Đại Tướng quân.

Nhưng trong mấy năm nay, vùng Đông Nam đã góp vào quốc khố không ít của cải, từ đó có thể thấy được rằng, binh lực trong tay Định Tuyên Đại Tướng quân cũng chẳng thua kém gì Mông Thiên Trạch.

Chuyện mà Khúc Hoàng hậu muốn “thám thính” đó chính là, Định Tuyên Đại Tướng quân có quan hệ như thế nào với Đông Cung.

Bên ngoài nói là, sau khi Lục gia suy tàn, các thế lực cũ sau lưng họ cũng đã tan rã, không còn liên hệ gì nhiều với nhau.

Ngay cả vị Đại Tướng quân này cũng thế, chưa từng nghe ai nói là ông có tổ chức lễ tưởng niệm cho Lục hay chưa.

Khúc Ngưng Hề nói rằng nàng không biết, Hoàng hậu nghe thế thì cười nói: “Đứa bé ngốc này, con có thể mở miệng ra mà hỏi mà. Nam nhân ấy mà, ai mà chịu đựng được khi thấy một tiểu cô nương như con mềm giọng nũng nịu kia chứ.”

“... Vâng, Văn Du biết rồi ạ.” Khúc Ngưng Hề mím môi đáp, dù sao thì nàng cũng đã quen với việc chỉ đồng ý ngoài mặt như thế

rồi, nàng nhận lời thôi chứ chưa chắc là nàng có làm theo hay không.

Sau khi rời khỏi cung, Khúc Ngưng Hề đi ra xe ngựa đứng hứng chút gió một chút.

Sau khi quay về Hầu phủ, Khúc Viên Thành rất vui vẻ, nói là cô mẫu vẫn luôn nhớ đến nàng, nàng đừng quên công ơn của bà ta.

Hồ lão phu nhân nói kiến thức của ông ta hạn hẹp quá, bảo sao dễ bị người khác mua chuộc.

Bà kéo Khúc Ngưng Hề sang, hỏi Hoàng hậu đã nói gì với nàng, có ai không biết là tính tình bà ta thực dụng ra sao đâu?

Khúc Ngưng Hề thật thà trả lời: “Cô mẫu nói cháu làm nũng với Thái tử để dò hỏi quan hệ giữa Đông Cung và Định Tuyên Đại Tướng quân ạ.”

Lão phu nhân nghe thế thì sa sầm mặt ngay: “Vậy là nó vẫn chưa chịu từ bỏ sao!”

Khúc Ngưng Hề bình thản đáp: “Chúng ta cứ giữ lấy những món đồ này trước đã ạ.”

Thái tử nói là, đến cuối cùng hẳn ta sẽ để lại mạng cho Hoàng hậu. Nhưng nếu như Nhị Hoàng tử cứ nhất quyết phải “lao đầu vào cối chết”, thì với một xe chở đầy những vật phẩm quý giá này, nàng tin là kết cục của cô mẫu nàng cũng sẽ không quá thảm đâu...

Chương 55: Manh Mối (2)

DTV-EBOOK

Lại qua thêm mấy ngày nữa, Thượng Kinh đã bị bao phủ trong những tầng mây dày đặc, sau đó, một trận tuyết lớn đã “đổ bộ”.

Thực sự thì trận tuyết này rất lớn, đã rơi suốt ba ngày ba đêm rồi.

Vài lão nhân gia đứng trước cửa sổ nói là đã mấy chục năm họ không thấy trận tuyết nào lớn như thế này, tuyết rơi dày đặc, như muốn bao phủ hết mọi góc ngách.

Vừa hay bảy giờ Đinh Tuyết Quỳnh cũng đã quay về từ Ngọc Tuyền sơn trang, nàng ấy vừa thấy tiếc nuối, vừa thấy may mắn.

Tiếc nuối là vì không thể vừa ngâm mình trong suối nước nóng, vừa ngắm tuyết rơi; nhưng cũng thấy may mắn vì vừa hay đã tránh được trận tuyết lớn này. Nếu tuyết rơi quá dày, chuyện ngâm mình dưới bể tắm suối nước nóng sẽ trở thành một thảm họa, đến khi đó thì làm gì còn tâm trạng đâu để mà ngâm thơ đối câu, thưởng hoa ngắm trăng nữa?

Tuyết dày đến mức có thể chôn mình dưới tuyết luôn đó!

Đinh Tuyết Quỳnh hồi phủ chưa được bao lâu, mà Khúc Ngưng Hề đã nhận được một bức thư từ nàng ấy rồi.

Nàng ấy nói là mình chỉ mới vắng nhà có mấy ngày thôi, mà Tứ tử tử “thiện lành” của nàng ấy đã thành công “thu phục” cái vị Ngũ công tử nhà Lữ Quốc Công kia rồi.

Nàng ấy còn có thể nói thêm gì nữa đây? Chỉ có thể chúc phúc cho hai người bọn họ, mong sao họ sẽ trăm năm hạnh phúc, vĩnh viễn thuận hoà vui vẻ thôi, nhỉ?

Mong rằng “bí mật” kia đừng bao giờ bị ai “đào” lên, rồi sau đó đôi bên lại cãi vã không ngừng.

Tâm trạng của Đinh Tuyết Quỳnh rất phức tạp, nàng ấy đã nói mãi không ngừng, liên tục kể rất nhiều chuyện cho Khúc Ngưng Hề nghe.

Khúc Ngưng Hề viết thư hồi âm trấn an nàng ấy, nàng nói rằng đó là chuyện nhà Lữ Quốc công, người ngoài khó mà can thiệp vào được.

Nếu chuyện xấu đồn xa quá, có khi sẽ dẫn đến án mạng không chừng.

Tuổi tác hai vợ chồng Lữ Quốc công đều không hề nhỏ, mà vị Ngũ công tử này lại là hài tử “hiếm muộn” của lão Quốc công phu nhân nữa.

Nuôi dưỡng tận mười mấy năm trời, lão phu nhân cũng đã bạc trắng đầu đến nơi rồi, là người già chăm con nhỏ... Nếu bà ta biết đây không phải là con của mình, chắc chắn là bà ta sẽ tức đến chết mất thôi.

Không, vị lão phu nhân này rất “mạnh mẽ”, có khi là trước khi tức chết, bà ta sẽ cầm dao chém Lữ Quốc công không chừng...

Không thân cũng chẳng quen, lại không giao hảo với bọn họ, nên tốt nhất là đừng nhúng tay vào chuyện này làm gì.

Nhưng mà, “giấy không gói được lửa”, chẳng ai biết được là bao giờ chuyện này sẽ bị lộ ra.

Còn về lựa chọn của Đinh Vân Phúc, nàng ta chẳng thể trách ai được.

Trước kìa nàng ta đã làm không ít chuyện sai trái, lần này thì nàng ta còn quá quắt hơn những lần trước nữa!

Đó là đối tượng xem mắt của muội muội mình, ấy thế mà nàng ta cũng rắp tâm chen chân vào, phá cho bằng được mới chịu.

Nếu nàng ta mà còn không phải “gặt bão” sau khi đã “gieo gió”, thì thật sự là ông trời có lỗi với cái tính tình đó của nàng ta quá. Vì mọi sự đều có cái giá của nó kia mà.

Tuyết đã rơi ba ngày ba đêm rồi, cuối cùng thì bấy giờ cũng đã có dấu hiệu giảm bớt. Tuyết dày đặc đến độ, dẫu nhiều người cùng “hợp sức” lại thì cũng vẫn khó lòng mà dọn dẹp sạch sẽ được. Tuyết phủ kín mọi nơi, đâu đâu cũng chìm trong màu trắng, như thể là tuyết đang muốn chôn vùi cả cái thành Thượng Kinh này vậy.

Có không ít người rụt cổ, lo lắng đến phát sầu.

Trời lạnh thế này thì e là những gia đình khó nghèo sẽ khó có thể “cầm cự” nổi.

Tuyết lớn vừa ngừng rơi, Thái Hậu nương nương đã lần chuỗi Phật châu, nói là muốn dẫn đầu đoàn quyên tặng áo ấm và lương thực cho bách tính.

Người người trong triều đều cảm thấy Thái hậu có tấm lòng nhân hậu từ bi như Bồ Tát, thế là đều thi nhau làm theo.

Mọi người chung tay góp sức cứu trợ những hộ nông dân ở vùng quê.

Tất nhiên là bà ta đã nhận được vô vàn lời tán dương từ mọi người khi làm như thế. Đến cả Khúc Hoàng hậu cũng nhân cơ hội này mà quyên góp không ít, nhằm “khôi phục” lại hình tượng từ bi rộng lượng và góp phần “cứu vãn” tư cách của một “mẫu nghi thiên hạ”.

Đúng lúc này, bên phía nước Đông Long truyền đến tin tức quan chủ sử Mộc Thương Hạnh ốm chết. Vì tuyết lớn cản đường nên gần một tháng sau, tin tức này mới truyền đến Thượng Kinh được.

Nhưng mà, sự việc này chẳng gây ra được bao nhiêu sóng gió cả.

Mộc Thương Hạnh đã lớn tuổi rồi, từng tham gia nhiều trận chiến, trên người có không biết bao nhiêu là vết thương cả cũ cả mới, nên việc ông ta chết cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.

Vả lại, lòng dạ người này còn âm hiểm, dối trá, lại có nhiều thủ đoạn. Nếu không phải là vì hai nước đã đàm phán hòa bình, tất nhiên là ai cũng muốn được chặt đầu ông ta xuống để hả giận rồi.

Chết rồi thì cũng tốt thôi chứ sao!

Thượng Kinh chẳng mấy hứng thú với tin tức quan chủ sử của nước Đông Long đã chết.

Chỉ có Khúc Ngưng Hê là lặng lẽ chú ý đến việc này. Sau khi A Thúc báo tin thì nàng đã dám khẳng định rằng, đây là kế hoạch của Bùi Ứng Tiêu, thể thân Mộc Thương Hạnh mà hắn “cài” vào đã rút lui an toàn.

Trong suốt quá trình này, không có bất kỳ ai phát hiện ra điều gì bất thường cả. Trên danh nghĩa là Mộc Thương Hạnh “đã chết”, nhưng thật ra ông ta đã “biến mất”.

Bằng một cách mà “thần không biết, quỷ không hay”, Mộc Thương Hạnh thật sự đang nằm trong tay Thái tử.

Vì sao Bùi Ứng Tiêu lại phải giam giữ Mộc Thương Hạnh?

Vì người này có đại thù với Lục gia, toàn bộ người của Lục gia đều đã mất mạng trong tay ông ta, nhưng cuối cùng ông ta lại không cần phải “đền mạng”, bởi vì hai nước đã ký kết hiệp định gìn giữ hòa bình. Nước Đông Long đã dâng lên rất nhiều cống phẩm hòng bày tỏ thiện chí.

Thế nên Thiên Khánh Đế mới khó lòng từ chối, chẳng thể kiên quyết ép nước Đông Long giao Mộc Thương Hạnh ra.

Liệu rằng Bùi Ứng Tiêu có muốn trả thù không?

Nếu muốn trả thù, có lẽ hẳn chỉ cần tra tấn Mộc Thương Hạnh, phải để cho ông ta “sống không bằng chết”, hoặc là hạ độc rồi lặng lẽ giết chết ông ta là đủ rồi.

Hà tất gì phải mất công “lén bắt người” như thế này?

Khúc Ngưng Hề không hề cho rằng Thái tử là kiểu người làm việc theo cảm tính, nàng tin là hẳn có lý do nên mới làm thế...

Lẽ nào đối với hẳn, Mộc Thương Hạnh còn có “tác dụng” gì khác nữa à?

Nhưng mà Khúc Ngưng Hề vẫn chưa thể biết cái “tác dụng” đó là gì.

Hai ngày sau, một tin tức khác cũng bị tuyết lớn ngăn trở đã đến được Thượng Kinh, và bây giờ nó đang được bẩm báo trước Thiên Khánh Đế.

Trong mấy ngày tuyết rơi dày đặc, Phủ Dương cách đây ngàn dặm đã xảy ra động đất!

Mặt đất chuyển mình, nhiều ngôi nhà cũ kỹ trong thành đã sập xuống, dân chúng hoảng loạn vô cùng. Còn ở ngoại thành Phủ Dương, gần như là mọi làng mạc đã bị “xoá sổ”.

Có lẽ vì không đủ chắc chắn, nên trong trận động đất đó, mấy căn nhà đất đơn sơ và nhà tranh ghép bằng đá và gỗ đều đã sập đổ hết rồi.

Mặt đất rung lắc dữ dội, người dân lại như những con kiến nhỏ bé, họ hoặc là đã bị gạch đá đè chết, hoặc là lạc mất chốn nương thân, hoặc là chết cồng trong làn tuyết trắng giá lạnh.

Trận động đất này xảy ra đúng ngay lúc tuyết rơi nặng hạt, thành Phủ Dương tổn thất nặng nề vô cùng, giờ đây, họ rất rất cần sự cứu trợ từ triều đình.

Tin tức này được báo lên ngay trong buổi tảo triều sớm hôm đó, bá quan văn võ lần lượt dâng sớ, rất nhanh đã thống nhất ý kiến và chọn ra được người phụ trách công tác cứu trợ này.

Thái tử được bá quan tin tưởng giao cho trọng trách này, Hộ bộ chi ra hai mươi vạn lượng bạc trắng để Thái tử mang đến thành Phủ Dương trợ giúp công tác cứu trợ.

Quyết định này đã vấp phải sự phản đối từ một số người. Vì sau mỗi một trận động đất, thường sẽ để lại dư chấn, ai cũng lo ngại rằng, Thái tử với thân phận tôn quý ấy sẽ gặp phải những hiểm nguy khó lường.

Nếu chẳng may gặp phải dư chấn ở đó hay xảy ra sự cố gì đó, thì biết phải làm sao đây?

Nhưng Thái Tử đã đứng ra nói rằng, đích thân hần sẽ đến thành Phủ Dương, hần sẽ luôn sẵn sàng lên đường vì công tác cứu trợ này, vì dân chúng đang chìm trong cảnh “nước sôi lửa bỏng”, hần không thể chậm trễ một khắc nào cả.

Cuối cùng thì Thiên Khánh Đế vẫn gật đầu chấp thuận, Thái tử đại diện cho lòng nhân từ của Hoàng đế bệ hạ, có thể trấn an cho nỗi kinh hoàng của dân chúng.

Là người đứng ở vị trí cao, há có thể sợ hãi?

Thánh chỉ đã ban xuống, cùng ngày hôm đó, mọi công tác cần thiết cho việc cứu trợ thiên tai cũng đã được chuẩn bị xong xuôi hết thảy, Bùi Ứng Tiêu sẽ phải lên đường ngay ngày hôm sau.

...

Trận thiên tai này đột ngột xảy ra như thế kia, mọi người đều không thể dự đoán trước được.

Khúc Ngưng Hề chưa từng trải qua một trận động đất nào lớn đến mức này, nàng cũng không tưởng tượng ra được cảnh “đất rung núi chuyển” sẽ đáng sợ đến nhường nào.

Bùi Ứng Tiêu đã phái người đến báo cho nàng biết rằng, ngày mai hẳn phải rời kinh, thế nên nàng mới biết được chuyện này.

Khúc Ngưng Hề suy nghĩ mãi, cuối cùng, sáng sớm ngày hôm sau, nàng đã dẫn theo Ánh Sở đến tiễn Thái tử.

Mùa đông nên mặt trời “thức dậy” rất trễ, vì sợ mình lỡ giờ xuất phát của họ, nên nàng đã ra cổng thành đợi từ rất sớm.

Sau đó đã thuận lợi đợi được đoàn xe ngựa của Bùi Ứng Tiêu.

Trời đang lạnh như thế này, nếu cưỡi ngựa chạy đi thì sẽ rất vất vả, gió lạnh thổi dễ khiến con người ta trở thành một “trụ băng” lắm.

Khúc Ngưng Hề nhìn sang phía đội ngũ đi cùng hẳn, ai cũng khoác một lớp áo choàng thật là dày, áo choàng thì được chần

thêm vải bông để che gió.

Còn Thái tử điện hạ, tuy hấn vẫn mặc cẩm y, chỉ khoác thêm một lớp áo lông dài thôi, nhang dáng người vẫn cao to nổi bật, trông vừa phong độ vừa nhẹ nhàng.

Hình như là hấn không mặc quá dày, nên trông hấn không nặng nề và “cồng kềnh” chút nào.

Trái lại, Khúc Ngưng Hề dậy từ rất sớm, thật sự là bên ngoài rất lạnh, tuyết còn chưa tan hết, nên nàng mặc dày đến nỗi trông nàng giống hệt như là một quả bóng vậy.

Sau đó, “quả bóng” là nàng đây bị Bùi Ứng Tiêu ôm lấy và nhét vào trong xe ngựa.

Hai người có muốn nói lời tạm biệt với nhau thì cũng không thể đứng ở ngoài nói được, trong đình gió lửa tứ phương.

Tuy là đoàn xe ngựa của Thái tử điện hạ, nhưng hành trang lên đường khá đơn giản. Diện tích xe không quá lớn và vật dụng không quá nhiều, nhưng bên trong có chậu than, ấm trà nóng những vật dụng khác cũng được để hết ở trong này.

Khúc Ngưng Hề buông lò sưởi trong tay xuống, sau đó nàng lấy tấm bùa hộ mệnh mà nàng đã chuẩn bị từ trước ra.

“Mong sao điện hạ lên đường thuận lợi, cũng hy vọng dân chúng Phủ Dương sẽ được bình an.”

“Tiểu Văn Du có lòng quá.”

Hấn đưa tay nhận lấy tấm bùa hộ mệnh ấy, không chỉ có thế, cũng “cầm lấy” cổ tay nàng luôn, sau đó hấn còn kéo nàng đến gần mình và ôm nàng vào lòng.

Khúc Ngưng Hề không giãy giụa, mà nàng chỉ lặng lẽ dựa vào lòng hắn. Lần rời kinh này... nguy hiểm ẩn giấu khôn lường.

“Điện hạ...” Nàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu gặp phải động đất thì ngài cũng đừng “ẩn mình” nữa nhé...”

Sinh mệnh quan trọng hơn.

“Được...” Bùi Ứng Tiêu gạt đầu, rồi hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, chạm đôi môi mỏng ấm áp của mình vào môi nàng.

Hắn chậm rãi mút lấy, mút lấy từng chút, từng chút một, sau đó lại nói: “Mặt của nàng lạnh quá.”

Khúc Ngưng Hề không lạnh, nhưng mà, vì ban nãy đứng trong gió lạnh nên gương mặt nàng mới lạnh như thế.

Rất nhanh sau đó, nàng đã bị hắn hôn đến choáng váng.

Chỉ như thế thôi thì vẫn còn chưa đủ, đầu ngón tay thon dài của Bùi Ứng Tiêu còn chạm vào lớp áo trên người nàng, “ra tay” cởi áo choàng của nàng ra, rồi nắm chặt lấy chiếc eo của nàng, kéo nàng sát lại gần mình và cứ thế hôn liên tục không ngừng.

Khúc Ngưng Hề mơ mơ màng màng, căn bản là nàng không nhận ra là áo choàng của mình đã bị cởi ra rồi, chìm trong lồng ngực ấm nóng của hắn, nàng thấy ghen tỵ vô cùng...

Nhìn người này thì thấy là không mặc quá dày hay nhiều lớp, nhưng chẳng hiểu sao bàn tay lại có thể nóng đến mức độ này nữa.

Còn lồng ngực của hắn thì nóng hôi nóng hổi, cứ như là lò sưởi cầm tay vậy, so với cái lò sưởi nàng hay cầm thì còn nóng hơn nữa...

“Nàng đang suy nghĩ gì thế?”

Bùi Ứng Tiêu cắn nàng một cái, Khúc Ngưng Hề rầm rì không nói thành lời.

Nàng phát hiện ra rằng, hắn rất thích hôn nàng. Mới gặp nhau thôi mà đã ôm nàng vào mà hôn rồi, cũng có thể là vì họ sắp xa nhau một khoảng thời gian, nên bây giờ hắn mới “tận dụng” hết mức như thế này.

Chưa được bao lâu, tiểu cô nương đã tức giận vì không thể thở nổi, hai cánh môi bị “tàn sát” bừa bãi đến mức sưng đỏ cả lên.

Cả người nàng mềm nhũn cả ra, bộ ngực đầy đặn phập phồng lên xuống, hai mắt thì trở nên mơ màng... Bây giờ nàng đang nhìn hắn với dáng vẻ như thế đấy.

Sau đó, khi nàng vô tình cử động, nàng đã cảm nhận được là có một thứ gì đó nóng ran đang được đặt dưới cặp môi tròn trịa của mình, nhận ra được điều này khiến nàng càng hoảng sợ hơn.

“Ngoan ngoãn một chút nào.” Bùi Ứng Tiêu khẽ cảnh cáo.

Hắn vẫn còn đang vùi đầu trước ngực nàng, giọng nói thì nghe như gần như xa, nhưng mãi mà hắn chẳng chịu nhích đầu sang chỗ khác.

Y phục mà Khúc Ngưng Hề mặc rất dày, nhưng, dù có là như thế, nàng vẫn cảm nhận được sự bất thường đến từ một “thứ” gì đó, nó hết sức dồi dào và khỏe khoắn, hình như là nó đang có xu thế muốn “ngẩng đầu” lên nữa...

“Điện hạ, rắn lớn mà ngài nuôi lại đến tìm ta nữa rồi...”

Nàng nói xong thì cũng tự phát giác ra được điều bất thường trong câu nói này... Không đúng, không đúng, hình như không phải là “rắn lớn”...

Đến mùa đông rồi, có con rắn nào không chỉ không ngủ đông mà còn “khoẻ mạnh dồi dào sức sống” như thế này đâu?

Bỗng nhiên nàng nhớ lại quyển sách mà nàng từng có dịp xem qua, mỗi bức họa “tự giác” chạy nhanh qua đầu nàng, rồi nàng liên tưởng đến hình ảnh của hai con người trong tranh, và cuối cùng, đầu óc nàng đã như được “đả thông”...

Đó là thứ gì?

Là “vũ khí” mà Bùi Ứng Tiêu đã “giấu đi” đó!

Mọi ngày chẳng nhìn ra được “dấu hiệu” gì cả, chẳng ai nghĩ gì nhiều hết, nhưng hăn lại nhận lúc người ta lơ là cảnh giác mà lén lút trang bị thứ “vũ khí” này!

Chương 56: Hạ Bộ (1)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề ngăn người ra, “mắt chạm mắt” với Bùi Ứng Tiêu.

Đôi mắt kia hẹp dài u tối, đen thẳm như bầu trời đêm, so với những vì sao thì còn sâu thẳm và có tính mê hoặc lòng người hơn nhiều.

Hắn cười khẽ, một tay xoa nốt ruồi lệ ở khóe mắt mình: “Rắn lớn gì thế?”

Khuôn mặt Khúc Ngưng Hề ửng hồng, nàng có cảm giác như thể là có một ngọn lửa đang thiêu đốt mông của mình, nàng không thể ngồi yên được, nhưng cũng không dám hành động một cách thiếu suy nghĩ.

Nàng dời mắt đi, giờ đây, chỉ nói chuyện thôi mà nàng cũng đã bắt đầu nói lắp: “Điện... điện hạ, ngài nhanh xuất phát đi...”

Trong đầu nàng lúc bấy giờ chỉ toàn là hình ảnh cây gậy đen nổi bật giữa các trang sách.

Tâm trạng Khúc Ngưng Hề vô cùng phức tạp, nàng vừa ngạc nhiên tò mò, rồi lại vừa muốn cảm thán trong âm thầm nữa.

Trông Thái tử điện hạ có vẻ “tiên tư ngọc cốt”, nhưng hoá ra hắn cũng “cất giữ” một cây gậy xấu xí như thế trong người... Từ đó có thể thấy là trời cao rất công bằng, đối xử với vạn vật chúng sinh bình đẳng vô cùng.

Nhưng ít nhiều gì thì nàng cũng có chút băn khoăn. Rốt cuộc là ban đầu hắn đã giấu nó ở đâu thế nhỉ? Và hắn đã lấy nó ra từ bao giờ?

Chắc là cũng giống hệt như thứ đồ kia trong sách... xuất hiện đột ngột, chẳng thém báo trước cho ai hay.

“Suyt...” Bùi Ứng Tiêu nghiêng đầu, hần nhẹ nhàng cọ chóp mũi mình vào cổ nàng và nói: “Nàng yên lặng chờ một lát đi.”

Tuy hần biết rằng nàng đã xem quyển sách kia rồi. Nhưng mà, mấy “thứ đồ” như thế kia ấy mà, dù có được chế tác tinh xảo tới đâu thì cũng vẫn chẳng thể sánh bằng “hàng thật” được, chưa kể là bây giờ nàng còn chưa hiểu rõ hoàn toàn về “nó” nữa.

Nhưng đương nhiên là hiện giờ hần không thể giải thích rõ tường tận điều này cho nàng biết được.

Hai người cứ ôm nhau như thế một lát, Bùi Ứng Tiêu cảm thấy... cảm giác ấy chẳng nguôi ngoai được một chút nào cả...

Hần gơ tay, nhéo nhéo ấn đường và nói: “Thôi, nàng đi về đi.”

“Hả?” Chẳng phải đã bảo nàng yên lặng chờ à?

Bùi Ứng Tiêu bế Khúc Ngưng Hề lên, chuyển nàng từ trên đùi mình sang vị trí bên cạnh, sau đó cẩn thận “bọc” nàng trong áo choàng như lúc ban đầu, rồi sau đó hần từ từ buộc lại dây áo choàng cho nàng.

“Chờ cô quay về.”

“Vâng.” Nàng ngoan ngoãn gật đầu một cái.

“Cô về rồi sẽ đi ngâm suối nước nóng cùng nàng.” Hần cười tủm tỉm bổ sung thêm một câu như thế.

“Sao...” Nhanh thế cơ à? Chẳng phải “lần tới” trong lời hứa ngâm suối nước nóng kia là sang năm à?

“Sao thế...” Nụ cười trên môi Bùi Ứng Tiêu sâu thêm mấy phần: “Lẽ nào lần ấy Tiểu Văn Du đã lừa gạt cô sao?”

Khúc Ngưng Hề khẽ cắn vào đầu lưỡi đang run lên của mình, “ngoan cường” đáp lời: “Không có chuyện đó đâu ạ... Ta sẽ chờ điện hạ quay về...”

Đáng ghét quá, vì sao mọi chuyện lại trở nên như thế này rồi hu hu hu...

“Nhớ kỹ lời nàng đã nói đấy.” Hần cúi đầu, chạm nhẹ vào cánh đỏ thắm mềm mại, sau đó thì để cho nàng xuống xe.

Sau khi Khúc Ngưng Hề bước ra khỏi xe ngựa, dù gió lạnh có thổi thì cũng không sao có thể xua tan hết được hơi nóng hầm hập trên gương mặt nàng.

Vừa nhìn vào miệng của nàng thôi là biết ngay nó vừa bị người ta mút lấy mạnh mẽ, Ánh Sở vờ như không phát hiện ra, nàng ấy chỉ lặng lẽ kéo cao áo choàng của nàng lên, chiếc áo choàng lông xù che khuất cả cằm nàng.

Đoàn cứu trợ của Thái tử đã lên đường rồi.

...

Cả Thượng Kinh đều dồn hết mọi sự chú ý vào tình hình thảm họa ở thành Phủ Dương.

Sau trận tuyết lớn hiếm hoi trong hàng chục năm qua, tuyết phủ kín mọi góc ngách, trời lại lạnh buốt, điều này khiến cho việc dọn dẹp và loại bỏ tuyết trở nên khó khăn hơn rất nhiều.

Trong tình cảnh như thế, thành Phủ Dương lại còn xảy ra động đất, người dân mất hết nhà cửa và chẳng có lương thực đâu để ăn... thế thì sao họ có thể sống sót được đây?

Huyện thái gia thành Phủ Dương đã phái vài người vào kinh truyền tin. Khó khăn lắm tin tức này mới truyền được đến tai bệ hạ, nhưng nếu cứ đợi đoàn cứu trợ đến như thế này mãi, lại còn

tính thêm cả thời gian di chuyển, thì chỉ e là lượng người thương vong chỉ ngày một nhiều lên mà thôi.

Hiện giờ, mọi người đều đang hết sức trông đợi những tin tức xác thực từ phía đó. Vì nhân lực quá thiếu thốn, nên đến cả việc thống kê số người sống sót cũng trở thành một vấn đề nan giải.

Nhưng trước mắt thì không thể đòi hỏi thống kê một cách gấp gáp được, vì khi đối mặt với thiên tai, con người ta cũng chỉ có thể cúi đầu bất lực mà thôi.

Khúc Ngưng Hê không đi đâu cả, nàng chỉ ở trong phủ mà chờ đợi. Nhưng nàng cũng đã quyên góp tiền bạc, y phục cũ và một vài vật dụng khác, Thái hậu nương nương sẽ phái người chuyển chúng đến nơi tập kết.

Tận mấy ngày sau Thượng Kinh vẫn chưa nhận được phản hồi gì từ phía Phủ Dương, nhưng phủ An Vĩnh Hầu lại nhận được thư từ Vụ Cương, tức là nhà mẹ đẻ của Chu thị.

Vụ Cương cách thành Phủ Dương không xa lắm, ngày động đất xảy ra, nơi đây cũng bị ảnh hưởng ít nhiều.

Tuy nói chỉ là bị ảnh hưởng thôi, nhưng Chu lão phu nhân vẫn vô cùng kinh sợ và ngã khỏi giường.

Người già nào có thể chịu nổi sau cú ngã đó? Bà ấy đã nằm liệt giường suốt mấy ngày, mấy vị đại phu đều đã “bó tay” rồi, nhưng vẫn chẳng thể nào có thể “xoay chuyển tình thế”, rất nhanh thôi, bà ấy sẽ chính thức không thể qua khỏi.

Người Chu gia trình bày rõ mọi chuyện trong thư, thúc giục nữ nhi đã được gả đi mau về nhà mẹ đẻ. Thế nên Chu thị và Khúc Viên Thành phải lên đường trở về ngay.

Lâu lắm rồi Hồ lão phu nhân chưa gặp lại bà thông gia, nên bà cũng muốn đi theo, nhưng rồi, bà đã bị mọi người cản lại.

Trong điều kiện thời tiết như thế này, mặt đường lại còn trên trường nữa, vị để chờ một người lớn tuổi như bà ra ngoài quả chẳng phải là một chuyện chẳng dễ dàng gì.

Hơn nữa, di chuyển bằng xe ngựa rất xóc nảy, nếu chẳng may trời mưa hay có tuyết rơi, thì e là chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Cuối cùng, mọi người thống nhất để Hồ lão phu nhân ở lại phủ Hầu, còn Khúc Viên Thành thì đưa thê nhi lên đường đến Vụ Cương.

Tổ trạch Khúc gia cũng ở Vụ Cương, hôn sự với nhà họ Chu đã được quyết định từ nhiều năm.

Sau đó, khuê nữ Khúc gia tiến cung làm phi tử, sinh được một đôi con, địa vị được củng cố, nên sau đó Khúc gia mới chuyển lên kinh thành.

Từ đó về sau, Chu thị chỉ liên lạc với người nhà qua thư từ, rất hiếm có khi nào bà ta có cơ hội về thăm nhà.

Nhi nữ trưởng thành rồi thì đều phải kết hôn, có gia đình riêng, sau đó lại bận rộn chuyện nhà, nên nếu ở xa quá thì khó mà qua lại thường xuyên được.

Nhưng mà, Chu gia và Khúc gia cũng khá thân thiết, lại nhờ vào việc có quen biết người ở kinh thành, nên chuyện làm ăn của họ ở Vụ Cương rất khấm khá. Vốn dĩ đã là một dòng họ danh giá ở địa phương, nay họ lại càng có nhiều cơ hội phát triển phát đạt hơn.

Có ai không biết là Chu gia và Khúc Hoàng hậu có quan hệ thông gia đâu?

Cả nhà Khúc Viên Thành chia ra ngồi ở ba chiếc xe ngựa, rồi lại thêm vài xe cho người hầu và đồ đạc... Họ đã xuất phát với một đoàn người đông đảo như thế đấy.

Khúc Thiên cũng đi theo, nàng ấy không phải là con vợ cả, nhưng nàng ấy lại gọi Chu thị là “mẫu thân”, nên nàng ấy phải xem Chu gia là nhà ngoại tổ và lên đường theo đội ngũ này.

Còn Diệp di nương, bà ấy là thiếp thất, Chu gia không được tính là nhà ngoại chính thức của bà ấy nên bà ấy không thể đi cùng.

Khúc Thiên Nhân cũng đã quen với những quy củ như thế này rồi. Không những không cảm thấy bất mãn, mà nàng ấy còn biết ơn mẹ cả vì đã không bỏ rơi mình.

Những thứ nữ đối nghịch với mẹ cả thường sẽ không được người nhà chào đón, mỗi lần có chuyện xuất phủ cũng sẽ không được đi theo.

Từ hỷ sự cho đến tang sự, nếu lặp đi lặp lại quá nhiều lần như thế, người ngoài sẽ nhìn ra được sự khác biệt... điều này cũng ảnh hưởng ít nhiều đến hôn sự của các thứ nữ.

Khúc Thiên Nhân sắp mười bốn tuổi rồi, nàng ấy sợ mình sẽ phải làm thiếp thất cho nhà nào đó.

Dù sao thì, Đại tỷ tỷ thân là con của phu nhân mà cũng đã từng phải đi xem mắt với người góa vợ kia mà... Nên với thân phận thứ nữ này, nàng ấy rất sợ mình sẽ bị họ thẳng tay gả cho một lão già nào đó.

Còn chưa chọn được phu tử dạy cho Tam lang đâu, mà trong mấy vị lão học giả đó, có vị nào trẻ tuổi được như Ngạn Đàn tiên sinh đâu?

Khúc Thiên Nhân tự biết rằng mình khó mà trốn thoát khỏi số phận phải gả cho một lão già.

Thế nên, nàng ấy ngày một cẩn trọng hơn, cố gắng kiềm chế mọi lời ăn tiếng nói của mình, thậm chí là số lần “đấu võ mồm”

với Tam lang cũng giảm đi rất nhiều.

Xe ngựa rời khỏi thượng Kinh, tuyết trên quan đạo đã được dọn dẹp sạch sẽ, con đường lớn trở nên thoáng đãng hơn hẳn.

Từ cửa sổ xe nhìn ra ngoài, cả hai bên đường tuyết chất thành từng đống, nhìn ra xa hơn một chút thì sẽ thấy rừng cây tuyết trắng phủ đầy, bạt ngàn mênh mông, trông vô cùng hùng vĩ.

Lá cây đã rụng hết từ mùa thu, trên những cành cây trơ trọi giờ đây chất đầy tuyết trắng, trông như những tầng lá mới vậy, chúng chồng chất lên nhau như chỉ đang chờ đợi được rơi xuống.

Nếu như trời không quá lạnh lẽo, nếu bách tính không chìm trong cảnh đói rét cơ cực, thì có lẽ là bất cứ ai cũng muốn thưởng thức vẻ đẹp này cả.

Trên đường có không ít vụn băng, vì sợ bánh xe trượt nên đoàn xe không dám di chuyển quá nhanh. Bởi vậy nên phải mất đến ba, bốn ngày sau, họ mới đến được Vụ Cương.

Chu gia đã tính toán thời gian từ trước và phái gã sai vặt ra cổng thành chờ.

Đoàn xe Khúc gia vừa xuất hiện là được đón vào ngay.

Mọi người ở Chu gia đều ra ngoài cổng phủ tiếp đón, xếp một hàng rất dài theo thứ bậc trong gia đình, họ rất nhiệt tình, nhưng đâu đó vẫn có chút “khách sáo”...

Đặc biệt là đối với Khúc Ngưng Hề, cũng là Thái tử phi tương lai nàng đây, như thể là họ chỉ hận sai không thể xem nàng như báu vật mà nâng niu.

Ai cũng nói là, khả năng cao Khúc gia sẽ có hai vị Hoàng hậu!

Sở dĩ nói “khả năng cao” là vì họ lo sợ Thái tử sẽ có tư tình, sợ rằng sẽ có biến số gì đó xảy ra sau khi hắn lên ngôi.

Bây giờ vẫn là quá sớm để nói đến những chuyện này.

Chu thị chẳng kịp hàn huyên gì, chỉ kịp uống một chén trà để làm ấm người, rồi đi vào thăm lão phu nhân ngay.

Mọi người không thể đi hết vào trong phòng được, Chu đại ca hiện là gia chủ là người tiếp chuyện với Khúc Viên Thành.

Ông ấy nói, hôm trước dư chấn của động đất vẫn còn sót lại, cả Vụ Cương này đều cảm nhận được, nhưng may sao mặt đất cũng chỉ “chuyển động nhẹ” vài lần thôi.

“Chắc là bên Phủ Dương còn nghiêm trọng hơn thế này.”

Khúc Viên Thành nhân cơ hội này mà hỏi: “Tình hình ở Phủ Dương thế nào rồi?”

Chu Chí Bác lắc đầu đáp: “Lúc đầu tuyết rơi phủ kín mọi cung đường, nhưng vẫn có rất nhiều lưu dân lặn lội đường xa đến cầu cứu, chưa kể Huyện thái gia của Phủ Dương đã gửi không ít tin tức đi...”

Rõ ràng là tình hình rất nghiêm trọng.

Các thành trấn xung quanh giúp được đến đâu thì đều đã giúp hết sức rồi, còn mượn ít thủ vệ binh trong thành nữa, nhưng vì tuyết rơi quá lớn, trở ngại chồng chất trở ngại, nên đã có rất nhiều người qua đời vì rét.

Vả lại, trong tiết trời lạnh giá như thế này, dầu có gửi bao nhiêu y phục và chăn màn đến, thì đều chẳng thể sánh bằng một mái nhà che mưa chắn gió.

Vấn đề nghiêm trọng nhất ở Phủ Dương hiện giờ bắt nguồn từ việc lượng nhà cửa bị sập không hề ít, đã đè chết và làm nhiều người bị thương, những người còn sống sót thì lại không có nơi để trú ẩn.

Những gì có thể nhận thì họ đều sẽ nhận bên cạnh đó họ còn nghe nói đích thân Thái tử sẽ dẫn đoàn đến cứu trợ, thật sự thì việc này đã khích lệ được rất nhiều người.

Chu Chí Bác nói: “May mà Vụ Cương không xảy ra động đất, nếu không thì chúng ta cũng sẽ khốn đốn như thế rồi.”

“Ai mà chẳng nghĩ như thế, là số mệnh cả rồi!” Khúc Viên Thành cũng thở ngắn thở dài theo.

Hai người nói thêm vài câu rồi sau đó không nhắc đến chuyện này nữa. Chu Chí Bác gọi đám con cháu Chu gia vào để hai bên làm quen với nhau.

Họ hàng lâu ngày không qua lại, đám con cháu đều đã lạ mặt nhau.

Chu Chí Bác là trưởng tử, hài tử của ông ấy đều đã thành gia, chỉ có mỗi một nhi tử út là còn nhỏ, tầm tuổi Khúc Ngưng Hề, người này là tứ biểu

Lúc hai bên làm quen với nhau, có vài đứa bé được bế lên “làm quen” cùng luôn. Đại nhi tử, nhị nhi tử và đại nữ nhi của Chu Chí Bác đều đã có con, nên không khí hiện giờ náo nhiệt vô cùng.

Đó là còn chưa nói đến gia đình Nhị lão, nhà họ cũng “con đàn cháu đống”.

Khúc Viên Thành nhìn mà phát thèm, Đại cữu ca đã được làm ông nội từ lâu, con cái trong nhà cũng đông đúc nữa chứ!

Con cháu Chu gia quả là đông đúc như “cành lá sum suê” vậy. Còn ông ta, không huynh không đệ, dưới gối chỉ có một nhi tử, sang năm nó chỉ mới mười hai tuổi thôi, vẫn còn đang trong cái tuổi thích nghịch ngợm, mãi chơi đùa.

Nếu Khúc Ngưng Hề là nhi tử, ông ta nghĩ mình sẽ không cần phải hâm mộ người khác như thế này.

Khúc Viên Thành ôm tiểu tôn tử của Chu gia, lòng như ấm áp lên theo. Đại phu nhân Chu gia lôi kéo tay Khúc Ngưng Hề khen không ngớt lời.

Đại mỹ nhân ngoan ngoãn, mắt ngọc mây ngày, còn đẹp rực rỡ hơn cả hàn mai, khó trách tại sao nàng lại trở thành Thái tử phi!

Bà ấy hâm mộ vô cùng.

Con người đó mà, thường chỉ để ý đến những thứ mà mình không có.

Đến bữa cơm chiều, người của hai gia đình vui vẻ quây quần bên nhau mà thưởng thức một bữa gia yến.

Phòng cho khách đều đã được chuẩn bị xong xuôi, sau khi mọi người ăn uống thì đi nghỉ ngơi, ngày mai mới đi thỉnh an lão phu nhân Chu gia.

Không ngờ là đến đêm khuya, những bông tuyết li ti lại bắt đầu rơi từ màn đêm đen kịt xuống.

Chu thị chỉ vừa mới đặt lưng xuống giường thôi mà người bên phía lão phu nhân đã chạy đến thông báo rằng, lão nhân vừa mới mất!

Tin tức này vừa đột ngột, mà cũng vừa không mấy đột ngột.

Đến chiều cả nhà họ mới đến, bà ấy đã gặp lại nữ nhi, cũng đã trò chuyện rồi, chỉ là, còn chưa kịp gặp các cháu ngoại thì đã nhắm mắt ra đi.

Chu gia treo đèn lồng trắng suốt đêm, vì đã quá khuya rồi nên mọi người được thông báo là hãy đi nghỉ đi.

Khúc Ngưng Hề cảm thấy lòng mình trĩu nặng, nàng không biết nên diễn tả tâm tình của mình như thế nào cả. Dù rằng đó là người thân của nàng, nhưng thời gian mà họ ở bên nhau quá sức ngắn ngủi.

Nàng chưa đến Vụ Cương được mấy lần, tuy rằng lần nào cũng đều cảm thấy rất vui vẻ, nhưng vẫn chưa kịp thân thiết với ai cả.

Ánh Sở khuyên nhủ nàng rằng: “Sinh lão bệnh tử, nhân chi thường tình, tiểu thư hãy đi ngủ sớm đi ạ, ngày mai người sẽ bận lắm đấy.”

“Ta biết rồi.” Mùa đông này, chỉ e là sẽ có không ít lão nhân rời khỏi nhân thế.

Sáng sớm hôm sau, Khúc Ngưng Hề thức dậy từ rất sớm, Ánh Sở giúp nàng thay y phục trắng, sau đó cài một bông hoa nhỏ màu trắng bên tóc mai.

Trong sáng và thanh khiết, dường như còn hơn cả tuyết rơi bên hồ.

Sau khi mọi người dùng bữa sáng, Chu thị dẫn các con của mình đến dập đầu tiễn biệt lão phu nhân.

Hai mắt của bà tử hầu hạ bên cạnh lão phu nhân đã đỏ hoe, bà ấy đưa một chiếc hộp nhỏ cho Chu thị.

Giọng bà ấy khàn khàn: “Hầu phu nhân, đây là thứ mà lão phu nhân để lại cho Đại cô nương.”

Chu thị bảo Khúc Ngưng Hê tiến lên, sau đó bà ra mở chiếc hộp đó ra, bên trong là một khóa trường mệnh làm bằng bạc, trông có phần cũ kỹ.

Chu thị bật khóc, bà tử nói: “Sau khi Đại cô nương vào cung, mong người không tai ương, không bệnh tật.”

Khúc Ngưng Hê cũng khóc theo, nàng sợ hãi trước cuộc sống trong chốn thâm cung, nhưng cha mẹ nàng lại chưa từng lo lắng thay cho nàng... Ai cũng chỉ nhìn thấy vinh quang của ba chữ “Thái tử phi”, duy chỉ có ngoại tổ mẫu của nàng, trong những thời khắc cuối cùng của cuộc đời mình, là hết lòng mong cầu nàng sẽ bình an vô sự.

Nếu Thái tử không phải là Bùi Ứng Tiêu, nếu hần không muốn che chở cho nàng nữa, thì nàng cảm thấy, nàng khó lòng mà bình an vô sự được.

Khúc Ngưng Hê khóc một hồi, sau đó nàng ôm cái hộp nhỏ trong lòng mà ngẩn ngơ, chớp mũi thì đỏ rực.

Nàng có phần tiếc nuối, tiếc nuối vì trong suốt thời gian qua, nàng cứ luôn bị “chôn chân” tại Thượng Kinh, chưa từng đến thăm ngoại tổ mẫu.

Từ trên xuống dưới Chu gia đã chuẩn bị xong tang sự cho lão phu nhân, mọi thứ đều đã đâu vào đấy.

Tang sự cũng đã thông báo ra ngoài, rất nhiều người đến phúng viếng, có lẽ toàn bộ các gia tộc nổi danh ở Vụ Cương đều sẽ đến.

Lão phu nhân Chu gia đông con cháu chắt, tuổi cũng đã cao, hơn nữa, trước khi chết lại không ngã bệnh hay mắc bệnh tật gì,

đây là một cái chết tự nhiên.

Ai cũng nói bà ấy là người có phúc nên mới được ra đi trong bình yên và hạnh phúc.

Chương 57: Hạ Bộ (2)

DTV-EBOOK

Đám tang được lo liệu xong xuôi, ai nấy đều có phần mệt mỏi.

Mọi công việc của Chu gia, từ nhỏ đến lớn, đều do Đại phu nhân lo liệu. Gia đình họ vừa đi từ Thượng Kinh đến, ngựa không dừng vó, ít nhiều gì thì cũng cần phải được nghỉ ngơi.

Khúc Ngưng Hề thăm tính toán ngày tháng, từ ngày nàng tiễn Thái tử rời kinh cho đến nay thì đã qua gần mười ngày rồi.

Mười ngày này dài đằng đẳng, sau khi tiễn hân xong, gia đình nàng nhận được tin tức từ nhà ngoại, qua thêm mấy ngày đi đường rồi lại đến chuyện lo liệu cho tang lễ... ngày nào cũng đều bận rộn cả.

Đến khi nàng lấy lại tinh thần để hỏi thăm về tin tức của Bùi Ứng Tiêu, thì đúng là đã có tin tức mới truyền đến.

Nghe nói, tình hình bên phía đội ngũ cứu trợ thành Phủ Dương do Thái tử điện hạ dẫn đầu đang rất thuận lợi, chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi thôi mà đã tập trung những người còn sống sót lại, hiện vẫn đang cung cấp thức ăn, vật phẩm hỗ trợ sưởi ấm, còn dựng tạm một “nhà thuốc” bằng lá để chẩn bệnh và chữa trị miễn phí cho dân chúng.

Nhưng mà, lượng thuốc mỡ trị tê cóng đã không còn đủ để đáp ứng nhu cầu nữa rồi!

Nhưng, chính vào lúc này, có một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Cả ngôi làng của dân chúng ở núi Xuân Nha đã sụp đổ hoàn toàn, không còn lại gì cả, giờ đây rất cần tìm nơi để dựng lại nhà

cửa. Dích thân Thái đã lên núi để chọn địa điểm, nhưng... không may hắn đã gặp nạn.

Dân làng khóc lóc đến báo với Huyện thái gia thành Phủ Dương rằng, Thái tử không may gặp phải một trận lở đất, hiện giờ hắn đã rơi xuống vực rồi!

Sau động đất, dốc núi không còn vững chắc nữa, một nhóm người đã đi mà không thể trở về. Ở đỉnh của đồng hoang tàn nơi đã từng là một con đường nhỏ mới được đắp lên, người ta tìm ra được chiếc giày của Minh Ân, tùy tùng của Thái tử.

Huyện thái gia Phủ Dương sợ tới mức quỳ sụp xuống ngay tại chỗ, ông ấy run run nói không nên lời, may đã có chủ bộ ở bên cạnh thay ông ấy lên tiếng hỏi han tình hình.

Tuy dân làng không tận mắt chứng kiến cái cảnh Thái tử rơi xuống vực, nhưng những vết dấu chân ở đó rất lộn xộn, hơn nữa, cả một khu vực lớn đã sụp đổ, khu đất mới ấy sao có thể “cầm cự” nổi? Chắc chắn Thái tử và đoàn tùy tùng biến mất là vì họ đã bị rơi xuống vực!

Bá tánh ở núi Xuân Nha đã phái người đi tìm kiếm rồi, còn đến báo cáo với Huyện thái gia để dẫn thêm người đi “lùng sục” khắp ngọn núi nữa.

Phủ Dương ra sức điều động nhân lực ra ngoài tìm kiếm. Kết quả là, sau khi mọi người đi vòng qua bụi gai rậm rạp, đi xuống đáy vực, thì họ đã phát hiện ra một lượng lớn máu.

Huyện thái gia sợ đến tái xanh mặt mày, dưới vực loang lổ màu máu... Nếu không gặp phải một đàn sói lớn, thì cũng là gặp phải một nhóm sát thủ phục kích!

Nhưng, dù là trường hợp nào đi chăng nữa, thì chỉ e là Thái tử cũng đã “lành ít dữ nhiều” rồi...

Phủ Dương vừa trải qua thảm họa, chỉ riêng việc đối phó với hậu quả mà thiên tai để lại thôi cũng đã đủ để khiến Huyện thái gia hao tổn không ít tâm sức, đêm xuống cũng không dám nhắm mắt mà ngủ.

Mà bây giờ, khó khăn lắm mới xin được đoàn cứu trợ từ triều đình, thế mà cuối cùng Thái tử điện hạ đã gặp nạn ngay trong địa phận quản lý của ông ấy!

Chỉ sau một đêm thôi mà Huyện thái gia như già đi mười tuổi, ông ấy vừa phải sai người điều tra và tìm kiếm, vừa phải cử người lên đường bẩm báo bệ hạ.

Những người có thể gia nhập vào hàng ngũ tìm kiếm đều đã gia nhập vào rồi. Họ ra sức tìm kiếm dấu vết của Thái tử ở khắp núi rừng, sông phải thấy người, chết phải thấy xác.

Nhưng thành Phủ Dương đang rối ren, vẫn còn một đám dân tị nạn cần được sắp xếp ổn thoả, thực sự thì số người có thể dốc sức vì công cuộc tìm kiếm Thái tử cũng chẳng còn lại bao nhiêu cả.

Lại một lần nữa, Huyện thái gia đã phát ra tín hiệu cầu cứu và gửi đến các thành trấn xung quanh. Bao nhiêu người cũng được, mượn được ai thì mượn, ai tìm ra được Thái tử thì sẽ được ghi công thưởng lớn!

Động tĩnh lớn như thế, Vụ Cương có muốn không biết cũng khó.

Bá tánh bàn bạc sôi nổi, chửi rủa trời đất không ngừng. Một vị Thái tử điện hạ tốt đến nhường ấy mà tại sao lại mắc phải cái thứ tai ương này! Xem ra là trời cao không có mắt thật!

Những nạn dân đã được cứu trợ, những người khoẻ mạnh đều tự nguyện vào núi hỗ trợ tìm kiếm.

Mọi người không dám suy đoán xem rốt cuộc là đoàn của Thái tử đã gặp phải bầy sói, hay là rơi xuống vực, mất hết sức chống cự rồi mới gặp phải chúng...

Sâu bên trong núi Xuân Nha có một bầy sói hoang đang ẩn nấp, tiếng tru của chúng rất hay vang lên vào ban đêm... cũng không phải là không có cơ sở khi đưa ra giả định này.

Nhưng Khúc Ngưng Hề lại dám khẳng định rằng, chắc chắn là họ đã gặp phải tử sĩ.

Chắc chắn là do Nhị Hoàng tử. Vì trong lúc bị phạt trấn giữ Hoàng lăng, hắn ta còn dám cài người vào bãi săn bắn để hại người khác kia mà.

Bây giờ Thái tử đã rời kinh rồi mà vẫn còn chưa ra tay, quả đúng là bất thường vô cùng.

Khúc Ngưng Hề nhíu chặt hai hàng mày, hỏi Ánh Sở: “Điện hạ có bình yên vô sự không?”

Ánh Sở lắc đầu và đáp: “Tiểu thư, em không biết.”

Ánh Sở sẽ không thể biết được tung tích của chủ tử, trừ khi bên đó chủ động liên lạc với nàng ấy.

Khúc Ngưng Hề đỡ trán, nói: “Ngài ấy luôn nắm chắc mọi thứ trong tay, chắc chắn là ngài ấy sẽ không đặt mình vào tình cảnh hiểm nguy...”

Nhưng mà, nếu hắn rơi xuống vực thật thì sao? Đây là rủi ro mà con người khó có thể kiểm soát được, rất dễ bị thương.

Nếu ngã xuống gãy chân, há chẳng phải là sẽ biến mình thành “miếng mồi ngon” cho “kẻ săn” sao?

Nàng càng nghĩ thì lại càng không thể yên lòng được, bởi vì lần này Bùi Tĩnh Lễ đã có “trợ thủ” rồi.

Mông gia mà cũng có gan ra tay với Thái tử ư? Khúc Ngưng Hề không dám khẳng định, vì nàng không biết gì về Mông gia cả.

Nhưng mà, trong cuộc chiến tranh giành ngay vị này, có kẻ chiến thắng nào mà không tàn nhẫn đâu? Chẳng có gì mà họ không dám làm cả, chỉ cần có cơ hội thì họ sẽ ra tay mà không khoan nhượng gì.

Cả Chu gia đều vô cùng quan tâm đến chuyện này, ngày nào cũng phái rất nhiều người ra ngoài tìm kiếm và thu thập những tin tức mới nhất cả.

Bởi vì, nếu Thái tử không còn thì tất nhiên là nhà họ cũng không còn “Thái tử phi” nữa!

Người Chu gia lo lắng không thôi... Nỗi mất mát này là quá to lớn!

Mà, phu thê Khúc Viên Thành cũng đang âm thầm tính toán lợi hại thiệt hơn, liệu rằng mất mát sẽ lớn hơn, hay là lợi ích mới lớn hơn đây?

Nếu Đại Hoàn không còn Bùi Ứng Tiêu, thì thuận theo tự nhiên, sẽ đến lượt Bùi Tĩnh Lễ, tức là Nhị Hoàng tử và cũng chính là con chính thất, xếp đầu trong danh sách kế vị “danh chính ngôn thuận”.

Bây giờ Khúc Hoàng hậu vẫn còn sống, có bà ta ở trên “trấn áp” rồi, thì mấy vị tiểu Hoàng tử không có “chống lưng” ở phía dưới đừng hòng “ngóc đầu” lên được.

Trước mắt thì bọn họ chưa vội về kinh, Thượng Kinh xa xôi, nếu muốn thăm dò tin tức gì thì cũng sẽ phải mất thêm nhiều

thời gian di chuyển.

Bây giờ vẫn chưa rõ phản ứng của bộ hạ thế nào, vì có lẽ, phải qua thêm khoảng một hay hai ngày nữa thì người do triều đình cử đi mới tới đây được.

...

Ban đêm, tại tiểu viện nơi mà Khúc Ngưng Hề đang ở tạm, có một đám hắc y nhân đến “viếng thăm”.

Bọn họ đến “công khai”, không che giấu hơi thở hay thân ảnh, nên khi vừa xuất hiện, Ánh Sở đã sợ đến nỗi suýt hét toáng lên.

May mắn thay, sau khi bình tĩnh lại, nàng ấy đã nhận ra họ không phải là người xấu, vì họ là người của Thái tử.

Ánh Sở chuyển từ hoảng sợ sang vui mừng, quả nhiên là chủ tử không sao cả! Vì chẳng phải là ngài ấy đã phái người đến đây rồi sao!

Nàng ấy mời họ vào trong phòng và đóng kín cửa lại.

Tôn ma ma và Ngân Hạnh đều đã ngủi trúng hương gây mê, về phần Chu gia và những người khác, họ hoàn toàn không thể ngăn cản được nhóm ám vệ thân thủ cao cường này.

Ám vệ không bao giờ lộ mặt trước người khác, dù rằng bây giờ có đối mặt với Khúc Ngưng Hề thì cũng là như thế... Họ sẽ không để lộ dung mạo thật sự của mình.

Lần này họ nghe lệnh mà đến đây đưa các nàng đi.

Ám vệ mang đến một phong thư, sau khi Khúc Ngưng Hề đọc lướt qua thư thì nàng hiểu rõ.

Thì ra Bùi Tĩnh Lễ đã ở thành Phủ Dương rồi. Chẳng bao lâu sau khi Thái tử rời kinh thành, hắn ta đã lên rời kinh theo, sau

đó chuẩn bị cho lần ám sát khiến người khác ngỡ như là “sự cố hy hữu ngoài ý muốn”.

Nhưng hẳn ta lại không thành công, đoàn người của Thái tử đã thoát khỏi tay hẳn ta, đồng thời, họ còn ngụy tạo dấu vết, khiến người ta nghĩ rằng họ đã thương vong nặng và đang tháo chạy trong hoảng loạn.

Bây giờ Bùi Tĩnh Lễ đang ở Phủ Dương, vội vàng tìm kiếm tung tích của Thái tử, muốn chờ cơ hội ra tay lần nữa để nhổ cỏ tận gốc.

Hẳn ta biết rõ thời gian của mình có hạn, trước khi Thiên Khánh Đế phái người điều tra, hẳn ta phải biến chuyện “Thái tử đã chết” thành sự thật.

Bùi Tĩnh Lễ không biết Thái tử bị thương nặng đến mức nào, để kích động hoặc “nhử” hẳn ra, có thể hẳn ta sẽ bắt Khúc Ngưng Hề đi. Vì nơi mà nàng ở quá gần hẳn ta.

Dù không thể lợi dụng được Khúc Ngưng Hề, thì hẳn ta cũng có thể giả vờ làm thổ phỉ, sau đó đột nhập vào Chu gia bắt cóc nàng.

Đến lúc đó, sẽ không có ai biết Khúc Ngưng Hề đang nằm trong tay Nhị hoàng tử, người ngoài chỉ biết xót xa cho số phận bất hạnh của Thái tử phi tương lai là nàng mà thôi.

Nhưng bây giờ Bùi Ứng Tiêu lại tìm đến Khúc Ngưng Hề trước hẳn ta một bước.

Hẳn đã đoán trước được hành động của đối phương.

Khúc Ngưng Hề nhìn chăm chăm vào bức thư, hai mắt nàng mở ra thật to... Đúng vậy, nàng không nghĩ ngờ dự đoán này của điện hạ, chắc chắn là nó sẽ trở thành hiện thực.

Bùi Tĩnh Lễ là kẻ điên như thế đấy, hẳn ta không phải là một người bình thường!

Dù không có thêm “nhân tố” Thái tử này đi chăng nữa, thì hẳn ta cũng vẫn sẽ huỷ hoại nàng bằng một cách thức tương tự như thế!

Hẳn ta muốn thứ gì, thì hẳn ta phải có được bằng mọi giá, không từ bất kỳ một loại thủ đoạn nào chỉ để đạt được nó. Và hẳn ta hoàn toàn không quan tâm đến cảm xúc của đối phương.

... Nàng sẽ “thân bại danh liệt”.

Đầu ngón tay Khúc Ngưng Hề run lên, còn chưa xảy ra chuyện gì nữa mà nàng đã cảm thấy sợ hãi rồi.

Bùi Ứng Tiêu gửi cho nàng một bức thư, bảo nàng vờ như đã bỏ đi rồi sau đó rời khỏi Chu gia cùng với Ánh Sở.

Lấy lý do là nàng lo cho an nguy của Thái tử, không thể yên lòng ngồi chờ tin tức.

Như thế thì nàng sẽ không phải rơi vào thế phòng thủ một cách bị động.

Nếu Bùi Tĩnh Lễ cử người đến mà bên cạnh nàng đột ngột “nhảy ra” một nhóm người bảo vệ nàng, rồi hai bên lao vào giao tranh, thì sẽ càng khó mà giải thích được.

Thấy Thái tử chu đáo và quan tâm mình như thế, sao Khúc Ngưng Hề có thể không cảm động cho được? Nhưng rồi, ánh mắt nàng lại bất giác dừng ở câu cuối cùng trong thư: *“Kể từ đó, thế nhân đều biết rằng Thái tử phi ái mộ cô.”*

Nàng đã tưởng tượng ra được dáng vẻ cười tủm tỉm của hắn.

Rồi lại liên tưởng đến tình cảnh hiện giờ của mình, Khúc Ngưng Hề quyết định nghe theo cách của Bùi Ứng Tiêu.

Đối phương đã bình yên vô sự nhưng vẫn chọn ẩn mình như thế, rõ ràng là đang muốn “giăng bẫy” để “bắt” Nhị Hoàng tử đây mà.

Có lẽ nếu vượt qua được lần này, sau này nàng sẽ không phải trốn tránh gì nữa.

Sau này, Đại Hoàn sẽ không còn Nhị Hoàng tử.

Khúc Ngưng Hề không biết Bùi Ứng Tiêu đang bày ra kế hoạch gì, nhưng nàng thật lòng muốn tận mắt nhìn thấy “thành quả” sau cùng mà hắn đạt được.

Nàng tuyệt đối sẽ không vì quan hệ huyết thống của mình mà lên tiếng cầu xin thay cho Bùi Tĩnh Lễ, mà trái lại, nàng muốn chứng kiến kết cục bi thảm của hắn ta.

Tiểu cô nương có khuôn mặt dịu dàng mềm mại, mà ngay trong thời khắc này, ánh mắt nàng lại kiên định đến lạ.

Nàng bảo Ánh Sở mài mực, đề bút viết thư, nói người nhà của mình hãy yên tâm, mong họ đừng lo lắng cho nàng.

Có lẽ đây chính là việc tùy hứng nhất mà Đại tiểu thư Khúc gia từng làm trong cuộc đời mình, là lần đầu tiên nàng nói rằng nàng muốn đi tìm Thái tử, là lần đầu tiên nàng lạng lẽ rời đi...

Khúc Ngưng Hề vốn đã quen với việc sống theo khuôn phép, nên thực sự là lần này nàng đã rất liều lĩnh khi dám viết ra một bức thư như thế này.

Trong phòng, Ánh Sở đã thu dọn xong hành lý, chỉ mang theo những món đồ gọn nhẹ, đã chuẩn bị sẵn sàng để lên đường ngay trong đêm.

Có ám vệ tiếp ứng nên việc rời khỏi Chu gia diễn ra rất dễ dàng, bên ngoài đã có một chiếc xe ngựa nhỏ chờ sẵn, trong xe thì đã có than hồng và trà nóng được chuẩn bị sẵn từ trước.

Không gian có vẻ nhỏ hẹp, nhưng tuyệt đối là sẽ không khiến nàng cảm thấy thiếu thốn.

Hành trình trên xe ngựa không kéo dài quá lâu, rất nhanh sau đó, họ đã chuyển sang di chuyển bằng đường thủy. Tại một bến thuyền nhỏ, nàng lên thuyền, chiếc thuyền nhỏ lắc lư mà ngày càng tiến đến gần một con thuyền hoa.

Trên mặt sông đen kịt, hơi ẩm bốc lên lạnh buốt, Khúc Ngưng Hề vừa xoay đầu lại là đã nhìn thấy con thuyền hoa rực rỡ ánh đèn kia, trong ấy là cảnh ca múa tưng bừng.

Nàng được dìu lên, có một đám người cười đón nàng vào khoang thuyền.

Trong thuyền, có một quý công tử dịu dàng như ngọc đang ngồi ở vị trí chủ tọa.

Y phục lộng lẫy, miệng cười mỉm, nhưng gương mặt người nọ lại vô cùng xa lạ.

Bùi Ứng Tiêu lại dịch dung, hần nâng mí mắt, giọng nói trong trẻo vang lên: “Tiểu mỹ nhân xinh đẹp này đến từ đâu thế này?”

Đang trời đông giá lạnh mà còn học đòi văn vẻ cầm quạt, hần ngoắc tay với nàng, dáng vẻ hết mực phong lưu: “Tối đây rót rượu đi nào.”

Khúc Ngưng Hề thấy hần vẫn còn nguyên vẹn, không bị thương ở đâu cả.

Thế nên nàng cũng phối hợp theo, đến gần và ngồi bên cạnh hần.

Ai ngờ đâu, người này lại diễn rất nhập tâm, thân thể ngả ngả nghiêng nghiêng, dường như đang muốn dựa cả thân hình to lớn ấy của mình vào bờ vai gầy mỏng manh của nàng.

Bùi Ứng Tiêu “nép” vào người nàng như “chim nhỏ” mà nói: “Đút rượu cho ta uống đi.”

Khúc Ngưng Hề: “...”

Chương 58: Đường Đêm (1)

DTV-EBOOK

Đám tang được lo liệu xong xuôi, ai nấy đều có phần mệt mỏi.

Mọi công việc của Chu gia, từ nhỏ đến lớn, đều do Đại phu nhân lo liệu. Gia đình họ vừa đi từ Thượng Kinh đến, ngựa không dừng vó, ít nhiều gì thì cũng cần phải được nghỉ ngơi.

Khúc Ngưng Hề thăm tính toán ngày tháng, từ ngày nàng tiễn Thái tử rời kinh cho đến nay thì đã qua gần mười ngày rồi.

Mười ngày này dài đằng đẳng, sau khi tiễn hân xong, gia đình nàng nhận được tin tức từ nhà ngoại, qua thêm mấy ngày đi đường rồi lại đến chuyện lo liệu cho tang lễ... ngày nào cũng đều bận rộn cả.

Đến khi nàng lấy lại tinh thần để hỏi thăm về tin tức của Bùi Ứng Tiêu, thì đúng là đã có tin tức mới truyền đến.

Nghe nói, tình hình bên phía đội ngũ cứu trợ thành Phủ Dương do Thái tử điện hạ dẫn đầu đang rất thuận lợi, chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi thôi mà đã tập trung những người còn sống sót lại, hiện vẫn đang cung cấp thức ăn, vật phẩm hỗ trợ sưởi ấm, còn dựng tạm một “nhà thuốc” bằng lá để chẩn bệnh và chữa trị miễn phí cho dân chúng.

Nhưng mà, lượng thuốc mỡ trị tê cóng đã không còn đủ để đáp ứng nhu cầu nữa rồi!

Nhưng, chính vào lúc này, có một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Cả ngôi làng của dân chúng ở núi Xuân Nha đã sụp đổ hoàn toàn, không còn lại gì cả, giờ đây rất cần tìm nơi để dựng lại nhà

cửa. Dích thân Thái đã lên núi để chọn địa điểm, nhưng... không may hắn đã gặp nạn.

Dân làng khóc lóc đến báo với Huyện thái gia thành Phủ Dương rằng, Thái tử không may gặp phải một trận lở đất, hiện giờ hắn đã rơi xuống vực rồi!

Sau động đất, dốc núi không còn vững chắc nữa, một nhóm người đã đi mà không thể trở về. Ở đỉnh của đồng hoang tàn nơi đã từng là một con đường nhỏ mới được đắp lên, người ta tìm ra được chiếc giày của Minh Ân, tùy tùng của Thái tử.

Huyện thái gia Phủ Dương sợ tới mức quỳ sụp xuống ngay tại chỗ, ông ấy run run nói không nên lời, may đã có chủ bộ ở bên cạnh thay ông ấy lên tiếng hỏi han tình hình.

Tuy dân làng không tận mắt chứng kiến cái cảnh Thái tử rơi xuống vực, nhưng những vết dấu chân ở đó rất lộn xộn, hơn nữa, cả một khu vực lớn đã sụp đổ, khu đất mới ấy sao có thể “cầm cự” nổi? Chắc chắn Thái tử và đoàn tùy tùng biến mất là vì họ đã bị rơi xuống vực!

Bá tánh ở núi Xuân Nha đã phái người đi tìm kiếm rồi, còn đến báo cáo với Huyện thái gia để dẫn thêm người đi “lùng sục” khắp ngọn núi nữa.

Phủ Dương ra sức điều động nhân lực ra ngoài tìm kiếm. Kết quả là, sau khi mọi người đi vòng qua bụi gai rậm rạp, đi xuống đáy vực, thì họ đã phát hiện ra một lượng lớn máu.

Huyện thái gia sợ đến tái xanh mặt mày, dưới vực loang lổ màu máu... Nếu không gặp phải một đàn sói lớn, thì cũng là gặp phải một nhóm sát thủ phục kích!

Nhưng, dù là trường hợp nào đi chăng nữa, thì chỉ e là Thái tử cũng đã “lành ít dữ nhiều” rồi...

Phủ Dương vừa trải qua thảm họa, chỉ riêng việc đối phó với hậu quả mà thiên tai để lại thôi cũng đã đủ để khiến Huyện thái gia hao tổn không ít tâm sức, đêm xuống cũng không dám nhắm mắt mà ngủ.

Mà bây giờ, khó khăn lắm mới xin được đoàn cứu trợ từ triều đình, thế mà cuối cùng Thái tử điện hạ đã gặp nạn ngay trong địa phận quản lý của ông ấy!

Chỉ sau một đêm thôi mà Huyện thái gia như già đi mười tuổi, ông ấy vừa phải sai người điều tra và tìm kiếm, vừa phải cử người lên đường bẩm báo bệ hạ.

Những người có thể gia nhập vào hàng ngũ tìm kiếm đều đã gia nhập vào rồi. Họ ra sức tìm kiếm dấu vết của Thái tử ở khắp núi rừng, sông phải thấy người, chết phải thấy xác.

Nhưng thành Phủ Dương đang rối ren, vẫn còn một đám dân tị nạn cần được sắp xếp ổn thoả, thực sự thì số người có thể dốc sức vì công cuộc tìm kiếm Thái tử cũng chẳng còn lại bao nhiêu cả.

Lại một lần nữa, Huyện thái gia đã phát ra tín hiệu cầu cứu và gửi đến các thành trấn xung quanh. Bao nhiêu người cũng được, mượn được ai thì mượn, ai tìm ra được Thái tử thì sẽ được ghi công thưởng lớn!

Động tĩnh lớn như thế, Vụ Cương có muốn không biết cũng khó.

Bá tánh bàn bạc sôi nổi, chửi rủa trời đất không ngừng. Một vị Thái tử điện hạ tốt đến nhường ấy mà tại sao lại mắc phải cái thứ tai ương này! Xem ra là trời cao không có mắt thật!

Những nạn dân đã được cứu trợ, những người khoẻ mạnh đều tự nguyện vào núi hỗ trợ tìm kiếm.

Mọi người không dám suy đoán xem rốt cuộc là đoàn của Thái tử đã gặp phải bầy sói, hay là rơi xuống vực, mất hết sức chống cự rồi mới gặp phải chúng...

Sâu bên trong núi Xuân Nha có một bầy sói hoang đang ẩn nấp, tiếng tru của chúng rất hay vang lên vào ban đêm... cũng không phải là không có cơ sở khi đưa ra giả định này.

Nhưng Khúc Ngưng Hề lại dám khẳng định rằng, chắc chắn là họ đã gặp phải tử sĩ.

Chắc chắn là do Nhị Hoàng tử. Vì trong lúc bị phạt trấn giữ Hoàng lăng, hắn ta còn dám cài người vào bãi săn bắn để hại người khác kia mà.

Bây giờ Thái tử đã rời kinh rồi mà vẫn còn chưa ra tay, quả đúng là bất thường vô cùng.

Khúc Ngưng Hề nhíu chặt hai hàng mày, hỏi Ánh Sở: “Điện hạ có bình yên vô sự không?”

Ánh Sở lắc đầu và đáp: “Tiểu thư, em không biết.”

Ánh Sở sẽ không thể biết được tung tích của chủ tử, trừ khi bên đó chủ động liên lạc với nàng ấy.

Khúc Ngưng Hề đỡ trán, nói: “Ngài ấy luôn nắm chắc mọi thứ trong tay, chắc chắn là ngài ấy sẽ không đặt mình vào tình cảnh hiểm nguy...”

Nhưng mà, nếu hắn rơi xuống vực thật thì sao? Đây là rủi ro mà con người khó có thể kiểm soát được, rất dễ bị thương.

Nếu ngã xuống gãy chân, há chẳng phải là sẽ biến mình thành “miếng mồi ngon” cho “kẻ săn” sao?

Nàng càng nghĩ thì lại càng không thể yên lòng được, bởi vì lần này Bùi Tĩnh Lễ đã có “trợ thủ” rồi.

Mông gia mà cũng có gan ra tay với Thái tử ư? Khúc Ngưng Hề không dám khẳng định, vì nàng không biết gì về Mông gia cả.

Nhưng mà, trong cuộc chiến tranh giành ngay vị này, có kẻ chiến thắng nào mà không tàn nhẫn đâu? Chẳng có gì mà họ không dám làm cả, chỉ cần có cơ hội thì họ sẽ ra tay mà không khoan nhượng gì.

Cả Chu gia đều vô cùng quan tâm đến chuyện này, ngày nào cũng phái rất nhiều người ra ngoài tìm kiếm và thu thập những tin tức mới nhất cả.

Bởi vì, nếu Thái tử không còn thì tất nhiên là nhà họ cũng không còn “Thái tử phi” nữa!

Người Chu gia lo lắng không thôi... Nỗi mất mát này là quá to lớn!

Mà, phu thê Khúc Viên Thành cũng đang âm thầm tính toán lợi hại thiệt hơn, liệu rằng mất mát sẽ lớn hơn, hay là lợi ích mới lớn hơn đây?

Nếu Đại Hoàn không còn Bùi Ứng Tiêu, thì thuận theo tự nhiên, sẽ đến lượt Bùi Tĩnh Lễ, tức là Nhị Hoàng tử và cũng chính là con chính thất, xếp đầu trong danh sách kế vị “danh chính ngôn thuận”.

Bây giờ Khúc Hoàng hậu vẫn còn sống, có bà ta ở trên “trấn áp” rồi, thì mấy vị tiểu Hoàng tử không có “chống lưng” ở phía dưới đừng hòng “ngóc đầu” lên được.

Trước mắt thì bọn họ chưa vội về kinh, Thượng Kinh xa xôi, nếu muốn thăm dò tin tức gì thì cũng sẽ phải mất thêm nhiều

thời gian di chuyển.

Bây giờ vẫn chưa rõ phản ứng của bộ hạ thế nào, vì có lẽ, phải qua thêm khoảng một hay hai ngày nữa thì người do triều đình cử đi mới tới đây được.

...

Ban đêm, tại tiểu viện nơi mà Khúc Ngưng Hề đang ở tạm, có một đám hắc y nhân đến “viếng thăm”.

Bọn họ đến “công khai”, không che giấu hơi thở hay thân ảnh, nên khi vừa xuất hiện, Ánh Sở đã sợ đến nỗi suýt hét toáng lên.

May mắn thay, sau khi bình tĩnh lại, nàng ấy đã nhận ra họ không phải là người xấu, vì họ là người của Thái tử.

Ánh Sở chuyển từ hoảng sợ sang vui mừng, quả nhiên là chủ tử không sao cả! Vì chẳng phải là ngài ấy đã phái người đến đây rồi sao!

Nàng ấy mời họ vào trong phòng và đóng kín cửa lại.

Tôn ma ma và Ngân Hạnh đều đã ngủi trúng hương gây mê, về phần Chu gia và những người khác, họ hoàn toàn không thể ngăn cản được nhóm ám vệ thân thủ cao cường này.

Ám vệ không bao giờ lộ mặt trước người khác, dù rằng bây giờ có đối mặt với Khúc Ngưng Hề thì cũng là như thế... Họ sẽ không để lộ dung mạo thật sự của mình.

Lần này họ nghe lệnh mà đến đây đưa các nàng đi.

Ám vệ mang đến một phong thư, sau khi Khúc Ngưng Hề đọc lướt qua thư thì nàng hiểu rõ.

Thì ra Bùi Tĩnh Lễ đã ở thành Phủ Dương rồi. Chẳng bao lâu sau khi Thái tử rời kinh thành, hắn ta đã lên rời kinh theo, sau

đó chuẩn bị cho lần ám sát khiến người khác ngỡ như là “sự cố hy hữu ngoài ý muốn”.

Nhưng hẳn ta lại không thành công, đoàn người của Thái tử đã thoát khỏi tay hẳn ta, đồng thời, họ còn ngụy tạo dấu vết, khiến người ta nghĩ rằng họ đã thương vong nặng và đang tháo chạy trong hoảng loạn.

Bây giờ Bùi Tĩnh Lễ đang ở Phủ Dương, vội vàng tìm kiếm tung tích của Thái tử, muốn chờ cơ hội ra tay lần nữa để nhổ cỏ tận gốc.

Hẳn ta biết rõ thời gian của mình có hạn, trước khi Thiên Khánh Đế phái người điều tra, hẳn ta phải biến chuyện “Thái tử đã chết” thành sự thật.

Bùi Tĩnh Lễ không biết Thái tử bị thương nặng đến mức nào, để kích động hoặc “nhử” hẳn ra, có thể hẳn ta sẽ bắt Khúc Ngưng Hề đi. Vì nơi mà nàng ở quá gần hẳn ta.

Dù không thể lợi dụng được Khúc Ngưng Hề, thì hẳn ta cũng có thể giả vờ làm thổ phỉ, sau đó đột nhập vào Chu gia bắt cóc nàng.

Đến lúc đó, sẽ không có ai biết Khúc Ngưng Hề đang nằm trong tay Nhị hoàng tử, người ngoài chỉ biết xót xa cho số phận bất hạnh của Thái tử phi tương lai là nàng mà thôi.

Nhưng bây giờ Bùi Ứng Tiêu lại tìm đến Khúc Ngưng Hề trước hẳn ta một bước.

Hẳn đã đoán trước được hành động của đối phương.

Khúc Ngưng Hề nhìn chăm chăm vào bức thư, hai mắt nàng mở ra thật to... Đúng vậy, nàng không nghĩ ngờ dự đoán này của điện hạ, chắc chắn là nó sẽ trở thành hiện thực.

Bùi Tĩnh Lễ là kẻ điên như thế đấy, hẳn ta không phải là một người bình thường!

Dù không có thêm “nhân tố” Thái tử này đi chăng nữa, thì hẳn ta cũng vẫn sẽ huỷ hoại nàng bằng một cách thức tương tự như thế!

Hẳn ta muốn thứ gì, thì hẳn ta phải có được bằng mọi giá, không từ bất kỳ một loại thủ đoạn nào chỉ để đạt được nó. Và hẳn ta hoàn toàn không quan tâm đến cảm xúc của đối phương.

... Nàng sẽ “thân bại danh liệt”.

Đầu ngón tay Khúc Ngưng Hề run lên, còn chưa xảy ra chuyện gì nữa mà nàng đã cảm thấy sợ hãi rồi.

Bùi Ứng Tiêu gửi cho nàng một bức thư, bảo nàng vờ như đã bỏ đi rồi sau đó rời khỏi Chu gia cùng với Ánh Sở.

Lấy lý do là nàng lo cho an nguy của Thái tử, không thể yên lòng ngồi chờ tin tức.

Như thế thì nàng sẽ không phải rơi vào thế phòng thủ một cách bị động.

Nếu Bùi Tĩnh Lễ cử người đến mà bên cạnh nàng đột ngột “nhảy ra” một nhóm người bảo vệ nàng, rồi hai bên lao vào giao tranh, thì sẽ càng khó mà giải thích được.

Thấy Thái tử chu đáo và quan tâm mình như thế, sao Khúc Ngưng Hề có thể không cảm động cho được? Nhưng rồi, ánh mắt nàng lại bất giác dừng ở câu cuối cùng trong thư: *“Kể từ đó, thế nhân đều biết rằng Thái tử phi ái mộ cô.”*

Nàng đã tưởng tượng ra được dáng vẻ cười tủm tỉm của hắn.

Rồi lại liên tưởng đến tình cảnh hiện giờ của mình, Khúc Ngưng Hề quyết định nghe theo cách của Bùi Ứng Tiêu.

Đối phương đã bình yên vô sự nhưng vẫn chọn ẩn mình như thế, rõ ràng là đang muốn “giăng bẫy” để “bắt” Nhị Hoàng tử đây mà.

Có lẽ nếu vượt qua được lần này, sau này nàng sẽ không phải trốn tránh gì nữa.

Sau này, Đại Hoàn sẽ không còn Nhị Hoàng tử.

Khúc Ngưng Hề không biết Bùi Ứng Tiêu đang bày ra kế hoạch gì, nhưng nàng thật lòng muốn tận mắt nhìn thấy “thành quả” sau cùng mà hắn đạt được.

Nàng tuyệt đối sẽ không vì quan hệ huyết thống của mình mà lên tiếng cầu xin thay cho Bùi Tĩnh Lễ, mà trái lại, nàng muốn chứng kiến kết cục bi thảm của hắn ta.

Tiểu cô nương có khuôn mặt dịu dàng mềm mại, mà ngay trong thời khắc này, ánh mắt nàng lại kiên định đến lạ.

Nàng bảo Ánh Sở mài mực, đề bút viết thư, nói người nhà của mình hãy yên tâm, mong họ đừng lo lắng cho nàng.

Có lẽ đây chính là việc tùy hứng nhất mà Đại tiểu thư Khúc gia từng làm trong cuộc đời mình, là lần đầu tiên nàng nói rằng nàng muốn đi tìm Thái tử, là lần đầu tiên nàng lạng lẽ rời đi...

Khúc Ngưng Hề vốn đã quen với việc sống theo khuôn phép, nên thực sự là lần này nàng đã rất liều lĩnh khi dám viết ra một bức thư như thế này.

Trong phòng, Ánh Sở đã thu dọn xong hành lý, chỉ mang theo những món đồ gọn nhẹ, đã chuẩn bị sẵn sàng để lên đường ngay trong đêm.

Có ám vệ tiếp ứng nên việc rời khỏi Chu gia diễn ra rất dễ dàng, bên ngoài đã có một chiếc xe ngựa nhỏ chờ sẵn, trong xe thì đã có than hồng và trà nóng được chuẩn bị sẵn từ trước.

Không gian có vẻ nhỏ hẹp, nhưng tuyệt đối là sẽ không khiến nàng cảm thấy thiếu thốn.

Hành trình trên xe ngựa không kéo dài quá lâu, rất nhanh sau đó, họ đã chuyển sang di chuyển bằng đường thủy. Tại một bến thuyền nhỏ, nàng lên thuyền, chiếc thuyền nhỏ lắc lư mà ngày càng tiến đến gần một con thuyền hoa.

Trên mặt sông đen kịt, hơi ẩm bốc lên lạnh buốt, Khúc Ngưng Hề vừa xoay đầu lại là đã nhìn thấy con thuyền hoa rực rỡ ánh đèn kia, trong ấy là cảnh ca múa tưng bừng.

Nàng được dìu lên, có một đám người cười đón nàng vào khoang thuyền.

Trong thuyền, có một quý công tử dịu dàng như ngọc đang ngồi ở vị trí chủ tọa.

Y phục lộng lẫy, miệng cười mỉm, nhưng gương mặt người nọ lại vô cùng xa lạ.

Bùi Ứng Tiêu lại dịch dung, hần nâng mí mắt, giọng nói trong trẻo vang lên: “Tiểu mỹ nhân xinh đẹp này đến từ đâu thế này?”

Đang trời đông giá lạnh mà còn học đòi văn vẻ cầm quạt, hần ngoắc tay với nàng, dáng vẻ hết mực phong lưu: “Tối đây rót rượu đi nào.”

Khúc Ngưng Hề thấy hần vẫn còn nguyên vẹn, không bị thương ở đâu cả.

Thế nên nàng cũng phối hợp theo, đến gần và ngồi bên cạnh hần.

Ai ngờ đâu, người này lại diễn rất nhập tâm, thân thể ngả ngả nghiêng nghiêng, dường như đang muốn dựa cả thân hình to lớn ấy của mình vào bờ vai gầy mỏng manh của nàng.

Bùi Ứng Tiêu “nép” vào người nàng như “chim nhỏ” mà nói: “Đút rượu cho ta uống đi.”

Khúc Ngưng Hề: “...”

Chương 59: Đường Đêm (2)

DTV-EBOOK

Chu Chí Bác nói: “Đúng là có nhiều người mến mộ Thái tử, chỉ có điều, Đại cô nương nhà chúng ta cũng có giống bọn họ đâu!”

Từ trước đến nay, ở Vụ Cương này, có cô nương nhà ai xinh đẹp duyên dáng được như nàng đâu?

“Ý của chàng là... Thái tử và Đại cô nương lưỡng tình tương duyệt à?” Tống thị khó tin: “Sao có thể như thế được?”

“Sao lại không? Đại cô nương nhà chúng ta xinh đẹp như thế kia cơ mà! Nếu hôn sự này chỉ là mong muốn đơn phương, thì liệu con bé có bất chấp tất cả mọi thứ mà bỏ nhà đi tìm Thái tử ngay sau khi hay tin ngài ấy gặp chuyện chẳng may hay không? Chắc chắn là vì nàng thấy được hy vọng nên mới dám hành động liều lĩnh như thế.

Tống thị nghe thấy phu quân phân tích như thế thì bà ấy cũng cảm thấy có lý: “Dù sao thì hiện giờ còn chưa rõ tình hình của Thái tử như thế nào, Đại cô nương nhà ta không thể gặp chuyện không may được.”

Nếu cuối cùng Thái tử bình an trở về mà Thái tử phi lại gặp nạn, thế thì đã chẳng phải là đang tạo điều kiện cho người khác chiếm hời hay sao?

Hai người không dám chậm trễ thêm nữa, nhanh chóng cử thêm nhiều người khác đi tìm kiếm nàng, họ tập trung hướng về phía núi Xuân Nha, chỉ mong sao có thể sớm ngày tìm ra được tung tích của Khúc Ngưng Hề.

Khúc Ngưng Hề đã ngủ một giấc rất sâu, không mộng mị gì, nàng ngủ say đến nỗi, sau khi tỉnh dậy, cả người nàng còn hơi ể ẩm nhức mỗ.

Nàng mở mắt ra, nhìn lên thì thấy màn trướng xa lạ và đầu giường cũng xa lạ nốt, bấy giờ, bỗng nhiên nàng lại quên mất rằng mình đang ở đâu.

Mãi cho đến khi này hoàn hồn lại, nên mới nhận ra rằng mình vẫn còn đang ở trên thuyền. Khúc Ngưng Hề ngồi dậy, nàng nhìn quanh một vòng thì chỉ thấy, trên chiếc giường rộng lớn, giờ đây chỉ còn lại mỗi mình nàng.

Khúc Ngưng Hề vội cúi xuống nhìn lại bản thân mình, thì nàng thấy tẩm y màu trắng tuyết vẫn còn chỉnh tề, chỉ có vạt áo phía trước là hơi lộn xộn thôi.

Nàng lặng lẽ vén nó lên xem thử một chút, kiểm tra tới kiểm tra lui, thấy “bảo bối” trắng tuyết của mình vẫn an toàn, không bị người nào đụng vào... thì bấy giờ nàng mới hoàn toàn yên tâm.

Khúc Ngưng Hề thở phào nhẹ nhõm, dù miệng lưỡi Bùi Ứng Tiêu có hơi xấu xa, nhưng cuối cùng hấn lại khá... đáng tin, nhỉ?

Nàng cất giọng gọi Ánh Sở, sau đó đứng dậy để rửa mặt và thay y phục.

Ánh Sở không để nàng mặc y phục giống bình thường đi ra ngoài, sợ bị người do Chu gia phái ra ngoài tìm kiếm nhận ra. Thế nên, bấy giờ nàng ấy đang cầm y phục mặc trong mùa đông và áo choàng mới tinh vào cho nàng.

Sau đó nhanh nhẹn thay cho Khúc Ngưng Hề.

Hôm nay nàng không buộc đai quần ngực, vì Thái tử dặn nàng không cần buộc nó vào. Bên cạnh đó, nàng cũng muốn thử

thăng thản đối diện với ánh mắt người ngoài.

Vì giấu giếm chưa bao giờ là một cách thức dài lâu, mà việc giấu giếm này còn khiến chính nàng cảm thấy ngọt ngọt nẫu nẫu.

Sau khi hai người chính thức thành thân, chắc chắn là sẽ không có ai dám nhìn loạn hay bàn tán gì về nàng. Dù bây giờ vẫn chưa thành thân, nhưng từ lâu thân phận của nàng đã gắn liền với Đông Cung rồi.

“Hôm nay tiểu thư xinh đẹp thật đấy ạ!” Hai mắt Ánh Sở sáng lấp lánh, nàng ấy nói: “Đáng tiếc là trên thuyền không có kính lưu ly cỡ lớn nên tiểu thư không thể tự ngắm nhìn bản thân được.”

“Đi ra ngoài thì cần gì phải mang theo nó?”

Trên bàn trang điểm cũng có kính lưu ly, chỉ là nó hơi nhỏ. Tuy vậy, nàng vẫn có thể thấy rõ gương mặt mình được phản chiếu trong ấy.

Hôm nay Khúc Ngưng Hề cài một bộ trâm hoa tử đằng bằng ngọc màu tím, tai đeo chuỗi hoa tai màu tím bằng pha lê, chúng sáng lấp lánh như những quả nho chín mọng. Ở Đại Hoàn, nho là loại quả tương đối hiếm có, thế nên, trang sức màu nho hay màu tím đều rất hiếm thấy.

Bộ trang sức này rất rất hợp với y phục gấm tím của nàng. Đại lưng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, tôn lên vẻ yêu kiều thanh tao nơi nàng. Trông nàng lúc này chẳng khác gì tiên tử từ cõi tiên ngự đến.

Khúc Ngưng Hề không quen, vừa hay lúc ấy Dung Nguyệt cũng tiến vào, sau khi thấy dáng vẻ ngượng ngùng này của nàng thì nàng ấy khẽ cười.

“Tiểu thư vốn dĩ đã rất xinh đẹp rồi, người đừng sợ...” Nàng ấy nói: “Nhiều cô nương có sắc vóc nổi bật sẽ vì e then mà khom lưng hoặc cúi đầu, chỉ muốn nghĩ đủ mọi cách để che giấu vẻ đẹp của mình... Nhưng thật ra, họ nghĩ như thế là chưa đúng đâu ạ. Những người không biết quản lý ánh mắt mình mới là những kẻ đáng trách.”

Sợ ánh nhìn của người khác không phải là lỗi của các nàng, mà chính những kẻ khiếm nhã, tâm tư không trong sáng mới là những kẻ có lỗi.

Lẽ nào các ngươi quản được chuyện người khác ăn mặc thế nào à?

So với các cô nương khác cùng lứa tuổi, rõ ràng là Khúc Ngưng Hề có sắc vóc nổi bật hơn hẳn, nhưng vì nàng được dạy dỗ quá nghiêm khắc và quy củ, nên nàng mới dễ thấy xấu hổ, mới cảm thấy bản thân thật đáng hổ thẹn.

Nhưng nay nàng đã nghĩ thông suốt rồi, nàng không thể che giấu hay trốn tránh nó mãi được.

Ngày trước, vì nhiều nguyên nhân nên nàng lựa chọn giấu đi, nhưng còn bây giờ... đến cả Hoàng hậu còn chẳng làm gì được nàng nữa là.

Thánh chỉ tứ hôn đã hạ, hôn sự này chắc chắn sẽ thành, không ai có thể thay đổi được cả.

Khúc Ngưng Hề thẳng lưng, nói lời cảm tạ Ánh Sở và Dung Nguyệt vì các nàng ấy luôn cẩn thận săn sóc nàng.

Sau khi ra khỏi phòng, nàng được dẫn ra ngoài dùng cơm, Bùi Ứng Tiêu đã ăn rồi, bây giờ hắn ngồi một bên, trải một tấm bản đồ ra để xem xét gì đó.

Khúc Ngưng Hề bước đến hành lễ với hấn. Bấy giờ nàng mới nhận ra là, hôm nay hấn không hề dịch dung, nàng thoáng kinh ngạc, nhưng ngoài miệng lại kêu “công tử” thay vì “điện hạ” như mọi khi.

Trên chiếc thuyền hoa này, nàng không biết ai với ai, thân là một người không biết gì, nàng không thể hỏi lung tung được, chỉ có thể giữ sự cẩn trọng.

Lúc Khúc Ngưng Hề ăn cơm, Bùi Ứng Tiêu cứ nhìn nàng mãi, còn bàn bạc công việc cùng Minh Ân ngay bên cạnh nàng nữa.

Minh Ân không ngẩng đầu nhìn loạn, mà hấn ta chỉ nhìn chăm chăm vào tấm bản đồ, tâm tình phức tạp vô cùng.

Hấn ta đang bàn chính sự cùng chủ tử, thế mà chủ tử lại cho phép Khúc cô nương ngồi ngay bên cạnh, còn để mặc nàng dùng bữa như thế nữa chứ. Tuy đây không phải là thư phòng, nhưng trước kia chưa từng xảy ra việc này.

Tuy điện hạ không đặt nặng vấn đề hình thức, nhưng trừ phi hoàn cảnh không cho phép, còn nếu không thì ngài ấy sẽ không cho phép họ bàn luận chính sự ở một nơi thoang thoảng mùi hương thức ăn và bánh ngọt như thế này.

Sau đó thì Minh Ân cũng nhanh chóng bị “tống cổ” ra ngoài. Hấn ta chỉ đành cầm bản đồ lên mà rời đi. Khi đi đến cửa, hấn ta thấy điện hạ đang tiến sát lại gáng Khúc cô nương, trông có vẻ như là đang muốn “giành” thức ăn trong miệng nàng.

Sau khi ăn xong, Khúc Ngưng Hề mới biết mọi chuyện.

Thì ra, cả thuyền hoa này chỉ toàn là người của Bùi Ứng Tiêu, nàng gọi hấn là “công tử” như thế là dư thừa rồi.

Còn hôm qua hấn dịch dung là vì, có khả năng con thuyền này của họ sẽ bị binh lính lên kiểm tra lúc họ đi ngang qua bến

tàu của Vụ Cương.

Hắn nói mình là một thương nhân đến từ Giang Nam, con thuyền này hắn thuê từ người khác. Trên thuyền có vũ cơ, ca nữ cùng thuyền phu và các hạ nhân chuyên lo chuyện bếp núc, dọn dẹp khác.

Giờ đây, sau một đêm và nửa buổi sáng di chuyển, con thuyền này đã sớm rời khỏi địa phận Vụ Cương, ngày một gần với Nam Hoa Môn.

Theo bản đồ, thì Nam Hoa Môn là đoạn sông hẹp, nước sông rất sâu và chảy rất xiết, bởi vậy nên người ta mới gọi là “Môn”.

Sau khi vượt qua được Nam Hoa Môn, họ sẽ đến sơn cốc Đại Lam.

Chỗ này cách Vụ Cương rất xa, cách thành Phủ Dương tận mấy con núi.

Vì đã xa khu vực đông dân, không có quan đạo, nên họ phải đi bằng đường thủy để có thể đến được sơn cốc Đại Lam, nơi mà hầu như chẳng có ai đến cả.

Trừ vài thôn dân bản địa ra, gần như chẳng có người ngoài nào đặt chân tới đây cả.

Đến cả những thuyền buôn cũng thế. Sau khi đến Nam Hoa Môn, họ thường không dừng lại mà tiếp tục đi đến bến tàu tiếp theo.

Sau khi thuyền hoa đi vào Nam Hoa Môn, ở khoang dưới cùng của thuyền bỗng xuất hiện thêm một nhóm người, trong tay họ là đủ các loại dụng cụ.

Khúc Ngưng Hà quan sát thật kỹ rồi chỉ có thể kết luận rằng, có thể họ đang cầm cược.

Bùi Ứng Tiêu đang hóng gió trên boong tàu, hắn vẫn còn có tâm tình thưởng trà, thậm chí là còn chẳng thèm mặc cả áo choàng nữa.

Cuối cùng, nàng không nhịn được nữa, bèn hỏi hắn rằng: “Điện hạ, ngài chuẩn bị làm gì thế?”

Nàng đoán, chắc chắn là hiện giờ cả triều đang lo lắng vô cùng, có thể là đang có rất nhiều người truy tìm tung tích hắn.

Thiên Khánh Đế đã phái người đến thành Phủ Dương, có lẽ hôm nay cũng đã đến nơi rồi.

Thái tử mất tích càng lâu thì sẽ càng có nhiều lời đồn đại, thế thì lòng dân khó mà yên ổn được.

Còn Nhị Hoàng tử thì đương nhiên là đang chờ cơ hội này, hơn nữa, Bùi Ứng Tiêu còn chẳng chịu lộ diện... Nên hắn ta càng có cơ sở để khẳng định rằng Thái tử đang bị trọng thương, khả năng cao là hiện giờ không tiện đi lại.

Nếu chỉ muốn gài bẫy Nhị Hoàng tử thôi, thì Bùi Ứng Tiêu và thuộc hạ chạy đến nơi núi non hoang dã này làm gì?

Nghe Khúc Ngưng Hề hỏi thế, Bùi Ứng Tiêu nhìn nàng, khẽ cười rồi nói: “Cô nghĩ là Tiểu Văn Du chẳng tò mò chút nào đâu.”

Nàng mím môi nói: “Chỉ là ta không dám lắm miệng mà thôi.”

Hắn nghe vậy thì đặt chén trà trong tay xuống, lại nói tiếp: “Đến miệng của nàng mà cô còn nểm thủ rồi, thì cô chẳng ngại nếu nàng lắm miệng một chút đâu.”

Nói gì thế kia! Khúc Ngưng Hề mở to hai mắt, theo bản năng nhìn trái ngó phải, sau đó thì nàng thấy Nhàn Thanh.

Nhàn Thanh bấy giờ giống hệt như kẻ điếc, nàng ấy vẫn thản nhiên nhìn trà đang được trên bếp đất nhỏ, không có phản ứng gì.

Khúc Ngưng Hề thở dài, ấp a ấp úng: “Điện hạ, ngài đừng nói chuyện kiểu này nữa mà...”

Tha cho nàng đi mà...

Hắn bật cười trước phản xạ “có tật giật mình” này của nàng, một tay hắn chống trên bàn gỗ, đôi mắt hẹp dài nhìn nàng chăm chú: “Nàng quản được lời cô muốn nói sao? Lẽ nào Thái tử phi nóng lòng muốn được quản thúc cô đến thế à?”

Nàng nào dám quản thúc hắn? Khúc Ngưng Hề hối hận vì mình đã chủ động hỏi thăm hắn, hắn không chỉ không trả lời mà còn giữ nàng lại, trêu chọc nàng một hồi lâu như thế.

Cũng may mà Bùi Ứng Tiêu cũng không trêu nàng quá trớn, sau đó hắn đã giải đáp thắc mắc kia của nàng.

“Cô không thể quay về quá sớm được, thời gian càng dài thì dã tâm của Nhị Hoàng tử mới càng lộ rõ.”

Mà trong khoảng thời gian này, đương nhiên là hắn không thể quang minh chính đại đứng đó xem kịch được rồi. Vì thời gian của hắn rất đáng quý, hắn không thể lãng phí được.

“Chắc là phải qua hai ngày nữa, Tiểu Văn Du thấy thì nàng sẽ hiểu ra ngay thôi.”

Bùi Ứng Tiêu khẽ cười, trông hắn bình tĩnh như thể là mấy chuyện này không đáng để hắn phải lo lắng hay sốt ruột gì vậy.

Khúc Ngưng Hề thấy hắn cố ý úp mở như thế thì không hỏi nữa, dù sao thì nàng cũng đang ở trên thuyền giặc rồi, chỉ cần như bèo nước xuôi dòng thôi là được.

Đêm đến, thuyền hoa cập bờ.

Nơi này không phải là bến đò, mà quanh đây cũng không có bến tàu. Thừa dịp đang là buổi đêm, họ đã lên bờ, nhưng đêm trong núi lại rất lạnh, Khúc Ngưng Hề được Bùi Ứng Tiêu nắm tay dắt đi.

Có mấy người đi trước mở đường, tuy có cầm đuốc, nhưng ánh sáng từ đuốc không sao có thể xua tan được sự u ám trong khu rừng này.

“Có thể rạng sáng sẽ có tuyết rơi.”

Khúc Ngưng Hề nghe thế thì rụt cổ, chẳng trách tại sao nàng đã choàng áo vào rồi mà vẫn cảm thấy rất lạnh.

Bùi Ứng Tiêu vươn tay ra, chạm vào mặt của nàng, hơi lành lạnh.

Sau đó hắn nói: “Đêm nay chúng ta còn phải đi thêm một đoạn nữa, nàng phải giữ ấm cơ thể mới được.”

Khúc Ngưng Hề đang muốn hỏi phải giữ ấm cơ thể bằng cách gì, thì đã thấy hắn tháo túi nước bên hông xuống và nói với nàng rằng: “Nàng uống rượu đi.”

“Cái này...” Nàng hơi chần chừ.

Bùi Ứng Tiêu bày ra dáng vẻ “dạy hư trẻ nhỏ”: “Ngoan nào, uống rượu vào rồi thì sẽ không lạnh.”

“Nàng cần cô đút cho nàng không?”

Chương 60: Tai Vách Mạch Dừng (1)

DTV-EBOOK

Tai vách mạch dừng: Dù có giữ bí mật kín đến đâu thì vẫn có khả năng bị lộ ra ngoài.

Khúc Ngưng Hề nhận lấy túi nước từ Bùi Ứng Tiêu, nàng vội nhấp một ngụm rượu, chỉ sợ người này sẽ lại nói mấy lời mà người khác không nên nghe thấy đó.

Người tập võ tai thính mắt tinh, họ chỉ đang vờ như không nghe thấy gì mà thôi.

Rượu này hơi cay, khuôn mặt nhỏ nhắn của Khúc Ngưng Hề nhanh chóng đỏ bừng lên. Nàng không thể giữ lâu trong miệng để nhấm nháp nó nên nàng vội nuốt xuống, quả nhiên, sau khi nuốt xuống, lồng ngực nàng nóng ran.

Đường núi khó đi, đường đi vừa nhỏ vừa hẹp, phía trước có hai nam tử cường tráng mở đường, nhờ thế nên những người phía sau mới miễn cưỡng bước theo được.

Khúc Ngưng Hề quay đầu nhìn lại phía sau, thuyền hoa đã rời đi rồi, bờ sông lại bị bóng đêm nuốt chửng, không nhìn thấy gì nữa. Nếu rảnh sáng tuyết rơi thật, thì con đường mà họ vừa đi qua sẽ bị tuyết lấp đi mất.

Vậy thì sẽ không có ai biết được rằng, đêm nay đã có một nhóm người từng đi qua nơi này.

Trong núi này có cái gì?

Khúc Ngưng Hề nắm chặt tay, người đang nắm chặt lấy tay nàng quay đầu lại, nhướn mày hỏi nàng rằng: “Sợ à?”

“Không có...”

Nàng mím môi, không dám hành động lỗ mãng.

Bàn tay Bùi Ứng Tiêu vừa to vừa rộng, rất ấm áp, còn dễ dàng bao bọc cả bàn tay nhỏ bé của nàng, rồi từ đó, hơi nóng từ bàn tay hắn như được truyền sang cho nàng và tỏa đi khắp nơi.

Mặc dù bây giờ nàng vẫn chưa quen với việc tiếp xúc da thịt với người này, nhưng nàng khó lòng mà kìm nén được con tim đang đập loạn nhịp của mình.

Cũng không biết là họ đã đi được bao lâu, càng lúc, không khí giữa núi rừng càng trở nên giá lạnh.

Khúc Ngưng Hê dần phát hiện ra rằng, Thực ra vốn dĩ con đường núi hẹp mà nàng nghĩ lại không phải là một con đường đúng nghĩa. Vì trước đó đã có người đến đây thăm dò và vô tình mở ra lối đi này, nên bây giờ họ mới có chỗ đặt chân, tiến vào và mở rộng con đường này.

Nơi đây là vùng núi hoang vu, hiếm người lui tới, đến cả tiểu phu hay thợ săn cũng chẳng đi đến nơi này.

Cứ đi mãi, đi mãi, cuối cùng thì họ cũng đã đến được chân núi.

Bóng tối bao trùm, họ không thể nhìn thấy phía trên nên không rõ ngọn núi này cao bao nhiêu, chỉ thấy mặt núi trơ trọi chỉ toàn là vách đá. Nơi ánh lửa có thể chiếu đến, họ thấy đây đâu cũng chỉ toàn là những vách đá dựng đứng.

Như là đoạn sườn dốc ở chân núi bình thường vậy, nếu nó không có độ dốc mà chỉ dựng đứng, thì con người sẽ rất khó leo lên, và nếu ngã xuống thì sẽ chỉ thịt nát xương tan mà thôi.

Cũng may mà họ không cần phải leo lên. Vách núi phủ đầy dây leo, bây giờ đang là mùa đông nữa nên chúng đã khô héo, những cành lá và những nhánh cây vàng úa cuốn chặt vào nhau, bện thành một mảng lớn, chắn ngay trước mặt họ.

Người dẫn đầu tuy trong nhỏ con nhưng lại rất nhanh nhẹn, người đó cầm đuốc tiến về phía trước, sau đó nhảy vào cái rãnh nhỏ mà hiếm người để ý thấy.

Bấy giờ mọi người mới nhìn thấy cái rãnh nhỏ được che giấu dưới lớp dây leo kia, nó nằm bên vách núi, chỉ đủ cho một người đặt chân vào.

Cái người dẫn đầu có vóc dáng nhỏ con kia gõ vào một tảng đá nhiều lần, âm thanh ma sát nặng nề vang lên từ lớp dây leo chằng chịt kia.

Nhóm Minh Ân nhẹ nhàng gạt đám dây leo đã vàng úa sang một bên, họ không hề phá hủy lớp ngụy trang này, vì sau khi rời khỏi đây, họ cần phải khôi phục lại nguyên trạng.

Bấy giờ, một cửa hang động tối đen như mực hiện ra trước mặt đoàn người.

Người có vóc dáng nhỏ con nhảy ra khỏi cái rãnh kia rồi nói: “Chủ tử, nơi này ẩn sâu lắm, nhất là vào mùa hạ, vì sẽ có vô số lớp lá xanh rậm rạp phủ kín nó, người bình thường sẽ khó mà phát hiện ra được.”

Thật ra, ngay cả khi bây giờ đang là mùa đông, dù có gạt hết dây leo ra thì khi nhìn vào, cũng chẳng có ai phát hiện ra dấu vết của hang động hay gì cả.

Nếu không có tám bản đồ kia, ai lại chủ động đến đây “mò kim đáy bể”?

Bùi Ứng Tiêu không để lại ai canh gác bên ngoài, tất cả mọi người xếp thành một hàng dài rồi lần lượt đi vào.

Sau khi đi vào, họ còn cẩn thận lấp cửa hang lại như cũ.

Khúc Ngưng Hề được bảo vệ ở giữa hàng người nên nàng không quá sợ hãi, cảm giác này cũng giống như là cảm giác đi trong con đường bí mật ở tháp Hạc Bích.

Vốn dĩ nàng cũng không phải là kiểu người hay tò mò, cũng sẽ không hỏi han gì nhiều, nhưng lần này, thật sự là nàng không thể kiềm chế được sự tò mò nữa rồi.

Người ta thường nói là “không có lợi thì nào có ai dậy sớm”, Thái tử dẫn một nhóm đi đến nơi núi hoang rừng vắng như thế này... chắc chắn là cũng vì mục đích gì đó.

Liệu họ sẽ thu hoạch được gì ở chốn này? Vàng bạc châu báu chẳng? Khúc Ngưng Hề nghi ngờ... không biết liệu có phải là sẽ quật mộ của người nào đó hay không.

Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy mơ hồ và có phần hồi hộp, lo lắng.

Vẫn còn rất nhiều người kiêng kỵ điều này, nhưng chắc chắn là Bùi Ứng Tiêu không hề e ngại gì rồi, vì người sống còn chẳng dễ dàng gì, lẽ nào chết rồi thì sẽ có được quyền năng phi phạm gì đó sao?

Trong hang động tối đen như mực, ngọn đuốc chỉ đủ soi sáng lối đi phía trước. Họ đi khoảng chừng một khắc thì không khí dần biến đổi, thậm chí là còn cảm nhận được luồng gió lưu chuyển.

Bọn họ đã đi xuyên qua núi.

Người có vóc dáng nhỏ con lần tìm cơ chế mật rồi mở cánh cửa đá, sau đó, cả đoàn người bước ra ngoài.

Bùi Ứng Tiêu mở bản đồ trong tay ra xem: “Nơi này chính là đáy cốc à?”

Minh Ân gật đầu đáp: “Tuy sơn cốc Đại Lam rất lớn, nhưng chỉ có mỗi nơi này mới được gọi là đáy cốc.”

Trời tối om, Khúc Ngưng Hề không thấy rõ địa hình nơi này, cũng không biết sơn cốc này trông thế nào.

Chợt thấy bên kia, người có vóc dáng nhỏ con lại mở thêm một cánh cửa đá, lần này không phải lối đi thẳng nữa mà là những bậc thang dẫn xuống dưới lòng đất.

“Đây là lối vào địa cung.”

Cả đoàn lần lượt đi vào, khác với hành lang bên trong vách đá, nơi này chỉ toàn là mùi đất.

Khúc Ngưng Hề nhìn bức tường sát bên bậc thang, là một lớp đất nện, nhờ được nén chặt lại bởi công sức của nhiều người, nay mới tạo nên được một bức tường đất cứng cõi.

Chẳng lẽ là họ đi quật mộ thật sao?

Nàng đang nghĩ vậy, thì họ đã nhanh chóng xuống được dưới cuối cùng, nơi đó có một tấm bia đá dựng đứng, trên tấm bia này khắc hai chữ “Hoài Ý”.

Ngoài ra, trống trơn, không hề có quan tài hay bất kỳ thứ gì như Khúc Ngưng Hề tưởng tượng.

Bùi Ứng Tiêu lại mở bản đồ ra thêm lần nữa, rồi nói: “Đây chính là nơi chôn giấu kho báu của Hoài Ý Vương, bên dưới đã

được thiết lập một cơ chế mật, nếu đào sai chỗ, địa cung này sẽ sụp đổ.”

Minh Ân nhìn xung quanh, nhíu mày lại và nói rằng: “Nơi này trông không rộng cho lắm, nhưng tại sao lại được gọi là “cung”? Chắc hẳn là còn ẩn giấu điều gì đó.”

Mấy cái khiên cuốc mọi người mang theo đã có dịp phát huy công dụng của bản thân, nhưng chẳng ai dám đào bừa, thậm chí là bước đi cũng nhẹ nhàng hơn hẳn, vì họ sợ mình sẽ kích hoạt cơ chế mật bên dưới.

Hoài Ý Vương?

Đại Hoàn không có nhân vật này, là triều đại trước kia sao?

Thỉnh thoảng Khúc Ngưng Hề sẽ nghe được mấy câu chuyện dân gian, trong đó có chuyện kể rằng, ở triều đại trước, Hoài Ý Vương sống ở một thái ấp giàu có, nhưng ông lại sinh ra dã tâm, mưu đồ tranh đoạt đại vị, nhưng còn chưa kịp làm gì thì đã bị xử tử.

Câu chuyện này có rất nhiều dị bản, còn được đưa lên sân khấu kịch, tên của vở diễn này là “Hoài Ý sẵn sàng chịu chết”, đến nay cũng đã mấy trăm năm rồi.

Vậy thì liệu rằng nơi này có đang chôn cất... kho vàng kho bạc để ông ta khởi sự giành ngôi không?

Khúc Ngưng Hề hoàn toàn không biết là Bùi Ứng Tiêu đang định làm gì, có lẽ hẳn đã tìm kiếm nơi này từ rất lâu. Nhưng, liệu rằng nơi đây có chôn cất kho báu thật chứ?

Nàng đang nghĩ như thế thì Bùi Ứng Tiêu đang tập trung ở bên cạnh đã xác định được điểm khai quật đầu tiên.

Tất cả mọi người khá là lo lắng, thậm chí là Minh Ân còn đến khuyên bảo Thái tử hãy ra bên ngoài địa cung rồi chờ bọn họ khai quật, hòng phòng tránh những chuyện bất trắc có thể xảy đến.

Bùi Ứng Tiêu vẫn đứng yên, không hề động đậy, chỉ khẽ cười nói: “Ra tay.”

Minh Ân biết chủ tử nói là làm, nên không khuyên can thêm nữa, còn mấy người mang cuốc xẻng nhanh tay bắt đầu công việc.

Ba người hợp sức lại để đào một khu vực, mới vài nhát cuốc đã chạm phải thứ gì đó, một tiếng “keng” vang lên, và một tiếng động ầm ì trầm đục vang ra từ đáy địa cung.

“Là cơ chế mật!”

Mọi người đều hoảng sợ, lập tức đề cao cảnh giác.

Họ tưởng rằng đã đào sai chỗ, nhưng không ngờ, sau khi cơ chế mật ấy dừng lại, địa cung chỉ mở rộng ra thôi mà không có nguy hiểm gì xảy ra cả.

“Đây là...” Minh Ân ngạc nhiên.

Bùi Ứng Tiêu giải thích: “Trước mắt, đây chưa phải là toàn cảnh địa cung, đào ở đâu cũng đều là lựa chọn sai lầm cả.”

Chỉ khi địa cung hoàn toàn lộ diện thì mới có thể tìm ra vị trí chôn giấu kho báu thực sự, còn nếu ai mang suy nghĩ may rủi, muốn tùy tiện thử vận may, chắc chắn kết cục của họ sẽ là cái chết.

Minh Ân nghiêm mặt, từ lúc tìm thấy lối vào cho đến bây giờ, mọi việc đều diễn ra rất thuận lợi, suýt chút nữa đã khiến hắn ta lơ là cảnh giác.

“May mà có điện hạ sáng suốt, có thể hiểu được bản đồ.”

Khúc Ngưng Hề nghe vậy thì tò mò rướn cổ nhìn vào thứ mà Bùi Ứng Tiêu đang cầm. Ngoài tấm bản đồ ra thì còn có một bản “câu đồ”.

Quả nhiên là nàng có xem thì cũng chẳng hiểu gì.

Sau đó, dưới sự chỉ huy của Bùi Ứng Tiêu, địa cung vốn không rộng này mới từ từ hé lộ diện tích thật sự của nó.

Xung quanh tấm bia đá “Hoài Ý” xuất hiện nhiều công trình điêu khắc nổi bật, dù nhỏ nhưng công trình nào cũng đều vô cùng tinh xảo.

Hóa ra đây mới chính là địa cung, một phiên bản thu nhỏ của Hoàng thành, với các cung điện, miếu đài, hành lang uốn lượn, lầu các,... tất cả đều được khắc họa hết sức sống động.

Bốn phương đều được sắp xếp rất tỉ mỉ, tầng tầng lớp lớp, nếu phóng to các công trình này lên, biến nó thành hiện thực, thì cũng chẳng kém cạnh Hoàng thành hiện tại là bao, nhìn vào là sẽ thấy sự rộng lớn và huy hoàng.

Chỉ cần nhìn thoáng qua thôi là đã có thể thấy rõ tham vọng của Hoài Ý Vương, hẳn đây chính là giấc mộng đế vương mà ông ta hằng khao khát.

Bùi Ứng Tiêu chỉ vào không trung: “Đào ở chỗ đó.”

Nơi đó là một cung điện uy nghiêm, trên tấm biển nhỏ hiện lên mấy chữ “*Thiên Cổ Đại Đế*”.

“Người này ngông cuồng thật đấy!” Ai trong đoàn cũng không nhin được mà nói một câu như thế.

“Dù sao thì đó cũng chỉ là mộng tưởng, tất nhiên là người ta muốn mơ thế nào thì mơ thôi.”

“Cũng có lý...”

Mấy người vung cuốc vung xẻng về phía trước, chỉ sau vài nhát đã đục ra được hết, rồi từ dưới đáy cung điện ấy, họ khai quật được mấy chiếc rương gỗ khổng lồ.

Loại gỗ này vô cùng tốt, dù đã bị chôn vùi dưới lòng đất hàng trăm năm nhưng nó vẫn không hề bị mục rữa, cũng không bị mối mọt, họ đang hợp lực khiêng từng chiếc một ra.

Vừa mở ra, cả phòng đã sáng rực cả lên rồi!

Tuy rằng Khúc Ngưng Hề đã từng thấy không ít vàng bạc, nhưng bây giờ nàng vẫn bị choáng ngợp trước số vàng chất thành đống trước mặt.

Khi số lượng đạt đến một mức nhất định, chúng sẽ trở nên vô cùng rực rỡ, lấp lánh và chói mắt.

Có tận mấy rương lớn như thế, chúng đều nặng trĩu, dưới cùng còn có một chiếc rương nhỏ hơn.

Bên trong không phải vàng, mà là một núi ngọc.

Hiếm hoi lắm họ mới được thấy một khối ngọc lớn như vậy, chất ngọc trơn nhẵn sáng bóng, được chạm khắc thành hình ngọn núi, cây thông, tháp trắng, chim thú và côn trùng... sống động như thật.

Bùi Ứng Tiêu nhíu mày: “Núi ngọc này đã biến mất từ rất lâu, không ngờ là nó lại nằm trong tay Hoài Ý Vương.”

Chỉ riêng ngọn núi ngọc này thôi cũng đã đủ để gọi là “vô giá” rồi.

Đoàn người đã chuẩn bị kỹ càng từ trước, bây giờ họ nhanh chóng dọn sạch mọi thứ trong địa cung.

Họ vừa kiểm tra số vàng này, chúng đều đã được nấu chảy và đúc lại, không hề khắc thêm bất kỳ ký hiệu nào.

Thế thì rất tiện cho Bùi Ứng Tiêu khi sử dụng, hẳn có thể dùng tùy ý mà không sợ người khác lần ra được nguồn gốc.

Nếu có dấu tích của triều đại trước, thì sẽ hơi phiền phức một chút.

Sau khi ra ngoài, trời đã rất tối tăm, gió lạnh thì rít lên từng hồi, và tuyết cũng đã bắt đầu rơi rồi.

Trong thời tiết này, đuốc rất dễ bị thổi tắt, may mà đã được bọc bằng vải tẩm dầu nên vẫn còn cháy khá mạnh, nhưng vẫn nên tranh thủ lúc tuyết chưa dày mà rời khỏi đây.

“Mệt à?” Bùi Ứng Tiêu ôm lấy Khúc Ngưng Hề và hỏi.

Họ đã mất khá nhiều thời gian trong địa cung, đầu tiên là khôi phục hiện trạng ban đầu, sau đó lần lượt đào từng chiếc rương gỗ ra, cũng đã qua hơn một canh giờ rồi.

Ước chừng là bây giờ đã qua giờ Sửu rồi.

Thông thường, vào giờ Sửu, Khúc Ngưng Hề đã đã say giấc nồng từ lâu rồi, bởi vậy mà giờ đây nàng mới cảm thấy khá là mệt mỏi, vừa buồn ngủ lại vừa lạnh.

Bùi Ứng Tiêu chỉnh lại áo choàng nhưng cho nàng rồi nói: “Sớm biết thế này... cô đã để nàng đợi trên thuyền rồi.”

“Không...” Nàng vội nói: “Trên thuyền chỉ toàn người lạ, ta sẽ thấy sợ...”

Hơn nữa, hiếm có dịp được tận mắt chứng kiến quá trình đào kho báu như thế này, nàng cảm thấy rất phấn khích, này nghĩ rằng, đi chuyến này không uổng phí chút nào cả.

Nhưng đúng là nơi đây lạnh thật sự, trong núi mà lại có tuyết rơi nữa nên nàng mới cảm thấy lạnh hơn nhiều so với khi còn ở trong thành.

Khúc Ngưng Hê hỏi túi nước của Bùi Ứng Tiêu, nàng muốn uống một ngụm rượu mạnh để giữ ấm, nàng hy vọng họ có thể trở về bờ an toàn.

“Đừng uống nữa...” Bùi Ứng Tiêu lấy túi nước lại: “Nó có tác dụng chậm, nếu nàng thấy lạnh thì cô sẽ bế nàng đi.”

Hắn vừa nói xong, Minh Ân đã vội nhìn sang.

Tuy rằng bản thân hắn ta cũng chẳng ủng hộ việc làm này cho lắm, nhưng hắn ta lại không thể che giấu được ánh mắt mình.

Thái tử điện hạ kim tôn ngọc quý, trong núi lại khó đi còn muốn ôm người à?

Khúc Ngưng Hê nào dám đồng ý, nếu nàng gật đầu, chỉ e là đám người này sẽ coi nàng là “yêu phi” cho xem.

Đoàn người men theo đường cũ mà trở về bờ sông, tuyết rơi càng lúc càng nặng hạt, từng bông tuyết nhỏ lần lượt rơi vào áo choàng chống lạnh của họ, sau đó bay ra, dần khiến nó ướt đầm

Đi bộ trong tuyết lâu nên thân thể càng lúc càng nặng, bàn chân nóng ran, càng lúc càng khó di chuyển.

Cũng may mà thời gian họ trở về ngắn hơn thời gian đi, bọn họ đi xuyên qua quả núi tiến vào con đường nhỏ, bình yên trở về bờ sông.

...

Thuyền hoa trở về đón đúng lúc, đoàn người lên thuyền, trên đó đã chuẩn bị sẵn nước nóng và rượu thịt.

Bùi Ứng Tiêu vào thư phòng bàn chuyện cùng vài người khác, hẳn bảo Khúc Ngưng Hề về phòng nghỉ ngơi.

Ánh Sở mang chén canh gừng đến cho nàng uống hòng xoa tan cái lạnh.

Nàng ấy vừa dọn dẹp thay cho Khúc Ngưng Hề, vừa hậm hực nói: “Tiểu thư, ban nãy em đã nhận được tin Nhị Hoàng tử phái người đến Chu gia.”

Khúc Ngưng Hề đã đi bộ khá lâu, đôi chân đã rất nhức mỏi rồi, dù bây giờ có đói bụng thì nàng cũng không sao có thể địch lại được cơn buồn ngủ.

Đang mơ màng sắp ngủ thì bất ngờ nghe được tin này, thế là nàng giật nảy mình, tỉnh hẳn.

“Sao một người có thể độc ác được đến mức này cơ chứ? Ít nhiều gì thì ta và hẳn ta cũng được xem là thanh mai trúc mã đó.” Quen biết nhau bao nhiêu năm trời rồi, nàng có chủ động trêu chọc hẳn ta bao giờ đâu?

Trước kia Khúc Ngưng Hề chỉ không thích Bùi Tĩnh Lễ thôi, nhưng bây giờ nàng cực kỳ ghét, cực kỳ cực kỳ ghét.

Nếu không có Thái tử bảo vệ, nàng không dám tưởng tượng cuộc đời mình sẽ bị thảm đến mức nào.

Chẳng lẽ chỉ vì khuôn mặt này thôi mà nàng phải chấp nhận chuốc lấy rắc rối sao?

“May mà điện hạ liệu sự như thần, đoán trước được hành động của hần ta...” Ánh Sở nói: “Chắc Nhị Hoàng tử nghĩ rằng điện hạ bị thương nặng, vội vàng muốn tìm thấy điện hạ trước người ngoài, “chó cùng rút giậu” nên mới đụng đến Chu gia.”

Khúc Ngưng Hề cũng phải thừa nhận trí khôn của Bùi Ứng Tiêu, rất hiếm người đấu trí với hần mà giành được phần thắng.

Nhưng mà...

“Nhị Hoàng tử không tìm được ta, liệu hần ta có nghi ngờ gì không?”

Lẽ nào hần ta thực sự tin rằng, nàng một thân một mình đi tìm Thái tử giống như lời đồn à?

Nếu chẳng may hần ta không tin, rồi lại chuyển sang nghi ngờ Bùi Ứng Tiêu không bị thương gì...

Thế thì chẳng phải là đã vô tình làm bại lộ trạng thái thực sự của Thái tử rồi sao?

Đến cả Ánh Sở cũng không dám khẳng định gì, nên bấy giờ Khúc Ngưng Hề mới không tiếp tục bàn bạc vấn đề này nữa.

Sau khi rửa mặt, chải đầu, nàng ăn thêm chút gì đó, nhưng vì trong lòng vẫn còn canh cánh chuyện ban nãy, nên cơn buồn ngủ vừa rồi đã hoàn toàn đi qua, nàng nằm mãi mà vẫn không thể chợp mắt được.

Đúng lúc này, Bùi Ứng Tiêu trở về phòng, hần đi vào, cởi áo khoác ngoài xuống rồi treo lên giá.

Trên người mang theo chút hơi nước, rõ ràng vừa đi ra từ phòng tắm.

“Điện hạ.” Khúc Ngưng Hề lộ cái đầu nhỏ của mình ra.

“Nàng còn chưa ngủ nữa à?” Bùi Ứng Tiêu ngạc nhiên, hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, nếu nàng còn không ngủ nữa thì trời cũng sáng đến nơi rồi đó.

Khúc Ngưng Hề có điều muốn nói, Ánh Sở mới báo cho nàng biết động tĩnh của Bùi Tĩnh Lễ, lòng nàng lo lắng không thôi: “Nhị Hoàng tử rất đa nghi, chỉ sợ là hắn ta sẽ đoán ra được gì đó.”

Nếu chỉ vì nàng mà kế hoạch của Thái tử thất bại thì cũng không hay cho lắm.

Bùi Ứng Tiêu chuẩn bị ngủ, hắn ngồi ở mép giường, vươn tay ra đỡ Khúc Ngưng Hề nằm xuống.

Nàng không thể không nằm xuống mà ngủ, còn hắn thì nhìn nàng từ trên cao, rồi khẽ cười nói: “Hắn ta sinh nghi mới tốt.”

Người ngoài đoán rằng có lẽ Thái tử đã gặp chuyện bất trắc, lành ít dữ nhiều, nhưng Bùi Tĩnh Lễ biết rõ là Thái tử vẫn chưa chết, hắn ta chỉ nghi ngờ rằng Thái tử đang bị trọng thương.

Mà, sau khi phái người đến Chu gia, Bùi Tĩnh Lễ càng thêm phần chắc chắn về chuyện này.

Thái tử chưa chết, thuộc hạ của hắn đã đưa Thái tử phi tương lai đi rồi, nhưng mà hắn lại không hề xuất hiện... chắc chắn là vì không tiện lộ diện.

Bùi Ứng Tiêu nói: “Hắn ta không chỉ phái người bắt cóc nàng, mà đêm xuống còn sai người đột nhập vào Lục gia ở Thượng Kinh để bắt biểu muội của cô, người ngoài đều nói rằng, vì cái chết của Mộc Thương Hạnh nên Đông Long mới phái tử sĩ đến để trả thù Lục gia.”

“Nếu hắn ta muốn dùng chuyện này để thăm dò cô, thì hắn ta sẽ cảm thấy đây chính là cơ hội trời ban.”

Chương 61: Tai Vách Mạch Dừng (2)

DTV-EBOOK

“Cái gì?” Khúc Ngưng Hề trợn tròn hai mắt, nàng vội hỏi: “Lục cô nương bị bắt rồi sao? Nàng ấy không sao chứ!”

“Hắn ta không sao, hắn ta có cách để trốn thoát.” Bùi Ứng Tiêu thần nhiên nói.

Nàng nghe thấy thế thì cũng yên tâm hơn không ít, nhưng mà: “Tuy Lục cô nương đã từng học quyền cước, nhưng dù sao thì nàng ấy cũng chỉ là một nữ tử, thật sự là rất nguy hiểm...”

Nếu Bùi Tĩnh Lễ làm gì đó với nàng ấy thì sao?

Lúc ở bãi săn mùa thu, Khúc Ngưng Hề chỉ đứng từ xa nhìn Lục Diễm Hoa giao đấu với các tử sĩ, nàng cũng không rõ võ công của nàng ấy ra sao.

“Hắn ta không sao...” Bùi Ứng Tiêu liếc mắt, khẽ nói: “Tiểu Văn Du vẫn chỉ nên lo lắng cho cô thôi, vì khi tin tức này truyền ra, sẽ có rất nhiều sát thủ thi nhau kéo đến.”

Quả nhiên dòng suy nghĩ của Khúc Ngưng Hề đã bị hắn kéo trở về, nàng lo lắng hỏi: “Điện hạ dự định làm gì?”

Bùi Ứng Tiêu không giấu gì nàng, hắn trả lời ngay: “Sau núi Xuân Nha là khu rừng Tùng Án, đây chính là nơi sinh sống của bầy sói.”

Rừng Tùng Án nghe thì ngỡ như nó chỉ là một cánh rừng, nhưng thật ra, nó có diện tích rất lớn, rừng rậm sâu như mê cung, đến cả thợ săn trong núi Xuân Nha cũng không dám vào quá sâu.

Một khi lạc vào đó, sẽ rất khó phân biệt được phương hướng.

Thỉnh thoảng người dân sống ở vùng núi Xuân Nha Sơn cũng sẽ gặp bầy sói đi từ trong núi ra, trong lúc vô tình sẽ vượt qua cánh rừng, nhưng lãnh địa thực sự vẫn chỉ là rừng Tùng Án.

Nơi này như một tấm lá chắn tự nhiên, rất thích hợp để Bùi Ứng Tiêu “bày binh bố trận”.

Khúc Ngưng Hề nghe được một lúc thì không chịu nổi nữa, nàng mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Khi nàng tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, thuyền hoa đã quay trở lại địa phận thành Phủ Dương.

Trong thuyền hoa vẫn là cảnh ca múa vui vẻ, vô cùng náo nhiệt, còn Bùi Ứng Tiêu thì đã dịch dung như lúc đầu, giờ đây hắn lại phô bày ra dáng vẻ phong lưu hòng che mắt người khác, nhờ thế mà họ thuận lợi qua mặt được lính canh.

Khi thuyền cập bến, cả đoàn người lên bờ, đi theo con đường mòn mà vòng qua núi Xuân Nha để tiến vào khu rừng Tùng Án.

Nhìn thì cứ ngỡ như hành trình có vẻ nhẹ nhàng đơn giản, nhưng đâu đâu cũng đều cho thấy được sự cẩn trọng của Bùi Ứng Tiêu. Hắn còn sắp xếp người dẫn đường sống tại địa phương, vì nếu không quen thuộc với nơi này, họ sẽ dễ gặp phải nguy hiểm.

Sau khi tiến vào rừng Tùng Án, Khúc Ngưng Hề thấy những hàng cây cối kéo dài tưởng như là vô tận, cây nào cây nấy đều cao lớn, trông giống hệt nhau, quả nhiên rất dễ bị lạc đường.

Cũng tại nơi này, nàng đã tận mắt chứng kiến quá trình Bùi Ứng Tiêu “giăng bẫy” Nhị Hoàng tử.

Đầu tiên là hấn vờ tung ra chút manh mối, sau đó thì người của Bùi Tĩnh Lễ vội đến rừng Tùng Án này ngay, rồi càng lúc lại càng có nhiều người lạng lẽ xâm nhập vào cánh rừng này.

Những kẻ xâm nhập, một đi không trở lại, tất cả đều bị người của Bùi Ứng Tiêu chém giết.

Chính vì nguyên nhân này, Bùi Tĩnh Lễ mới càng thêm phần chắc chắn rằng, Thái tử đang ẩn náu nơi đây để dưỡng thương.

Sau đó, có rất rất nhiều sát thủ và tử sĩ xuất hiện.

Nếu chỉ có mỗi mình Bùi Tĩnh Lễ, chắc chắn là trong tay hấn ta sẽ không có nhiều người đến vậy, nên rõ ràng hấn ta đã được Mông gia âm thầm trợ lực.

Bùi Ứng Tiêu dẫn Khúc Ngưng Hề trốn vào trong rừng, sát thủ bắt đầu truy đuổi không ngừng.

Họ phải thay đổi nhiều địa điểm đóng quân, thậm chí là nửa đêm cũng phải luân phiên canh gác, không dám chợp mắt.

Hấn vừa thả tin tức cho các đại thần đang tổ chức cứu viện, vừa phải lẩn trốn khắp khu rừng Tùng Án này.

Vốn dĩ đám người cứu viện đã chuẩn bị tiến vào khu rừng này rồi, sau khi nhận được tin tức, họ đồng loạt đổ xô vào trong.

Tại đây, họ phát hiện ra vô số dấu tích khó mà che giấu của các cuộc giao chiến, tàn dư từ những đóng lửa trại, thậm chí là còn có cả thi thể của một số tử sĩ.

Đám người kia mãi mê truy sát Thái tử, sau đó lại vội vã chôn giấu dấu vết, nhưng bấy nhiêu thôi cũng đã đủ để người có kinh nghiệm theo dõi dễ dàng lần ra được.

Lần tham gia điều tra này còn bao gồm cả Thái phó đại nhân, tức là Quảng Vinh Tướng quân, ông ta tức giận nói: “Ta đã bảo rồi mà, làm gì có sói nào mà ăn nhiều người đến vậy! Rõ ràng có kẻ đang muốn làm chuyện bất chính mà!”

Còn có thể là ai khác ngoài Nhị Hoàng tử đã tâm bùng bùng, và Đông Long đang nóng lòng muốn khuấy đảo Đại Hoàn!

Đương nhiên là trong triều đình cũng có người nghi ngờ, nhưng vì không có bằng chứng nên không tiện nói bừa, trước mắt, cứu Thái tử vẫn là chuyện quan trọng nhất.

Bây giờ có chứng cứ rồi, xem Nhị Hoàng tử chạy thoát thế nào!

“Thái phó đại nhân, đã có manh mối rồi, nhưng sao ngài vẫn còn lo lắng thế ạ?” Người bên cạnh khó hiểu hỏi.

Nhiếp Nhất Tuyên cau mày, ông ta đang nghĩ đến những tử sĩ trên bãi săn mùa thu, nên bèn kể tai mật lệnh cho tâm phúc nhanh chóng hồi kinh bẩm báo bệ hạ: “Nhị Hoàng tử hữu dũng vô mưu, là người chỉ biết hành động một cách nông nổi. Có lẽ thấy chuyện ám sát Thái tử sắp bị lộ, hắn ta mới làm ra không biết bao nhiêu chuyện liều lĩnh như thế này!”

Tâm phúc giật mình: “... Chẳng lẽ hắn ta dám làm thế thật sao?!”

Nhiếp Nhất Tuyên cười khinh nói: “Sao hắn không dám? Năm sau là đại hôn của Thái tử, địa vị của ngài ấy sẽ càng thêm vững chắc, được lòng dân. Còn hắn thì sao? Đến cả hôn sự còn chẳng thuận lợi nữa là.”

Theo lý mà nói, Nhị Hoàng tử của Hoàng hậu, hắn ta xuất thân từ dòng chính, thân phận cũng rất cao trọng, mà ngoài kia còn có không biết bao nhiêu người mong muốn kết thân với hoàng tộc nữa.

Nhưng chính tham vọng của mẫu tử họ đã khiến cho nhiều vị đại thần e ngại, không dám hành động một cách thiếu suy nghĩ.

Vì kết thân với hãn ta có phải là chỉ được làm hoàng thân quốc thích không thôi đâu, mà cả tính mạng còn bị giắt lên cả lưng quân, phải lao vào trò chơi sinh tồn đó!

Đã thế còn liên lụy cả gia đình, ai lại muốn nhúng tay vào canh bạc tỷ lệ thắng thấp này đâu?

Chỉ có mỗi Mông gia mà thôi, bởi vì Mông gia chẳng còn đường nào khác để chọn.

Bây giờ Bùi Tĩnh Lễ cũng không còn lựa chọn nào khác, nếu hãn ta không hành động thì sẽ chẳng còn cơ hội nào khác nữa.

Mặc dù trong kinh có biến, nhưng Nhiếp Nhất Tuyên cũng không chẳng thể với tay can dự vào được. Ông ta bây giờ chỉ có thể tập trung dẫn người tiến sâu vào cánh rừng Tùng Án này, nhanh chóng tìm ra Thái tử.

Sau ba ngày lặn lội kiếm tìm, cuối cùng họ cũng đã tiếp cận được Thái tử, nhưng bây giờ hãn đang hấp hối giữa cánh rừng bạt ngàn này.

Trên người bọn Minh Ân đều có thương tích, không chỉ vì phải giao đấu với đám tử sĩ, mà còn vì bầy sói đeo bám, khiến họ chỉ có thể mệt mỏi chống đỡ.

Cuối cùng, bầy sói không thể địch lại được họ, chúng buộc phải rời đi, còn mất cả lãnh địa nữa.

Sau đó, trong lúc đoàn người Thái tử đang nghỉ ngơi dưỡng thương, họ lại bất ngờ phát hiện ra rằng, trong hang sói này có chôn giấu mấy rương vàng không rõ xuất xứ!

Khi thấy những rương vàng sáng lấp lánh được khiêng ra, Nhiếp Nhất Tuyên kinh ngạc đến trố cả mắt ra.

Vì có một số người trong đội tìm kiếm là dân chúng tự nguyện tham gia, khi ấy họ đi ngay đằng sau thị vệ nên đã chứng kiến rõ ràng cả quá trình ấy.

Chẳng ai ngờ là trên đường chạy trốn, thái tử đã vô tình tìm ra được kho báu!

Thế này thì cũng may mắn quá rồi, nếu không có long khí hoàng gia hộ thể, thì sao Thái tử có thể may mắn được đến đường này?

Chắc hẳn chính là ngôi sao đế vương kế tiếp rồi!

Sau khi Bùi Ứng Tiêu uống thuốc, khuôn mặt hắn tái nhợt, hai mắt thì nhắm chặt lại.

Minh Ân nhìn hắn mà lo lắng không thôi, thở dài thườn thượt nói rằng: “Trước lúc hôn mê, điện hạ vẫn cứ canh cánh chuyện phải dùng số vàng này để cứu trợ thiên tai...”

Khúc Ngưng Hê: “...”

Nàng lấy một chiếc khăn tay từ trong tay áo ra, chấm chấm vào khóe mắt: “Lại thêm hai ngày tuyết rơi nặng hạt vừa qua, chúng ta trong rừng lạnh đến không thể chịu nổi... Nhưng có lẽ là dân chúng ngoài kia còn khổ sở hơn thế nhiều, bởi thế mà điện hạ mới hết lòng cảm thông cho họ.”

Nghe nàng nói thế, ai nấy đều vô cùng cảm động.

Thật ra nàng cũng có chút xúc động, sau khi Bùi Ứng Tiêu tìm được một lượng vàng lớn, hắn đã nghĩ ngay đến chuyện phải trích ra một phần để cứu trợ cho dân chúng.

Năm nay mùa đông khắc nghiệt, tuyết rơi nhiều hơn mọi năm.

Tuy rằng không thể mang hết tất cả số vàng ấy ra, kéo khiến người khác nghi ngờ, nhưng Thái tử vẫn nghĩ đến việc giúp dân.

Đám người Nhiếp Nhất Tuyên bảo vệ Thái tử rời khỏi đó, không quên hỏi: “Sao Khúc cô nương lại ở đây?”

Khúc Ngưng Hề khựng lại, nàng khó mà đáp lời được.

Nàng có thể tùy tiện nói dối trước mặt Bùi Ứng Tiêu, mở miệng ra là nói lời quan tâm, đóng miệng lại là nói lời ái mộ, nhưng khi đối mặt với người ngoài, nàng sẽ cảm thấy...

Minh Ân đã có chuẩn bị từ trước, lúc này hắn ta khẽ nói: “Khúc cô nương lo lắng cho an nguy của điện hạ, nên liều lĩnh tiến vào núi Xuân Nha, vì bị một con sói đuổi theo nên mới vô tình bước vào rừng Tùng Án.”

Lời vừa dứt, ai nấy đều ngỡ ngàng, không khỏi khâm phục trước tấm lòng và sự can đảm của Khúc Ngưng Hề.

Khúc Ngưng Hề cảm thấy mình như đang diễn kịch trên sân khấu, phối hợp diễn một vở “tình sâu nghĩa nặng”, thậm chí là còn bao gồm cả yếu tố “nhân duyên trời đất tác thành” nữa.

Vì nếu đây không phải là nhân duyên trời đất tác thành, sao nàng lại may mắn đến độ có thể tìm ra được Thái tử?

...

Mọi người được hộ tống về thành Phủ Dương, Huyện thái gia xúc động đến rơi nước mắt, đã chuẩn bị sẵn phủ đệ để đón tiếp rồi.

Tuy Thái tử trọng thương, nhưng cũng may mà không nguy hiểm đến tính mạng.

Thái y theo đoàn đã bắt mạch cho Thái tử và nói rằng, mạch đập còn yếu và hỗn loạn, cần phải tĩnh dưỡng.

Sau đó tin tức Thái tử bị truy sát rồi tình cờ tìm thấy vàng trong hang sói đã nhanh chóng lan ra khắp thành Phủ Dương.

Chuyện đầu tiên mà điện hạ làm sau khi tỉnh lại chính là vạch ra kế hoạch cứu trợ thiên tai, hẳn chỉ mong sao có thể nhanh chóng cứu giúp được dân chúng gặp nạn.

Không chỉ có vậy, tấm lòng Thái tử phi tương lai dành cho điện hạ còn được người người chú ý. Sau khi trải qua bao biến cố, nàng đã may mắn tìm được Thái tử. Điều này khiến ai nấy đều vô cùng cảm phục và mến mộ tình cảm sâu sắc mà nàng dành cho Thái tử.

Chỉ e là sau lần này, sẽ không còn ai có thể làm lung lay được địa vị của Thái tử.

Khúc Ngưng Hề phái người đến Chu gia báo bình an, tiện thể dò la chút tin tức. Quả nhiên, đợt tuyết rơi mấy ngày trước lại khiến không ít người bị chết rét.

Ngân sách triều đình ban xuống như muối bỏ biển, phần lớn dùng để xây dựng lại nhà cửa của dân chúng sau thiên tai, còn các nhu cầu khác thì đều thiếu thốn rất trầm trọng.

Dù có phải là Bùi Ứng Tiêu muốn dùng vàng để tự tạo tiếng thơm cho mình hay không, thì chẳng ai có thể phủ nhận được rằng, số tiền này thật sự có thể giúp đỡ cho người dân.

Nếu không có sự giúp đỡ này, mùa đông còn dài, họ biết phải sống sót thế nào đây?

Dù thế nào đi nữa, hắn vẫn thích hợp ngồi lên vị trí ấy hơn là Nhị Hoàng tử.

Để tránh tai mắt của thái y, Bùi Ứng Tiêu đã dùng thuốc khiến mình yếu đi.

Thế nên, phần lớn thời gian hắn đều chỉ nằm ở trên giường, trông hắn có vẻ vô cùng yếu ớt.

Đương nhiên là ngày ngày Khúc Ngưng Hề đều túc trực ngay bên cạnh để chăm sóc hắn. Thỉnh thoảng nàng còn vắt khăn lau mặt cho hắn nữa.

Thái tử cần được nghỉ ngơi, người ngoài không được phép quấy rầy, nhưng, vào mỗi lúc trong phòng không có ai, chỉ mỗi việc lau mặt thôi là chưa đủ.

“Cô muốn uống trà.” Mắt Bùi Ứng Tiêu nửa nhắm nửa mở mắt nhìn nàng.

Khúc Ngưng Hề không biết hắn không còn sức thật hay là hắn chỉ giả vờ thôi, nhưng nàng vẫn nghe lời đi bưng trà nóng tới cho hắn. Nàng khẽ chạm vào để thử nhiệt độ, đảm bảo rằng trà không quá nóng.

Nàng đặt chén trà lên bàn trà nhỏ, cầm gối đầu lên, chuẩn bị nâng hắn dậy và để hắn tựa vào đó.

Nhưng Bùi Ứng Tiêu lại cản nàng lại: “Cô muốn dựa vào người nàng cơ.”

“...” Khúc Ngưng Hề giật giật khóe miệng, nói: “Điện hạ nặng quá, ta không đỡ nổi đâu.”

“Cô có thể nhẹ nhàng hơn một chút mà.”

Đôi mắt tròn của nàng mở ra thật to, nghi ngờ hẳn đang cố tình gây khó dễ cho nàng

Bùi Ứng Tiêu chớp chớp hàng mi dài: “Thái tử phi, tai vách mạch rừng, nàng nên đối xử với cô dịu dàng một chút.”

“Xin điện hạ cẩn trọng lời nói, ta còn chưa phải là Thái tử phi...” Khúc Ngưng Hề chịu thua, chỉ đành đưa tay nâng hẳn dậy.

Nàng đang định điều chỉnh lại tư thế, thì người nọ cứ như không xương mà đổ ập vào ngực nàng.

Bùi Ứng Tiêu tựa đầu vào nơi mềm mại của nàng, còn ra vẻ hợp tình hợp lý mà nói: “Ôm chặt một chút, đừng làm cô trượt xuống.”

Trước đó không lâu, Khúc Ngưng Hề còn cảm thấy, thật ra hẳn cũng là người tốt, nhưng còn bây giờ nàng chỉ biết thâm mắng hẳn đáng ghét.

Sao hẳn lại hư như thế kia cơ chứ? Chẳng có phong độ của một người quân tử gì cả, suốt ngày chỉ tìm cách bắt nạt nàng thôi.

Hai tai tiểu cô nương đỏ ửng, vẻ mặt tức tối.

Bùi Ứng Tiêu dựa vào ngực nàng rồi ngược mắt nhìn lên, bây giờ hẳn còn chẳng nhắc đến chuyện uống trà nữa.

Mắt hẳn cong cong: “Tiểu Văn Du, nàng cúi đầu đi.”

Khúc Ngưng Hề không chịu nghe theo hẳn: “Điện hạ muốn làm gì?”

Ánh mắt hẳn sáng rực, nốt ruồi son như mê hoặc lòng người: “Nàng nói thử xem?”

Chương 62: Thành Thật Hơn (1)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề đang định trả lời hắn, nhưng bỗng nhiên có một bàn tay đặt lên gáy nàng, rồi ấn xuống.

Nàng không kịp đề phòng nên cúi đầu xuống theo.

Bùi Ứng Tiêu đang ở tư thế nằm ngửa, hắn chỉ cần hơi ngửa mặt ra là đã “đón nhận” được nàng, cánh môi hai người nặng nề chạm vào nhau.

Nàng không thấy rõ ánh mắt hắn, chỉ có đường nét nơi hàm dưới và vết hằn của hắn là trở nên “nổi bật”.

Xúc cảm dịu dàng và ấm áp này khiến trái tim Khúc Ngưng Hề loạn nhịp, và mọi thanh âm đều truyền đến tai hắn.

Bùi Ứng Tiêu dựa sát vào trước người nàng, ánh mắt hắn sâu thẳm, bàn tay hắn càng siết chặt hơn, giữ chặt nàng lại.

Khúc Ngưng Hề không thể thoát ra được, nhìn qua thì cứ ngỡ tư thế của nàng mới là tư thế thuận lợi để lấy lực, nhưng thực chất là, nàng mới chính là người bị động.

Nàng bị ấn, bị hôn, bị mút cho đến tận khi đầu lưỡi trở nên tê dại.

Tựa như cả thân thể nàng từ trong ra ngoài đều ngập trong hơi thở của Bùi Ứng Tiêu.

Trong lúc nàng đang đắm chìm vào nụ hôn ấy, thì đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, một giọng nữ ở bên ngoài bấm báo: “Điện hạ, có thư gửi tới.”

Khúc Ngưng Hề giật mình bừng tỉnh, bấy giờ nàng mới nhận ra là mình vừa mới đắm chìm vào nụ hôn đó, theo bản năng, nàng hé miệng ra, trông như thể là đang muốn níu giữ Bùi Ứng Tiêu lại vậy.

Hắn khẽ cười, liếm môi dưới mềm mại của nàng, có phần luyến tiếc mà buông nàng ra.

Khúc Ngưng Hề không dám nhìn hắn, nàng ngồi thẳng dậy, điều chỉnh lại hơi thở và nhịp đập trái tim mình.

Bùi Ứng Tiêu tựa vào chiếc gối mềm ở đầu giường, sau đó cất giọng bảo người ngoài cửa đi vào.

Khúc Ngưng Hề hơi cúi đầu, nỗ lực che giấu đôi môi hồng nhuận kia, khi phát hiện có một ánh mắt đang nhìn về phía mình, nàng ngước mắt nhìn lại.

Là một nữ tử ăn mặc như thị vệ, trông khá xa lạ, và nàng ấy đang nghiêm mặt. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Vì Khúc cô nương đang chăm sóc Thái tử, nên số lần Minh Ân xuất hiện trong phòng ngủ cũng giảm đi nhiều, lần này nhận được tin tức, hắn ta cũng bảo Đằng Mẫn đi truyền tin thay cho mình.

Đằng Mẫn cau mày, sau đó nói: “Điện hạ, trong thời gian dưỡng thương, xin ngài hãy khắc chế lại một chút, nếu Khúc cô nương ra ngoài trong tình trạng như thế này thì sẽ khiến cho người ta nghi ngờ.”

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn kia đi... nhìn qua thôi là biết ngay nó đã bị người ta “giày vò” rất nhiều lần, chỉ sợ là những lời đồn đại không hay sẽ lan truyền ra ngoài.

Khúc Ngưng Hề nghe vậy thì cả khuôn mặt nàng đều đã nóng lên rồi. Lời nàng ấy nói có lý lắm, lúc này người ngoài chỉ biết

rằng thân thể Thái tử đang rất yếu.

Bùi Ứng Tiêu nhướn mày hỏi: “Người đang trách cô sao?”

“Đương nhiên...” Đặng Mẫn gật đầu, không hề sợ hãi gì mà nói thẳng: “Bây giờ điện hạ “sắc dục huân tâm” [*], rất dễ phạm phải sai lầm, cho nên thuộc hạ không thể không nói ra những lời này được.”

[*] **Sắc dục huân tâm** ở đây có thể hiểu là “bị sắc đẹp làm mờ mắt”.

Khúc Ngưng Hề sửng sốt không thôi, như thể là nàng vừa nghe thấy nàng ấy nói một câu gì đó rất đáng sợ vậy... “Sắc dục huân tâm” sao?

Bùi Ứng Tiêu cười nhạt, hần lấy một chiếc hộp tròn nhỏ có màu trắng ngọc ở đầu giường ra, lúc mở ra thì có hương hoa lan toả ra khắp phòng: “Dùng cái này thì sẽ không để lại dấu vết gì.”

“Thì ra điện hạ đã chuẩn bị kỹ càng từ trước, là do thuộc hạ nhiều chuyện.” Đặng Mẫn chấp tay cúi đầu, sau đó dâng lá thư trong tay lên.

Nói là thư, nhưng thật ra gọi là một tờ giấy thì có vẻ chính xác hơn. Bỏ câu đưa thư mang một cuộn giấy nhỏ tới, chữ trong đó vừa nhỏ vừa nhiều, cả tờ giấy chỉ toàn là chữ với chữ thôi.

Đặng Mẫn đưa thư xong thì lui ra ngoài ngay.

Khúc Ngưng Hề nhìn theo cửa phòng đã được đóng lại, không nhìn được mà lên tiếng: “Hình như ta chưa từng gặp vị tỷ tỷ kia.”

Bùi Ứng Tiêu thấy nàng tò mò, bèn nói: “Nàng ta từng xuất hiện ở thuyền hoa, cô không thích nàng ta hầu hạ.”

Còn về lý do vì sao không thích ấy à... Chỉ cần nghe đoạn đối thoại vừa rồi thôi là sẽ biết ngay. Mọi người trong Đông Cung đều “mạnh vì gạo, bạo vì tiền”, so ra thì miệng lưỡi Đằng Mẫn có vẻ vụng về, không giỏi nói chuyện.

Thậm chí là, mấy người thích bắt nạt người khác có thể “quy chụp” tội bất kính với chủ tử cho nàng ấy.

Bùi Ứng Tiêu không để tâm mà nói: “Nàng ta là người trung thành, ban đầu cô định để nàng ta làm thị nữ, sau đó lại phát hiện nàng ta không hợp, nên mới ném cho Minh Ân.”

Bình thường nàng ấy sẽ làm việc thay Minh Ân, nhất là mấy trường hợp không thích hợp để nam tử ra mặt.

Hắn giải thích kỹ càng như vậy là vì hắn hy vọng Khúc Ngưng Hề đừng để trong lòng.

Khúc Ngưng Hề không nhin được mà cười trộm và nghĩ, nếu Đằng Mẫn trở thành thị nữ của Thái tử, có lẽ nàng ấy sẽ gây ra không ít chuyện náo nhiệt cho Đông Cung.

Bùi Ứng Tiêu nhìn sang nàng, sau đó lại lên tiếng: “Hay là đưa nàng ta cho nàng nhé, thế nào?”

“Cái gì cơ?” Nàng vội xua tay: “Không được, bên cạnh ta đã có Ánh Sở rồi.”

“Ánh Sở không biết võ công, tuy Đằng Mẫn tư duy đơn giản, nhưng thân thủ không tệ lắm.” Bùi Ứng Tiêu vừa mở tờ giấy trong tay ra vừa nói: “Không cho phép nàng từ chối.”

“Thế này...” Thế này thì sao mà được?

Khúc Ngưng Hề không sợ bị giám sát, nàng và Ánh Sở rất hợp với nhau, mà những vị ám vệ chưa thấy mặt lần nào kia cũng khiến nàng vô cùng an tâm.

Thêm một Đẳng Mẫn nữa ư? Nàng ấy chính là người đã dám nói thẳng vào mặt Thái tử rằng hắn “sắc dục huân tâm” đó!

Khúc Ngưng Hề còn đang sợ mình khó mà “bảo ban” được kiểu người như thế, thì đã nghe thấy Bùi Ứng Tiêu nói: “Yên tâm, nàng ấy sẽ không làm trái lệnh.”

Mọi chuyện được giải quyết một cách nhanh gọn và dứt khoát, nàng không có lựa chọn nào khác.

Bùi Ứng Tiêu nhanh chóng đọc xong tờ giấy, sau đó cười nhạt: “Nhị đệ tốt của cô đang vội vàng về kinh đấy.”

“Hắn ta muốn làm gì?” Khúc Ngưng Hề hỏi: “Điện hạ năm được bằng chứng hắn ta ám sát ngài rồi ạ?”

Bùi Ứng Tiêu lại nói: “Bằng chứng này không quan trọng.”

“Tại sao lại như vậy?” Nàng không rõ.

Chẳng bao lâu sau, tin tức Thái tử đã được cứu sẽ lan truyền tới Thượng Kinh, chắc chắn là đám đại thần kia sẽ rất tức giận khi thấy hắn liên tục bị hành thích, đương nhiên là hắn cũng phải đưa ra bằng chứng để định tội Nhị Hoàng tử.

“Bởi vì hắn ta sắp có thêm một tội danh mới rồi.”

Bùi Ứng Tiêu đặt tờ giấy xuống, cầm chén trà chỉ còn hơi ấm bên cạnh lên.

Khúc Ngưng Hề hơi lo lắng: “Lục cô nương vẫn còn ở trong tay hắn ta sao?”

“Hắn ta không sao, nhưng tạm thời vẫn chưa thể ra ngoài được.” Bùi Ứng Tiêu giải thích.

Chẳng lẽ đây cũng là một khâu trong kế hoạch đó à? Khúc Ngưng Hề không hiểu, nàng chỉ sợ Lục cô nương sẽ bị ám ức,

nàng hy vọng Bùi Tĩnh Lễ đừng phát rồ quá mức.

Có lẽ hẳn ta chán ghét họ Lục thật, nhưng chưa chắc là hẳn ta sẽ làm ra mấy chuyện xấu xa kia.

...

Người của Chu gia tới rất nhanh, từ Vụ Cương đến thành Phủ Dương cũng không xa cho lắm.

Ban đầu bọn họ che giấu việc Khúc đại cô nương bỏ đi, chỉ nói là nàng đến thôn trang, nhưng bây giờ thì không cần phải nói dối như vậy nữa.

Khúc Ngưng Hề ở bên Thái tử, hai người đã cùng trải qua cơn hoạn nạn này, nào có ai dám tùy tiện định cho nàng cái tội bỏ nhà ra đi kia.

Mọi người chỉ biết hết lời khen ngợi đôi lương duyên trời ban này thôi.

Nghiễm nhiên đây lại thành một chuyện tốt!

Về phần mấy lời nói không hợp hay ho gì kia, sức nặng của chúng là quá nhỏ bé, vừa “ngoi lên” thôi mà đã bị “nhấn chìm” ngay rồi.

Dù chưa đến đại hôn, nhưng khi Thái tử gặp phải kiếp nạn sinh tử tồn vong, vị hôn thê của hắn đã dứt khoát ra đi tìm kiếm hắn, thế thì bây giờ còn có ai thêm quan tâm đến quy củ nữa?

Đây là trọng tình trọng nghĩa, là tấm chân tình xúc động lòng người!

Sau sự việc này, Khúc Ngưng Hề như được nâng lên tận trời cao. Nàng sắp khóc không ra nước mắt khi nhìn thấy lời nói dối nho nhỏ kia của mình đã đánh lừa được cả thiên hạ này.

Tất cả mọi người đều cho rằng, nàng có tình cảm hết mực sâu đậm với Thái tử.

Bao gồm cả Chu gia và phu thê Khúc Viên Thành.

Thậm chí là, đến cả Khúc Thiên Nhân và Khúc Doãn Thiệu cũng tin là như thế.

Đoàn người di chuyển đến thành Phủ Dương, ban đầu Khúc Viên Thành không có ý định dẫn hai đứa nhỏ đi cùng, nhưng Khúc Doãn Thiệu sống chết đòi đi theo.

Trong khoảng thời gian này, cậu ta rất lo lắng cho Đại tỷ tỷ, ngày nào cậu ta cũng đều muốn ra đường hỗ trợ tìm người.

Có rất nhiều lưu dân đến từ Vụ Cương, sao họ có thể không biết cho được?

Hiện giờ nàng không sao cả, chỉ là một trận “sợ bóng sợ gió” thôi, nhưng cậu ta nhất quyết phải tới và thấy tận mắt.

Khúc Viên Thành thuê một tiểu viện ở xung quanh phủ đệ huyện nha, nhờ thế nên bấy giờ mới sắp xếp ổn thoả được cho nhiều người như vậy.

Thành Phủ Dương đang được xây dựng lại sau thiên tai, một số phòng ốc đã cũ nát, chỉ còn lại mái hiên và bức tường vỡ.

Nhưng tình hình trong thành tốt hơn rất nhiều so với vùng ngoại thành, đường lớn đã được dọn dẹp sạch sẽ, trông không khác trước kia là bao, nhưng dường như có vẻ sôi động hơn trước.

Vì đội ngũ cứu trợ thiên tai và tìm kiếm cứu nạn đến đây, nên tòa thành nhỏ này chật ních người lạ.

Vợ chồng Chu Chí Bác đề nghị đi bái kiến Thái tử trước, mặc dù không vào được nhưng ít nhất thì lễ nghĩa vẫn phải thực hiện đầy đủ.

Khúc Viên Thành không phản đối, nào ngờ bọn họ mới là bên được nghênh đón, dâng trà chiêu đãi.

Thái tử ngồi ở vị trí chủ tọa, sắc mặt vẫn chưa tốt lắm, nhưng khóe môi lại nở nụ cười dịu dàng, tựa như gió xuân ấm áp.

Đây là lần đầu tiên người Chu gia nhìn thấy Thái tử diện hạ, họ không ngờ là mình cũng sẽ có được cái vinh hạnh này, nên ai nấy đều hết sức hưng phấn.

Còn tâm tình của Khúc Viên Thành thì lại phức tạp hơn nhiều. Ông ta sắp trở thành nhạc phụ [*] của Thái tử, vì quá bất ngờ nên ông ta không biết phải chung đụng với đối phương như thế nào cho phải phép.

[*] **Nhạc phụ** là cha vợ.

Trước kia, ngay cả chút lễ nghĩa đơn giản, khách sáo cơ bản mà hai bên cũng không có nhiều, không phải là vì họ “công khai đối đầu” với nhau, chỉ là vì họ không có cơ hội tiếp xúc với nhau mà thôi.

Phủ Thái tử và phủ An Vĩnh Hầu ấy mà, quan hệ xa tới nỗi có bản đại bác cũng không thể tới được. Số lần trò chuyện trong mười năm qua cũng chẳng nhiều bằng một ngày hôm nay.

Ánh mắt Bùi Ứng Tiêu dừng trên người Khúc Doãn Thiệu, sau đó hần hỏi: “Tam lang Khúc gia, người đang cầm cái gì trong tay vậy?”

Khúc Doãn Thiệu đột nhiên bị “điểm tên”, cậu ta bèn đưa con dao găm nhỏ trong tay về phía trước và nói: “Đây là thứ muốn tặng cho Đại tể tử.”

Lúc trước cậu ta không nỡ tặng, sau đó, khi hay tin Đại tử một mình rời khỏi nhà, cậu ta lại thấy hối hận vì đã không tặng nàng con dao găm này.

“Nghe nói tử tử gặp phải một con sói, nếu có nó, tử ấy có thể phòng thân.”

Câu nói ngây thơ này đã khiến nụ cười nơi bờ môi Bùi Ứng Tiêu sâu thêm mấy phần: “Người có tâm quá.”

Hắn nhìn Khúc Doãn Thiệu một cái, ánh mắt của cậu ta và Khúc Ngưng Hề rất giống nhau, đen như mực nhưng lại mang theo chút lạnh lợi.

Nhìn cậu ta thì có vẻ “khôn vặt”, nhưng có lẽ là chỉ có mỗi trẻ con bốn, năm tuổi mới nói ra được ý tưởng để cho một cô nương cầm dao găm nhỏ đối phó với một con sói.

Cậu ta hoàn toàn không biết “con sói” này lợi hại đến mức độ nào.

Bùi Ứng Tiêu cũng chú ý tới Chu thị ở bên cạnh, từ những cử chỉ nhỏ có phần căng thẳng của bà ta, hắn có thể thấy, bà ta coi trọng cậu nhi tử này như thể là con người trong mắt mình vậy.

Hắn cười nói: “Tam lang biết lo lắng cho a tử, đây là chuyện tốt, cô nghe nói là bây giờ người vẫn chưa tìm được tiên sinh dạy học nhỉ?”

Khúc Viên Thành vội trả lời: “Đúng là chưa tìm được tiên sinh nào...”

Ông ta còn chưa dám chắc là Thái tử hỏi câu này vì...?

Thì đã nghe thấy Bùi Ứng Tiêu dịu dàng lên tiếng: “Ngụy Tung tiên sinh ở Kỳ Bắc, Hầu gia thấy thế nào?”

“Ngụy Tung tiên sinh ư!” Đừng nói là Khúc Viên Thành, đến cả Chu thị cũng biết đến cái tên này. Bọn họ đã để ý danh sư này từ lâu, sao có thể không biết cho được?

Ngụy Tung tiên sinh đã lớn tuổi, lại rất hiếm khi nhận học trò. Năm đó, vì chữa bệnh cho thê tử, ông ấy đã lặn lội đến Kỳ Bắc tìm thầy thuốc trị bệnh rồi ngụ tại đây, đặt mua thư viện ở đó luôn.

Nếu xét về nguồn lực, dù có lấy mọi thư viện hay thậm chí là mọi học giả ở phía Bắc ra, thì đều không thể sánh bằng vùng Giang Nam. Ở đó có nhiều người mù chữ, nhưng chỉ có những gia tộc quyền quý mới có thể mời tiên sinh về dạy.

Nhưng, sau khi Ngụy Tung tiên sinh đến, nơi đây đã có một sự thay đổi rất lớn giữa trước và sau ba mươi năm, chỉ riêng tiến sĩ do ông ấy dạy ra thôi mà đã có đến mấy chục người rồi.

Kỳ Bắc của bây giờ đã không còn giống như xưa, có rất nhiều học trò đến đây vì tiếng tăm của nơi này.

Ngụy Tung tiên sinh còn được đích thân tiên đế ban thưởng đề từ. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Câu này của Thái tử nghe như là đang chủ động giới thiệu Tam lang với ông ấy vậy, đương nhiên là Chu thị động tâm không thôi.

Chỉ là... Kỳ Bắc quá xa, muốn đưa con đến thư viện bên kia thì bà ta phải đi cùng mới được, nhưng mà, ai sẽ quản lý Hầu phủ đây?

Hồ lão phu nhân đã giao phó mọi việc trong phủ, từ lớn đến bé, cho bà ta rồi, thân là chủ mẫu của cả một phủ, bà ta không thể rời đi được.

Khi thấy Khúc Viên Thành há miệng muốn nhận lời, Chu thị vội vàng đề tay ông ta lại: “Ngụy Tung tiên sinh học phú ngũ xa [*], đương nhiên là vô cùng tốt...”

[*] **Học phú ngũ xa (学富五车)**: Thành ngữ Trung Quốc, ám chỉ việc đọc nhiều và có kiến thức.

Bùi Ứng Tiêu thông minh nhạy bén hơn người, sao hắn có thể không nhìn ra sự do dự của bọn họ cho được? Nhưng hắn không nhiều lời, cũng không nói rõ là sẽ giới thiệu hay gì cả, mà chỉ uống một chén trà rồi để bọn họ đi gặp Khúc Ngưng Hề.

Bái kiến Thái tử xong, bấy giờ Chu Chí Bác không thể giấu được sự phấn khích: “Muội muội, người như Ngụy Tung tiên sinh khó tìm biết bao nhiêu! Vì sao muội không nhân cơ hội này mà nhờ Thái tử giúp một phen?”

Lẽ ra vào mấy lúc như thế này thì phải “mặt dày” lên một chút! Dù sao thì nhà họ cũng sắp trở thành thông gia với người ta rồi mà, hơn nữa, đây còn là chuyện do Thái tử chủ động đề cập nữa.

Khúc Viên Thành cũng nghĩ như vậy, trình độ học thức hiện giờ của Tam lang nhà bọn họ bình thường quá, năng lực cũng không quá cao, muốn bái sư cũng chẳng dễ.

Chu thị lắc đầu nói: “Thái tử đâu phải người thường, nếu đã đồng ý rồi thì không thể đổi ý từ chối, phải bàn bạc việc này kỹ hơn.”

“Là muốn con đi Kỳ Bắc sao ạ? Con cũng phải rời khỏi nhà ạ?” Khúc Doãn Thiệu gãi gãi đầu, cậu ta siết chặt dao găm nhỏ trong tay: “Vậy con phải mang theo một thanh kiếm mới được.”

Trương kiếm xuất viễn môn [*], tất cả mọi người đều như vậy cả mà.

[*] **Trường kiếm xuất viễn môn:** có nguồn gốc sâu sắc trong văn hóa Trung Quốc, đặc biệt là trong lĩnh vực võ thuật và tiểu thuyết võ hiệp. Nó thường miêu tả nguyên mẫu anh hùng hoặc nữ anh hùng bắt đầu hành trình tự khám phá bản thân, đối mặt với những kẻ thù đáng gờm và bảo vệ công lý.

Khúc Thiên Nhân đứng ở một bên không tùy tiện tiếp lời, nhìn tiểu đệ như thế này, nào có cơ trí của một tiểu lang quân mười một tuổi nên có đâu?

Nơi ở của Khúc Ngưng Hề được bố trí cách Thái tử không xa.

Nàng biết cha mẹ và Cửu Cửu đã đến thành Phủ Dương, bèn bảo Ánh Sở thu dọn hành lý ngay.

Nữ tử chưa xuất giá mà đã đến huyện nha ở theo Thái tử, nếu mấy lời này mà truyền ra ngoài thì thật sự là sẽ không dễ nghe.

Mặc dù hiện giờ không có ai lấy chuyện này ra để đánh giá nàng cả, nhưng vì cha mẹ đã tới đón, nên nàng phải dọn đi.

Hai bên gặp nhau, sau khi Khúc Ngưng Hề nghe Chu Chí Bác nói rằng Thái tử đã đề cập tới Ngụy Tung tiên sinh, nàng kinh ngạc vô cùng.

Bùi Ứng Tiêu không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, nhưng không ngờ là hần lại chú ý đến Tam lang.

Nàng nhìn sang mẫu thân, trên khuôn mặt bà ta là vẻ vui buồn lẫn lộn, có vẻ đang vô cùng rối rắm, nàng bèn hiểu ra.

Mẫu thân khá cứng chiều tiểu đệ, nhưng cũng rất coi trọng việc học hành của cậu ta, nếu có thể, đương nhiên là bà ta sẽ tìm danh sư ở gần Thượng Kinh rồi.

Bây giờ danh sư đã xuất hiện, lại có Thái tử chủ động lên tiếng nữa, khả năng cao là sẽ thành công, nhưng khoảng cách

địa lý lại quá lớn.

Với sự quan tâm mà bà ta dành cho nhi tử của mình, bà ta khó lòng mà chọn để cậu ta đến thư viện một mình.

Khúc Ngưng Hề lại cảm thấy đây là một cơ hội rất tốt. Chỉ có rời xa vòng tay cha mẹ thì Tam lang mới có thể trưởng thành.

Nhất là khi, cha mẹ họ lại không giống cha mẹ của những nhà khác.

Nếu không thì, có khi Tam lang sẽ dần lệch lạc, không chừng sau này còn trở thành một tay ăn chơi trác táng.

Phủ đệ huyện nha không phải là nơi thích hợp để trò chuyện, vì vậy, bọn họ nhanh chóng đón Khúc Ngưng Hề về, nói lời cáo từ rồi rời đi, đến tiểu viện đã thuê ở thành Phủ Dương để ở tạm.

Bùi Ứng Tiêu không giữ họ lại, hắn mà chủ động đưa họ thì có vẻ không hợp lễ nghĩa, nên chỉ để Minh Ân hộ tống một đoạn đường.

Khúc Viên Thành không muốn nán lại ở bên ngoài quá lâu, ban đầu ông ta định đưa cả nhà hồi kinh ngay, nhưng trước mắt, Thái tử vẫn chưa khỏi hần, nếu cứ vội vã rời đi như thế thì không hay cho lắm.

Cho nên ông ta quyết định ở lại thành Phủ Dương thêm vài ngày nữa, tiện thể đưa ra lựa chọn xem có nên phiên Thái tử giới thiệu Ngụy Tung tiên sinh cho Tam lang hay không.

Khúc Viên Thành chỉ thương lượng với Chu thị, ý kiến của Khúc Doãn Thiệu bị gạt đi không thương tiếc.

Khúc Thiên Nhân tìm Khúc Ngưng Hề, nàng ấy cau mày nhăn mũi nói: “Có phải Đại tỷ tỷ cũng muốn quyết định giúp họ

không? Tốt nhất là tỷ không nên nói gì, làm ơn nhưng chẳng được đền đáp gì cả đâu.”

Ở một phương diện nào đó, những bậc cha mẹ như thế này rất độc đoán.

“Bọn họ không nghe ý kiến của ta cũng không sao cả...” Khúc Ngưng Hề thản nhiên nói: “Nhưng tiểu đệ nên học cách tự đưa ra quyết định, chọn sai đường thì sẽ ảnh hưởng đến cả đời đế ấy nà.”

“Tam lang sẽ khóc nháo lên cho mà coi, lần đó, lúc đòi đi đến bãi săn mùa thu cũng vậy, đệ ấy đã khóc lóc ầm ĩ trước mặt tổ mẫu...” Khúc Thiên Nhân “hừ” một tiếng rồi nói: “Ngày thường còn tự xưng là tiểu gia đây này kia, nhưng khóc lóc ầm ĩ lên một cái thôi là quên ngay mình là “gia”.”

“Bởi vì đệ ấy đã quen thói đó rồi.” Khúc Ngưng Hề nói: “Tam lang không ngốc, cũng không phải là bẩm sinh đã tùy hứng.”

Mà là do cậu ta đã bị cha mẹ dạy dỗ theo một cách hết sức ngu ngốc.

Vì vậy, tốt nhất là nên rời nhà đến thư viện.

Sở dĩ Kỳ Bắc bên kia xuất hiện rất nhiều học trò ưu tú, đương nhiên là vì trong thư viện có quy củ của thư viện.

Mọi tật xấu của con cái lúc ở nhà đều được khắc phục dần dần khi vào trong đó.

Nhưng cũng chưa cần phải gấp gáp đưa ra quyết định, hiện giờ cũng sắp đến mùa đông rồi, phải đến năm sau thì mới đi học được.

Khúc Ngưng Hề sẽ được gả đi trước lúc Khúc Doãn Thiệu rời nhà.

Chương 63: Thành Thật Hơn (2)

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cả nhà Khúc Viên Thành ở thành Phủ Dương mấy ngày, phu thê Chu Chí Bác thì trở về Vụ Cương, hai bên tả hữu cách nhau cũng không xa.

Ông ta đoán sức khỏe của Thái tử đã khá hơn, họ đã có thể về kinh trước rồi, đang muốn thông báo cho đối phương biết một tiếng, thì đã bị Nhiếp Nhất Tuyên cản lại.

“Gia đình Hầu gia không có việc gì hệ trọng cả, vội vã trở về như thế để làm cái gì?” Nhiếp Nhất Tuyên đột ngột chạy đến tiểu viện ông ta thuê làm khách, đại mã kim đao [*] ngồi xuống uống trà.

[*] **Đại mã kim đao**: Thành ngữ Trung Quốc, mô tả sự táo bạo và vĩ đại. Diễn tả cách nói thẳng thừng, gay gắt và không thương xót.

Khúc Viên Thành cười cười: “Lão phu nhân đang ở trong phủ, ở Vụ Cương lại xảy ra chuyện, ta muốn mau chóng trở về.”

Thái tử lại không khỏe nữa sao? Nếu hần mắc bệnh nặng nằm liệt trên giường, ông ta lại rời đi ngay thì mới không phải phép.

Cả nhà bọn họ ở Phủ Dương “chăm nom” được mấy ngày rồi, cũng không đến nỗi thất lễ.

Nhiếp Nhất Tuyên cười ha hả: “Nghe ta khuyên một câu đi, Hầu gia sẽ cảm kích ta thôi.”

Nếu Nhị Hoàng tử “làm loạn” ở Thượng Kinh, mà vừa hay nhà ngoại của hắn ta, tức là phủ An Vĩnh Hầu, lại không có mặt ở trong kinh, thì họ có thể thoát khỏi diện hiềm nghi.

Khúc Viên Thành bối rối: “Thái phó đại nhân nói vậy là sao?”

“Người chỉ cần nghe theo ta thôi là được.”

Chưa đầy mấy ngày sau đã có tin tức được truyền đến, nói là vì bệ hạ lo lắng cho Thái tử đang lâm bệnh, nên ngài không thể trị quốc được, tạm thời giao công vụ lại cho Nhị Hoàng tử quản lý.

Việc này nghe khó tin biết bao. Mặc dù Thái tử bị bệnh, nhưng trái phải bệ hạ vẫn còn có hai vị Thừa tướng, cùng với Thái sư và chư vị đại thần kia mà, sao có thể tùy tiện đưa ra quyết định kiểu này cơ chứ?

Nhị Hoàng tử không phải Thái tử, sao có thể giám sát quốc sự được? Đây là chuyện “danh bất chính, ngôn bất thuận”.

Khúc Viên Thành nghe vậy thì sắc mặt tái nhợt vì sợ hãi, lẽ nào thành Thượng Kinh đã rơi vào tay của Nhị Hoàng tử rồi sao?

Lần này không còn đường lui thật rồi.

Không chỉ có vậy, huyện nha thành Phủ Dương còn bị rất nhiều binh lính ồ ạt bao vây tấn công ngay trong đêm.

Trắng trợn quá, có thể gọi là kiêu ngạo luôn ấy chứ!

Khúc Ngưng Hề cũng chú ý tới tin tức này. Trước lúc tin tức của Thái tử kịp truyền về Thượng Kinh, Bùi Tĩnh Lễ đã vội vã chạy về rồi.

Hắn ta lợi dụng sự chênh lệch về thời gian, bức bách Thiên Khánh Đế phải lập mình làm Thái tử.

Thiên Khánh Đế cũng không phải là kẻ ngốc nghếch gì. Lúc Thái tử gặp chuyện không may, ông ta đã sớm nghi ngờ Bùi Tĩnh Lễ, sau khi tra đến hần ta thì cũng không khó tìm ra được chứng cứ.

Điều khiến ông ta không ngờ tới đó chính là, hai cha con Mông Thiên Thạch lại chọn đứng về phía Bùi Tĩnh Lễ.

Lần này Thiên Khánh Đế đã tức giận đến mức sinh bệnh.

Bùi Tĩnh Lễ đã biết chuyện ông ta lén uống không ít đan dược để che giấu thân thể suy kiệt của mình từ lâu rồi.

Hần ta đã tiết lộ việc này cho Mông Thiên Thạch, bởi thế nên mới dẫn đến cục diện của ngày hôm nay.

Trong tay Mông Thiên Thạch nắm cả một nửa số binh quyền của Đại Hoàn, lần này vào kinh, lão ta cũng mang theo không ít tinh binh.

Mà, thống lĩnh Vũ Lâm quân trong kinh có quan hệ thông gia với Mông gia.

Trong thư phòng, Khúc Ngưng Hề không thể nào tin được: “Vì sao Mông gia lại dễ dàng chọn Nhị Hoàng tử như vậy kia chứ?”

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra được rằng, phần thắng của Nhị Hoàng tử rất nhỏ, dầu cho sức khỏe của Bệ hạ có suy yếu đi chăng nữa, thì ông ta thà để con cháu nhà mình tranh giành ngai vị, lập công phò tá vua để lên ngôi, chứ sẽ không lựa chọn Nhị Hoàng tử.

Hơn nữa, thống lĩnh Vũ Lâm quân đã vứt bỏ Thái tử chỉ vì quan hệ thông gia đó thôi sao?

“Mặc dù bọn họ không biết điện hạ đã “chuyển nguy thành an”, nhưng mà cũng không nên quyết định vội vàng như vậy mới đúng chứ.”

Thành Phủ Dương cách Thượng Kinh cả ngàn dặm, dù có không nhận được tin tức của Thái tử kịp thời, thì cứ sao lại vội vàng chọn Nhị Hoàng tử?

Bùi Ứng Tiêu giải thích cho Khúc Ngưng Hề hiểu, hắc cười híp mắt nói: “Đương nhiên là bởi vì bọn họ đã cùng nhau làm ra một vài việc bất lương rồi.”

Việc bất lương gì cơ? Khúc Ngưng Hề ngăn người ra, bấy giờ nàng hiện đáy mắt Bùi Ứng Tiêu không có lấy một chút vui vẻ nào.

Thậm chí là trong mắt hắn còn trào ra sát ý lạnh lẽo.

Nàng kinh ngạc, là chuyện gì khiến cho cả Mông Thiên Thạch và thống lĩnh Vũ Lâm quân cũng không về cùng phe với Thái tử?

Bọn họ không còn lựa chọn nào khác, và có lẽ cũng không thấy vui trong lòng khi chứng kiến cái cảnh hắn trở thành Thái tử, nhưng mọi ngày họ vẫn không thể hiện điều đó ra ngoài.

Chỉ khi cơ hội xuất hiện, họ mới đưa tay “nắm bắt” nó mà không do dự lấy một chút nào.

Hiện giờ Thái tử đang bị “trọng thương”, họ bèn nhân cơ hội này mà khống chế kinh thành, phái một lượng lớn sát thủ ra, thậm chí là Mông Thiên Thạch còn điều quân lính của lão ta trở về chỉ để làm chuyện này.

Khúc Ngưng Hề sững sờ: “Hình như ta chưa từng hỏi vì sao điện hạ lại có nhiều bí mật đến vậy...”

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Có phải là có liên quan đến Lục gia hay không?

Tất cả mọi người trong Lục gia đều đã chết, chỉ còn lại một mình Lục Diễm Hoa.

Bình quyền của Lục gia còn bị chia ra, nằm trong tay Mông Thiên Thạch và Định Tuyên Đại Tướng quân.

Bùi Ứng Tiêu vươn đầu ngón tay thon dài ra, đặt trên gương mặt trắng nõn của nàng, cảm giác ấm áp và mềm mại lan đến đầu ngón tay hắn.

Hắn khẽ gật đầu, cười nói: “Tiểu Văn Du, sớm muộn gì nàng cũng sẽ biết thôi. Cô muốn công bố chuyện này cho toàn thiên hạ, hát thành vỡ tuồng, để cho mọi người đều phải biết, còn phải ghi vào sử sách, lưu danh thiên cổ.”

Hắn đang chờ ngày này.

Hiển nhiên là, những hiểm nguy cơ mà Thượng Kinh đang gặp phải đều nằm trong dự đoán của Bùi Ứng Tiêu.

Hắn không hề lo lắng chút nào, vẫn tiếp tục duy trì “thiết lập hình tượng” chưa khởi hẳn, vì chuyện này mà hắn còn giả vờ bệnh nặng thêm, cần phải tĩnh dưỡng, lấy lý do này mà từ chối khéo lời đề nghị đầy vội vàng của Thái phó.

Nhiếp Nhất Tuyên thở dài mà rời đi.

Mà, ở trong sân của Bùi Ứng Tiêu, một bàn rượu và đồ ăn phong phú đã được bày biện ra.

Rượu không cất giữ trong bầu rượu mà lại được bày ra bàn.

Đã bày mưu tính kế như thế rồi mà vẫn còn phải chờ thời cơ, tại sao cơ chứ?

Khúc Ngưng Hề nhú mào, nàng không ngừng suy nghĩ, đột nhiên nàng nghĩ tới một chuyện: “Điện hạ đã bắt giữ Mộc Thương Hạnh, lẽ nào lão ta có thể cung cấp bằng chứng gì cho ngài à?”

Đã làm chuyện bất lương, muốn ghi vào sử sách, thì nhất định phải có đầy đủ cả nhân chứng lẫn vật chứng.

Chắc là Mộc Thương Hạnh không phải là nhân chứng đâu nhỉ?

Nhưng chưa chắc là người này đã sẵn lòng hợp tác, dù đích thân Bùi Ứng Tiêu ra tay đi chăng nữa, thì cũng vẫn không thể làm gì được ông ta cả.

“Tiểu Văn Du thật là thông minh.” Bùi Ứng Tiêu rót một chén rượu rồi đẩy nó tới trước mặt nàng.

Khúc Ngưng Hề nhìn thoáng qua chén rượu đó rồi lên tiếng: “Ngay cả chén mà điện hạ cũng không muốn dùng, ngài đang muốn tự chuốc say mình à?”

“Sao lại không? Hôm nay tâm tình của cô rất tốt.”

Hắn nói xong thì cầm đĩa rượu miệng rộng [*] lên, một hơi cạn sạch.

[*] **Đĩa rượu miệng rộng (阔口的酒碟)**: chỉ một loại chén hoặc đĩa nhỏ có miệng rộng, dùng để uống rượu trong văn hóa truyền thống Trung Quốc. Thay vì sử dụng ly hoặc chén như chúng ta vẫn thường thấy, đôi khi người xưa sẽ sử dụng những chiếc đĩa nhỏ có miệng rộng để uống rượu, đặc biệt là trong các dịp lễ hội hoặc bữa tiệc. Vật dụng này góp một phần rất lớn vào “mỹ quan” của bữa tiệc, làm cho bữa tiệc trở nên “trang trọng” hơn. Hình ảnh minh họa mình sẽ để ở dưới cuối chương nhé.

Uống thật rồi, Khúc Ngưng Hề há cái miệng nhỏ nhắn ra.

“Nàng cũng uống đi.” Bùi Ứng Tiêu đặt một tay lên bàn, ý cười như ánh lên trong đôi mắt, hần nói: “Uống say rồi cô sẽ hôn nàng.”

Khúc Ngưng Hê không uống: “Lát nữa ta phải về rồi.”

Nàng không thể ở trong huyện nha được.

Bùi Ứng Tiêu lắc đầu: “Lỡ chẳng may ban đêm có người len vào tiểu viện của nàng để giết nàng thì sao? Nàng không sợ sao?”

“Chuyện này...” Sao nàng có thể không sợ cho được!

“Mục tiêu chính của bọn họ là cô, nhưng không có gì có thể đảm bảo rằng họ sẽ không ra tay với nàng.”

Đám người kia sẽ còn làm loạn thêm một thời gian nữa.

Trước mắt, Thái tử đang “bị thương chưa lành”, trong tay lại không có binh lực, tính cả người trong tay Nhiếp Nhất Tuyên, thì bọn họ cũng rất khó có thể hồi kinh cứu giá.

Cho nên không cần vội vã lên đường làm gì, chỉ cần yên lặng chờ xem sẽ xảy ra những chuyện gì thôi.

Khúc Ngưng Hê đã đặt mình vào trong đó, cũng đã biết không ít chuyện, nhưng vẫn còn nhiều chuyện mà nàng không rõ.

Bấy giờ chỉ sợ rằng mình sẽ bị liên lụy, một đao hạ xuống là có thể “kết liễu” nàng rồi, nàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy thì ta sẽ ở lại.”

Nàng vừa nói xong là Bùi Ứng Tiêu đã đưa đĩa rượu miệng rộng đến tận miệng nàng rồi.

Khúc Ngưng Hề có cảm giác, hình như hôm nay tâm tình hẳn không bình tĩnh như mọi khi, khác hẳn ngày thường, chỉ là... miệng hẳn rất kín, không chịu tiết lộ gì nhiều cho nàng biết.

Nàng hơi bất lực, chỉ có thể uống cùng hẳn thôi, bấy giờ nàng đành mở miệng uống từng ngụm rượu.

Khúc Ngưng Hề đã uống rượu nhiều lần rồi, số lần say cũng không nhiều, cho nên mới “không sợ hãi” như thế này.

Không ngờ rượu tối nay lại giống như loại rượu lần trước ở bãi săn, nàng chỉ uống một chút thôi mà đã choáng váng ngay rồi.

“Bé ngọc này, lẽ nào nàng cho rằng rượu này cũng giống như loại rượu làm ám người hôm đó à?”

Đêm đó, đương nhiên mà loại rượu hẳn cho nàng uống sẽ không làm nàng say rồi, nếu say thì sao mà đi đường được?

Khúc Ngưng Hề ở bên này đã bắt đầu cười ngây ngô: “Đúng là không giống thật, rượu hôm nay uống ngon quá...”

Bùi Ứng Tiêu nhìn ra được là, tiểu cô nương này mà uống nhiều rượu thì sẽ thích cười hơn, trông nàng sẽ ngọt ngào và mềm mại hơn cả bánh gạo nếp nữa.

Hắn nghiêng người, nhỏ giọng nói: “Cô muốn hôn nàng.”

Nàng nghe vậy bèn gạt đầu một cái rồi nói: “Vậy hôn đi, tâm tình ngài không tốt... hôn...”

“Sao nàng biết tâm tình cô không tốt?” Bùi Ứng Tiêu dỗ dành nàng: “Nàng còn biết gì nữa nào?”

“Ta thích hôn...” Ánh mắt Khúc Ngưng Hề dần trở nên mơ màng: “Ta biết là ngài cũng rất thích...”

Khi say, nàng trở nên thành thật hơn, hóa ra nàng cũng thích hôn à...

Hắn nhếch môi: “Vậy hôm nay cho cô hôn ở nơi khác đi nhé...”

Lời còn chưa dứt, nàng đã chủ động bám lấy bờ vai hắn: “Ta, ta còn biết, biết là ngài thích hôn vào cổ của ta...”

Bùi Ứng Tiêu không nói gì, đôi mắt hẹp dài khép hờ, bé lửa đảo này tự dâng mình lên đến miệng hắn, ngốc nghếch đến mức... sắp bị người ta “nuốt chửng” đến nơi rồi mà vẫn còn cười ngây ngô được.

Chú thích bằng hình ảnh:

[*] ***Đĩa rượu miệng rộng*** (阔口的酒碟)



undefined

Chương 64: Lòng Dạ Thái Tử (1)

DTV-EBOOK

Rượu này không giống với loại Khúc Ngưng Hề từng uống trước kia.

Vào những dịp lễ tết, thỉnh thoảng nàng cũng uống rượu ở trong phủ, hoặc khi đi ra ngoài, nàng sẽ đến những quán rượu như “Thất Lí Túy” để dùng cơm, sau đó sẽ “nhấm nháp” chút rượu tùy theo từng tình huống.

Loại rượu đặc biệt dành cho nữ tử uống có nồng độ cồn không cao.

Nhưng loại rượu mà Bùi Ứng Tiêu chuẩn bị đã nhanh chóng “hạ gục” được nàng.

Nàng choáng váng, nhìn hắn bằng đôi mắt to tròn và nụ cười ngây ngô trên môi.

“Điện hạ... ngài, ngài thật là anh tuấn quá...”

Khúc Ngưng Hề vươn tay ra, muốn chạm nhẹ vào khuôn mặt đẹp tựa như tranh vẽ của hắn.

Nhưng vì có quá nhiều hình ảnh chồng chất lên nhau, nên bàn tay nhỏ bé của nàng lại hướng thẳng về phía mũi hắn.

Bùi Ứng Tiêu nhướn mày, hỏi nàng rằng: “Nàng cảm thấy cô anh tuấn à?”

Nàng thật thà gật đầu và đáp bằng một chữ: “Đẹp.”

“Sao trước kia cô không nhìn ra là nàng đã bị sắc đẹp của cô mê hoặc nhỉ?” Hắn cố ý truy hỏi: “Cô đẹp chỗ nào vậy?”

Cuối cùng thì bàn tay của Khúc Ngưng Hề cũng đã đặt lên được hàng lông mày như mực của Bùi Ứng Tiêu, rồi nàng chậm rãi mò mẫm xuống dưới, từng chút từng chút một, nàng vuốt ve hàng mi dài kia, sau cùng là ấn ngón trỏ vào nốt ruồi đỏ nho nhỏ nơi khoé mắt hấn.

“Thích nốt ruồi này à?” Hấn không nhìn được mà bật cười.

Hấn bỗng nhớ tới lần đó, khi mà hấn cố tình giục nàng chủ động... nàng đã hôn lên nốt ruồi nhỏ màu đỏ này.

Trong lúc Bùi Ứng Tiêu mãi nghĩ đến điều này, Khúc Ngưng Hề đã tiến đến gần hấn hơn, nàng cố gắng vươn cổ, nhưng...

“Ngài cúi đầu xuống đi... ta với không tới...” Nàng lẩm bẩm, giọng nói mềm mại, nghe như là đang làm nũng.

Bùi Ứng Tiêu quá cao, dù hai người đều đang ngồi, nàng còn đặt tay lên vai hấn nữa, nhưng nàng vẫn không thể hôn lên đuôi mắt hấn được.

Cho tới khi hai tay ôm eo nàng di chuyển xuống, nâng nàng lên, thì nàng mới chột cao hơn hấn cả nửa cái đầu, dễ dàng chạm môi mình vào giữa hàng lông mày của hấn.

Khúc Ngưng Hề không chỉ hôn, mà nàng còn vươn đầu lưỡi nhỏ nhoi ra để liếm láp, trông như một chú mèo con vậy.

Bùi Ứng Tiêu khép hờ hai mắt, mặc cho nàng “giày vò” mình, còn hấn vẫn cứ ôm “ôn hương nhuyễn ngọc” trong lòng, vừa lên tiếng mà giọng nghe đã hơi khàn khàn rồi: “Nàng còn thích chỗ nào trên người cô nữa?”

Nàng nghe xong thì cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng hôn một đường xuống dưới, dừng lại trên đôi môi mỏng của hấn, mềm mại vô cùng.

“Chiêu thức” này... hơn phân nửa là học được từ Bùi Ứng Tiêu, hẳn thường hay hôn nàng như vậy lắm.

“Xem ra là nàng đã nhớ hết rồi.” Hấn chậm rãi mở mắt ra, cười nhẹ một tiếng rồi nói: “Cô phải dạy nàng thêm những thứ khác nữa thôi, nhỉ?”

Ham muốn và khoái cảm là bản năng của con người, tiểu cô nương này đã uống say nên không hề che giấu những điều ấy, nàng nói: “Ngài hôn ta đi, hôm nay ngài còn chưa hôn ta nữa...”

Tất nhiên là Bùi Ứng Tiêu sẽ thỏa mãn mong muốn này của nàng rồi. Hấn áp môi mình vào đôi môi mềm mại kia, lần lượt “thi triển” hết mọi kinh nghiệm mình đã luyện được trên người nàng, hết lần này đến lần khác.

“Tiểu Văn Du, nàng đừng quên...”

Hấn hôn nàng đến mức thở dốc, nhưng vẫn chưa thấy thỏa mãn, không chịu dừng lại mà vẫn cứ nhẹ nhàng mút xuống, cắn xé vạt áo cho nó thêm phần lộn xộn...

Khúc Ngưng Hề không chịu nổi, nàng khẽ run lên, thậm chí là còn nức nở, phát ra những tiếng kêu nho nhỏ...

...

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại, sắc trời đã sáng ngời, tuy đã đốt ba chậu than trong phòng nhưng vẫn lạnh buốt.

Cả người Khúc Ngưng Hề như chìm sâu trong chiếc giường ấm áp, nàng đã ngủ say đến mơ màng.

Nàng híp mắt, nhìn qua tấm rèm trên đầu giường rồi đưa ra phán đoán... Đây là tiểu viện ở huyện nha, nơi nàng ngủ lại tối hôm qua.

“Ánh Sở?”

Không có ai trả lời, đầu óc Khúc Ngưng Hề không tỉnh táo, nàng mơ hồ nhớ rằng, hình như là tối qua nàng đã uống rất nhiều rượu.

Nhưng đầu nàng lại không hề đau, hình như là sau đó nàng đã được dứt canh giải rượu đúng không?

Nàng cố gắng ngồi dậy, nhưng vừa di chuyển nhẹ thôi mà nàng đã rít lên, dòng ký ức trong đầu như đã bị cắt đứt hết.

Ngực nàng... đau quá!

Nương theo ánh mặt trời chiếu rọi, Khúc Ngưng Hề kéo vạt áo ra để kiểm tra, nàng chỉ thấy... “quả cầu tuyết” tròn trịa lúc ban đầu đã bị “chà đạp” và hiện đang sưng tấy lên.

Vì sao nàng lại cảm thấy đau ấy à? Là vì nó không chỉ sưng to lên như hạt san hô, mà trên nó còn có dấu răng nữa đó!

Dù tấm y mềm mại như tơ chỉ cọ nhẹ vào da thôi mà nàng cũng đã...

Đầu Khúc Ngưng Hề bỗng ong ong hết cả lên, toàn thân đều trở nên bối rối, có một số cảnh tượng “hỗn loạn” chợt lóe lên trong đầu.

Nàng khẽ run lên, da thịt mềm mại “chạm đến” cái lạnh ở bên ngoài chăn, nên mấy sợi lông tơ mảnh dẻ nhanh chóng dựng hết lên.

Khúc Ngưng Hề lập tức lui vào trong chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún vì cảm thấy khó hiểu.

Có phải nàng và Bùi Ứng Tiêu đã làm những chuyện được vẽ trong sách rồi không?

Đoạn sau thì nàng không nhớ rõ lắm, nhưng mà... chưa từng có một chiếc “gậy gộc” nào xuất hiện trong tâm trí nàng, bên cạnh đó, lúc bấy giờ, trên người nàng cũng không còn nơi nào khác khó chịu... trông không giống như là đã bị một cây gậy bí mật nào đó “đả thương” cho lắm nhỉ? Nhưng mà cũng khó nói lắm...

Hơn nữa, hơn nữa, hấn cũng không thể nào mà...

Khúc Ngưng Hề căn góc chần, nàng khóc không ra nước mắt, thà đừng để cho nàng nhớ tới còn hơn.

Tối hôm qua Bùi Ứng Tiêu đáng sợ quá, cứ như thể là hấn chỉ muốn “ăn tươi nuốt sống” nàng thôi vậy...

Cửa phòng bỗng bị mở ra, Ánh Sở thò đầu vào, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, người tỉnh rồi à?”

Hình như là vì nàng ấy nghe thấy tiếng động trong phòng nên mới vào.

Khúc Ngưng Hề dùng giọng mũi đáp một tiếng, nhưng nàng không chịu ra ngoài.

Ánh Sở vội đi lấy một chậu nước ấm đến rồi mang vào, sau đó thì đặt y phục đã chuẩn bị sẵn lên bàn.

“Chắc là tiểu thư đói bụng rồi nhỉ? Hôm nay bếp nhỏ làm bánh sữa, bánh trắng như tuyết và dẻo thơm vô cùng...”

“Ta không ăn cái này đâu.” Khúc Ngưng Hề vội ngắt lời nàng ấy, cái gì mà “trắng” và “dẻo thơm” kia chứ.

Ánh Sở sửng sốt, không phải là tiểu thư thích đồ ngọt sao? Đặc biệt là bánh sữa...

Khúc Ngưng Hề chui đầu ra khỏi chăn, hỏi Ánh Sở rằng: “Có phải là tối hôm qua, ta và điện hạ... đã viên phòng rồi không?”

Đây là chuyện chỉ có thể làm sau khi thành thân! Thế mà nàng lại mơ mơ hồ hồ...

“Hóa ra là tiểu thư đang lo lắng chuyện này...” Ánh Sở bước tới, nhỏ giọng giải thích rằng: “Tuy nô tỳ không dọn dẹp phòng điện hạ, nhưng hẳn là không có đâu ạ.”

Nàng ấy, Dung Nguyệt và Nhân Thanh ở trong phòng nhỏ uống trà đợi lệnh, hơn nữa, họ vẫn luôn chú ý thời gian.

Thời gian hai người uống rượu không dài, hơn nữa... rõ ràng là ánh mắt của điện hạ lúc tiễn người đi đã cho thấy rằng hẳn đang... “đói mà không ăn được miếng thịt nào”.

Hắn kiểm chế đến mức hai mắt trở nên đỏ ngầu, còn vội vã sai người mang nước tắm vào tịnh thất.

“Thật sao?” Khúc Ngưng Hề thở phào nhẹ nhõm.

Ánh Sở gật đầu: “Đương nhiên ạ.”

“Sao ngươi biết?” Nàng vẫn còn bán tín bán nghi.

Ánh Sở cười cười: “Em đã được học về những thứ này, lần đầu của nữ tử sẽ rất đau, sẽ chảy cả máu nữa.”

“Cái gì cơ?” Khúc Ngưng Hề sợ tới mức mặt trở nên trắng bệch.

Thật ra, khi thấy những hình ảnh trong quyển sách đó, nàng đã cảm thấy khó hiểu rồi... Có ai bị gậy đâm vào mà không bị thương đâu?

Ánh Sở không biết chuyện Đinh Tuyết Quỳnh lén lút “thu gom” mấy “vật phẩm” này cho nàng xem, nên bấy giờ nàng ấy tươi

cười mà nói rằng: “Điện hạ có tính tự chủ rất mạnh mẽ, ngài ấy sẽ không làm đến bước cuối cùng đâu ạ, nhất định là sẽ giữ đến đêm đại hôn, tiểu thư đừng sợ bị chỉ trích.”

Không, so với chỉ trích, nàng càng trân trọng mạng sống của mình hơn.

Chỉ là, dù nàng có nói điều này với Ánh Sở thì cũng vô dụng thôi.

Khúc Ngưng Hề ỉu xiu, nàng bị kéo ra khỏi chốn, thay y phục, rửa mặt rồi đi ra gian ngoài dùng cơm.

Bấy giờ nàng mới phát hiện ra rằng, trong sân đã phủ một lớp tuyết, dưới hành lang còn có một người đang đứng.

Nhìn kỹ lại thì nàng nhận ra, đối phương chính là nữ thị vệ Đằng Mẫn.

Nàng ấy không có ý kiến gì khi được Thái tử phái đến làm việc ở chỗ Khúc Ngưng Hề, thường ngày nàng ấy sẽ luôn quanh quẩn trong nhà, khi nàng ra ngoài thì nàng ấy sẽ luôn theo sát nàng.

Nàng ấy luôn sẵn sàng chờ đợi mệnh lệnh, nhưng Khúc Ngưng Hề lại không dặn dò bất kỳ điều gì cả.

Nàng chỉ cảm thấy, để một người tài ba như vậy ở bên cạnh mình không khác gì “dùng dao mổ trâu giết gà” cả.

Ánh Sở thở dài và nói: “Đêm qua lại có một nhóm tử sĩ lưng sục, nhưng đều bị đánh bại rồi ạ.”

Khúc Ngưng Hề nghe vậy thì tim đập thành thịch, vội hỏi: “Tiểu viện chỗ cha mẹ ta không có vấn đề gì cả chứ?”

“Không có vấn đề gì...” Ánh Sở trả lời: “Chắc chắn bọn họ đã bố trí tai mắt ở bên ngoài phủ nha, cũng biết được là tiểu thư đã dọn vào đây, nên sẽ không lãng phí nhân thủ để đối phó bên kia đâu.”

Mục tiêu chủ yếu vẫn là Thái tử.

Hơn nữa, từ việc hắn ta đã biết rõ chuyện đối phương đề phòng mình nhưng vẫn cứ liên tục phái người đuổi giết như thế, cho thấy rằng hắn ta đang rất sốt ruột vì không còn nhiều thời gian nữa.

Nhưng Thái phó đại nhân lại dẫn một đám người bao quanh toàn bộ phủ nha, canh giữ vô cùng cẩn thận, đến một giọt nước cũng không thể lọt vào được, nên dù có nhiều tử sĩ hơn nữa thì cũng vô dụng thôi, toàn bộ đều “một đi không trở lại”.

Người dân thành Phủ Dương chưa từng chứng kiến “trận chiến” nào như vậy cả, rõ ràng đây chẳng khác gì một vụ ám sát cả.

Vào ban đêm, tất cả mọi người đều tự giác trốn ở trong nhà, không dám ra đường, ai nấy đều chỉ hy vọng Thái tử sẽ mau chóng khỏe mạnh và triều đình sẽ sớm phái người đến hỗ trợ.

Khúc Ngưng Hề nhíu mày: “Còn tình hình Thượng Kinh thế nào rồi?”

Nếu phát sinh cung biến thật, thì đương nhiên những binh lính vô tội kia sẽ phải trở thành “vật hy sinh”.

Nàng thấy hơi khó hiểu: “Người ủng hộ Nhị Hoàng tử còn lâu mới bằng Thái tử được, sao hắn ta dám làm những chuyện như thế nhỉ?”

Đằng Mẫn đi từ ngoài phòng vào, nói: “Có gì mà không dám, từ xưa đến nay, chỉ cần trong tay có đao là có thể làm “chúa tể”

triều chính.”

Có không biết bao nhiêu trận cung biến đều “đuổi cùng giết tận”, đại thần nào không theo thì cứ thẳng tay giết chết, vì đâu phải là chỉ có duy nhất một mình người có thể ngồi vào vị trí đó, ngoài kia có đầy người ra kia mà.

Ai cũng sợ chết cả, bản thân người không sợ thì người cũng phải nghĩ đến cha mẹ, đến thân nhân của người ở nhà chứ.

Dùng máu tươi để “gột rửa” Hoàng thành, hầu hết mọi thanh âm bất mãn đều sẽ biến mất đi rất nhanh chóng.

Bọn họ chỉ cần khống chế tình hình thôi, sau này từ từ thành lập một triều đình mới là được.

Khúc Ngưng Hề nghe hiểu, sau đó lại có thêm một vấn đề khó hiểu khác nữa.

Thượng Kinh đang gặp nguy hiểm như vậy, Bùi Ứng Tiêu không lo lắng gì sao?

Hắn tìm mọi cách để “ngụy trang” cho chính mình, để “ẩn mình”, có lẽ mối quan hệ của hắn với bộ hạ không hề hòa hợp như bề ngoài.

Lần giả vờ ốm yếu này giống như đang “trừng phạt” Thiên Khánh Đế vậy.

Phải để ông ta cảm nhận được cảm giác bị chính nhi tử của mình uy hiếp, bị mắc kẹt trong Hoàng thành, và bị Mông Thiên Thạch cùng với toàn bộ Vũ Lâm quân mà mình tin tin tưởng quay lưng lại với mình, là như thế nào.

Sau giờ Ngọ [*], Khúc Viên Thành cùng mấy người trong nhà đến thăm Khúc Ngưng Hề, nói là đến thăm, nhưng thật ra là muốn hỏi thăm một số chuyện.

[*] **Giờ Ngọ** là khoảng thời gian từ 11h đến 13h.

Ông ta đã biết cục diện căng thẳng ở Thượng Kinh và đang lâm vào thế “tiến thoái lưỡng nan”.

Nhị Hoàng tử là cháu ngoại của phủ An Vĩnh Hầu, nếu hắn ta thắng thì chắc chắn đây sẽ là chuyện tốt với Hầu phủ.

Nhưng ngược lại, nếu Thái tử thắng, rủi ro mà Hầu phủ phải gánh chịu... cũng chẳng ít hơn là bao, đúng chứ?

Bấy giờ, nghiêm nhiên Khúc gia đã trở thành ngọn cỏ đầu tường, gió ở hai bên không ngừng thổi tới.

Khúc Viên Thành cảm thấy không thể để như thế được. Thân là gia chủ, ông ta phải đưa ra quyết định, lựa chọn giữ khoảng cách với một bên thật nhanh chóng.

Lỡ như Nhị hoàng tử thắng thật, mà bây giờ ông ta lại đang mơ hồ ở cạnh Thái tử thế này, thì về sau biết phải ăn nói như thế nào đây ?

Khúc Viên Thành đến để thăm dò tình hình dưỡng thương của Thái tử và muốn biết là trước mắt Nhiếp Nhất Tuyên nắm trong tay bao nhiêu binh lực.

Khúc Ngưng Hề quá hiểu cha mình, ông ta không phải là kiểu người hay quan tâm đến những chuyện khác, nên khi ông ta vừa mở miệng, nàng đã đoán được tâm tư thầm kín của cha mình.

“Cha, con và cha đều không thể nhúng tay vào đại sự triều chính, thay vào đó, tại sao chúng ta không nghĩ xem năm sau có nên đưa Tam lang đến Kỳ Bắc hay không?”

“Bây giờ là lúc nào rồi mà con còn nói về chuyện năm sau?” Khúc Viên Thành nói: “Tình thế đang căng thẳng, sẽ ảnh hưởng

trực tiếp đến chúng ta.”

Nếu Nhị Hoàng tử thất bại, Thái tử lấy cớ này để không cưới nữ nhi Khúc gia thì sao?

Chẳng phải là tất cả đều sẽ trở nên vô tích sao? Khúc gia sẽ bị liên lụy, sẽ không còn chỗ đứng ở Thượng Kinh nữa.

Khúc Ngưng Hề hiểu được nỗi lo lắng của ông ta, nàng cũng không dám nói chắc là Bùi Ứng Tiêu thích mình đến mức nào, liệu rằng hắn có đổi ý hay không.

Nhưng nàng chỉ biết rằng...

“Nếu Thái tử thắng, có lẽ Hầu phủ sẽ mất đi vinh hoa phú quý; nhưng nếu Nhị Hoàng tử thắng, cũng chưa chắc là nhà chúng ta có thể “một bước lên mây”, không chỉ có thế, nhất định là con sẽ chết.”

“Con nói cái gì vậy?” Khúc Viên Thành trừng mắt với nàng.

Khúc Ngưng Hề cũng không hề vòng vo, nàng nói thẳng với ông ta: “Cha nghĩ Nhị Hoàng tử sẽ sắp xếp cho cha làm gì?”

Khúc Viên Thành sửng sốt, sau đó ông ta bắt đầu suy nghĩ theo theo hướng nàng nói. Cháu ngoại xưng đế, ông ta sẽ trở thành “quốc cứu gia”, mà ông ta đã có tước vị Hầu gia trong, có lẽ nhiều nhất là sẽ được phong vương nhỉ?

Nhưng cũng chỉ là chức suông, là danh hão thôi, chứ không có thực quyền gì.

Khúc Ngưng Hề lại nói: “Nhị Hoàng tử sẽ ức hiếp sỉ nhục con, thiên hạ này lại không có bức tường nào là không lọt gió cả, các đại thần trong triều cũng đều biết, mà cứu cứu của hắn ta lại chẳng là gì hết... Đến lúc đó, cha chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ nhi của cha chết đi mà thôi.”

“Làm gì mà phải tìm đến cái chết...”

Khúc Viên Thành mới kêu lên nửa chừng, thì sắc mặt Khúc Ngưng Hề đã trầm xuống: “Cha cũng cho rằng Nhị hoàng tử thật lòng yêu thương con sao?”

Người tin vào điều này thì sẽ... ngu ngốc đến mức độ nào đây?

Thích một người, là sẽ quan tâm xem nàng có gì không ổn, chứ nào có ai thích một người mà lại đi gieo rắc tai ương và nỗi sợ hãi cho nàng?

Bùi Tĩnh Lễ không xứng với cái chữ “thích” này.

Khúc Ngưng Hề không muốn tiếp tục nói nhảm với Khúc Viên Thành nữa, nàng đứng dậy và nói: “Cha muốn lựa chọn thế nào thì cũng được thôi, chỉ cần đừng kéo con theo, cha đi mà tìm cháu trai ngoại của cha, chỉ cần đoạn tuyệt quan hệ với nữ nhi là được rồi.”

Vẻ mặt của nàng rất bình tĩnh, trông nàng như không hề tức giận, cũng không buồn bã gì.

Khúc Viên Thành bỗng nổi cơn thịnh nộ: “Con đang nói nhảm cái gì vậy hả!”

Khúc Ngưng Hề nhìn thẳng vào mắt ông ta rồi nói: “Chuyện khác thì con có thể không quan tâm, nhưng nếu bảo con hãy đi chết đi, con sẽ không chịu, chính cha đã muốn tìm đường chết rồi thì con cũng sẽ không cản cha đâu.”

Nàng sẽ không nói cho ông ta biết rằng Thái tử đã nắm chắc phần thắng trong tay, tình hình bây giờ thì còn phải lệ thuộc vào việc hần lựa chọn như thế nào nữa.

Khúc Viên Thành bối rối, luôn miệng quát tháo: “Ai bảo con đi chết đâu, đó là do trong lòng con luôn nghĩ cha mình như vậy...”

“Con không muốn nghe, cha đi đi.” Khúc Ngưng Hề quay lưng đi.

Hai người đang nói chuyện ở bên trong, giọng nói hơi lớn một chút, nên Chu thị bên ngoài cũng phát hiện ra.

“Có chuyện gì vậy?” Bà ta đi vào.

Khúc Viên Thành đang rất tức giận: “Nhìn khuê nữ mà bà sinh ra đi kìa, nó muốn đoạn tuyệt quan hệ với cha nó đấy!”

“Văn Du?” Chu thị đột nhiên nhíu mày.

Khúc Ngưng Hề nhìn về phía bà ta: “Vừa hay mẫu thân cũng có thể chọn xem bây giờ nên ở lại Phủ Dương hay là chạy về Thượng Kinh. Nếu chọn quay về thì các người không cần phải dẫn con theo đâu.”

“Suýt, nói nhỏ chút...” Chu thị e sợ ngoài sân có người nghe lén, đây chính là huyện nha đó.

Khúc Ngưng Hề không hề kiêng dè gì, nàng nói tiếp: “Hai người yên tâm, nếu điện hạ biết gai người có ý định rời đi, ngài ấy cũng sẽ không để ý đến chuyện này đâu, hai người muốn đi hay ở thì tùy.”

“Chuyện này...” Chu thị cứng đờ người ra, rất hiếm có khi nào nữ nhi này của bà ta bày tỏ thái độ hùng hổ như vậy, có vẻ như nàng đang rất tức giận.

Khúc Viên Thành vô cùng khó chịu, ông ta vỗ bàn ngồi xuống, nói qua loa rằng: “Không về kinh, trước đó không về, bây giờ có về thì cũng đã muộn rồi.”

Hơn nữa... tuổi tác của lão phu nhân đã cao, sau khi bà qua đời, có lẽ là Hoàng hậu cũng không thêm để ý tới ông ta nữa.

Nếu Hầu phủ cứ phải dựa vào chút quan hệ máu mủ mỏng manh này... thì liệu họ có thể duy trì vinh quang được trong bao lâu đây?

Lại nói, từ cái cách mà Bùi Tĩnh Lễ đối xử với biểu muội của mình tàn nhẫn như thế kia, có thể thấy được là hẳn ta chẳng coi trọng gì cái gọi là “tình thân”.

Tình cảm cậu cháu giữa ông ta và Bùi Tĩnh Lễ cũng có sâu đậm gì đâu mà đáng nói?

Ngoài phòng, Khúc Thiên Nhân nghe được một, hai câu thôi là đoán được hai người họ đang nghĩ gì ngay.

Nàng ấy trợn trắng mắt.

Khúc Doãn Thiệu cũng chẳng ngốc nghếch gì, cậu ta không nhịn được mà thở dài mãi không thôi: “Phu tử đã nói đến những bậc trung thần nghĩa sĩ... nhưng nhà chúng ta nào có những người như thế.”

Nếu Nhị Hoàng tử kia dám bức vua thoái vị, thì đó chính là hành vi đại nghịch bất đạo [*], sao có thể nương tựa vào hẳn ta được chứ?

[*] **Đại nghịch bất đạo (大逆不道)**: tội do giai cấp phong kiến gán cho những ai chống lại sự thống trị và lễ giáo phong kiến.

Hẳn ta đã quên mọi ngày bề hạ thương yêu hai huynh muội họ [*] như thế nào rồi sao?

[*] “Huynh muội họ” ở đây chỉ Nhị Hoàng tử Bùi Tĩnh Lễ và Minh Hoa Công chúa.

Khúc Doãn Thiệu gật gù đắc ý, sau đó cậu ta nhìn về phía cha mẹ mình, bày ra vẻ mặt “vô cùng đau lòng”: “Hầu phủ nằm trong tay cha mà chưa bị giày xéo cho đến chết... đều là nhờ có công lao phù hộ của tổ tiên đó!”

Mặt Khúc Viên Thành tối sầm lại: “Ai cho phép con nói chuyện với ta như vậy!”

Khúc Doãn Thiệu thở dài thườn thượt: “Mặc dù cha là cha con, nhưng trước sau gì thì cái nhà này cũng phải dựa vào con thôi...”

Nghe nhi tử mình đồng dặc tuyên bố như thế, Khúc Viên Thành tức giận giơ tay lên đánh cậu ta.

Chương 65: Lòng Dạ Thái Tử (2)

DTV-EBOOK

Hai ngày sau đó, tin tức Hoàng thành bị khống chế truyền ra khắp Thượng Kinh, thậm chí là bộ hạ còn không tảo triều.

Cả thành Phủ Dương và bất kỳ ai nhận được tin tức này đều kinh sợ vô cùng, chẳng lẽ Nhị Hoàng tử muốn soán ngôi cha bằng vũ lực thật sao?

Cuối cùng thì bấy giờ Bùi Ứng Tiêu cũng đã chịu “hành động”, hắt “lê lét” cái thân thể “ốm đau bệnh tật” của mình về kinh cứu giá.

Nhiếp Nhất Tuyên đã dẫn theo không ít người ra ngoài để tham gia vào việc tìm kiếm người và cứu nạn, bọn họ không thể ngờ là sau khi cứu được Thái tử, họ lại phải quay về cứu cả bộ hạ.

Thành Phủ Dương và các thành trấn xung quanh Thượng Kinh sẵn lòng xuất binh, ước chừng là có thể tập hợp được hơn năm ngàn người.

So với binh lực của Thượng Kinh, thật sự là hai bên chênh lệch quá nhiều.

Nhưng đội ngũ này vẫn kiên quyết lên đường hồi kinh.

Như thế là trùng hợp vậy, đoàn người Thái tử vừa rời đi chưa được bao lâu mà đã nhận về được một tin chiến thắng.

Binh mã của Mông Thiên Thạch ở Hàm Thái xa xôi, lão ta chỉ mang theo một ít, số còn lại sẽ lên đường đuổi theo sau khi lão ta chuẩn bị hành động.

Dù sao thì nhân thủ khổng chế Hoàng thành bao nhiêu đó là đã đủ rồi, Hàm Thái điều binh lực về là để sau này có thể đối phó với Thái tử và Định Tuyên Đại Tướng quân.

Bọn họ dự định lấy Thượng Kinh làm doanh trại, chiếm cứ xưng vương, sau đó chính thức khai chiến, giết Thái tử, thu phục Định Tuyên Đại Tướng quân... cuối cùng là Đại Hoàn sẽ hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của họ.

Chiếm lấy Hoàng thành, sắc lập chiếu thư, phế bỏ Thái tử, không sợ thiên hạ không khuất phục, chỉ tạm thời bất mãn, đánh giết xong thì bình định thiên hạ sau.

“Thắng làm vua, thua làm giặc”, từ xưa đã thế rồi.

Về phần Định Tuyên Đại Tướng quân, nếu ông không đầu hàng thì sẽ bị trừng phạt, sẽ bị gán cho tội danh “nghịch thần”.

Kế hoạch này có vẻ không tệ... Ấy thế mà, sau khi Hoàng thành nằm trong tầm kiểm soát của phụ tử Mông Thiên Thạch cùng Vũ Lâm quân, bọn chúng không ngờ là quân Mông gia đã xảy ra chuyện trên đường hành quân.

Một nhánh kỳ binh [*] vượt sông Lạc Câu, bất ngờ xuất hiện ở phố Đông Ổ, chặn đường khiến bọn chúng trở tay không kịp.

[*] **Kỳ binh** là quân đặc biệt chuyên đánh bất ngờ, là một dạng giống lính đặc công thời nay.

Lần này thủ lĩnh của quân Mông gia chính là Mông Nguyên, cháu trai của Mông Thiên Thạch, hắn ta bị bắt ngay tại chỗ, thủ cấp bị chặt xuống, máu vương vãi khắp nơi.

Quân Mông gia mất đi thủ lĩnh, lòng quân tan rã, rất nhanh sau đó, chúng đã bị nhóm kỳ binh này “tóm gọn”, hơn một nửa đầu hàng, gần một nửa còn lại thì men theo đường cũ mà tháo chạy về Hàm Thái.

Mà, kỳ binh giương lá cờ truy bắt phản tặc này không ai khác chính là Định Tuyên Đại Tướng quân Sầm Bình Quận mà Mông Thiên Thạch vẫn luôn đề phòng.

Trước đây ông từng là thuộc hạ của Lục gia, được phái đến Đông Nam, trong tay có lục quân và thủy quân, nhưng khí thế vẫn kém xa Mông Thiên Thạch.

Đã nhiều năm rồi ông chưa hồi kinh, cuối năm nay mới phải hồi kinh báo cáo công tác, nhưng bệ hạ vẫn chưa phê chuẩn, còn một đến hai tháng nữa mới tới cuối năm, không ai ngờ là ông đã lạng lẽ rời Đông Nam sớm!

Còn tưởng rằng ông vượt sông Lạc Câu đến phố Đông Ổ, nhưng bây giờ, xem ra là ông đã lén lút đi đường thủy.

Khi nhận được tin tức này, ai nấy đều kinh ngạc không thôi, đám lão thần “thân bất do kỷ” ở Thượng Kinh lại càng lo lắng hơn, không biết Sầm Bình Quận có thật lòng muốn cứu giá hay không.

Dù sao thì trong tay ông nắm binh lực, bây giờ lại âm thầm hồi kinh sớm như thế, chẳng nay ông tới để “phân một chén canh” [*] thì phải làm sao đây?

[*] **Phân một chén canh:** Thành ngữ này được sử dụng để mô tả hành động muốn tham gia vào một việc gì đó để chia sẻ lợi ích, mặc dù bản thân không đóng góp nhiều hoặc không có công lao gì đáng kể. Nó thường mang ý nghĩa tiêu cực, thể hiện sự tham lam, ích kỷ và thiếu trách nhiệm.

Nhưng mà, có người can thiệp vào là tốt rồi, chỉ có thế thì Nhị Hoàng tử mới không thể khống chế hoàn toàn triều cục được.

Sau đó, Định Tuyên Đại Tướng quân dẫn quân xông thẳng đến Thượng Kinh, vô tình hội hợp với Thái tử điện hạ trên đường hành quân.

Bấy giờ, nỗi sầu lo của mấy đại thần về Sầm Bình Quận mới dần giảm đi, ông không nhân cơ hội này để bắt Thái tử... nên có lẽ là ông thật lòng muốn cứu giá.

Về phần vì sao không có chiếu chỉ mà đã hồi kinh, có lẽ là vì ông đã nhận được một số tin tức từ trước, thế nên sau đó mới “bày binh bố trận”, về trước rồi giải thích sau cũng không muộn.

Từ thành Phủ Dương đến Thượng Kinh chỉ mất có vài ngày thôi.

Có thêm hàng ngũ của Định Tuyên Đại Tướng quân hợp vào, giờ đây, binh lực lên đến con số khoảng hai, ba vạn... Với bấy nhiêu đó thì có vẻ là đã đủ để chống lại Mông Thiên Thạch rồi.

Sầm Bình Quận vô tình gặp được Thái tử vẫn chưa hồi phục, sau khi thảo luận với Thái tử và đám người Thái phó, họ quyết định sẽ tiến hành tập kích vào ban đêm.

Để bảo vệ Hoàng thành, Thượng Kinh đã xây dựng một bức tường thành cao ngất, phòng thủ kiên cố, thế nên, nếu tấn công từ bên ngoài thì sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn.

Ai ngờ đâu, trong thành lại xuất hiện một đội ngũ tiếp ứng.

Cha con Mông Thiên Thạch cùng Vũ Lâm quân kiểm soát Thượng Kinh trong nhiều ngày, đã cài tâm phúc của mình ở tất cả mọi lối ra vào quan trọng.

Những người không phục tùng đều bị giam giữ để phòng ngừa bọn họ tụ hợp lại gây rối.

Mà, nhân số ở nhánh tiểu đội tiếp ứng này cũng không quá nhiều, y phục trên người cực kỳ lộn xộn, không phải là “đồng phục” của binh lính hay bất kỳ quân doanh nào.

Bọn họ vô cùng dũng cảm, lấy một địch mười, chỉ trong một thời gian ngắn thôi, mà đã phá vỡ được hàng phòng thủ của thủ vệ ở một trong số các cổng thành, sau đó thì họ mở cổng ra, cho binh lính của Thái tử và Sầm Bình Quận vào.

Thượng Kinh bấy giờ đại loạn, tiếng giết chóc như vang dội suốt đêm.

Vó ngựa tiến thẳng vào Hoàng thành, Bùi Tĩnh Lễ hoảng sợ, bấy giờ mới phát hiện người tiếp ứng là ai.

Hắn ta đã bắt được hậu nhân duy nhất của Lục gia là Lục Diễm Hoa từ trước, có ý muốn lợi dụng nàng ấy để uy hiếp Sầm Bình Quận.

Trước kia Lục gia là ân nhân cứu mạng của Sầm Bình Quận, bây giờ ông đã ngồi lên được cái vị trí Định Tuyên Đại Tướng quân đó rồi, lẽ nào ông dám không để ý đến huyết mạch của ân nhân sao?

Đây là hậu nhân duy nhất của Lục gia đó!

Nhưng, hắn ta “ngàn tính vạn tính” mà chẳng sao có thể tính ra được rằng... nữ nhân bị giam cầm trong nhiều ngày qua đã sớm lén lút tập hợp được hơn trăm thuộc hạ cũ của Lục gia, nhờ có những người này tiếp ứng, cổng thành Thượng Kinh mới thành công mở ra.

Điều này khiến người ta thấy được rằng, Lục gia vẫn vô cùng dũng mãnh, không thua kém gì năm đó cả.

Một khi cổng thành Thượng Kinh được mở ra, việc bảo vệ Hoàng thành sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Những người lựa chọn mưu phản kia không có lựa chọn nào khác, bọn họ chỉ có thể liều mạng chém giết, cánh tay cụt vương vãi đầy đất, máu chảy khắp mọi nơi.

Hoàng thành có thể cầm cự được một thời gian, nhưng cũng không thể cầm cự quá lâu được, bởi vì Định Tuyên Đại Tướng quân vẫn còn binh mã đang hành quân đến đây.

Mông Thiên Thạch nhanh chóng đánh giá tình hình, buộc Thiên Khánh Đế ốm yếu phải viết chiếu thư phế Thái tử và sắc lập Nhị Hoàng tử, bên cạnh đó, lão ta còn rút lui cùng số binh lính còn lại.

Khi đoàn người Nhị Hoàng tử hốt hoảng bỏ chạy, Khúc Ngưng Hề đang ở trong doanh trại ngoại thành, nàng đã nhìn thấy Lục Diễm Hoa.

Sau khi công phá cổng thành, nàng ấy được đưa đến đây.

Ánh Sở không biết võ, nhưng vừa hay Khúc Ngưng Hề lại có được Đằng Mẫn, nên nàng đã nhờ nàng ấy tìm hiểu tin tức giúp mình.

Khi nàng nghe nói về “chiến tích” của Lục Diễm Hoa, nghiêm nhiên là bấy giờ nàng đã xem nàng ấy là một “nữ Tướng quân” rồi.

“Lục cô nương! Người thật là lợi hại!”

Khúc Ngưng Hề nhìn vào mái tóc búi cao, dáng người cao gầy và cả khí khái anh hùng đến bức người của nàng ấy, rồi sau đó nàng nói: “May mà người không sao.”

Lúc nàng ấy bị bắt đi, trông Bùi Ứng Tiêu chẳng có vẻ gì là lo lắng cả, có lẽ là hắn đã sắp xếp xong xuôi mọi chuyện từ trước.

Chỉ giả vờ bị Nhị Hoàng tử khống chế mà thôi.

Nhưng cái tên Nhị Hoàng tử này ghê tởm quá, nàng lo lắng Lục cô nương sẽ bị bắt nạt.

“Biểu huynh cũng không quên là phải dẫn người theo nhỉ...”
Lục Diễm Hoa đi về phía nàng rồi ngồi xuống ghế và hỏi: “Có gì để ăn không?”

“Có...” Khúc Ngưng Hề vội gật đầu, nhưng mà: “Người muốn ăn gì?”

Nàng nhớ là Lục cô nương hơi kén ăn...

Còn nữa, tại sao giọng nói của nàng ấy lại không giống như lúc trước vậy? Chắc là do nàng ấy đang mệt mỏi.

“Cái gì cũng được.” Lục Diễm Hoa nhìn về phía nàng, không nhận được mà hỏi: “Từ trước đến nay người vẫn luôn ngốc nghếch như vậy sao?”

Tuy mọi ngày vẫn có thể xem nàng là một tiểu nương tử thông minh, nhưng mà, hẳn ta chẳng hề ngại trang gì khi ở trước mặt nàng cả, vậy mà nàng vẫn chẳng hề hay biết gì.

Khúc Ngưng Hề sửng sốt, nàng cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Nàng vừa đưa hộp điểm tâm, vừa suy nghĩ. Có một số việc... bởi vì nó quá vô lý cho nên nàng chưa từng nghĩ theo chiều hướng đó.

Nhưng hôm nay, để tiện hành động, Lục Diễm Hoa không cài trâm hoa, cũng không mặc váy lụa nữ.

Khi nhìn vị “tiểu nương tử” quá mức anh tuấn soái khí này, Khúc Ngưng Hề mơ hồ nhớ tới lúc nàng nhìn thấy nàng ấy ở Ngọc Tuyên sơn trang... hình như là “nơi ấy” bằng phẳng đến lạ...

Nàng không nhận được mà dời mắt, nhìn vào phần ngực của Lục Diễm Hoa.

Thật sự là rất bằng phẳng, dù có quán ngực kỹ lưỡng đến mức nào đi chăng nữa, thì cũng không thể bằng phẳng được như vậy mới phải chứ...

Hai mắt Khúc Ngưng Hề bỗng chốc mở to ra, rồi nàng đưa mắt nhìn về phía khuôn mặt của Lục Diễm Hoa, bấy giờ hẳn ta cũng đang nhìn thẳng vào nàng.

“Đoán ra được chưa?”

Khúc Ngưng Hề lắp bắp: “Thảo nào, thảo nào người lại dừng mãnh như vậy...” Nàng nhất thời không dám xác nhận lại “sự thật” này.

Lục Diễm Hoa cười nói: “Không dám kể công, là do biểu huynh sắp xếp mọi việc, chuẩn bị nhân thủ cho ta từ trước.”

Hôm nay, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào Định Tuyên Đại Tướng quân và thuộc hạ cũ của Lục gia, Thái tử đi cùng lại chẳng khác gì một “linh vật” cả.

Đã hoàn toàn ẩn mình đi.

Khúc Ngưng Hề biết Bùi Ứng Tiêu và Lục Diễm Hoa rất thân thiết, nhưng bọn họ không có gì mờ ám, cũng không hề xảy ra tình huống “đã thân nay lại càng thêm thân”.

... Bởi vì họ có chung một bí mật.

Nàng hít vào một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy khó tin vô cùng.

Đồng thời, nàng còn cảm thấy Bùi Ứng Tiêu thật là đáng sợ quá... Rốt cuộc là lòng dạ Thái tử phải sâu đến mức độ nào đây? Thái tử còn che giấu bao nhiêu bí mật nữa?

Chương 66: Chúng Không Sao Chứ? (1)

DTV-EBOOK

Sau lưng Khúc Ngưng Hề rịn một lớp mồ hôi lạnh.

Lục gia đây là đang lừa vua, còn lừa dối cả thiên hạ.

Nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm là nguyên nhân lừa gạt.

Ngoài mặt thì Lục gia là “anh hùng” của Đại Hoàn, bọn họ đã phải trả một cái giá quá đắt cho sự yên bình của đất nước này, họ không chỉ đổ máu mà còn liều cả mạng sống của mình.

Tất cả mọi người đều nhớ ơn Lục gia, có không biết bao nhiêu là đền chùa chong đèn để thờ cúng họ.

Mà bệ hạ cũng khoản đãi Lục gia rất hậu. Ban đầu ông ta từng đưa ra đề nghị nhận Lục Diễm Hoa làm nghĩa nữ hoàng thất, phong làm Công chúa, nhưng thái sư cảm thấy như vậy không quá thỏa đáng, hy vọng Lục Diễm Hoa có thể kế thừa dòng họ “Lục” này.

Nàng ấy không cần dính líu gì đến hoàng thất, bản thân nàng ấy vốn đã xứng đáng được hưởng mọi khoản đãi tôn quý này.

Thiên Khánh Đế lấy lui làm tiến, phong nàng ấy làm Quận chúa, đồng thời, ông ta còn truy phong cho cha con Lục gia tước vị quốc công và dị tính vương [*].

[*] **Dị tính vương**: Tước vị vương dành cho người không thuộc hoàng tộc.

Đương nhiên ông ta làm những việc này là để bù đắp, nhưng lúc đó Lục Diễm Hoa vẫn còn rất nhỏ, nàng ấy đã làm ầm ầm ỹ

một trận và từ chối.

Mọi người đều cảm thấy tiểu cô nương đã phải chịu quá nhiều sự mất mát nên, tính khí không mềm mỏng, có náo lên như thế cũng là chuyện bình thường. Cuối cùng bọn họ cũng không miễn cưỡng ép uống gì, mặc dù nàng ấy không có tước vị Quận chúa, nhưng Lục gia vẫn được cấp không ít thực ấp và hậu lộc.

Từ góc độ này ta lại đặt ra một nghi vấn, rằng, tại sao Lục Diễm Hoa tuy là nam nhưng lại phải giả nữ? Vì nếu nàng ấy là nam tử, thì những gì mà nàng ấy đáng được hưởng cũng không khác là bao.

Thậm chí là đại thần và dân chúng sẽ càng thêm phần mừng vui, vì Lục gia có hậu nhân, họ sẽ không còn phải đau lòng và tiếc nuối đến vậy.

Thế nhưng, việc mà hần ta và Thái tử dám che giấu lại tào bạo như vậy, chắc chắn là phải có người ở đằng sau âm thầm bày mưu tính kế.

Đã nguy trang nhiều năm như vậy, không phải là ngày một ngày hai, nói thì dễ nhưng làm thì lại khó, chắc chắn là căn nguyên sự việc liên quan đến rất nhiều thứ.

Mà nguyên do duy nhất Khúc Ngưng Hê có thể nghĩ đến, chính là bộ hạ.

Người mà bọn họ muốn giấu giếm, muốn đề phòng, muốn lừa gạt... là Thiên Khánh Đế.

Trong thiên hạ này, trong lãnh thổ nước này, ai là người dám đối địch với đế vương?

Khúc Ngưng Hê không thể không hoài nghi rằng, có lẽ đằng sau cái chết của cả Lục gia vẫn còn tồn tại những ẩn số.

Thời điểm Đại Hoàn và Đông Long giao chiến, nàng còn chưa ra đời, nghe nói là khi đó dân chúng lầm than, chiến tranh làm hao hụt quốc khố, ảnh hưởng đến việc buôn bán và trồng trọt của bách tính.

Tuy nhiên, không chỉ có mỗi Đại Hoàn phải chống cự với tình hình ấy, nghe nói là tình trạng ở nước Đông Long còn tồi tệ hơn thế nhiều.

Với tư cách là chủ soái, Mộc Thương Hạnh đã phải chịu nhiều thất bại, thân hữu bên cạnh ông ta liên tục bỏ mạng trên sa trường, mối thù này cứ ngày một sâu sắc.

Nói một cách hợp tình hợp lý hơn thì là, Lục gia chiếm thế thượng phong, sao ông ta có thể trả thù họ dễ dàng như thế được?

Lý do cụ thể là gì thì Khúc Ngưng Hề không rõ lắm, có lẽ ghi chép của Sử quan cũng chỉ gói gọn trong vài nét bút, vì trận chiến đó khiến quá nhiều người ra đi, không biết bao nhiêu là cỗ quan tài được đưa về Thượng Kinh, đi kèm với đó là sự đầu hàng, chủ động cầu hòa của nước Đông Long.

Mọi người đều vui mừng vì chuyện này, vui mừng vì chiến sự đã kết thúc, vì nước Đông Long đã chịu quy hàng.

Nhưng cũng vì thế mà khóc rống lên, người Lục gia đều nằm trong quan tài mà quay trở về.

... Nếu đánh thắng, vì sao lại phải hy sinh nhiều đến vậy kia chứ?

Hơn nữa, sau khi Đại Hoàn và nước Đông Long đàm phán hiệp định hòa bình, Thiên Khánh Đế đã quá khoan dung với quốc gia bại trận này.

Khi ấy, có rất nhiều người cảm phần đến nghiêng rằng nghiêng lợi, ước gì có thể dìm chết toàn bộ Đông Long, mặc dù biết quốc khổ đã trống rỗng, không thể làm việc một cách thiếu suy nghĩ được, nhưng việc ép đối phương giao Mộc Thương Hạnh ra, yêu cầu ông ta lấy cái chết bồi tội... cuối cùng lại chẳng thành.

Nghe nói là người Lục gia đã chết dưới tay Mộc Thương Hạnh, nghe nói là thái độ truy cứu của Thiên Khánh Đế cũng không cứng rắn.

Một tay Khúc Ngưng Hề ôm ngực, nàng có thể đoán ra được rằng, lúc Mộc Thương Hạnh gánh trên vai tội danh này, ông ta đã có “thỏa thuận” gì đó với bề hạ, chỉ cần ông ta ngậm miệng không nói là có thể bình yên vô sự.

Sau khi hai nước hòa đàm, không những là Mộc Thương Hạnh không bị sao cả, mà ông ta còn trở thành sứ thần, là người đến Đại Hoàn dâng cống phẩm, được tôn sùng thành “thượng khách”.

Sau đó, Bùi Ứng Tiêu đã bí mật bắt cóc ông ta.

Sắc mặt Khúc Ngưng Hề không tốt cho lắm, Lục Diễm Hoa không để ý tới nàng, hắn ta chỉ ngồi vào bàn ăn bánh ngọt.

Hắn ta không mặc trang phục áo váy thông thường của nữ tử, nhưng bộ đồ này cũng không phải là trang phục của nam tử.

Bởi vì hắn ta đã quen với việc làm cho người khác lầm tưởng rằng mình mảnh khảnh, cho nên phần ngực phẳng lì cũng không đến mức khiến cho người khác nghi ngờ.

Khuôn mặt của hắn ta đã được “tác động” vào để trở nên mềm mại hơn, cộng với tuổi tác vẫn còn trẻ, nên nếu không nhìn kỹ thì rất khó để phát hiện ra.

Khúc Ngưng Hề vô tình biết được một chuyện lớn như vậy... Tuy đương sự không căng thẳng, nhưng chính nàng sẽ giết mình đến chết mất thôi.

Nàng là một người nhát gan, vậy mà lúc nào nàng cũng nằm trong thế bị động tiếp nhận rất nhiều “cú sốc”.

“Lục... Lục...” Gọi “Lục cô nương” thì không thích hợp: “Lục Diễm Hoa, người muốn thay xiêm y không? Ta có mang xiêm y mới chưa mặc...”

“Không cần.”

Hắn ta từ chối, sau đó thì nhét một miếng bánh hạt dẻ vào miệng, nói: “Có thể gọi nhũ danh của ta, Trĩ Tuyết.”

Khúc Ngưng Hề sống sót, hóa ra hắn ta cũng có nhũ danh, nhưng hình như là nàng chưa từng nghe ai gọi hắn ta như vậy cả.

Nhưng mà, từ trước đến nay, Lục Diễm Hoa luôn ở một mình, không kết bạn với các quý nữ nên cũng chưa thân thiết tới mức gọi nhũ danh của nhau, tất cả mọi người đều gọi hắn ta là “Lục cô nương”.

“Trĩ Tuyết à... là hai chữ nào thế? Có cảm giác rất đặc biệt.” Khúc Ngưng Hề suy nghĩ một lát, nếu hắn ta không phải là nữ tử mà nàng lại gọi thẳng nhũ danh của người ta như thế này... thì liệu có hợp lẽ hay không?

Trước đây không biết thì thôi, về sau nàng biết phải đối đãi với người ta như thế nào đây?

Về mặt Lục Diễm Hoa không hề thay đổi, hắn ta nói: “Là một loại cá ở biển sâu, ban đầu họ muốn gọi ta là ngọc trai san hô gì đó, nhưng ta không đồng ý.”

“Vậ à...” Vừa là cá biển vừa là ngọc trai san hô, chắc trưởng bối nhà hần ta rất thích biển.

Vậy có lẽ tên của hần ta bắt nguồn từ câu “*Toại hoả khai tân diễm, đồng hoa phát cố chi*” [*], nàng luôn cảm thấy nó mang ý nghĩa đó.

[*] ***Toại hoả khai tân diễm, đồng hoa phát cố chi*** (燄火开新焰, 桐花发故枝): Vế đầu tượng trưng cho sự hồi sinh sau thời kỳ khó khăn, như lửa cháy lên sau khi bị dập tắt; còn vế sau ám chỉ sự trở lại của những giá trị cũ, hoặc sự phục hưng của những điều đã bị thời gian lãng quên. Cả câu chỉ sự khởi đầu của những điều mới mẻ nhưng vẫn giữ lại được cái cốt lõi từ những điều đã có trong quá khứ.

Lục gia đã không còn ai nữa, Khúc Ngưng Hề cũng không hỏi thêm gì, để tránh gợi lên chuyện thương tâm trong hần ta.

Lục Diễm Hoa ăn chút gì đó rồi vào lều ngủ.

Bấy giờ, phía chân trời dần sáng lên, mặt trời mọc, doanh trại đóng quân ở ngoại thành, họ cũng không rõ tình hình trong Thượng Kinh cho lắm.

Khúc Ngưng Hề đã ngủ được kha khá trên xe ngựa, nên bây giờ nàng cũng không buồn ngủ lắm, bèn ngồi chờ.

Không bao lâu sau, mặt trời nhô lên khỏi sườn núi, ánh sáng đỏ rực chiếu rọi cả nửa bầu trời.

Trong doanh trại nhóm lửa làm diễm tâm, khói bếp lượn lờ, mọi việc được tiến hành theo trình tự.

Không chỉ có những người đóng quân ở lại đây ăn, mà sau khi Định Tuyên Đại Tướng quân “dọn dẹp” xong Hoàng thành, đại quân cũng phải quay về đây dùng bữa.

Trong thành không có nhiều chỗ cho binh lính.

Sau khi trời sáng, Khúc Ngưng Hề ăn một chén cháo, nàng đã mệt mỏi và muốn ngủ lắm rồi... Cuối cùng thì bấy giờ nàng cũng đợi được tin tức trong thành.

Cha con Mông Thiên Thạch cùng với Bùi Tĩnh Lễ đã rút lui vào ban đêm, Định Tuyên Đại Tướng quân dẫn quân quét sạch mọi góc ngách trong Thượng Kinh hết một lượt, rồi một lần nữa “chỉnh đốn” lại thủ vệ Hoàng thành.

Trước mắt thì nhân sự hỗn loạn, Thiên Khánh Đế vẫn đang ngã bệnh nằm liệt giường, không chỉ có thế, còn phải hạ lệnh truy bắt Bùi Tĩnh Lễ càng sớm càng tốt, về phần phải sử dụng tội danh nào để truy bắt thì còn tùy vào việc bệ hạ lựa chọn thế nào.

Mà Thái tử, sau khi hồi cung, nghiễm nhiên hắn đã trở thành “tâm phúc” của mọi người, bận rộn đến mức không thể xuất cung, chỉ phái Minh Ân ở bên cạnh mình đến đây để hộ tống Khúc Ngưng Hề hồi phủ.

Minh Ân là người quan trọng nhất bên cạnh Thái tử, từ đó có thể tưởng tượng ra được là công việc mà hắn ta phải làm là nhiều vô số kể, nhưng hắn ta vẫn bị chủ tử phái ra ngoài.

Mọi người đều mơ hồ nhận thức được tầm quan trọng của vị Thái tử phi tương lai này, nhưng mà, trước mắt thì chính sự quan trọng hơn, nên họ cũng không để ý nhiều đến Khúc Ngưng Hề.

Khúc Ngưng Hề từ biệt Lục Diễm Hoa rồi quay trở về phủ An Vĩnh Hầu.

...

Kể từ khi tin tức Thái tử gặp chuyện không may truyền đến, sau đó lại đến chuyện Nhị Hoàng tử khống chế Hoàng thành... cũng đã trôi qua hơn nửa tháng rồi, cổng lớn phủ An Vĩnh Hầu vẫn luôn đóng chặt.

Hồ lão phu nhân chỉ nói con cháu đi Vụ Cương chịu tang, trong phủ không có ai, từ đó đóng cửa từ chối tiếp khách.

Tối hôm qua, khi Thượng Kinh hỗn loạn như thế kia, Hồ lão phu nhân đã thức trắng đêm. Khúc Hoàng hậu là nữ nhi của bà, Nhị Hoàng tử lại là cháu ngoại của bà, chuyện họ mưu đồ đại sự... sao có thể không khiến cho người ta “hết hồn hết vía” cho được?

Đáng tiếc thay, bà chỉ là một bà lão thôi, đến khuyên can mà bà còn chẳng thể khuyên can được, thế thì sao bà có thể xen vào được?

Nhị Hoàng tử sinh ra trong hoàng thất, hẳn ta mang họ Bùi, nhưng dù sao thì đây cũng là lựa chọn của mỗi người, không ai có thể nói được gì cả.

Đại tiểu thư trở về trước, gã chạy vặt kiêm người gác cổng cũng biết nặng nhẹ, nhanh nhẹn chạy vội vào để bẩm báo với lão phu nhân.

Bấy giờ, các đại nha hoàn trong viện không còn quan tâm đến chuyện có thể bị quát mắng, cũng chẳng còn nhớ là phải thận trọng gì nữa, đều vội hỏi rằng Hầu gia và phu nhân đâu.

“Không thấy Hầu gia cùng phu nhân, chỉ có một mình Đại tiểu thư thôi.”

Những người khác đều chưa quay về, có lẽ nàng trở về cùng đội quân của Thái tử.

Hồ lão phu nhân không thể ngồi yên được, bà vội vàng đứng dậy ra ngoài nghênh đón, bà không dám phách người đến cung Phù Đan một cách tùy tiện, nên bà hoàn toàn không biết gì về chuyện đã xảy ra vào tối hôm qua.

Khúc Ngưng Hề bước nhanh vào, khi nàng thấy lão phu nhân đứng cách đó không xa, vẻ mặt bà lo lắng, quầng mắt xanh đen... thì nàng nghĩ, có lẽ là bà đã không thể nghỉ ngơi được.

“Tổ mẫu...” Thượng Kinh rối loạn, một mình bà ở lại phủ, ôm tâm tình lo lắng sợ hãi, rất dễ suy nghĩ lung tung.

“Văn Du, Văn Du... cháu không sao chứ?” Lão phu nhân vội vàng nhìn nàng từ trên xuống dưới, không ngừng hỏi những người khác có khỏe hay không.

“Tổ mẫu yên tâm, chúng cháu đều không sao.” Khúc Ngưng Hề vội vàng đỡ bà vào phòng rồi nói chuyện.

Bên ngoài lạnh cóng, trong phòng có đốt địa long, giữa trong và ngoài phòng khác biệt nhau như hai thế giới.

Ánh Sở giúp nàng cởi áo choàng ra, đại nha hoàn bên cạnh lão phu nhân thì pha trà nóng.

Hai bà cháu ngồi xuống giường thấp nói chuyện, đám người không liên quan tự giác lui ra ngoài.

Ánh Sở bảo Ngân Hạnh mang hành lý của tiểu thư về Hồi Thanh Uyển để sắp xếp trước, còn phải dọn giường và nấu nước, để tiểu thư rửa mặt chải đầu xong thì nghỉ ngơi luôn. Hẳn là tối hôm qua nàng cũng không chợp mắt được gì, có lẽ là sắp trụ không nổi rồi.

Khúc Ngưng Hề theo đoàn người Thái tử hồi kinh, nhưng nàng chỉ dẫn Ngân Hạnh theo, không dẫn Tôn ma ma đi cùng.

Tôn ma ma biết điều đó, bà ta cũng không phản đối gì.

Bà ta là người do Khúc Hoàng hậu phái đến Hầu phủ, hiện giờ mọi chuyện lại âm ỉ như thế kia... họ không trối bà ta lại là tốt lắm rồi. Tuy bà ta không làm “nội gián” hay gì cả, nhưng dù sao thì “gốc gác” của bà ta như thế cũng đã đủ để khiến người khác phải “dè chừng” rồi.

Khúc Ngưng Hề biết lão phu nhân đang lo lắng điều gì, bèn nhỏ giọng nói rằng: “Tổ mẫu, cháu nghe nói là Nhị Hoàng tử đã chạy thoát.”

Hồ lão phu nhân rất sợ mình sẽ nghe được tin hãn ta đã chết, nên khi nghe thế, bà chợt thở phào nhẹ nhõm: “Ít nhất là vẫn còn sống...”

Mấy loại chuyện như thế này, từ trước đến nay, lúc nào cũng là “thắng làm vua” thua làm giặc” cả, hai bên sẽ rơi vào thế “không chết không thôi”.

Có cha con Mông Thiên Thạch tương trợ, ngay cả Vũ Lâm quân cũng phản chiến, phần thắng của Nhị Hoàng tử rất lớn, nhưng không ngờ là cuối cùng vẫn không thành.

Bởi vì thuộc hạ cũ của Lục gia đột nhiên xuất hiện, không ai biết ban đầu họ ẩn náu ở đâu, trong kinh đã ra lệnh giới nghiêm rồi mà vẫn có thể âm thầm tập kết chừng hàng trăm người một cách nhanh chóng như thế kia...

Hồ lão phu nhân lập tức nhớ tới uy phong của Lục gia năm đó, giống như mặt trời ban trưa, được người người ủng hộ.

Bà không nhịn được mà rơi lệ: “Cả đời này, cô mẫu cháu luôn được sống trong cảnh “cầm y ngọc thực”, nhưng đến cuối đời lại phải mạo hiểm như thế, sao mà nó có thể quen với cuộc sống bên ngoài cho được...”

Lão phu nhân hơi hồi hận: “Lẽ ra ngay từ đầu ta không nên xúi giục nó đấu đá với Lục Hoàng hậu...”

Hai mẫu tử họ cứ không ngừng tranh đấu, tranh tới tranh lui, cuối cùng, đã trở thành người chiến thắng rồi mà vẫn còn không chịu thỏa mãn.

Sau khi ngồi lên vị trí Hoàng hậu, bà ta lại cân nhắc đến những thứ khác, lại muốn có được vị trí Thái tử, muốn có được vị trí đế vương...

Lão phu nhân cảm thấy mình đã già rồi, tranh không nổi nữa, nên mới do dự như vậy, nhưng kết quả đã chứng minh được rằng, tỉ lệ thắng của Nhị Hoàng tử vẫn rất thấp, bọn họ đều không thể sánh bằng Thái tử.

“Lục Hoàng hậu đã chết như thế nào ạ?” Khúc Ngưng Hề hỏi.

“Nàng ta xui xẻo, chết vì bệnh...” Lão phu nhân kìm nước mắt, nói: “Cháu cứ yên tâm làm Thái tử phi, Khúc gia chúng ta không hãm hại vị Hoàng hậu quá cố này.”

Bà “cây ngay không sợ chết đứng”, trước kia thì cùng lắm cũng chỉ là tranh qua đoạt lại hoặc là dùng cung nữ, thái giám của đối phương để kết bè cánh. Dù hai bên có bất hòa thật, nhưng cũng không thể vì đó mà khiến mình mang tiếng giết người lung tung được.

Khúc Ngưng Hề như có điều suy nghĩ, nàng khá tin vào lời tổ mẫu nói.

Nếu như Lục Hoàng hậu chết trong tay cô mẫu nàng thật, thì với những thủ đoạn và mưu mô đó của Bùi Ứng Tiêu, sao hẳn có thể dễ dàng tha thứ cho bà ta và hai đứa con của bà ta, sao hẳn có thể để họ bình yên vô sự cho được?

Hắn mất mẫu hậu mà lại chấp nhận để cho cả nhà kẻ hại người được sum vầy vui vẻ à? Không có khả năng này đâu.

Bùi Ứng Tiêu không quan tâm đến Khúc hoàng hậu, cũng không âm thầm trả thù, điều này cho thấy một việc... giữa hai người họ không có mối hận thù nào sâu sắc đến thế cả.

Trong cung vẫn âm thầm lan truyền tin đồn rằng Khúc Hoàng hậu đã hại chết Lục Hoàng hậu, nào có ai biết bà ta có phải là “con tốt thí mạng” của kẻ khác hay không đâu?

Cũng giống như Mộc Thương Hạnh vậy...

Khúc Ngưng Hề chột giật mình, lẽ nào Thiên Khánh Đế...

“Văn Du? Văn Du, cháu làm sao vậy?”

Hồ lão phu nhân thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch thì không khỏi lo lắng: “Chuyện lớn như thế này đã nằm ngoài tầm kiểm soát của chúng ta rồi. Một Hầu phủ nhỏ nhỏ không quyền không thế như thế này thì có thể làm được gì? Cháu đừng suy nghĩ quá nhiều, không liên quan gì đến chúng ta...”

Bà thở dài, lại nói: “Cùng lắm thì bệ hạ thu hồi tước vị Hầu phủ...”

Cũng không biết là Hoàng hậu và Nhị Hoàng tử sẽ bị xử lý như thế nào nữa, nếu so sánh với hai người họ thì cái kết cục của con này chẳng đáng là bao, chỉ cần họ có thể bảo toàn được tính mạng của mình thôi là đã tốt lắm rồi.

Nếu không thì, “tội liên quan” [*] cũng là chuyện bình thường.

[*] **Tội liên quan (连坐)**: Ý chỉ thời xưa, một người trong nhà phạm tội, cả nhà bị vạ lây.

“Tổ mẫu, cháu không sao...” Khúc Ngưng Hề lấy lại tinh thần, cười với bà: “Hầu phủ cũng sẽ bình an vô sự thôi.”

Bùi Ứng Tiêu... hần gánh trên vai quá nhiều chuyện, so với nỗi oan khuất của Lục gia thì mối thù huyết thống với một phủ An Vĩnh Hầu không đáng để hần để trong lòng.

Thậm chí là, cô mẫu cũng không hề quan trọng, không đáng nhắc tới trong mắt Thái tử.

Chẳng khác nào một hạt bụi mà hần gặp phải trên đường đi mà thôi, chỉ cần phủi đi thôi là được.

Mặc dù Nhị Hoàng tử đã rút lui khỏi Thượng Kinh, nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc, có lẽ, trò hay chỉ mới bắt đầu thôi.

Định Tuyên Đại Tướng quân là người của Thái tử sao? Rất có thể là vậy, ông là thuộc hạ cũ của Lục gia.

Hiện giờ Thượng Kinh trống rỗng, hoàn toàn nằm trong tay Thái tử, hần muốn làm gì đây? Thẳng tay đối phó với Thiên Khánh Đế sao?

Bỗng nhiên Khúc Ngưng Hề có thêm rất nhiều tâm sự, nàng an ủi lão phu nhân xong thì quay về nghỉ ngơi.

Nàng mệt đến mức tạm thời chỉ có thể vứt bỏ mọi tạp niệm và chìm vào giấc ngủ sâu.

Lúc tỉnh lại, mặt trời ngoài cửa sổ đã ngả về phía Tây, đã đến hoàng hôn rồi.

Ánh Sở dọn dẹp một gian phòng cho Đằng Mẫn, Hồi Thanh Uyển lại có thêm một thị vệ mang đao.

Khúc Ngưng Hề rửa mặt, chải đầu xong thì tinh thần phấn chấn lên hẳn, nàng hỏi tình hình trong cung thế nào rồi.

Nàng cứ ngỡ là sẽ có một số thay đổi nào đó, nhưng không ngờ là mọi chuyện vẫn diễn ra một cách êm đềm.

Thiên Khánh Đế ngã bệnh, ban đầu ông ta không để lộ tình trạng suy yếu của mình, nhưng Bùi Tĩnh Lễ lại không giấu giếm gì, cho nên Thái tử đã gọi một đám thái y vây quanh chẩn đoán và chữa trị cho ông ta.

Thái tử phân phó là phải giúp cho bệ hạ khỏe lại.

Tất cả quan lại đều lo lắng, đồng thời, họ cũng đều cảm động trước tấm lòng hiếu thảo của Thái tử.

Trong lúc hoàng cung bị vây hãm, Thái tử đã kéo lê thân xác bệnh tật của mình về, tập hợp lực lượng cùng với Thái phó Nhiếp Nhất Tuyên, rồi vội vã chạy về cứu giá.

Nhóm của họ là binh lực được điều động từ thành Phủ Dương và các nơi lân cận, họ chưa được huấn luyện bài bản, cũng không có nhiều lương thảo, vì trận động đất kia nên không thể huy động một nguồn lực lượng quá sức “hùng hậu” từ thành Phủ Dương.

Chỉ có một nhánh nhỏ như vậy thôi mà lại dám tới cứu giá, thật sự là trận này đã phụ thuộc nhiều vào sự nhiệt tình, lòng trung thành và sự dũng cảm của họ.

So với những gì mà Nhị Hoàng tử đã làm thì quả là... khác nhau một trời một vực.

Bệ hạ còn chưa ra chiếu chỉ chính thức xử lý Nhị Hoàng tử, nhưng các Thừa tướng trên dưới đều đã vội vàng sai người truy bắt hắn ta, đồng thời, còn bố trí người mai phục trên đường đến

Hàm Thái để truy lùng đám người Mông Thiên Thạch, chặt đứt đường lui của lão ta.

Thái tử thay mặt bệ hạ phụ trách chuyện triều chính để không xảy ra tình trạng hỗn loạn trong triều đình.

Không ai phản đối điều này cả, nhưng họ không ngờ rằng, bệnh tình của bệ hạ lại nghiêm trọng hơn nhiều so với dự đoán.

Đúng là Thiên Khánh Đế chỉ bị Bùi Tĩnh Lễ uy hiếp và giam lỏng thôi, tuy ông ta rất tức giận nhưng cũng chưa đến mức hoàn toàn mất đi ý thức.

Định Tuyên Đại Tướng quân vào kinh viện trợ, ông ta nghe nói là thuộc hạ cũ của Lục gia đến ứng cứu, thành công mở cổng thành... cũng nhờ thế mà họ đã thoát khỏi một cuộc giao tranh cam go và không mất đi những binh lính vô tội.

Thiên Khánh Đế nghe nói thế thì ghen hòng đầy trần trối, chỉ sợ hãi mà kêu lên một hai chữ “Lục gia”, sau đó thì trợn trắng hai mắt lên rồi ngất đi. Từ đó, bệnh tình đã chính thức trở nên nguy kịch hơn.

Chương 67: Chúng Không Sao Chứ? (2)

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thái y thay nhau khám và chữa bệnh, nhất trí cho rằng là do “khí huyết công tâm”, thân thể bệ hạ vẫn chưa đến mức suy tàn, mà chỉ đơn giản là do tâm trạng nên mới tạm thời ngất xỉu như thế.

Các đại thần đều cho rằng Nhị Hoàng tử đã chọc giận bệ hạ nên ông ta mới thành ra như thế, vì mọi người đều thấy cứng chiều Nhị Hoàng tử thế nào mà hấn ta lại...

Mọi ngày ông ta hay đến cung Phù Đan, thường xuyên hỏi han và quan tâm đến việc học hành của bọn họ, cha con thiên tử hòa thuận như thế đã là chuyện hiếm có rồi.

Nhưng Nhị Hoàng tử lại phụ lòng bệ hạ, có người cha nào mà không tức giận cho được chứ?

Và cuối cùng, tuy người Lục gia đã chết hết, nhưng thuộc hạ cũ nhà họ vẫn xông đến cứu giá ngay lúc thời điểm nguy cấp nhất... Sử quan cũng đã đặc biệt bổ sung thêm điều này.

Trung thành hộ chủ, đến trời cao cũng phải thấy xúc động.

Khúc Ngưng Hề không nhin được mà cau mày lại khi nghe Đãng Mẫn kể chi tiết về bệnh tình của Thiên Khánh Đế.

Tiếng “kêu lên” đó của ông ta... không phải là tiếng kêu biểu hiện cho niềm vui đâu, đúng không?

Nếu bệ hạ đã làm ra chuyện gì đó sai trái với Lục gia, rồi cuối cùng lại không thể thoát khỏi sự che chở của nhà họ... thì ông ta không tức hộc máu mới là lạ ấy.

Cũng đáng châm chọc thật đấy.

Nàng đang suy đoán như thế thì bỗng nhiên nàng lại nghe Đằng Mẫn nói: “Khúc Hoàng hậu vẫn chưa rời đi, bà ta đang ở trong cung Phù Đan.”

“Cái gì cơ?” Khúc Ngưng Hề nghe vậy thì kinh ngạc không thôi.

Sau khi nghe tin Nhị Hoàng tử rút lui, mọi người đều cho rằng Hoàng hậu cũng đã rời đi, nên lúc tin tức được lan truyền ra ngoài, không có ai giải thích lấy một câu nào.

Đằng Mẫn khoanh tay lại và nói: “Không biết là vì không kịp đưa bà ta theo hay là vì bà ta không muốn đi nữa... nhưng cung Phù Đan đã bị bao vây từ lâu rồi, không ra vào được nữa.”

Vẻ mặt của Khúc Ngưng Hề trở nên phức tạp. Với hiểu biết của nàng về cô mẫu, chắc chắn việc “bức cung” này không phải là chủ ý của bà ta.

Đây là một việc “được ăn cả, ngã về không”, là một hành động quá nguy hiểm, sẽ cắt đứt mọi lối thoát của bản thân.

Với tính tình đó của Hoàng hậu, bà ta thích hành động một cách chậm rãi và thông thả hơn.

Nhưng đó là trước kia, hiện giờ, sau khi đã biết được là sức khỏe của bệ hạ không tốt, nhất định là bà ta sẽ hết sức hoảng loạn.

Nhờ vào vị trí của cung Phù Đan trong lòng bệ hạ, nên bà ta cùng đôi nhi nữ của mình mới có thể “hành động một cách

chậm rãi và thông thả”.

Nếu không có bệ hạ thì sao mà họ có sức để ganh đua? Vì bọn họ không có thời gian, cho nên mới trở nên nóng nảy.

Địa vị của Đông Cung được củng cố, một khi Thái tử cưới vợ sinh con, Hoàng đế băng hà, thì Nhị Hoàng tử sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Khúc Ngưng Hề không biết vì sao cô mẫu lại không bỏ chạy, cũng không ngờ là Bùi Tĩnh Lễ lại làm ra được chuyện “súc sinh” như vậy. Sao hắn ta dám bỏ quên mẫu thân của mình trong thời điểm hết sức nguy cấp như thế này?

Nàng suy nghĩ một chút rồi quyết định nói với lão phu nhân.

Sau khi tổ mẫu biết chuyện, chắc chắn là bà sẽ tìm cách vào cung gặp Hoàng hậu một chuyến.

Thật lòng mà nói, Khúc Ngưng Hề không muốn lão phu nhân đi chuyến này, nhưng nếu nàng không nói ra, hắn là sau này tổ mẫu sẽ trách nàng.

Dù gì đi nữa, đó cũng là nữ nhi của bà, sao bà có thể có chuyện phải sạch quan hệ khi thấy nữ nhi mình gặp chuyện không may kia chứ?

Buổi tối, hai bà cháu cùng ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Khúc Ngưng Hề mới nhắc tới chuyện cung Phù Đan: “Bệ hạ chưa tỉnh, chưa kịp xử lý Nhị Hoàng tử, trước mắt thì cô mẫu đang bị giam lỏng.”

Hồ lão phu nhân nghe vậy, lập tức quyết định sáng mai sẽ vào cung.

Khúc Ngưng Hề nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi và nói: “Cháu đi với tổ mẫu.”

...

Ngày hôm sau, Hồ lão phu nhân đưa lệnh bài của mình thỉnh cầu được vào cung. Nếu là trước kia, lệnh bài của bà có thể tùy tiện ra vào.

Nhưng Hoàng thành đã xảy ra chuyện lớn như vậy, thủ vệ không dám tùy ý quyết định, bèn vội vã đi xin chỉ thị của Thái hậu nương nương.

Thái hậu đã ăn chay niệm Phật nhiều năm, nay lại phải trở về tiếp quản cung vụ.

Cung Phù Đan bị bao vây, từ tiền điện cho đến hậu cung đều rối loạn, dù sao thì cũng phải có người đứng ra giải quyết.

Bà ta rất thân với Hồ lão phu nhân, nhưng lần này bà ta lại từ chối thỉnh cầu vào cung của bà.

Thái hậu cau mày nói: “Ai gia biết bà rất quan tâm đến Hoàng hậu, nhưng hãy chờ đến khi bệ hạ xử lý nàng ta xong đi, khi đó ai gia sẽ sắp xếp cho hai người gặp nhau.”

Hồ lão phu nhân không thể vào cung, nhưng bà cũng biết rằng bây giờ mọi người đang rất bận rộn, không ai thềm để ý đến người của phủ An Vĩnh Hầu cả.

Không xem thường họ là người ta đã khách sáo lắm rồi.

“Thôi, chúng ta trở về thôi...” Lão phu nhân thở dài: “Dù có gặp, ta cũng không biết nên giúp đỡ như thế nào.”

Đoạt vị là tội lớn, không phải là chuyện đùa.

Hai người đang chuẩn bị rời đi thì bỗng, có một tiểu thái giám chạy bước nhỏ tới chào họ: “Hồ lão phu nhân, Khúc cô nương.”

Hắn ta tươi cười, hỏi mục đích họ đến đây là gì.

Khúc Ngưng Hề nhìn cửa cung được canh giữ nghiêm ngặt, rồi nàng nhỏ giọng nói: “Tổ mẫu muốn đến thăm cung Phù Đan.”

Nàng nhấn mạnh rằng lão phu nhân đến đây với tư cách là mẫu thân.

Bọn họ chưa từng liên lạc với Nhị Hoàng tử, tuyệt đối không có khả năng truyền tin tức gì cho bà ta cả.

Tuy nhiên, dù có viện cớ như vậy thì cũng chẳng mấy cần thiết, đám người này làm việc theo lệnh, có nói nhiều cũng vô dụng thôi.

Tiểu thái giám lại nói Thái tử điện hạ liệu sự như thần, Thái tử đã cấp cho hắn ta một tấm lệnh bài rồi bảo hắn ta chờ ở đây.

“Điện hạ nói, lão phu nhân từ bi như vậy, nên chắc chắn là sẽ cảm thấy bất an.”

“Điện hạ cho phép chúng ta vào sao?” Hồ lão phu nhân tỏ vẻ kinh ngạc.

“Đúng vậy, mời hai vị đi theo ta.”

Tiểu thái giám thoăn thoắt dẫn đường cho họ, dùng lệnh bài để đưa họ vào cung, nhờ thế nên họ có thể đi thẳng tới cung Phù Đan, thậm chí là trên đường cũng không bị ai ngăn cản cả.

Có rất nhiều người canh giữ cung Phù Đan, dù Hồ lão phu nhân có tiến cung thành công thì cũng không thể bước qua

được cánh cửa này, nhưng may mà đã có Thái tử sắp xếp từ trước.

Trước kia Hồ lão phu nhân còn cảm thấy Nhị Hoàng tử cũng chẳng thua kém gì Thái tử cả, nhưng hiện giờ, bà đã “tâm phục khẩu phục”.

Tính toán không sai lệch, kể cả lòng người, không chỉ có thế, hẳn còn có thể rộng lượng đến vậy nữa chứ.

Nhị Hoàng tử muốn đoạt ngôi vị Thái tử của hân, hân không những không hề tức giận, mà vẫn có thể giữ được tác phong nhẹ nhàng, cũng không “giận chó đánh mèo” [*] lên cả nhà Khúc thị.

[*] **Giận chó đánh mèo** là một thành ngữ trong tiếng Việt, chỉ hành động trút giận lên một người hoặc một vật không liên quan đến nguyên nhân gây ra sự bức tức. Thành ngữ này dùng để phê phán hành vi không công bằng, khi một người gặp phải chuyện không vừa ý từ ai đó hoặc điều gì đó, nhưng lại quay sang trút giận lên người khác hoặc vật vô tội khác.

“Giận chó đánh mèo” là cảm xúc thường thấy của con người, thế mà...

Lẽ nào Thái tử chẳng thâm oán hận Hoàng hậu một chút nào sao? Giờ đây, khi Hoàng hậu lâm vào cảnh khốn cùng, lẽ ra phải để cho bà ta đơn độc bị nhốt lại cho đến chết mới phải, sao hân còn cho phép người nhà vào thăm bà ta kia chứ?

Vẻ mặt Hồ lão phu nhân nặng nề, bà đi vào, nhưng còn Khúc Ngưng Hê thì lại bị tiểu thái giám cản lại: “Khúc cô nương có muốn tới Đông Cung ngồi một lát không?”

“Đây cũng là mệnh lệnh của điện hạ sao?” Nàng dừng bước.

Tiểu thái giám khom người, cười nói: “Điện hạ nói cô nương chưa từng tới Đông Cung, lần này có thể đến để tham quan.”

Tiểu thái giám cực kỳ cung kính, còn mấy lời này đại diện cho điều gì ấy à? Là hôn sự của Thái tử vẫn không thay đổi.

Bấy giờ mọi người đều đang lo lắng cho long thể của bệ hạ, nhưng cũng đã có vài người thì thầm nhỏ to rằng, Thái tử phi không thể là người họ Khúc được.

Khúc Hoàng hậu đã dạy dỗ ra một Hoàng tử phản nghịch như vậy, nên người Khúc gia làm gì còn cơ hội ngồi vào vị trí Thái tử phi này?

Hơn nữa, Khúc Viên Thành quá đồi mồi nhạt, ông ta không chỉ không có năng lực mà còn chẳng cống hiến được gì!

Hơn nữa, mục đích ban đầu của việc ban hôn là vì Thái tử điện hạ muốn báo đáp ơn cứu mạng của Khúc cô nương.

Các vị đại thần đều cảm thấy, dù có muốn báo ân thì cũng không cần thiết phải cưới về làm gì, chỉ cần nạp vào làm thiếp là được rồi.

Chỉ cần ban cho vị trí Thái tử tần hoặc là Lương đệ là đủ rồi.

Do có quá nhiều việc xảy ra cùng một lúc, nên những tin đồn này vẫn chưa lan rộng ra, nhưng chắc là qua một thời gian ngắn nữa thôi, càng ngày sẽ càng có nhiều người dị nghị và phản đối hôn sự này.

Ít nhất thì, ai hầu hạ trong cung cũng tinh ranh cả, họ đã sớm đoán ra được “chủ tử tương lai” của mình là ai.

Tiểu thái giám dẫn Khúc Ngưng Hê đến Đông Cung.

Nàng chưa tới đây bao giờ, thậm chí là nàng còn chưa từng tới gần nữa.

Vị trí của Đông Cung cách hậu cung hơi xa, có thể nói là ở hướng ngược lại luôn. Từ trước đến nay vẫn luôn là như vậy, vì để tránh những hiềm nghi không đáng có, cũng tránh xảy ra mâu thuẫn, nên người ta mới cố ý sắp xếp như vậy.

Các Hoàng tử trưởng thành mà vẫn chưa lập gia đình, thì cung điện của vị Hoàng tử đó phải cách xa nơi ở hậu phi, để tránh sinh ra “tình ngay lý gian” [*].

[*] **Tình ngay lý gian:** Thành ngữ này thường được sử dụng để mô tả những tình huống có thể dẫn đến hiểu lầm, nghi ngờ hoặc tai tiếng, đặc biệt là liên quan đến quan hệ nam nữ.

Có lệnh bài của tiểu thái giám, Khúc Ngưng Hề không gặp phải bất kỳ “trở ngại” gì trong quá trình đi đến Đông Cung cả.

Sau khi vào Đông Cung, có rất nhiều gương mặt quen thuộc đến chào đón nàng.

Một số người là gặp khi đang đào kho báu trên núi, một số khác là gặp ở huyện nha thành Phủ Dương. Vì Khúc Ngưng Hề ở đó nhiều ngày nên nàng đã từng nhìn thấy bọn họ.

Nàng được dẫn vào một gian noãn các [*], bên trong rất ấm áp, còn có thể nhìn thấy hồng mai tranh nhau nở rộ trong sân.

[*] **Noãn các (暖阁):** là một thuật ngữ trong kiến trúc truyền thống Trung Quốc. “Noãn các” dùng để chỉ gian phòng ấm áp (vì “noãn” có nghĩa là ấm áp, còn “các” là chỉ phòng/lầu nhỏ). Noãn các thường được bố trí ở hướng Nam của các tòa nhà, vì hướng Nam là hướng đón được nhiều ánh sáng mặt trời nhất, giúp giữ cho căn phòng luôn ấm áp một cách tự nhiên, đặc biệt là trong mùa đông. Hình ảnh minh họa mình sẽ để dưới cuối chương nhé.

Tiểu nha hoàn mỉm cười dâng trà, dưa và trái cây lên, giọng nói giòn tan vang lên: “Mời cô nương ngồi.”

“Đa tạ.”

Khúc Ngưng Hề hơi câu nệ, không hiểu Bùi Ứng Tiêu tìm mình vì chuyện gì, lẽ ra bây giờ hẳn phải bận bẻ nhiều việc mới đúng chứ.

Nàng chưa đợi được lâu mà đã thấy Bùi Ứng Tiêu xuất hiện cùng Dung Nguyệt.

Hắn khoác trên người chiếc áo choàng lông cáo màu màu trắng bạc, nhanh nhẹn bước vào noãn các.

Bùi Ứng Tiêu vừa ngược mắt lên đã nhìn thấy Khúc Ngưng Hề, hắn tự cởi áo choàng lông rồi đưa cho Dung Nguyệt.

Dung Nguyệt để vài tiểu nha hoàn dâng trà nóng lên, sau đó thì dẫn theo mấy người họ lui ra.

Noãn các chỉ còn lại hai người.

Khúc Ngưng Hề muốn nói rồi lại thôi, nhưng rồi nàng vẫn nói: “Thần nữ quang minh chính đại tới đây, sao hai người chúng ta có thể ở riêng với nhau như thế này được?”

“Cô nam quả nữ”... rất dễ xuất hiện mấy lời bàn tán đùa cợt.

Bùi Ứng Tiêu không thềm quan tâm đến điều đó: “Nàng và cô đã từng đồng cam cộng khổ ngoài kia, không cần phải để ý đến những nghi thức xã giao đó.”

“Hơn nữa, để bọn họ lan truyền rộng rãi hơn cũng không phải là chuyện gì xấu.” Hắn bước tới trước mặt nàng rồi duỗi hai tay ra bế nàng lên.

Không phải là kiểu ôm ngang mà là ôm thẳng lên. Một tay hắn ôm lấy eo, tay kia thì đặt dưới mông nàng.

Khúc Ngưng Hề đành phải bám vào hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nâng lên, sau đó nàng hỏi hắn rằng: “Ngài cố ý gọi ta tới đây là vì chuyện gì thế?”

Có thể nói chuyện quan trọng trước được không?

Bùi Ứng Tiêu hơi híp hai mắt lại mà nhìn nàng: “Còn đau không?”

“Cái gì cơ?” Nàng không hiểu.

“Chúng không sao chứ? Xảy ra nhiều chuyện đường ngọt, từ lúc chúng ta ở Phủ Dương, hồi kinh cho đến bây giờ... cô không có thời gian để đến thăm hỏi chúng...” Hắn nhẹ nhàng nói, như thể là đang tự trách mình nhiều lắm.

“Chúng” là ai cơ?

Khúc Ngưng Hề ngẩn người ra, sau một lúc, nàng mới hiểu được hắn đang nói gì: “Ngài... ngài... ngài...”

Lỗ tai nàng đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở ra, không thể nói nên lời.

Hắn đang nói đến dấu răng của hắn trên ngực nàng đó ư? “Quả cầu quyết” bị nhào nặn đến mức to hằn lên tận một vòng, có chỗ còn bị găm cắn đến mức sưng tấy lên, nàng đã đau suốt hai ngày liền đó!

Bùi Ứng Tiêu cúi đầu, ghé sát vào tai nàng, khẽ khàng nói: “Trả lời cô đi.”

Khúc Ngưng Hề nhú chặt hai hàng mày lại, nàng không thèm nói đâu!

Chú thích bằng hình ảnh:

[*] *Noãn các* (暖閣)



undefined

Chương 68: Tuyệt Đối Không Thể (1)

DTV-EBOOK

Thật sự là Khúc Ngưng Hê không thể chịu đựng nổi khi phải đối diện với ánh nhìn ấy của Bùi Ứng Tiêu, dường như là trong ánh mắt đó chứa đựng cả sự xâm lược vô cùng nồng đậm, nó khiến nàng hoảng hốt, nàng vô thức che hai mắt hắt lại bằng cả hai bàn tay nhỏ bé của mình.

Nàng che mắt tầm nhìn của hắn, không cho phép hắn nhìn mình chằm chằm nữa.

“Ngài đừng nói nữa!”

Tiểu cô nương hơi tức giận rồi: “Quên chuyện đó đi mà...”

Nàng còn chưa tìm hắn đòi giải thích đâu đấy, thế mà hắn còn dám nhắc tới nữa...

Căn bản là Khúc Ngưng Hê không dám tưởng tượng ra những hình ảnh đó, vì lúc đó nàng say rượu đến mù mị đầu óc nên không biết mình đã bị hắn “bắt nạt” như thế nào!

Những “mảnh vỡ” mà nàng cố gắng hồi tưởng lại trong đầu... thật điên đảo và mê loạn làm sao, hình như là khi ấy nàng đã ôm chặt đầu hắn... thì phải?

Nàng còn cong eo, như khóc mà lại không giống như là khóc...

Không, không, đó không thể là nàng được! Khúc Ngưng Hê không muốn thừa nhận, đôi chân ngẩn ngẩn vừa đá vừa nói: “Điện hạ, thả ta xuống đi mà.”

Nam nhân này nhìn qua thì thấy có vẻ “chi lan ngọc thụ” [*], nho nhã lễ độ, nhưng nhưng thực ra gân cốt cực kỳ khỏe mạnh, khí lực toàn thân dồi dào.

[*] **Chi lan ngọc thụ:** mô tả những đứa con hoặc hậu duệ xuất sắc.

Hắn y vào chiều cao và đôi chân dài của mình mà dễ dàng bế nàng lên, hai chân nàng không thể chạm đất, cũng không thể thoát khỏi hắn được.

“Sao nàng lại hoảng hốt?” Bùi Ứng Tiêu cười khẽ, hắn không những không chịu buông tay ra mà còn nghiêng đầu lại gần và mút lấy cánh môi nàng: “Nàng không cần phải che giấu bất kỳ một điều gì trước mặt cô, dù trông nàng có ra sao thì cũng không quan trọng.”

Hắn đã nhìn thấy, cũng đã chạm vào nàng, thế mà bây giờ còn ra vẻ hợp tình hợp lý như thế này nữa.

Khúc Ngưng Hề bị hôn, lông mi không ngừng run lên, sao có thể không quan trọng cho được...

Bùi Ứng Tiêu cạy mở hàm răng của nàng: “Tạm thời nàng vẫn chưa quen, sau này... nàng nhất định phải học cách không dè dặt với chuyện này.”

Nàng tránh về phía sau, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Đó là chuyện sau này mà.”

Sao bây giờ bọn họ có thể thoải mái với nhau cho được? Hơn nữa, hắn còn muốn nhìn thấy nàng trong bộ dạng xấu xí nào nữa đây?

Âm cuối trong lời nói của Khúc Ngưng Hề bị Bùi Ứng Tiêu “nuốt chửng”.

Hắn hôn nàng cực kỳ cẩn thận, “chăm sóc” cho từng tác răng môi nàng, còn say mê “thưởng thức” hương thơm dịu nhẹ ấy.

Người nàng nhanh chóng mềm nhũn ra, tuy lý trí vẫn luôn từ chối, nhưng mà... gần như Khúc Ngưng Hề đã quen với loại khoái cảm khiến người ta choáng váng này.

Trước kia nàng không hề biết rằng, hoá ra chỉ cần môi lưỡi nhẹ nhàng chạm vào nhau như thế này thôi thì cũng đã đủ để khiến toàn thân rung động. Cấu tạo cơ thể con người quả là kỳ diệu...

Không ai giải đáp điều này cho nàng, nàng chỉ có thể nằm gọn trong vòng tay Bùi Ứng Tiêu, nghi hoặc rằng mình đã bị “nam hồ ly tinh” hút hết tinh khí.

Da đầu nàng tê dại, thậm chí là các ngón chân cũng co quắp lại.

Người đang kề sát bên Khúc Ngưng Hề, tức là Bùi Ứng Tiêu, có thể khẳng định được rằng... chẳng có bất kỳ một ai có thể thấy được sự “nhập tâm” và “nhiệt tình” của nàng rõ bằng hắn cả.

Mới ban đầu, tiểu cô nương kinh ngạc và sợ hãi, nàng cứng đờ người ra, không dám cử động gì khi ngã vào vòng tay hắn.

Nhưng rồi sau đó, nàng dần thích nghi với mọi sự đụng chạm của hắn, hơn nữa, lần nào nàng cũng đều say đắm trong đó cả.

Điều là một lời khẳng định rằng hắn đã tiến bộ, bất cứ chuyện gì cũng phải “quen tay hay việc” cả, và việc này cũng không phải là ngoại lệ.

“Tiểu Văn Du cảm thấy thế nào?” Bùi Ứng Tiêu hơi nhướng mi, nhìn nàng bằng đôi mắt sâu thẳm, cố ý hỏi nàng một câu như thế.

“... Cái gì?” Nàng không nghe rõ hẳn đã nói gì.

Khúc Ngưng Hề vừa nâng cằm lên định tránh xa hẳn ra, thì nàng đã bị hẳn đuối kịp ngay rồi. Hẳn cắn nhẹ vào môi nàng, bắt đầu một lượt “dây dưa” mới.

Khúc Ngưng Hề bị “trói” chặt trong lòng hẳn, chặt đến mức nàng cảm thấy vô cùng khó thở.

Dù đã học được cách thở, nhưng nàng vẫn không thể “chống cự” được trước một nụ hôn kéo dài, nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng lên, vươn cổ ra cố lấy lại hơi thở.

Đôi môi mỏng của Bùi Ứng Tiêu vẫn chưa chịu rút lui mà vẫn còn lưu luyến chiếc cổ thiên nga trắng mịn của nàng.

Động tác cực kỳ nhẹ, vừa chạm vào là tách ra ngay, không để lại dấu vết gì cả.

Đôi mắt Khúc Ngưng Hề ngân ngấn nước, trái tim như chỉ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng cảm nhận được chóp mũi anh tuấn của hẳn đang cọ vào da thịt mình, hơi hơi ngứa.

Nàng không mơ màng lâu, nhanh chóng tỉnh táo lại, đặt một tay lên cằm Bùi Ứng Tiêu.

“Không được...”

Lần này không có ai uống rượu, nếu cởi vạt áo ra thì có thể là họ sẽ đi quá giới hạn mất.

Cứ “được voi càng đòi tiên” thế nào mãi, có khi nào bọn họ sẽ viên phòng trước ngày đại hôn không?

Hơn nữa, có rất nhiều người nhìn thấy nàng bước vào Đông Cung, nếu nàng nán lại quá lâu, không biết là sau khi nàng đi ra ngoài, bọn họ sẽ nghĩ gì về nàng nữa...

Khúc Ngưng Hề không biết nên bày tỏ nỗi lo lắng của mình như thế nào, nhưng Bùi Ứng Tiêu vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấu.

Hắn không nhìn được mà nhướn mày hỏi: “Tiểu Văn Du sợ cô làm đến bước cuối cùng à?”

“Ta...” Nàng không nói là như vậy, Khúc Ngưng Hề mím đôi môi đỏ mọng của mình lại và nói: “Điện hạ còn nhiều việc phải làm, chính sự quan trọng hơn.”

Hắn nở nụ cười, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, khóe miệng khẽ nhếch, khẽ nói cho nàng biết: “Nếu cô làm thì sẽ tương đương với việc chiếu cáo thiên hạ. Nàng nghĩ rằng sau đó nàng còn có thể đứng dậy và đi ra ngoài được à?”

Trước cái nhìn của bao người, làm sao có thể không biết bọn họ đã làm gì.

“Hả?” Khúc Ngưng Hề nghe hiểu từng chữ, nhưng ghép chúng lại với nhau thì nàng lại không hiểu.

Bùi Ứng Tiêu khẽ cười, véo gò má mềm mại của nàng: “Nàng đánh giá cô thấp quá rồi.”

“Sao ta dám đánh giá thấp điện hạ...” Nàng vô thức phản bác.

Nhưng nàng không biết tại sao hắn lại nói như vậy, dường như là nàng đã bỏ qua một vài thông tin nào đó...

Nếu hắn cứ bất chấp xông tới, nàng sẽ phải bò ra ngoài sao? Tại sao lại thế?

Khúc Ngưng Hề nhớ lại nội dung được vẽ trong quyển sách kia, có đủ loại tư thế vận vẹo, nhưng hình như là người ta không nhắc đến kết cục sẽ như thế nào.

Nó không có đầu cũng chẳng có đuôi, chỉ có quá trình, cũng không có ai nói là “cây gậy” kia thường được giấu ở đâu.

Nghĩ vậy, Khúc Ngưng Hề vô thức ngo ngoậy trong vòng tay Bùi Ứng Tiêu, hình như hôm nay hẳn không mang nó theo.

Nhờ thế mà bỗng nhiên nàng cảm thấy hơi yên tâm.

Thắt lưng của nàng bị giữ lại ngay, Bùi Ứng Tiêu híp đôi mắt hẹp dài lại và hỏi nàng rằng: “Nàng cọ tới cọ lui làm gì?”

Khúc Ngưng Hề sợ bị hắn phát hiện ra “ý đồ” của mình, bèn vội vàng tỏ vẻ vô tội: “Điện hạ, ta muốn xuống.”

Bùi Ứng Tiêu không đáp, bình tĩnh nhìn nàng một hồi lâu mới buông tay ra, để nàng tự do.

Hắn ngồi xuống chiếc ghế bành gần đó, lặng lẽ quan sát động tác chỉnh lại xiêm y của nàng.

Bùi Ứng Tiêu không còn cười nữa. Khúc Ngưng Hề chỉ biết một chút về chuyện này, nàng không biết là một khi họ bắt đầu, ai mới là người bị hành hạ.

Ngày đó nàng uống say, vừa ngoan ngoãn vừa mềm mại, suýt chút nữa hẳn đã “nuốt chửng” nàng rồi.

Không “vào bụng” thì hẳn không thể sống yên ổn, hẳn phải làm gì đó mới được.

Kết quả là nàng còn không biết tốt xấu, còn dám nói ra hai chữ “không được” với hắn.

“Điện hạ...” Khúc Ngưng Hề thoáng nhìn vẻ mặt phức tạp của hắn, nàng thắc mắc: “Vì sao điện hạ cứ nhìn ta chằm chằm vậy?”

Bùi Ứng Tiêu chậm rãi nhắc mi mắt màu trắng lạnh lên: “Cô đang ôm thù.”

“Gì cơ?”

“Tiểu Văn Du nợ cô nhiều lắm, sau này nàng phải trả lại từng cái một.”

“Ta đâu có...” Ban đầu nàng rất ngạc nhiên, sau đó lại nghi ngờ là hắn đang cố tình gây sự.

Ngay sau đó, nàng chợt cảm nhận được ánh mắt của đối phương đang cố ý “di chuyển” đến từng tác da trên cơ thể mình.

Ánh mắt hắn như hoá thành thực thể, lại như có tính xuyên thấu, dường như nó đang “nắm chặt” “cặp đào mật” nặng trĩu kia, cái ham muốn tham lam nào đó như được bộc phát ra, hết sức rõ rệt.

Bấy giờ, vị Thái tử điện hạ mặc áo trắng lông hạc này đâu còn đáng vẻ như là “thần tiên” nữa, đôi mắt đen sậm màu của hắn như còn tối tăm hơn cả vực sâu, rõ ràng là hắn đang mê muội.

Hắn đeo một chiếc mặt nạ hoàn mỹ trước mặt người ngoài, nhưng hắn lại chưa bao giờ che giấu dục vọng của mình trước mặt nàng.

Hắn muốn nàng, đã không thể chờ đợi thêm được nữa rồi.

“Huấn Đình...” Khúc Ngưng Hề sợ hết hồn hết vía, nàng gọi tên tự của hắn.

Trong thoáng chốc, Bùi Ứng Tiêu thu hồi lại cảm giác áp bức mà hắn mang đến cho nàng.

Hắn định “liều mạng”, chỉ là, sau khi Khúc Ngưng Hề tỉnh lại, chắc chắn là nàng sẽ thút thút khóc mất thôi.

Hắn khẽ nói: “Nước mắt của Tiểu Văn Du nên giữ lại, để dành ở trên giường.”

Khúc Ngưng Hề nghe vậy là chỉ muốn khóc ngay lập tức thôi. Hắn thật là đáng ghét, sao trên đời này lại có người thích nhìn người khác rơi nước mắt đến vậy kia chứ?

Cũng may mà Bùi Ứng Tiêu còn có chừng mực, sau khi nàng sửa sang lại trang phục, hắn mới gọi người đưa chút đồ ăn vào.

Hai người ngồi đối diện nhau trong noãn các, cách nhau một chiếc bàn thấp có trải khăn mềm mại, có thể xem như là họ sẽ không dễ dàng “dính” vào nhau.

Khúc Ngưng Hề cầm chén trà bằng cả hai tay, bấy giờ nàng đã cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Rồi nàng nghe hắn hỏi: “Nàng biết chuyện của Lục Diễm Hoa rồi sao?”

“Vâng...” Khúc Ngưng Hề gật đầu, lập tức cam đoan: “Ta hứa sẽ giữ kín miệng.”

Nàng sẽ không nói với ai, Ánh Sở cũng vậy, nàng không rõ là Ánh Sở biết được đến đâu.

Bùi Ứng Tiêu tỏ vẻ không để bụng: “Còn gì nữa?”

Khúc Ngưng Hề nhìn hắn, nói: “Cũng đa tạ điện hạ vì đã giúp tổ mẫu của ta, nhờ có điện hạ nên lần này bà ấy mới có thể thuận lợi tiến vào cung Phù Đan.”

“Tiểu Văn Du... nàng đúng là không trung thực gì cả. Rõ ràng là nàng còn có suy đoán khác, vậy mà nàng lại không chịu nói ra...” Hắn khẽ lắc đầu, như thể là đang muốn nói nàng chính là một “đứa trẻ hư”.

Khúc Ngưng Hề nào dám nói gì, rụt cổ nói: “Về những chuyện khác thì... ta sợ rằng mình không hiểu biết nhiều mà lại nói nhiều thì sẽ mắc phải sai lầm... tóm lại ta đứng về phía điện hạ, hy vọng điện hạ có thể đạt được điều mà ngài mong muốn.”

“Ồ?” Bùi Ứng Tiêu cầm chén trà lên: “Nàng biết cô mong muốn gì à?”

Lần này Khúc Ngưng Hề không giả ngốc nữa: “Có lẽ biết ạ.”

Hắn mất mẫu thân từ thuở nhỏ, sau này lại phải coi phụ thân là kẻ thù, hắn đã trưởng thành như thế nào?

Hắn còn trẻ nhưng lúc nào cũng phải giấu tài, võ công của hắn, thậm chí là năng lực ứng biến, đối nhân xử thế... cũng đều phải học và “thi triển” một cách cẩn thận.

Hắn đã gặp phải những hiểm nguy lớn tới cỡ nào để có thể trở nên khéo léo như hôm nay?

Nhìn tiểu đệ trong nhà nàng là biết... Một đứa trẻ được cha mẹ cưng chiều, mười một, mười hai tuổi mới đến trường, trông sẽ giống như hài nhi tám tuổi không biết lo lắng là gì.

Cậu ta gốc nghèo, luôn làm ra mấy việc không khôn ngoan... là bởi vì luôn có người đứng sau che chở cho cậu ta.

Con em vọng tộc ở Thượng Kinh thường là những công tử bột, sinh ra là đã “ngậm thìa vàng”, được ăn sung mặc sướng, có yêu cầu gì cũng được người khác gật đầu chấp thuận.

Bọn họ được các trưởng bối trong nhà nâng đỡ, thương yêu.

Khi Khúc Ngưng Hề còn nhỏ, nàng cũng từng hâm mộ các tiểu cô nương nhà khác, giữa những kiều kiều nữ [*] cũng có rất nhiều sự khác biệt, không ai được thiên vị giống ai cả.

[*] **Kiều kiêu nữ (娇娇女)**: chỉ những cô gái được ăn sung mặc sướng và được cưng chiều quá mức.

Tuy nhiên, nếu so với nhiều người bất hạnh trên thế gian này, những gì mà nàng từng phải trải qua vẫn còn kém rất xa.

Có lẽ trên đời này cũng không có nhiều người giống như Bùi Ứng Tiêu, nếu như chính tay phụ hoàng của hắn đã hại chết mẫu hậu của hắn, thậm chí là hại chết cả cả nhà ngoại tổ của hắn, thì liệu ông ta có chán ghét hắn hay không?

Trên người hắn có mang một nửa huyết mạch Lục gia, có lẽ Thiên Khánh Đế sẽ không thích hắn.

Cho nên, hắn mới dốc hết toàn lực ra để ngụy trang, việc gì cũng phải làm cho thật hoàn hảo, phải ta vẻ ôn hòa vô hại, không mang chút bóng dáng nào giống như người của Lục gia, đến cả cười ngửa bần cung cũng không được xuất chúng, càng miễn bàn đến võ nghệ.

Hắn dùng cách này để bảo vệ cho ngôi vị Thái tử của mình.

Nếu hắn không phạm phải sai lầm nào lớn, Thiên Khánh Đế sẽ không có cách nào thay đổi Thái tử được. Vì đây không phải là chuyện nhỏ, chẳng những các đại thần không đồng ý, mà người trong thiên hạ cũng sẽ can ngăn.

Thậm chí là Bùi Ứng Tiêu còn ra sức diễn để có dáng vẻ của một nhi tử giống như trong suy nghĩ của ông ta.

Nhưng, dù vậy, Thiên Khánh Đế vẫn dành nhiều sự dịu dàng, bao dung hơn cho Bùi Tĩnh Lễ.

Ông ta không quan tâm đến hôn sự của Thái tử, hay nói cách khác, ông ta không vui khi nhìn thấy Thái tử lập gia đình sớm, không vui khi thấy thê tử hắn hạ sinh hoàng tôn.

Bởi vậy nên Thái tử của Đại Hoàn dù đã hơn mười tám tuổi nhưng vẫn chưa thành hôn.

Có Bùi Ứng Tiêu chặn ở phía trước, nên đến cả Nhị hoàng tử và Minh Họa, một người mười bảy, một người mười lăm, cũng “thành gia lập thất” muộn hơn người bình thường.

Khúc Ngưng Hề không biết là rốt cuộc năm đó Lục gia đã gặp phải những chuyện gì, nhưng Bùi Ứng Tiêu và Lục Diễm Hoa buộc phải trở nên như thế này... thì tuyệt đối đó không phải là chuyện nhỏ.

Tất nhiên là, vì sau lưng bọn họ còn có những vị trưởng bối khác hỗ trợ, nên mới góp phần tạo nên được cục diện giống như ngày hôm nay.

Khúc Ngưng Hề không cần hỏi gì quá nhiều, nàng không hề nghi ngờ gì mà sẽ luôn chọn đứng về phía bọn họ, hy vọng rằng bọn họ có thể nhận lại được sự công bằng mà họ xứng đáng có được.

Sau đó, Bùi Ứng Tiêu đã chứng thực được phần lớn những suy đoán này của nàng.

Năm đó Đại Hoàn đã chiến đấu với nước Đông Long nhiều năm, Đông Long kiên cường chống cự và có dấu hiệu suy tàn, rất nhiều người trong số chúng đã chết.

Phụ thân, hoàng huynh và sư trưởng của Mộc Thương Hạnh đến Đại Hoàn để giết chóc, chôn sống rất nhiều con trẻ và nữ nhân, nhiều người hận chúng đến thấu xương thấu thịt, sao có thể dễ dàng buông tha cho chúng được?

Sau khi giết chết đám ác nhân này, nước Đông Long thương vong rất nhiều tướng lĩnh, sức chiến đấu cứ dần kiệt quệ.

Chính ngay lúc này, Mông Thiên Thạch đã âm thầm mưu hại Lục Đại Tướng quân, tức là cữu cữu của Bùi Ứng Tiêu.

Mông Thiên Thạch đã từng là một nhân vật nhỏ bé tầm thường, cùng thế hệ với trưởng tử của Lục gia. Lão ta và cữu cữu của Bùi Ứng Tiêu lúc bấy giờ là bằng hữu thân thiết.

Người này nhìn thì có vẻ cao lớn thô kệch, nhưng thật ra lòng dạ lại hẹp hòi, ghen ghét cữu cữu hần đã lâu.

Lão ta lợi dụng tình thế hỗn loạn trên sa trường mà ra tay, nhưng chưa tới mức trí mạng. Nhưng bản thân Mông Thiên Thạch lại không hề biết rằng, người đứng sau lưng “đổ thêm dầu vào lửa”, chính là Thiên Khánh Đế.

Không chỉ có cữu cữu của Bùi Ứng Tiêu, mà tổ phụ của hần cũng chết ở nơi đó. Thắng lợi đã gần ngay trước mắt rồi mà người của Lục gia lại ngã xuống như thế đấy.

Cho nên, sau khi Mông gia hồi kinh, ngay từ đầu chúng đã có ý muốn thân cận với phủ An Vĩnh Hầu.

Khúc Hoàng hậu muốn cháu gái mình kết hôn với Thế tử để giành lấy binh quyền cho Nhị Hoàng tử, nhưng bà ta lại không hề biết rằng, đối phương cũng có những toan tính của riêng mình.

Mông Thiên Thạch từng làm chuyện bất lương, ngoài mặt thì tưởng là mấy năm qua lão ta không dính dáng gì đến Lục gia, nhưng thật ra lão ta cũng để ý thấy là Thái tử và Lục Diễm Hoa quá thân thiết với nhau.

Hơn nữa, nhờ vào việc giao thiệp nhiều, có nhiều mối quan hệ lâu năm trong quân doanh, lão ta mới biết được là có người đang âm thầm điều tra nguyên nhân cái chết của Lục gia năm đó.

Mông Thiên Thạch không biết ai đang điều tra chuyện này, lão ta chỉ hoài nghi rằng, người đó có thể là Lục Diễm Hoa hoặc Thái tử.

Để bảo đảm an toàn, chắc chắn là lão ta sẽ không dễ dàng đứng về phía Thái tử, lỡ chẳng may sau khi đăng cơ, hắn “trở mặt” và muốn “thanh toán” lại nợ cũ thì sao? Chắc chắn là khi đó Mông gia sẽ xong đời.

Xuất phát từ nhiều mối lo ngại khác nhau, cuối cùng lão ta đã lựa chọn Nhị Hoàng tử.

Muốn khống chế một Bùi Tĩnh Lễ cũng không hề đơn giản, nếu có thể đưa hắn ta lên ngai vàng, điều khiển hắn ta như là một con rối, thì Mông gia sẽ trở thành “ông trời” của cả Đại Hoàn này.

Mà, mấy năm qua, sức khỏe của Thiên Khánh Đế không được tốt cho lắm, ông ta còn thường lén uống đủ loại đan dược, nên nền tảng cơ thể cũng đã suy nhược nhiều.

Mông Thiên Thạch trung thành với đế vương nên mới đạt được địa vị như ngày hôm nay, lão ta chỉ mong bệ hạ hãy kiên trì thêm vài năm nữa, không cần phải vội vàng đưa ra lựa chọn làm gì, vì khi đó, họ sẽ có nhiều thời gian để tính toán cho Nhị Hoàng tử hơn.

Khúc Ngưng Hề nghe vậy, không nhin được mà nhíu mày: “Trông bệ hạ vẫn còn rất trẻ, nhưng hoá ra sức khỏe của ông ta đã suy yếu đến vậy rồi sao?”

Đừng nói là do nàng không để ý tới, vì đến cả văn võ bá quan cũng không biết việc này. Chỉ sau khi ông ta bị Nhị Hoàng tử chọc tức như thế kia, mọi người mới giật mình nhận ra rằng, hóa ra thân thể của bệ hạ không hề tốt một chút nào cả!

Bùi Ứng Tiêu cười thành tiếng khi nghe thấy câu hỏi này của nàng: “Ông ta nghi thần nghi quỷ, lâu ngày, tự nhiên sẽ mắc bệnh.”

“Nghi thần nghi quỷ?”

“Làm nhiều chuyện trái lương tâm, đương nhiên sẽ gặp quỷ.”
Hắn chớp chớp mắt: “Tiểu Văn Du có đoán được không?”

Trong lòng hắn cảm thấy sung sướng, Khúc Ngưng Hề suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Điện hạ phái người giả quỷ dọa ông ta sao?”

Nhưng như vậy thì có vẻ khó khăn lắm, bởi vì đại nội hoàng cung có rất nhiều thủ vệ, họ canh phòng rất nghiêm ngặt.

Bùi Ứng Tiêu cũng không giấu giếm gì mà nói với giọng điệu thản nhiên rằng: “Trong cung không chỉ có mỗi tháp Hạc Bích mới có lối đi bí mật.”

Khúc Ngưng Hề giật mình, suýt chút nữa là nàng đã quên mất chuyện này rồi.

Lúc ấy nàng rất sợ lối đi bí mật này, sau đó nàng vội thôi miên bản thân hãy quên nó đi.

Thì ra Bùi Ứng Tiêu đã mượn lối đi bí mật này và khéo léo lên kế hoạch, thỉnh thoảng hắn sẽ dọa Thiên Khánh Đế một phen, khiến ông ta phải âm thầm uống đan dược.

Thiên Khánh Đế không thể để lộ việc này ra ngoài được, vì thân là Hoàng đế, một khi ông ta mở miệng nói ra mà nói rằng mình gặp ma quỷ, thì đó chính là đại sự hàng đầu, ông ta sẽ khiến cho rất nhiều người đặc biệt lưu tâm, đề nghị trừ tà, thậm chí là mọi người sẽ muốn truy tìm lai lịch của cái thứ được gọi là “ma quỷ” kia.

Điểm quan trọng nhất đó chính là, không có bất kỳ người nào khác nói rằng họ đã nhìn thấy chúng.

Đây quả đúng là một ván cờ dài đằng đặc mà.

Khúc Ngưng Hề ngơ ngác nhìn Bùi Ứng Tiêu: “Điện hạ tin ta đến vậy sao?”

Trong hoàng cung có lối đi bí mật, sao hần lại dễ dàng tiết lộ chuyện này ra ngoài?

Tại sao hần lại tin tưởng nàng đến vậy kia chứ?

Chương 69: Tuyệt Đối Không Thể (2)

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bùi Ứng Tiêu nhìn vào mắt nàng, đột nhiên thở dài một tiếng rồi nói: “Nếu nàng phản bội cô, cô sẽ khóc, sau đó sẽ giết nàng.”

“Nếu vậy, dù ta có chết cũng không oan ức chút nào cả. Vì ta đã không biết đúng sai, vẽ đường cho hươu chạy, có chết chưa hết tội.” Một tay Khúc Ngưng Hề chống lên mặt bàn, nàng nâng mặt mình lên và nói: “Vì ngay từ ban đầu, điện hạ đã có thể giết ta rồi.”

“Sao cô có thể nở lòng làm vậy với nàng? Tiểu Văn Du đã cố gắng đến vậy rồi mà...” Hắn đưa tay qua mặt bàn, hôn nhẹ lên khóe miệng nàng.

Đến cả sự hiện diện của cái bàn thấp này cũng không thể ngăn cản nam nhân này hôn nàng thêm lần nữa.

Khúc Ngưng Hề mơ hồ nhận ra vì sao lúc đó mình lại được tha mạng. Tai mắt của Thái tử trải rộng, nắm hết thấy mọi chuyện trong tay, có lẽ là không có chuyện gì xảy ra ở Thượng Kinh này mà hắn không biết.

Có phải là vì hắn thấy nàng “thân bất do kỷ” [*], cho nên hắn đã liên tưởng tới bản thân hắn hay không?

[*] **Thân bất do kỷ**: mô tả tình huống mà một người buộc phải làm những điều mà họ không muốn hoặc không thể kiểm soát.

“Dù có thế nào đi chăng nữa, ngài cũng phải sống cho thật tốt.” Khúc Ngưng Hề nói xong thì nàng cắn ngược lại hần một cái, sau đó nhanh chóng lùi lại, ho nhẹ một tiếng, quay lại chủ đề chính: “Điện hạ có dự định gì tiếp theo không?”

Hiện nay Thái tử đang cai quản đất nước, bách tính đều tin tưởng và ủng hộ hần, mà bệ hạ thì lại đang ốm đau, nằm liệt trên giường, hần có thể giành được ngôi vị Hoàng đế dễ như trở bàn tay.

Khúc Ngưng Hề cho rằng hần muốn “rèn sắt khi còn nóng”, nàng nghĩ rằng hần sẽ bắt đầu báo thù, vạch trần chân tướng năm đó.

Nào ngờ, Bùi Ứng Tiêu lại lắc đầu và nói: “Không vội.”

“Sao lại không vội?” Khúc Ngưng Hề nghĩ một lúc rồi nói: “Lục... Trĩ Tuyết thường xuyên đói bụng, nhưng hần ta lại không chê bánh ngọt, chắc hần ta không phải là người kén ăn, mà hần ta đang cố nhịn không ăn đúng không?”

Hần ta che giấu dân chúng, giả làm nữ nhân nhiều năm như vậy... đâu phải là chuyện dễ dàng gì, chắc chắn là hần ta đã mệt và khó chịu muốn chết luôn rồi.

“Nàng gọi hần ta là gì?” Bùi Ứng Tiêu hừ nhẹ: “Hần ta nói cho nàng biết sao?”

Khúc Ngưng Hề giải thích: “Ta không thể gọi hần ta là Lục cô nương nữa.”

Gọi thẳng đại danh thì lại có vẻ bất lịch sự quá.

Lò bếp đất sét nhỏ đang đun nước, sôi sùng sục, Bùi Ứng Tiêu tự tay rót trà, nhân tiện thay nước trà đã nguội trong chén cho nàng.

Giọng điệu của hắn trầm thấp, ẩn chứa một chút mỉa mai: “Còn chưa đến lúc, rồi cô sẽ cho người mời một vị thần y vào cung để chữa khỏi bệnh cho phụ hoàng, nhất định là phải chữa trị cho ông ta... đến khi nào ông ta bình phục hoàn toàn mới thôi.”

“Hơn nữa, Mộc Thương Hạnh này rất ngoan cố, chúng ta phải cần dùng thêm một chút thủ đoạn...”

Hắn muốn ghi chép những hành vi đó của Thiên Khánh Đế vào sổ sách, để những tội ác ấy, bao lời sỉ nhục kia... mãi mãi theo ông ta không rời nửa bước.

Không những phải lấy được bằng chứng định tội ông ta, hắn còn muốn chính ông ta thừa nhận và đích thân viết chiếu nhận tội.

Nếu ông ta không có đủ sức lực và tinh thần thì sao có thể chống đỡ được trước những điều này?

Hơn nữa, vẫn còn một bí mật vô cùng bất ngờ đang chờ được Thiên Khánh Đế công bố.

Phụ hoàng tốt của hắn, nhất định sẽ vô cùng cảm động vì điều này.

Mộc Thương Hạnh chịu tiếng xấu, ông ta cũng không phải là “bằng chứng” có lợi nhất, nhưng nếu có thể khiến ông ta sửa miệng và buộc tội Thiên Khánh Đế, thì chắc chắn đó sẽ là một kết cục vô cùng hoàn mỹ.

Là đương sự tham gia vào toàn bộ trận chiến năm xưa, chắc hẳn là ông ta có thể kể ra thêm nhiều chi tiết mà họ không muốn để cho người khác biết.

Nhưng, dường như ông ta đã không còn sợ hãi gì khi phải đối diện với sự sống và cái chết. Ông ta vô cùng căm hận Lục gia, vì

những người thân thương xung quanh ông ta đều đã ra đi, điều này đã kết nên một mối thù sâu sắc trong lòng, sao ông ta có thể cam tâm sửa miệng làm chứng đây?

Thậm chí là khi ở bãi săn, ông ta còn không ngại hiểm nguy, chỉ một lòng muốn giết chết Lục Diễm Hoa.

Đến cả một nữ nhân yếu đuối như thế mà ông ta cũng không chịu buông tha nữa là... Từ đây có thể thấy con người ông ta ác độc và điên cuồng đến mức độ nào.

Ông ta không sợ bị Thiên Khánh Đế chất vấn, hoặc cũng có thể là, đã có Hoàng đế “nhắm mắt làm ngơ” nên ông ta mới có thể “gây sự” trong bãi săn một cách thuận lợi như vậy.

Dù Khúc Ngưng Hề đã nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều lần, nhưng nàng vẫn cảm thấy lo lắng: “Việc này rất khó giải quyết, người này mưu sâu kế hiểm, không dễ nắm bắt, làm sao chúng ta có thể khiến ông ta bằng lòng giúp đỡ điện hạ đây? Lỡ chẳng may ông ta chỉ giả vờ đồng ý thôi, sau đó, khi dẫn tới đại điện thì lại đổi ý, cản ngược lại ngài... thì chúng ta biết phải làm sao?”

“Không sao, cô sẽ xử lý, Tiểu Văn Du cứ yên tâm đợi gả là được.”

Hình như là Bùi Ứng Tiêu không mấy bận tâm về vấn đề này, không chỉ có thế, hắn còn có thời gian thanh thoi để “trộm hương trộm ngọc”, “nhắm nháp” cánh môi nàng nhân lúc nàng không chú ý.

Như thế là có hôn bao nhiêu cũng không đủ.

Ban đầu mỗi người còn ngồi một chỗ nói chuyện, nhưng vừa uống xong một chén trà, hắn lại đến gần nàng nữa rồi.

Hắn nhẹ nhàng liếm đôi môi ướt át của nàng, liếm từng chút một, cho đến khi hai cánh môi đều đã kiêu diễm ướt át.

Khúc Ngưng Hề còn chưa kịp lui về phía sau đã bị hắc bắt được, hắc nắm chặt chiếc eo nhỏ, ôm nàng vào lòng rồi lại bắt đầu hôn môi.

... Chẳng phải mới ban nãy bọn họ còn đang nói chính sự sao?

Ban đầu, nàng còn muốn nghe chính miệng hắc trả lời để nàng dám chắc chắn rằng cô mẫu nàng không hề hại chết Lục Hoàng hậu.

Nhưng hiện giờ, nàng vừa mới mở miệng ra là đã bị miệng hắc lấp kín hoàn toàn rồi.

Chiếc lưỡi mềm mại không ngừng bị hấp thụ mật dịch, đôi mắt Khúc Ngưng Hề ngập nước: “Đừng... đau...”

Thế gian này vẫn còn có người bị hôn mạnh đến mức đau hết cả miệng sao?

Nàng nhìn nốt ruồi đỏ nho nhỏ dưới mắt Bùi Ứng Tiêu, càng ngày càng nghi ngờ rằng người này chính là yêu tinh biến thành... nên mới đáng sợ như vậy.

Cứ như là muốn ăn thịt người vậy.

Cũng may mà Nhàn Thanh đã đến. Nàng ấy đứng ngoài cửa hoãn các, thông báo rằng Định Tuyên Đại Tướng quân tới, ông đang được dẫn vào phòng trà.

Cuối cùng thì lúc bấy giờ Bùi Ứng Tiêu cũng đã chịu đứng thẳng dậy, ra vẻ có chừng có mực, nói: “Cô có việc cần phải làm, tạm thời Tiểu Văn Du hãy kiềm chế lại một chút.”

“Hả?” Nàng kiềm chế cái gì cơ?

Bùi Ứng Tiêu khẽ cười, như thể là chủ đề nặng nề trước đó chẳng là gì trong lòng hắn cả.

Ngón tay hắn chậm rãi vuốt phẳng những nếp nhăn có trên y phục của nàng, sau đó lại cầm chiếc áo choàng lông thỏ và mặc vào cho nàng, sau cùng là thắt dây áo lại cho nàng.

Làm xong những việc này, hắn mới lên tiếng, cho người mang nước vào.

Dung Nguyệt và Nhân Thanh đã chuẩn bị xong từ trước rồi, hai nàng ấy tiến vào, không hề nhìn họ chăm chăm, lại càng không đánh giá chủ tử của mình.

Đích thân Bùi Ứng Tiêu vắt chiếc khăn ẩm, lau mặt và miệng cho nàng.

Lau xong, hắn còn bôi hương lộ lên môi nàng. Trên đôi môi nàng lúc bấy giờ là một lớp cao bạch ngọc, là một “liều thuốc” tiêu sưng hiệu quả.

Nhưng ngay lúc này... Hắn lại nhìn tới nhìn lui, lắc lắc đầu mà nói: “Làm sao bây giờ, không che được.”

Khúc Ngưng Hê cầm chiếc gương nhỏ ra để soi, nàng thấy được khuôn mặt của mình được phản chiếu hết sức rõ ràng trên đó.

Nàng yêu kiều như một quả đào mùa xuân, đôi má nàng hồng hồng và ánh mắt thì sáng ngời, cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng kia của nàng thì còn bắt mắt hơn cả lúc nàng tô son.

Đôi môi nàng bị hắn cắn mút liên tục, đến bây giờ thì nó đã sưng đỏ và đau rát, mang một thứ màu sắc tươi đẹp, vừa nhìn là có thể đoán ra được ngay.

Đúng là không thể che giấu được!

Nàng luống cuống, còn chưa thành thân với Thái tử mà đã như vậy rồi...

Bùi Ứng Tiêu tự biết mình sai, hấn ho nhẹ một tiếng và nói: “Là do cô lỗ mãng, Dung Nguyệt, mang mũ rèm [*] đến đây.”

[*] *Ảnh minh họa **mũ rèm** mình để dưới cuối chương nhé.*

Dung Nguyệt cười trộm, sau đó nàng ấy mang một chiếc mũ có màn lụa màu trắng có thể che khuất cả khuôn mặt của Khúc Ngưng Hề đến.

“...” Cách làm giấu đầu lòi đuôi này, thật đúng là...

“Cứ nói là Khúc cô nương bị bệnh sỏi...”

Khúc Ngưng Hề không thích nghe, nhăn mũi nói: “Lần sau đừng như vậy nữa.”

Nói rồi, nàng xoay người rời đi ngay, không thềm quan tâm xem bản thân có thất lễ hay không.

Sau Khúc Ngưng Hề bước khi ra khỏi cửa, Ánh Sở vội vàng đuổi theo nàng.

Bùi Ứng Tiêu ở phía sau bật cười, chẳng thấy chút hối lỗi nào trên gương mặt hấn cả.

...

Khúc Ngưng Hề quay lại gần cung Phù Đan rồi đi về cùng Hồ lão phu nhân.

Bởi vì Đông Cung cách nơi đây rất xa, đi tới đi lui tốn không ít thời gian, lúc nàng tới, lão phu nhân đã đợi nàng rất lâu rồi.

“Sao cháu đi lâu vậy?”... Ban đầu lão phu nhân định hỏi câu này, nhưng khi bà ngẩng đầu lên, thấy nàng đội mũ rèm thì rất

kinh ngạc: “Sao đang ở trong cung mà cháu lại đội mũ?”

Che giấu khuôn mặt sẽ bị coi là có hành vi lén lút hoặc đang cố che giấu điều gì đó, bây giờ, việc bị ngăn lại để kiểm tra sẽ trở thành lẽ hiển nhiên.

Tiểu thái giám đi theo cười ha hả, nói: “Lão phu nhân, Khúc cô nương vô tình bị bệnh sởi, điện hạ đã phái người kiểm tra rồi, hai người cứ xuất cung đi.”

“Bệnh sởi à?” Hồ lão phu nhân nghi hoặc.

Đúng là bệnh sởi có thể tái phát, nhưng cháu gái lớn nhà bà chưa hề mắc bệnh này.

Thật sự là Khúc Ngưng Hề không thể nào ngẩng đầu nổi, nàng nói: “Tổ mẫu, cũng không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi...”

Nàng không còn mặt mũi đâu để mà làm người nữa rồi hu hu...

Đám người ở Đông Cung thông minh như thế kia, đang yên đang lành như thế này thì sao họ có thể tin là nàng bị bệnh sởi cơ chứ?

Mãi cho đến khi hai người đã ngồi lên xe ngựa xuất cung, khi đối diện với tầm mắt sáng ngời của tổ mẫu mình, Khúc Ngưng Hề thông thể tiếp tục đội mũ rèm được nữa, nên nàng chỉ đành cắn răng cởi mũ ra.

Hồ lão phu nhân không hề ngạc nhiên chút nào.

“Người trẻ tuổi, tổ mẫu hiểu mà.”

Thái tử điện hạ chính trực, huyết khí phương cương [*], sao hẳn có thể chịu đựng được khi có một vị mỹ nhân bực này “đi

tới đi lui” trước mặt mình chứ?

[*] **Huyết khí phương cương (血气方刚)**: Thành ngữ Trung Quốc, dùng để miêu tả những người trẻ tuổi tràn đầy năng lượng.

Bà không hề khoe khoang đâu nhé, ai cũng biết là đại cô nương của Hầu phủ vô cùng xinh đẹp đấy!

Nghĩ đi nghĩ lại, Hồ lão phu nhân chợt tỉnh ngộ: “Chắc là điện hạ cũng không thể tránh khỏi việc bị nhan sắc của cháu quyến rũ, cho nên ngài ấy mới đồng ý mối hôn sự này.”

“Sao có thể là thế được ạ?”

Khúc Ngưng Hê không tin, bên cạnh Thái tử không thiếu gì nữ tử xinh đẹp, thậm chí là nhan sắc có thể xem là “nước tràn thành lụt” [*].

[*] **Nước tràn thành lụt (泛滥成灾)**: Thành ngữ Trung Quốc, có nghĩa là nước sông hồ tràn bờ, gây ra thảm họa; ẩn dụ cho một tình huống có quá nhiều thứ ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường.

Có không biết bao nhiêu người chú ý tới Đông Cung, có nói là “tre già măng mọc” cũng không hề quá nữa là.

Chẳng cần phải nói ở đâu xa, nhìn Dung Nguyệt và Nhân Thanh kia kìa... họ đều có nhan sắc nổi bật, thậm chí là còn vượt trội hơn không ít tiểu thư nhà quan.

Nhưng quan hệ giữa Bùi Ứng Tiêu và các nàng ấy rất trong sáng, bản thân hai nàng ấy thì vô cùng ngoan ngoãn lễ phép.

Có thể thấy được rằng, Thái tử không chỉ có tính tự giác cao, mà còn có khả năng quản lý bề tôi rất tốt.

Một người càng có năng lực tự chủ cao, thì ở một mức độ nào đó, ắt hẳn là người đó rất đáng sợ.

Họ có tính cách cứng rắn, có mục tiêu rõ ràng, sẽ không dễ dàng bị dao động, càng không cần phải nói đến chuyện, họ rất khó bị những yếu tố bên ngoài chi phối.

Đây là tâm trí được tôi luyện từ những hoàn cảnh đặc thù.

Hồ lão phu nhân nói: “Cháu tin ta đi, để xem trong thời gian này, Thái tử có nghe theo lời khuyên mà đổi Thái tử phi khác hay không.”

Phủ An Vĩnh Hầu nhờ Khúc Hoàng hậu mà được hưởng vinh quang, giờ đây, Nhị Hoàng tử đã gây ra chuyện lớn, dù bọn họ không tham gia vào nhưng cũng vẫn sẽ bị liên lụy ít nhiều.

Trên đời này, làm gì có chuyện chỉ có lợi, vì vốn dĩ lợi và hại luôn song hành cùng nhau.

“Có không ít người bất mãn với chuyện ban hôn này, chắc hẳn họ sẽ nhân cơ hội này mà đề cập trên triều, có lẽ họ chỉ đang chờ bệ hạ tỉnh lại thôi.”

Khúc Ngưng Hề đồng ý với lời của lão phu nhân: “Văn Du hiểu.”

“Nhưng hôm nay, Thái tử đã cố ý bảo cháu tới Đông Cung, phái người đưa cháu về, rồi lại làm ra cái chuyện kia... Chắc hẳn là những người thông minh có thể hiểu được ý tứ của Thái tử.”

“... Ý của tổ mẫu là, điện hạ cố ý sao?” Khúc Ngưng Hề kinh ngạc.

“Tổ mẫu chỉ đoán vậy thôi.” Lòng Hồ lão phu nhân nhen nhóm một tham vọng lớn lao: “Năm đó tổ mẫu đã giúp cô mẫu của cháu leo lên được ngôi vị Hoàng hậu, đương nhiên lần này tổ mẫu cũng muốn giúp Văn Du chiếm được trái tim của Thái tử.”

Khúc Ngưng Hề nhanh chóng từ chối, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc: “Tổ mẫu tuyệt đối không thể!”

Bà đâu biết là Thái tử có tám trăm tâm địa đâu!

Chỉ lấy được trái tim hắn thì sao mà đủ cho được! Căn bản bà không phải là đối thủ của hắn, có dâng hiến cả bản thân lên thì cũng chỉ có thể chuốc lấy thất bại thảm hại mà thôi!

Chú thích bằng hình ảnh:

[*] *Mũ rèm* (幕簾)



undefined

Chương 70: Chẳng Lẽ Nàng Đã Đồng Ý Với Điện Hạ? (1)

DTV-EBOOK

Trở lại Hầu phủ, những người còn lại trong gia đình vẫn chưa trở về, chỉ có hai bà cháu dùng cơm cùng nhau.

Xung quanh không có ai, Hồ lão phu nhân kể lại tình hình hiện giờ của Hoàng hậu.

“Gầy đi rất nhiều, hai mắt vô hồn, trông có vẻ dần dần...”

Bà nhịn không được, suýt chút nữa đã rơi lệ.

Mặc dù về sau bà có hơi bất mãn với cách làm của Hoàng hậu, nhưng dù sao thì đó cũng là khuê nữ của bà mà... sống trong vinh quang bao nhiêu năm nay, bỗng chốc suy tàn như thế, sao mà nó có thể chịu đựng được?

Khúc Ngưng Hề có phần thổn thức, nhưng nàng không hề đồng cảm.

Tất cả đều do chính bà ta tự lựa chọn, chỉ là bây giờ những lựa chọn ấy không đưa bà ta tới thành công, nên nhìn bà ta có vẻ đáng thương là phải.

Nếu Bùi Tĩnh Lễ thành công bức vua thoái vị thì sao? Đến lúc đó, ai mới là người khóc, ai mới là người đáng thương đây?

Nàng hỏi: “Vì sao cô mẫu không đi?”

Nếu bà ta ở lại trong cung, dù không chết thì cũng sẽ bị tống vào lãnh cung.

Dù bà ta có không bị đối xử hà khắc ở lãnh cung đi chăng nữa... thì đối với một người làm mẹ mà nói, việc phải sống một

cuộc sống mà con cái không thể ở bên cạnh mình, sẽ vô cùng khó khăn.

“Nó không chịu đi, muốn ở lại xin bệ hạ rủ lòng thương xót.”

Đáng thương thay cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, cuối cùng thì bấy giờ Hồ lão phu nhân cũng không thể nhịn thêm được nữa, bà lấy cầm khăn tay lên mà lau khóe mắt.

Mấy năm qua, lúc nào bên cạnh Thiên Khánh Đế cũng có những gương mặt mới mẻ cả, nhưng công bằng mà nói, Khúc Hoàng hậu quả không phải là một sự tồn tại tầm thường.

Năm đó, Lục Hoàng hậu được tiên đế và bá quan lựa chọn, mà chính tay Thiên Khánh Đế lại lựa chọn Khúc thị.

Bất kỳ ai cũng thế, nếu bị ép phải làm việc gì đó... thì người ta đều có thể tìm ra được rất nhiều khuyết điểm từ việc ấy.

Không chừng Khúc Hoàng hậu có thể thuyết phục được ông ta, cuối cùng còn thành công khiến cho ông ta phải tha thứ cho Nhị Hoàng tử thì sao? Có khi đến khi đó hẳn ta chỉ bị giáng xuống làm thường dân thôi thì sao?

Khúc Ngưng Hê khuyên lão phu nhân vài câu, chuyện đã đến nước này rồi, nàng có nói nhiều thêm thì cũng vô ích, nàng chỉ đành đổi chủ đề, nói đến chuyện cha mẹ nàng sắp về kinh.

Còn nhắc tới chuyện Tam lang đi học.

Thái tử chủ động lên tiếng đề cập tới Ngụy Tung tiên sinh, đây là cơ hội hiếm có, không thể bỏ lỡ.

Tuy nói thư viện Kỳ Bắc phải sang năm sau mới khai giảng, nhưng phải đưa ra quyết định càng sớm càng tốt. Vì trước tiên họ phải gửi thư cho Ngụy Tung tiên sinh, sau đó lại chuẩn bị

một phần lễ vật để chúc mừng năm mới, sau đó nữa, Khúc Viên Thành mới đưa nhi tử đến tận nhà thăm hỏi người ta.

Những quy tắc lễ nghĩa này không thể làm qua loa được.

Nương theo lời của Khúc Ngưng Hề, quả nhiên sự chú ý của lão phu nhân đã chuyển hướng sang chuyện này.

Hiện giờ, điều đáng lo lắng nhất trong nhà chính là việc học của Khúc Doãn Thiệu.

Nam đình Khúc gia ít ỏi, đây chính là độc đinh của bà.

Bà cũng giống như Chu thị, cũng hy vọng Tam lang sẽ chăm chỉ học hành, sau này sẽ tham gia vào khoa cử, không nên giống như cha cậu ta, chỉ mong chờ và núp bóng dưới sự che chở của tỷ muội trong nhà.

Đương nhiên là, nếu Khúc Ngưng Hề thuận lợi trở thành Thái tử phi, nàng sẽ phải “quan tâm” đến Khúc Doãn Thiệu nhiều hơn, thế thì họ càng phải nắm chắc cơ hội “khảo thủ công danh” này!

Bằng không, đến cả tú tài mà cậu ta cũng không thi đậu nổi, thì sao sau này có thể làm quan được chứ?

Khúc Ngưng Hề nói mẫu thân không vừa ý cho lắm, nàng vừa mở miệng nói thế, Hồ lão phu nhân đã biết ngay: “Chắc chắn là mẫu thân cháu lại lo lắng vì Tam lang phải đi học quá xa nhà đây mà, nó thật là hồ đồ!”

“Chuyện liên quan đến tiểu đệ, dù lớn dù nhỏ, mẫu thân đều muốn tự làm cả, nên tất nhiên là bà ấy không thể bỏ qua chuyện này được rồi ạ.” Khúc Ngưng Hề đã biết điều này từ lâu.

“Có gì đâu mà phải do dự?” Lão phu nhân cau mày, nói: “Trước kia bọn nó có thể vì năng lực của một Ngạn Đàn mà đòi

gả cháu đi, bây giờ đến phiên nó phải hy sinh bản thân mình thì nó lại không muốn à?”

Bà không muốn quản việc vặt của Hầu phủ, Chu thị không có ở đây, chẳng phải là họ vẫn còn có Diệp di nương sao?

Nhưng mà Chu thị lại không nỡ, nếu Hầu phu nhân là bà ta mà rời phủ, rồi giao “đại bản doanh” này lại cho thiếp thất xử lý, bà ta sẽ không thể chịu nổi.

Nếu khi đó Ngạn Đàn đồng ý thu nhận Khúc Doãn Thiệu, vậy thì cả nhà đều vui, người này xuất sắc cả về thi thư lẫn hội họa, chắc chắn là qua vài năm nữa thôi, y sẽ là đại nho đương thời.

Bây giờ, y tuy vẫn còn trẻ, nhưng thanh danh đã vang xa, người đến xin làm học trò của y nhiều đến nỗi đếm không xuể.

Hồ lão phu nhân chỉ than thở rằng hài tử nhà mình không được như mong đợi, tuy bà thừa nhận năng lực của Ngạn Đàn, nhưng không tán thành việc gả cháu gái đi để trao đổi.

Nếu năng lực của Tam lang cao hơn một chút, thì người trong nhà còn cần phải bận rộn ngược xuôi như vậy sao?

Cũng không thử nhìn ra mấy hài tử ngoài kia mà xem, chúng mà được các tiên sinh tư thực dạy dỗ là đã tốt lắm rồi, chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc thi cử của chúng cả.

Lão phu nhân vừa lẩm bẩm, vừa gõ gõ gậy lên nền đất mà đưa ra quyết định: “Nhất định phải đến Kỳ Bắc, Tam lang không thông minh, cần có danh sư chỉ điểm. Mẫu thân cháu thì cứ ở lại đi, đích thân bà già này sẽ đi.”

“Cái gì cơ ạ?” Khúc Ngưng Hề kinh ngạc: “Tổ mẫu muốn đến Kỳ Bắc sao?”

Chuyện này... có phần đột ngột quá.

Hồ lão phu nhân lại nói: “Ta rời kinh một thời gian cũng tốt, nhân lúc thân thể còn khỏe, ta tranh thủ đi đến nhiều nơi một chút.”

Nếu bà đoán không sai, chắc chắn là Hoàng hậu sẽ bị tống vào lãnh cung.

Đến lúc đó, người ngoài sẽ không thể đến thăm, bà có ở lại Thượng Kinh thì cũng sẽ khó mà tránh khỏi việc lo bóng sợ gió: “Việc quan trọng nhất trong nhà bây giờ là đốc thúc Tam lang học hành, cha mẹ cháu hồ đồ, ta không yên tâm để bọn nó đi theo.”

Khúc Ngưng Hê do dự: “Nhưng đi đường rất mệt, thật sự là...”

“Ta đã đi núi Bạch Dân rồi, đi chậm một chút cũng không sao cả...” Lão phu nhân dừng một chút, sau đó lại thở dài một tiếng và nói: “Vừa hay... nếu ta đi rồi, đỡ cho cô mẫu của cháu lại thuyết phục ta tìm tới cháu để xin cháu giúp đỡ.”

“Cô mẫu còn muốn cháu làm gì nữa ạ? Cô mẫu vẫn nên từ bỏ ý định này đi thôi.”

Chẳng lẽ còn muốn nàng thám thính Đông Cung, đối phó Thái tử nữa à?

Tuy nhiên, dù không phải là để đối phó, dù chỉ đơn giản là để tìm lối thoát... có lẽ, Hoàng hậu sẽ không dễ dàng buông tha cháu gái bà ta như vậy.

Lão phu nhân đang lo lắng điều này, quả nhiên bà là người có tầm nhìn xa trông rộng.

...

Ngày hôm sau, trong cung truyền ra tin tức bệ hạ đã tỉnh, bá quan đều vô cùng vui mừng.

Ông ta hôn mê tận hai, ba ngày, nhưng chuyện triều chính lại không hề hỗn loạn.

Có Thái tử giám quốc, Thừa tướng tả hữu hai bên phò chính, cùng với sự hỗ trợ của Thái sư và các trọng thần... Họ đã không chỉ xử lý tin cấp báo tới từ các nơi vào cuối năm, mà còn giải quyết vấn đề thành Phủ Dương một cách ổn thỏa.

Ban đầu, Hộ bộ đã chi ra một khoản tiền cứu trợ thiên tai, sau đó, số vàng mà Thái tử tìm được ở hang sói đã bổ sung thêm được một khoản tiền cho dân tị nạn ở địa phương, phần nào đỡ dần cho họ chút chi phí sinh hoạt vào mùa đông và Tết.

Và vào trước đêm giao thừa, những ngôi nhà do triều đình xây dựng đã được hoàn thiện, lưu dân đã có thể chuyển vào ở, không cần phải di dời đi đâu, và không đến mức không có mái ngói che thân ngay dịp Tết.

Kể từ đó, tất cả mọi người đều vô cùng vui mừng, chẳng những thành Phủ Dương không rơi vào tình cảnh hỗn loạn vì tai họa, mà họ còn vô cùng biết ơn triều đình.

Thậm chí là, khi người dân ở những nơi khác nghe tin, họ đều có phần “đỏ mắt ghen tị” với việc dân chúng nơi đây ai cũng có một căn nhà mới miễn phí để ở.

Hiện giờ, mọi vấn đề đều đã được xử lý ổn thỏa, thế nên, chuyện quan trọng nhất đã trở thành chuyện Nhị Hoàng tử hợp tác với Nghị Viễn Hầu bức vua thoái vị.

Sau khi Thiên Khánh Đế tỉnh lại, nữ hầu rót một chén canh thuốc cho ông ta, rồi khi ông ta thấy Thái tử cùng với những tiểu nhi nữ khác canh giữ ở bên giường rồng, lòng ông ta ấm áp, như được an ủi ít nhiều.

Sắc mặt ông ta đã cải thiện được phần nào, ông ta lập tức ra ý chỉ xử lý, xóa tên Bùi Tĩnh Lễ khỏi gia phả hoàng thất, giáng

xuống làm thường dân, ra lệnh các nơi truy nã lùng bắt.

Giờ đây, Đại Hoàn không còn Nhị Hoàng tử, Bùi Tĩnh Lễ đã trở thành tội phạm truy nã trên toàn quốc.

Sự trừng phạt dành cho Mông Thiên Thạch kìa còn nghiêm khắc hơn nữa. Có lẽ, không chỉ có mỗi mình Hàm Thái, mà hẳn là phía Tây Bắc bên kia... đã cấu kết lại và tạo phản từ sớm rồi.

Sâm Bình Quận đã phái mấy đội kỵ binh chặn lại, nhưng cuối cùng, bọn chúng vẫn may mắn chạy thoát được.

Vương Thừa tướng chất vấn Định Tuyên Đại Tướng quân, tuy nói là ông có công hộ giá, nhưng vì sao lại về kinh sớm.

Sâm Bình Quận giải thích là vì ông nhận được mật thư, ông sợ rằng nếu mình “rút dây động rừng” thì Mông Thiên Thạch sẽ lấy tính mạng bệ hạ ra uy hiếp chư vị, cho nên ông mới âm thầm hành quân.

Lý do này đã đủ để thuyết phục tất cả mọi người. Vì nếu ông không chặt đứt binh mã từ Hàm Thái tới viện trợ, làm kế hoạch của Mông Thiên Thạch rối loạn, thì có lẽ bệ hạ đã bị chúng bắt rồi.

Mông Thiên Thạch là tướng soái có tài, biết rõ tầm quan trọng của việc bắt giữ đế vương, nên ngay lúc lão ta quyết định bỏ Thượng Kinh chạy trốn, lão ta cũng đã chuẩn bị kỹ lưỡng để có thể đưa Thiên Khánh Đế đi.

Nhưng Thiên Khánh Đế đã được một đám cao thủ bảo vệ, vì không có người tiếp ứng, nên lão ta không dám ở lại quá lâu, cuối cùng, không còn cách nào khác nên chỉ đành mang thánh chỉ theo.

Theo như kế hoạch, sau khi trở lại Tây Bắc, lão ta sẽ tuyên bố rằng Bùi Tĩnh Lễ đã lên làm Thái tử, buộc tội đám người Thái tử

và Thái sư mưu hại quân chủ, hiện giờ Thiên Khánh Đế ở trong Hoàng thành không phải “bản gốc”, mà chỉ là một “con rối”.

Lời nói của lão ta chỉ có thể đánh lừa thiên hạ, sẽ không có quá nhiều người tin tưởng.

Thiên Khánh Đế cực kỳ tức giận, lập tức lệnh cho Định Tuyên Đại Tướng quân thảo phạt Tây Bắc.

Ông xuất binh đối chiến, cần phải chiếm lại mấy thành trấn kia, rồi xử tử cha con Mông thị.

Vương Thừa tướng hơi lo lắng, lúc Nghị Viễn Hầu về kinh, ông ta nói là muốn chọn vài con ngựa cho mấy tiểu bối trong nhà, nên lúc ấy ông ta đã dâng lên cho bên hạ vài con ngựa quý có dòng dõi danh giá.

Chẳng lẽ lão ta đã có ý tạo phản ở Tây Bắc từ lâu rồi sao? Biết đâu lão ta đã âm thầm nuôi dưỡng lũ ngựa này với số lượng lớn thù sao?

Về vấn đề chăn nuôi ngựa chiến, Tây Bắc có lợi thế về địa lý, nơi ấy có thảo nguyên rộng lớn, dân du mục nhiều, chủng loại ngựa cũng đa dạng, lại càng không thiếu người chăn nuôi ngựa giỏi.

Còn Mông Thiên Thạch thì chỉ cần cung cấp đủ tài chính hỗ trợ, qua chừng mười mấy năm như vậy thôi, thì nơi đó sẽ có những bước tiến nhất định.

Bên cạnh dã tâm, con người ta cần phải có thêm những sự hỗ trợ khác nữa, như là sự hỗ trợ về vật tư, vũ khí, ngựa chiến, lương thực, và cả binh lính nữa... Tất cả đều quan trọng, không thể thiếu được.

Mà, ngoài biên giới Tây Bắc lại chính là Phổ Lạc Cam.

Một tiểu quốc nhỏ bé, sức uy hiếp không lớn, nhưng tiểu quốc này đã từng nổ ra xung đột với Đại Hoàn, không thể không đề phòng được.

Định Tuyên Đại Tướng quân không nói năng gì, chỉ lĩnh mệnh mà đi, nhanh chóng kiểm kê tướng sĩ rồi lên đường rời kinh.

Thảo phạt Tây Bắc là việc bắt buộc phải làm, ông lại là người thích hợp nhất, và ông cũng đã sớm đoán trước được điều này. Ngày đó, khi ông đến Đông Cung bái kiến Thái tử, hai người đã bàn bạc chuyện này với nhau.

Bởi vì Hoàng đế đã tỉnh lại, trên dưới triều đình cũng đã trở lại bình thường. Trước đó, Thái tử đã mời thần y về hỗ trợ Thái y viện bắt mạch, khám và chữa bệnh, nên tình hình của bệ hạ bây giờ không còn đáng lo ngại nữa, chỉ cần loại bỏ chứng phát ban trong cơ thể ông ta nữa thôi.

Hiển nhiên là việc hấn mời thần y về này đã khiến cho hàng trăm bá quan phải lên tiếng tán dương đạo hiếu nghĩa của hấn.

Cái gọi là bệnh phát ban này... chính là di chứng để lại sau khi Thiên Khánh Đế dùng số đan dược kia, mỗi tháng ngũ y đều xin ghi chép mạch, nhưng không ai được giữ lại bản mạch án đó.

Ở một mức độ nào đó, Thiên Khánh Đế là một người rất xem trọng bản thân mình, người ta có thể thấy rõ điều này qua niên hiệu của ông ta.

Thiên tử là thiên tử, ai dám tùy tiện dùng chữ “Thiên” này đâu?

Ông ta cực kỳ coi trọng thanh danh của mình, bao gồm việc sử sách ghi chép như thế nào, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Bùi Ứng Tiêu lại phải dùng “trăm phương ngàn kế” để “dây dưa” với Mộc Thương Hạnh như thế kia.

Chỉ kéo người xuống thôi thì có ích lợi gì? Hắn sẽ đánh tan thứ mà ông ta quan tâm nhất, sau đó lại giáng cho ông ta một đòn trí mạng.

Trước mắt, bệnh phát ban này không thể che giấu được nữa, mà bản thân Thiên Khánh Đế cũng rất quý trọng mạng sống của mình, thế nên, ông ta đã tiết lộ sự thật và tiếp nhận điều trị.

Nhưng ông ta không nói ban đêm mình gặp quỷ nên mới sợ hãi, chỉ nói là thỉnh thoảng gặp ác mộng, ngủ không yên giấc.

Chút nguyên nhân bệnh nho nhỏ này sẽ không bị Sử quan ghi chép lại quá nhiều.

Khi bắt mạch cho ông ta, thái ý đã xác nhận là do chứng rối loạn hoảng sợ.

Bấy giờ Bùi Ứng Tiêu cũng không có ý định khiến ông ta hoảng sợ và lo lắng thêm nữa, hắn đã “dọn dẹp” hết những “thứ” đáng sợ ấy từ trước rồi.

Thiên Khánh Đế tiếp nhận trị liệu, chăm chỉ uống thuốc, khí sắc cải thiện rất nhanh chóng.

Khi không nhìn thấy những bóng hình quỷ dị kia nữa, gần như ông ta đã nghi ngờ rằng... có khi là do cơ thể mình suy nhược nên mới sinh ra ảo giác như thế, chứ trên đời này làm gì có ma quỷ đâu?

Tuy nhiên, chắc chắn là ông ta không thể thoát khỏi được thứ “tâm bệnh” này.

Qua thêm một thời gian nữa, triều đình đã yêu cầu ban thưởng thật hậu hĩnh cho thuộc hạ cũ của Lục gia, hóa ra những người này đều là tướng sĩ cũ đã xuất ngũ.

Bọn họ ghi nhớ sâu sắc ân nghĩa của Lục gia năm ấy, sau đó, nhờ có Lục Diễm Hoa kêu gọi, nên một lần nữa, bọn họ đã quyết định cầm vũ khí lên mà liều mạng chém giết, quyết mở cổng thành Thượng Kinh.

Nhờ họ hợp tác mở ra một con đường, nên kỵ binh của Định Tuyên Đại Tướng quân mới có thể thuận lợi cứu giá.

Thiên Khánh Đế nghe xong thì trầm mặc, đôi mắt đục ngầu không sao có thể bình tĩnh được. Lục gia, lại là Lục, dòng họ này còn “âm hồn bất tán” hơn cả oán quỷ, xem ra là hai chữ “Lục gia” này sẽ ám ông ta cả đời mất thôi!

Vì có chư vị đại nhân đứng ở ngự tiền, cuối cùng thì ông ta vẫn đành phải kìm nén cảm xúc của mình lại.

Ông ta trầm giọng ra lệnh ban thưởng kim ngân tơ lụa cho hơn trăm người này.

Về phần Lục Diễm Hoa, hẳn ta cũng được ban thưởng không ít, người ta tán dương sự trung dũng của gia đình hẳn ta, cảm thán quả đúng là “hổ phụ không sinh khuyển nữ”.

Sau đó, dưới sự nhắc nhở của Thái hậu, Thiên Khánh Đế đã xử lý Khúc Hoàng hậu, không nằm ngoài dự đoán, bà ta đã bị tống vào lãnh cung, không một ai được phép đến thăm hỏi.

Trong số các vị phi tần, Cung Thục phi là người lớn tuổi nhất, bà ấy đã ở trong cung nhiều năm, mặc dù chưa sinh được hài tử nào nhưng vẫn luôn an phận dịu dàng, nên tạm thời phượng ấn được giao phó cho bà ấy, bệ hạ lệnh cho bà ấy xử lý mọi việc trong hậu cung.

Kể từ đó, mấy kẻ chủ mưu trong vụ bức vua thoái vị đều phải nhận về những hậu quả mà họ đáng phải nhận. Sau nhiều cuộc tranh luận, sự việc mới dần dần lắng xuống.

Nào có ai ngờ được rằng... từ hậu cung ra đến tiền triều lại có thể phát sinh ra nhiều biến động lớn đến vậy chỉ sau có một tháng ngắn ngủi như đâu?

Nếu Bùi Tĩnh Lễ thành công, chỉ e là cả Đại Hoàn này sẽ bị đảo lộn lên mất thôi.

...

Sau khi Khúc Hoàng hậu bị tống vào lãnh cung, vừa hay mấy người phủ An Vĩnh Hầu cũng trở lại Thượng Kinh.

Bọn họ ở thành Phủ Dương, nghe nói là Thượng Kinh đã được giải vây mới vội vàng trở về.

Nhưng vì hai nơi cách nhau không gần, cộng thêm thời gian truyền tin qua lại, rồi lại công thêm cả thời gian đi lại, nên vẫn phải mất thêm mấy ngày họ mới về được.

Thánh chỉ đã ban, Khúc Viên Thành không thể gặp Hoàng hậu nữa, nên ông ta không nhìn được mà than ngán thở dài.

Chu thị khuyên ông ta, dù có gặp được thì cũng không thể giúp được gì, lão phu nhân đến thăm như thế là đủ rồi.

Đích thân bệ hạ nói là không ai được phép tiếp xúc với Hoàng hậu, thế thì có ai dám làm trái thánh ý đâu?

Giờ đây, Hầu phủ bị chịu ảnh hưởng không ít, phải “cụp đuôi” khiêm tốn một thời gian mới được.

Hơn nữa, vì trong phủ còn có một vị Thái tử phi tương lai, nên tình hình phức tạp hơn dự đoán một chút.

Người ngoài lén lút bàn luận với nhau rằng, phủ An Vĩnh Hầu rất giỏi “luồn cúi”, Nhị Hoàng tử tạo phản mà bọn họ chẳng

hay biết gì cả, đúng lúc đó còn vội vàng rời kinh để chịu tang nữa chứ.

Trên đời này, nào có chuyện gì trùng hợp được như thế đâu?!

Rõ ràng là họ đang cố ý lấy lòng, đánh cược xem bên nào thành công đó! Mà đây lại là hành vi khiến người ta thấy khinh thường nhất!

Những suy đoán ác ý này liên tục vang vọng bên tai, ngoại trừ một số người vốn đã không thích một nhà Khúc thị ra, thì còn có một số kẻ “đục nước béo cò” [*] trà trộn vào.

[*] **Đục nước béo cò**: mô tả hành vi lợi dụng sự hỗn loạn hoặc khó khăn của người khác để trục lợi cho bản thân.

Họ nói ra mấy lời cay độc như thế chỉ để ngăn cản hôn ước của Thái tử.

Rất nhiều người đang theo dõi người được chọn làm Thái tử phi hết sức sát sao.

Chu thị cùng mọi người trong nhà bàn bạc với nhau rằng, hiện giờ họ không còn chỗ dựa nữa, phải giữ lại vị trí Thái tử phi này bằng mọi giá.

Bà ta cản Khúc Viên Thành lại, bảo ông ta đừng cố gắng hỏi thăm Khúc Hoàng hậu nữa.

Vị trí Hoàng hậu này vẫn chưa bị xóa bỏ, chỉ bị đày vào lãnh cung thôi, bà ta vẫn còn ngồi trên chiếc ghế Hoàng hậu này đó, còn có thể xảy ra chuyện gì to tát nữa đâu?

Chẳng thà dành thời gian để suy nghĩ về nhà mình nhiều hơn, suy nghĩ xem sau này phải làm sao.

Khúc Viên Thành nhanh chóng nghe lọt tai, vốn dĩ tình cảm tỷ đệ giữa ông ta và Khúc Hoàng hậu cũng chẳng sâu đậm gì, tất cả chỉ vì lợi ích xen lẫn trong ấy mà thôi.

Người ngoài chỉ nói đúng một phần thôi. Vì An Vĩnh Hầu mới chính là “cây cỏ đầu tường”, mới là kẻ do dự giữa hai phe, nhờ có sự kiên trì của Khúc Ngưng Hề nên ông ta mới miễn cưỡng đặt cược vào đúng phe thôi.

Bấy giờ Khúc Viên Thành còn đang mừng thầm, may mà trước đó ông ta không vội vã chạy về kinh đô kéo quan hệ với Bùi Tĩnh Lễ, bởi vì không có mặt ở đây, nên ông ta mới tránh được một kiếp nạn.

Khúc Ngưng Hề cũng lười nhìn cái cảnh cha mẹ nàng thay đổi sắc mặt, nàng chỉ phối hợp với lão phu nhân, quyết định con đường học vấn của Khúc Doãn Thiệu.

Con người không thể lựa chọn nơi mình sinh ra, nhưng có thể quyết định phương hướng mà mình muốn đi trong tương lai.

Nếu họ vẫn còn tiếp tục giữ tiểu đệ lại để nuôi dưỡng theo cách thức ấy, thì chẳng khác nào họ đang khoang tay ngồi nhìn cậu ta ngày một trở nên vô dụng.

Cơ hội đi Kỳ Bắc này tới vô cùng đúng lúc, để cậu ta đi học xa một chút, ngoài tầm với của đôi phu thê này, để tránh cho hai người họ lại gây chuyện.

Nếu chỉ có một mình Khúc Ngưng Hề lên tiếng nói về việc này, khả năng cao là sẽ không thành, vì cha mẹ nàng chưa bao giờ nghe theo đề nghị của nàng.

Nhiều lúc còn khiến nàng không muốn mở miệng nữa, vì nói với họ chỉ thêm phần “uổng phí lời ăn tiếng nói” của bản thân thôi.

Nhưng may mà bấy giờ đã có Hồ lão phu nhân ra mặt, là người có bối phận cao nhất trong Hầu phủ, bà lập tức đưa ra quyết định, năm sau Khúc Doãn Thiệu phải đi học.

Nhờ Thái tử đứng giữa giúp “giật dây”, Khúc Ngưng Hề đã viết một phong thư gửi cho hần trước.

Sau khi nhận được hồi âm từ Bùi Ứng Tiêu và một lá thư tiến cử viết tay, Khúc Viên Thành không đổi ý nữa.

Chỉ có kẻ không biết điều mới phụ lại ý tốt của Thái tử thôi!

Ông ta lập tức liên lạc với bên Kỳ Bắc, chào hỏi Ngụy Tung tiên sinh, nhanh chóng thông báo việc này với ông ấy để lỡ chẳng may năm sau không còn chỗ cho Tam lang.

Chu thị đã “đấu tranh” một phen rồi sau đó mới bình tĩnh tiếp nhận, bà ta nhanh chóng chuẩn bị một phần lễ vật và lễ bái sư cho năm sau.

Vì tương lai của nhi tử, bà ta cắn răng, quyết định bỏ lại cả Hầu phủ này mà theo cậu ta đến Kỳ Bắc.

Chút quyền lực chủ mẫu chương quản nội trợ này... sao có thể sánh với Tam lang của bà ta được? Tốt hơn hết là cứ giao cho Diệp di nương quản lý đi.

Bà ta vô cùng quyết tâm, nhưng Khúc Ngưng Hề đã nói cho bà ta biết một chuyện...

Nội quy trong thư viện ở Kỳ Bắc rất nghiêm ngặt, học trò đã vào đó học rồi thì không được tự tiện ngủ ngoài, hơn nữa, một tháng được ra ngoài bao nhiêu lần thì đều có quy định cả, phải xin phép tiên sinh.

Kể từ đó, việc “cai sữa” đã có hiệu quả, thành công ngăn chặn hành vi “đi đâu theo đó”, cung chiều con cái quá mức của một số

bạc phụ huynh.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Chu thị khó mà tiếp nhận được việc “bảo bối” Tam lang nhà mình phải đơn độc xa nhà ở độ tuổi non trẻ như vậy.

Điều này... sao có thể?!

Vì chuyện này mà Chu thị lo lắng mất mấy ngày, nhưng đây là chuyện mà cả nhà đã nhất trí đồng ý, Thái tử cũng đã viết thư rồi, dù bà ta có nói gì đi chăng nữa... thì cũng vẫn không có ai chấp nhận cả.

Chương 71: Chẳng Lễ Nàng Đã Đồng Ý Với Điện Hạ? (2)

DTV-EBOOK

Từ trên xuống dưới phủ An Vĩnh Hầu giống như cái sàng vậy, chỉ cần cố ý dò la tin tức một chút thôi là sẽ phát hiện ra bọn họ đang chuẩn bị cho lễ báai sư, đối tượng là Ngụy Tung tiên sinh.

Sự tình bị truyền ra ngoài rất nhanh chóng, bấy giờ, mọi người đều đang bàn tán vô cùng xôn xao.

Không ít lời bất bình nổi lên trước việc làm này của Thái tử, họ cho rằng Hầu phủ không xứng đáng, Khúc Viên Thành không có tài cán gì lớn lao, ngay cả nhi tử của ông ta cũng tầm thường và vụng về, còn khuê nữ nhà ông ta ấy à... chắc là chỉ có mỗi khuôn mặt ưa nhìn, nhưng đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

Cuối cùng, có người dâng tấu chương trong buổi thượng triều, khẩn cầu bệ hạ hãy thu hồi thánh chỉ tứ hôn, lập Thái tử phi khác.

Lời này vừa được thốt ra, người hòa theo không hề ít. Họ đều nhất trí cho rằng vẫn còn nhiều người thích hợp hơn, ví dụ như là Lục Diễm Hoa đã lập công lớn lần này chẳng hạn.

Vì nàng ấy đã từ chối trở thành Quận chúa, thế nên phần thưởng cho lần lập công này cũng chỉ có thể là vàng bạc châu ngọc, mà cô nương gia lại không thể đổi lấy công danh giống như đấng nam nhi, thế nên, chẳng thà bây giờ ban cho nàng ấy một mối hôn sự tốt.

Về phần Khúc cô nương ấy à, có thể làm Thái tử tần cũng được mà, hai bên không chậm trễ nhau, song hỷ lâm môn.

Nghe có vẻ hợp lý, nhưng cả Thiên Khánh Đế lẫn Thái tử phía dưới đều tỏ vẻ không vui.

Thiên Khánh Đế không có nguyên nhân gì khác ngoài chuyện ông ta không thích nhìn thấy người nhà họ Lục tiến vào gia phủ hoàng thất.

Lại nhìn sang Thái tử, hắn thu lại nụ cười quen thuộc trên môi, chấp tay nói thẳng: “Thánh chỉ đã ban, há có thể thay đổi? Việc này không chỉ khiến cho phụ hoàng cô thất tín với người trong thiên hạ, còn vu hãm cô làm chuyện bất nghĩa.”

Được hắn nhắc nhở, mọi người mới nhớ ra rằng, Khúc Ngưng Hề không chỉ cứu mạng hắn ở bãi săn, mà nàng còn liều mạng đi tìm tung tích Thái tử khi ở thành Phủ Dương.

Sau tất cả những hy sinh đó, nếu hắn cưới người khác về, thì đó quả đúng là “vong ân phụ nghĩa”, khiến người đời phải chê cười không thôi.

Thân là Thái tử, lời hứa của hắn đáng giá ngàn vàng, vả lại, chính miệng bệ hạ đã ban bố ý chỉ, sao có thể thay đổi tới lui như thế được?

Chuyện này bị bác bỏ ngay tại chỗ, người dâng tấu chương còn bị khiển trách một trận.

Mà, hành động bảo vệ Khúc Ngưng Hề của Bùi Ứng Tiêu đã nhanh chóng truyền ra ngoài, xua tan mọi lời đồn đãi cứ ngày càng náo nhiệt trong mấy ngày qua.

Hôn ước này không xuất hiện biến số gì, việc Khúc Ngưng Hề trở thành Thái tử phi không có gì thay đổi cả.

Những quý nữ âm thầm trông ngóng chuyện không thành đều hăm mộ muốn chết luôn rồi.

Thái tử điện hạ tỉnh táo thông minh, lấy đức đền ơn, cái gì cũng tốt cả, đáng tiếc là hắn đã có chủ mất rồi.

Ngay cả khi Bùi Ứng Tiêu không phải Thái tử, thì với tư cách là một vị hôn phu đã đính hôn, việc hắn kịp thời đứng ra tỏ rõ thái độ, ngăn cản người ngoài nói xấu và hãm hại hôn thê mình, đã là biểu hiện của một người rất có trách nhiệm rồi.

Người được hắn bảo vệ ắt là người may mắn, ai cũng cảm thán là Khúc cô nương thật có phúc quá.

Sau đó, mọi người trơ mắt nhìn cái “phúc” ấy của Khúc cô nương không chỉ đến thế...

Cách đây ít lâu, Khâm Thiên Giám đã đối chiếu bát tự ngày sinh của Bùi Ứng Tiêu và Khúc Ngưng Hề, họ phát hiện ra hai người họ rất xứng đôi, sau đó họ lại chọn ra ngày lành tháng tốt, trình lên bệ hạ xem xét rồi ấn định hôn kỳ.

Sau khi chính thức đính hôn, tiếp theo là đến bước nạp sính lễ. Sính lễ dồi dào như nước chảy được chuyển từ trong cung ra, từng xe rồi lại từng xe được chuyển chở vào phủ An Vĩnh Hầu.

Những lễ vật trong cung chở ra đều vô cùng tinh xảo, được chế tạo tỉ mỉ và khéo léo, chất thành từng đống như mấy núi bảo vật trong phòng, khiến người ta hoa hết cả mắt.

Từ sáng sớm, Hồ lão phu nhân đã phái mấy người hầu đáng tin cậy đến để giúp Khúc Ngưng Hề kiểm kê và nhập kho theo danh sách.

Sính lễ Đông Cung mang đến phong phú đến mức khiến người ta kinh ngạc không thôi, còn ai dám nói là Thái tử không nghiêm túc nữa không?

Mất tận hai ngày trời để sắp xếp sính lễ lại cho gọn gàng.

Khúc Ngưng Hề giật mình nhận ra rằng, cuối năm đang ngày một đến gần, ngày đại hôn của nàng không còn cách nàng xa nữa rồi.

Lễ tế sẽ rất bận rộn, khi ấy, thời gian sẽ trôi qua nhanh đến mức nàng không thể nắm bắt được, chắc là chỉ trong chớp mắt thôi, ngày tháng sẽ vụt nhanh qua mắt thôi.

Trước kia, nàng sợ vào Đông Cung, mỗi lần nghĩ đến thì đều có dự cảm không tốt.

Bây giờ, khi ngày càng thân thiết với Bùi Ứng Tiêu, sự bất an và bi quan trước đây cũng đã vơi bớt phần nào.

Tuy vậy, nàng vẫn chưa chắc chắn được là cuộc sống sau khi thành hôn của mình sẽ ra sao.

Nàng nghĩ, có lẽ mọi chuyện sẽ không đến mức quá tệ... bởi vì Thái tử là người hiểu lý lẽ, mà bản thân nàng cũng sẽ chăm chỉ vun vén cho cuộc sống hôn nhân của mình.

Chỉ là, Thái tử phi không giống với tông phụ chủ mẫu của một gia đình bình thường, nàng không có lòng tin hay dám khẳng định rằng mình có thể gánh vác thật tốt.

Khúc Ngưng Hề có chút lo lắng, có lẽ, trước khi xuất giá, bất kỳ tiểu nương tử nào cũng sẽ đều cảm thấy lo lắng cho tương lai của mình cả mà, nhỉ?

Tôn ma ma bước từ bên ngoài vào, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Bà ta hơi cúi đầu, chủ động tìm tới nàng mà cười nói: “Năm sau tiểu thư vào Đông Cung rồi, khẩn cầu tiểu thư... có thể mang thân khế [*] của lão nô đi cùng luôn được không?”

[*] **Thân khế**: văn bản ghi nhận quan hệ chủ tớ.

Tôn ma ma đã ở trong cung hơn nửa đời người, từ khi là tiểu cung nữ xuân xanh cho đến khi trở thành một lão ma ma.

Bà ta không có bản lĩnh leo lên cao, cũng không biết cách làm chủ tử vui lòng, nhưng cũng vì thành thật và chu đáo, nên theo tuổi tác ngày một lớn, bà ta mới dần được tín nhiệm.

Thân khế của Tôn ma ma nằm ở trong tay Hoàng hậu, vốn dĩ bà ta đã có thể hủy thân khế và xuất cung lập gia đình khi đến tuổi, nhưng khi đó bà ta đã không còn trẻ nữa, ngoài cung cũng không có thân nhân, bà ta không muốn làm lụng vất vả để trang trải những nhu cầu thiết yếu hằng ngày nên chọn ở lại.

Cuối cùng, Tôn ma ma với lai lịch từng trải đã được giao phó một trọng trách khác, được phái đến phủ An Vĩnh Hầu dạy dỗ Đại tiểu thư.

Dạy dỗ là thật, mấy năm qua bà ta đã dạy cho nàng không ít quy củ, nhất là cung quy.

Không phải khuê nữ nhà giàu nào cũng được ma ma trong cung dạy dỗ.

Đồng thời, bà ta còn kiêm nhiệm cả nhiệm vụ làm “tai mắt”, quang minh chính đại báo cáo tình hình của cô nương của Hầu phủ lại cho Khúc Hoàng hậu.

Nhưng lúc ấy Khúc Ngưng Hề vẫn còn nhỏ, cũng không có gì đáng để nói cả.

Nói chung, bà ta cũng không khác những ma ma dạy dỗ bình thường là bao.

Mà bây giờ, Tôn ma ma chủ động “đầu hàng” là vì Hoàng hậu đã bị đày vào lãnh cung, mà bản thân bà ta cũng không muốn về lại cung, không muốn rời xa tiểu chủ tử mà mình đã quen thuộc.

Khúc Ngưng Hề không đồng ý ngay, nàng không biết liệu mình còn có thể tín nhiệm Tôn ma ma nữa hay không.

Mắt nhìn người của nàng không tốt cho lắm, cách nhìn người lại càng không thể sánh bằng Bùi Ứng Tiêu. Cứ nhìn vào Ngân Bình là biết.

Ngân Bình và nàng có tình cảm chủ tử nhiều năm như thế kia, họ cũng đã làm bạn với nhau ngay từ nhỏ, nhưng nàng ta... nói thay đổi là thay đổi được ngay.

Mà Tôn ma ma thì lại khác. Ngay từ đầu bà ta đã không phải là người của nàng, thậm chí là bà ta cũng không hề thuộc về phủ An Vĩnh Hầu.

Vốn dĩ bà ta chỉ là khách qua đường, nhưng rồi bây giờ lại quyết định ở lại.

“Ma ma, để ta suy nghĩ thêm chút đã.”

Tôn ma ma không ép buộc nàng, bà ta cũng nhanh chóng lui ra ngoài.

Đằng Mẫn đứng ở trong góc phòng nghe được động tĩnh ở phía bên này, nàng ấy thấy Khúc Ngưng Hề do dự, bèn cười thành tiếng: “Tiểu thư đâu cần lo là sẽ thiếu người để sai sử đâu.”

Đông Cung có rất nhiều người, lão ma ma cũng nhiều, chẳng thiếu gì một người này.

Đằng Mẫn vừa nói như vậy, Khúc Ngưng Hề cũng đưa ra quyết định cuối cùng ngay. Nàng sẽ không dẫn Tôn ma ma đi cùng.

Không phải là vì nàng nghi ngờ bà ta có ý đồ xấu xa gì với mình, mà chỉ đơn giản là nàng không có tư cách đánh cược.

Trên người Bùi Ứng Tiêu có nhiều bí mật như vậy mà hắn còn chẳng ngại chia sẻ cho nàng biết, nếu người bên cạnh nàng mắc sai lầm... thì hậu quả sẽ rất khó lường.

Còn chưa biết là bao nhiêu người sẽ chết vì một sai lầm nhỏ nhỏ này đâu...

Nàng không thể đánh cược nhân phẩm của Tôn ma ma, điều này hoàn toàn không cần thiết.

Khúc Ngưng Hê khẽ nói: “Ma ma là một người tốt, hãy chuẩn bị cho bà ấy nhiều tiền dưỡng lão vào.”

Đằng Mẫn chấp tay gật đầu: “Xử trí theo cảm tính là điều tối kỵ của nhà binh.”

...

Chuyện Nhị Hoàng tử gây ra đã thật sự trôi qua rồi.

Thượng Kinh dần thoát khỏi bầu không khí sợ hãi và lo lắng, mọi người cũng vui vẻ trở lại, ai nấy đều vô cùng hứng thú khi đàm luận về việc ngắm hoa mai, đánh khúc côn cầu, ngoài ra thì còn có một ít thú vui trên mặt hồ, như là câu cá trên băng chẳng hạn.

Thiên Khánh Đế cũng không phải là ngoại lệ. Những năm trước, sau khi vào đông, ông ta sẽ dành ra một khoảng thời gian để dẫn các vị phi tần đến Ngọc Tuyền sơn trang nghỉ dưỡng, thuận đường ban thưởng canh nóng cho đại thần thân cận, cho họ cơ hội lĩnh ân vua.

Năm nay thì không được, tuy ông ta muốn vui chơi, nhưng ngự y lại không cho phép.

Thiên Khánh Đế vừa mới khỏi bệnh nặng, cần phải nghỉ ngơi nhiều, nên ông ta không thể đến Ngọc Tuyền sơn trang được, vì

việc di chuyển tới lui rất vất vả.

Thiên Khánh Đế ngẫm nghĩ một chút, bèn vung tay, lệnh cho Thái tử dẫn Thái tử phi tương lai của hắn, cùng với chư vị đại thần, đi đến đó vui chơi.

Bởi vì năm ngoái đã có thông lệ ban thưởng tắm suối nước nóng, nên năm nay, việc này không khiến người ta ngạc nhiên chút nào.

Khúc Ngưng Hề có tên trong danh sách, nàng không thể từ chối, chỉ đành thu dọn hành lý, một lần nữa lên đường đến Ngọc Tuyền sơn trang.

Lần đi này cách lần trở về trước đó không lâu, nàng với Đinh Tuyết Quỳnh đã trải nghiệm trước một lần rồi... Nhưng thời gian này đã xảy ra nhiều chuyện quá, khi nhớ lại, nàng cứ ngỡ như đã qua rất lâu rồi.

Lần đó còn có Nhã Bình Quận chúa liên tục tiếp cận và làm phiền, nhưng hiện giờ vị Quận chúa này đã theo cha huynh lên đường đi xa, có lẽ là sẽ không bao giờ trở về nữa.

Lần này nàng cùng đại quân đến Ngọc Tuyền sơn trang ở, đương nhiên là nàng không thể vào Ngũ Tiên Cư của Thái tử để mà ở được rồi... Vậy nên Khúc Ngưng Hề được sắp xếp nghỉ ngơi ở một tiểu viện gần đó.

Nàng bảo Ánh Sở đi hỏi thăm một chút, bấy giờ mới biết là Đinh Tuyết Quỳnh và Lục Diễm Hoa đều không tới.

Có lẽ vì họ đã ngâm suối nước nóng một lần, cho nên lần này mới không muốn đến nữa.

“Chắc là Lục cô nương không muốn quấy rầy người và điện hạ...” Ánh Sở vừa sắp xếp rương hành lý, vừa nói: “Mặc dù tiểu

thư không ở trong Ngũ Tiên Cư, nhưng người lại ở ngay bên cạnh ngài ấy.”

“Đừng nói bậy.” Khúc Ngưng Hề nhú mào, ngâm suốt nước nóng chứ có phải là ngâm hoa dâu, sao có thể nói là “quấy rầy” cho được?

Chẳng lẽ nàng còn có thể ngâm mình cùng Thái tử nữa à?

Chờ đã, hình như... hình như nàng đã quên mất chuyện gì đó rồi thì phải?

Cách đây không lâu, hình như là dưới uy thế của Bùi Ứng Tiêu, nàng đã tùy tiện che đậy và lấp liếm bằng những lời nói vu vơ...

Nàng chỉ nói mấy câu như thế để dỗ dành hân thù, cũng quên bết chúng đi rồi, bây giờ lại nghĩ mãi không ra, chỉ mơ hồ cảm thấy là, hình như có gì đó không ổn cho lắm...

Khúc Ngưng Hề đứng ngồi không yên, nàng nhú chặt hai hàng mào mà đứng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc suy nghĩ: *Chẳng lẽ nàng đã đồng ý ngâm mình cùng với điện hạ rồi sao...?*

Không phải chứ?

Có chuyện này thật sao?

Chương 72: Cô An Ủi Nàng Trước (1)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề vẫn còn trẻ, chưa mắc chứng hay quên.

Nàng nhanh chóng nhớ ra. Lần trước, lúc rời khỏi Ngọc Tuyền sơn trang, Thái tử đã đón nàng hồi kinh, trên đường đi, hai người đã cưới cùng một con ngựa.

Ở trên lưng ngựa, nàng thuận miệng nói rằng “*Ta... lần tới ta sẽ đi ngâm với điện hạ nhé*”, khi đó nàng cho rằng, cái “lần tới” ấy phải sang năm mới đến.

Cũng không biết là Bùi Ứng Tiêu còn nhớ rõ không nhỉ? Dù sao thì đương sự là nàng đây còn suýt quên sạch nữa là.

Sao có thể coi mấy lời này là thật cho được chứ?

Khúc Ngưng Hề lắc đầu, nhanh chóng bỏ qua chuyện này, an trí ở trong tiểu viện.

Tiểu viện này không quá rộng, nhưng đủ loại hoa được bài trí trong sân, loài hoa nào trông cũng tinh xảo và đẹp mắt cả. Phía sau còn có bể nước nóng chảy thẳng vào trong phòng, bên dưới còn được lắp đặt hệ thống ống dẫn để sưởi ấm cho toàn bộ căn phòng.

Địa long [*] thường thấy ở Thượng Kinh là sương khói, họ thường đốt củi để dẫn nhiệt qua hệ thống ống dẫn. Nhưng còn ở Ngọc Tuyền sơn trang, họ tận dụng nguồn nước nóng sẵn có ngay tại nơi đây luôn.

[*] **Địa long**: là một phương pháp sưởi ấm cổ xưa, trong nhiều cung điện đều có đường hầm lửa dưới lòng đất, đường hầm lửa có lỗ

trên mặt đất, lửa được đốt ra bên ngoài, nhiệt lượng được truyền vào nhà qua các đường hầm lửa, đây gọi là địa long.

Mục đích chủ yếu của chuyến đi này là để khen thưởng đám người Thừa tướng, Thượng thư vì đã vất vả suốt mấy ngày nay.

Trong số đó, Nhiếp Nhất Tuyên giành được Mai Linh Viên lớn nhất, bởi vì ông ta không chỉ tham gia vào việc tìm kiếm và giải cứu Thái tử, mà còn kịp thời huy động không ít nhân mã ở thành Phủ Dương, đích thân hộ tống Thái tử suốt chặng đường hồi kinh cứu giá.

Ứng biến nhanh nhẹn trước mọi biến cố, tuy công lao chưa lớn đến mức có thể luận công ban thưởng riêng, nhưng chắc chắn là có chỗ tốt thì không thể quên ông ta được.

Thái phó vui vẻ dẫn mẫu thân và thê nhi vào ở, cả gia đình cùng đi như thế rất náo nhiệt.

Thiên Khánh Đế không tới được nên Thái tử thay mặt ông ta chiêu đãi, còn có cả Thái hậu nữa, bà ta phụ trách sắp xếp cho nữ quyền và con trẻ đi cùng.

Đi ngâm suối nước nóng không giống với lúc đi săn bắn. Chuyến đi này có vẻ giống nghỉ dưỡng hơn, hợp với người già, nữ nhân và con trẻ nhiều hơn, nên các gia đình đều dẫn theo rất nhiều tiểu hài tử.

Thái hậu thấy vậy thì rất thích, bà đã đến tuổi làm cố tổ mẫu rồi... Đáng tiếc là Thái tử còn chưa đại hôn, nên đương nhiên là bà ta chỉ có thể nhìn tiểu oa nhi nhà người ta mà “thèm” thôi.

Ngày hôm đó, mọi người tự do nghỉ ngơi. Sang đến sáng hôm sau thì tổ chức tiệc tùng ngang trong sơn trang. Có đánh trống, truyền hoa, ngắm mai, ngâm thơ,... các hoạt động nối tiếp nhau không ngừng nghỉ, thậm chí là còn sai nghệ nhân diễn kịch chiếu bóng đến biểu diễn nữa.

Bữa tiệc này không chia ra nam và nữ, ai có dẫn theo gia quyến thì đều ngồi chung một chỗ. Khúc Ngưng Hề ngồi lẻ loi một mình, vị trí của nàng rất gần với vị trí cao nhất.

Không có ai ở Hầu phủ đi cùng nàng cả.

Hiện giờ, Khúc Hoàng hậu, Nhị Hoàng tử và Minh Họa Công chúa đều đã không còn, vốn dĩ Khúc Ngưng Hề cũng không nên có vị trí nào ở đây cả, nhưng ai bảo thân phận Thái tử phi tương lai của nàng lại “vững như bàn thạch” làm chi...

Điều khiến người ta phải “đỏ mắt ghen tỵ” nhiều hơn đó chính là, sau này Thái tử sẽ lên ngôi vua, thế chẳng phải là nàng sẽ trở thành Hoàng hậu sao?

Có không ít ánh mắt theo dõi nàng sát sao, nhưng trông Khúc Ngưng Hề như không hề để ý tới.

Nàng không sợ ánh nhìn của người khác, vì trong suốt nhiều năm qua, nàng vẫn thường hay bị người khác đánh giá mà.

Đinh Tuyết Quỳnh không tới, nhưng lại có những tiểu cô nương mà nàng quen biết khác đến trò chuyện cùng nàng, nên nàng cũng không cảm thấy quá lạc lõng.

Nàng không cần phải biết trong lòng mọi người nghĩ như thế nào, vì ngoài mặt, chẳng có ai dám coi thường nàng cả... Dù gì thì đây cũng là người mà Thái tử điện hạ lên tiếng bảo vệ kia mà.

Chuyến đi ngâm suối nước nóng này sẽ góp phần làm khăng khít tình cảm quân thần, nên khi đến nơi này, thường thì bệ hạ sẽ không nói đến quốc sự, để cho chư vị quan lại dẫn theo gia quyến vui chơi.

Năm nay bệ hạ không tới, Thái hậu nương nương ăn chay niệm Phật nhiều năm lại càng rộng lượng và thoải mái hơn

nhiều, có một đám người tranh nhau hiến nghệ.

Ngay cả Trịnh Tư Quân, nữ nhi của Tả Thừa tướng cũng thể hiện tài nghệ. Nàng ấy đã đánh đàn trước tất cả mọi người, kỹ năng của nàng ấy khiến mọi người xung quanh trầm trồ không thôi.

Khúc Ngưng Hề nghe đến say sưa, nàng đã uống tận hai chén rượu Bạch Sương, ngồi trong noãn các một lúc lâu rồi mới đi ra ngoài hít thở không khí.

Ánh Sở và Đằng Mẫn cũng đi theo nàng, vừa ra ngoài là họ đã “bọc” nàng vào trong áo choàng rồi.

Rượu Bạch Sương mát lạnh, hơi hơi ngọt, rất hợp để uống tại các buổi yến tiệc, vì nó tránh để mọi người say xỉn, làm mất hết lễ nghi ngay trong điện.

Khúc Ngưng Hề đi bộ ra phía sau, dưới tàng cây hoa mai, bên cạnh cầu hình vòm nhỏ, có một cái bánh xe nước.

Những chiếc bánh xe bằng gỗ được sơn màu bị dòng nước đẩy mạnh, không ngừng xoay tròn, kêu “cạch cạch”.

Lúc đến gần, nàng mới nhận ra là có người đang đứng ở đây.

Đó là một tiểu nữ oa có hai búi tóc trên đầu, trông có vẻ nhỏ tuổi, tóc tiểu cô nương khá ít, ít đến nỗi chiếc chuông vàng nhỏ trên tóc gần như không thể “trụ” nổi.

Có lẽ là cô bé chưa từng trông thấy bánh xe nước bao giờ, nên bấy giờ cô bé này đang ngồi trên cầu vòm, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào chiếc bánh xe nước đó.

Cô bé khoảng ba, bốn tuổi, chỉ cao hơn lan can làm bằng màu đá trắng của cầu vòm một chút thôi.

“Sao muội lại ngồi ở đây một mình? Không có người hầu nào đi cùng muội sao?”

Khúc Ngưng Hề lên tiếng hỏi, cô bé vẫn còn nhỏ như thế kia... chắc chắn là lúc nào cũng sẽ có nhũ mẫu theo sát bên cạnh.

Vì nghe thấy giọng của nàng nên cô bé ấy quay đầu lại, sau khi phát hiện ra ba người đứng ở dưới cầu vòm, cô bé ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên mà nhìn về phía Khúc Ngưng Hề, sau đó lại nhanh chóng ngăn người ra.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, phản ứng của cô bé có phần ngốc nghếch, nhưng lại vô cùng ngây thơ và đáng yêu.

Khúc Ngưng Hề không nhịn được mà mỉm cười và nói: “Muốn tới gần mặt nước thì phải có người lớn đi cùng.”

Tuy rằng cây cầu này rất nhỏ, hơn nữa, còn có lan can vây quanh, nhưng chỉ sợ cô bé này sẽ hiếu kỳ và muốn tiến sát hơn thôi.

Nàng vẫy tay bảo cô bé đi đến dưới tàng cây mai.

Tuy cô bé không nói lời nào cả, nhưng lại rất ngoan ngoãn, đôi chân ngắn ngủn cộc cộc bước xuống, mà trong suốt quá trình này, cô bé vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Khúc Ngưng Hề.

Ánh mắt này quá chuyên chú, Ánh Sở nhin không được bèn hỏi: “Tiểu muội muội, muội đang nhìn cái gì vậy?”

Cô bé đỏ mặt, mím cái miệng nhỏ nhắn lại, không chịu trả lời, chỉ tiếp tục nhìn Khúc Ngưng Hề chăm chú.

Đằng Mẫn cúi đầu liếc mắt một cái rồi nói: “Có thể là vì bẩm sinh muội ấy đã không thích nói chuyện.”

Khúc Ngưng Hề nghĩ ngợi, nàng thấy mình vẫn nên dẫn cô bé về yến tiệc bên kia thì hơn, chắc hẳn người nhà của cô bé đang lo lắng lắm.

Nàng đang định nói gì đó thì bỗng có mấy người vội vàng chạy từ phía bên kia tới, nhìn ngó xung quanh như đang tìm kiếm gì đó.

Khi hai bên thấy nhau thì đều có chút bất ngờ, hoá ra người đó là Vương Cẩm Ý.

Vương Cẩm Ý khựng lại một chút rồi nói: “Khúc cô nương...” Thật là trùng hợp.

“Tiểu thúc thúc!” Cô bé gọi hẳn ta trước, sau đó chạy như bay về phía hẳn ta.

Vương Cẩm Ý dời tầm mắt xuống, phát hiện người hẳn ta tìm đang ở cùng với Khúc Ngưng Hề: “Hoan Hoan, sao lại chạy lung tung như vậy? Nếu chẳng may đụng phải người khác thì sao?”

Hoan Hoan kéo ống tay áo hẳn ta, cố gắng giấu mình đi, còn không quên tự cho rằng hành động này của mình rất là “bí mật”, sau đó thì cô bé bắt đầu lén lút quay đầu lại nhìn Khúc Ngưng Hề.

Khúc Ngưng Hề cười nói: “Không đụng phải, ta tình cờ gặp tiểu cô nương đang xem bánh xe nước ở đây.”

Vương Cẩm Ý là nhi tử út của Vương gia, Hoan Hoan là nữ nhi của đại ca hẳn ta, hẳn ta không có kinh nghiệm trông trẻ, nhưng khi nghe nàng nói vậy thì vẫn cảm thấy nguy hiểm: “Tôi tớ trong nhà sơ suất, suýt chút nữa đã gây ra chuyện lớn...”

Hẳn ta nói xong thì kéo cô bé ra, để cô bé nói lời cảm tạ.

Khúc Ngưng Hề vội xua tay: “Không sao, ta không sao hết, muội ấy cũng rất ngoan, không nghịch ngợm gì.”

Rồi nàng nhìn về phía Hoan Hoan, cảm thấy cô bé đang trốn tránh mình nên nàng bèn nói: “Đừng dọa cô bé, Vương công tử, xin cáo từ.”

Vương Cẩm Ý nghe vậy, không nhịn được mà nhú mày, gọi nàng lại: “Khúc cô nương chớ có nghĩ nhiều, thường ngày Hoan Hoan không như vậy đâu, có lẽ con bé đang xấu hổ đấy.”

“Cái gì?”

Sau khi đoạn đối thoại này của hai người họ kết thúc, nàng đã nhìn thấy Hoan Hoan chỉ cúi đầu ôm chặt lấy đùi Vương Cẩm Ý, không chịu gặp ai nữa.

Nhưng cô bé lại nhanh chóng ngẩng đầu lên, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu vậy: “Tiên nữ tử tử... Tử sắp phải đi rồi à?”

Khúc Ngưng Hề cứ ngỡ rằng mình đã nghe lầm: “Muội gọi ta là gì cơ?”

“Tử biến ra từ dưới tàng cây mai, muội biết hết đó!” Hoan Hoan khẳng định chắc nịch, còn kéo ống tay áo Vương Cẩm Ý hòng nhấn mạnh “sự thật” này nữa.

“Chuyện này từ đâu mà ra vậy...” Khúc Ngưng Hề hơi hoang mang, sau đó nàng lắc đầu cười nói: “Muội nhìn nhầm rồi.”

Ba người các nàng đi từ bên kia tới, sao lại thành “biến ra” được kia chứ?

Vương Cẩm Ý ho nhẹ một tiếng, lại nói: “Là do Vương mỗ, vì đêm qua mỗ đã kể cho con bé nghe câu chuyện về tiên nữ hoa mai...”

Vốn dĩ trẻ con đã có trí tưởng tượng phong phú, gặp gì cũng có thể liên tưởng lại với nhau được cả.

Hoan Hoan trốn sau lưng hắc ta, hai mắt cô bé sáng lấp lánh: “Tiểu thúc thúc, tỷ ấy là tiên nữ hoa mai...”

Trùng hợp thay, hôm nay Khúc Ngưng Hề lại mặc một chiếc váy gấm trắng thêu hoa và đính hồng châu, những bông hoa nhỏ màu hồng trên váy xếp chồng lên nhau, tung bay trong gió, sống động như thật, nhìn sơ qua thì thấy rất giống hồng mai.

Vương Cẩm Ý vừa nhìn là đã nhận ra nàng xinh đẹp và chói chang đến nhường nào rồi.

Khúc Ngưng Hề cũng không tranh cãi với cô bé nhiều, mà nàng chỉ gạt đầu từ biệt hai chú cháu họ rồi dẫn thị nữ đi nơi khác.

Ánh Sở vừa buồn cười vừa đắc ý. Nàng ấy đã chọn xiêm y cho tiểu thư đó, thật sự là “tay nghề” của nàng ấy không chê vào đâu được mà! Đây còn chẳng phải là tiên nữ hoa mai hay sao!

Trước kia nàng ấy chưa từng hầu hạ thân cận cho tiểu nương tử nào, thế nên, việc mà nàng ấy nghiên cứu nhiều nhất đó chính là cách trang điểm và dịch dung ngũ quan con người.

Sau khi được phái tới bên nàng thì nàng ấy mới dần học cách phối trang phục, hiệu quả thật đáng ngạc nhiên.

Khúc Ngưng Hề đang định trở về noãn các, nhưng từ phía xa xa, nàng vô tình thấy một bóng người cao lớn đang đứng trước cửa sổ nhỏ trong phòng trà.

Nhìn kỹ lại thì thấy đó chính là Thái tử điện hạ.

Hiển nhiên là thị lực của Bùi Ứng Tiêu vô cùng tốt, hắc đã nhìn thấy nàng từ lâu, lúc này hắc đang nhìn về phía này mà

mỉm cười.

Trông như nhành hoa rung rinh trong gió xuân.

Khúc Ngưng Hề không nhận được mà quay đầu thoáng nhìn lại, đoàn người Vương Cẩm Ý còn chưa đi xa, chẳng lẽ... hắn đã bắt gặp cảnh tượng dưới tàng cây mai kia rồi sao?

Nhưng... hắn cách xa như thế kia mà, chắc chắn là hắn không thể nghe thấy gì đâu.

Mà, dù hắn có nghe thấy thì nàng cũng không sợ, nàng không làm chuyện gì xấu xa cả.

...

Sau khi Khúc Ngưng Hề trở về noãn các, yến hội cũng dần đi đến hồi kết.

Tâm tình Thái hậu nương nương khá tốt, bà ta đã uống mấy chén rượu, hơi chếnh choáng.

Xung quanh ồn ào, mọi người nói chuyện, cười đùa.

Lúc Khúc Ngưng Hề quay về chỗ ngồi, nàng phát hiện ra Trịnh Tư Quân đột nhiên thay đổi vị trí, đến ngồi bên cạnh nàng.

Nàng và Trịnh cô nương thường hay gặp nhau ở yến hội, đáng tiếc là hai người chưa từng nói chuyện với nhau, bây giờ nàng đang do dự là không biết có nên chào hỏi nàng ấy hay không.

Xui xẻo thay, Khúc Ngưng Hề vừa đi tới nơi thì chén rượu trong tay Trịnh Tư Quân bỗng trượt ra khỏi tay, làm ướt cả làn váy của nàng.

Tuy váy mùa đông rất dày, nhưng rượu không chỉ thấm ướt mỗi bên ngoài mà còn tạo nên mấy vệt nước sẫm màu trên váy, trông không đẹp mắt cho lắm.

Trịnh Tư Quân kinh ngạc, vội vàng bỏ chén rượu xuống, rồi rít xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi Khúc cô nương, ban này có người đụng vào ta...”

Khi nàng quay đầu lại thì thấy tiểu nha hoàn phía sau đã quỳ sụp xuống, khuôn mặt thì trắng bệch hết rồi.

Khúc Ngưng Hề bảo Ánh Sở đỡ nàng ta dậy, sau đó nàng nhỏ giọng nói: “Chỉ là chút tai nạn không đáng có thôi, đừng quấy rầy Thái hậu.”

Nếu cứ để họ tiếp tục quỳ gối và xin lỗi ở đây như thế, chắc chắn là người ngoài sẽ nhìn về phía bên này.

Trịnh Tư Quân hiểu ra ngay, nên không còn khó xử nữa, nàng ấy khẽ cong môi cười nói: “Khúc cô nương là người tốt bụng, xin hãy tha thứ cho ta.”

Lúc mỉm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tròn tròn của nàng ấy trông rất ngọt ngào, Khúc Ngưng Hề cũng cười theo: “Không sao, vừa hay ta cũng đang muốn quay về rửa mặt chải đầu, tiện thể thay sang y phục khác luôn cũng được.”

Bởi vì váy bị bẩn nên việc nàng rời tiệc sớm hơn Thái hậu cũng không tính là thất lễ.

Hơn nữa, trong sơn trang này, nơi thay y phục cách noon các không xa.

Sau khi Khúc Ngưng Hề rời đi, Trịnh Tư Quân thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía tiểu nha hoàn kia: “Suýt chút nữa người đã gặp phải rắc rối lớn rồi đấy, may mà Khúc cô nương không truy cứu.”

Mí mắt tiểu nha hoàn đỏ lên, có vẻ như nàng ta đang rất sợ hãi: “Nô tỳ biết sai rồi... Khúc cô nương sẽ không để bụng thật chứ ạ?”

Nàng ta hốt hoảng và sợ hãi không thôi: “Tam tiểu thư, nàng ta sắp trở thành Thái tử phi, đương nhiên là nàng ta sẽ không truy cứu chuyện này rồi... Nhưng liệu nàng ta có thâm tức giận mà lặng lẽ ghi hận nô tỳ không?”

“Chắc là không đâu nhỉ?” Trịnh Tư Quân suy nghĩ một chút rồi nói: “Chiếc váy làm từ loại vải lụa kiểu mới, trông khá thanh lịch, có lẽ là rất đắt, cùng lắm thì ta bồi thường cho nàng ấy một cái khác.”

Tiểu nha hoàn nghe thấy nàng ấy nói như thế thì càng thêm phần tự trách, nàng ta hạ thấp giọng, ghen ngào nói: “Là nô tỳ hại Tam tiểu thư phải tiêu tốn tiền của, thật sự là đáng chết cả vạn lần... Nô tỳ chỉ sợ mình sẽ làm tiểu thư bị liên lụy, để người bị người ta “giận chó đánh mèo” thôi.”

“Cái gì “giận chó đánh mèo” hả?” Trịnh Tư Quân nhú mày.

“Đương nhiên là vì Thái tử...” Tiểu nha hoàn lập tức dừng lại, sau đó lại trưng ra bộ mặt sợ hãi.

Thái tử...

Đúng vậy, tất cả mọi người đều biết là nàng ấy thích Thái tử, ắt hẳn Khúc cô nương cũng biết.

Trịnh Tư Quân mơ hồ cảm thấy mình không cách nào có thể ngăn đầu lên được, nhưng không còn cách nào khác... Ai bảo nàng ấy không có bản lĩnh, không quản được hai mắt của mình làm gì.

Nhưng bây giờ Khúc cô nương mới là Thái tử phi tương lai, nàng sẽ đối xử với nàng ấy như thế nào đây?

Nàng sẽ để bụng chuyện này thật sao?

Trịnh Tư Quân chỉ sợ sẽ có những rắc rối không cần thiết đột ngột xảy đến với mình, nàng ấy thấy hơi lo lắng.

Từ cô nương ở một bên cũng chú ý tới, bèn mở miệng hỏi thăm, sau đó cho ý kiến: “Cái này có là gì đâu. Nếu Tam cô nương sợ nàng ta để ý... hay là người đến gặp nàng ta, giáp mặt nói xin lỗi đi. Có khi sau khi người làm thế, nàng ta sẽ không để trong lòng nữa.”

Diễn cô nương nghe vậy bèn cười nói: “Tính tình của Văn Du rất tốt, chắc là nàng ấy không giận đâu, ta có thể đi cùng cô nương.”

Trịnh Tư Quân cảm thấy rất có lý, thế nên cũng gật đầu nói: “Tiệc ở đây cũng sắp tàn rồi, ta rảnh rồi không có việc gì làm, đành đến quấy rầy Khúc cô nương một chút vậy.”

...

Sau khi yến tiệc tan, ba cô nương hẹn nhau đi đến tiểu viện của Khúc Ngưng Hề.

Cũng vì đều ở trong sơn trang này, nên họ mới có thể đi qua đi lại, thăm nhau dễ dàng như thế này.

Bấy giờ là khoảng ba khắc giờ Thân, Thái hậu sợ đêm rét lạnh nên tổ chức yến yến [*]. Đến chiều chiều, tiết trời ấm áp hợp lòng người, sắc trời lại sáng ngời, vui chơi xong thì quay trở về ngâm mình, vừa đẹp giờ nghỉ ngơi vào ban đêm.

[*] **Giờ Thân:** 15h đến 17h; **Ngọ yến** chỉ bữa tiệc/yến tiệc được tổ chức vào buổi trưa.

Sắp xếp “lịch trình” như thế rất hay.

Mấy người Trịnh Tư Quân, cùng với nha hoàn, bà tử, cùng đi đến tiểu viện của Khúc Ngưng Hề, gian ngoài có Ngân Hạnh dâng trà chiêu đãi.

Nhưng còn chưa bước vào bên trong, bỗng nhiên, có một bóng đen nhảy từ đầu tường xuống.

Giữa ban ngày ban mặt như thế này mà lại có một kẻ mặc đồ đen che mặt đột ngột xuất hiện, các tiểu nương tử ngẩn người ra, sau đó, ai cũng sợ hãi đến mức hét toáng lên.

“A! Có trộm đột nhập!”

Sau đó, ngay trước mắt không biết bao người, kẻ mặc đồ đen đó dùng khinh công mà nhảy qua tường rồi vọt vào phòng trong.

“Này...” Ngân Hạnh biến sắc, sợ tới mức không để ý lễ nghĩa gì nữa, cú thể mà chạy nhanh vào bên trong theo.

Sắc mặt ai cũng trắng bệch, Từ cô nương vội vàng gọi người tới bắt trộm, những nha hoàn bên cạnh các nàng ấy bảo vệ chủ tử nhà mình thật kỹ càng, vì họ rất sợ sẽ phát sinh chuyện gì đó ngoài ý muốn.

Môi Điền cô nương run rẩy không thôi: “Không phải Khúc... Khúc cô nương đang tắm ở trong đó sao?”

Hầu hết các suối nước nóng đều là lộ thiên, hoặc là bán lộ thiên, được bao bọc bởi hòn non bộ, đá tảng hoặc hàng rào lan can, nằm trong khuôn viên nhà.

Mà ban này các nàng đều đã tận mắt chứng kiến cảnh tên trộm kia công khai trèo vào!

Nếu Thái tử phi tương lai bị người ta nhìn thấy hết, dù bên trong không xảy ra chuyện gì, thì danh tiết của Khúc Ngưng Hề

vẫn sẽ bị hủy hoại sạch sẽ ngay thôi.

Hai chân Trịnh Tư Quân mềm nhũn, gần như nàng ấy đã không thể đứng vững nữa rồi: “Xong đời rồi... Là ta hại Khúc cô nương...”

Nàng ấy vội quay lại tìm nha hoàn của mình, nhưng lại không thấy nàng ta đâu.

Tiếng la hét lúc nãy của bọn họ đã thu hút sự chú ý của một đám thị vệ, nhiệm vụ của bọn họ là tuần tra khắp sơn trang, bảo đảm an toàn cho chư vị khách quý.

Sau khi tiểu thống lĩnh cầm đầu biết được việc này, lập tức vẫy vẫy tay, ra lệnh bao vây tiểu viện này, tránh để kẻ trộm thoát thân.

Tuy trời lạnh, nhưng gáy hắt ta đổ rất nhiều mồ hôi, không thể hiểu nổi tại sao giữa thanh thiên bạch nhật như thế này, lại có một tên mặc đồ đen, che kín mặt xuất hiện trong phạm tuần tra của mình.

Tiểu thống lĩnh nóng lòng muốn xông vào bắt, nhưng ngại đây là chỗ ở của Khúc cô nương, mà nghe nói là nàng còn đang tắm rửa nữa... nên chẳng có ai dám xông vào.

Đúng lúc này, Thái tử tới.

Bùi Ứng Tiêu bước nhanh như gió, trên gương mặt không còn nụ cười thường trực, bấy giờ hắn đang nhìn lướt qua ba nữ tử này.

Đôi mắt hẹp dài kia của hắn như có khả năng xuyên thấu, ánh mắt thì sắc bén đến độ tưởng chừng là có thể nhìn thấu vạn vật.

Hắn bước nhanh vào bên trong, không hề dừng bước lại, chỉ nói: “Cô đi vào xem.”

“Điện hạ, ngài không thể vào!”

Chương 73: Cô An Ủi Nàng Trước (2)

DTV-EBOOK

Đừng nói là chỉ có mỗi tiểu thống lĩnh ngăn cản, đến cả mấy vị gia lệnh quan đi theo hần cũng không đồng ý.

Vẻ mặt Trình Lạc Minh lo lắng, hần ta chấp tay và nói: “Vi thần hiểu rằng điện hạ đang lo lắng, nhưng bây giờ thân phận kẻ trộm vẫn còn chưa được tra rõ, sao có thể để ngài mạo hiểm?”

Tiểu thống lĩnh cũng phụ họa theo: “Trước tiên hỏi thị nữ bên trong đã ạ, đợi nàng ấy trả lời...”

“Cô muốn vào.”

Bùi Ứng Tiêu nhướng mí mắt, Minh Ân lập tức ra tay chặn mấy người Trình Lạc Minh lại.

Không ai ngăn cản được bước chân của Thái tử, Trình Lạc Minh gấp gáp muốn chết luôn rồi: “Điện hạ!”

Nếu Khúc cô nương không thể giữ được danh tiết của mình nữa, mà Thái tử lại còn muốn đi vào xem nàng... chuyện này mà lan truyền ra ngoài thì sẽ còn tệ đến mức nào nữa đây? Nếu da mặt đối phương dày hơn người thường một chút, e là sẽ tiếp tục quán lấy Đông Cung đó!

Đáng tiếc là không có ai vượt qua Minh Ân được, chỉ có thể tro mắt nhìn Thái tử đi vào bên trong.

Trịnh Tư Quân và hai vị tiểu thư còn lại ngạc nhiên nhìn nhau, nhưng không ai dám nói năng lung tung.

Sự tình rối loạn này đã phát triển tới mức độ này và không còn nằm trong tầm kiểm soát của ai nữa rồi.

Sau khi Bùi Ứng Tiêu đi vào, hần lại nhanh chóng quay trở ra, khi hần đi ra, có thêm Đằng Mẫn theo sau hần.

Đằng Mẫn vẫn ăn mặc như thị vệ, nàng ấy không phải là nha hoàn, mấy ngày gần đây nàng ấy mới xuất hiện bên cạnh Khúc Ngưng Hề.

Mọi người mơ hồ biết được rằng, Thái tử đã tặng nàng ấy cho Khúc cô nương lúc họ còn ở thành Phủ Dương.

Vì một lòng muốn tìm hần, Khúc cô nương đã mạo hiểm rời khỏi nhà, cho nên, việc hần tặng lại cho nàng một nữ thị vệ chẳng đáng là gì cả, cũng không ai xen vào việc này.

Hôm nay họ mới nhìn thấy thân thủ của Đằng Mẫn, nàng ấy cười lạnh, ném tên trộm bị trời gô xuống đất: “Dám có ý đồ tự sát ngay trước mặt ta cơ à, nghĩ hay lắm!”

Bấy giờ mọi người mới phát hiện ra rằng, miệng của gã mặc đồ đen kia đã bị bịt kín hoàn toàn.

Người ở đây đều không phải là kẻ ngốc, đều biết dụng ý của tên áo đen này.

Hần ta không tới để ám sát, cũng không có ý đồ quấy rối Khúc cô nương, hần ta chỉ cần xuất hiện trong bốn tám này thôi là đã có thể “hủy diệt” được vị trí Thái tử phi tương lai của nàng.

Đây rõ ràng là một nước cờ có tính toán, là hành động của những kẻ ghê tởm chỉ vì lợi ích của bản thân.

Nhờ có người đỡ nên Trịnh Tư Quân mới không ngã xuống, nàng ấy vô duyên vô cớ bị kéo vào chuyện này, dù nàng ấy có tám cái miệng thì cũng không thể nói rõ ra được, hơn nữa, phụ thân nàng ấy lại là Tả Thừa tướng, bản thân nàng ấy chính là một trong những “ứng cử viên” sáng giá cho vị trí Thái tử phi.

Nếu hôm nay không xử lý cho thật tốt, thì sẽ không chỉ có mỗi bản thân nàng ấy “thân bại danh liệt”, mà còn sẽ liên lụy đến cả gia tộc.

“Khúc, Khúc cô nương nàng ấy...” Không sao chứ?

Trịnh Tư Quân không thể thốt nên lời, Đằng Mẫn nghe thế thì cười khẩy: “Có kẻ đã lãng phí tâm tư rồi, tiểu thư của chúng ta không tắm trong đó.”

“Cái gì cơ?”

Mọi người đều kinh ngạc, bấy giờ mới phát hiện ra tóc nàng ấy ướt sũng.

Sau đó họ nghe thấy Đằng Mẫn bẩm báo với Thái tử rằng: “Tiểu thư ban thưởng suối nước nóng cho thuộc hạ, thuộc hạ là người ngâm suối nước nóng.”

Ngân Hạnh ở phía sau cũng đi ra theo, nàng ấy nghe thế thì gật đầu đáp: “Quả đúng là như thế, tiểu thư thường hay làm như vậy lắm, hôm qua chúng nô tỳ cũng ngâm mình trong bể.”

Có một số chủ tử rất hào phóng, họ sẽ cho những người hầu hạ bên cạnh mình được hưởng lợi, đây không phải là chuyện hiếm lạ gì.

Từ cô nương và Diên cô nương kinh ngạc không thôi, sau đó cả hai thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu lên tiếng hỏi thăm: “Vậy tiểu thư của các người đâu?”

“Tiểu thư...” Ngân Hạnh muốn nói rồi lại thôi, sau đó nàng ấy lén nhìn Thái tử.

Sắc mặt Bùi Ứng Tiêu đã dịu đi không ít, hắn nói: “Người cứ nói thẳng đi.”

Ngân Hạnh hơi ngượng ngùng, nàng ấy nhỏ giọng nói: “Hiện giờ tiểu thư đang ở Ngũ Tiên Cư của điện hạ...”

Chưa để mọi người kinh ngạc, nàng ấy đã vội giải thích thêm: “Trên đường quay về, tiểu thư đã gặp một vị đại nương, đại nương này quá gầy yếu, hình như là sức khỏe không tốt cho lắm, bà ấy nhờ tiểu thư giúp đỡ, tiểu thư bèn dẫn Ánh Sở đi...”

“Là vị Lục đại nương kia à?” Dung Nguyệt hỏi.

Ngân Hạnh gật đầu một cái: “Hình như là bà ấy...”

Trình Lạc Minh cũng biết người này, hắn ta nói: “Lục đại nương là di bà bà của Tào quân sự, đúng là thân thể bà ấy không khỏe cho lắm, may mà nhờ có điện hạ nhân từ, đặc biệt cho phép bà ấy làm chút việc vặt, dọn dẹp ở trong Ngũ Tiên Cư.”

Tuy nói là dọn dẹp, nhưng thật ra hắn đang giúp bà ấy, để bà ấy có thể thường xuyên được sử dụng suối nước nóng dưỡng thân.

Ngũ Tiên Cư là “địa bàn” của Thái tử, hắn để bà ấy ở trong đó sẽ không ảnh hưởng đến bất kỳ ai.

Mà, Khúc Ngưng Hề vào Ngũ Tiên Cư chỉ vì để giúp bà ấy, điều này nghe cũng có lý.

Hơn nữa, đường đường người ta là người có hôn ước với điện hạ, thế thì sao người ngoài có thể chỉ trích Khúc cô nương rằng nàng “rấp tâm tiếp cận điện hạ” đây?

Chút chuyện nhỏ này không đáng để lấy ra so đo, may mà tên trộm này không nhìn thấy cơ thể nàng.

Nếu không, có lẽ nàng sẽ bỏ lỡ mối lương duyên này, cả nửa đời sau lấy nước mắt rửa mặt.

Để loại bỏ tin đồn, Ngân Hạnh đã dẫn ba vị cô nương cùng Trình Lạc Minh vào trong xem xét.

Quả thật là trong bể tắm không có ai, dẫn mấy người này vào là để tránh việc các nàng ấy nói rằng họ lén lút bao che tiểu thư nhà mình.

Tiểu thống lĩnh nhanh chóng bao vây tiểu viện, ngăn chặn không cho kẻ nào trèo tường vào.

Sau khi kiểm tra nơi này, bọn họ cũng lập tức được mời đến Ngũ Tiên Cư để làm chứng.

Quả nhiên, chủ tớ Khúc Ngưng Hề và Ánh Sở, còn có vị Lục đại nương kia, đều ở tuổi Nguyệt Nha.

Lục đại nương quá gầy yếu, tóc màu hoa râm, dáng vẻ “khô quắt” của bà khiến người ta thấy mà xót xa không thôi, nào có ai có thể từ chối lời khẩn cầu đến từ bà kia chứ?

Đã là một hồi “sợ bóng sợ gió”, vậy thì tiếp sau đây, họ cần phải nghiêm túc xử lý trò khôi hài ngày hôm nay mới được.

Trịnh Tư Quân không dám giấu giếm gì, nàng ấy giải thích cặn kẽ mọi chuyện từ đầu đến đuôi.

Sự việc này đã kinh động đến Thái hậu và Tả Thừa tướng Trịnh Văn Trạch, một nhóm người đứng im, sắc mặt nghiêm trọng vô cùng.

Da mặt Trịnh Tư Quân mỏng, ban nãy nàng ấy đã cố nén lắm rồi nên mới không khóc, giờ đây, khi nhìn thấy phụ thân mình, nàng ấy đã không thể nhịn được nữa.

Thậm chí là nàng ấy còn không nhìn Thái tử lấy một lần nào, cũng vì mọi người đều biết tâm tư của nàng ấy, nên mới dẫn đến chuyện ngày hôm nay.

Tiểu nha hoàn đựng phải chén rượu của nàng ấy rồi “giật dây” đã biến mất không thấy tăm hơi từ lâu.

Rất có thể là nàng ta đã bỏ trốn sau khi yến tiệc kết thúc, mà tên mặc đồ đen bịt mặt kia còn là tử sĩ, hẳn ta chỉ một lòng muốn chết.

Trước tiên, Trịnh Văn Trạch trình trọng xin lỗi, sau đó, ông còn khẩn cầu phải điều tra kỹ lưỡng sự việc này, không chỉ là để cho Khúc cô nương một câu trả lời thỏa đáng, mà còn trả lại sự trong sạch cho nữ nhi mình.

“Điện hạ, khuê nữ ngọc ngà của thần, con bé thật sự...”

Trịnh Văn Trạch khó lòng mà mở miệng nói tiếp được. Sao ông lại không hiểu được suy nghĩ của nữ nhi mình kia chứ? Là do ông giả vờ hồ đồ mà thôi.

Nhưng bấy giờ, ông chỉ thở dài một hơi rồi nói: “Thần đã sắp xếp lang quân cho con bé gặp mặt, hai nhà đã có ý định đính hôn, tuyệt đối sẽ không thay đổi.”

Ý của ông là, dù vị trí Thái tử phi này có đổi thành ai đi chăng nữa, thì cũng vẫn sẽ không phải là nhà ông.

Bùi Ứng Tiêu cũng không trả lời rõ ra là mình có hoài nghi họ hay không, mà hắn chỉ nói là sẽ tra rõ đến cùng.

Tiểu viện đã xảy ra chuyện như thế kia – có kẻ dùng thủ đoạn bỉ ổi hòng hãm hại Khúc Ngưng Hề, nên hắn đã quyết định chuyển nàng vào Ngũ Tiên Cư.

Thái hậu nghe xong thì há hốc miệng nhưng không thể ngăn cản được.

Mặc dù việc này nghe có phần không phù hợp với quy củ, còn chưa kết hôn nữa, sao “cô nam quả nữ” có thể ở chung một tiểu

viện được? Nhưng tất cả mọi người đều tin rằng, Thái tử là chính nhân quân tử, chẳng qua, vì hắn muốn che chở Khúc cô nương nên mới đành ra hạ sách này.

Ban đầu, nếu có người khác ở Khúc gia đến, thì họ còn có thể vào ở cùng, nhưng đáng tiếc là lại không có ai.

Còn các tiểu hữu của Khúc cô nương ấy à, hiển nhiên là không thích hợp để vào ở cùng nàng rồi. Không chỉ có thế, hai người Từ cô nương và Điền cô nương kia cũng phải bị điều tra một phen.

...

Cứ thế, Khúc Ngưng Hề dọn dẹp đồ đạc, lại chuyển vào Ngũ Tiên Cư ở.

Mấy người Ánh Sở và Ngân Hạnh vội vàng thu dọn hành lý và sắp xếp chăn đệm cho nàng.

Thật ra, Ngũ Tiên Cư rất náo nhiệt, bởi vì có gia lệnh quan [*] của Thái tử đi theo, hắn đi đâu thì mấy người này cũng theo đó.

[*] **Gia lệnh quan:** là một chức quan trong hệ thống quan lại thời phong kiến Trung Quốc. Đây là chức quan đứng đầu phủ đệ của Thái tử, chịu trách nhiệm quản lý mọi việc trong phủ, bao gồm cả việc giáo dục và đào tạo Thái tử.

Khúc Ngưng Hề sẽ ở suối Nguyệt Nha, cách chỗ ở của Thái tử khá xa, việc này khiến người ngoài không thể chê trách gì được.

Hôm nay “tưởng như hữu kinh vô hiểm” [*], nhưng thực tế là nàng bị dọa sợ gần chết.

[*] **Hữu kinh vô hiểm:** một thành ngữ tiếng Trung có nghĩa là trải qua một tình huống nguy hiểm nhưng may mắn không bị thương tích. Thành ngữ này thường được sử dụng để mô tả những tình

huống mà ai đó suýt gặp tai nạn hoặc gặp phải một sự kiện nguy hiểm nhưng cuối cùng lại bình an vô sự.

Khi tên trộm đó đột nhập vào, nàng đã ở trong đó rồi.

Nhưng người nọ còn chưa kịp nhìn thấy gì mà đã bị ám vệ “chụp” lại.

Đằng Mẫn nói, lẽ ra tên này đã bị bắt khi hắn ta vừa xuất hiện ở tiểu viện rồi, nhưng lúc ấy trong sân có người, ám vệ không tiện xuất hiện.

Cho nên nàng ấy chỉ đành chờ tên bịt mặt này đi vào rồi mới “động thủ”.

Đó là lần đầu tiên Khúc Ngưng Hê nhìn thấy nữ ám vệ được sắp xếp theo sát để bảo vệ mình, nàng ấy đeo mặt nạ, mang đến cảm giác giống như chui từ địa ngục ra.

Đằng Mẫn cũng là người có võ công, nhưng hai người bọn họ lại khác nhau một trời một vực, đặc biệt là về “khí chất”.

Tên bịt mặt bị bắt, Khúc Ngưng Hê nhanh chóng bị nhấc bổng lên, bọc trong nhiều lớp xiêm y, quần áo choàng lại rồi bị khiêng đi.

Ám vệ không chỉ mang nàng đi mà còn “tiện tay” mang theo cả Ánh Sở, còn Đằng Mẫn thì nhanh chóng cởi áo khoác và bước xuống nước, vờ như mình đang tắm rửa.

Tất cả những chuyện này được hoàn thành trong thời gian cực ngắn, cũng vì tốc độ tiểu viện bị bao vây quá nhanh nên họ mới có cơ hội triển khai những việc này.

Tiểu viện nơi Khúc Ngưng Hê dừng chân cách Ngũ Tiên Cư không xa, sau khi nàng được chuyển tới nơi thì có người tiếp ứng.

Tuy nói tất cả mọi người đều vô cùng bất ngờ, có phần trở tay không kịp, nhưng phản ứng của ai cũng cực nhanh nhạy. Mọi chuyện diễn ra êm xuôi đến nỗi không chệ vào đâu được.

Còn về Lục đại nương, bà đã ở gần suốt Nguyệt Nha từ trước.

Đêm đã khuya.

Khúc Ngưng Hề rúc trong chăn, còn đang suy nghĩ về chuyện đã xảy ra hồi chiều.

Bỗng, có tiếng động rất nhỏ truyền từ phía cửa sổ đến, nàng còn chưa hoàn hồn mà đã mở to hai mắt ra, dỏng tai lên nghe.

Nàng sợ cái kẻ âm thầm hãm hại nàng kia vẫn chưa chịu từ bỏ ý đồ xấu xa.

“Là ta.”

Bùi Ứng Tiêu cố ý tạo ra tiếng động, trèo cửa sổ vào, để không dọa nàng sợ.

Nhưng Khúc Ngưng Hề đã tự dọa bản thân không hề nhẹ, sau khi nghe giọng hắn, bấy giờ nàng mới bò dậy.

Trong phòng thắp một ngọn đèn dầu to bằng hạt đậu, lò mờ tối tăm, nhưng nàng vẫn có thể thấy rõ bóng người.

Bùi Ứng Tiêu mang theo hơi lạnh vào, hắn cởi áo khoác ra và treo lên bình phong.

Nửa đêm, bên ngoài sương giăng nặng nề, nhưng trong phòng lại rất ấm áp, còn có một hương thơm dịu dịu thoang thoảng nữa.

Ngũ Tiên Cư người nhiều mắt tap, hắn muốn tới chỗ nàng thì chỉ có thể chọn tới vào đêm khuya.

“Điện hạ, ngài cỡi y phục ra làm gì?” Khúc Ngưng Hề tròn mắt, không dám ra khỏi chỗ.

“Còn có thể làm gì được nữa?” Hắc đi thẳng tới chỗ nàng, cánh tay dài “vớt” người lên rồi ôm vào lòng, thì thầm rằng: “Cô sợ áo khoác làm nàng lạnh, chứ nàng nghĩ là cô định làm gì?”

“...” Khúc Ngưng Hề rụt cổ lại: “Thì ra là ta đã hiểu lầm điện hạ, thật có lỗi...”

“Nàng không hiểu lầm đâu.”

Hắc cởi giày, leo lên giường nàng và nói: “Cô đến đây vì điều đó đấy.”

“Ngài...” Khúc Ngưng Hề ngẩng đầu nhìn hắc, ở khoảng cách gần như thế này, ánh sáng còn lờ mờ nữa, nhưng không sao có thể che giấu được vẻ tuấn mỹ của hắc, chiếc mũi quỳnh thẳng tắp kia in bóng trong không gian mờ tối.

Nó càng làm nổi bật ngũ quan cân xứng mà nổi bật của hắc, mỗi một nét đều vô cùng hoàn mỹ.

Lần này Khúc Ngưng Hề không từ chối hắc, hai tay nàng ôm lấy thắt lưng hắc, đầu nàng thì vùi đầu vào lòng hắc, nàng nói: “Vâng.”

Chuyện xảy ra hồi chiều diễn ra với tốc độ quá cao, nàng bị khiêng đi như một con rối bị mắc dây.

Nhưng trong suốt quá trình đó, trái tim nàng lúc nào cũng như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Nàng sợ hãi tột độ, một đại nam nhân đột ngột xuất hiện trong lúc mình đang tắm như thế kia... có ai mà không sợ cho được! Chỉ có vậy thôi thì chớ, mà đây còn là một hung đồ che mặt nữa!

Hơn nữa, dù hắn ta không kịp làm gì, thì hắn ta cũng vẫn có thể khiến nàng đau khổ.

Nàng sợ chết khiếp...

Bùi Ứng Tiêu nhận ra điều ấy, hắn cúi đầu hôn nàng, miệng còn nói: “Cô cũng bị dọa theo, còn rất tức giận nữa.”

“Điện hạ...” Lòng mi Khúc Ngưng Hề khẽ run run, nàng bị hắn ôm chặt vào lòng.

Lòng ngực dày và ấm áp của người này như một cái lò sưởi nhỏ vậy, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh tưởng chừng như là vô hạn.

Hắn ôm nàng chặt đến mức như muốn bẻ gãy vòng eo mềm mại của nàng, hai quả cầu tuyết nặng trĩu đều bị đè bẹp.

“Cô an ủi nàng trước, sau đó đến lượt nàng an ủi cô nhé, được không?”

Chương 74: Nhìn Bên Trái (1)

DTV-EBOOK

Ai cũng cho rằng Bùi Ứng Tiêu là chính nhân quân tử.

Nhưng bây giờ, vị Thái tử điện hạ y phục luôn chỉnh tề, khí chất thanh cao không nhiễm bụi trần này, lại đang lợi dụng màn đêm để chui vào trong chăn của nàng, mạnh mẽ đè nàng ra hôn.

Eo của Khúc Ngưng Hề mềm nhũn, nàng bị hắn đè lên, không tài nào thở được.

Hắn vừa nói an ủi cái gì cơ?

Hơi nóng được truyền đến các đầu ngón tay vốn dĩ đang hơi lạnh lạnh của Khúc Ngưng Hề, rồi lại không ngừng lan ra từ từng tắc da thịt kề sát nhau giữa hai người.

Tim nàng đập như trống, cứ đập mãi không ngừng.

Trong màn đêm yên tĩnh như thế kia, tiếng tim đập này thật là ồn ào quá, thậm chí là hô hấp của hai người cũng phần hơi dồn dập...

Điều đáng sợ hơn nữa đó chính là, tay của Bùi Ứng Tiêu...

Tuy bàn tay rộng lớn của hắn không thể nắm được hết, nhưng hắn vẫn tham lam, cố gắng kiểm soát hết mọi thứ, thậm chí là còn không thèm quan tâm xem phần da thịt mềm mại “tràn ra” từ kẽ tay mình đáng thương đến nhường nào.

Tiếng kêu của Khúc Ngưng Hề hoàn toàn bị nuốt chửng, tấm y màu tuyết của nàng bị xoa bóp đến nhăn nhúm.

Toàn thân nàng run rẩy, nàng vừa mê mẩn vừa hoảng sợ.

“Tiểu Văn Du...” Bùi Ứng Tiêu không ngừng hôn nàng, theo đó, hần cũng từ từ mở mắt ra.

Lông mi của hần dài tựa lông vũ, nốt ruồi lệ dưới mí mắt giờ đã hoá đỏ thắm, trông vô cùng quyến rũ.

Không ngờ là trên đời này vẫn còn một cô nương ngốc nghếch như nàng, chẳng biết tại sao lại ngoan ngoãn đến thế... ngốc nghếch và ngoan ngoãn đến nỗi cứ để mặc cho hần bắt nạt mình như vậy.

Bùi Ứng Tiêu cũng không có tâm tư đi tìm hiểu, hần chỉ biết bốn chữ “được voi đòi tiên” mà thôi.

Những ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vân vê đỉnh nhọn, còn xoa tròn một cách vô cùng xấu xa nữa, tuy vậy, dường như mỗi một đầu ngón tay của hần đều đang kêu gào rằng, hần vẫn chưa thỏa mãn.

Yết hầu của hần khẽ cử động, cơn khát không thể kiềm chế cứ thế dâng lên, hần càng ngày càng ra sức mút mật ngọt trong miệng nàng.

Dù miệng của Khúc Ngưng Hề đã bị lấp kín, nhưng cũng không sao ngăn được sự mê loạn thoát ra ngoài.

Nàng không thể hình dung chính xác được bầu không khí lúc bấy giờ, nàng như đang rơi vào một hoàn cảnh xa lạ, xa lạ đến nỗi khiến bản thân nàng luống cuống.

Trước kia nàng chưa từng gặp phải, cũng không ai nói cho nàng biết là bây giờ nàng cần phải làm gì.

Cả đầu nàng giống như hồ dán, nàng bối rối, suy nghĩ thì chậm chạp, các giác quan trong cơ thể đã hoàn toàn bị cuốn vào.

Trong lúc hoảng hốt, nàng chợt nhớ đến cái đêm mà nàng say rượu ở thành Phủ Dương, dường như nàng đã vừa chống cự vừa hòa theo, vòng eo nhỏ còn hơi cong lên nữa.

Tiếng nước nổ trong miệng vang lên không dứt.

Đầu óc Khúc Ngưng Hề sắp nổ tung rồi, nàng không khác gì nồi nước sôi trên bếp đất nhỏ cả.

Nồi nước cứ sôi ùng ục ùng ục, còn bốc cả hơi nóng ra bên ngoài.

“Đừng hu hu hu...”

Nàng giơ hai tay, cản lung tung trước ngực mình, đang định từ chối thì bỗng nhiên Bùi Ứng Tiêu lại lùi ra xa.

Hai tay hắn chống ở hai bên vai nàng, như một cái lồng giam giữ con mồi, không chừa lối thoát.

Nhưng hắn không hề chạm vào nàng, chỉ chống người ở trên nàng như vậy thôi... Vì hắn không dám chạm vào nàng nữa.

“Nếu chúng ta còn tiếp tục, cô sẽ mất không chế.” Hắn chậm rãi thở hắt ra một hơi.

Trong hoàn cảnh không có ai quấy rầy họ như thế này, nếu họ cứ tiếp tục... lẽ nào còn có thể có kết cục nào khác nữa hay sao?

Khúc Ngưng Hề thở dốc, ngơ ngác nhìn vào mắt hắn.

Trời đang lạnh như thế kia, ấy thế mà chỉ sau một khoảng thời gian ngắn, trán hắn đã lấm tấm mồ hôi, còn đôi mắt thì sâu thẳm.

Hắn đang kiểm chế cái gì? Vì sao loại cảm giác tương tự như là “khó chịu” lại xuất hiện trên người hắn?

Khúc Ngưng Hề chỉ biết một chút về nam tử, nàng không biết rõ căn nguyên vui sướng của bọn họ, cũng không rõ sự mất khống chế của bọn họ từ đâu mà ra.

Nhưng nàng thông minh, nàng đoán, có lẽ việc đó liên quan đến “cây gậy” kia.

Nàng đoán là nó không ở trạng thái có thể dễ dàng tháo rời ra được...

Khúc Ngưng Hề dần yên tâm, theo như nội dung trong quyển sách đó, vũ khí kia không dễ để lắp đặt tùy ý.

Nàng khẽ nói: “Kính xin điện hạ cẩn thận một chút, có rất nhiều người ở trong Ngũ Tiên Cư này, đến ta cũng không biết là có bao nhiêu người đang âm thầm theo dõi ta trong bóng tối nữa.”

Chuyện xảy ra ngày hôm nay rất nguy hiểm, may thay, bên cạnh nàng còn có một ám vệ, nếu không thì nàng đã phải đối mặt với một thứ hậu quả khôn lường rồi.

Tuy Bùi Ứng Tiêu nghe thấy lời nàng nói, nhưng hắn vẫn không nỡ rời đi. Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hít hà hương thơm nhàn nhạt bên cổ nàng.

Không biết ai mới là người bị tra tấn nữa.

Đá cứng đến mức nhức nhối rồi.

“Điện hạ?”

“Gọi cô là Huấn Đình.”

“... Huấn Đình...” Khúc Ngưng Hề nghe lời, gọi lại, sau đó nàng lại cố gắng khuyên nhủ hắn: “Ta mệt rồi, ngài cũng về nghỉ ngơi sớm đi nhé?”

Đừng nghĩ về chuyện đó nữa mà.

Nàng lặng lẽ để phòng việc này.

Mà, nam nhân ở phía trên nàng này, dường như “tâm linh tương thông” với nàng, ánh mắt hắn dời xuống, vạt áo hơi mở ra, không thể che giấu được làn da trắng nõn mềm mại, nó quyến rũ hẳn.

Nó khiến hắn bày ra bộ mặt ti tiện nhất của mình, khiến hắn muốn chiếm nàng làm của riêng mà không chút do dự nào, muốn hoàn toàn để lại dấu ấn của hắn lên nàng, làm cho nàng khóc lóc và trở thành “vật sở hữu” của riêng hắn.

Con người... vốn dĩ đã xấu xa như thế rồi.

Bùi Ứng Tiêu nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói với nàng rằng: “Cô sinh ra để làm kẻ ác.”

Kẻ ác không cần quan tâm đến cảm xúc của người khác, chỉ quan tâm đến hạnh phúc của chính mình mà thôi.

Mà người trước mặt hắn lại mềm mại, ngay cả móng vuốt cũng không có, ai cũng có thể bắt nạt nàng cả.

Lẽ ra hắn đã có thể giết nàng từ lâu rồi, cũng có thể đối xử với nàng theo cách mà hắn muốn, nhưng vì sao hắn lại dừng lại?

Vì hắn không muốn à? Không, hắn nảy sinh ham muốn với nàng kia mà, hắn nghĩ vậy.

Hắn muốn làm ra những chuyện vô đạo đức với nàng, nội tâm của hắn cũng không hề lương thiện một chút nào.

Nhưng, nếu làm vậy thì hắn chẳng khác gì tên trộm đột nhập vào bể tắm hôm nay cả.

Bùi Ứng Tiêu hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được Khúc Ngưng Hề sẽ sợ hãi đến mức nào, chỉ sợ là nàng có khóc ba ngày cũng không đủ, thậm chí là có thể nàng sẽ rơi vào tuyệt vọng.

Nếu nàng bị dồn vào bước đường cùng, liệu nàng còn có thể gắng gượng sống sót nữa hay không?

Hắn không biết bản thân mình bắt đầu biết cảm thấy tiếc thương từ khi nào.

Hắn cảm thấy nàng đáng thương, cũng không đành lòng thấy nàng đáng thương như vậy.

Kế hoạch ban đầu của hắn chỉ là đùa giỡn kẻ lừa đảo đầy dối trá này mà thôi.

Nhưng bây giờ hắn lại cứ nỗ lực nhẫn nại, muốn nhẫn nhịn cho đến ngày đại hôn, muốn động phòng hoa chúc, muốn danh chính ngôn thuận.

“Khúc Ngưng Hề...” Bùi Ứng Tiêu gọi tên nàng: “Nhẫn nại càng lâu thì lại càng không cho phép sai sót được xảy ra, ai dám làm nàng tổn thương... dù chỉ là một chút thôi, cô sẽ lột da kẻ đó ra.”

Hắn không nghiêng răng nghiêng lợi, thậm chí là còn nói với giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng nghe rất nghiêm túc.

Hắn thật sự muốn lột da kẻ kia ra.

Giờ khắc này, trông hắn không hề giống hồ ly, mà giống một con rắn độc hơn.

Hắn đói khát canh giữ trái cây, mỗi ngày đều nhẫn nhịn trước hương thơm ngào ngạt kia. Nếu lúc này có kẻ nào thèm muốn trái cây thuộc về rắn độc, hắn sẽ nổi điên ngay tắp lự, sẽ để lộ ra

những chiếc răng nanh đầy nọc độc cho tất cả mọi người cùng thấy.

Khúc Ngưng Hề hơi sợ hãi: “VẬY... Ngài vẫn còn muốn được an ủi không?”

“Muốn.”

Bùi Ứng Tiêu xoay người lại, nằm xuống bên cạnh nàng rồi nói: “Lần này đến lượt nàng hôn cô, nhưng nàng cẩn thận một chút, ngực nàng không được phép chạm vào người cô.”

“...?” Cái gì?

Ban này ai đã ra sức xoa bóp nàng hả? Bây giờ còn không cho phép nàng chạm vào sao? Hơn nữa, có ai muốn chạm vào đâu!

Khúc Ngưng Hề có chút tức giận, nàng không muốn an ủi hẳn chút nào, mà hình như người này hoàn toàn không cần nàng phải an ủi.

Bùi Ứng Tiêu nhướn mí mắt, khôi phục lại dáng vẻ híp mắt cười: “Cô chỉ muốn tốt cho nàng thôi, đừng chạm vào cô.”

...

Ngày hôm sau, Khúc Ngưng Hề ngủ rất ngon.

Tối hôm qua nàng hôn Bùi Ứng Tiêu vài cái, không biết sao mà hẳn trở nên rất dễ tính, thu được chút lợi thì đứng dậy rồi đi ngay.

Hắn trèo cửa sổ rồi nhảy ra ngoài, không ai hay biết cả.

Sau khi hẳn đi, “ổ chăn” của Khúc Ngưng Hề vẫn còn ấm áp, nàng ngủ một giấc không mộng.

Nàng ngồi trước bàn trang điểm, vẽ lông mày, nghe Đăng Mẫn nói rằng, tối hôm qua tên áo đen kia bị thắm vắn suốt cả đêm, nhưng hắn ta vẫn không chịu khai gì.

Đây là tử sĩ đã được huấn luyện kỹ càng.

Nhưng điều đó không thể ngăn cản được việc họ truy tìm manh mối về chủ tử của hắn ta.

“Đúng là Trịnh gia bị oan, kẻ chủ mưu thực sự là Từ gia.”

“Từ cô nương à?” Khúc Ngưng Hề khá là bất ngờ.

“Thật đúng là “tri nhân tri diện bất tri tâm” [*], mọi ngày Từ cô nương thân thiết với tiểu thư như thế kia mà.” Ngân Hạnh cầm chiếc lược gỗ lên, vẽ mặt tức giận.

[*] **Tri nhân tri diện bất tri tâm**: Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, câu thành ngữ này muốn nói đến việc: Ta biết một người, có thể quen mặt người đó, nhưng nếu chưa tiếp xúc quá nhiều với họ thì có khi ta chưa thể hiểu hết về họ.

Ngày hôm qua nàng ấy sợ hãi vô cùng, khi nhìn thấy tên mặc đồ đen kia trèo qua hàng rào để đột nhập vào hồ nước nóng, nàng ấy đã đuổi theo hắn ta ngay.

May mắn thay, lúc đó nàng ấy không hét lên hai chữ “tiểu thư”, nhờ thế mà sau đó mới có thể giải quyết được mọi chuyện một cách suôn sẻ.

Bởi vì điều này mà Ngân Hạnh lơ mờ nhận ra rằng, Ánh Sở không bình thường.

Theo lý mà nói, Ánh Sở chỉ mới ở bên cạnh tiểu thư thôi, chưa được bao lâu cả, nhưng chẳng hiểu sao lại nhận được sự tin tưởng từ tiểu thư nhanh đến thế.

Bây giờ, xem ra là nàng ấy cũng giống như Đặng Mẫn này vậy... là người Thái tử điện hạ ban cho.

Ngân Hạnh vô thức cảm thấy chán nản vì sự chậm chạp của chính mình, nàng ấy hoàn toàn không biết tiểu thư lọt vào mắt Thái tử từ lúc nào, còn tưởng là hắn chỉ đang báo ân bằng cách tú hôn thôi, nhưng xem ra là mọi chuyện còn hơn thế nữa.

Điện hạ đã giúp đỡ tiểu thư rất nhiều, còn bảo vệ tiểu thư nhà họ kỹ càng đến thế nữa, chắc chắn là trước đây hắn đã từng qua lại với tiểu thư.

Lần này Tôn ma ma không đi theo nàng đến Ngọc Tuyên sơn trang, Ngân Hạnh nghĩ, có thể là ma ma đã bị đuổi rồi, tiểu thư của nàng ấy là Thái tử phi tương lai, nàng chỉ nên giữ lại người trung thành ở bên cạnh mà thôi.

Ngân Hạnh biết mình ngu ngốc, điều duy nhất nàng ấy có thể làm là giữ im lặng, không được phép tiết lộ bất cứ chuyện gì của chủ tử cả, nếu không thì, Hối Thanh Uyển sẽ không thể dung chứa nàng ấy nữa.

Đặng Mẫn là người thẳng thắn, nàng ấy nói: “Nghe đồn là trước đây, lúc tuyển chọn Thái tử phi, Từ Nhị cô nương còn chẳng đáng được vào danh sách đề cử nữa là. Đừng nói là vị trí Thái tử phi, đến cả vị trí Lương đệ [*] còn chưa đến lượt nàng ta nữa. Người muốn đối phó với nàng ta đâu chỉ có một.”

Từ gia của bây giờ chỉ biết dựa vào cái bóng của tổ tiên để duy trì được vinh quang của gia tộc.

Tổ phụ của Từ Tiểu Hân là Tranh Quốc công, tuổi tác đã cao, ốm đau nằm liệt giường, sau khi ông qua đời, tước vị đó sẽ thuộc về phụ thân của nàng ta.

Nhưng, dù đại gia của Từ gia có thừa kế tước vị hay không, thì cũng không ai có thể ngăn cản được sự suy tàn của gia tộc

họ.

Vào lễ Vạn Thần năm nay, Từ công tử cũng vào tháp Hạc Bích chép kinh, có lẽ lần sau sẽ không còn vị trí cho Từ gia này nữa.

Từ Tiểu Hân muốn trở thành Thái tử phi, nhưng tính cả cái thành Thượng Kinh, căn bản là chẳng đến lượt nàng ta ngồi vào cái vị trí đó.

Trước mặt nàng ta có Lục Diễm Hoa, thuộc gia tộc trung liệt, có tiếng nói cao nhất, theo sau là tiểu thư khuê các Trịnh Tư Quân, có phụ thân là Tả Thừa tướng nắm thực quyền trong tay.

Chuyện sẽ không có gì đáng nói nếu giữa đường không xuất hiện một Khúc Ngưng Hề, nàng vừa là ân nhân vừa được bệ hạ tứ hôn, nên nàng đã hoàn toàn chặt đứt con đường của nàng ta.

Nếu nàng ta muốn leo lên, nàng ta phải đẩy những người phía trước xuống.

Vì lẽ đó, nàng ta mới hãm hại Trịnh Tư Quân, ý đồ một mũi tên trúng hai đích.

Tiểu nha hoàn bên cạnh Trịnh Tư Quân đã chết trong giếng sau khi yến tiệc kết thúc, còn người mặc đồ đen treo tường trước mặt mọi người cũng không khai ra bất kỳ một thứ gì.

Từ gia tự cho rằng mình đã tiến hành mọi việc một cách hoàn hảo, nhưng đáng tiếc thay, một khi đã có động cơ rồi thì việc điều tra sẽ diễn ra rất dễ dàng, có cản thận đến mấy thì cũng sẽ có sai sót thôi, bao giờ cũng sẽ để lại manh mối cho người ta “nắm” được cả.

Đây không phải là chuyện đùa. Từ gia dám phá hoại hôn sự hoàng gia do đích thân Thiên Khánh Đế hạ chỉ, chắc chắn là bọn họ đang khinh thường hoàng quyền!

Năm xưa Tranh Quốc công hết mực nỗ lực và đã lập nên công lớn, tuy bây giờ ông đang ốm đau nằm liệt giường, nhưng ông cũng vẫn không thể ngăn cản được sự trừng phạt cho sai lầm này của con cháu.

Nhất là khi Thái tử điện hạ còn quyết tâm phải truy cứu để cảnh tỉnh những kẻ có ý đồ xấu xa khác.

Không thể che giấu tội ác này của Từ gia, họ hoàn toàn không còn có thể ngẩng cao đầu ở Thượng Kinh nữa. Tước vị Quốc công kia cũng chưa chắc là sẽ được truyền lại.

Về phần Từ Nhị cô nương... Khúc Ngưng Hề lập tức nhớ tới hai chữ “lột da” mà Bùi Ứng Tiêu nói vào tối hôm qua, nàng vội vàng hỏi: “Bây giờ nàng ta thế nào?”

Ánh Sở mỉm cười, cài một chiếc trâm bằng vàng chạm khắc tinh xảo lên tóc nàng rồi nói: “Đã khóc đến nỗi ngất đi từ lâu rồi, nhưng có ngất cũng vô dụng thôi, nàng ta có thể thoát tội nhờ khóc sao?”

Sau chuyện này, Từ Nhị cô nương dừng nghĩ đến việc được kết hôn làng hoàng nữa.

Nàng ta sẽ bị gia tộc vứt bỏ, bị đưa đến am miếu, dành quãng đời còn lại ở đó.

Những người bên trong am miếu này cũng không có lực cản thanh tịnh, họ đều là phụ nhân sĩ tộc phạm tội, bị đưa đến đây để tu hành khổ sai.

Một nhóm lão ni cô hung ác sẽ theo dõi nàng ta sát sao, nàng ta sẽ chẳng thể gây nên được chút sóng gió nào, đường đời dài đằng đẵng, việc bị mấy thủ đoạn mềm dẻo vật vãnh kia “cắt da cắt thịt” còn khó chịu hơn cả cái chết.

Không cho phép nàng ta chết một cách nhẹ nhàng.

“Lột từng lớp da” đúng nghĩa là đây chứ đâu.

Khúc Ngưng Hề và Từ Tiểu Hân không thân thiết lắm, nhưng hai người đã quen biết nhau nhiều năm.

Trông nàng ta như một tiểu cô nương thích cười, nhưng khi hại người thì lại chẳng hề nương tay chút nào.

Nếu nàng ta thành công, sẽ có cuộc sống của hai người sẽ vì thế mà bị đảo lộn lên.

Khúc Ngưng Hề thì không cần phải nói, Trịnh Tư Quân cũng không được lợi gì, thậm chí là nàng ấy còn có thể bị gọi là kẻ có lòng dạ rắn rết.

Tất nhiên là, nếu chỉ có một mình Từ Tiểu Hân thì nàng ta sẽ không thể làm ra chuyện này được rồi, vì nàng ta chỉ là một cô nương thôi. Tất cả những việc này đều là do phụ thân của nàng ta đứng sau lưng bày mưu tính kế.

Khúc Ngưng Hề còn chưa xuất giá mà đã cảm nhận được sự nguy hiểm.

Khi nàng đến Đông Cung, có lẽ là sẽ còn có nhiều chuyện như vậy đang chờ đợi nàng.

Thậm chí đây còn chưa phải là hậu cung nữa. Nếu sau này Bùi Ứng Tiêu đăng cơ, thần tử của hắn, nữ nhân của hắn,... tất cả mọi người đều sẽ tề tựu lại, làm mọi thứ vì lợi ích của bản thân mình, nên khi ấy, dù họ có sử dụng loại thủ đoạn gì đi chăng nữa thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.

Khúc Ngưng Hề thở dài, Ánh Sở đang định an ủi nàng vài câu.

Thì Khúc Ngưng Hề lại nói: “Sau khi hồi kinh, chúng ta đi dạo Bảo Khiếu các đi.”

“Hả?” Ánh Sở nghiêng đầu.

Nàng nói: “Đi tiêu một ít tiền, vui vẻ một chút.”

Để tránh cho số của hồi môn kia của nàng cứ chất đống ở đó mà về sau nàng lại không có cơ hội tiêu.

...

Qua mấy ngày sau, chuyến nghỉ dưỡng ở Ngọc Tuyền sơn trang kết thúc, sau khi bọn họ về lại Thượng Kinh, sự việc này đã được truyền đến tai bệ hạ, Tranh Quốc công bị mắng té tát một trận.

Thiên Khánh Đế khiển trách ông vì không dạy con đúng cách, ông đã đến cái tuổi được an hưởng tuổi già rồi mà bây giờ lại trở thành trò cười của cả Thượng Kinh, danh dự sau này... khó mà giữ được.

Nhưng bệ hạ nể tình Từ lão đã cống hiến cả đời nên không tước bỏ tước vị của ông.

Tuy nhiên, Đại gia của Từ gia không được phép kế thừa tước vị, nó được truyền lại cho Nhị gia, kể từ đó, nhà lớn [*] của Từ gia “trộm gà không được còn mất nắm gạo”, hoàn toàn xuống dốc.

[*] **Nhà lớn:** Mỗi nhánh của gia tộc đều chia thành các nhà, gọi là nhà theo tên chính thức, tước vị hoặc thái ấp của tổ tiên, có nhà lớn, nhà nhỏ, nhà thứ hai, nhà thứ ba,...

Điều này không chỉ ảnh hưởng đến Đại gia và Từ Tiểu Hân, mà đến cả con trai trưởng và con vợ lẽ cũng không còn đường tiến thân sau này.

Từ gia xám xịt cụp đuôi, không dám ra ngoài tham dự yến ẩm xã giao trong một khoảng thời gian dài.

Mà bên phía Trịnh gia, đích thân Trịnh Thừa tướng đã dẫn Tam cô nương đến phủ An Vĩnh Hầu để xin lỗi.

Tuy rằng chủ mưu là người khác, nhưng khuê nữ của ông bị lợi dụng, nha hoàn nhà ông bị mua chuộc, hai người trở thành một khâu trong tội ác đó, suýt chút nữa đã dẫn đến sai lầm lớn.

Trịnh thị thư hương gia truyền, làm việc cẩn thận, chắc chắn sự việc này đã gióng lên một hồi chuông cảnh báo trong họ.

Thừa tướng phu nhân đã thẩm vấn đầy tớ suốt cả đêm để tránh xảy ra những chuyện ngoài ý muốn khác.

Đương nhiên là phủ An Vĩnh Hầu rất khách sáo khi thấy Trịnh gia đến thăm hỏi.

Họ không dám nhận lời xin lỗi, mọi chuyện đều bắt nguồn từ Từ gia, bọn họ không thể đoán trước được tương lai, đương nhiên là khó lòng mà phòng bị được.

Khúc Viên Thành và Chu thị vui vẻ mời họ uống trà, còn bảo Khúc Ngưng Hề ra chiêu đãi Trịnh Tư Quân.

Hai nhà chưa từng có khúc mắc, không cần phải trở mặt vì chuyện này.

Chương 75: Nhìn Bên Trái (2)

DTV-EBOOK

Hồ lão phu nhân cũng giật mình hoảng sợ, chỉ nghĩ một chút thôi mà đã thấy cực kỳ sợ hãi, không cần Khúc Ngưng Hề lên tiếng, bà đã để Tôn ma ma lui về dưỡng lão.

Tôn ma ma không chỉ được cấp một khoản tiền trợ cấp hậu hĩnh, mà Hầu phủ cũng chi ra không ít tiền, không hề bạc đãi Tôn ma ma vì những nỗ lực của bà ta trong suốt những năm qua.

Tôn ma ma biết mình không thể theo nàng đến Đông Cung, ngay cả Hầu phủ cũng không cho bà ta ở lại, nhưng bà ta đã cầm nhiều tiền như vậy trong tay rồi nên cũng không oán hận gì.

Lai lịch của bà ta không tốt, lòng gia chủ còn điều băn khoăn, đó là lẽ thường tình.

Trong một gia đình giàu có, việc mà chủ tử kiêng kỵ nhất là lai lịch phức tạp của đầy tớ, nếu không cẩn thận thì sẽ gây rắc rối, bà ta có thể hiểu được.

Hồ lão phu nhân sợ Khúc Ngưng Hề không có người đắc lực bên cạnh nên muốn đưa đại nha hoàn bên cạnh bà cho nàng.

Sau khi nàng vào Đông Cung, nhất định nàng phải có thị nữ đáng tin cậy, nếu không... nàng sẽ rơi vào hoàn cảnh “bị bán đứng lúc nào không hay”.

Bà để ý đến chuyện này vậy, nên bấy giờ cũng phát hiện ra tình hình ở Hồi Thanh Uyển hơi đáng lo ngại. Đằng Mẫn là do Thái tử ban cho, Ngân Hạnh còn trẻ, vẫn còn thiếu nhiều kinh nghiệm, mà Ánh Sở thì chỉ mới tới cách đây không lâu.

Hồ lão phu nhân nhất quyết phải đưa nha hoàn của mình cho Khúc Ngưng Hề, còn không cho phép nàng từ chối.

Bà nói: “Dùng người mình hiểu rõ vẫn yên tâm hơn, cháu cũng không cần lo lắng nàng ta lén lút nghe lệnh của ta, tổ mẫu gần đất xa trời rồi, lười quan tâm đến những chuyện đó. Nếu mẹ cháu phái người cho cháu, ta mới thấy không yên tâm.”

Từ sau khi lão phu nhân lễ Phật hồi kinh, bà đã quan tâm đến đứa cháu gái lớn này hơn trước rất nhiều, không chỉ vì thân phận của nàng thay đổi.

Mà còn vì bà nhận ra rằng, tương lai của Hầu phủ không thể trông cậy hết vào Tam lang được.

Gia tộc dựa được vào nam đinh là điều tốt, nhưng cũng không có nghĩa là “phải là nam thì mới có thể chống đỡ môn đình”.

Ngay cả tình hình của phủ An Vĩnh Hầu hiện giờ cũng vậy, nhờ vào Khúc Hoàng hậu nên họ mới có được tước vị Hầu gia này.

Khúc Viên Thành có thể làm được gì? Dù đã có người cho ông ta một khởi đầu thuận lợi, nhưng ông ta cũng vẫn không thể leo lên trên được, bởi ông ta không thông minh, tất cả mọi chuyện mà ông ta làm đều theo cảm tính.

Đời sau của Hầu phủ không thể chỉ dựa vào mỗi mình Khúc Doãn Thiệu được. E rằng cái nhà này không thể thiếu đi sự giúp đỡ của Khúc Ngưng Hề, không phải vì nàng là Thái tử phi, mà là vì nàng có đầu óc.

Có lẽ nàng là người tỉnh táo nhất trong nhà.

Đương nhiên, đứa cháu gái thứ hai trông cũng rất thông minh, mặc dù chỉ là con của thiếp thất, nhưng nàng ấy biết rõ vị

trí của mình ở đâu và hướng đi tương lai của mình như thế nào.

Khúc Thiên Nhân sẽ không ganh đua với trưởng tử, không ít tiểu cô nương ngoài kia thường hay cảm thấy không công bằng và không phục trưởng tử, chuyện họ âm thầm sử dụng những thủ đoạn vụn vặt với người khác cũng không phải là hiếm có gì.

Nhưng Khúc Ngưng Hề tốt bụng, đối xử rất tốt với đệ muội, Khúc Thiên Nhân lớn lên cùng với tỷ tỷ, nàng ấy cũng thấy là cha mẹ thiên vị đệ đệ quá mức, nên nàng ấy không hề ghen tị với tỷ tỷ.

Nàng ấy cũng có đầu óc, sẽ không tranh giành bất cứ thứ gì không thuộc về mình.

Nàng ấy thà đến thư viện đọc sách còn hơn, sau này lại có trưởng tử quan tâm, hôn sự sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Chuyện quan trọng nhất của cả nhà bây giờ là bảo vệ vị trí Thái tử phi cho trưởng nữ.

Sao Khúc Ngưng Hề có thể lấy đi thị nữ bên cạnh tổ mẫu cho được? Họ đều là người mà bà quen dùng, bỗng nhiên bà lại cho nàng như thế này, thế chẳng phải là bà sẽ gặp rất nhiều bất tiện hay sao?

Sau nhiều lần từ chối bất thành, nàng đành phải chấp nhận.

Lão phu nhân lo lắng những điều này cũng có lý. Nàng cần một người mà nàng biết rõ gốc gác, không thể dựa hoàn toàn vào Ánh Sở hoặc Đằng Mẫn được.

Chủ tử chân chính của hai người này là Bùi Ứng Tiêu, nếu có một ngày Thái tử ghét bỏ nàng, liệu hai nàng ấy có thay đổi hay không?

Đặt cược vào nam nhân là một việc “được ăn cả ngã về không”, là “tự chặt đứt đường lui của chính mình”, tuyệt đối không nên làm như thế.

Hai người mà Hồ lão phu nhân gọi tới đều là nữ mẫu thạo việc.

Trong đó có một người tên là Ngải Lan, là đầy tớ sinh ra trong Hầu phủ, nàng ấy khoảng ba mươi tuổi, cần cù giản dị và không hề ngốc nghếch.

Sau khi trượng phu qua đời vì bạo bệnh, Hầu phủ đã chu cấp tiền cho nhi tử của nàng ấy được đi học trường tư.

Một người khác tên là Xuân Tước, năm xưa phụ thân của nàng ấy đi theo lão thái gia Khúc gia, sau này trở thành quản gia của Hầu phủ, mẫu thân của nàng ấy không được khỏe, ở nhà cần người hầu hạ và sắc thuốc cho.

Mà bản thân nàng ấy đã được hứa gả cho người hộ vệ trong phủ, phu thê họ đã hạ sinh một nữ nhi.

Nàng ấy xuất thân trong sạch, thân phận rõ ràng, đã đính hôn nên sẽ không sinh ra bất cứ suy nghĩ lung tung gì. Cả nhà nàng ấy sống chết cùng Hầu phủ, vô cùng an tâm.

Lão phu nhân đưa thân khế của hai người này cho Khúc Ngưng Hề, để nàng dùng trước, đợi đến khi nàng xuất giá, bà sẽ đưa thân khế của phụ thân và trượng phu Xuân Tước cho nàng.

Làm một phần trong của hồi môn.

Những người quản gia và hộ vệ này ra ngoài tiện hơn, muốn họ trông coi cửa hàng hay chạy vặt gì thì đều được cả, miễn sao sau này người nhà Xuân Tước không bị Hầu phủ gây khó dễ là được.

Với sự sắp xếp này, đến cả Khúc Ngưng Hề cũng không thể nói gì cả.

Sự suy xét lâu dài này của Tổ mẫu khiến nàng không còn phải lo lắng về tương lai.

Thậm chí, bà còn nghĩ đến chuyện, sau khi bà trăm tuổi, có lẽ đôi phu thê Khúc Viên Thành này sẽ bám lấy nữ nhi của họ không buông.

Cho nên nàng nhất định phải giữ toàn bộ thân thể của tôi tớ bên người, có thể thì dù là nha hoàn hay người nhà của nha hoàn, cũng sẽ có thể trở thành một “quân cờ” trong tương lai.

Thì ra, cảm giác có người tính toán cho mình chính là như vậy.

Khúc Ngưng Hề đã sống nhiều năm như vậy rồi... mà nay, có thể coi như là nàng cũng đã nếm trải thử cảm giác này một lần.

Hồ lão phu nhân muốn đối xử tốt với ai, ắt hẳn bà sẽ rất chân thành. Năm đó bà thường xuyên vào cung giúp đỡ nữ nhi, còn kết thân với cả Thái hậu nương nương nữa.

Ngay cả bây giờ cũng thế, thỉnh thoảng bà sẽ không quên cử người đến thăm hỏi Thái hậu.

Người bức vua thoái vị là Nhị Hoàng tử, tuy Hoàng hậu cũng bị liên lụy nhưng lại không bị phế truất, vì bà đâu phải là người sai khiến hắn ta làm như thế đâu. Mà nếu nói bà không biết dạy con, thì bệ hạ cũng phải chịu cái trách nhiệm này.

Lão phu nhân nghĩ, có lẽ chỉ cần kiên nhẫn thêm một năm rưỡi nữa, rồi khi ấy Hoàng hậu sẽ được thả ra khỏi lãnh cung.

Khúc Ngưng Hề có được Ngải Lan và Xuân Tước, các nàng ấy vừa đến đã tiếp quản công việc mà trước kia Tôn ma ma làm, và

lại, họ càng cẩn thận và chu đáo hơn bà ta.

Là phụ nhân đã kết hôn, quan điểm của họ cũng hơi khác một chút so với nàng.

Trong khoảng thời gian này, Khúc Ngưng Hề dành thời gian rảnh để may áo trong cho Bùi Ứng Tiêu, đây là thứ cần thiết cho tân hôn.

Nàng làm thật chậm rãi, cố gắng khâu thật tỉ mỉ để không xảy ra sai sót gì.

Xuân Tước nhìn thấy nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ.

Nàng ấy cười nói: “Đông Cung đưa nhiều sính lễ tới như vậy, tuy Hầu phủ cũng đáp lễ, nhưng đó lại không phải là do tiểu thư đưa.”

Ngải Lan gật đầu phụ họa: “Cũng sắp sang năm mới rồi, tiểu thư có thể bày tỏ chút tâm ý của người đó.”

Khúc Ngưng Hề nghe mà sửng sốt: “Ta phải làm gì cơ?”

Ngải Lan mỉm cười, dịu dàng nói: “Tiểu thư không cần thiết phải tự tay làm, để nhóm tỳ nữ hoặc tú nương làm một đôi giày, hay một chiếc áo choàng lông đi ạ, điện hạ sẽ hiểu được tâm ý của người thôi.”

Thanh niên chưa kết hôn, sao có thể không trao đổi thư từ, quà cáp cho được?

Tất nhiên là phải có qua có lại, còn phải thường xuyên qua lại, có thể thì quan hệ mới như đường như mật được.

Khúc Ngưng Hề nghe vậy, cũng cảm thấy có lý.

Trước kia nàng từng làm một chiếc túi thơm cho Bùi Ứng Tiêu, tuy hơi xấu nhưng hẳn vẫn đeo.

Nhưng nó được tặng với danh nghĩa là quà cảm ơn, sau khi đính hôn, nàng chưa từng nghiêm túc tặng quà cho hắn.

Ngược lại, hắn còn phải vài người đến để bảo vệ nàng, điều này đã giúp nàng tránh được không ít rắc rối.

Dù Minh Họa chưa xuất cung, nhưng nàng cũng không cần phải lo lắng hay đề phòng vì chuyện “mình có thể bị Công chúa lên âm mưu hãm hại”.

“VẬY...” Khúc Ngưng Hề nghĩ đến y phục mà Bùi Ứng Tiêu hay mặc, tất cả đều được thêu tơ bạc vô cùng tinh xảo, có lẽ sẽ phải mất rất nhiều thời gian mới làm xong được, nàng bèn nói: “Làm một cái đai ngọc là được rồi.”

Nàng lựa chọn xong mã não, thủy tinh để thêu lên, vị trí cần thêu tương đối ít, có thể kịp tặng cho hắn trước Tết.

Thấy nàng nghe lời khuyên, Ngải Lan và Xuân Tước nhìn nhau cười.

Hai người vừa tới Hồi Thanh Uyển, đương nhiên họ sẽ nhiệt tình trợ giúp chủ tử, có thể thì họ sẽ có thể đi theo nàng mãi mãi.

...

Định Tuyên Đại Tướng quân quân nhận lệnh vây quét Hàm Thái ở phía Tây Bắc, ông dẫn mấy vạn người xuất phát, tiến về phía Tây, mất gần một tháng, cuối cùng tin chiến thắng đã về đến.

Mặc dù đám ô hợp ở Tây Bắc kia cầm thánh chỉ ủng hộ Nhị Hoàng tử, biến Hoàng đế Thượng Kinh thành bù nhìn, nhưng thật sự là cách nói này không thuyết phục được ai.

Lòng quân không yên thì nhuệ khí sẽ giảm đi đáng kể, thế thì sao chúng có cơ hội chiến thắng Định Tuyên Đại Tướng quân quân dũng mãnh thiện chiến đây?

Chúng nhanh chóng bị đánh tan, hầu hết đều đầu hàng, số còn lại chạy trốn qua biên giới, sang Phổ Lạc Cam lân cận.

Đáng tiếc thay, hai cha con Mông Thiên Thạch không bị bắt, cũng không thấy Bùi Tĩnh Lễ và Minh Họa đâu, như thế là họ đã được người nào đó bí mật hỗ trợ chạy trốn.

Sâm Bình Quận báo cáo việc này lên, ông nghi ngờ là Phổ Lạc Cam có ý đồ bất chính với Đại Hoàn, dường như họ đang có ý định can thiệp vào chuyện không nên.

Thiên Khánh Đế lệnh cho ông phái người ở lại canh gác cho thật cẩn thận.

Tin tức này được truyền về Thượng Kinh, bách tính thổn thức không thôi.

Đối với những tiểu dân tóc húi cua không quyền không thế như họ mà nói, sinh ra được làm hoàng tử phượng tôn đã là chuyện đáng để người ta ghen tị lắm rồi, được may mắn đầu thai tốt thế này, sao còn không biết thỏa mãn là gì kia chứ?

Làm Hoàng tử không làm, làm Vương gia tương lai không làm, chẳng hiểu sao cứ phải nhớ thương ngôi vị Hoàng đế kia.

Chỉ có thể nói rằng, lòng tham của con người là không đáy, thân ở trong phúc mà còn không biết hưởng.

Không ai đồng tình với Bùi Tĩnh Lễ cả, họ chỉ hy vọng đám người này nhanh chóng bị bắt về để trả lại sự yên ổn cho Đại Hoàn.

Cũng đừng có mà chạy đi “châm ngòi” khắp nơi rồi lại “làm mồi” cho chiến sự nổ ra.

Mặc dù việc bình định Tây Bắc diễn ra nhanh chóng, nhưng hai quân giao chiến, ắt sẽ có thương vong.

Những binh sĩ kém may mắn chết trận... sẽ không bao giờ trở về được nữa.

Chưa kể là Đại Hoàn và Đông Long đã giao chiến nhiều năm, bóng ma chiến tranh vẫn in hằn trong tâm trí của những người thuộc về thế hệ trước.

Sự yên bình mới chỉ được lập lại trong vài năm gần đây thôi, mọi người đều rất quý trọng nó.

Năm nay, đã có vài trận tuyết lớn, gây thiệt hại cho mùa màng, nhưng tuyết rơi đúng lúc sẽ báo hiệu cho một năm bội thu... Chắc chắn sang năm sẽ là một năm mưa thuận gió hòa, mùa màng bội thu.

Thời điểm cuối năm ngày một đến gần, các con phố ở Thượng Kinh trở nên cực kỳ náo nhiệt, người mua kẻ bán tấp nập.

Khúc Ngưng Hề cầm một chiếc ví dày, hẹn Đinh Tuyết Quỳ đi dạo phố.

Thời điểm này, có rất nhiều người buôn bán lông thú, nàng muốn tự tay chọn lựa, có lẽ nàng cũng sẽ may một cái áo choàng mới cho bản thân.

Đinh Tuyết Quỳ đúng hẹn mà đến.

Mấy ngày trước nàng ấy đã không đến Ngọc Tuyền sơn trang, không chỉ vì bản thân đã từng đến đó nên thấy không có gì mới mẻ, mà còn vì nguyên nhân quan trọng hơn thế nữa... trong nhà nàng ấy đã xảy ra chút chuyện.

Khúc Ngưng Hề cũng đoán ra được. Vì Trưởng Công chúa không đi cùng Thái hậu nên nàng ấy đoán là mình sẽ không thể trốn được.

Hỏi ra mới biết, hoá ra là vì hôn sự của Đình Vân Phúc.

Vị Tứ cô nương Đình gia này khiến Trưởng Công chúa lo lắng rất nhiều, sang năm nàng ta sẽ lên mười chín tuổi, cuối cùng thì lần này nàng ta cũng đã có thể ổn định được cuộc sống, mọi người ắt sẽ vui mừng vì chuyện này.

Trớ trêu thay, đối tượng đính hôn của nàng ta lại là vị Ngũ công tử Lữ Quốc Công kia, là người ban đầu được sắp đặt cho Lục cô nương.

Vào dịp Trung thu năm ngoài, một số người thân, bạn bè thân cận với Đình gia, đã biết chuyện hai người họ gặp nhau.

Vậy mà qua mấy tháng sau, người đính hôn lại không phải là Lục cô nương, mà là Tứ cô nương, mọi người sẽ nghĩ về họ như thế nào đây?

Dù ngoài mặt không ai nói gì, nhưng chắc chắn là bọn họ sẽ thầm khinh thường, thân là tử tử, thế mà người lại đi cướp đoạt người của muội muội người sao?

Đùa à? Đây là cái thứ bánh trái thơm ngon gì thế mà cướp?

Đình Tuyết Quỳnh nói: “Ta không thèm để ý đâu, chỉ là, mẹ của ta đã tức giận đến bật khóc luôn rồi.”

Vừa nói, nàng ấy vừa thở dài: “Mẫu thân yêu thương Tứ tử tử, vậy mà Tứ tử tử cũng chẳng thèm nghĩ cho bà ấy.”

Nàng ta tự cho mình là trung tâm, tùy hứng như thế, cuối cùng sẽ phải tự chuốc lấy hậu quả mà thôi.

“Quyết định rồi à?” Khúc Ngưng Hề nói: “Mẹ của người lại phải đau lòng rồi.”

Đinh Tuyết Quỳnh cũng khó chịu vì chuyện này, nàng ấy nói: “Trước kia ta chỉ muốn để Đinh Vân Phúc hối hận thôi, nhưng ta không muốn thấy mẫu thân chịu khổ.”

Nhưng sự việc đã định rồi, nàng ấy có ngăn cản thêm thì cũng vô ích thôi, không chừng người ngoài sẽ nói nàng ấy tranh giành với tỷ tỷ.

“Thôi, cứ để tất cả thuận theo tự nhiên đi, có nhân có quả, bọn họ đã sớm được định là sẽ phải trải qua chuyện này rồi mà.” Khúc Ngưng Hề khuyên nhủ nàng ấy.

Nếu Trưởng Công chúa không thật sự thất vọng, thì có lẽ bà ấy sẽ phải che chở cho nữ nhi này cả đời, đúng là quỷ đòi nợ mà.

Đinh Tuyết Quỳnh nghe xong thì ngẩng đầu lên nhìn nàng và nói: “Người cũng sắp thành hôn rồi, sao lại nói chuyện giống như là một tiểu hòa thượng vậy?”

“Ai là tiểu hòa thượng cơ?” Khóe miệng Khúc Ngưng Hề nhếch lên.

Đinh Tuyết Quỳnh bật cười: “Mà cũng chẳng có tiểu hòa thượng nào xinh đẹp được như người.”

Nàng ấy không nhắc đến những chuyện vợ vắn trong nhà nữa, bắt đầu hỏi mục đích Khúc Ngưng Hề đi ra ngoài.

Sau khi biết được chuyện nàng muốn tặng quà cho Thái tử, nàng ấy vội xắn tay áo lên, muốn giúp nàng “bày mưu tính kế” một phen.

Hai người cùng tiến vào Bảo Khiếu các, tình cờ thay, họ đã gặp lại Vương Cẩm Ý và cô bé Hoan Hoan.

Hoan Hoan tuy vẫn còn nhỏ nhưng lại có thị lực rất tốt, cô bé nhìn thấy Khúc Ngưng Hề ngay: “Tiểu thúc thúc, tiểu thúc thúc!”

Cô bé kéo tay áo hần ta, ra hiệu cho hần ta nhìn về phía họ.

Vương Cẩm Ý đã sớm không thể rời mắt khỏi nàng: “Ta thấy rồi.”

Lại là nàng.

Từ lúc có thánh chỉ tứ hôn cho đến nay, Vương Cẩm Ý đã mạnh mẽ cắt đứt tình cảm mà hần ta dành cho Khúc Ngưng Hề.

Bọn họ không có tương lai, hần ta cũng không nên gây thêm rắc rối cho đối phương làm gì.

Thế nhưng, có đôi khi, hần ta lại không thể kiểm soát được đôi mắt của chính mình.

Lúc ở Ngọc Tuyên sơn trang, hần ta không khỏi lo lắng khi biết chuyện nàng suýt bị kẻ khác hãm hại.

Hần ta nghĩ, nếu nàng chọn hần ta, có lẽ nàng sẽ không cần phải rơi vào vòng xoáy thị phi này.

Bùi Ứng Tiêu không biết việc này, nếu không, khả năng rất cao là hần ta sẽ nói cho Vương Cẩm Ý biết rằng, Minh Họa đã vì hần ta mà rắp tâm đẩy nàng xuống nước từ lâu về trước rồi.

Khúc Ngưng Hề tình cờ gặp lại hai người bọn họ, bấy giờ, xung quanh họ có rất nhiều người, nàng không cần phải né tránh, bèn tiến lên chào hỏi cùng với Đinh Tuyết Quy.

Hoan Hoan nhìn nàng không chớp mắt, hai mắt cô bé sáng lấp lánh, trên mặt cô bé còn mang theo ý cười: “Khúc cô nương, lúc trước là do muội thất lễ.”

Cô bé cho rằng nàng là tiên nữ hoa mai, cho nên mới không dám lên tiếng nói gì.

Sao Khúc Ngưng Hề có thể để bụng cho được? Ngay lúc nàng định đáp lại cô bé, Đinh Tuyết Quỳnh ở bên cạnh thì thầm: “Vãn Du à, người nhìn bên trái đi, Thái tử điện hạ cũng ở đây...”

Điện hạ vẫn luôn nhìn chăm chăm vào nàng, tuy rằng hắn đang mỉm cười, nhưng nhãn cầu thì cứ như là chỉ đang chờ để được “trào ra ngoài” thôi vậy.

“Cái gì cơ?”

Khúc Ngưng Hề giật mình, nghe lời nhìn lại, quả nhiên nàng đã nhìn thấy Thái tử điện hạ khôi ngô tuấn tú đang đứng ở trên cầu thang phía bên trái.

Đôi môi mỏng của hắn hơi nhếch lên, tạo thành một đường cong đầy “giả tạo”, đôi mắt đen còn hơi híp lại.

Nàng tỏ vẻ vô tội, ban nãy nàng không nhìn thấy hắn thật mà.

Sau đó nàng thấy hắn mở miệng, nói thầm hai chữ: *Qua đây.*

Chương 76: Suy Đoán (1)

DTV-EBOOK

Bùi Ứng Tiêu có dung mạo xuất chúng, trông vô cùng bắt mắt giữa đoàn người. Tuy nhiên, bởi vì hắn đứng trên cầu thang, còn Khúc Ngưng Hề không ngẩng đầu lên nên nàng mới không phát hiện ra hắn.

Còn bây giờ thì đương nhiên là nàng phải đi tới nói chuyện với hắn rồi.

Không chỉ có mỗi mình Thái tử, mà còn có thêm cả Lục Diễm Hoa đi cùng.

Hắn ta đã quay trở lại với diện mạo mặc váy cài trâm, thần sắc thản nhiên, vẻ mặt trông như không mấy hứng thú với chuyện gì.

Đinh Tuyết Quỳnh cũng chú ý tới Lục Diễm Hoa, nàng ấy nhăn mũi nói: “Thái tử lại đi cùng biểu muội rồi, người nhìn vẻ mặt của nàng ta mà xem...”

Nàng ấy không có ác ý gì với Lục cô nương cả, nhưng mỗi lần nhìn thấy cái cảnh này, nàng ấy cứ cảm thấy... trông người này giống như đang âm thầm khiêu khích, điệu bộ kiêu căng vô cùng.

Khúc Ngưng Hề cũng nhìn thấy Lục Diễm Hoa. Trước kia, khi không biết chuyện, nàng còn không nghĩ rằng giữa hai người họ có gì đó mờ ám, nên hiện giờ nàng càng không suy đoán gì lung tung.

Mà ngược lại, nàng còn thấy đau lòng cho Lục Diễm Hoa, hắn ta đã mất rất nhiều người thân ngay từ thuở nhỏ, còn phải ngụy trang giới tính của mình hơn mười mấy năm trời.

Bởi vì nỗi hận thù của Lục gia quá sâu đậm, kẻ thù của bọn họ... là thiên tử của Đại Hoàn này.

Nhân sinh phức tạp như thế đấy, ngay từ ban đầu hẳn ta đã không có sự lựa chọn nào khác, thế thì sao hẳn ta có thể thoải mái được như những tiểu cô nương hay tiểu lang quân cùng tuổi đây?

Không chỉ có mỗi mình hẳn ta, mà còn có cả Bùi Ứng Tiêu nữa.

Với người ngoài, trông hẳn giống như một vị Thái tử cao quý, vừa sinh ra đã “ngậm thìa vàng”, nhưng thật ra cuộc sống lại nguy hiểm giống như người đi trên dây băng qua vách núi.

Khúc Ngưng Hề cảm thán trong lòng như thế, rồi đi qua chào hỏi cùng Đinh Tuyết Quỳnh.

Đinh Tuyết Quỳnh lén lút kéo tay nàng, nói: “Lát nữa ta sẽ kéo Lục cô nương đi giúp người.”

Để cho cái vị biểu muội lớn chừng này không dính lấy biểu huynh suốt cả ngày như thế nữa!

Khúc Ngưng Hề nghe xong là đoán ra được nàng ấy đang nghĩ gì ngay, bèn vội vã dịu giọng giải thích: “Không có gì đâu, người đừng hiểu lầm...”

“Ta hiểu lầm cái gì?” Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Đinh Tuyết Quỳnh không thể khoanh tay đứng nhìn thêm nữa. Nàng ấy và Thái tử cũng là biểu huynh muội, nhưng họ còn chẳng qua lại thân thiết được như vậy, hơn nữa, Thái tử đã dính hôn rồi, còn Lục Diễm Hoa thì cũng không còn nhỏ nữa.

Vì hoàn cảnh của Lục gia đặc biệt nên không có ai dám ép nàng ấy mau chóng thành hôn, chứ lẽ ra, ở cái tuổi này, Lục

Diễm Hoa đã phải xuất giá từ lâu rồi, không chừng là phải sinh con luôn rồi ấy chứ.

Lần trước, khi nàng ấy đơn độc đến Ngọc Tuyền sơn trang cùng Thái tử, bị các nàng bắt gặp, hai người này trông còn khá thẳng thắn vô tư, không hề có dấu hiệu chột dạ, né tránh hay ngụy biện gì, nhưng sau đó lại không biết kiềm chế chút nào cả.

Tất nhiên là, không ai có thể ngăn chặn được một vài lời đồn mà người Thượng Kinh lén la lén lút truyền tai nhau, nhưng vì hành động đầy “thâm tình” của Khúc Ngưng Hề ở thành Phủ Dương nên mấy tin đồn về Thái tử và Lục Diễm Hoa mới không bị lan truyền quá rộng rãi.

Nếu không, có lẽ mấy lời đồn truyền miệng này sẽ trở nên vô cùng đáng sợ.

Đương nhiên là Vương Cẩm Ý cũng phải đến bái kiến Thái tử, hắn ta không thể “nhắm mắt làm ngơ” khi thấy hắn được.

Khúc Ngưng Hề không thể thì thầm với Đinh Tuyết Quỳnh quá lâu được, vì thế, hai nhóm người đã đến gần nhau.

Sao khi hành lễ, lối đi vào cầu thang gần như đã bị chặn lại.

Bảo Khiếu các có danh tiếng tốt ở Thượng Kinh, lưu lượng khách bên trong không ít, nhiều người mắt tấp, không phải là nơi để trò chuyện.

Đích thân ông chủ dẫn đường, ông ấy khom người dẫn nhóm người này đến phòng trà nghỉ ngơi, còn cho người dâng trà nóng và bánh ngọt lên.

Còn nhóm người Vương Cẩm Ý vừa mới gặp mặt kia, hắn ta đã bế cháu gái nhỏ rời đi sau khi hành lễ.

Về phần Lục Diễm Hoa...

Cánh tay của hắn ta bỗng bị hai cánh tay mềm mại khác choàng lên.

Đinh Tuyết Quỳnh có khuôn mặt tròn nhỏ, nàng ấy không phải là một đại mỹ nhân có nhan sắc xinh đẹp động lòng người, nhưng lại có nước da trắng nõn, lông mày cong cong, hay cười và nói nhiều.

Khác với những cô nương gia mảnh mai gầy yếu khác, đôi tay trắng ngần của nàng ấy hơi mũm mĩm, đầy đặn hơn rất nhiều so với Lục Diễm Hoa gầy gò.

Nhưng Lục Diễm Hoa vừa cao lại vừa gầy, nên nàng ấy phải giơ cao tay lên thì mới thành công khoác lên cánh tay đối phương, sau đó cười ha hả, nói: “Ta và Lục cô nương lên lầu dạo chơi, Văn Du, lát nữa người lại đến tìm ta nhé!”

Đinh Tuyết Quỳnh muốn tạo một cảm giác “thân thiết”, nhưng hành động này của nàng ấy lại khiến vài người thấy ngạc nhiên.

Lục Diễm Hoa vô thức muốn rút cánh tay của mình về, nào ngờ, Đinh Tuyết Quỳnh phát hiện hắn ta không phối hợp với mình, bèn nhanh nhẹn dùng hết sức ôm chặt hắn ta lại.

Nàng ấy âm thầm nghĩ rằng: “Lục cô nương, người đừng có mà không nể mặt ta như vậy chứ?”

Đôi phu thê nhỏ chưa cưới muốn đến phòng trà nghỉ ngơi, người đi theo làm cái gì thế hả?!

Thật sự là Đinh Tuyết Quỳnh không thể khoanh tay đứng nhìn thêm nữa. Trước kia, khi mà các quý nữ khác nói huyền thuyên sau lưng Lục Diễm Hoa, nói rằng Lục Diễm Hoa này kiêu ngạo quá, chẳng chịu chơi thân với ai, rõ ràng là đang coi thường người khác mà.

Lúc đó nàng ấy không cảm thấy như vậy, nhưng bây giờ, càng nhìn hắn ta, nàng ấy càng cảm thấy người này không đơn giản.

Hắn ta ỷ vào việc đã có biểu huynh là Thái tử chiếu cố, hai người lại còn rất thân thiết nữa, nên mới không có mắt nhìn, không tinh ý như thế này.

Lúc nào trên khuôn mặt hắn ta cũng có vẻ thờ ơ, hờ hững, khiến người ta khó chịu vô cùng!

Đinh Tuyết Quỳnh nhất quyết muốn “giải quyết” Lục Diễm Hoa, còn quyết tâm phải “giải quyết” bằng mọi giá, nàng ấy dùng hết sức bình sinh mà ôm cánh tay hắn ta trước ngực mình, “cứng rắn” kéo người ta đi.

“Này...” Khúc Ngưng Hề muốn nói rồi lại thôi, cũng không biết nên nhắc nhở nàng ấy như thế nào cho phải nữa.

Rõ ràng là trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nào đó, nàng đã nhìn thấy Lục Diễm Hoa cứng đờ người ra, bởi vì khi ấy cánh tay của hắn ta đã bị buộc phải đè lên ngực Đinh Tuyết Quỳnh.

Hắn ta hơi trầm mặt, cứ thế mà đi rồi.

Khúc Ngưng Hề cảm thấy rất xấu hổ, cũng vì nàng nên Đinh Tuyết Quỳnh mới “trượng nghĩa” như vậy.

Lại còn khiến Lục Diễm Hoa bị hiểu lầm...

Vừa ngẩng đầu lên, nàng thoáng thấy Bùi Ứng Tiêu đang cười, như thể là hắn đang xem một vở kịch, tâm tình hắn có vẻ cũng không tệ: “Hai vị biểu muội đã đi đâu đó rồi, Văn Du không cần phải bận tâm về họ đâu.”

Hắn xoay người, tiến vào phòng riêng trước.

Khúc Ngưng Hề theo sau, đang định quay đầu đi xin lỗi Lục Diễm Hoa thì đã nghe thấy Bùi Ứng Tiêu nói: “Là do cô thiếu suy nghĩ, gần đây đã gây nên không ít lời bàn tán.”

“Điện hạ đang ám chỉ...” Khúc Ngưng Hề chậm rãi ngược mắt lên.

Hắn cũng không giải thích cặn kẽ, chỉ nói: “Sau này cô sẽ chú ý nhiều hơn.”

Đương nhiên là Bùi Ứng Tiêu đang nói đến khoảng cách giữa hắn và Lục Diễm Hoa.

Vì có một số chuyện mà bọn họ cần phải trao đổi tin tức, thảo luận trực tiếp với nhau, lần nào cũng ép buộc đám người Trình Lạc Minh thì lại không thể được.

Hơn nữa, thỉnh thoảng Bùi Ứng Tiêu lại quay trở về Lục gia để thăm vị ngoại tổ mẫu đã mất tích của mình.

Trong mắt người ngoài, Thái tử và Lục gia rất thân thiết, quan hệ của hắn và Lục biểu muội lại càng không giống như bình thường, đó là lý do tại sao trước kia có nhiều giả thiết được đặt ra về vị trí Thái tử phi như vậy.

Tuy nhiên, dù Thái tử không cưới Lục Diễm Hoa đi chăng nữa, thì mọi người cũng sẽ cho rằng hắn coi trọng tình thân nên mới dốc lòng chăm sóc nhà ngoại tổ mọi lúc mọi nơi như thế.

Không chỉ là ngoại tổ, Lục gia còn có công với Đại Hoàn, cho nên hắn mới không thể lãng quên hay bỏ mặc họ được.

Khúc Ngưng Hề vội nói: “Ta không đa nghi.”

Trước kia nàng không biết rõ thân phận của Lục Diễm Hoa, chỉ từng nghi ngờ, không biết liệu Thái tử có để biểu muội của hắn tiến vào Đông Cung hay không.

Nhưng nàng không để ý, con cháu của những gia đình quyền quý thường có đông thê thiếp, huống chi đây còn là hoàng thất, nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Khi được dạy để trở thành chủ mẫu, tiểu thư khuê các nào cũng đều phải học cách quản lý thiếp thất, thông phòng và chăm sóc thứ tử thứ nữ.

Thậm chí là, ngay từ khi còn nhỏ, các nàng đã “mưa dầm thấm đất” khi chứng kiến những chuyện mà mẫu thân mình từng làm.

Lời thề “một đời một kiếp một đôi người” rất ít được hát trong hí văn, đó là lời thề chỉ dành cho thần tiên quyến lữ, không dành cho người phàm.

Thái tử muốn nạp ai, muốn sủng ai, Khúc Ngưng Hề không thể can thiệp vào, cũng không thể chi phối được, nàng chỉ có thể cố gắng để mình không bị vướng vào những chuyện này.

Người ngoài thì thầm bàn tán sau lưng, thậm chí là còn có người cười nhạo nàng rằng, nàng vào Đông Cung rồi thì trước sau gì cũng sẽ bị hắt hủi thôi, nhưng nàng không tức giận.

Chỉ là, lần này Đình Tuyết Quý có ý tốt, nàng khó có thể nói đối phương sai, chỉ có thể cúi đầu xin lỗi mà thôi.

Ai ngờ đâu, Bùi Ứng Tiêu lại giải thích trước. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Thái tử cần gì phải giải thích với người khác? Có ai dám trách móc hắn đâu?

“Cô nói xong rồi, đến lượt nàng.” Bùi Ứng Tiêu phát tay áo ngồi xuống rồi ngược mắt lên nhìn nàng.

“Ta?” Khúc Ngưng Hề nghiêng đầu, không hiểu lắm.

Hắn khẽ cười nhắc nhở: “Đến lượt nàng giải thích.”

Khúc Ngưng Hề chợt nhớ tới cảnh hắn nhìn chăm chăm vào mình và Vương Cẩm Ý, Thái tử biết, rằng nàng từng có ý định chọn người này làm phu quân.

Có phải là do nàng đang nghĩ nhiều hay không?

Hắn là người như vậy thật ư? Hắn thông minh đến mức dường như hắn có thể biết hết tất cả mọi thứ, hắn còn am hiểu cách thức phỏng đoán lòng người nữa, hắn nên biết rằng giữa nàng và Vương Cẩm Ý chưa kịp xảy ra bất cứ chuyện gì cả.

Trước kia không có “chuyện xưa”, sau này cũng sẽ không có, bởi vì bọn họ đều là người lý trí.

Bọn họ hiểu rõ con đường trước mắt mình, hiểu rõ cái gì mới là tốt nhất. Tình cảm nam nữ ấy à, chẳng qua cũng chỉ là “dệt hoa trên gấm” mà thôi.

Huống chi, nàng và Vương Cẩm Ý làm gì có tình cảm nam nữ?

Nhưng Bùi Ứng Tiêu lại cứ muốn biết, dù chỉ là chuyện vụn vặt ngày thường, nên Khúc Ngưng Hề vẫn thật thà nói cho hắn biết rằng cô bé tên Hoan Hoan kia đã gây nên một câu chuyện cười nho nhỏ.

“Cô bé nói ta là tiên nữ hoa mai.”

Bùi Ứng Tiêu nghe vậy, bèn nhìn nàng từ trên xuống dưới, sau đó khẽ mỉm cười cảm thán: “Đúng là rất giống.”

Trong phòng trà không chỉ có mỗi hai người bọn họ, mà còn có cả thị nữ hầu hạ và Trình Lạc Minh, Khúc Ngưng Hề cảm thấy mặt mình đang dần nóng lên.

Có người ngoài ở đây, nàng khó mà nói bất cứ chuyện gì về Lục Diễm Hoa.

Khúc Ngưng Hê không yên lòng, nàng uống một chén trà rồi đề nghị lên lầu dạo xem.

Bùi Ứng Tiêu đi cùng nàng, dáng vẻ vô cùng tự nhiên. Cứ thế, hai người đi lên lầu ba của Bảo Khiếu các dưới sự vây quanh của mọi người.

...

Lên lầu chưa được bao lâu, họ đã nhìn thấy Lục Diễm Hoa và Đinh Tuyết Quỳnh.

Có lẽ là đã bị nàng ấy quấy rầy đến mức không thể chịu đựng nổi, nên trên mặt Lục Diễm Hoa không có biểu hiện gì, ống tay áo của hắn ta bị đối phương nắm chặt trong lòng bàn tay, như thể là đang sợ hắn ta sẽ chạy mất.

Đinh Tuyết Quỳnh đang ngắm một lăng hoa mẫu đơn chạm ngọc.

Từ cái giỏ dưới cùng cho đến những đóa hoa kiêu diễm nở rộ trong giỏ, thậm chí là đến cả những phiến lá, đều được chạm khắc từ ngọc, xếp chồng lên nhau, hợp thành một khối.

Tác phẩm điêu khắc bằng ngọc này khá lớn, điều tuyệt vời hơn nữa đó chính là, sự phân bố màu sắc của ngọc đã được thợ điêu khắc khéo léo tận dụng để tạo nên nhiều đóa hoa có màu sắc khác nhau.

Vừa sang trọng, vừa quý phái, là một vật phẩm quý giá.

Vừa nhìn là đã biết cái này rất đắt, Đinh Tuyết Quỳnh thấy vui trong lòng, nàng ấy muốn mua nó làm quà mừng tân hôn cho

tiểu muội, đang âm thầm tính toán số tiền còn lại trong tư khố của mình.

Nếu không đủ tiền, nàng ấy chỉ đành phải dùng đến viên ngọc trai nhỏ của mình thôi.

Khi Khúc Ngưng Hề và Thái tử đi tới, Đinh Tuyết Quỳnh mới buông Lục Diễm Hoa ra, nàng ấy cúi đầu nhìn, thấy tay áo hắn ta đã nhăn nhúm rồi.

Nàng ấy ho nhẹ, tỏ vẻ áy náy, nói: “Ta và Lục cô nương vừa gặp lần đầu đã quen thân, thật là thất lễ... Ta tặng cho Lục cô nương một cây trâm coi như xin lỗi nhé, được không?”

“Lần đầu người gặp ta thật sao?” Lục Diễm Hoa uể oải phát tay áo, nở nụ cười nửa miệng.

Trước kia chưa bao giờ “vừa gặp lần đầu đã quen thân”, thế mà hôm nay lại đột nhiên “quen thân”.

“Đừng giận nhé.” Đinh Tuyết Quỳnh nịnh nọt cười cười.

Nàng ấy xoay người cầm một cây trâm cài hoa sen tua đỏ lên, dâng lên bằng hai tay tới trước mặt Lục Diễm Hoa, rồi nói: “Ban nãy ta phát hiện ra rằng, cây trâm này rất hợp với nhan sắc kiều diễm của Lục cô nương.”

“Cái gì cơ?” Lục Diễm Hoa cúi đầu, hắn ta thấy cánh hoa sen được điêu khắc bằng phỉ thúy đỏ thẫm, cánh hoa nở rộ tạo nên một đóa hoa lớn, bên dưới đóa hoa này còn được trang trí bằng tua rua.

Hắn ta nhíu mày, rồi lại nghe thấy tiểu ái tử [*] này không ngừng nói nói bên tai: “Lục cô nương giản dị quá, còn thích mặc xiêm y màu sáng, bông sen đỏ này trông rất hợp với người!”

[*] **Ái Tử**: chỉ những người có vóc dáng thấp bé.

Đinh Tuyết Quỳnh vừa nói vừa nhìn lên tóc hắc ta, nghĩ xem nên cài trâm ở đâu cho phù hợp.

Lục Diễm Hoa thẳng thừng từ chối: “Ta không thích cây trâm này, Đính cô nương tự giữ lấy đi.”

“Hả?” Lời từ chối này nghe chẳng uyển chuyển hay khách sáo gì cả!

Suýt chút nữa Đinh Tuyết Quỳnh đã trừng mắt, từ chối dứt khoát và không thèm khách sáo như vậy, không biết giữ lại thể diện cho nàng ấy gì cả, khó trách tại sao người khác lại nói Lục Diễm Hoa kiêu ngạo.

Thôi đành vậy, nàng ấy cũng không miễn cưỡng người ta, đặt trâm sen về chỗ cũ, sau đó quay đầu nhìn về phía Khúc Ngưng Hề, “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép”, sao nàng không ở cùng Thái tử lâu thêm một chút?

Bùi Ứng Tiêu có việc phải làm, hắc đi dạo cùng nàng một chút, sau đó, có lời nhắc nhở từ Minh Ân, hắc bèn rời khỏi Bảo Khiếu các.

Trước khi đi, hắc dặn dò quản sự rằng, ghi chép sổ sách của Khúc Ngưng Hề và Đính Tuyết Quỳnh trên danh nghĩa Đông Cung.

Đương nhiên là Đính Tuyết Quỳnh từ chối rồi. Nếu là những dịp bình thường thì cũng đành thôi, nhưng nàng ấy định mua quà tân hôn cho bọn họ, sao có thể để tân lang trả tiền được?

Thái tử rời đi chưa được bao lâu, Lục Diễm Hoa cũng cáo từ rời đi.

Hiếm có khi nào Khúc Ngưng Hề ra ngoài một chuyến, nàng định đi dạo cùng Đính Tuyết Quỳnh nhiều một chút, nàng còn chưa mua được bộ lông thú ưng ý đâu.

Hai nhóm người giải tán, Đinh Tuyết Quỳnh lập tức thì thầm với nàng.

“Ta đã thăm dò thử rồi, sở thích của Lục cô nương cực kỳ giống với Thái tử, người nói xem... có phải là nàng ta cố ý như thế hay không?”

Hay chỉ là trùng hợp thôi?

Thái tử thường xuyên mặc xiêm y màu nhạt, như tiên quân trên trời, thanh tao thoát tục, dịu dàng như ngọc.

Hầu như mọi người ở Thượng Kinh đều biết điều đó, cũng có không ít người bắt chước theo hần, nhất là mấy người có học thức, họ thích nhất là màu trắng ngà và xanh trúc, như thế là việc mặc nó sẽ khiến họ trông quý phái và tao nhã hơn vậy.

Thế nhưng, màu càng nhạt thì càng kén người mặc, chỉ những người có làn da trắng và dung mạo nổi bật thì mặc vào mới đẹp.

Về phần nữ tử, tục ngữ có câu “Tưởng yếu yếu nhất thân hiệu”, thật ra là cũng có ý ám chỉ bộ bạch y màu tuyết, quý phái mà không thô tục, như sương trắng đầu cành, lại như tuyết liên trên đỉnh núi.

Hầu hết trang phục của Lục Diễm Hoa đều có màu sắc nhã nhặn như vậy, Đinh Tuyết Quỳnh đã đề xuất rất nhiều hoa ngọc nhưng đều bị từ chối. Không chỉ có vậy, hần ta còn tỏ ra không mấy hứng thú với trang sức, như thể là một người “vô dục vô cầu”.

“Hôm nay ta mới phát hiện ra rằng, hóa ra thái độ lạnh nhạt ấy có thể khiến cho người ta khó chịu đến vậy...” Đinh Tuyết Quỳnh tức giận, nói: “Bảo sao Lục Diễm Hoa hay bị người ta mắng chửi sau lưng!”

Sau khi tiếp xúc gần và lâu với Lục Diễm Hoa, nàng ấy thấy không hề thích người này, còn cảm thấy Lục cô nương này giỏi giả vờ quá!

“...”

Khúc Ngưng Hề cảm thấy oan uổng thay cho Lục Diễm Hoa, nàng cân nhắc từ ngữ thật kỹ lưỡng, rồi nói: “Lục cô nương là người thẳng thắn, không thích quanh co lòng vòng nên mới thế mà thôi.”

Nhưng cũng vì quá thẳng thắn, nên hẳn ta mới khiến người ta hiểu lầm mình.

Thế nhưng, hẳn ta tình nguyện bị hiểu lầm, tình nguyện để người khác nghĩ rằng mình là người không dễ chọc vào, cao ngạo, còn hơn là gây nên ấn tượng hiền lành, bình dị, gần gũi.

Nếu Lục Diễm Hoa dễ ở chung, chắc chắn là sẽ không thể tránh khỏi việc có tiểu cô nương trở thành bằng hữu của hẳn ta.

Nhưng thân phận thật sự của hẳn ta lại là nam tử, khi tham dự yến hội hay những dịp khác, hẳn ta luôn phải đứng cạnh các nữ quyến... nên nếu có ngày bí mật này bị vạch trần, e rằng hẳn ta sẽ gây ra thêm nhiều rắc rối cho người xung quanh.

Đến lúc đó, ngàn vạn lời gièm pha sẽ ập đến, đây không phải là điều mà một người bình thường có thể chịu đựng được.

Không bằng hẳn ta cứ giữ cái tính tình “kỳ quặc” đó của mình, tránh xa người khác, vừa bảo vệ chính mình, lại vừa không liên lụy ai.

Nghĩ vậy, Khúc Ngưng Hề dứt khoát không giải thích thay cho Lục Diễm Hoa nữa: “Nàng ấy không thích những thứ này, chúng ta cũng không thể ép buộc người ta được, cứ tránh xa một chút thôi là được ấy mà.”

“Nhưng mà...” Đinh Tuyết Quỳnh cau mày: “Nếu nàng ta không biết chừng mực, nàng ta sẽ chiếm lấy vị trí của người đó!”

Đến cả bản thân nàng ấy cũng thấy rằng Thái tử đối xử với Lục biểu muội đặc biệt quá, thế thì tại sao Văn Du lại không thêm để ý gì thế này?

Nàng ấy bĩu môi: “Ta không nói Lục cô nương xấu xa, nhưng người đừng quên, trên đời này cũng có một loại người giống như là Tú tử tử của ta.”

Người như Khang gia Ngũ công tử mà cũng có thể bị cướp ngang như thế, huống chi đây còn là Thái tử, dù có đốt đèn lồng cầu trời thì cũng chẳng thể tìm thêm được vị hôn phu nào tuyệt vời như vậy đâu.

“Ta biết ý tốt của người...” Khúc Ngưng Hề nắm tay Đinh Tuyết Quỳnh, vì đối tượng mà nàng ấy gặp gỡ bị thay đổi bất ngờ như vậy, nên việc nàng ấy nhạy cảm và suy nghĩ nhiều cũng là hợp lý.

“Nhưng về chuyện này, nếu chỉ để phòng thôi thì cũng vô dụng, cứ vững tâm mà sống là được rồi.”

Nếu vị hôn phu có niềm vui mới thì sao?

Ở những gia đình quyền quý, nếu không xảy ra chuyện gì quá đáng thì thường là họ sẽ không dễ dàng hòa ly, hôn phu muốn nạp thiếp thì chỉ cần tuân theo quy củ, thê tử sẽ không có lý do gì để làm âm làm ỉ lên cả.

Thê tử có thể khuyên can, nhưng nếu làm âm ỉ lên, thì không những là người ngoài không thêm cảm thông cho, mà có khi họ còn chỉ trích thê tử vì không biết khoan dung rộng lượng, thiếu hiểu biết.

Đinh Tuyết Quỳnh hiểu ý, bĩu môi nói: “Mấy tên nam nhân thói tha kia...”

Trong nhà nàng ấy không có di nương, bởi vì mẹ nàng ấy là Công chúa lá ngọc cành vàng, Đinh gia không dám làm xằng làm bậy.

Mẹ nàng ấy sinh cho Đinh gia vài đứa con, thế nên Đinh gia càng không có lý do gì để nạp thiếp.

Tuy vậy, nàng ấy biết, cha nàng ấy đang mập mờ với thị nữ bên cạnh ông ta.

Nhưng cha nàng ấy không dám đề xuất nâng thân phận cho người đó, mẹ nàng ấy cũng chỉ đành “nhắm mắt làm ngơ”, phớt lờ mấy hành vi lén lút vụng trộm mỗi khi vô tình thấy đó đi.

Cô nương chưa xuất giá mà cứ nói về mấy đề tài này thì có vẻ nặng nề quá.

Đinh Tuyết Quỳnh trời sinh tính tình lạc quan, nhanh chóng gạt bỏ những suy nghĩ đó qua một bên: “Đi thôi, chúng ta mua nhiều đồ tốt một chút, ghi vào sổ sách của Thái tử!”

Ngoại trừ cái giỏ hoa chạm ngọc kia ra, toàn bộ đều ghi vào sổ sách Đông Cung, nàng ấy chưa từng tiêu tiền của biểu huynh nên không thể bỏ qua cơ hội lần này được.

Vừa hay lời này lại giống với suy nghĩ của Khúc Ngưng Hề, nàng tiết kiệm được không ít tiền bạc, trước khi vào cung phải tiêu nhiều một chút.

Nàng rất hứng thú khi có thể tận hưởng niềm vui trước mắt này.

Chương 77: Suy Đoán (2)

DTV-EBOOK

Năm mới sắp tới, thân thể Thiên Khánh Đế được chăm sóc chu đáo, khí sắc càng ngày càng tốt, bá quan đều hết sức mừng vui.

Ai nấy đều khen ngợi Thái tử hiếu thảo, thần y mà hần mời tới phối hợp cùng Thái y viện chẩn đoán bệnh, cẩn thận sắc thuốc, giúp Bệ hạ hồi phục sức khỏe.

Chắc chắn là Thiên Khánh Đế vô cùng vui mừng và hài lòng về Thái tử, thậm chí là ông ta còn hơi hối hận vì chỉ bởi hần mang trong mình dòng máu Lục gia, mà đã không gần gũi với hần hơn khi hần còn nhỏ.

Nhưng, dù đã qua nhiều năm như vậy, Thái tử vẫn giống như trước kia, chưa bao giờ oán trách phụ hoàng thiên vị, còn biết nghiêm khắc kiểm chế bản thân, ngày càng trưởng thành và trở thành một người quân tử dịu dàng như ngọc dưới sự dạy dỗ của đám người Thái sư, Thái phó.

Đại Hoàn có được một vị Thái tử như thế này, khiến cho những vị sứ thần yết kiến kia phải cố ý truyền lời về, rằng phải suy xét kỹ lưỡng, mình chủ không thể lừa dối.

Thiên Khánh Đế càng nhìn càng cảm thấy, trên người Bùi Ứng Tiêu không có chỗ nào là giống người Lục gia cả. Ai trong Lục gia cũng giống nhau, sinh ra đều đã là cao thủ võ thuật, đến cả Lục Hoàng hậu cũng thế, thân là nữ tử, nhưng võ công lại rất cao cường.

Mà, điều đáng sợ của Lục gia không chỉ nằm ở vũ lực, mà còn là ở mưu lược tàn nhẫn.

Nếu không thì sao họ có thể tìm kiếm lợi ích và liên tục thắng trận trên chiến trường đầy rẫy mưu mô đây?

Nhiếp Nhất Tuyên nói rằng, lúc Thái tử trọng thương ở thành Phủ Dương, hắn vô cùng lo lắng cho Hoàng thành, cũng không chịu ngồi yên để dưỡng thương.

Nhưng trong tay hắn không có binh mã, thân thể lại không tài nào di chuyển được, hắn sợ mình sẽ liên lụy đến mọi người, do dự đủ điều.

Dẫu đang trong thời điểm quan trọng như thế này, Thái tử vẫn không thể yên lòng về nhóm nạn dân bị tổn hại sau động đất.

Thiên Khánh Đế nghe vậy bèn buông lời trách cứ, nói rằng hắn nên độc đoán hơn một chút.

Nhưng trong lòng ông ta lại nghĩ, nếu là Lục gia, chỉ cần vẫn còn thở thì họ sẽ đứng lên nhất hô bách ứng, nhanh chóng tập hợp lực lượng sẵn có xung quanh thành Phủ Dương.

Bùi Ứng Tiêu cố tình trì hoãn thêm vài ngày ở Phủ Dương, tính toán từng nổi bản khoản của Thiên Khánh Đế một cách vô cùng chuẩn xác.

Nếu hắn hành động quá sớm, hồi kinh cứu giá không đúng lúc, thì thứ mà hắn nhận được không phải là cảm động, mà là sự kiêng dè.

Gần tới Tết, chính vụ bận rộn.

Sức khỏe của Thiên Khánh Đế đã cải thiện nhiều, nhưng ông ta lại chọn ủy quyền, đích thân nghĩ ra ý chỉ, lệnh cho Thái tử tiếp tục phụ tá, giám sát quốc sự.

Cũng giống như lúc ông ta bị bệnh vậy, hấn và mấy vị Thượng thư sẽ tập hợp lại và phân loại sổ sách mà các nơi trình lên, sàng lọc xong thì đưa đến Ngự thư phòng.

Hành động này của Thiên Khánh Đế khiến rất nhiều thần tử kinh ngạc.

Tuy nhiên, điều này cũng nằm trong dự đoán của mọi người. Thái tử điện hạ làm việc nghiêm túc, chu đáo lại cẩn thận, còn sắp đại hôn lập gia đình, đã đến lúc nên chia sẻ quốc sự với bề hạ.

Trước đây, vì bề hạ không chịu ủy quyền, lại sủng ái Nhị Hoàng tử, nên người trong triều đình mới bối rối, nhìn trước ngó sau như thế kia.

Hiển nhiên là việc này không có lợi cho tình hình đất nước, chuyện cấm kỵ nhất là chuyện “cha mẹ sinh con trời sinh tính”, nội bộ bất hòa, dễ nảy sinh mâu thuẫn.

Hiện giờ Bùi Tĩnh Lễ đã bị giáng xuống làm thường dân, không còn đệ đệ nào có thể tranh giành với Thái tử nữa, vậy nên cả triều trên xuống dưới, ai nấy cũng đều đồng lòng.

Tuy nhiên, trong khi Thiên Khánh Đế ủy quyền, ông ta cũng điều chỉnh lệnh truy nã Bùi Tĩnh Lễ, yêu cầu phải bắt sống hấn ta về.

Sau khi cơn phản nộ qua đi, Hoàng đế lại trở về là một người cha già, ông ta chỉ muốn bắt đứa con bất hiếu về để giáo huấn, chứ không muốn xử tử ngay tại chỗ.

Đám người Bùi Tĩnh Lễ đã bị giáng chức, đương nhiên là văn võ bá quan sẽ không tiếp tục bám lấy mãi không tha nữa, họ có thể hiểu được tâm tình của bề hạ.

Tin tức truyền tới phủ An Vĩnh Hầu, Hồ lão phu nhân và Khúc Viên Thành đều thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần người còn sống là tốt rồi, nếu có thể nói cho Hoàng hậu biết, chắc chắn là bà ta sẽ nhen nhóm hy vọng và động lực vô hạn trong lòng.

Dù sao thì Bùi Tĩnh Lễ cũng là cháu ngoại của lão phu nhân, Khúc Ngưng Hề cũng không muốn đả kích kéo lại làm bà cụt hứng.

Với phủ An Vĩnh Hầu mà nói, dù là Thái tử hay Bùi Tĩnh Lễ, chỉ cần một trong hai có thể “đứng dậy” đều đã là chuyện đáng mừng. Chu thị đã chuẩn bị sẵn sàng để trải qua một năm mới đầy náo nhiệt rồi.

Thứ nhất, đây là lần cuối cùng đại khuê nữ đón năm mới ở nhà mẹ đẻ. Thứ hai, sau đại hôn của Khúc Ngưng Hề, Tam lang sẽ đến Kỳ Bắc xa xôi để học tập.

Song, Chu thị cũng không có quá nhiều thời gian để đau buồn. Trong dịp Tết, bà ta không chỉ phải đi chúc Tết thông gia và bạn bè, mà còn phải lo liệu chuyện trong cung, hiện giờ thân phận của bà ta đã khác, việc qua lại với Thái hậu bên kia và Đông Cung cũng càng phải cẩn thận hơn.

Bà ta là chủ mẫu, cho nên bà ta vô cùng bận rộn.

Trước năm mới, lại có một trận tuyết lớn rơi xuống, sau khi tuyết rơi, trời đông giá rét.

Khúc Ngưng Hề khéo léo từ chối lời mời đi xem khúc côn cầu của Đình Tuyết Quý, nàng làm ỏ trong phủ để hoàn thiện những món quà mà nàng muốn tặng.

Cách đây không lâu, nàng đã ra phố xem lông thú, vốn chỉ định may cho mình một cái áo choàng mới thôi, không ngờ là

lại tìm được chất liệu phù hợp, nàng hơi do dự, nhưng rồi cuối cùng vẫn chuẩn bị cho Bùi Ứng Tiêu.

Như vậy thì, áo choàng và thắt lưng do Ngải Lan đề xuất đã đầy đủ hết.

Thắt lưng có một chiếc móc bằng ngọc bích [*] vẩy bạc, tuy Khúc Ngưng Hề không tự tay may nó, nhưng kiểu mẫu là do nàng mô tả.

[*] **“Móc thắt lưng” hay còn gọi là “móc”** là loại móc được người xưa dùng để buộc thắt lưng, chức năng của nó tương đương với khóa thắt lưng hiện đại. Ở Trung Quốc cổ đại, móc thắt lưng là một bộ phận quan trọng của quần áo, ngoài chức năng thực tế, chúng còn có chức năng trang trí, vì vậy chúng thường được chế tạo rất tinh xảo, chất liệu được sử dụng phổ biến nhất là kim loại và ngọc bích.

Dùng mảnh thạch anh mỏng bán trong suốt, cắt thành hình giọt nước, trải đều từng mảnh lên, rồi thêu những sợi bạc mảnh mai dọc theo đường vòng cung uốn lượn.

Đây là một công việc cực kỳ tỉ mỉ, thành phẩm trông rất bắt mắt, những vẩy thạch anh được viền lại bằng dây bạc như đang phát sáng, rực rỡ và cực kỳ hoa mỹ.

Mà ở giữa, là một viên bạch ngọc, người đương thời thích đeo bạch ngọc, vì nó mang ý nghĩa là “người đẹp như ngọc”.

Khúc Ngưng Hề vô cùng hài lòng với thành phẩm này, nàng kiểm tra kỹ lưỡng từ trước ra sau, bỏ vào hộp gỗ cùng chiếc áo choàng kia, rồi sai người đưa đến Đông Cung.

Ánh Sở nói: “Sao tiểu thư không tự đưa cho điện hạ? Ngày Tết trong cung có gia yến, có lẽ điện hạ không thể dành ra được thời gian để ra ngoài đâu.” Hiện giờ gặp mặt là thích hợp nhất.

Khúc Ngưng Hề không đi, nàng lắc đầu nói: “Cuối năm ngài ấy bận rộn, lại được giao chính vụ, không tiện quấy rầy.”

“Điện hạ sẽ không cảm thấy bị quấy rầy đâu...” Ánh Sở nháy mắt mấy cái, đếm đếm ngón tay rồi nói: “Lâu rồi tiểu thư và ngài ấy chưa gặp nhau, lễ tết lại không thể gặp, năm sau thì phải chuẩn bị cho đại hôn, mà lúc đó tiểu thư không nên ra ngoài, cũng sẽ không gặp được đâu.”

“Vậy thì không gặp...” Khúc Ngưng Hề nói: “Cũng đâu quá lâu đâu.”

Trước kia nàng cũng chỉ gặp được Thái tử vài lần trong một năm thôi.

Món quà bày tỏ tâm ý đã được gửi đi kia... không phải là không có công sức của nàng, nàng hy vọng là hắn sẽ thích.

Đằng Mẫn ở một bên ôm giỏ hoa quả sấy khô trong lòng, nàng ấy đang ăn hạt dẻ, nhưng vẫn ngẩng đầu nhìn Khúc Ngưng Hề, nhàn nhã cười nói: “Tiểu thư không nhớ điện hạ, vậy có nghĩa là ngài ấy đang đơn phương tương tư người rồi.”

Khúc Ngưng Hề đột ngột nghe thấy từ này, đầu ngón tay nàng run lên, nàng nói: “Tương tư cái gì? Chúng ta không phải...”

Bọn họ không giống với những đôi nam nữ thanh niên đang yêu nhau kia.

Bọn họ đã từng thổ lộ tình cảm với nhau sao?

Khúc Ngưng Hề có chút mê man, tim đập nhanh thì có, nhưng những thứ khác... thì nàng cũng không rõ.

Thậm chí là nàng còn không đoán ra được, là liệu Bùi Ứng Tiêu có ham muốn với nàng hay là yêu nàng, nàng có tư cách đề

cập tới từ “yêu” này sao?

Người đời đều khao khát tình yêu, nhưng không bao giờ nói ra khỏi miệng, thậm chí còn thấy xấu hổ khi nói về nó.

Tâm tư Đằng Mẫn không tinh tế được như vậy, trong mắt nàng ấy, một người đối xử tốt với một người khác, còn muốn gặp người ấy, chính là thích, không cần phải phân tích quá nhiều.

Nếu không thì ai lại rảnh rỗi như vậy kia chứ? Không có thời gian của ai là vô nghĩa cả.

“Tiểu thư cứ chờ mà xem, chưa đầy vài ngày nữa, chắc chắn là điện hạ sẽ dành ra chút thời gian để tới gặp người.”

Nàng ấy không ăn hạt dẻ nữa, đổi sang ăn hạch đào, dùng “bàn tay sắt” đầy “vô tình” đó đập nát một đồng trên mặt bàn.

Ánh Sở thấy thế, vừa gọi mấy tiếng “Tỷ tỷ tốt”, vừa nài nỉ nàng ấy đập thêm một ít, sau đó còn tiến lại gần để ăn cùng, vừa ăn vừa hỏi: “Sao tỷ biết điện hạ sẽ đến?”

Đằng Mẫn hừ nhẹ một tiếng rồi nói: “Tiểu thư không khác gì “thịt mỡ” bên miệng “sói” cả, không thể “ăn” được thì cũng phải “liếm” cho đỡ thèm, chắc chắn là ngài ấy đang không nhận được.”

“Nói bậy!” Mặt của Khúc Ngưng Hề bỗng đỏ lên, coi như là nàng đã được “trải nghiệm” cái miệng của Đằng Mẫn có thể “bạo” đến mức độ nào.

Theo như những gì nàng ấy nói, Bùi Ứng Tiêu cũng giống như là một kẻ háo sắc bình thường...

Có lẽ... cũng không khác là bao, nhỉ?

Đằng Mẫn cười cười: “Có ý đồ thì không thể giấu giếm được đâu, càng dè nén thì phản ứng càng dữ dội.”

Lần này, trong mắt nàng ấy không còn sự trêu chọc nữa, mà nàng ấy nghiêm túc nói: “Tiểu thư không cần tự coi nhẹ chính mình, chắc chắn là điện hạ thật lòng với người, thuộc hạ đã đi theo ngài ấy từ nhỏ, nhưng chưa bao giờ thấy ngài ấy nhớ thương nữ tử nào đến vậy.”

Nói “nhớ thương” là còn nhẹ nhàng, thật sự là hắn rất giống như “ác lang” thấy thịt, nhìn thấy là lại muốn “cắn” một miếng, nếu không thì trong lòng sẽ ngứa ngáy.

Hắn không thể nhịn được.

Nhưng hết lần này tới lần khác, vào thời điểm quan trọng, hắn lại chấp nhận nhịn xuống hết, nếu đó còn không phải là thật lòng, Đằng Mẫn sẽ tự móc mắt mình ra.

Loại chuyện này... có lẽ người ngoài cuộc mới thấy rõ.

Đằng Mẫn nói chuyện mà không thêm kiêng dè chút nào, hại Khúc Ngưng Hề mất ngủ vào ban đêm.

Trong phòng ấm áp, nửa khuôn mặt nàng vùi trong chăn, hai mắt nàng chớp chớp.

Nàng thấy hơi khó tin, Bùi Ứng Tiêu.... thích nàng thật sao?

Hắn thường hay hôn nàng, rất nồng nhiệt, luôn chủ động và khó kiềm chế...

Hắn còn sẵn lòng giúp đỡ nàng rất nhiều, dù là công khai hay riêng tư, nàng đều nhớ rất rõ.

Nhưng Bùi Ứng Tiêu chưa bao giờ nói thích nàng, thường ngày hắn làm nhiều chuyện “xấu xa” với nàng như thế, nào có gì

giống với “nhu tình mật ý” mà tiểu lang quân hay dành cho tiểu nương tử mình mến mộ?

Nhưng, người khác thế nào, Khúc Ngưng Hề cũng không rõ lắm, cũng không ai nói cho nàng biết cả, nàng chỉ biết là, trong hí văn, công tử sẽ rất ân cần và lễ độ với tiểu thư, nhỉ?

Nhưng những gì trình diễn trong kịch đều là cảnh phu thê cử án tề mi, tương kính như tân [*], nghìn vở một điệu.

[*] **Cử án tề mi** là thành ngữ chỉ vợ chồng yêu thương, tôn trọng nhau; **Tương kính như tân** là một thành ngữ về đạo lý vợ chồng, có thể hiểu là “kính trọng nhau như khách”.

Khúc Ngưng Hề nghĩ mãi mà vẫn không thể hiểu được, quyết định ngày mai tìm Nhị muội muội, mượn mấy quyển sách xem một chút, có lẽ là nàng có thể so sánh thử một phen.

Nàng suy nghĩ rất rất lâu, lúc sắp rơi vào mộng đẹp thì ở chỗ cửa sổ vang lên một tiếng động rất nhỏ.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng chạm đất, như là cố ý tạo tiếng động, bước từng bước một tới gần nàng.

Người nào có thể vượt qua tầng tầng lớp lớp canh gác của ám vệ để vào khuê phòng của nàng? Có lẽ là “kẻ đó” đã đột nhập vào cửa sổ nhiều lần lắm rồi.

Khúc Ngưng Hề ngồi dậy, thò cái đầu nhỏ ra khỏi màn giường, quả nhiên nàng đã thấy Bùi Ứng Tiêu.

Hắn đã đến thật rồi.

Trong phòng, ngọn đèn dầu lơ mờ được thắp sáng để tiện cho việc đi vệ sinh vào ban đêm.

Bùi Ứng Tiêu nhường mày, hỏi nàng rằng: “Sao nàng vẫn còn thức?”

Khúc Ngưng Hề không đáp mà hỏi ngược lại hần thế này: “Có phải là ngài không nhìn được không?” Cho nên mới chạy tới gặp nàng.

Tim nàng bất giác đập nhanh hơn, tình thích tình thích, nàng cảm thấy rung động khi nghĩ đến việc phát hiện ra tình cảm của hần.

Bùi Ứng Tiêu đi tới, đưa tay ra, khẽ véo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nàng: “Xem ra Tiểu Văn Du đã học theo thói xấu rồi, không chỉ không sợ kẻ trộm xông vào ban đêm, mà còn cố ý chờ hần nữa.”

Khúc Ngưng Hề tránh ra phía sau: “Nào có ai tự xưng mình là kẻ trộm...”

“Chẳng lẽ không phải à?” Hần cúi xuống, đôi mắt khép hờ, nói nhỏ: “Đến đây trộm hương trộm ngọc, không hỏi ý kiến ai mà tự ý đến lấy, chính là trộm.”

Vừa dứt lời, đôi môi mỏng dán lên đôi môi mềm mại đỏ mọng mà hần đã mong nhớ bấy lâu.

Mới đầu là nhẹ nhàng, nhưng ngay tại khoảnh khắc hàm răng bị cạy mở, hần chợt trở nên hung ác, bắt đầu “cướp đoạt” mãnh liệt.

Hần nắm lấy cánh tay Khúc Ngưng Hề, kéo người từ trong chăn ra, cả người nàng nép vào trong lồng ngực của Bùi Ứng Tiêu, thân hình cao lớn của hần đứng thẳng, nâng cặp mông tròn trịa của nàng lên, một tay ôm chặt lấy eo nàng.

Hần hôn rất mạnh, chỉ trong chốc lát thôi, mà toàn thân Khúc Ngưng Hề đã chìm trong sắc hồng.

Nhưng nàng không nhắm mắt lại, mà cẩn thận nhìn chăm chăm vào Bùi Ứng Tiêu.

Bấy giờ nàng mới phát hiện ra rằng, hắn không hề thành thạo như những gì mà nàng đã nghĩ.

Trước kia, nàng cho rằng mỗi lần bị hôn, nhịp tim của nàng sẽ tăng nhanh và nàng không thể bình tĩnh được, thậm chí là nàng còn chẳng thể thở được nữa.

Trái lại thì, trông Bùi Ứng Tiêu giống như là đã có rất nhiều kinh nghiệm, như một tay lão luyện vậy.

Nhưng sự tiến bộ liên tục này đã cho nàng thấy rằng, vốn dĩ hắn không phải là một tay lão luyện, hắn cũng không thờ ơ như nàng tưởng.

Khúc Ngưng Hề nhìn chăm chăm vào nốt ruồi đỏ nho nhỏ kia, đuôi mắt hắn phấp phồng, giống dáng vẻ động tình mà nàng đã thấy ở tháp Hạc Bích ngày đó.

Nhận thấy nàng phân tâm, Bùi Ứng Tiêu chậm rãi mở mắt ra, có chút bất mãn: “Nàng đang suy nghĩ gì thế?”

Hắn cắn nàng một cái, hận không thể hoàn toàn nuốt chửng nàng, có thể thì trong lòng mới yên ổn được.

Khúc Ngưng Hề hơi thở dốc: “Huấn Đình, ta nắm được nhược điểm của ngài rồi.”

“Ồ?” Hắn như vừa nghe được một chuyện hết sức thú vị: “Nhược điểm của cô à?”

Chương 78: Quà Tân Hôn (1)

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bùi Ứng Tiêu chăm chú lắng nghe, nhược điểm của hắn là gì?

Khúc Ngưng Hề không nói nữa, mà nàng vui đầu vào ngực hắn.

Hắn thấy thế, bèn dùng đầu ngón tay thon dài nhéo nhẹ chiếc cằm xinh xắn mịn màng, hơi nâng nó lên, lại hỏi nàng rằng: “Sao không nói nữa?”

Khúc Ngưng Hề nhìn hắn, sau đó chậm rãi dời mắt sang nơi khác, nói: “Nếu ta đã phát hiện ra thì tất nhiên là ta phải giữ lại để sau này dùng, sao có thể dễ dàng “ngả bài” như thế được?”

Người này rất lac xảo quyết, lại còn giỏi nói dối, nếu nàng hỏi thẳng, khả năng cao hắn sẽ phủ nhận, khiến cho nàng mất mặt.

“Giữ lại để sau này dùng à? Nàng muốn làm gì cô?” Nghe vậy, Bùi Ứng Tiêu biết những gì nàng nói không giống như hắn nghĩ.

“Nàng đã biết nhiều bí mật của cô như vậy, sao bây giờ mới nói là đã nắm được nhược điểm thế?” Hắn nhẹ giọng hỏi, còn cúi đầu xuống, cố ý cọ cọ vào cổ của nàng.

Như là thúc giục, lại như là uy hiếp.

Nhiệt độ nóng bỏng lan tràn, theo bản năng, Khúc Ngưng Hề rụt cổ lại, sau đó nàng nói: “... Không liên quan đến những bí mật đó.”

Nàng có điên mới dám coi những chuyện đó là nhược điểm của hần đấy.

Mặc dù hiện giờ nàng đã biết rằng Bùi Ứng Tiêu sẽ không giết nàng, nàng cũng không còn sợ hãi như trước, nhưng nàng vẫn sẽ giữ kín như trước để không gây nguy hiểm đến tính mạng.

Nàng càng biết nhiều, càng thấy rõ những khó khăn của hần và Lục gia, thì chỉ cần là người có lương tri, đều rất khó lòng mà phản bội lại hần.

Huống hồ chi, nàng cũng chẳng được bất kỳ một lợi ích gì nếu nói ra những chuyện đó.

Có khi nàng còn chưa có cơ hội tiết lộ ra bên ngoài, thì ám vệ bên cạnh vừa bảo vệ nàng đã phát hiện ra được hành vi bất thường của nàng, thế chẳng phải là họ sẽ có cơ hội ra tay với nàng vào thời điểm mấu chốt hay sao?

Khúc Ngưng Hề nghĩ vậy, bèn sửa lời nói: “Điện hạ yên tâm, ta nào dám uy hiếp ngài, thay vì nói là nhược điểm, không bằng nói đó là chỗ dựa của ta?”

Nếu như hần có tình cảm với với nàng thật, thì có nghĩa là cuộc sống sau này của nàng ở Đông Cung cũng sẽ thuận lợi hơn, nhờ thế nàng cũng có thể sống lâu hơn một chút mà, đúng không?

Nếu lại người nào đó phái một tên tử sĩ mặc đồ đen đến hãm hại nàng, hần sẽ ra tay giúp nàng chứ?

Ít nhiều gì thì Khúc Ngưng Hề cũng cảm thấy rất sợ hãi, trước kia nàng từng nói với Nhị muội muội rằng, chọn rể cũng giống như việc nữ tử đầu thai lần thứ hai vậy, thế gia vọng tộc có quá nhiều bí mật, vì thế thiếp tôi tớ nhiều người nhiều miệng, nên càng có nhiều tầng đấu đá vì lợi ích. Thâm cung... còn nguy hiểm hơn cả nhà cao cửa rộng.

Nàng không dám cầu mong rằng Bùi Ứng Tiêu sẽ dành nhiều tình cảm cho mình, chỉ mong sao hắn sẽ tiếp tục che chở nàng.

Nhưng, lỡ như, lỡ như là do nàng tự mình đa tình thì sao?

Thoáng chốc, Khúc Ngưng Hề lại rơi vào hoài nghi.

“Chỗ dựa?”

Bùi Ứng Tiêu không thấy rõ vẻ mặt của Khúc Ngưng Hề lúc bấy giờ, hắn hơi ngẩng đầu ra khỏi cổ nàng: “Nàng muốn con nối dõi sao?”

Sau khi xuất giá, phần lớn nữ tử đều sẽ dựa vào con nối dõi, vì nam nữ không bình đẳng, nam tử có thể có người thừa kế ở bên cạnh, nhưng với chính thất mà nói, sớm sinh hài tử mới là cách thức vững chắc nhất.

“Cái gì?” Khúc Ngưng Hề ngăn người ra, nàng không ngờ hắn lại đột ngột nhắc tới chuyện này như vậy, vẫn còn quá sớm, hai người còn chưa thành hôn nữa mà...

Sau đó, nàng nghe Bùi Ứng Tiêu nói: “Tạm thời cô không muốn có con, nhưng cô sẽ cho nàng.”

Nàng giật mình, mở to đôi mắt tròn xoe ra mà nhìn hắn. Tuy nàng chưa bao giờ nghĩ xa đến như vậy, nhưng hắn vừa nói là hắn không muốn có con à?

Khúc Ngưng Hề cảm thấy hơi ngượng ngùng, nhưng nàng vẫn lắc đầu và nói: “Những lời ta nói không liên quan đến con nối dõi...”

“Tiểu Văn Du...” Bùi Ứng Tiêu lên tiếng, hôn nhẹ lên khoe miệng nàng: “Nàng không cần băn khoăn chuyện chỗ dựa, dù nàng không có con nối dõi, cũng không có ai có thể cản trở

nàng. Cô chưa từng có ý định nạp thiếp, ngay cả Thái tử tần hoặc là Lương đệ cũng không.”

Không ngờ hần lại nói rõ ra hết như thế, Khúc Ngưng Hề không nhìn được mà truy hỏi: “Vì sao?”

Bùi Ứng Tiêu nhướn mày: “Cô thích yên tĩnh, không muốn Đông Cung quá náo nhiệt.”

Khúc Ngưng Hề khựng lại, đây là lý do gì vậy? Nghe có vẻ qua loa quá.

Nhưng hần dính dáng đến quá nhiều chuyện nặng nề, có lẽ Đông Cung cũng có không ít người của bệ hạ, cho nên hần mới không có tâm tư đâu mà đắm chìm vào nữ sắc.

Xem ra hần cũng không giống kiểu người dễ dàng bị những chuyện này chi phối...

“Điện hạ nghe được lời đồn bên ngoài, sợ ta để ý sao?” Khúc Ngưng Hề ngược mắt nhìn hần.

Những thần tử muốn thay thế Thái tử phi đều đã im lặng hết rồi, nhưng họ lại nảy sinh ý tưởng “song hỷ lâm môn” trong đầu, còn hy vọng là Thái tử có thể nạp hai mỹ nhân vào cùng một lần.

Dù sao thì hần cũng đã trưởng thành rồi, nếu đã quyết định đại hôn, thì cũng nên nạp thêm vài người vào hậu viện, có thể thì hần mới có thể nhanh chóng thay hoàng thất “khai chi tán điệp” [*].

[*] **Khai chi tán điệp**: tục ngữ, tương tự như “Đâm chôi nảy lộc”, ý chỉ việc con đàn cháu đống, nối dõi tông đường.

Bùi Ứng Tiêu... có phải hần đã suy xét đến cảm nhận của nàng, cho nên mới nói ra những lời này không?

Rõ ràng là trước kia hắn đã nói là hắn sẽ không hứa hẹn với nàng bất cứ điều gì, nhưng bây giờ hắn lại thông báo rõ ràng cho nàng biết rằng, hắn không có ý định nạp thiệp.

Khúc Ngưng Hề xúc động, chờ Bùi Ứng Tiêu trả lời.

Nhưng người này lại nheo đôi mắt hẹp dài lại, không đáp mà hỏi ngược lại nàng rằng: “Tiểu Văn Du đang thăm dò cô sao?”

Hắn cười nhạt: “Nàng muốn nghe đáp án gì? Hay là nàng cứ nói thẳng ra đi.”

“...” Khúc Ngưng Hề thu lại biểu cảm trên mặt mình ngay, sau đó nàng ôm lấy Bùi Ứng Tiêu, đặt cằm lên vai hắn và nói: “Ta không thể phủ nhận rằng lời của điện hạ khiến ta cảm thấy vô cùng an tâm.”

... Hu hu hu, nàng không nên hỏi quá nhiều làm gì, người này thông minh quá, muốn nói bóng nói gió với hắn là một việc quá là khó khăn.

Chưa nói đến việc nàng không moi được thông tin gì, mà ngược lại, chính nàng còn bị hắn nhìn thấu trước.

Những gì Đằng Mẫn nói chưa chắc gì đã chính xác, bởi hành động của Bùi Ứng Tiêu “thật giả lẫn lộn”, có ai vừa liếc mắt một cái là nhìn thấu chân tâm của hắn được đâu?

Khúc Ngưng Hề không tiếp tục đề tài này nữa, Bùi Ứng Tiêu cũng không hỏi gì thêm.

Hắn nói là hắn đã nhận được quà và đến đây để tặng quà đáp lễ.

“Đêm giao thừa trong cung có tổ chức gia yến, năm nay không mở cung yến, không thể gặp nàng được, nhưng món quà này... chính tay cô phải tặng nó cho nàng mới được.”

Nói rồi, hắn lấy một quyển sách nhỏ trong tay áo ra.

“Điện hạ khách sáo quá rồi...” Khúc Ngưng Hề xua tay muốn từ chối, khi ánh mắt chạm đến bìa của quyển sổ nhỏ được thêu bằng lụa kia, nàng chợt khựng lại.

Mặc dù hoa văn không giống nhau, nhưng thật sự là nó dễ dàng khiến nàng liên tưởng đến bí hí đồ [*] mà nàng từng xem, quyển sách đó cũng nhỏ gọn dễ mang theo như vậy...

[*] **Bí hí đồ**: Hình vẽ mô tả nam nữ “mây mưa”.

Bùi Ứng Tiêu thấy sự chần chừ nơi nàng, bèn khẽ cười một tiếng rồi nói: “Chính là loại sách mà nàng đang nghĩ đến đấy.”

Hắn đưa quyển sách nhỏ về phía trước: “Nếu nàng tò mò chỗ nào, cứ thoải mái hỏi cô, đừng xem những quyển sách có xuất xứ không rõ ràng kia.”

Sách trong tay hắn được vẽ bởi một họa sĩ trong cung, thậm chí là nó còn đẹp và chi tiết hơn quyển sách kia nhiều.

Khúc Ngưng Hề chợt giật mình bởi những lời nói này, thật sự... thật sự là thứ mà nàng nghĩ ư?!

Sao hắn có thể tặng cái này cho nàng!

Nàng không dám nhận, vội vàng lùi về phía sau, trốn tránh: “Ta không tò mò!”

Chỉ trong nháy mắt, lỗ tai của Khúc Ngưng Hề đã đỏ hết lên, nàng không tài nào tin vào mắt mình được, không ngờ là Bùi Ứng Tiêu lại tặng thứ này cho nàng, rốt cuộc là trong lòng hắn đang nghĩ gì về nàng?

“Nàng không tò mò à?” Bùi Ứng Tiêu nhếch môi, ôm lấy vòng eo thon thả của nàng mà nói: “Nhưng sớm muộn gì nàng cũng

phải biết, nàng còn phải “ngiên cứu” chuyện này cùng cô nữa.”

“Ngài đừng nói nữa...” Khúc Ngưng Hề thật sợ cái miệng này của hắn, vội vàng đưa tay lên che nó lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như đào lý sắp bốc khói đến nơi rồi.

Nhưng nàng vừa mới đưa tay ra, đầu ngón tay đã bị ngậm lấy, Khúc Ngưng Hề chợt giật mình, nhanh chóng rút ngón tay về như bị lửa thiêu.

Nhưng Bùi Ứng Tiêu lại nhanh hơn nàng một bước, lòng bàn tay rộng lớn nắm lấy cổ tay trắng nõn gầy gò, không cho phép nàng rút ra, dù chỉ là một phân.

Đầu lưỡi của hắn... ướt át, mềm mại và nóng bỏng, cứ quấn lấy ngón tay nàng không buông.

Nhận ra được điều này, Khúc Ngưng Hề càng thêm phần luống cuống, nàng ngây ngốc dựa vào lòng Bùi Ứng Tiêu, không thể cử động được.

“Ngài đang làm gì...” Nàng không hiểu tại sao lại có người thích mút ngón tay người khác như thế này.

Thậm chí là, nàng còn không thể tưởng tượng ra được rằng, hoá ra cảm giác truyền đến từ đầu ngón tay sẽ “vi diệu” như thế này... Mười ngón tay như nối liền với trái tim, thật khó diễn tả, giống như là trái tim của nàng cũng trở nên “ướt át” theo vậy.

Mà, ánh mắt đen tối, sâu như vực thẳm của Bùi Ứng Tiêu lại rơi trên người nàng, như phác hoạ lại thân hình nàng, lại như đang muốn liếm láp toàn bộ cơ thể nàng.

Khúc Ngưng Hề không chịu nổi nữa, vội vàng nói: “Đưa, đưa sách cho ta, ta nhất định sẽ xem kỹ.”

Nói xong, nàng giật lấy quyển sách, thoát khỏi vòng tay của Bùi Ứng Tiêu.

Nàng cuộn tròn ngón tay lại, tim đập nhanh như trống, không dám nhìn vào hắn nữa.

Bùi Ứng Tiêu không hỏi quyển sách lúc trước trong tay nàng từ đâu mà ra, tất nhiên là nàng sẽ không chủ động khai ra Đinh Tuyết Quỳnh rồi.

Chỉ đành chấp nhận rằng do mình “tò mò”.

Khúc Ngưng Hề nhận lấy bí hí đồ, không dám để người này ở lại lâu, vội vàng bảo hắn nhanh chóng hồi cung.

Hắn không cảm thấy khổ sở khi mà cứ lén la lén lút đến phủ An Vĩnh Hầu vào đêm đông lạnh giá như thế này sao?

...

Giống như những gì Bùi Ứng Tiêu nói vậy, cho đến cuối năm hai người chỉ gặp nhau được một lần, sau đó họ khó có cơ hội tiếp xúc với nhau.

Thái tử tham chính, công việc đâu đâu cũng có, khiến hắn vô cùng bận rộn, hắn không “thoát thân” được. Ngay sau đó còn là giao thừa, hắn phải chiêu đãi rất nhiều họ hàng hoàng thất trong cung.

Năm mới đến, thời tiết giá lạnh, Thiên Khánh Đế chỉ tổ chức gia yến, không bày cung yến, tránh cho các đại thần và mệnh phụ lại bận rộn.

Hàng năm, vào mừng Một và mừng Hai, mọi người trong triều đình sẽ được nghỉ ngơi, mừng Ba mới đồng loạt vào cung bái kiến Hoàng đế và Hoàng hậu, sau đó các nha môn sẽ lần lượt bắt tay vào công việc.

Năm nay, Hoàng hậu đang phải ở trong lãnh cung, người mà các mệnh phụ bá kiến đổi thành Thái hậu và Cung Thục phi – người nắm giữ phượng ấn đang ngồi bên cạnh bà ta.

Hồ lão phu nhân và Chu thị của phủ An Vĩnh Hầu nhất định phải đến, trời còn chưa sáng, họ đã phải thức dậy, trang điểm thay y phục, phải theo canh giờ điểm Mão để vào cung.

Khúc Ngưng Hề rời giường tiễn họ, đèn đuốc trong và ngoài phủ sáng trưng.

Trong năm chỉ có vài ngày trọng đại như thế này thôi, về cơ bản là ai có phẩm cấp thì đều phải đi, không thể tránh khỏi.

Tâm trạng Hồ lão phu nhân không tốt, bà uống hơn nửa chén trà nóng.

Chu thị thấy vậy bèn nhỏ giọng nói: “Chắc là tối qua mẫu thân suy nghĩ nhiều quá nên mới ngủ không ngon.”

Khúc Ngưng Hề hiểu, đi qua khuyên lão phu nhân: “Tổ mẫu nhớ cô mẫu ạ?”

Năm ngoái, Hoàng hậu là người phụ trách tiếp đãi mệnh phụ, mọi người triều bá, đón xuân tiếp phúc.

Lão phu nhân khó mà buông xuống được, bà thở dài và nói: “Cô mẫu của cháu chỉ đón năm mới có một mình, không biết nó sống thế nào rồi.”

Vì cần nhắc đến chuyện, trong phủ có một vị Thái tử phi tương lai, nên Hầu phủ không dám tùy tiện làm “chim đầu đàn”, không dám hỏi han quá nhiều chuyện ở lãnh cung, thậm chí là cũng không thường xuyên đưa đồ vào.

Hơn nữa, họ phải xem sắc mặt bệ hạ mà hành sự, bệ hạ còn đang nổi giận, người bên dưới nào dám ngang nhiên ngỗ

nghịch?

Vả lại, không chừng bệ hạ thả Khúc Hoàng hậu ra như vậy là để cho bà ta phải chịu khổ, chẳng phải hình phạt của Bùi Tĩnh Lễ cũng đã đổi thành “bất sống” rồi sao?

“Tổ mẫu không cần phải lo lắng...” Khúc Ngưng Hề nghĩ một chút rồi mới nói: “Vị trí Hoàng hậu của cô mẫu chưa bị phế truất, những cung nhân kia nào dám làm càn? Có khi họ còn phải e dè Hầu phủ chúng ta đấy.”

Hầu phủ cũng không xuống dốc, bởi vì bệ hạ đích thân ban hôn ước cho nàng, người ngoài ắt sẽ phải nể mặt.

“Tuy là nói như thế, nhưng ta sợ nó phải chịu uất ức.” Hồ lão phu nhân cũng cảm thấy mình đang đòi hỏi xa vời. Khúc Hoàng hậu vào lãnh cung, không lạnh không đói là đã tốt lắm rồi, sao bà còn có thể mong đợi vào việc Hoàng hậu được sống một cuộc sống vui vẻ nữa?

“Chút uất ức nhất thời không là gì cả...” Chu thị ở một bên tiếp lời: “Chỉ cần vẫn còn là Hoàng hậu nương nương, thì sau này Văn Du gả cho Thái tử, ắt sẽ được sống trong những ngày tháng tốt đẹp.”

Bà ta không nói rõ ra hết, nhưng mọi người nghe và đều hiểu. Sau khi Thái tử đăng cơ, Khúc Hoàng hậu sẽ trở thành Thái hậu một cách “danh chính ngôn thuận”.

Hoàng đế không phế truất Thái hậu, sao nhi tử dám? Dù thù oán có lớn đến đâu, hắn cũng phải tôn kính Thái hậu.

Nhờ vào mặt mũi của Khúc Ngưng Hề, dù rằng có thể vị Thái hậu này sẽ không uy phong bằng các vị Thái hậu khác, nhưng chắc chắn là bà ta vẫn có thể sống trong hậu cung, cảm y ngọc thực mà an hưởng tuổi già.

Lão phu nhân được khuyên như vậy thì cũng nghĩ thoáng hơn, chỉ cần không có tin xấu nào liên quan đến Bùi Tĩnh Lễ, thì việc Hoàng hậu cô đơn trong lãnh cung một chút cũng không đến mức quá khó chấp nhận.

Bà cũng hơi vui mừng vì đã quyết định đi đến Kỳ Bắc cùng Tam lang.

Nếu không, e rằng bà sẽ không thể chịu đựng được lâu, rồi lại không nhịn được mà nhờ cháu gái làm “thuyết khách”, để Thái tử ra mặt cầu xin, thả Hoàng hậu ra.

Chuyện khiến người ta khó xử như vậy... tốt nhất là đừng để cho Khúc Ngưng Hề mở lời làm gì, bởi vì bà biết, trong triều có rất nhiều người không coi trọng phủ An Vĩnh Hầu.

Lão phu nhân quyết định rời kinh để bản thân không nhất thời mềm lòng rồi lại chạy đi “bán rẻ” cái bản mặt già nua này.

Cần phải tiến cung sớm, Khúc Viên Thành tới thúc giục, thời gian nói chuyện phiếm cũng không còn, ông ta vội vàng đưa hai người ra cửa.

Khúc Ngưng Hề nhìn bọn họ rời đi, còn nàng thì quay về viện dùng bữa sáng.

Sau khi nàng ăn xong, trời cũng đã tối, Ánh Sở bảo nàng đi ngủ lại nhưng Khúc Ngưng Hề không còn thấy buồn ngủ nữa, nàng chờ tới trưa rồi mới nghỉ ngơi.

Nàng nhàn rồi, lấy sổ sách kê khai của hồi môn của mình ra, sau đó thì đi đến bộ cửa sổ kiểm tra từng món.

Mùng Ba Tết, năm nay trong phủ, ngoài sự vui vẻ ra thì còn thêm cả nỗi buồn ly biệt.

Theo quy củ của Đại Hoàn, nam nữ có thể gặp mặt sau khi đính hôn, nhưng tốt nhất là không nên bước chân ra khỏi nhà trong vòng một tháng trước hôn kỳ.

Khúc Ngưng Hê cũng không có thời gian để ra ngoài dạo chơi, băng tuyết chưa tan, cảnh vật hiu quạnh, nàng cũng không có hứng thú.

Trong cung đang chuẩn bị cho ngày đại hôn của Thái tử, phủ An Vĩnh Hầu cũng có nhiều việc cần phải làm... Nào là chuẩn bị sính lễ, đồ cưới, thậm chí còn phải chuẩn bị kỹ càng cả về mặt lễ tiết, những việc này khiến cho nàng khá bận rộn.

Khúc Ngưng Hê kiểm tra sổ sách được một chốc, sau đó lại đi lục lọi hộp gương [*], lật qua lật lại, sau cùng, nàng đã tìm thấy quyển sách mà Bùi Ứng Tiêu đưa cho nàng mấy ngày trước.

[*] *Ảnh minh họa **hộp gương** mình sẽ để cuối chương nhé.*

Nàng chưa từng mở nó ra, tối hôm đó nàng đã lén lút nhét nó xuống dưới đáy hộp gương, vì nó chẳng khác gì một củ khoai lang nóng bỏng tay cả, nàng không muốn nhìn thêm lần nào nữa.

Sau bao nhiêu ngày trời, cuối cùng thì nàng cũng đã quên được, nhưng bây giờ nó lại xuất hiện.

Khúc Ngưng Hê đang muốn cất nó đi thì bên ngoài vang lên tiếng gõ nhẹ nhàng, Xuân Tước mỉm cười bước vào.

“Chuyện vui của tiểu thư sắp tới, phu nhân dặn nô tỳ đưa cái này cho người.”

“Cái gì?” Nàng quay đầu lại nhìn.

Xuân Tước là một người nhanh nhẹn, làm việc gì cũng không ngại ngùng, nàng ấy đặt một chiếc khăn tay nhỏ nhiều lớp lên

mặt bàn rồi nhẹ nhàng mở ra.

Dưới lớp khăn là hai quyển sách nhỏ, nhìn vào độ dày của trang giấy là biết ngay rằng nó được in màu.

Khúc Ngưng Hê: “...”

Sao nhìn nó quen thế nhỉ?

Đúng như nàng đoán, Xuân Tước hạ thấp giọng, cười nói: “Tiểu thư có biết “động phòng hoa chúc” nghĩa là gì không? Sau khi cô nương được gả đi, điều cần phải ưu tiên hàng đầu không phải là xử lý ổn thoả các công việc lật vật trong phủ, mà là chung sống hài hòa với phu quân, tiếp đó là sinh con nối dõi.”

Về việc chung sống hài hòa như thế nào, đáp án đều nằm trong hai quyển sách này.

Xuân Tước đã thành thân vài năm, hài tử còn nhỏ, nàng ấy hơi xấu hổ khi nói về những chuyện này, nhưng vẫn thẳng thắn nói.

Nàng ấy cẩn thận dặn dò Khúc Ngưng Hê về tầm quan trọng của *Đôn Luân chi lễ* [*].

[*] **Đôn Luân chi lễ**: Một uyển ngữ chỉ quan hệ tình dục trong tiếng Trung. Người ta nói rằng những năm đầu thời Tây Chu, nam nữ rất lãng nhãng, nhưng Chu Công thấy điều này không thể chấp nhận được nên đã quy định không được quan hệ tình dục một cách tùy tiện trước khi kết hôn, trừ khi vào ngày cưới. Sau này người ta gọi đây là “Đôn Luân chi lễ”.

Nếu làm tốt chuyện này, thì hậu viện mới có thể bình yên, phu thê cũng có thể cầm sắt hoà minh [*], cử án tề mi. “Trói buộc” được trái tim của hắn thì mới có thể khiến hắn không còn tâm trí đâu mà nghĩ tới “hoa cỏ” bên ngoài.

[*] **Cầm sắt hòa minh** chỉ sự hoà hợp giữa tiếng đàn cầm và đàn sắt, là hình ảnh ẩn dụ mối quan hệ vợ chồng tốt đẹp.

Khúc Ngưng Hề nghe xong, chẳng trách tại sao Bùi Ứng Tiêu lại nói “Sớm muộn gì nàng cũng phải biết”, chẳng phải là chuyện đang diễn ra trước mặt nàng đây sao?

Nàng đã trải qua hai “cú sốc” rồi, cho nên hiện giờ, ngoài mặt nàng đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Thậm chí là nàng còn nhớ tới vấn đề mà mình đã thảo luận với Đinh Tuyết Quỳnh, bèn bày ra vẻ mặt nghiêm túc mà hỏi: “Có đau không?”

Câu hỏi thẳng thắn như thế này lại được thốt ra từ miệng tiểu nương tử, Xuân Tước không nhịn được mà ho khẽ một tiếng rồi trả lời: “Lần đầu sẽ đau, nhưng sau đó sẽ ổn thôi.”

Nghe được đáp án này, Khúc Ngưng Hề thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không quá khó chịu, nàng có thể làm được, đau một chút cũng có thể chịu đựng được.

Trên đời này, không có gì là dễ dàng cả, lập gia đình cũng vậy.

Xuân Tước thấy nàng nghe lọt tai, nàng ấy bèn nở nụ cười, nói: “Tiểu thư thông minh, người chỉ cần xem cái này một lần thôi thì chắc chắn là người có thể áp dụng được ngay. Người không cần phải xấu hổ, sau khi lập gia đình, phu thê ân ái là lẽ thường tình. Mọi người đều như thế cả.”

“Lẽ thường tình...” Khúc Ngưng Hề thì thầm: “Lúc chưa xuất giá thì phải giữ mình cẩn thận, vừa thành thân đã phải học để vận dụng ngay rồi sao?”

Mặc dù trước đây nàng không hiểu nhiều, nhưng nàng biết một điều, rằng, nếu nữ tử trong khuê phòng đợi gả mà tiếp xúc với những thứ này, để cho người bên ngoài biết được, thì thanh

danh của nàng ấy sẽ bị hủy hoại, người người sẽ coi đó là một sự sỉ nhục.

Giống như một cánh cửa được canh phòng nghiêm ngặt, trong và ngoài cửa có những quy tắc khác nhau, nên việc tiếp xúc với thứ bên ngoài là tội lớn, thậm chí, chỉ liếc mắt thôi cũng không được.

Mà, sau khi bước vào bên trong cánh cửa, đó không chỉ là lễ thường tình, mà các nàng còn phải nghiên cứu sự huyền bí đằng sau nó nữa.

Chú thích bằng hình ảnh:

[*] ***Hộp gương***



undefined

Chương 79: Quà Tân Hôn (2)

DTV-EBOOK

Xuân Tước không hiểu tạo sao tiểu thư lại cảm thán một câu như vậy, sở dĩ phu nhân đưa hai quyển sách này tới là vì bà ta muốn tiểu thư học thêm một số thứ.

Sau này nàng vào Đông Cung, phải đối mặt với Thái tử điện hạ, còn không biết là hắn sẽ còn bao nhiêu nữ tử khác nữa...

Xuân Tước biết, nàng ấy đã bị lão phu nhân đưa đến Hối Thanh Uyển rồi, nên chắc chắn là không tránh khỏi việc bà sẽ giao lại thân thế của cả gia đình nàng ấy cho nàng.

Đời này nàng ấy được đi theo đại tiểu thư, vinh hoa của cả gia đình đều phụ thuộc vào một mình nàng ấy, đương nhiên là nàng ấy muốn Thái tử phi nhanh chóng được sủng ái rồi.

Xuân Tước nói rất nhiều, Khúc Ngưng Hề im lặng nghe, sau khi hoàn thành “bài giảng”, nàng ấy mới để lại tập tranh rồi lui ra ngoài.

Khúc Ngưng Hề lấy tập tranh trong hộp ra rồi đặt chung lên mặt bàn.

Hiện giờ trong tay nàng có ba quyển, không, phải nói là bốn quyển mới đúng, ban đầu Đinh Tuyết Quỳnh đưa cho nàng chứ không yêu cầu nàng phải trả lại.

Nó vẫn còn được “cất giữ” ở chỗ nàng.

Khúc Ngưng Hề lấy tập tranh đó ra, tổng cộng có bốn quyển, nàng nghi ngờ, không biết liệu mình có phải là cô nương sở hữu nhiều bí hí đồ nhất hay không.

Bởi vì sở hữu quá nhiều tập tranh như thế này, nên nàng đã phần nào “chai sạn”, nổi xấu hổ cũng dần lui đi, nàng mở từng quyển một ra, giống như đang đọc sách vậy.

Nàng còn có thể phân biệt được sự khác biệt giữa chúng nữa chứ.

Hiển nhiên là sách của Bùi Ứng Tiêu là tinh xảo nhất, từ đường nét nhân vật bên trong, màu sắc cho đến bối cảnh, thậm chí là đến cả những chi tiết nhỏ... đều không có tập tranh nào trong số này có thể so sánh nổi.

...

Sau Tết, Thượng Kinh vô cùng náo nhiệt khi mà ai cũng bàn tán về đại hôn của Thái tử điện hạ cả.

Sau nhiều tháng vội vã chuẩn bị, quy mô long trọng, đến lúc đó, không chỉ có mỗi kệu cưới tiền mừng được phân phát dọc đường, mà Thái hậu nương nương còn phát cả cháo và chia thức ăn ở một số cổng thành.

Hôn kỳ ngày một tới gần, từ đầu đường ra đến cuối ngõ, từ quán rượu cho đến quán trà, ai nấy cũng đều bàn tán xôn xao về sự kiện này.

Hơn mười người của ngoại tổ Chu gia ở Vụ Cương đều tới, Chu thị đã chuẩn bị phòng cho họ từ trước.

Ngoại tổ mẫu đã mất, ngoại tôn nữ không cần chịu tang, ngày vui trọng đại như vậy, đám người Chu Chí Bác nhất quyết phải tới, tuy bọn họ không mặc đồ trắng tang, nhưng ngày hôm đó họ sẽ không đến tiền sảnh.

Mọi người đều bận rộn, nhưng đương sự là Khúc Ngưng Hề lại nhàn rỗi.

Năm nay Khúc Thiên Nhân mười bốn tuổi, nàng ấy không được đi học, đã đến tuổi mà các nữ nhi gia phải xem mắt.

Mấy ngày nay, nàng ấy cũng thường chạy tới Hối Thanh Uyển, nhìn thấy đồ tốt chất đầy phòng, nàng ấy vừa hâm mộ, vừa xúc động.

Đã bao giờ, đã có ai, dám nghĩ là phủ An Vĩnh Hầu sẽ xuất hiện một vị Thái tử phi?

Mà dầu cho Khúc Ngưng Hê có thể tiến vào hoàng gia đi chăng nữa, thì mọi người cũng chỉ có thể nghĩ đến vị trí Nhị Hoàng tử phi mà thôi.

Không ngờ là chỉ trong một năm ngắn ngủi thôi, mà lại có nhiều chuyện xảy ra đến thế.

Trong dịp Tết, Bùi Tĩnh Lễ vẫn bật vô âm tín, Định Tuyên Đại Tướng quân trở về Thượng Kinh, nói là khả năng cao đoàn người của bọn chúng đã cầu kết với Phổ Lạc Cam.

Thiên Khánh Đế rất tức giận, nhiều lần mắng nỏ đứa con bất hiếu này trước triều đình.

Chỉ có điều, các vị đại thần đều vô cùng thắc mắc, Phổ Lạc Cam chỉ là một tiểu quốc giáp biên giới thôi, sao bọn họ lại vô cớ mạo hiểm, chẳng màng đắc tội Đại Hoàn chỉ để tiếp nhận đám người Mông Thiên Thạch?

Nào có ai nguyện ý làm một việc gì đó mà không mang lại lợi ích gì, đúng không? Chắc chắn có điều gì đó ẩn giấu đằng sau chuyện này.

Nhưng bách tính nhỏ bé ngoài kia lại hoàn toàn không hay biết gì về những nguyên do sâu xa này.

Khúc Thiên Nhân nằm trên giường, nói Khúc Ngưng Hề mệnh tốt: “May mà Đại tể tể nhất quyết từ chối Nhị Hoàng tử.”

Nếu đổi lại là một người có tầm nhìn hạn hẹp, không cam lòng nếu chỉ làm biểu muội, còn coi trọng vị trí Hoàng tử phi kia nữa, thì không biết là người đó sẽ lựa chọn như thế nào nữa.

Khúc Ngưng Hề đã công khai kể cho cha mẹ nghe chuyện bản thân nàng bị hấn ta chặn đường ở trường đua ngựa, ngay cả tiểu đệ cũng biết, nên đương nhiên là Khúc Thiên Nhân cũng biết chuyện này rồi.

Nàng đã cố gắng hết sức để từ chối.

Nếu nàng không từ chối mà đi chung đường với Bùi Tĩnh Lễ, thì làm gì được yên ổn như ngày hôm nay?

Đến lúc đó, đừng nói là Khúc Ngưng Hề, có lẽ là đến cả Hầu phủ cũng xong đời rồi.

Khúc Thiên Nhân trầm ngâm một lát rồi lắc đầu, nói: “Khó trách tại sao người ta lại nói Đại tể tể là người thông minh nhất trong nhà chúng ta.”

Nàng đã chọn con đường đúng đắn, bảo vệ bình yên cho cả gia đình, chỉ làm đệ đệ muội muội thôi mà cũng được “hướng ké” chút ánh hào quang từ nàng.

“Sao tự nhiên muội lại nói tới những chuyện này?” Khúc Ngưng Hề vừa nghĩ tới Bùi Tĩnh Lễ thôi mà hàng mày đã nhíu chặt lại rồi.

Nàng sẽ không bao giờ quên được cảm giác sợ hãi khi hấn ta nhìn trộm vào bên trong thông qua cánh cửa gỗ, thật đáng sợ.

Khúc Thiên Nhân nhăn nhó, nghiêng người về phía nàng: “Muội hối hận vì trước kia đã không quan tâm đến Đại tể tể

nhiều hơn, xin tử tử đừng bỏ mặc muội...”

Hiếm có khi nào nàng ấy giả vờ làm nũng như thế này, Khúc Ngưng Hề không quen cho lắm, nàng bèn hỏi: “Muội gặp rắc rối gì rồi à?”

“Sao có thể chứ...” Khúc Thiên Nhân phủ nhận: “Tam lang sắp đi Kỳ Bắc rồi, gần đây đệ ấy không chọc ghẹo muội nữa.”

Chỉ cần cậu ta không gây rắc rối, nàng ấy cũng sẽ không gặp rắc rối.

Nói rồi, Khúc Thiên Nhân lại cảm thấy chán nản, gần đây, không chỉ có mỗi mình Chu thị cảm thấy khó chịu, mà chính nàng ấy cũng không phải là ngoại lệ.

“Đại tử tử sắp lập gia đình, Tam lang cùng tổ mẫu sẽ rời kinh, nhà ta bắt chợt trở nên trống trải.”

Vốn dĩ phủ An Vĩnh Hầu cũng không đông đúc nhưng mấy nhà khác, chỉ có ba tử muội bọn họ, hai vị di nương còn lại đều không có con.

Khúc Ngưng Hề nghe vậy, bèn mỉm cười mà nói: “Có vẻ là sau khi đến thư viện, muội đã ngoan hơn trước rất nhiều.”

Khúc Thiên Nhân của trước kia có tính tình tương đối nóng nảy, miệng lưỡi lại thẳng thắn, thường hay làm loạn với Khúc Doãn Thiệu; còn đây là kết quả sau khi nàng ấy khắc chế, sợ bị mẹ cả trách phạt nên không dám cãi vã nhiều.

Bây giờ nàng ấy lại còn không nổi rời xa tiểu đệ nữa chứ.

“Cũng không phải là vì muội ngoan...” Khúc Thiên Nhân bĩu môi, nói: “Muội đã mười bốn tuổi rồi, không biết là mẫu thân sẽ sắp xếp cho muội gặp ai nữa. May mà Tam lang sắp báai sư rồi,

nếu không, muội cũng không biết là muội sẽ phải gặp gỡ “thợ dạy học” nào nữa.”

Nàng ấy rất tin vào cái khả năng mình sẽ bị hứa gả cho một người “thợ dạy học” nào đó.

Để Tam lang chăm chỉ học hành, cái gì mẹ cả cũng có thể làm ra được.

“Không được nói ba chữ “thợ dạy học” này nữa.” Khúc Ngưng Hề lườm nàng ấy.

Khúc Thiên Nhân tự biết mình lỡ lời, vội vàng vỗ miệng, giải thích: “Muội không coi thường văn nhân, bọn họ có học thức uyên bác, sao có thể so sánh với tiểu nữ tử như chúng ta được. Gần đây, đích thân bệ hạ còn mời Ngạn Đàn tiên sinh về, nếu y làm quan thì sẽ không còn là dân đen nữa...”

Ngạn Đàn từng được sắp xếp gặp gỡ tử tử, tuy rằng cuối cùng chuyện giữa họ cũng không thành.

Khúc Thiên Nhân biết y lợi hại, thi họa của nhân vật này sẽ còn được truyền lại cho đời sau, không chừng là còn lưu danh thiên cổ, hậu nhân kính ngưỡng.

Chỉ là... dù sao thì nàng ấy cũng chỉ là một tiểu cô nương mà thôi, đương nhiên người mà nàng ấy muốn gả cho phải là một thiếu niên nhanh nhẹn, chứ không phải là một người góa vợ đã lâu.

Khúc Ngưng Hề hiểu ý của nàng ấy: “Muội muốn ta lo liệu hôn sự cho muội sao?”

Khúc Thiên Nhân gật đầu lia lịa: “Đại tử tử giúp muội đi mà, muội rất sợ...”

Khúc Ngưng Hề suy nghĩ một chút, đúng thật là cha mẹ nàng không đáng tin, nàng bèn nói: “Đến lúc đó muội có thể viết thư cho ta.”

“Đa tạ Đại tỷ tử!” Sau khi được đồng ý, nàng ấy mới yên lòng.

Hai tỷ muội ngồi tâm sự thêm một lúc, sau đó Ngân Hạnh mỉm cười bước vào bẩm báo, Đinh Lục cô nương tới.

Đây là tiểu hữu đến chơi vài ngày để tiễn Khúc Ngưng Hề xuất giá.

Khúc Thiên Nhân cũng có mắt nhìn lắm, khi thấy Đinh Tuyết Quỳnh đến, hai người chào hỏi nhau, nàng ấy uống xong một chén trà thì rời đi ngay, không làm phiền hai người họ nữa.

Đinh Tuyết Quỳnh sắp xếp hành lý gọn gàng, dẫn theo hai nha hoàn dọn đến ở Hối Thanh Uyển.

Khúc Ngưng Hề bảo phòng bếp làm mấy món nàng ấy thích ăn, đêm đó hai người cùng uống chút rượu.

“Văn Du gả vào Đông Cung, sau này muốn gặp mặt cũng không tiện...” Đinh Tuyết Quỳnh ôm mặt, nói: “Ta định xin Hoàng cữu cữu một tấm lệnh bài để ta có thể tự do ra vào cung, không biết ngài ấy có đồng ý hay không...”

“Nếu người không tiện mở miệng, vậy thì để Trưởng Công chúa đứng ra nói đi, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn.” Khúc Ngưng Hề cũng hy vọng sẽ có người đến thăm mình.

Tuy nhiên, không phải là nàng không thể xuất cung, nàng chỉ cần đi qua thêm vài cánh cửa là được, chỉ là hơi phiền phức hơn một chút mà thôi.

Đinh Tuyết Quỳnh siết chặt tay, nói: “Ta đã thuyết phục cả về lý lẫn tình rồi, chắc chắn là sẽ thành công.”

Tuy ông ta là cứu cánh của nàng ấy, nhưng cũng là thiên tử uy nghiêm, nàng ấy không dám mạo phạm, bình thường cũng không dám thân thiết quá mức.

Khúc Ngưng Hề bảo nàng ấy đừng găng gượng, nếu không phải là trong trường hợp cần thiết, thì tất lệnh bài tự do ra vào cửa cung đó sẽ không thể trao tùy tiện cho ai được đâu.

Đinh Tuyết Quỳnh xua tay, nàng ấy nói là sẽ từ từ tìm cách.

Sau khi ăn xong, hai người vào phòng trong uống trà.

Ngải Lan nói là uống trà vào ban đêm sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ, nên nàng ấy đã đi đến phòng bếp nhỏ trở tài, pha chế cho hai người hương lộ ngọt ngào có mùi hoa nhài.

Đinh Tuyết Quỳnh nhấp một ngụm từ chén sứ trắng, đôi mắt đen nhánh đảo quanh, ra hiệu cho thị nữ hầu hạ tạm thời lui ra.

“Văn Du, ta mang tới cho ngươi một thứ rất tuyệt vời!”

Nàng ấy đứng dậy, lục lọi trong túi đồ mang theo đến rồi lấy ra hai quyển sách nhỏ.

Nàng ấy dùng vẻ mặt chính trực mà nói: “Lợi hại hơn lần trước nữa đấy! Khó khăn lắm ta mới có được chúng đó, nay ta tặng cho ngươi làm quà mừng tân hôn.”

“Cái gì cơ?”

Sau khi Khúc Ngưng Hề thấy hai quyển sách nhỏ kia, hai mắt nàng trợn tròn.

... Lẽ nào mấy người này đang muốn nàng trở thành tiểu nương tử “giàu có” nhất thành Thượng Kinh này sao?

Chương 80: Nàng Thích Trang Nào? (1)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề kéo Đinh Tuyết Quỳnh ngồi xuống rồi hỏi: “Một cô nương chưa đính hôn như ngươi... lấy mấy thứ này ở đâu ra vậy?”

Nếu không cẩn thận để lộ tin tức này ra ngoài, có khi mấy lời đàm tiếu của người ngoài sẽ nhấn chìm nàng ấy không biết chừng.

Đinh Tuyết Quỳnh xua tay nói: “Ngươi yên tâm đi, ta nào có ngu ngốc đến mức phái người đi vợ vét thứ này, đúng chứ?”

Nàng ấy suy nghĩ một chút rồi thành thật khai báo: “Là Đại tỷ tở của ta cho ta đấy.”

Khúc Ngưng Hề nghe vậy thì cũng không tiện hỏi han gì thêm, Đại cô nương Đinh gia đã lập gia đình, lại chênh lệch tuổi tác nên các nàng cũng không mấy thân thiện.

Nàng đẩy hai quyển sách đó về: “Ý tốt của ngươi, ta xin nhận, những cuốn lần trước ta còn chưa trả lại cho ngươi, có nó thôi là đủ rồi.”

“Loại chuyện này mà chỉ xin nhận tấm lòng thôi thì sao mà đủ?” Đinh Tuyết Quỳnh lắc đầu, nói: “Hai quyển này không giống quyển lần trước đâu, ngươi nhìn thử đi là biết.”

Khúc Ngưng Hề không tiện nói cho nàng ấy biết rằng, thật ra nàng đã bị nhét vào tay thêm vài quyển nữa, mà nàng cũng chẳng thể khai Bùi Ứng Tiêu ra được.

Nàng đang do dự có nên tiếp tục từ chối hay không, thì nghe Đinh Tuyết Quỳnh đã nói: “Ngươi có biết vì sao Đại tỷ tở lại cho ta

thứ này không?”

“Vì sao?” Khúc Ngưng Hề thuận theo lời nàng ấy mà hỏi.

Theo lý mà nói, chờ muội muội đính hôn rồi mới “truyền thụ” lại cũng chưa muộn, ít nhất thì đó là điều mà hầu hết mọi người đều làm.

Thêm một điều nữa đó chính là, phần lớn việc này sẽ do mẫu thân chỉ cho, hoặc là sắp xếp bà tử dạy dỗ.

Đinh Tuyết Quỳnh hừ nhẹ một tiếng rồi nói: “Còn không phải là vì Tứ tử tử của ta à. Trước Tết, phu thê Lữ Quốc công đến nhà ta thỉnh hôn, quyết định hai người họ sẽ thành hôn vào tháng Sáu.”

Ngoài mặt, Đại tử tử không trách mắng gì Tứ tử cả, nhưng chẳng qua đó là vì Đại tử tử nghĩ cho tâm tình của mẫu thân thôi, chứ thật ra là trong thâm tâm, nàng ấy vô cùng tức giận.

Lần này, Đinh Vân Phúc đã khiến cho rất nhiều người trong nhà thất vọng, sự thương cảm ban đầu mà họ dành cho nàng ta bởi những gì mà nàng ta phải trải qua khi còn bé... cũng đã bị mài mòn sạch.

Đến cả Đinh lão gia cũng thế, ngoài sự bất lực ra, ông ấy có vẻ hơi nóng lòng muốn “ra tay”, nhanh chóng gả nàng ta ra ngoài để có thể “giải tỏa nỗi lòng”.

Ông ấy không muốn quản nhiều nữa.

Đại cô nương Đinh gia đến an ủi tiểu muội rằng, chẳng qua đó chỉ là một đối tượng xem mắt thôi, trong cả cái thành Thượng Kinh này, ngoài Ngũ công tử ra thì vẫn còn nhiều nam nhân tuần tú khác lắm mà.

Nàng ấy không đến tay không mà còn mang theo cái gọi là “Ngự phu chi đạo”.

Hiện giờ cái thứ ấy chính là hai bản bí hí đồ này.

Đinh Tuyết Quỳnh nhớ tới tỷ muội tốt nhà mình nên mới “mặt dày” xin Đại tỷ tỷ hai quyển: “Cho nên người cứ nhận đi, ta cảm nhiều như vậy cũng vô dụng thôi.”

“... Người đúng là không giấu giếm gì cả...” Khúc Ngưng Hề còn có thể nói gì hơn nữa đây? Nàng chỉ đành phải nhận lấy phần tâm ý này của nàng ấy: “Ta sẽ xem.”

Nàng đã có bốn quyển, thêm có hai quyển nữa thôi thì cũng không cần phải ngại nhiều.

Đinh Tuyết Quỳnh vô cùng hài lòng. Mỗi ngày nàng ấy ở lại Hồi Thanh Uyển này, nàng ấy đều lú lú giống như chim hoàng oanh đậu trên cành ngoài cửa sổ vậy.

Có nàng ấy làm bạn, Khúc Ngưng Hề cũng vui bớt đi nhiều những thứ cảm xúc mang tên “lo lắng” trong những ngày đợi gả này.

Tuy nhiên, vào ngày thành thân, nàng vẫn không thể tránh khỏi cảm giác căng thẳng.

...

Sáng sớm, khi sắc trời còn chưa tỏ, Khúc Ngưng Hề đã bị đánh thức, ăn nhẹ bằng một chút đồ khô, sau đó trang điểm và thay y phục.

Có rất nhiều người ra ra vào vào Hồi Thanh Uyển, ai nấy đều bận rộn, nhiều người vây quanh nàng, mỗi người một việc.

Vắt vả lăm mới mặc xong váy cưới, sau đó, có một thanh Như Ý nặng trĩu được nhét vào trong tay nàng.

Chúng được làm bằng vàng ròng, trên đó có khảm thêm rất nhiều ngọc thạch.

“Tiểu thư cầm nó, đảm bảo vừa lòng đẹp ý, sẽ không còn cảm thấy căng thẳng nữa.”

Hỉ bà cười híp mắt nói một câu, sau đó mời người đến trước bàn trang điểm, bắt đầu trang điểm.

Ở đây có vài vị phu nhân đức cao vọng trọng đang chải đầu trang điểm cho tân nương tử.

Chỉ một chốc lát sau, Khúc Doãn Thiệu bước vào, trong phòng bừa bộn, cậu ta không thể tiến về phía trước thêm nữa.

Khúc Doãn Thiệu mặc kệ, cất giọng gọi Đại tỷ tỷ.

Khúc Ngưng Hê nghe thấy, bèn nói: “Cho đệ ấy vào đi.”

Khúc Doãn Thiệu chạy từng bước vào trong, hỏi một hồi mới biết cậu ta đến đây để tiễn nàng xuất giá.

“Đại tỷ tỷ, cô nương nhà người khác xuất giá đều được huynh đệ công trên lưng đưa tiễn, đương nhiên việc này phải do đệ làm rồi.”

Cậu ta vỗ bộ ngực nhỏ, vẻ mặt tràn đầy tự tin: “Đệ có thể công tử xuất giá!”

Không cần ra khỏi phủ, chỉ cần công tử Hôi Thanh Uyển đến chính đường của Hầu phủ là đủ rồi. Xét thấy khoảng cách khá xa, Khúc Viên Thành định tự công nàng, những cô nương không có huynh đệ cũng đều do phụ thân đưa gả.

Mấy vị phu nhân bên cạnh nghe vậy thì vội vàng khuyên can: “Tam thiếu gia có lòng rồi, nhưng đây không phải là chuyện đùa, giờ lành vừa đến là xe hoa sẽ chờ ở bên ngoài, trước mắt bao người như thế kia... không thể xảy ra bất kỳ sai lầm nào được.”

Lỡ chẳng may tân nương tử bị vấp ngã giữa đường, hoặc là hai tỷ đệ cùng té ngã, người ngoài sẽ nói thế nào đây?

Sẽ không chỉ gây nên trò cười, mà còn bị cho là điềm xấu.

Tuy nói quy củ là chết, nhưng trong một ngày trọng đại như vậy, có ai mà không muốn “tận thiện tận mỹ” đâu?

Khúc Ngưng Hề cũng không đồng ý với việc này ngay, mà nàng nhìn cậu ta qua tấm gương lưu ly sáng bóng và nói: “Tam lang vẫn còn nhỏ, hai năm nữa đệ có thể đưa Nhị muội muội xuất giá.”

“Đệ không còn nhỏ nữa, đệ đã mười hai tuổi rồi!” Khúc Doãn Thiệu bồng cau mày, có chút bất mãn.

Cậu ta vừa bực bội vừa khó hiểu, tại sao đã mười hai tuổi rồi mà vẫn còn chưa được ai xem là lớn!

Những tiểu cô nương mười hai tuổi khác đều đã bắt đầu cao vượt trội rồi đó!

Đang nói thế, Liễu bà tử đang tìm người ở bên ngoài chợt bước đến, kéo Khúc Doãn Thiệu đi: “Mau đến chỗ phu nhân đi, đừng làm lỡ giờ lành...”

“Các người đang chê ta vướng víu sao?”

Khúc Doãn Thiệu nổi giận, hất tay Liễu bà tử ra, sức lực không hề nhỏ: “Ta có thể cống được Đại tỷ tỷ! Sẽ không mắc phải sai lầm gì đâu!”

Khúc Thiên Nhân nghe thấy tiếng động bèn chạy từ gian bên cạnh sang, nàng ấy chạy tới nơi thì cau mày và lên tiếng: “Tam lang, đệ đang làm gì vậy? Sao lại cáu kỉnh vào ngày này?”

Khúc Doãn Thiệu nghe vậy thì mím khóe miệng, buồn bực phủ nhận: “Đệ không cáu kỉnh.”

“Vậy tại sao đệ lại lớn tiếng như vậy?” Khúc Thiên Nhân trừng mắt nhìn cậu ta.

“Đệ trời sinh đã có giọng nói lớn như thế rồi...” Tuy nói thế, nhưng cậu ta vẫn đè nén giọng nói của mình lại để tránh không cho người ngoài lầm tưởng rằng họ đang cãi vã, kiên quyết nói với Khúc Ngưng Hề rằng: “Đệ rất khỏe, đệ có thể cống tử được.”

Khúc Thiên Nhân nhú mày, đang muốn răn dạy cậu ta, Khúc Ngưng Hề bèn xua tay bảo Khúc Doãn Thiệu tiến lên.

“Đệ là nam đinh duy nhất của phủ An Vĩnh Hầu, mọi chuyện trong nhà đều lấy đệ làm trọng, cha mẹ ngóng trông vọng tử thành long [*] nên đệ mới được hưởng rất nhiều thứ. Lỡ chẳng may có chuyện xảy ra, đệ có thể tự đứng lên được hay không?”

[*] **Vọng tử thành long**: là một thành ngữ, có nghĩa là hy vọng con cái sẽ đạt được thành công trong học tập và sự nghiệp.

“Nếu hôm nay ta xuất giá có xảy ra sai sót, đệ đừng trốn sau lưng mẫu thân nhé, có được không hả?”

Khúc Doãn Thiệu chột sững sờ trước câu hỏi nghiêm túc này của nàng.

Cậu ta không do dự gì mà nói ngay: “Tất nhiên là đệ sẽ không trốn tránh rồi, hơn nữa, đệ có thể cống tử tử, đệ không làm liều đâu.”

Lúc này, vẻ mặt của cậu ta trông rất nghiêm túc, nhưng vì cách hành xử ngày trước nên người ngoài không muốn tin tưởng hay hy vọng gì vào hai chữ “nghiêm túc” ấy của cậu ta.

Khúc Ngưng Hề mỉm cười, quay lại bàn trang điểm và nói: “Vậy chuyện đầu tiên đệ nên học, chính là thuyết phục cha mẹ.”

“Cha mẹ đồng ý thì tỷ tỷ cũng sẽ đồng ý sao?” Khúc Doãn Thiệu đã bắt được trọng điểm.

“Phải.” Nàng khẽ gật đầu.

“Vậy thì Đại tỷ tỷ cũng đừng đổi ý!” Bước chân của tiểu thiếu niên nhanh như gió, cậu ta vội bước ra ngoài để tránh nàng đổi ý.

Cậu ta đi rồi, Khúc Thiên Nhân thì ở lại bĩu môi nói thầm: “Sao mẫu thân có thể đồng ý...”

Hôm nay là ngày trọng đại của cả Hầu phủ này, mà Chu thị lại coi trọng con trai như là con người trong mắt vậy, sao có thể lơ là cho được?

Nếu chẳng may Khúc Doãn Thiệu không công được, e rằng cậu ta sẽ gặp rắc rối trước mặt toàn thể mọi người.

Khúc Ngưng Hề chỉ nói rằng: “Nếu đệ ấy có thể vượt qua được sự ngăn cản của cha mẹ, ta sẽ công nhận rằng đệ ấy có bản lĩnh.”

Khúc nhạc đệm nhỏ này nhanh chóng trôi qua, Khúc Ngưng Hề lại trang điểm, chỉ vàng trên tóc mây đang đưa theo nhịp bước, hỉ phục dày nặng thêu đầy kim tuyến được khoác lên người, khiến cả gian phòng như rực rỡ theo.

Thật hiếm có khi nào thấy Khúc Ngưng Hề mặc đồ màu đỏ, bấy giờ, nàng đội mũ phượng, khăn quàng vai được chế tác tinh

xảo, màu sắc tươi đẹp, tôn lên làn da trắng như tuyết của nàng, khiến nàng trở nên kiều diễm động lòng người.

Dưới lớp trang điểm lộng lẫy là dung nhan tuyệt đẹp.

Mọi người đều nhìn đến ngây người, Đinh Tuyết Quỳnh vừa bước tới vừa thán phục: “Đây là tiểu tiên tử hạ phàm từ nơi đâu? Nàng bị phàm nhân lay động nên mới chạy đến nhân gian để thành hôn sao?”

Khúc Thiên Nhân không ngừng gật đầu nói: “Đại tỷ tỷ đẹp quá!”

Khúc Ngưng Hề mỉm cười, nàng được khen nên vô cùng vui vẻ, nhưng mà... trang sức đầu nàng nặng quá.

Mũ phượng bằng vàng ròng đã được chuẩn bị từ vài năm trước trong cung, được hàng chục thợ thủ công tỉ mỉ chế tác, khảm trân châu bảo thạch, lấp lánh rực rỡ, vô cùng chói lọi.

Đội một chiếc mũ nặng trĩu trên đầu, còn phải chú ý tới việc giữ phong thái, thật chẳng dễ dàng gì.

Hôm nay, người Chu gia không thích hợp ra phía trước đãi khách, thế nên, Cửu mẫu Tống thị không hỗ trợ Chu thị tiếp đãi nữ quyến mà ở Hồi Thanh Uyển để giúp đỡ nàng.

Bà ấy cười không ngừng: “Ta đã biết Văn Du là một mỹ nhân từ trước rồi cơ, chẳng qua... ngày thường con mộc mạc quá, không dùng phấn son, nhưng bây giờ đã được hào quang của Thái tử điện hạ chiếu rọi, ta đã có thể được chiêm ngưỡng được dung nhan tuyệt trần này.”

Ngoài cửa, mấy vị phu nhân nghe xong đều không nhin được mà cười, hoàn toàn đồng ý lời của Cửu mẫu Tống thị. Sau ngày hôm nay, chắc chắn là lời tán tụng nhan sắc của Thái tử phi sẽ được lan truyền rộng rãi.

Đương nhiên là Chu gia cũng rất quan tâm đến những gì xảy ra ở Thượng Kinh, vì họ nghe nói là có một bộ phận người trong triều không coi trọng cuộc hôn nhân này.

Nhưng vì đã có bệ hạ và Thái tử “trấn giữ”, hôn sự vẫn diễn ra, điều này đã chứng tỏ rằng Khúc Ngưng Hề vẫn có chút “sức nặng” trong lòng Thái tử.

Với dáng người tuyệt vời và khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp này, có nói nàng là đệ nhất mỹ nhân Thượng Kinh cũng không ngoa, sao có thể không xứng với Thái tử cho được?

Hãy nhìn vẻ ngoài tuấn tú kia của Thái tử đi, hai người họ quả đúng là một đôi bích nhân do trời đất tác thành mà!

Tống thị càng nhìn thì lại càng thấy hài lòng, càng thêm phần chắc chắn rằng Thái tử chủ động muốn kết hôn với Văn Du. Có ai mà không thích người đẹp đâu? Huống chi trước mặt hắn còn có một người nhan sắc xinh đẹp như hoa như ngọc, tính tình lại còn tốt...

Rồi bà ấy lại đến sự thịnh vượng có thể kéo dài đến hàng trăm năm của Hầu phủ đang ở ngay trước mặt, mà một khi nàng mang thai long tử phượng tôn, chắc chắn rằng địa vị sẽ lại càng thêm phần vững chắc.

Sắc mặt Tống thị càng thêm nhiệt tình, bảo nha hoàn bên cạnh gọi nhị tử tới: “Để nó đợi ở ngoài sân đi, thân là biểu huynh, lát nữa đồng hành che chở một chút.”

Nếu Khúc Doãn Thiệu đã kiên quyết phải công Thái tử phi xuất giá, thì việc có thêm huynh trưởng bên cạnh sẽ giúp tình hình khả quan hơn.

Tiểu nha hoàn rất nhanh nhẹn, chỉ trong nháy mắt thôi mà đã “phi” ra ngoài rồi.

Bên ngoài Hồi Thanh Uyển rất ồn ào, có rất nhiều khách khứa đang chờ để gặp tân nương, cũng chờ Thái tử điện hạ tới đón dâu.

Không biết là ai lên tiếng hô to câu “Giờ lành đã đến”, âm thanh này vang vọng khắp nơi.

Mấy hỉ bà đang đi loanh quanh trong phòng, kiểm tra tới lui quanh Khúc Ngưng Hề để đảm bảo là không bỏ sót gì.

Lúc bấy giờ, Khúc Viên Thành và Chu thị đưa Khúc Doãn Thiệu vào, nàng khá bất ngờ vì họ đã đồng ý cho đệ đệ công tử tử xuất giá.

Khúc Ngưng Hề vô cùng kinh ngạc, nàng quan sát biểu hiện của hai người họ thật kỹ, nàng nghĩ, hình như Tam lang không hề lấy chiêu “mặt dày khóc lóc năn nỉ” ra để thuyết phục họ.

Nàng cũng muốn hỏi thử, nhưng lại không có thời gian.

Nàng bị đẩy đi, tay cầm quạt giơ lên thật cao, nàng nằm sấp trên lưng Khúc Doãn Thiệu, giữa những lời chúc phúc vang lên không ngừng, nàng được công ra khỏi Hồi Thanh Uyển.

Khúc Ngưng Hề chợt thấy căng thẳng, ngón tay út nhỏ nhắn siết chặt lấy cán quạt, sau khi ra khỏi cánh cửa này, rời khỏi tiểu viện nơi mình lớn lên, cuộc đời nàng sẽ bước sang một trang mới.

Nàng sắp xuất giá rồi...

Cả một nhóm người vây quanh nàng, bên tai là những lời hát chúc mừng của hỉ bà, dưới tay là bờ vai nhỏ gầy của Khúc Doãn Thiệu.

Mười hai tuổi, dáng người vẫn chưa phát triển hết hoàn toàn, nhưng cậu ta đã sở hữu một sức mạnh khá là “đáng nể”.

Khúc Ngưng Hề cũng không quá nặng, Khúc Doãn Thiệu công năng rất vững, không hề cật mạnh.

Đệ đệ bị dạy hư của nàng đang nóng lòng muốn trưởng thành, nóng lòng muốn chứng tỏ bản thân.

Mọi ngày trông cậu ta có vẻ rất nông nổi, ban nãy, lúc ở trong phòng, mấy vị phu nhân đều đã nghe thấy những lời do cậu ta nói ra, chắc chắn là vừa quay đầu đã lan truyền ra ngoài, và hẳn là mọi người sẽ lại nói là Tam công tử phủ An Vĩnh Hầu không thông minh.

Mỗi lời nói và cử chỉ của cậu ta đều cho người ta thấy rõ sự chênh lệch so với những thiếu niên lang hiếu biết và thông minh khác.

Nhưng, dù sao thì cậu ta cũng có một trái tim hết sức chân thành.

Xung quanh rất ồn ào, Khúc Ngưng Hề lấy quạt che mặt, cố ý nhỏ giọng nói với Khúc Doãn Thiệu rằng: “Tam lang, đệ đi Kỳ Bắc học, đừng khóc lóc đòi về đây.”

“Cái gì?” Khi phát hiện ra là mình bị xem thường, Khúc Doãn Thiệu chỉ muốn lên tiếng phản bác ngay thôi.

Thế nhưng, có quá nhiều người đang nhìn họ, còn không ngừng chúc mừng năm, mà cậu ta lại không có quạt che chắn, chỉ cần quay đầu lại thì sẽ bị phát hiện ra ngay.

Rõ ràng đây không phải là lúc để nói chuyện, Thái tử điện hạ đang đứng ở cửa Hồi Thanh Uyển nghênh đón.

Khúc Ngưng Hề hơi cúi đầu, mắt nàng không hề nhìn lung tung.

Nhưng... nàng vẫn không nhìn được mà lén lút nhìn bóng người mờ ảo phía trước qua tấm lụa của chiếc quạt ngọc trong tay.

Mỗi lúc đến gần hơn một chút, nàng như mơ hồ thấy khuôn mặt Bùi Ứng Tiêu, dưới kim quan, diện mạo của hắc như Ngọc Sơn khuynh đảo [*].

[*] **Ngọc Sơn khuynh đảo**: là một thành ngữ, chỉ một người đàn ông tuyệt vời có ngoại hình đẹp.

Dáng người hắc cao lớn, hồng bào phất phật, khí vũ hiên ngang [*].

[*] **Khí vũ hiên ngang**: là một thành ngữ, chủ yếu mô tả những người tràn đầy năng lượng và tinh thần phi thường.

Đây chỉ là một ấn tượng đầu hết sức mơ hồ, trên thực tế, cách một mặt quạt, Khúc Ngưng Hê không thấy rõ cho lắm, nhưng nàng lại nghe thấy tiếng tán thưởng sôi nổi trong đám đông.

Khi họ được dẫn tới chính đường phủ An Vĩnh Hầu, nơi này đã chật kín khách khứa và bạn bè, gần như tất cả những người có thể đến đều đã đến hết. Thế nên, bấy giờ nơi này vô cùng náo nhiệt và ồn ào.

Các tân khách chưa nhìn thấy dung mạo tân nương tử, nên những tiếng khen ngợi này đều dành cho Bùi Ứng Tiêu. Hắc vốn đã sở hữu dung nhan dịu dàng như ngọc, nay lại khoác lên mình hồng y hỷ bào, khiến người ta kinh ngạc đến ngây người.

Mọi người đều có lòng yêu cái đẹp, nay hắc lại có thêm mỹ danh Thái tử ở bên ngoài, nên tuy hắc cũng là nam tử, nhưng hắc cũng vẫn khiến mọi người hết sức ngưỡng mộ.

Khúc Doãn Thiệu vững vàng đặt Khúc Ngưng Hê xuống, thấy trên đường cậu ta không phạm phải sai lầm nào, Khúc Viên

Thành và Chu thị đều thở phào nhẹ nhõm.

Hai người ngồi ngay ngắn ở công đường, nở nụ cười rạng rỡ.

Hai chân Khúc Ngưng Hề vừa tiếp đất, thì ngay sau đó, Bùi Ứng Tiêu đã vươn tay về phía nàng, chấp tay cùng nàng bái biệt song thân.

Khúc Ngưng Hề đưa tay cho hắn nắm, bắt đầu từ giờ khắc này, nàng đã từ biệt cha mẹ, được dắt ra ngoài lên kiệu hoa, tay bọn họ sẽ không bao giờ tách ra nữa.

Chương 81: Nàng Thích Trang Nào? (2)

DTV-EBOOK

Tất cả mọi người nhìn bọn họ nắm tay nhau mà phấn khích đến hoan hô nháy nhót.

Ở Đại Hoàn, phu thê trẻ nắm tay nhau trên đường là chuyện thường thấy, nhưng nữ tử chưa xuất giá không thể tiếp xúc thân thể với nam tử, mà nay họ đã thành hôn rồi nên phải thích nghi với việc nắm tay ngay.

Dù Khúc Ngưng Hề tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng lòng bàn tay nàng vẫn toát mồ hôi.

Lúc bước lên kiệu hoa, một tay Khúc Ngưng Hề cầm quạt, còn tay kia thì nắm lấy tay Bùi Ứng Tiêu, suýt chút nữa nàng đã giẫm lên làn váy của mình, may mà có Bùi Ứng Tiêu đỡ.

Lực tay của hắn rất mạnh, khiến Khúc Ngưng Hề tỉnh táo lại. Đừng nói là chỉ đỡ lấy nàng, nàng cảm thấy, có khi hắn còn có thể nâng nàng lên chỉ bằng một tay.

Sau khi lên kiệu, tuy hai người đã ngồi cạnh nhau, nhưng tay cũng không hề buông ra.

Họ đã có thể nói chuyện với nhau rồi.

“Căng thẳng à?” Bùi Ứng Tiêu không nhìn sang bên cạnh.

Kiệu hoa này không có thùng xe che chắn bốn phía, bên ngoài có thể nhìn thấy bóng dáng của hai người, bởi vậy nên họ vẫn phải ngồi thẳng lưng, có nói chuyện thì cũng không nên “châu đầu ghé tai”.

Khúc Ngưng Hề cử động đầu ngón tay, khẽ đáp: “Nhiều người nhìn quá...”

Nhìn đến mức khiến nàng choáng váng đầu óc, chưa kể giọng hát của hỉ bà vang lên bên tai cực kỳ to và rõ...

Đoàn đón dâu khởi hành, di chuyển dọc theo phố Chu Tước, sáo và trống diễn tấu suốt cả chặng đường. Ở sau kiệu hoa, có rất nhiều cung nữ rải tiền mừng và kẹo cưới ven đường.

Từng chiếc giỏ trúc màu đỏ chát đầy đồng tiền được rải ra ngoài, việc này mang ý nghĩa mong cầu cát tường như ý.

Dầu bánh kẹo cưới được bọc trong giấy dầu có rơi xuống đất cũng chẳng hề lãng phí, bởi lẽ, tất cả đều đã được mọi người vội vã nhặt lên.

Thái tử chia sẻ ngày vui của mình với mọi người, để ai cũng có thể “hưởng ké” chút không khí vui mừng này. Dọc theo đường đi từ phường Kim Tắc đến Hoàng thành, có chín mươi chín giỏ tiền mừng đã được rải ra khắp đường.

Quy mô của hôn lễ này quả là xa hoa, nhưng trong dân gian, phú hộ kết hôn, có rải mười mấy hay hai mươi giỏ tiền mừng cũng là lễ thường tình.

Khúc Ngưng Hề không mấy để tâm đến những chuyện này, nửa sau hôn lễ, nàng chỉ có thể cố gắng chống đỡ.

Vì một tay lúc nào cũng phải giơ quạt, cho nên không chỉ tay nàng mỏi nhừ, mà đến cả vai và gáy cũng tê cứng.

Nàng ngồi thẳng lưng uốn ngực, mũ phượng trên đầu lại nặng, kiên trì một lát thì không sao, nhưng quy trình thành hôn của Thái tử lại khá phức tạp và còn kéo dài nữa...

Nàng cứ giữ nguyên tư thế như thế này, vẻ mặt thì luôn phải tươi cười, giống như một con rối gỗ, ngoan ngoãn để cho Bùi Ứng Tiêu dắt đi.

Rất nhiều quy củ được lưu truyền từ đời này sang đời khác, mà nữ tử lại chỉ có một hôn lễ long trọng duy nhất trong đời, nên tuyệt đối không thể than mệt.

Càng về sau, Khúc Ngưng Hề càng mệt, mệt đến chết lặng.

Lúc nàng được dẫn vào tắm điện Đông Cung, cả người nàng đều đã rơi vào trạng thái ngẩn ngơ.

...

Bùi Ứng Tiêu phải ra ngoài tiếp khách nên tân nương có thể nghỉ ngơi trước ở trong tân phòng đỏ rực.

Có Dung Nguyệt và Nhàn Thanh ở bên cạnh, mọi thứ đều đã được chuẩn bị chu đáo, từ nước nóng cho đến cơm canh, tất cả đều hết sức đầy đủ.

“Chắc là Thái tử phi mệt rồi đúng không ạ? Người hãy cởi mũ phượng xuống trước đi, lát nữa người hẵng đội vào lại.”

Ánh Sở đổi cách xưng hô, đừng nói là chỉ có chủ tử mệt, nàng ấy đi theo cũng mệt không kém phần.

Nhưng bộ trang phục này thật sự là quá nặng, mặc chúng lên người rồi đi lại khắp nơi lâu như vậy chẳng khác nào mang vác vật nặng trên người để đi bộ cả.

Ban đầu Khúc Ngưng Hề cảm thấy rất căng thẳng, vì dưới sự chú ý của cả vạn người như thế, nàng sợ sẽ xảy ra sai sót gì đó, nhưng đột nhiên bây giờ lại có cơ hội thả lỏng, nên bỗng chốc, nàng cảm thấy toàn thân đau nhức không thôi.

Nhất là cánh tay đã giờ quạt lên trong một thời gian dài, nó đang vô cùng đau nhức, giống như là bị kiến cắn vậy.

Cũng may mà bây giờ là mùa xuân chứ không phải là mùa hè nắng chói chang, nếu không... nàng còn phải chịu cực chịu khổ nhiều hơn thế này nữa.

Ánh Sở mang nước nóng vào, rửa tay cho nàng, sau đó lại nhẹ nhàng xoa bóp vài cái.

“Thái tử phi ăn chút gì trước đi ạ.”

Tạm thời vẫn chưa thể tẩy đi lớp trang điểm trên mặt của nàng được, Thái tử còn chưa nhìn thấy, nàng phải chờ hân về uống rượu hợp cần mới được.

“Được.” Khúc Ngưng Hề bắt đầu quan sát tấm điện, nơi này vô cùng rộng rãi, tiểu viện nơi nàng ở khó mà sánh bằng.

Nàng chỉ mới tới Đông Cung một lần thôi, tất nhiên là chưa từng bước vào tấm điện rồi, không chỉ nơi này, mà những nơi khác cũng khá là xa lạ với nàng.

Nàng bắt đầu nhìn vào gian trong, chợt thấy một bức bình phong thạch lựu chạm trổ ngọc bích cao lớn, thạch lựu nhiều hạt. Mà, sau bức bình phong này là một chiếc giường ngọc.

Ở một nơi xa lạ như thế này, nhưng huân hương trong phòng lại khiến nàng cảm thấy quen thuộc vô cùng, đó là vì nơi đây có mùi hương trầm mà nàng thường thấy trên người Bùi Ứng Tiêu.

Khúc Ngưng Hề ngồi một lát để bình tĩnh lại rồi mới đi dùng bữa.

Dung Nguyệt bưng một bàn nhỏ đồ ăn nóng hổi đi vào, thức ăn được bày biện trên đĩa nhỏ, không nhiều lắm, nhưng ước chừng là có hơn mười loại.

Trong đó, đại đa số là món nàng thích ăn, Khúc Ngưng Hề không nhìn được mà ngẩng đầu lên nhìn nàng ấy một cái.

Dung Nguyệt cười nói: “Nô tỳ hỏi Ánh Sở rồi mới chuẩn bị cho Thái tử phi, Thái tử phi ném thử xem có hợp khẩu vị của người không ạ?”

Khúc Ngưng Hề không kén ăn, hôm nay Đông Cung có chuyện vui, tất nhiên người phụ trách là đầu bếp hoàng gia, sao có thể không hợp khẩu vị của nàng cho được?

Thừa dịp Thái tử vẫn còn chưa tới, nàng bảo mấy người Ánh Sở và Ngân Hạnh lui xuống dùng cơm: “Tạm thời nơi này không cần các người hầu hạ.”

Dung Nguyệt cũng có ý này nên đã chuẩn bị cho các nàng ấy một bàn rượu và thức ăn, nàng ấy cười nói với Ánh Sở rằng: “Mau đi đi, có ta và Nhân Thanh ở đây rồi.”

Ánh Sở đã quen biết các nàng ấy từ trước, tất nhiên sẽ không câu nệ, nhưng ba người Ngân Hạnh, Xuân Tước và Ngải Lan lại không nghĩ như vậy.

Tiểu thư vừa mới gả vào Đông Cung, đây là thời điểm cần lập nên quy củ, là người bên cạnh nàng, sao họ có thể lơ là như vậy được?

Hơn nữa, hai tỳ nữ thiếp thân của Thái tử đều có vẻ ngoài thanh tú, cử chỉ nhã nhặn, không thể để họ lấn át được.

Ngải Lan cười nói: “Thái tử phi không thể thiếu người ở bên cạnh hầu hạ, chúng ta thay phiên đi dùng cơm là được.”

Nàng ấy còn muốn thương lượng với Xuân Tước, nhưng Khúc Ngưng Hề lại xua tay nói: “Không sao, các người cũng mệt rồi mà, lui xuống nghỉ ngơi một chút đi, đừng uống quá nhiều rượu là được.”

“Việc này...” Ngải Lan do dự, sợ nàng mới đến, sẽ phân phó, sai bảo người không thuận lợi.

Nhàn Thanh không nhịn được mà nở nụ cười rồi nói: “Tỷ tỷ cứ yên tâm đi, bọn muội không dám thất lễ với Thái tử phi đâu.”

Ngải Lan vội vàng giải thích: “Ta không có ý này, hai vị đừng hiểu lầm...”

“Ngải Lan tỷ tỷ, không sao đâu.” Ánh Sở kéo nàng ấy qua: “Chúng ta đi sớm về sớm là được mà.”

Ngải Lan cảm thấy bất an, quan điểm của các nàng ấy là, mới tới Đông Cung thì họ phải cẩn thận, dè dặt một chút.

Nhưng họ lại không hề biết rằng, Khúc Ngưng Hề đã tiếp xúc với Dung Nguyệt và Nhàn Thanh nhiều lần lắm rồi.

Cuối cùng cũng thuyết phục được mọi người lui hết xuống, Khúc Ngưng Hề chọn những món nàng thích rồi ăn mỗi thứ một chút.

Sau đó, nàng súc miệng bằng trà thơm rồi dặm thêm một lớp son đỏ tươi.

Dung Nguyệt lại đội mũ phượng lên cho nàng, nàng ấy cười nói: “Có lẽ điện hạ sắp tới rồi ạ.”

Bấy giờ, Khúc Ngưng Hề chỉ muốn tắm rửa và thay y phục ra ngay thôi, nhưng nàng không có cách nào khác cả, chỉ đành phải chờ đợi hần thôi.

Nàng cầm quạt lên, ngồi lại trên giường.

Trùng hợp thay, Bùi Ứng Tiêu không để nàng chờ quá lâu, nàng vừa ổn định lại chỗ ngồi là tân lang quan đã quay lại tắm cung rồi.

Ánh Sở và nhóm hỉ bà cũng quay trở lại, họ đồng loạt hành lễ ngoài cửa.

Bùi Ứng Tiêu bước vào bên trong, phía sau hần còn có rất nhiều thành viên hoàng thất tông phụ đi cùng, tất cả đều nở nụ cười trên môi, hết sức mong đợi được gặp tân nương tử.

Khúc Ngưng Hề vừa trang điểm lại, nàng mở quạt ra, đôi mắt nàng sáng long lanh, nàng nhìn xung quanh, dáng vẻ e ấp động lòng người.

Nàng ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng thấy rõ dáng vẻ của Bùi Ứng Tiêu hôm nay trong bộ hỷ phục màu đỏ.

“Quả đúng là lương duyên trời định mà! Người nhìn hai người bọn họ mà xem, dù có đi hết cả cái thành Thượng Kinh này đi chẳng nữa, thì cũng khó mà tìm ra được cặp đôi nào xứng đôi vừa lứa như vậy!”

“Đừng nói là Thượng Kinh, e là cả Đại Hoàn cũng chẳng có được mấy cặp như vậy...”

“Không biết là lân nhi, tiểu oa nhi mà sau này Thái tử phi hạ sinh sẽ xinh đẹp đến mức nào nữa đây!”

Hôm nay đã nghe được nhiều lời hay ý đẹp đến nỗi... Khúc Ngưng Hề đã thực sự tin rằng mình là tiên nữ hạ phàm.

Bùi Ứng Tiêu khẽ cười, sau đó hần sai người mang rượu đến, uống rượu hợp cẩn cùng nàng.

Mọi người náo loạn trong hỉ phòng một lúc rồi mới hiểu ý mà giải tán.

Cuối cùng các nghi thức trong hôn lễ cũng đã được hoàn thành, nhưng ngày mai, nàng phải đến bái kiến bệ hạ và Thái

hậu nữa, còn phải tế phụng thái miếu và bổ sung hậu túc trong từ đường hoàng thất.

Bùi Ứng Tiêu đã sai người chuẩn bị tịnh thất để tắm rửa, không cần hấn phải ra hiệu, những người hầu hạ thân cận đã tự giác lui ra gian ngoài chờ được lệnh phân phó.

Hấn cúi đầu nhìn Khúc Ngưng Hề và hỏi nàng rằng: “Mệt không?”

Nàng ngoan ngoãn gật đầu đáp: “Mệt.”

“Có mệt thì cô cũng không thể để nàng nghỉ ngơi được đâu.” Hấn cười khẽ, khuôn mặt rạng ngời ấy ngày một tiến sát lại gần nàng hơn, rồi cuối cùng, hấn khẽ ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của nàng.

Trái tim... đã bắt đầu đập liên hồi từ tận sáng sớm rồi.

Khúc Ngưng Hề hơi do dự, mơ hồ nói: “Miệng dính son... đừng ăn...”

Nàng vừa tô son, còn chưa được bao lâu đâu.

Bùi Ứng Tiêu nào có chịu lùi bước dễ dàng như thế? Ngược lại, hấn càng ngày càng “ức hiếp” nàng dữ dội hơn: “Cô muốn ăn, có là ai cũng không thể xen vào được.”

Phu thê đã thành hôn, hợp lễ pháp [*], có ai dám quản?

[*] **Lễ pháp**: kỷ cương, phép tắc của xã hội.

Môi Khúc Ngưng Hề bị lấp kín, nàng không thể nói nên lời, không chỉ mỗi lớp son trên miệng bị trôi sạch, mà đến cả đầu lưỡi nhỏ vô tội cũng bị “bắt nạt”, đáng thương vô cùng.

“Xem quyển sách đó chưa?” Rõ ràng là Bùi Ứng Tiêu đang đỏi meo, nhưng hấn vẫn chưa vội “ngấu nghiến” “mỹ thực” trước

mặt mình.

Sao có thể lãng phí của ngon được? Hấn phải “thưởng thức” thật kỹ.

Hấn chậm rãi nói khẽ, còn phà hơi vào cổ nàng, không chỉ có thế, còn cẩn thận “thương lượng” với nàng: “Nàng thích trang nào? Cho nàng chọn.”

Khúc Ngưng Hề thở hỗn hển, bộ ngực căng tròn phập phồng.

“Nói cho cô nghe xem nào.” Hấn cúi xuống m út nhẹ lên xương quai xanh của nàng.

Nàng khẽ run lên, nhận ra hấn đang không thể chờ đợi thêm được nữa, nàng hơi luống cuống, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Ta xem rồi, trong tay ta có sáu quyển.”

Bùi Ứng Tiêu đang cúi đầu lại đột ngột ngẩng đầu lên, híp đôi mắt đen hẹp dài lại: “Hả?”

Sáu quyển à?

“Vậy... xin Tiểu Văn Du hãy yêu thương cô nhiều hơn.”

Chương 82: Sợ Hải Đến Ngắt Đi (1)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề bị Bùi Ứng Tiêu dắt tới trước bàn trang điểm, bị hấn ấn ngồi xuống chiếc ghế tròn, đối diện với chiếc gương lưu ly lớn.

Thực chất nó là một tấm gương bầu dục có mặt kính dài, có thể soi được trọn vẹn làn váy lẫn đôi giày của nàng.

Gương lưu ly khác với gương đồng, nó đặt tiền lại dễ vỡ, tuy nhiên, đúng là mặt gương lớn như vậy thì thuận tiện hơn rất nhiều, Khúc Ngưng Hề không chỉ có thể thấy rõ chính mình, mà nàng còn có thể nhìn thấy Bùi Ứng Tiêu bên cạnh qua gương.

Hắn mặc cẩm y đỏ rực, vòng eo hẹp gầy, một vị lang quân tuấn tú như thế kia, dù chỉ đứng yên không nói lời nào thì cũng đã đủ để khiến người ta không thể rời mắt.

Nhưng hắn không hề lạnh lùng, mà ngược lại, hắn rất hay mỉm cười, đôi mắt như suối nước trong, đáng vẻ đứng đắn nghiêm túc.

Hôm nay, trên đường đi, nàng nghe được không ít lời khen ngợi Thái tử gia, các đại cô nương và tiểu tức phụ đều cực kỳ nhiệt tình.

“Nàng cứ nhìn cô mãi thế.”

Bùi Ứng Tiêu hơi khom lưng, đích thân hấn tháo mũ phượng châu hoàn trên đầu nàng xuống.

Động tác có phần vụng về, nhưng lại chậm rãi, nhờ thế nên mới không khiến tóc của Khúc Ngưng Hề bị kéo đau.

Người có địa vị cao như hần lại cúi đầu nhân nhượng trước người có địa vị thấp, Khúc Ngưng Hề nào dám để hần làm cho mình, nàng nhỏ giọng nói: “Điện hạ, để Ngân Hạnh làm là được...”

Cơ bản là Ngân Hạnh quen với việc trang điểm và các phụ kiện làm tóc hơn, bây giờ không chỉ có mỗi mình nàng ấy đứng chờ ở một bên, mà còn có Dung Nguyệt, Nhàn Thanh, có không biết bao nhiêu là ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào họ như thế kia, quả đúng là...

“Ngại à?” Bùi Ứng Tiêu nhướn mày, cười khể và hỏi ngược lại nàng rằng: “Vậy thì tại sao nàng cứ nhìn cô mãi thế?”

Nói rồi, hần giơ tay lên tháo búi tóc của nàng ra. Mái tóc đen dày chột bị xoắn tung, trượt xuống đầu vai.

“Ta...” Khúc Ngưng Hề mím môi, không tiện nói thẳng ra.

Cả ngày nay, nàng chỉ nhìn hần qua một chiếc quạt che mặt thôi, tới tận bây giờ nàng mới có thể nhìn rõ dáng vẻ hần mặc hỉ phục, sao nàng không được phép nhìn hần kia chứ?

Cũng may mà Bùi Ứng Tiêu không hỏi gì thêm, hần tháo trang sức trên tóc của nàng thôi còn chưa đủ, ngay sau đó, ngón tay hần còn vân vê đôi khuyên tai bạch ngọc nhỏ nhắn kia nữa.

Hần gỡ hai râu khuyên tai nặng trĩu xuống thay cho nàng, lại nhẹ nhàng xoa xoa vành tai mềm mại của nàng, chỉ sau một cái vuốt v3, cái gáy trắng ngần của nàng đã ửng hồng.

Bùi Ứng Tiêu sai người mang nước nóng vào, hần xắn ống tay áo lên, vắt khô khăn, tẩy trang cho Khúc Ngưng Hề, dùng nước ấm đó mà rửa mặt cho nàng.

Làn da trắng nõn và vô cùng mịn màng lộ ra, khi chạm vào có cảm giác vô cùng mềm mịn.

Khiến hấn yêu thích đến không nỡ rời tay, hấn nâng má nàng, vuốt v3 “chơi đùa” khuôn mặt nàng liên tục.

“Điện hạ?” Khúc Ngưng Hề ngồi bất động, mặt nàng vẫn đỏ ửng, đầu ngón tay hấn di chuyển đến chỗ nào, thì chỗ ấy đều sẽ đỏ bừng lên.

Bị một nam tử ôm mặt ở khoảng cách gần như vậy... quả đúng là một thách thức lớn dành cho trái tim của con người ta mà.

May mắn thay, Bùi Ứng Tiêu cũng có chừng mực, hấn để cho nàng vào tịnh thất trước.

Những gì tiếp theo mới là “trọng điểm” của đêm nay.

“Đi đi, cô chờ nàng.” Hấn cười rạng rỡ, sau đó thì ngồi xuống giường thấp, dọn dò Nhàn Thanh mang chút rượu và thức ăn lên.

Đêm xuân không rét lạnh, nhưng lại se se lạnh, ở trong tịnh thất quá lâu cũng không tốt, vả lại, hấn cũng không có ý định “phát sinh” lần đầu tiên ở đó.

Hấn đè nén những tâm tư rộn ràng trong lòng, kiên nhẫn chờ đợi.

Tịnh thất ở Đông Cung rất rộng rãi, bên trong có bày biện mấy cái giá nến khổng tước màu lam mạ vàng, những ngọn nến đỏ rực chiếu sáng cả căn phòng.

Trong phòng thoang thoang huân hương, khiến người ta vô cùng sảng khoái, Khúc Ngưng Hề cởi giày, giẫm lên thảm nhung mềm mịn mà bước vào, lúc nhìn thấy bốn tấm, nàng vô cùng sửng sốt.

Đó là một cái bồn gỗ hình tròn vô cùng lớn, ước chừng nó có thể chứa được khoảng hai hay ba người.

Tim nàng đập thình thịch, trong số những quyển “bí hí đồ” mà nàng đã xem, có một trang về bồn tắm...

“Thái tử phi, người sao vậy?” Xuân Tước thấy nàng dừng lại, bèn quay đầu nhìn.

“... Không có gì...” Một tay Khúc Ngưng Hề đỡ trán, quả nhiên, những thứ mà nàng đã xem thì nàng không thể quên được, chúng cứ luôn bất chợt hiện lên trong đầu nàng.

Nàng dần bình tĩnh lại, sau đó thì cởi bỏ y phục, dây lưng rồi bước vào trong bồn tắm theo bậc thang gỗ.

Khúc Ngưng Hề thích sạch sẽ, hôm nay nàng phải dậy sớm, bận rộn cả một ngày trời, ngâm mình trong bồn nước nóng sẽ giúp nàng dễ ngủ hơn.

Nhưng mà... Bùi Ứng Tiêu đã nói là, dù nàng có mệt mỏi đến đâu thì nàng cũng sẽ không được nghỉ ngơi sớm...

Dù sao thì nàng cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Hôm nay là ngày trọng đại của bọn họ.

... Vào ngày trọng đại... người ta sẽ mặc xiêm y này sao?

Sau khi tắm rửa xong xuôi, Khúc Ngưng Hề nhìn vào tấm y mỏng manh, bắt đầu thấy hơi do dự.

Xuân Tước không thể che giấu được nụ cười trên môi mình: “Thái tử phi đừng xấu hổ, đây đều là thú vui chốn khuê phòng, ai cũng vậy thôi, chỉ là, mọi người đều ngầm hiểu, cũng sẽ không nói ra bên ngoài đâu ạ.”

“Thật sao?” Khúc Ngưng Hề nhú mào, nghi ngờ tính chân thực của sự việc này.

Thật hay không, Xuân Tước nào biết được, chỉ khi đến Hồi Thanh Uyển hầu hạ, nàng ấy mới biết chuyện thân hình tiểu thư rất đẹp, dáng người thon thả, đừng nói là nam tử, đến cả nữ tử mà nhìn thấy thì cũng phải mê đắm mê đuổi.

Mà, bộ tằm y này là do lão phu nhân phân phó, lão phu nhân nói rằng, năm đó bà đã giúp nữ nhi lên ngôi Hoàng hậu nên bà hiểu rất rõ một điều...

Nữ tử chỉ nên đoan trang, nhã nhặn và lịch sự ở bên ngoài, lúc đóng cửa lại thì không nên giữ vẻ nghiêm túc.

Có những bí mật nhỏ mà chỉ người bên gối mới biết thì mới hay chứ!

Xuân Tước rất đồng ý, lập tức bắt tay chuẩn bị rất nhiều đồ.

Tuy nhiên, xét thấy Thái tử điện hạ là bậc quân tử ngay thẳng chính trực, nàng ấy không dám lấy những thứ “không tốt lành” quá mức ra, tránh làm mất mặt hắn, cho nên tằm y này chỉ lộ hơn bình thường một chút thôi, cũng không đến mức khó coi.

Muốn che đậy nhưng lại “như ẩn như hiện”, có lẽ sẽ càng phù hợp hơn.

Nàng ấy khuyên mãi Khúc Ngưng Hề mới chịu mặc, để tránh bị cảm lạnh, nàng còn mặc thêm một bộ thường phục rộng thùng thình bên ngoài.

Lúc nàng ra khỏi tịnh thất, Bùi Ứng Tiêu đang dựa vào giường thấp tự rót rượu rồi tự uống.

Hắn vừa ngược mắt đã nhìn thấy cô nương mặc váy đỏ, do dự bước về phía hắn.

Tóc nàng dài như thác nước, khuôn mặt xinh đẹp không trang điểm, trên đầu không đeo bất kỳ một món đồ trang sức nào, trông nàng giống như nụ hoa chớm nở nhiễm hơi sương, mỗi một cánh hoa đều mềm mại, tràn đầy sức sống.

Chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái thôi mà đôi mắt Bùi Ứng Tiêu đã tối sầm lại.

“Lại đây.”

Khúc Ngưng Hề cũng đang nhìn hắn, phát hiện hắn đã thay một bộ xiêm y mới.

“Đã để điện hạ đợi lâu rồi.”

Vừa tới gần, nàng đã bị Bùi Ứng Tiêu kéo lại, ngã ngồi vào lòng hắn.

Hai tay hắn ôm lấy nàng và nói: “Không đợi lâu, cô cũng chỉ vừa tắm xong thôi.”

Nhưng tốc độ của hắn lại nhanh hơn một chút.

Bùi Ứng Tiêu dựa rất gần nàng, hơi nóng phả lên mặt, Khúc Ngưng Hề ngửi thấy mùi rượu.

Ngay sau đó, mùi rượu kia lại xộc lên, đôi môi mỏng nhạt màu ngậm lấy môi dưới của nàng, đầu lưỡi vươn ra cạy mở hàm răng nàng thêm lần nữa.

Khúc Ngưng Hề lập tức nếm được vị rượu mà hắn vừa uống.

Từ lúc Thái tử phi bước vào, những người hầu hạ bên cạnh hắn đều đã lạng lẽ lui ra ngoài.

Tầm điện lớn như thế kia, gian ngoài thì trống trải, mà không khí trong phòng lại như bị nhuộm trong sắc nền đỏ rực cháy suốt đêm.

Khúc Ngưng Hề bị “nhốt” trong vòng tay của Bùi Ứng Tiêu, nàng ngẩng đầu lên đón nhận sự cuồng nhiệt này của hắn.

Hắn quá tinh ranh, biết rõ nên làm thế nào để nàng mất kiểm soát nhanh nhất.

Nhưng, chẳng mấy chốc, Bùi Ứng Tiêu đã đứng dậy, ôm lấy Khúc Ngưng Hề, như thể nàng đã trở thành đồ trang sức trên người hắn rồi vậy.

Hắn quá cao, dù có làm thế nào đi chăng nữa, đôi chân nàng cũng không thể chạm đất được.

Cứ vậy, họ dính lấy nhau suốt dọc đường đi, khó mà tách rời được, khi đến bên giường, nàng đột nhiên bị hắn đặt xuống, bởi thế nên chợt choáng váng.

Uyên ương nô đùa trong nước, long phượng trình tường [*], các tác phẩm điêu khắc tinh tế từ trên giường đến màn trướng đều có đôi có cặp.

[*] **Long phượng trình tường**: nói về hạnh phúc lứa đôi, sự may mắn, thịnh vượng về công danh, tài lộc và địa vị xã hội.

Bùi Ứng Tiêu chống người phía trên Khúc Ngưng Hề, bốn mắt nhìn nhau, mũi chạm mũi, sau đó...

Thắt lưng của nàng rơi vào tay hắn, hắn nhẹ nhàng rút ra.

Bộ thường phục rộng thùng thình chỉ được buộc hờ hững bên ngoài thôi, nhờ thế nên hắn mới có thể cởi ra dễ dàng như thế.

Khúc Ngưng Hề bỗng trở nên căng thẳng, bởi vì tấm y bên trong nàng đã hoàn toàn lộ ra bên ngoài...

Nàng vờ bình tĩnh, nhưng lại từ từ quay mặt đi, không chịu nhìn vào hắn.

Vải mỏng như vậy, bên dưới lại không có nội y, nàng... chính nàng còn cảm thấy xấu hổ, không dám nhìn vào nữa là.

Nhưng Bùi Ứng Tiêu lại không hề cảm thấy xấu hổ.

Hắn không chỉ nhìn mà còn chạm vào, nắm chặt trong lòng bàn tay rộng lớn.

Cách một lớp tấm y, lòng bàn tay nóng hôi nóng hổi, nóng đến độ bỏng rát, Khúc Ngưng Hề giật mình, suýt chút nữa nàng đã hét lên rồi.

“Cuối cùng nàng cũng rơi vào tay cô.” Hắn cong cong mày, từ từ cúi đầu xuống.

...

Ngày lành cảnh vật tươi đẹp, động phòng hoa chúc, có lẽ cô nương nào cũng sẽ trải qua quá trình tương tự như thế này vào ngày xuất giá.

Không hẳn là Khúc Ngưng Hề không biết gì về những chuyện này, vì nàng không chỉ tìm hiểu mà còn xem không ít “bí hí đồ”, cũng đã chuẩn bị tâm lý khá vững.

Nào ngờ, dường như trời đã định đây sẽ là một đêm không yên bình, vì không có ai nói cho nàng biết rằng, có một số người sẽ phải đối diện với vô vàn rắc rối trong một số việc.

Thậm chí, nó còn giống như là tra tấn nữa.

“Dung Nguyệt!”

Bùi Ứng Tiêu khoác y bào, đắp một tấm chăn mỏng giữa đui, lớn giọng gọi người.

Ngoài điện Dung Nguyệt nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào ngay. Cách một bức bình phong, nàng ấy hỏi: “Điện hạ có gì dặn dò?”

Nàng ấy cho rằng chủ tử muốn gọi nước, đầy tớ đều đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Bùi Ứng Tiêu thở ra một hơi, giọng nói hơi hơi khàn, hần nói: “Người vào xem Thái tử phi...”

Hần còn chưa thực sự làm đến bước cuối cùng, thế mà nàng đã ngất xỉu rồi...

Dung Nguyệt nghe vậy thì nhận ra là có điều thường, lập tức nghiêm mặt đáp: “Vâng.”

Nàng ấy nhanh chóng tiến vào buồng trong, thoáng nhìn Thái tử ngồi ngay ngắn ở mép giường, còn giường thì bừa bộn, nàng ấy không dám nhìn lung tung, chỉ cúi đầu bắt mạch.

Tuy Dung Nguyệt chưa đến mức tinh thông y thuật, nhưng nàng ấy vẫn có thể chẩn đoán được các bệnh thông thường.

Đây là chuyện liên quan đến Thái tử phi, nàng ấy không dám sơ suất, cẩn thận xem xét mạch đập.

“Thế nào?” Bùi Ứng Tiêu bình tĩnh hơn nhiều: “Nếu không chắc chắn thì gọi thái y.”

Dung Nguyệt lắc đầu, nói: “Mạch của Thái tử phi ổn định, không có gì đáng ngại, giống như ngất xỉu vì sợ hãi, cũng vì mệt mỏi nữa, cho nên chỉ cần ngủ một giấc thôi là sẽ khỏe lại.”

Sợ hãi à? Bùi Ứng Tiêu nghe xong thì vẻ mặt bắt đầu chuyển sang khó tin.

Nếu nàng đã không sao, vậy thì không cần tốn công tốn sức mời thái y đến, đêm tân hôn mà ở Đông Cung lại xảy ra chuyện như thế này, sẽ rất dễ khiến người ta bàn tán.

Nhưng... Bùi Ứng Tiêu dùng một tay khẽ nhéo ấn đường rồi nói: “Đi lấy một chậu nước và một ít thuốc mỡ Long Tuyết Bạch Sương đến đây.”

Dung Nguyệt nghe vậy thì hơi kinh ngạc, những sau đó nàng ấy mỉm cười gật đầu và đáp: “Điện hạ đừng lo lắng, Thái tử phi không sao, nô tỳ đi lấy thuốc ngay.”

Thuốc mỡ Long Tuyết Bạch Sương chính là bí dược chốn cung đình, có thể dùng bên trong và cả bên ngoài, cả Đông Cung chỉ có một lọ mà thôi.

Giờ đây nó lại được dùng cho Thái tử phi, chắc là... nàng bị thương rồi?

Dung Nguyệt không tiện hỏi han quá nhiều, chỉ biết vội vàng làm theo.

Nước nóng và thuốc được đưa vào, Bùi Ứng Tiêu xua tay ý bảo thị nữ lui ra, sau đó hắn mới vén chăn mỏng lên mà đứng dậy.

Hắn cúi đầu tự nhìn mình một cái, gần như “nó” đã biến mất.

Hắn vắt khăn, vén chăn bông lên, lau người cho Khúc Ngưng Hề, sau khi kiểm tra, hắn lại phát hiện ra có vài vết máu, còn có một vết rách rất nhỏ nữa.

Bùi Ứng Tiêu không nhìn được mà nhú mày, rõ ràng hắn đã làm đủ các bước rồi mà, tiến độ còn rất chậm nữa, tại sao lại thành ra thế này rồi?

Đương nhiên là, những chuyện riêng tư như thế này không thể hỏi thái y lung tung được.

Bùi Ứng Tiêu không dám nhìn nhiều, bôi thuốc mỡ Long Tuyết Trắng Sương lên người nàng xong thì hẩn đắp chăn để nàng yên tâm vào giấc.

Ngày hôm sau.

Khúc Ngưng Hề ngủ được một giấc ngon lành, bên cạnh lại ấm áp dễ chịu, tay chân nàng đều nóng ran.

Vì mới tỉnh dậy nên vẻ mặt nàng ngơ ngác, nàng chỉ mới cử động một chút thôi mà đã chạm phải người bên gối.

Đầu tiên nàng giật mình, sau đó nhìn thấy bố cục đồ rực của cả căn phòng, bây giờ nàng mới nhớ ra là mình đã kết hôn vào ngày hôm qua, hiện giờ nàng đang ở Đông Cung rồi.

Bùi Ứng Tiêu ngủ không sâu, nàng vừa cử động là hẩn cũng tỉnh theo. Hẩn từ từ mở mắt ra, đối diện với cặp mắt to tròn như nho của nàng.

“Tỉnh rồi?”

Hẩn đưa tay ôm nàng vào lòng.

Khúc Ngưng Hề va vào lồng ngực rắn chắc của hẩn, trước người nàng rung động, mềm nhũn run rẩy, nàng cảm thấy hơi đau.

Tối hôm qua... quả cầu tuyết bị xoa tròn rồi lại bị “chà đập”, nhào nặn thành đủ loại hình dạng, vô cùng đáng thương, bây giờ trên đó còn lưu lại dấu tay nữa.

Khúc Ngưng Hề nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên nhú mày, vội vàng hỏi: “Điện hạ, chúng ta... viên phòng rồi sao...?”

Hình như nàng đã ngất đi giữa chừng, bởi vì quá đau quá và quá đáng sợ...

Khúc Ngưng Hề hồi tưởng lại, bất giác rùng mình, nhưng rồi nàng lại nghĩ đến vấn đề phải bẩm báo với Thái hậu nương nương như thế nào.

Hôm nay bọn họ phải vào cung bái kiến bệ hạ, còn phải giao nguyên khăn lại cho Thái hậu nữa.

“Không tính...” Bùi Ứng Tiêu khẽ vuốt lưng nàng rồi nói: “Nàng đừng sợ.”

Khúc Ngưng Hề nghe thấy câu trả lời này thì lại không thể yên lòng được: “Vì sao lại không tính?”

Sao lại không tính kia chứ? Vậy chẳng phải là nàng đã chịu đau một cách vô ích rồi sao? Hơn nữa...

“Hôm qua... hình như chàng cũng rất đau...”

Mới đầu, Khúc Ngưng Hề còn cảm thấy rất tốt, nhưng khi “kiếm” thật sự “tuột” khỏi “vỏ”, nàng như bị người khác ám sát một cách bất ngờ, suýt chút nữa đã bị đâm thủng, ghim chặt trên giường.

Nàng khóc, khóc không thành tiếng, cắn răng cố chịu đựng, rồi lại nhớ tới lời mà Xuân Tước đã nói, đau một chút rồi sẽ không sao nữa.

Bùi Ứng Tiêu cũng không thô bạo, dừng lại rất đúng lúc, nhưng nàng vẫn đau đến mức tưởng chừng như đã bị tách ra thành hai nửa.

Trong làn nước mờ ảo, nàng chợt thấy rõ dáng vẻ của hắn lúc đó.

Hắn ngừng lại cả một hồi lâu, khuôn mặt đỏ bừng, đỏ đến độ dường như nàng chưa từng thấy bao giờ, vẻ mặt hắn ảm đạm đến cực điểm, như thể là hắn đang phải chịu đựng một nỗi đau đớn tột cùng.

Khuôn mặt tuần tú bạch ngọc kia không chỉ nhuộm một màu đỏ ửng, mà trên cổ và trán hắn còn nổi cả gân xanh, những giọt mồ hôi li ti thì cứ tí tách chảy xuống...

Tí tách, chúng rơi xuống đỉnh núi tuyết phập phồng của nàng.

Khúc Ngưng Hê càng khóc to hơn, ban đầu nàng chỉ biết là chuyện thành hôn không dễ dàng gì, nhưng nàng không ngờ là nó lại khó khăn đến vậy, bọn họ nhất định phải chịu đựng cái loại tra tấn này sao?

Có lẽ là vì quá chật, Bùi Ứng Tiêu không thể đi vào thêm nữa, cuối cùng, hắn chỉ đành lựa chọn rút lui.

Cũng chính ngay lúc này, Khúc Ngưng Hê đã tận mắt nhìn thấy “hung khí” của hắn.

Bùi Ứng Tiêu nhìn thì có vẻ cao gầy, nhưng thực chất lại sở hữu võ công cao cường, có khả năng leo tường vượt nóc.

Đằng sau bộ y phục màu trắng mà hắn thường mặc là một thân cơ bắp rắn chắc, cơ ngực và cơ bụng rõ ràng.

Hắn có thiên phú dị bẩm, hơi khác so với những gì được miêu tả trong sách, vật kia của hắn ngang ngạnh ngẩng cao đầu, lại cong vút, trông vô cùng dữ tợn.

Cái gì đây? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khúc Ngưng Hê trắng bệch, hàng mi còn đọng nước mắt. Thế là, vì mệt mỏi, lại cộng thêm cú sốc tinh thần, nàng đã hoảng đến mức hôn mê bất tỉnh.

Chương 83: Sợ Hãi Đến Ngát Đi (2)

DTV-EBOOK

Bây giờ nhớ lại, lòng nàng vẫn còn run sợ, nàng đã sợ hãi lâu như vậy, kết quả là hấn lại nói “không tính” sao?

Từ trước đến nay, Bùi Ứng Tiêu luôn kiểm soát được mọi thứ trong tay, làm gì cũng thành thạo, nhưng bây giờ, hấn lại mang vẻ mặt bất lực.

“Tối hôm qua, cô thật sự rất đau đớn.”

Trong nháy mắt ấy, hấn chỉ muốn mặc kệ tất cả mà tận tình rong ruổi.

Nếu chưa nếm được ngon ngọt thì không sao cả, nhưng hết lần này tới lần khác, hấn chỉ nếm được một chút, lần này mà còn dừng lại nữa... thì thật sự là không phải người bình thường nào cũng có thể chịu đựng được.

Nhưng nếu cứ tiếp tục thì chắc chắn là Khúc Ngưng Hề sẽ bị thương, không chỉ có vậy, ngay cả bản thân hấn cũng sẽ chỉ cảm thấy đau đớn mà thôi.

Hấn đột nhiên ý thức được rằng, hoặc là có chỗ nào đó mà hấn làm chưa tốt, hoặc là “chúng” không khớp với nhau.

Bây giờ Khúc Ngưng Hề cũng đang lo lắng về việc làm vô ích tối hôm qua: “Bên phía Thái hậu nương nương... chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Thân là Thái tử phi, nếu viên phòng không suôn sẻ, nàng rất sợ mấy lời đồn nhảm nhí sẽ lan truyền ra ngoài.

Nàng khẽ cắn môi dưới, đang định nói sẽ bổ sung chuyện đó thì Bùi Ứng Tiêu đã cắt ngang lời nàng: “Cô sẽ sắp xếp việc này.”

Khúc Ngưng Hề ngược mắt nhìn hắn: “Được không?”

Hắn khẽ cười, giơ tay xoa vào nếp nhăn trên trán nàng, nói: “Cũng chẳng phải là chuyện quan trọng gì.”

“...” Cái này mà không quan trọng sao? Nó phải được ghi chép đầy đủ lại đây.

Hai người nhanh chóng rời giường để đi rửa mặt, chải đầu. Đêm qua Khúc Ngưng Hề đã được bôi thuốc, hiện giờ không còn gì đáng ngại nữa, nhưng bóng ma tâm lý đã trở nên lớn hơn rồi.

Nàng không thể không lo lắng về chuyện này được, đồng thời, nàng cũng nghi ngờ về tính chân thực của câu “chỉ đau lần đầu” mà Xuân Tước nói.

Sao mà “con quái vật khổng lồ” kia có thể nhẹ nhàng “xâm nhập” vào bên trong được?

Chẳng lẽ sau này nàng còn phải chịu “hình phạt” như vậy thêm nhiều lần nữa sao sao?

Nhưng mọi chuyện đã ngã ngũ, nàng là Thái tử phi, căn bản là nàng không thể nào chối bỏ được, chỉ có thể dũng cảm đối mặt mà thôi.

Hai người Ngải Lan và Xuân Tước tiến vào hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, sau đó họ nhanh chóng chuẩn bị một bộ cung trang cho Khúc Ngưng Hề thay vào.

Thái tử đi ra gian ngoài trước, các nàng ấy vội vàng khẽ hỏi nàng có khó chịu ở đâu không, nếu cần dùng thuốc thì để bọn họ mang theo.

Vẻ mặt Khúc Ngưng Hề rất phức tạp, nàng lắc đầu nói: “Ta không sao.”

Nàng nhanh chóng sửa soạn, đi đến bàn trang điểm bên kia để trang điểm, đè nén những suy nghĩ miên man trong lòng xuống.

“Không cần đi quá sớm, buổi trưa phải dùng bữa cùng phụ hoàng và hoàng tổ mẫu.”

Bùi Ứng Tiêu ở bên ngoài nhắc nhở, đi sớm thì cũng có nghĩa là phải dành ra rất nhiều thời gian.

Khúc Ngưng Hề thấy hần không vội, tự nhiên nàng cũng không vội theo.

Thái tử thành hôn, Thiên Khánh Đế cho phép hần nghỉ ngơi thêm vài ngày.

Buổi sáng không cần dậy sớm vào triều, hai người ăn xong bữa sáng thì cùng đến điện Thừa Minh thỉnh an bệ hạ, thời gian không sớm cũng không muộn.

Thiên Khánh Đế hạ triều trở về, xử lý xong xuôi các vấn đề cấp bách, đúng lúc rảnh rỗi nên tiếp kiến bọn họ.

Trong những dịp như vậy, lẽ ra Thái tử phi nên chính thức bái kiến Hoàng đế và Hoàng hậu, nhưng Khúc Hoàng hậu vẫn còn đang ở trong lãnh cung.

Thiên Khánh Đế từng lâm bệnh nặng, ông ta đã gầy hơn trước một chút, nhưng tinh thần trông có vẻ không tệ lắm.

Hiện giờ, thái độ của ông ta với Thái tử đã thay đổi nhiều, hiếm khi có được chút dịu dàng của thiên gia, bên cạnh đó, có thể xem như là ông ta đã theo dõi quá trình nàng trưởng thành, cho nên ông ta cũng không khuyên bảo gì nhiều.

Ông ta uống trà Khúc Ngưng Hề dâng lên, cho nàng một phần lễ chúc phúc, rồi nói: “Hai con đi thỉnh an Thái hậu đi, đừng quên đến thăm Cung Thục phi.”

Bùi Ứng Tiêu nghe vậy, bèn trả lời: “Nhi thần cũng có ý này.”

Khúc Ngưng Hề gật đầu: “Thần tức hiểu.”

Tuy Cung Thục phi không sinh con, nhưng bà ấy là lão nhân trong cung, hiện giờ lại đang quản lý cung vụ, cho nên bà ấy xứng đáng được kính trọng.

Thiên Khánh Đế nhìn Khúc Ngưng Hề, trầm ngâm một lát rồi nói: “Nếu con muốn đi thăm cô mẫu của con, trẫm có thể đặc biệt cho phép một lần.”

Khúc Ngưng Hề nghe vậy thì kinh ngạc không thôi, nghe giọng điệu này... quả nhiên bệ hạ đang có ý xử lý nhẹ nhàng.

Bấy giờ nàng không biết nên trả lời thế nào, bèn quay sang nhìn Bùi Ứng Tiêu.

Thấy sắc mặt hắn vẫn như bình thường, không hề để ý đến, nàng gật đầu nhận lời: “Bệ hạ nhân từ, thần tức xin tạ ơn.”

Thiên Khánh Đế lại thở dài rồi nói: “Hoàng hậu cung chiêu Lân Vũ, nó mà vẫn còn chút lương tâm thì nên hồi kinh rồi.”

Nhìn thấy nhi tử lớn thành hôn, lòng ông ta xúc động không thôi, bấy giờ lại bắt đầu nói nhi tử thứ của mình.

Mặc dù Khúc Ngưng Hề thường xuyên đi lại trong cung, nhưng số lần nàng diện kiến Hoàng đế rất ít, cho nên nàng không hiểu bệ hạ chút nào.

Nhưng bấy giờ, nhìn ông ta giống như là một người cha bình thường vậy. Người ta khó lòng mà ngờ được rằng, đây chính là vị

đế vương tàn nhẫn đã từng đuổi tận giết tuyệt Lục gia.

Nghĩ đến việc đây là “nhân tâm cách bụng” [*], đối mặt với những người khác nhau, ông ta sẽ thể hiện những vẻ mặt khác nhau.

[*] **Nhân tâm cách bụng**: có nghĩa là lòng dạ con người khó lường, không thể nhìn thấu được. Câu tục ngữ này thể hiện sự phức tạp và khó đoán của bản chất con người.

Từ điện Thừa Minh đi ra, Khúc Ngưng Hề không nhận được mà hỏi Bùi Ứng Tiêu rằng: “Hình như bệ hạ không còn tức giận nữa đúng không?”

“Có gì đâu mà tức giận...” Bùi Ứng Tiêu cười nhạt: “Trước đây ông ta từng có ý định dùng Bùi Tĩnh Lễ để chế hành [*] cô nữa mà, nhưng bây giờ mọi trách nhiệm lại bị đổ hết lên đầu Hoàng hậu, là ai dạy con sai cách ấy à... khó mà nói được lắm.”

[*] **Chế hành**: dùng để chỉ trạng thái trong đó hai hoặc nhiều bên hạn chế lẫn nhau nhưng vẫn duy trì sự cân bằng tương đối.

Nghe vậy, nàng kinh ngạc không thôi, vội vàng hỏi nhỏ: “Vì sao phải chế hành điện hạ, chẳng lẽ là vì nghi ngờ chàng sao?”

Hắn lắc đầu, dùng giọng điệu thản nhiên mà đáp rằng: “Chẳng qua là quyền mưu đế vương, tham luyện nghi kỵ mà thôi.”

Bây giờ ông ta thay đổi thái độ với hắn, chẳng qua là bởi vì hắn đã vượt qua được “khảo nghiệm” lúc phụ hoàng ngã bệnh.

Trong lúc Thái tử giám quốc, hắn không hề tham luyện quyền lực, hơn nữa, còn một lòng tìm kiếm rất nhiều danh y trong thiên hạ chỉ vì muốn bệ hạ an dưỡng long thể, mọi người đều có thể nhìn thấy điều này.

Cũng chính vì lẽ đó nên Thiên Khánh Đế mới xua tan được chút kiêng kỵ còn sót lại, bên cạnh đó, ông ta cũng không còn người thừa kế nào khác để mà lựa với chọn nữa.

Hai người cú thể mà trở nên thân thiết, tình phụ tử cũng dần trở nên đậm sâu.

Khúc Ngưng Hề nghe hiểu, nàng không hỏi gì thêm nữa.

Tất cả đều nhờ Thái tử diễn tốt, nếu không, ai biết Bệ hạ sẽ có bộ mặt như thế nào?

...

Lúc đi thỉnh an Thái hậu, vừa hay Cung Thục phi cũng đang ở cung Trường Huy, hai người không cần phải đi thêm một vòng nữa.

Ngoài bà ấy ra thì vẫn còn có một vài vị họ hàng hoàng thất tương đối thân thiết khác nữa.

Khúc Ngưng Hề bước tới làm lễ tân phụ, lần lượt dâng trà nhận diện từng người.

Thái hậu thuận miệng hỏi bọn họ: “Bệ hạ có ở điện Thừa Minh không? Có nói gì không?”

Nhìn có vẻ tùy ý, nhưng Khúc Ngưng Hề nghĩ, có lẽ câu hỏi này có liên quan đến cô mẫu, nên nàng đã thành thật trả lời.

Biết được bệ hạ nhượng bộ, để nàng đến lãnh cung thăm Hoàng hậu, Thái hậu không hề ngạc nhiên chút nào.

Bà ta nâng chén trà lên, hé miệng, nói: “Theo ai gia, Hoàng hậu còn phải hối lỗi thêm nữa mới được.”

Nếu không phải vì lòng tham mà họ gây náo loạn như thế, bà ta có vô duyên vô cớ mất đi một đứa cháu như thế này không?

Lại nói, ban đầu bà ta lễ Phật ở núi Bạch Dân, tuy chạy về “trấn giữ” rồi, nhưng bà ta không ngờ là chuyện bức vua thoái vị vẫn xảy ra, suýt chút nữa là đã gây ra chuyện động trời rồi!

Khúc Ngưng Hê khó mà trả lời được vấn đề này, đây cũng chẳng phải là chuyện mà nàng có thể định đoạt được.

Bùi Ứng Tiêu nhếch môi, dịu dàng nói: “Hoàng tổ mẫu, hôm qua là đại hôn của tôn nhi, về tình về lý, hôm nay nên dâng trà cho mẫu hậu.”

“Lời này không sai, dù sao thì nó vẫn còn là Hoàng hậu mà...” Thái hậu đặt chén trà xuống, mỉm cười đánh giá Thái tử: “Lân Vũ gây ra đại họa, con lại không để trong lòng, làm khó cho con rồi.”

Đây là ánh mắt mang theo ý dò xét sao? Có một khoảnh khắc, Khúc Ngưng Hê ngỡ rằng mình đã nhìn lầm.

Lại nghe Thái hậu phát tay nói: “Nếu bệ hạ đã mở lời thì các con hãy đi đi.”

“Đa tạ hoàng tổ mẫu.” Bùi Ứng Tiêu như một người hiền lành thật sự, không biết buồn tủi hay tức giận là gì vậy. Khi đối mặt với kẻ Hoàng hậu hay huynh đệ khác mẫu, hắn luôn dùng thái độ rộng lượng hiền hòa, cẩn thận chu toàn lễ tiết.

Mặc dù đã biết rõ đối phương muốn cướp ngôi vị Thái tử này, nhưng hắn vẫn bình tĩnh gọi một tiếng “mẫu” này mà chẳng oán than gì.

Mọi người đều phải đồng ý với nhau rằng, đây chính là phong thái ung dung sẵn có của Thái tử.

Bữa trưa được bày biện ở cung Trường Huy, Thiên Khánh Đế tới đây dùng bữa đúng giờ, Thái tử cùng tân nương và các thân thích tổ chức một bữa tiệc gia đình.

Trong bữa tiệc, Thái hậu còn hỏi thăm Hồ lão phu nhân, nghe nói lão phu nhân chuẩn bị rời kinh cùng Tam lang, bèn bảo bà tiến cung thưởng trà trò chuyện trước khi đi, đừng xa cách.

Khúc Ngưng Hề nghe thấy, vội vàng đồng ý thay.

Chỉ không biết là Thái hậu còn có thể qua lại thân thiết với tổ mẫu được nữa hay không thôi, nghĩ đến việc này thì lại thấy, lão phu nhân rời kinh một thời gian cũng không tệ, vừa hay có thể né được tình huống này.

Cuối cùng bữa trưa cũng xong, Thiên Khánh Đế rời tiệc trước, sau đó Bùi Ứng Tiêu mới dẫn Khúc Ngưng Hề cáo lui.

Khúc Ngưng Hề nhận được rất nhiều quà gặp mặt, Dung Nguyệt, Nhân Thanh và Ánh Sở đều bưng đầy tay, mà lúc bọn họ tới, chiếc hộp nhỏ trong tay đã được giao cho nữ quan bên cạnh Thái hậu.

Bên trong chính là nguyên khăn.

Khúc Ngưng Hề có chút bất an, còn có chút tò mò, nàng nhẹ nhàng kéo ống tay áo Bùi Ứng Tiêu.

Rồi lại khẽ hỏi hắn rằng: “Đồ chúng ta giao lên... sẽ không xảy ra sai sót gì chứ?”

Đối với nàng mà nói, đây cũng không phải là việc nhỏ nhặt gì, làm thê tử đã không dễ dàng gì rồi, làm con dâu hoàng gia thì lại càng khó khăn hơn. Tuy hôm nay người trong hoàng thất đều nở nụ cười trên môi, nhưng chẳng ai biết thật ra họ khách sáo, câu nệ đến mức độ nào.

Nếu nàng đã làm không tốt ngay từ ban đầu, vậy thì càng về sau, nàng sẽ càng gặp nhiều khó khăn với cái vị trí Thái tử phi này.

Thật sự là trước kia nàng cũng không thể ngờ được rằng, viên phòng lại là một chuyện phiền toái như vậy.

Nhìn lông mày nàng khẽ nhú, Bùi Ứng Tiêu nhướng mí mắt trắng lạnh lên mà nói: “Khó nói lắm.”

“Lời này của điện hạ có nghĩa là sao?” Khúc Ngưng Hề nhìn sang hắn.

Hắn lại gần, cúi xuống nói nhỏ với nàng rằng: “Thứ vốn nên ‘rót’ cho nàng lại không xuất ra được, nên khăn sẽ thiếu đi chút mùi tanh chẳng?”

“Rót cái gì cơ?” Nàng sửng sốt.

“Tiểu Văn Du ngắt xỉu, dọa nó lùi về.”

** Lời của người beta: Nam chính đã “ta - nàng” kể từ sau khi được ban hôn rồi, từ bây giờ tới nữ chính bắt đầu “ta - chàng” nhé mọi người ơi (ゝ ̎ ̎)*

Chương 84: Bốn Phận Của Nàng (1)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề nghe mà không hiểu.

Mặc dù bây giờ có thể xem nàng như là người “đọc nhiều sách vở”, nhưng số quyển sách kia lại không giải thích gì về thứ “tanh” kia cả.

Nàng chỉ mơ hồ cảm thấy, có lẽ mình lại bị Bùi Ứng Tiêu trêu chọc rồi.

Vị Thái tử này rất xấu xa, hẳn chưa bao giờ giữ hình tượng quân tử trước mặt nàng.

Có đôi khi, nàng thấy hơi hâm mộ người khác, vì lúc nào Thái tử điện hạ cũng mang dáng vẻ “hoài châu uẩn ngọc” [*], giống như ánh trăng treo trên bầu trời vậy.

[*] **Hoài châu uẩn ngọc**: Thành ngữ, ẩn dụ cho tài năng và đức hạnh.

Chỉ có thể nhìn mà không thể với tới, như ánh trăng bạc trong trẻo, lạnh lùng nhưng lại động lòng người.

Còn thứ mà nàng nhìn thấy chỉ là một vầng trăng giả, thân là người biết rõ mọi chuyện, tâm tình của nàng có chút phức tạp.

Có khẩu dụ của bệ hạ, hai người thuận lợi tiến vào lãnh cung.

Có một lão thái giám dẫn đường cho bọn họ, sau khi Thái tử trưởng thành, hẳn không được tùy tiện bước vào hậu cung.

Mà, sở dĩ lãnh cung được gọi là “lãnh”, đương nhiên là vì nó nằm ở một góc yên tĩnh xa xôi trong hậu cung.

Phải đi một lúc lâu mới đến được, Khúc Ngưng Hề ngẩng đầu nhìn, tám biển ở cửa đề mấy chữ “Hồ Đàm Trai”.

Bùi Ứng Tiêu chỉ bước vào sân chứ không tiến vào thêm nữa, hần chắp tay đứng sang một bên rồi nói: “Có lẽ cô mẫu của nàng có chuyện muốn nói với nàng.”

“Điện hạ không ngại sao?” Bây giờ nàng là Thái tử phi, không cần nghĩ cũng biết là cô mẫu sẽ nói gì.

Bùi Ứng Tiêu mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Nếu muốn thổi gió bên tai [*], đêm nay Tiểu Văn Du có thể thử xem sao.”

[*] **Thổi gió bên tai**: ám chỉ việc nói lời tốt đẹp để tác động đến người khác.

Khúc Ngưng Hề hơi phồng má, liếc hần một cái, người này đúng thật là, nói chuyện chẳng ra đầu vào đầu hết.

Nàng dứt khoát không nhiều lời nữa, nhấc làn váy lên mà đi thẳng vào, còn dẫn theo cả Đằng Mẫn biết võ công vào cùng.

Phủ An Vĩnh Hầu đã không có tin tức gì về Khúc Hoàng hậu trong một khoảng thời gian dài, thêm vào đó là sau Tết, bọn họ lại phải tất bật chuẩn bị cho hôn lễ nữa.

Bận rộn cho một sự kiện lớn như vậy, không phải là họ không thèm hỏi han tin tức ở lãnh cung, chỉ là lão phu nhân đã hạ quyết tâm, cố ý không hỏi, để tránh chuốc thêm chuyện phiền toái.

Khúc Ngưng Hề biết, chắc chắn là trong lòng tổ mẫu đang nhớ thương nữ nhi, hôm nay nàng lại được bệ hạ cho phép, nên nhất định nàng phải đến.

Nàng tiến vào Hồ Đàm Trai, bên trong rất yên tĩnh, trong viện có vài chiếc lá rụng và cỏ dại không được dọn dẹp, khung

cảnh có phần hơi tiêu điều.

Bởi vì không được mấy cung nhân hầu hạ, cho nên nơi đây cũng không được quét dọn gì.

Khúc Ngưng Hề giẫm lên lá rụng mà đi vào, vừa đến cửa đã đụng phải Tú Tương.

Tú Tương vốn là đại cung nữ bên cạnh Hoàng hậu, là tâm phúc của bà ta, cho nên nàng ta cũng phải đi theo.

Còn những hạ nhân khác của cung Phù Đan thì không phải theo bà ta, nhưng tốt xấu gì thì vị trí Hoàng hậu vẫn còn đó, cho nên ngoại trừ Tú Tương ra, bên cạnh bà ta vẫn còn một tiểu cung nữ và một tiểu thái giám khác nữa.

“Đại tiểu thư...” Tú Tương tinh mắt, khi trông thấy hoa văn cung trang trên người Khúc Ngưng Hề, lập tức sửa miệng hành lễ: “Nô tỳ bái kiến Thái tử phi.”

Nàng ta tính toán ngày tháng, không phải hôm này là ngày đầu tiên sau đại hôn của Thái tử sao? Đáng tiếc là, ở Hồ Đàm Trai này, họ không thể nghe thấy chút nào nhiệt nào.

“Ta muốn gặp cô mẫu, phiền người thông bẩm với bà ấy một tiếng.”
Độc Full Tại Truyenfull.vision

Khúc Ngưng Hề vừa dứt lời, trong phòng đã vang lên giọng của Khúc Hoàng hậu: “Chỉ cách có hai cánh cửa thôi, cần gì phải thông bẩm.”

Giọng điệu có chút tự giễu, đương nhiên là diện tích ở Hồ Đàm Trai không thể sánh bằng cung Phù Đan rồi.

Khúc Ngưng Hề cũng nghe thấy, không cần người khác truyền lời, nàng cứ thế mà đi vào trong.

Sau khi bước vào, nàng vừa ngược lên đã thấy Khúc Hoàng hậu đang ngồi trên giường thấp.

Quả thật là bà ta đã gầy đi rất nhiều, sau khi tháo bỏ châu ngọc đầy đầu, cấm y hoa thường, trông bà ta còn hơi tiêu tụy.

Xét về tuổi tác, chắc chắn không thể nói là già được, nhưng sắc mặt bà ta lúc bấy giờ không hề tốt, sự mệt mỏi dễ dàng khiến bà ta già hơn trước.

Tâm tình của Khúc Ngưng Hề hơi phức tạp, từ nhỏ nàng đã ở bên cạnh bà ta, đã nhiều năm như thế kia trôi qua... cũng không phải là nàng không có cảm xúc gì.

Chỉ là, sự quan tâm này của cô mẫu xen lẫn quá nhiều công danh lợi lộc, tâm ý ban đầu của bà ta cứ thay đổi không ngừng theo thời gian.

Mà, Bùi Tĩnh Lễ... không thể nghi ngờ gì thêm nữa, chính hẳn ta là “đầu sỏ” khiến Khúc Ngưng Hề hoàn toàn lạnh lòng.

“Bái kiến cô mẫu.” Nàng bước lên phía trước, cúi đầu xuống.

Khúc Hoàng hậu nhìn nàng, nói: “Con nên gọi là bốn cung mẫu hậu mới đúng, không ngờ, con lại trở thành con dâu của bốn cung.”

Lân Vũ muốn cười biểu muội, bà ta không đồng ý, sau đó đứa cháu gái này bị chỉ hôn cho Thái tử, sau khi xảy ra chuyện kia, bà ta cứ tưởng là hôn sự này sẽ bị huỷ, không ngờ thánh chỉ của bệ hạ vẫn không thay đổi gì.

Khúc Ngưng Hề tới ôn chuyện với bà ta, nhưng thời gian không nhiều lắm, cũng không hàn huyên gì mấy, nàng chỉ muốn thông báo cho bà ta biết là lão phu nhân sắp rời đi rồi.

Cuối cùng, nàng hỏi: “Gần đây cô mẫu có khỏe không? Xin cô mẫu hãy bảo trọng thân thể, đừng để trưởng bối lo lắng.”

Năm ngoái Hồ lão phu nhân tiến cung thăm hỏi một lần, chỉ duy nhất một lần đó thôi, nên Khúc Hoàng hậu không hề biết bà muốn rời kinh.

Bấy giờ, bà ta suy nghĩ một lúc rồi hiểu ra, sau đó cười mà hỏi: “Bà ấy sợ bốn cung bám lấy con không buông sao?”

Khúc Hoàng hậu hừ nhẹ một tiếng rồi nói: “Vậy thì các người nghĩ sai hết rồi, Lân Vũ không quay trở về, dù bốn cung có ra khỏi đây được thì đã sao?”

Mọi thứ đã mất đi thì đều không thể lấy lại được, cung Phù Đan hay Hồ Đàm Trai cũng chẳng khác gì nhau cả.

Cho nên, căn bản là bà ta không hề có ý định để Khúc Ngưng Hề làm thuyết khách.

Khúc Ngưng Hề cũng biết, bấy giờ, điều khiến bà ta lo lắng nhất chính là hai đứa con đang lưu lạc bên ngoài.

Nàng suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Cô mẫu có biết gì về cha con Mông Thiên Thạch hay Phổ Lạc Cam không? Bệ hạ đã sửa lời muốn bắt sống biểu huynh, nếu muốn hãm ta sống sót thì cô mẫu không thể phạm sai lầm thêm nữa.”

Nếu cấu kết với kẻ thù bên ngoài thì tội này phải giết. Dù Thiên Khánh Đế có muốn bảo vệ nhi tử thì cũng chẳng thể làm được gì, thậm chí là, dưới cơn phẫn nộ, có khả năng ông ta sẽ giết hãm ta không thương tiếc.

Nàng tưởng cô mẫu biết gì đó, nào ngờ, Khúc Hoàng hậu cau mày hỏi ngược lại nàng rằng: “Một nơi chật hẹp nhỏ bé như Phổ Lạc Cam thì có ích lợi gì?”

Bà ta không chỉ không hiểu, mà giọng điệu còn có chút khinh thường.

Hoàn cảnh nơi đó khổ cực, binh lực cũng không cường thịnh, còn phải dựa vào Đại Hoàn mà sống kia mà.

Nghĩ vậy, nếp nhăn giữa hai hàng lông mày bà ta càng nhúm chặt hơn, truy hỏi: “Con ta, Lân Vũ chạy đến Phổ Lạc Cam rồi sao?”

Đây hiển nhiên là một nước cờ dở, có cha con Mông Thiên Thạch đi cùng, lẽ nào đã cùng đường rồi nên mới như vậy?

Khúc Ngưng Hề cẩn thận xem xét phản ứng của Khúc Hoàng hậu, xem ra là không có vẻ gì là cố ý giấu giếm hay lừa gạt nàng.

Nàng cũng không nói gì quá nhiều, chỉ nói về lão phu nhân mấy câu, sau đó lập tức lui ra, tránh cho Thái tử ở bên ngoài đợi lâu.

...

Bái kiến trưởng bối xong xuôi, Khúc Ngưng Hề theo Bùi Ứng Tiêu trở lại Đông Cung, lúc họ về, đã qua giờ Thân ba khắc.

Minh Ân cùng một vị thanh niên khác đang chờ, hình như có việc gấp muốn bẩm báo, Bùi Ứng Tiêu không trở về tắm điện thay y phục mà hăm đến thư phòng cùng bọn họ ngay.

Khúc Ngưng Hề không cần đi cùng, một mình về nghỉ ngơi, nàng mở những món quà đã nhận được ra xem một chút, rồi bảo Ngân Hạnh cất vào kho.

Nàng ấy cũng không nhàn rồi, sau khi xin phép Dung Nguyệt, nàng ấy dẫn tất cả mọi người ở Đông Cung đến bái kiến Thái tử phi.

Mọi người gặp mặt xong, Khúc Ngưng Hề lại phát tiền thưởng xuống.

Có Ngải Lan và Xuân Tước hỗ trợ, lại là hai người “lão luyện” từng hầu hạ bên cạnh lão phu nhân, nên Khúc Ngưng Hề cũng không quá luống cuống, mà nàng cũng không có nhiều việc phải làm.

Chủ tử chân chính của Đông Cung là Thái tử, những việc vặt trong phủ đều nằm trong tay lệnh quan, không cần đến nàng.

Khúc Ngưng Hề chỉ cần quản tốt người và vật của mình là được.

Của hồi môn nàng mang đến cùng với quà mừng tân hôn nhận được lần lượt được ghi vào sổ sách, khóa trong kho.

Ngoài ra, của hồi môn của Hầu phủ còn có cửa hàng và trang viên, mà những quản sự, chủ quỹ này đều không phải nô lệ mà là người được thuê, thế nên, cần có người kịp thời kiểm tra đối chiếu sổ sách và các khoản cho vay hàng tháng.

Mà, người này chính là phụ thân của Xuân Tước, ông ấy vốn là quản sự của Hầu phủ, không chỉ có kinh nghiệm mà còn am hiểu mọi việc.

Xuân Tước cùng Ngải Lan đều là con của đầy tớ trong nhà chủ [*], hiện giờ thân thế của cả nhà họ đều nằm trong tay Khúc Ngưng Hề, chồng của Xuân Tước là hộ vệ, cùng làm việc với A Thúc và cũng có thể hỗ trợ xử lý trang viên ngoài cung.

[] Xưa gọi là “con của đầy tớ trong nhà chủ”. Theo luật pháp của nhà Thanh, con cái của những đầy tớ trong nhà là đầy tớ qua nhiều thế hệ và phục vụ mãi mãi.*

Của hồi môn của Khúc Ngưng Hề khá phong phú, tuy không thể sánh với hoàng thất, nhưng trong số các quý nữ ở Thượng

Kinh, có lẽ là không được mấy người có thể sánh bằng nàng.

Nếu nàng không gả vào Đông Cung, thì chỉ mỗi việc quản lý những thứ này thôi cũng đã đủ để nàng có được một cuộc sống tạm ổn nhờ việc kinh doanh.

Trong lúc bận rộn với những món đồ “lặt vặt” này, nàng không hề nhận ra là mặt trời đã ngả về phía Tây, vừa đảo mắt đã đến giờ ăn tối.

Ánh Sở đã sớm cầm thực đơn tối hời, chọn ra mấy món mà Khúc Ngưng Hề thích ăn, thêm nữa, nữ đầu bếp bên kia cũng có thức đơn hằng ngày của Thái tử điện hạ, nên họ đã dọn ra một bàn nhỏ.

Bùi Ứng Tiêu vừa đi thư phòng về là cho truyền thiện ngay, sau đó hần đi rửa tay rồi ngồi xuống.

Đây là bữa ăn đầu tiên của đôi phu thê trẻ sau khi kết hôn.

Ăn không nói, ngủ không nói, tướng ăn của Khúc Ngưng Hề tao nhã nhưng không hề ưỡn ẹo, còn Bùi Ứng Tiêu thì lại càng không cần phải nói, hần ăn chậm rãi, mỗi cái gắp tay, cử động nhẹ đều là cảnh đẹp ý vui.

Lại nói, ăn cơm vốn là một chuyện hết sức bình thường nếu không muốn nói là chuyện nhỏ, cũng không phải là bọn họ chưa từng dùng bữa cùng nhau, nhưng dường như, lần này lại chẳng hề giống như là những lần bình thường trước kia.

So với sự hưng phấn tối hôm qua, thì sự bình dị, giản đơn của thời khắc này càng làm cho Khúc Ngưng Hề thật sự ý thức được rằng, nàng đã được gả vào Đông Cung, sau này sẽ là thê tử của Bùi Ứng Tiêu, sẽ ở bên hần mỗi ngày.

Từ chuyện ăn, mặc, ở, đi lại, cho đến những cảm xúc vui buồn hờn giận, và cả chuyện ngắm nhìn cảnh mặt trời mọc, mặt

trắng lặn... đều sẽ là cùng hăn.

“Điện hạ, chàng không hỏi ta đã nói gì ở Hồ Đàm Trai sao?” Khúc Ngưng Hề không nhận được nữa nên nàng đã lên tiếng trước.

Bùi Ứng Tiêu ngược mắt lên, không đợi hăn trả lời, nàng đã tự nói: “Dù chàng không tò mò, ta cũng muốn thành thật với chàng.”

Hăn không nhận được mà khẽ cười: “Tuy Tiểu Văn Du nói là thành thật với cô, nhưng thật ra, nàng đang muốn thám thính chuyện của Bùi Tĩnh Lễ.”

Khúc Ngưng Hề kinh ngạc, tay cầm đũa cứng đờ, cái miệng nhỏ nhắn há ra, sống lưng vô thức thẳng tắp.

Người này là con giun đũa trong bụng nàng sao? Sao hăn có thể đáng sợ đến thế? Còn “nói trúng tim đen” nữa cơ chứ.

“Khó đoán lắm sao?” Một tay Bùi Ứng Tiêu chống cằm, miệng thì thản nhiên nói: “Phổ Lạc Cam vô cớ can thiệp vào chuyện của Đại Hoàn, còn vị Nhị đệ kia của cô thì lại không rõ tung tích đâu, nàng cho rằng Hoàng hậu sẽ biết điều gì đó, nên nàng đã hỏi bà ta à?”

Tất cả đều đúng.

Khúc Ngưng Hề không dám nói dối cho qua chuyện nữa, bèn thành thật trả lời: “Đúng thật là như thế, ta cảm thấy, chắc chắn cô mẫu muốn biểu huynh sống sót, bà ấy sẽ nói ra hết những chuyện mà bà ấy biết. Nhưng có vẻ như bà ấy không biết gì...”

Chuyện Phổ Lạc Cam nhúng tay vào diễn ra quá đột ngột, quá táo bạo và cũng không hợp với lễ thường tình.

Bùi Ứng Tiêu cúi đầu: “Có không ít người đang điều tra chuyện này.”

Không chỉ có mỗi bộ hạ, mà còn có cả Định Tuyên Đại Tướng quân, cộng thêm những người khác trong triều nữa, họ đều đang tò mò và nâng cao cảnh giác.

“Vậy điện hạ có tra ra được gì không?” Khúc Ngưng Hề hỏi, sau đó bắt đầu “vá lỗi”: “Nếu chàng không tiện nói thì không cần phải nói cho ta biết đâu.”

Nàng có thể đè nén lòng hiếu kỳ của mình lại, vì có đôi khi, biết quá nhiều thì áp lực trong lòng sẽ trở nên lớn hơn, chính điều này cũng sẽ khiến cho tâm tình sầu lo nhiều hơn.

“Cô chưa điều tra rõ...” Dù sao thì hắn cũng đã phái người đến biên giới để tra, đường xá xa xôi, chỉ có điều...

“Có lẽ cô đã đoán ra được đáp án rồi.” Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Bùi Ứng Tiêu nói xong thì cầm lấy bầu rượu, rót đầy rượu vào chén, uống một hơi cạn sạch.

Uống xong rượu trong tay, hắn nghiêng mặt, nghiêng người, ghé sát vào Khúc Ngưng Hề: “Sao nàng không hỏi nữa?”

Khúc Ngưng Hề chớp mắt mấy cái: “Ta có thể hỏi không?”

“Cô cho phép nàng hỏi.” Hắn nhẹ nhàng thổi hơi bên tai nàng.

Khúc Ngưng Hề rút cổ, tránh sang một bên, nói: “Vậy xin điện hạ nói cho ta biết...”

Nàng liếc nhìn xung quanh một vòng, từ lúc Thái tử đến gần nàng, những người hầu hạ đều hiểu ý mà lui ra.

Sự nhanh nhẹn và tự giác này... trông như thể là đã được nhắc nhở từ trước rồi vậy.

Bùi Ứng Tiêu cũng không tiếp tục trêu chọc nàng nữa, mà hẩn chỉ giơ chén rượu trong tay lên, đưa đến bên môi nàng.

Hắn nói: “Là do cô sơ suất, bởi vì Mộc Thương Hạnh.”

“Cái gì cơ?” Khúc Ngưng Hề không thèm uống rượu hẩn đưa, mà nàng bày ra vẻ mặt khó hiểu.

Hắn giải thích: “Nếu Mộc Thương Hạnh dám đến Đại Hoàn làm sứ thần, tất nhiên ông ta sẽ để lại hậu thủ, nếu ông ta không trở về, tương lai sẽ xảy ra một loạt các vấn đề.”

Nàng cũng không ngốc, rất nhanh đã nghĩ tới lợi thế duy nhất, cũng là lợi thế lớn nhất trong tay Mộc Thương Hạnh: “Ông ta nắm giữ tội lỗi năm xưa của bệ hạ, ông ta có ý đồ gì?”

“Không biết.”

Bùi Ứng Tiêu đáp lại đúng lý hợp tình, một tay hẩn ôm lấy nàng, áp chén rượu ngọc bích lên môi nàng, tự tay đút cho nàng uống.

Khúc Ngưng Hề đành phải nhận, vừa há miệng, mùi rượu mát lạnh lập tức tràn đầy khoang miệng.

Gần như hai người đã ăn xong, Bùi Ứng Tiêu dắt nàng rời khỏi bàn ăn, tiến vào phòng trong.

Lòng Khúc Ngưng Hề vẫn còn băn khoăn về đề tài ban nãy, nàng hỏi tiếp: “Những sắp xếp đó của Mộc Thương Hạnh có liên quan gì đến những thay đổi ở Phổ Lạc Cam lần này không?”

Tiểu quốc Phổ Lạc Cam này bưng bưng dã tâm, đáng tiếc thay, năm xưa đã bị Đại Hoàn “hung hăng giáo huấn” nên không

dám tùy ý xâm phạm nữa.

Nếu bọn chúng nắm được nhược điểm của Đại Hoàn, tất nhiên là bọn chúng sẽ lấy chuyện này ra hòng mưu đoạt chút lợi ích.

Nàng nghĩ, đây là lý do tại sao bọn chúng thu nạp đám người Bùi Tĩnh Lễ.

Cũng không biết là đối phương muốn làm như thế nào nữa.

“Nàng đoán không sai...” Bùi Ứng Tiêu chậm rãi nhếch môi: “Cách đơn giản nhất... chính là dùng chuyện này để uy hiếp phụ hoàng, đối lấy chút lợi ích. Tuy nhiên, làm vậy thì lại không an toàn, bọn chúng sẽ khiến ông ta nghi ngờ, nếu lòng tham không đáy, còn có thể xảy ra án mạng nữa.”

Hoàng đế là người coi trọng thánh danh cả đời của mình như vậy, sao ông ta có thể để một mối đe dọa to lớn như thế tồn tại cho được?

Ông ta sẽ không để cho Phổ Lạc Cam có cơ hội tiết lộ ra ngoài, tuy ngoài mặt ông ta sẽ không làm gì, nhưng ông ta sẽ ngầm ngầm đề phòng.

Khúc Ngưng Hê cũng nghĩ vậy, dù bọn chúng có nắm được nhược điểm đi chăng nữa, thì việc sử dụng nó thế nào cho hiệu quả mới thật sự là một thử thách lớn về năng lực của một người.

Giống như chính nàng đây, ngay từ đầu nàng đã phát hiện ra bí mật của Thái tử điện hạ, nhưng nàng nào có năng lực lợi dụng việc này để mưu cầu lợi ích đâu?

Bởi vì trong tay nàng không có người, đầu óc cũng không thông minh hơn người khác là bao, nên nàng hoàn toàn không phải là đối thủ của Bùi Ứng Tiêu.

Thật sự là nàng không dám có bất kỳ ý nghĩ chống đối nào cả, chỉ muốn cầu xin hãn tha mạng, để hãn có thể tha cho nàng một mạng.

Hiện giờ Phổ Lạc Cam cũng vậy, nhược điểm của Thiên Khánh đế đã nằm trong tay bọn chúng, nhưng quân lực hai nước cách xa nhau, nên buộc lòng bọn chúng phải hành động một cách thận trọng.

Chỉ cần để xảy ra một sai lầm nhỏ hay đi một bước cờ nát thôi, thì bọn chúng sẽ không chỉ mất đi lợi ích, mà còn “rước họa vào thân”.

“Vậy điện hạ cảm thấy, cách làm không đơn giản là gì?” Khúc Ngưng Hề cảm thấy, nhất định là hãn biết câu trả lời.

Chương 85: Bốn Phận Của Nàng (2)

DTV-EBOOK

Bùi Ứng Tiêu cũng không thừa nước đục thả câu, mà hần cười khẩy và đáp: “Mông Thiên Thạch không còn đường lui, nên ông ta có thể khuyên Phổ Lạc Cam lợi dụng sự chán ghét Lục gia trong lòng phụ hoàng, hòng ngăn cản cô đăng cơ. Bởi vì cô mang một nửa huyết mạch của Lục gia, và đúng thật là khi còn bé, cô đã từng bị ông ta ghét bỏ.”

Hần chỉ nói qua loa, nhưng Khúc Ngưng Hề lại nghe ra chút chua xót.

Nào có ai vừa sinh ra là đã có “tám trăm tâm địa”? Thái tử điện hạ cũng đã từng thuần khiết, phải chăng hần cũng đã từng nảy sinh tình cảm ruột thịt, để rồi lại thất vọng hết lần này đến lần khác?

Khả năng họ thành công thuyết phục được Phổ Lạc Cam rất cao, cha con Mông Thiên Thạch và Bùi Tĩnh Lễ sẽ có đồng minh, sẽ có cùng một mục tiêu, đó là đưa Nhị Hoàng tử lên ngôi.

Hiện giờ bọn chúng không có binh lực, chỗ dựa duy nhất đó chính là sự nhân từ mà bệ hạ dành cho Bùi Tĩnh Lễ, ông ta không nỡ giết nhi tử này, nên mọi chuyện... vẫn có thể thay đổi được.

“Bây giờ bọn chúng chỉ cần để cô rơi vào tình cảnh như Lục gia, bị phụ hoàng chán ghét, thì bọn chúng sẽ có thể thành công...” Bùi Ứng Tiêu nhướn mày, hỏi nàng rằng: “Đó Tiểu Văn Du biết, bọn chúng sẽ làm gì để cô suy tàn?”

Khúc Ngưng Hề lắc đầu, muốn nói không biết, nhưng nàng đột nhiên khựng lại, hơi mở to hai mắt ra và nói: “Chúng, bọn

chúng chỉ cần nói cho chàng biết chân tướng cái chết của Lục gia...”

Chỉ bằng một cách đơn giản như vậy thôi, bệ hạ sẽ biết rằng Thái tử đã biết chuyện năm đó, rồi sự nghi ngờ trong ông ta lại được thấp lên, ông ta sẽ bắt đầu đề phòng và không tín nhiệm hẳn nữa.

Thậm chí, có thể ông ta còn lo sợ là Thái tử sẽ tìm cách báo thù cho Lục gia.

“Tiểu Văn Du thật là thông minh...” Hắc cười khế: “Nhưng chỉ vậy thôi thì vẫn chưa đủ, trừ phi bọn chúng có thể tìm được một thứ gì đó khác...”

Thứ gì khác cơ?

Khúc Ngưng Hề không nghe thấy Bùi Ứng Tiêu nói gì tiếp, vì khi nàng quay đầu lại, nàng đã phát hiện hẳn đang rũ hàng mi dài xuống, ánh mắt lạnh lẽo, như có điều suy nghĩ.

Biểu cảm này là sao?

“Điện hạ?”

Bùi Ứng Tiêu hoàn hồn lại, nhưng cũng không chịu nói thêm gì nữa, mà thay vào đó, hai tay hắn ôm lấy vòng eo thon thả của nàng, nâng nàng lên, dễ dàng đặt nàng lên đùi của mình.

Hắn “giam cầm” nàng, nghiêng mặt qua, hôn lên môi nàng.

Sao không nói nữa... Khúc Ngưng Hề hơi bất mãn, nhích mông, ngoan ngoãn hôn hắn.

Môi răng hai người chạm vào nhau, thân mật khăng khít, nàng tự giác giơ tay lên, ôm cổ hắn.

Mãi cho đến khi Khúc Ngưng Hề thở hồng hộc, Bùi Ứng Tiêu mới chịu buông tha cho cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, tiếp tục “chiến đấu” ở nơi khác.

Hắn hôn dọc xuống theo chiếc cổ trắng nõn, đã dừng trên đó cả một lúc lâu rồi mà vẫn không nỡ tách ra.

Hắn cúi đầu nói nhỏ: “Nàng đừng sợ, đêm nay... cô đã có cách...”

Vốn dĩ Khúc Ngưng Hề đang nhắm hai mắt lại, hôn Bùi Ứng Tiêu rất thoải mái, lồng ngực của hắn rộng rãi mà ấm áp, ngay cả những ngón tay không an phận kia cũng thế, xoa xoa khắp nơi, làm cho nàng thoải mái...

Thế nhưng, vừa nghe xong những lời này, nàng chợt tỉnh táo lại.

Nàng mở to mắt ra, nhìn nam tử trước mắt, khó nhọc đặt câu hỏi: “Chàng định làm thế nào?”

Nàng thật sự không thể quên được hình dáng dài ngoằng, cong cong của “con quái vật khổng lồ” kia, chẳng lẽ chỉ cần nhìn một chút thôi là đã có thể vượt qua được thật sao?

Cảm nhận được sự sợ hãi của nàng, Bùi Ứng Tiêu ôm chặt nàng vào lòng, đưa những đầu ngón tay ấm áp vào trong: “Tin tưởng cô.”

“...” Nàng khó mà tin được.

Bụng Bùi Ứng Tiêu đã sớm “đói meo”, hắn nâng “bánh trôi béo trắng” trong bát lên mà “ăn”, “chúng” mềm mại, thơm ngọt và dai dai.

Khúc Ngưng Hề thấy hắn “ăn” ngon miệng mà lòng nàng không sao bình tĩnh lại nổi.

Con người không phải là cỏ cây, sao có thể không rung động cho được? Nhưng nàng chỉ có thể cắn chặt răng, nhìn Bùi Ứng Tiêu “ăn” từng miếng một, và nàng chột hoảng hốt khi nhận ra mình cũng “đói bụng”.

Khúc Ngưng Hề dứt khoát không nhìn nữa, vòng eo thon thả cong lên, như là tránh né, lại như là mời gọi.

Đầu óc nàng bỗng chốc mơ hồ, rơi vào trạng thái mơ màng, nghe Bùi Ứng Tiêu nói là hắn đã cố ý tham khảo chút sách lúc ở trong thư phòng chiều nay.

Cả người Khúc Ngưng Hề đã mềm nhũn đến mức không thể ngồi yên được nữa, nàng như bị hút cạn sức lực, tứ chi mềm nhũn như không xương, dựa hoàn toàn vào cánh tay của hắn để chống đỡ.

“Nàng thích như vậy không...” Bùi Ứng Tiêu nhướng mi, vừa nhìn vào khuôn mặt đỏ ửng như đào lý của nàng, hắn đã biết nàng không khó chịu chút nào.

“...” Thật sự là Khúc Ngưng Hề không thể chịu nổi nữa, nhỏ giọng cầu xin tha thứ, nàng sợ ngày mai chỗ ấy sẽ sưng đỏ, chạm vào vải lụa tơ tằm cũng sẽ đau.

Khóe mắt nàng mờ mịt và ươn ướt, đôi mắt đen sáng ngời, vẻ mềm mại và quyến rũ giao hoà nhưng chính bản thân nàng lại không hề hay biết.

Bùi Ứng Tiêu không chịu buông tha cho nàng, mà hắn khẽ dỗ dành nàng rằng: “Từ khi sinh ra cô đã thô lỗ, khiến nàng phải chịu thiệt rồi, nhưng cũng không phải là không có cách giải quyết, chắc chắn là sẽ không đau đâu...”

Khúc Ngưng Hề bĩu môi, lắc lắc đầu. Nàng không tin, có ai vô cớ bị đâm mà không đau đâu chứ?

Hắn cũng không quan tâm, ôm noãn ngọc vào lòng, không ngừng hôn nàng, không ngừng cúi xuống...

Khúc Ngưng Hê hoảng đến bật khóc.

Mất đi điểm tựa, nàng vô lực nằm ngửa trên giường thấp, vươn chiếc cổ thiên nga, tạo nên một đường cong mềm mại.

Hắn, hắn đang làm gì vậy?

...

Trời vừa tối, chủ tử đã đi ngủ, ngày hôm sau, tới tận lúc trời sáng tỏ hai người mới tỉnh lại, quả đúng là một giấc ngủ dài dằng dặc.

Đêm qua, Thái tử chỉ gọi nước một lần thôi, nhưng Ngải Lan và Xuân Tước vẫn lơ mơ biết được động tĩnh trong tấm điện.

Lúc Khúc Ngưng Hê tỉnh dậy, hai mắt nàng sững húp lên, làm các nàng ấy hoảng sợ vô cùng, thế là họ đã vội vàng đi tìm đá chườm quanh mắt cho nàng.

“Thái tử phi không thoải mái chỗ nào ạ?” Ngải Lan dịu dàng hỏi.

Khúc Ngưng Hê thần thờ, nàng ngồi một lúc lâu rồi mới quay sang tìm người: “Ta vẫn ổn...”

“Điện hạ đang ở trong thư phòng...” Ngải Lan cười nói: “Nếu Thái tử phi thấy khó chịu, người đừng giấu giếm.”

Nàng mím môi không đáp, chỉ đứng dậy thay y phục, cả người rất mất tự nhiên.

Ngải Lan và Xuân Tước cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng họ cũng không hỏi gì nhiều, nếu chủ tử đã nói không sao, vậy thì không sao.

Khúc Ngưng Hề rửa mặt chải đầu xong thì dùng bữa sáng.

Nàng không đến thư phòng tìm Bùi Ứng Tiêu mà đi lấy sáu quyển sách đang nằm trong tay mình ra.

Sở hữu nhiều “bí hí đồ” như vậy, về cơ bản là nàng đều đã xem hết rồi, còn “khiêm tốn” học tập nữa, nàng chỉ mong có thể cùng người bên gối “cầm sắt hòa minh” [*].

[*] **Cầm sắt hòa minh:** Thành ngữ, ẩn dụ cho tình yêu và sự hòa hợp giữa một cặp vợ chồng.

Thế nhưng, dù đã biết nhiều “mánh khóe” như vậy, nàng vẫn bỏ sót một chiêu mà Bùi Ứng Tiêu ứng dụng tối hôm qua.

Sao hắn lại như vậy kia chứ?

Hai tay Khúc Ngưng Hề ôm đầu, nàng không dám nhớ lại hình ảnh vị Thái tử điện hạ tôn quý ấy cúi cái đầu cao quý của mình xuống mà gặm cắn khắp người nàng, hơn nữa, hắn còn đặc biệt quan tâm đến những nơi “trọng điểm”.

Hắn vừa dùng miệng lại vừa dùng tay, khiến... nhầy nhụa dính dính không thể chịu được.

Hành động này đã vượt quá sức chịu đựng của nàng, không chỉ mỗi bản thân sự việc đó mà còn bao gồm cả cảm giác mà nó mang đến...

Khúc Ngưng Hề cần thời gian để bình tĩnh lại, có thể thì nàng mới có thể tiếp nhận được chuyện này.

Nhưng nàng cũng nhanh chóng nhớ ra là, thật ra tư thế này... đã từng xuất hiện trong bí hí đồ, chỉ là, vị trí của hai bên bị đảo ngược lại.

Vốn là nữ tử làm những việc này cho nam tử... Lúc đầu, khi mới nhìn thấy, nàng còn cảm thấy hơi khó hiểu nữa.

Đêm qua được tự thân trải nghiệm, nàng mới hiểu ra được vì sao trên đời này lại có hành vi dùng miệng kỳ quái như vậy.

Nó khiến da đầu người ta tê dại, kiếp này khó mà lãng quên!

Đồng thời, nàng cũng ý thức được một việc, những quyển sách này đều xoay quanh nam tử.

Thứ nhất, trong một thế giới mà nam tử được coi trọng, việc nữ tử hầu hạ bọn họ là điều hiển nhiên. Thứ hai, những người chuyên nghiên cứu về lĩnh vực này và có năng khiếu hội họa... phần lớn đều là nam tử, nên đương nhiên là họ sẽ đặt nhu cầu của bản thân lên hàng đầu.

Nói cách khác, người được lợi lớn nhất từ bí hí đồ, lẽ ra phải là Bùi Ứng Tiêu mới đúng.

Nhưng hắn lại tự ý thay đổi, biến thành hắn hầu hạ nàng...

Ban đầu Khúc Ngưng Hê vẫn còn hơi hoảng sợ, bởi vì từ trước đến nay, nàng luôn được dạy rằng, là thê tử thì phải lấy phu quân làm trọng, cho nên nàng phải hầu hạ điện hạ ngủ nghỉ, rửa mặt, kể cả chuyện chăn gối...

Tuy vậy, sau khi nàng cúi đầu suy nghĩ một lúc, nàng lại cảm thấy việc hắn làm là “đúng lý hợp tình”.

Là do Bùi Ứng Tiêu tự nguyện, không ai bảo hắn làm cả, nên đó không phải lỗi của nàng.

Thậm chí nàng còn bị dọa nữa kia mà!

Khúc Ngưng Hê làm ổ trong Nhà thủy tạ ở thiên điện, cuối cùng nàng cũng đã có thể “khai thông nỗi lòng”, có thể bình

thản đối đãi với Bùi Ứng Tiêu như mọi ngày.

Nàng đứng lên, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy một bóng người cao lớn đang đứng ở cửa.

Dung mạo của Thái tử điện hạ như hoa mẫu đơn, phong thái thanh tao, hần khoanh tay đứng trước cửa, nhướng mày nhìn nàng và hỏi nàng rằng: “Tĩnh rồi sao không tới tìm cô?”

“Không phải điện hạ đang bận sao?” Khúc Ngưng Hề làm như không có việc gì, nàng dùng ống tay áo của mình để che những quyển sách nhỏ trên bàn lại, sau đó thì lén lút nhét vào trong hộp gỗ.

“Đúng thật là cô rất bận...” Hần cười khẽ, trở tay đóng cửa lại rồi bước từng bước tới gần nàng: “Bạn tới dỗ Tiểu Văn Du đừng khóc.”

“Rõ ràng chàng đã nói là sẽ không đau, ta khóc làm gì chứ?”

Hần vừa mở miệng ra là đã nói đến đề tài “chết người” đó, gần như đã hoàn toàn đánh bại sự bình tĩnh vờ vịt trên mặt Khúc Ngưng Hề, thật sự là nàng rất muốn lên tiếng trách những ngày tân hôn nhàn nhã này của Thái tử.

Vì nhàn nhã nên hần mới không có việc gì làm, lúc nào cũng quán lấy nàng.

Bùi Ứng Tiêu tiến lên hai bước, áp nàng vào bàn, vây giữ trong lòng: “Sao nàng lại luống cuống như vậy? Hửm?”

Hần đã biết rõ rồi mà vẫn còn cố hỏi, đôi tai của Khúc Ngưng Hề đỏ đến mức sắp bốc khói tới nơi rồi.

Tại sao lại có người nói xong mấy lời đó rồi mà vẫn có thể thản nhiên như không có việc gì xảy ra...

Bùi Ứng Tiêu khẽ thở dài, nhích lại gần nàng: “Tiểu Văn Du cũng nên cảm thấy đau lòng cho cô chứ.”

Hắn nhào ra người nàng, Khúc Ngưng Hề vội vàng giơ tay đỡ hắn, nàng dùng bả vai gầy yếu của mình đỡ lấy cái vị Thái tử đang “mềm người” dựa hết sức lực toàn thân lên mình này.

“Đêm nay tiếp tục nhé, được không?” Hắn khẽ hỏi.

Tuy nàng không quen, nhưng cũng không hề do dự, khuôn mặt nhỏ nhắn gật một cái: “Được.”

Thân là thê tử, vốn dĩ nàng phải vượt qua được cửa ải này, cần răng chịu đựng một chút là sẽ qua thôi mà.

Ai ngờ người này lại tham lam vô cùng, hắn nâng cằm nàng lên, để nàng nhìn thẳng vào hắn, sau đó hắn mới nói: “Đây không phải là bốn phận của Thái tử phi, nàng có thật sự hiểu rõ bốn phận của nàng là gì không?”

“Là gì cơ?” Nàng không hiểu.

Bùi Ứng Tiêu thẳng thắn nói: “Bốn phận của nàng, là phải thương tiếc cô.”

Chứ không phải coi viên phòng là một nhiệm vụ.

Khúc Ngưng Hề ngơ ngác nhìn hắn, chàng muốn nhiều quá nhỉ?

Chương 86: Nàng Sợ Cái Gì? (1)

DTV-EBOOK

Thương tiếc...

Khúc Ngưng Hề nhớ tới dáng vẻ ẩn nhẫn đến cực điểm của hần.

Nàng không biết nam tử phải chịu đựng những khó khăn này đến mức độ nào, nàng chưa từng trải qua, cũng không ai nói cho nàng biết.

Thế nhưng, mồ hôi từ trán Bùi Ứng Tiêu cứ không ngừng lăn xuống, nhỏ vào trong lòng nàng, nóng bỏng.

Khúc Ngưng Hề chưa bao giờ thấy hần như vậy, có lẽ những người khác cũng thế.

Khi đó trên trán Bùi Ứng Tiêu lấm tấm mồ hôi, sắc mặt đỏ bừng, lẽ ra hần phải chột vật, nhưng chẳng hiểu sao lại mang đến một loại cảm giác khiến nàng khó có thể nói thành lời...

Nghĩ đến thì lại thấy rất khó chịu.

Nhưng hần không tiếp tục làm tổn thương nàng, thay vào đó, hần đến thư phòng để tìm ra giải pháp.

Khúc Ngưng Hề nghĩ tới đây, bèn đưa tay xoa lưng Bùi Ứng Tiêu, ôm lấy thắt lưng hần và nói: “Điện hạ, đêm nay... chắc là có thể...”

Xuân Tước đã nói, phu thê Đôn Luân chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, người khác cũng như vậy.

Nàng nên nhìn thẳng vào nó, tiếp nhận nó, không cần quá mức hoảng sợ, chỉ cần dùng tâm thế như bình thường để “đối đãi” với nó là được.

Khúc Ngưng Hề giỏi nhất là tự an ủi bản thân mình, hướng chi, nàng cũng không không ngốc đến mức không nhận ra được sự săn sóc đầy chu đáo của Bùi Ứng Tiêu.

“Lúc làm nũng, nàng nên gọi cô là Huấn Đình...” Bùi Ứng Tiêu cúi đầu hôn nhẹ lên chóp mũi nàng rồi nói tiếp: “Nếu còn tiếp tục như vậy, cô không thể không phạt nàng...”

“...” Ai làm nũng cơ? Hắn còn muốn phạt nàng ư?

Khúc Ngưng Hề đưa tay đẩy hắn ra rồi lùi ra sau, không cho hắn hôn nữa, tránh để cho hắn lại dính vào mình rồi lại làm ra mấy hành động “nhảy cảm” giữa ban ngày.

Nàng nói: “Điện hạ cứ thông thả, ta còn phải xử lý của hồi môn thêm một chút nữa.”

Nàng chưa đọc giấy tờ mua bán đất của cửa hàng thuộc quyền sở hữu của mình, nhưng dù sao thì nàng cũng phải xem qua một lần, nàng hiểu rõ một điều là, không thể “ném” hắn nó cho quản sự được.

“Trước mắt không cần phải vội...” Bùi Ứng Tiêu đứng thẳng người dậy, không dựa vào vai nàng nữa: “Hôm nay cô dẫn nàng xuất cung, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi.”

Khúc Ngưng Hề nghe xong, biết hắn đã chuẩn bị từ trước chứ không phải là ý định nhất thời nổi lên.

Nàng hỏi: “Đi đâu? Ta đi thay xiêm y đã.”

Bùi Ứng Tiêu nhìn nàng từ trên xuống dưới: “Không cần đổi, chúng ta đi Chùa Cô Lan.”

Chùa Cô Lan à?

Khúc Ngưng Hề không biết vì sao hắn muốn đến nơi này, nhưng nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ cùng hắn lên xe rồi đi ra ngoài, rời khỏi Đông Cung, chạy ra khỏi Hoàng thành.

Chuyến đi này hắn không dẫn theo nhiều người, Bùi Ứng Tiêu đi cùng Minh Ân và một nam tử Khúc Ngưng Hề đã gặp vào hôm qua, tất cả đều ăn mặc rất chỉnh tề.

Nàng nghe thấy Minh Ân gọi hắn ta là Bạch Tấn, hắn ta là Thái tử Hữu Ti Ngự Suất [*].

[*] **Thái tử Hữu Ti Ngự Suất**: đây là quan danh. Về lịch sử quan danh này, năm thứ hai của triều đại Đường Cao Tông (năm 662), Hoàng đế Long Sóc đã thay đổi chức vụ “Thái tử Hữu Tông Vệ Suất” thành “Thái tử Hữu Ti Ngự Suất”, đứng đầu phủ Trường Quan, được xếp vào hàng tứ phẩm thượng, chịu trách nhiệm quản lý binh khí và nghi lễ của Đông Cung, đồng thời, quản lý toàn bộ Chu Tào và binh sĩ ngoại phủ được phân đến.

Khúc Ngưng Hề dẫn theo hai người là Ánh Sở và Đằng Mẫn, một nhóm chủ tớ chia làm hai chiếc xe ngựa, đi đến chùa Cô Lan.

...

Chùa Cô Lan không phải là một trong những ngôi chùa miếu có danh tiếng tầm lầy lừng ở Thượng Kinh, thậm chí, nó còn là một nơi tương đối yên tĩnh.

Nơi đây không có nhiều khách hành hương giống như những ngôi chùa nổi tiếng khác.

Lần thứ hai đến nơi này, như có dịp trở lại chốn cũ, Khúc Ngưng Hề chợt nhớ tới chuyện năm ngoái.

Nàng và Vương Cẩm Ý hẹn gặp nhau ở đây, quá trình gặp mặt diễn ra trong một thời gian vô cùng ngắn ngủi, ngày đó Minh Họa Công chúa còn rập tâm phái người hãm hại nàng, đẩy nàng ngã xuống nước. Nàng tình cờ gặp được Thái tử và được hắt cứu lên.

May mà lần đó nàng gặp Bùi Ứng Tiêu, nếu không... thật sự là nàng không thể tưởng tượng ra được hậu quả mà mình sẽ phải đối diện là gì.

Khúc Ngưng Hề nghĩ, có khi nhờ “Bồ Tát phù hộ”, tuy rằng nàng không tin vào việc thờ phụng này làm, nhưng cuối cùng nàng vẫn quyết định quỳên góp thêm ít tiền dầu vừng.

Từ ngàn xa xưa, số phận mỗi người đã được trời cao lạng lẽ ban tặng.

Nào ngờ, Bùi Ứng Tiêu không đến để bái Phật, cũng không phải là dẫn nàng đến để đập thanh [*] ngắm hoa.

[*] **Đập thanh:** là “đập cỏ”, chỉ việc đi vui chơi trong Tiết Thanh minh.

Từ sau khi hắt đi đến cổng chùa, tiến vào bên trong chùa Cô Lan, vẻ mặt hắt dần trở nên nghiêm túc, thậm chí là sau đó còn hoá lạnh lùng thờ ơ.

Hắt như đóa tuyết liên trên đỉnh núi cao, không một ai có thể chọc giận được.

Tuy thấy hắt như vậy, nhưng Khúc Ngưng Hề lại không sợ hãi, nàng chỉ thầm nghĩ, hắt đến đâu để làm gì?

Nàng cầm khăn gắm, nhớ lại chuyện năm ngoái, khi ấy Bùi Ứng Tiêu cũng cải trang đến đây, năm nay hắt lại dẫn nàng đi cùng, chẳng khác nào “tân hôn đi du lịch” cả.

Là do hắn cố ý tới đây, hay là vì có chuyện gì quan trọng xảy ra...

Có liên quan đến việc Bùi Ứng Tiêu cải trang đến đây sao? Hay lạc chùa Cô Lan đang cất giấu bí mật gì? Đó là những vấn đề mà Khúc Ngưng Hề luôn tránh nghĩ tới.

Trước kia nàng kháng cự những thứ này, chỉ sợ rằng nếu mình biết quá nhiều hay chú ý đến chùa Cô Lan nhiều hơn một chút, sẽ phải rước họa vào thân.

Hắn che che giấu giấu, tất nhiên lý do duy nhất là vì hắn không muốn bị người khác phát hiện.

Khúc Ngưng Hề nhanh chóng hiểu ra được.

Bùi Ứng Tiêu đưa nàng đi thẳng về phía tháp trắng thấp thoáng trong rừng đào, kiến trúc trắng như tuyết vẫn mới tinh như vừa được hoàn thành từ ngày hôm qua.

Họ bước lên cầu thang, đến lầu ba của tháp, bấy giờ Bùi Ứng Tiêu vẫn chưa dừng lại, mà hắn mở một cánh cửa bí mật bên cạnh một ngọn đèn hoa sen trên mặt đất ra. Nàng hoảng sợ, chột dạ nhìn xung quanh, nàng sợ là sẽ bị người khác nhìn thấy.

Thái tử điện hạ quả đúng là “thâm tàng bất lộ” [*], trong cung có lối đi bí mật thì thôi không nói, nhưng đến cả chùa Cô Lan cũng có là sao?

[*] **Thâm tàng bất lộ (深藏不露)**: là một thành ngữ Trung Quốc, có nghĩa là “che giấu kỹ càng mà không để lộ ra”. Thường thì thành ngữ này được dùng để chỉ những người có tài năng hoặc năng lực nổi trội nhưng không phô trương hay thể hiện ra bên ngoài, mà thay vào đó, họ che giấu hoặc giữ kín, không để người khác nhận ra dễ dàng. Trong cuộc sống, thành ngữ này thường dùng để mô tả những người khiêm tốn, không thích thể hiện bản thân nhưng lại có năng lực xuất sắc tiềm ẩn.

Ngày xuân, hoa đào cũng đã rụng.

Hôm nay không phải tết, cũng chẳng phải lễ, lại càng không phải là Rằm tháng Giêng, không có nhiều người đến chùa Cô Lan dâng hương, thế nên, xung quanh tháp trắng này lại càng yên tĩnh hơn bao giờ hết.

Không có người ngoài, Bùi Ứng Tiêu dẫn Khúc Ngưng Hề bước vào trong.

Nàng xoay người lại nhìn, phát hiện Minh Ân đã ngăn thị nữ ở ngoài tháp và đợi lệnh trong rừng đào tươi mơn mẩn.

Sau cánh cửa bí mật là một hành lang tối tăm, nó dẫn thẳng đến một cánh cửa gỗ nhỏ nhỏ.

Họ đi qua cánh cửa bí mật trước rồi mới đi cánh vào cửa gỗ, trong đó là một gian phòng tối tăm nhỏ hẹp.

Bên trong rất tối, chẳng có một ngọn nến nào được thắp lên cả. Bùi Ứng Tiêu châm lửa để chiếu sáng gian phòng.

Khúc Ngưng Hề nhanh chóng quét mắt nhìn khắp nơi, gian phòng này trống trải và bình thường, không có chỗ nào kỳ lạ cả.

Tuy nhiên, trên mặt bàn là lễ vật thờ cúng một tấm bài vị.

Là bài vị của ai được giấu ở đây? Khúc Ngưng Hề cẩn thận quan sát theo bản năng, phát hiện trên tấm bài vị không khắc chữ sơn đỏ, đèn Trường Minh [*] bên cạnh cũng đã tắt.

[*] **Đèn Trường Minh:** là chiếc đèn lồng được thắp sáng trong mỗi gia đình vào đêm giao thừa, một khi đã thắp sáng thì không thể thổi tắt cho đến khi hết dầu và ngọn nến cuối cùng tự tắt, đây là một phong tục truyền thống cổ xưa. Những chiếc đèn Trường Minh cũng được đặt trong lăng mộ của các vị vua Trung Quốc với hy vọng

rằng chúng sẽ được thắp sáng rực rỡ như những cung điện mà họ đã sống khi còn sống.

Trong phòng thoang thoang mùi bụi bản lâu ngày, hình như không có ai thường xuyên vào quét tước hay tra thêm dầu cho đèn.

Việc thờ cúng mọi bài vị hay tro cốt trong các đền, chùa là chuyện thường thấy, thế nhưng, điều kỳ lạ là ở đây không có ai quan tâm đến việc thờ cúng cả, đèn đuốc cũng đã lụi tàn.

Không những là không có tiểu hòa thượng chăm sóc, mà nó còn bị giấu sâu trong phòng tối...

“Điện hạ, vị này là...”

Suy đoán đầu tiên của Khúc Ngưng Hề về chủ nhân của bài vị là Lục Hoàng hậu, mẹ đẻ của Bùi Ứng Tiêu, nhưng sao hẳn không khắc tên người đã khuất, hai bên cũng không thấy câu đối phúng điếu [*]?

[*] **Câu đối phúng điếu:** là câu đối đặc biệt dùng khi để tang người đã khuất, tiến hành tang lễ hoặc cúng tế tổ tiên, chúc năng chính là bày tỏ sự thành kính, tưởng nhớ người đã khuất.

Bùi Ứng Tiêu bước tới, mở ngăn kéo, lấy mấy cây hương nén ra, châm xong rồi thì tiện tay cắm lên lư hương nhỏ.

Phong thái của hắn... không thể nói là thành kính, cũng không bi thống, nhưng lại vô cùng nghiêm túc.

Ánh lửa yếu ớt, chiếu đỏ tấm bài vị vô danh.

“Cô nên gọi nàng ấy là tỷ tỷ...” Bùi Ứng Tiêu ra hiệu cho Khúc Ngưng Hề tiến lên, nói: “Nàng là đệ tước [*] của nàng ấy.”

[*] **Đệ tước** là em dâu.

“Tỷ tỷ?” Khúc Ngưng Hề sửng sốt, tròn tròn hai mắt.

Nàng nhanh chóng nghĩ đến mấy vị Công chúa, không ai trong số họ xứng đáng với danh xưng này cả, vì Thái tử là con trai cả của Đế Hậu, trước đó bà ấy lại không có nữ nhi.

Chẳng lẽ đây là vị tỷ tỷ nào của Lục gia?

Khúc Ngưng Hề nghe lời, cũng thấp một nén nhang, chào hỏi và giới thiệu mình với nàng ấy.

“Có phải nàng đang đoán nàng ấy là ai không?” Khóe môi Bùi Ứng Tiêu nhếch lên, tạo thành một nụ cười trào phúng: “Nàng ấy họ Bùi.”

“Này...” Là nữ nhi của bộ hạ sao?

Khúc Ngưng Hề khẽ cau mày, chẳng lẽ trước khi sinh hạ Thái tử, Lục Hoàng hậu đã sinh hạ một Công chúa?

Nhưng sao lại như thế kia chứ? Hoàng đế của một nước luôn bị người khác theo dõi sát sao, chuyện Hoàng hậu có mang thai và có sinh hạ Công chúa hay không... sao mà giấu được, cũng không cần giấu giếm làm gì mà nhỉ?

Khúc Ngưng Hề chưa bao giờ nghe nói đến chuyện trên Thái tử còn có một tỷ tỷ.

Nàng vừa bất ngờ vừa nghi hoặc, Bùi Ứng Tiêu cũng không giải thích rõ ràng, chỉ nói: “Sớm muộn gì nàng cũng sẽ biết...”

Thắp hương xong, hẩn thêm dầu vào ngọn đèn Trường Minh rồi châm lửa.

Bùi Ứng Tiêu không ở lại lâu, xong xuôi hết thấy thì đi ra cùng Khúc Ngưng Hề ngay.

Hai người đứng ở lầu ba tháp trắng, dựa vào lan can mà nhìn ra xa, rừng đào phía dưới thành phiến đã kết thành những trái nho nhỏ.

Khúc Ngưng Hề quay đầu sang, nhìn khuôn mặt tưởng chừng như là bình tĩnh, nhưng thật ra lại vô cùng thâm trầm của hắn.

“Điện hạ, hàng năm chàng đều đến đây sao?”

“Ừ...” Bùi Ứng Tiêu không phủ nhận: “Mỗi năm ta sẽ đến một lần, thường là vào ngày xuân.”

Khúc Ngưng Hề không đoán ra được thân phận của vị bên trong, ngón tay nàng gõ nhẹ trên lan can bạch ngọc: “Năm ngoái ta tình cờ gặp được điện hạ nên mới được chàng cứu.”

Nàng suy nghĩ một chút, nhìn đi nhìn lại căn phòng tối cách một bức tường trong tháp, sau đó mới hỏi: “Điện hạ có nghe thấy ta nói chuyện với Vương công tử không?”

Bùi Ứng Tiêu nghe vậy, bèn cúi đầu nhìn nàng, khóe môi hắn nhếch lên: “Có nghe được, hắn ta nói nàng rất đẹp.”

Chẳng phải trọng điểm nằm ở nửa câu sau sao? Cảm thấy nàng không phải là người phù hợp để kết hôn. Khúc Ngưng Hề không ngờ là cảnh tượng này sẽ người thứ ba chứng kiến được, nên nàng cảm thấy hơi xấu hổ.

Sau đó, nàng nghe hắn nói: “Mọi ngày Tiểu Văn Du cũng rất xinh đẹp, thế nên lần gặp mặt đầu tiên đã làm cho hắn ta chú ý, sau đó thì hắn ta dần thay đổi thái độ với nàng, thậm chí là tâm tư cũng thay đổi...”

“Chàng đừng nói nữa...” Khúc Ngưng Hề vội vàng ngăn cản hắn lại: “Hai ta không có gì cả, nên đây là nói xấu người ta đấy.”

“Đây không phải nói xấu...” Bùi Ứng Tiêu cười nói: “Thậm chí là hắn ta còn nghĩ tới việc giành giật nàng từ tay cô nữa mà.”

Hắn tán thưởng chút can đảm này, nhưng tuyệt đối không cho phép.

“Chẳng lẽ bây giờ điện hạ muốn tìm ta tính sổ sao?” Khúc Ngưng Hề không nhịn được mà trừng mắt nhìn hắn: “Thái tử điện hạ thủ đoạn thông thiên, sao có thể không biết là sau khi thánh chỉ tứ hôn được ban xuống, Vương công tử đã không còn qua lại với ta nữa rồi?”

Vương Cẩm Ý không phải là kiểu người dây dưa mãi không dứt, lúc nào cũng chỉ muốn quán quýt lấy cô nương nhà người ta không buông, mà ngược lại, hắn ta thành toàn cho sự si tình của nam nhi, đáng tiếc là nó sẽ liên lụy đến nữ tử.

Nhưng lúc nào cũng sẽ có người thích “cắt câu lấy nghĩa”, nói năng lung tung, nghe nhầm rồi lại đồn bậy.

“Cô biết hai người trong sạch, nhưng mà...” Bùi Ứng Tiêu bỗng nhích lại gần, vươn cánh tay dài ra, “nhốt” nàng lại từ sau lưng: “Cô sẽ không bao giờ quên diện mạo những kẻ mơ tưởng nàng.”

Khúc Ngưng Hề bất ngờ bị ôm chặt, thân hình nhỏ nhắn hoàn toàn nằm gọn trong vòng tay hắn.

“Cái này có gì đâu mà đáng nhớ...” Nàng hơi giãy giụa, sau đó nhỏ giọng nói: “Bây giờ chúng ta đang ở bên ngoài, cần phải chú ý từ lời nói cho đến việc làm, nếu bị người khác nhìn thấy sẽ rất thất lễ...”

Ôm ấp trong chùa thì còn ra thể thống gì nữa?

Huống chi, hai người còn đang đứng ở trên tháp trắng, nếu có ai đứng trong rừng đào nhìn về phía bên này, nhất định là họ sẽ

nhìn thấy hai người.

Hai cánh tay của người này cứ như là rễ cây vậy, quấn chặt quanh eo nàng, khiến nàng không thể cử động được.

Hắn hít một hơi thật sâu ở bên cổ nàng rồi mới buông tay, lùi lại hai bước.

Bùi Ứng Tiêu nhướn mày hỏi: “Cô đã dẫn nàng tới đây rồi, nàng vẫn cứ im lặng không hỏi cô chuyện gì sao?”

Trước kia, khi bắt gặp hắn dịch dung, nàng không dám hỏi; mà bây giờ, hai người đã thành thân, nàng cũng đã biết nhiều chuyện hơn, nhưng vẫn không truy hỏi gì quá nhiều giống như lúc trước.

“Chẳng lẽ nàng đang sợ hãi sao?”

Khúc Ngưng Hề bỗng nghe thấy hắn quay về đề tài gian phòng tối kia, cái miệng nhỏ nhắn của nàng mấp máy vài cái, nàng nghĩ nghĩ rồi nói: “Ta không sợ, ta đã không còn sợ từ lâu rồi.”

Nàng không chỉ biết là người này sẽ không làm hại mình, thậm chí... nàng còn hoài nghi là hắn có tình cảm với nàng nữa.

Khúc Ngưng Hề không có chứng cứ, không thể tự mình đa tình và không thể khẳng định suy đoán này được, nhưng điều duy nhất mà nàng biết rõ đó chính là, hắn sẽ không lấy mạng nàng.

“Huấn Đình...” Mượn ống tay áo rộng thùng thình che giấu, ngón tay út của nàng chầm chậm chạm vào mu bàn tay hắn, sau đó nàng nắm lấy, nhỏ giọng nói: “Chàng không nói, ta sẽ không hỏi, ta cảm thấy... tâm tình của chàng không tốt.”

Từ khi bước vào chùa Cô Lan, Bùi Ứng Tiêu không nở một nụ cười nào, cảm xúc của hắn vô cùng mãnh liệt, nhưng lại không phải chỉ là bi thương hay phẫn nộ.

Khúc Ngưng Hề không thể nhìn thấu, nàng chỉ có thể đoán là chuyện này có liên quan đến huyết hải thâm cừu [*] của Lục gia.

[*] **Huyết hải thâm cừu**: đề cập đến sự căm thù do ai đó bị giết.

Nàng càng lúc càng nghiêng về khả năng chính tay bộ hạ đã hại chết Lục Hoàng hậu.

Có thể thì nó mới có thể tác động mạnh mẽ đến một Bùi Ứng Tiêu nhỏ tuổi đến thế.

“Ta và nàng vừa thành thân, lẽ ra không nên buồn bã trong những ngày như thế này, chỉ là... cô đạt được càng nhiều, cô sẽ càng nhớ đến những người đáng thương kia...” Bàn tay to lớn của Bùi Ứng Tiêu nắm lấy tay nàng, vững vàng bao bọc bàn tay nhỏ bé của nàng trong lòng bàn tay mình.

Ai là người đáng thương?

Bùi Ứng Tiêu không nói thêm, chỉ lay nhẹ tay nàng: “Tiểu Văn Du cần phải gánh vác nhiều hơn.”

Thoáng chốc, Khúc Ngưng Hề cảm thấy hơi xúc động.

Có phải hắn... đưa nàng đến đây vì muốn có người ở bên, cùng chia sẻ gánh nặng?

Bí mật sợ bị người khác biết không phải là một chuyện sai, nhưng giấu gao che giấu quá lâu, nhất định sẽ mệt mỏi.

“Huấn Đình, chúng ta về đi nhé?”

“Không dùng cơm chay ở trong chùa sao?” Bùi Ứng Tiêu nói: “Cô có thể dẫn nàng đến nơi khác chơi.”

“Thành Thượng Kinh rộng lớn như thế kia, hai ta tìm một chỗ nào đó để ăn cơm, lại đi dạo quanh hồ đập thanh, sau đó tối nay hồi cung cũng chưa muộn.”

Khúc Ngưng Hề lại lắc đầu: “Lần sau Huấn Đình rảnh thì đi cùng ta, hôm nay chúng ta về sớm một chút đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên, hai mắt ươn ướt tỏ vẻ bình tĩnh mà nhìn hần: “Bởi vì ta muốn hôn chàng, ở bên ngoài không tiện.”

Hiếm có khi nào Bùi Ứng Tiêu được một lần giật mình thế này, sau đó hần nheo đôi mắt hẹp dài lại, cúi người xuống, xác nhận lại với nàng: “Nàng nói nàng muốn hôn cô sao?”

Khúc Ngưng Hề vẫn còn nắm tay hần, gật đầu đáp: “... Đúng.”

Bùi Ứng Tiêu nở nụ cười, đôi lông mày cong cong, nốt ruồi lệ dưới mắt như cũng muốn phát sáng lên theo: “Tiểu Văn Du đã muốn thương tiếc cô, sao cô có thể từ chối cho được?”

Hần nhanh chóng đưa nàng xuống tháp trắng, rời khỏi chùa Cô Lan, quay trở về Đông Cung.

Hai người ra ngoài một chuyến, lại đi sớm về sớm, đến cả bữa trưa cũng không dùng ở bên ngoài.

Chương 87: Nàng Sợ Cái Gì? (2)

DTV-EBOOK

Họ trở lại Đông Cung đúng ngay giờ cơm.

Ban đầu phòng bếp nhỏ không chuẩn bị gì, nên họ luống cuống tay chân một lúc rồi sau đó mới mang đồ ăn lên, còn chuẩn bị thêm hai bầu rượu nhỏ.

Phúc Trí công công nhận tội: “Không biết điện hạ và Thái tử phi trở về... nên chúng thần chuẩn bị có chút vội vàng.”

Khúc Ngưng Hề nhìn thoáng qua, thức ăn cũng không tệ lắm, có vịt ủ gạo nếp, chim cút hấp nổi đất, thăn lợn chiên giòn, nấm tươi xào,...

Bùi Ứng Tiêu xua tay: “Như vậy là đủ rồi.”

Bấy giờ Phúc Trí mới yên lòng, dẫn thị nữ truyền thiện lui ra ngoài.

Hai người ngồi xuống dùng cơm.

Khúc Ngưng Hề tự cảm thấy gan mình lớn quá, cũng không biết là đã bị gì kích thích mà lại dám nói ra những lời như vậy với Bùi Ứng Tiêu nữa...

Nhưng nàng không hối hận.

Người bên cạnh nàng đây chính là phu quân của nàng, nàng hy vọng hắn bình an vui vẻ, không phải mang vác quá nhiều gánh nặng trên đôi vai.

Huống hồ chi... kể từ khi nàng nói rằng nàng muốn hôn hắn, người này cười tươi như hoa, không còn đáng vẻ giống như lúc ở

chùa Cô Lan nữa, hình như là hấn cũng có chút chờ mong...

Hấn sở hữu một khuôn mặt tuần tú, lúc cười lộ lên thì trông giống như là một con khổng tước đục xòe đuôi đang hưng phấn khoe lông đuôi xanh ngọc hoa lệ của mình vậy.

Khúc Ngưng Hề tự thấy buồn cười trước suy nghĩ này của mình. Khi còn bé, nàng đã nhìn thấy khổng tước xòe đuôi ở trong phủ Trưởng Công chúa, lúc đó nàng chỉ cảm thấy nó xinh đẹp và chói mắt đến cực điểm thôi, nhưng bây giờ, khi lấy nó ra để so sánh với Bùi Ứng Tiêu, chẳng hiểu sao nàng lại cảm thấy... Bùi Ứng Tiêu còn đẹp hơn một chút?

Chẳng lẽ là nàng đã bị điên rồi? Hay là nàng đã bị “nam sắc” trước mặt che mờ hai mắt?

“Nàng đang cười cái gì thế?” Bùi Ứng Tiêu nghiêng người tới, muốn hôn vào đôi môi nàng, nhưng cuối cùng lại nhịn xuống.

Giống như lúc hai người ở trên xe ngựa vậy, hấn chịu đựng, cố gắng không hôn chỉ để chờ nàng chủ động, chờ chính miệng nàng nói ra.

Khúc Ngưng Hề rót cho hấn một chén rượu, chất lỏng màu hổ phách chậm rãi được rót vào trong chén hình hoa văn thú mạ vàng. Nàng nói: “Ta kính điện hạ một chén.”

Hấn cũng chịu “hợp tác” lắm, cầm lấy chén rượu, chạm chén với nàng, sau đó thì một hơi cạn sạch.

Khúc Ngưng Hề muốn uống rượu tâm sự cùng hấn, nhưng bây giờ nàng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Người sống trên đời, không phải chuyện gì cũng đều được như ý nguyện, nhưng chỉ cần là vẫn còn sống, thì hy vọng vẫn sẽ luôn còn đó...”

Nàng mở miệng, nói: “Văn Du ăn nói vụng về, chỉ biết nói mấy lời sáo rỗng như thế... Điện hạ đã chia sẻ với Văn Du rất nhiều chuyện, có lẽ xuất phát từ sự tín nhiệm, hoặc cũng có thể là vì chàng có những suy tính khác, nhưng Văn Du vẫn thấy rất vui.”

Bùi Ứng Tiêu nhướn mi, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao vui?”

“Thế mà cô lại cảm thấy... nàng là bị ép phải biết, không chỉ có thế, cô còn cho rằng nàng sẽ vì thế mà sợ hãi.”

Câu nói này của hắn đã thành công vạch trần sự nhát gan của nàng, Khúc Ngưng Hề không phủ nhận, nàng chỉ nói: “Ta sợ là thật, nhưng quay đầu ngẫm lại, vui cũng là thật.”

Nàng mím đôi môi mềm mại, lại nói: “Trước khi xuất giá, nữ tử nào cũng sẽ nghĩ đến cuộc sống tương lai.”

Nàng cho rằng, nàng sẽ trở thành chủ mẫu của cả một phủ, chưởng quản bếp núc, xử lý việc vặt, sau đó giúp phu quân nuôi dạy con cái.

Những quan điểm, cách nhìn nhận ban đầu của một cô nương về cuộc đời... thường đến từ mẫu thân của cô nương ấy.

Thế nên, những gì mà nàng nghĩ tới sẽ khó mà tránh khỏi việc có đôi ba phần tương tự như cuộc sống của Chu thị. Mà khi còn bé, thân là trưởng nữ, nàng từng nghe thấy Chu thị buông lời oán giận không ít lần.

Bà ta oán giận người bên gối và mấy vị di nương kia. Sau khi bọn trẻ lớn lên, phụ thân bảo sẽ không có thêm con nối dõi khác, bấy giờ hậu viện mới yên tĩnh trở lại.

Giống như là đánh cờ vậy, phần đầu là “ngươi truy ta đuổi”, “tranh đoạt lẫn nhau”, sau đó thì quân cờ kết thúc, hết thủy triều hoá thành “kết cục đã định”.

Bởi vì Hầu phủ không có nhi tử khác, Chu thị đã có thể dẹp bỏ được không ít chuyện phiền lòng, thậm chí là sau này bà ta cũng không lo lắng gì nữa.

Bà ta chỉ cần nuôi dưỡng nhi tử cho thật tốt là đã có thể thắng được tất cả. Còn những người khác thì dù có làm thế nào cũng không thể nhảy lên được.

Khúc Viên Thành cũng không phải là người nhu tình mật ý gì, có lẽ, trong lòng ông ta, ngay cả mấy ý nghĩ “phong hoa tuyết nguyệt” gì đó cũng không hề tồn tại.

Trước đây Khúc Ngưng Hề chỉ nghĩ đến chuyện làm sao để có thể sống tốt, nàng cũng chưa từng mong cầu một đoạn nữ nhi tình tưởng đầy xa xỉ.

Chỉ hy vọng phu quân tương lai là người hiểu lý lẽ, có thể phân định trái phải đúng sai, tôn trọng vị trí chính thể của nàng.

Tính cả Thượng Kinh này, người thoả mãn được tiêu chí này, đã là “mặt hàng” “hiếm có khó tìm” rồi.

Nàng không ngờ rằng mình sẽ lại gặp được Bùi Ứng Tiêu, có đôi khi, hắn vô cùng xấu xa, cứ thích hù dọa nàng, bắt nạt nàng.

Nhưng hắn lại cố ý trao nhược điểm, điểm yếu mềm của mình vào tay nàng.

Hắn muốn chia sẻ bí mật của hắn với nàng.

Đây giống như là một cơ hội, một cơ hội mà hắn trao cho nàng, để nàng có thể tới gần hắn hơn.

Khúc Ngưng Hề lại uống thêm một chén, nàng lại nói: “Văn Du hy vọng Huấn Đình có thể đạt được mọi điều chàng mong muốn.”

Nàng không dám suy nghĩ quá sâu xa về tương lai của bọn họ, nhưng thời khắc này, nàng nguyện ý ở bên hắn.

Bùi Ứng Tiêu cười khẽ, bỗng nhiên hắn nói: “Đã lâu lắm rồi Tiểu Văn Du chưa nói ái mộ cô.”

“Khụ, khụ...” Nàng hoảng hốt, sắc mặt nhiễm màu hồng đào: “Ta...”

“Không phải nàng đã nói là muốn hôn cô à...” Ngón trở thon dài của hắn chỉ lên đôi môi mình: “Cô đã đợi cả đường rồi.”

Khúc Ngưng Hề còn tưởng rằng lời nói dối của mình đã bị bại lộ từ lâu, nhưng bây giờ, khi nhìn hắn, nàng bất giác có một suy đoán: *Chẳng lẽ ta đã lừa gạt Thái tử thành công rồi... cho nên chàng mới tiết lộ bí mật của chàng cho ta sao?*

Thật ư? Thật sự là bụng dạ tâm kế của Bùi Ứng Tiêu... làm cho người ta khó lòng mà tin tưởng hoàn toàn được.

Muốn lừa gạt hắn nào có dễ dàng như vậy?

Thấy người này còn đang mong chờ nàng hôn, Khúc Ngưng Hề chỉ đành lễ mà lễ mề tiến lại gần.

Ánh mắt của nàng rơi vào đôi môi mỏng của Bùi Ứng Tiêu, màu sắc không đậm, đường nét tuyệt đẹp, khoé môi thường cong nhẹ lên.

Khuôn mặt hắn đẹp thanh tao cao quý, nhưng thông qua từng đường nét cũng như là ngũ quan tuyệt mỹ của gương mặt này, nàng vẫn có thể nhận ra được những dòng cảm xúc mãnh liệt đang âm thầm cuộn chảy trong hắn.

Khúc Ngưng Hề không do dự thêm nữa, nàng nghiêng người về phía trước, khẽ hé cái miệng nhỏ nhắn, áp vào môi trên của hắn.

Nàng bắt chước những gì mà hắn đã làm, run rẩy thè đầu lưỡi nhỏ nhắn của mình ra, còn nhẹ nhàng li3m qua li3m lại.

Khéo léo như mèo con, khiến lòng người ngứa ngáy.

Ban đầu Bùi Ứng Tiêu kiềm chế hết sức để cơ thể mình không động đậy, hắn hết sức mong chờ xem nàng có thể hoàn thành tới mức độ nào.

Sau đó, hắn lại phát hiện ra rằng, thật sự là “nhóc đệ tử” này đã học được không ít kỹ xảo, nàng vô cùng lớn mật, hoàn toàn “xâm chiếm” khoang miệng hắn chỉ với một đòn duy nhất.

Liều lĩnh trêu chọc hắn như thế kia...

Bùi Ứng Tiêu nào có thể nhịn thêm được? Cuối cùng, hắn vươn tay ra, một tay ôm lấy vòng eo thon gọn của nàng, đảo khách thành chủ.

Khúc Ngưng Hề hừ nhẹ một tiếng, suýt chút nữa đã va vào răng nanh của hắn rồi.

Nàng bị dây dưa không dứt, nhưng cũng không vì vậy mà lùi bước, nàng không còn giữ lại sự bị động như trong quá khứ, mà bây giờ nàng đã chọn “nhảy múa” cùng nó.

Môi răng chạm nhau nhiều lần đã sớm khiến nàng thay đổi, không những không chán ghét cảm giác này, mà còn có chút gì đó gọi là “sa vào” trong đó nữa.

Mọi người đều là như thế, vừa nếm được niềm vui thì sẽ vô thức nhớ thật lâu.

Và sẽ ngày càng tham lam hơn.

Hiển nhiên là, không có ai tham lam hơn Bùi Ứng Tiêu cả. Sau khi nụ hôn dài dằng dặc này kết thúc, ánh mắt của hắn thay

đôi, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chăm chăm vào Khúc Ngưng Hề.

Hắn thu hết dáng vẻ kiêu diễm và hơi thở yếu ớt của nàng vào trong đáy mắt.

Hắn mạnh mẽ bế nàng ra khỏi bàn, tiến vào tắm điện.

“Chàng, chàng muốn làm gì?”

Một tay Khúc Ngưng Hề nắm lấy vạt áo của hắn, Nhàn Thanh và Ngải Lan còn đang chờ ngoài cửa đều đã nhìn thấy...

“Nàng nói xem nào?” Bùi Ứng Tiêu nhượng mào, hỏi ngược lại nàng.

Khúc Ngưng Hề được ôm về tắm điện, hắn bước đi nhanh như gió, đi thẳng vào trong phòng, vòng qua bức bình phong, xông thẳng lên chiếc giường rộng rãi.

Nàng giật mình: “Điện hạ?”

Tâm sự còn chưa được mấy câu nữa, chỉ mới hôn một cái thôi mà đã thành ra như vậy rồi sao?

Bùi Ứng Tiêu mỉm cười, ánh mắt kia nhẹ nhàng nhìn xuống, tựa như mạch nước ngầm bắt đầu dâng trào: “Hôm nay phải viên phòng, Tiểu Văn Du đã quên rồi sao?”

“Nhưng trời còn chưa tối...” Nếu bị Trình Lạc Minh biết, chắc hẳn họ sẽ không thể thoát khỏi mấy nét bút hoa mỹ gọi là “ban ngày tuyên dâm”.

“Vừa hay đang là thời gian nghỉ trưa...” Hắn thản nhiên nói: “Ban ngày có thể nhìn rõ hơn.”

Trái tim Khúc Ngưng Hề khẽ run lên, gần như nàng chỉ muốn chôn vùi mình xuống thôi, hắn muốn nhìn cái gì rõ hơn cơ?

Bùi Ứng Tiêu không cho nàng quá nhiều thời gian để suy nghĩ, lúc này hắn quán lấy nàng, cũng không còn giữ quy củ như khi ở trong phòng khách nữa.

Hắn không khách sáo chút nào, làm cho nàng rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Tầm nhìn của lần này hoàn toàn khác so với lần ở dưới ánh đèn vào ban đêm, hôm nay bọn họ có thể thấy rõ phản ứng của nhau.

Đây quả đúng là một thử thách dành cho trái tim nhỏ bé của Khúc Ngưng Hề mà, nó sắp nổ tung đến nơi rồi.

Bùi Ứng Tiêu cũng mất bình tĩnh, thậm chí là hắn còn hơi hối hận vì đã làm chuyện này nữa...

Tiểu cô nương trong lòng hắn... bẩm sinh đã có làn da trắng mềm, thân thể mịn màng như mỡ dê bạch ngọc, trông cực kỳ chói mắt dưới ánh mặt trời chói chang.

Nàng vừa tinh tế vừa mềm mại, chỉ bằng một ánh nhìn thôi mà đã có thể làm bùng lên cơn khát tột độ trong lòng con người ta.

Hắn cắn một miếng: “Đừng sợ, chúng ta từ từ...”

Khúc Ngưng Hề bám vào vai hắn, ngửa cổ không nhìn hắn, nàng nhú mày: “Chàng đừng giống như tối hôm qua... thật sự là... đáng sợ lắm...”

Bùi Ứng Tiêu nghe vậy thì nở nụ cười, cố ý vờ vênh thật mạnh: “Bé lừa đảo, rõ ràng là nàng rất thích kia mà.”

“Không, không, không...” Tuy Khúc Ngưng Hề ghen ngào nhưng vẫn không quên phủ nhận.

Đây không phải là vấn đề thích hay không thích, mà vấn đề nằm ở hành vi của hấn...

Bấy giờ nàng khó lòng mà tiếp nhận được, vì mấy tiểu nương tử bình thường đã từng được thấy mấy thứ này bao giờ đâu?

Quá khó xử hu hu hu.

“Cô không ngại, nàng còn sợ cái gì?”

Bùi Ứng Tiêu không cho phép nàng từ chối.

Không chỉ lặp lại chiêu cũ, mà hấn còn “được voi đòi tiên”, đã làm cho người ta khóc rồi mà vẫn không chịu ngừng bước chân, cứ cố chấp “thăm dò”.

Nói chung là hấn cũng đã biết rằng nàng sợ “vật đó” của hấn, cho nên bấy giờ hấn không hề cởi ngoại bào ra, “cụ thú” lấp ló “nửa kín nửa hở” sau lớp vải.

Thừa dịp nàng mềm nhũn không thở nổi, hấn mới hạ thấp eo và hông xuống, miệng lại nói: “Văn Du, gọi tên cô.”

Khúc Ngưng Hề không gọi, nàng không còn tâm trí đâu để mà quan tâm đến bất kỳ điều gì khác nữa, nước mắt lưng tròng, cổ họng như nghẹn lại.

Căng trướng cả bụng.

Chương 88: Nàng Sợ Sao? (1)

DTV-EBOOK

Sáng sớm ngày xuân, sương sớm còn chưa tan hết đi, tiết trời vẫn còn se se lạnh.

Trên chiếc giường ấm áp có hai người quấn lấy nhau, an giấc cùng nhau.

Khúc Ngưng Hề bị cơn đói đánh thức, ngậy người ra cả một lúc lâu mới dần tỉnh táo lại. Đầu tiên, nàng cảm thấy tay chân mình mềm nhũn, bụng thì trống rỗng.

Sau đó nàng mới phát hiện ra, nửa người mình nặng nề, vì người bên cạnh giữ chặt nàng, nên bấy giờ nàng muốn xoay người thôi cũng vất vả.

Ngày hôm qua... sau khi dùng bữa trưa, nàng đã bị người này ôm vào, bỏ cả bữa tối, từ sau lúc đó đến nay chỉ được rót cho một chén canh.

Khúc Ngưng Hề quá đói bụng, nàng nhú mào định đứng dậy, nhưng vừa cử động là đã ngã về chỗ cũ ngay, sau đó thì nàng khẽ rít lên.

Bùi Ứng Tiêu vẫn còn đang nhắm mắt chưa tỉnh lại, nhưng bàn tay hằn lại khá tự giác, xoa xoa tấm lưng mảnh mai của nàng, vỗ nhẹ an ủi: “Không đau nữa...”

Rồi hần chậm rãi mở mắt ra, mang theo chút mơ màng, nhưng rất nhanh sau đó đã tỉnh táo lại: “Tiểu Văn Du, nàng cảm thấy thế nào?”

Từ trước đến nay, Bùi Ứng Tiêu luôn ngủ rất tỉnh, nhưng tối hôm qua hần lại ngủ rất sâu, bấy giờ được ôm nàng như thế này,

hắn cảm thấy lòng mình mềm mại vô cùng

Khúc Ngưng Hề như đang nhìn một tên lửa đảo, rồi nàng nói, giọng mũi của nàng hơi nặng, giọng cũng hơi khàn: “Ta, ta không ổn...”

“Xin lỗi, là do cô nhất thời nông nổi...”

Vốn dĩ Bùi Ứng Tiêu cũng đã “có kinh nghiệm” rồi, nên tối hôm qua hắn tiến hành công tác chuẩn bị “vô cùng đủ đầy” cho nàng.

Nàng không chỉ không bị thương, mà còn như “mây trôi nước chảy”, dễ dàng tiếp nhận hắn.

Nhưng sau đó... thật sự là hắn không thể kìm nén thêm được nữa, nếu kìm nén lâu hơn nữa, hắn sẽ phát điên mất.

Cánh hoa mềm mại trải qua một đêm mưa gió, đáng thương đến mức không thể khép lại được, chẳng có ai đành lòng nhìn.

Chính Bùi Ứng Tiêu đã ra tay “giải quyết hậu quả” do mình gây ra, không hề nhờ người khác làm giúp. Sau khi kiểm tra thì mới biết là không có vết thương nào đáng ngại trên cơ thể nàng, nhưng lại có nơi sưng tấy lên, phải bôi thuốc cao.

Nhưng bây giờ Khúc Ngưng Hề vẫn không thấy khá hơn chút nào cả.

Xương cốt của nàng mỗi nhừ vô lực, còn đau âm ỉ, tất cả đều do bị “va chạm” trong một thời gian dài, dù không bị thương ở đâu cả, nhưng cơ thể nàng chẳng khác nào đang có nội thương cả.

Bùi Ứng Tiêu rung chuông, để thị nữ bưng nước vào phòng hầu hạ rửa mặt chải đầu.

Cơ bản là công việc sáng rơi vào tay Ngải Lan và Xuân Tước, bởi vì các nàng ấy là người từng trải, có kinh nghiệm.

Bùi Ứng Tiêu lại muốn làm thay cho Khúc Ngưng Hề, nhưng hấn bị nàng khéo léo từ chối.

“Điện hạ, như vậy... không hợp quy củ.”

Hai má nàng hơi phồng lên, hình như nàng đang có phần không hài lòng về hấn.

“...”

Bùi Ứng Tiêu tự biết mình đuối lý, không muốn chọc giận nàng thêm nữa. Hấn biết thời thế, tạm thời ra ngoài chờ, nên cho nàng chút không gian để bình tĩnh lại.

Trong phòng, nhờ có sự giúp đỡ của Ngải Lan và Xuân Tước, Khúc Ngưng Hề đã ăn mặc chỉnh tề lại rồi.

Xuân Tước không hề ngạc nhiên trước cơ thể loang lổ dấu vết của nàng, chỉ hơi đỏ mặt nói: “Nếu Thái tử phi không chịu nổi thì phải nói cho điện hạ biết, người đừng cố gắng chịu đựng.”

Ngải Lan lớn tuổi hơn, nhưng nàng ấy lại hiểu rất rõ: “E là vì điện hạ... cao hứng quá nên mới không nhận được.”

Cơ thể Khúc Ngưng Hề mịn màng mềm mại như thế kia, lại còn trắng như tuyết, có ai thấy mà không muốn “gặm” một miếng đâu?

Đâu đâu cũng có vết đỏ, thậm chí là ở một số nơi còn có vết răng nhạ màu.

Hấn như muốn “ăn tươi nuốt sống” nàng.

Thái tử điện hạ... nhìn thì cứ ngỡ như là tao nhã lịch sự, ai ngờ lại ẩn giấu “tính sói”, rất là “mãnh liệt”.

Thắt lưng Khúc Ngưng Hề tê dại, cuối cùng nàng cũng viên phòng thuận lợi rồi, đối với một tân phụ [*] như nàng mà nói, ít nhiều gì thì điều này cũng khiến nàng an tâm hơn rất nhiều.

[*] **Tân phụ** chỉ nàng dâu mới được gả vào nhà chồng.

Bùi Ứng Tiêu bảo nàng không được coi chuyện này là một nhiệm vụ, nói thì nghe nhẹ nhàng, nhưng nữ tử đơn độc được gả vào nhà nam tử thì luôn phải nỗ lực hòa nhập, cố gắng để có thể trở thành người một nhà thật sự.

Không thể nghi ngờ tính chân thật của việc này được, vì hầu hết mọi người đều đạt được điều đó thông qua việc viên phòng và sinh con nối dõi, nối dài huyết mạch, các nàng có lựa chọn nào khác đâu?

Tuy ngoài miệng nói là xử sự như người một nhà, nhưng có thể là người một nhà thật sao?

Khúc Ngưng Hề cảm thấy khó hiểu lắm, bèn mím môi hỏi: “Những cặp phu thê khác... cũng như thế này sao?”

Vậy còn nhiệm vụ thần hôn định tỉnh [*] mỗi sáng thì sao? Sao các nàng ấy có thể hoàn thành được?

[*] **Thần hôn định tỉnh**: Nghi thức phụng sự cha mẹ hàng ngày thời xưa. Trích từ Lễ ký – Khúc lễ thượng: “Phàm vi nhân tử chi lễ, đông ôn nhi hạ sảng, hôn định nhi thần tỉnh” (Lễ tiết phận làm con, mùa đông phải làm cho cha mẹ ấm áp, mùa hạ phải làm cho cha mẹ mát mẻ, buổi tối thay cha mẹ trải chăn mền, buổi sáng sớm phải hỏi thăm cha mẹ).

Ban đêm bị giày vò đến độ không nhắc người dậy nổi, sáng sớm lại còn phải đi hầu hạ bà bà [*], thỉnh an dâng trà nữa.

[*] **Bà bà** là mẹ chồng.

Tức phụ [*] nhà giàu đều khó tránh khỏi việc phải tuân theo những quy củ này, phải dậy sớm thăm hỏi, ân cần tận hiếu, phần lớn đều là như thế.

[*] **Tức phụ** là con dâu.

Thế thì sao các nàng ấy có thể làm được?

Bấy giờ, Khúc Ngưng Hề âm thầm cảm thấy may mắn vì nàng được gả vào Đông Cung, mẹ ruột Bùi Ứng Tiêu không có ở đây, nàng không cần phải xuất hiện mỗi sáng sớm.

Huống chi, hoàng cung này rộng lớn như vậy, dù bây giờ Hoàng hậu có mặt ở đây thì Đông Cung cũng cách hậu cung rất xa, ngày ngày dậy sớm đi hầu hạ là một việc làm không thực tế.

Ngải Lan cẩn thận chọn một vài món phụ kiện thất lưng nhẹ nhàng, vừa đeo cho nàng vừa nói: “Có lẽ Thái tử điện hạ mới nếm thử, nên ngài ấy mới hơi “tham lam” một chút.”

Xuân Tước ở bên cạnh muốn nói rồi lại thôi, nàng ấy chỉ mới thành thân với trượng phu được hai, ba năm thôi, đúng là ban đầu phu quân rất tham lam, nhưng hình như là tình hình không “ngghiêm trọng” như Thái tử phi.

Ban nãy, lúc nàng ấy giúp nàng thay y phục, nàng ấy đã nhìn thấy rất nhiều vết, quả cầu tuyết cũng sưng lên hẳn một vòng, suýt chút nữa tiểu y [*] đã không thể che giấu được...

[*] **Tiểu y** (小衣) là một thuật ngữ cổ dùng để chỉ loại áo lót hoặc y phục mỏng mặc bên trong, thường được sử dụng dưới trang phục chính. Đây là một loại y phục đơn giản, thường ôm sát cơ thể để giữ ấm hoặc bảo vệ trang phục ngoài không bị bẩn.

Nghe nói, chuyện này cũng có liên quan đến “thiên phú dị bẩm”, thậm chí là mấy nam tử kia còn âm thầm ganh đua, lấy đó

làm niềm kiêu ngạo... Xuân Tước hoài nghi, không biết liệu Thái tử phi có gặp phải kiểu “khó chơi” kia không.

Nếu là như thế thật, chắc là nàng sẽ còn phải chịu đau khổ nhiều...

Nhưng nàng ấy không thể “truyền đạt” mấy lời tục tĩu nơi phố phường cho chủ tử được, chỉ đành phải cúi đầu vờ như không biết thôi.

Lúc Khúc Ngưng Hê ra ngoài dùng cơm, Bùi Ứng Tiêu đã ngồi vào vị trí và chờ nàng từ rất lâu.

Hắn cầm tách trà trên tay, nhàn nhã ngắm hoa rơi trong đình, không hề sốt ruột chút nào.

Nghe thấy tiếng động, hắn mới nhìn sang, vừa liếc mắt nhìn là đã phát hiện bước chân hơi cứng nhắc của nàng.

“Cô ôm nàng đi... sẽ làm nàng cảm thấy khó chịu sao?” Hắn hỏi.

Khúc Ngưng Hê ngẩn người ra, sau đó gật đầu đáp: “Đương nhiên, điện hạ không quan tâm người khác nói gì, nhưng ta không thể không bận tâm.”

Không phải ai đang ở trước mắt họ, ở trong Đông Cung này cũng đều là người của Bùi Ứng Tiêu, vì còn có cả tai mắt của bộ hạ nữa.

Nếu như có tin đồn gì đó bị truyền ra ngoài, nàng sẽ gặp rắc rối.

Đứng lên ăn cơm mà còn phải nhờ hắn ôm lên ôm xuống, có khi người ngoài sẽ cảm thấy nàng yếu ớt, “cậy sức sinh kiêu”, không biết quy củ cũng nên?

Hơn nữa, hơn nữa... chẳng phải ai cũng đã biết là nàng cùng Thái tử đã làm gì rồi sao...

Nghĩ đến chuyện này, da đầu Khúc Ngưng Hề tê dại, tạm thời nàng không thể坦然 nhiên đối diện với tất cả những chuyện này như hần được.

Bùi Ứng Tiêu biết nàng lo lắng cái gì, cho nên hần không miễn cưỡng, chỉ nhỏ giọng nói: “Rất nhanh thôi, nàng sẽ có thể làm bất cứ điều gì mà nàng muốn.”

Đến khi khắp mọi nơi chỉ toàn là người của hần, dù nàng có “leo lên nóc lật mái nhà” [*], thì cả Thượng Kinh này sẽ chẳng có một ai dám đồn đại nửa câu, cũng không một ai dám nói Thái tử phi không tốt.

[*] Trích từ thành ngữ “**三天不打，上房揭瓦**”, dịch ra là “**Tam thiên bất đả, thượng phòng yết ngã**” (Ba hôm chẳng phạt hay răn, leo lên nóc nhà nghịch ngợm phá tan). Câu này mang nghĩa rằng, nếu một đứa trẻ không được kỷ luật, thì chỉ sau một khoảng thời gian ngắn thôi (ba ngày), nó sẽ trở nên nghịch ngợm đến mức quậy phá không thôi, không thể kiểm soát được (lên nóc nhà dỡ ngói). Ngoài việc miêu tả bản tính nghịch ngợm của trẻ con, đôi khi cũng có thể dùng để nói về việc nửa kia không vâng lời, không “kỷ luật”.

Khúc Ngưng Hề ngược mắt lên, lén nhìn hần, sau đó hỏi hần rằng: “Sao dám để điện hạ chờ ta, chàng không bận sao?”

Nàng đã nhìn thấy rồi. Rõ ràng là đám người Minh Ân cùng Bạch Tấn rất thường hay chờ hần ở ngoài cửa thư phòng, bởi vì thời gian này Thái tử mới thành hôn, bọn họ sẽ không tới gần tấm điện bên này.

Bùi Ứng Tiêu đưa tay ra, nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng ngồi xuống rồi nói: “Buổi sáng cô về Hầu phủ cùng nàng một chuyến, buổi chiều cô có việc phải ra ngoài.”

Khúc Ngưng Hề kinh ngạc: “Điện hạ muốn về cùng ta sao?”

Nàng còn tưởng phải qua vài ngày nữa nàng mới có thể về nhà.

Bùi Ứng Tiêu không giải thích, chỉ nói: “Lúc ra ngoài bảo Đằng Mẫn đi theo nàng.”

...

Sau khi ăn xong, nàng nghỉ ngơi một chút, sau đó Phúc Trí công công dâng lễ hồi môn lên cho Khúc Ngưng Hề xem xét, đó là một danh sách rất dài, vô cùng đầy đủ và tỉ mỉ, không thể chỉ ra được sai sót nào.

Khúc Ngưng Hề khá hài lòng: “Làm phiền công công rồi.”

Chuyến đi lần này vô cùng trang trọng, đám người Trình Lạc Minh theo sát bên cạnh, xe ngựa nghi trượng [*] của Thái tử xếp thành một hàng dài, người ngoài vừa nhìn vào là có thể đoán ra được bọn họ đi đâu.

[*] **Nghi trượng**: Một loại vũ khí quân sự được sử dụng để phòng thủ theo nghi lễ thời cổ đại. Đề cập đến cờ, ô, quạt, vũ khí,... được các Hoàng đế và quan chức mang theo khi đi du lịch.

Khúc Ngưng Hề thay một bộ váy gấm trông tương đối đoan trang, bên tóc mai cài mấy cây trâm vàng bát bảo.

Khi được cài trên mái tóc nàng, những món đồ trang sức bằng vàng chói mắt này không chỉ không bị “lố lăng”, mà ngược lại, nó còn khiến cho vẻ đẹp của nàng trở nên nổi bật hơn, tôn lên vẻ đẹp tuyệt trần, tựa như một đóa hoa phú quý trên nhân gian.

Ngân Hạnh thấy vậy cũng vui trong lòng, nói: “Thái tử phi trời sinh đã có vẻ ngoài xinh đẹp, trang sức trang nhã tuy cũng

khá thích hợp, nhưng những bộ trang sức như thế này mới thật sự tôn lên được vẻ đẹp của người.”

Đây mới là phong thái của Thái tử phi, Hầu gia cùng phu nhân mà nhìn thấy, chắc chắn là họ sẽ yên lòng.

Khúc Ngưng Hề lại không nghĩ là cha mẹ nàng sẽ quan tâm đến chuyện nàng đã thích ứng với cuộc sống mới ở Đông Cung hay chưa, mà hiện giờ, chủ yếu là họ chỉ tập trung vào tiểu đệ của nàng thôi.

Nàng nói: “Đừng bỏ sót lễ vật nào, lần này về, tiện đường ta gửi cho tổ mẫu luôn một lần.”

Ngân Hạnh cười nói: “Thái tử phi yên tâm, đã xếp lên xe hết rồi.”

Bùi Ứng Tiêu đã chuẩn bị cho việc này từ lâu, hôm qua hẳn sai người báo cho phủ An Vĩnh Hầu, bởi vậy nên, lúc đoàn người xuất cung đến nơi, có một nhóm người đã đứng sẵn ở cổng chờ rồi.

Ngoại trừ Hồ lão phu nhân ra, Khúc Viên Thành còn dẫn theo thê, thiếp, nhi nữ, cả nhà đồng loạt cung nghênh.

Ông ta có rất ít cơ hội được tiếp xúc với Thái tử, nhưng Bùi Ứng Tiêu lại có lòng nói chuyện với ông ta, làm cho người ta “như ngồi trong gió xuân”, điều này cũng đã góp phần “vứt bỏ” sự mất tự nhiên, cho dù hai bên có không quen biết nhau thì cũng không hề cảm thấy xấu hổ.

Nhạc tế [*] hai người chào hỏi, hàn huyên ở cổng, sau đó lại bước vào trong cùng nhau.

[*] **Nhạc tế:** chỉ quan hệ giữa bố vợ và con rể.

Trà thơm rượu ngon đã được bày ra sẵn rồi, chung quy lại là chẳng thiếu một thứ gì cả.

Khúc Ngưng Hê đi theo Bùi Ứng Tiêu, ngẩng đầu lên bèn thấy lão phu nhân đang ở trong phòng khách, kiểng chân chờ mong nàng.

Vừa hay nàng cũng muốn nói cho tổ mẫu biết rằng, mình đã gặp Hoàng hậu trong lãnh cung, để bà có thể an tâm đi Kỳ Bắc.

Đoàn người đi vào sảnh chính, lần lượt ngồi xuống, Khúc Viên Thành cùng Chu thị cũng không dám để cho Thái tử bá kiến nhạc phụ nhạc mẫu gì, chỉ để hấn thức hiện chút nghi lễ cần có với lão phu nhân, sau đó dẫn Khúc Doãn Thiệu và Khúc Thiển Nhân đến làm quen.

Bùi Ứng Tiêu đưa hai hộp quà gập mặt lớn cho thê đệ, thê muội.

Chu thị hỏi thăm một số chuyện trong Đông Cung, nhất là về thị tỳ thân cận của Thái tử.

Bà ta nói: “Theo ta được biết, hai người kia không xuất thân từ cung nữ, họ được cố Hoàng hậu tìm được lúc bà ấy còn sống...”

Các nàng ấy đến từ đâu không quan trọng, quan trọng là các nàng ấy có ngoại hình thanh tú, hành xử khéo léo, mọi người đều thấy được điều này. Trước đây, khi Thái tử chưa đính hôn, hai nàng ấy đã ở bên cạnh hấn một thời gian dài, bà ta chỉ sợ là sẽ phát sinh ra chút chuyện gì đó.

Điều này rất phổ biến trong các gia đình giàu có.

Với vài vị tiểu công tử nhỏ tuổi thì thôi, không đáng nhắc đến, nhưng nếu đã lớn hơn một chút mà vẫn chưa lập gia đình, sao có thể không có h@m muốn cho được?

Chu thị là người từng trải, muốn nhắc nhở Khúc Ngưng Hề, muốn bảo nàng phải chú ý người bên cạnh trượng phu.

Khúc Ngưng Hề lắc đầu, nói: “Dung Nguyệt và Nhàn Thanh cực kỳ quy củ, còn những thứ khác... con cũng không rõ.”

Tuy nàng đã tiếp xúc với các nàng ấy rất nhiều lần, biết các nàng ấy là tâm phúc của Bùi Ứng Tiêu, nhưng về phần trước kia họ có “làm ấm giường” cho hắn hay không, thì nàng không thể nào biết chính xác được.

Nàng tin tưởng, tin tưởng rằng nếu Bùi Ứng Tiêu muốn giấu giếm điều này, có lẽ là cả đời này nàng cũng sẽ không có cách nào có thể biết được.

Hành vi của hai người họ không chỉ quy củ, mà miệng cũng rất kín, hơn nữa, họ còn cẩn thận và rất đáng tin. Người có thể dính líu sâu và biết rất nhiều bí mật của Thái tử như vậy... nhất định không chỉ là tỳ nữ tầm thường, tâm tính cũng không giống người thường.

Hồ lão phu nhân liếc Chu thị một cái rồi nói: “Vãn Du mới vào Đông Cung, không cần phải vội vã đề phòng cái gì hết, mà nếu đã xảy ra chuyện, con bé cũng không đề phòng được gì.”

Có khi, sau khi biết chuyện Thái tử và tỳ nữ “vụng trộm”, nàng còn phải chủ động đứng ra, cho tỳ nữ một danh phận nữa là.

Nhưng Chu thị lại nói: “Đông Cung là nơi nào? Sau này sẽ là hậu cung đấy, không thể không biết rõ người bên cạnh là người thế nào, đâu thể sống mơ mơ màng màng được.”

“Mẫu thân yên tâm, con sẽ chú ý.” Khúc Ngưng Hề thản nhiên trả lời.

Không phải là lời của mẫu thân không có lý, đúng thật là nàng không thể tin nhiệm các nàng ấy vô điều kiện chỉ vì các nàng ấy là tâm phúc của Bùi Ứng Tiêu được, bởi vì nàng không thể không có một thứ gọi là “lòng phòng bị người” được.

Người sống trên đời, ắt có tư tâm, sao có thể ngây thơ không sâu không muộn cho được?

Chỉ là, nàng không thích đề tài này làm, chỉ nghĩ đến chuyện phòng bị thôi là đã hao tâm tổn sức rồi.

Huống hồ chi, mấu chốt của mọi vấn đề, lại nằm ở chỗ Bùi Ứng Tiêu.

Hắn mà muốn trêu chọc người khác... thì sao nàng có thể quản được? Đâu chỉ là Dung Nguyệt và Nhan Thanh đâu? Một tỷ nữ bất kỳ ở Đông Cung cũng thế.

Cho nên, nếu chỉ theo dõi người bên cạnh hắn sát sao thôi thì cũng chỉ “trị” được phần “ngọn” chứ không thể “trị” tận “gốc” được, thế nên, đó chỉ là một hành vi tốn công tốn sức mà chẳng đem lại kết quả gì.

Tuy ngoài miệng Khúc Ngưng Hề đồng ý nghe theo, nhưng thật ra, từ tận đáy lòng mình, nàng không muốn nhọc lòng quan tâm, cần gì phải đẩy mình lâm vào vô số phiền toái như thế?

Nàng chỉ cần đề phòng, không để người ta ám hại thôi là tốt rồi, không có gì quan trọng bằng tính mạng của mình cả.

Khúc Ngưng Hề không rối rắm quá lâu vì đề tài này, vì bấy giờ, nàng đã nhắc đến Hoàng hậu trong lãnh cung.

Chương 89: Nàng Sợ Sao? (2)

DTV-EBOOK

Tuy Hồ Đàm Trai đơn sơ yên tĩnh, nhưng bên trong cũng khá đầy đủ và sạch sẽ, có ba cung nhân hầu hạ, cuộc sống của cô mẫu cũng không đến mức quá khổ sở. Từ năm ngoái, tổ mẫu đã tận mắt trông thấy hoàn cảnh sống của bà ta rồi.

Lão phu nhân gật đầu một cái: “Ta biết, ta cũng không lo lắng quá đâu...”

Chỉ cần Bùi Tĩnh Lễ còn sống, Hoàng hậu sẽ không thể hoàn toàn sụp đổ được.

Khúc Ngưng Hề nói: “Bệ hạ quyết định bắt sống biểu huynh, cô mẫu đã biết, nếu có thể kịp thời bắt người về, có lẽ sự tình sẽ tốt lên thôi.”

Tuy bị giáng chức làm thứ dân, nhưng hân ta vẫn là nhi tử của bệ hạ.

Khúc Ngưng Hề cố ý nói ra những lời này để khuyên nhủ lão phu nhân, nên nàng cũng không đề cập đến ý đồ lôi kéo Phổ Lạc Cam vào.

Để sau khi rời khỏi Thượng Kinh, tổ mẫu đừng quá nóng ruột nóng gan.

Lão phu nhân lại suy nghĩ khá thoáng, từ cử chỉ đi cùng Thái hậu lễ Phật trước kia của bà là có thể nhìn ra được rằng, từ sự vụ trong phủ cho đến tất cả những chuyện khác, không có gì là bà không buông xuống được.

Con cháu tự có phúc của con cháu, thân là trưởng bối, không nên can thiệp quá nhiều.

Khúc Ngưng Hề ngồi nói chuyện cùng bọn họ một lúc rồi sau đó mới trở về Hồi Thanh Uyển.

Mặc dù đã xuất giá, nhưng cái viện này vẫn phải giữ lại cho nàng.

Nhân lúc rảnh rồi, Khúc Thiên Nhân vội vàng đuổi theo nàng.

Nàng ấy không đến tay không, còn mang theo không ít đồ may vá do Diệp di nương làm, tất cả đều là do chính tay bà ấy chuẩn bị cho Khúc Ngưng Hề.

Khúc Ngưng Hề nhận lấy, nàng nhìn vào những món đồ với đường may tinh tế, hình thù thù thừa rất độc đáo, rồi nói: “Di nương có lòng rồi, Nhị muội thay ta cảm ơn bà ấy nhé.”

Nàng không thân với Diệp di nương, nhưng kể từ khi Khúc Thiên Nhân trưởng thành hơn một chút, di nương thường hay tặng đồ cho Hồi Thanh Uyển.

Đây chắc chắn là một nữ nhân thông minh, ngay từ ban đầu, khi tuổi còn trẻ, bà ấy đã từng ôm ấp dã tâm, muốn cạnh tranh với Hầu phu nhân.

Về sau, bà ấy không có con trai, hiển nhiên là tương lai sau này của khuê nữ của bà ta đều phải dựa vào mẹ cả, nên rất nhanh sau đó, bà ấy đã thay đổi tâm tư.

Khúc Ngưng Hề không từ chối, chỉ cần bà ấy nguyện ý lấy lòng, vậy thì họ có thể chung sống hòa bình, giữa mọi người cũng ít chuyện thị phi hơn một chút.

Hai ngày sau, cha mẹ nàng hộ tống tổ mẫu và Tam lang đi Kỳ Bắc, mọi công việc trong phủ chính thức do Diệp di nương xử lý.

Nàng và mẹ con Khúc Thiên Nhân ở lại giữ nhà.

Ít nhiều gì thì Khúc Thiên Nhân cũng có chút không quen, nàng ấy nói: “Không cần phải đến thư viện, cũng không có ai tìm muội chơi cả.”

Người trong nhà còn phải đi xa một chuyến, thật là trống trải và buồn chán.

Khúc Ngưng Hề trả lời: “Chẳng phải muội thích đọc thoại bản [*] sao? Có thể hẹn gặp Đình Tuyết Quỳnh đó.”

[*] **Thoại bản:** một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

“Đại tỷ tỷ, Đình Lục cô nương nể mặt tỷ nên thỉnh thoảng mới dẫn muội đi chơi thôi.” Khúc Thiên Nhân bĩu môi nói: “Đâu phải cứ thích đọc thoại bản là bọn muội sẽ hợp nhau đâu.”

Khúc Ngưng Hề nhìn nàng ấy rồi nói: “Ta và nàng ấy cũng không hợp nhau mấy, nhưng tình nghĩa giữa người với người đều hình thành từ việc ở chung lâu ngày, còn đồng môn của muội đâu?”

Ban đầu, Đình Tuyết Quỳnh cũng sẽ không tâm sự quá nhiều với nàng, ví dụ như mâu thuẫn của tỷ muội trong nhà chẳng hạn, nàng ấy sẽ không bao giờ đề cập tới.

Chỉ sau khi thành bạn hữu nhiều năm, nàng ấy mới dần kể ra, rồi lại nói đến chuyện về Đình Tứ cô nương cho Khúc Ngưng Hề biết.

Khúc Thiên Nhân nghe nàng nhắc tới đồng môn, bèn nhăn mũi: “Bọn họ cũng là đích nữ giống tỷ tỷ, không chừng họ còn đang thầm nghĩ về muội thế này thế kia đấy!”

“Ta thân là đích nữ, theo như ý của câu muội vừa nói, có phải ta cũng nên khinh thường muội không?” Khúc Ngưng Hề nói:

“Người ngoài không nói gì, nhưng muội lại để ý trước, hơn nữa, cũng không biết giữ mồm giữ miệng, cứ thế thì dần dà sẽ không có ai tìm muội chơi nữa đâu.”

Khúc Thiên Nhân cứng họng, vội nói: “Muội không nói như vậy...”

Khúc Ngưng Hề không để ý, chỉ cười nói: “Chắc hẳn muội cũng đã từng ao ước thân phận của ta... Đừng vội phủ nhận, đây là chuyện thường tình thôi.”

Từ khi mới được sinh ra, được “đáp xuống” cùng một gia đình, khó tránh khỏi việc họ sẽ lấy mình ra để so sánh.

Sau khi so sánh, tâm trạng của con người ta như thế nào mà là điều máu chột.

“Muội cảm thấy Đình Tứ cô nương thế nào? Xuất thân của nàng ta cao hơn nhà chúng ta nhiều đấy.”

Chưa bàn đến chuyện nội bộ thâm hậu của Đình gia, chỉ nói về thân thế thôi thì mẫu thân của nàng ta là Trưởng Công chúa, Thái hậu nương nương rất thương yêu nữ nhi này, lòng bà ấy cũng tiếc thương cho ngoại tôn nữ từng bị lạc mất thuở bé.

Nhưng đó đã là chuyện của trước kia rồi. Sau này Đình Vân Phúc “lăn qua lộn lại” khắp mọi nơi, thương tiếc gì cũng hóa thành bất mãn cả, bà ấy rất đau đầu, cũng không muốn quan tâm đến nàng ta nhiều nữa.

Thanh danh của Đình Vân Phúc không tốt, muốn tìm nhà để gả đi cũng khó, cả Thượng Kinh này đều biết.

Mà gần đây, nàng ta và Ngũ công tử nhà Lữ Quốc công lại còn đính hôn với nhau nữa... Có rất nhiều người biết và đều nói rằng, đàn trai “nhìn trúng” của hồi môn phong phú của nàng ta nên nàng ta mới có cơ hội gả đi.

Về phần của hồi môn của Đinh Vân Phúc ấy à, e rằng trong số mấy tỷ muội Đinh gia, của hồi môn của nàng ta là nhiều nhất. Vì sau này nàng ta mới được tìm về lại, Trưởng Công chúa đã đi chuẩn bị đủ bộ của hồi môn cho nàng ta ngay, bà ấy muốn khẳng định tình yêu thương và sự đề tâm dành cho nàng ta bằng cách thức này. Bên cạnh đó, bà ấy còn tăng thêm của hồi môn cho nữ nhi này, sợ nàng ta bị người ta coi thường chỉ vì trước kia từng bị thất lạc.

Khúc Thiên Nhân nghe hiểu: “Có phải Đại tỷ tỷ muốn nói là, mặc dù xuất thân cao quý, nhưng bản thân mình vẫn có thể “phá” nó thành “tử cục” không ạ?”

Trong mắt Khúc Thiên Nhân, Đại tỷ tỷ là đích nữ là một điều vô cùng tốt, thế nhưng mà, trong mắt tỷ tỷ của nàng ấy, Thượng Kinh này vẫn còn nhiều người tốt hơn là nàng.

Nhưng cuối cùng, người được trở thành Thái tử phi lại chính là nàng.

“Muội phải lấy sự chân thành ra để đối đãi với người khác, có thể thì người khác mới lấy sự chân thành ra để đối đãi lại với muội, kết giao bằng hữu cũng cần phải có thời gian.” Sau này gã làm thê, sẽ không còn tự nhiên được như vậy nữa.

Khúc Ngưng Hề ngược mắt nhìn lại tiểu viện nơi nàng từng sinh sống.

Trước kia, mỗi khi bước ra khỏi cánh cửa này, nàng không hề cảm thấy lưu luyến gì. Nhưng còn bây giờ, chỉ mới rời đi được vài ngày thôi, mà khi quay về, nàng đã cảm nhận được giác “cánh còn người mất”.

Nàng không thể tiếp tục làm ỗ ở nơi này, không thể tiếp tục sống cuộc sống gia đình tạm bợ của mình nữa. Giờ đây, trượng phu của nàng đã “đột nhập” vào thế giới của nàng, mà có lẽ là về sau sẽ còn có những người khác nữa...

...

Hai người Khúc Ngưng Hề dùng bữa trưa ở phủ An Vĩnh Hầu xong thì cũng không ở lâu, họ lên đường hồi cung khá sớm.

Thái tử điện hạ có việc bận, nào có ai dám ngăn cản? Tất nhiên là chỉ có thể khom người đưa tiễn.

Sau khi trở về Đông Cung, Bùi Ứng Tiêu thay một bộ xiêm y khác rồi đi ra ngoài.

Khúc Ngưng Hề xoa sau thắt lưng, nàng đến giường nghỉ ngơi. Buổi sáng nàng còn cố chịu đựng một chút, nhưng nếu hôm nay cứ chịu đựng mãi mà không tranh thủ chớp mắt được chút nào, có lẽ là nàng sẽ không thể chịu đựng nổi mất thôi.

Bây giờ thì nàng đã chính thức trải qua mấy chuyện được gọi là “khói lửa nhân gian” rồi, còn từng xem không ít bí hí đồ nữa.

Nhưng nàng vẫn không thể hiểu rõ những chuyện này được, nàng có một thắc mắc như thế này... Nàng và Bùi Ứng Tiêu không hợp nhau sao?

Tục ngữ có câu, một củ cải một cái hố [*], nhưng không ai nói hố và củ cải có kích thước cố định, nếu củ cải lớn gặp hố nhỏ, chẳng phải sẽ đau khổ sao?

[*] **Một củ cải một cái hố**: là một câu nói ví von trong tiếng Trung, ám chỉ mọi thứ đều có chỗ của riêng mình, giống như mỗi củ cải đều có một cái hố riêng để trồng vào. Câu này thường dùng để nói về sự tương thích hoặc cân xứng, mỗi người hay mỗi việc đều có một vị trí, một vai trò hoặc một đối tác phù hợp với mình. Tuy nhiên, trong ngữ cảnh của câu trên, ý của Khúc Ngưng Hề đại khái là: không phải lúc nào “củ cải” và “cái hố” cũng có kích thước tương thích. Nếu “củ cải” to mà “hố” lại nhỏ, thì sẽ gặp phải “khó khăn” hoặc “trở ngại”...

Khúc Ngưng Hề khó hiểu lắm, nhưng nàng không có chứng cứ. Thế nên, nàng quyết định sẽ quan sát thêm một thời gian nữa xem sao.

Mãi cho đến chạng vạng tối, Bùi Ứng Tiêu mới dẫn theo Minh Ân và Bạch Tấn về.

Lúc hần về đến tấm điện, vì mũi của Khúc Ngưng Hề rất nhạy, nên nàng đã ngửi thấy mùi máu tươi thoang thoảng.

“Điện hạ, chàng không sao chứ?” Nàng nhìn hần từ trên xuống dưới thật kỹ, thấy y phục vẫn sạch sẽ, không hề lộn xộn.

“Cô không bị thương...” Bùi Ứng Tiêu cởi ngọc bội bên hông xuống, hừ nhẹ một tiếng rồi nói: “Có người đang tìm kiếm tung tích của Mộc Thương Hạnh, bọn chúng nghi ngờ cô.”

Khúc Ngưng Hề sửng sốt, Mộc Thương Hạnh không trở lại Đông Long một cách thuận lợi, nhưng ông ta đã để lại hậu thủ.

Bùi Ứng Tiêu không ngại nói cho nàng biết: “Chính tay cô đã giết bọn chúng...”

Thân hình cao lớn của hần cúi xuống, chớp mũi gần như chạm vào nàng: “Nàng sợ sao?”

Khúc Ngưng Hề lắc đầu: “Ta không sợ, điện hạ, chàng mau đi thay y phục đi.”

Ban nãy nàng đã báo thực đơn xuống cho phòng bếp nhỏ, hần rửa mặt chải đầu xong là có thể dùng bữa ngay.

“Xem ra lá gan của Tiểu Văn Du đã lớn hơn trước rồi.” Hần mỉm cười, cúi đầu hôn lên miệng nàng một cái.

Khúc Ngưng Hề sờ môi mình, sau đó trả lời: “Nếu tận mắt nhìn thấy, có lẽ ta sẽ sợ, không nhìn thấy thì không sao cả. Nếu

điện hạ nhân từ với bọn họ, chính là đang giết hại bản thân chàng.”

Điều duy nhất mà hiện giờ nàng lo lắng là... liệu hắn có gặp nguy hiểm gì hay không?

Tên do thám đó đã chết, thế chẳng phải là Phổ Lạc Cam hay nước Đông Long càng có cơ sở để khẳng định Mộc Thương Hạnh nằm trong tay Thái tử sao?

Điều này có nghĩa là, Thái tử biết rõ chân tướng mọi việc đã xảy ra với Lục gia năm đó, bọn họ chỉ cần tiết lộ chuyện này cho Thiên Khánh Đế biết thôi là Nhị Hoàng tử có thể xoay chuyển được tình thế.

Bùi Ứng Tiêu lại nói: “Nàng cảm thấy... cô đang chờ thời cơ gì?”

Ẩn nhẫn nhiều năm ròng rã, đến thời điểm này rồi mà hắn vẫn còn giữ lại Thiên Khánh Đế.

“Điện hạ muốn Mộc Thương Hạnh phải đứng ra làm chứng, ghi vào sử sách...” Hắn đã nói cho nàng biết chuyện này.

Nhưng mà, nhân chứng này có quan trọng hay không? Hay là vì hắn muốn có một kết thúc viên mãn?

Khúc Ngưng Hề nghiêng đầu, nhưng khi nàng vừa ngẩng đầu lên, nàng lại thấy Bùi Ứng Tiêu bày ra biểu cảm “thâm sâu khó dò”.

Không phải là oán hận, cũng không phải là phần uất.

Đôi mắt đen như mực của hắn sâu tựa vực thẳm, khó mà nhìn thấu được.

“Ngày mai, cô sẽ dẫn nàng tới bãi kiến ngoại tổ mẫu của cô.”

Khúc Ngưng Hề ngẩn người ra, nhưng rồi vẫn ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng.”

Là vị lão phu nhân lâu ngày không thấy đầu của Lục gia kia sao? Nghe nói là bà ấy đang bị bệnh nặng...

Nàng đang suy nghĩ như thế, thì bỗng, Bùi Ứng Tiêu lại vươn tay ra mà ôm lấy nàng, dùng vòng tay mang theo mùi máu tươi ấy “giam cầm” nàng:

“Văn Du, không được sợ cô.”

Cái mũi nhỏ xinh của Khúc Ngưng Hề khẽ giật giật: “Khó ngủ quá, nhưng ta không sợ chàng.”

“Những thứ khác cũng không được sợ, bất cứ thứ gì liên quan đến cô, nàng cũng không được lùi bước...” Hắc nghiêng người, cúi đầu nói: “Bao gồm cả lúc trên giường...”

“...” Cái này...

“Trả lời cô.”

“... Được.” Nàng mơ hồ đáp lại.

Hắc rất hài lòng, cười híp mắt: “Quả nhiên là Văn Du rất ái mộ cô, vậy đêm nay chúng ta tiếp tục.”

Khúc Ngưng Hề đã sắp quên mất cái “thiết lập” đó của người này rồi, khi nhớ lại thì nàng chợt thấy hơi đau đầu, nàng cứ luôn cảm thấy chuyện này sẽ không dễ dàng trôi qua như thế...

Vì thỉnh thoảng hắc sẽ lại lấy nó ra để nhắc nhở nàng.

Chương 90: Nguyên Vinh Phu Nhân (1)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: “Tất nhiên là ta ái mộ điện hạ rồi, cho nên ta mới phải khuyên can điện hạ nên có chừng mực, bảo trọng thân thể...”

“Ồ?” Bùi Ứng Tiêu nở nụ cười, thì thầm: “Vì sao cô phải bảo trọng thân thể? Thân thể của cô không tốt sao?”

“Không có...” Nàng nào dám nói như vậy, nên chỉ đành vội vàng giải thích: “Chỉ là, ta nghe nói... việc này “tốt quá hoá dở”...”

“Tiểu Văn Du...” Hắc cắt đứt lời nàng, dùng một tay nâng cằm nàng lên: “Tối hôm qua cô chỉ làm có hai lần thôi.”

“Chỉ”?

Khúc Ngưng Hề sửng sốt, bất giác hồi tưởng lại... Nàng đã khó chịu trong một khoảng thời gian dài như vậy, còn nóng rực tựa như thiêu như đốt, thế mà hắc lại nói là “chỉ có hai lần thôi” sao?

Khi nghĩ đến những hình ảnh mê loạn kia, nhất thời, khuôn mặt nàng đỏ bừng lên, không dám nghĩ thêm nữa. Nhưng thật ra, nàng lại không tin vào câu này cho lắm, có khi lúc ấy người này thấy nàng đang mơ màng nên mới nhân cơ hội đó để lừa nàng cũng nên.

Bùi Ứng Tiêu cũng không định dùng lời nói để bảo nàng nhớ kỹ, mà hắc khẽ cười nói: “Đêm nay nàng có thể đếm thử xem.”

Vì trên người vẫn còn ám mùi máu tanh nên hắc không cố ý trêu chọc nàng nữa, nói xong thì buông tay ra, đi thẳng vào

phòng trong để thay y phục.

Khúc Ngưng Hề nhìn theo bóng lưng hắn, nhưng độ nóng trên mặt vẫn chưa giảm thêm được chút nào.

Đây là chuyện thường ngày sau khi thành hôn sao... là sẽ “mặt dày” không biết xấu hổ như thế... Chẳng lẽ tất cả mọi người đều như vậy thật à?

Hắn có thể giữ thái độ nghiêm túc để thảo luận vấn đề này với nàng thật hả?

Sau khi Khúc Ngưng Hề bình tĩnh lại thì nàng nhắc váy đi ra ngoài.

Nàng gọi Phúc Trí công công tới rồi nói: “Đến Lãnh Nguyệt hiên dọn cơm đi, phong cảnh bên đó đẹp.”

Phúc Trí công công cười nhận lời: “Điện hạ cũng thích hóng mát ở Lãnh Nguyệt hiên, nhất là vào mùa hè đấy ạ.”

Hôm nay đã là cuối xuân rồi, mùa hè đang tới gần, Khúc Ngưng Hề dứt khoát nói: “Sau này cứ dọn cơm ở bên đó đi, làm phiền Phúc Trí công công rồi.”

Phúc Trí lĩnh mệnh lui ra.

Bùi Ứng Tiêu nhanh chóng thay xiêm y, rửa mặt, rồi thông thả bước ra ngoài, thậm chí là hắn còn thay cả túi thơm bên hông nữa.

Khúc Ngưng Hề đánh giá hắn từ trên xuống dưới, nhin không được mà hỏi: “Điện hạ đâu cần phải tự làm như thế, nếu bị người khác phát hiện ra thì sẽ không dễ giải thích đâu.”

Tuy trên người hắn không dính máu, nhưng lại ám mùi máu tươi, hắn đã giết bao nhiêu người?

Khúc Ngưng Hề không thể quên được cảnh Bùi Ứng Tiêu “động thủ”, không chỉ là lần đầu tiên ở trong cung, mà ngay cả về sau, lúc ở bãi săn, tất cả tử sĩ đã từng nhìn thấy thân thủ của Thái tử đều đã chết.

Nhưng nàng sẽ không dễ dàng cảm thông với người không liên quan, vì lập trường của mỗi người đều giống nhau, dựa vào đâu mà luận bàn đúng sai?

Khúc Ngưng Hề không nghe thấy Bùi Ứng Tiêu trả lời nên ngẩng đầu lên nhìn hắn, nhưng rồi, nàng lại phát hiện hắn đang nhìn mình chăm chăm không chớp mắt.

“Sao vậy?” Nàng khó hiểu, theo bản năng sờ vào gương mặt mình.

Bùi Ứng Tiêu vươn tay ra, chạm vào lòng bàn tay nàng rồi nói: “Có người chờ cô cùng dùng cơm mỗi ngày như thế này... hình như là cũng không tệ lắm.”

“Hả?”

Khúc Ngưng Hề bị dắt đi về phía Lãnh Nguyệt hiên, nơi có mái vòm hình tròn, ba mặt hướng ra hồ nước trong xanh.

Nó được xây dựng trên hòn non bộ bằng đá vàng vững chắc, bên hồ có trồng chuối tây và trúc xanh, trong hồ có vài lá sen, bây giờ đã là hoàng hôn, cảnh đẹp ý vui.

Trong hiên, đèn được treo cao. Trên một cái bàn gỗ hình vuông, thức ăn ngon đã được chuẩn bị đầy đủ, Bùi Ứng Tiêu bảo mấy người Dung Nguyệt lui xuống, không cần thị nữ hầu hạ.

Khi chỉ còn lại hai người bọn họ, hắn mới lên tiếng giải thích: “Cô đi gặp Mộc Thương Hạnh, mùi máu tanh ám vào ở nơi đó, cũng không giết bao nhiêu người cả.”

Khúc Ngưng Hề quay sang nhìn hần: “Mộc Thương Hạnh à?”

Bùi Ứng Tiêu cười khẽ một tiếng rồi nói: “Tên này chính là một “khúc xương cứng”.”

Hần đã áp dụng rất nhiều hình phạt nhưng vẫn không thể cạy nổi cái miệng kia ra.

Đại Tướng quân đích xuất thân từ trên chiến trường, đã chứng kiến quá nhiều cảnh giết chóc, người chết dưới tay ông ta cũng nhiều vô số kể. Mà năm đó, khi ông ta tiến vào biên giới Đại Hoàn, bất luận già trẻ mạnh yếu đều bị tàn sát, cả thành chẳng còn lấy một người.

Chân tay thì cụt, máu chảy ròng rã.

Loại người tội ác ngập trời này... không chỉ không sợ chết, mà còn giỏi chịu đau.

Hôm nay Mộc Thương Hạnh không còn để ý đến bất kỳ thứ gì trên đời này nữa, thậm chí là ông ta còn không hề tham sống, cho nên mới càng khó đoán bởi một thứ gì đó.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Khúc Ngưng Hề không nhận được mà nhúu mày.

Tính ra thì, Mộc Thương Hạnh đã rơi vào tay Bùi Ứng Tiêu gần nửa năm rồi, nhưng hần vẫn chưa làm gì ông ta được.

Nàng sợ hần không còn nhiều thời gian...

“Ăn cơm đi...” Bùi Ứng Tiêu múc cho nàng một chén canh rồi nói: “Biết Văn Du nóng ruột nóng gan, nhưng cô nói những lời này ra không phải là để cho nàng lo lắng.”

“...” Ai nóng ruột nóng gan cơ chứ!

Khúc Ngưng Hề nhìn sắc mặt của Bùi Ứng Tiêu, không thấy hắc sắc nào hay vội vã, như thể là mọi chuyện trên thế gian này đều nằm gọn trong lòng bàn tay hắn vậy.

Loại thông dong bình tĩnh này... không chỉ có thể khiến cho người ta nhìn hắn với cặp mắt khác xưa, mà còn khiến lòng người tin tưởng, không nhìn được mà có cảm giác tin phục, muốn hướng về hắn.

Có lẽ, người Đông Cung nhìn thấy khuôn mặt này của Bùi Ứng Tiêu... thì đều có cảm giác đã tìm đúng chủ tử.

“Điện hạ không vội sao?” Hiện giờ Phổ Lạc Cam đã bị cuốn vào chuyện này, thời gian lại thêm phần cấp bách.

Rất ít người có thể tôi luyện ra được năng lực như thế này từ sớm như thế, vì sự trưởng thành của một con người luôn đòi hỏi phải trải qua một quá trình dài.

Lại nói, cái tên Mộc Thương Hạnh này tuổi tác đã cao, đã trải qua quá nhiều chuyện, thế nên ông ta mới thành một người cứng rắn như hôm nay.

Còn Bùi Ứng Tiêu thì lại kém ông ta ở bối phận, nên nếu bàn về khả năng “chơi đùa” lòng người thì không khác gì cùng hồ chơi trò lột da cả.

Tuy Khúc Ngưng Hề cũng không rõ vấn đề cụ thể trong đó cho lắm, nhưng nàng dám khẳng định rằng, Bùi Ứng Tiêu không thua kém gì lão hồ ly kia.

Thuở nhỏ, hắn sinh ở hoàng gia, mẹ đẻ bị nghi ngờ đã chết trong tay cha đẻ, hắn lại còn là Thái tử trên danh nghĩa nữa, nên hắn có thể bị phế bỏ bất cứ lúc nào.

Hắn, sinh ra để bắt đầu luyện ngục [*].

[*] **Luyện ngục** là một khái niệm trong đức tin Công giáo, chỉ nơi mà linh hồn của những người đã qua đời nhưng chưa hoàn toàn được thanh tẩy khỏi tội lỗi và sẽ phải trải qua sự thanh luyện. Những linh hồn này đã được cứu rỗi nhưng chưa hoàn toàn sẵn sàng để được tiến vào thiên đàng. Vì vậy, luyện ngục là nơi mà họ phải chịu đựng sự thanh tẩy và chuẩn bị tâm hồn để có thể nhìn thấy Thiên Chúa ngày sau.

Bùi Ứng Tiêu chẳng mấy quan tâm đến vấn đề trong câu hỏi của Khúc Ngưng Hề: “Có gấp gáp cũng vô dụng thôi, cô chờ được.”

Nàng không hiểu lắm, theo lý mà nói, cuối năm ngoái là thời cơ tuyệt vời để Thái tử lên ngôi, bệ hạ ngã bệnh, “có tiếng mà không có miếng”, cả triều đều nghe theo hắc, như thiên lôi sai đánh đâu đánh đó.

Nhưng Bùi Ứng Tiêu lại hao tổn không biết bao nhiêu là công sức chít để chữa khỏi bệnh cho bệ hạ, thế nên, hiển nhiên thứ hắc muốn không phải là cái danh hiệu tử kia rồi.

Chỉ muốn đóng đinh người ta vào cột để sỉ nhục, nhưng chẳng lẽ hắc không sợ “đêm dài lắm mộng”, “chạm thì sinh biến” sao?

Có khi nào... chuyện “tiêu diệt” Thiên Khánh Đế còn quan trọng hơn ngôi vị Hoàng đế không? Hắc chỉ muốn báo thù thôi sao?

Khúc Ngưng Hề không hỏi nhiều nữa, nàng nhìn hắc, nâng chén canh lên rồi nhỏ giọng nói: “Văn Du chúc điện hạ, tâm tưởng sự thành.”

...

Sau khi ăn xong, đèn hoa mới được bật lên, đèn đuốc sáng rực khắp hành lang của hiên.

Trước khi dọn bát đũa, Dung Nguyệt cầm một chén nước thuốc đen tuyền trình lên cho Bùi Ứng Tiêu.

Mùi thuốc rất nồng, Khúc Ngưng Hề cũng ngửi thấy: “Đây là...”

Là thuốc bổ sao? Hay là hẩn không thoải mái ở đâu?

Nhiệt độ trong chén sứ vừa phải, một tay Bùi Ứng Tiêu bưng lên rồi uống một hơi cạn sạch.

Hẩn cầm khăn lau khóe miệng rồi nói: “Là thang thuốc tránh thai.”

“Cái gì?” Khúc Ngưng Hề vội vàng đứng lên.

Đôi mắt tròn của nàng chứa toàn là sự kinh ngạc, nàng không nhận được mà túm lấy ống tay áo của mình: “Điện hạ, sao chàng có thể làm như thế...”

Trước kia hẩn từng nói là tạm thời không cần phải có con, cho nên bây giờ nàng cũng không quá ngạc nhiên, thế nhưng mà, dù cho hẩn có không muốn có con đi chăng nữa, thì người nên uống thuốc tránh thai phải là nàng mới đúng chứ.

Rõ ràng là hành động này của Bùi Ứng Tiêu đã trái ngược hoàn toàn so với những gì mà Khúc Ngưng Hề được dạy dỗ. Vì nàng được dạy rằng, nữ tử phải coi phu quân như trời, nếu có chuyện cần một bên phải nhân nhượng, thì chắc chắn bên nhân nhượng không nên là nam tử.

Huống chi, Thái tử điện hạ còn có thân phận tôn quý, nào có ai dám cho hẩn uống thuốc tránh thai? Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, không chỉ khiến cho vạ người thóa mạ, mà không chừng hẩn còn bị trị tội nữa.

Khúc Ngưng Hề liếc mắt nhìn xung quanh, nàng phát hiện Lãnh Nguyệt hiên không có người ngoài.

Có lẽ chén thuốc trong tay hắn không được nấu ở trong phòng bếp nhỏ, vì nhiều người mắt tap, dễ dàng lộ tẩy, hẳn là do Dung Nguyệt lén lút chuẩn bị.

Khúc Ngưng Hề càng nghĩ thì hai hàng chân mày càng nhíu chặt lại. Dung Nguyệt và Nhân Thanh rất trung thành với hắn, chắc chắn đây là sự thật, nhưng tại sao họ lại không khuyên nhủ hắn câu nào thế?

Đầu ngón tay hơi lạnh bỗng hạ xuống, rồi dừng lại nơi ấn đường của nàng, Bùi Ứng Tiêu cúi đầu sát lại gần nàng và nói: “Chuyện này không nghiêm trọng như những gì nàng nghĩ đâu, nàng hoảng làm gì?”

“Nhưng mà...”

“Ban đầu cô cũng định cho nàng uống...” Bùi Ứng Tiêu ấn nàng ngồi xuống: “Nhưng Dung Nguyệt bắt mạch cho nàng, nói là nàng thể hàn.”

Đúng là Khúc Ngưng Hề không thích uống nước thuốc, mà có lẽ là cũng chẳng ai thích uống cả, nhưng mà...

“Điện hạ, ta có thể uống.”

Hắn lại lắc đầu, khẽ hỏi: “Có phải là mỗi khi những ngày đó đến, nàng sẽ cảm thấy đau bụng hay không? Vào mùa đông, chân tay nàng cũng sẽ lạnh toát, có phải không?”

Bỗng nhiên hắn lại nói ra những chuyện riêng tư như thế, Khúc Ngưng Hề bất giác ngẩng đầu lên, nàng chỉ muốn che miệng hắn lại mà thôi!

Trong lúc nàng đang xấu hổ, Bùi Ứng Tiêu lại hôn lên khoe môi đang mím chặt của nàng rồi nói: “Lúc rảnh rồi cô có đọc sách y, không dám nói là thông tường y lý, nhưng cũng có những phán đoán riêng, thân thể cô khỏe mạnh, hợp uống chén thuốc này hơn nàng.”

Khúc Ngưng Hề nếm được vị thuốc trong miệng hắn, chỉ một lát sau, hắn đã ngẩng đầu lên và lui về phía sau, tiện tay lấy một viên mút hoa quả từ trong hộp cơm ra rồi bỏ vào miệng nàng.

Mút ngọt được phủ một lớp mật, nhân bên trong là hạt nhân và sữa đông.

“Không thể... không uống sao?” Trước khi Khúc Ngưng Hề được gả vào Đông Cung, nàng đã hạ quyết tâm phải làm một thê tử tốt rồi mà.

Nàng cũng không hiểu phải làm thế nào thì mới được xem là một “thê tử tốt”, có lẽ là mọi sự đều lo lắng, đều nghĩ cho phu quân chăng?

Huống hồ chi, không nói đến chuyện riêng giữa phu thê, chỉ tính riêng thân phận Thái tử phi thôi là đã thấy rằng, trách nhiệm nàng phải gánh vác nặng nề vô cùng, sao có thể nương theo Thái tử mà làm loạn cùng hắn cho được?

Nếu chẳng may thân thể của hắn xảy ra vấn đề gì đó, thì có lấy cả phủ An Vĩnh Hầu ra đổi thì cũng chẳng thể trả hết nợ.

“Văn Du muốn có con sao?” Bùi Ứng Tiêu nhướn mày: “Nàng muốn sinh con để cái cùng cô à?”

“Ta...” Khúc Ngưng Hề ngơ ngác.

Nàng muốn có con. Lập gia đình là vì để kéo dài huyết mạch, gần như chuyện sinh con để cái đã được người đời xem như là “sứ mệnh cả đời” của nữ tử rồi.

Nàng không biết những quan điểm này là đúng hay là sai, dù sao thì, tất cả mọi người đều như vậy.

Mà ở hoàng gia, người ta lại càng đặc biệt chú trọng chuyện con nối dõi, mà đây cũng chính là lời khẳng định chắc chắn nhất cho cuộc sống yên ổn của một nữ nhân.

Khúc Ngưng Hề có rất nhiều lý do để “muốn có con”.

Nhưng, khi thoát ra khỏi những ràng buộc về thân phận này, nàng lại chưa từng nghĩ tới chuyện, mình sẽ mang thai và sinh con như thế nào.

Nàng đã sẵn sàng để làm mẹ hay chưa?

Nghĩ vậy, Khúc Ngưng Hề vô thức giơ tay lên, xoa cái bụng nhỏ phẳng lì của mình.

Nàng đã sẵn sàng hay chưa? Rồi nơi này sẽ phồng to lên, xuất hiện một sinh mệnh nhỏ sao?

Trong thoáng chốc, Khúc Ngưng Hề có phần luống cuống, dù chỉ là một suy nghĩ thoáng qua... thì cũng đã đủ để khiến nàng hoảng sợ rồi.

E rằng... nàng vẫn chưa sẵn sàng, nàng không biết cách để đối mặt với một đứa trẻ.

Tất cả chỉ nên thuận theo tự nhiên, sẽ trôi dạt về phía trước, không cần phải suy nghĩ gì, giống như là chuyện cô nương đến tuổi thì sẽ lập gia đình, sau khi về nhà chồng thì sẽ sinh con nối dõi.

Thiên kinh địa nghĩa, nước chảy thành sông, con người chẳng khác gì những loài động vật bé nhỏ kia, hoàn toàn dựa vào bản năng, nhờ có bản năng thúc đẩy.

Bên tai nàng chợt vang lên một tiếng thở dài nhẹ nhàng như có như không, rồi ngay sau đó, Khúc Ngưng Hề bị người ta ôm lấy, hai chân nàng lơ lửng giữa không trung.

“Cô chỉ hỏi có một câu thôi, nàng sợ cái gì kia chứ?” Bùi Ứng Tiêu hơi híp mắt lại rồi nói: “Vẫn chỉ là một tiểu cô nương thôi, không cần phải suy nghĩ quá nhiều đâu.”

“Điện hạ...” Nàng túm lấy vạt áo trước người hắn.

Khúc Ngưng Hề bị ôm về tắm điện, Bùi Ứng Tiêu dẫn dò người hầu chuẩn bị nước để tắm rửa rồi đẩy nàng vào tịnh thất và nói:

“Sớm muộn gì cô và nàng cũng có hài tử, không cần vội vàng.”

“Ta không vội...” Nàng vội vã giải thích.

“Cô biết...” Bùi Ứng Tiêu cười khê: “Chỉ là bây giờ nàng hơi ngốc nghếch, còn chưa hiểu rõ bản thân muốn cái gì thôi.”

Câu nói này khiến Khúc Ngưng Hề sửng sờ, nàng chưa kịp hỏi thêm gì mà hắn đã xoay người rời đi rồi.

Sau khi Bùi Ứng Tiêu đi, Ngân Hạnh vào trong hầu hạ Khúc Ngưng Hề tắm rửa.

Thấy nàng ngây người ra như thế, Ngân Hạnh không nhin được mà thắc mắc: “Thái tử phi, người làm sao vậy?”

“Ta không sao...” Khúc Ngưng Hề lắc đầu, chỉ cảm thấy lòng mình ngập trong một nỗi buồn vô cớ.

Là bởi vì Bùi Ứng Tiêu, là vì nàng không thể nhìn thấu hắn, cũng không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hắn, càng không thể đoán được tâm ý mà hắn dành cho nàng.

Nhưng, dù có thế nào đi chăng nữa, thì với việc đích thân Thái tử uống thuốc tránh thai, đương nhiên nàng sẽ nhận lấy phần tình cảm này. Vì vốn dĩ hắn cũng không cần phải làm như vậy làm gì, ấy thế mà hắn vẫn làm đến mức độ này.

Nàng cũng chưa vội muốn có con, giống như hắn nói vậy, nàng nên suy nghĩ kỹ càng hơn một chút, chuẩn bị tâm lý tốt hơn một chút.

Hơn nữa, trước mắt thì, nếu chỉ nhìn từ bên ngoài thì sẽ ngỡ là tình hình Đông Cung đang rất ổn định, nhưng thật ra Đông Cung lại đang âm thầm điều tra lại chuyện từng xảy ra với Lục gia vào năm đó, và Bùi Ứng Tiêu đã nhất quyết phải khiến cho Hoàng thành này đại loạn một phen.

Vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Có lẽ vì thế nên hắn mới chưa muốn có con.

Khúc Ngưng Hề nghĩ ngợi một chút, rồi sau đó nàng quay đầu nhìn về phía Ngân Hạnh, nói: “Các người theo ta vào Đông Cung, tuy có vài lời ta không nói rõ ra hết, nhưng... dù có thấy gì đi chăng nữa, thì các người cũng phải quản miệng của mình cho thật kỹ càng vào.”

Ban này Ngân Hạnh không ở Lãnh Nguyệt hiên nên nàng ấy không thấy Thái tử uống canh được.

Nhưng nàng ấy lại gật đầu rất dứt khoát: “Thái tử phi yên tâm đi ạ, chúng em biết chủ tử của chúng em là ai, đừng nói là người ngoài, đến cả người của Hầu phủ cũng vậy, em sẽ không tiết lộ nửa chữ nào liên quan đến Đông Cung đâu.”

Chính mắt Ngân Hạnh đã chứng kiến cảnh Tôn ma ma rời đi, sao nàng ấy không biết cái gì có lợi, cái gì có hại cho được?

Từ nhỏ nàng ấy đã ở Hồi Thanh Uyển, cũng đã sống cùng Tôn ma ma nhiều năm, ma ma tiu không xấu, nhưng bà ta lại không thuộc về tiểu thư, cho nên không thể để bà ta đi cùng được.

Ở một nơi gần với cuộc sống thường ngày của nam nữ chủ tử như thế này, qua một thời gian, người ta rất dễ nhận ra các bí mật của chủ tử. Nên nếu không phải là thân tín, có ai dám tùy tiện để người hầu hạ ở bên cạnh đâu?

Ngân Hạnh nhỏ giọng nói: “Từ sau khi em vào Đông Cung cùng người, em đã được Nhân Thanh tỷ tỷ nhắc nhở rồi.”

Nàng ấy và Ngải Lan, Xuân Tước cũng không phải là loại người ngốc nghếch, cũng biết con đường đang bày ra trước mắt là gì, nếu sau này tiểu thư của các nàng ấy “một bước lên mây”, thì các nàng ấy mới có thể chăm sóc người thân, mới có thể “cùng vinh cùng nhục” với tiểu thư được.

Tuy Khúc Ngưng Hề nắm khế ước của các nàng ấy trong tay, nhưng vì đã trải qua “vết xe đổ” của Ngân Bình, nên sau khi ra khỏi tịnh thất, nàng vẫn gọi Ngải Lan và Xuân Tước tới.

Nàng không ngờ tới chuyện Bùi Ứng Tiêu chủ động uống thuốc tránh thai, tạm thời không thể để chuyện này lộ ra ngoài được, nếu ngày nào đó bị các nàng ấy biết được, chỉ sợ họ sẽ kinh hoảng không thôi.

Khúc Ngưng Hề khá cẩn thận, nàng cảnh cáo vài câu rồi mới bảo các nàng ấy lui về.

Ánh Sở cũng nằm trong số đó, nàng ấy giả vờ đứng ở một bên, ba người Ngân Hạnh không biết chủ tử chân chính của nàng ấy là Thái tử.

Đợi đến khi các nàng ấy giải tán, Ánh Sở mới tiến lên, khuyên Khúc Ngưng Hề đừng lo lắng: “Tâm tư điện hạ kín đáo, chắc

chắc ngài ấy sẽ không cho phép người bên cạnh phạm sai lầm đâu ạ.”

“Vậy thì tốt...” Khúc Ngưng Hề nói: “Biết càng nhiều, ta càng sợ ta sẽ vô tình hại chàng ấy.”

Chính vì nàng nhát gan, sợ phiền phức, nên nàng mới “kính nể” Bùi Ứng Tiêu. Vì hắn gánh trên vai nhiều gánh nặng như thế kia, bao nhiêu năm rồi mà gánh nặng vẫn chỉ ở đó, chẳng nhẹ đi được chút nào. Ấy thế mà hắn vẫn còn cười cho được, nếu là người khác, không chừng là đã điên loạn từ lâu rồi.

Chương 91: Nguyên Vinh Phu Nhân (2)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề ở gian trong, soi gương thoa hoa lộ lên mặt, da thịt vốn đã mịn màng như ngọc rồi, mà bây giờ thì lại càng thêm phần trơn bóng mềm mại.

Sau khi màn đêm buông xuống, vốn dĩ nàng cũng không nên đi ngủ quá sớm, nhưng mà, đêm nay... Bùi Ứng Tiêu vừa uống một chén thuốc, sao hẳn có thể bỏ qua cho nàng cho được?

Khúc Ngưng Hề chỉ vừa mới “trải sự đời” thôi, bấy giờ nàng đang vô thức hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra vào tối hôm qua. Tuy hẳn đã dùng y phục che giấu, không để cho nàng nhìn thấy, nhưng nàng vẫn có chút sợ hãi, gần như nàng đã nghi ngờ rằng hẳn sẽ làm bụng nàng “nổ tung”...

Nàng đang tự xây dựng tâm lý, nhưng rồi, Nhàn Thanh lại gõ cửa gian ngoài, nhẹ giọng bẩm báo: “Thái tử phi, Nguyên Vinh phu nhân tới.”

Bấy giờ Khúc Ngưng Hề vẫn chưa nghe rõ: “Người nói là vị nào cơ?”

Nhàn Thanh đã tiến vào, đến gần bức bình phong, lần này nàng đã nghe rõ rồi: “Là Lục gia lão phu nhân, bà ấy nghe nói điện hạ đại hôn, đòi tới gặp Thái tử phi, không có ai ngăn được...”

Cũng không ai dám ngăn cản cả, bởi vì thân thể Nguyên Vinh phu nhân không được tốt cho lắm.

Là bà ấy sao?! Khúc Ngưng Hề kinh ngạc, không dám chậm trễ, vội vàng bảo Ngân Hạnh lấy y phục đến cho nàng.

Nàng vội vàng thay y phục, chải tóc, xong xuôi hết thấy thì đi ra ngoài gặp Nguyên Vinh phu nhân.

Lục gia lão thái quân, hai chữ “Nguyên Vinh” này là do bộ hạ đích thân ban phong hào, được hưởng tôn vinh vô thượng.

Chỉ là, đã nhiều năm nay bà ấy không ra mặt tiếp khách, Khúc Ngưng Hề cũng chưa từng gặp bà ấy, dù chỉ là một lần.

Buổi tối, Bùi Ứng Tiêu, người vừa mới nói là ngày mai sẽ đưa nàng đến Lục phủ, cũng không ngờ là đêm nay lão phu nhân sẽ vào cung.

Thật là trùng hợp.

Bùi Ứng Tiêu tiếp đãi Nguyên Vinh phu nhân ở Lưu Thính Các, đây là ngoại tổ mẫu của hắn, đêm nay Lục Diễm Hoa cũng theo tới Đông Cung cùng.

Lúc Khúc Ngưng Hề đến, trà đã được dâng lên, bên trong cũng không có người ngoài.

Nhìn xung quanh thì cũng chỉ thấy có mấy tâm phúc, là Dung Nguyệt và Minh Ân.

Chỉ liếc mắt một cái thôi là Khúc Ngưng Hề đã biết vì sao lão phu nhân không còn xuất hiện.

Mái tóc bà ấy bạc trắng, tuy khuôn mặt không đến nỗi tiêu tụy, nhưng cặp mắt to có thể nhìn ra được vẻ đẹp thuở thiếu nữ năm xưa, giờ đây lại ngây dại, gần như là gốc nghệch.

Rõ ràng là một bà lão, nhưng lại giống như là một đứa trẻ vô tri.

Khó mà che giấu dáng vẻ này được, người ngoài mà thấy thì cũng sẽ biết ngay, rằng Nguyên Vinh lão phu nhân đã không còn

tĩnh táo như xưa nữa.

Khúc Ngưng Hê bỗng cảm thấy đắng cay vô cùng. Có lẽ bà ấy cũng sẽ không thể chấp nhận được việc... một tiểu bối như nàng đây lại đồng cảm với bà ấy, nhưng thật sự là vẻ mặt lần cử chỉ của lão phu nhân khiến người ta khó mà đành lòng nhìn.

Chắc chắn là vì cú sốc ấy quá đồ to lớn, nên bây giờ bà ấy mới thành ra như thế này.

Bùi Ứng Tiêu đi tới, nắm tay Khúc Ngưng Hê, rồi dẫn nàng đi đến trước mặt Nguyên Vinh phu nhân hành lễ.

Hắn khẽ nói: “Dập đầu với ngoại tổ mẫu.”

Hắn vén góc áo, cùng nàng quỳ xuống, nhưng còn chưa kịp chạm đất nữa mà đã bị lão phu nhân cản lại rồi.

“Đừng quỳ, đừng quỳ, để ta nhìn tân nương tử đã.”

Như thế là Nguyên Vinh phu nhân đã bất ngờ tĩnh táo lại, bây giờ trông bà ấy như là một lão nhân bình thường vậy, bà ấy mỉm cười, dịu dàng đánh giá Khúc Ngưng Hê: “Đúng là không tồi, tiểu cô nương trong trẻo như nước...”

Bà ấy quay đầu nhìn về phía Lục Diễm Hoa, rồi nói: “Ngày đại hỷ của Huấn Đình, sao không mở tiệc chiêu đãi tân khách? Mang chút điểm tâm lên đi... Ta thèm đồ ngọt quá... Đúng rồi, hình như trước đó vài ngày ta đã đánh một đôi vòng tay vàng, đã được mang ra ngoài chưa?”

Giọng nói của Nguyên Vinh phu nhân càng lúc càng nhỏ, đến câu cuối cùng thì nghe như là lẩm bẩm, tự nói.

Bùi Ứng Tiêu đưa cho bà ấy một miếng bánh ngọt rồi dịu dàng nói: “Không được ăn nhiều.”

Người già cũng giống như trẻ con vậy, nếu không ngăn cản thì sẽ làm ầm làm ỹ, đòi ăn đồ ngọt.

“Đôi vòng vàng kia đã được mang ra ngoài từ lâu rồi, ngoại tổ mẫu... người quên rồi sao?” Chuyện đã xảy ra từ mười mấy năm trước, bà ấy nhớ lắm rồi.

Nguyễn Vinh phu nhân nhận được một miếng bánh Bông Yến, vị ngọt thanh, bà ấy rất vui.

Bấy giờ bà ấy mới chậm chạp nhớ ra: “Đúng vậy nhỉ, vòng tay vàng đã được mang ra ngoài, cho con dâu rồi... Vậy chẳng phải lần này ta tới đây, ta sẽ không có quà mừng gì cho con bé hay sao?”

Bà ấy đưa tay sờ lên tóc mình, không tìm thấy gì cả.

Vì lo lắng bà ấy không cẩn thận sẽ tự làm mình bị thương, nên tỳ nữ không đeo trang sức cho bà ấy.

Lục Diễm Hoa ngăn bà ấy lại: “Tổ mẫu, người đừng tìm nữa.”

Khúc Ngưng Hề gật đầu nói theo: “Ngoại tổ mẫu tới thăm Văn Du đã là món quà chúc phúc tốt đẹp nhất rồi ạ.”

“Tân hôn mà, sao có thể không có quà mừng cho được...”
Nguyễn Vinh phu nhân không đồng ý: “Lát nữa ta bảo Dật Kỳ chuẩn bị, tuyệt đối không thể bỏ sót được.”

Bà ấy nói ra một cái tên mà Khúc Ngưng Hề chưa từng nghe qua, sau đó còn cười híp mắt, nhẹ nhàng vuốt mu bàn tay của nàng.

Bùi Ứng Tiêu dung túng, cười khẽ mà nói: “Vậy thì đa tạ ngoại tổ mẫu.”

Khúc Ngưng Hề cảm ơn theo, khi thấy nụ cười giống y như nhau của hai người, bỗng nhiên nàng lại giật mình.

Mọi người đều nói là nhan sắc của Thái tử điện hạ không giống mẹ đẻ Lục Hoàng hậu, mà được thừa hưởng từ tổ mẫu của hẳn, cũng chính là đương kim Thái hậu.

Khúc Ngưng Hề cũng có thể nhìn ra được rằng, Thái hậu nương nương khi còn trẻ là một vị mỹ nhân, nhưng nàng không thể nào nói chính xác được là bà ta và Thái tử giống nhau đến mức nào.

Nhưng bấy giờ nàng lại cảm thấy, Thái tử có dung mạo giống Nguyên Vinh phu nhân hơn Thái hậu nhiều, nhất là khi bà ấy cười híp mắt như thế kia, người ta mà thấy họ cười thì sẽ không bao giờ nghi ngờ quan hệ huyết thống giữa giữa họ đâu.

Mấy chục năm trước, chắc chắn lão phu nhân cũng thuộc hàng “phong hoa tuyết đại” [*].

[*] **Phong hoa tuyết đại**: là một thành ngữ, miêu tả phong thái và tài năng vô song trên đời, không ai sánh bằng, thường dùng để khen ngợi một người đặc biệt xuất chúng, đặc biệt là phụ nữ, những người nổi bật về ngoại hình và tài năng.

Bùi Ứng Tiêu và Lục Diễm Hoa một trái một phải dĩ nhiên Nguyên Vinh phu nhân, nói đến đề tài gì thì cũng sẽ chiều theo bà ấy.

Lão nhân ăn một miếng bánh ngọt, cảm thấy mỹ mãn, không làm loạn đòi đồ ngọt nữa, nhưng bà ấy lại nhắc tới vòng tay vàng thêm một lần nữa, nói đó là truyền thống của Lục gia, mỗi tân nương tử xuất giá đều được đặt làm riêng một đôi.

Bà ấy kéo tay Bùi Ứng Tiêu lại mà nói hoài nói mãi, dặn hẳn rồi lại bảo hẳn đừng quên không biết bao nhiêu lần.

Cho đến khi lão nhân lộ ra vẻ mệt mỏi, người hầu mới cẩn trọng dùng khăn khiêng bà ấy rời khỏi cung.

Người đi rồi, Bùi Ứng Tiêu thu lại ý cười, cả người chìm đắm trong bóng tối u ám.

“Điện hạ, về phòng thôi.” Khúc Ngưng Hề chủ động nắm tay hắn.

Bùi Ứng Tiêu để mặc nàng nắm tay mình, bị nàng dắt đi như thế, giọng hắn chậm rãi vang lên: “Vì có nàng, nên hiếm có khi nào bà ấy nói nhiều như vậy.”

Còn gọi tên của một vài người đã ra đi nữa.

Khúc Ngưng Hề nghe xong thì trả lời: “Lão phu nhân có vui không? Nếu có thể làm cho bà ấy vui, ta có thể đến thăm thường xuyên hơn.”

Bùi Ứng Tiêu lắc đầu: “Phần lớn thời gian bà ấy không nhận ra được ai với ai, cũng không thích nói chuyện.”

Mọi ngày bà ấy không ưu không phiền, đắm chìm trong thế giới riêng của chính bà ấy, thế giới bên ngoài không thể quấy rầy bà ấy được.

Bệnh của Nguyên Vinh phu nhân không phải là chỉ mới có ngày một, ngày hai. Bây giờ Bùi Ứng Tiêu cũng không buồn bã gì cả, chỉ cảm thấy cảm xúc đã tê liệt, không còn muốn “giã giũa” thêm nữa.

Đã nhiều năm như vậy trôi qua rồi, quá nhiều ngày và đêm trôi qua, nhưng kết quả vẫn không hề thay đổi gì.

Thậm chí là hắn còn không muốn thay đổi, cứ để cho lão nhân gia đắm chìm trong mộng suốt quãng đời còn lại đi. Vì có lẽ, đây cũng không phải là chuyện xấu gì.

Ít nhất là sẽ không có thù hận, không có nỗi đau thấu tim nào, lòng sẽ được rộng mở, thân thể cũng khỏe mạnh.

Ngải Lan bưng một chậu nước ấm đi vào, Khúc Ngưng Hề đưa tay ra, vắt khăn ấm, lau mặt cho Bùi Ứng Tiêu.

Nàng cẩn thận nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mắt nàng, con ngươi hẹp dài, sống mũi thẳng tắp, chỉ nhìn thôi mà đã cảm thấy “vui mắt vui tai”, những điểm hoàn mỹ ấy được “xếp” trên gương mặt này, thật đúng là “xảo đoạt thiên công” [*] mà.

[*] **Xảo đoạt thiên công (巧奪天工)** là một thành ngữ Hán – Việt, có nghĩa là sự khéo léo, tài hoa của con người đến mức tinh xảo, vượt qua cả tự nhiên hoặc sáng tạo của trời đất. Thành ngữ này thường dùng để ca ngợi sự tinh vi, hoàn mỹ trong kỹ thuật, nghệ thuật, hoặc tay nghề, đến nỗi có vẻ như vượt qua cả tạo hóa, điều mà thiên nhiên hay thần thánh mới làm được.

Có thể là nàng dùng từ chưa đúng, nhưng mà, thật sự là vẻ đẹp hoàn mỹ bậc này làm người ta chỉ muốn thán phục không ngừng mà thôi.

Lông mày hắc cực kỳ đẹp, khi mắt cong cong lên, cũng đã đủ để đánh lừa cả thiên hạ này: “Mỗi khi diện hạ cười, băng tuyết như tan chảy, trăm hoa đua nhau nở.”

“Nàng học mấy lời đồ dành này ở đâu vậy? Là đang đồ cho cô vui sao?” Bùi Ứng Tiêu nhướn mí mắt, hỏi nàng như thế.

“Cũng không phải là ta đang cố ý đồ dành chàng...” Khúc Ngưng Hề thật thà đáp: “Huấn Đình rất đẹp, chàng giống lão phu nhân lắm.”

Hắn đột nhiên nắm chặt cổ tay nàng: “Nàng nhìn ra được rồi sao?”

“Cái gì cơ?”

“Cô và ngoại tổ mẫu... giống nhau ở điểm nào?”

Bởi vì chênh lệch tuổi tác thế hệ, giới tính lại bất đồng, nên muốn nhìn ra họ giống nhau cỡ nào... cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Khúc Ngưng Hề trả lời: “Là khi lão phu nhân cười, khi đó trông bà ấy rất giống chàng. Có lẽ là vì lúc còn trẻ, bà ấy là một tiểu nương tử thông minh lanh lợi chẳng?”

Bùi Ứng Tiêu không đáp, chỉ bình tĩnh nhìn nàng cả một hồi lâu, sau đó mới thì thào rằng: “Đúng vậy, trước kia bà ấy... rất thông minh.”

Hắn vươn cánh tay dài ra, ôm Khúc Ngưng Hề vào lòng, vùi đầu bên cổ nàng, hai tay ôm chặt lấy nàng, cái ôm này không hề nhẹ nhàng.

Khúc Ngưng Hề bỗng bị ôm chặt như thế, cả người bị siết chặt đến mức phát đau: “Huấn Đình...”

Hắn không chỉ không rời lỏng vòng ôm ra, mà còn cúi đầu nở nụ cười.

Khúc Ngưng Hề nhận ra là có gì đó không ổn, bèn ném chiếc khăn trong tay đi, rồi hỏi hắn rằng: “Chàng làm sao vậy?”

“Cái tên Huấn Đình này là do bà ấy đặt...” Bùi Ứng Tiêu chậm rãi ngẩng đầu lên, hốc mắt ửng đỏ, bấy giờ, nốt ruồi lệ quyến rũ kia khiến hắn trông như Ma Vương đến từ vực thẳm, đáy mắt như có một nhuộm màu lạnh lẽo: “Muốn nghe một chút về danh huy [*] của ta không?”

[*] **Danh huy** là một khái niệm trong văn hóa Á Đông, dùng để chỉ tên của những người có địa vị cao hoặc được tôn kính, như là vua chúa, tổ tiên hoặc người có địa vị cao, mà người khác không

được phép gọi thẳng tên của họ. Điều này nhằm thể hiện sự tôn kính và tránh phạm phải lỗi bất kính.

“Là Lục Huấn Đình.”

“Cái gì cơ?” Khúc Ngưng Hề sửng sốt.

Ý hấn muốn nói là sao?

Thật sự là nàng không hiểu.

Chương 92: Chuyện Xưa (1)

DTV-EBOOK

Đêm nay, Khúc Ngưng Hề nằm trong lòng Bùi Ứng Tiêu, còn lòng nàng chứa cả sóng to gió lớn.

Rõ ràng là sau bữa tối hần đã uống thuốc tránh thai rồi, nhưng đến lúc đi ngủ, cả hai người đều không còn hứng thú nữa.

Bùi Ứng Tiêu không làm gì cả, chỉ ôm chặt lấy nàng.

Khúc Ngưng Hề mất ngủ, hần nói, hần tên là Lục Huấn Đình.

Lục?

Chuyện này không chỉ khiến cho người khác khiếp sợ, mà chính nàng, nàng cũng đã có cảm giác đầu của mình sắp bị ép khô đến nơi rồi.

Khúc Ngưng Hề lập tức nhớ tới bài vị vô danh ở chùa Cô Lan, hần bảo nàng gọi tử tử, chẳng lẽ đó mới là huyết mạch Bùi thị hoàng gia?

Đây chính là tội khi quân đó!

Ai cũng thế, khi đối diện với hoàng quyền, đều sẽ luôn sinh lòng kính sợ, Khúc Ngưng Hề cũng vậy.

Đầu tiên, nàng sợ hãi trước sự to gan của Lục gia, cả trái tim gần như đã nhảy vọt ra khỏi miệng, sau đó là sự tò mò và không hiểu, trong thoáng chốc, những dòng cảm xúc phức tạp chột lóe lên, đến cuối cùng, tất cả chỉ dừng lại ở cảm giác không đành lòng.

Theo bản năng, nàng trở tay ôm hắn, không thể nói nên lời.

Tuy rằng trông Bùi Ứng Tiêu có vẻ lão luyện, nhưng năm nay hắn đã được bao nhiêu tuổi đâu.

Hắn bắt đầu biết những chuyện này từ khi nào? Phải gánh vác tất cả, từng bước trưởng thành trong Đông Cung, hiện giờ trở thành Thái tử điện hạ thanh tao, dịu dàng như ngọc trong mắt tất cả mọi người.

Mà Lục gia, bị dồn đến bước đường cùng nên chỉ đành dựng nên một “bàn cờ” như vậy, lừa dối thế gian bằng một lời nói dối trắng trợn, có nguyên nhân thì mới có kết quả.

Khúc Ngưng Hề là tiểu bối, nàng không có cơ hội tiếp xúc với người của Lục gia, từ lúc bắt đầu có hiểu biết cho đến nay, bọn họ chỉ còn là những nhân vật nổi danh được người người lưu truyền trên phố và đã không còn trên đời này nữa.

Trong các võ tướng ở Thượng Kinh, có không ít câu chuyện xưa kể về ba cha con Lục gia, được chuyển tải lên sân khấu, hát một cách sống động.

Trong mắt nàng, họ giống như là những người trong chuyện xưa vậy – nhìn thì cứ ngỡ như là đang ở bên cạnh, nhưng thật ra lại cách rất xa, giống như là hai thế giới vậy.

Cho đến đêm nay, sau khi gặp Nguyên Vinh phu nhân, nàng mới giật mình nhận ra rằng... đây đều là mạng người máu chảy đầm đìa.

Vị lão phụ nhân chịu hết khổ cực này, tưởng chừng như được hưởng vinh quang tôn quý vô hạn, nhưng thật ra, bà ấy chỉ có hai bàn tay trắng mà thôi.

Lão thái gia Lục gia đã chết, Đại gia và Đại phu nhân cũng đã chết, Nhị gia chưa lập gia đình ra sa trường cũng một đi không

trở về. Lão phu nhân liên tiếp mất đi trượng phu, nhi tử, con dâu, đến cả nữ nhi của bà ấy, là Lục Hoàng hậu ở trong cung, cũng “hương tiêu ngọc vẫn” [*].

[*] **Hương tiêu ngọc vẫn**: là thành ngữ, ẩn dụ cho cái chết của một phụ nữ.

Cú sốc tinh thần lớn đến mức độ này... nếu là người bình thường thì đã bị đánh gục từ lâu rồi. Trái tim con người cũng là thịt kia mà, sao có thể tàn phá mãi được?

Mà, bây giờ xem ra là, đứa bé trong bụng Lục Hoàng hậu năm ấy cũng không có cơ hội được nhìn thấy ánh mặt trời rồi, đúng không?

Đầu ngón tay của Khúc Ngưng Hề run rẩy, nàng đã đoán ra được đầu sỏ gây nên mọi sự: “... Là bệ hạ, là ông ta sao...”

Từ nhỏ nàng đã ra vào cung đình, lui tới xung quanh cô mẫu, thỉnh thoảng cũng nghe thấy các cung nhân lén lút bàn tán về ân oán giữa kẻ Hoàng hậu với Thái tử.

Đã nói đến đây thì đương nhiên là không thể tránh khỏi sự tồn tại của Lục Hoàng hậu được rồi. Họ đều nói rằng, khi Khúc Hoàng hậu còn là phi tử, bà ta đã luôn ôm lòng ghen ty, còn từng ra tay hãm hại cố Hoàng hậu nữa.

Đây cũng không phải là lời đồn do một hay hai người truyền ra. Mà vào năm ngoái, sau khi Vân Chiêu Nghi sinh non, nàng ta đã khóc lóc âm ỉ, chửi mắng Khúc Hoàng hậu không ngừng, chỉ trích bà ta dùng lại chiêu cũ.

Dường như những lời ấy đã ngầm thừa nhận một điều rằng: *Khúc Hoàng hậu từng hãm hại Lục Hoàng hậu.*

Khúc Ngưng Hề không rõ thực hư thế nào, dù gì thì cô mẫu của nàng cũng đâu phải là người tốt, ai biết bà ta có vô tội hay

không đâu?

Tổ mẫu nói năm đó bà ấy chỉ dùng chút thủ đoạn nhỏ để giúp nữ nhi mịn tranh sủng, nhưng không làm tổn hại đến tính mạng của ai cả.

Cũng sẽ có khả năng tổ mẫu thiên vị người thân, nói giảm nói tránh hòng che giấu giúp nữ nhi, hoặc là không chịu thừa nhận, cho nên Khúc Ngưng Hề chỉ tin một nửa.

Hôm nay, nàng muốn biết được đáp án từ chính miệng Bùi Ứng Tiêu: “Có phải bệ hạ đã hãm hại Lục Hoàng hậu không?”

Chuyện này... chỉ nhắc đến thôi mà đã thấy kinh khủng rồi.

Hồ dữ còn không ăn thịt con, Thiên Khánh Đế tuyệt tình đến mức đó thật sao?

Ông ta không chỉ hãm hại thê nhi, mà còn để cho kế Hoàng hậu gánh tội, giả diếc giả câm.

Khúc Ngưng Hề cho rằng vào lúc bấy giờ, Bùi Ứng Tiêu sẽ rất đau lòng, nhưng không ngờ là hắn còn cười được.

Khóe miệng hắn nhếch lên thành một đường cong nhẹ: “Là ông ta.”

Đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, loại cảm xúc nào rồi cũng sẽ bị thời gian bào mòn thôi, mọi thù hận triu nặng cũng rơi xuống đáy. Nhưng nó không biến mất, chỉ là nó đã được kìm lại, không cho phép dâng trào mãnh liệt.

Hòa nhập vào tận sâu trong tủy xương.

Bỗng nhiên có được đáp án chính xác này, trái tim Khúc Ngưng Hề đập thình thịch, nàng... đã thật sự đối mặt với nỗi hận thù chất chứa trong Lục gia.

Mất tất cả, sao có thể không hận cho được?

Bảo sao Bùi Ứng Tiêu lại muốn cứu Thiên Khánh Đế, vì hắn không cho phép người này được chết một cách dễ dàng như thế.

Chết là kết quả quá sức đơn giản và nhẹ nhàng với ông ta.

Điều hắn muốn đâu chỉ là giang sơn Bùi thị, mà hắn còn muốn Thiên Khánh Đế sám hối, bị cột chặt vào những dòng sông của Sử quan, bị đóng đinh trong những lời chửi rủa đời đời kiếp kiếp.

“Huấn Đình, ta có thể trở thành người lắng nghe chàng...”
Khúc Ngưng Hề nhẹ giọng hỏi: “Năm đó đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn nghe vậy, bèn cọ cảm mình vào xương quai xanh của nàng: “Còn tưởng nàng lại không quan tâm ta.”

Khúc Ngưng Hề há cái miệng nhỏ nhắn ra, hắn đàn nói gì thế kia? Nhưng rồi, nàng vẫn nói: “Trước đây ta rất nhát gan, ta không dám xen vào việc của người khác, thậm chí là ta còn không dám biết quá nhiều...”

“Bây giờ không sợ nữa à?” Hơi thở ấm áp của Bùi Ứng Tiêu phả lên cổ nàng, hắn nói: “Nói cho nàng biết những chuyện này không phải là vì ta thiếu thốn sự an ủi.”

“Ta biết...” Nàng chậm rãi giơ tay lên, đặt lòng bàn tay mềm mại của mình lên gáy hắn, nhẹ nhàng vỗ về: “Là do ta muốn nghe chàng nói.”

Tâm tính của hắn... đã sớm không thể lấy ra để so với người thường được rồi, vì nó như vách đá trên đỉnh núi, kiên cố đến độ không thể phá vỡ, tâm tình của hắn cũng không dễ dao động, đúng thật là không cần người khác an ủi.

Bùi Ứng Tiêu cười cười, dường như hai câu này của nàng đã khiến cho hắn vui vẻ lắm: “Vậy nàng cầu xin ta đi, rồi ta sẽ nói cho nàng biết.”

“...”

Hắn còn có tâm trạng trêu chọc người khác nữa kia, Khúc Ngưng Hề mím môi, như hắn mong muốn, nàng dùng giọng nói điệu nhỏ nhẹ mềm mại mà cầu xin hắn: “Nói cho ta biết có được hay không, cầu xin chàng mà...”

Bùi Ứng Tiêu nhướng mày đáp: “Được. Không phải vì Văn Du làm nũng nên ta mới nói, mà là vì nàng nguyện ý phối hợp với ta, nên ta sẽ nói cho nàng biết.”

Thân thế này của hắn, vốn dĩ là cũng chẳng thể giấu được quá lâu.

Nếu đã liên quan đến Mộc Thương Hạnh và nước láng giềng như hổ rình mồi, nên hắn nhất định phải đẩy nhanh tiến độ, để công sức ẩn nhẫn nhiều năm được “hạ màn”.

...

Lại nói, nguyên nhân lật độ Lục gia vô cùng đơn giản, chỉ cần dùng bốn chữ để khái quát – công cao chấn chủ [*].

[*] **Công cao chấn chủ**: là thành ngữ, công lao quá lớn khiến địa vị của quốc vương bị đe dọa, khiến ông ta phải nghi ngờ.

Ngay từ đời tổ tiên, Lục thị đã cùng Bùi thị “dắt tay nhau” chinh phạt thiên hạ, nhưng tất cả không chỉ đơn giản là công lao mà Hoàng đế ban cho, mà chính miệng tổ tiên Hoàng đế Lục thị đã hứa hẹn rằng, ngôi vị Hoàng đế này có thể sẽ được “chia ra” hoặc truyền lại cho Lục thị.

Nhưng Lục thị đã chấp tay xưng thần, đương nhiên họ sẽ không vượt qua giới hạn. Sau đó, các tiền bối dần già đi và qua đời, vật đổi sao dời, cục diện trong triều cũng thay đổi không ngừng.

Khi đó Thiên Khánh Đế vẫn còn là Hoàng tử, ông ta có dã tâm rất lớn, nhưng phần thắng thì lại rất thấp, nhu cầu cấp bách của ông ta khi ấy chính là tìm một chỗ dựa mạnh mẽ, mà chỗ dựa này lại chính là Lục gia.

Vì tiếp cận nữ nhi Lục thị, ông ta đã dùng trăm phương ngàn kế, tiêu hao không biết bao nhiêu là tâm tư và sức lực. Sau khi thành công cưới thê tử về, ông ta vẫn phải diễn trò không ngừng trước mặt nhạc phụ cường đại.

Sau này, mỗi khi hồi tưởng lại đoạn thời gian buộc lòng phải ngụy trang kia, ông ta đều cảm thấy thống khổ, nhục nhã không thôi.

Ông ta thành công leo lên ngôi vị Hoàng đế, nhưng tất cả mọi người đều ca công tụng đức của Lục gia, cực kỳ kính phục Lục gia.

Nếu ông ta không ra tay, ông ta chỉ sợ là Lục thị sẽ áp bức ông ta cả đời, mà nếu thế thì... chẳng phải đây sẽ là vết nhơ trong kiếp làm đế vương của ông ta hay sao? Đúng thế, còn là vết nhơ khó lòng phai mờ nữa.

Lúc bấy giờ, binh quyền đều ở trong tay Lục gia, không phải là trong quân không có người nào oán hận chuyện này.

Thiên Khánh Đế lợi dụng Mông Thiên Thạch, nhưng chỉ e là đến cả Mông Thiên Thạch cũng không biết, rằng, vị Hoàng đế bề hạ mà lão ta tận trung tận hiến, lại âm thầm ghen ghét lão ta vô cùng.

Mông Thiên Thạch hãm hại Lục gia, nhưng kẻ chủ mưu dẫn đến sự diệt vong của Lục gia, vẫn chỉ là Thiên Khánh Đế.

Ông ta chính là một con “bạch nhãn lang” [*], vẫn luôn âm thầm tìm cơ hội hành động, sau khi Đại Hoàn chiến thắng Đông Long, ông ta mới lộ rõ sát khí với nhà họ.

[*] ***Bạch nhãn lang***, cũng chính là ***sói mắt trắng***, thường được dùng để chỉ những kẻ vô ơn, lấy oán trả ơn.

Người Lục gia liên tiếp tử trận nơi sa trường, đến cả tâm phúc bên cạnh bọn họ cũng chẳng còn lại bao nhiêu người. Trận chiến kia vô cùng thảm khốc, mà bản thân Mộc Thương Hạnh lại còn phải gánh vác tội danh thay cho kẻ khác nữa.

Tất cả mọi người đều cho rằng, nước Đông Long bị bao vây tiêu diệt, tức nước vỡ bờ, gần như tuyệt vọng nên mới liều mạng như vậy, cũng bởi thế nên trước lúc ra đi, chúng mới còn sức phản công, làm cho Nhị lang Lục gia hy sinh.

Mộc Thương Hạnh nhận tội, bởi vì ông ta đã bí mật thỏa thuận với Thiên Khánh Đế.

Đây cũng là lý do giải thích vì sao mà sau khi Đại Hoàn đánh thắng trận, nhưng cuối cùng, vào lúc hòa đàm, bên thắng lợi là bọn họ lại không đưa ra bất kỳ điều kiện nào.

Ông ta bỏ qua một cách hết sức nhẹ nhàng, chỉ yêu cầu đổi phương cống nạp đúng hạn, không truy cứu những ân oán đã phát sinh sau lần thảm sát thành trì.

Lúc ấy, trong triều đình có rất nhiều người bàn luận về chuyện này, ý kiến trái chiều cũng nhiều.

Đa số mọi người đều hy vọng bộ hạ sẽ ra lệnh Đông Long giao nộp Mộc Thương Hạnh, để lão ta lấy cái chết để tạ tội, nhưng cuối cùng cũng vẫn không thành.

Đối với Mộc Thương Hạnh, thỏa thuận này không chỉ giúp ông ta bảo toàn tính mạng, mà còn tranh thủ được thời gian tu sinh dưỡng tức cho đất nước của ông ta.

Chiến tranh kéo dài nhiều năm, quốc khố của Đông Long đã sớm cạn kiệt, có nói là “trăm ngàn lỗ hổng” cũng không quá.

Sau khi hòa đàm, hai bên chính thức đình chiến, chỉ cần dâng cống phẩm đúng hạn thôi là được, bọn chúng có thể ẩn nấp trong bóng tối mưu đồ “Đông Sơn tái khởi”.

Mười năm, rồi hai mươi năm sau, Đại Hoàn này sẽ không còn tướng lĩnh nào mang họ Lục nữa.

Trước khi phụ tử Lục gia chết thảm, Lục Hoàng hậu trong cung đã mơ hồ sinh lòng nghi ngờ.

Lúc đó bà đang mang thai, trước đó đã sinh non một lần rồi, mà lần này, đứa bé cũng đã được bảy tháng tuổi rồi... Nhưng kết quả vẫn là không thể giữ được.

Bà lại sinh non thêm một lần nữa, thai chết lưu, là một nữ nhi đã có tay, có chân.

Nếu không bị người ta hạ độc, dù có sinh non, thì đứa bé cũng sẽ không chết yểu như thế.

Lục Hoàng hậu không thể xoay chuyển trời đất, thai chết lưu, lòng lạnh lẽo thấu tận xương, tuy thế, bà vẫn phải đứng dậy khỏi giường ngay trong ngày hôm đó.

Bà không thể xóa bỏ hiềm nghi đối với Thiên Khánh Đế được, tuy rằng vẫn chưa nắm được chứng cứ xác thực, nhưng bà không thể để mình mất đi đường lui cùng lợi thế được.

Suy đi tính lại, bà đã chọn cách che giấu và ngụy trang hòng quan sát thế cục.

“Lúc đó sức khỏe của bà ấy rất yếu. Chính là nhờ có tài dịch dung của sư phụ Ánh Sở nên bà ấy mới có thể che giấu thân phận thật...” Giọng nói trầm thấp của Bùi Ứng Tiêu lại vang lên: “Tất cả những người dưới trướng ta đều là do bà ấy để lại cho ta.”

Vì trước đó đã sinh lòng nghi ngờ, nên tấm cung của Hoàng hậu được canh giữ vô cùng nghiêm ngặt, việc sinh non không hề bị lọt ra bên ngoài.

Lục Hoàng hậu tiếp tục giả vờ mang thai, mãi cho đến khi đủ tháng, nhờ vào lối đi bí mật, bà đã mang một bé trai từ ngoài cung vào để giả làm Đại Hoàng tử của mình.

Về sau, chính bà cũng không biết mình đã thâm cảm tạ quyết định ấy của mình bao nhiêu lần nữa.

Nếu không có đứa bé này, thì chỉ với việc Hoàng hậu sảy thai thôi, chắc chắn Lục gia sẽ bị diệt vong, còn Thiên Khánh Đế sẽ được sống viên mãn trọn đời.

Sao bà có thể để ông ta đạt được điều đó cho được!

Sau khi Đại Hoàng tử ra đời, tin dữ về Lục thị cũng được truyền về Thượng Kinh, mà đây cũng chính là lời khẳng định cho những nghi ngờ trong lòng Lục Hoàng hậu.

Không cần phải nghi ngờ thêm gì nữa, chính Thiên Khánh Đế đã phản bội Lục thị.

Ông ta là kẻ vô liêm sỉ và tàn ác nhất trên thế gian này!

Lục Hoàng hậu chìm trong bể thù hận, đã từng có lúc bà muốn giết ông ta để báo thù cho cha và các tướng sĩ trong gia tộc.

Nhưng lúc đó, Đại phu nhân Lục gia vẫn còn sống, và bà ấy còn đang mang trong bụng đứa con cuối cùng, cũng chính là

dòng máu duy nhất còn sót lại của cả gia tộc.

Đại phu nhân bị thương chìm trong nỗi đau mất phu quân, đứa trẻ trong bụng này là niềm hy vọng duy nhất giúp bà ấy gắng gượng sống tiếp.

Lục Hoàng hậu suy đi tính lại, cuối cùng, bà đành cắn răng nhịn nhục, tạm thời chỉ đành kìm nén nỗi thù hận trong lòng xuống.

Vì bà hiểu rằng, nếu muốn giết chết Thiên Khánh Đế, nếu không chắc chắn được là sẽ thành công thì không nên mạo hiểm, vì dù thành công hay là thất bại, thì kết cục của Lục thị... sẽ luôn là cái chết.

Đại phu nhân vẫn đang mang thai, trong phủ còn có lão phu nhân, bà không nỡ lòng và cũng không cam tâm để Lục thị này phải chết một cách oan uổng như thế.

Vì vậy, bà đã lên kế hoạch, quyết định sẽ đợi cho đến khi Đại phu nhân sinh con. Nếu là bé trai, nó sẽ đưa vào cung để thay thế cho Đại Hoàng tử.

Đây là một kế hoạch nguy hiểm vô cùng.

So với sự phản bội mà Lục thị đã phải gánh chịu kia, thì tội lừa dối vua này chẳng còn đáng là gì. Chính tay Lục Hoàng hậu đã lên kế hoạch cho tất cả mọi điều này.

Vì vậy, bà luôn bảo vệ Đại Hoàng tử vô cùng cẩn thận, có rất ít người từng được nhìn thấy mặt đứa bé.

Thiên Khánh Đế lại chẳng hay biết gì, ông ta nghĩ rằng, do đứa bé này may mắn nên mới thoát chết rồi ra đời thuận lợi như vậy.

Lúc đó, những kẻ được cử đi hãm hại Lục gia đều đã ra tay hành động, nhưng vì là ở trong cung, nên chúng không dám hành động quá “lộ liễu”. Nếu ra tay với Hoàng hậu, thì bấy giờ, mọi người đều sẽ thấy nghi ngờ về lý do tại sao Hoàng hậu và Lục thị lại liên tiếp thi nhau gặp chuyện chẳng lành như thế.

Mấy lão hồ ly đã lăn lộn trong triều bao năm có phải là kẻ ngốc đâu.

Thiên Khánh Đế đã kiểm soát độc dược bằng cách điều chỉnh liều lượng, ông ta nghĩ rằng vì làm như thế nên mới không thể khiến bà sảy thai, nên ông ta cũng không sinh nghi.

Ngoài mặt thì ông ta vẫn ân cần hỏi han Hoàng hậu và Đại Hoàng tử, lòng còn đầy “vui mừng”, đến nỗi đã ban thánh chỉ sắc phong Thái tử ngay lập tức.

Sự ưu ái mà ông ta dành cho nhà họ Lục không hề ngừng lại, khiến cho thiên hạ không thể nào bắt bẻ được.

Đại Hoàng tử trở thành Thái tử... không còn gì có thể tốt hơn thế được nữa.

Đầu năm sau, Đại phu nhân Lục gia hạ sinh. Khi đứa bé được nuôi đến đủ tháng, Hoàng hậu nhanh chóng “đánh tráo” hai đứa trẻ, mang con của Đại phu nhân vào cung... Vì bà muốn dòng dõi Lục gia bước lên ngôi vị chí tôn, lật đổ thiên hạ nhà họ Bùi.

Khoảng cách một năm tuổi giữa hai đứa trẻ đã được bà che giấu một cách hoàn hảo, lấy lý do Thái tử từng bị trúng độc khi còn trong bụng mẹ nên sức khỏe yếu kém.

Mà sau khi trưởng thành, Thái tử cũng không hề tinh thông võ nghệ.

Khúc Ngưng Hề nghe đến đây thì ngỡ ngàng, không dám tin vào tai mình: “Đại phu nhân là mẹ của Lục Diễm Hoa ấy à? Hay

bà ấy là... mẹ của chàng?”

Hắn được đưa từ ngoài vào cung, vậy còn Lục Diễm Hoa...
hắn ta là ai?

Khúc Ngưng Hề thẩm tính toán trong đầu. Một thai kỳ sẽ kéo dài khoảng mười tháng, đúng là đứa trẻ Lục gia nhỏ hơn Thái tử một tuổi, cũng chính là Lục Diễm Hoa.

Lục gia đã tuyên bố với bên ngoài rằng, Đại phu nhân đã hạ sinh một bé gái.

Có lẽ, chỉ có thể là bé gái thì họ mới đảm bảo được rằng, đứa trẻ này sẽ không bị nghi kỵ hay hãm hại.

Bùi Ứng Tiêu đáp: “Hắn ta không mang họ Lục, đến lúc đó nàng sẽ biết thôi.”

Khúc Ngưng Hề nghe mà nửa hiểu nửa không, hình như thân phận thật sự của Lục Diễm Hoa còn liên quan đến nhiều vấn đề khác nữa.

Trước kia, trong các buổi yến tiệc mà Lục Diễm Hoa tham dự, mọi người ai nấy đều ngưỡng mộ sự ưu ái mà hắn ta nhận được, nhưng trong lòng lại không ưa vẻ lạnh lùng cao ngạo của hắn ta.

Không ngờ là, hắn ta cũng giống như là Bùi Ứng Tiêu vậy... đều phải gánh vác quá nhiều điều.

“Vậy Lục Hoàng hậu đã chết như thế nào...”

“Lẽ ra bà ấy cũng đã phải đối mặt với cái chết rồi...” Bùi Ứng Tiêu kể lại việc này với thái độ vô cùng bình thản.

Chương 93: Chuyện Xưa (2)

DTV-EBOOK

Thiên Khánh Đế giải quyết xong mối họa lớn trong lòng là Lục gia, thế nên, mỗi khi “ra tay” làm gì đó, ông ta càng lúc càng không biết tiết chế là gì.

Vốn dĩ ông ta không muốn xuống tay với Hoàng hậu quá sớm đâu, nhưng cũng vì không nhịn được mà chưa đầy hai năm, ông ta đã ra tay sát hại bà rồi.

Lúc ấy Thái tử đã biết gọi phụ hoàng, Thiên Khánh Đế quyết định tha cho đứa bé này, giữ lại cho nó một mạng, bỏ mẹ giữ con.

Trước tiên, ông ta trừ khử Hoàng hậu, đợi sau này thời cơ chín muồi thì lại phế bỏ vị trí Thái tử, không thể nóng vội được.

Khúc Ngưng Hề nghe vậy thì trái tim nàng như thắt lại: “Không phải Lục Hoàng hậu đã đề phòng rồi sao? Thế thì tại sao bà ấy vẫn bị hại chết?!”

Thật đau lòng và đáng giận biết bao... Ông trời quá bất công.

“Ngoài mặt thì bà ấy đã chết...” Bùi Ứng Tiêu nói tiếp: “Nhưng nàng đã gặp bà ấy rồi.”

Nếu bà không chết, thì bà sẽ chính là một cái gai đâm ngược vào trong cổ họng Thiên Khánh Đế, chỉ sợ là ông ta không tránh khỏi việc bị ám sát liên tục.

Đơn giản chỉ cần sử dụng lối đi bí mật trong cung, giả chết thoát thân, ve sầu thoát xác.

“Cái gì?!” Khúc Ngưng Hề choáng váng đầu óc bởi tin tức bất ngờ này.

Ngón tay út của nàng nắm lấy áo ngủ của hắn, nàng chợt nhớ tới một người: “Chẳng lẽ là vị Lục đại nương ở Ngọc Tuyền sơn trang kia?”

“Sao nàng đoán ra được là bà ấy?” Bùi Ứng Tiêu nhướn mày, khẽ hỏi: “Thân phận của bà ấy đáng ngờ lắm sao?”

“Không phải vậy...” Khúc Ngưng Hề lắc đầu: “Chỉ là, lần đó ta đã phát hiện ra ánh mắt chàng nhìn bà ấy cực kỳ dục dăng.”

Bởi vì nàng đã chứng kiến rất nhiều sự dục dăng giả tạo của hắn, cho nên, chỉ một thoáng dục dăng chân thật này thôi, cũng đã đủ để nàng nhận ra ngay lập tức, còn không sao quên được.

Lúc ấy nàng không đào sâu hay nghiên cứu thêm nhiều, cũng chưa từng nghĩ đến khả năng nào khác cả, chỉ cho rằng Thái tử đang đồng cảm với lão phụ nhân ấy mà thôi.

Dù sao thì trông Lục đại nương cũng gầy yếu héo hơn như thế kia cơ mà, như thế là một cơn gió lay thôi cũng có thể thổi bay bà đi vậy... Thật sự là bà khiến người ta thương tiếc vô cùng.

Mà bây giờ, Khúc Ngưng Hề càng không đành lòng: “Sao bà ấy lại thành ra như vậy...”

Nếu xét về tuổi tác thì Lục Hoàng hậu chỉ mới ngoài ba mươi tuổi thôi, cách cái mức “lão phụ nhân” rất xa, nhưng vẻ ngoài của bà... thật sự là giống người cùng lứa tuổi mẫu thân của bà, Nguyên Vinh phụ nhân!

Chẳng lẽ là dịch dung?

Bùi Ứng Tiêu khẽ nhướn mày, đáp: “Thân thể bà ấy suy yếu là sự thật, quả thật là bà ấy không thể rời khỏi suối nước nóng

được.”

Nếu không thì hấn cũng sẽ không mạo hiểm mà đưa bà ấy đến Ngọc Tuyên sơn trang.

Hai chữ “giả chết” này... nói ra thì nghe có vẻ đơn giản, nhưng thực tế, khi thực hiện thì lại vô cùng khó khăn.

Hơn nữa, năm đó Lục Hoàng hậu đã bị trúng độc và sinh non, bởi thế mà sức khỏe đã bị tổn hại không hề nhẹ, rồi lại cộng thêm việc liên tục mất đi thân nhân, nổi u uất cứ chồng chất ngày một nhiều trong lòng, nên từ đó mới sinh ra bệnh tật.

So ra thì, tình trạng sức khỏe của bà còn kém hơn cả Nguyên Vinh lão phu nhân.

Từ sau khi lão phu nhân mắc chứng cuồng loạn [*], bà ấy như sống trong mộng đẹp, nhưng bù lại là không có nhiều muộn phiền, mấy năm qua, sức khỏe và xương cốt vẫn khá tốt.

[*] **Chứng cuồng loạn:** là một chứng rối loạn thần kinh, còn được gọi là *cuồng loạn*, nguyên nhân chủ yếu là do kích thích tinh thần lớn và là một trong những rối loạn tâm thần.

“Bà ấy... ta nên gọi bà ấy như thế nào?” Khúc Ngưng Hề khẽ cọ chóp mũi vào người Bùi Ứng Tiêu.

“Gọi là “Lục đại nương” đi, bà ấy nhất quyết dùng họ này...” Hấn nhẹ nhàng cười: “Nàng không cần câu nệ trước mặt bà ấy đâu, bà ấy có diện mạo như thế nào cũng được cả, vì bà ấy chỉ cần sống thôi là đủ rồi.”

Những việc còn lại thì đều là việc mà hấn nên làm, hấn phải thay Lục gia đòi lại công bằng, đòi lại từng chút một.

“Được.”

Là người cứng cỏi, đã kinh qua quá nhiều ác ý, cũng bị tổn thương nhiều đến vô cùng, nên mới không cần người khác phải đối đãi với mình quá thận trọng.

Từ lâu, bọn họ đã biết cách chấp nhận mọi thứ với thái độ thản nhiên rồi.

“Lần đó Lục đại nương cố ý đến thăm ta sao?” Khúc Ngưng Hề nói: “Ta phải chính thức bái kiến bà ấy mới được.”

Bùi Ứng Tiêu nghe vậy, bèn ngẩng đầu lên, chống một tay lên gối rồi nói: “Truyền thống của Lục gia là mẫu thân sẽ làm cho con dâu một đôi vòng vàng, lão phu nhân không tỉnh táo, tuy bà ấy không phải mẫu thân của ta, nhưng cũng không khác mẫu thân ta là bao.”

“Là... là để đánh vòng tay cho ta sao?” Khúc Ngưng Hề sững sờ.

Có quá nhiều sinh lễ được gửi tới Đông Cung, căn bản là nàng không để ý xem có đôi vòng tay vàng nào như vậy hay không.

“Ừ.”

...

Hai người ôm nhau ngủ thiếp đi, bởi vì đêm qua nằm trên giường tâm sự với nhau, nên tâm tình của Khúc Ngưng Hề bị nhiễu loạn, bởi vậy mà vào ngày hôm sau, nàng đã dậy rất muộn.

Khi tỉnh dậy, bên gối đã không còn ai.

Khúc Ngưng Hề mơ màng, việc đầu tiên là hỏi Ánh Sở, bảo nàng ấy lấy tư khố của nàng ra đây.

Nàng muốn tìm đôi vòng vàng kia.

Ánh Sở thấy nàng có vẻ vội vàng, mới thức dậy chưa bao lâu, còn chưa kịp rửa mặt mà đã muốn xem sổ sách, nên nàng ấy cũng vội vàng đi lấy cho nàng.

Khúc Ngưng Hề rửa mặt, mở cuốn sổ mới làm gần đây ra xem, bên trong có rất nhiều vòng tay, nhưng nàng vừa liếc mắt một cái đã tìm ra.

Một đôi vòng tay vàng song ngư Bát Bảo, hẳn là nàng không nhận nhầm.

Ánh Sở rất thông minh, mặc dù nàng ấy không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn cười nói: “Thái tử phi thích đôi vòng tay này sao? Em sẽ mang nó tới cho người.”

Khi vòng vàng được đưa tới cũng là lúc Khúc Ngưng Hề thay xong y phục.

Nàng cầm hộp gấm, từ từ mở ra, bên trong có hai chiếc vòng tay vàng rực rỡ.

Vòng tay vàng không phải là thứ hiếm gặp, nhất là đối với nữ quyền quan gia, vì đối với họ mà nói, đây là những thứ mà họ có thể nhìn thấy rất thường xuyên.

Nhưng đôi vòng tay trước mắt nàng đây lại vô cùng tinh xảo, dưới đáy có ký hiệu thẩm định được chạm khắc thủ công, hai con cá được xếp chồng lên nhau bằng lục, ngọc châu làm mắt, mã não [*] làm vây, trông rất ngộ nghĩnh và đáng yêu chứ không hề thô cứng, quả đúng là chẳng khác một tác phẩm nghệ thuật là bao.

[*] **Mã não**: là một loại đá quý thuộc họ thạch anh, nổi bật với các dải vân màu sắc tự nhiên như đỏ, xanh, xám hoặc trắng. Đá mã não thường được dùng làm trang sức và đồ trang trí, mang ý nghĩa may mắn và bình an trong nhiều nền văn hóa.

Nhìn tổng thể, màu sắc của nó tươi sáng và không hề đơn điệu, đây chính là thứ mà các tiểu cô nương thời nay vô cùng yêu thích, hơn nữa, “cá” và “Du” còn đồng âm [*] nữa.

[*] **Cá** (*ngư*) (魚 – yú), **Du** (瑜 – yú)

Khúc Ngưng Hề rất thích, nàng đeo lên tay ngay.

Một trái một phải, vòng tay vàng được đeo vào cổ tay, tôn lên cổ tay trắng nõn nà, kích thước cũng vừa tay cực kỳ.

Nàng quyết định đeo chúng đến tìm Bùi Ứng Tiêu: “Điện hạ đâu rồi?”

“Ở điện Hoa Chiếu ạ, điện hạ phân phó, nếu Thái tử phi tỉnh dậy muốn tìm ngài ấy, người có thể đến đó ngay.” Ánh Sở cười đáp.

Điện Hoa Chiếu là thư phòng của hần, nếu là trước kia, có lẽ Khúc Ngưng Hề sẽ tránh rất xa, nhưng sau đêm qua, nàng đã không còn bất kiêng kị hay kiêng dè gì nữa.

Con đường mà Bùi Ứng Tiêu đang bước đi là một con đường hiểm trở, so với việc Bùi Tĩnh Lễ bức cung năm ngoái, thì việc này còn đáng sợ hơn nhiều. Vì một khi bị vạch trần, tuyệt đối là sẽ không có khả năng hòa giải, bên bại trận buộc lòng phải chết.

Hơn nữa, phạm vi liên lụy còn rất rộng, trong đó bao gồm cả nhà mẹ đẻ của nàng.

Khúc Ngưng Hề không nghĩ rằng Bùi Ứng Tiêu sẽ bại trận, nàng tin tưởng hần, tin tưởng rằng hần có thể đòi lại tất cả mọi thứ cho những người đang ở phía sau lưng hần.

Không phải là vì nàng không có lựa chọn nào khác, mà dù bây giờ quyền lựa chọn có rơi vào tay nàng, nàng cũng vẫn sẽ chọn Lục thị.

Không gian bên trong điện Hoa Chiếu rất rộng rãi và thoáng đãng, kỳ nghỉ của Thái tử chỉ còn lại một ngày, bây giờ không có quan lại nào tìm đến nên bên trong có phần trống trải.

Bùi Ứng Tiêu ngồi ở sau thư án, cầm bút xử lý một vài chuyện khẩn cấp.

Ánh mặt trời len lỏi qua rèm cửa sổ, mang ánh sáng chói chang vào phòng, hình ảnh vị công tử mặc áo gấm cầm bút lông nhẹ nhàng viết chữ... trông giống như là một bức tranh đẹp nên được đóng khung vậy.

Khúc Ngưng Hê thấy vậy thì có phần hoảng hốt.

Ngay từ đầu, nàng đã biết rằng hần rất đẹp trai.

Có rất nhiều tiểu cô nương không giỏi che giấu, nên khi nhìn thấy hần, họ đều sẽ không nhịn được mà làm lộ ra vẻ si mê.

Bấy giờ, nàng bỗng cảm thấy, nếu như không có ân oán hay hận thù sâu sắc của thế hệ trước, hần được làm một vị công tử Lục gia thuần túy, có lẽ hần sẽ được rất nhiều người theo đuổi.

Không chừng, nếu không “trấn giữ” thân phận Thái tử này, sẽ có vô số người lao vào đánh nhau vì hần.

Đáng tiếc thay, trên đời này lại không có “nếu”.

Trước kia Khúc Ngưng Hê sợ một Bùi Ứng Tiêu tâm tư thâm trầm khó đoán, giỏi ngụy trang, vì căn bản là nàng không phân biệt được khuôn mặt tươi cười nào mới là nụ cười chân thật của hần.

Nhưng hiện giờ, nàng lại cảm thấy may mắn, may mắn vì tâm tư thâm trầm khó đoán này nơi hần.

“Tiểu Văn Du đã vào trong rồi mà sao lại không qua đây?” Bùi Ứng Tiêu ngừng viết, ngẩng đầu lên, khẽ nở nụ cười: “Cứ nhìn chăm chăm cô mãi thế?”

Lại là giọng điệu trêu chọc người khác này nữa.

Khúc Ngưng Hề dùng tay áo che vòng tay lại, sau đó mới tiến lên phía trước: “Nhìn chăm chăm hồi nào kia chứ?”

Nàng cảm thấy tình hình không ổn cho lắm, đã sinh lòng thương cảm với một nam tử, về sau nàng phải làm thế nào mới tốt đây?

“Điện hạ đang bận sao?” Khúc Ngưng Hề nhìn về phía mặt bàn của hắn, trên đó hơi lộn xộn, bày rất nhiều thư từ.

Tờ nào tờ nấy đều rất nhỏ, chữ thì li ti, chắc là dùng bồ câu đưa thư tới.

“Không bận...” Bùi Ứng Tiêu nói: “Bọn họ đưa mật thư vào cung, sắp bắt đầu rồi.”

Sắc mặt Khúc Ngưng Hề bỗng nghiêm túc: “Bọn chúng có bao nhiêu người?”

“Không có bao nhiêu cả...” Bùi Ứng Tiêu đặt bút lông xuống rồi nói tiếp: “Hậu thủ do Mộc Thương Hạnh sắp xếp mà, không nên để cho quá nhiều người biết đến chuyện này, nếu không thì sao có thể nắm được lợi thế?”

Thiên Khánh Đế sợ những tội ác tày trời của mình bị vạch trần, nhưng nếu như đã có nhiều người biết chuyện, thì ông ta đâu cần phải e dè thêm gì nữa đâu, đúng chứ?

Bị mật càng mờ ám, càng che che giấu giấu, thì mới càng có sức nặng, có sức uy hiếp với đương sự.

Khúc Ngưng Hề hơi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hai mắt nhìn Bùi Ứng Tiêu chăm chú, xem ra hẳn đã sớm có kế sách ứng phó rồi.

Cũng giống như là đánh cờ vậy, khi đặt một quân cờ xuống, ta phải suy tính trước cho mỗi một bước đi tiếp theo.

“Ta có thể giúp gì cho chàng không?”

Câu hỏi này vừa được bật thốt ra khỏi miệng, Khúc Ngưng Hề đã thấy ngưng ngừng trước, nàng không có năng lực gì đáng kể cả, thế thì có thể giúp được gì cho hẳn?

Quả nhiên là do cái sự thương tiếc đầy tai hại kia gây ra mà.

Ngay sau đó, vòng eo của nàng đã bị hẳn ôm lấy.

Nàng ngã ngối vào lòng Bùi Ứng Tiêu, hẳn dùng vẻ mặt nghiêm túc mà nói: “Cô đã cố ý nói cho nàng biết, nên tất nhiên là cô rất cần được an ủi rồi.”

Hả?

“Nhưng... người nói không cần an ủi cũng là điện hạ mà.”

Hẳn mạnh mẽ như thế kia, đâu cần phải có ai đó an ủi bằng vài lời nói suông đâu.

“Ngoài miệng nói không cần chỉ là do cô giả vờ tỏ ra mạnh mẽ thôi...” Bùi Ứng Tiêu kê sát đầu của mình vào người nàng: “Nàng thử nghĩ xem, nên làm thế nào bây giờ?”

“Cái này...”

Người này cao lớn, cưỡi xiêm y ra là cơ thể rắn chắc cường tráng sẽ lộ ra ngay, nhưng chẳng hiểu sao lại cứ nhất quyết phải khiến mình trông như “con chim bé nhỏ” ở trước mặt nàng.

Còn gắng sức chui vào lòng nàng nữa chứ.

Khúc Ngưng Hê bất giác đỏ mặt: “Chàng, chàng đừng cọ lung tung...”

Bùi Ứng Tiêu chậm rãi ngược mắt lên, đáy mắt lấp lánh: “Nhưng mà ta muốn.”

Con thỏ trắng này vô tình chạm vào lòng bàn tay hắn, nó mềm mại lại thơm ngọt, đã bị hắn bắt được rồi thì đời này đừng hòng chạy trốn.

Chương 94: Ý Tưởng (1)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề không hề hay biết là mình bắt đầu hôn Bùi Ứng Tiêu từ khi nào.

Hóa ra, cùng người môi lưỡi quấn quýt, thân mật khăng khít... lại là chuyện khiến người ta vui vẻ đến nhường này.

Nàng ngoan ngoãn để hắn giam giữ trong lòng, hai cơ thể sát nhau, tựa như con thú nhỏ bị thuần hóa vậy.

Như Bùi Ứng Tiêu đã từng nói vậy, nàng đã hoàn toàn thích nghi với sự đụng chạm của hắn.

Thói quen là như thế này đó sao?

Bất tri bất giác, hai người đã quấn quýt lấy nhau, hồn nhiên quên mất nơi này là thư phòng.

Mãi cho đến khi có tiếng gõ cửa “đánh thức”, Minh Ân ở bên ngoài cất giọng bấm báo: “Điện hạ, Đình Thái sư tới.”

Khúc Ngưng Hề đột ngột mở mắt ra, nàng giữ vai Bùi Ứng Tiêu lại, thở hổn hển, ngửa người ra sau, giữ khoảng cách với hắn.

Bùi Ứng Tiêu ngừng lại, ánh mắt vẫn dính chặt lấy đôi môi đỏ mọng của nàng, sau đó khẽ nói: “Cô đi tiếp khách, nàng nghỉ ngơi trên giường ở bên kia một lát đi rồi hẵng ra ngoài.”

Không cần soi gương, Khúc Ngưng Hề cũng biết sắc mặt mình lúc này không hợp để ra ngoài gặp người khác.

Nàng vừa chỉnh lại vạt áo, vừa nhỏ giọng hỏi: “Điện hạ đi trước, ta ở đây như thế này có thích hợp không?”

Đây là thư phòng của hần, tuy nàng đã biết rất nhiều bí mật, nhưng trong tay nàng lại không có chứng cứ gì.

Không chừng là trong thư phòng này còn cất giữ bằng chứng gì đó liên quan đến hần nữa.

Bùi Ứng Tiêu nghe hiểu ý của nàng, đầu ngón tay thon dài khẽ nhéo gò má mềm mại của nàng rồi nói: “Không sao, nàng cứ tự nhiên.”

“Chàng...” Khúc Ngưng Hề hơi nhăn mặt vì đau, len lén trừng mắt với hần.

Bùi Ứng Tiêu khẽ cười, hần đứng dậy rồi nói: “May mà cô có Văn Du, nhờ nàng mà tâm tình của cô rất tốt.”

Trên đời này, mỗi người đều có nỗi khổ của riêng mình, nhưng tất nhiên là ai cũng phải nhìn về phía trước rồi, có thể thì mới tìm được một viên kẹo ngọt, đúng chứ?

Bấy giờ Khúc Ngưng Hề cũng không biết là hần đang tín nhiệm nàng hay là đang coi thường nàng nữa, chẳng lẽ hần cảm thấy nàng không có khả năng gây nên sóng gió gì nên mới thế à?

Nàng mím môi, Bùi Ứng Tiêu vươn tay ra, nắm lấy tay nàng rồi hỏi: “Nàng tìm thấy vòng tay rồi à?”

Ban nãy hần đã chú ý tới, cổ tay trắng ngọc của nàng đeo vòng vàng song ngư, cực kỳ chói mắt.

Suýt chút nữa Khúc Ngưng Hề đã quên mất việc này, cũng vì bị hần hôn đến mức ý thức trở nên mơ hồ nên mới thế.

Bấy giờ, nàng nhân cơ hội này mà hỏi hắn ngay: “Là nó đúng không?”

Nàng chọn được nó nhờ vào trực giác.

“Là nó.” Bùi Ứng Tiêu nắm lấy tay nàng, hôn nhẹ vào giữa cổ tay một cái, dấu hôn đặt nơi mạch đập của nàng, cũng chính là lời khẳng định từ hắn.

Chỉ một hành động nhẹ nhàng như vậy thôi mà đã đủ để khiến nàng mất tự nhiên, bàn tay của nàng cuộn lại.

Bùi Ứng Tiêu không nán lại lâu, không nên để Đinh Thái sư đợi lâu, hắn cầm lấy thư hồi âm đã viết sẵn trên mặt bàn lên, nét mực đã khô, rồi rời khỏi thư phòng trước.

Khúc Ngưng Hề nắm lấy tay mình, ngón tay xoa xoa nơi hắn đã hôn lên, cảm giác rất nóng bỏng, còn có chút ngứa ngáy nữa.

Nàng cúi đầu, nhìn về phía đôi vòng tay ánh vàng rực rỡ, nếu Lục đại nương đã cố ý đánh nó cho nàng... có phải là từ tận đáy lòng mình, bà ấy đã thừa nhận sự tồn tại của nàng rồi hay không?

Nếu vào một ngày nào đó, Bùi Ứng Tiêu khôi phục lại họ tên ban đầu của hắn... Mọi thứ sẽ không thay đổi gì cả chứ?

Nàng vẫn sẽ là thê tử của hắn.

Nội thất của điện Hoa Chiếu hết sức thanh nhã, hai bên trái phải trước thư án có đặt mấy cái ghế dựa cao, có lẽ các vị đại nhân sẽ bàn chuyện chính sự với Bùi Ứng Tiêu khi ngồi ở các vị trí đó.

Thư án hơi lộn xộn, thư từ chất đống, còn có mấy cuốn sổ con.

Khúc Ngưng Hề nhìn lướt qua, không dám tự ý tiến đến thu dọn, kéo lại làm hỏng chuyện.

Thái sư đến thăm ngay thời điểm này, là vì chuyện có liên quan đến Phổ Lạc Cam sao?

Mật thư đã được đưa vào cung, Bùi Ứng Tiêu biết chuyện này nhưng không ngăn cản, là hắn không tiện ngăn cản hay là vì nguyên nhân gì đó khác?

Khúc Ngưng Hề khẽ thở dài, không nhìn được mà bắt đầu suy nghĩ, không biết xung quanh Thái tử có bao nhiêu người biết bí mật của hắn.

Hắn chỉ giao phó việc vô cùng hệ trọng này cho những tâm phúc mà hắn cực kỳ tin tưởng, vì càng ít người liên quan càng tốt mà.

Có lẽ... chưa chắc là đám người Thái sư, Thái phó đã biết hết.

May thay, sau khi Thái tử thành hôn, Trình Lạc Minh không đến thăm điện bên này thường xuyên như trước nữa, không đến mức “nhắm mắt nhắm mũi” bám theo không buông.

Hắn là việc này cũng đã phân nào giúp hắn hành động dễ dàng hơn...

...

Khúc Ngưng Hề suy nghĩ đến nhiều điều, nàng không biết Đình Thái sư có đến thư phòng hay không, nên nàng không muốn ở lại đây quá lâu, sau khi sắc mặt bình thường trở lại, nàng quay về thăm điện ngay.

Vừa xoay người ra cửa, nàng thấy Đằng Mẫn ở dưới hành lang, nàng ấy ngồi dựa vào cột nhà, trong tay cầm một con dao nhỏ, hình như nàng ấy đang chơi khắc gỗ.

Khúc Ngưng Hề đi tới.

Đằng Mẫn ngẩng đầu lên, muốn đứng dậy bái kiến nhưng Khúc Ngưng Hề lại xua tay ra hiệu bỏ qua.

“Người đang làm gì vậy?” Nàng liếc nhìn thứ trên tay Đằng Mẫn, có vẻ như nàng ấy đang gọt một con dao nhỏ.

Đằng Mẫn giải thích: “Đang làm quà cho một đứa bé, định khắc một thanh kiếm gỗ nhỏ.”

Sau khi nàng ấy trả lời, thấy Khúc Ngưng Hề không vội vã rời đi, bèn nói thẳng: “Thái tử phi có gì dặn dò sao?”

Khúc Ngưng Hề không có gì phân phó, nàng xách váy ngồi xuống bên cạnh Đằng Mẫn rồi hỏi: “Nghe nói trước kia người theo Minh Ân làm việc?”

Vậy, chắc là nàng ấy đã tiếp xúc và biết được không ít chuyện.

Đằng Mẫn gật đầu: “Thái tử phi cứ hỏi đi ạ, thuộc hạ biết gì thì sẽ nói ra cho bằng hết.”

“Vậy người có thể kể cho ta nghe về tiểu sử cuộc đời Mộc Thương Hạnh không?”

Khúc Ngưng Hề dám khẳng định rằng, người bên cạnh Bùi Ứng Tiêu đã điều tra và biết rõ thân phận của Mộc Thương Hạnh, hỏi Đằng Mẫn sẽ nhanh hơn nhiều so với việc phái A Thúc đi dò hỏi.

Huống hồ chi, tội ác của Mộc Thương Hạnh cũng đã được lưu truyền rộng rãi khắp Đại Hoàn này rồi, lúc nào ông ta bị người người thóa mạ, khinh thường.

Đằng Mẫn hơi kinh ngạc vì Thái tử phi đột ngột muốn biết chuyện của Mộc Thương Hạnh.

Nàng ấy suy nghĩ một chút rồi hiểu ra ngay, chắc chắn là Thái tử Điện hạ đã nói cho nàng biết tung tích của Mộc Thương Hạnh, cho nên bây giờ nàng mới hỏi nàng ấy như vậy.

Cuộc đời của một kẻ nước địch như thế này ấy mà... không có gì là không thể nói cả, Đằng Mẫn được hỏi gì là đáp nấy ngay.

Những gì nàng ấy nói không khác những gì mà Khúc Ngưng Hề nghe được là bao.

Mộc Thương Hạnh cả đời chinh chiến, cùng thế hệ với lão thái gia Lục gia, hiện giờ ông ta cũng năm mươi, sáu mươi tuổi rồi.

Ông ta tòng quân nhiều năm, không chỉ từng giao đấu với lão thái gia Lục gia, mà đến cả Lục đại gia và Lục nhị gia cũng vậy, ông ta đã từng đối đầu với họ không ít lần.

Khi nước Đông Long đột nhiên dồn sức tấn công, Đại Hoàn bị rơi vào thế yếu, trở tay không kịp, sau ba ngày liên tiếp, đã bị chúng chiếm mất hai tòa thành trì.

Khi đó tiên đế vẫn còn tại vị, nhưng lại mắc bệnh nặng nằm liệt giường, còn hai vị Hoàng tử thì đều vì chuyện tranh giành ngôi vị Hoàng đế mà tự thành lập vây cánh cho riêng mình, triều đình cũng âm thầm chia làm hai phe.

Mãi cho đến khi tin tức truyền về Thượng Kinh, cả triều đều vô cùng tức giận, quần thần giận dữ mắng mỏ Lưu Tướng quân trấn giữ biên cương lúc ấy, còn tiên đế thì lại thẳng tay hạ lệnh chém giết hòng răn đe.

Bọn họ đều cho rằng, là do Lưu Tướng quân lơ là nên mới gây nên sơ suất này, mới khiến cho Đông Long có cơ hội để mà lợi dụng rồi phản công. Các thành trấn lân cận đều nhận được lệnh phải sẵn sàng nghênh đón địch, để tránh cho địch quốc lại tiến thêm một bước, mở rộng phạm vi đánh giết.

Triều đình cần phải người thảo phạt, chỉ là, vì chuyện chọn người này, hai vị Hoàng tử đã tranh chấp không ngừng nghỉ, gây náo loạn tận hai ngày trời rồi cuối cùng mới đi đến quyết định chung được.

Nào ngờ, chỉ vì sự chậm trễ này, hai thành trì rơi vào tay Mộc Thương Hạnh đã bị cướp bóc sạch sẽ.

Chút tài sản này có mất đi cũng chẳng mấy quan trọng, nhưng dân chúng vô tội lại bị chúng thẳng tay tàn sát, ngay cả người già, nữ nhân và con trẻ, chúng cũng đều không tha.

Mấy vạn mạng người sống sờ sờ ở đó, thế mà chỉ sau một thời gian ngắn, thanh danh tàn bạo của Mộc Thương Hạnh đã vang dội khắp Đại Hoàn!

Đương nhiên là tiên đế vô cùng tức giận, từ trước đến nay, việc “hai quân giao chiến không được phép làm hại đến thường dân vô tội” như đã trở thành một “thỏa thuận chung” rồi, nhưng lần này... là do cái nước nhỏ bé Đông Long kia khinh người quá đáng!

Ngài ấy nhanh chóng cử lão thái gia Lục gia lĩnh binh nghênh đón địch, không chỉ là đoạt lại thành trấn, mà còn quyết phải giết cho bằng được!

Nhưng, kể từ sau khi trận chiến này nổ ra, nó đã kéo dài rất lâu.

Không phải Lục lão thái gia đánh không lại, mà là do lúc đó người trong triều không đồng lòng.

Sau đó Thiên Khánh Đế đăng cơ, ông ta dần lấy lại quyền hành, từ đó mới góp phần giúp người Lục gia ngoài sa trường không cần phải lo lắng cho hậu phương.

Trận chiến kéo dài suốt bảy, tám năm. Trong khoảng thời gian này, đã có rất nhiều chuyện phát sinh. Không chỉ có Lục đại gia và Lục nhị gia lần lượt tham chiến, mà bên phía Mộc Thương Hạnh, cũng có rất nhiều thân hữu tham gia vào.

Quân Lục gia dũng mãnh thiện chiến, đã chém giết rất nhiều thủ lĩnh quân địch dưới vó ngựa mình.

Trong đó có nhi tử, sư đệ và đồng liêu của Mộc Thương Hạnh, đây cũng là nguyên nhân vì sao mối thù này lại được kết sâu đến thế.

Đối với Đại Hoàn mà nói, họ chỉ hận sao không thể khiến cho Mộc Thương Hạnh thiên đao vạn quả [*], nếu chỉ chém giết tướng sĩ thôi thì cũng đành, nhưng đảng này, oan hồn vô tội trong tay ông ta đâu chỉ có hơn chục nghìn thôi đâu?

[*] **Thiên đao vạn quả**: Thành ngữ, có nghĩa là dùng một con dao chặt thịt kẻ phạm tội và xử tử hắn; nó mô tả một tội ác nghiêm trọng đến nỗi ngay cả cái chết cũng không thể chuộc được.

Đó là dân chúng của tận hai tòa thành trì đấy!

“Ông ta chỉ có một nhi tử thôi sao?” Khúc Ngưng Hề hỏi.

Đằng Mẫn gật đầu: “Không sai, tuy rằng thê thiếp không ít, nhưng ông ta ở quân doanh quanh năm, không thể lưu lại nhiều con nối dõi.”

“Vậy thì thê tử của ông ta đâu?” Khúc Ngưng Hề suy nghĩ, một người còn sống sờ sờ như thế, không thể “vô dục vô cầu” được.

Bây giờ ông ta đã già rồi, tuy không còn sợ chết nữa, nhưng chẳng lẽ ông ta không có nhược điểm khác hay sao?

Đằng Mẫn hiểu ý của nàng, nàng ấy cười lạnh mà nói: “Ác nhân như ông ta ấy mà, đừng hy vọng vào việc ông ta quan tâm đến một nữ nhân nhiều đến vậy. Sau khi nhi tử của ông ta chết trận, thê tử của ông ta buồn bực không yên lòng, mà ông ta thì lại vội vàng muốn sinh dưỡng một hài tử khác, đáng tiếc là vẫn không thể toại nguyện được.”

Nói thế thì có nghĩa là, thê tử cũng chẳng có tác dụng gì với ông ta cả.

Khúc Ngưng Hề nhúu mày suy tư, sau đó mới nói: “Theo như lời người nói, phần lớn thời gian ông ta đều ở trong hai thành Thang Bình và Lạc Tây, ta nghĩ, có thể là sẽ có cách đây.”

“Ý người là sao?” Đằng Mẫn khó hiểu.

Thang Bình và Lạc Tây chính là hai tòa thành trì bị mất ban đầu của Đại Hoàn, cũng vì cái tên Mộc Thương Hạnh âm hiểm và giả dối ấy đã dùng chiêu “binh hành quỷ đạo” [*], bên cạnh đó, còn do trong triều đình có người kéo chân, nên Lục gia phải mất tận hai, ba năm để đoạt lại.

[*] **Binh hành quỷ đạo**: Thành ngữ, có nghĩa là binh lính có thể sử dụng những chiến thuật kỳ lạ và gian dối.

Khúc Ngưng Hề chậm rãi ngược mắt lên: “Chẳng phải ông ta muốn có con lắm sao? Vậy thì cứ cho ông ta một đứa con đi.”

Ban đầu, Đằng Mẫn vô cùng sửng sốt, sau đó thì nàng ấy ghen hòng nhìn nàng trân trối: “Cái này...”

Không cần phải nghi ngờ thêm gì nữa, nếu Mộc Thương Hạnh có con, chắc chắn là ông ta sẽ quan tâm đến đứa con nối dõi này, vì năm xưa, có phải là ông ta không muốn sinh thêm vài đứa nữa đâu.

Mà, ngay trong hai tòa thành Thang Bình và Lạc Tây này, ông ta đã từng dẫn người tàn sát trắng trợn, trong đó còn bao gồm cả hành vi cưỡng bức vô nhân đạo nữa.

Ban này Đằng Mẫn tránh nặng tìm nhẹ, không nhắc đến nỗi khổ mà phụ nhân phải gánh chịu bên tai Khúc Ngưng Hề, tránh không làm bận tai nàng.

Nhưng đâu phải là Khúc Ngưng Hề hoàn toàn không biết gì đâu, vì có không biết bao nhiêu là người đã oán hận đến nghiến răng nghiến lợi mỗi khi nhắc tới thảm án xảy ra tại hai tòa thành kia, sao nàng có thể không biết cho được?

Mà, với những gì mà Mộc Thương Hạnh đã làm, nếu ông ta vô tình có con nối dõi ở đâu đó, hoàn toàn là một chuyện bình thường.

Bọn họ có thể tạo một “đứa con nối dõi” cho ông ta, biến nó trở thành “điểm yếu” của ông ta.

Mộc Thương Hạnh phải chết, chết rồi còn phải xuống tận mười tám tầng địa ngục, nhưng trước khi ông ta chết, họ nhất định phải buộc tội Thiên Khánh Đế.

Thân là đế vương, lại vì d*ch vọng cá nhân mà lại không thêm quan tâm đến mối thù chết oan của mấy vạn [*] người, chọn đi cứu Mộc Thương Hạnh một mạng vào thời điểm hòa đàm.

[*] **Vạn** là đơn vị đếm số, 1 vạn = 10.000. “Mấy vạn người” trong ngữ cảnh câu trên là “mấy chục nghìn người”.

Với con dân Đại Hoàn mà nói, đây còn không phải là phụ lòng muôn dân sao?

Bấy giờ, Đằng Mẫn không còn quan tâm gì đến việc khắc kiếm gỗ nhỏ nữa, nàng ấy đứng bật dậy ngay, sau đó nói: “Ý tưởng này của Thái tử phi rất hay, thần sẽ đi bàn bạc với Minh

Ân xem có thể thực hiện hay không, có lẽ có thể thực hiện song song, một bên sắp xếp hài tử, một bên tìm hài tử.”

Có khi trong hai thành Thang Bình và Lạc Tây này còn đang có “tin vui” chờ đón bọn họ đó.

“Mau đi đi.” Thời gian cấp bách, Khúc Ngưng Hề rất hy vọng Bùi Ứng Tiêu có thể đạt được mọi điều mà hắn mong muốn.

Sau khi nhận được mật thư từ trong cung, chưa chắc là Thiên Khánh Đế đã tin tưởng vào người khác ngay, nhưng nhất định là ông ta sẽ điều tra cái chết của Mộc Thương Hạnh.

Trong khoảng thời gian này, có thể ông ta sẽ lảng lạng quan sát Thái tử, rồi lại âm thầm sinh lòng nghi ngờ.

Tốt nhất là bọn họ nên nhân cơ hội này mà giải quyết cái tên Mộc Thương Hạnh mạnh miệng kia, nếu không thì chỉ có thể “lấy cứng chọi cứng” đoạt vị thôi.

Tuy nói là Bùi Ứng Tiêu đang nắm trong tay không ít chứng cứ chỉ ra rằng, Hoàng đế chính là kẻ đâm sau lưng Lục gia, nhưng nếu thiếu lời khai của tên “tội nhân thiên cổ” Mộc Thương Hạnh này, thì cũng hơi cho Thiên Khánh Đế quá rồi.

Ông ta đáng phải bị vạn dân phỉ nhổ.

Khúc Ngưng Hề trở lại tắm điện, Ngân Hạnh múc nước rửa mặt cho nàng, vừa nói: “Ban nãy A Thúc truyền tin, lão phu nhân và Hầu gia đã xuất phát.”

“Đi rồi sao?” Hôm Khúc Ngưng Hề về nhà, nàng đã tiễn họ rồi, nên lần này cũng không cố ý đến tiễn nữa: “Đi là tốt rồi.”

Quãng đường từ Thượng Kinh đến Kỳ Bắc cũng không gập gủi gì, bên cạnh đó, đã có lão phu nhân đi cùng, chắc chắn là bọn họ sẽ không thể di chuyển quá nhanh được.

Hơn nữa, cha mẹ nàng còn quan tâm và lo lắng cho Tam lang nhiều đến thế kia nữa, nên bọn họ mà đã đến nơi rồi thì sẽ chưa vội hồi kinh.

Chắc chắn là họ sẽ phải canh giữ ngoài thư viện vài ngày, đến khi chính tai nghe được tình hình của Tam lang trong thư viện, thấy cậu ta sinh hoạt với phu tử và đồng môn hòa hợp, thì họ mới cam lòng trở về.

Vừa hay, Thượng Kinh sắp có biến, bọn họ “trốn” ra ngoài một chuyến như thế để tìm nơi yên tĩnh cũng tốt.

Hy vọng sau khi cha mẹ trở về, mọi chuyện đều đã ổn thỏa hết cả rồi.

...

Buổi chiều, Bùi Ứng Tiêu ra ngoài làm việc.

Hắn vừa đi chưa được bao lâu, Phúc Trí đã tới bẩm báo, nói là Đình gia Lục cô nương tới.

Khúc Ngưng Hề vội vàng mời người vào.

Buổi sáng, Đình Tuyết Quý cùng Trưởng Công chúa vào cung thỉnh an Thái hậu nương nương, tiện đường dùng bữa trưa ở cung Trường Huy.

Ăn xong thì Thái hậu muốn nghỉ trưa, thế nên nàng ấy mới dành ra chút thời gian để chạy đến Đông Cung.

“Ta không quấy rầy hai người chứ?” Đình Tuyết Quý nháy mắt ra hiệu, vẻ mặt không đứng đắn gì cho cam.

Khúc Ngưng Hề liếc nàng ấy một cái rồi nói: “Đã đến xế chiều rồi, còn nói sớm hay muộn gì nữa.”

“Ta có nói tới chuyện này đâu. Chẳng phải là Thái tử biểu huynh còn đang trong kỳ nghỉ phép sao? Hai người mới cưới nên quẩn quýt nhau là chuyện thường, ta nói là “bị ta quấy rầy” thì cũng có làm sao đâu?” Đinh Tuyết Quỳnh cười hì hì: “Biểu tẩu, tẩu nói xem?”

“Xem ra người đã hạ quyết tâm phải tới chế nhạo ta cho bằng được rồi...” Khúc Ngưng Hề đưa tay rót cho nàng ấy một tách trà: “Xem thử cái này có thể bịt miệng người lại được hay không đi.”

Đinh Tuyết Quỳnh thích ăn ngọt, vừa hay trà hoa mai này có vị ngọt thanh.

Nàng ấy mỉm cười nhận lấy, cũng không đùa giỡn lung tung nữa, chỉ nói: “Người thành hôn thuận lợi, Tứ tử tử của ta cũng sắp xuất giá, hiện giờ mẫu thân ta chỉ còn có nước tập trung hết lòng hết dạ vào ta thôi.”

Khúc Ngưng Hề nghe vậy, bèn hỏi: “Sao? Người không muốn xem mắt với người khác à?”

Còn nhớ là vào Tết Trung thu năm ngoái, nàng ấy rất hào hứng, còn có chút chờ mong nữa là.

Đinh Tuyết Quỳnh ôm má, lắc đầu: “Cũng không phải là không muốn xem mắt, chỉ là... sau khi “trải nghiệm” một lần như thế, ta nghĩ ta phải cẩn thận nhiều mới được.”

Trên đời này có quá nhiều người biết mặt mà không biết lòng, con người luôn có thói quen phô bày mặt tốt của mình ra ngoài, còn mặt tối thì để lại cho người thân cận.

Nếu chỉ là vài tật xấu nhỏ thôi thì cũng không sao, nhưng, nếu bí mật đó lại giống như là chuyện thân phận thật sự của Lữ Quốc Công Ngũ lang... thì thực sự là nghe thấy mà rợn cả người.

Đinh Tuyết Quỳnh không nhận được mà thở dài, nói: “Nếu ai cũng như Thái tử điện hạ, khiêm tốn quân tử, dịu dàng như ngọc thì tốt biết mấy, cô nương tìm lang quân cũng đỡ lo hơn nhiều.”

Khúc Ngưng Hê há miệng, muốn nói rồi lại thôi... *Nàng rất muốn nói rằng, biểu huynh của người cũng giỏi ngựa trang lắm đó, hắn không phải là hạng quân tử gì, càng đừng nói tới dịu dàng.*

Nhưng mà... Ít nhất là nội tâm hắn thiện ác rõ ràng, hắn lại còn rất có nguyên tắc, có mục tiêu rõ ràng, không làm những chuyện vô nghĩa, chỉ tính riêng điểm này thôi là hắn đã hơn rất nhiều người ngoài kia rồi.

Chương 95: Ý Tưởng (2)

DTV-EBOOK

Đinh Tuyết Quỳnh không nói nhiều về chuyện xem mắt này, rất nhanh sau đó, nàng ấy đã chia sẻ mấy tin tức nho nhỏ trong giới quý nữ với Khúc Ngưng Hề.

“Trịnh Tư Quân sắp đính hôn rồi, vừa qua năm mới đã quyết định ngay, vội vàng quá, cũng không biết là có phải để tránh bị nghi ngờ hay không nhỉ?”

Trước Tết, vì Từ cô nương mà suýt chút nữa thanh danh của Trịnh Tư Quân đã bị hủy hoại hết, có lẽ Tả Thừa tướng rất sợ là nếu nữ nhi của mình đính hôn chậm, thì sẽ bị người ta nói là vẫn còn vấn vương, vẫn còn ôm mộng được gả vào Đông Cung.

Khúc Ngưng Hề nói: “Chắc không phải là để tránh bị nghi ngờ đâu, trước đó ta có nghe nói là đã xem mắt rồi, nên qua năm mới đính hôn cũng không phải là vội vàng gì. Chỉ là... không biết nhà trai là nhà nào thế?”

“Người này người cũng biết đó...” Đinh Tuyết Quỳnh cười nháy mắt mấy cái rồi nói: “Là tân khoa Trạng Nguyên Vương Cẩm Ý của Đại Hoàn ta đó, hai vị Thừa tướng thường ngày không có tiếng nói chung, mà bây giờ không nói tiếng nào đã kết thành sui gia rồi!”

“Thì ra là hần ta à...” Khúc Ngưng Hề không nhịn được mà bật cười: “Đều là thi thư thế gia, thật là xứng đôi.”

“Đúng vậy...” Đinh Tuyết Quỳnh nói: “Trịnh Tư Quân không cố tình công khai tên tài nữ, nhưng nàng ấy rất thích thư họa, muốn tham gia cuộc vui cùng Vương Cẩm Ý.”

Tháng hai, tháng ba năm nay là kỳ thi xuân, những học tử thi đỗ kỳ thi Hương vào sẽ tham gia thi Hội, thi Đình. Đầu tiên là Vương Cẩm Ý trở thành hội viên, sau đó được Thiên Khánh Đế khâm điểm làm Trạng Nguyên trên bảo điện Kim Loan.

Một lần nữa, cái danh “tiểu thần đồng Vương gia” lại vang xa khắp chốn, quả thật là hắn ta đã không phụ lại cái danh “tiểu thần đồng” mà thuở thơ ấu được mọi người ca tụng này.

Nhưng, thời gian tiết điểm này lại gần với sự kiện đại hôn của Thái tử, nên danh tiếng của hắn ta nhanh chóng bị sự kiện long trọng này cướp đi mất.

Về chuyện đính hôn, cả hai vị Thừa tướng đều là người làm việc khiêm tốn, trước mắt thì chuyện này vẫn chưa bị truyền ra ngoài.

“Văn Du...” Đinh Tuyết Quỳnh bỗng nhiên hạ giọng xuống rồi nói: “Nói đến Vương Cẩm Ý, ta có thể hỏi một chút không? Cũng không có ý mạo phạm...”

“Hỏi gì cơ?” Khúc Ngưng Hề liếc nhìn nàng ấy.

Bình thường Đinh Tuyết Quỳnh là người nhanh mồm nhanh miệng, nhưng bây giờ nàng ấy lại hơi ấp a ấp úng, do dự một hồi lâu, rồi sau đó nàng ấy mới mở miệng ra mà nói: “Tứ tử tử của ta thế nào thì người cũng biết rồi đấy... lúc trước ta vô tình nghe tử ấy nói, đã bắt gặp người ra ngoài cùng Vương Cẩm Ý...”

“Thì ra là chuyện này à...” Khúc Ngưng Hề gật đầu, không che giấu: “Đúng là có một lần như vậy.”

Đinh Tuyết Quỳnh vô cùng kinh ngạc: “Vậy là thật, hắn ta với người... chẳng lẽ...”

“Không có...” Khúc Ngưng Hề cười cười: “Đừng nghe Tứ tử của người nói bừa, nào có chuyện tình cảm dễ dàng nảy sinh

như vậy.”

Hai người chỉ gặp nhau có vài lần thôi.

“Ta hiểu...” Đinh Tuyết Quỳnh gật đầu: “... Là do tên Vương Cẩm Ý đó kiêu ngạo, ta chưa từng thấy hắn ta đi chơi cùng vị cô nương nào, nên mới suy nghĩ nhiều...”

Nàng ấy càng nói thì giọng càng nhỏ đi, sau đó thì nhú mào, hiếm hơi lắm sự thông minh trong người mới đột ngột “trối dậy”: “Văn Du, người quen biết cô nương Vương gia sao?”

Muội muội của Vương Cẩm Ý đó ư?

Khúc Ngưng Hề không hiểu: “Vì sao lại hỏi đến nàng ấy?”

“Ta và người đã quen biết nhiều năm, người thường lẩn lút bên cạnh người nhất chính là ta, lẽ nào ta lại không biết được chuyện người có quan hệ tốt với Vương cô nương hay không?” Đinh Tuyết Quỳnh đặt một tay lên trán, len lén nhìn nàng một cái rồi nói tiếp: “Đêm trước đại hôn của người, ta nhận được thư của Vương cô nương, nàng ấy hỏi thăm sở thích của người, muốn tặng cho người một phần quà mừng hợp ý.”

Lúc ấy nàng ấy cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ nghĩ rằng Văn Du đã kết giao bằng hữu mới.

Bây giờ ngẫm lại mới cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm.

Mà, Khúc Ngưng Hề lại ngăn người ra ngay, Vương Cẩm Ý từng dùng danh nghĩa muội muội của mình để gửi thiệp cho nàng.

Về phần Vương cô nương, nàng đã gặp nàng ấy ở yến tiệc, đúng là hai người họ không hề quen biết nhau.

Đinh Tuyết Quỳnh thấy vẻ mặt của nàng thì biết ngay là mình đã đoán đúng: “Hắn ta mượn danh nghĩa này đến thám thính thật ư?!”

Việc này khiến người ta kinh ngạc vô cùng, không ngờ một người cứng nhắc như Vương Cẩm Ý lại lén lút làm một việc như vậy!

Đinh Tuyết Quỳnh không giấu được sự tò mò: “Hắn ta tặng quà gì thế?”

Khúc Ngưng Hề không rõ lắm, mím môi nói: “Ta không để ý nữa.”

Thật sự là Đinh Tuyết Quỳnh không thể ngồi yên được: “Đều do ta sơ ý, cũng không hỏi người chuyện Vương cô nương, ta đã hỏi âm lại, nói là “Du” và “cá” đồng âm, cô thích cá nhỏ...”

Nàng ấy khá là bất an, lo lắng mình lại làm hỏng chuyện. Nếu chẳng may nàng ấy giải quyết không tốt, thì mọi chuyện sẽ trở thành chuyện xưa “Qua điền Lý Hạ” [*].

[*] **Qua điền Lý Hạ**: một thành ngữ có nguồn gốc từ các tác phẩm văn học, được đăng lần đầu trong “Quân tử hành” của Tào Chí của Việt Phủ xưa. Ý nghĩa ban đầu của “Qua điền Lý Hạ” là khi đi ngang qua ruộng dưa, đừng cúi xuống nhấc giày kéo bị nghi ngờ đang hái dưa; khi đi qua dưới gốc cây mận, đừng giơ tay chỉnh lại mũ, kéo bị nghi ngờ hái mận. Sau này là phép ẩn dụ cho những tình huống có thể dễ dàng khơi dậy sự nghi ngờ.

Người không biết còn tưởng rằng họ có tư tình gì... Đừng nói người ngoài, dù là bằng hữu, nàng ấy còn không nhận được mà thấy tò mò về những chuyện đã xảy ra giữa Văn Du và Vương Cẩm Ý.

Khúc Ngưng Hề nhú mào, gọi Ánh Sở vào, bảo nàng ấy lấy sổ sách ra xem.

Nàng ấy quay sang nói với Đinh Tuyết Quỳnh: “Người không cần hoảng sợ, thanh giả tự thanh [*], chuyện bát tự sẽ không có vấn đề gì đâu, bản thân Vương công tử cũng là người biết tuân thủ đúng mực.”

[*] **Thanh giả tự thanh**: Thành ngữ, có nghĩa là một người vô tội sẽ tự nhiên chứng minh mình vô tội ngay cả khi anh ta không nói bất cứ điều gì để làm rõ bản thân.

“Tất nhiên là ta tin người, nhưng ta cũng không ngờ hẳn ta là kiểu người như vậy...” Hai bên đều sắp lập gia đình, mọi rung động đều phải được dập tắt, nhưng...

Đinh Tuyết Quỳnh ho nhẹ một tiếng: “Ta chỉ bất ngờ trước tâm ý của hẳn ta mà thôi, che giấu gì mà tốt quá!”

Ai mà ngờ được đâu chứ!

Sổ sách ghi chép quà tặng được Phúc Trí công công cất giữ, một lúc sau mới được đưa tới.

Khúc Ngưng Hề mở ra xem, Vương gia tặng một món quà cho Đông Cung, còn có một món quà nữa đến từ Vương cô nương, trên đó không viết tên Vương Cẩm Ý.

Quà tặng chính là một vật trang trí bằng đá thạch anh hồng khắc hình cá chép nô đùa bên hoa sen.

Đây là món quà dành tặng cho Thái tử phi, được đặt trong tư khố của nàng.

Khúc Ngưng Hề không sai người tìm nó, chỉ nói: “Lần này hẳn ta lấy danh nghĩa Vương cô nương như thế, có nghĩa là chuyện đến đây là kết thúc.”

“Nếu vẫn còn gửi nữa, há chẳng phải là đang hiên ngang tranh người với Thái tử sao?” Đinh Tuyết Quỳnh cũng khá là đồng

cảm trước sự biết điều này của Vương Cẩm Ý, nàng ấy nói: “Người yên tâm, ta sẽ giữ kín như bưng, không thể để biểu huynh biết chuyện này được.”

Khúc Ngưng Hề lại cảm thấy, chưa chắc là Bùi Ứng Tiêu đã không biết.

Nhưng nàng cho rằng, đây không phải là chuyện to tát gì. Chẳng có bất cứ chuyện gì xảy ra cả, huống chi, có lẽ tâm tư mà Vương Cẩm Ý dành cho nàng... cũng chỉ là chút hảo cảm mà thôi, hẳn là hẳn ta muốn dùng một món quà mừng để đặt dấu chấm hết cho mối tình thời niên thiếu này.

Chuyện này chẳng ảnh hưởng gì.

Bùi Ứng Tiêu đã biết rõ tường tận về cuộc gặp gỡ của bọn họ trước đây, nên nàng cũng không có ý muốn giấu giếm gì hẳn cả.

Đinh Tuyết Quỳnh không ở lại đây lâu, nàng ấy phải theo Trưởng Công chúa xuất cung, nên ngồi lại uống vài chén trà rồi cáo từ rời đi.

...

Buổi tối, Khúc Ngưng Hề ăn một mình, đến khi đêm tối mịt mù, Bùi Ứng Tiêu mới trở về.

Hắn nghe được ý tưởng của Khúc Ngưng Hề từ miệng Minh Ân.

Muốn tạo ra một nhược điểm của Mộc Thương Hạnh, có thể thử một lần xem sao.

Nhưng muốn lừa gạt một con cáo già thì lại không phải là việc dễ dàng gì, ít nhất họ phải điều tra Thang Bình hoặc Lạc Tây tử mĩ một phen, phải tìm ra nữ nhân mà ông ta từng chạm vào mới được.

Khúc Ngưng Hề biết hẳn quyết định hành động, nhin không được bèn hỏi: “Mật thư đã đến tay bệ hạ rồi sao?”

“Chẳng lẽ cả ngày nay nàng chỉ nhớ nhung mỗi chuyện này thôi à?” Bùi Ứng Tiêu đi tới: “Không nhanh như vậy đâu.”

Khúc Ngưng Hề hơi yên tâm, nàng nắm tay lại rồi nói: “Ta nhát gan, khó tránh khỏi...”

Nàng không muốn nói ra những lời chứa đầy lo lắng đó, bởi vì nàng cảm thấy nó không may mắn.

Bàn tay to lớn của Bùi Ứng Tiêu đặt lên đầu nàng, rồi hẳn nói: “Đã tối rồi mà nàng vẫn còn có tâm tư suy nghĩ lung tung như thế này, là do cô thất trách rồi.”

Hắn xoay người, kêu Ngải Lan chuẩn bị nước để tắm rửa, sau đó thì quay sang Khúc Ngưng Hề, đưa ra dấu hiệu ám chỉ vô cùng “lộ liễu”: “Nghỉ ngơi sớm một chút đi, có thế thì mới không cần phải suy nghĩ gì quá nhiều.”

“...”

Nàng không nhin được mà nhìn ra sắc trời bên ngoài, tuy trời đã tối nhưng vẫn còn sớm.

Tối hôm qua hai người không làm gì, cũng nhờ đó mà cơ thể của nàng khôi phục lại nhiều. Xem ra... đêm nay nàng tránh không thoát rồi.

Hai người chia nhau ra mà tắm rửa, Bùi Ứng Tiêu hiên ngang ôm Khúc Ngưng Hề đi vào phòng trong với lý do vô cùng chính đáng, là: “Ngày mai cô phải dậy sớm vào triều, phải nạp đủ năng lượng mới được.”

Khúc Ngưng Hề cúi đầu, không muốn ngẩng đầu nghe hẳn ngụ ý biện.

Từ sau khi Bùi Ứng Tiêu nắm giữ được bí quyết để khiến nàng “mềm nhũn như nước”, dĩ nhiên là hắn sẽ dồn hết sức lực vào đó để lập đi lập lại chiêu cũ.

Hắn ôm phần “bánh trôi” béo trắng nặng trĩu vào trong lòng, li3m lấp một lượt, càng làm nhiều thì lại càng thành thạo.

Khúc Ngưng Hề nước mắt lưng tròng, da đầu tê dại, dường như linh hồn nàng sắp bị hút đi mất rồi, nàng không thể tin được là thân thể con người lại có nhiều chỗ kỳ quái như vậy.

Có lẽ là vì sợ nàng sẽ lùi lại, nên Bùi Ứng Tiêu vẫn luôn khoác bộ tẩm y rộng thùng thình kia trên người, vạt áo che khuất từ bụng hắn trở xuống, nàng chỉ có thể nhìn thấy vòng eo rắn chắc của hắn.

Khúc Ngưng Hề không nhìn thấy gì, nhưng cảm giác bị kéo căng từng chút một này lại cực kỳ rõ ràng.

Nàng không thở nổi, gương mặt xinh đẹp như hoa đào đỏ bừng lên.

Vắt vả lăm mới hít vào được một hơi, nhưng rồi, cuối cùng Bùi Ứng Tiêu lại không kiềm chế được nữa.

Vạt áo trượt xuống theo động tác của hắn, Khúc Ngưng Hề đột nhiên cúi đầu xuống, nhìn thấy rõ môn một.

“Con rắn lớn” kia quá sức kinh khủng, nó “leo” trên người như leo lên rễ cây vậy, khiến nàng vừa chật vật, vừa mệt mỏi.

Khúc Ngưng Hề khóc hu hu, đuôi mắt Bùi Ứng Tiêu phấp hồng, trán lấm tấm mồ hôi nhỏ, hơi thở thì nóng bỏng.

Hắn nâng eo nàng lên, trực tiếp lật người, bảo nàng quỳ gối trên đệm: “Như vậy thì sẽ không nhìn thấy đâu.”

Cả người Khúc Ngưng Hề run rẩy, nàng biết là hấn nhin rất vất vả, nhưng mà, nhưng mà...

Lẽ nào nàng không vất vả hay sao?

Người phía sau đè lên người nàng, hai cánh tay rắn chắc chống ở hai bên trái phải của nàng, nếu lấy dáng vẻ hiện tại của hấn ra mà so với diện mạo “áo mũ chinh tể” ban ngày... thì sẽ thấy như là hai người khác nhau vậy.

Người tập võ, thân thể giống như là lò lửa vậy, Khúc Ngưng Hề giật mình, chợt sinh ra ảo giác, ngỡ như mình sắp bị đốt cháy tới nơi rồi bốc hơi.

“Đành phải khiến cho đầu gối của Tiểu Văn Du chịu thiệt thôi.”

Hấn hôn lên tấm lưng mịn màng của nàng, không phải là đang cố gắng an ủi nàng, mà là đang đơn phương thông báo cho nàng biết.

Rất nhanh sau đó, Khúc Ngưng Hề đã hiểu được cảm giác đó là như thế nào, đâu chỉ là đầu gối đau nhức thôi đâu...

Hai quả cầu phía trước cứ không ngừng lắc lư, khiến người ta chỉ muốn phát điên lên thôi...

Nàng khóc lớn hơn nữa, Bùi Ứng Tiêu cứ như đang muốn giết chết nàng vậy, hu hu hu...

Chương 96: Thiên Gia Thân Tình (1)

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai chân của Khúc Ngưng Hề run rẩy, dáng vẻ mảnh mai yếu đuối khiến Bùi Ứng Tiêu thấy mà không đành lòng.

Dù lòng hần xót nàng thật, nhưng cơ thể của hần lại không như vậy.

Bàn tay to lớn của hần nâng trọn thân hình của cái người đang lảo đảo lên, rồi lại ôm nàng để nàng ngồi vào lòng mình, ngón trỏ thon dài vuốt v3 đầu gối trơn bóng của nàng.

Hần khẽ hỏi: “Đỏ hết cả rồi, đau không?”

Khúc Ngưng Hề bất ngờ bị ôm ngồi xuống như thế, cả người không ngừng run rẩy.

Nàng ngửa người ra sau, chiếc cổ thiên nga thon dài cong cong, vòng eo cũng cong lên theo, thành một đường cong mềm mại.

Nếu không nhờ có bàn tay của Bùi Ứng Tiêu đỡ lấy, chắc hẳn nàng sẽ ngã về phía sau.

Đôi mắt đen láy của nàng đã tràn ngập hơi nước từ lâu, nàng cắn môi dưới, vẻ mặt oán trách.

Lúc này đây, chẳng phải là vẫn còn có một nơi khác có tình hình... còn tệ hơn cả đầu gối hay sao?

Mà đây... đây là nơi nàng có thể ngồi được hay sao?

Khúc Ngưng Hề cố gắng hít thở, nhưng người này lại vô cùng đáng ghét, tay này thì giữ chặt lấy eo nàng, còn tay kia thì “giả mù pha mưa” [*] xoa bóp đầu gối của nàng, còn hỏi nàng có đau hay không.

[*] **Giả mù pha mưa** nghĩa đen là mượn khí mù mờ như hơi sương mà xen hạt mưa, nghĩa chuyển là mượn chuyện nhỏ mọn mà làm ra chuyện lớn, ví dụ như là mượn lời nói đùa mà mắng người khác thật, mượn sự đánh giỡn mà đánh thật,... Trong trường hợp này, có thể hiểu là nhìn thì tưởng như là Lục Huấn Đình đang quan tâm săn sóc Khúc Ngưng Hề lắm, nhưng thật ra, một mặt là hắn quan tâm nàng thật, một mặt là hắn đang nhân cơ hội này mà “thả dê” nàng :v (Tham khảo: Đại Nam quốc âm tự vị)

Nàng tức đến đỏ hết cả mắt, nhưng sau khi bình tĩnh lại, nàng đã cắn hắn một cái.

Nàng đã quên luôn thân phận Thái tử điện hạ tôn quý của hắn, thật sự là nàng không thể nhịn được nữa, hàm răng trắng tinh ấy của nàng cắn vào bả vai của hắn, còn cắn không hề nhẹ nữa.

Dấu răng nhỏ xíu nhanh chóng hiện lên.

Bùi Ứng Tiêu không chỉ không thêm để tâm đến hành động này của nàng, mà hắn còn cười đến híp cả mắt, lên tiếng giải thích cho mình: “Cô lo nàng nhìn thấy, sẽ dọa nàng sợ thôi mà.”

Đúng là Khúc Ngưng Hề không nhìn thấy gì ở phía dưới cả, vì khi nàng cúi đầu, nàng chỉ thấy hai quả cầu tuyết bị nặn ra thành đủ loại hình dạng, trông đáng thương vô cùng, thế thì sao nàng còn thấy gì được?

“Đừng sợ, đến khi nàng quen với nó, sẽ không sợ nữa...” Giọng hắn khàn khàn, nói lời quan tâm “săn sóc”.

Khúc Ngưng Hề há miệng cắn thêm một cái nữa, không muốn tranh cãi chuyện này với hắn thêm nữa.

Rất nhanh sau đó, nàng... đã không còn hơi sức đâu để quan tâm đến những chuyện này nữa, cũng không nghe rõ cụ thể người này đã nói cái gì.

Thân như lục bình, bị cuốn vào vòng xoáy, rồi lại bị đẩy lên tận mây xanh, khám phá đến tận độ sâu mà trước nay chưa từng, suýt chút nữa nàng đã hét toáng lên...

Sau đó, thật sự là vì bị va đập quá mạnh, gần như Khúc Ngưng Hề đã ngất đi.

Cả người nàng ướt sũng, như vừa được vớt lên từ hồ nước, có mấy sợi tóc dính vào trán, rối tung rối mù.

Bùi Ứng Tiêu gọi nước, còn mớm trà mật ngọt ngào vào miệng nàng, sự ngọt ngào lan từ cổ họng đến tận tâm can.

Mãi cho đến khi cả người được ngâm vào trong bồn tắm, nàng mới cảm thấy mình đã “sống lại”.

Chỉ là... Bùi Ứng Tiêu lại quần lấy nàng từ phía sau, thân hình cao lớn hoàn toàn lấp kín mọi đường lui của nàng.

Hắn vẫn chưa thỏa mãn: “Văn Du...”

Khúc Ngưng Hề nằm nhoài người ra thành bồn tắm, mệt mỏi nói: “Huấn Đình, ngày mai chàng còn phải vào triều sớm...”

“Cô sẽ không đến muộn...” Hắn cười khẽ, chớp mũi thẳng tắp nhẹ nhàng cọ vào đầu vai bạch ngọc của nàng, nhĩ tán tư mã [*]: “Chỉ một lần thì sao mà đủ, nàng nói thử xem nào?”

[*] **Nhĩ tán tư mã**: Thành ngữ, chủ yếu đề cập đến cảnh thân mật của những cặp đôi đang yêu nhau.

Khúc Ngưng Hề bất lực, căn bản là nàng không thể chống đỡ nổi.

Ngày hôm sau, khi nàng tỉnh lại, mặt trời bên ngoài tấm điện đã lên cao chói vót.

Khúc Ngưng Hề trợn tròn mắt, sững sờ, người bên gối đã rời giường vào triều sớm từ lúc nào... nàng cũng không biết nữa, thậm chí là nàng còn không nhớ rõ mình đã ra khỏi tịnh thất như thế nào.

Nàng ngủ không ngon lắm, dù là đã ở trong mộng rồi mà vẫn thế – nàng mơ thấy hình ảnh mình bị biến thành bột, bị nhào nặn bằng nhiều cách khác nhau.

Khúc Ngưng Hề hoàn hồn lại, vén tấm chăn mỏng lên để “kiểm tra” thân thể mình.

Có lẽ Bùi Ứng Tiêu đã kiểm chế hết mức có thể rồi, bởi vậy nên mới không có dấu vết nào quá đáng sợ trên người cả, nhưng vì màu da quá trắng sáng, cho nên mấy vết sưng đỏ kia mới càng nổi bật hơn.

Chỉ cần chạm vào thôi là lại thấy đau.

Cả hai bên eo nàng nữa, cũng bị bóp đến mức mơ hồ hằn cả dấu ngón tay.

Những thứ này còn chưa tính là gì cả, vì khi Khúc Ngưng Hề khoác tạm y phục vào và đứng dậy, nàng đã ngã nhào xuống dưới giường ngay lập tức.

Đương nhiên là tiếng động này đã khiến cho thị nữ gác chiếu chú ý đến, Xuân Tước và Ngải Lan chạy vào xem xét tình hình ngay.

Khúc Ngưng Hề xấu hổ khi bị người khác nhìn thấy, đến nỗi cổ nàng đỏ bừng lên luôn.

Mất mặt quá!

“Thái tử phi không sao chứ?” Ngải Lan vừa đỡ nàng dậy, vừa hỏi han: “Điện hạ nói người không sao, không cần phải bồi thuốc...”

Nàng ấy nhẹ nhàng nhìn lướt qua những dấu tay và dấu hôn trên người nàng, đúng thật là chưa được tính là “vết thương” hay gì cả.

Khúc Ngưng Hề hít sâu một hơi, giả vờ bình tĩnh: “Ta không sao...”

Không sao mới là lạ!

Tối hôm qua... Hình như là đã hơn hai lần... nhỉ? Nàng không rõ nữa.

Chỉ biết là, lúc này hai chân nàng bủn rủn vô lực, như thể là hậu quả của việc nói khó nói nhất bị va chạm quá mức vậy.

Nàng rất muốn mắng Bùi Ứng Tiêu, mắng hằn rằng hằn đúng là một tên võ phu mà!

Sự nhã nhặn tuần tú ban ngày đều chỉ là ngụy trang thôi!

Xuân Tước mím môi cười trộm, cùng Ngải Lan thay y phục, rửa mặt chải đầu cho Khúc Ngưng Hề.

Nàng ấy nói: “Trong phòng bếp nhỏ có cháo cá phi lê, rất ngon đó ạ, Thái tử phi dùng một chén nhỏ trước rồi chờ điện hạ trở về cùng dùng bữa trưa nhé.”

“Chàng ấy sẽ về sao?” Khúc Ngưng Hề hỏi.

Ngày đầu tiên trở lại triều, lẽ ra phải có rất nhiều chuyện phải làm mới đúng chứ?

Xuân Tước cười đáp: “Vừa rồi Minh Ân sai một tiểu thái giám tới thông báo, điện hạ nói là sẽ về dùng bữa trưa.”

Khúc Ngưng Hê gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Tới gần buổi trưa, quả nhiên Bùi Ứng Tiêu đã về tới Đông Cung.

Hắn thay sang một bộ xiêm y khác, dẫn theo Bạch Tấn đến điện Hoa Chiếu, có vẻ như là có việc cần phân phó, trông hắn khá là bận rộn.

Khúc Ngưng Hê không quấy rầy hắn, đợi đến khi Bạch Tấn ra khỏi thư phòng, cáo lui rồi đi, nàng mới sai người dọn cơm lên Lân Nguyệt hiên.

Cuối tháng Ba, khí hậu đã không còn lạnh lẽo nữa, đang là cuối xuân đầu hè, về sau trời sẽ càng lúc càng oi bức.

Khúc Ngưng Hê nói: “Nắng đang ngày một gay gắt hơn, nếu điện hạ cần ra ngoài vào buổi trưa, hãy để Minh Ân che ô.”

Áo măng bào [*] vốn trang trọng, nhiều lớp, giờ vào triều lại sớm, vì trời chưa sáng nên sẽ chưa thấy nóng, nhưng đến khi hắn xử lý xong xuôi hết mọi việc ở nội các, khi ấy ánh nắng mặt trời cũng đã bắt đầu gay gắt rồi.

[*] **Áo măng bào (蟒袍)** là một loại trang phục truyền thống của Trung Quốc, thường được sử dụng trong triều đình hoặc giới quý tộc thời phong kiến. Măng bào thường được thêu hình rồng hoặc măng xà (rắn lớn), biểu tượng cho quyền lực và uy quyền. Đây là một loại lễ phục dành cho các quan lại hoặc hoàng thân quốc thích, thể hiện địa vị cao quý trong xã hội thời đó. Ảnh minh họa mình sẽ để ở dưới cuối chương nhé.

Bùi Ứng Tiêu ngồi xuống bên cạnh nàng, nghiêng người nhìn nàng rồi nói: “Cô còn tưởng rằng Văn Du sẽ tức giận cơ.”

“...” Khúc Ngưng Hề mím môi, sau đó nói: “Chuyện nào ra chuyện đó.”

Đừng tưởng rằng nàng sẽ không tức giận, hần, hần... thật sự là hần quá tham lam...

Chỉ nghĩ đến đây thôi là hình ảnh tối hôm qua lại tự động “tràn” vào trong đầu nàng, khiến hơi nóng trên mặt tăng lên không ngừng, không sao có thể xua đi được.

“Còn khó chịu không?” Bùi Ứng Tiêu dè dặt giọng xuống mà hỏi.

Bây giờ Lãnh Nguyệt hiên không có ai, hạ nhân đều biết hai vị chủ tử không thích có người hầu hạ bên cạnh mỗi khi họ ở riêng với nhau, nên đám hạ nhân càng không cần tới tới lui lui để bày thức ăn.

Khúc Ngưng Hề không còn kiêng dè gì nhiều khi nói chuyện với hần nữa, nàng nhỏ giọng oán giận: “... May mà không cần phải có người dìu.”

Nếu nàng phải được người ta dìu thì mới có thể đi lại được, thật sự là nàng cũng không biết phải giấu khuôn mặt này của nàng đi đâu...

Người không biết còn tưởng là nàng yếu ớt, không biết phải yếu ớt đến mức độ nào mới như thế.

Bùi Ứng Tiêu nghe vậy, một tay đỡ lấy lưng nàng, khước miệng khẽ nhếch lên: “Nàng đang khen cô sao?”

“Cái gì cơ?” Lỗ tai nào của hần nghe ra được là nàng đang khen hần vậy?!

Đúng là khinh người quá đáng mà, Khúc Ngưng Hề sắp cúi kính đến nơi rồi, nàng đẩy tay hắn ra: “Ăn không nói, ngủ không nói, đồ ăn sắp nguội hết cả rồi.”

“Ừ...” Bùi Ứng Tiêu cười dịu dàng, cầm lấy đĩa: “Vậy cô hầu hạ Thái tử phi dùng bữa.”

Nói rồi, hắn thu hết dáng vẻ tức giận của tiểu cô nương vào đáy mắt.

Coi như là Khúc Ngưng Hề đã hiểu được rồi, nếu da mặt nàng mà không đủ dày thì nàng đừng hòng nghĩ đến việc đòi được lợi thế từ Bùi Ứng Tiêu.

Dù trong hoàn cảnh nào đi chăng nữa, nàng đều cảm thấy mình sẽ không thể đấu lại hắn, sẽ bị hắn ăn sạch sẽ, không còn lại gì.

Tức quá.

...

Từ ngày hôm đó, Thái tử điện trở lại thượng triều, bận rộn giám quốc, nhưng vẫn kiên trì quay về Đông Cung dùng bữa đúng giờ.

Bá quan đều nhìn thấy, còn ghi tạc trong lòng, không lâu sau, có rất rất nhiều người biết chuyện này.

Bọn họ miệng truyền miệng, bàn luận say sưa, đều nói là Thái tử cùng Thái tử phi tân hôn yến nhĩ cầm sắt hòa minh [*], khiến người ngoài thấy mà phải ghen tỵ vô cùng.

[*] **Tân hôn yến nhĩ (新婚宴尔)** là một cụm từ có nguồn gốc từ văn hóa cổ đại Trung Quốc. “Tân hôn” (新婚) có nghĩa là hôn lễ mới, chỉ sự kết hôn của đôi vợ chồng trẻ, “yến nhĩ” (宴尔) mang nghĩa là yến tiệc, bữa tiệc vui vẻ, hân hoan. Cụm từ này thường

được dùng để miêu tả khung cảnh không khí vui tươi, ngọt ngào và hạnh phúc của những ngày đầu khi mới bước vào cuộc sống hôn nhân. Tóm lại là, **“tân hôn yến nhĩ”** có thể hiểu là giai đoạn tân hôn hạnh phúc, biểu hiện niềm hân hoan trong dịp trọng đại của đôi uyên ương mới cưới.

Cầm sắt hòa minh (琴瑟和鳴) là một thành ngữ trong văn hóa cổ điển Trung Quốc, thường được dùng để mô tả sự hòa hợp giữa vợ chồng hoặc mối quan hệ giữa hai người có sự tương đồng và đồng điệu về tâm hồn. “Cầm” (琴) là cây đàn cổ, “sắt” (瑟) là một loại nhạc cụ dây, và “hòa minh” (和鳴) có nghĩa là âm thanh hòa quyện, ăn ý với nhau. Do đó, **“cầm sắt hòa minh”** chỉ sự hòa hợp, đồng thuận trong cuộc sống hoặc tình cảm, giống như âm thanh của hai nhạc cụ cùng nhau tạo nên một giai điệu hài hòa.

Từ năm ngoái, đã có vô số người tán dương hai người là lương duyên do trời đất tác thành, nhất là khi Thái tử gặp nguy hiểm, Khúc cô nương đã không màng nguy khó mà hết lòng quan tâm hấn như vậy nữa, quả đúng là tình sâu nghĩa nặng.

Thế nên việc quán quýt và ngọt ngào, yêu thương nhau sau khi kết hôn... là chuyện không nằm ngoài dự đoán, có nói là “thần tiên quuyến lữ” cũng chẳng quá.

Khi tin tức này truyền đến tai Khúc Ngưng Hề, nàng cảm thấy khá là ngạc nhiên.

Nàng nhanh chóng gọi Đằng Mẫn tới để hỏi: “Vì sao bên ngoài lại có nhiều lời bàn luận về điện hạ như vậy?”

Đằng Mẫn suy nghĩ một chút rồi nói: “Ngày nào điện hạ cũng quay về sớm, điều này vốn đã rõ như ban ngày rồi, có lẽ ngài ấy cũng ngầm cho phép bọn họ bàn luận như thế.”

“Vì sao?” Khúc Ngưng Hề không hiểu.

Hiện giờ, mỗi khi nàng tiến cung thỉnh an Thái hậu và tham dự yến hội nào đó, sẽ luôn có một đám người “dán” ánh mắt cực kỳ hâm mộ lên người nàng.

Kể từ sau khi không có Nhị Hoàng tử, phủ An Vĩnh Hầu không chỉ không xuống dốc, mà ngược lại, còn “rơi vào trong hũ mật”... có ai có thể ngờ được điều này hay không?

Có thể là sẽ có người thích, hoặc thậm chí là hưởng thụ sự chú ý này, nhưng Khúc Ngưng Hề không quen chút nào, nàng chỉ cảm thấy làm vậy thì có vẻ phô trương quá...

Trước kia, thân là cháu gái của Hoàng hậu, nàng thường xuyên đi bên cạnh bà ta, cố gắng không khiến ai chú ý đến mình, chỉ muốn làm một pho tượng hay một bình hoa bên cạnh bà ta mà thôi.

Tình hình bây giờ khác lúc ấy rất nhiều, nàng không cần phải lo lắng đề phòng, dù nàng có cởi dây quần ngực ra... thì cũng sẽ không có ai dám chỉ trích nàng cả.

Nhưng cũng không đến mức phải đi rêu rao tình cảm của nàng và Thái tử khắp nơi như thế...

Đằng Mẫn khoanh tay, nói: “Điện hạ vốn quý kế đa đoan mà, không chừng ngài ấy cố ý làm thế đấy ạ, nếu Thái tử phi tò mò thì cứ đến hỏi thẳng ngài ấy đi.”

Quý kế đa đoan à... Khúc Ngưng Hề không nhịn được mà bật cười: “Đúng là chàng ấy luôn tính toán chu toàn ở mọi mặt...” Đặc biệt là lòng người.

Từ sau khi vào Đông Cung, Bùi Ứng Tiêu đối xử tốt với nàng là thật, nhưng chuyện hắn cố ý truyền chuyện này ra ngoài cũng là thật.

Nàng cũng không tin, không tin là với năng lực khổng chế nhóm hạ nhân như thế, sao hắn có thể để cho cả Đông Cung này “loạn lạc” như vậy được?

Khúc Ngưng Hề suy nghĩ một chút, gần như nàng đã đoán ra được động cơ khiến hắn làm như vậy rồi.

Chẳng lẽ hắn đang cố ý bày ra dáng vẻ “đắm chìm trong sắc dục” để khiến cho Thiên Khánh Đế mất cảnh giác sao?

Mật thư đã được đưa vào cung rồi à?

Thiên Khánh Đế đã từng làm nhiều chuyện trái lương tâm, khó tránh khỏi chuyện trong lòng có quỷ, dễ dàng nghi thần nghi quỷ, nhưng cũng chưa đến mức sinh lòng hoài nghi với Thái tử chỉ vì nhận được một lá thư không rõ lai lịch.

Ông ta sẽ sai người truy tìm nguồn gốc của mật thư, đợi đến lúc ông ta biết được nó có liên quan đến hai nước Đông Long và Phổ Lạc Cam, nhất định là ông ta sẽ cảnh giác trước mục đích của bọn chúng.

Sao có thể biết được rằng đó có phải là kế châm ngòi ly gián hay không?

Nhưng đồng thời, chắc chắn là ông ta cũng sẽ điều tra xem việc này bị lộ ra như thế nào, cái chết của Mộc Thương Hạnh có gì mờ ám hay không, bên cạnh đó, còn phải theo dõi chặt chẽ nhất cử nhất động của Đông Cung.

Lãnh thổ của Đông Long và Phổ Lạc Cam không nằm cùng một hướng, có thể coi hai nước này là láng giềng trái phải của Đại Hoàn.

Hai nước này luôn “thèm khát” vùng đất Đại Hoàn rộng lớn phì nhiêu này, giống như chuột trong cống ngầm vậy, lúc nào

cũng ôm tâm tư xảo quyết và tham lam, có ý đồ chia cắt ra thành hai mảnh.

Nếu hai nước liên thủ lại... thì cũng không phải là không thể chiếm được gì.

Khi lợi ích hai bên nhất quán, rắn chuột một ổ [*], hội tụ tạo thành một đám ô hợp.

[*] **Rắn chuột một ổ**: mô tả những người xấu thông đồng với nhau, hoặc mô tả hai người có quan hệ họ hàng với nhau cùng làm điều xấu.

Thiên Khánh Đế không thể không phòng bị, nhất là khi Phổ Lạc Cam đã tiếp nhận Bùi Tĩnh Lễ và phụ tử Mông Thiên Thạch. Chúng đang muốn làm cái gì? Chẳng phải là chỉ cần liếc mắt một cái thôi là đã biết rồi sao?

Đơn giản là muốn nâng đỡ Nhị Hoàng tử leo lên ngai vàng, để đổi lấy lợi ích về phần mình.

Bởi vì bản khoản đủ đường, nên Thiên Khánh Đế phải cực kỳ cẩn thận trong những quyết định liên quan đến Thái tử.

Nếu có sai sót, tương lai của Đại Hoàn sẽ bị hủy hoại.

Mà lúc này, phương pháp đối phó của Bùi Ứng Tiêu lại chính là... vờ như không biết gì cả.

Giống như ngày xưa vậy, hắn tiếp tục duy trì hình tượng Thái tử ấm áp, phong thái luôn ung dung, vẫn ôn hòa như trước, nhưng bây giờ còn thêm cả việc “đâm đầu vào” “nữ nhi tình trường” trong giai đoạn tân hôn.

Nhìn qua thì ngỡ là vô cùng vô hại, không có chút tham vọng hay thù hận nào.

Bùi Ứng Tiêu đã đeo chiếc mặt nạ ngự trang này quá nhiều năm, sớm đã ăn sâu vào lòng người, cũng đủ để hấn tranh thủ không ít thời gian.

Dù cho Thiên Khánh Đế có xu hướng tin vào việc “Thái tử đã biết chuyện của Lục gia năm xưa” đi chăng nữa, thì cũng chưa chắc là ông ta đã thật sự cho rằng “Thái tử sẽ vì Lục gia mà trả thù phụ hoàng của mình”.

Đừng quên là hấn họ gì, ai mới là cha hấn, chẳng lẽ còn có chuyện thiên vị nhà ngoại tổ hay sao?

Huống hồ chi, ông ta đã dạy tâm thuật đế vương nhiều năm như vậy rồi, nên cũng có chút tự tin, là Thái tử sẽ nhìn rõ được cái lợi, cái hại chứa trong đó.

Nếu không “trừ khử” Lục gia thì giang sơn Bùi thị đời đời sẽ bị ngăn trở, bị bọn họ thao túng hoàng quyền.

Thiên Khánh Đế tự cho rằng mình đang “đào hủ trừ ứ đọng, cạo xương trị độc”, tự thấy rằng, về lâu dài mà nói, lợi sẽ nhiều hơn là hại.

Đại Hoàn có mất đi một số tướng tài cũng không sao, còn Đông Long vốn đã suy yếu trầm trọng rồi, bọn chúng có muốn nhân cơ hội này để phát động tấn công thì cũng chẳng có binh đâu mà xuất.

Huống chi, ngoại trừ người nhà họ Lục ra, chẳng lẽ trong triều không còn lại ai nữa hay sao?

Thiên Khánh Đế lập tức đề bạt Mông Thiên Thạch và Sầm Bình Quận, ông ta không hề cảm thấy mình đang làm gì sai trái.

Đương nhiên là, chuyện này tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài được, nếu không thì võ tướng sẽ lạnh lòng, quan văn “dùng ngòi bút làm vũ khí”, triều đình tất loạn.

Khúc Ngưng Hề tự suy nghĩ một hồi, sau khi Bùi Ứng Tiêu về, nàng hỏi hẳn chuyện này.

“Điện hạ có cần ta phối hợp với chàng không?” Nàng suy nghĩ, khi các đại thần bàn luận ở Văn Uyên Các, nàng có thể mang chút bánh ngọt và đồ ăn nhẹ qua.

Nàng mang đến cho Thái tử, mấy vị đại nhân đi theo ném thử, rất nhanh thôi, chuyện này sẽ được lan truyền rất rộng rãi.

Bùi Ứng Tiêu biết nàng một lòng muốn giúp đỡ mình, bèn vươn tay ra, khẽ véo gò má mềm mại của nàng.

“Văn Du muốn làm cho cô vui, muốn tặng đồ thì cứ tặng thoải mái đi, cần gì phải lấy mấy chuyện này ra để làm có kia chứ?”

Hắn nhìn nàng mà cười híp mắt, ánh mắt không thềm che giấu ý đồ kia “đáp trên” đôi môi đỏ mọng của nàng.

Khúc Ngưng Hề sắp quen tới nơi luôn rồi, thỉnh thoảng người này lại nhắc nhở nàng chuyện “ái mộ hẳn” cho nàng nghe như thế kia... chẳng qua cũng chỉ là vì muốn nghe vài lời hay, hoặc là đang chờ nàng chủ động.

Nàng lại ngoan ngoãn nâng hai tay lên, ôm lấy bả vai hẳn, nhưng ống tay áo của nàng lại trượt xuống, lộ ra một phần cổ tay trắng ngần.

Khúc Ngưng Hề cố gắng ôm Bùi Ứng Tiêu, vừa áp sát thân thể mềm mại của mình vào hẳn, vừa nói với hẳn rằng: “Điện hạ cần ta tặng, ta sẽ tặng.”

Công khai đưa đồ ăn tới Văn Uyên Các... là việc mà một số phi tần sẽ làm nếu muốn kiếm được cái danh hiền huệ.

Khúc Ngưng Hề không nghĩ tới việc kiếm chác danh tiếng cho mình, thậm chí là nàng còn có chút sợ hãi khi phải giả vờ trước mặt mọi người nữa là, nhưng nếu có thể giúp đỡ được cho hắn, thì bảo nàng giả vờ một chút cũng không sao.

Bùi Ứng Tiêu ôm nàng vào lòng, sau đó lại cúi đầu hôn nàng một cái, chỉ hôn phớt qua rồi dừng lại ngay, sau cùng, hắn nói: “Không cần, không cần phải làm đến mức độ này.”

Vốn dĩ hắn cũng chỉ muốn về dùng cơm với nàng mà thôi, nếu có mục đích nào đó cần phải đạt được, chỉ cần hắn làm thôi là đủ rồi.

Chú thích bằng hình ảnh:

[*] **Áo măng bào (蟒袍)**



undefined

Chương 97: Thiên Gia Thân Tình (2)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề nghe xong, chớp chớp mắt nhìn hần rồi hỏi: “Vậy ta cần phải làm gì?”

“Nàng sao...” Hần cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt nàng. Nàng xinh đẹp kiều diễm, nhưng đôi mắt này lại trong trẻo, đen láy như sao: “Nàng chỉ cần nghĩ cách tránh nóng thế nào là được rồi, sau này không được phép nổi rôm sảy nữa.”

Đầu hạ tới, ve kêu trên cành sớm hơn ai hết, sáng sớm và ban đêm còn đỡ, nhưng ban ngày thì trời đang ngày một nóng lên.

Nhưng... Khúc Ngưng Hề cũng sờ nhìn hần: “Sao chàng biết ta bị nổi rôm?”

Năm ngoái, có một lần nàng ngất xỉu, nàng đã được hần giúp đỡ, là Dung Nguyệt và Nhân Thanh hỗ trợ nàng, nhưng mà... đến cả chuyện này mà cũng cần phải bẩm báo cho hần sao?

Khúc Ngưng Hề hoàn hồn lại, mặt đỏ bừng lên ngay, một nửa là ngượng ngùng, một nửa là tức giận.

Lúc ấy nàng không thể không buộc dây đai quần ngực, đúng là khi đó có xảy ra chút chuyện, nhưng... có liên quan gì đến hần đâu chứ! Trước đây hai người chẳng liên quan gì đến nhau cả, sao hần có thể biết được chuyện riêng tư của nữ nhi nhà người ta như thế!

“Điện hạ... ngài thật quá đáng.” Khúc Ngưng Hề nhìn hần bằng ánh mắt lên án.

Bùi Ứng Tiêu còn chẳng biết hỏi cái: “Cô biết thì sao?”

Khóe miệng hần cong lên: “Người khác thế nào cô không muốn biết, chỉ muốn biết về một mình Văn Du thôi.”

Khúc Ngưng Hề nói không lại hần, hiện giờ đã thành hôn rồi, nàng có muốn lật lại nợ cũ thì cũng vô dụng thôi.

Bùi Ứng Tiêu nắm tay nàng, dẫn nàng đến Thủy Phong Uyển, trong sân có trồng một cái cây cổ thụ vô cùng cao lớn.

Thân cây to lớn, phải vài người mới ôm xuể, tán cây cao ngất như bảo tháp.

Ai cũng nói là cây to đón gió, mùa hè ở đây tuy không thể nói là mát mẻ gì, nhưng ít nhất là dưới tán cây có một chỗ râm mát khá lớn, thích hợp cho việc hoạt động.

Bùi Ứng Tiêu nói: “Năm nay cô không có quá nhiều thời gian rỗi kinh để tránh nóng, hay là cô sai người làm cho nàng một cái xích đu ở đây nhé, có được không?”

Khúc Ngưng Hề nghe vậy, bèn ngẩng đầu nhìn lên ngọn cây, cành lá rậm rạp, không nhìn thấy ngọn ở đâu.

Dưới bóng cây cao lớn che phủ, quả nhiên là rất mát mẻ, từng cơn gió nhẹ khẽ thổi qua.

Nàng gật đầu nói: “Được.”

Khi còn bé, nàng rất thích chơi xích đu, nhưng lại vì quá nhát gan nên không dám chơi quá cao.

Sau này xích đu trong sân đã cũ, sau khi được dỡ bỏ thì cũng không dựng cái mới lên, tính ra... nàng đã không chơi trò này được mấy năm rồi.

Bùi Ứng Tiêu làm cho nàng một cái xích đu, trong Đông Cung rộng lớn như vậy, đây cũng chỉ là một việc bình thường mà thôi.

Nhưng cũng không phải là không có lý do.

Thiên Khánh Đế đã nhận được mật thư, mà những người hãn phái đi Thang Bình và Lạc Tây cũng đã truyền tin về.

Không chừng là vào một ngày nào đó... toà Hoàng thành này sẽ loạn lên.

Hắn đã sắp xếp không ít ám vệ bên cạnh Khúc Ngưng Hề, nhưng vẫn muốn dặn dò nàng vài câu: “Thời gian này nàng hạn chế ra ngoài thôi, ở trong cung làm ổ đi.”

Người ngoài đều cho rằng tình cảm của Thái tử và Thái tử phi rất thâm thiết, nên đương nhiên là nếu có chuyện gì xảy ra, con tin mà chúng muốn bắt giữ nhất, lựa chọn đầu tiên của chúng... sẽ là Khúc Ngưng Hề rồi, sau đó mới đến Lục Diễm Hoa.

Dòng máu duy nhất của Lục gia, đi đến đâu cũng là một sự tồn tại đáng chú ý cả.

Tuy nhìn bề ngoài Thượng Kinh có vẻ gió êm sóng lặng, nhưng trên thực tế, mạch nước ngầm đã tuôn chảy mãnh liệt bên trong rồi.

Khúc Ngưng Hề hiểu: “Ta rất tiếc mạng sống, ta sẽ không đi đâu cả.”

Nhưng mà...

“Phủ An Vĩnh Hầu sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Tổ mẫu, cha mẹ, tiểu đệ của nàng đều đã rời khỏi Thượng Kinh để đến Kỳ Bắc, không thể trở về chỉ trong ngày một ngày hai được, nhưng trong phủ vẫn còn có mấy vị di nương cùng thứ muội của nàng.

Bùi Ứng Tiêu suy nghĩ một chút rồi nói: “Mấy ngày nữa nàng đón muội muội của nàng vào cung với nàng đi.”

Về phần các vị di nương kia, họ cũng không quan trọng gì, ai lại lấy di nương ra để uy hiếp Thái tử phi?

“Được.” Khúc Ngưng Hề ngoài miệng đồng ý, nhưng lông mày lại nhíu chặt lại.

Trong kiếp sống ngắn ngủi này của nàng, nàng chưa từng phải trải qua cơn sóng gió nào lớn như vậy cả, nàng hoàn toàn không biết con đường tương lai sẽ như thế nào.

Khó tránh khỏi việc nàng sẽ vì thế mà lo lắng và phiền muộn.

Nhưng lòng nàng lại tin tưởng vào Bùi Ứng Tiêu, tin chắc rằng hắn sẽ chiến thắng, vì vị Thái tử gia này đã hoàn toàn thâm nhập sâu vào trong triều.

Năm ngoái Thiên Khánh Đế ngã bệnh, nhưng tình hình triều đình vẫn ngay ngắn trật tự, điều đó đã đủ để chứng minh được rồi.

Còn một điểm nữa, chính là binh lực trọng yếu.

Định Tuyên Đại Tướng quân Sầm Bình Quận, nhất định là đứng về phía Lục gia.

Khúc Ngưng Hề vẫn chưa xác nhận chuyện này, sở dĩ nàng dám khẳng định chắc chắn như thế là vì, những lời gièm pha về Định Tuyên Đại Tướng quân đang ngấm ngấm được lưu truyền trong kinh thành.

Sầm Bình Quận được cho là hạ nhân cũ của Lục gia, nhưng trên thực tế, năm đó ông không hề không thân thiết với Lục gia.

Sau khi ông được đề bạt và tiếp nhận một nửa binh quyền, có lẽ Thiên Khánh Đế vẫn còn có dè chừng ông, nên ông ta cũng không tin nhiệm ông bằng Mông Thiên Thạch.

Mà, từ đầu đường cho đến cuối ngõ, ai cũng đều đang chỉ trích Sầm Bình Quận vong ân phụ nghĩa, ông đã ở ngàn dặm xa xôi trong nhiều năm như vậy rồi, mà nay lại chẳng quan tâm gì đến Lục gia cả.

Không đến thăm viếng tận nơi được thì cũng đành thôi, nhưng đến cả tế bái mà cũng không thèm để ý đến, quả nhiên là “người đi trà lạnh”, lòng người dễ đổi thay mà.

Cuối năm ngoái, Sầm Bình Quận hồi kinh, ông hộ tống Thái tử điện hạ cùng chạy về cứu giá.

Nhưng sau khi mọi việc lắng xuống, ông không hề thân cận với Đông Cung, ngay cả Lục gia, ông cũng không đến thăm lấy một lần nào.

Có người đã lén lút bàn tán, nói là Sầm Bình Quận ghen ghét Lục gia vì năm đó ông không được Lục gia trọng dụng và đề bạt.

Sau đó ông vội vàng bị chỉ định đi thảo phạt Hàm Thái ở phía Tây Bắc, sau khi bình định Hàm Thái, dàn xếp dân chúng ổn thỏa, ông đã quay trở về Thượng Kinh trước ngày đại hôn của Thái tử.

Lần này, trong tay ông không còn việc gì quan trọng cả, cũng nên đi thăm hỏi rồi, nhưng ông lại không đi.

Không ngờ là Định Tuyên Đại Tướng quân lại hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Lục gia.

Mọi người lặng lẽ nhìn ông, nhưng sau lưng đều tỏ vẻ khinh thường ông, nhưng họ cũng không quá kinh ngạc, vì đã nhiều

năm trôi qua như vậy rồi, người có mắt thì chỉ cần nhìn vào việc ông đã làm thôi là có thể biết được rằng...

Ông không để Lục gia vào trong mắt.

Mà Khúc Ngưng Hề suy đoán, có lẽ Sầm Bình Quận đang giả vờ giả vịt cho mọi người và bệ hạ xem.

Một lần giả vờ chính là giả vờ đến tận mười mấy năm, có gì kỳ lạ lắm không?

Khúc Ngưng Hề đã thấy Bùi Ứng Tiêu và Lục Diễm Hoa ngụy trang, nàng không còn cảm thấy kỳ lạ nữa.

Trước mối thù máu mủ, dù là chuyện không thể tưởng tượng ra nổi, thì con người ta đều có thể cắn răng chịu đựng.

Bọn họ đều đang chờ, chờ đợi lẽ phải trở lại.

Trời cao không có mắt, sẽ không giáng thiên lôi xuống trừng trị kẻ ác, chỉ có tự tay cầm vũ khí lên mà đi trả thù, thì mới có thể đòi lại công lý.

...

Bùi Ứng Tiêu phải không ít người đi Thang Bình, điều tra cẩn thận một lượt, cuối cùng hẳn đã tìm được hai người thật.

Thang Bình từng là nơi bị quân địch tàn sát, sau đó quân Lục gia thành công đoạt lại, binh lính phải đóng giữ nhiều năm, mới khiến tòa thành trấn “số khổ” này dần “tái sinh”.

Nhờ có những người dân, người nhà và binh lính may mắn sống sót, nên nó không đến mức trở thành một tòa thành trống.

Hiện giờ, đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, dân số Thang Bình đã tăng lên rất nhiều.

Tuy vậy, muốn điều tra chuyện năm đó, vẫn không phải là chuyện khó nhằn gì.

Nỗi đau của tất cả mọi người, sao có thể dễ dàng xoa dịu cho được?

Bạch Tấn phụ trách việc này, hẳn ta tìm được hai nữ nhân.

Năm ấy, họ bị ép phải bán thân cho Mộc Thương Hạnh, vô danh vô phận, bị nhốt trong tiểu viện, sống không bằng heo, không bằng chó.

Sau đó, quân Lục gia đánh tới, Thang Bình không thể giữ được, Mộc Thương Hạnh bỏ thành rút lui, họ cũng bị vớt bỏ theo.

Hai người đều vẫn còn rất trẻ, tất nhiên là không cam tâm tìm đến cái chết, nên họ nương tựa vào nhau mà sống sót ở Thang Bình.

Trong tay họ có một khoản tiền mà quân Lục gia quân cho, hai người họ cùng mở một quán rượu, dựa hết vào sự trợ giúp quân gia mà đặc biệt kinh doanh.

Dưới sự quản lý của quân Lục gia, họ không bị quấy rối vì thân phận nữ tử, còn về sau, khi tuổi tác của họ dần cao lên, họ lại càng không cần phải lo lắng về những chuyện này nữa, họ còn nhận nuôi ba đứa trẻ mồ côi vì chiến sự.

Bạch Tấn sai người tìm đến họ, nói là muốn viết một quyển sách về Mộc Thương Hạnh, muốn quyển sách ấy ghi chép đầy đủ và tỉ mỉ tội ác của ông ta.

Hai nữ nhân tóc mai đã điểm bạc, không chút do dự mà nhận lời ngay, họ hết sức nguyện ý phối hợp.

Khi còn trẻ, họ phải gánh chịu đau khổ vì những thủ đoạn thâm độc của ông ta, chứ đâu chỉ đơn giản là thân thể bị tàn phá.

Sau nhiều năm, họ vẫn không ngừng cố gắng để vượt qua rào cản trong lòng. Nhưng cũng vì chuyện như vậy đã xảy ra, nên đến cả sự thương cảm của những người xung quanh... cũng chẳng khác gì cách khiến cho họ tổn thương thêm lần nữa.

Bạch Tấn tìm ra hai người này thôi vẫn còn chưa đủ, hẳn ta còn cần thận hỏi thăm những người bị hại khác, cố gắng chọn người thích hợp nhất trong số họ để giả vờ tạo ra một đứa bé.

Không ngờ là, sau khi hai vị nữ nhân này được đưa đến Thượng Kinh, sau một thoáng do dự, họ đã nói cho hẳn ta biết là còn có một người... cũng bị chà đạp và vứt bỏ như họ, không chỉ có thế, người này còn mang thai và sinh con.

Bạch Tấn nghe được tin này thì phi ngựa đến bẩm báo với Bùi Ứng Tiêu ngay.

Ban đầu Nghi Lan cùng Triệu Thanh Vũ không nói ra chuyện này, vì họ không chắc là những vị quý nhân này có thật lòng muốn viết về tiểu sử cuộc đời Mộc Thương Hạnh hay không.

Nhưng bấy giờ, sau khi đến Thượng Kinh, họ càng nhìn thì lại càng cảm nhận được rằng, cái tên ác nhân này nên bị bàn ra tán vào, để lại tiếng xấu muôn đời, cho nên, đến tận lúc này họ mới nói ra.

Đó là một nữ tử đáng thương, sau khi quân Lục gia đoạt lại được Thang Bình, nàng ấy mới có phản ứng nôn nghén.

Đương nhiên là “nghiệt chủng” này không thể giữ lại được rồi, nàng ấy đã uống thuốc phá thai, nào ngờ lại không chỉ không thể phá được, mà còn bệnh nặng một trận, đại phu nói là không thể miễn cưỡng bản thân thêm nữa.

“Cứ vậy, đứa bé này được sinh ra, nhưng bệnh tật cứ quẩn thân, sức sống của người mẹ giảm đi rất nhiều, còn đứa bé thì mặt mũi cũng xanh xao...” Nghi Lan thở dài.

Bạch Tấn vội hỏi: “Vậy bây giờ nàng ấy đang ở đâu?”

“Nàng ấy chết lâu rồi...” Triệu Thanh Vũ nói tiếp: “Sinh con chưa được hai năm thì chết.”

Bạch Tấn bất giác nhú mày: “Đứa bé kia còn sống không?”

Triệu Thanh Vũ gật đầu: “Tạm thời còn sống, nàng ấy sinh ra một khuê nữ, giờ đã hơn mười mấy tuổi rồi nhưng mãi không gả đi được, thuốc thang liên miên, cũng nhờ có cữu cữu của nàng ấy bằng lòng nuôi...”

Nếu không thì làm sao đứa bé ấy có thể sống được đến tận bây giờ?

Triệu Thanh Vũ nói liên miên, nói là gia cảnh nữ tử kia giàu có, tuy bị kẻ trộm cướp đoạt hết sạch, nhưng cũng vì “lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa” [*] nên mới nuôi sống được đứa bé.

[] **Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa:** là một cách nói ẩn dụ, để nói về những người có chuyên môn đặc biệt ở một khía cạnh nào đó, dù họ có đột ngột “rơi khỏi” thời kỳ đỉnh cao, thì ít nhất là năng lực của họ vẫn hơn một số người mới nổi lên ở khía cạnh này. Tương tự như thế, một gia đình giàu có dù không còn giàu như thời kỳ mà họ giàu nhất, thì ít nhất là họ cũng có chút khí chất, và có thể là gia cảnh của họ hiện giờ vẫn sẽ tốt hơn nếu so với những gia đình khó nghèo bình thường.*

Nhưng nhìn thôi cũng biết là tướng đoản mệnh.

Bùi Ứng Tiêu ngồi sau bức bình phong im lặng lắng nghe, không lộ diện, để tránh dọa hai người này sợ hãi.

Đợi đến khi Bạch Tấn hỏi kỹ càng xong và đưa họ về phòng khách, hần mới đi ra.

“Đưa người về kinh, phái Ngự y khám chữa bệnh cho người này.”

Bạch Tấn đang có ý này, nhưng...

“Điện hạ định bố trí ván cờ như thế nào?”

Một hài tử ốm yếu có thể khiến cho Mộc Thương Hạnh để tâm đến thật sao?

“Người già rồi, những gì mà ông ta từng khinh thường năm đó, ông ta sẽ dần để tâm đến thôi...” Bùi Ứng Tiêu cười nhạt: “Giống như phụ hoàng của cô vậy.”

Thiên gia thân tình, thiên luân chi nhạc [*].

[*] **Thiên luân chi nhạc:** là thành ngữ, ý muốn nói với mọi người rằng: không khí gia đình êm đềm giống như trạm xăng cho tâm hồn, gia đình hòa thuận là chỗ dựa vững chắc cho sự phấn đấu, nỗ lực của một con người. Dù có ước mơ, có muốn theo đuổi gì thì cũng không thể bỏ qua tầm quan trọng của gia đình được, mọi người nên quý trọng gia đình và cố gắng hết sức để tạo dựng không khí gia đình hạnh phúc, để mọi thành viên trong gia đình đều được hưởng hạnh phúc từ gia đình.

Chương 98: Bản Năng Phát Hiện

DTV-EBOOK

Thành Thang Bình còn lưu lại huyết mạch của Mộc Thương Hạnh, số người biết chuyện này cực kỳ ít ỏi.

Triệu Thanh Vũ nói nữ nhân đáng thương kia tên là Hứa Đình Nhạn, vốn là tiểu thư khuê các nhà giàu, cầm y ngọc thực, chưa từng chịu khổ.

Nhưng kể từ ngày cổng thành bị quân địch phá nát, đâu còn ai phân biệt cao thấp giàu nghèo nữa. Thậm chí là, của cải càng phong phú, càng dễ bị cướp đoạt sạch sẽ.

Hứa tiểu thư gặp nạn, bị nhốt chung một chỗ với họ.

“Chúng ta có chút nhan sắc nên mới đặc biệt bị giữ lại cho Mộc Thương Hạnh, nếu không...” Kết cục sẽ càng thê thảm hơn, vì đám quân sĩ kia đều là súc vật.

Triệu Thanh Vũ cười khẩy, đã nhiều năm ròng rã trôi qua, thế mà chuyện cũ vẫn hiện rõ mồn một ngay trước mắt, như thể nàng ấy vẫn còn bị giam cầm ở trong tiểu viện kia vậy.

“Sau đó, Lục Tướng quân giải cứu chúng ta, còn đưa bạc cho chúng ta, đưa Hứa tiểu thư về nhà.”

Năm đó Hứa gia chịu tổn thất nặng nề, gia tài bị cướp sạch sẽ, người Hứa gia cũng chết rất nhiều, chỉ còn lại mỗi đệ đệ của Hứa Đình Nhạn.

Hình như... vì bảo vệ đệ đệ nên nàng ấy mới rơi vào tay Mộc Thương Hạnh.

Không bao lâu sau, Hứa Đình Nhạn biết mình có thai, vì không chịu nổi mối nhục này, nàng ấy đã uống thuốc phá thai, bởi vậy nên mới bị bệnh nặng, nhưng đứa bé lại không hề chết.

Sau đó, nàng ấy bất đắc dĩ mà sinh nó ra, vì những tác động chẳng mấy tích cực của thuốc men và tâm tình muộn sầu, hai năm sau, nàng ấy qua đời, đệ đệ của nàng ấy thay nàng ấy nuôi dưỡng đứa bé nên người.

Trong khoảng thời gian này, chuyện phá thai và chuyện Hứa Đình Nhạn qua đời đã khiến cho rất nhiều người biết chuyện đều cho rằng, đứa bé cũng không còn.

Dù sao thì sau đó Hứa gia không còn nhắc tới sự tồn tại của đứa bé nữa, chỉ có Triệu Thanh Vũ và Nghi Lan biết, đứa bé kia còn sống, và nó tên là Hứa Hoàn.

Bởi vì đã trải qua giai đoạn khổ cực cùng mẫu thân của nàng ấy, nên vào mỗi dịp lễ, họ còn đến thôn trang thăm Hứa Hoàn nữa.

Triệu Thanh Vũ và Nghi Lan sống đến từng tuổi này... cũng đã buông bỏ được rất nhiều chuyện.

Năm đó họ không sợ ánh mắt người đời, bây giờ lại càng không có gì phải kiêng dè, họ nguyện ý kể chi tiết sự việc, chỉ mong sao có thể khiến cho Mộc Thương Hạnh mang tiếng xấu muôn đời.

Năm ngoái, tin tức Mộc Thương Hạnh chết đã được truyền ra, đương nhiên là họ cũng biết, nhưng chỉ thế này thôi... mà cũng đủ để giải tỏa hận thù sao?

Còn lâu mới đủ!

Cái chết là chuyện đơn giản nhất, dễ dàng nhất, quả thực là hời cho ông ta quá rồi!

Bạch Tấn không nói cho họ biết quá nhiều chuyện, hẳn ta chỉ mời tiên sinh tới để ghi chép lại từng chữ từng câu.

Muốn viết sách về tiểu sử của Mộc Thương Hạnh là thật, không phải là một lời nói dối. Sau khi mọi chuyện lắng xuống, những kẻ này đừng hòng trốn thoát.

Những kẻ phạm tội giết hại những người dân không có vũ khí cũng vậy... đừng mong cầu để lại tiếng thơm sau khi chết.

Không cần biết địa ngục có sổ sinh tử ghi chép mọi chuyện lại hay không, dù sao thì nhân gian cũng phải có người đứng lên mang sự thật ra ngoài ánh sáng.

Không chỉ có mỗi mình Mộc Thương Hạnh bị phán xét, mà đến cả những kẻ đâm sau lưng, phản bội, gây tổn thương người khác... cũng không thể tha thứ được.

Họ nhanh chóng tìm ra Hứa Hoàn, nàng ấy không sống chung nhà với cữu cữu mà ở một mình trong thôn trang để dưỡng bệnh.

Giống như lời Triệu Thanh Vũ nói, nàng ấy ốm yếu xanh xao, thực sự là dáng vẻ trông như thể là không thể trụ được lâu.

Hứa Hoàn vừa sinh ra là đã gắn liền với thuốc thang, nhưng nàng ấy cũng không vì vậy mà một lòng muốn chết, vì khi nghe nói Thượng Kinh có thần y có thể chữa trị cho mình, nàng ấy đã nhanh chóng đồng ý theo Bạch Tấn vào kinh.

Sau khi Hứa Hoàn rơi vào tầm kiểm soát, Bùi Ứng Tiêu truyền lệnh cho Bạch Tấn, rằng trên đường đi, có thể tiết lộ chuyện của Mộc Thương Hạnh, nhất định là nàng ấy phải biết.

Nếu có thể, hẳn hy vọng Hứa Hoàn sẽ nguyện ý phối hợp hành động, chứ không hy vọng là họ sẽ phải bắt giữ, cưỡng ép nàng ấy làm con tin.

Kết quả là, sau khi kinh ngạc, Hứa Hoàn không hề làm bọn họ thất vọng.

Nàng ấy nói, chữ “Hoàn (環)” trong Hứa Hoàn, vốn là chữ “Hoàn (桓)”, tuy rằng trong người nàng ấy mang dòng máu của Mộc Thương Hạnh, nhưng mẫu thân muốn nàng ấy luôn luôn ghi nhớ, mình là người Đại Hoàn.

[*] Hoàn trong Hứa Hoàn là 環, Hoàn trong Đại Hoàn là 桓.

Từ sau khi Hứa Hoàn có trí nhớ cho đến nay, nàng ấy đã mồ côi mẹ, nhưng điều này không thể ngăn cản nàng ấy biết được thân thế thật sự của mình từ trong miệng cữu cữu và những người xung quanh.

Nàng ấy chưa từng gặp cha ruột, nhưng khi nhắc tới ông ta, trong lòng nàng ấy chỉ có căm ghét, oán hận.

Nàng ấy đã có mặt trên đời này bằng cách thức nào? Vì lẽ đó, sao Mộc Thương Hạnh có thể xứng với hai tiếng “phụ thân” cho được?

Ông ta không xứng.

...

Trong những ngày bí mật đưa Hứa Hoàn đến Thượng Kinh, Thiên Khánh Đế trong cung cũng đã có động tĩnh.

Trông ông ta như thể là đột nhiên “tâm huyết dâng trào”, nảy ra ý định sắp xếp một vị lương sư cho Ngũ Hoàng tử, mà vị lương sư đó cũng không phải ai khác, mà chính là Vương Thừa tướng đương triều.

Wong Thừa tướng không chỉ nắm giữ quyền hành trong tay, mà học thức còn uyên bác, tiểu nhi tử Vương Cẩm Ý của ông ấy vừa được khâm điểm làm Trạng Nguyên năm nay.

Tuy xuất thân bần hàn, nhưng Vương Thừa tướng lại chính là tấm gương của người có học thức trong thiên hạ, giờ đây, ông ấy lại càng được mọi người khâm phục, tôn sùng và noi theo nhiều hơn, người bình thường khó mà leo lên được vị trí như hiện giờ của ông ấy.

Mà Ngũ Hoàng tử lại có mẹ đẻ là nữ quan trong cung, sau khi sinh hạ Hoàng tử thì mới được phong hào Mỹ nhân.

Những năm gần đây, bọn họ ở trong cung như người vô hình, tuy Ngũ Hoàng tử ngày ngày đều được đi học ở trường hoàng gia, nhưng học lực lại vô cùng tầm thường, cũng không xuất chúng gì, chỉ biết điểm mảo [*].

[*] **Điểm mảo:** mô tả một người làm việc chiếu lệ và giải quyết các công việc lặt vặt.

Nay cậu ta đã mười ba tuổi, nhưng lời nói và hành động vẫn giống như là một đứa trẻ con, người khác nói nhiều thêm vài câu cũng có thể khiến cậu ta đỏ mặt.

Trước hành động này của Thiên Khánh Đế, các đại thần đều cảm thấy, có lẽ là vì Nhị Hoàng tử gặp chuyện không may, nên ông ta mới muốn quan tâm đến những nhi tử khác hơn.

Nhưng mà, cũng vì ngay từ đầu trong lòng ông ta đã có sự thiên vị, nên khi hài tử trưởng thành mới bắt đầu muốn đốc lòng quân giáo... chỉ e rằng đã quá muộn màng rồi.

Nhưng trong mắt Khúc Ngưng Hề lại không phải là vậy, phần nhiều là vì bộ hạ đã ý thức được nguy cơ, nên mới vội vã muốn làm gì đó.

Ngũ Hoàng tử vẫn còn nhỏ, dù là học thức, năng lực hay là nhân mạch uy vọng, đến cả tài cưỡi ngựa... cũng không thể sánh bằng Thái tử đã trưởng thành được.

Nhưng Thiên Khánh Đế không còn lựa chọn nào khác, ông ta vẫn chỉ có thể cố gắng nâng đỡ cậu ta, hy vọng có thể dạy dỗ cậu ta thành một phiên bản tốt hơn.

Nếu có chuyện gì đó xảy ra, thì ngoại trừ Bùi Ứng Tiêu và Bùi Tĩnh Lễ, Đại Hoàn vẫn còn có thể phó thác được cho một người khác.

Về phần Lục Hoàng tử, cậu ta chỉ mới mười tuổi, còn nhỏ hơn cả Ngũ Hoàng tử nữa, tuy rằng xuất thân cũng không tệ, chỉ là... ông ta không còn quá nhiều thời gian.

Trước kia Thiên Khánh Đế không hề sốt ruột một chút nào cả, vì ông ta nghĩ rằng mình sẽ sống lâu trăm tuổi, có đủ thời gian để chọn lựa và bồi dưỡng Thái tử một nước.

Nhưng rõ ràng là ông ta đã làm không được tốt cho lắm, Nhị Hoàng tử được ông ta yêu thương lại là một kẻ hồ đồ.

Bây giờ lại nảy sinh hiểm nghi với Thái tử nữa... thế nhưng ông ta còn có người thừa kế nào khác đâu?

Khúc Ngưng Hề âm thầm chú ý đến từng động tĩnh một trong cung, thời gian này Bùi Ứng Tiêu đi sớm về khuya, trông hẳn có vẻ bận rộn.

Vùng Thục Trung nghênh đón mùa lũ, mưa liên miên mấy ngày làm cho mực nước sông dâng cao, đe vỡ, nhấn chìm hơn một nửa diện tích đồng ruộng.

Thiên tai cứ kéo đến như vậy, mà nhân lực nơi đó lại không thể sửa chữa, nên bá quan trong triều bắt đầu lo lắng không yên.

Không thể chỉ có thể nương nhờ vào cứu trợ thiên tai, việc cấp bách trước mắt hiện giờ là phải khai thông đường sông, để tránh cho hồng thủy gây nên những thiệt hại lớn hơn thế này nữa.

Nào ngờ, quyết sách của nội các còn chưa kịp ban bố, thì đã nghe tin có hai thôn trang bị nhấn chìm dưới dòng nước xiết.

Thiên Khánh Đế bởi thế mà tức giận, không chỉ gây áp lực xuống phía dưới, mà còn trách móc Thái tử thậm tệ trước mặt tất cả mọi người trong triều.

Ông ta cũng mở miệng vàng, muốn phái hần đi Thục Trung, góp sức chống lại lũ lụt.

Thánh chỉ đã ban không thể cải lại, đêm đó Bùi Ứng Tiêu trở về, báo cho Khúc Ngưng Hề biết rằng hần phải rời kinh một chuyến.

Phải thời điểm máu chốt này, đương nhiên là nàng cảm thấy rất lo lắng rồi.

Khúc Ngưng Hề nhú mày: “Bệ hạ nghi ngờ chàng, chàng mà đi, ta sợ là Thượng Kinh sẽ xảy ra biến cố...”

Tất nhiên là Bùi Ứng Tiêu hiểu rõ điều này chứ, nhưng hần chỉ mỉm cười, nói: “Ông ta không chắc Mộc Thương Hạnh còn sống hay không, vẫn đang truy tìm khắp nơi.”

“Vậy phải làm sao đây? Sẽ bị phát hiện ra manh mối sao?” Khúc Ngưng Hề bẻ ngón tay tính toán, nàng nói: “Hứa Hoàn sắp vào kinh, nhưng điện hạ vẫn cần phải tranh thủ thêm chút thời gian, vậy thì mới tốt.”

Kế hoạch lấy Hứa Hoàn ra để khiến cho Mộc Thương Hạnh sửa miệng này... vốn dĩ bản thân nó đã tồn tại rất nhiều điều bất cập, không chỉ có thế, còn phải đề phòng ông ta đột ngột thay đổi ý định nữa.

Nhưng ngay trong thời điểm máu chốt này, Thục Trung lại liên tục mưa to, cứu người như cứu hỏa, không thể trì hoãn thêm nữa.

“Ông ta muốn điều tra cái chết của Mộc Thương Hạnh... nhưng cũng không dễ dàng như vậy đâu.”

Bùi Ứng Tiêu chậm rãi ngược mắt, đôi mắt đen sâu thẳm, tầm mắt sâu kín: “Cô có cách để khiến cho ông ta “ốc không mang nổi mình ốc”.”

Bọn họ ẩn nhẫn đã lâu, thời điểm quan trọng sắp tới, sao có thể cho phép “con mồi” giãy giụa chạy trốn cho được?

Bọn họ đã chờ đợi quá nhiều năm, cũng sắp không kiềm chế nổi nữa rồi...

Khúc Ngưng Hề giật mình nhìn hắn, trong nháy mắt, tất cả mọi nỗi lo lắng trong lòng nàng đều đã bị quét sạch.

Trước kia, nàng cảm thấy người này rất bí hiểm, rất đáng sợ, nhưng bây giờ nàng lại cho rằng, phong thái bày mưu nghĩ kế của hắn có một loại sức mạnh khiến người ta yên tâm và tin phục.

Thời gian là thứ rất đáng sợ, có thể làm phai nhạt vẻ đẹp, bào mòn ý chí, thậm chí là còn có thể nhấn chìm cả những hận thù...

Hắn vốn mang họ Lục, nhưng lại phải mang họ Bùi mà sống, khi còn nhỏ hắn đã từng dao động bao giờ hay chưa?

Hắn có từng cảm thấy con đường phía trước muôn trùng khó khăn, xung quanh không một ai chống đỡ, chỉ bằng cứ vậy mà từ bỏ, thật sự trở thành một Thái tử Bùi thị vui đến quên cả trời đất... bao giờ hay chưa?

Chắc chắn là Bùi Ứng Tiêu không như vậy, hắn vô cùng tinh táo, cũng có được sự kiên định mà người khác không thể sánh được.

Tình hình lũ lụt ở Thục Trung đang có những diễn biến vô cùng cấp bách, triều đình khâm điểm nhân thủ, chỉ cho phép nghỉ ngơi một ngày.

Hộ bộ Thượng thư mảy ử mặt ê, năm ngoái vừa bão tuyết vừa động đất, ông đã chi ra không ít ngân lượng.

Cả Đại Hoàn rộng lớn như thế này, lãnh thổ bao la, mỗi nơi đều sẽ xảy ra những vấn đề khác nhau, chỗ nào cũng cần đến tiền cả! Nếu cứ tiếp tục như vậy... chắc chắn là chi sẽ vượt xa thu!

Hộ bộ vô cùng lo lắng, nhưng lại ngại Thái tử điện hạ là người dẫn đầu của chuyến đi này, thế nên, dù ông ta có phải nhéo mũi thì cũng phải đưa tiền đúng hạn.

Đông Cung bên này, tạm thời Bùi Ứng Tiêu đã sắp xếp xong hết mọi chuyện.

Hắn cho Khúc Ngưng Hề hai lựa chọn, một là ở trong cung chờ hắn trở về, này hắn không thể không đi chuyến đi cứu trợ Thục Trung này, cả về công hay về tư thì hắn đều không thể từ chối.

Hai là lên đi cùng hắn, để lại một thể thân nguy trang ở Đông Cung.

“Hiện nay, phía Nam trời đã bắt đầu nóng bức, đang là mùa mưa nên mưa rất nhiều, đường đi vừa nóng ẩm vừa khó khăn, không dễ chịu chút nào đâu.” Hắn mở miệng nhắc nhở.

“Ta, ta đi cùng chàng.” Khúc Ngưng Hề không do dự gì mà nói ngay.

Sau khi nói xong câu đó, đầu óc nàng mới bắt đầu chuyển động, cẩn thận cân nhắc lợi và hại trong đó.

Thái tử đi chuyến này cũng không phải là đi du ngoạn, ngoài mặt thì Thái tử phi không nên đi theo làm gì, vì nếu truyền ra ngoài, người ta sẽ nói là nàng không biết lấy đại cục làm trọng.

Vậy, nếu lén đi theo, có thể thân ở đây thì đúng là nàng có thể đi theo thật, nhưng, đã quyết định đi chuyến này rồi thì cũng không phải là chỉ cần ba ngày hay năm ngày là có thể trở về.

Nếu mấy phủ đệ khác tổ chức yến tiệc, đại hôn hay đại thọ gì đó, hoặc là Thái hậu nương nương trong cung triệu kiến thì phải làm sao?

Dù không triệu kiến, thân là tôn tức [*] hoàng gia, nàng cũng nên thường xuyên chủ động đến cung Trường Huy thỉnh an, đây là quy củ, không cần phải bàn cãi gì nhiều cả.

[*] **Tôn tức:** cháu dâu

Khúc Ngưng Hề suy nghĩ một lượt, lập tức do dự: “Ta sợ sẽ lộ tẩy, phá hỏng chuyện lớn của chàng...”

“Nếu nàng ở lại, e là nàng sẽ bị giam làm con tin.” Bùi Ứng Tiêu bình tĩnh nói một câu như thế, hắn chỉ ăn ngay nói thật thôi.

Khúc Ngưng Hề kinh ngạc: “Không phải chàng đã nói là không vội sao?”

Hiện giờ Thiên Khánh Đế chỉ mới nghi ngờ thôi, chứ ông ta không có bằng chứng gì trong tay cả... Nếu chủ động xử lý Thái tử ngay, chẳng lẽ ông ta không sợ bị trúng kế ly gián của người khác hay sao?

Thấy nàng nhú mày, Bùi Ứng Tiêu đưa tay lên, nhẹ nhàng chạm vào ấn đường của nàng, mỉm cười nói: “Một khi nghi ngờ thì phải hành động ngay để nắm bắt cơ hội.”

Khúc Ngưng Hề chỗ hiểu chỗ không, nàng lại hỏi: “Bệ hạ sẽ làm thế nào?”

“Lấy danh nghĩa Thái hậu triệu nàng và biểu muội đến cung Trường Huy ở, dễ như trở bàn tay.”

Dùng những lý do như là chép kinh cầu phúc, hoặc là cảm thấy nhàm chán, muốn trò chuyện cùng tiểu bối để tìm kiếm sự vui vẻ náo nhiệt, lý do này nghe hợp tình hợp lý, ai dám từ chối?

Nếu không thì vờ bệnh để chỉ đích danh nàng đến hầu hạ, mà đây lại chính là vinh hạnh lớn lao, không thể chối từ.

Sau khi nàng tiến vào đó thì nàng sẽ bị giam giữ, ông ta sẽ giữ kín với bên ngoài, đến một giọt nước cũng không thể lọt vào được.

Khúc Ngưng Hề được nhắc nhở như vậy thì nàng mới nhận ra là nàng không thể không nghĩ tới những chuyện này, lập tức lắc đầu: “Vậy ta không muốn ở lại...”

Nếu ngày trở mặt đó đến thật, chắc chắn Hoàng thành này sẽ đầm máu... Nàng sợ lắm.

Hơn nữa, Bùi Ứng Tiêu đi rồi, chỉ còn mình nàng ở lại Đông Cung, nàng sẽ rất dễ suy nghĩ lung tung.

Vốn dĩ nàng cũng không phải là người suy nghĩ nhiều, chỉ là, nàng đã biết quá nhiều bí mật, bất tri bất giác sẽ suy nghĩ rất nhiều.

“Hôm nay thu dọn một ít hành lý, ngoại trừ Đằng Mẫn ra, không được phép dẫn theo ai.”

Bùi Ứng Tiêu phải để Ánh Sở ở lại, nàng ấy sẽ phụ trách ngự trang và thu xếp ổn thỏa mọi chuyện ở Đông Cung.

Khúc Ngưng Hề lại hỏi: “Vậy còn Lục Diễm Hoa thì sao?”

Nếu đã có khả năng nàng sẽ bị xem là con tin, thì cái khả năng này của Lục Diễm Hoa còn cao hơn cả nàng. Vì nếu Thiên Khánh Đế nghi ngờ Thái tử muốn báo thù cho Lục gia, việc đầu tiên ông ta nên làm đó chính là khống chế huyết mạch duy nhất còn sót lại của Lục gia.

Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, tình thế của Lục Diễm Hoa còn nguy hiểm hơn nàng nhiều.

“Bên cạnh hần ta có rất nhiều người, nàng không cần phải lo lắng...” Bùi Ứng Tiêu nói: “Có quá nhiều người theo dõi hần ta sát sao, không nên hành động liều lĩnh, nếu không thì cũng đồng nghĩa với việc đang làm lộ quân bài chủ chốt.”

Nếu Lục Diễm Hoa cũng theo họ ra khỏi kinh, thì Thiên Khánh Đế không cần phải có bất kỳ chứng cứ nào để có thể khẳng định ý đồ của Thái tử nữa.

Khúc Ngưng Hề nghe xong, cái miệng nhỏ nhắn há hốc: “Nếu bên này ta cũng bị lộ, thế chẳng phải là... không cần làm gì cũng lộ quân bài chủ chốt hay sao?”

Một khi đã nảy sinh lòng nghi ngờ, thì ông ta sẽ không cho phép họ có bất kỳ cơ hội nào để thăm dò.

Bùi Ứng Tiêu không trả lời.

Hần cúi đầu nhìn nàng chăm chú, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp này, đôi mắt tròn xoe, xinh đẹp như là viên đá quý ánh tím vậy.

Ban đầu, hần cũng không có ý định dẫn nàng theo, theo lý mà nói, Thái tử phi ở lại trong cung sẽ càng khiến cho Thiên Khánh Đế an tâm hơn, hần cũng tranh thủ được nhiều thời gian hơn.

Nhưng không biết vì lý do gì, chính hắn lại phủ định quyết định này, còn chủ động mở miệng hỏi nàng có muốn chọn ở lại hay không.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Bùi Ứng Tiêu qua cao, Khúc Ngưng Hề đứng trước mặt hắn, đã ngửa cổ đến mỗi nhử rồi mà vẫn không nghe được lời đáp từ hắn.

Nàng dứt khoát không hỏi nhiều, xoay người đi thu dọn hành lý: “Nếu điện hạ đã muốn dẫn ta theo, thì chàng đừng đổi ý.”

Nàng vừa tiếc mạng lại vừa sợ phiền phức, nên mới không chủ động yêu cầu ở lại.

...

Buổi chiều, Khúc Ngưng Hề suy đi nghĩ lại, trước khi thu dọn hành lý, nàng đã viết thư cho Khúc Thiên Nhân và Đinh Tuyết Quỳnh.

Nói là nàng muốn chuẩn bị trước cho sinh thần của Thái hậu nương nương, dự định tự tay thêu một bức tranh mừng thọ, có thể là gần đây sẽ không có nhiều thời gian xã giao.

Khúc Thiên Nhân và Đinh Tuyết Quỳnh xem thư xong là sẽ hiểu được ngay, là người trong hoàng thất, có lẽ việc tặng ngọc thạch hay đồ vật thông thường sẽ không thể tinh xảo bằng khổ phòng trong cung, chỉ bằng cứ tự tay làm đồ thêu thủ công, vì nó sẽ dễ dàng thể hiện được thành ý của nàng.

Nếu nàng đã bận rộn như thế, đương nhiên là các nàng ấy sẽ không đến làm phiền rồi.

Hơn nữa, đã vào hạ, dù có đứng yên cũng thấy nóng nực, thế thì ai có tâm tình để mà vui chơi nữa đây?

Khúc Ngưng Hề muốn chuẩn bị trước, tránh cho Đinh Tuyết Quỳnh kích động chạy tới Đông Cung tìm nàng.

Dù thể thân có nguy trạng chân thực đến đâu, thì cũng chỉ có thể lừa gạt những người không quen biết nàng, còn nhưng người có quan hệ thân thiết hơn thì sẽ nhanh chóng phát hiện ra có gì đó không bình thường.

Trong thư, nàng cũng nhắc nhở Khúc Thiên Nhân rằng, hiện giờ phủ An Vĩnh Hầu không có ai, Diệp di nương là người trông coi nhà cửa, làm nữ nhi nên giúp đỡ di nương quản lý việc trong phủ, đồng thời, phải học hỏi các kỹ năng quản lý.

Khúc Ngưng Hề hy vọng Hầu phủ sẽ an ổn vượt qua khoảng thời gian này.

Nhưng thật sự là vòng quan hệ của Khúc Thiên Nhân rất nhỏ, nàng đoán nàng ấy sẽ không chạy lung tung bên ngoài cả ngày.

Sau khi làm xong những việc này, Khúc Ngưng Hề mới bắt tay thu dọn hành lý.

Lần này ra ngoài, nếu nàng giả trang thành thị nữ hầu hạ bên cạnh Thái tử điện hạ, thì sẽ có rất nhiều y phục và trang sức không thích hợp.

Hai người Ngân Hạnh và Ánh Sở cùng chọn tới chọn lui, cuối cùng mới chọn ra được mấy bộ thường phục đơn giản.

Ánh Sở là người biết chuyện, mà Ngân Hạnh, Ngải Lan và Xuân Tước thì chỉ biết một mà không biết hai.

Trong mắt các nàng ấy, Thái tử điện hạ đã phải ra ngoài rồi mà còn không quên lén lút dẫn Thái tử phi theo, mà đương nhiên đây chính là hành động cho thấy tình cảm nồng nàn thắm thiết giữa phu thê họ.

Là người hầu hạ th ân cận, nhất định là các nàng ấy sẽ giữ kín như bưng, tuyệt đối không tiết lộ điều gì.

Nhưng Ngân Hạnh vẫn không nhin được mà lo lắng: “Bây giờ đã vào hạ rồi, sao Thái tử phi có thể chịu được cảnh đi đường mệt mỏi đây?”

Nàng ấy đã đi theo Khúc Ngưng Hề nhiều năm, khi không có Tôn ma ma và Ngân Bình, nàng ấy là người có kinh nghiệm nhất, cũng hiểu rõ nhất chủ tử nhà mình da mịn thịt mềm đến mức nào nhất.

Trước kia nàng phải bó ngực, rôm sảy nổi chi chít khắp cả một vùng da.

Dù không có chuyện này đi chăng nữa, thì Khúc Ngưng Hề cũng thuộc cơ địa “rất sợ nóng”, dù xe ngựa rộng rãi đến đâu thì cũng không thể sánh bằng lúc ở nhà được. Có thể dọc đường đi sẽ rất ngọt ngào, còn phải phơi nắng suốt cả chặng đường nữa... sẽ không xảy ra vấn đề gì thật sao?

“Nếu đã phải đi ra ngoài thì không phải là lúc nào cũng có sẵn chậu nước đá đâu ạ.” Dù có tiền có bạc, nhưng cũng chưa chắc là chuyện gì cũng đều như ý.

Ngân Hạnh lo lắng, Khúc Ngưng Hề thấy vậy bèn lắc đầu cười nói: “Ta đâu có yếu ớt như vậy đâu.”

“Thái tử phi không yếu ớt, đó là do người bẩm sinh xinh đẹp thôi ạ...” Ngân Hạnh xua tay, lại nói: “Không giống nhau.”

Làn da nõn nà là do trời sinh, nên việc nàng có thể bị một bộ đồ vải thô ráp ma sát đến nổi đỏ lên, cả việc nàng không thể chịu nóng nổi... cũng là lẽ thường tình.

Bẩm sinh đã như thế rồi, nào có chuyện dễ dàng hết đi nhờ câu nói “do thân thể yếu ớt thôi”?

“Ta có thể vượt qua được...” Khúc Ngưng Hề gấp gọn y phục trong tay, sau đó trả lời: “Mùa hạ không thể cản trở được công việc của mọi người, vẫn có người lao động ngoài ruộng đất, có ai vì thế mà ngã bệnh đâu.”

Có thể thấy được là, người thuộc kiểu “càng nuôi kỹ càng phế”.

Đúng lúc này, Dung Nguyệt cầm hai đôi giày đi vào, nghe vậy thì nhin không được mà nói tiếp: “Thái tử phi nói có lý đó ạ, có khi việc đổ mồ hôi sẽ giúp cơ thể dễ chịu hơn.”

Nàng ấy tinh thông y lý, đương nhiên Ngân Hạnh sẽ nghe nàng ấy rồi: “Vậy cũng phải chuẩn bị đầy đủ thuốc, lỡ chẳng may trên đường muốn dùng mà lại không tìm được.”

“Ngân Hạnh muội muội suy nghĩ chu đáo quá.” Dung Nguyệt cười gật đầu, dang giày lên.

Nữ tử khuê các đều đi giày thêu, tinh xảo khéo léo, mặt giày được làm tỉ mỉ vô cùng, rõ ràng là không hề thích hợp để đi đường dài.

Giày mà Dung Nguyệt đưa tới có đế mềm và trông rất bình thường, không bắt mắt, nhưng không ngờ là đi rất vừa chân và thoải mái.

Khúc Ngưng Hề thử ngay, thử xong thì nàng thấy khá ngạc nhiên.

Nàng “nhin đau” mà đẩy đôi còn lại sang cho nàng ấy: “Chỉ cần một đôi thôi là được rồi, xiêm y hay bình thuốc gì cũng thế, đừng mang quá nhiều, kéo lại khiến người ta hoài nghi.”

Chuyến này nàng đi với thân phận là thị nữ của Thái tử, nên không thể phá vỡ quy củ được.

Chủ tớ bọn họ vui vẻ thu dọn chút hành lý gọn nhẹ, cuối cùng, đến chạng vạng tối, họ phải nỗ lực hết sức, phải cố gắng lắm thì mới giảm lại được, bây giờ chỉ còn ba túi hành lý cần mang theo thôi.

Muốn ít hơn thế này... là điều không thể.

...

Lúc Bùi Ứng Tiêu trở về, Khúc Ngưng Hề vừa tắm xong, mái tóc dài xõa tung, nàng đang ngồi hóng mát dưới mái hiên.

Chỉ mới ngồi hóng gió một lúc thôi mà tóc đã gần khô hết rồi.

Bùi Ứng Tiêu bước tới, cầm lấy chiếc lược gỗ đào trong tay Ánh Sở, bắt chước động tác của Khúc Ngưng Hề mà nhẹ nhàng chải tóc cho nàng.

Ánh Sở tinh ý, đã chuẩn bị lui ra ngay từ khi hần vừa xuất hiện.

Bây giờ, dưới ánh đèn lồng màu cam ấm áp, Khúc Ngưng Hề ngửa đầu ra sau, vô tình bắt gặp ánh mắt của Bùi Ứng Tiêu, cùng hưởng sự yên tĩnh của nơi đây.

Bây giờ, không có ai trong số họ lên tiếng cả.

Thái tử điện hạ hạ mình chải tóc cho nàng.

Nhưng chỉ trong chốc lát, hần đã vút chiếc lược trong tay đi, dùng năm ngón tay thon dài của mình làm lược, luồn vào trong mái tóc đen mềm mượt sáng bóng kia, nhẹ nhàng chải vuốt.

Ngón tay của hần không chỉ xen vào giữa các sợi tóc, mà đầu ngón tay còn không ngừng chạm vào da đầu nàng, giống như là đang xoa bóp vậy.

Chỉ thế thôi thì vẫn còn chưa đủ, sau khi xoa bóp một lúc, đầu ngón tay hắn không cử động thêm nữa, mà hắn trở tay, đổi sang giữ lấy gáy của Khúc Ngưng Hề, muốn hôn nàng.

“Đừng...” Khúc Ngưng Hề cũng cảm nhận được, bèn giơ một tay lên che lên môi hắn, khẽ nói: “Đang ở ngoài phòng mà!”

Tuy màn đêm đã buông xuống, tuy đã có tấm rèm mỏng manh che lại, tuy hạ nhân đã lui ra... nhưng nàng vẫn sợ.

Nếu có ai đó nhìn thấy, thân là Thái tử phi mà lại làm mấy việc “to gan” như thế... nàng biết để thể diện ở đâu đây?

Vừa dứt lời, nàng đã cảm giác được cả người mình nhẹ đi, vì Bùi Ứng Tiêu đã ôm lấy nàng.

Thân hình nhỏ nhắn nằm gọn trong vòng ôm rộng lớn của hắn, chân dài của hắn bước nhanh vào tấm điện.

Khúc Ngưng Hề biết hắn muốn làm gì, ánh mắt người này nhìn nàng... trông như là sói con vậy.

Nàng mím môi, không nhin được mà lên tiếng nhắc nhở: “Tóc ta còn chưa khô mà.”

“Không sao, chúng ta ngồi...” Bùi Ứng Tiêu cúi đầu, thì thầm bên cổ nàng: “Đừng làm ướt gối.”

Tai Khúc Ngưng Hề nóng lên, đôi tai màu trắng ngọc nhuộm màu đỏ rực.

“Ngồi... ngồi sao?” Trong nháy mắt, nàng nhớ tới sự gian nan của một hôm nào đó, vội vàng lắc đầu từ chối: “Không... không cần ngồi...”

Ngồi lên người hắn khó chịu lắm!

Bùi Ứng Tiêu đã ôm nàng tiến vào gian trong, sắp bước qua bức bình phong, nhưng bỗng giờ hắc chợt dừng bước, nhướng mày nhìn nàng: “Không muốn ngồi à?”

Hai tay Khúc Ngưng Hề ôm lấy cổ hắc, vẻ mặt kiên định: “Đừng ngồi, như vậy không hay đâu!”

“Tiểu Văn Du đã có yêu cầu này rồi... thì đương nhiên là phải như nàng mong muốn thôi.” Hắc cười tươi, như thể là lẽ hiển nhiên, sau đó thì xoay mũi chân, ôm nàng đến bệ cửa sổ.

“?”

Trong khi Khúc Ngưng Hề vẫn còn đang ngơ ngác, cái miệng nhỏ nhắn đã bị người ta hôn lên.

Mãi cho đến khi nàng mơ mơ màng màng, đầu óc hỗn loạn, hai tay run rẩy chống lên bệ cửa sổ, thân thể lơ lửng trên không, nàng mới ý thức được tính “nghiêm trọng” của sự việc.

Bùi Ứng Tiêu đang đứng, một tư thế cực kỳ thuận tiện cho hắc “phát huy sức mạnh”.

Còn chưa bắt đầu, Khúc Ngưng Hề đã sắp khóc, nước mắt nàng lưng tròng, nàng phát hiện mình đã “mắc mưu” rồi.

“Chàng thả ta xuống...”

Nàng tựa vào khuỷu tay hắc, điểm tựa này quá sức kỳ quái, theo bản năng, nàng cảm nhận được một sự nguy hiểm...

Bùi Ứng Tiêu mà chịu buông tha cho nàng... thì trên đời này có quỷ thật rồi.

Chương 99: Rời Kinh

DTV-EBOOK

“Cô đã từng nói cho nàng biết rằng nàng khóc trông rất đẹp hay chưa?”

Như thể lời thì thầm của ác ma, sau khi Bùi Ứng Tiêu nói xong, hắn không thèm quan tâm đến “sống chết” của nàng nữa.

Điểm tựa của Khúc Ngưng Hề rơi vào tay hắn, nàng bị hắn bế lên, hắn muốn làm gì thì làm.

Ban đầu nàng quay mặt đi, không muốn nhìn Bùi Ứng Tiêu, nàng thậm chí giận trước những lời nói đầy quá đáng này của hắn, nghiêng răng nghiêng lợi quyết định không khóc trước mặt hắn nữa.

Tuy nhiên, nàng không thể nhịn được, vì sau đó cả người nàng đã bắt đầu run rẩy, hơi thở hỗn loạn, hốc mắt phấp phồng.

Mái tóc dài đen nhánh xõa tung sau lưng, nó mềm mại và mượt mà, đung đưa qua lại, duyên dáng vô cùng.

Tóc Khúc Ngưng Hề quá dài, một chút nơi đuôi tóc vẫn còn hơi ướt, vài sợi dính trên rèm cửa sổ, tạo nên những đường nét duyên dáng như một bức tranh thủy mặc.

Nàng vươn cổ, chiếc cổ thiên nga trắng mịn bắt đầu lấm tấm nước, sau đó thì dần chuyển sang màu hồng.

Nhuyễn ngọc sinh hương, dường như là chỉ cần liếc mắt một cái thôi là đã có thể ngửi thấy hương thơm từ đó.

Bùi Ứng Tiêu không thể kiềm chế được nữa, dù có làm thế nào thì cũng quyết phải để lại “dấu ấn” của mình ở nơi mịn

màng ấy để giải tỏa cơn khát nơi cổ họng.

Sức lực nơi cánh tay hẫng thật kinh người, khi thấy nàng đã không còn sức lực, hẫng dễ dàng bế nàng lên bằng một tay, nhắc bổng nàng ra khỏi bộ cửa sổ.

Tay kia của hắn đưa ra, vén mái tóc đen nhánh xinh đẹp sang một bên, cười nhẹ: “Sắp khô rồi.”

Khúc Ngưng Hề không quan tâm đến việc sấy tóc, hai tay nàng mất hết sức lực, không có chỗ nào để bám vào, chỉ có thể đặt tay lên vai hắn. Nàng yếu đuối, gắng sức kiềm chế từng tiếng kêu mềm mại mà vẫn không thành.

Nàng khuất phục, chỉ muốn cầu xin tha thứ.

Nhưng đến cả việc nói mấy lời chịu thua cũng ngắt quãng.

Nàng không dám mở miệng, không sợ làm người khác kinh ngạc, chỉ sợ sẽ hù dọa chính mình thôi... Sao nàng có thể phát ra những âm thanh đó được thế?

Không biết là đã trôi qua bao lâu rồi, thế mà Bùi Ứng Tiêu vẫn không biết mệt mỏi là gì. Nhưng trái lại, thân thể của Khúc Ngưng Hề lại mềm nhũn, thực sự là nàng không còn sức lực để bám vào hắn nữa.

Nàng đã khóc đến mức mí mắt đỏ hoe, hắn thấy thế thì không đành lòng, cúi đầu hôn lên khóe mắt ướt ươn của nàng.

“Sao nàng lại khóc nhiều như vậy?” Đọc Full Tại Truyenfull.vision

“Ta...” Người nàng run rẩy, nói không nên lời.

Nào ngờ Bùi Ứng Tiêu không chỉ không an ủi nàng, mà hắn còn vươn lưỡi ra mà liếm hết mọi giọt nước mắt của nàng, khăn

giọng nói: “Vãn Du như vậy, khiến lòng người ngựa ngáy lắm...”

Chóp mũi nhỏ đỏ bừng vì khóc, trông như thể là rất dễ bị bắt nạt.

Bùi Ứng Tiêu biết, nàng không chỉ khóc vì khó chịu. Hai người họ dán sát vào nhau, như không thể tách rời, giống như cá gặp nước vậy, chỉ cần nghe mấy tiếng ken két thôi là có thể hiểu được rồi.

Khúc Ngưng Hề rất tức giận, lần này nàng cắn hắn rất mạnh, dùng chút nóng nảy này để trút giận.

Sức lực nhỏ bé đó của nàng... thực sự không là gì so với Bùi Ứng Tiêu cả.

Trời cao ưu ái cho người Lục gia trong phương diện võ công này nhiều lắm, mà hắn còn bí mật luyện võ từ nhỏ nữa.

Giống như Lục Diễm Hoa vậy, mọi ngày hắn ta luôn cố tình ăn ít đi một chút, cho nên dáng người hiện giờ mới cao và gầy như thế kia.

Khi mặc xiêm y, bạch y đẹp hơn tuyết, áo dài tay rộng mang đến cho hắn vẻ ngoài tao nhã, mắt không nhiễm bụi trần.

Nhưng sau khi áo ngoài được cởi ra, “mặt nạ” của hắn cũng như đã được cởi ra theo... Vì hắn sở hữu một thân thể cường tráng với cơ bắp rõ ràng, hoàn toàn không dính dáng gì đến hai chữ “văn nhược” [*].

[*] **Văn nhược**: nho nhã và yếu ớt.

Khúc Ngưng Hề cảm giác mình sắp chết đến nơi rồi, giống như là cá mắc cạn vậy – nàng không sao có thể nhảy ra khỏi lòng bàn tay của hắn.

Nàng chỉ có thể mở miệng, cố gắng thở d ốc...

...

Trời đã tối, Bùi Ứng Tiêu gọi nước, tắm rửa sạch sẽ, cho nàng ăn để nàng có thể ngủ ngon.

Bếp nhỏ đã chuẩn bị cháo gà xé sợi, tôm nõn và các món ăn nhẹ thơm ngon khác. Cả một bàn nhỏ chất đầy những món ăn ngon, độ nóng vừa đủ để ăn ngay.

Ngải Lan rất chu đáo, nàng ấy còn đi lấy đá, bọc trong nhiều lớp khăn tay rồi chườm lên mắt Khúc Ngưng Hề, để ngày hôm sau nàng không cảm thấy khó chịu.

“Lát nữa Thái tử phi hãy uống một tách trà mật ong hoa huệ để làm dịu cổ họng nhé.” Nếu không thì cổ họng của nàng sẽ khó chịu lắm.

Hiển nhiên là người ngoài không thể không biết chuyện gì đã xảy ra trong điện được rồi.

Đặc biệt là Ngải Lan và Xuân Tước, những người phụ trách gác đêm, họ đều là người từng trải và có kinh nghiệm.

Khúc Ngưng Hề đi tắm rồi lại ăn cơm, đầu óc mơ màng dần tỉnh táo lại.

Nhân lúc Bùi Ứng Tiêu đi vào tịnh thất, nàng muện sâu hỏi: “Có phải ta... đã nói những lời gì đại nghịch bất đạo [*] gì rồi hay không? Các người có nghe thấy không?”

[*] **Đại nghịch bất đạo:** Thành ngữ, ý nghĩa ban đầu của thành ngữ này đề cập đến việc thực hiện hành vi nổi loạn như phản quốc. Trong tiếng Hán hiện đại, nó ám chỉ hành vi cực kỳ tội lỗi, phá vỡ trật tự vốn có một cách nghiêm trọng, mang hàm ý xúc phạm.

Lúc đó nàng không thể chịu đựng được nữa, đầu óc choáng váng, nên mới vì xúc động nhất thời mà nói ra hết mọi chuyện.

Nàng không chịu gọi Huấn Đình mà gọi thẳng cả họ lẫn tên “Bùi Ứng Tiêu” của hắn ra.

Mấy lời mà bình thường xấu hổ không nói ra... nàng đều đã thốt ra trong lúc khóc lóc ấy cả rồi...

Ngải Lan nghe xong thì bất giác mỉm cười và nói: “Thái tử phi lo lắng gì thế ạ? Đã đóng cửa vào rồi thì đó chỉ còn là việc của hai người. Nếu điện hạ chưa từng để ý đến, thì sẽ không sao hết.”

Xuân Tước cũng nói: “Chúng em ở xa nên không nghe thấy gì đâu, mà dù có nghe được, chúng em cũng sẽ giữ kín như bưng thôi ạ.”

Khúc Ngưng Hề ngập ngừng một lát, rồi đặt tay lên trán: “Chỉ là ta... ta thấy hơi xấu hổ...”

Các nàng ấy không nghe thấy là tốt rồi, ít nhiều gì thì cũng giữ lại được chút thể diện cho nàng.

Có lẽ nàng đã bị điên rồi. Khi đó nàng đã lớn tiếng kêu đau với Bùi Ứng Tiêu, ban đầu nàng chỉ muốn chịu đựng và để nó từ từ trôi qua thôi, nhưng...

Quả đào mật nặng trĩch bắt đầu khó chịu, nó nảy lên liên tục trong một thời gian dài, khiến nàng cảm thấy đau đớn, còn đau hơn cả lúc chạy...

Nàng nổi giận với hắn, còn cắn hắn rất nhiều.

Lúc này, sau khi lý trí quay trở lại, Khúc Ngưng Hề lấy lại được sự rụt rè, cảm thấy buồn phiền vì mình đã không giữ nổi bình tĩnh.

Ban đầu nàng muốn đi Thục Trung cùng hần, có lẽ trên đường đi sẽ có rất nhiều người, cũng có thể họ sẽ phải ngủ lại ở trạm dịch [*] hoặc nhà trọ, khi đó sẽ có rất nhiều vấn đề bất tiện, hần là hần sẽ phải chịu đựng nhiều.

[*] **Trạm dịch:** là nơi các quan chức cung cấp thông tin tình báo quân sự có thể ăn, ngủ và thay ngựa trên đường vào thời cổ đại.

Cho nên đêm nay nàng mới mặc cho Bùi Ứng Tiêu muốn làm gì thì làm, nhưng không ngờ là hần lại thô lỗ như vậy!

Nghĩ tới đây, Khúc Ngưng Hề chuyển từ buồn phiền sang tức giận ngay.

Ngải Lan và Xuân Tước an ủi nàng vài câu, chủ tử tình cảm nồng nàn, tình phu thê hài hòa, đầy tớ như họ vui mừng còn không kịp.

Tiểu thư của các nàng ấy... vì đã quen với sự bất công của phu nhân và Hầu gia, cho nên, mỗi khi nàng làm việc gì, nàng cũng sẽ cẩn thận từng li từng tí một.

Nếu là mấy cô nương hay có tính tình khoe mẽ khác, nếu họ được Thái tử điện hạ sủng ái như vậy, e là họ đã sớm “leo lên đầu lên cổ người khác mà ngồi” rồi.

Hai người dọn thức ăn khỏi bàn ăn nhỏ, sau đó dâng trà thơm lên để nàng súc miệng.

Khăn trải giường và gối đầu đều đã được thay mới hết rồi, không chỉ có thế, các nàng ấy còn bỏ một muống hương phấn mộng ngọt nhỏ có mùi thanh nhã vào lư hương, rất tốt cho giấc ngủ.

Họ dìu Khúc Ngưng Hề vào trong, biết da mặt nàng mỏng, nên họ vờ như không thấy chân nàng đang run rẩy.

“Ngày mai Thái tử phi phải dậy sớm, xin người hãy nghỉ ngơi.”

Sau khi Ngải Lan và Xuân Tước lui ra, Bùi Ứng Tiêu bước vào phòng, cả người hần mát mẻ sảng khoái.

Hắn cúi phát quan trên đầu ra, mái tóc xõa xuống, đôi mày đẹp như tranh vẽ, chiếc mũi cao và thẳng, đôi môi mỏng nở nụ cười nhẹ nhàng.

Khi Khúc Ngưng Hề nhìn sang, dễ dàng rung động trước vẻ đẹp dịu dàng tao nhã này.

“Đẹp” không hề phân biệt giới tính, nam tử có vẻ đẹp riêng của nam tử, sẽ không vì là “nam tử” mà không “đẹp”.

Mà, con người sinh ra là đã có bản năng yêu thích cái đẹp, tình cảm rất dễ bị đôi mắt chi phối.

Vẻ ngoài nổi bật của Bùi Ứng Tiêu có thể nói là thuộc hàng “tiên quân”, chỉ cần hắn muốn thôi thì hắn sẽ có thể giả vờ thành người có phong thái thánh thiện.

Tuy nhiên, khóe mắt hắn lại có một nốt ruồi lệ nho nhỏ, khi hắn thay đổi biểu cảm, đáy mắt tối sầm lại... thì dù có là tiên quân, cũng có thể biến thành ma quân chỉ trong nháy mắt.

Con người ấy mà, không bao giờ chỉ có một “khuôn mặt” duy nhất.

Sau khi Khúc Ngưng Hề thấy hắn, mặt nàng bất giác nóng bừng lên.

Nàng giả vờ bình tĩnh, từ từ dời mắt đi, di chuyển vào phía trong giường rồi nằm xuống.

Bùi Ứng Tiêu ngồi ở mép giường, cúi đầu nhìn nàng, rồi hỏi: “Còn đau không? Có cần cô đỡ hai tay nàng không?”

Đỡ cái gì cơ? Nàng mở to hai mắt, sau khi hoàn hồn lại thì vừa tức giận vừa xấu hổ.

Nàng trừng mắt với hắn, sau đó kéo chiếc chăn mỏng lên trùm kín đầu, hoàn toàn vùi mình vào trong đó.

Hành vi “giấu đầu hử đuôi” này có đem lại ích lợi gì đâu? Bùi Ứng Tiêu nằm xuống, vươn cánh tay dài ra để lôi người nào đó ra khỏi chăn.

Hắn khẽ cười, trông rất đáng ghét: “Giận rồi à?”

“Không...” Khúc Ngưng Hề phủ nhận, vươn cổ nói: “Cũng chẳng có gì to tát cả, giờ ta đã là phụ nhân, đã có gia đình rồi, mà trước đó ta còn đọc nhiều sách như vậy...”

Có gì mà chưa từng thấy bao giờ đâu, chuyện nhỏ thôi mà.

“Ồ?” Bùi Ứng Tiêu nhướn mày: “Nếu Văn Du đã giác ngộ được như vậy rồi... thì hắn là nàng phải biết rằng, những gì mà nàng nhìn thấy trên giấy, đến cùng cũng chỉ là những thứ nông cạn mà thôi.”

Hắn ôm lấy vòng eo thon gọn dưới lòng bàn tay, lật người nàng lại, đè lên trên người nàng.

Khúc Ngưng Hề cảnh giác ngay: “Huấn Đình, đêm đã khuya rồi...”

Nếu nàng nhớ không lầm thì đã hai lần rồi, nàng tự nhận giới hạn chịu đựng của mình chỉ có hai lần thôi!

Nhưng hiển nhiên là Bùi Ứng Tiêu không hề nghĩ như vậy, đôi mắt hẹp dài của hắn cong lên, hắn cúi đầu...

Nhất quyết phải đòi lại cho đáng với chén thuốc tránh thai mà hần đã uống... thì mới chịu dùng.

...

Ngày hôm sau, căn bản là Khúc Ngưng Hề không thể ngồi dậy nổi. Nàng bị “tra tấn” suốt đêm dài, đến rạng sáng mới có thể chớp mắt.

Nàng được bế lên, mặc y phục, trang điểm, được giúp đỡ trong mặt mũi, hoàn toàn không còn hơi sức đâu mà quan tâm đến mặt mũi.

Trong lúc mơ màng, nàng được bế thẳng lên xe ngựa, ngủ mê mệt ở trong xe, bỏ lỡ cảnh Thái tử tập hợp đoàn và xuất phát ngoài Hoàng thành.

So với vẻ ngoài “héo úa” của nàng, Bùi Ứng Tiêu lại tràn đầy sức sống, nét mặt rạng rỡ... Nhìn hần như thế, ai mà đoán được rằng hần đã “cày cuốc vất vả” suốt cả một đêm?

Lần đi Thục Trung này, trong triều có mấy vị đại thần cảm thấy... chuyện chưa đáng để Thái tử đích thân dẫn đoàn đi.

Nhưng thánh ý của bệ hạ đã quyết, hần là cũng có ý muốn rèn luyện Thái tử một chút, nên người dưới quyền cũng không tiện khuyên can nhiều, chỉ có thể trơ mắt nhìn hần lên đường.

Bùi Ứng Tiêu hợp tác nghiêm túc lắm, sau khi hần rời khỏi Thượng Kinh, “phụ hoàng tốt” của hần sẽ ráo riết điều tra Đông Cung và Lục gia để tìm ra được tung tích của Mộc Thương Hạnh.

Hần không dám khẳng định là mọi thứ hần làm đều hoàn mỹ, không để lại bất kỳ một sai sót nào, nhưng... đã đến lúc khiến cho hoàng cung náo loạn rồi.

Gần trưa, cả đoàn đến trạm dịch, cũng là lúc dừng chân ăn trưa nghỉ ngơi.

Khúc Ngưng Hề được Bùi Ứng Tiêu gọi dậy, cỗ xe họ ngồi là to nhất, nàng nằm ngủ suốt cả buổi sáng, dù trong khi xe ngựa di chuyển, rất xóc nảy, nhưng nàng vẫn có thể ngủ ngon lành.

“Cảm thấy thế nào rồi?” Bùi Ứng Tiêu ngâm ướt chiếc khăn tay bằng nước nóng, sau đó nhẹ nhàng lau mặt cho nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn sau khi ngủ dậy đỏ bừng, đôi mắt ướt, trông khá là đáng yêu và có phần ngốc nghếch.

Khúc Ngưng Hề vẫn chưa tỉnh hẳn, nàng nhìn hắn, ngơ ngác trả lời: “Hình như ta không thể khép chân lại được...”

“Đừng lấy chuyện này để trêu chọc ta.” Bùi Ứng Tiêu tiến lên, cắn lên khoe môi nàng một cái.

Đêm qua là đêm hiếm hoi hắn được thỏa mãn, mà có lẽ sau này cũng không có cơ hội nào như vậy cả. Vì nhìn nàng khổ sở như vậy, hắn không đành lòng, chỉ có thể nỗ lực kiềm chế thôi.

Hắn không nên chỉ biết đòi hỏi như thế.

Nghĩ vậy, hắn cảm thấy hơi tiếc nuối, rồi nheo mắt nhìn Khúc Ngưng Hề, hắn có nên... tăng cường thể lực cho nàng không nhỉ?

Khúc Ngưng Hề như có dự cảm gì đó về một tương lai “không mấy sáng sủa”, nên nàng tỉnh táo lại ngay.

Nàng xoa mặt, lẩm bẩm: “Ta nói bấy đây, điện hạ, chàng đừng để trong lòng...”

Đều do hắn cả, mà nàng cũng thật là... cái gì cũng dám nói ra hết.

Đúng là hồ đồ thật rồi!

“Nên xuống xe rồi.” Bùi Ứng Tiêu khẽ cười.

Ngoài xe ngựa, đã có người mời Thái tử xuống xe nhập tiệc, Khúc Ngưng Hề không quên thân phận thị nữ hiện giờ của mình.

Trên danh nghĩa, nàng và Đổng Mẫn đều là tỳ nữ của Thái tử, nhưng Đổng Mẫn đi theo là để bảo vệ nàng. Mặc dù có thể là nàng sẽ không gặp phải nguy hiểm gì trong chuyến đi này, nhưng đương nhiên là khi ra ngoài, có thêm chút đề phòng thì vẫn sẽ thấy yên tâm hơn.

Thái tử là người chỉ đạo việc cứu trợ thiên tai, mấy vị quan chức nhỏ bên dưới này đều chưa từng gặp Thái tử phi, nên Khúc Ngưng Hề không cần phải ngại trang gì cả.

Sau khi xuống xe, nàng chỉ cần theo sát bên cạnh Bùi Ứng Tiêu là được.

Giữa trưa nắng gắt, mọi người tụ tập ở trạm dịch ăn cơm uống trà, nghỉ chân một lát.

Bữa ăn của Thái tử điện hạ được chuyển lên lầu, đầy đủ rượu thịt, còn có cả canh ngọt để giải nhiệt.

Sau khi Khúc Ngưng Hề ăn xong, nàng cũng chưa quên là Bùi Ứng Tiêu đã cả đêm không ngủ, ngay cả khi ngồi trong xe ngựa, hắn cũng chỉ nhắm mắt dưỡng thần chứ không ngủ.

“Điện hạ, chàng ngủ một lát đi...” Nàng đi tới bên cạnh hắn rồi nói: “Văn Du thay y phục cho chàng.”

Vốn dĩ thê tử nên thay y phục cho trượng phu, nhưng số lần nàng làm việc này thì gần như là bằng không.

Bùi Ứng Tiêu đã quen tự làm mọi việc, hơn nữa, hần tháo dây lưng của nàng khá là thuận tay.

Bây giờ nàng đi hần với tư cách là tỳ nữ, tuy chỉ là giả vờ thôi, nhưng nàng cũng nên giả vờ theo một chút cho giống.

Bùi Ứng Tiêu cúi đầu nhìn nàng: “Nàng không mệt nữa à?”

“Sao có thể không mệt cho được?” Khúc Ngưng Hề vẫn chưa quên là chuyện này chỉ mới kết thúc vào sáng sớm hôm nay, nàng phải ngủ suốt cả buổi sáng mới lấy lại sức, còn phải chịu đựng để không ai phát hiện ra điều gì kỳ lạ nữa.

Nàng không chỉ có cảm giác không thể khép chân lại được, mà chân nàng còn đau nhức vô cùng.

“Vậy chúng ta nghỉ ngơi cùng nhau đi...” Bùi Ứng Tiêu cúi xuống bế nàng lên: “Không cần nàng thay đồ cho ta.”

Khúc Ngưng Hề dùng đôi mắt tròn xoe mà nhìn hần, không biết tại sao mà lòng nàng lại thầm hạnh phúc, khóe miệng nàng khẽ cong lên, như thể là nàng không thể kiềm chế được cảm xúc ấy vậy.

Nàng dựa vào ngực hần, ngoan ngoãn để hần bế lên giường nghỉ ngơi.

Bùi Ứng Tiêu đối xử với nàng rất tốt, ngoại trừ hần có chút tham lam ra, thì nàng không thể bắt bẻ được gì ở hần cả.

Họ giống như là một cặp phu thê tình cảm mặn nồng bình thường khác vậy...

Liệu hần có thích nàng không?

Hay nàng chỉ đang “tự mình đa tình” thôi? Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Nếu Thái tử phi là một người khác, liệu hần có đối xử với người bên cạnh tốt như thế này không?

Khúc Ngưng Hề nghĩ đến chuyện này, thì lại cảm thấy không còn buồn ngủ nữa.

Nàng nằm im không nhúc nhích. Một lúc lâu sau, cảm thấy người bên cạnh không còn nhúc nhích gì, nàng mới lặng lẽ ngẩng đầu lên mà nhìn Bùi Ứng Tiêu.

Hần đã nhắm mắt lại, hai hàng lông mi dài, hình như là hần đã say giấc rồi.

Người này bẩm sinh đã có dung mạo đẹp tuyệt, sau khi hần nhắm mắt lại, người ta không còn nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của hần nữa, thì cảm giác mà hần mang đến cho người khác lại trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

Đây là người được ông trời ưu ái chăng? Phải ưu ái nhiều lắm mới ban cho hần vẻ ngoài đặc biệt nổi bật như thế này.

Hần được muôn ngàn người chú ý, nhận được vô số ánh nhìn ngưỡng mộ từ mọi người.

Nhưng vì thân thế và “huyết hải thâm cừ”, hần nào có thời gian để đắm chìm trong tình yêu nam nữ nữa?

Khúc Ngưng Hề lắc đầu, không nghĩ tới những chuyện này nữa, vì khi nghĩ tới chuyện phải đối mặt với cuộc đảo chính sắp xảy ra, mọi thứ... đều trở nên không đáng kể.

...

Đoàn người hộ tống Thái tử và quý cứu trợ thiên tai rất đông đảo, họ nắm giữ tài liệu, đi qua các thành trấn khác nhau mà không gặp phải bất kỳ trở ngại nào.

Rời Thượng Kinh chưa được bao lâu, khi họ bước vào vùng núi non trùng điệp, thời tiết bắt đầu thay đổi.

Khu vực này nhiều mây đen và mưa cứ rơi tầm tã. Đến buổi sáng và buổi tối thì trời còn mát mẻ, nhưng vào ban ngày, trời nắng nóng vô cùng.

Vào buổi trưa và ban đêm, đoàn người dừng chân ở quán trà hoặc trạm dịch ven đường để nghỉ ngơi, vì nếu chẳng may bị trễ tiến độ rồi phải ngủ trong rừng... thì hoàn cảnh sinh hoạt sẽ rất khó khăn.

Một bên là côn trùng độc và thú dữ, hơn nữa, chướng khí [*] của muỗi cũng không phải là thứ mà con người ta có thể coi thường được.

[*] **Chướng khí**: một thuật ngữ toàn diện cho nhiều loại bệnh, có thể bao gồm sốt rét, kiết lỵ, beriberi (thiếu vitamin B1), rận cát, ngộ độc, viêm thanh quản, sốt xuất huyết, vàng da,...

Khúc Ngưng Hê chưa bao giờ nhìn thấy nhiều muỗi như vậy trong đời, do trời mưa ẩm ướt nên muỗi xuất hiện ở khắp mọi nơi.

Càng đến gần Thục Trung, tần suất gặp mưa càng tăng lên, điều này mang đến nhiều bất lợi cho hành trình của họ.

Không chỉ đường lầy lội khó đi, không chỉ có thế, vết bánh xe còn hằn sâu xuống đất, nhiệt độ ngoài trời thì cứ một tăng cao.

Theo lý mà nói, mưa nhiều hơn thì nhiệt độ phải giảm xuống mới đúng, nhưng ở Thục Trung thì lại không như thế. Ở nơi đây, cả nhiệt độ lẫn lượng mưa đều không hề giảm xuống.

Tang thái y đi cùng Thái tử lau mồ hôi, dùng vể mặt lo lắng mà nói, khi gặp lũ lụt, nhiệt độ lại tăng cao, thì tốt nhất nên chuẩn bị sẵn sàng phòng chống dịch bệnh.

Có rất nhiều ghi chép đã chỉ ra rằng, môi trường nóng ẩm rất dễ sinh bệnh, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất [*].

[*] **Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất:** Thành ngữ Hán Việt bắt nguồn từ dân gian Trung Quốc với ý nghĩa nôm na có thể hiểu là: Không sợ xảy ra việc không hay, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ.

Tang thái y đặc biệt đến nhắc nhở như thế, tất nhiên Bùi Ứng Tiêu sẽ không thể lơ là, bèn triệu tập một số quan lại đi cùng hân lại để bàn bạc kế sách ứng phó suốt cả đêm.

Có rất nhiều chuyện, nếu biết cách phòng ngừa trước thì sẽ tiết kiệm được nhiều sức lực hơn so với việc ứng phó tạm thời sau khi sự cố xảy ra.

Cuối cùng, vào ngày họ đến Thục Trung, các tài liệu phòng chống dịch bệnh mà họ thảo luận trên đường đã được phân phát ra ngay.

Quận Gia Hà là khu vực bị ảnh hưởng nặng nề nhất, từ khi quận thủ Liêu Đức Thu cho người giao sổ con đến Thượng Kinh, ông ta không ngừng mong đợi sẽ nhận được giúp đỡ.

Khi biết đích thân Thái tử điện hạ đã tới đây, ông ta vui mừng khôn xiết, vội vàng chuẩn bị một bữa tiệc lớn để chiêu đãi hân.

Không ngờ là chưa kịp chuẩn bị gì, điện hạ đã lấy khí thế mạnh mẽ ra để yêu cầu ông ta dán thông báo phòng chống dịch bệnh, đồng thời, còn yêu cầu bố trí nhân lực tuần tra khắp nơi và rải thuốc bột.

Liêu Đức Thu bối rối, vội vàng dò hỏi: “Có phải trên đường đi điện hạ đã nghe thấy một số tin đồn không hay gì rồi không? Quận Gia Hà không có dịch bệnh!”

Nếu có thì sao ông ta dám giấu!

Bùi Ứng Tiêu xoa tay: “Liêu đại nhân đừng hiểu lầm, làm thế chỉ là vì muốn đề phòng dịch bệnh thôi.”

Liêu Đức Thu thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại lo lắng, ông ta nghĩ, dù có muốn lập chút thành tích để khoe khoang với bề hạ thì cũng không cần phải vội vàng như thế làm gì mà...

Không có dịch bệnh mà cứ “vô tư” rắc bột thuốc trước như vậy ư?

Bùi Ứng Tiêu vừa liếc mắt một cái thôi là đã có thể nhìn ra được sự khinh bỉ nơi đáy lòng ông ta, nhưng hắn chỉ cười nhẹ, vẫy tay ra hiệu với Minh Ân.

Minh Ân ở một bên đã chuẩn bị sẵn sàng, đưa cho ông ta một tờ giấy rồi nói: “Mấy ngày nay điện hạ đã xem xét bản đồ quận Gia Hà rất kỹ càng, ngài ấy cũng đã sắp xếp xong hết rồi. Mời Liêu đại nhân xem.”

Chỉ cần hai đội nhân lực, một ít bột thuốc, phòng ngừa ở gần mấy nguồn nước lân cận đã đánh dấu là được, không cần tốn quá nhiều nhân lực và vật lực.

Liêu Đức Thu phối hợp, nhận lấy tờ giấy, sau đó ông ta cúi đầu xuống nhìn, rồi sắc mặt lại nhanh chóng thay đổi. Vị chủ tử này không phải là kiểu người hay tùy tiện ra lệnh cho người dưới quyền, mà hình như hắn còn có một số quy tắc.

Ông ta sảng khoái cười to, vỗ tay nói: “Thái tử nhìn xa trông rộng, hạ quan bội phục!”

Liêu Đức Thu nhiệt tình mời Thái tử đến nhà mình ở, nhà ông ta rộng rãi và tiện lợi hơn trạm dịch nhiều.

Bùi Ứng Tiêu không từ chối, hắn dẫn theo tâm phúc dưới tay hắn chuyển đến phủ đệ của ông ta.

Đêm đó, Liêu phủ đã chuẩn bị tiệc lớn chiêu đãi.

Tại viện Khuynh Vân, Khúc Ngưng Hề ôm túi hành lý vào trong để sắp xếp.

Lần này ra ngoài không có thị nữ, việc sắp xếp mọi thứ trong phòng đều do chính tay nàng làm.

Vốn dĩ Đằng Mẫn chỉ là thị vệ, nên nàng ấy làm mấy việc này không quen tay cho lắm, Khúc Ngưng Hề không tỏ vẻ ghét bỏ gì, mà chỉ “tự thân vận động”.

Trong viện Khuynh Vân có mấy tiểu nha hoàn do Liêu Đức Thu sắp xếp, họ có thể làm một số công việc nặng nhọc.

Đằng Mẫn bảo bọn họ mang nước vào, Khúc Ngưng Hề tắm rửa thay y phục, bấy giờ cả người nàng đã nhẹ nhàng và sáng khoái hơn rất nhiều.

Trong phòng không có người ngoài, Đằng Mẫn ngồi một bên uống trà, nói: “Liêu đại nhân này... từ lúc mới gặp mặt cho đến bây giờ đã đề cập đến tiệc chiêu đãi hai, ba lần rồi, nhất định là có chuyện gì đó đáng ngờ nên mới không thể chờ được như thế.”

Khúc Ngưng Hề nghe xong, bèn quay đầu sang hỏi: “Có chuyện gì vậy? Điện hạ có biết không?”

“Chủ tử có đầu óc như thế kia, sao ngài ấy có thể không phát hiện ra được ạ?”

Khi Đằng Mẫn nói, thường thì rất khó để biết nàng ấy đang khen hay đang mắng ai đó.

Khúc Ngưng Hề suy nghĩ một chút, rồi cười nói: “Nếu chàng ấy đã đi thì chắc chắn là sẽ không có vấn đề gì đâu. Hơn nữa, đến quận Gia Hà rồi, không thể không phối hợp cùng Liêu đại nhân,

cấp lương phân bạc diện xuất tịch [*], để tiện cho việc hành động.”

[*] **Cấp lương phân bạc diện xuất tịch:** một thành ngữ tiếng Trung có nghĩa là “tham dự một sự kiện nào đó chỉ vì nể nang người khác, chứ không thực sự muốn tham gia”.

“Thái tử phi nói có lý...” Đằng Mẫn gật đầu: “Vậy tại sao điện hạ lại không dẫn thị nữ tới dự tiệc cùng?”

Khúc Ngưng Hê không rõ lắm, nàng đoán: “Có lẽ sợ ta không làm tốt, sẽ để lộ bí mật gì đó chăng?”

Đằng Mẫn thấy nàng không hiểu thật, bèn đặt tách trà xuống, nói thẳng: “Thái tử phi không biết đó thôi, thông thường, trong các bữa tiệc của nam nhân, đặc biệt là giữa các quan lại, không chỉ có vũ cơ, ca nữ, mà còn có cả những mỹ nhân được mang ra để “trao đổi”.”

“Cái gì cơ?” Thật sự là Khúc Ngưng Hê chưa từng nghĩ tới chuyện này.

Những gì mà nàng học được chỉ là việc “chính thê chọn thiếp thất cho phu quân”, quản lý thiếp thật, và chỉ khi thật sự cần thiết thì mới phải làm như vậy.

Ví dụ như là, nếu thê tử đang mang thai, hoặc đã nhiều năm không sinh con, nàng ấy sẽ phải quyết định xem có nên nạp thêm một hay hai thê thiếp hay không.

Còn trượng phu, nếu biết tôn trọng thê tử thì dù muốn nạp mỹ nhân, cũng nên hỏi han hoặc trưng cầu ý kiến, phu thê phải bàn bạc với nhau.

Nhưng nàng lại không biết là, ở ngoài kia có rất nhiều mỹ nhân vô danh vô phân để nam nhân hưởng dụng.

Trong các yến hội, họ sẽ trao đổi với nhau hoặc “mượn” của nhau.

Khúc Ngưng Hề bắt giác nhú chặt mày lại: “Bọn họ đúng là không biết điều mà.”

Đằng Mẫn đã được đi khắp nơi, mở mang được nhiều kiến thức hơn so với nữ nhân khuê các bình thường, nàng ấy không cảm thấy kỳ lạ chút nào, chuyện này có là gì đâu? Vì trên thế giới này còn có rất nhiều chuyện kỳ lạ hơn thế nhiều.

“Thái tử phi không cần lo lắng đâu ạ, điện hạ sẽ coi thường đám dong chi tục phần [*] đó thôi.”

[*]: **Dong chi tục phần**: Một thành ngữ tiếng Trung có nghĩa là “phụ nữ tầm thường, dung tục”. Thành ngữ này mang ý nghĩa tiêu cực, dùng để miệt thị những người phụ nữ không có nhan sắc nổi bật, thiếu khí chất và phẩm chất tốt đẹp.

“Sao ngươi biết là dong chi tục phần?” Khúc Ngưng Hề không tin.

“Tất nhiên là thuộc hạ biết, thuộc hạ đã từng nhìn thấy...”
Đằng Mẫn giải thích: “Thông thường thì những vị mỹ nhân này đều là những kỹ nữ cao cấp trong lầu xanh. Họ bị quan viên chuộc thân dẫn về, không nhất thiết phải trở thành thiếp thất gì đâu.”

Họ đã được dạy dỗ từ nhỏ, nên từ lời nói, hành động cho đến từng cử chỉ nhỏ như là ngước mắt hay cong môi... đều có thể mê hoặc người khác.

Những người này xuất thân không tốt, sao những nam nhân kia có thể sẵn sàng đối xử chân thành với họ, cho họ một danh phận cho được?

Khúc Ngưng Hề lớn lên ở Hầu phủ, ra vào cung điện, đương nhiên là nàng chưa từng gặp kỹ nữ cao cấp bao giờ: “Nghe nói bọn họ đều rất xinh đẹp.”

“Có đẹp mấy cũng vô dụng thôi...” Đằng Mẫn nói: “Số mỹ nhân mà điện hạ đã từng gặp còn ít nữa hay sao?”

“Điều này thì khó nói lắm...” Trước kia Khúc Ngưng Hề cũng cho rằng hần không gần nữ sắc, nhưng bây giờ nàng đã thay đổi suy nghĩ này rồi.

Nàng xắn tay áo đứng lên: “Người cũng nói chàng ấy sắc dục huân tâm mà, chàng ấy...” Rất ham mê chuyện “sắc dục” này.

Trước đêm khởi hành, hần đã làm chuyện đó ít nhất bốn lần, từ đó có thể thấy là hần có h@m muốn rất lớn trong chuyện “giường chiếu”.

Rồi trong khoảng thời gian bận rộn đi đường này, ngoài nắm tay và hôn nhau ra, hai người không làm gì khác cả, có lẽ là hần đã chịu không nổi nữa rồi.

“Không chừng là chàng ấy chỉ mong được những kỹ nữ cao cấp đó quyến rũ rồi lôi đi thôi!”

Đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

Khúc Ngưng Hề nghe thấy tiếng thì nhìn sang, thấy “chủ đề chính” trong cuộc trò chuyện của mình, đang tựa vào cửa.

“Ai bị kỹ nữ lôi đi cơ?”

Bùi Ứng Tiêu cười hỏi, từng bước đi vào, rồi đến trước mặt nàng, tận dụng chiều cao của mình mà nhìn nàng từ trên cao xuống, dồn nàng vào góc bàn.

Hần nghiêng đầu: “Trả lời cô.”

Khúc Ngưng Hề hoảng sợ ngay: “Không phải chàng, ta không có nói chàng.”

“Điện hạ còn trẻ mà tai của chàng... không được tốt cho lắm...”

“...” Bùi Ứng Tiêu nhướng mày: “Tai của cô không tốt à?”

Chương 100: Làm Phiến

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Văn Du nào dám nói những lời như thế với điện hạ...”

“Nàng đã nói trước mặt cô rằng lỗi tai của cô không tốt.” Bùi Ứng Tiêu cười nhạt lặp lại.

“Ta...” Khúc Ngưng Hề phát hiện mình càng nói chỉ càng thêm sai, bèn dứt khoát ngậm miệng lại không nói gì nữa.

Đằng Mẫn bên cạnh cũng không nói gì, chỉ bưng bộ trà đã uống một nửa trên bàn lên, lặng lẽ cáo lui.

Một lát sau, một tiểu nha hoàn bưng nước đến, nhưng nàng ấy không hề bước vào.

Khúc Ngưng Hề xắn tay áo lên, vắt khăn ướt lau mặt cho Bùi Ứng Tiêu.

Hắn ngồi xuống, lặng lẽ để nàng lau.

Lau mặt rồi lại lau tay, đây là lần đầu tiên Khúc Ngưng Hề hầu hạ hắn, tuy không thành thực cho lắm, nhưng cũng không đến mức vụng về, khuôn mặt nhỏ nhắn trông vô cùng nghiêm túc.

Lúc lấy phát quan bạch ngọc trên đỉnh đầu Bùi Ứng Tiêu xuống, nàng vô ý làm tóc của hắn bị mắc vào.

Khúc Ngưng Hề ho nhẹ một tiếng rồi bắt đầu lên tiếng giải thích cho mình: “Làm nhiều lần sẽ quen thôi, mong điện hạ thứ lỗi...”

Hắn nghe nhưng không mấy để ý, chỉ cúi đầu nói: “Đừng quên cách cưỡi đai lưng của cô như thế nào là được.”

Những lời này nghe vừa khẽ vừa trầm thấp, như là lời thì thầm vậy.

Hai tai Khúc Ngưng Hề tê dại, nhưng nàng lại vờ như không nghe thấy, chỉ tiếp tục cầm lược gỗ lên để chải tóc cho hắn.

Nhưng Bùi Ứng Tiêu vẫn không chịu buông tha cho nàng: “Chẳng lẽ nàng không muốn hỏi lý do vì sao cô lại quay trở về sớm như vậy à?”

Tính ra thì, tuy nói là hắn tham dự tiệc “đón gió tẩy trần” ở Liêu gia, nhưng thật ra cũng chỉ là đi dùng một bữa cơm rồi về thôi.

Khúc Ngưng Hề ngược mắt nhìn hắn, nhăn mũi nói: “Có lẽ điện hạ không nhìn trúng kỹ nữ cao cấp nào...”

“Cứ gọi là kỹ nữ cao cấp mãi thế...” Bùi Ứng Tiêu vừa mân mê, “thưởng thức” dải lụa bên hông nàng, vừa nói: “Nàng đã tận mắt nhìn thấy họ rồi sao?”

Chuyện này thì không.

Khúc Ngưng Hề chỉ lo chải đầu, không nói gì nữa.

Nhưng ngay sau đó, cổ tay nàng bị nắm lấy, Bùi Ứng Tiêu hơi dùng lực kéo nàng lại, khiến nàng ngã ngồi trên đùi mình.

Hắn ôm lấy nàng bằng một tay, cười nhẹ một tiếng rồi hỏi: “Nàng để ý đến chuyện này lắm à?”

“Không có.” Khúc Ngưng Hề lắc đầu phủ nhận ngay.

Nhưng ngược lại, vì nàng phủ nhận quá nhanh và quá dứt khoát, cứ như là “đinh đóng cột” vậy, nên đã vô tình làm cho bầu không khí giữa họ trở nên vô cùng “vi diệu”.

Bùi Ứng Tiêu híp đôi mắt hẹp dài lại, chăm chú nhìn nàng cả một hồi lâu, sau đó mới nói: “Bây giờ cô cũng hơi tin vào sự ái mộ của Tiểu Văn Du rồi.”

“Ta...” Ban đầu nàng định phủ nhận tiếp, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại, nàng bắt đầu hoảng sợ: “Trước kia chàng không tin sao?”

Nàng đã nỗ lực diễn như thế kia, còn diễn kiên trì không ngừng nghỉ nữa kia mà!

Khóe môi Bùi Ứng Tiêu khẽ nhếch lên: “Cô chưa từng nói là cô không tin.”

... Nhưng mà hắn cũng không nói là hắn tin.

Một tay Khúc Ngưng Hề đỡ trán, xem ra không phải là do nàng nghĩ nhiều, lúc trước... có thể xem như là nàng chưa từng lừa gạt hắn mà, đúng không?

Nhưng mà, nàng cũng không biết vì sao lúc ấy Thái tử lại “hạ thủ lưu tình”, tha cho nàng một mạng nữa...

Có khi nào là do lúc đó hắn cố ý muốn trêu chọc nàng không?

Nàng chỉ nghe Bùi Ứng Tiêu nói: “Tiệc đón gió không có kỹ nữ cao cấp, nhưng mà, có nữ nhi của Liêu Đức Thu đứng ra hiến vũ.”

Khúc Ngưng Hề há hốc miệng: “Làm thế này thì cũng...”
Nóng vội quá.

Lần này Thái tử đến Thục Trung, không chỉ không “cải trang vi hành”, mà còn không phải là để “du sơn ngoạn thủy”.

Dọc theo đường đi, bọn họ thấy rất nhiều đồng ruộng bị ngập nước, lúa nước gieo trồng ở vụ xuân giờ đã mọc rễ, mạ cao tới tận bắp chân, nhưng bị ngập đến mức khiến cho vụ mùa của hơn nửa đầu năm đi tong.

Quận Gia Hà tổn thất nặng nề, thân là quận thủ, chưa nói đến việc bận đến “sút đầu mẻ trán”, thì việc cấp bách nhất đương nhiên phải là ngăn chặn tổn thất, chứ sao có thể vội vã lo cho con đường làm quan của mình như vậy cho được chứ?

Hơn nữa, còn dùng phương thức hiến vũ này...

Khúc Ngưng Hề vừa nghĩ đến đây, Bùi Ứng Tiêu đã tiếp tục nói: “Là thứ nữ của ông ta.”

Đây là dự định “lấy nhỏ đánh lớn”, đẩy thứ nữ ra, mặc dù nàng ta vô danh vô phận, nhưng nếu hấn đồng ý thì ông ta cũng không thiệt thòi gì, còn nếu hấn không ưng thì điều này cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến thể diện của Liêu đại nhân cả.

“Cuối cùng thì ta cũng hiểu lý do vì sao mà nam tử nào trong gia đình quyền quý cũng đều có năm thê bảy thiếp...” Khúc Ngưng Hề đẩy Bùi Ứng Tiêu ra rồi đứng lên: “Hóa ra là không chỉ có mỗi thê tử mới phải thay các chàng xem xét, chọn người.”

Nàng chỉ biết là thê tử hoặc trưởng bối trong nhà sẽ lo liệu chuyện thiếp thất, nhưng lại không biết là bên ngoài còn có nhiều “trò vật” xấu xa như vậy.

Chỉ đi ra ngoài uống rượu xã giao thôi mà cũng có linh nhân nghệ kỹ [*], có người ngoài tặng mỹ nhân, còn có cả thuộc hạ hiến mỹ nhân nữa à?

[*] **Linh nhân nghệ kỹ**: thường được dùng để chỉ những người phụ nữ có tài năng về nghệ thuật, như hát, múa, đàn, cờ, thư, họa,... và họ bán nghệ để kiếm sống.

Cứ lần lượt nhìn thấy được nhiều cô nương như vậy, ắt hẳn là sẽ gặp được một hay hai người mà bản thân ưng ý, mà đã vậy rồi thì cứ thu nạp họ thôi.

Dần dà, về lâu về dài, sao hậu viện không náo nhiệt cho được?

Thấy nàng muốn đi, Bùi Ứng Tiêu vươn tay ra giữ nàng lại. “Không vui à?”

Đúng thật là Khúc Ngưng Hề thấy hơi không vui, nhưng nàng cũng không tức giận, nàng chỉ hỏi: “Điện hạ báo cho ta biết việc này... chẳng lẽ chàng đang muốn thăm dò ta à?”

“Văn Du không dám chi phối quyết định của Thái tử, chỉ là, từ ngày đại hôn cho đến nay còn chưa đầy một tháng nữa, thật sự là không nên...” Nóng vội như thế.

Chẳng lẽ là, sau khi “ăn mặn”, hắn đã bắt đầu cảm thấy khó thỏa mãn khi ở bên nàng rồi sao?

Nàng mơ hồ nhớ rõ có người nào đó từng nói là, nam tử mà đã nếm được “hương vị” của thịt rồi thì sẽ bắt đầu tham lam vô cùng, quả thật là không sai chút nào cả mà.

“Nàng nghĩ như vậy thật à?” Ý cười trên mặt Bùi Ứng Tiêu biến mất, hắn chậm rãi nói: “Nếu muốn nạp nữ tử khác, cô chẳng cần phải thăm dò tâm tư nàng làm gì đâu.”

“... Điện hạ nói rất đúng.” Bởi vì rất có lý, nên dù là ít hay nhiều, nó mới dễ dàng khiến cho con người ta cảm thấy bực bội.

Khúc Ngưng Hề phồng má, nhưng hắn đã nắm chặt cái cằm nhỏ của nàng, xoay người nàng về phía mình, rồi cúi đầu xuống,

bắt đầu hôn lên môi nàng.

Bùi Ứng Tiêu cố ý hôn rất mạnh, đôi môi mỏng như đang muốn nghiền nát đôi môi mềm mại của nàng vậy.

Như là đang trừng phạt, lại như là đang khen thưởng.

Khúc Ngưng Hê cắn chặt răng, từng chiếc răng bị li3m láp, suýt chút nữa nàng đã muốn mở miệng ra thở d ốc, nhưng rồi nàng vẫn nhịn xuống được.

Bùi Ứng Tiêu chậm rãi nhướng mi, mơ hồ nói: “Há miệng ra.”

Nàng không thèm mở, không biết là lấy đâu ra can đảm nữa mà bấy giờ nàng lại dám từ chối sự đòi hỏi của hắn, nàng dùng cả hai tay để đẩy hắn ra, quay đầu sang một bên rồi nói: “Đi đường vất vả nhiều, điện hạ nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai chàng còn phải dậy sớm ra ngoài.”

“Sức khỏe của cô tốt lắm.” Đầu ngón tay của Bùi Ứng Tiêu lưu luyến mân mê bên hông nàng.

Có nghĩa là, đêm nay làm gì cũng được cả, sẽ chẳng ảnh hưởng đến chuyện ngày mai hắn dậy sớm đâu.

Nhưng Khúc Ngưng Hê lại nói: “Ta muốn ra ngoài cùng điện hạ.”

Hiếm hoi lắm nàng mới được đi xa nhà một lần, nàng không muốn cả ngày chỉ làm ổ trong phủ đệ đâu.

Huống hồ chi, lần này nàng dùng thân phận thị nữ để đi theo hắn, dù sao thì cũng phải làm chút gì đó chứ, nếu cứ ở trong Liêu phủ chờ đợi thì cũng không có ý nghĩa gì cả.

Lúc ở trên xe ngựa, nàng đã nắm được phần nào đó tình hình của mọi người nơi đây. Nàng không dám nói là mình có thể giúp

được gì đó lớn lao, nhưng ít ra là, nàng có thể mở to mắt ra mà nhìn, không để cho bản thân mình không biết gì về những khổ cực của mọi người nơi thế gian này.

Bùi Ứng Tiêu thoáng thấy sự nghiêm túc nơi đáy mắt nàng, động tác của hắn khựng lại, rồi hắn nói: “Thục Trung nóng bức, chưa đầy ba ngày là nàng sẽ bị râm nắng đấy.”

“Ta không sợ...” Khúc Ngưng Hề nói: “Ta còn có hương phấn Ánh Sỡ cho, có thể che chắn dưới ánh nắng gay gắt, điện hạ cũng nên thoa một chút đi.”

Hương phấn này là do Ánh Sỡ làm. Nàng ấy am hiểu dịch dung, nên cũng đặc biệt am hiểu về những thứ có thể bôi lên mặt, hương phấn này không cùng một loại với hương phấn hay bánh hương trong tiệm son.

Bùi Ứng Tiêu từ chối đề xuất này của Khúc Ngưng Hề.

Tuy nhiên, đúng thật là hôm nay mới đến quận Gia Hà, nàng lại còn yếu ớt như vậy nữa, cần phải nghỉ ngơi cho khoẻ lại nữa.

Cuối cùng, hắn miễn cưỡng buông tha nàng.

...

Sáng sớm hôm sau, đoàn người dùng điểm tâm rồi ra ngoài thị sát các nơi.

Bùi Ứng Tiêu không chỉ phái thuộc hạ đi, mà bản thân hắn cũng dẫn Khúc Ngưng Hề đi khắp nơi thị sát, chính mắt thấy mới là thật.

Mấy vị Công bộ đại nhân đi theo, đi thẳng về phía hai bờ sông, đề điều đã bị phá hủy, phải nghĩ cách để khiến cho nước rút đi, đồng thời, cũng phải tìm cách quy hoạch và xây dựng lại.

Tình trạng mưa dài ngày ở quận Gia Hà đã ngừng, từ khi tin tức được truyền về Thượng Kinh cho đến khi đoàn người Thái tử tới... đã qua được vài ngày rồi.

Trời quang mây tạnh, cũng thuận tiện cho công tác cứu trợ của mọi người.

Còn với những thôn trang bị phá hủy kia, phủ nha đã sớm phái không ít người hỗ trợ an trí, còn với vài người mất tích mà đến nay vẫn chưa tìm về được, thì khả năng cao là đã “lành ít dữ nhiều” rồi.

Bùi Ứng Tiêu mang ngân lượng cứu trợ thiên tai tới, không chỉ là để mua vật tư, Mà còn gửi đến những gia đình bất hạnh, xem như là an ủi.

Khúc Ngưng Hề mặc vải bố mộc mạc đi theo bên cạnh hần, cũng nhờ đó mà phần nào hiểu được “nhân sinh muôn màu muôn vẻ”.

Có người vì mất đi người thân mà khóc rống lên, có người thì vì cây nuôi trồng hư hại mà sầu bi, cũng có người không tổn thất gì, nhưng vì mưa to kéo dài mấy ngày liền khiến họ cảm thấy bức bối.

Đúng thật là mỗi người một nỗi khổ mà.

Trong khi việc cứu trợ ở quận Gia Hà đang dần đi đến giai đoạn mấu chốt, Thượng Kinh đột ngột truyền tới một chuyện lớn.

Bệ hạ đột nhiên phát bệnh, thành linh ngã xuống không dậy nổi!

Thân là vua của cả một nước, việc ông ta bị như thế chính là đại sự, Thừa tướng trên dưới trong triều lập tức mời Thái tử điện hạ trở về.

Dù vấn đề ở Thục Trung quan trọng hơn, nhưng mà vẫn có nhiều người khác có thể xử lý được, cần gì phải để cho Thái tử “tự thân vận động” như thế?

Hơn nữa, chuyện xây dựng lại đề điều cũng không phải là chuyện có thể hoàn thành chỉ sau một sớm một chiều, chỉ riêng việc hoàn thiện bản vẽ thôi mà đã phải tiêu tốn rất nhiều ngày rồi. Bên cạnh đó, Thái tử không phải người của Công bộ, chưa chắc hẳn đã am hiểu.

Việc xây dựng lại thôn trang, phân chia đồng ruộng... cũng tương tự, ắt đã có quan viên khác phụ trách.

Liêu Đức Thu nghe tin này thì vội vã tới mời Thái tử khởi hành hồi kinh, nhưng trong lòng lại chán nản vô cùng, vì có lẽ sau khi trở về, Thái tử sẽ đăng cơ, nhưng ông ta lại không thể nắm được cơ hội “làm thân” hiếm hoi “ngàn năm có một” này!

Nhưng Thái tử lại không vội vàng lên đường trở về giống như suy đoán của những người khác, mà ngược lại, hắn còn đen mặt quát mắng Liêu đại nhân, cảnh cáo ông ta phải ăn nói cho cẩn thận.

Bệ hạ chính là thiên tử, ắt có thần linh phù hộ, vạn sự gặp dữ hóa lành.

Tuy lần này ông ta ngã bệnh, nhưng ý thức vẫn còn tỉnh táo, không hôn mê, cũng không ảnh hưởng gì đến chính vụ trọng đại, chắc chắn là ông ta sẽ bình yên vô sự thôi.

Liêu Đức Thu còn đang định nói thêm vài câu bùi tai để lấy lòng, nào ngờ Bùi Ứng Tiêu lại chẳng thềm cảm kích, nên ông ta chẳng dám “hô ngôn loạn ngữ” nữa, lập tức lui xuống.

Quý nhân tới từ Thượng Kinh, hiểu sâu biết rộng, không nhìn trúng nữ nhi của ông ta cũng là việc nằm trong dự đoán.

Rồi ông ta nhanh chóng dặn dò quản gia hãy sắp xếp cho đệ nhất mỹ nhân quận Gia Hà đến.

Quản gia gật đầu đồng ý, nhưng lại tỏ vẻ chần chừ: “Vị mỹ nhân này của chúng ta... e rằng còn không bằng thị nữ của Thái tử điện hạ nữa...”

“Cái gì cơ?” Liêu Đức Thu chưa từng gặp nàng.

Có ai rảnh rồi đến nỗi đi nhìn chăm chăm vào thị nữ của Thái tử rồi đánh giá người ta kia chứ?

Quản gia nhỏ giọng nói: “Nha đầu Kim Xảo ở viện Khuynh Vân nói là, do nàng ấy cố tình ăn mặc giản dị thôi, chứ thật ra nàng ấy là một mỹ nhân mang thân phận thị nữ thiếp thân hầu hạ điện hạ...”

Nào ngờ, sau khi Liêu Đức Thu nghe vậy, ông ta lại không lo lắng thêm gì nữa: “Ai cũng nói là vị Thái tử này không gần nữ sắc, nếu hắn đã dẫn theo mỹ nhân ra ngoài, có thể thấy được là mấy lời đồn kia chẳng đúng gì đâu... Cơ hội của chúng ta vẫn còn nhiều lắm!”

Ông ta vẫy tay gọi quản gia tiến gần mình, ghé tai sát lại, rồi nói nhỏ vài câu.

Quản gia nghe xong thì rất đồng tình, nhận lệnh mà đi.

Bên viện Khuynh Vân, Khúc Ngưng Hề vừa ngắm chậu đá ở trong thư phòng, nàng hỏi Bùi Ứng Tiêu trong cung đã xảy ra chuyện gì.

Hắn thủ đoạn thông thiên, dù ở tận Thục Trung xa xôi, nhưng không có tin tức gì mà hắn không nắm được.

Điều nàng muốn biết là, việc này có phải là do ai đó tác động vào hay không... Ví dụ như là trúng độc hay gì đó, nếu không

thì tại sao chuyện này lại trùng hợp xảy ra vào thời điểm máu chốt thế này?

Bùi Ứng Tiêu thấy nàng tò mò, không nhịn được mà bật cười: “Nàng cho rằng cô hạ độc ông ta à?”

Khúc Ngưng Hề nào dám nói bừa: “Điện hạ cứ nói thẳng cho ta biết đi...”

“Ông ta không sao...” Bùi Ứng Tiêu vừa vâng vâng quả thanh mai trong mâm trái cây vừa nói: “Bây giờ đầu óc vẫn tỉnh táo, còn có thời gian để chém giết hai ngự y nữa mà.”

“Chẳng lẽ vì ngã bệnh nên lại giận chó đánh mèo rồi sao?” Khúc Ngưng Hề nhú mày, ngự y vô tội biết bao.

Khó khăn lắm mới lĩnh hội và tinh thông y thuật, bình thường ở bên ngoài muốn tìm một đại phu xem bệnh cũng khó, lẽ nào ỷ rằng trong cung có ngự y nên mới tùy tiện tàn sát hai người như thế kia à?

“Cũng không phải là giận chó đánh mèo, mà là diệt khẩu.”

Lúc Bùi Ứng Tiêu nói mấy lời này, khóe môi hằn khẽ nhếch lên, như đang mỉa mai “ai đó”.

Năm ngoái Vân Chiêu nghi đã qua đời, năm nay lại có mỹ nhân mới xuất hiện bên cạnh Thiên Khánh Đế, nhưng lần này, ông ta lại ngã quỵ ngay trên bụng mỹ nhân.

Bởi vì trước đây đã từng có “tiền án” lén lút dùng đan dược, nên lần này bệnh mới càng thêm phần trầm trọng, vì lẽ đó nên ông ta đã tê liệt nửa người sau sự cố này.

Sao Thiên Khánh Đế có thể không tức giận cho được? Vì ông ta đã mất hết mặt mũi rồi! Thế nên ông ta nổi trận lôi đình ngay

tại chỗ, nghiêm lệnh cấm khẩu, đồng thời, giết chết hai ngự y hòng “giết gà dọa khỉ”.

Khúc Ngưng Hê không nghe thấy Bùi Ứng Tiêu phủ nhận chuyện hạ độc nên nàng giật mình vô cùng.

Nếu bị hạ bị như thế không phải là vì trúng độc, mà nguyên nhân ngã bệnh có liên quan đến Thái tử điện hạ thì sao?

Nếu làm như vậy thì sẽ có thể ngăn cản được rất nhiều “hành động vô ích” từ Thiên Khánh Đế, về sau bọn họ cũng không cần lo lắng hay sợ Thượng Kinh sinh biến.

Nàng còn muốn hỏi thêm nữa thì bỗng, một bàn tay to, trắng trẻo vươn tới, giơ ra trước mặt nàng.

Bùi Ứng Tiêu khẽ nhúc nhích đầu ngón tay có một vết thương dài chừng một tấc [*], rồi nói: “Cô bị thương.”

[*] **1 tấc** = 10cm.

Hôm nay, khi đi ra ngoài làm việc, hắn vô tình quẹt vào một vật gì đó nên vết thương này mới xuất hiện. Tuy lúc ấy có chảy máu, nhưng rất nhanh sau đó máu đã ngừng chảy.

Vì thời tiết nóng nên không nên băng bó vết thương, hơn nữa, bề mặt vết thương lại khá nhỏ, chỉ cần bôi thuốc rồi để hở là được.

Khúc Ngưng Hê bây giờ phải nhìn Bùi Ứng Tiêu bằng cặp mắt khác xưa.

Vị Thái tử này không “thật thà” chút nào cả, vẻ mặt dịu dàng, điệu bộ thích cười cũng chỉ là giả vờ, nhưng mà, thiện ý trong lòng hắn... cũng không phải là giả.

Tuy ngoài mặt là “thuận nước đẩy thuyền”, theo lệnh Thiên Khánh Đế nên hần mới đi chuyến này, nhưng thật ra hần thật lòng quan tâm đến dân chúng đang gặp nạn ở Thục Trung, hần luôn giữ thái độ nghiêm túc trong suốt quá trình xây dựng đề điều.

Chứ không hề thiếu kiên nhẫn chút nào. Có lẽ bao nhiêu năm ỉn nhẫn và lặng lẽ rèn luyện kia... đã khiến hần trở thành người “cầm quyền” chân chính tiếp theo.

Bấy giờ, nàng nâng ngón tay hần lên, cẩn thận xem xét rồi hỏi: “Lại đau rồi sao?”

Vết thương dài một tấc, đúng là nếu nói lớn thì nó không lớn, nhưng da thịt nào mà không đau? Huống chi đây còn là mười ngón tay liên tâm.

“Đau...” Giọng nói trong trẻo của Bùi Ứng Tiêu dần trở nên trầm thấp: “Vết thương không nên dính nước, cô biết phải tắm rửa thế nào đây?”

“...” Khúc Ngưng Hề từ từ ngược mắt lên, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Cũng không phải là nàng chỉ mới quen biết hần ngày một ngày hai, sao nàng không nhận ra ý tứ của những lời này cho được?

Lần này đi phải mang ít hành lý và tùy tùng nhất có thể, nàng giả làm thị nữ của Thái tử, vì để Đằng Mẫn có thể đi theo nàng, Bùi Ứng Tiêu còn để Dung Nguyệt ở lại.

Cũng đâu thể để cho Minh Ân vào hầu hạ hần tắm rửa được, đúng không?

Nàng thân là thê tử, đương nhiên là nàng phải “giúp” hần một tay rồi.

Khúc Ngưng Hề mím môi, đứng dậy rồi nói: “Ta đi dọn người chuẩn bị nước.”

Bùi Ứng Tiêu cười híp mắt: “Vậy làm phiền Văn Du rồi.”

Viện Khuynh Vân có vài nha hoàn thô kệch, chuyên làm việc quét dọn, đốt lửa, gánh nước, rất nhanh sau đó họ đã mang nước nóng hôi hổi vào tịnh thất.

Bùi Ứng Tiêu tự chọn một bộ tắm y trong tủ, sau khi hạ nhân lui xuống, hần thông dong đi đi theo sau Khúc Ngưng Hề.

Khúc Ngưng Hề đang chuẩn bị tâm lý, tuy rằng hai người đã từng thân mật, da kề da, thân thành tương kiến [*], nhưng...

[*] **Thân thành tương kiến**: Thành ngữ, có nghĩa là thẳng thắn, chân thành đối diện với nhau, mở lòng chia sẻ với nhau. Thành ngữ này thường được sử dụng để mô tả sự giao tiếp cởi mở và trung thực giữa hai hoặc nhiều người, trong đó họ sẵn sàng chia sẻ suy nghĩ, cảm xúc và ý kiến của mình một cách trực tiếp và không che giấu.

Nhưng không có nghĩa là có thể thân nhiên “nhìn thẳng vào nhau” như thế này.

Loại chuyện này... sao có thể quen thuộc dễ dàng như thế được?

Trước kia Bùi Ứng Tiêu không cần người hầu hạ tắm rửa. Hần thích sạch sẽ, hơn nữa, tâm phòng bị lại quá nặng.

Nhưng còn lần này, khả năng rất cao là hần đang cố ý trêu chọc nàng, muốn thấy nàng xấu hổ, để hần có cớ để cười nàng.

Khúc Ngưng Hề thu lại biểu cảm trên gương mặt, quay đầu lại nhìn hần.

Bùi Ứng Tiêu mím cười, không khác gì mọi ngày.

Nàng nói trong do dự: “Điện hạ, chàng tự vào ngăm mình đi, ta có thể chà lưng giúp chàng.”

“Không...” Hấn từ chối thẳng thừng: “Ngón tay cô đau quá, chạm vào một cái là lại đau.”

Tốt nhất là chàng đau thật đi, chứ một lát nữa đừng có chạm vào người nàng là lại không đau nữa.

Khúc Ngưng Hề len lén trừng mắt nhìn hấn, Bùi Ứng Tiêu trông như không phát hiện ra cái trừng mắt này vậy.

Nàng bất lực, không muốn muốn ngượng ngùng thêm nữa, chỉ có thể ra tay “giúp đỡ” thôi.

Nàng cởi đai bạch ngọc bên hông hấn ra, vén vạt áo sang một bên, chỉ với vài ba động tác, y bào mỏng manh mùa hè đã bị mở rộng ra.

Thân hình Bùi Ứng Tiêu cao lớn, không chỉ mỗi đôi chân dài là nổi bật, mà vòng eo thon gọn, dáng người săn chắc và rắn rỏi... cũng nổi bật không kém phần, tất cả hợp lại làm một Bùi Ứng Tiêu ấn tượng, ẩn chứa sức mạnh vô hạn.

Ban đầu, động tác của Khúc Ngưng Hề khá dứt khoát, nhưng khi đầu ngón tay đụng phải tiết khố màu tuyết, nàng lại hơi do dự.

Bùi Ứng Tiêu đứng yên, khép hờ đôi mắt, chỉ nhìn nàng mà không nói lời nào.

Hấn biết nàng sợ hãi, nên ban đêm hấn còn cố ý tránh, không để nàng thấy “nó” trực diện.

Nhưng mà, có thể che giấu được bao lâu?

“Ta...” Nàng nhìn hấn, muốn cầu xin giúp đỡ.

Nhưng trong lúc vô tình, nàng đã nhìn thấy một phần “diện mạo” của “con rắn lớn” kia, trông rất kỳ lạ và đáng sợ.

Bùi Ứng Tiêu khẽ cười: “Nàng nên biết tính tình của cô, cô không thích cố ý giấu diếm.”

Hắn cho nàng thời gian thích ứng, nhưng sẽ không nhiều, dù sao cũng phải gặp mặt.

Còn dám ghét bỏ hắn, hắn sẽ cứng rắn nhét vào nàng: “Đồ nhát gan.”

Còn nói nàng nhát gan nữa à? Khúc Ngưng Hề lại thấy không vui.

Nàng dứt khoát không thêm do dự nữa, bàn tay nhỏ bé đặt lên tiết khối rồi dùng sức kéo xuống.

Có “thứ gì đó” bật ra ngoài, rồi “nó” từng chút, từng chút “ngóc đầu lên”, rồi bắt đầu thay đổi hình dạng ngay trước mắt nàng.

Khúc Ngưng Hề sửng sốt đến tròn mắt.

Nếu bàn về độ “mặt dày”, có lẽ là trên đời này sẽ không có một ai có thể sánh bằng Bùi Ứng Tiêu, “nó” cứ như không phải là “đồ” của hắn vậy.

“Sợ rồi à?”

Khúc Ngưng Hề không đáp, sắc đỏ diễm lệ lan từ gò má đến tận hai bên tai, nhưng nàng cũng không hề dời mắt đi nơi khác.

Với nàng mà nói, đây là một chuyện cực kỳ khó tưởng tượng, nhưng bù lại, nó lại là lời giải đáp cho những điều mà nàng không thể giải thích được trong những quyển sách kia.

Ban đầu nàng còn không hiểu, không hiểu một “vật” có kích thước như vậy có thể được cất giấu ở đâu.

Một thời gian khá dài sau ngày đại hôn, tức là đến lúc bấy giờ, nàng mới “giác ngộ”, vỡ lẽ... Hoá ra trên đời này cũng có một “nơi” có thể “tự do biến hóa” như vậy à...

Giống như việc một ngày nào đó có người nào đó đột nhiên nói: Thật ra da thịt mềm mại trước người nữ tử có thể trở nên “cứng như đá”.

Nàng không tin là trên đời này không có một ai không ngạc nhiên khi mới biết đến điều này.

Chỉ là, trông nó rất xấu.

Giống như là rắn độc “ngóc đầu” gào thét, “nóng lòng” nhe nanh ra vậy, có vẻ cực kỳ hung hãn.

Chú thích bằng hình ảnh:

[*] **Quả thanh mai (杨梅):**



undefined

Chương 101: Canh Phòng

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề cùng Bùi Ứng Tiêu tiến vào tịnh thất, nàng chẳng khác nào “dê vào miệng sói” cả.

Hai người ở bên trong “lăn qua lăn lại” chừng một canh giờ, may mà mùa hè nóng bức, nên dù làm gì lâu cũng không sợ nhiễm phong hàn.

Bên trong bừa bộn, lúc Khúc Ngưng Hề đi ra, chân nàng cũng không chạm đất... vì nàng đã được Bùi Ứng Tiêu ôm ra.

Vừa tắm rửa xong, đáng lẽ toàn thân nên sạch sẽ, cả người nhẹ nhàng khoan khoái mới đúng, nhưng mà...

Khúc Ngưng Hề đã đánh giá thấp sự hung hãn của người này, nhất là khi người này đã nhẫn nại kiềm chế nhiều ngày.

Mái tóc dài hơi hơi ẩm của nàng được vén lên thật cao, chỉ có một vào sợi rủ xuống, đóng đưa trên tấm lưng trắng như ngọc.

Bùi Ứng Tiêu ôm nàng, lòng bàn tay hần rộng lớn nóng bỏng, lướt đến nơi nào cũng khiến cho nơi đó nhuộm lên một màu phớt hồng.

Hai mắt Khúc Ngưng Hề trống rỗng, đáy mắt mơ hồ ngấn lệ, bắp chân vô lực rủ xuống.

Hần tiến lên thêm một bước, nàng lại lắc lư thêm một lần.

Nàng cắn vào bả vai hần, cảm giác như cả thân thể mình đang bị người ta chậm rãi đóng đinh...

Bùi Ứng Tiêu chỉ làm một lần trong tình thất, nhưng sau khi rửa mặt chải đầu cho nàng, hẳn lại nảy ra một ý nghĩ nữa trong đầu.

Nàng mới được “vớt” ra khỏi nước thôi mà đã bị quần lấy tiếp rồi.

Viện Khuynh Vân của Liêu phủ kém xa tắm điện của Đông Cung, tình thất nối liền với phòng ngủ chính, sau khi đẩy cửa nhỏ phía sau ra, đi qua gian ngoài là có thể tiến vào gian trong có giường mềm.

Bùi Ứng Tiêu đi rất chậm, thậm chí còn tốt bụng dừng bước, cúi đầu hỏi han: “Nàng có ổn không?”

Nàng không ổn, sao có thể ổn cho được?!

Cả người Khúc Ngưng Hê run rẩy, nàng hết bị hấn “nghiên nát”, “nhai nát” rồi lại bị “ghép lại”, treo lên người hấn, chẳng khác nào cực hình cả.

Quá căng, quá trướng...

“Bây giờ... ngón tay của chàng...không còn đau nữa sao?”
Nàng không nhìn được mà lên án.

Giả bộ cũng lười giả bộ nữa, đúng là đáng ghét quá hu hu hu...

Đuôi mắt Bùi Ứng Tiêu phấp phồng, lông mi dài khép hờ, hẳn khẽ nói bên tai nàng: “Không đau nữa, chỉ cần hôn nhẹ Văn Du thôi là sẽ không thấy đau nữa. Nhưng mà... bị kẹp đau, nàng căng thẳng quá.”

Hắn khẽ cọ cọ bên cổ nàng, như đang an ủi nàng vậy.

“!!” Sao Khúc Ngưng Hề có thể thản nhiên nghe mấy lời như vậy cho được!

Nàng bại trận hoàn toàn... Vì da mặt hằn dày như vậy, có ai là đối thủ của hần được đâu!

Ngoài việc rưng rưng nước mắt ra, nàng còn có thể làm gì hần được nữa đâu?

Căn hần còn cảm thấy tổn hơi tổn sức nữa là...

Vất vả lắm mới đi vào gian trong được, bấy giờ cả lưng Khúc Ngưng Hề đã thấm đầm mồ hôi.

Lại nhìn sang Bùi Ứng Tiêu, hần cũng đã mất đi sự bình tĩnh và tự chủ, đôi mắt đen láy sâu thẳm kia... trông như thể là có thể nuốt chửng hết tất cả.

Sức lực nơi cánh tay hần thật kinh người, nhưng thật sự là nàng mệt mỏi quá, tim nàng đập như trống, hơi thở thì mong manh.

Đầu óc của Khúc Ngưng Hề hỗn độn nhưng vẫn còn có thể suy nghĩ được, nàng khịt cái mũi đỏ bừng, nhỏ giọng hỏi: “Chàng, chàng nói thật cho ta biết đi... những cặp phu thê khác... căn bản là họ không giống như thế này... có đúng không?”

Là chủ mẫu của cả một phủ, ngày nào cũng phải dậy sớm lo liệu đủ việc lật vật trong phủ, nhất là thời điểm sau khi có hài tử, ngày nào họ cũng sẽ bận rộn vô cùng.

Nhưng nếu đêm nào cũng “tinh lực dồi dào” như vậy, thì ngày hôm sau họ lấy đâu ra thể lực lẫn tinh lực để mà làm việc?

Khi còn ở khuê phòng, nàng chưa bao giờ nhìn ra được bất kỳ dấu hiệu nào của “việc đó” ở một phụ nhân đã thành hôn.

Càng ngày nàng càng nghi hoặc nhiều về tính xác thực của chuyện này, nhưng trước mắt, nàng không có chứng cứ, bởi vì nàng không có cách nào có thể “dò hỏi” chuyện “phòng the” đầy riêng tư này của người khác.

Chỉ biết là, nếu Bùi Ứng Tiêu muốn “buông lời”, muốn thỏa sức “vui đùa”, thì nàng sẽ mất đi cả một buổi sáng.

Nhìn nàng trông đáng thương như vậy, lòng Bùi Ứng Tiêu như ngập trong yêu thương, nhưng thất lung hấn lại cứ không ngừng thúc đến, rất “tận tâm tận lực”.

“Nàng đang khen ta à? Hửm?”

Khúc Ngưng Hề không thể trả lời được, giống như là đã bị “chặn họng”, môi nàng chỉ có thể mím chặt lại, vì nàng không muốn để những âm thanh vỡ vụn kia được lọt ra khỏi miệng mình.

Nàng, nàng chỉ muốn cho hấn một quyền thôi!

...

Ngày hôm sau, quả nhiên là đến tận giữa trưa Khúc Ngưng Hề mới tỉnh lại.

Ban đầu nàng còn nói là muốn đi ra ngoài cùng Bùi Ứng Tiêu, nhưng hôm nay... hiển nhiên là không được rồi. Nàng đã bị bỏ lại, còn hấn thì đã dậy sớm và đi ra ngoài một mình.

Đằng Mẫn trong coi ở gian ngoài, để tránh xảy ra chuyện mấy tiểu nha hoàn ở viện Khuynh Vân không hiểu quy củ mà tới quấy rầy.

Sau khi tỉnh lại, Khúc Ngưng Hề cũng chú vội ngồi dậy ngay.

Nàng cuộn mình trong chăn mà nghỉ ngơi một lúc, vẻ mặt nàng trông u sầu khôn cùng.

Nếu cứ thế này thì không phải là kế sách lâu dài, nàng mới gả vào Đông Cung, chưa được bao lâu cả, nếu cứ vậy không nổi như thế này mãi... sớm muộn gì thì chuyện này cũng sẽ truyền ra ngoài mất thôi.

Đông Cung nhiều người nhiều mắt, đến lúc đó, ai cũng đều sẽ nói nàng hay mệt mỏi, thường xuyên lơ đãng, ỷ sủng sinh kiêu.

Thân là Thái tử phi, thế mà suốt ngày cứ “ngủ nướng” đến tận khi mặt trời lên cao rồi mới dậy... vậy thì còn ra thể thống gì nữa đâu?

Hơn nữa, về lâu về dài, nếu mọi người biết nàng chịu không nổi, chắc chắn là họ sẽ khuyên nàng nên nạp thiếp cho Thái tử.

Khúc Ngưng Hề càng nghĩ sâu xa về những nguy cơ tiềm ẩn trong đó, hai hàng lông mày của nàng càng nhíu chặt lại.

Người không lo xa tất có lo gần, nếu nàng không nghĩ xa nghĩ gần gì, thì đến khi mọi chuyện bắt đầu xảy đến, nàng ắt sẽ luống cuống vô cùng.

Vài ba lần sau lần mới viên phòng, Bùi Ứng Tiêu còn biết khắc chế, chỉ làm hai lần thôi.

Nhưng gần đây, hắn phải làm ít nhất ba hay bốn lần mới bằng lòng buông tha cho nàng, thật sự là nàng cảm thấy rất mệt mỏi...

Lúc này đây, hai chân nàng đều đang run rẩy, sau khi xốc chăn lên nhìn, nàng thấy hai bên eo chỉ toàn là mấy dấu đỏ do bị bóp mạnh mà ra... đã bị như thế này rồi mà chẳng lẽ còn là do nàng cố gắng chưa đủ sao? Nàng đã chịu đựng nhiều lắm rồi đó!

Vậy phải làm sao bây giờ?

Bấy giờ, khi phải đối diện với loại phiên muộn này, Khúc Ngưng Hề cũng không biết phải thổ lộ với ai nữa.

Nếu là những cô nương khác, có lẽ mẫu thân sẽ là lựa chọn tốt nhất, nhưng nàng và Chu thị lại không hề thân thiết.

Đến cả dạy bí hí đồ mà Chu thị cũng lệnh cho hạ nhân truyền lời, chứ không tự mở miệng “truyền thụ”, nên đương nhiên là Khúc Ngưng Hề sẽ không chủ động đề cập đến những chuyện này với bà ta rồi.

Sau khi lễ Phật trở về, tuy tổ mẫu đối xử với nàng rất tốt, nhưng giữa hai người vẫn tồn tại một thứ gọi là “khoảng cách thế hệ”, mà tình cảm giữa họ cũng không phải là kiểu tình cảm “bà cháu thăm thiết” gì.

Vẫn chưa thân tới mức “không có gì phải giấu nhau”.

Khúc Ngưng Hề còn đang rầu rĩ, thì bỗng, Đằng Mẫn ở gian ngoài lại đi vào.

“Thái tử phi tỉnh rồi thì nên dậy thôi.”

Tại nàng ấy thính hơn người thường, ở bên trong vừa có động tĩnh là nàng ấy đã biết ngay, còn ân cần hỏi han: “Có cần vào hỗ trợ người không?”

Đằng Mẫn rất ít đi vào hầu hạ nàng rời giường, rửa mặt chải đầu, nhưng trong chuyến đi ra ngoài này, không có thị nữ nào khác đi cùng nàng, nên nàng ấy cũng đoán ra được là Khúc Ngưng Hề cũng có vài chỗ bất tiện.

Đúng thật là Khúc Ngưng Hề rất cần được giúp đỡ, thế nên nàng đã cho nàng ấy vào.

Nàng không có cơ hội “lĩnh hội” thân thủ của Đăng Mẫn, nhưng mọi ngày thấy nàng ấy bước đi nhẹ nhàng thoăn thoắt, nàng không khỏi sinh lòng hâm mộ, đột nhiên nảy ra ý nghĩ: “Ta có thể học chút võ công để rèn luyện thân thể không?”

“Cái gì ạ?” Đăng Mẫn bất giác nhìn ngắm kỹ dáng vẻ mảnh mai yếu ớt của nàng, trầm ngâm một lát rồi nói: “Nếu Thái tử phi có thể kiên trì, thì người không chỉ có thể nâng cao thể lực, mà còn có thể tránh bị điện hạ ép khô.”

“Ép khô?” Sau khi Khúc Ngưng Hề nghe thấy từ này, nàng cảm thấy không thích hợp cho lắm: “Quả nhiên là chàng ấy giống hệt như yêu tinh nhỉ!”

Nàng đã nói rồi mà, đâu phải tự nhiên mà lần nào nàng tỉnh dậy nàng cũng thấy mệt mỏi như vậy đâu? Không chỉ có thế, so với nàng, tình hình của Bùi Ứng Tiêu lại trái ngược hoàn toàn, tâm trí sáng suốt, tinh thần sảng khoái ngồi ngồi.

Đăng Mẫn là người thật thà, nàng ấy lắc đầu nói: “Cũng không phải là như thế đâu ạ.”

Nàng ấy giải thích: “Điện hạ là người tập võ, trên phương diện tinh lực và thể lực này... ngài ấy cũng vượt trội hơn người thường rất nhiều. Cũng giống như là việc leo núi cưỡi ngựa vậy, người có thể trạng tốt thì sẽ không dễ mệt mỏi.”

Đâu chỉ là không mệt mỏi, mà việc vận động một cách hợp lý còn giúp người ta giải phóng và tái tạo năng lượng, cứ lặp đi lặp lại, bù trừ qua lại như thế, thân thể sẽ ngày một khỏe hơn.

Khúc Ngưng Hề nghe không hiểu lắm, nhưng khi nàng nhìn Đăng Mẫn, nàng thấy nàng ấy không giống những nha hoàn bình thường khác, kiến thức của nàng ấy có vẻ phong phú hơn họ nhiều.

Nàng bèn dứt khoát hỏi: “Người ta thường nói tân hôn yến nhĩ, có phải là những đôi phu thê khác...”

Nàng cân nhắc ngôn từ, cứ muốn nói rồi lại thôi.

Đằng Mẫn nhướn mày tiếp lời nàng: “Không biết tiết chế ạ?”

Khúc Ngưng Hề đang muốn hỏi câu này, nàng nghe thế thì ho nhẹ một tiếng, rồi nói tiếp: “Người lén nói cho ta biết đi, bình thường là... mấy lần?”

Nàng cũng không biết tần suất và số lần của người khác, cho nên không thể đoán ra được là Bùi Ứng Tiêu có làm nhiều quá hay không.

Đằng Mẫn suy nghĩ một chút rồi nói: “Theo thuộc hạ được biết, những người ở tần lâu sở quán [*], ba hay bốn lần gì cũng có, nhưng không phải lần nào bọn họ cũng được như thế cả.”

[*] **Tần lâu sở quán**: thường đề cập đến một nơi ca hát và nhảy múa.

Dù có tham lam h@m muốn, thì sau khi “kinh qua” những “tham lam” và “h@m muốn” ấy, họ cũng sẽ phải nghỉ ngơi để lấy lại sức thôi.

Khúc Ngưng Hề nghe vậy thì nhíu mày: “Vậy nếu cứ thường xuyên như vậy...”

“Không bao lâu nữa, thái y bắt mạch sẽ lên tiếng khuyên can.” Đằng Mẫn nói thẳng.

Một tay Khúc Ngưng Hề đỡ trán: “Đến lúc đó, thể diện của ta... thật sự là ta cũng không biết nên giấu đi đâu...”

Có ai trên đời này không cần thể diện đâu? Không cần không được.

“Nhưng người với người sống trên đời này, không có ai là hoàn toàn giống ai cả. Có người bẩm sinh đã có d*ng vọng cao, dù là ba hay bốn lần, thì với họ mà nói... đều sẽ không ảnh hưởng gì đến thân thể cả.” Đằng Mẫn bỗng nói tiếp.

“Làm sao người biết?” Chẳng lẽ trong sách cũng có nói thế à?

Đằng Mẫn mang một bộ y phục tới rồi cười nói: “Bởi vì thuộc hạ từng giết một lão già như vậy, lão có vô số cơ thiếp, hằng đêm sên ca, thế mà thuộc hạ lại chẳng thấy lão giảm thọ.”

Khúc Ngưng Hề nghe xong thì cũng không dò hỏi về những chuyện mà Đằng Mẫn đã trải qua, nàng chỉ đoán rằng, có phải là thể chất của Bùi Ứng Tiêu cũng giống với thể chất của lão già này không?

Làm Thái tử phi quả là khó khăn mà.

Nàng vừa muốn giữ chân người bên gối, không muốn nạp thiếp cho hắn, vừa muốn trở thành một chủ mẫu ưu tú và chăm chỉ.

Nếu như ngày sau Bùi Ứng Tiêu trả thù thành công, chắc hẳn sẽ leo lên đại vị.

Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, nàng sẽ trở thành Hoàng hậu, việc nàng cần giải quyết sẽ nhiều hơn, cũng bận rộn, đến lúc đó... làm sao nàng có thể cân bằng cả hai bên cho được đây?

Nhưng mà, nghĩ kỹ lại thì mới thấy, nàng cũng không cần phải vất vả quá lâu đâu, vì về sau bên cạnh hắn sẽ có thêm nhiều người khác, đến khi đó... nàng sẽ không còn mệt mỏi như thế này nữa.

Trước kia Khúc Ngưng Hề không thích suy nghĩ về những chuyện này, lúc nào cũng sẽ cố ý hoặc vờ như vô tình mà tránh đi.

Thế nhưng, bây giờ, Thiên Khánh Đế đang ngã bệnh ở trong cung, Bạch Tấn thì đang âm thầm hộ tống nữ nhi của Mộc Thương Hạnh hồi kinh, Bùi Ứng Tiêu chỉ còn cách vị trí đó một bước chân mà thôi.

Triều Đại Hoàn sắp thay đổi đến nghiêng trời lệch đất, tất nhiên là sẽ phải náo loạn một phen rồi mới có thể bình lặng trở lại.

Dù kết quả có thế nào đi chăng nữa, nàng cũng đã gả vào đây rồi, con đường tương lai cũng đã bày ra ngay trước mắt, nàng không còn lựa chọn nào khác nữa.

Cũng không hẳn là vì Khúc Ngưng Hề không muốn trở thành Hoàng hậu, vị trí cao cao trên vạn người như vậy đã được dâng tới trước mặt rồi, đương nhiên là nàng sẽ bắt lấy nó.

Chỉ là... áp lực phải gánh lại không hề nhỏ, đứng ở nơi cao cao tại thượng, thứ mà nó mang lại đâu chỉ là vinh hoa phú quý.

Tạm thời Bùi Ứng Tiêu đang uống canh tránh thai, hẳn không muốn có con, có lẽ là vì hẳn không muốn đứa bé mang họ Bùi.

Chắc chắn là hẳn sẽ đổi lại họ ban đầu, rồi sau đó mới dần sinh con dưỡng cái.

Nàng không chỉ phải làm Hoàng hậu, mà nàng còn phải trở thành một người mẹ, và phải quản lý hậu cung của hẳn nữa...

Hậu cung ba ngàn giai lệ, thỉnh thoảng đầy tớ sẽ lại tới dâng mỹ nhân lên cho hẳn, còn có cả những người được chọn vào thông qua tuyển tú...

Đây đều là tương lai mà Khúc Ngưng Hề hiểu rất rõ.

Nàng không biết vì sao lòng mình lại vô cớ trốn tránh, không muốn nghĩ kỹ.

Rõ ràng trước khi xuất giá, nàng đã chuẩn bị tâm lý, cũng đã sẵn sàng để xử lý mấy vấn đề liên quan đến thiếp thất rồi, nhưng sau khi xuất giá, nàng lại không thể nhìn nhận một cách lý trí như trước.

Khúc Ngưng Hề khấn cầu Đằng Mẫn: “Có thể dạy ta mấy chiêu quyền cước không? Ta muốn rèn luyện thân thể.”

Sau đó sống lâu trăm tuổi, sống dai hơn cả đám người kia để có thể làm Thái hậu.

...

Bùi Ứng Tiêu hoàn toàn không biết Khúc Ngưng Hề đang nghĩ gì.

Nào có chính thê nhà ai lại nói thẳng với trượng phu rằng... “ta không thích chàng nạp thiếp” đâu chứ?

Có lẽ, người bình thường có thể nói ra những lời ấy, nhưng trong hoàng thất, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra được

Bởi vì, nếu đòi hỏi như vậy thì sẽ bị coi là ngậy thơ và không biết điều.

Đoàn người Thái tử ở lại quận Gia Hà hai, ba ngày, sau đó mới quyết định lên đường về dưới sự thúc giục của bá quan trong kinh.

Trong khoảng thời gian này, mỗi khi Khúc Ngưng Hề ở Liêu phủ, Tam cô nương Liêu gia sẽ tới tìm nàng, nhưng nàng ta đã bị chặn ở bên ngoài viện Khuynh Vân.

Chỗ ở của Thái tử điện hạ luôn có thị vệ canh gác, ngoại trừ nha hoàn tới quét dọn ra, thì người khác không được tự tiện đi vào.

Tam cô nương Liêu gia bèn tìm có khác hòng gọi Khúc Ngưng Hề ra.

Nàng ta còn tưởng rằng, mình thân là tiểu thư nhà quan, muốn gặp một thị nữ cũng không khó khăn gì, tuy rằng đó là thị nữ thiếp thân của Thái tử, nhưng nàng ta vẫn đối đãi theo lễ nghĩa thôi, cũng cho Khúc Ngưng Hề đủ thể diện rồi...

Ai ngờ... nàng ta lại không hề gặp được nàng, vì Đằng Mẫn đã thẳng thừng buông lời từ chối.

Các nàng cũng không có thời gian đâu mà suy nghĩ xem vị tiểu thư này muốn chơi trò gì.

Không chỉ có vậy, mà Bùi Ứng Tiêu còn rất hay “tình cờ gặp” đệ nhất mỹ nhân, tức là Thẩm cô nương của quận Gia Hà này. Địa điểm “tình cờ gặp” chẳng bị giới hạn ở đâu cả, từ ngoài đường cái bên cạnh quan đạo cho đến bên trong Liêu phủ.

Đáng tiếc thay, dưới cái nhìn của nàng ta thì mình như đang “liếc mắt đưa tình” với hắc, nhưng thật ra, từ đầu tới cuối nàng ta luôn bị ngó lơ, có làm những chuyện như thế cũng chẳng có kết quả gì.

Liêu Đức Thu đã tung nhiều chiêu, “song kiếm hợp bích” tới mức độ đó rồi mà vẫn không có tác dụng gì, ông ta tức giận vô cùng.

Vị Thái tử điện hạ này đúng là không biết nể mặt ai cả! Mỹ nhân đã được “dâng đến tận miệng” rồi mà còn không cần!

Ông ta rất tức giận, nhưng lại không biết rằng, Minh Ân cũng đang thấy phiền đến độ không thể chịu đựng nổi.

Chỉ trách tính tình “tốt bụng”, “lương thiện” của Thái tử đã ăn quá sâu vào lòng người, nên đám người bên dưới mới dám “mạnh tay” làm ra nhiều chuyện như vậy.

Cho nên người ta mới nói, kẻ ngồi cao cầm quyền trong tay mà lại có tính tình mềm mỏng... thì cũng không phải là chuyện tốt lành gì. Chắc là vì lẽ đó nên ban đầu Đinh Thái sư mới lo lắng như vậy, vì ông ta sợ sau này Thái tử đăng cơ, hắn sẽ không thể trấn áp được đám thủ hạ “yêu ma quỷ quái” kia.

Cũng đừng hy vọng rằng nếu hắn khách khí với bọn họ, đối phương sẽ biết “cúi đầu xưng thần”. Vì bọn họ chỉ biết “được voi đòi tiên” mà thôi!

Bùi Ứng Tiêu không trừng phạt Liêu Đức Thu, thậm chí là còn không buông lời tàn nhẫn. Hắn chỉ dùng thái độ khéo léo để từ chối ông ta, an ổn vượt qua được mấy ngày, sau đó mới dẫn đoàn người rời khỏi quận Gia Hà.

Tất nhiên là mấy vị đại nhân của Công bộ không thể đi về theo hắn được rồi, bọn họ vẫn phải ở lại đây để xây dựng đê điều, đến khi nào hoàn thành mới thôi.

Bởi vì lúc đến, hắn đã phái người rắc bột thuốc phòng ngừa dịch bệnh ven bờ sông, nên sau nhiều ngày trời quang trôi qua như thế, tuy trời vẫn nóng ẩm đan xen, nhưng cũng không hề xảy ra dịch bệnh truyền nhiễm gì.

Có lẽ Liêu Đức Thu nói thâm trong lòng, sẽ cảm thấy Thái tử đã làm mấy chuyện thừa thãi, nhưng nhiều quan viên dưới quyền lại cho rằng đây là một việc làm vô cùng cần thiết.

Nếu chẳng may xảy ra dịch bệnh thật, thì người chịu khổ chính là bách tính, là những người cơ cực vất vả nhất, là những “chân chạy” ở tít tận dưới đáy như bọn họ. Không chỉ là một nhọc, mà họ còn tiếp xúc gần với dịch bệnh, tình hình sẽ rất nguy hiểm.

Dân chúng quận Gia Hà vui vẻ tiễn Thái tử đi.

Xe ngựa lóc cóc, ra khỏi cổng thành, khoảng một ngày đường thì họ cũng rời khỏi địa phận Gia Hà.

Chậu đá đặt trong xe ngựa đã tan chảy hết, trên đường đi, họ không có đá lạnh để sử dụng nữa.

Nhưng Khúc Ngưng Hề đã phần nào quen với thời tiết này rồi, mùa hè nắng chói chang, trời có nóng một chút là chuyện bình thường.

Ít nhất là bọn họ còn được ngồi trong xe, có mái che, có quạt hương bồ, còn được uống chén trà lạnh giải nhiệt.

Dân chúng bên ngoài thì lại khác, phần lớn là di chuyển bằng xe bò, xe lừa, ngày nào cũng phải bôn ba đi qua đi lại để kiếm sống, phải phơi nắng phơi sương để mưu sinh.

Khúc Ngưng Hề lớn lên ở Thượng Kinh, không phải là nàng chưa từng gặp bách tính nghèo khổ, nhưng dân chúng chịu thiên tai thì lại khác.

Gương mặt của những người sống ở khu vực chịu thiên tai trông khốn khổ, như những cây mạ trên ruộng bị sương giá tấn công mà trở nên héo úa.

Thiên tai là thứ mà con người khó lòng tránh khỏi, nhưng nhân họa thì có thể.

Không khó để tưởng tượng ra cái cảnh... nếu Đại Hoàn lại xảy ra chiến loạn, thì nỗi sầu bi của bách tính lại phải chồng chất thêm bao nhiêu tầng cho đủ đây?

Khúc Ngưng Hề phe phẩy quạt, đang định hỏi Bùi Ứng Tiêu về tình hình bên Phổ Lạc Cam...

Thì khi nàng vừa quay đầu lại, nàng đã thấy một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay hấn.

Vỏ kiếm màu trắng bạc khắc hoa văn tinh tế, trên đó không khảm bất kỳ bảo thạch hay châu ngọc nào, mà tự thân nó đã tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo.

“Đây là...” Bội kiếm của hấn sao? Hình như đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nó.

Trong buổi đi săn mùa thu năm ngoái, Thái tử từng mang theo bội kiếm, chẳng qua, đó chỉ là một thanh bảo kiếm rực rỡ mà mấy công tử ca ở Thượng Kinh mang theo bên người để “làm màu” mà thôi.

Mà hiện giờ, thanh kiếm mà hấn đang cầm nhìn rất khác. Khúc Ngưng Hề không hiểu nhiều về binh khí, nhưng nàng cảm thấy... nó ẩn chứa sát khí lạnh lẽo.

Bùi Ứng Tiêu trả lời: “Nó tên là Sóc Linh.”

Còn có tên nữa sao? Xem ra... nó không giống một thanh kiếm tầm thường thật rồi. Khúc Ngưng Hề đang nghĩ vậy, sau đó nàng đã nghe thấy hấn nói: “Đây là bội kiếm mà phụ thân ta từng dùng.”

Đại lão gia Lục gia sao?

Tất nhiên là Khúc Ngưng Hề không biết ông, nhưng nàng nghe nói, ông là người văn võ song toàn, cực kỳ xuất chúng, chính là đệ nhất công tử Thượng Kinh năm xưa.

Nếu thanh kiếm này là của ông, thì chẳng trách tại sao Bùi Ứng Tiêu chưa từng lấy nó ra, bởi vì sẽ dẫn tới những nghi kỵ và ngờ vực vô căn cứ.

Khúc Ngưng Hề tò mò đưa tay ra chạm vào, vỏ kiếm nhẵn bóng mà lạnh lẽo, hoa văn trên đó tinh xảo vô cùng.

“Sao chàng lại lấy nó ra?” Nàng suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Lục Diễm Hoa đã xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Bệ hạ đã ngã bệnh, nhưng ý thức vẫn thanh tỉnh, ông ta đã giết chết hai thái y để diệt khẩu, khó lòng mà không xuống tay với Lục gia.

Với Thiên Khánh Đế mà nói, ông ta có lý do chính đáng để nghi ngờ Thái tử, hoặc cũng có thể nói, bây giờ ông ta đã dám khẳng định chắc chắn rồi.

“Hắn ta đã trốn rồi...” Bùi Ứng Tiêu chậm rãi ngược mắt lên rồi mới nói tiếp: “Có lẽ, những kẻ được phái tới để ám sát chúng ta cũng sắp tới rồi.”

Cái gì cơ? Khúc Ngưng Hề cứ ngỡ như mình đã nghe lầm: “Ám sát sao?!”

“Sợ à?” Bùi Ứng Tiêu nhìn nàng.

“Là, là bệ hạ phái tới sao?” Tất nhiên là Khúc Ngưng Hề sợ hãi rồi, nàng đã chứng kiến và biết thế nào là ám sát rồi, bản thân nàng lại “tay trái gà không chặt”, thực sự là nguy hiểm vô cùng.

Có người bình thường nào mà không sợ đâu?

Bùi Ứng Tiêu cười nhạt: “Có lẽ ông ta muốn bắt sống ta, nếu bắt không được, vậy thì xử lý ngay tại chỗ.”

Vì ngoài mặt ông ta không tiện phế Thái tử, nhất là khi, hiện giờ trong triều không có người kế vị nào khác thích hợp hơn hẳn, mà cho dù Hoàng đế có nhất quyết phải phế Thái tử đi chăng nữa, ông ta cũng sẽ gặp phải rất nhiều trở ngại, khó mà thực thi được.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi thế này, điều ông ta sợ nhất không phải là không thể tìm ra được một tội danh hợp lý.

“Bệ hạ độc ác quá...” Khúc Ngưng Hề nhú mày rồi nói: “Ai cũng nói là “hổ dữ không ăn thịt con”, nhưng trong hoàng thất lại không như thế.”

Trừ bỏ chuyện Thiên Khánh Đế không biết thân thế của Bùi Ứng Tiêu ra, thì đây chính là Thái tử do ông ta nuôi lớn trong rất nhiều năm, lẽ nào chỉ vì nghi ngờ nhi tử muốn báo thù cho Lục gia thôi mà đã ra tay sát hại hắn rồi sao?

Nhưng mà, nếu ông ta còn biết nhớ đến hai chữ “tình thân”, có lẽ trong chùa Cô Lan đã không có tấm bài vị vô danh kia rồi.

Chính tay Thiên Khánh Đế đã giết chết thai nhi bảy tháng tuổi, nhưng rồi sau đó ông ta lại cho rằng mình chưa thực hiện được.

Sau đó, Bùi Ứng Tiêu đến thay thế, hắn trưởng thành ngay dưới mí mắt ông ta, chính vì sự sơ suất của ông ta, nên dù chênh lệch tận một tuổi, hắn vẫn có thể thuận lợi thay thế nhi tử thật sự.

Tính theo ngày sinh, thì Thái tử lớn hơn hài tử Lục gia một tuổi.

Thuở bé có Lục Hoàng hậu sống chết cạnh giữ cẩn thận, nhờ thế nên không có ai phát hiện ra bí mật này. Sau này, khi hắn đã lớn lên thêm được một chút, bà lại nói là vì thân thể Thái tử yếu ớt nên lớn không nhanh. Cũng bởi thế mà họ mới thành công che giấu sự thật.

Thiên Khánh Đế không phát hiện ra là vì... căn bản là ông ta chưa bao giờ nhìn thẳng vào nhi tử này, mà ông ta vẫn luôn docks lòng đối phó với Lục gia và Hoàng hậu.

Mãi cho đến khi những người mà ông ta muốn đối phó không còn tồn tại, ông ta mới bắt đầu động tâm, nghĩ đến chuyện phế Thái tử.

Khi đó Bùi Ứng Tiêu đã được mấy tuổi, hấn thông minh hơn các bạn cùng lứa, biết mình buộc phải ẩn nhẫn, từng bước học cách ngụy trang.

Giả vờ trở thành người mà phụ hoàng thích, giả vờ xóa đi hình bóng người Lục gia trên người.

Thiên Khánh Đế vẫn còn muốn lợi dụng Lục gia để “tô điểm” cho “tiếng thơm” của mình, nên ông ta không thể phế bỏ Thái tử ngay được.

Về sau, Lục gia dần biến mất khỏi Thượng Kinh, lòng ông ta cũng trở nên thoải mái hơn, không còn quan tâm đến một nửa huyết mạch của Lục gia trên người Thái tử nữa.

Đó là nhi tử của ông ta, không liên quan gì đến Lục gia.

Nhưng kể từ sau khi Thiên Khánh Đế nhận được mật thư kia, “cái gai” chôn sâu trong lòng ông ta đã bị khơi dậy.

Ông ta căm hận Lục gia, nỗi căm hận này còn lớn hơn cả nửa huyết mạch của mình, nên ông ta quyết định xuống tay với Thái tử.

Xe ngựa ra khỏi địa phận quận Gia Hà, đêm đó, họ dừng chân ở trạm dịch Y Phụng Pha.

Vì đã được nhắc nhở, nên Khúc Ngưng Hề đã bắt đầu ôm tâm lý đề phòng, không còn tâm tình nhàn nhã như trước.

Đêm đó, người mệt, ngựa cũng mệt, sau khi ăn tối ở trạm dịch, mọi người đều đi ngủ từ rất sớm.

Khúc Ngưng Hề không ngủ được, nàng nằm trong lòng Bùi Ứng Tiêu, chớp chớp đôi mắt to.

Nàng có tâm sự, bỗng nhiên, bàn tay to lớn giơ lên, che mắt nàng lại: “Ngủ đi.”

“Điện hạ, chắc chắn thích khách sẽ xuất hiện vào ban đêm.” Đêm đen gió lớn, thuận lợi cho việc ám sát nhất.

Trường kiếm của Bùi Ứng Tiêu đặt ở bên giường, hắn nằm ngửa, lòng bàn tay dán vào mắt nàng không buông, hắn hỏi nàng: “Nếu bọn chúng tới, nàng có thể đối phó với chúng hay không?”

Khúc Ngưng Hề lắc đầu: “Sao ta có thể...”

Hắn bất giác cười khẽ: “Vậy nàng có thể tự chạy thoát được không?”

Nàng chớp chớp mắt, hàng mi dài như cánh quạt lướt qua lòng bàn tay hắn, nàng nói: “Cảm giác hình như ta không thể trốn thoát...”

Khả năng cao nàng sẽ bị ngộ thương, bị “hạ gục” bởi một đao duy nhất.

“Vậy nàng còn thức để làm gì?” Bùi Ứng Tiêu cúi đầu hé môi, ngậm lấy đôi tai trắng như ngọc của nàng.

“Chàng nói đúng, ta có thức cũng vô dụng...” Khúc Ngưng Hề sợ ngựa nên nàng rút cổ lại: “Nhưng mà, nếu ta thức thì ta có thể lo lắng cho chàng.”

Hắn chợt ngẩn người ra: “Lo lắng cho ta à?”

“Đương nhiên rồi, ta sẽ rất lo lắng...” Khúc Ngưng Hề gật đầu như thật: “Chàng ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện đấy.”

Bùi Ứng Tiêu nghe vậy thì đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, sau đó hắn bật cười: “Làm sao bây giờ? Ta muốn làm cho nàng khóc quá.”

Bé lừa đảo này.

Lại mang mấy lời dễ nghe đó đến để lừa gạt hắn rồi.

Khúc Ngưng Hề: “...?”

Hắn không vì thế mà cảm động thì nàng cũng chỉ đành thôi, vậy mà hắn còn không quên muốn làm cho nàng khóc sao?

Chương 102: Món Quà Trời Ban (1)

DTV-EBOOK

Bây giờ, gần như Khúc Ngưng Hề đã hiểu được hàm ý ẩn giấu trong câu “muốn làm cho nàng khóc” là gì, nàng sợ hấn thật rồi.

Nàng vội nói: “Đã không còn sớm nữa rồi, điện hạ mau ngủ đi.”

“Nàng nghĩ rằng ta sẽ làm gì?” Bùi Ứng Tiêu nhướn mí mắt hỏi ngược lại nàng.

Trong dịch trạm có nhiều người như vậy, chỉ sợ “tai vách mạch dừng” [*], đương nhiên là không tiện làm bất cứ gì rồi.

[*] **Tai vách mạch dừng**: Phải cẩn thận khi nói chuyện với người khác vì có thể lời nói của mình lọt vào tai người thứ ba. (Theo “Từ điển Thành ngữ và tục ngữ Việt Nam” của GS Nguyễn Lâm, dẫn nghĩa từ mục từ “dừng mạch vách tai”)

Nhất là khi... nàng sẽ khóc lóc chít chít, msf tiếng khóc này chỉ có thể để cho một mình hấn nghe thôi.

Hơn nữa, nếu hấn đã có lòng để phòng thích khách, thì sao hấn có thể đẩy bản thân rơi vào hoàn cảnh xấu hổ cho được?

“Không có...” Khúc Ngưng Hề không muốn đối mặt với hấn nữa nên nàng xoay người nằm nghiêng sang một bên.

Nhưng sau đó nàng đã bị ôm chặt, Bùi Ứng Tiêu vòng hai tay ra trước, nhẹ nhàng ôm lấy nàng từ phía sau: “Ngủ đi.”

Lồ ng ngực rộng lớn như được “đo ni đóng giày” cho nàng, vừa vặn ôm trọn lấy nàng, vô cùng phù hợp, ấm áp mà lại còn khiến lòng nàng an ổn vô cùng.

Khúc Ngưng Hề nghe tiếng tim đập không ngừng bên tai, rất nhanh sau đó nàng đã cảm thấy buồn ngủ. Nàng nhắm hai mắt lại, ngủ thiếp đi.

Đêm nay, trạm dịch Y Phụng Pha không xảy ra chuyện gì cả.

Sau khi thức dậy, đoàn người dùng điểm tâm rồi tiếp tục lên đường.

Bọn họ sẽ đi theo quan đạo vòng quanh chân núi Y Phụng Pha.

Theo người dân địa phương, trên sườn núi này thờ phụng thần linh, mỗi đêm mưa, người ta sẽ nghe thấy tiếng gầm đay giận dữ của Thần Núi.

Đây cũng chỉ như là một câu chuyện phiếm của người địa phương thôi, nghe xong là người ta quên đi ngay.

Y Phụng Pha chiếm diện tích cực rộng, họ đã đi dọc theo quan đạo quanh co hơn nửa ngày trời rồi mà vẫn chưa ra khỏi khu vực này.

Hôm nay gió Tây Bắc thổi, khi đi tới chỗ vắng vẻ trong rừng, có một tiếng động nặng nề và mơ hồ được gió thổi đến tai mọi người, nhưng mà nghe không lớn cho lắm, như thể là đến từ sâu trong ngọn núi to này vậy.

“Đó là âm thanh gì vậy?” Bấy giờ Đằng Mẫn thấy tò mò vô cùng: “Là truyền thuyết thần linh gì đó của bọn họ sao?”

Tối hôm qua có một đám người uống rượu ở đại sảnh, giọng nói của họ không hề nhỏ, nhờ thế mà ít nhiều gì thì nàng ấy cũng đã nghe được một vài truyền thuyết địa phương.

Minh Ân nhìn vào khu rừng rậm rạp trên sườn núi rồi nói: “Giả thần giả quỷ.”

Khâu Trì đi theo sau hắn ta cũng gật đầu phụ họa: “Nói là chỉ có đêm mưa mới có thôi, bây giờ đang là ban ngày ban mặt, còn chẳng có mưa nữa là.”

Nào ngờ, hắn ta vừa dứt lời, mấy tiếng âm âm đây vang dội đã vang từ đỉnh núi xuống, hoà cùng với từng đợt gió mạnh, nghe giống hệt như từng hồi trống khí thế giữa núi rừng bao la này vậy.

Tuy âm thanh ấy không quá lớn, nhưng với đám người tập võ này mà nói, đã đủ để nghe rõ mồn một rồi.

Mấy người họ không nhin được mà quay sang nhìn nhau, Không không ngờ là có tiếng vang thật đấy...

Bên trong xe ngựa, Bùi Ứng Tiêu vén rèm lên bằng một tay, thông qua cửa sổ xe, hắn nhìn chăm chăm về phía trước, ánh mắt của hắn ẩn chứa vài phần lạnh lẽo.

Minh Ân đang muốn mở miệng hỏi, thì đột nhiên, sắc mặt hắn ta biến đổi, lập tức siết chặt dây cương mà hô to: “Địch tập kích!”

Hắn ta đột ngột hét to nhắc nhở như thế, đoàn người không hện mà cùng dừng lại, đồng loạt rút đao kiếm trong tay ra, trong chớp mắt, có vô số mũi tên lao từ trong khu rừng rậm phía trước ra.

Đã có hàng ngàn mũi tên được bắn ra! Gần như đoàn người đã bị bao vây hoàn toàn.

“Có mai phục!” Khâu Trì vẫy tay, ngay lập tức, có một đội thị vệ được huấn luyện bài bản lao ra, bao vây xe ngựa của Thái tử, họ không ngừng vung đao ngăn cản những mũi tên kia.

Mà Đẳng Mẫn, đầu tiên là nàng ấy lao lên xe ngựa, nhiệm vụ duy nhất của nàng ấy là bảo vệ Thái tử phi cho thật tốt.

Thính lực của Khúc Ngưng Hề không bằng những người này, ban nãy nàng còn đang chăm chú lắng nghe cái gọi là “tiếng trống nổi lên giữa núi rừng”, thế mà chỉ trong chớp mắt, nàng đã nghe nói là có mai phục.

Tiếng la hét ngoài xe ngựa cứ vang lên không ngừng, hai bên đã lao vào đánh nhau rồi, nàng cảm thấy khá là căng thẳng, chân tay nàng cứ luống cuống không thôi.

Bùi Ứng Tiêu cầm lấy thanh trường kiếm, hẩn quan sát tình hình bên ngoài xe ngựa, một đám người bịt mặt mặc đồ đen lao ra, liên tục xuất hiện từ khu rừng rậm.

Hắn nhanh chóng đưa ra quyết định: “Chúng ta xuống xe đi.”

“Điện hạ?” Đằng Mẫn nhíu mày, nàng ấy lo rằng nếu xuống xe, bọn họ sẽ trở thành mục tiêu công kích.

Bùi Ứng Tiêu buông rèm trúc xuống rồi nói: “Ở trên xe quá bị động, không chừng là sẽ có hai nhóm người xuất hiện để lấy mạng cô.”

Hắn không chỉ đề phòng Thiên Khánh Đế, mà còn đề phòng cả dư đảng của phụ tử Mông thị đang nương nhờ vào sự trợ giúp của Phổ Lạc Cam.

Mông Thiên Thạch hiểu rõ rừng cửa ải của Đại Hoàn, tuy bây giờ đã khác xưa, nhưng nếu ông ta muốn phái người tới ám sát hắn, thì chỉ cần thời gian dư dả thôi là ông ta sẽ có thể thực hiện được.

Đoàn người Thái tử đi tới quận Gia Hà, ở lại đó nhiều ngày, lại hồi kinh trước mắt bao người như thế... Không cần phải có mật thám thì cũng có thể dò ra được những tin tức này.

Thế nên, tất nhiên là Mông Thiên Thạch có thể bố trí mai phục từ trước, rồi để nâng cao tỷ lệ thành công của việc ám sát

này, ông ta sẽ điều động hai nhóm người, để họ cùng nhào đến, âm thầm phối hợp hành động.

Đây là suy đoán của Bùi Ứng Tiêu, hẳn có thói quen tính toán đến tình huống xấu nhất để có thể kịp thời ứng phó với mọi chuyện.

Họ khó mà tránh khỏi nguy hiểm hôm nay, nếu Thiên Khánh Đế đã hạ lệnh động thủ ở nơi hẻo lánh như vậy, thì có nghĩa là, ngoài mặt ông ta không thể làm gì được hẳn cả.

Hắn cũng không thể công khai dẫn theo một lượng lớn binh lính đi cùng, nhưng cao thủ náu mình trong bóng tối thì lại không hề thiếu.

Bùi Ứng Tiêu dắt Khúc Ngưng Hề xuống xe, Minh Ân và Đăng Mẫn cũng đi theo họ.

Khâu Trì dẫn theo một đám người theo sát phía sau, rồi nói: “Mau hộ tống điện hạ vào núi!”

Thiên Khánh Đế đã hạ quyết tâm phải bắt Thái tử cho bằng được, thế cho nên, những kẻ được phái đến đều là tử sĩ tinh nhuệ, thị vệ bình thường không phải là đối thủ của chúng.

Nếu rơi vào “thế gọng kìm”, dù nghi trượng [*] của Thái tử có hơn trăm người, thì cũng không đủ để mà đánh lại chúng.

[*] **Nghi trượng**: là một nhóm người được tổ chức và huấn luyện để thực hiện các nghi thức trong các sự kiện quan trọng. Các thành viên của đội nghi trượng thường được trang bị trang phục, vũ khí và đồ trang trí đặc biệt để thể hiện sự tôn trọng và trang trọng của sự kiện.

Nhân lúc vòng vây chưa được hình thành, mấy người Bùi Ứng Tiêu bỏ lại xe ngựa mà chạy vào núi.

Thế núi của Y Phụng Pha không dốc đứng, nhưng nếu nhìn từ xa sẽ thấy độ dốc cực lớn, còn có vô số cây cối bụi gai sinh trưởng tươi tốt, kéo dài không dứt.

Chạy một đường lên dốc, chẳng mấy chốc, Khúc Ngưng Hê đã thở hồng hộc.

Tay này Bùi Ứng Tiêu cầm kiếm, tay kia dắt nàng chạy, hăn ra lệnh: “Tìm một khe hở khuất gió, chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với địch.”

Vào núi rừng, còn bị cây cối cản trở, nhóm sát thủ có muốn tập kích từ hai phía thì cũng chẳng dễ dàng gì.

Nếu bọn họ có thể mượn thế núi để giải quyết mối lo ngại sau lưng, thì việc chém giết đám người này chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Khúc Ngưng Hê quay đầu nhìn sang mBùi Ứng Tiêu. Họ đang ở trong tình thế cấp bách như thế này mà hăn vẫn có thể bình tĩnh như bình thường, cầm bào nguyệt sắc, tay áo bông bênh, trông hăn cứ như là mấy vị công tử ca kiêu ngạo vào trong núi tìm kiếm niềm vui hoang dã vậy.

Bùi Ứng Tiêu lấy bội kiếm Sóc Linh ra, hiển nhiên là hăn không còn muốn tiếp tục che giấu võ công của mình nữa.

Cũng không cần thiết phải giấu giếm Thiên Khánh Đế nữa rồi.

Đoàn người vừa đứng lại, quân truy đuổi phía sau đã chạy tới, khí thế chúng hung hăng, từng tốp một xách đao xông tới.

Xung quanh đây cũng không trống trải gì, không thích hợp sử dụng cung tên, chỉ có thể cận chiến mà thôi.

Mấy người Khâu Trì xông lên, Minh Ân bảo vệ ngay sát bên cạnh Bùi Ứng Tiêu, còn Đằng Mẫn thì không đi đâu cả, chỉ đi theo mỗi mình Khúc Ngưng Hề.

Đây là cảnh giết chóc chân chính, lưỡi dao sắc bén cắt qua thân thể bằng da bằng thịt, mùi máu tươi nóng hổi văng lên tung tóe.

Dù Khúc Ngưng Hề đã cách khá xa, nhưng nàng vẫn ngửi thấy rõ mùi gổ sét nồng đậm dội đến từ khắp mọi nơi...

Là một nữ tử khuê các, tất nhiên nàng chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, nên nàng có chút căng thẳng, nhưng mà, nàng cũng không hề hoảng hốt đến mức phải la hét hay chạy trốn.

Ánh mắt của nàng vẫn luôn dõi theo Bùi Ứng Tiêu, hắn đã ra tay.

Lúc gặp phải thích khách ở bãi săn mùa thu năm ngoái, nàng đã có dịp “diện kiến” kiếm thuật của Bùi Ứng Tiêu rồi, nhưng khi đó nàng sợ hãi vô cùng, sự việc lại xảy ra đột ngột nữa, nên làm sao nàng có thể thấy rõ cho được?

Hơn nữa, nàng chỉ lo giết mình, nên căn bản là không kịp suy nghĩ gì nhiều.

Lần này, nàng đã có thể nhìn kỹ thân pháp xuất kiếm của Bùi Ứng Tiêu.

Động tác của hắn thuần thực, tốc độ cực nhanh, đủ để thấy rõ là bình thường hắn không hề bỏ bê việc luyện kiếm, không chừng là hắn còn bí mật luyện tập ở đâu đó trong Đông Cung.

Nơi nào hoa kiếm vung lên, nơi đó hàn quang lạnh lẽo, tiếng xé gió kèm hoà cùng tiếng gió mạnh, ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết của tử sĩ sẽ vang lên thấu tận trời xanh.

Người nọ chỉ kêu lên một tiếng ngắn ngủi như thế rồi ngã gục xuống đất, tắt thở ngay lập tức.

Chỉ liếc mắt một cái thôi, Khúc Ngưng Hề đã ngây người ra rồi. Bình thường Bùi Ứng Tiêu đã đẹp mắt lắm rồi, nhưng khi hấn vung kiếm, động tác nhanh nhẹn dứt khoát, như ngọc châu tỏa sáng, như sao băng thoáng vụt qua, trông tinh tế và đẹp mắt vô cùng.

Tim nàng đập nhanh như trống, không ngờ là nàng lại thấy đẹp.

... Nàng điên rồi sao? Hắn đang giết người đấy!

Sóc Linh ơi là Sóc Linh, Khúc Ngưng Hề không sao có thể rời mắt được. Bỗng nhiên nàng đã hiểu tại sao thanh trường kiếm kia lại được đặt cho một cái tên như vậy.

“Sóc” là “vẻ ngoài” của nó, “Linh” là âm thanh của nó [*].

[*] Theo cách nói này, thì nếu bóc tách từng chữ trong **Sóc Linh** (朔冷) ra, có thể hiểu “Sóc (朔)” chỉ vẻ ngoài cứng rắn, mạnh mẽ của thanh kiếm, nó uy dũng tựa những cơn gió lạnh ở phương Bắc; còn “Linh (冷)” miêu tả âm thanh trong trẻo mà sắc bén của nó mỗi lúc được chủ nhân sử dụng.

Lưỡi kiếm màu trắng bạc giống như trăng lưỡi liềm, kêu keng keng [*], như tiếng nước, như tiếng gió, lại như tiếng khóc oán than của ma quỷ...

[*] Tên của Sóc Linh là 朔冷, mà 冷 thường được dùng để tả những âm thanh tự nhiên có độ trong cao, nghe lạnh lạnh nhưng không chói tai, ví dụ như là tiếng nước chảy róc rách, tiếng gió nhẹ vi vu thổi, hoặc là tiếng kim loại va chạm. Trong trường hợp này là tiếng của một thanh kiếm “đang hoạt động”, cho nên, thay vì để là “linh linh”, mình đổi lại là “keng keng” cho hợp nhé.

Nó là một thanh kiếm tốt, có thể chém sắt như chém bùn, kẻ địch chỉ cần không cẩn thận một chút thôi là sẽ dẫn đến kết cục cắt tay cắt chân, thậm chí là đứt cổ họng.

Trước kia Khúc Ngưng Hê đã từng nghi ngờ về thân thủ võ công cao cường của Bùi Ứng Tiêu, nhưng hôm nay, có thể xem như là nàng đã tận mắt kiểm chứng rồi.

Tuy vậy, Minh Ân vẫn không hề rời khỏi vị sau lưng hắn một giây nào, chủ tớ hai người phối hợp nhịp nhàng, chẳng bao lâu đã chém giết được hơn chục tên.

Ban đầu thì không sao, bọn họ không thấy khó khăn, nhưng sát thủ trong rừng cứ như là vô cùng vô tận, chúng cứ không ngừng xông ra.

Đám người này đã được huấn luyện hết sức bài bản, không sợ chết cũng chẳng sợ đau, hai mắt kẻ nào kẻ nấy đều kiên định, chỉ có một mục tiêu duy nhất... Là bắt sống Thái tử.

Mà, sau hai khắc đồng hồ chiến đấu, mắt thấy không thể bắt sống được hắn, không biết từ đâu vang lên một hồi còi ngắn, rồi sau đó, chiêu thức của nhóm sát thủ lập tức biến đổi.

Lối đánh vốn đã tàn nhẫn mà nay lại càng trở nên hung hãn hơn, chúng bất chấp tất cả, hạ chiêu một cách liều mạng, cứ như đang kêu gào hắn hãy nộp mạng!

Minh Ân nhíu mày: “Chúng đang muốn hạ sát!”

Bùi Ứng Tiêu không hề bất ngờ chút nào cả, nếu đã không thể bắt giữ, vậy thì cứ mang xác hắn về thôi, chắc chắn là do vị bệ hạ kia đích thân hạ lệnh.

Hắn không nhịn được mà cười khẩy, đây chính là tình thân phụ tử hoàng thất đấy.

Đã nuôi dưỡng nhiều năm trời, nhưng đã nói giết là giết, chẳng có thứ gì trên đời này quan trọng bằng bản thân ông ta cả.

Bỗng, lại có một đợt sát thủ khác ập tới, trong số chúng, có vài người đeo cung tên trên lưng, ẩn nấp trong bóng tối, dường như chúng đang nuôi ý đồ đả thương hắn bằng cách thức “đánh sau lưng” này.

Bùi Ứng Tiêu nhanh tay lẹ mắt tránh thoát được vài lần, sau đó hắn gần giọng nói: “Mông Thiên Thạch phái tới.”

Hắn đã ở lại Thục Trung nhiều ngày, đủ để cho đám “chuột cống” này bố trí sát thủ ám sát.

Không cần phải nhắc nhở gì thêm, vì Minh Ân đã đề phòng từ sớm rồi, nên bấy giờ họ cũng không cần phải lo chuyện rối loạn trận tuyến.

Nhưng mà, rõ ràng là không thể đánh lâu dài được, số lượng lẫn quy mô của đoàn người đi cùng Thái tử chỉ có bấy nhiêu đó thôi, nên dù đã có tâm phòng bị, họ cũng chẳng thể phái thêm một đội quân đi theo được.

Gặp phải chiến thuật xa luân [*], bọn họ sẽ kiệt sức, dễ dàng rơi vào thế bị động.

[*] **Chiến thuật xa luân:** một chiến thuật quân sự cổ xưa của Trung Quốc, chiến thuật này được ví như bánh xe luân chuyển liên tục, không ngừng tấn công kẻ địch khiến họ kiệt sức.

Bùi Ứng Tiêu đã đoán trước được chuyện này, hắn liếc mắt ra hiệu với Minh Ân, sau đó vung kiếm rút lui.

Hắn lui tới trung tâm, kéo Khúc Ngưng Hề qua bằng một tay và nói: “Theo ta vào núi.”

Xe ngựa của Thái tử không thể đường đường chính chính đi vào kinh từ quan đạo được, bởi vì nếu làm vậy thì sẽ trở thành mục tiêu, sợ là sẽ liên tục bị ám sát.

Hắn dứt khoát nhân cơ hội này mà giả vờ chạy trốn vào núi rừng, khiến cho hai nhóm nhân mã kia không thể truy lùng ra được, để hoàn toàn khiến chúng mất dấu.

Đám người Minh Ân đã thảo luận chiến thuật từ trước, nên bấy giờ họ giả vờ rơi vào thế thất bại, không thể địch lại, yểm hộ Thái tử và Thái tử phi lui vào trong rừng rậm.

Mà hai đám tử sĩ kia thấy thế, tự cho là mình sắp thành công, nên càng lúc càng gấp gáp tung chiêu hiểm.

Đôi bên vừa đánh vừa lui, không ngừng tiến sâu vào Y Phụng Pha, hoàn toàn rời xa quan đạo.

Y Phụng Pha có một con đường nhỏ, có lẽ là do thợ săn hay tiểu phu ở gần đó thường xuyên đi qua nên mới được hình thành, nhưng Bùi Ứng Tiêu lại không dẫn Khúc Ngưng Hề đi trên con đường đó.

Bọn họ đi chệch khỏi đường núi, di chuyển nhanh qua những bụi gai và cỏ dại.

Khúc Ngưng Hề mặc váy thị nữ, tuy rằng váy áo tương đối đơn giản, gọn gàng, nhưng nàng chưa từng đi qua một “con đường” nào như vậy cả.

Con đường này vô cùng gập ghềnh, Bùi Ứng Tiêu không đành lòng nhìn nàng đi như thế, bèn đưa tay ôm nàng lên.

“Điện hạ?” Nàng hoảng sợ, hai cánh tay ôm chặt lấy hắn.

Thân hình Bùi Ứng Tiêu thì cao lớn, còn nàng thì quá nhỏ nhắn và xinh xắn so với hắn, nên hắn dễ dàng ôm nàng lên,

bước chân thoăn thoắt như bay tiếp tục di chuyển.

Khúc Ngưng Hề không dám thả lỏng, cau mày nói: “Để ta tự đi...”

Sau lưng có quân truy đuổi, hắn vừa phải đề phòng mũi tên ngầm ám toán, vừa phải chạy trốn, thế mà bây giờ lại ôm nàng chạy đi như vậy... há chẳng phải là đang tự ôm thêm gánh nặng hay sao?

Nghĩ vậy, lòng nàng cảm thấy không dễ chịu cho lắm.

“Ngoan ngoãn ở yên, đừng nhúc nhích...” Bùi Ứng Tiêu thấu hiểu lòng người, đương nhiên hắn biết nàng đang nghĩ gì, bèn cúi đầu nhìn nàng rồi nói: “Cô đã biết rõ chuyện này sẽ xảy ra rồi mà còn cố chấp dẫn nàng đi cùng, đều là do cô tự mình chuốc lấy.”

Hắn dùng những lời này để an ủi nàng, Khúc Ngưng Hề há cái miệng nhỏ nhắn ra, định nói gì đó, nhưng nàng lại không thể nói ra câu hãy bỏ mặc nàng đi, vì đúng thật là nàng chạy không thoát được.

Nàng chỉ đành mím môi, ngoan ngoãn nép vào lòng hắn, không ồn ào, không quấy rầy hắn thêm nữa.

Chấp nhận sự bảo vệ mà Bùi Ứng Tiêu dành cho mình, cũng chấp nhận phần thiên vị lộ liễu này.

Là thiên vị mà, đúng không?

Tất cả mọi người đều hết lòng che chở cho an nguy của hắn, nhưng hắn lại không ngại vất vả, đích thân ôm nàng đi.

Trái tim Khúc Ngưng Hề cũng chỉ toàn là thịt, nàng cũng thấy hết được những việc hắn làm, từng cử chỉ nhỏ nhặt mà hắn đối đãi với nàng... nên nàng khó mà không cảm động.

...

Tối gần trưa, đoàn người tìm một chỗ bằng phẳng rồi tạm dừng chân nghỉ ngơi, ăn chút lương khô và uống nước suối để nạp lại năng lượng.

Khâu Trì dẫn người chặn ở phía sau, che lấp những nơi mà họ đã đi qua, dù đối phương có điều tra giỏi cỡ nào đi chăng nữa, thì cũng sẽ không thể dễ dàng truy tìm ra họ được.

Vừa nhìn Minh Ân và Đằng Mẫn đã biết ngay là họ rất thường hay đi lại bên ngoài, dù là hoang sơn dã lĩnh [*], họ vẫn có thể đun nước nóng rồi pha trà dâng lên với một tốc độ cực nhanh.

[*] **Hoang sơn dã lĩnh**: Đề cập đến những ngọn núi hoang vắng và không có người ở.

Không chỉ có họ, mà những người khác cũng vậy, mấy công việc như là nướng bánh nấu canh,... đều được làm rất nhanh nhẹn và thành thạo.

Gần như những kỹ năng sinh tồn này đã trở thành điều bắt buộc đối với những người hành quân đóng trại như họ, vừa thấy họ như thế là người ta đã cảm thấy vô cùng yên lòng rồi.

Khúc Ngưng Hề ngồi bên đống lửa, thỉnh thoảng nàng lén cho thêm một cành củi khô vào.

Khó trách người xưa đều nói “Đọc vạn cuốn sách không bằng đi muôn dặm đường”, sau khi nàng rời kinh, ngày nào trôi qua cũng là một ngày “muôn màu muôn vẻ” với nàng cả.

Ở một nơi hoang vu như thế này, tối nay họ sẽ phải ngủ ngoài trời mà, đúng không?

Khúc Ngưng Hề không sợ phải chịu khổ, mà nàng cũng không cảm thấy khổ. Từ nhỏ nàng đã tương đối may mắn, được

sinh ra trong gia đình nhà quan, không có tứ chi cũng không sao cả, nhưng cũng vì thế mà nàng không thể phân biệt được các loại ngũ cốc.

Nàng còn cảm thấy rất vui vẻ vì mình có thể học hỏi thêm được nhiều điều mới mẻ.

Có lẽ những kiến thức này sẽ không có tác dụng gì với một nữ nhân xuất thân từ gia đình quyền quý, hay thậm chí là sống trong chốn thâm cung, nhưng nàng cũng không muốn bản thân mình hoàn toàn không biết gì.

Nàng không muốn sống mơ màng như kẻ nằm mộng.

Bùi Ứng Tiêu thấy nàng im lặng, bèn lên tiếng hỏi: “Nàng không mệt à?”

Khúc Ngưng Hề quay đầu nhìn sang hắn: “Điện hạ đã ôm ta chạy cả đường, sao chàng còn hỏi ta?”

“Với chút trọng lượng này của nàng, cô ôm nàng chạy cả đường có là gì đâu?”

Hắn nói thế nghe có vẻ tự mãn, nhưng cũng không hẳn là khoe khoang, vì hắn đã ôm nàng mà chạy suốt một quãng đường dài.

Khúc Ngưng Hề vô cùng “kính nể” thể lực đáng gờm này của hắn, đồng thời, nàng cũng không nhịn được mà cảm thấy tò mò, bèn khẽ hỏi: “Chàng từng nói là người Lục gia có thiên phú, võ công cũng hơn người... đây là sự thật sao?”

“Không sai...” Bùi Ứng Tiêu gật đầu: “Nàng cũng biết là ngoài kia có không biết bao nhiêu người đang theo dõi Đông Cung sát sao, thời gian cô có thể tập võ cũng không nhiều.”

Hắn không hề phủ nhận thiên phú trời ban của mình, mà đương nhiên, trong đó cũng bao gồm cả nhiều năm trời bền bỉ nỗ lực.

Chương 103: Món Quà Trời Ban (2)

DTV-EBOOK

“Chàng rất lợi hại.”

Khúc Ngưng Hề quen biết hắn càng lâu, càng nhận ra hắn là người xuất chúng, thông minh mà lại kiên trì, dường như thế gian này không có ai có thể sánh bằng hắn cả.

Tiếp theo... bọn họ nên làm gì đây?

Bùi Ứng Tiêu nghe vậy thì mỉm cười, đầu ngón tay thon dài nhéo hai gò má mềm mại của nàng: “Lại đang lừa gạt ta sao?”

Khúc Ngưng Hề bỗng bị nhéo như thế, nàng cảm thấy má mình hơi đau: “Ta chưa từng lừa gạt chàng, điện hạ tính toán hoàn hảo, vốn dĩ chàng đã rất lợi hại rồi...” Nếu nàng là kẻ địch của hắn, nàng sẽ tước vũ khí đầu hàng ngay.

Cách đó không xa toàn là thuộc hạ, Bùi Ứng Tiêu cũng nhanh chóng thả tay ra, cũng không trêu chọc nàng nữa, mà lên tiếng giải thích: “Chẳng qua chỉ là “biết người biết ta” mà thôi.”

“Nói thì đơn giản, nhưng làm sao để “biết người biết ta” đây?” Khúc Ngưng Hề hỏi.

Bùi Ứng Tiêu mỉm cười: “Tai mắt nhiều là được.”

Sở dĩ hắn có thể dự đoán chính xác được thời điểm Mông Thiên Thạch phái người đến, một mặt là vì suy đoán, mặt khác là vì... thủ hạ của hắn đã phát hiện tung tích của Nhã Bình.

Khúc Ngưng Hề sửng sốt, nàng đã nghe được cái tên mà nàng không ngờ tới: “Nhã Bình Quận chúa?”

Nàng ta đã không còn là Quận chúa nữa, hiện giờ nên gọi tên thật của nàng ta thôi... là Mông Xu Lan.

“Nàng ta... nàng ta lại xuất hiện ở Thục Trung thật sao?!”

Bùi Ứng Tiêu nói: “Nàng ta bí mật theo chúng ta tới đây, nhưng lại để lộ ra tung tích của mình.”

Bởi vậy nên hắn mới suy đoán và chắc chắn được là nhân mã của Mông Thiên Thạch sẽ đến.

Khúc Ngưng Hề vô cùng kinh ngạc: “Nàng ta tới làm gì? Là... đến để gặp chàng sao?”

Nàng nhớ rõ là Mông Xu Lan đã làm ra rất nhiều chuyện ngu ngốc, nhưng bên cạnh việc tùy hứng làm bậy, những gì nàng ta làm cũng có cả sự chân thành chất chứa trong đó.

Quả nhiên là nàng ta vô cùng si mê Thái tử.

Bùi Ứng Tiêu liếc xéo nàng rồi nhẹ giọng hỏi: “Nàng đang xúc động cái gì đó?”

“Điện hạ... sẽ giết nàng ta sao?” Chuyện này Khúc Ngưng Hề cũng biết, nên không thể có chuyện Bùi Ứng Tiêu không rõ tâm ý của Mông Xu Lan.

Hiện giờ hai người đã hoàn toàn đứng ở hai thế đối địch, mà chắc chắn là không thể có chuyện phụ tử Mông Thiên Thạch nương nhờ vào Bùi Ứng Tiêu, nên hai bên sẽ “không chết không thôi”.

Khi đứng trước tình thế này, chút “nhi nữ tình trường” kia... thật sự là chẳng quan trọng gì.

“Nàng ta còn sống.”

Bùi Ứng Tiêu cười nhạt: “Trong lòng Văn Du, cô chính là một người máu lạnh vô tình đến vậy sao?”

Khúc Ngưng Hề lắc đầu: “Đừng hiểu lầm, ta không có nói tốt thay cho nàng ta đâu.”

Mông gia và Lục gia có thù oán, chuyện phải xử lý họ như thế nào, Bùi Ứng Tiêu nên là đương sự, không tới phiên nàng hoa tay múa chân trước mặt hắn.

“Giết một nữ tử như nàng ta chẳng thay đổi được gì cả...” Bùi Ứng Tiêu nói: “Trừ phi nàng ta xen vào, muốn lấy tính mạng của cô.”

Khi đó, kết cục của nàng ta sẽ là cái chết... đây là chuyện hiển nhiên, không thể nghi ngờ gì thêm nữa.

Câu trả lời này hoàn toàn nằm trong dự đoán của Khúc Ngưng Hề. Người này nhìn thì cứ ngỡ là có vẻ tuyệt tình, nhưng thật ra, hắn rất xem thường việc làm những chuyện không cần thiết.

Hắn là kiểu người “người không mạo phạm ta, ta không mạo phạm người”, nếu như Mông Dịch Hoài không đi theo Mông Thiên Thạch và không tham gia vào những việc này, thì có lẽ hắn ta cũng sẽ được hắn tha mạng.

Sau khi nghỉ trưa qua đi, đoàn người lại tiếp tục lên đường, họ che đậy hết dấu vết của tàn lửa, một lần nữa lại lén vào trong rừng rậm.

Y Phụng Pha quá lớn, bây giờ lại đang là mùa hè, cây cối rậm rạp, xanh um tươi tốt.

Nếu cố tình tiến vào để tránh bị truy đuổi, người phía sau sẽ như “mò kim đáy bể”, khó mà lần ra được tung tích của họ.

Trong núi rừng không nóng bức chút nào, mát mẻ hơn bên ngoài rất nhiều, là “thắng cảnh” nghỉ mát tự nhiên nhất.

Cho đến chạng vạng tối, gió Tây Bắc lại nổi lên, tiếng âm âm nặng nề truyền đến từ ngọn núi Y Phụng Pha.

Lần này, đến cả tai của Khúc Ngưng Hề cũng nghe thấy được.

Bọn họ phải giảm tốc độ di chuyển lại, chẳng lẽ truyền thuyết về ngọn núi này là sự thật à?

Tuy nói truyền thuyết quỷ thần chỉ là một câu chuyện truyền tai nhau đầy hư vô mờ mịt, nhưng mà... tiếng động lớn như vậy nghe như là gần trong gang tấc, nàng thân là thân thể phàm trần, khó tránh khỏi việc sinh lòng sợ sệt.

“Có chuyện gì vậy?” Đằng Mẫn mang vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Bùi Ứng Tiêu nhanh chóng đưa ra phán đoán rồi đáp: “Ở bên trái.”

Khâu Trì vội nói: “Thuộc hạ dẫn người dò đường trước, xin điện hạ hãy đi theo sau.”

“Không sao, cùng đi xem thử.” Muốn biết là người hay quỷ thì cứ đi xem thôi là biết ngay.

“Chuyện này...” Minh Ân chột do dự.

Bọn họ luôn đặt an nguy của Thái tử lên hàng đầu, sao có thể để hản mạo hiểm mạng sống mình cho được?

Bùi Ứng Tiêu không cho phép hản ta lưỡng lự, hản tiến về phía trước trước: “Đi thôi.”

Khúc Ngưng Hề vội vàng đuổi theo, nàng có chút sợ hãi nên vươn tay nắm lấy tay hản.

Có ánh sáng mờ ảo của hoàng hôn chiếu rọi, khu rừng rậm này trở nên vô cùng ảo mộng, nó như được phủ lên một tầng màu sắc rực rỡ.

Khi bọn họ không ngừng tới gần mục tiêu, truyền thuyết bí ẩn về Y Phụng Pha mới dần được tiết lộ.

Ngay trước mắt họ, thấp thoáng trong đám dây leo có một cái hang động sâu, sâu đến độ tưởng như không thấy đáy, những âm thanh kỳ lạ kia bắt nguồn từ nơi đây mà ra.

Những người thường xuyên đi lại trong núi có thể nhìn thấy không ít loại hang động như hố trời này, chúng như vách đá dựng đứng, phát ra tiếng vọng từ bên dưới.

Mà, cái hang động trước mặt họ đây... không giống như là một cái giếng thẳng đứng, mà nó hơi dốc và nghiêng sang một bên, vách hang động màu đen, đoán chừng là phía bên dưới có nước hoặc là mạch nước ngầm.

Trong số đám thủ hạ của Khâu Trì, có một người lớn lên trên núi, rất am hiểu những chuyện này, sau khi người nọ quan sát xong thì lập tức hồi bẩm:

“Khi còn bé thuộc hạ từng rơi xuống hố trời, bên dưới có khe đá, có thể lợi dụng nó để ẩn náu.”

Chỉ sợ nếu đi đường vào ban đêm thì sẽ phát sinh nhiều chuyện ngoài ý muốn, không chỉ phải phòng bị độc trùng mãnh thú, mà ban đêm nhóm lửa cũng phải chú ý nhiều, vì nếu chẳng may bị tử sĩ phát hiện, ắt hẳn sẽ lại là một phen chém giết liên miên.

Bùi Ứng Tiêu lập tức lệnh cho người này dùng dây thừng leo xuống tìm hiểu.

Quả nhiên dưới hố sâu có hang động, đoàn người có thể qua đêm trong đó và rời khỏi Y Phụng Pha vào sáng sớm mai.

Không ngờ là, bên ngoài thì thấy hố trời không mấy bắt mắt, nhưng sau khi gạt dây leo qua một bên, nó lại không khác gì động tiên, hoàn toàn có thể chứa được tất cả mọi người.

Hơn nữa, men theo lối đi vào hang động, người ta còn tìm được mấy hang động khác nữa, chúng đều có xu hướng hướng xuống dưới, càng đi càng sâu, như thể là vô cùng vô tận vậy.

Trên vách hang động có một dòng nước nhỏ, vì có gió núi thổi vào nên âm thanh tí tách này được phóng đại lên nhiều lần, nghe giống như tiếng trống vang dồn vậy.

Thỉnh thoảng có người đi ngang qua nghe thấy, trong lòng sợ hãi nên không dám tới gần, dần dà mới hình thành nên truyền thuyết về thần linh kia.

Hang động ẩn sâu dưới lòng đất, sâu thẳm mà trống trải, dù có đốt lửa hay thắp đuốc lên thì cũng không cần phải sợ bị người ngoài phát hiện, nơi đây quả là một nơi ẩn náu tự nhiên tuyệt vời.

Khâu Trì dẫn người đi tìm nguồn nước trong động, bên giếng trực thì tiếp tục thả dây thừng xuống dưới, dưới đáy có một dòng suối trong vắt.

Trời tối, Minh Ân bắt mấy con chim, con thỏ từ trong rừng về để “xử lý”.

Hắn ta đi theo Khâu Trì xuống đáy hố sâu lấy nước, không ngờ là, chẳng mấy chốc họ đã leo lên, còn vác một tảng đá trong tay.

Tảng đá màu nâu đỏ, trông khá là bình thường, không có gì mới lạ, nó còn hơi ươn ướt vì dính nước nữa.

Vẻ mặt Minh Ân có vẻ khá kích động, hắn ta nói: “Mời điện hạ xem qua thứ này!”

Vừa đưa lên phía trước, tảng đá nâu đỏ dính nước dần toả ra ánh tím, mùi gỉ sắt khá nồng cũng bốc lên.

Bùi Ứng Tiêu nhận lấy, hắn đứng lên và hỏi họ: “Tìm được ở dưới?”

Minh Ân gật đầu trả lời: “Đúng vậy, nhưng thuộc hạ sợ nhận sai...”

Dù sao thì trong việc giám định đá này, bọn họ đều là “người ngoài nghề”.

“Dẫn người xuống thăm dò xem.” Bùi Ứng Tiêu muốn tự đi xuống dưới xem.

Không ngờ là dưới đáy giếng không mấy nổi bật này lại có quặng sắt, đây đúng là một điều đáng mừng ngoài dự đoán.

Một nhóm người không vội quay về nghỉ ngơi quanh đồng lửa nữa, mà bắt đầu nhao nhao muốn đi theo tìm hiểu đến cùng.

Khúc Ngưng Hề cũng vô cùng tò mò, nàng cũng leo xuống dưới nhờ “sự hỗ trợ” của dây thừng.

Cấu trúc của hang động dưới lòng đất khá rắc rối và phức tạp, còn ẩm ướt và lạnh lẽo hơn rất nhiều lần so với bên ngoài, nhất là sau khi vào đêm, nhiệt độ thấp đến độ tưởng như không phải là mùa hè nữa, mà là đầu đông.

Khâu Trì lại gần, không giấu được vẻ hưng phấn: “Điện hạ, những hang động này đều do nước bào mòn mà thành hình, phía trước có một vũng nước lạnh, ngài nhìn lớp bùn mịn màng mềm mại trên vách đá kia đi, hắn là vì trước đó không lâu nước dâng lên nên mới bị bám lại như thế.”

Mà hiện giờ, dòng nước đã rút đi, hang động mới hoàn toàn hiện ra, quặng sắt kia cũng bị lộ ra theo.

Bây giờ họ chỉ có thể nhìn thấy một đồng nhỏ, nhưng nếu sau này phải người tới đào, có lẽ là sẽ có thể thu hoạch được nhiều hơn thế.

Sau khi thẩm định cẩn thận, bấy giờ mới dám khẳng định đó là quặng sắt, vì bị ngâm trong nước nên căn bản là nó không thể giấu được mùi gỉ sắt.

Bùi Ứng Tiêu chậm rãi ngược mắt lên: “Trước mắt chưa vội, qua thêm một thời gian ngắn nữa, cô sẽ phải người đến khai thác.”

Hắn phải “lấy lại” những thứ khác trước đã.

Khúc Ngưng Hê thẩm thán phục, còn nhớ năm ngoái, nàng từng chứng kiến cảnh hắn dẫn người vào núi sâu “đào kho báu”.

Bùi Ứng Tiêu đã phải hao tổn nhân lực rất nhiều mới thăm dò được “kho báu”, nhưng còn mỏ sắt này... thì hoàn toàn là do may mắn, là do trời ban.

Hắn có vàng có bạc, lại có sắt, nếu thuận lợi đăng cơ, sao Đại Hoàn có thể không mạnh cho được?

Tuy rằng số kho báu đó chẳng là gì khi với cả một quốc gia, nhưng khi tiền tài được chi tiêu một cách khôn ngoan, thì những lợi ích có thể mang đến cho dân chúng sẽ cực kỳ nhiều.

Nước Đông Long và Phổ Lạc Cam vẫn chưa chịu từ bỏ dã tâm, Thiên Khánh Đế có thể vì h@m muốn cá nhân mà hại chết nhân tài, hãm hại cả “cánh tay trụ cột”, nếu như hai nước này thành công “hồi sức” rồi quay lại tấn công, chẳng lẽ Đại Hoàn họ chỉ biết bị động phòng thủ thôi sao?

Nỗi đau từ thảm họa diệt thành ở Thang Bình và Lạc Tây mới qua chưa được bao lâu.

Mà bây giờ còn phải đợi đến khi bị người ta đánh rồi mới phản đòn nữa... Thật sự là quá nhục nhã.

Đại Hoàn nên thay đổi sớm.

Một Mông Thiên Thạch lòng dạ hẹp hòi, ghen ghét Lục gia bao năm... không xứng đáng đứng ở một nơi cao như thế.

Ở Thục Trung này và cả những nơi khác nữa, sẽ còn có bao nhiêu quan lại như Liêu Đức Thu?

Những chuyện này không thể hình thành chỉ sau một sớm một chiều, tất cả chỉ đơn giản là do Thiên Khánh Đế bảo thủ, chỉ biết “bị tai trộm chuông”.

Mười mấy năm hòa bình ngăn ngủ trước mắt đây, chẳng qua là do năm đó Lục gia đã dùng cả tính mạng để đổi lấy, nếu không đánh địch quốc trọng thương, thì lấy đâu ra mấy cái “cúi đầu xưng thần” giả dối kia?

Thiên Khánh Đế muốn giết Thái tử, ông ta lại nổi sát tâm, không màng đến tình cảm, cũng chẳng màng đại cục.

Khúc Ngưng Hề tin chắc rằng, nếu Bùi Ứng Tiêu thất bại, e rằng Đại Hoàn “khí số sẽ tận” [*].

[*] **Khí số đã tận:** ý nói thời vận đã hết, sắp đến lúc diệt vong.

Đến lúc đó, khắp nơi sẽ chìm trong cảnh bi thương như Thang Bình.

Chương 104: Hồi Kinh

DTV-EBOOK

Đoàn người dùng bữa tối trong hang động, bên ngoài trời đã tối đen hoàn toàn, xung quanh yên tĩnh không một tiếng động.

Bởi vì hang động cách mặt đất khá sâu, nên dù là dã thú hay côn trùng, rắn rết, cũng sẽ không chọn một nơi sâu như vậy làm nơi ẩn náu.

Ở đây an toàn, sẽ không bị quấy rầy.

Sau bữa tối, vì không có việc gì để làm, một đám người bèn cầm đuốc đi thăm dò sâu bên trong hang động.

Tất nhiên là Khúc Ngưng Hề rất tò mò rồi, tuy thường ngày nàng cũng có sử dụng sắt, nhưng chưa từng thấy quặng nguyên sinh [*].

[*] **Quặng nguyên sinh** là khoáng sản ở trạng thái tự nhiên, chưa qua quá trình khai thác hoặc chế biến. Đây là dạng nguyên liệu thô ban đầu được tìm thấy trong lòng đất, thường ở các mỏ quặng.

Chưa kể đến vết nứt sâu dưới lòng đất hôm nay, cảnh tượng ấy thật sự kỳ diệu.

Nàng tiến vào hang đá nhỏ hẹp theo Đằng Mẫn, ban đầu, hai vách chỉ toàn là bùn vàng lấp lánh, mịn màng và dính tay.

Sau khi nước rút, bùn đất bám đều trên vách đá, nhưng càng đi sâu, bùn đất dần biến mất khi xuất hiện những vũng nước nhỏ.

Thay vào đó là những thạch nhũ và cột đá xếp lớp.

Điều kỳ lạ là, nhìn từ xa, những cột đá này trông như sáp nến nhỏ giọt, không góc cạnh, bóng loáng như ngọc, nhìn gần thì cũng không giống đá thông thường.

Dưới ánh đuốc, chúng tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng ấm áp.

Khúc Ngưng Hề không tìm được mà vươn tay ra, khẽ chạm vào, nó hơi ẩm ướt: “Đây là ngọc sao?”

Không phải, nàng vừa chạm vào đã biết là không phải, nhưng chúng rất đẹp, lại còn nhiều như thế, sâu trong hang cả một mặt vách đều phủ kín...

“Là một loại đá ở sâu trong hang động, gọi là thạch nhũ, có thể dùng để làm thuốc.”

Người trả lời Khúc Ngưng Hề không phải là Đằng Mẫn, mà là Bùi Ứng Tiêu, không biết hắn đã theo sau họ từ lúc nào.

“Điện hạ, sao chàng lại xuống đây?” Khúc Ngưng Hề quay đầu lại nhìn hắn.

Bùi Ứng Tiêu nhướn mày: “Nàng cũng gan dạ thật, không sợ sao?”

Trong cái hang động tối tăm lạnh lẽo, âm u thâm sâu này, trong mũi chỉ toàn là mùi ẩm ướt và mùi tanh của đá, nếu là những tiểu thư khuê các bình thường khác, có lẽ họ đã lên tiếng chê bai từ lâu rồi.

Khúc Ngưng Hề lắc đầu: “Có nhiều người như thế này kia mà, ta không sợ.”

Thật ra nàng cũng hơi lo lắng, nếu chẳng may có rắn độc ẩn nấp trong bóng tối thì sao? Nhưng nhóm người đi cùng tai mắt thính nhạy, võ nghệ lại cao cường, có lẽ độc vật tầm thường không phải là đối thủ của họ.

Hơn nữa, Khâu Trì nói là rắn độc rất thông minh, sẽ không sống trong những hang động sâu thẳm thế này đâu, không chỉ có thế, nơi đây còn không có thức ăn, không phải là môi trường sống lý tưởng cho các loài động vật.

Vì bị nước nhỏ giọt lâu năm mà những vách đá kia đã trở nên quá sức trơn nhẵn, đừng nói là rắn, đến cả những loài không có cánh cũng khó mà bò lên được.

Bùi Ứng Tiêu không nói gì thêm, chỉ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, cùng nàng tiếp tục tiến vào hang ngắm cảnh.

Cái gọi là “quỷ phủ thần công” [*] chính là đây, tạo vật của thiên nhiên đẹp đẽ hơn nhiều so với bất kỳ một tác phẩm tinh xảo của bậc thầy điêu khắc nào đó trên đời này.

[*] **Quỷ phủ thần công (鬼斧神工)** là một thành ngữ trong tiếng Hán, có nghĩa đen là “cái búa của quỷ thần chạm khắc nên”. Thành ngữ này thường được dùng để ca ngợi những công trình, cảnh tượng tự nhiên hoặc những tác phẩm nghệ thuật có vẻ đẹp kỳ diệu, tinh xảo đến mức dường như không phải do con người tạo ra, mà do quỷ thần dùng búa đục đẽo mà thành.

Đặc biệt là, màu sắc của nhũ đá trong hang không giống nhau hoàn toàn, có màu trắng đục, có màu vàng ảm, cũng có cả màu đỏ thẫm,... Dưới ánh lửa, những màu sắc này khiến chúng càng trở nên rực rỡ, mê hoặc hơn gấp bội phần.

Ấn tượng của Bùi Ứng Tiêu về Khúc Ngưng Hề đã hoàn toàn thay đổi, hắn không còn nhìn nhận nàng như một kẻ nhát gan giống ban đầu nữa.

Nàng nhát gan là thật, rất nhiều khi nàng rụt rè lắm, như là một con ốc sên nhỏ vậy. Hắn không ngừng bày ra những điểm yếu của hắn cho nàng thấy, nhưng nàng lại chẳng hề có ý định tìm hiểu hay lợi dụng những điểm yếu ấy.

Nàng quá ngoan ngoãn.

Nhưng sâu thẳm trong nội tâm nàng, nàng gan dạ cũng là thật.

Sau khi biết thân phận thật sự của hấn, nàng không hề lùi bước trước “huyết hải thâm cừu” của Lục gia, mà nàng lại lựa chọn sánh vai cùng hấn.

Nàng không khéo ăn khéo nói, cũng không hề thề thốt hứa hẹn rằng nàng sẽ luôn trung thành và ủng hộ hấn, mà nàng chỉ luôn lặng lẽ...

Còn với những thứ xa lạ ngoài thiên nhiên, dường như nàng cũng thích nghi khá tốt.

Năm ngoái hấn đưa nàng lên thuyền, dẫn nàng đi đào kho báu giữa đêm tuyết, nàng khập khiễng bước từng bước trên con đường núi, không chỉ không hề buông lời oán giận, mà ngược lại, nàng còn cảm thấy mới lạ.

Cũng giống như lúc này vậy, dường như nàng rất thích thú khi được trải nghiệm những thứ mà một “Đại cô nương Hầu phủ” vốn không nên trải qua.

Có lẽ, nàng vẫn luôn ôm khao khát được ngắm nhìn thế giới bên ngoài, khao khát được bước ra khỏi “bức tường” nơi khuê phòng.

Nhóm người không thể vào sâu hơn nữa, vì họ không có nhiều vải dầu, chỉ thắp được vài ngọn đuốc thôi, còn củ gỗ bình thường chỉ đủ để nhóm lửa trại.

Hơn nữa, bọn họ đã đi qua hang động này và đến một hang động rộng lớn khác rồi, và ở đó, họ lại phát hiện thêm nhiều lối vào của các hang động khác.

Nếu như không đánh dấu mà cứ tiếp tục tiến sâu vào, thì họ sẽ rất dễ bị mất phương hướng, quên mất đường về.

Hệ thống sông ngấm ở đây chẳng chịt như mê cung, ngã rẽ thì không chỉ có một, hai cái.

Mọi người quay lại nơi “đóng quân”, dùng dây thừng leo lên một bệ đá giữa chũng vách, nơi đó khô ráo và ấm áp hơn dưới đáy hang, mà không gian cũng khá là rộng rãi.

Khúc Ngưng Hề ngồi bên cạnh Bùi Ứng Tiêu, tấm áo choàng rộng rãi của hắn được trải ra để lót lên những chiếc lá khô, thoảng hương thảo mộc, tối đến là có thể cuộn mình yên giấc trong đó.

Nàng luôn cho rằng Thái tử thích sạch sẽ, vì mọi ngày hắn rất chuộng sự sạch sẽ tinh tươm, mỗi khi về là sẽ đi tắm ngay.

Bây giờ thì... xem ra là hắn có thể thích ứng rất tốt.

Đang nghĩ như vậy thì bỗng, Bùi Ứng Tiêu đã lên tiếng hỏi nàng trước: “Không có giường, nàng ngủ được không?”

Hắn nhìn sang nàng, dường như đang lo lắng rằng nàng quá yếu ớt, sẽ khó thích nghi.

Khúc Ngưng Hề ngăn người ra, nàng chợt nhận ra rằng, có lẽ đôi bên đều đang tưởng tượng ra những “phản ứng” không có thật của đối phương.

“Ta không sao.”

“Tắm đệm” này được lót bằng cỏ khô, khá là mềm mại, tuy rằng nó hơi khác nếu so với bông, lông thú và các loại vải dệt khác.

“Dù đặt nàng vào hoàn cảnh nào, nàng sẽ luôn thích ứng dễ dàng với hoàn cảnh đó...” Bùi Ứng Tiêu khẽ cười một tiếng rồi nói: “Chờ đến khi mọi chuyện lắng xuống, ta sẽ dẫn nàng đi dạo chơi khắp nơi một chút.”

Ngay cả chuyện ngủ ngoài nơi hoang dã thế này mà nàng cũng chấp nhận, hẳn là việc ngồi xe ngựa đường dài sẽ không thành vấn đề.

Bỗng hần lại nói ra những lời này, Khúc Ngưng Hề ngạc nhiên lắm, nàng mở to đôi mắt ra: “Thật sao?”

Lúc đầu tim nàng như nhảy căng lên vì vui sướng, nhưng rồi, sau đó nàng lại thấy hoài nghi.

Hần nói là “chờ đến khi mọi chuyện lắng xuống”, nhưng khi đó hẳn đã đăng cơ xưng đế rồi, sao có thể dẫn nàng rời khỏi Thượng Kinh cho được?

Muốn làm như thế... cũng được sao?

Tuy đã lớn đến mức này rồi, nhưng nơi xa nhất mà nàng từng đến cũng chỉ là nhà ngoại tổ, không chỉ có thế, mà số lần nàng rời nhà để đến nhà ngoại tổ cũng ít ỏi lắm, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Sao? Nàng không muốn đi à?” Bùi Ứng Tiêu nhếch môi: “Vậy thì thôi...”

Lời còn chưa dứt, ống tay áo của hần đã bị nàng tóm lấy: “Sao có thể thôi cho được? Điện hạ đã nói rồi mà, chàng nói được thì phải làm được chứ.”

Khúc Ngưng Hề không biết có phải là do hoàn cảnh hiện tại đã khiến nàng quên đi hết mọi lễ giáo và những gông cùm bó buộc nàng hay không, mà nàng rất muốn thả lỏng với lòng

mình, thẳng thắn nói cho hắn biết rằng, nàng thật lòng muốn được đi đến khắp mọi nơi.

Hiển nhiên là hành động tùy tiện như vậy hoàn toàn không phù hợp với những gì mà nàng từng được dạy dỗ.

Thân là chủ mẫu của cả một phủ, nhiệm vụ của nữ tử các nàng là giúp phu quân dạy con cái, sao nàng có thể hành xử một cách bông bột như vậy được?

Huống chi hiện giờ nàng đã là Thái tử phi, rồi tương lai sẽ trở thành Hoàng hậu, nàng không chỉ không thể tùy ý làm bậy, mà ngược lại, nàng còn phải khuyên can Bối Uý Tiêu mới hợp lẽ...

Nhưng mà, thật sự là con người có thể giống như rối gỗ, lúc nào cũng phải làm mọi việc theo quy chuẩn, hành xử theo quy tắc thật sao?

Nếu cứ như vậy cả đời, nàng sẽ phải chết già ở trong chốn cung cấm ấy thật sao?

“Nàng đang nghĩ gì thế?” Một tay Bối Uý Tiêu nâng cằm nàng lên, rồi hắn khẽ hỏi nàng rằng: “Không tiếp tục thuyết phục cô à?”

Khúc Ngưng Hề ngẩng đầu theo động tác của hắn, bốn mắt họ nhìn nhau, nàng bắt đầu nói: “Nếu ta không tới Thục Trung, có lẽ... ta sẽ mãi mãi không bao giờ biết rằng, hoá ra trên thế gian này lại có một hang động như thế này.”

Đương nhiên là nơi này vẫn chưa đủ để xếp vào hàng kỳ quan, cũng chẳng phải là hiếm lạ gì, chỉ là, nếu so sánh theo cách ấy, nàng chợt thấy... có lẽ nàng sẽ bỏ lỡ vô vàn những điều mới lạ khác.

Ngón tay út của Khúc Ngưng Hề nhẹ nhàng chạm vào ống tay áo hắn: “Điện hạ nguyện ý ngắm nhìn thêm nhiều phong cảnh

nơi thế gian này cùng ta chứ?”

Bùi Ứng Tiêu cũng không mấy bất ngờ: “Quả nhiên nàng thích cuộc sống ngoài cung hơn.”

“Đó là vì khi ở bên cạnh cô mẫu, ta đã chứng kiến không ít cảnh đời trong cung.”

Nàng không thể nói rằng nàng ghét bỏ nó, vì chưa đến mức đó. Chỉ là, cuộc sống nơi thâm cung này ấy mà... một khi đã nhìn thấu rằng tương lai phía trước không còn gì đáng để mình mong đợi, thì dường như là chẳng còn gì đáng để trông chờ thật.

Sâu thăm trong lòng, nàng thấy hơi sợ hãi, nàng sợ rằng mình sẽ bị cuốn vào cuộc chiến tranh sung của các phi tần.

Đến một lúc nào đó, hoặc nếu như nàng có con, chắc chắn nàng sẽ phải tranh đoạt, buộc lòng phải tranh đấu, vì khi ấy nàng không còn lựa chọn nào khác.

Khúc Ngưng Hề không thể thổ lộ nỗi lòng này, vì bấy lâu nay, những nỗi lo lắng ấy không thuộc về nam nhân.

Bùi Ứng Tiêu lặng lẽ nhìn nàng cả một hồi lâu, không biết là hắn đã nhìn ra được điều gì từ khuôn mặt nàng hay chưa.

“Cô đồng ý với nàng.”

Nói rồi, hắn nghiêng đầu tựa vào một bên tay, giọng điệu thoảng chút băng khuâng: “Cô chưa bao giờ hứa hẹn gì với ai, nhưng hôm nay cô lại chủ động đồng ý với nàng, e rằng hơi thiệt thòi cho...”

Khúc Ngưng Hề nghe vậy, vội nói: “Hay là chàng viết ra, giấy trắng mực đen cho đi nhé?”

“Hửm? Nàng sợ cô quỵt nợ à?” Đôi mắt hẹp dài của hắc liếc sang.

“... Ta đâu nói như vậy đâu.” Nhưng thật ra nàng cũng hơi lo như thế thật...

...

Sáng sớm hôm sau, sau khi thức dậy, mọi người thu dọn hành lý rồi rời khỏi nơi đây.

Trước khi đi, họ còn không quên khôi phục lại đám dây leo và bụi gai trên đỉnh hố trời để che giấu nơi đây, để nơi này không bị ai phát hiện, rồi sau này họ sẽ phái người đến đào quặng sắt đi sau.

Trước mắt, hắc chưa biết dưới lòng đất có bao nhiêu khoáng thạch, sau này sẽ có người đến kiểm tra.

Tuy Bùi Ứng Tiêu dẫn đoàn người lên ngọn núi này, tránh khỏi tầm mắt của Thiên Khánh Đế và Mông Thiên Thạch, nhưng tất nhiên... không phải là hắc không đề phòng gì trước cả.

Minh Ân đã bắn pháo tín hiệu cho những người đang chờ lệnh bên ngoài Y Phụng Pha rồi, họ sẽ tiếp ứng cho đoàn người, rồi trước khi bọn sát thủ kịp nhận ra rằng chúng đã “mắc bẫy”, cả nhóm đã rời khỏi nơi này từ lâu rồi.

Ảnh Sở bất ngờ xuất hiện trước mặt Khúc Ngưng Hề.

Nàng ấy chạy từ Thượng Kinh tới để hỗ trợ họ cải trang.

Rất nhanh, dưới đôi tay khéo léo của Ảnh Sở, hắc đã hoá thành một vị thương gia giàu có đến từ vùng Giang Nam hiện đang áp tải “hàng hóa” vào kinh, trong chuyến đi lần này, vị

“thương gia” đó còn dẫn tiểu thiếp của hắn đi theo nữa, cùng với đó là sự hộ tống của một nhóm tiêu sư [*].

[*] **Tiêu sư (镖师)** là từ dùng để chỉ những người bảo vệ, hộ tống hàng hóa hoặc người quan trọng trong các chuyến vận chuyển đường dài ở Trung Quốc thời xưa. Họ thường làm việc cho các tiêu cục (tiệm bảo vệ hàng hóa), chịu trách nhiệm đảm bảo an toàn cho các chuyến hàng trước bọn cướp hoặc các mối nguy hiểm khác trên đường đi. Tiêu sư thường là những người có võ công cao cường, kinh nghiệm phong phú trong việc chiến đấu và phòng thủ, và họ được thuê để đảm bảo chuyến hàng được giao đến nơi an toàn.

Những người như Minh Ân, vừa nhìn sơ qua là đã biết ngay họ có võ công cao cường, nếu bảo họ giả làm gia đình hay thị vệ, chỉ e rằng sẽ không thể qua mắt những mật thám lão luyện.

Nhưng nếu hóa thân thành tiêu sư thì sẽ “danh chính ngôn thuận” hơn rất nhiều.

Mà Bùi Ứng Tiêu đã chuẩn bị một lô hàng thật, khiến đoàn người này trông càng thêm phần chân thật hơn.

Chỉ thiệt thòi cho Khúc Ngưng Hê thôi, vì nàng từ “tỳ nữ” biến thành “tiểu thiếp”.

Lý do là vì hắn không muốn nàng phải bó ngực trong thời tiết nắng nóng này, thêm vào đó, là một tỳ nữ mà lại có dáng người quá nổi bật thì sẽ rất dễ thu hút sự chú ý của người khác.

Khúc Ngưng Hê không mấy bận tâm đến những chuyện này, dung mạo của nàng đã được “tân trang” lại, nàng không còn nhìn ra được dáng vẻ ban đầu của mình nữa.

Nàng muốn biết tình hình hiện giờ của Thượng Kinh, nên nàng đã hỏi Ánh Sở, nhưng Ánh Sở lại không biết quá nhiều.

“Lúc em đi, Phúc Trí công công đã đón Nhị cô nương Hầu phủ đến Đông Cung ở rồi ạ.”

“Cái gì?” Khúc Ngưng Hề rất bất ngờ: “Đông Cung có thể thân của ta, chắc chắn là Nhị muội muội của ta sẽ phát hiện ra là có gì đó không đúng.”

“Có bị phát hiện cũng không sao...” Ánh Sở khẽ nói: “Lục cô nương đã rời đi cùng Nguyên Vinh lão phu nhân từ lâu rồi, Khúc Nhị cô nương đã có Đông Cung che chở, sẽ không xảy ra chuyện gì được đâu ạ.”

Khúc Ngưng Hề nghe vậy thì nhú mày: “Chuyện đã nghiêm trọng như vậy rồi sao? Lẽ nào ông ta còn muốn xuống tay với phủ An Vĩnh Hầu nữa à?”

Sao bệ hạ lại cho rằng người của phủ An Vĩnh Hầu có thể uy hiếp được Thái tử kia chứ?

Trừ phi... ông ta đã đến nước “tức nước vỡ bờ” rồi.

Đằng Mẫn ở bên kia tiếp lời: “Bệ hạ không còn cách nào khác, Lục gia không có ai để lấy ra uy hiếp Thái tử, vậy thì chỉ còn lại nhà mẹ đẻ của Thái tử phi được sủng ái mà thôi.”

Ít nhất thì, ở trong mắt người ngoài, Thái tử và Thái tử phi hiện đang “tân hôn yến nhĩ”, tình cảm mặn nồng, mà Thái tử phi và thứ muội của nàng lại khá thân thiết với nhau.

Vì Thiên Khánh Đế không bắt được Thái tử, nên ông ta định bắt cả tỷ muội Thái tử phi lại.

Vì Lục gia không có ai, nên ông ta chỉ đành phải “lùi một bước” mà thôi.

“Ở Đông Cung có an toàn không?” Khúc Ngưng Hề không yên tâm cho lắm: “Đông Cung có thể ngăn cản bệ hạ đòi người thật

sao?” người?” Nếu vậy thì đúng là trở mặt thật rồi!

Vẻ mặt Ánh Sở trở nên nghiêm túc, nàng ấy gật đầu rồi nói: “Các đại thần trong triều đã nhận thấy có điều không ổn từ trước rồi, hiện giờ chỉ có dân chúng là hoàn toàn không biết gì cả, còn trong triều đình thì lòng người hoang mang.”

Vì họ đã phát hiện ra là bệ hạ muốn đổi đầu với Thái tử rồi, thế thì sao có thể không lo lắng cho được?

Sau khi cải trang, đoàn thương nhân ung dung vào kinh từ quan đạo.

Bọn họ không chỉ có hàng hóa và tiêu sự, mà còn có văn thư thông quan, những thành trấn họ đi qua đều có con dấu chứng minh.

Chứng cứ rõ ràng và đầy đủ, thật sự là hoàn hảo, không chút sơ hở.

Trên xe ngựa, Khúc Ngưng Hề không nhịn được mà hỏi: “Mộc Thương Hạnh vẫn chưa bị phát hiện ra chứ?”

Cả huyết mạch thất lạc của ông ta nữa, tình hình thế nào rồi?

Bùi Ứng Tiêu đang pha trà, động tác ung dung chậm rãi: “Nếu bị phát hiện, hẳn là đã có chiếu phế truất Thái tử rồi.”

“Vậy chàng tính làm thế nào?” Hần đã không còn thời gian nữa rồi.

Khúc Ngưng Hề muốn biết kế hoạch của Bùi Ứng Tiêu, mà hẳn cũng không cố ý giấu giếm kế hoạch ấy.

Hứa Hoàn đã được hộ tống vào kinh, Bạch Tấn sắp xếp thân y khám và chữa bệnh cho nàng ấy.

Bệnh của nàng ấy kéo dài nhiều năm ròng rã, đúng thật là có hơi khó chữa, vì đó là bệnh bẩm sinh.

Năm xưa Hứa Đình Nhạn từng dùng thuốc phá thai nhưng lại không thành, tuy đứa trẻ không mất đi, nhưng chính nàng ấy và đứa trẻ đều phải chịu rất nhiều tổn thương.

Không chỉ sức khỏe của người mẹ bị suy giảm, mà thai nhi cũng mang trong mình rất nhiều bệnh kể từ ngày được sinh ra.

“Có thể chữa khỏi được không?” Khúc Ngưng Hề hỏi.

Từ khi sinh ra Hứa Hoàn đã có số mệnh bất hạnh, gặp quá nhiều điều áp đặt, nếu nàng ấy có thể khỏe mạnh mà sống một cuộc đời bình thường thì... thật tốt biết bao.

“Có thể là sẽ không thể chữa khỏi hoàn toàn...” Bùi Ứng Tiêu không nhận được thêm tin tức gì về chuyện này cả, nhưng: “Đã đủ để đem lại hy vọng cho Mộc Thương Hạnh rồi.”

Bạch Tấn đã bắt tay vào hành động rồi, qua thêm mấy ngày nữa, sau khi hồi kinh, hẳn là hẳn sẽ nhận được kết quả.

Sau hai ngày phi ngựa cấp tốc, tin tức xe ngựa của Thái tử bị ám sát ở Y Phụng Pha đã truyền về tới Thượng Kinh, và tin tức này đã thành công làm cho cả triều đình chấn động.

Hiện giờ Nhị Hoàng tử không còn, là kẻ nào dám hành thích Thái tử một cách trắng trợn như vậy?

Thiên Khánh Đế trên triều ra vẻ tức giận, hạ lệnh phải truy tìm tung tích Thái tử và điều tra nghiêm ngặt vụ việc.

Một khi Hoàng thượng đã mở miệng, kết quả thì tất nhiên là đều quy về phía cha con Mông Thiên Thạch rồi.

Vốn dĩ triều đình cũng đang truy nã đám tàn dư Tây Bắc này, chúng đã lẫn trốn vào biên giới Phổ Lạc Cam, mãi không chịu xuất hiện, nay lại còn phải thích khách giữa đường chặn giết Thái tử.

Lòng Đình Thái sư cùng Tả, Hữu Thừa tướng đều đang như lửa đốt.

Bọn họ vừa lo lắng cho tung tích của Thái tử, cũng vừa lo lắng cho tương lai của Đại Hoàn.

Nếu Đại Hoàn gây áp lực cho Phổ Lạc Cam, thì sao tiểu quốc nhỏ bé này dám chống lại?

Không phải là do đối phương to gan lớn mật, chỉ sợ là bệ hạ “sấm to mưa nhỏ” [*], các đại thần trong triều đều là cáo già cả, sao có thể không hay biết gì được?

[*] **Sấm to mưa nhỏ**: nói nhiều làm ít, hành động không tương xứng với lời nói.

Sợ là sẽ giống như năm xưa, lúc truy cứu trách nhiệm của Mộc Thương Hạnh vậy, thái độ của ông ta khi ấy không đủ cứng rắn, sau cùng lại còn mập mờ tha cho chúng một lần, thật sự là khiến người ta khó hiểu vô cùng!

Tả, Hữu Thừa tướng chỉ cho rằng Thiên Khánh Đế vẫn còn đang đau đầu vì Bùi Tĩnh Lễ, không nỡ từ bỏ nhĩ tử này. Tuy hai người họ tuy chưa công khai đứng về phe của vị Hoàng tử nào, nhưng rõ ràng là ai cũng thấy rằng, Bùi Tĩnh Lễ không hợp làm vua.

Hắn ta thua Thái tử về mọi mặt.

Nhưng trong thời điểm mấu chốt như thế này, bệ hạ thì ngã bệnh nằm liệt giường, Thái tử thì không rõ tung tích đâu, nếu

chẳng may xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn... thì thật sự là Đại Hoàn “xong đời” thật rồi!

Thái hậu không thể ngồi yên thêm thêm được nữa, nhân lúc đêm khuya, bà ta đã vào điện Thừa Minh, đóng cửa lại mà bàn bạc với Hoàng đế.

Nếu phải tìm một người nào đó trong cung hiểu rõ về chuyện của Lục gia nhất, chắc chắn người đó không phải là ai khác ngoài bà ta.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi thôi, mà Hoàng đế đã đột nhiên ngã gục trong vòng tay của phi tần, cơ thể thì liệt hoàn toàn, dù vẫn còn tỉnh táo nhưng bấy nhiêu thôi cũng đã đủ để khiến bà ta hoảng sợ tột cùng rồi.

Trùng hợp thay, đúng ngay lúc này Bùi Ứng Tiêu lại bị ám sát ngay trên đường hồi kinh từ Thục Trung.

“Là do con phái người đi sao?”

Thái hậu không thể dung túng cho chuyện này được: “Ai gia cũng chán ghét Lục thị, nhưng Huấn Đình chính là cháu đích tôn của hoàng tộc! Lục gia đừng hòng nhúng tay vào được, dù chỉ là một chút thôi cũng không thể!”

Thiên Khánh Đế nằm trên long sàng, chỉ còn đôi mắt là có thể động đậy, ông ta cười ha hả: “Năm đó mẫu hậu cũng không thích đứa bé này, thế mà bây giờ người lại che chở cho nó...”

“Năm đó nó còn nhỏ, có thể nhìn ra được gì đâu?” Thái hậu mím môi nói: “Đúng thật là ai gia đã từng “giận chó đánh mèo” vì tiện nhân Lục Quỳnh Uẩn kia, nhưng sau đó ai gia đã suy nghĩ thông suốt rồi.”

Tôn nhi ưu tú như vậy là huyết mạch của Bùi thị nhà bà, có liên quan gì tới Lục gia đâu?

Trong một đại gia tộc, chuyện “bỏ mẹ giữ con” này cũng không hiếm lạ gì, thân mẫu có hay không cũng không quan trọng.

Thiên Khánh Đế hiểu được ý của bà ta, nhưng đáy mắt ông ta lạnh lẽo: “Mẫu hậu ngày thơ quá rồi, nó chỉ một lòng muốn báo thù cho Lục gia mà thôi!”

Thái hậu cũng nhận được tin tức kia rồi, bà ta chỉ nói: “Chờ nó hồi kinh, đích thân ai gia sẽ nói chuyện với nó.”

“Hồi kinh à? Tất cả đã muộn rồi!” Thiên Khánh Đế giận tím mặt: “Người nhìn trăm bây giờ xem... trăm đã thành ra cái dạng quái quỷ gì rồi!”

Ông ta không thể cử động được, sức khỏe thì tiêu tan, tuổi trẻ lại không còn, mọi thứ như đang muốn dồn ông ta đến bờ vực của sự điên cuồng! Ông ta hận sao mình không thể giết chết cả một đám người cho hả giận!

Mặt mũi Thiên Khánh Đế đỏ bừng như gan heo, gân xanh trên cổ nổi lên, trông vô cùng tàn bạo.

Thái hậu vội vàng đi qua an ủi, bà ta lần chuỗi Phật châu: “Hoàng đế, con bình tĩnh lại một chút đi. Lễ nào trong mấy năm qua, tính tình Thái tử thế nào còn còn không rõ nữa hay sao?”

“Giả! Tất cả đều là giả!” Thiên Khánh Đế đã sớm mất đi lòng tin với hân rồi: “Trăm muốn giam nó lại! Giam không được thì giết chết nó đi!”

Ông ta găm lên, gọi Thịnh Đức tới, ra lệnh cho hân ta tuyên triệu Ngũ Hoàng tử.

Với cái dáng vẻ bệnh tật cuống quýt tìm thầy lang này, Thái hậu có muốn ngăn cũng không thể ngăn được, bà ta chỉ còn biết mắng rằng: “Đúng là tạo nghiệp mà! Ai gia hối hận rất nhiều

lần, nếu biết trước mọi chuyện sẽ thành ra như thế này... năm xưa ai gia không nên chọn Lục gia mới đúng!”

Thiên Khánh Đế không thể chịu đựng thêm được nữa: “Bọn chúng chỉ muốn hại trẫm, muốn trẫm thân bại danh liệt! Mơ tưởng! Mơ tưởng!”

Ông ta không thể tìm ra được tung tích của Mộc Thương Hạnh, người thì đương nhiên là sẽ không ở Đông Cung rồi, không biết đã bị giấu đi đâu rồi.

Thịnh Đức công công không dám làm trái ý chỉ của bệ hạ, nhưng đúng ngay lúc này, một tiểu thái giám chạy vào, cao giọng bẩm báo: “Bệ hạ, Thái tử điện hạ hồi kinh rồi!”

“Cái gì?!” Nhanh vậy sao?

Quá nhanh rồi, Thiên Khánh Đế thở hỗn hển, vị tanh ngọt chột dâng trào từ cổ họng.

Thái hậu vội vã đứng dậy: “Bây giờ Huấn Đình đang ở đâu? Bảo nó nhanh chóng tới gặp ai gia đi!”

Tiểu thái giám cúi đầu, nhanh miệng đáp: “Đích thân Thái phó đại nhân đã đi đón ngài ấy rồi ạ, chắc là ngài ấy đang trên đường tới...”

Lời còn chưa dứt, người đang cố sức vươn dài cổ ra trên long sàng, bỗng trợn mắt, ngã xuống, rơi vào hôn mê.

“Bệ hạ! Mau truyền thái y!” Thịnh Đức cũng không còn tâm trí đâu mà nghĩ đến chuyện truyền lệnh triệu Ngũ Hoàng tử vào nữa, ông ta vội vội vàng vàng mời mấy vị thái y đang chờ lệnh tới.

Ông ta không dám để lộ ra bất kỳ chút lo lắng nào, thân là tâm phúc của đế vương, nếu biết quá nhiều chuyện, nhất định

là ông ta sẽ phải đi theo bệ hạ đến cùng.

Với cái thân thể này của bệ hạ... sao ông ta có thể đấu lại được vị Thái tử trẻ trung, tràn đầy sinh lực kia chứ?

Thái hậu một lòng muốn lôi kéo trưởng tôn của mình về, mong sao chút tình thân này sẽ làm “nóng lại” lòng hần.

Nhưng bà ta không ngờ rằng, có một “bất ngờ lớn” đang chờ đợi bà ta phía trước.

Nếu Bùi Ứng Tiêu biết được, chỉ sợ là hần sẽ không nhìn được mà cười nhạo bà ta.

Làm gì có người nào mang huyết mạch của Bùi thị và Lục thị đâu?

... Vì đứa bé năm đó, đã bị chính cha ruột của nó đầu độc đến chết từ lúc nó bảy tháng tuổi rồi.

Bùi Ứng Tiêu chưa bao giờ phải đối mặt với hai chữ “lựa chọn” này, bởi vì, hần mang họ Lục.

Chương 105: “Nàng Nói Xem, Ta Là Ai?” (1)

DTV-EBOOK

Đêm tĩnh mịch, nhưng từ trong ra đến ngoài điện Thừa Minh, đèn đuốc vẫn sáng trưng.

Mấy vị thái y buộc phải ở trong cung, cùng tiến hành hội chẩn ngay tại thiên điện.

Thiên Khánh Đế đã ngã bệnh được mấy ngày rồi. Ban đầu mọi người hoảng sợ không hề nhẹ, may mà sau đó ông ta vẫn còn khá tỉnh táo, thậm chí là còn sai người khiêng mình đến điện Kim Loan Bảo để tảo triều.

Tuy thân thể tê liệt, chất độc trong cơ thể vẫn chưa được đẩy ra hết, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Thiên Khánh Đế vẫn nghi ngờ rằng mình đã bị trúng độc, nếu không thì tại sao ông ta lại mắc phải thứ bệnh kỳ lạ như vậy kia chứ? Nó không hề lấy mạng của ông ta, chỉ hạn chế hành động của ông ta mà thôi.

Nhưng mấy thái y thay phiên bắt mạch, kết quả chẩn đoán đều không khác nhau là bao, đều không phát hiện ra được điều gì bất thường.

Nhưng tối nay thì lại khác, vốn dĩ thân thể ông ta đã yếu ớt rồi, yếu đến mức không thể chịu đựng nổi nếu được bồi bổ quá mức, dù có là sơn trân kỳ hóa [*] quý giá đến đâu... thì đều như nhau cả – đều khiến ông ta suy nhược thêm vì không thể “tiêu hoá” nổi. Nay ông ta lại còn nóng giận, khí huyết công tâm, tình trạng trở nên nghiêm trọng hơn rất nhiều.

[*] **Sơn trân kỳ hóa**: là một cụm từ tiếng Trung có nghĩa là sơn hào hải vị và trân dị bảo.

Mấy vị thái y thay phiên nhau bắt mạch, đều nhất trí châm cứu cho bệ hạ.

Thái hậu canh giữ ngay bên cạnh, tay không ngừng lần chuỗi Phật châu, miệng thì lầm bầm cầu nguyện.

Thiên Khánh Đế nhanh chóng tỉnh lại, sau khi uống thuốc sắc, sắc mặt ông ta mới dần cải thiện được đôi chút.

Dù sao thì ông ta cũng chưa đến mức “gần đất xa trời”, nên bấy giờ, hai con mắt đục ngầu của ông ta đã sáng trở lại, ông ta phân phó Thịnh Đức truyền Tả, Hữu Thừa tướng cùng Đình Thái sư đến ngay trong đêm.

“Trẫm muốn phế truất Thái tử!”

“Bệ hạ!” Các cung nhân hầu hạ xung quanh, thậm chí là đến cả thái y, đều đồng loạt quỳ xuống đất.

Thái hậu đập mạnh chuỗi Phật châu lên bàn: “Thịnh Đức! Không được đi!”

“Đi nhanh!” Thiên Khánh Đế không thể kiên nhẫn thêm nữa, dù có không thể tìm ra được lý do nào hợp lý để phế Thái tử... thì đêm nay ông ta cũng quyết phải hạ chiếu thư này cho bằng được.

Thịnh Đức không dám trái lệnh, bèn khom người lui ra ngoài, nhưng ngay trước cửa điện, ông ta đã gặp phải một nhóm người đang tiến vào.

Có rất nhiều đèn lồng được thắp lên, đâu đâu cũng sáng lấp lánh, chỉ cần nhìn lướt qua thôi là đã biết ngay người đó là ai.

“Thái tử điện hạ?!” Ngài ấy đã hồi cung rồi sao?!

Không chỉ có mỗi mình hần, Thịnh Đức nhìn ra phía sau hần, còn có Thái phó Nhiếp Nhất Tuyên, cùng với... Định Tuyên Đại Tướng quân Sầm Bình Quận nữa!

Mồ hôi lạnh của Thịnh Đức tuôn như mưa: “Điện hạ, các ngài... đây là...”

Vệ binh trấn giữ bên ngoài điện Thừa Minh chỉ toàn là Vũ Lâm quân, thân binh [*] của bộ hạ, lẽ ra họ phải ngăn cản nhóm người này mới đúng, nhưng bấy giờ, Thịnh Đức công công lại không thấy thống lĩnh Triệu Hách, mà thay vào đó, phó thống lĩnh Tưởng Hựu Phong lại cầm kiếm đứng bên cạnh.

[*] **Thân binh:** Ngày xưa từ này dùng để chỉ những người canh gác thân cận của các quan chức, người có địa vị cao.

Kể từ cuối năm ngoái, sau khi thống lĩnh Vũ Lâm quân cấu kết với Mông Thiên Thạch và bị bộ hạ xử lý, người nắm giữ vị trí này đã bị thay đổi không ít lần.

Triệu Hách là người mà Thiên Khánh Đế vô cùng tín nhiệm, chắc chắn là không nên có vấn đề gì xảy ra mới phải, vậy còn Tưởng Hựu Phong này...

Thịnh Đức đang hoài nghi không thôi, còn Tưởng Hựu Phong thì thản nhiên đón nhận ánh mắt của ông ta, rồi hần ta nói: “Triệu đại nhân đã về nghỉ ngơi rồi.”

Lòng Thịnh Đức lạnh ngắt, Triệu Hách kia... e là đã mất mạng rồi.

Bùi Ứng Tiêu chậm rãi đi vào bên trong. Bấy giờ hần đang mặc thường phục trên người, y phục không thêu chỉ vàng chỉ bạc, hần cũng đã cởi bỏ phát quan bạch ngọc mà hần thường dùng ra rồi.

Hắn mặc chiếc áo bào màu đen đậm, như giẫm lên ánh trăng mà đến.

“Thịnh Đức công công, phiên người thông bẩm thay cô một tiếng.” Thái tử cười nhẹ, không nhanh không chậm nói ra câu ấy.

“Chuyện này...”

Đã đến tận cửa điện Thừa Minh rồi... còn cần thông bẩm cái gì nữa chứ? Người trong điện đã nghe thấy tiếng bước chân này từ lâu rồi mà.

Thịnh Đức vẫn đứng ở cửa không nhúc nhích, ông ta cười nói: “Mong Thái tử điện hạ thông cảm, bệ hạ đã ra lệnh mời Tả, Hữu Thừa tướng... chứ chưa từng truyền triệu Định Tuyên Đại Tướng quân vào, sao ngài ấy lại tiến cung? Còn đến tận đây...”

Ông ta còn chưa dứt lời, trường kiếm trong tay Tưởng Hựu Phong đã được rút ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm sắc bén áp sát vào cổ Thịnh Đức.

Bùi Ứng Tiêu khẽ cười, khẽ chạm tay mình vào tay Tưởng Hựu Phong, hắn nhìn Thịnh Đức, rồi nói: “Trời đã tối rồi, có chuyện gì thì đợi đến ngày mai tảo triều rồi nói cũng chưa muộn.”

“Mong điện hạ hãy suy nghĩ thật kỹ.” Thịnh Đức nhú mày nói.

“Lẽ nào công công đang sợ cô sẽ bất kính với phụ hoàng à?” Bùi Ứng Tiêu ngẩng đầu lên và nhìn vào điện: “Cô sẽ để phụ hoàng tảo triều đúng giờ mà.”

Thịnh Đức đã thật sự tin rằng hắn muốn dẫn người đến để “bức vua thoái vị”.

Nào ngờ, nghe giọng điệu này thì... hắn không có ý định giam lỏng bệ hạ sao?

Vậy thì trong buổi tảo triều sáng sớm ngày mai, trước mặt toàn thể văn võ bá quan, bệ hạ có thể trị hắn tội đại bất kính tối nay rồi!

Ông ta còn đang lo là sẽ không có lý do gì để buộc tội hắn đây mà...

Nhưng trong lúc ông ta đang nghĩ ngợi, Bùi Ứng Tiêu đã thân nhiên dẫn người xông thẳng vào điện Thừa Minh rồi. Hắn chẳng hề kiêng dè gì, trông hắn cứ như là chưa từng nghĩ đến hậu quả vậy...

Phong thái đó... thật sự có thể nói là quá sức táo bạo và ngông cuồng.

Hắn không sợ bị kết tội thật sao?!

Trong điện, các vị thái y đều là người đã ở trong cung lâu năm, kinh nghiệm cũng nhiều, khứu giác lại nhạy bén... nên ngay khi vừa thấy Thái tử “hùng hổ” tiến vào, khí thế mạnh mẽ, họ biết ngay rằng sự việc này không hề đơn giản.

Bấy giờ, họ như rơi vào thế “tiến thoái lưỡng nan”, chỉ hận sao bản thân không thể trốn ra ngoài ngay.

Trên long sàng, Thiên Khánh Đế đã trợn mắt to đến mức tưởng như nó chỉ đang muốn rơi ra khỏi hốc mắt, còn giận dữ hét toáng lên rằng: “Nghịch tử!”

Hắn không thèm giả vờ gì nữa, hắn tới thật rồi!

Mà Thái hậu ở bên kia thì vừa sốt ruột vừa kinh sợ, bà ta thấy Thái tử coi thường hậu quả có thể xảy đến với mình như vậy thì khó tin lắm: “Huân Đình, cháu chớ có hồ đồ!”

“Cái gì gọi là hồ đồ cơ?” Bùi Ứng Tiêu nghiêng đầu, mặt mày hảnh đẹp tựa như tranh vẽ, dường như hảnh vẫn giữ được nét điềm đạm dịu dàng của mọi ngày.

“Cháu là Thái tử! Sớm muộn gì thì giang sơn này cũng sẽ thuộc về cháu, đừng vì những kẻ xa lạ ngoài kia mà đối đầu với phụ hoàng cháu!”

Thực sự là Thái hậu không thể hiểu nổi, bà ta không biết, không biết rốt cuộc là sai lầm nằm ở đâu? Tại sao đứa cháu đích tôn đã “đủ lông đủ cánh” này của bà ta lại bị Lục gia lôi kéo như thế?

Chẳng lẽ là do Lục Diễm Hoa?

Nhưng rõ ràng là bà ta đã đề phòng từ lâu rồi mà... Lục Diễm Hoa đừng hòng gả được vào hoàng thất, dù có muốn tiếp xúc riêng tư với hảnh nhiều cũng không được kia mà!

Bùi Ứng Tiêu nâng mí mắt lạnh lùng lên, thản nhiên cười nói: “Hoàng tổ mẫu đừng vội tức giận, tối nay sẽ không xảy ra chuyện gì cả đâu.”

“Người đang muốn làm gì?” Thiên Khánh Đế thở hỏn hển chất vấn, sau đó thì nghiêng răng nghiêng lợi nói tiếp: “Truyền lệnh xuống... Trẫm muốn phế Thái tử! Thịnh Đức! Thịnh Đức!”

Thịnh Đức vội vã khom người đáp: “Lão nô đi ngay đây...”

Ông ta liếc sang phía Tưởng Hựu Phong, e rằng người này... sẽ không cho ông ta cơ hội ra ngoài đâu.

Bệ hạ bị liệt không thể cử động nên thánh chỉ chỉ có thể truyền đạt bằng lời nói, mà đây lại còn là việc hệ trọng liên quan đến Thái tử nữa... nên tốt nhất phải do chính tay Thừa tướng lập ý chỉ, nếu không thì chỉ sợ dân chúng sẽ không tin phục mà thôi.

“Phụ hoàng muốn phế Thái tử mà... lẽ nào người không thể đợi qua hết đêm nay được sao? Sáng mai tảo triều ta sẽ cho phụ hoàng nói thoả mái mà.”

Dường như Bùi Ứng Tiêu không thềm quan tâm đến chiếu thư của ông ta, mà hắn phẩy tay ra hiệu, sau đó, có một vị thần y râu dài tóc bạc đi tới.

Thiên Khánh Đế có ấn tượng với ông ấy. Lần đó, sau khi Bùi Tĩnh Lễ chọc tức ông ta, khiến cho đan độc trong người ông ta phát tán, chính vị thần y này đã giải độc cho ông ta.

“Nghịch tử! Người dám bắt hiếu! Dám phạm thượng?!”

Thiên Khánh Đế kinh hãi, cho rằng Bùi Ứng Tiêu muốn hãm hại mình.

Nào ngờ, thần y chỉ nhẹ nhàng bắt mạch cho ông ta, sau đó, vị thần y này trầm ngâm một hồi, rồi lại cho ông ta uống một viên thuốc.

“Huấn Đình! Rốt cuộc là ai đứng sau lưng xúi giục cháu thế hả!” Thái hậu nhào tới, nắm lấy cánh tay hắn: “Chỉ một Lục gia thôi, một Lục gia thôi mà cũng có thể khiến cho tình phụ tử giữa cháu và phụ hoàng rạn nứt sao?!”

“Đúng vậy, chỉ một Lục gia mà thôi...”

Bùi Ứng Tiêu ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào bà ta.

Thái hậu sống trong an nhàn sung sướng cả đời, tuy tuổi đã gần sáu mươi, tuy hai bên tóc mai đã điểm bạc, nhưng khuôn mặt của bà ta lại được chăm sóc và giữ gìn kỹ càng hơn so với bất kỳ nữ nhân khác trong thiên hạ này, nên trông bà ta chỉ như mới bốn mươi, năm mươi tuổi mà thôi.

Đến cả Thiên Khánh Đế trên long sàng kia, vì sức khỏe không tốt, nên trông không hề giống con trai bà ta, mà có vẻ giống người cùng thế hệ của bà ta hơn nhiều.

“Hoàng tổ mẫu ăn chay niệm Phật, khoan dung độ lượng với con với cháu... nhưng tại sao người lại không đối xử tốt với người khác một chút?”

Bùi Ứng Tiêu vươn tay ra, chậm rãi giật lấy chuỗi Phật châu trong tay Thái hậu: “Lễ Phật ở núi Bạch Dân, mà lại còn muốn trấn áp bát tự ngày sinh của Lục Quỳnh Uẩn, không sợ tổn hại âm đức [*] à?”

[*] **Bát tự ngày sinh:** gọi tắt là tử vi dùng để chỉ ngày sinh của một người theo lịch Can Chi, có bốn trụ là năm, tháng, ngày, giờ; mỗi trụ có hai ký tự, tổng cộng có tám ký tự. Tử vi ngày sinh đóng vai trò quan trọng trong tín ngưỡng dân gian của người Hán, các nhà chiêm tinh người Hán cổ đã dùng nó để dự đoán vận mệnh của một người. Biểu hiện của tử vi bao gồm tứ trụ quy luật mặt trời, tứ trụ quy luật mặt trăng hay tứ trụ quy luật mặt trời và quy luật mặt trăng.

Âm đức: người mê tín cho rằng việc làm nhân đức trên dương gian đều được ghi công ở âm phủ.

Câu hỏi này của hắn nghe nhẹ nhàng vô cùng, Như thế là chỉ đang trò chuyện với người khác mà thôi, không nghe ra được chút cảm xúc nào.

Chuỗi Phật châu tuột ra khỏi tay, Thái hậu thẫn thờ, như bị sét đánh ngang tai, gần như bà ta đã không thể nhận ra Bùi Ứng Tiêu được nữa.

Hai mắt bà ta trợn to, ngả ngửa ra đằng sau!

“Thái hậu nương nương!”

Không ai đỡ bà ta, Thịnh Đức vội chạy tới, nhưng gáy của Thái hậu đã đập mạnh xuống đất rồi.

Vài vị thái y rút cổ, mồ hôi tuôn ra đầm đìa... Bọn họ vừa nghe thấy cái gì mà Lục gia, còn trấn áp bát tự của Lục Hoàng hậu nữa... có đúng không? Quả thực là không thể tưởng tượng nổi mà, nghe thấy mà rợn hết cả người!

Liệu bọn họ còn giữ nổi mạng để bước chân ra bên ngoài hay không?

Nhưng bây giờ, bọn họ buộc phải tiến lên để xem xét tình trạng của Thái hậu, dù sao thì bà ta cũng đã lớn tuổi rồi, sắc mặt thì trắng bệch, đột ngột ngã quy như thế... thực sự rất nguy hiểm.

Sầm Bình Quận vừa trầm mặc lại ít nói, ông vung tay lên, bao vây cả điện Thừa Minh lại.

Hiển nhiên là ông không hề có ý định quấy rầy hai vị Thừa tướng ngay trong đêm rồi.

Trên giường, sau khi Thiên Khánh Đế bị người ta đút thuốc, ông ta đã có sức để bò dậy, ông ta đoán, khả năng cao đây chính là thuốc giải để ông ta không còn bị liệt người như mấy ngày qua nữa.

“Tốt! Tốt lắm!”

Nhi tử này... đêm nay dám làm ra những chuyện này, còn dám nói là muốn tảo triều cùng ông ta vào sáng sớm mai nữa, nên hiển nhiên là hắn đã chuẩn bị kỹ càng mọi thứ rồi mới đến đây như thế này.

Thiên Khánh Đế liếc nhìn Bùi Ứng Tiêu, cười lạnh rồi nói: “Người làm tốt đấy, đúng là có thủ đoạn của một bậc đế vương nên có.”

Ẩn mình trong nhiều năm trời để lừa gạt cả thiên hạ này... Với cái đầu đầy toan tính cùng với tâm tính nhẫn nại đến kinh người như thế, có đứa con nào của ông ta có thể sánh bằng hắn đâu?

“Muốn báo thù có mẫu hậu của ngươi à? Ngươi biết được những chuyện này từ đâu?” Thiên Khánh Đế ngồi dậy, dường như cảm xúc của ông ta đã dịu lại rồi, ông ta vừa hỏi, vừa nhìn về phía Sầm Bình Quận.

Ông ta cho rằng, cái vị Định Tuyên Đại Tướng quân này đang âm thầm giở trò gì đó.

Tuy người này là thuộc hạ cũ của Lục gia, nhưng năm đó lại chẳng mấy nổi bật, dưới uy áp của Lục gia, ông còn không thể ngóc đầu lên nổi nữa là. Thiên Khánh Đế cho rằng, Sầm Bình Quận cũng giống như Mông Thiên Thạch, cũng âm thầm ôm lòng ghen ghét Lục gia.

Núi nào cũng phải có chủ nhân ngự trị, Lục gia khi ấy cao cao tại thượng, coi mình là kẻ đứng trên hết mọi người. Mà cũng vì họ mà những người khác không thể leo lên trên được.

Còn họ, họ lại không biết là có bao nhiêu kẻ bụng dạ khó lường đang ẩn nấp bên dưới.

Sau khi người của Lục gia chết hết, tuy có vạn dân chìm trong thương đau, nhưng lẽ nào không có ai mừng thầm trong lòng hay sao?

Thiên Khánh Đế cho rằng, Sầm Bình Quận nên mừng thầm vì bản thân được thượng vị, được nắm quyền lực trong tay, rồi sau đó ông ta và Mông Thiên Thạch nên chia nhau nắm binh quyền Lục gia mới phải.

Nhưng trong suốt nhiều năm liền, Sầm Bình Quận còn chẳng thèm diễn trò, không chỉ không hồi kinh tế bái Lục gia, mà còn

không giữ liên lạc, không muốn thân cận nữa.

... Nhưng hiện giờ, xem ra là tình báo năm đó đã tồn tại “lỗ hổng”, vì người này đang đứng ngay bên cạnh Thái tử kia kìa!

Thiên Khánh Đế giận dữ đến mức bật cười: “Rốt cuộc là người còn giấu trăm bao nhiêu chuyện nữa hả?”

Ông ta cảm thấy mình đã bị lừa dối. Ông ta thân là đế vương của Đại Hoàn, thế mà ông ta lại bị đám người này lừa gạt!

Người Lục gia đều đã chết hết rồi, lẽ nào vẫn còn có người dám đứng về phía bọn họ để cùng họ chống lại vua của cả một nước là ông ta đây sao?!

Mắt thấy cơn giận của Thiên Khánh Đế lại bắt đầu sôi sục, Bùi Ứng Tiêu nói: “Tối nay đến đây thôi.”

“Phụ hoàng, nhi thần đặc biệt tiến cung là vì muốn nhắc người phải bảo trọng long thể, ngủ một giấc thật ngon, có thể thì ngày mai người mới có thể “sinh long hoạt hổ” [*] được.”

[*] **Sinh long hoạt hổ**: khỏe như vâm; mạnh như rồng như hổ; sinh khí dồi dào.

Hắn không đến để báo trước, cũng không phải đến để chọc giận ông ta.

Câu nào hắn nói ra cũng là thật cả, hắn mong bệ hạ sẽ dưỡng sức rồi mau chóng khỏe lại.

Vì ngày mai... vẫn còn nhiều chuyện để nói lắm.

Ông ta là vị đế vương cuối cùng của Đại Hoàn mà, không thể ngã xuống quá sớm được.

...

Bùi Ứng Tiêu không ở lại quá lâu, sau đó thì hần nhanh chóng dẫn người rời khỏi điện Thừa Minh.

Hần xông vào chuyến này không chỉ “giúp” Thiên Khánh Đế khỏi bị liệt, mà còn mang đến cho ông ta vô vàn bức bối.

Tuy người đi rồi, nhưng trong điện Thừa Minh, có rất nhiều đồ vật bị đập phá. Thiên Khánh Đế thì “được” ném trải cảm giác giam lỏng, ông ta cảm phần tốt độ.

Ông ta tức giận vì đứa con bất hiếu kia; tức giận vì tự để bản thân rơi vào thế bị động, chỉ biết bất lực như thế này – bất lực đến độ muốn điều động Vũ Lâm quân mà cũng không thể điều động được!

Điều khiến ông ta càng hoảng hốt và bất an hơn thế nữa đó chính là... Ông ta không biết Thái tử muốn làm gì vào ngày mai cả.

Nếu hần muốn giết vua để lên ngôi ngay trong đêm, tại sao hần còn để cho ông ta tỉnh táo, cho ông ta cơ hội lên tảo triều vào sáng sớm ngày mai? Thái tử có biết rằng, nếu ông ta lên tiếng, thì chỉ cần một lời của ông ta trước văn võ bá quan thôi, thì cũng đã đủ để Sử quan lưu lại “một nét bút không thể xóa nhòa” trong sách sử hay không?

“Thịnh Đức, người nói xem... Nó đang muốn làm gì?”

Thiên Khánh Đế đứng trên mặt đất hỗn loạn trong điện, hít thở dồn dập: “Nó không sợ Sử quan sao? Nó có thể ngăn được miệng lưỡi thế gian dao?”

Không thể nào! Không có ai là không sợ bị người khác phán xét cả, miệng lưỡi thế gian là thứ mà con người ta khó có thể ngăn cản được.

Dù ông ta có chết đi chẳng nữa, thì cả đời này, Thái tử cũng đừng hòng thoát khỏi tội danh giết vua, giết cha!

“Lão nô không biết...” Vẻ mặt Thịnh Đức lo lắng: “Long thể của bệ hạ quan trọng hơn, ngài vẫn nên nghỉ ngơi đi thôi...”

Sức khỏe còn chưa hồi phục mà ông ta đã bỏ dậy đập phá đồ đạc rồi...

Rõ ràng là hành động đó của Thái tử đã “gieo rắc” nỗi bất an cùng sự sợ hãi vô cùng vô tận vào lòng ông ta.

Đêm nay, bệ hạ sẽ không thể ngủ được.

Đêm, dù có khó khăn thế nào rồi cũng sẽ trôi qua.

Bình minh lại tới, giờ Mão còn chưa đến, mà Ngự thiện phòng đã đưa dược thiện [*] bổ dưỡng tới, nói là Thái tử điện hạ đặc biệt dặn dò họ.

[*] **Dược thiện:** có nguồn gốc từ chế độ ăn uống truyền thống của Trung Quốc và văn hóa trị liệu bằng chế độ ăn uống y học cổ truyền Trung Quốc. Dược thiện dựa trên hướng dẫn lý thuyết của y học cổ truyền Trung Quốc, nấu ăn và dinh dưỡng, tuân thủ nghiêm ngặt công thức chế độ ăn uống thuốc, kết hợp y học Trung Quốc với một số loại thực phẩm có giá trị chữa bệnh và áp dụng chế độ ăn uống độc đáo của Trung Quốc.

Thiên Khánh Đế không chỉ không ăn, mà ông ta còn hất tung cả bát.

Tiểu thái giám truyền đồ ăn không nói gì, chỉ vẫy tay cho người dọn dẹp sạch sẽ, sau đó lặng lẽ đổi sang một chén trà sâm.

Trái tim của Thiên Khánh Đế chưa bao giờ đập nhanh như ngày hôm nay, ông ta nhận ra rằng, nghịch tử kia đang tìm đủ mọi cách để “nín thở” mạng sống của ông ta, mà đây cũng là

cách mà hẳn muốn ông ta phải tiếp tục “chiến đấu”, không cho phép ông ta lùi bước trước ngày mai.

Sắc mặt ông ta nặng nề, ông ta rửa mặt chải đầu, thay triều phục, mặc long bào, đội mũ miện, rồi sau đó vội tới điện Kim Loan Bảo tảo triều.

Người của Tướng Hựu Phong canh gác bên ngoài điện Thừa Minh suốt cả đêm, Ông ông ta không ngờ là họ không ngăn cản ông ta ra ngoài tảo triều.

Thiên Khánh Đế rất muốn biết là sau khi ông ta tra khảo Thái tử về tội phạm thượng, phong toả điện Thừa Minh, đối phương sẽ có phản ứng như thế nào.

Thời tiết âm u, vừa ngọt ngào lại vừa nóng bức, như thể là sắp nghênh đón một trận mưa giông mùa hè.

Các quan viên vội vã tiến cung, nhưng trong lòng không ngừng than khổ, triều phục kín mít khiến cho mồ hôi của họ tuôn rơi không ngừng.

Trước lúc lên triều, hai vị Thừa tướng Trịnh – Vương đã nhận được tin tức: *Đêm qua Thái tử điện hạ đã hồi kinh.*

Những người cẩn thận để ý việc này đều đã biết tin này hết rồi, dù sao thì hẳn cũng quang minh chính đại dẫn người tiến vào cửa cung mà, có nhiều thị vệ canh gác như thế kia, chắc chắn là sẽ có tai mắt được cài cắm vào để truyền tin về rồi.

Đây không phải là bí mật gì, đa số mọi người chỉ muốn nhanh chóng vào triều để có thể gặp Thái tử.

Rõ ràng đây là con đường quen thuộc mà ngày ngày họ đi qua để lên đường tảo triều, nhưng chẳng biết tại sao ngay trong khoảnh khắc trước lúc bước vào cửa cung, họ lại cảm thấy có điều gì đó không đúng cho lắm.

Nghiêm ngặt.

Họ nhìn kỹ mới nhận ra rằng, tướng lĩnh thủ vệ đã bị đổi thành người khác thật rồi.

Dưới những tầng mây đen kịt, trời sắp nổi giông, khí lạnh nặng nề bao phủ.

Cảm giác Hoàng thành này như một con mãnh thú khổng lồ đang há to miệng, chỉ muốn nuốt chửng bọn họ vào trong mà thôi.

Đến khi nhìn thấy Thái tử điện hạ mặc y bào màu mực, dáng người cao lớn, đứng sừng sững trước điện, họ đều bất ngờ vô cùng.

Hôm nay trông hắc khác hoàn toàn so với mọi ngày, hắc thay đổi y phục từ trắng thành đen một cách vô cùng đột ngột, cũng giống như là bầu không khí trong điện lúc bấy giờ vậy – trở nên vô cùng kỳ lạ và ngột ngạt.

Thiên Khánh Đế ngồi trên long y, bắt đầu cất lời trách móc, làm khó hắc không ngừng.

Ông ta trách Thái tử nghe lời gièm pha mà bất trung với vua, bất hiếu với phụ thân; trách hắc có hành vi xúi giục Vũ Lâm quân bao vây điện Thừa Minh; trách hắc lòng dạ bất chính. Ông ta cứ trách mắng hắc không ngừng!

Thiên tử nổi giận đùng đùng, không ngừng giáng tội Thái tử, không chỉ muốn phế bỏ vị trí Thái tử, mà còn muốn giam hắc vào thiên lao, không chỉ có thế, ông ta còn muốn xử lý toàn bộ đám người Tể Hộ Phong!

Thiên Khánh Đế xả giận một trận, quần thần chấn động không thôi, ai ai cũng chỉ biết trốn mắt ra mà nhìn.

Chẳng phải suýt chút nữa Thái tử đã bị ám sát trên đường trở về rồi sao? Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Thiên Khánh Đế nhìn Bùi Ứng Tiêu chăm chăm đầy trân trọng, bây giờ đã “danh bất chính, ngôn bất thuận” rồi, thế thì sao cái tên Thái tử này có thể đăng cơ cho được?

Không có ý chỉ của phụ hoàng là ông ta đây, hần khó mà khiến dân chúng tin phục, mà cho dù hần có bất chấp tất cả chỉ để ngồi lên ngôi vị Hoàng đế này đi chăng nữa, thì hần cũng đừng hòng ngồi vững được trên cái long ỷ này.

Quần hùng tranh giành, kẻ có dã tâm nhiều vô số kể, nhưng nếu muốn trở thành bậc quân vương có tiếng, thì trước hết, người phải được lòng dân, được lòng thiên hạ.

Nếu không, người chỉ là một tên “trộm quốc” mà thôi.

Nhưng ông ta nghĩ mãi mà vẫn nghĩ không ra, rốt cuộc là vì sao Bùi Ứng Tiêu lại cho ông ta cơ hội phế truất Thái tử ngay trong buổi tảo triều thế này?

Rất nhanh sau đó, Thiên Khánh Đế đã hiểu được ý đồ của hần.

Mộc Thương Hạnh, kẻ mà ông ta âm thầm tìm kiếm nhiều ngày qua mà vẫn không có tung tích, đã bị áp giải đến.

Chân tướng liên quan đến cái chết của Lục gia năm đó cũng hoàn toàn bị phơi bày, bày ra trước mặt bàn dân thiên hạ, để mọi người tùy ý phán xét.

Thiên Khánh Đế đã đề phòng sự tồn tại của Mộc Thương Hạnh từ trước rồi, nên hiển nhiên là ông ta sẽ không thừa nhận.

Lời khai của một tướng địch Đông Long thôi mà, sao có thể đáng tin cậy cho được?

Nhưng trông Bùi Ứng Tiêu vẫn thản nhiên lắm, hắn chỉ phát tay ra hiệu. Sau đó, đích thân Minh Ân đã cho người dâng vài cỗ quan tài lên và đặt ngay trước điện Kim Loan Bảo.

Đó là quan tài của người Lục gia, từng chiếc quan tài một được đào lên... Tuy người đã chết, nhưng dấu vết thì vẫn còn đó.

Nỗi đau mà họ phải chịu khi còn sống, đều đã khắc sâu vào tận xương tủy.

Người chết được chôn cất yên ổn, tất cả mọi người đều kinh hãi trước hành động này của hắn, dường như họ không còn có thể nhận ra Thái tử nữa rồi.

Chẳng lẽ hắn đã điên rồi sao?

Hơn nữa, bệ hạ phải làm ra những việc ác ôn và mất nhân tính như thế nào, phải bức bách và dồn ép người Lục gia như thế nào, thì mới có thể thành công khiến cho người ta “nổi điên” đến mức độ này?!

Điều càng kỳ quái hơn nữa đó chính là... ngay sau đó, Lục Hoàng hậu đã xuất hiện. Chẳng ai ngờ là bà sẽ “chết đi sống lại” rồi lại đột ngột xuất hiện trước mặt mình như thế này.

Còn tiết lộ thân phận thật sự của Bùi Ứng Tiêu nữa.

Điều đó làm cho buổi tảo triều vốn đã náo loạn này hoàn toàn rối tung.

Các đại thần cứ ngỡ rằng mình đã điên thật rồi!

Đây không phải là vở kịch phụ tử hoàng tộc bất hòa gì cả, mà đây là... muốn lật đổ Đại Hoàn rồi còn gì nữa!

Từ nay về sau không còn người nào tên là “Bùi Ứng Tiêu” nữa, vì hắn tên là... Lục Huấn Đình.

Chương 106: “Nàng Nói Xem, Ta Là Ai?” (2)

DTV-EBOOK

Lục Quỳnh Uẩn tóc màu hoa râm, thân hình gầy gò, ốm yếu, tưởng chừng như là chỉ một cơn gió thổi cũng có thể thổi bay bà, đầu còn phong thái nữ hủ tướng năm xưa.

Bà dưỡng bệnh ở Ngọc Tuyền sơn trang nhiều năm, bảo toàn mạng sống đã là chuyện không tưởng rồi, nếu còn muốn lấy lại sức khỏe nữa... thì đó chính là hy vọng xa vời.

Chính tay người bên gối hạ độc hãm hại bà, bà không chỉ mất đi hài tử, mà sinh lực còn bị tổn hại đến mức nguy kịch, lại thêm chuyện tin dữ của Lục gia cứ liên tiếp kéo đến nữa... tất cả mọi thứ không ngừng ập tới tàn phá tâm trí bà.

Lục Quỳnh Uẩn mang bài vị vô danh ở chùa Cô Lan đến.

Trong dân gian, hài tử mất sớm không có tư cách được xây mộ lập bia. Cha mẹ là trưởng bối, đã là trưởng bối thì không thể dâng hương tế bái cho văn bối được, vì đây là điều đi ngược lại với luân thường đạo lý, là bất hiếu. Mà dù nó có huynh tử thì cũng vậy thôi, huynh tử cũng không thể để tế bái cho nó.

Hài tử chết yếu cũng không thể có hậu duệ được, nên sẽ không người cung phụng hương khói cho nó.

Với hài tử tuổi nhỏ còn như vậy, huống chi đây còn là cái thai chết non tháng bảy, chưa đủ để được xem là một “đứa bé”... Nàng ấy chỉ là một thai nhi chết lưu mà thôi.

Nếu không bị đầu độc, thì một đứa trẻ sinh non bảy tháng vẫn còn có cơ hội sống sót, đáng tiếc thay, tình trạng của nàng ấy lại không được bình thường như vậy.

Lục Quỳnh Uẩn vi phạm luân thường đạo lý, nhất quyết muốn lập cho nàng ấy một linh bài... là vì bà vẫn hằng mong chờ giờ khắc này sẽ đến.

Để cho nàng ấy tận mắt nhìn thấy Thiên Khánh Đế ngã từ trên long ỷ xuống, chỉ có thể nằm liệt trên mặt đất như một loài bò sát, tứ chi co quắp, còn hai mắt thì trợn trắng.

Hãy xem thử xem kẻ này sẽ ăn năn hối lỗi vì những tội lỗi mà mình đã gây ra như thế nào.

Tình cảm mà Thiên Khánh Đế dành cho Thái tử rất phức tạp.

Nhiều năm trước, ông ta chán ghét đứa bé này, từng muốn “tiễn” hắn và người của Lục gia đi.

Sau này, khi ông ta đã thành công diệt trừ Lục gia, sự chán ghét cùng bất mãn với Lục thị dần lắng xuống, thì ông ta mới bắt đầu nhìn sang vị Thái tử mà ông ta đã xem nhẹ mấy năm qua. Nhưng khi ấy hắn đã trở thành một tiểu thiếu niên ngoan ngoãn và lễ phép.

Thiếu niên có đôi môi hồng và hàm răng trắng, cử chỉ tao nhã, Thái sư khen ngợi hắn hết lời. Hắn trông giống như là một tiểu công tử cao quý nhưng lại yếu đuối, không thể nhìn ra được chút huyết thống võ tướng nào của người Lục gia.

Thiên Khánh Đế dần thay đổi, vì ông ta nghĩ, đây là con của ông ta, Lục gia có là cái thá gì đâu.

Sau đó, quả nhiên là Thái tử không phụ lòng mong đợi của mọi người, hắn dần trưởng thành và biến thành dáng vẻ mà ông ta chờ mong, và ngược lại, điều này làm cho người ta dần quên đi mẹ đẻ của hắn là ai.

Thiên Khánh Đế căm hận mọi thứ liên quan đến Lục gia, bao gồm cả đứa trẻ mang một nửa huyết mạch của Lục gia này. Ông

ta chỉ luôn lạnh lùng theo dõi quá trình đứa trẻ này trưởng thành mà thôi, nhưng rồi cuối cùng ông ta lại chấp nhận hẳn. Tuy đã nhiều lần động tâm muốn phế Thái tử, nhưng rồi, cuối cùng ông ta vẫn không thực hiện.

Nhưng ông ta không bao giờ ngờ được rằng, Bùi Ứng Tiêu không phải con nối dõi của ông ta... Hẳn là Lục Huấn Đình sao?

Cú sốc này quá lớn.

Sao có thể như thế được kia chứ?

Đứa bé này... từ ngày bé đã biết dùng khuôn mặt tươi cười kia để lừa gạt ông ta rồi sao?!

Thiên Khánh Đế không thể chịu đựng nổi trước cú sốc quá đồi lớn lao này, cộng thêm cả sự xuất hiện của Lục Quỳnh Uẩn... tất cả những chuyện này như hoá thành bàn tay quỷ kéo chân của ông ta, lôi ông ta xuống địa ngục vậy...

...

“Trời mưa rồi.”

Khúc Ngưng Hề được người ta bí mật hộ tống đến một dinh thự nằm ở phường Kim Tắc.

Nơi này là địa bàn của Lục Huấn Đình, trước kia nàng đã tới hai lần.

Hắn không đưa nàng vào cung, chỉ bảo nàng ở đây chờ tin tức.

Nếu hai bên giao tranh trực diện, Đông Cung chưa chắc đã an toàn.

Khúc Ngưng Hề chỉ mới mười mấy tuổi, đương nhiên là nàng chưa từng trải qua sự kiện nào lớn như là sự kiện thay đổi triều

đại, nàng hỏi Đặng Mẫn, Đặng Mẫn lại đáp rằng, dù sao thì cũng phải loạn mất mấy ngày.

Biết được Thái tử không phải họ Bùi, mà là họ Lục, còn muốn ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, chắc chắn là sẽ có rất nhiều người phản đối.

Nhất là quan văn, đám lão nhân kia rất cố chấp, dù bệ hạ có lỗi với Lục gia, dù năng lực điện hạ xuất chúng... bọn họ cũng vẫn sẽ không chịu cúi đầu quy hàng.

Khúc Ngưng Hê không cần phải hỏi thêm cũng biết, những người không cúi đầu kia... hơn phân nửa là muốn đầu rơi xuống đất.

Không đổ máu tươi, làm sao Hoàng thành có thể hồi sinh được đây?

Hơn nữa, so với ngôi vị Hoàng đế kia, mục đích chính của Lục Huấn Đình chỉ là khiến Thiên Khánh Đế phải viết chiếu chỉ tự định tội.

Hắn muốn Thiên Khánh Đế thừa nhận những gì ông ta đã làm với Lục gia và những tướng sĩ vô tội đã hy sinh sau khi hại chết Lục gia.

Lúc ấy, Đại Hoàn đã sắp chạm tay đến thắng lợi, nhưng chỉ vì lòng riêng của Hoàng đế, những sự hy sinh kia trở nên không đáng có, thậm chí là, thắng lợi trước mắt còn suýt chút nữa đã bị chôn mãi mãi nữa.

Nếu không phải là vì Đông Long “đạn tận lương tuyệt” [*], thì với cái tình hình người Lục gia đã chết hết như thế kia, làm sao bọn họ chịu hòa đàm cho được? Chỉ e là họ còn phải “giây giụa” thêm một chút rồi mới bằng lòng bỏ qua!

[*] ***Đạn tận lương tuyệt***: Đạn dược và lương thực đều hết, lâm vào tình trạng nguy khốn.

Mà Lục Hoàng hậu, là người bị hại đáng thương nhất.

Người bên gối mà bà hết mực nâng đỡ đã ra tay hại chết cả gia đình bà, đến cả đứa bé trong bụng bà... cũng là do chính tay Thiên Khánh Đế đầu độc.

Những chuyện này mà truyền ra ngoài, đương nhiên là sẽ bị muôn dân phỉ nhổ.

Kẻ bỉ ổi như vậy... lại chính là thiên tử của Đại Hoàn, đây là sự thật ư?

Trái tim của Lục gia đã trở nên lạnh lẽo biết bao.

Khúc Ngưng Hề cảm thấy, nếu chỉ chờ đợi không thôi thì thời gian sẽ trôi qua rất lâu, nàng bèn quay sang hỏi thăm tình hình của Hứa Hoàn, quyết định đi thăm nàng ấy.

Hứa Hoàn cũng sống trong dinh thự này, có Bạch Tấn và một đám người trông coi nàng ấy.

Sự tồn tại của nàng ấy mang ý nghĩa vô cùng quan trọng, bấy giờ vì bị Mộc Thương Hạnh kìm chế, tâm tình của nàng ấy không yên, ốm đau không dậy nổi.

Nàng ấy không chỉ không thừa nhận người cha đẻ này, mà trong lòng còn tràn ngập ý hận.

Sau khi gặp Mộc Thương Hạnh, nàng ấy mới bắt đầu ngã bệnh, vốn dĩ bình thường đã không thể rời xa thuốc thang, mà nay lại càng phải “uống ba chén thuốc bổ một ngày”.

Đúng như dự đoán của Lục Huấn Đình, Mộc Thương Hạnh “vô dục vô cầu”, cảm thấy mình đã sống cả đời như thế đủ rồi,

ôm tâm tình như “heo chết không sợ nước sôi”, nhưng sau khi biết mình có nữ nhi, ông ta đã thay đổi suy nghĩ.

Người ngay cả chết còn không sợ như thế kia... lẽ nào còn sợ phải làm chứng nữa hay sao?

Mộc Thương Hạnh chưa bao giờ sợ, ông ta chỉ căm hận Lục gia, không muốn để cho Lục gia được như ý mà thôi.

Ai cũng nói rằng nữ nhi giống cha, nếu nhìn kỹ thì có thể thấy mặt mày của Hứa Hoàn có phần giống Mộc Thương Hạnh.

Ban đầu, ông ta nghi ngờ tính chân thật của câu chuyện này, nhưng Hứa Hoàn đã sống ở Thang Bình nhiều năm, sau khi mẹ ruột của nàng ấy qua đời, nàng ấy còn có gia đình cữu cữu... Thứ có thể chứng minh cho thân phận thật sự của nàng ấy rất nhiều, Mộc Thương Hạnh không thể không tin.

Ông ta không chỉ tin, mà còn nảy sinh ý định mới.

Mộc Thương Hạnh già rồi, còn sắp chết nữa, ông ta không sợ chết, chết thôi thì có gì ghê gớm đâu?

Ông ta có thể làm chứng, làm chứng với hy vọng rằng nữ nhi mình có thể sống sót.

Thần y bắt mạch cho Hứa Hoàn, từ nhỏ nàng ấy đã gầy yếu, cực kỳ khó chữa trị dứt bệnh. Tình trạng của nàng ấy không chỉ khó tìm thuốc, mà cả đời này, nàng ấy chỉ có thể duy trì mạng sống bằng những dược liệu đắt tiền, nếu không thì sẽ không thể sống lâu được.

Năm đó, Hứa gia ở Thang Bình vẫn được coi là khá giả, nhưng sau khi gặp nạn thì hoàn toàn sụp đổ, hiển nhiên là không thể gánh nổi khoản tiền thuốc này rồi.

Đây là giao dịch giữa Lục Huấn Đình và Mộc Thương Hạnh.

Lúc Khúc Ngưng Hề đến, Hứa Hoàn đang ngồi trên giường.

Trời rất nóng, sau khi đổ mưa mới không còn cảm giác oi bức nữa, nhưng trong phòng nàng ấy lại đặt một chậu than, nói là để tránh hơi ẩm ngoài cửa sổ xông vào.

Hứa Hoàn rất gầy, có mắt phượng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, vừa nhìn nàng ấy thì người ta đã biết rằng, đây là người mắc bệnh trong người.

Nàng ấy trầm mặc ít nói, không thích nói chuyện, nhưng hôm nay, sau khi thấy Khúc Ngưng Hề, nàng ấy lại chủ động mở miệng: “Ta còn có thể... gặp lại hắn một lần nữa không? Sau khi mọi chuyện kết thúc ấy...”

“Hắn” ở đây chính là Mộc Thương Hạnh, nàng ấy không muốn dùng những từ ngữ khác để gọi ông ta.

Khúc Ngưng Hề gật đầu: “Hắn là có thể.”

“Đa tạ Thái tử phi.” Hứa Hoàn nhỏ giọng nói lời cảm tạ, sau đó thì cúi đầu không nói gì nữa.

Khúc Ngưng Hề cũng là một người có tính cách trầm lặng, nàng chỉ ngồi bên cạnh Hứa Hoàn, uống trà nghe tiếng mưa rơi, nhưng không hề cảm thấy nhàm chán.

Đôi mắt của Hứa Hoàn giống như một cái giếng cạn, đen sì, không thấy ánh sáng.

Nàng ấy nói: “Điện hạ thật tốt bụng, ngài ấy còn mời đại phu chữa bệnh cho ta, chỉ là... dược liệu đắt quá, dùng cho ta thì thật lãng phí.”

Cũng giống như cái gọi là “bệnh lâu thành y” vậy, vì bị bệnh, ít nhất là nàng ấy cũng có hiểu biết về dược liệu hơn người thường.

Khúc Ngưng Hề quay đầu nhìn nàng ấy, vì bệnh tật quanh năm nên nàng ấy không chỉ mất đi sức sống và sức khỏe, mà ngay cả ý chí muốn sống cũng rất nhạt nhoà.

“Thuốc là để cho người uống, phải dùng hết thì mới không lãng phí...” Nàng nghĩ một chút rồi nói: “Chờ đến khi mọi chuyện lắng xuống, ta sẽ cho người đưa người đi đây đi đó một chút, mặc dù chỉ ngồi xe ngựa nhưng người vẫn có thể ngắm nhìn rất nhiều phong cảnh và gặp rất nhiều người.”

Trước kia, nàng bị ràng buộc trong thân phận Đại tiểu thư Hầu phủ, cơ bản là không có cơ hội ra ngoài dạo chơi, những cảnh đẹp mà nàng có thể nhìn thấy đều nằm ở bên ngoài cửa sổ xe.

Mặc dù vậy, lòng nàng vẫn cảm thấy vô cùng sung sướng.

Con người rất cần phải đi ra ngoài nhìn ngắm phong cảnh, có thể thì tâm trạng mới nhanh chóng thay đổi được.

Khúc Ngưng Hề không giới thiệu người khác, nàng chỉ ngồi một lát, sau đó thì không quấy rầy Hứa Hoàn dưỡng bệnh nữa mà rời đi, đi đến lầu các.

Lên cao tầng nhìn rộng, trong màn mưa to hiếm thấy Hoàng thành, nàng không thể đi đâu cả, chỉ có thể ngồi chờ tin tức mà thôi.

Lần chờ này kéo dài tận năm ngày.

Thỉnh thoảng Đổng Mẫn sẽ truyền tin tức về cho nàng, Thiên Khánh Đế bị người khắp nơi công khai lên án, thanh danh cả đời này đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Điều mà ông ta sợ nhất đã xảy ra. Ngòi bút của Sử quan, từ trước đến nay vẫn luôn là “sắt đá vô tình”.

Mà trong triều, từ sáng sớm hôm đó trở đi, chư vị đại nhân đều không thể về nhà.

Những kẻ kêu gào thanh quân trặc [*] kia, đều bị giết sạch.

[*] **Thanh quân trặc**: Có nghĩa là “Giết quốc trung, thanh trừng gian thần”. Cụm từ “Thanh quân trặc” này là một cụm từ ngữ chính trị cổ đại, thường dùng để lấy danh nghĩa, phát động chính biến để “Vì lợi ích của vua, tiêu trừ bè phái gian thần bên cạnh vua”.

Những người còn lại bị giam giữ trong cung, được tiếp đãi bằng những món ăn thức ngon miệng, sau khi kết thúc mới chịu thả về.

Chắc chắn là người Thượng Kinh rất hoảng sợ, nhưng nếu Bùi Ứng Tiêu đã đổi họ thì hẳn phải tàn nhẫn hơn một chút, nếu không thì hẳn có thể trấn áp được ai nữa đây?

Khúc Ngưng Hê không hề hoài nghi về lòng dạ và sự tàn nhẫn của hắn.

Nếu nàng đứng ở phía đối lập hắn, có lẽ nàng cũng sẽ bị hắn thẳng tay giết chết mà không chút thương tiếc gì.

Sau mấy ngày mưa tầm tã, thời tiết quang đãng trở lại.

Mùa hè đến, mưa vừa tạnh, nhiệt độ lại tăng cao, nên dù có là ban đêm, trong phòng cũng không thể thiếu chậu đá được.

Khúc Ngưng Hê đang ngủ thì đột nhiên nàng rơi vào một cái ôm nóng hôi nóng hổi.

Nàng tỉnh lại trong hơi ấm như lò sưởi kia, mở đôi mắt mơ màng ra, đầu óc thì vẫn còn mụ mị.

Hơi thở quen thuộc bao trùm lấy nàng, hai bàn tay to lớn nắm chặt lấy eo nàng, hắn không hề khách sáo gì, mà cứ thế cúi đầu chặn miệng nàng lại.

“A...”

Khúc Ngưng Hề bị “tước đoạt” hơi thở, rằng mỗi đều như không còn thuộc về nàng nữa... Hắn đã “chiếm lấy” và “cướp đoạt” hoàn toàn mất rồi.

Mãi cho đến khi nàng bị hôn đến tỉnh táo, suy nghĩ của nàng mới bắt đầu quay trở lại, bấy giờ nàng mới bắt đầu tự nghiệm ra được rằng: *Rõ ràng là điện hạ đã tới đây rồi!*

Khúc Ngưng Hề có quá nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng Lục Huấn Đình lại không muốn cho nàng thời gian để đặt câu hỏi.

Hắn hung hăng m út đôi môi mềm mại của nàng, hai tay không hề nhàn rỗi, mà hắn mạnh bạo xoa bóp “nơi ấy” không ngừng, dường như yêu thích đến nỗi không muốn buông tay.

“Nhớ ta không?”

Không đợi nàng trả lời, đầu ngón tay hắn chợt gia tăng thêm chút lực, rồi sau đó, tiếng tơ lụa bị xé rách vang lên, tiểu y biến thành vải vụn, quả cầu tuyết không còn gì trói buộc “nhảy” ra ngoài, vừa trắng vừa mềm.

Khúc Ngưng Hề khẽ hít vào, nàng thấy bờ vai hắn, thậm chí là cả người hắn đều căng cứng, như đang cố kìm nén gì đó, chỉ chuẩn bị chờ để bùng nổ nữa thôi, nàng bèn vội vàng ngăn hắn lại: “Chàng, chàng chậm một chút...”

Lời còn chưa dứt, hắn đã cúi đầu xuống.

Như một ngọn lửa, hắn cứ nhất quyết muốn kéo nàng theo để nhóm lửa.

“Gọi tên ta, Văn Du...” Lục Huấn Đình ngậm lấy “hạt san hô”, miệng hắn nóng ẩm và dính dính: “Nàng nói xem, ta là ai?”

Khúc Ngưng Hê như đã bị bòn rút hết sức lực, đến thắt lưng cũng vô lực, không còn sức đâu để mà thẳng lưng lên nữa, cả người nàng không ngừng run rẩy: “Huấn Đình... Lục Huấn Đình hu hu hu...”

“Đúng vậy, đây mới là tên của ta...” Hắn khẽ cười, đầu lưỡi lại chạm vào cơ thể nàng, tinh tế đảo quanh.

Hắn giơ tay lên, kéo hết màn trướng xuống.

Chương 107: Chỉ Mỗi Mình Nàng Biết (1)

DTV-EBOOK

Lục Huấn Đình đã làm Bùi Ứng Tiêu nhiều năm, nên ấn tượng của mọi người về “hắn” đã khắc rất sâu từ lâu.

Mỗi lần nghĩ đến hắn, mọi người đều hình dung ra hình ảnh một nam nhân tuấn mỹ vô song, trên môi luôn nở nụ cười, dáng vẻ dịu dàng thông dong.

Nhưng thật ra, sau khi gỡ bỏ lớp ngụy trang này ra, ở hắn chỉ còn gương mặt lạnh lùng, tính tình có phần “nóng nảy”.

“Thủ đoạn tra tấn” người khác thì nhiều vô số kể.

Trong phòng, cảnh xuân nở rộ, dù đã đặt một chậu băng ở đấy rồi... nhưng có vẻ như là cũng chẳng mấy hiệu quả.

Tình hình Khúc Ngưng Hề hiện giờ vô cùng “thảm hại”. Mấy sợi tóc mai ẩm ướt dính sát vào hai bên tai của nàng, còn gò má nàng thì đỏ bừng, so với khi uống rượu thì dáng vẻ này của nàng... còn diễm lệ hơn hẳn.

Nóng quá, nàng giống như là một con cá vừa bị vớt lên khỏi nước, chỉ biết nằm bất động trong lồng ngực rộng lớn của Lục Huấn Đình, cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên, từng tiếng thở dốc khe khẽ vang lên. Nàng bây giờ còn không thể đứng dậy nổi chứ đừng nói chi là “nhảy nhót”.

Từ đầu đến chân, đâu đâu cũng ướt đầm...

“Bây giờ còn mệt à?” Giọng của Lục Huấn Đình khàn khàn, dường như còn che giấu ý cười sau câu nói nữa: “Sao nàng còn trẻ tuổi thế kia mà thể lực lại kém quá vậy, hửm?”

Bỗng nhiên hắn lại bày ra dáng vẻ giống như là một vị trưởng bối, còn dùng giọng nói nghe như đang quở trách con trẻ “không được việc” nữa.

Tay chân Khúc Ngưng Hề đã mềm nhũn ra hết cả rồi, mồ hôi nàng tuôn đầm đìa không ngừng, không chỉ có thế, bây giờ nàng còn phải nghe mấy lời châm chọc này từ hắn nữa.

Nàng trừng to hai mắt, cảm thấy ảm ức vô cùng, đến khi thật sự không thể nhịn nổi nữa thì nàng vươn móng tay dài ra, lần tìm eo của hắn rồi nhéo một cái... khiến cho hai bên eo của hắn hắn lên dấu móng tay nho nhỏ hình trăng lưỡi liềm.

Tuy Lục Huấn Đình đột ngột bị nàng nhéo như thế, nhưng hắn chẳng mấy bận tâm, thậm chí là còn có tâm trạng mà cười lên thành tiếng nữa.

Chỉ có chút sức như “mèo cào” thế thôi mà mà còn muốn đe dọa “mãnh hổ” à?

Bàn tay to lớn nóng rực của hắn đặt lên sống lưng bạch ngọc kia, nâng cả người nàng lên rồi xoay lại, sau đó thì hắn bao phủ lên cả người nàng.

“Tiểu Văn Du, nàng chỉ có thể khiến ta ngứa một chút như thế này thôi à?”

Đôi mắt hẹp dài vừa đen thẫm vừa sâu thẳm thẳm cứ ngăm nhìn dáng vẻ xinh đẹp động lòng người của nàng... Hắn thế này, tất nhiên là vẫn chưa thấy thỏa mãn rồi.

Khúc Ngưng Hề vừa thấy là đã hiểu hắn đang nghĩ gì ngay, hắn “long tinh hổ mãnh” [*], tràn đầy sức sống, mà họ lại còn vừa xa cách nhau trong mấy ngày dài nữa... họ chỉ mới có một lần thôi thì làm sao mà đủ để thỏa mãn hắn cho được?

[*] **Long tinh hổ mãnh:** Là một thành ngữ Trung Quốc, có bính âm là “lóng jīng hǔ měng”, có thể dịch ra là “khỏe mạnh như rồng như hổ” hoặc “tràn đầy sinh lực và dũng mãnh”. Thành ngữ này diễn tả sự mạnh mẽ, cường tráng, với sức mạnh và tinh thần bền bỉ như rồng như hổ, thường dùng để ám chỉ những người đang ở trong trạng thái tràn đầy năng lượng, sức sống và sự quyết tâm.

Chỉ có điều... nàng đã kiệt sức rồi.

Tuy rằng ban ngày nàng cũng không làm gì cả, nhưng có lẽ vì sống an nhàn sung sướng quen rồi, nên nàng mới nhanh mệt mỗi thế này...

Ban nãy nàng còn nghi ngờ rằng mình sắp bị hấn “vò” đến nát vụn rồi... Chỉ mới nghĩ như thế thôi mà nàng đã cảm thấy vô cùng sợ hãi rồi.

Khúc Ngưng Hề tuyệt đối không thừa nhận vấn đề của chuyện này bắt nguồn từ nàng đâu, vì nàng dám khẳng định chắc chắn rằng, là do “năng lực” của Lục Huấn Đình vượt xa những người bình thường khác, nên nàng mới phải mệt mỏi như thế này trong mỗi lúc “phối hợp” với hấn.

Mà... chẳng phải là nếu nàng không thể thỏa mãn được hấn, hấn sẽ nhanh chóng tìm người mới à?

Vốn dĩ sự thật đã là như thế rồi mà. Vì sau khi mọi chuyện kết thúc, hấn trở thành đế vương... thì hấn sẽ bắt đầu có rất nhiều thời gian rảnh rỗi để “đắm mình” trong “nữ nhi tình trường”.

Tam cung lục viện, trăm hoa thi nhau khoe sắc, không ngừng rộ nở chỉ vì một mình hấn.

Ánh sáng bên ngoài màn trướng không sáng lắm, Khúc Ngưng Hề chỉ có thể nhìn thấy đại khái dáng vẻ của Lục Huấn Đình, hấn mày kiếm mắt sáng, nét nào nét nấy đều cực kỳ nổi bật và hoàn mỹ.

Nàng vươn tay ra, vòng qua cổ hắn, tạm thời... Hắn là phu quân của nàng, của riêng nàng mà thôi.

Lục Huấn Đình ngạc nhiên, hắn ôm lấy vị mỹ nhân mong manh yếu đuối này vào lòng mà nói: “Không cho nàng khóc, nếu không thì ngày mai mắt nàng lại sưng lên.”

“Vậy chàng hãy nhẹ một chút đi...” Khúc Ngưng Hề nhú mày, lúc nào hắn cũng có dáng vẻ hùng hổ như muốn “nuốt chửng” người khác thế này... làm cho người ta cảm thấy rất sợ hãi đó.

Lục Huấn Đình nghe thấy thế, bèn nắm lấy hai cổ tay trắng nõn của nàng rồi nâng chúng lên trên đỉnh đầu nàng, cuối cùng, hắn khẽ nói: “Đây là chuyện mà ta không thể nào khống chế được, Văn Du đừng làm ta thấy khó xử mà.”

Trong thời khắc quan trọng của cái chuyện “nước chảy thành sông” này, nào có ai có năng lực duy trì tác phong quân tử đâu?

Hắn không chỉ muốn bắt chấp tất cả để giày vò nàng, mà hắn còn muốn nghiền nát nàng ra để làm dịu đi cơn khát trong cổ họng.

Khuôn mặt này của hắn tươi cười thế thôi, nhưng hắn chính là một “kẻ điên”, cực kỳ nguy hiểm.

Còn Khúc Ngưng Hề chính là con thỏ nhỏ tự dâng mình đến tận miệng hổ.

...

Đến trưa ngày hôm sau, Khúc Ngưng Hề mới tỉnh khỏi giấc ngủ say.

Lục Huấn Đình bận trăm công ngàn việc, trời còn chưa sáng là hắn đã phải rời đi.

Nàng cảm thấy cơ thể mình khô mát, Ánh Sở cười nói với nàng rằng, điện hạ đã ôm nàng đến tận tột, “xử lý” xong xuôi hết rồi hần mới rời đi.

Khúc Ngưng Hề kiểm tra đối chiếu thời gian hần rời đi thì nhận ra... người này lại thức cả một đêm nữa rồi.

Đến để làm xằng làm bậy với nàng, ngay sau khi “thu dọn sạch sẽ”, hần cũng chuẩn bị tiến cung lâm triều ngay.

“Như thế thì mệt mỏi cho chàng ấy quá rồi...”

Vốn dĩ Khúc Ngưng Hề còn đang nghĩ rằng, nàng có rất nhiều chuyện muốn hỏi hần nhưng nàng lại chẳng hề có thời gian để mở miệng ra hỏi.

Nhưng xem ra là, hình như hần đã dành ra chút thời gian để chạy đến đây thật rồi, vì hiện giờ trong cung có rất nhiều chuyện, từ lớn đến nhỏ, đều cần hần xử lý.

Không chỉ trong cung, mà ngoài cung cũng có rất nhiều chuyện, mọi ngày Hoàng thành chưa từng có chuyện cấm đi lại ban đêm, nhưng trong thời điểm quan trọng như bây giờ, Định Tuyên Đại Tướng đã quân dẫn theo một đám người đến cổng thành canh phòng nghiêm ngặt.

Không chỉ kiểm tra kỹ càng thân phận trước khi vào thành, mà vừa đến đêm đã đặt ra giờ giới nghiêm, cấm đi lại trên đường... Họ tiến hành rất nhanh chóng, chẳng hề chậm trễ dù chỉ là một chút.

Lục gia đã ẩn nhẫn lập mưu trong nhiều năm trời chỉ vì muốn đòi lại công bằng từ Thiên Khánh Đế.

Lời nói của ông ta về việc phế Thái tử là hoàn toàn vô dụng, vì làm gì có trưởng tôn Bùi thị nào đâu? Hần là trưởng tôn của Lục gia kia mà!

Tin tức này nhanh chóng truyền đi khắp Hoàng thành, lan đến tận từng con đường lớn, từng con hẻm nhỏ trong kinh.

Khi nghe được tin tức này, tất cả mọi người đều vô cùng khiếp sợ, ai nấy đều bàn luận không ngừng nghỉ.

Văn võ bá quan bị giam giữ trong Hoàng thành tận năm ngày, sau đó mới được thả ra.

Trong khoảng thời gian này, trong Hoàng thành đã đổ rất nhiều máu.

Bùi Tĩnh Lễ còn sống, hắn ta vẫn là Nhị Hoàng tử của triều Đại Hoàn. Tuy nói là hắn ta đã bị giáng chức làm thường dân, nhưng huyết thống vẫn còn đó, đó là còn chưa kể đến mấy vị Hoàng tử phía dưới và những tông thân khác của hoàng thất... Dù sao thì cũng không đến lượt một người họ Lục như hắn lên ngôi.

Nhưng mà, Lục Huấn Đình xuất hiện ở đây không phải là để hỏi ý kiến của ai cả, thế nên, không một ai có thể cản bước hắn lật đổ giang sơn kia của Bùi thị.

Những người có ý đồ ủng hộ người khác chống đối ý chỉ, đều phải làm “vong hồn dưới đao” rồi.

Lục Huấn Đình cũng không giết chết hết tất cả những kẻ nào phản đối hắn, mà hắn cho họ hai lựa chọn: *Một là từ quan hồi hương, hai là cúi đầu xưng thần.*

Nhưng nếu không chọn một trong hai lựa chọn trên, mà còn kéo theo những huyết mạch khác trong hoàng thất “phát cò” đẩy người mới lên, thì đó mới chính là kẻ địch của hắn.

Quân thù thì phải “trừ đến chết” thôi, chứ còn có kết quả nào khác nữa đâu?

Sự khác biệt lớn nhất của Lục Huấn Đình và Thiên Khánh Đế đó chính là, hẳn không quan tâm đến ngòi bút của mấy tên Sử quan kia.

Có muốn nói Lục gia hẳn là “loạn thần tặc tử” cướp nước cũng không sao cả.

Dù sao thì Thiên Khánh Đế cũng phải nhận được báo ứng mà ông ta đáng phải nhận, Lục Huấn Đình tự cảm thấy rằng, Lục gia chưa từng bạc đãi bất kỳ người nào cả, bao gồm cả cái quốc gia này.

Trái lại, chính Thiên Khánh Đế và Đại Hoàn đã phụ lại tấm lòng chân thành và nhiệt huyết của bọn họ.

Lục Huấn Đình chỉ muốn công bố chân tướng của chuyện này ra ngoài mà thôi, còn người ngoài có muốn đánh giá như thế nào... cũng đã chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Nếu là người có đầu óc và biết phân biệt đúng sai trái phải, sẽ không là một kẻ “ngu trung”, chỉ biết một lòng ủng hộ một tên quân vương như thế.

Cũng chính vì thế mà trong khoảng thời gian này, chưa từng có cuộc bạo loạn nào xảy ra cả.

Máu và hận thù chỉ là một phần nhỏ mà thôi, ví dụ như là Trịnh Vương, Tả Thừa tướng, Hữu Thừa tướng chẳng hạn. Họ đều là những người thông minh, dù “sự kiện” này không xảy ra thì vốn dĩ họ cũng đã luôn phò tá Thái tử đăng cơ, hôm nay tuy hẳn không phải “Thái tử”, nhưng mọi thứ đều có nguyên nhân mới thành kết quả.

Thế giới bên ngoài như đang muốn “phát điên” trước sự thật liên quan đến “thâm thù đại hận” của Lục gia, đến thân phận thật sự đầy bí ẩn của Lục Huấn Đình, và còn tò mò với cả nữ nhân đáng thương – Lục Hoàng hậu.

Bấy giờ, khi mọi chuyện đều đã được “ngả mũ”, Thiên Khánh Đế viết chiếu cáo tội mình, ông ta cũng không còn sức lực đâu để mà tiếp tục ngồi trên ngôi vị Hoàng đế kia nữa.

Ngày hôm đó, mắt ông ta như muốn nứt ra, thân thể thì lay lắt chực ngất đi, nhờ có trà sâm do thái y đưa đến nên ông ta mới giữ lại được chút sức lực cuối cùng.

Bởi vì quá nhiều “cú sốc” kéo đến, nên dù đã dùng đủ mọi cách thức để “cứu vãn”, nhưng chỉ sau một đêm, ông ta đã già đi rất nhiều.

Mà bây giờ, Khúc Ngưng Hề đang dọn vào cung.

Mới sáng sớm, Ngân Hạnh, Xuân Tước và Ngải Lan đã đến phụ giúp nàng thu dọn hành lý. Nàng được đón vào cung ở, nhưng không phải là Đông Cung.

Lễ đăng cơ của Lục Huấn Đình vẫn chưa được tổ chức, hắc quyết định tiến hành cùng với lễ phong Hậu, đỡ khiến cho Lễ bộ phải lo liệu hai lần.

Lễ bộ Thượng thư nghe thấy thế thì chân mày nhú lại rất chặt, không sao có thể thở phào nhẹ nhõm được.

Đương nhiên là việc này không hợp lẽ thường, vì Hoàng đế là người có quyền lực cao nhất, Hoàng hậu thì dù tôn quý đến mấy... cũng dưới quyền Hoàng đế kia mà.

Sao hai dịp lễ trọng đại này có thể tiến hành cùng nhau được? Việc hắc có ý làm thế này... chắc chắn là vì hắc đang muốn nâng thân phận của Hoàng hậu lên cao, người khác nhìn vào sẽ thấy rằng: địa vị của Hoàng hậu cũng tương tự như là Hoàng đế vậy.

Nhưng trong triều đình vẫn còn một số vị trí đang trống, cần thời gian để “lấp đầy” các vị trí này, Lục Huấn Đình thì “bận tối

mắt tối mũi” nên hẳn muốn làm mọi thứ thật đơn giản, quy tắc gì đó đều có thể bàn bạc và lướt bỏ.

Hắn nói được là được.

Lẽ bộ chịu thua, chỉ có thể gấp rút chuẩn bị long bào, phượng bào và sửa đổi lại kế hoạch trước đó.

Phải mất hơn một năm mới được may thêu xong, chúng cũng được bảo quản rất kỹ càng, có thể truyền lại cho nhiều thế hệ.

Khúc Ngưng Hề không trở về Đông Cung, nàng được sắp xếp ở trong cung Niệm Tiên.

Cung Niệm Tiên cách chỗ của Lục Huấn Đình rất gần, muốn đến Văn Uyên Các cũng không xa, tránh việc hẳn muốn gặp nàng nhưng lại mất nhiều thời gian di chuyển.

Cung Niệm Tiên cũng là một cung vừa được xây dựng, sửa chữa xong gần đây. Cảnh sắc nơi đây rất đẹp, có rất nhiều cây và hoa, giống như là một hang động trong chốn thần tiên vậy.

Thiên Khánh Đế lén uống đan dược, còn nghe không ít thuật sĩ khoát lác về “tiên cảnh mộng đẹp”, nên hoàng cung này mới có một chỗ như thế.

Nhưng ông ta lại giấu chuyện thuật sĩ này quá kỹ, vì ôm chấp niệm quá sâu về “tiếng thơm” của một bậc minh quân, muốn được “lưu danh thiên cổ”, sợ bị người khác dị nghị... nên ông ta tin vào lời của pháp sư, rồi dần trở nên ngu muội hồ đồ.

Ông ta không cho phép mình bị người đời mang lên bàn cân để so sánh với những tên vua hoang đảng muốn trở nên bất tử kia.

Nhờ thế nên bây giờ mới có cung Niệm Tiên cho Khúc Ngưng Hề “hưởng lợi”, nàng dùng cơm trưa xong thì được đỡ lên xe

ngựa.

Đã có nhiều lần “bị làm” đến không thể đựng dậy nổi, đây là cái mà người ta hay gọi là “trước lạ sau quen” đó chứ đâu... Nên bấy giờ, da mặt nàng cũng đã dần “dày lên”, không còn thấy xấu hổ khi đối diện với các thị nữ nữa.

Khuôn mặt nàng trông vẫn vô cùng bình tĩnh, nàng坦然 nhiên nhận sự giúp đỡ của Xuân Tước, còn sự xấu hổ thì nàng chỉ âm thầm cất giấu trong lòng mà thôi.

Đều tại Huấn Đình cả, tại hắn nên nàng mới phải bày ra dáng vẻ yếu ớt này trước mặt người khác.

Sau khi nàng vào đến cung Niệm Tiên, Dung Nguyệt và Nhân Thanh đã đứng chờ sẵn để đón nàng, Khúc Ngưng Hề không thấy Lục Huấn Đình đâu, có lẽ hắn đang bận nên không thể đến đón nàng được.

Hai thị nữ mang vẻ mặt tươi cười mà tiến lên phía trước chúc mừng nàng, lễ sắc phong đại điển sắp đến... Nàng sắp thành Hoàng hậu nương nương rồi.

Hai nàng ấy nói Bạch Tấn đã nhận lệnh đến Kỳ Bắc, muốn mời vài vị trưởng bối của phủ An Vĩnh Hầu đến để tham dự, cũng như là chứng kiến hỷ sự long trọng này.

“Bạch Tấn đi à?” Khúc Ngưng Hề không gặp hắn ta nhiều, chỉ biết người này có võ công cao cường, suy nghĩ lại kín đáo.

Hứa Hoàn còn được Lục Huấn Đình giao cho hắn ta hộ tống nữa đó, chỉ thế thôi đã thấy Lục Huấn Đình coi trọng hắn ta như thế nào rồi.

“Đúng là hắn ta à...” Nhân Thanh nhỏ giọng giải thích: “Ngài ấy làm thế này là để ngăn cản đám người kia đến phá rối.”

Nếu Bùi Tĩnh Lễ thám thính được hành tung của An Vĩnh Hầu rồi dẫn người đến để bắt cóc Hầu gia lão phu nhân, chỉ e là mọi chuyện sẽ trở nên hỗn loạn vô cùng.

Cha con Mông thị cấu kết với vài thành phần trong bộ tộc Phổ Lạc Cam, lợi dụng Bùi Tĩnh Lễ như là con con cờ, sớm muộn gì cũng phải xuất binh giết chết bọn chúng, nhưng trước mắt, hắn còn đang bận rộn nhiều việc nên tạm thời không để tâm đến.

Khúc Ngưng Hề nghe thế bèn gật đầu nói: “Chàng ấy suy nghĩ chu đáo quá.”

Với tính cách của cha nàng, sau khi gặp Bùi Tĩnh Lễ, có thể là ông ta sẽ làm ra những chuyện ngốc nghếch cùng với cháu ngoại trai của mình.

Cảm giác ông ta rất dễ bị lợi dụng, Khúc Ngưng Hề không thấy yên tâm chút nào.

Sau khi tiến vào cung Niệm Tiên, nàng còn nghe được những lời bàn luận khác nữa, ví dụ như là chuyện Thiên Khánh Đế đang bị giam lỏng dưới danh nghĩa dưỡng bệnh ở điện Thừa Minh.

Viết xong chiếu cáo tội bản thân gần như đã đủ để “lấy mạng” ông ta rồi, lúc trước ông ta còn cần phải nương nhờ vào thuốc do thần y điều chế để “chống đỡ tinh thần”, nhưng với tình hình “đả kích” cứ liên tục kéo đến như thế này, chắc là ông ta cũng sắp chết đến nơi rồi.

Không ai để ý đến sống chết của ông ta cả, Lục Huấn Đình không ra tay giết ông ta là đã “tận tình tận nghĩa” lắm rồi.

Không, có lẽ hắn đang cố ý để ông ta sống, vì chết đi thì quá dễ dàng với ông ta, mà giày vò người khác bằng lưỡi dao cùn mới chính là chuyện khiến người đó đau đớn nhất.

Hắn muốn chính mắt Thiên Khánh Đế chứng kiến cảnh hắn lên ngôi, sửa đổi quốc hiệu, không còn Đại Hoàn trên đời này nữa.

Còn Lương Thái hậu thì cũng bị giam lỏng dưới danh nghĩa dưỡng bệnh, tiếng tăm của bà ta cũng mất hết, không còn sót lại chút gì.

Trong nhiều năm qua, mọi người đều biết là thỉnh thoảng bà ta sẽ đến núi Bạch Dân lễ Phật, nhưng bây giờ mọi chuyện đã bị “phanh phui” ra hết rồi, mọi người cũng đã biết chuyện bà ta trấn yểm bát tự của Lục Hoàng hậu trong ngôi chùa này.

Ác độc đến độ... bất kỳ nữ nhân nào đi ngoài đường mà thấy bà ta thì đều phải dừng lại chửi bới vài ba câu cho hả giận!

Dân gian có câu, người chết như ngọn đèn tắt, thù oán dù có lớn thế nào thì rồi cũng sẽ tan biến theo cố nhân.

Mà Lục Quỳnh Uẩn lại còn chưa hại bà ta bao giờ, mặc dù đúng là hai người có xích mích với nhau thật, nhưng cũng không đến mức phải làm như thế.

Những vấn đề tồn đọng trong quan hệ mẫu tử [*] vẫn luôn là câu chuyện muôn thuở, rất khó để chúng biến mất đi, ở ngoài dân gian cũng thế, còn có rất nhiều chuyện khó tin khác nữa là.

[*] ***Quan hệ mẫu tử*** là *quan hệ mẹ chồng nàng dâu*.

Khúc Ngưng Hề không cần phải đi thăm, mà nàng cũng không có ý định dính vào hai người này.

Nhưng mà, nàng vẫn hơi do dự mà hỏi Dung Nguyệt rằng, liệu nàng có nên đi gặp Lục Hoàng hậu hay không, nàng vẫn chưa chính thức chào hỏi bà nữa.

Dung Nguyệt khuyên ngăn nàng rằng: “Tạm thời người đừng đến quấy rầy điện Lan Tiêu ạ, tính tình ngài ấy rất rộng rãi, sẽ không nghĩ người thất lễ đâu ạ.”

Lục Quỳnh Uẩn hiện đang ở điện Lan Tiêu, đây cũng chính là nơi ngày xưa bà ở.

Đã nhiều năm trôi qua, nơi đó “cảnh còn người mất” từ lâu, đã thay đổi rất nhiều rồi.

Khúc Ngưng Hề từng đến mấy lần, lúc ấy nàng gặp Thái tử điện hạ ở cái đình bên cạnh sông Thiên Uyển, nơi ấy là một hành cung bỏ hoang.

Bây giờ điện Lan Tiêu nghênh đón chủ nhân trở về, chắc sẽ phải bận rộn thêm một khoảng thời gian nữa.

Mấy ngày trước, quan tài của người Lục gia đã bị đào lên và đặt ngay trước điện Kim Loan Bảo hòng chính thức chứng kiến cảnh Thiên Khánh Đế thất bại.

Chân tướng đã rõ, oan sâu được rửa. Khi còn trẻ, họ đã chết một cách vô ích nên sau này phải được chôn cất một cách huy hoàng.

Lục Quỳnh Uẩn rất lo lắng về chuyện này, nhưng mà hiện giờ thân thể bà không tốt, mà điều kiêng kỵ nhất lại chính là để cho tâm trạng bất ổn, thế nên, mấy ngày qua bà đều đóng cửa không tiếp khách.

Khúc Ngưng Hề hiểu nên nàng cũng không vội đến thỉnh an bà.

Bỗng nhiên trong hoàng cung lại có thêm vài người bệnh, điều này khiến cho Thái y viện bận rộn vô cùng.

Trước kia thì các vị ngự y bị Thiên Khánh Đế giữ lại trong điện Thừa Minh, còn bây giờ thì có muốn đi cũng chẳng đi được.

Mọi người đều bận rộn, Khúc Ngưng Hề cũng không phải là ngoại lệ, nàng đang bắt đầu tiếp quản các công việc trong cung, còn phải bàn bạc, tính toán xem nên sắp xếp đám người trong hậu cung này như thế nào.

Chương 108: Chỉ Mỗi Mình Nàng Biết (2)

DTV-EBOOK

Mấy ngày sau, đúng vào ngày lành tháng tốt, Đại Hoàn chính thức đổi tên thành Đại Trạch, Lục Huấn Đình lên ngôi, đại xá thiên hạ.

Cùng ngày hôm đó, lễ sắc phong của Khúc Ngưng Hề cũng được diễn ra, bởi vì hai đại lễ được tổ chức cùng một lúc nên các công đoạn được giản lược đi khá nhiều, bớt được kha khá lo lắng.

Nhưng mà, đây cũng là ngày mà tất cả mọi người đều bận đến không kịp thở.

Khúc Ngưng Hề ở cung Niệm Tiên, mấy ngày qua, nàng đã sắp xếp cho các vị phi tần trong hậu cung đến hành cung [*] để an dưỡng tuổi già.

[*] **Hành cung**: thường được dùng trong văn hóa cung đình, chỉ những cung điện hoặc khu vực mà vua chúa tạm trú khi đi tuần hoặc công du bên ngoài kinh thành. Đây là nơi nghỉ ngơi và làm việc của nhà vua trong những chuyến đi xa, thường được xây dựng tại các địa điểm chiến lược hoặc danh lam thắng cảnh quan trọng. Tuy nhiên, khái niệm “hành cung” ở đây thiên về ý nghĩa “là nơi dưỡng lão cho các phi tần khi họ không còn tham gia vào các hoạt động, sự kiện trong hoàng cung nữa”.

Các bà ấy đều là người của Thiên Khánh Đế, mà Thiên Khánh Đế vẫn còn chưa chết, Lục Huấn Đình thì chưa hèn hạ đến mức phải đi gây khó dễ cho nhóm nữ nhân lớn tuổi như họ.

Nếu đưa đi thái miếu [*] hoặc lăng mộ của Bùi thị... thì có phần hơi đáng thương cho họ quá rồi.

[*] **Thái miếu:** Là đền thờ tổ tiên của hoàng đế Trung Quốc thời xa xưa, sau này, một số triều đại ở các nước lân cận như Hàn Quốc và Việt Nam cũng làm theo.

Trái lại, việc để họ ở trong hành cung như thế này lại là giải pháp tốt nhất.

Không chỉ là phi tần, mà đến cả Lương Thái hậu và cô mẫu của Khúc Ngưng Hề, Khúc Mạc Kỳ, đều được đưa đến hành cung.

Thiên Khánh Đế bị bỏ lại trong cung một mình, mà ông ta cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc rời đi.

Ngày nhóm người này rời đi, Khúc Ngưng Hề không hề đến đưa tiễn Khúc Mạc Kỳ, nàng biết đối phương đã yêu cầu được gặp mặt nàng rất nhiều lần.

Nàng đoán được ý đồ của cô mẫu mình, đương nhiên là cô mẫu muốn giữ lại mạng cho Bùi Tĩnh Lễ rồi.

Dưới tư cách là một người mẹ, nàng có thể hiểu được tình thương mà bà ta dành cho nhi tử của mình, nhưng mà, nàng không thể đồng cảm với bà ta được.

Nếu Bùi Tĩnh Lễ làm loạn, người phải gánh chịu mọi hậu quả chính là Lục Huấn Đình, và đương nhiên là dân chúng cũng sẽ phải là người chịu khổ... Thế thì tại sao nàng phải làm “cầu nối” chỉ bởi vì chút tình thân mỏng manh kia chứ?

Chẳng phải là cái quan hệ họ hàng mà họ nói kia đã bị cắt đứt từ lâu rồi à?

Tuy Khúc Ngưng Hề không đi gặp cô mẫu, nhưng nàng không hề ngăn cản tổ mẫu và cha nàng gặp bà ta.

Lúc đầu lão phu nhân có dự định là sẽ đi đến Kỳ Bắc cùng Tam lang, để có thể theo dõi sát sao quá trình học tập của cậu ta,

nhưng mọi chuyện ở Đại Hoàn đã thay đổi, nên cả gia đình họ đều được đưa về Hoàng thành rồi.

Bọn họ hoàn toàn không biết gì về chuyện của Thái tử điện hạ cả, nên đương nhiên là họ rất ngạc nhiên khi biết được sự thật.

Trong suốt mấy ngày đi đường, Bạch Tấn đã dẫn theo không ít người, và đúng như những gì họ đã dự đoán trước đó – trên đường đi, họ đã gặp phải bọn bắt cóc.

Là người do cha con Mông Thiên Thạch phái tới, nếu có thể bắt sống người của phủ An Vĩnh Hầu... có lẽ là chúng sẽ được trao nhiều bạc hơn.

Nhưng đương nhiên là, muốn bắt sống còn khó hơn là giết chết rất nhiều, chưa kể là đằng này Bạch Tấn đã đề phòng từ trước rồi. Thế nên, lần này bọn chúng chỉ có thể “trắng tay ra về” mà thôi.

Việc cả phủ An Vĩnh Hầu an toàn hồi kinh đã được định sẵn từ trước rồi, Lục Huấn Đình sắp lên ngôi nên cả nhà bọn họ được mời đến để tham dự đại lễ này.

Chuyện đã đến nước này rồi, dù trong lòng họ có nghĩ gì thì cũng không còn quan trọng nữa rồi.

Quyền lực đã thay đổi, chiều gió cũng phải thay đổi theo thôi.
Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Khắp mọi góc ngách trong Hoàng thành, ai cũng đang không ngừng buông lời chửi rủa Thiên Khánh Đế, mắng ông ta vong ơn bội nghĩa, lấy oán báo ân, để ông ta làm người thật uổng phí,...

Còn có cả những chuyện Lương Thái hậu đã làm nữa, bà ta cũng bị người người mắng chửi nốt. Sau khi Hồ lão phu nhân

nghe được thì bà cũng sợ đến nổi suýt ngất xỉu.

Bà đã đi lễ Phật ở núi Bạch Dân cùng Thái hậu, còn ở đó gần một năm trời nữa.

Bà tụng kinh, ngồi thiền, ăn chay, cũng tự cảm thấy bản thân mình đã đủ thành tâm rồi... bà nào có ngờ Thái hậu lại làm ra mấy chuyện như là trấn áp bát tự sinh thần quý đệ này đâu?!

Đúng là chẳng có lương tâm gì cả! Thật không thể tưởng tượng nổi mà!

Suốt mấy ngày liền, ngày nào Hồ lão phu nhân cũng mơ thấy ác mộng, thậm chí là bà còn chẳng có mặt mũi đâu để mà tiến cung, chỉ sợ rằng bản thân bà sẽ làm liên lụy đến Văn Du.

Lục Hoàng hậu chưa chết, còn đang làm Thái hậu nương nương nữa, nếu chẳng may bà ấy hiểu lầm bà lão này hoặc “giận chó đánh mèo” gì đó thì sao? Bà biết phải làm sao bây giờ đây!

Một bà lão như bà thật sự không thể ngóc đầu dậy nổi, bà chỉ hận sao mình không thể không trở về Hoàng thành thêm lần nào nữa...

Năm đó, vì hết lòng muốn giúp đỡ nữ nhi mình, nên bà đã từng làm ra vài chuyện không phải phép với Lục Hoàng hậu... Nhưng thời thế thay đổi, bây giờ người ta đã ngồi ở tít trên cao, còn cháu gái bà thì đang làm nhi túc [*] nhà người ta đó!

[*] **Nhi túc** chỉ con dâu.

Đương nhiên là bây giờ bà chỉ dám dặn Khúc Ngưng Hề phải cẩn thận trong mọi việc, chứ bà nào còn dám nói vài câu tốt đẹp thay cho Khúc Mạc Kỳ nữa?

Nữ nhi bà đã được đưa đến hành cung rồi, xem ra tình hình còn tốt hơn so với việc phải sống trong lãnh cung lạnh lẽo ở

chốn Hoàng thành này. Vả lại, đúng thật là bà ta cũng đã từng “đụng chạm” đến Thái tử, bây giờ không bị người ta truy cứu đã là may mắn lắm rồi, sao còn dám “được một tác lại muốn tiến thêm một thước nữa” kia chứ?

Thật sự là Hồ lão phu nhân rất lo lắng, bà buộc đám người trong Hầu quý phủ phải “cụp đuôi lại” mà sống cho ngay thẳng.

Sau khi quay trở về thì bọn họ mới nghe nói là, vì đang trong thời điểm nhạy cảm nên Khúc Thiên Nhân đã được đưa đến Đông Cung ở tạm.

Tuy nói là ở tạm, nhưng thật ra đây là cách mà Đông Cung bảo vệ nàng ấy. Tuy rằng nàng ấy chỉ là thứ nữ thôi, nhưng vì nàng ấy còn là muội muội của Thái tử phi, nên Đông Cung mới làm như thế.

Bây giờ quốc hiệu đã thay đổi, phủ An Vĩnh Hầu không phải chịu bất kỳ tổn thất nào, trái lại, còn “thuận buồm xuôi gió” hơn trước gấp nhiều lần. Trước tình hình này, đã có không ít người bắt đầu ngấm ngấm hành động.

Trong số các gia đình quý tộc lớn ở Thượng Kinh, cũng có những gia tộc đã tồn tại được mấy trăm năm, nên họ hiểu rất rõ đạo lý “một triều thiên tử, một triều thần” [*].

[*] **Đạo lý “một triều thiên tử, một triều thần” (一朝天子一朝臣)**: xuất phát từ quan niệm trong các triều đại phong kiến, mang ý nghĩa là khi một vị vua mới lên ngôi, thì hệ thống quan lại, thần tử cũng sẽ thay đổi theo để tương hợp với triều đại mới. Mỗi vị vua sẽ có một nhóm quan thần trung thành, luôn phục tùng và phù trợ vị vua đó, và cũng có thể là những giá trị, đạo lý, quy định,... của triều đại mới sẽ khác với triều đại trước. Đạo lý này nhấn mạnh sự thay đổi về quyền lực, con người, và đôi khi là cả tư tưởng khi mà một thời kỳ mới được mở ra. Nó cũng ám chỉ rằng, mỗi vị vua sẽ xây dựng bộ máy cai trị riêng và không còn bị lệ thuộc vào những gì đã có từ trước.

Khúc gia lại có thêm một Hoàng hậu, với tình hình trước mắt thì xem ra là, vị Hoàng hậu này còn rất được cưng chiều.

Tân đế hoàn toàn không thèm để tâm đến mối quan hệ họ hàng của Hầu phủ và Bùi Tĩnh Lễ nữa là!

Khúc Viên Thành sống trong mơ hồ bao năm, nay lại “ôm” được “bảo chứng” cho một tương lai phú quý trước mắt, nên ai nhìn thấy ông ta cũng không nhin được mà cảm thán rằng ông ta tốt số quá.

Trước mắt thì trong hậu cung chỉ có một người là Khúc Ngưng Hề mà thôi, toàn bộ phi tần của Thiên Khánh Đế bị đưa đi rồi, nên bây giờ, cả Ngự hoa viên đều đã trống không.

Khúc Ngưng Hề vừa nắm quyền lực trong tay, nàng vẫn chưa biết nên làm như thế nào.

Cả hậu cung này, người duy nhất mà nàng cần phải đặt hết tâm sức vào để quan tâm và săn sóc, chỉ có Lục Thái hậu mà thôi.

Đại thù đã báo, vốn dĩ bà phải nên vui sướng khôn cùng mới phải.

Nhưng mà, vì trong nhiều năm qua, trên lưng bà “cõng” theo quá nhiều người, quá nhiều trách nhiệm, mà nay lại đột ngột được “giải thoát”, nên tất cả những gì bà “thu hoạch” về được không chỉ là sự thoải mái, mà còn có cả sự mờ mịt và mệt mỏi nữa.

Đời này của Lục Quỳnh Uẩn, người khác cảm thấy như một câu chuyện đầy ly kỳ, nhưng thân là người trong cuộc, bà mới là người nếm trải được mọi cảm giác khi phải trải qua những chuyện ấy.

Dựa theo bối phận bà là cô của Lục Huấn Đình, nhưng hẳn lại xem bà là Thái hậu, có nghĩa là hẳn có ý muốn nhận bà làm mẫu thân.

Trong dân gian, chuyện nhận con cháu thân thích làm con thừa tự không phải là hiếm lạ gì, tuy hai người họ chưa chính thức tiến hành mấy nghi thức “nhận con thừa tự” này, nhưng thật ra, mối quan hệ của bọn họ chẳng cần phải dùng đến mấy nghi thức sáo rỗng này làm gì.

Lục Huấn Đình vẫn cứ như thế thôi, hẳn đã làm nhi tử trên danh nghĩa của Lục Quỳnh Uẩn nhiều năm rồi, thế thì hẳn cứ tiếp tục làm nhi tử của bà đi, không cần phải thay đổi làm gì cả.

Khúc Ngưng Hê cũng gọi bà là “mẫu hậu”, thỉnh thoảng nàng cũng sẽ đến hỏi thăm bệnh tình của bà.

Năm ngoái, hai người đã từng gặp nhau ở Ngọc Tuyền sơn trang.

Lục Quỳnh Uẩn quả đúng là một người rất khoan dung độ lượng.

Bà không hề để ý đến xuất thân của Khúc Ngưng Hê.

“Con biết tiên đế không?” Giọng Lục Quỳnh Uẩn rất dịu dàng, khi nhắc đến chuyện xưa, lòng bà chỉ toàn là hoài niệm: “Tiên đế là một vị trưởng bối rất dễ gần, thuở nhỏ người rất yêu thương ta, còn dạy ta thương pháp nữa.”

Đó là chuyện khi bà còn nhỏ, khi ấy tiên đế đối xử với Lục gia rất tốt, thân thiết với gia tộc họ như thể tay chân.

Tiên đế rất tốt, bà nhớ rất rõ mọi thứ về ông ấy. Còn Thiên Khánh Đế... thì ông ta chỉ là nhi tử của ông ấy mà thôi, việc ông ta xấu xa như thế nào không liên quan gì đến tiên đế cả.

“Họ là cha con ruột, nhưng là hai người khác nhau, không thể nào gộp lại làm một được...” Lục Quỳnh Uẩn nói: “Đúng là năm đó giữa ta và cô mẫu của con có tồn tại chút khúc mắc, nhưng bà ta là bà ta, còn con là con.”

Huống hồ chi, so với những việc đáng ghê tởm mà Thiên Khánh Đế từng làm, thì những việc mà Khúc Mạc Kỳ làm vẫn còn thua xa, nên bà cũng chẳng bận mà trả thù người này.

Khúc Ngưng Hề nhìn bà đến gần người, dù bà có “giận cá chém thớt” thì cũng là một chuyện rất đổi bình thường mà thôi, nhưng bà lại không làm như thế... Trên đời này, làm gì có ai có thể phân định rõ được ân oán thù hằn như bà kia chứ?

“Mẫu hậu có thể buông bỏ hết thảy như thế, Văn Du thấy rất khâm phục người. Vì thù hận của kẻ khác mà cả nửa đời chậm trễ theo, thời gian còn lại cũng trở nên đáng trân quý vô cùng...”

Khúc Ngưng Hề vươn tay, níu lấy ống tay áo bà, rồi nàng nói tiếp: “Thuở nhỏ Huấn Đình không có mẹ, dù trong lòng chàng ấy có khát khao đến thế nào đi nữa... thì chàng ấy cũng sẽ không nói ra khỏi miệng... Mẫu hậu, con xin người hãy thương xót cho chàng ấy.”

Đến tận bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ như in, cái ngày ở Ngọc Tuyên sơn trang ấy, nàng đã được nhìn thấy chút dịu dàng hiếm hoi từ ánh mắt Lục Huấn Đình.

Chưa bàn đến sự ấm áp và dịu dàng gì đó do tình thân mang đến, thì trong mấy năm qua, tuy rằng Lục Quỳnh Uẩn chỉ giả chết, nhưng số lần hai người gặp nhau còn ít tở nữa là.

Một người thì thiếu vắng mẹ, còn người kia thì đã mãi mãi mất đi đứa con của mình.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, theo lý mà nói, đôi bên nên dành thời gian để vun đắp thân tình.

Chứ nếu cứ giữ khúc mắc năm xưa trong lòng mãi... thì thật chẳng đáng biết bao.

“Đứa bé này...” Lục Quỳnh Uẩn không nhin được mà bật cười: “Năm đó gian khổ đến thế mà ta còn sống tiếp được, thì bây giờ sao ta có thể cho phép mình sống trong buồn bực không vui cho được?”

Bà đã nghĩ thông suốt từ lâu rồi, những chuyện ấy sẽ không thể đánh bại hay phá hoại cuộc sống của bà được đâu.

Khúc Ngưng Hề nghe thấy thế thì mới yên lòng. Bà không giống như là những nữ nhân bình thường khác, không thể dùng những lý lẽ thông thường để suy đoán tâm tư bà được.

Cũng giống như là những nhân vật truyền kỳ trên phố vậy, cứ không ngừng mạnh mẽ vươn lên.

Thần y nói, nếu là tâm bệnh thì thuốc dù có tốt đến đâu, cũng không thể chữa trị hoàn toàn được.

Tâm trạng phải tốt lên thì thân thể mới mau khoẻ lên được, đây chính là ý nghĩa của câu “tâm rộng người mập” [*] mà mọi người hay nói.

[*] **Tâm rộng người mập:** Là một thành ngữ Trung Quốc, ban đầu có nghĩa là một người có tâm hồn phóng khoáng và vẻ ngoài dịu dàng ấm áp. Sau này nó được dùng để chỉ tâm trạng vui vẻ và không có gì phải lo lắng khiến mọi người cảm thấy thoải mái.

...

Mùa hè nóng bức, trong cung Niệm Tiên có tẩm phương trai [*], cũng có xây nên một cái hồ nước, tên là “hồ Thanh Tuyền”, dưới đáy hồ được trang trí bằng những hòn đá trắng, bề mặt nhẵn nhụi.

[*] **Tẩm phương trai (寢香齋)** là một thuật ngữ thường được sử dụng trong văn hóa cổ Trung Hoa, để chỉ một căn phòng hoặc không gian riêng tư, thường là phòng ngủ của nữ giới quý tộc hoặc cung nữ trong cung đình. “Tẩm” (寢) có nghĩa là “ngủ”, “phương” (香) nghĩa là “hương thơm”, và “trai” (齋) thường chỉ một nơi thanh tịnh hoặc riêng tư. “Tẩm phương trai” có thể ám chỉ đến một nơi mà người phụ nữ dùng để nghỉ ngơi và thường được trang trí với hương liệu, tạo nên không gian thanh thoát, yên tĩnh, thể hiện sự tinh tế và cao quý của người ở.

Nước trong hồ mát lạnh, vào mùa hè, có thể ngâm mình dưới hồ để “giải nóng”.

Ban đầu Khúc Ngưng Hề không dám dùng nó, tuy rằng cung Niệm Tiên bây giờ đã là của nàng rồi, chỉ cần đóng chặt cửa cung lại là không ai vào được, không ai thấy được cả, nhưng dù sao thì đây cũng là hồ lộ thiên mà...

Sao nàng có thể cởi sạch y phục của mình ra rồi ngâm mình trong đó chỉ vì sợ nóng cho được kia chứ?

Thân là Hoàng hậu của cả một nước, nếu nàng làm như thế thì còn ra thể thống gì nữa?

Khúc Ngưng Hề chỉ muốn làm một Hoàng hậu tốt, tránh cho những kẻ ngoài kia lợi dụng sơ hở rồi chỉ trích, gây khó dễ cho Lục Huấn Đình.

Phần lớn thời gian nàng đều gò mình theo quy củ, chẳng dám bộc lộ chính mình.

Một ngày nọ, người vô cùng bận rộn là Lục Huấn Đình đã có được nửa ngày rảnh rồi đầy hiếm hoi. Hắn tới cung Niệm Tiên từ rất sớm, sau đó còn đến tẩm phương trai hóng mát cùng nàng nữa.

Hắn dẫn Khúc Ngưng Hề đi tới đi lui, sau cùng, hắn dắt nàng đến bên hồ.

Hai người đã quen nhau lâu như thế rồi, bây giờ lại còn thân thiết như thế nữa, ở một mức độ nào đó, Khúc Ngưng Hề cũng đã hiểu hắn rất rõ.

Nàng thấy thế thì bắt đầu “đề cao cảnh giác” ngay: “Bệ hạ, chàng đang muốn làm gì thế?”

Lục Huấn Đình quay đầu sang nhìn nàng, khuôn mặt tuần tú này trở nên vô cùng mê hoặc khi hắn cười lên, hắn khẽ nói với nàng rằng: “Trẫm đã bận rộn hơn một tháng trời, nay mới dành ra được nửa ngày rảnh rỗi, Hoàng hậu cảm thấy... trẫm đang muốn làm gì?”

Hắn vừa nói, đầu ngón tay thon dài vừa chậm rãi móc vào thắt lưng của nàng.

Tim Khúc Ngưng Hề đập loạn nhịp như trống bỏi, cái miệng nhỏ nhắn của nàng hơi nhếch lên, nàng bắt đầu lắc đầu không ngừng. Để cho thấy rằng mình không hề muốn phối hợp với hắn, nàng còn lùi về sau một bước nữa.

“Ban ngày ban mặt, ở một chỗ lộ thiên thế này...” Dương nhiên là không được rồi!

Lục Huấn Đình nghe thấy thế thì bật cười thành tiếng, hắn nói: “Không ngờ Tiểu Văn Du lại bảo thủ như thế đấy.”

Hắn vươn tay ra, bàn tay “chụp lấy” vòng eo thon thả của nàng rồi ôm nàng vào lòng, sau đó cúi đầu hỏi nàng rằng: “Xung quanh nơi này không có ai cả, nàng sợ bị ta nhìn thấy à?”

Đã thấy từ lâu rồi mà...

“Cũng không phải là...” Khúc Ngưng Hề chỉ cần tưởng tượng đến cảnh tượng ấy thôi là hai bên tai nàng đã đỏ bừng lên rồi: “Cho dù chàng không có ở đây, chỉ có một mình ta, thì ta cũng sẽ cảm thấy rất...” Xấu hổ.

Nàng cảm thấy, chắc chắn là không chỉ có một mình nàng có cảm giác như thế. Đối lại là các tiểu nương tử khác, nếu họ để lộ da lộ thịt ra ngoài như thế... thì chắc chắn là lòng họ cũng sẽ bất an như nàng thôi.

Dù đã biết là sẽ không có ai xông vào được cả. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Con người đã quen với việc che chắn thân thể mình bằng y phục rồi, nên nếu đột ngột khoả thân lộ thiên như thế... chắc chắn là sẽ không quen ngay được rồi.

Lục Huấn Đình rất thích dáng vẻ nàng run rẩy lấy bối trước mặt hắn, vì chỉ có mỗi mình hắn mới được nhìn thấy dáng vẻ này của nàng.

Hắn không phủ nhận là mình rất ác, nhưng mà, hắn không thể ép nàng quá mức được, vì tiểu cô nương này sẽ bật khóc mất thôi.

Một ngón tay của hắn cọ vào chóp mũi nàng, cười hỏi rằng: “Vậy nếu mặc y phục xuống nước thì sao nào?”

Khúc Ngưng Hề suy nghĩ một chút rồi đồng ý, có ai lại không thích nghịch nước trong mùa hè như thế này đâu?

Hơn nữa, rất hiếm khi nào Lục Huấn Đình có thời gian rảnh rỗi để có thể ở bên cạnh nàng như hôm nay.

Đã hơn một tháng hai người không có thời gian riêng tư ở bên nhau rồi.

Thật ra đêm nào hắn cũng đến và ngủ lại cung Niệm Tiên của nàng cả, nhưng mà thời gian hai người nói chuyện lại không nhiều, ngoại trừ chuyện kia ra, Khúc Ngưng Hề hy vọng hắn sẽ có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn.

Chắc chắn là hắn sẽ cảm thấy rất mệt mỏi, nhìn bằng mắt thường cũng thấy được là hắn đã gầy hơn trước khá nhiều, gương mặt hắn cũng trở nên gò cạnh hơn trước rồi.

Lúc mới đến nàng còn không muốn, vậy mà bây giờ đã chấp nhận rồi, bây giờ, hai người mặc y phục mỏng mà xuống hồ.

Hoa ở tầm phương trai đã bắt đầu nở rộ rồi, chuồn chuồn bay lượn khắp nơi, ánh mặt trời sau giờ Ngọ đang dần đổ bóng xuống, bờ hồ trong suốt, có thể thấy rõ từng gợn sóng lăn tăn.

Nếu không e ngại thân phận Hoàng hậu của mình, đương nhiên là Khúc Ngưng Hề cũng sẽ khó lòng mà chịu đựng được trước sự “cắm đố” của hồ Thanh Tuyền.

Vì được ngâm mình trong dòng nước mát rượi này thoải mái vô cùng.

Lục Huấn Đình ở bên cạnh ngắm nhìn nàng, sau đó hắn nói: “Nàng đã là Hoàng hậu rồi, không cần phải cẩn thận quá mức như thế đâu.”

“Ai nói...” Khúc Ngưng Hề trầm mình xuống nước sâu hơn, nàng lẩm bẩm: “Càng đứng ở nơi cao, càng sẽ có nhiều người nhìn...”

“Có ta ở đây, nàng sợ cái gì?”

Lục Huấn Đình nghiêng người sang, “giám nàng” giữa lồng ngực mình và bờ hồ: “Giống như đai quần ngực của nàng vậy, nàng cứ cởi nó ra, còn nếu có kẻ nào dám nhìn loạn hay ăn nói bậy bạ, trẫm sẽ xé rách miệng hắn.”

Sau khi nói câu cuối cùng, hắn khẽ cười, lúm đồng tiền xinh đẹp lộ ra, trông hắn như là vừa nói xong thì thuận miệng mỉm cười.

Nhưng Khúc Ngưng Hề biết, hắn đang nói thật.

Cô nương sống không tốt sẽ bị soi mói, mà sống tốt cũng sẽ bị soi mói.

Có những lời rất khó nghe, có những quy củ rất cứng nhắc.

Khúc Ngưng Hề biết, việc sở hữu dáng vẻ xinh đẹp nổi bật rất dễ thu hút những ánh nhìn bồn chột bỉ ổi. Bởi thế mà trước kia nàng luôn ôm tâm lý sợ hãi, phòng bị đủ đường. Nhưng sau khi nàng cởi đai quần ngực ra theo như lời hắn nói, nàng không gặp phải bất kỳ một chuyện không hay nào cả.

Những tên tiểu nhân bỉ ổi kia chẳng thể tiếp cận được nàng. Có hắn bảo vệ nàng, đến cả lại gần nàng mà chúng còn chẳng thể, chứ đừng nói tới việc có cơ hội tổn thương nàng.

Dường như là, tất cả mọi điều bên cạnh nàng đều tốt đẹp cả, còn những thứ chẳng mấy tốt lành thì đã bị đẩy ra xa, không thể đến gần nàng được.

“Văn Du, chúng ta nên có hài tử rồi...” Lục Huấn Đình cúi đầu, ngậm lấy đôi môi nàng, rồi hắn nói tiếp: “Nàng cũng đừng để những quy củ cứng nhắc kia cản trở nàng giữ lấy “nó”...”

“?” Khúc Ngưng Hề còn đang hoảng hồn vì hai chữ “hài tử” kia, thế mà ngay câu sau, hắn đã “chụp” cho nàng cái “mũ” như thế kia rồi.

“Ai nói ta sẽ...”

Nàng đang muốn phản bác, nhưng vừa mở miệng ra thôi là hắn đã xâm nhập vào giữa răng môi nàng, khiến nàng mơ

màng, lời muốn nói không thể nói ra khỏi miệng được.

Lục Huấn Đình là người tập võ, cột hơi của hắn rất khỏe, Khúc Ngưng Hề bị hôn đến nổi suýt thì ngạt thở, ấy thế mà trông hắn vẫn rất bình thường, thậm chí là còn rất thành thạo nữa là đằng khác.

Hắn hôn một đường xuống tận cần cổ trắng muốt như ngọc, nhưng đôi môi mỏng chỉ vừa mới chạm vào xương quai xanh thôi, mà cảm hắn đã bị đôi tay nhỏ bé giữ lại rồi.

Khúc Ngưng Hề vẫn chưa đánh mất lý trí, nàng nói: “Ta, chúng ta đi vào phòng...”

Lục Huấn Đình khẽ cầm lấy bàn tay nàng: “Không đi, ở chỗ này.”

Hắn bắt lấy “móng vuốt” của nàng, đặt lên ngực mình rồi nói: “Chỗ nàng nên đụng là chỗ này, chứ không phải là dùng bẹn nó để ngăn cản ta.”

Khúc Ngưng Hề vỗ lên ngực hắn một cái, rồi nàng nhíu mày nói: “Da mặt của ta không có dày như da mặt của chàng, dù chàng có nói ta bảo thủ đi chăng nữa...”

Thì cũng không được đâu.

Cái hồ này không hẳn là nhỏ, nhưng nước rất trong, có thể nhìn thấy hết mọi thứ dưới hồ.

Thật sự là... Khúc Ngưng Hề cảm thấy mặt của mình sẽ bốc cháy sớm thôi.

Lục Huấn Đình nhìn nàng tận mấy lần, sau đó hắn cúi đầu, tựa vào bả vai mảnh mai của nàng, lại hỏi nàng rằng: “Không được thật sao?”

Tại sao nghe giọng điệu của hắn... có vẻ mát mát như thế này vậy?

Khúc Ngưng Hề vẫn vững như kiềng ba chân, nàng nói: “Không được.”

“Văn Du...” Giọng của hắn mềm hẳn xuống, như thể là đang làm nũng với nàng vậy.

Khúc Ngưng Hề biết người này “quỷ kế đa đoan” từ lâu rồi, nhưng da đầu nàng vẫn tê dại, cuối cùng, nàng đã đáp rằng: “Cùng lắm... cùng lắm... là lần sau...”

“Là nàng nói như vậy đấy nhé.” Hắn bỗng ôm lấy nàng, bàn tay vỗ nhẹ vào bờ hông tròn tròn của nàng: “Đi vào cũng được thôi, nhưng đều phải nghe theo ta.”

“Đây là việc mà nàng nên làm để bồi thường cho ta.”

Cái gì cơ? Nàng nói là nàng sẽ bồi thường từ bao giờ kia chứ?

Khúc Ngưng Hề còn chưa kịp phản bác lại gì, mà người này đã bắt đầu di chuyển rồi. Bước chân hắn thoăn thoắt, bế nàng vào tấm phươg trai nhanh như một cơn gió, chỉ để lại rất nhiều dấu chân ướt nhẹp bên hồ Thanh Tuyền.

Lục Huấn Đình ôm Khúc Ngưng Hề đến trước một tấm kính lưu ly to lớn.

Tấm phươg trai không phải là phòng ngủ hay nơi sinh hoạt thường ngày của họ, nên việc nơi đây có đặt một tấm gương như thế này... có phần kỳ lạ. Đây là một tấm kính lưu ly kích thước lớn, đứng trước nó thì có thể soi rõ toàn thân.

Khúc Ngưng Hề vẫn chưa hiểu gì cả, nhưng trong lúc ấy, đầu vai trắng nõn của nàng đã bị hắn “gặm lầy gặm đẽ”, đến cả dấu răng cũng hắn lên rồi.

Lục Huấn Đình từ từ ngược mắt lên nhìn nàng, rồi hần nhẹ giọng nói: “Ta muốn chính mắt nàng nhìn, coi như đây là bồi thường cho ta đi.”

Lòng nàng bỗng “dậy sóng”, nàng nói: “Nhìn cái gì...”

“Nhìn cách “nó” chậm rãi bị nàng “nuốt” vào như thế.”

“Cái...” Tuy Khúc Ngưng Hề không hề muốn, nhưng nàng đã hiểu rõ ý đồ của hắn rồi.

Đáng ghét quá! Quả nhiên là hắn rất đáng ghét mà!

Nhưng người ngoài lại không hề biết rằng hắn đáng ghét như thế nào!

Chỉ có mỗi mình nàng biết... mà nàng lại còn không thể nói ra được!

Chương 109: Tự Tay Làm Lấy

DTV-EBOOK

Có rất nhiều chuyện đã mơ hồ nằm lại trong quá khứ.

Có những thứ mà nếu chính mắt ta nhìn thấy, còn thấy rất rõ ràng, lòng sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi.

Trong lần đầu tiên Khúc Ngưng Hề vô tình nhìn thấy con “rắn lớn” kia, nàng đã hoảng sợ đến mức hôn mê bất tỉnh.

Trong đó, có phần là vì căng thẳng, cũng có phần là vì cả ngày hôm đó nàng mệt mỏi rã rời như con rối gỗ, kiệt sức đến mức mất cả hồn lẫn vía.

Còn lần này, đương nhiên là Khúc Ngưng Hề sẽ không để bản thân mình rơi vào tình cảnh mất mặt như thế nữa rồi.

Dù sao thì chuyện này cũng chỉ đến chừng đó mà thôi, có gì đâu mà nàng phải sợ.

Có lẽ vì muốn chứng minh bản thân, nên nàng vẫn không hề ngăn cản hành động này của Lục Huấn Đình.

Người này rất thích ép buộc nàng, bắt nàng phải nhìn thẳng vào d*o vọng “trỗi dậy mạnh mẽ” của hắn, còn không cho nàng làm “con ốc sên” rụt đầu vào trong vỏ của mình nữa chứ.

Lần này Khúc Ngưng Hề đã làm theo những gì mà hắn mong muốn, nàng mở to đôi mắt mờ mịt của mình ra mà nhìn thẳng vào kính lưu ly, cũng thấy rõ được hết mọi chuyện họ làm.

Sau đó, nàng lại bật khóc, cả người nóng rực lên, hoàn toàn tan chảy trong vòng tay của Lục Huấn Đình.

Nàng thề, dù có chuẩn bị tâm lý kỹ càng đến đâu, thì nàng cũng không thể chịu đựng nổi khi nhìn thấy cảnh tượng này!

Lục Huấn Đình cúi đầu nhìn nàng, tiểu cô nương trong tay hắn đang khép chặt đôi mắt, hàng mi run rẩy không ngừng, đây là dáng vẻ không dám đối mặt với chuyện này đây mà.

Nhát gan, vừa yếu đuối lại vừa hay sợ hãi.

Hắn thở dài, ôm nàng lên rồi chậm rãi đi đến bên cạnh bàn.

Sau đó hắn đặt nàng nằm xuống mặt bàn bóng loáng lạnh lẽo, tạm thời làm dịu đi bớt cảm giác nóng rực trong nàng.

“Văn Du vẫn còn ghét bỏ ta sao?” Lục Huấn Đình ôm lấy nàng từ phía sau, như hình ảnh uyên ương quấn quýt, không chỉ có thế, hắn còn khẽ thì thầm bên tai nàng: “Sợ ta à?”

Khúc Ngưng Hề gần như đã nằm rạp trên bàn, nàng thở dốc không ngừng, không thể trả lời hắn được.

Giọng hắn trầm thấp: “Đến cả liếc mắt nhìn ta một cái thôi mà nàng cũng không muốn...”

“Ta... ta không có...” Khúc Ngưng Hề nhớ lại, mấy lần trước, ban đầu hắn đều dùng áo choàng che chắn để nàng không nhìn thấy, sau này thì hắn không còn che nữa, nhưng nàng thì vẫn không dám nhìn theo bản năng.

Chẳng lẽ hành động này đã khiến hắn cảm thấy tổn thương rồi sao?

Nếu đối lại là nàng, nếu nàng bị người bên gối ghét bỏ, không dám đối mặt với vị trí đó của mình chỉ vì nó “xấu xí”... vừa nghĩ đến đây thôi mà nàng đã thấy khó chịu trong lòng rồi...

Khúc Ngưng Hề vội vã giải thích: “Ta... không phải là vì ta cảm thấy nó xấu...”

“Nàng không cần nói ra những lời này để dỗ dành ta...” Lục Huấn Đình khẽ nói: “Ta biết lòng nàng rất kháng cự nó.”

“Ta, ta... không phải là ta đang kháng cự nó...” Nghiêm túc mà nói, không hẳn chỉ có nó, mà còn là vì hình ảnh trong mặt kính lưu ly bị va đập đến điên cuồng kia...

Nó trắng đến chói mắt, từng đường cong nhảy lên khiến người ta không thể nhìn thẳng vào.

Khúc Ngưng Hề lắp bắp, tai nàng đỏ rực như sắp nhỏ máu, thực sự là rất khó để mở lời.

Nàng cũng sợ đến hoảng hồn, tim gần như nhảy ra khỏi lồng ngực, nhịp đập loạn xạ gần như đã hoàn toàn trùng khớp với quả cầu tuyết mềm mại đang bật nảy kia.

“Ta không tin.” Đôi môi mỏng của Lục Huấn Đình trượt dọc theo bờ vai ngọt thơm của nàng, quanh co một vòng rồi chạm đến sống lưng trắng như ngọc của nàng.

Hắn để lại vài nụ hôn trên ấy, rồi lại bất ngờ rút lui, xoay người Khúc Ngưng Hề lại, nhẹ nhàng đặt lưng nàng xuống bàn, để nàng nhìn thẳng vào hắn.

“Văn Du, nhìn ta, không được dời cặp mắt xinh đẹp của nàng đi nơi khác.”

Hắn nâng cái cằm xinh xắn của nàng lên rồi nói một câu như thế.

Lưng Khúc Ngưng Hề áp trên mặt bàn, hai cánh tay trắng trẻo mảnh mai chống ra phía sau, hơi run rẩy.

Ở góc độ này, mọi thứ đều trở nên quá rõ ràng. Lục Huấn Đình vai rộng eo hẹp, đôi mắt hấn sâu thăm thẳm, rõ ràng là trông hấn như đang muốn nuốt chửng nàng vào bụng, thế mà hấn vẫn cố mềm giọng, giả vờ tỏ vẻ đáng thương.

“Không được phép ghét bỏ ta.”

Hấn ôm lấy chân nàng, để lại dấu đỏ trên đó để hòng “đánh dấu chủ quyền” của mình.

Khúc Ngưng Hề nước mắt lưng tròng, trơ mắt nhìn “con rắn lớn” kia ngẩng cao đầu, ngày càng xông tới gần mình.

Nàng còn hơi sức đâu mà để ý tới việc hấn có đáng thương hay không nữa?

Nào có ai đáng thương bằng nàng đâu?

...

Đêm nay, Khúc Ngưng Hề ngủ không ngon.

Nàng bỏ lỡ bữa tối, được hấn ôm về tắm điện nghỉ ngơi, ngủ một giấc dài đến tận hừng đông. Nhưng phần lớn thời gian ngủ đều đã bị những cơn ác mộng quấy rầy rồi.

Nàng mơ mơ màng màng tỉnh dậy, bên ngoài trời vẫn tối đen như mực, nàng thì đang vùi sâu vào trong lòng Lục Huấn Đình, đương nhiên là bây giờ vẫn chưa đến giờ tảo triều.

Trong tấm điện có để lại một ngọn đèn, ánh sáng yếu ớt xuyên qua màn trướng, mờ mờ ảo ảo.

Khúc Ngưng Hề ngẩng đầu nhìn Lục Huấn Đình, rất hiếm có khi nào nàng được nhìn thấy dáng vẻ hấn ngủ như thế này.

Bình thường, nàng luôn là người chìm vào giấc ngủ trước, rồi đến sáng hôm sau, khi nàng tỉnh dậy, hấn đã đi mất rồi.

Người này ngủ rất ít, có lẽ do luyện võ, nên ngày nào hắn cũng đều tràn đầy sức sống, quen dậy sớm, bài triều xong mà vẫn còn thừa năng lượng để luyện kiếm, rồi xử lý tấu chương.

Khúc Ngưng Hề nhìn vẻ mặt say ngủ của Lục Huấn Đình, hắn mũi cao mắt sâu, trông có vẻ điềm đạm dịu dàng, đến cả nốt ruồi dưới mắt cũng khiến hắn trông “ngoan ngoãn” đến lạ.

Nằm bên cạnh nàng, hắn hoàn toàn không hề ôm tâm lý phòng bị hay đề phòng gì nàng cả.

Nhìn hắn thế này... thật sự rất giống một vị quân tử tuấn mỹ đứng đắn.

Khúc Ngưng Hề ngấm nhìn hắn một lát, sau đó thì nàng len lén bĩu môi, tất cả đều là giả đó.

Người ta thường nói biết người biết mặt nhưng không biết lòng, không nên đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, nhưng nhiều người vẫn dễ dàng bị vẻ ngoài hào nhoáng đánh lừa.

Nói chung thì nàng là kiểu người đó ấy, lúc nào cũng mắc lừa cả.

Vì để chứng minh rằng mình không ghét bỏ gì hắn, nàng đã phải vật lộn “vật vã” từ buổi chiều cho đến tận nửa đêm.

Ngay cả trong giấc mơ, nàng cũng mơ thấy cảnh “chiếc gậy” kia... Gân xanh nổi rõ trên thân của nó, nó còn không ngừng “phô trương sức mạnh”, không biết thế nào là đủ cả.

Nó cắm sâu tận gốc, không biết mệt mỏi mà khuấy động trong ngoài, đến nỗi tạo ra cả bọt trắng... khiến cho đôi mắt nàng, trí óc nàng, đều trở nên mờ mịt, nàng có muốn quên đi cũng khó...

Nếu có thể quên hết mọi chuyện thì thật tốt biết bao...

Khúc Ngưng Hề quá mệt mỏi, đã ngủ một giấc rồi mà toàn thân vẫn rã rời, còn bụng thì đói meo.

Nàng không thể ngủ thêm được nữa, mắt thì chớp chớp, còn người thì ngáy ra, không ngờ là nàng chỉ mới động dậy một chút thôi, mà người bên cạnh nàng đã thức giấc theo rồi.

Lục Huấn Đình đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, mắt còn chưa mở ra nữa, nhưng bàn tay to lớn đã tự động lần tới, nhẹ nhàng xoa xoa thắt lưng nàng, giúp nàng giảm bớt cơn đau nhức.

Không ngờ là hắn lại thành thạo đến mức này.

Nhưng Khúc Ngưng Hề vừa bị hắn xoa vào như thế, nàng đã không nhận được mà hừ hừ vài tiếng.

“Còn khó chịu nữa không?” Giọng của Lục Huấn Đình hơi khàn khàn, hắn từ từ mở mắt ra, cúi đầu nhìn nàng.

Đương nhiên là Khúc Ngưng Hề vẫn còn khó chịu rồi, chưa bao giờ nàng cảm thấy mình kiệt sức đến nhường này. Thậm chí là nàng còn không tính nổi, cũng không biết là mình đã bị làm bốn hay là năm lần nữa.

Từ sau giờ Ngọ [*] cho đến tận nửa đêm, nàng chỉ uống được nửa chén canh ngọt chứ chưa ăn được một hạt gạo nào.

[*] **Giờ Ngọ** là khoảng thời gian từ 11h đến 13h.

“Lần tới sẽ không để nàng ngồi ở trên bàn nữa, sức nặng đều dồn hết lên xương cột.” Lục Huấn Đình như đang rất hối lỗi, tay hắn vẫn còn tiếp tục xoa bóp cho nàng, hắn nói câu đó xong thì nói tiếp: “Trẫm sẽ tìm cho nàng một ma ma giỏi xoa bóp.”

“Chuyện này...” Khúc Ngưng Hề muốn nhắc hắn rằng, sau này hãy kiềm chế lại một chút, nhưng rồi nàng lại nghĩ, hiếm có

khi nào hẳn được nghỉ ngơi và thư giãn như thế này mà.

Hơn nữa, nàng sợ nếu mình không thể đáp ứng nổi nhu cầu của hẳn thì hẳn sẽ bắt đầu nạp phi...

Miệng đã mở ra rồi, nhưng cuối cùng, nàng lại nói ra nỗi nghi hoặc đã góp nhặt trong lòng từ lâu: “Các cặp phu thê khác... họ thế nào?”

Theo lý mà nói, Chu Công chi lễ [*] là một chuyện hết sức bình thường giữa phu thê với nhau.

[*] **Chu công chi lễ**: Thường dùng để chỉ về việc quan hệ tình d*ch giữa các cặp đôi. “Chu công chi lễ” là một từ lóng chỉ quan hệ tình d*ch trong tiếng Trung. Người ta nói rằng, trong những năm đầu của thời Tây Chu, nam nữ thường lãng nhăng nhưng Chu Công nhận thấy điều này là không thể chấp nhận được, nên Chu Công đã đặt ra quy định “không được quan hệ tình d*ch một cách tùy tiện trước khi kết hôn”. Sau này, người ta gọi đây là “Chu Công chi lễ”.

Nhưng mà, chẳng lẽ là cặp phu thê nào cũng hao tốn nhiều thời gian và thể lực vào chuyện này như thế?

Nhưng theo như những gì mà Khúc Ngưng Hề quan sát được, mọi người xung quanh nàng trông như chẳng có vấn đề gì với chuyện này cả, họ không lộ ra dấu hiệu gì khác lạ. Chỉ có mỗi mình nàng là cảm thấy mệt mỏi thôi. Nếu ngày hôm sau mà nàng phải dậy sớm, chắc chắn là mọi người đều sẽ phát hiện ra điểm bất thường ở nàng.

Thị nữ thiếp thân hầu hạ bên cạnh nàng thì cũng miễn cưỡng chấp nhận đi, nhưng nếu trong các dịp quan trọng khác mà có người khác phát hiện ra... thì nàng biết phải giấu khuôn mặt này vào đâu đây?

Khúc Ngưng Hề rất xem trọng thể diện của mình, Lục Huấn Đình đã phát hiện ra điểm này từ lâu rồi.

Hắn đoán, nàng đã dám hỏi thẳng ra như thế này thì ắt hẳn là nàng đã giữ trong lòng và trăn trở về nó từ lâu lắm rồi.

“Xem ra là “thiên phú dị bẩm” của trẫm đã khiến Hoàng hậu của trẫm vất vả rồi.” Hắn bật cười thành tiếng, đến khoe mắt cũng cong cong lên theo.

“Quả nhiên!” Quả nhiên vấn đề không nằm trên người nàng, mà là nằm ở hắn...

Khúc Ngưng Hề phồng má, không nói gì thêm.

Lục Huấn Đình nhìn nàng chăm chú: “Hình như nàng có chuyện muốn nói, vì sao nàng lại không nói gì nữa?”

“... Ta còn có thể nói gì được nữa đây?” Sao nàng có thể nói rằng nàng sẽ cố gắng phối hợp với hắn nhiều hơn cho được kia chứ? Nàng không thèm nói đâu nhé.

“Vậy thì để ta đoán nhé...” Hắn nhếch khóe môi: “Văn Du đang muốn khuyên nhủ ta nhưng nàng lại không dám nói... bởi vì nàng lo ta sẽ đi tìm người khác bên ngoài à?”

Vì quá nhiều lo ngại, nên nàng chọn cách im lặng.

Đây không phải là lần đầu tiên nàng so sánh mình với những cặp phu thê khác, nàng làm vậy một phần là vì tò mò, còn phần khác là... vì nàng cảm thấy bất an.

Lục Huấn Đình đưa tay nâng gương mặt nhỏ nhắn của nàng lên rồi hỏi nàng rằng: “Nàng đang lo về chuyện nạp phi à?”

Hắn đã “gãi đúng chỗ ngứa” rồi.

Khúc Ngưng Hề sững sờ đến nỗi ngẩng phắt đầu lên, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Hắn thở dài, khẽ hôn xuống gò má hồng hào của nàng, sau đó nhẹ nhàng nói: “Nếu nàng không cảm thấy thoải mái hay không muốn, nàng đều có thể từ chối ta, bất kể ta là ai hay ta mang thân phận gì.”

Tại sao lại phải chấp nhận hết thảy mọi chuyện? Chẳng lẽ đã ở trước mặt hắn rồi mà nàng vẫn còn phải học cách nhẫn nhịn nữa hay sao?

Khúc Ngưng Hề không lên tiếng, Lục Huấn Đình lại nói: “Ta sẽ không đi tìm người khác. Nếu nàng không ghét bỏ, dù nàng có dùng tay hay dùng chân để giúp ta, thì ta đều thấy không sao cả. Trước khi có nàng, không giải tỏa được cũng chẳng có gì nghiêm trọng cả, những lúc nói là không thể kiềm chế được chỉ là cái cớ mà thôi.”

“Chàng... chàng nói như thế là sao?” Khúc Ngưng Hề hiểu ý hắn, chẳng qua... nàng chỉ cảm thấy khó tin mà thôi.

Hắn khẽ nói cho nàng biết: “Ta đang nhắc nhở nàng rằng, nàng có quyền từ chối ta.”

“Nhưng ta là Hoàng hậu, cũng là thê tử của chàng...”

“Văn Du...” Chân mày Lục Huấn Đình khẽ nhíu lên, cắt ngang lời nàng: “Tuy rằng ta rất muốn bắt nạt nàng, nhưng thấy nàng ngốc nghếch như thế thì ta sẽ không nỡ đâu... Đúng thật là phu thê nên thỏa mãn nhau, nhưng từ trước đến nay, nó chưa bao giờ là nghĩa vụ cả. Nếu nàng thấy không vui thì lúc nào cũng có thể dừng lại.”

Khúc Ngưng Hề mở đôi mắt to tròn như hạt bồ đào ra mà nhìn hắn, như thể được trở về lần đầu tiên hai người gặp nhau vậy.

Đây là Thái tử điện hạ đáng ghét ngày xưa sao? Hắn là “người xấu” kia mà, có khi nào hắn lại đang có suy nghĩ xấu xa nào đó

mới hay không?

“Vậy sau này... đều nghe theo ta thật à?”

Nàng chống tay bò dậy, khó mà giấu được sự mong đợi trong lòng.

Khúc Ngưng Hề đã vạch ra sẵn một kế hoạch trong đầu. Nay đã có “lời vàng ý ngọc” của hần, nàng đã có thể đặt ra quy tắc cho hần ngay, nàng nói rằng mỗi lần chỉ được làm một lần mà thôi.

“Cũng chưa chắc đâu. Ta sẽ không nghe theo vài lời từ chối ỡm ờ đâu, thay vào đó, ta vẫn sẽ tiếp tục làm tiếp đấy.” Lục Huấn Đình cười, ánh mắt từ từ chuyển hướng, lần theo cổ nàng đi xuống.

Ngày hè, trời oi bức, tiểu y trong chăn của Khúc Ngưng Hề đã được cởi ra từ lâu rồi.

Bấy giờ, cặp đào căng mọng như đang tỏa ra mùi hương thơm ngát, chúng như đang mời gọi người ta đến hái.

Nàng giật mình, vội nằm sấp xuống, nhú mào hỏi: “Thế nào là “từ chối ỡm ờ” thế?”

Lục Huấn Đình đưa tay ra, nhẹ nhàng xoa xoa má của nàng: “Ta tự có cách đánh giá riêng. Ví dụ như, những chỗ nàng càng không cho ta chạm vào...”

“...” Khúc Ngưng Hề vừa nghe là đã biết... nàng lại bị hần lừa nữa rồi! Mệt cho hần còn nói cái gì mà nàng có thể từ chối, có thể nói không nữa cơ đấy! Nhưng cuối cùng quyền quyết định có nằm trong tay nàng đâu!

Nàng nhăn mặt, nằm xuống rồi nói: “Vẫn còn sớm lắm, bệ hạ ngủ tiếp đi.”

Còn việc hần nói là hần sẽ không tìm người khác, tạm thời nàng sẽ tin.

Thứ nhất, hai người thành hôn chưa đầy nửa năm, đang trong thời gian tình cảm dạt dào; thứ hai nền móng của Đại Trạch vẫn chưa vững, chính sự bận rộn, mà Lục Huấn Đình cũng không phải kiểu người chìm đắm trong nữ sắc.

Có không biết bao nhiêu là mỹ nhân vây quanh hần như thế, hần chỉ cần vươn tay ra thôi là sẽ có được ngay, nhưng hần lại chưa bao giờ động tâm.

Sau này như thế nào thì Khúc Ngưng Hê không thể nói trước được, nhưng nàng cũng không muốn nghĩ xa đến thế.

Tạm thời hãy cứ để nàng an tâm làm Hoàng hậu nương nương được Hoàng đế độc sủng đi.

Khúc Ngưng Hê không muốn làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của Lục Huấn Đình nên nàng không động dậy gì, ai ngờ, hần lại dậy trước, rung chuông gọi người vào.

Ngải Lan đang canh gác ngoài tấm cung rón rén đi vào: “Bệ hạ?”

Lục Huấn Đình sai người thắp đèn lên, sau khi mấy ngọn đèn vàng trên giá song long đồng đều được thắp sáng, cả căn phòng rực sáng.

Hần không để Ngải Lan đến hầu hạ, mà chỉ nói: “Rót nước, chuẩn bị đồ ăn sáng đi.”

Khúc Ngưng Hê vẫn còn nằm trong màn trướng, nàng đắp tấm chăn mỏng trên người, khẽ hỏi hần rằng: “Còn sớm mà, bệ hạ không ngủ thêm sao?”

“Cơm tối nàng còn chưa ăn, chắc là đã đói lắm rồi...” Lục Huấn Đình nói: “Cũng không sớm nữa.”

Đúng là Khúc Ngưng Hề đang thấy đói, nhưng nàng định đợi khi hắc thức dậy đi thượng triều rồi mới ăn cùng hắc.

Nhưng bây giờ hắc cũng đã dậy rồi, có nói mấy câu này ra cũng vô ích thôi.

Tỉnh giấc rồi mà lại nằm ngủ tiếp đã không dễ chịu gì rồi, huống chi đây còn là “mới ngủ được một lát mà đã bị đánh thức”, điều này khiến người ta khó chịu hơn nhiều.

Nàng quyết định dậy thay y phục, nhưng còn chưa kịp bước xuống giường mà đã bị ngăn lại rồi.

Lục Huấn Đình lấy một viên dạ minh châu to từ trong tủ ra, đặt trong lòng bàn tay, rồi ngồi bên mép giường và nói: “Để ta xem thử xem nàng có bị thương ở đâu không.”

Theo lý mà nói thì sẽ không có, vì lần nào nàng cũng gặp khó khăn khi tiếp nhận hắc, nên hắc luôn chuẩn bị rất kỹ càng, chỉ sợ sẽ khiến nàng “đổ máu”.

Nhưng mà, chỉ e là những vùng da thịt mỏng manh sẽ không thể chịu nổi khi bị cọ xát trong một thời gian dài như thế.

Khúc Ngưng Hề ngăn người ra: “Hả?”

Nhưng rất nhanh sau đó nàng đã nhận ra được ý đồ của hắc, bởi vì bàn tay kia đang để lên đùi của nàng, còn muốn dùng dạ minh châu chiếu sáng nơi đó nữa!

“Ban ngày cũng thấy hết rồi mà, bây giờ nàng còn ngại cái gì nữa?” Lục Huấn Đình nhỏ giọng nói: “Ngoài ta ra thì bên cạnh nàng đâu còn ai.”

Ngải Lan cũng đã ra ngoài rồi.

Khúc Ngưng Hề cảm thấy, nhịp tim của nàng cứ liên tục phải nhận về những bài “kiểm nghiệm” như thế này thì thật đúng là... Đến cả ngón chân của nàng cũng đã co quắp lại rồi.

Nhưng nàng đã nghe thấy hắn nói tiếp rằng: “Trong lúc nàng ngủ, chính tay ta đã bôi thuốc cho nàng kia mà.”

“... Chàng đừng nói nữa.” Nàng vui mình thật sâu vào trong chăn, chỉ hận sao không thể chôn chặt cả người mình vào ổ chăn mềm mại này.

Đương nhiên là nàng cũng biết rõ điều ấy rồi, mà dù có không nhận ra, thì Ánh Sở cũng sẽ kể lại cho nàng biết rằng chủ tử của nàng ấy quan tâm, săn sóc nàng kỹ càng đến mức độ nào.

Nhưng bây giờ nàng vẫn còn đang tỉnh táo thế này, thế mà... hắn còn muốn chính tay bôi thuốc cho nàng nữa sao?

Lục Huấn Đình hơi rướn người lên, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, khép hờ đôi mắt mà nhỏ giọng nói: “Có lẽ Hoàng hậu đã phát hiện ra trầm cũng có chút h@m muốn kiểm soát rồi, vậy nên... nàng hãy ngoan ngoãn một chút nhé? Được không nào?”

Hắn vươn tay ra, đưa cho nàng một chiếc gối rồi “khoan dung” nói: “Lần này đặc cách cho nàng, cho phép nàng che mặt lại đây.”

Khúc Ngưng Hề bỗng cảm thấy tò mò, nếu bây giờ nàng sử dụng quyền từ chối... thì liệu điều ấy có khiến hắn không vui hay không?

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng lại, nàng vẫn nhận lấy chiếc gối đó rồi che kín mặt mình lại, hoàn toàn xem mình là một khúc gỗ.

“Khúc gỗ nhỏ” này nỗ lực điều hòa hơi thở, để mặc cho người kia kiểm tra và bôi thuốc cho mình.

Nàng không biết ánh sáng từ dạ minh châu chiếu vào sẽ khiến Lục Huấn Đình có dáng vẻ thế nào, nhưng nàng dám khẳng định rằng, dù hắn có làm gì đi chăng nữa, thì hắn vẫn sẽ luôn giữ được dáng vẻ bình tĩnh ung dung, làm gì cũng “đẹp mắt vui tai”.

“Không chảy máu, lát nữa nàng dùng bữa sáng xong rồi ngủ thêm một giấc nữa là sẽ ổn thôi.”

Sau khi Lục Huấn Đình đứng dậy đi rửa tay, Khúc Ngưng Hề mới dám lấy gối ra, sau đó thì nàng len lén thở hỗn hển.

Nhưng hắn lại đột ngột xoay người lại, tay cầm một chiếc khăn trắng, chậm rãi lau đi những giọt nước đọng trên ngón tay, còn miệng thì lại cười nói rằng: “Đến bao giờ Tiểu Văn Du mới có thể hầu hạ ta như thế mà không ngại ngần gì đây?”

Khúc Ngưng Hề hơi nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, nàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu sau này Huấn Đình bị thương, chắc chắn chính tay ta sẽ bôi thuốc cho chàng.”

Nghe thấy thế, theo bản năng, hắn cúi đầu xuống nhìn mình một chút, sau đó thì “biết thân biết phận” mà nói: “Hay là thôi đi.”

Có nhiều chỗ không thể bị thương được quá...

Chương 110: Nàng Là Đồ Lừa Đảo (1)

DTV-EBOOK

Hoàng cung bây giờ ít chủ tử, “năng lực” của các đầu bếp trong Ngự thiện phòng không còn nhiều chỗ để “phát huy” nên ca trực của họ cũng ít hơn trước nhiều.

Nhưng ngay khi cung Niệm Tiên gọi truyền thức ăn, một bàn đầy thức ăn đã được dọn lên ngay tức thì, món nào món nấy đều nóng hôi hổi.

Để tiện cho việc chăm sóc Khúc Ngưng Hề, hắc đã cho người sắp xếp một chiếc bàn nhỏ lên chiếc tràng kỷ thấp ở gian ngoài, trên đó còn lót thêm một lớp đệm mềm mại để giúp nàng đỡ khó chịu.

Nhưng Khúc Ngưng Hề cũng không yếu ớt đến thế, nàng cầm bát ngọc lên mà bắt đầu dùng bữa, lấp đầy bụng mới là chuyện quan trọng nhất hiện giờ.

Lục Huấn Đình nhìn nàng rồi nói: “Buổi sáng nàng cứ nghỉ ngơi thêm nữa đi, buổi chiều thì đến điện Lan Tiêu để tiếp đón tông phụ [*] Bùi thị cùng với mẫu hậu.”

[*] **Tông phụ (宗妇)** chỉ các vị phu nhân, nữ quyến đại diện cho dòng tộc, họ có vị trí khá quan trọng trong tộc, thường sẽ là vợ của trưởng nam hoặc người đứng đầu gia tộc.

Đại Hoàn đã không còn Hoàng đế nữa, quốc hiệu cũng đã thay đổi, nên đương nhiên là các thân vương hoàng tộc ngày trước cũng không còn “huy hoàng” như xưa nữa.

Lục Huấn Đình cũng không gây khó dễ gì cho bọn họ, tước hiệu được ban trước kia vẫn giữ nguyên như cũ, nhưng bổng lộc

và phụ cấp thì lại bị cắt giảm đi những một nửa, cũng không được truyền đời.

Về phần những phủ đệ từng được ban tặng, hẳn không thu hồi lại, vẫn để yên cho họ ở. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Đã thay đổi triều đại rồi mà họ vẫn còn được hưởng những đãi ngộ thế này là tốt lắm rồi, bọn họ nào dám nói thêm gì nữa, thậm chí họ còn sợ nếu mình đòi hỏi nhiều quá thì sẽ bị tịch thu lại hết.

Phải biết rằng, nếu Lục Huấn Đình muốn trả thù Bùi thị thật, thì mọi chuyện không chỉ dừng lại ở soạn ngôi đơn giản như thế đâu.

Mất đi sự che chở của hoàng thất, đám công tử thế gia kia chẳng còn đường nào để sinh tồn nữa. Vì họ “văn không thành, võ không giỏi”, lại không có tài quản lý trang trại hay cửa hàng, nên chỉ mỗi việc trang trải sinh hoạt phí hằng ngày thôi... cũng đã là vấn đề nan giải rồi.

Lục Huấn Đình biết rõ điều ấy nên hẳn mới không giáng đám người này xuống làm thường dân. Vì nếu dồn ép họ đến đường cùng, chỉ sợ rằng họ sẽ gây náo loạn.

Mà nếu muốn họ không gây náo loạn thì cũng đơn giản thôi, đó là chỉ cần giết vài người để “dằn mặt” là được.

Nhưng mà, nếu hẳn làm như thế, chỉ e là đám văn nhân kia sẽ lại “vung bút” nói rằng hẳn tàn bạo, vô nhân tính.

Lục Huấn Đình chưa tuyệt tình đến mức độ ấy, nên hẳn đành bỏ ra chút bạc để chu cấp cho đám người họ Bùi này, bao gồm cả Thiên Khánh Đế.

Việc tiếp kiến các vị tông phụ này được giao cho Thái hậu. Bọn họ cũng là kiểu người biết thời biết thế, biết tiến biết lùi, dù

trong lòng có khó chịu đến đâu thì ngoài mặt cũng vẫn sẽ “cúi đầu quy phục”.

Khúc Ngưng Hề chưa tiếp xúc với các vị tông phụ này nhiều, nhưng cơ bản là cũng có quen biết. Trước kia, khi nàng còn đi theo bên cạnh cô mẫu, nàng từng thấy bà ta đuổi khéo một vài vị thân thích đến “hưởng lợi”, nhờ bà ta nói tốt vài câu trước mặt Hoàng đế.

Trong số những vị tông phụ Bùi thị này, người mà nàng quen thuộc nhất chính là Trưởng Công chúa, mẫu thân của Đinh Tuyết Quỳ.

Giờ đây, khi gặp lại, thân phận đôi bên đã thay đổi, khó tránh khỏi tình thế lúng túng. Nhưng vị Trưởng Công chúa này lại là người hiểu rõ thời thế, cũng rất tinh táo.

Tuy bà ấy là nữ nhi Bùi thị, nhưng dù sao thì bà ấy cũng đã được gả vào Đinh gia và đã “sinh con đẻ cái” cùng phu quân. Thế nên, trong lần Lương Thái hậu bị đưa đến hành cung này, bà ấy chỉ đi theo chăm sóc bà ta vài ngày rồi cũng trở về kinh.

Trưởng Công chúa có nhi nữ và gia đình của riêng mình, Đinh gia cũng có người đang làm quan trong triều, nên dù bà ấy có không lo nghĩ cho Đinh gia, thì ít nhất cũng nên tính toán cho tương lai của con cái.

Đây chính là “thực tế phũ phàng”.

Huống chi, hàng loạt quan tài của Lục gia đã được đào lên và đặt ngay trước điện Kim Loan Bảo suốt mấy ngày qua, chỉ nhìn thôi mà lòng đã thấy kinh hãi rồi.

Với mọi người mà nói, thật sự là thì đây chính là một “cú sốc” vô cùng to lớn, và Bùi thị có lỗi với Lục thị rất rất nhiều.

Dù trong người bà ấy vẫn đang chảy dòng máu của Bùi thị, nhưng mặt của bà ấy vẫn chưa dày đến mức có thể phản nhiên “đổi trắng thay đen”, bất chấp luân thường đạo lý như thế được.

Nếu có bất kỳ vị tông thân nào thấy bất bình, muốn đứng ra nói thay cho Bùi thị thì cũng được thôi, nhưng dù có lấy cái chết ra để tỏ lòng trung thành thì sẽ chẳng có ai bận tâm đến đâu.

Tất nhiên là người thông minh sẽ không làm như thế rồi. Vì dẫu cho người ta chẳng còn đường lui, cuộc sống này vẫn phải tiếp diễn.

Đình phủ sắp có hỷ sự, ngày đại hôn của Tứ cô nương Đình gia đang đến rất gần.

Khúc Ngưng Hề từng có khúc mắc với nàng ta nên nàng không định gửi tặng lễ vật gì. Nhưng kể từ sau khi nàng trở thành Hoàng hậu cho đến nay, Đình Tuyết Quỳnh chưa đến thăm nàng lần nào cả.

Có lẽ nàng ấy có những mối bận khoản riêng, mà lòng nàng cũng có những lo lắng, nên nàng đã dự định là qua thêm một thời gian nữa rồi hẵng tính tiếp...

Sau khi dùng bữa sáng, Lục Huấn Đình không vội rời khỏi cung Niệm Tiên ngay.

Trời vừa hửng sáng, vẫn còn tối đen như mực, hần luyện xong một bộ kiếm pháp rồi sau đó mới thay long bào vào triều.

Tối hôm qua nghỉ ngơi sớm, chưa đến mức là không ngủ đủ giấc, mà vốn dĩ hần còn luôn tràn đầy tinh lực nữa, nên trông hần không hề có chút mệt mỏi nào.

Khúc Ngưng Hề đi dạo một vòng quanh đình viện cùng hần, sau đó Minh Ân mang kiếm tối, thanh kiếm Sốc Linh mang sắc

màu lạnh lẽo tựa vàng trắng bạc, trông vô cùng phù hợp với chủ nhân của nó.

Kiểm pháp của Lục Huấn Đình uyển chuyển như mây như nước, hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì bởi địa hình xung quanh.

Cung Niệm Tiên có rất nhiều hoa cỏ cây cối, không có một khoảng đất trống nào cả, nhưng đối với hắn mà nói, như thế này đã đủ để hắn thi triển kiểm pháp rồi.

Bởi vì bộ kiểm pháp này có tính ứng dụng khá cao, các chiêu thức không hề màu mè, phô trương như những bộ kiểm pháp mà các vị công tử thế gia khác hay dùng.

Nhưng Khúc Ngưng Hề đã từng tận mắt chứng kiến sức sát thương mà nó mang đến rồi. Không chỉ có thế, đó còn là trong tình huống đám tử sĩ bao vây tứ phía, hạ sát chiêu không ngừng, không hề cho người khác có thời gian để lựa chọn “địa hình chiến đấu” phù hợp.

Thế mà khi ấy thân pháp của Lục Huấn Đình nhẹ nhàng dứt khoát, khiến nàng hoài nghi, không biết liệu người này có phải là một kiếm khách hay không.

Nếu hắn không sinh ra ở Lục gia, không bị trói buộc trong tầng tầng lớp lớp ân oán này, thì có lẽ, hắn sẽ là một hiệp sĩ tự do, thích phiêu du khắp thế gian này.

Luyện kiếm khác với luyện múa, nhưng khi người ta tập trung vào từng động tác, thì dường như là người ta cũng có thể truyền tải cảm xúc của mình đến người khác.

Chắc hắn là là hắn cũng thật lòng yêu thích việc này, thật lòng thích được đắm chìm trong từng chiêu thức, vì xen lẫn trong từng động tác là là niềm hân hoan khó có thể diễn tả

thành lời, chứ không hề có một chút gì là “miễn cưỡng” vì buộc phải tập luyện để tự vệ.

Nhưng đúng là Lục Huấn Đình không còn lựa chọn nào khác, vì hắn vừa sinh ra là đã phải gánh vác trách nhiệm trên vai rồi.

Sau khi đòi lại được mối thù lớn, hắn lại chẳng thể tùy ý giao phó lại giang sơn cho người khác.

Năm ngoái, hàng loạt trận thiên tai lớn nhỏ kéo đến gần như đã “rút cạn” quốc khố. Nhìn từ bên ngoài vào thì sẽ chỉ thấy rằng, có vẻ sau nhiều năm hoà bình, đất nước đã hồi phục lại và phát triển hơn nhiều; nhưng thực chất là trong cái thời gian hoà bình ấy, đất nước đã nuôi ra không ít “sâu mọt”.

Quyết định của người cầm quyền có ảnh hưởng rất sâu rộng đến sự phát triển của cả một nước.

Thiên Khánh Đế cũng đâu lại bảo thủ, có lẽ vì thuở thiếu thời ông ta từng bị người xung quanh khinh khi, Lục gia thì lại quá cường thế, nên khát khao phản kháng mới ngày một lớn dần lên trong lòng ông ta. Rồi đến sau này, ông ta luôn nóng lòng muốn chứng minh bản thân.

Thậm chí là nó còn biến thành chấp niệm, ông ta muốn cho tất cả mọi người thấy rằng, ông ta không cần phải dựa dẫm vào bất kỳ ai cả, vì ông ta chính là đế vương.

Sau khi bí mật hại chết Lục gia, ngoài mặt thì Thiên Khánh Đế ra vẻ luôn tưởng nhớ và hết sức đau buồn, nhưng sau lưng thì lại không ngừng xử lý phe cánh và thân hữu của Lục gia. Đương nhiên là những vị quan viên này đều đã được thay thế bằng người khác, nhưng không phải là người nào ông ta thay vào cũng phù hợp cả.

Tuy không phải là sơ suất nghiêm trọng gì, nhưng sau hàng chục năm dài tích lũy, đất nước cứ mục nát dần từ bên trong,

giống như là con dê lớn sụp đổ chỉ vì một cái tổ mối nhỏ vậy.

Bây giờ vẫn chưa phải là quá muộn, Lục Huấn Đình vẫn kịp kiểm tra và khôi phục lại dần, bắt đầu từ các quan chức địa phương.

Nhưng, việc quan trọng nhất hiện giờ chính là xử lý phụ tử Mông thị và một đám ô hợp đang gây rối.

...

Bệ hạ thượng triều, còn Hoàng hậu thì chui vào trong chăn, ngủ thêm một giấc nữa.

Cuộc sống hiện giờ quá đồi tự do và thoải mái, nên đôi khi lại khiến Khúc Ngưng Hề cảm thấy bất an, nàng có thể sống trong an nhàn thế này mãi không?

Khi nàng tỉnh dậy thì vẫn chưa đến giờ Ngọ, Ngân Hạnh vào trang điểm giúp nàng.

Ngân Hạnh đã được Tôn ma ma dạy từ nhỏ, các lão ma ma trong cung đều có kỹ năng làm tóc và trang điểm thuộc hàng “thượng thừa”, nên nàng ấy đều đã học được hết.

Tuy bây giờ thân phận của Khúc Ngưng Hề đã thay đổi, nhưng nàng vẫn không hề đổi cung nữ trang điểm khác.

Ngân Hạnh nhìn dáng vẻ lười biếng của chủ tử mình mà cười nói: “Đến khi nương nương có tiểu Hoàng tử, chắc là người sẽ bận rộn ngay thôi.”

Nghe vậy, Khúc Ngưng Hề mới nhớ ra rằng, Lục Huấn Đình từng nói muốn có hài tử, có lẽ hẳn đã ngừng uống canh tránh thai rồi.

Hắn nói như thế là đang muốn báo cho nàng biết, là để nàng có thời gian chuẩn bị tâm lý, tránh việc bất ngờ mang thai mà lại luống cuống, không biết phải làm sao.

Khúc Ngưng Hề không nhin được mà đưa tay sờ lên cái bụng phẳng lì của mình, nơi đây... vẫn chưa có gì cả.

“Nếu thế thì ta muốn sinh hạ một tiểu Công chúa.”

“Vì sao thế ạ?” Ngân Hạnh cẩn thận cài chiếc trâm phượng quần ngọc trai lên tóc nàng, rồi nàng ấy nói tiếp: “Sinh tiểu Hoàng tử trước để ngài ấy giữ vị trí đích trưởng tử, sau đó người lại sinh một tiểu Công chúa, như thế cũng chưa muộn mà đúng không ạ?”

Khúc Ngưng Hề lắc đầu, vừa nhắc đến con cái, lại còn là nhi tử, nàng đã nghĩ ngay đến tiểu đệ Tam lang của nàng rồi. Hai người chênh nhau mấy tuổi, nàng vẫn luôn dõi theo quá trình trưởng thành của cậu ta, thật sự là cậu ta... quá nghịch ngợm.

Dĩ nhiên là, chắc chắn nàng và Lục Huấn Đình sẽ không nuông chiều hài tử quá mức giống như là phụ mẫu nàng, để bé con không trở thành một đứa bé hư. Nhưng, dù sao thì nữ nhi vẫn đáng yêu và khiến cho lòng người ta ấm áp hơn nhiều mà, đúng chứ?

Nhưng mà, bây giờ trong bụng nàng vẫn còn chưa có đứa bé nào cả, có thảo luận chuyện đứa bé là nam hay nữ thêm nữa... thì cũng vô ích mà thôi, chỉ bằng cứ để tùy duyên, xem trời cao định đoạt thế nào đi.

Nếu đứa bé đầu lòng là một nhi tử, Khúc Ngưng Hề vẫn sẽ thương yêu đứa bé ấy hết lòng.

Vì có hẹn ăn cơm trưa nên Lục Huấn Đình vừa bãi triều là đã đến cung Niệm Tiên ngay.

Trừ mấy ngày đầu hấn bận đến tối mặt tối mày ra, thì gần như là trưa nào hấn cũng đến đây để dùng cơm với nàng cả.

Hấn cũng biết cách cân bằng giữa công việc và nghỉ ngơi, chứ không chỉ vùi đầu vào trong đồng tấu chương suốt cả ngày.

Đại Trạch vừa mới thành lập, chính sự nhiều vô số kể, nhưng cũng không thể để việc công xâm chiếm hết toàn bộ thời gian riêng tư của hấn được.

Lục Huấn Đình không chỉ quan tâm chăm lo cho mỗi thê tử của mình, mà hấn còn nhiều lần dẫn Khúc Ngưng Hề đến điện Lan Tiêu để dùng bữa cùng Lục Thái hậu.

Chẳng qua là, sức khỏe của bà không tốt cho lắm, mặc dù ba người ngồi dùng cơm cùng nhau, nhưng đồ ăn được bày trên bàn cho hai bên cũng khác biệt khá nhiều.

Mà, vào xế chiều của ngày hôm nay, điện Lan Tiêu có tiệc tiếp đón các vị phu nhân, nên Lục Huấn Đình không định đến đó vào buổi trưa, để tránh gây thêm phiền phức.

Ăn xong, đĩa vàng chén ngọc được dọn xuống, ngay khi trà nóng mới được dâng lên, Bạch Tấn đã mang tin đến cầu kiến.

Cung Niệm Tiên thuộc hậu cung, hạ thần khác không được phép bước vào, nhưng Bạch Tấn và Minh Ân thì lại khác, họ chính là hai cánh tay trái phải đầy đặc lực của Lục Huấn Đình, thường lo liệu và truyền đạt những tin tức quan trọng.

Bạch Tấn được triệu vào bên trong, vừa vào, hấn ta đã báo một tin tức khiến người khác ngạc nhiên vô cùng: “Bệ hạ, Hứa Hoàn đã tự tay giết chết Mộc Thương Hạnh.”

Lục Huấn Đình nhướng mày, Khúc Ngưng Hề không giấu nổi vẻ kinh ngạc, nàng hỏi: “Nàng ấy giết người à?”

Trước khi mọi chuyện kết thúc, Hứa Hoàn từng đưa ra một lời thỉnh cầu, nói là muốn gặp Mộc Thương Hạnh lần cuối.

Đây không phải là thỉnh cầu gì quá đáng cả, dù nàng ấy có gặp ông ta hay không, thì Lục Huấn Đình cũng đều không có ý định chừa đường sống lại cho Mộc Thương Hạnh.

Suy cho cùng, Hứa Hoàn cũng chỉ là nạn nhân trong chiến sự giữa hai nước. Việc được sinh ra vốn đã không phải là lỗi của nàng ấy, và chắc chắn là tình cảm với tên phụ thân kia... cũng là một thứ tình cảm phức tạp và đầy khó hiểu

Trước lúc Mộc Thương Hạnh chết, Lục Huấn Đình để mặc nàng ấy muốn làm gì thì làm.

Nhưng không ai ngờ là nàng ấy sẽ tự tay kết liễu người cha ruột này.

Tuy Hứa Hoàn không biết quá nhiều, nhưng rõ ràng là nàng ấy cũng hiểu là Mộc Thương Hạnh buộc phải chết. Thế mà, nàng vẫn quyết định ra tay.

Chắc có lẽ là vì lòng hận thù. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Dù đã biết rõ là trước sau gì ông ta cũng phải chết, nhưng nàng ấy vẫn muốn được tự tay kết liễu ông ta, bất chấp mọi luân thường đạo lý.

Bình thường, dù cha mẹ có ác độc, có nhẫn tâm đến thế nào đi chăng nữa, thì người có thể giết họ cũng sẽ không phải là con cái của họ.

Hứa Hoàn làm như thế có nghĩa là, nàng ấy hoàn toàn không xem Mộc Thương Hạnh là cha đẻ của mình, mà trái lại, nàng ấy xem ông ta là kẻ thù không đội trời chung, là kẻ mà nàng ấy không thể không giết.

Mối thù hận này của nàng ấy bộc lộ hết sức rõ ràng, có lẽ đó là sự dồn nén của những uất ức mà nàng ấy đã phải chịu trong suốt mười mấy năm qua.

Mẫu thân nàng ấy vì ông ta mà đã phải gánh chịu không biết bao nhiêu bất hạnh, thậm chí là còn chẳng bằng một tỳ thiếp hèn mọn. Giữa quốc thù và gia hận, mẹ nàng ấy đã bị ép buộc, bị làm nhục.

Hứa gia bởi vậy mà gặp nạn, còn mẫu thân nàng ấy thì... tuổi còn trẻ mà đã phải chôn vùi cả đời mình xuống nắm đất. Thế mà, tuy nữ nhân đáng thương đó đã lìa đời, nhưng bi kịch vẫn chưa chịu dừng lại, bởi vì... Hứa Hoàn còn sống.

Số người biết thân phận thật sự của nàng ấy, nói ít không ít, nói nhiều cũng chẳng nhiều. Nhưng ít nhất là người Hứa gia đều rõ chuyện. Trong suốt những năm qua, khi nàng ấy sống trong trang trại, Hứa gia vẫn luôn chi trả tiền thuốc men, cung cấp chi phí nuôi dưỡng nàng ấy.

Nhưng, liệu có phải là nàng ấy chưa từng phải chịu ấm ức gì hay không?

Cửu cửu ruột Hứa Hoàn, có lẽ vì cảm động và vì tưởng nhớ đến tỷ tỷ của mình, nên đã bằng lòng chăm sóc và bảo bọc cho cháu gái của mình, nhưng, còn thể diện của người cửu cửu này thì sao? Những người theo hầu Hứa gia sẽ có thái độ thế nào với nàng ấy?

Nhưng những việc nhỏ nhặt không đáng kể này thì người ngoài lại không thể biết hết được.

Chỉ có người trong cuộc là Hứa Hoàn mới cảm nhận cách rõ nhất. Nàng ấy không chỉ phải chịu đựng tất cả những điều ấy, mà từ năm này qua năm khác, ngày ngày nàng ấy còn phải chống chọi với bệnh tật liên miên không dứt.

“Nàng ấy đã lựa chọn ra tay rồi, coi như đã đặt dấu chấm hết cho quá khứ của mình.” Lục Huấn Đình nhìn Bạch Tấn rồi nói: “Người để nàng ấy tự lựa chọn nơi mà nàng ấy muốn đi đi, thích nơi yên tĩnh hay náo nhiệt gì thì đều được cả, hoặc nếu muốn quay trở về Thang Bình, trăm cũng sẽ điều y sư đến chăm sóc nàng ấy.”

“Vâng.” Bạch Tấn vâng lệnh, hắn ta do dự trong chốc lát rồi hỏi: “Nếu nàng ấy cố ý muốn tìm cái chết thì sao ạ?...”

Trước mắt, thần y cũng không thể nào có thể bảo đảm được là Hứa Hoàn sẽ khôi phục lại như người bình thường, e là từ nay về sau, nàng ấy không cách nào có thể xa rời thuốc thang.

“Chắc là nàng ấy sẽ không như thế đâu.” Khúc Ngưng Hề nói tiếp: “Tuy nhìn thì cứ ngỡ là có thể chết đi bất cứ lúc nào, nhưng thật ra, sinh mệnh của một người kiên cường hơn những gì chúng ta thấy nhiều.”

Trước kia Hứa Hoàn còn chẳng tìm đến cái chết, thì bây giờ, khi gánh nặng trong lòng đã được tháo gỡ xuống hết, nàng càng dám khẳng định chắc chắn là nàng ấy sẽ không tìm đến cái chết.

Tuy rằng không thể nhìn thấy cái h@m muốn được sống từ nàng ấy, nhưng đến khi vượt qua được trạng thái “nửa chết nửa sống” này, sẽ đến lúc nàng ấy gặp được điều gì đó có thể khơi dậy cảm xúc trong nàng ấy.

Đời người mà, không thể nào nói chính xác được gì cả.

Hơn nữa, nàng ấy đã có dũng khí để tự tay đâm chết Mộc Thương Hạnh rồi, thì có sao lại không có dũng khí chào đón một tương lai mới kia chứ?

Buổi chiều, Khúc Ngưng Hề đi đến điện Lan Tiêu, cùng Thái hậu đón tiếp tông phụ Bùi thị.

Đám người này hẹn nhau tới khấu tạ hoàng ân, dù có đang che giấu vô vàn suy nghĩ trong lòng, thì ngoài mặt, họ vẫn phải biết giữ chừng mực.

Đều là người thông minh cả, nên họ cũng biết phải lựa chọn như thế nào thì mới có lợi cho cả gia đình mình.

Lục Quỳnh Uẩn mở tiệc chiêu đãi, bầu không khí trên bàn tiệc rất hòa hợp, nhóm tông phụ không dám làm càn, đến cả mấy lời chứa đầy ẩn ý cũng bị hạn chế hết mức có thể.

Nhiều năm trước, họ từng đối mặt với Lục Quỳnh Uẩn không ít lần, khi ấy bà là Hoàng hậu.

Còn bây giờ bà đã là Thái hậu rồi, đến cả hoàng tộc cũng không còn mang họ Bùi nữa... nên dù có muôn so cao bì thấp với bà, họ cũng chẳng có tư cách đâu để mà so bì.

Một buổi tiệc chỉ toàn là “hư tình giả ý”, sau khi tàn tiệc, nhóm tông phụ ngoan ngoãn rời đi, còn Khúc Ngưng Hề đã chuyển một phong thư cho Trưởng Công chúa, nhờ bà ấy gửi cho Đinh Tuyết Quỳnh.

Lục Huấn Đình không phải là Bùi Ứng Tiêu, trong người hẳn không hề chảy dòng máu của Bùi thị, nên hiển nhiên hẳn không còn là “biểu huynh” của Đinh Tuyết Quỳnh nữa.

Tuy rằng trước kia biểu huynh muội hai người cũng không thân thiết gì mấy, nhưng bây giờ thân phận đã thay đổi, ít nhiều gì cũng sẽ khiến người ta cảm thấy xấu hổ.

Khúc Ngưng Hề không biết Đinh Tuyết Quỳnh nghĩ thế nào, không biết liệu tình bạn của hai người có bị ảnh hưởng bởi những yếu tố bên ngoài hay không.

Nàng không muốn dùng thân phận Hoàng hậu này để triệu nàng ấy vào cung trò chuyện, cho nên nàng mới viết cho nàng

ấy một bức thư.

Trưởng Công chúa nhận lấy, rồi bà ấy cười nói: “Hoàng hậu nương nương có tấm lòng nhân hậu, đó là phúc của tiểu nữ nhi nhà ta.”

Đây không phải là lời khen. Trước kia, Tứ nữ nhi nhà bà ấy đã từng gây chuyện với Khúc Ngưng Hề, nhưng nàng lại không hề để chuyện ấy ở trong lòng, vẫn muốn tiếp tục qua lại với Tuyết Quỳnh.

Hai tiểu cô nương này quen biết nhau trong yến hội, từ thỉnh thoảng lui tới cho đến thân thiết, có thể cùng nhau ra ngoài vui chơi. Thân là trưởng bối, bà ấy thấy rất rõ.

Mà bây giờ, tuy Khúc Ngưng Hề đã ngồi lên Hậu vị, nhưng nàng vẫn sẵn lòng nhờ bà ấy chuyển thư giúp... Bấy nhiêu thôi cũng đã đủ để thấy tình cảm chân thành trong nàng rồi.

Còn về phần ân oán giữa hai nhà Bùi – Lục, đó là vấn đề của thế hệ trước, thế hệ sau... chẳng qua cũng chỉ là vô tình bị cuốn vào mà thôi.

Là do Thiên Khánh Đế không thể bảo vệ được ngôi vị Hoàng đế, Bùi thị còn có thể làm gì nữa đây? Thứ nhất, bọn họ hoàn toàn không có binh quyền; thứ hai, họ không được lòng dân; thứ ba, họ cũng không có tài lực dồi dào để có thể chèo chống.

Thất bại là điều tất yếu thôi. Đừng thấy Bùi Tĩnh Lễ đang làm âm mưu ngoài kia mà bắt đầu vọng tưởng. Tuy hắn ta lấy danh nghĩa khôi phục Đại Hoàn ra để gây rối, nhưng được bao nhiêu người đi theo hắn ta?

Sau khi nhóm tông phụ rời đi, Khúc Ngưng Hề vẫn ở lại điện Lan Tiêu.

Ma ma mang nước vào hầu hạ Lục Quỳnh Uẩn rửa mặt, Khúc Ngưng Hề thì ở bên cạnh tháo trâm cài tóc xuống giúp cho bà.

Dù đã trở thành Thái hậu, nhưng Lục Quỳnh Uẩn vẫn vô cùng giản dị, bà chỉ búi kiểu tóc đơn giản và đeo vài ba món trang sức nhỏ gọn.

Lục Quỳnh Uẩn nhìn vào gương, bà biết cơ thể mình rất gầy gò, và nếu so với những người khác ở cùng độ tuổi này, bà đang già đi với một tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Một phần là vì thang thuốc phá thai năm đó, một phần khác là vì các loại thuốc bà sử dụng trong kế hoạch giả chết... chúng hợp lại ăn mòn sức khỏe lẫn thân thể bà.

Nhưng bà không mấy bận tâm đến việc này, vì đã trải qua quá nhiều biến cố, nên nhan sắc đã sớm không còn quan trọng với bà nữa.

“Chắc hẳn họ rất bất ngờ khi thấy tính tình ta thay đổi nhiều thế này.” Lục Quỳnh Uẩn đã gặp lại không ít những gương mặt từng quen thuộc mà nay đã trở nên xa cách.

Khúc Ngưng Hề cầm chiếc lược mã não nạm vàng lên, nhỏ giọng đáp lời bà: “Con người ai cũng sẽ thay đổi thôi ạ.”

Lục Quỳnh Uẩn cười: “Khi còn trẻ ta rất thẳng thắn, có vấn đề gì sẽ nói thẳng ra, muốn làm gì thì sẽ làm ngay lập tức. Thậm chí ta còn dọn vào điện Tiêu Lan ở nữa.”

“Điện” là nơi dành cho việc triều chính, còn cung điện cho phi tần hay Thái hậu ở đều ở hậu cung.

Việc Lục Quỳnh Uẩn dọn vào điện Tiêu Lang – nơi gần với điện Thừa Minh và Văn Uyên Các nhất, đã đủ để khiến Thiên Khánh Đế phần nộ đến tím mặt.

Khúc Ngưng Hề quan sát dáng vẻ điềm tĩnh ung dung của bà, nàng không nhìn được mà nói: “Chắc hẳn phụ mẫu của mẫu hậu đều là những người rất tốt, nên con của họ mới có thể tự do phóng khoáng như thế. Mọi người hay lén lút gọi con là “mỹ nhân đầu gỗ”, nhưng khi còn bé, nào có ai không hoạt bát hiểu động? Nếu được lựa chọn, có ai muốn chọn làm một khúc gỗ cứng nhắc đâu?”

Người được yêu thương nhất sẽ trở thành người dũng cảm nhất.

Lục Quỳnh Uẩn không ngờ nàng sẽ nói những lời như thế, bà không nhìn được mà bật cười.

“Con thấy rồi đó, suýt chút nữa cha mẹ ta đã chiều ta đến hư rồi...” Bà vừa nói, vừa nhớ đến Lục gia lão phu nhân, nên nụ cười trên môi cũng vụt tắt.

Lục Quỳnh Uẩn sống lại từ cõi chết, theo lý mà nói, người vui vẻ nhất phải là Nguyên Vinh phu nhân mới đúng.

Nhưng bà ấy đã hóa ngây dại như thế từ lâu, hoàn toàn không còn nhận ra khuê nữ của mình nữa. Hiện thực khiến bà ấy cảm thấy đau khổ vô cùng, nên trong tiềm thức, bà ấy luôn muốn trốn tránh sự thật này.

Ở trong “thế giới” của bà ấy, căn bản là khuê nữ của bà ấy vẫn chưa hề chết, vậy thì tại sao một “khuê nữ” không hề giống như trong ký ức của bà ấy lại đột ngột xuất hiện như thế này kia chứ?

Ngự y nói rằng, nếu gặp phải một “cú sốc” quá lớn, có thể bà ấy sẽ “hoá điên”. Thế nên, tốt nhất là nên tiến hành chậm rãi từng bước một, còn không thì... đừng bao giờ để bà ấy tỉnh lại.

Cứ để bà ấy đắm chìm trong “thế giới” của mình đi.

Cũng vì lý do này mà hai mẹ con họ vẫn không thể gặp được nhau, dẫu rằng họ đã trải qua mọi nỗi đau khổ.

Trước kết cục này, người ta chẳng có cách nào kìm nén được tiếng thở dài thốn thức.

Chương 111: Nàng Là Đồ Lừa Đảo (2)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề sẽ không bao giờ đồng cảm với Bùi thị. Chính Thiên Khánh Đế đã gây ra tội ác, ông ta cần phải hối lỗi với rất nhiều người, bây giờ đã đến lúc ông ta cần phải trả giá cho từng tội ác một.

Sức khỏe của Lục Quỳnh Uẩn không được tốt cho lắm, sau khi rửa mặt chải đầu xong thì bà cũng ngủ mất.

Khúc Ngưng Hề trở về cung Niệm Tiên, nàng gọi Đằng Mẫn đến để hỏi thăm về Lục Diễm Hoa.

“Nghe nói hắn ta đã rời thượng Kinh, có tin tức gì về hắn ta chưa?”

Đằng Mẫn không cần phải theo sát Khúc Ngưng Hề để bảo vệ nàng nữa, nên nàng ấy đã trở thành “người chạy việc” hoàn hảo của nàng.

Đã vào hoàng cung rồi, bọn A Thúc không tiện ra vào, vừa hay Đằng Mẫn có thể thay thế.

Bản thân của nàng ấy cũng là một người hoạt bát, nên nếu để nàng ấy làm cung nữ thì thật đúng là... “làm phí hoài tài năng” mà.

Nghe nàng hỏi thế, Đằng Mẫn lắc đầu đáp: “Không có tin tức gì, có lẽ là hắn ta cố ý trốn đi.”

Lục Huấn Đình mới là nhi tử của Đại lão gia Lục gia, còn Lục Diễm Hoa, kể từ khi hắn ta có trí nhớ, hắn ta đã là thế thân rồi.

Ban đầu Khúc Ngưng Hề có hỏi về thân phận thật sự của hắc ta, Lục Huấn Đình nói hắc ta là con riêng bị lưu lạc bên ngoài của Nhị thúc.

Nhị lão gia của Lục gia chưa có hôn phối, cụ thể bên ngoài đã xảy ra chuyện gì thì Lục gia cũng không biết rõ nữa, nhưng, chỉ cần có hậu duệ thôi là đã may mắn lắm rồi.

Lúc Thiên Khánh Đế ngã bệnh nằm liệt giường, ông ta đã âm thầm phái người đi điều tra kỹ càng về Đông Cung, đồng thời, còn phái người truy tìm tung tích của Mộc Thương Hạnh.

Không chỉ có thế, ông ta còn phái không ít người đi không chế Thái tử phi và Lục Diễm Hoa, để dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, ông ta cũng đã nắm “con át chủ bài” trong tay rồi.

Ai ngờ, Lục Huấn Đình còn dự liệu được xa hơn cả dự tính của ông ta, vì hắc đã dẫn Thái tử phi đi Thục Trung cùng, còn người ở trong Đông Cung chỉ là thể thân của nàng mà thôi.

Còn “nhân vật chủ chốt” là Lục Diễm Hoa thì càng không cần phải nói thêm gì nữa, vì hắc ta đã biến mất không thấy tăm hơi đâu từ lâu rồi.

Là huyết mạch duy nhất còn sót lại của Lục gia, từ nhỏ Lục Diễm Hoa đã thu hút rất nhiều sự chú ý, đặc biệt là trong thời gian quan trọng như thế kia, thì số người truy tìm hắc ta chỉ có nhiều chứ không hề ít.

Lục Diễm Hoa an toàn trốn thoát, hắc ta chỉ cần đợi đến ngày Thiên Khánh Đế bị kéo xuống khỏi ngai vị rồi xuất hiện là được.

Sau khi thân phận thật sự của Lục Huấn Đình được phơi bày, chắc chắn là thân thế của hắc ta cũng sẽ được...

Nhưng mà, chính ngay thời điểm này, một bước ngoặt lớn đã xuất hiện.

Định Tuyên Đại Tướng quân Sầm Bình Quận bỗng nói rằng, Lục Diễm Hoa là nhi tử của ông.

Lời thừa nhận này của ông đã khiến toàn thể mọi người ngây ra như phỗng.

Không ngờ là Sầm Bình Quận lại dám đẩy nhi tử ruột thịt của mình vào một vị trí nguy hiểm như thế!

Phải biết rằng, trong suốt nhiều năm qua, Thiên Khánh Đế có thể ra tay sát hại huyết mạch Lục gia bất kỳ lúc nào ông ta muốn. Dù đã có Thái tử chống đỡ, nhưng không ai có thể phủ nhận một sự thật rằng, Lục Diễm Hoa cũng là một “mục tiêu” dễ dàng bị ông ta hướng đến.

Huống chi những kẻ như Mộc Thương Hạnh vẫn luôn ôm lòng căm hận Lục gia, còn không ít lần tìm cách hãm hại nhà họ nữa.

Mà người biết chuyện này cũng chỉ có mỗi Sầm Bình Quận và Lục Quỳnh Uẩn, đến cả Lục Huấn Đình mà cũng không biết thân phận thật sự của Lục Diễm Hoa nữa là.

Sở dĩ mọi chuyện thành ra thế này, tất cả đều chỉ vì hai chữ “ân nghĩa”.

Sầm Bình Quận nói, năm đó Lục gia đã bị dồn đến bước đường cùng, mà ông lại mang ơn của Lục gia.

Ông thề với lòng là phải đòi lại công bằng cho Lục gia.

Nhưng mà khi ấy, ngày Lục gia bị diệt vong đã đến rất gần, lời thề này của ông cũng trở nên vô cùng mong manh.

Ai biết được sau khi nắm được binh quyền trong tay, ông có quên đi mất lời hứa ban đầu hay không? Những kẻ như thế này cũng chẳng hiếm thấy gì, thậm chí là còn rất nhiều.

Sầm Bình Quân nhanh chóng đưa ra quyết định, đó là đưa nhi tử vẫn còn được bọc trong tã lót của mình đi.

Khi đó, đứa bé trong bụng Lục Quỳnh Uẩn đã mất từ lâu, còn “Đại Hoàng tử” trong cung là được mang từ bên ngoài vào. Sau khi Lục Huấn Đình chào đời, bà đã bí mật đánh tráo hai đứa bé.

Bởi vì bà cẩn thận phòng bị, cộng thêm Thiên Khánh Đế không hề quan tâm đến việc đứa bé này có bị gì chết hay chưa, thế nên, hoàn toàn không có ai phát hiện ra là “Đại Hoàng tử” đã bị “đánh tráo” thành một đứa bé kém một tuổi khác.

Sau khi đánh tráo, không chỉ có mỗi nhi tử của Lục gia là giả, mà hơn nữa, vì để hấn ta không đụng chạm gì đến những điều “cấm kỵ” của ông ta, họ còn “sửa lại” giới tính của đứa bé này, nói rằng đây là một “khuê nữ”.

Sầm Bình Quân dâng nhi tử của mình lên, lấy cái chết ra để làm vật thể chấp, cam kết vĩnh viễn không bao giờ phản bội lại lời thề của mình.

Ông làm mọi chuyện rất dứt khoát, cũng hết sức kiên định.

Sau khi đưa nhi tử đi đến Lục gia làm “khuê nữ”, ông lập tức nhận lệnh rời kinh, đi đến Đông Nam tận mười mấy năm trời.

Ngoài mặt thì mọi người đều nghĩ rằng ông chưa từng liên lạc với Lục gia, cũng chưa bao giờ dò hỏi gì về huyết thống của Lục gia.

Thậm chí, ông còn giấu chuyện này với cả Lục Huấn Đình và Lục Diễm Hoa.

Bởi vì hai người họ vẫn còn quá nhỏ tuổi, nên ít nhiều gì thì hai đứa bé này cũng sẽ nhớ thương người thân của mình.

Nếu để Lục Diễm Hoa biết phụ thân hắn ta đang ở Đông Nam, e rằng sẽ có ngày bị lộ tẩy, bên cạnh đó, ông cũng sợ hắn ta sẽ khóc lóc, quậy phá, không chịu phối hợp.

Sầm Bình Quận đã mạnh tay cắt đứt hết mọi đường lui của Lục Diễm Hoa, lừa gạt mọi người, “hàn chết” hắn ta vào vị trí đó.

Để hắn ta nghĩ rằng mình là người Lục gia.

Đến cả năm ngoái, sau khi Sầm Bình Quận hồi kinh, cách mà ông đối xử với Lục Diễm Hoa cũng không khác gì người xa lạ cả.

Ít nhất là cả hai người Lục Diễm Hoa và Lục Huấn Đình đều không hề phát hiện ra được manh mối gì.

Sau khi “vở kịch” này được “hạ màn”, bỗng nhiên họ nhận được thông báo rằng, cái vị Định Tuyên Đại Tướng quân mặt lạnh, ít nói kia chính là... phụ thân ruột thịt của Lục Diễm Hoa.

Không ai biết Lục Diễm Hoa cảm thấy thế nào, vì lúc bấy giờ hắn ta đã chọn bỏ chạy, chạy khỏi kinh.

Khúc Ngưng Hê biết, Lục Huấn Đình đã phái rất nhiều người ra để truy tìm hắn ta.

Nhưng mà, có lẽ lúc này nên để hắn ta yên tĩnh một chút.

Nếu đứng ở vị trí của Lục Diễm Hoa mà nói, phụ thân hắn ta quả đúng là một người vô cùng lạnh lùng.

Từ nhỏ hắn ta đã phải giả làm nữ, chắc chắn việc này không dễ dàng gì rồi. Nếu không cha không mẹ thì cũng đành thôi, vẫn còn có thể “chống đỡ” bằng lòng hận thù này.

Lẽ ra Lục Diễm Hoa nên được sống, nên được trưởng thành dưới sự bảo bọc của cha mẹ, vậy mà cha của hắn ta – người đang

sống sờ sờ kia, lại chẳng hề quan tâm đến hấn ta, cũng chẳng có ai cho hấn ta biết sự thật cả.

Điều này ắt sẽ khiến hấn ta sinh lòng oán hận.

...

Buổi chiều, Lục Huấn Đình trở về.

Trên người hấn thoang thoảng mùi rượu, Văn Uyên Các có mở cung yến chiêu đãi vài vị đại thần, sau khi tan tiệc thì hấn đến cung Niệm Tiên ngay.

Có lẽ là vì hứng khởi dâng trào, hấn đã sai bày rượu và thức ăn lên đình, cùng đối ẩm ngắm trăng.

Khúc Ngưng Hề sợ hấn uống quá chén nên ở bên cạnh trông nom.

Lục Huấn Đình là một người có tính kỷ luật rất cao, hiếm khi nào hấn “buông thả” thế này, nên bây giờ, khi thấy hấn muốn uống rượu, nàng cũng không ngăn cản gì mấy.

Nhưng mà, nếu hấn say, nàng sẽ đưa hấn vào phòng để nghỉ ngơi.

Nàng thấy khá tò mò, bèn hỏi: “Hôm nay chàng gặp chuyện gì vui sao?”

Lục Huấn Đình cầm chén ngọc trong tay, không chỉ không đáp lời mà còn hỏi ngược lại nàng: “Nàng còn nhớ kho báu năm ngoái chứ?”

Khúc Ngưng Hề gật đầu và nói: “Nhớ chứ, ta chưa từng thấy nhiều vàng như thế.”

Những chiếc giường lớn đầy ắp vàng, cái nào cái nấy đều như nhau cả, vàng nhiều đến nỗi sáng lấp lánh, chói lóa cả một góc.

“Với một đội quân mà nói, đó là báu vật vô cùng quý giá, nhưng với một đất nước mà nói, bấy nhiêu thôi lại quá ít ỏi...”

“Bệ hạ đang lo nghĩ về quốc khố sao?” Nàng hỏi.

Lục Huấn Đình không phủ nhận, hần khẽ nói: “Sầm Đại Tướng quân tiến cử một người, chính là “vua tàu thuyền” ở Đông Nam, người này từng nhiều lần vượt biển để mang hàng hóa ngoại nhập về.”

Đại Trạch cũng có hàng ngoại nhập, như là kính lưu ly hay vài loại hạt pha lê chẳng hạn.

Nhưng rất hiếm có, chỉ trong cung hoặc những nhà giàu có mới thường thấy.

“Đó... là một thương nhân sao?” Khúc Ngưng Hề rót thêm rượu cho hần: “Bệ hạ thấy hứng thú với hải ngoại sao?”

“Nếu chỉ có hứng thú thôi thì không đủ...” Lục Huấn Đình khẽ cười: “Còn phải có lợi ích...”

Nguồn thu chính trong quốc khố đến từ thuế má, nếu vụ mùa không thuận lợi, nước nghèo dân khổ, thì việc tăng thuế buôn cũng không phải là một biện pháp hay.

Khúc Ngưng Hề suy đoán hỏi: “Bệ hạ muốn thành lập một đội thương nhân hoàng gia sao?”

Buôn bán xuyên biển không chỉ có thể giúp cho một vùng phát triển sầm uất, mà đương nhiên là sẽ còn giúp ngân khố quốc gia tăng lên, quả là “một công đôi việc”.

Nếu người này đã được gọi là “vua tàu thuyền”, thì ắt hẳn ông ta cũng có xưởng đóng tàu và kỹ thuật đóng tàu riêng, thế nên, nếu hợp tác với ông ta để mở rộng buôn bán với ngoại quốc bằng đường biển... cũng không phải là một việc không tưởng.

Mà “vua tàu thuyền” này chỉ là một thương nhân, tuy không thiếu của cải, nhưng lại khát khao quyền lực, có lẽ là ông ta cũng sẽ muốn làm quan.

Với một Hoàng đế mà nói, chẳng qua đây cũng chỉ là một chuyện đơn giản, chỉ gói gọn trong một câu nói mà thôi.

Nếu muốn tạo nên một đội thương nhân, thì trước hết, khi đối mặt với nhiều người đến từ khắp nơi trong Đại Trạch, cần có một người quản lý bọn họ, và đương nhiên, người có nhiều kinh nghiệm như “vua tàu thuyền” chính là một sự lựa chọn vô cùng phù hợp.

Vì quyền lực trong tay mình, chắc chắn ông ta sẽ cố gắng hết sức để mang đến sự tài phú cho Đại Trạch.

“Quả nhiên Tiểu Văn Du rất thông minh...” Lục Huấn Đình uống sạch chén rượu trong tay, rồi hất duỗi tay ra, ôm nàng vào lòng: “Còn có một tin tốt nữa, Mông Thiên Thạch chết rồi.”

“Hả?” Khúc Ngưng Hề rất bất ngờ: “Không phải là còn chưa trừng phạt bọn họ...”

“Là do Lục Diễm Hoa ra tay...” Lục Huấn Đình thở dài rồi lại nói: “Có lẽ bây giờ nên gọi hắn ta là Sầm Diễm Hoa.”

Không chỉ chạy đi mà không nói một lời, mà hắn ta còn lặng lẽ giết chết cả Mông Thiên Thạch.

“Hắn ta không sao chứ? Võ công hắn ta thế nào?” Khúc Ngưng Hề vừa nghe thấy lời hắn nói thôi mà tim nàng đã đập loạn xạ rồi.

“Đã tìm được hắn ta, đương nhiên hắn ta không sao...” Lục Huấn Đình cười nói: “Cũng không cần ra tay gì nhiều mà đám ô hợp kia đã tự động chống đỡ không nổi rồi.”

Khi phe Phổ Lạc Cam phát hiện ra rằng chúng sẽ không đạt được lợi ích gì, chắc chắn là chúng sẽ quay sang phản bội nhau. Chúng là những kẻ xấu xa và tham lam, chẳng thể nói đạo lý với chúng được.

Hình như là Lục Huấn Đình đã uống quá nhiều, nên bây giờ, hắn ôm chặt Khúc Ngưng Hề vào lòng, dùng hai tay “khóa chặt” vòng eo thon gọn của nàng lại.

Hắn chôn đầu vào gáy nàng, hơi thở ấm áp phả vào cổ nàng, còn miệng thì bắt đầu thì thầm rất nhiều điều.

Khúc Ngưng Hề vươn tay, lòng bàn tay trắng nõn đặt lên lưng hắn: “Rồi mọi chuyện sẽ tốt lên thôi, chàng vào trong nghỉ ngơi trước nhé?”

Thù trong giặc ngoài, nghĩ thôi đã thấy áp lực, nếu không chuẩn bị sẵn sàng, một khi nước láng giềng cảm thấy nước ta dễ bắt nạt, ắt hẳn chúng sẽ “lộ răng nanh” ra ngay.

Lục Huấn Đình ngoan ngoãn đứng dậy rời khỏi đình cùng nàng.

Hai người bước vào phòng, gần như hắn đã đổ hết trọng lượng lên người nàng, khiến cho việc di chuyển trở nên vô cùng khó khăn.

Từ trước khi bày tiệc, Khúc Ngưng Hề đã bảo Xuân Tước đi pha trà giải rượu rồi, nên bây giờ trà vẫn còn rất ấm, vô cùng dễ uống.

Lục Huấn Đình khép hờ mắt, bắt đầu “chơi xấu”: “Hoàng hậu dứt cho ta...”

“Chàng đã uống bao nhiêu rồi thế?” Khúc Ngưng Hề thấy đáng vẻ “say khướt” này của hắn mà lòng vô cùng ngạc nhiên.

Rượu này có tác dụng chậm, e rằng hấn càng uống thì sẽ càng chóng mặt, nàng đành bưng chén trà lên, cầm thìa đút từng muỗng một cho hấn.

Lục Huấn Đình ngoan ngoãn há miệng, chẳng qua là, đôi mắt mơ màng đen láy kia chẳng hề rời khỏi mặt nàng, dù chỉ là một giây.

Khúc Ngưng Hề có cảm giác mình sắp nở hoa vì bị nhìn chằm chằm đến nơi rồi.

Nàng ho nhẹ một tiếng rồi đưa chén rỗng cho Xuân Tước, nàng ấy cười hì hì rồi lui xuống.

Bàn tay Lục Huấn Đình đã không còn “ngoan ngoãn” nữa, mà hấn giữ chặt một bên tay trắng nõn của nàng, “mạnh tay” áp tay nàng vào “chỗ quan trọng”.

“Nàng đừng đừng nó đi, nàng đừng ghét bỏ nó mà.”

“...” Khúc Ngưng Hề mất một lúc để ngây ngây người ra, sau đó thì tai nàng đỏ bừng lên, vội giật tay ra, nhưng lại không thể thoát được.

Nàng không ngờ hấn lại để ý đến chuyện này như thế, chẳng phải đã được cho qua rồi sao?

“Văn Du trả lời ta đi...” Lục Huấn Đình bắt đầu cúi gập người xuống, thân hình săn chắc còn “uốn éo” để tìm một vị trí trong ngực nàng, trông hấn cứ như là “chim nhỏ nép vào lòng” nàng vậy.

Khúc Ngưng Hề miễn cưỡng ôm hấn rồi nói: “Ta... không ghét bỏ nó.”

“Nàng nói dối...” Hấn tiến lại gần nàng, chớp mũi nhẹ nhàng chạm vào gò má mềm mại của nàng.

“Ta không nói dối mà...” Nàng khẳng định lại thêm lần nữa: “Không có ghét bỏ nó...” Chẳng qua là nàng không thích nó lắm thôi.

“Vậy nàng sẽ chào đón nó chứ?” Lục Huấn Đình càng lúc càng dính chặt vào nàng, hai tay hắn ôm chặt lấy tấm lưng của nàng, như muốn hoà tan hoàn toàn vào vòng tay ấm áp này vậy.

Khúc Ngưng Hề muốn nói rồi lại thôi, nàng muốn không hoan nghênh “nó” cũng được à? Chẳng phải trước sau gì “nó” cũng “xông đến” sao?

“Nó” đang dính sát vào người nàng, thế mà hắn vẫn còn dám lên tiếng “khieu nại” nàng nữa: “Bởi vì nàng kháng cự nên nó đã phải kiềm chế nhiều lắm đó...”

“Kiềm chế cái gì cơ?” Nàng ngỡ như mình đã nghe nhầm, buồn cười thật đấy, “nó” phải kiềm chế bao giờ cơ?

Lục Huấn Đình ngẩng đầu lên, từ từ mở mắt ra rồi lại nói tiếp: “Thế thì nàng có dám cho phép nó muốn làm gì làm không?”

“Chàng có ý gì...” Hình như nàng đã hơi ngờ ngợ ra, mà hình như là nàng chẳng hiểu gì cả...

Lục Huấn Đình vén váy nàng lên, như chú cún nhỏ... bắt đầu vươn lưỡi ra liếm láp: “Nàng là một tên lừa đảo, hôm nay ta không nghe theo nàng nữa...”

Khúc Ngưng Hề ngửa ngáy, hoàn toàn không ngờ là nam nhân trước mặt nàng đây... người trông có vẻ vô tội thế kia, vậy mà lại tham lam đến vô cùng vô tận.

Trước kia, bốn hay năm lần là đã đủ để khiến nàng kiệt sức rồi, nhưng sự thật sau khi Lục Huấn Đình say rượu rồi mất

khống chế đã cho nàng biết rằng, hắn còn có thể “chinh chiến” thêm nhiều lần hơn nữa.

Chương 112: Sai Lầm

DTV-EBOOK

Lợi dụng men rượu, Lục Huấn Đình đã vứt bỏ hết mọi sự kiềm chế mình từ trước đến nay rồi điên cuồng làm một trận thoả thích.

Từ tấm cung đến tịnh thất, đâu đâu cũng hỗn độn cả, còn Khúc Ngưng Hề thì đã khóc đến khàn cả giọng rồi.

Mà kẻ đầu sỏ kia... thì cũng đã dần tỉnh táo lại theo tiếng khóc thút thít của nàng.

“Xin lỗi...” Lục Huấn Đình cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của tiểu cô nương trong lòng mình.

“... Đừng làm nữa mà...” Khúc Ngưng Hề lẩm bẩm, cả người nàng đỏ bừng, nàng khẽ run lên, mệt đến không thể nói nên lời.

Vòng tay của hắn nóng như lửa đốt, lại chặt cứng như một chiếc lồng sắt kiên cố, nàng không sao có thể thoát thân, càng không có chỗ trốn thoát, nên nàng chỉ đành chịu đựng từng lần va chạm đầy mạnh mẽ kia, để nó đâm thẳng đến tận chỗ sâu nhất trong mình.

Cảm giác mãnh liệt ấy như bị kéo dài ra đến vô cùng vô tận, như thể là đang muốn hòa tan từng tác da thịt của nàng vậy.

Khúc Ngưng Hề lén cắn lên bả vai hắn, quả thật là nàng rất muốn mắng hắn rằng: *Chàng đúng là một tên võ phu thô lỗ mà.*

Tuy rằng vóc dáng của hắn cao gầy, chẳng giống “võ phu thô lỗ” một chút nào cả, nhưng trong hắn ẩn chứa một nguồn sức mạnh tiềm tàng, khiến hắn mạnh mẽ chẳng thua kém mấy võ tướng ngoài kia chút nào.

Khi dùng nhiều sức lực, cơ bắp sẽ nổi lên, trông vô cùng cường tráng, người thì trông có vẻ gầy, nhưng thật ra vô cùng “bền bỉ” và “dẻo dai”, không biết mệt mỏi là gì.

Nhưng mà nàng mệt quá, mệt đến không thể chịu nổi nữa rồi...

Cuối cùng, nàng nhắm hai mắt lại, ngủ thiếp đi.

Khi nàng tỉnh lại thì đã qua giờ Ngọ rồi.

Khúc Ngưng Hề được hầu hạ rửa mặt chải đầu ở trên giường luôn, Ngải Lan mang nước vào, không tài nào giấu nổi vẻ xót xa: “Da thịt nướng nướng non mềm, sao người có thể chịu đựng nổi?...”

Trước kia, dù nàng có cảm thấy không thoải mái, thì ít nhất là nàng vẫn có thể cố gắng ngồi dậy, nhưng còn hôm nay, nàng lại chẳng thể gắng gượng nổi.

Mắt nàng thì sưng lên như mắt cá, cơ thể thì đầy dấu vết xanh đỏ, trông vô cùng thảm hại.

Thật ra Khúc Ngưng Hề cũng không thấy đau cho lắm, chỉ là, nàng thấy hơi mệt mỏi và tê dại, cảm giác như thể là xương cốt sắp rã ra đến nơi rồi.

Giống như khi còn bé, thỉnh thoảng nàng sẽ chơi thả diều, vì bình thường không chạy nhảy hay hoạt động gì nhiều, mà bỗng nhiên hôm đó lại kéo diều chạy đến tận trưa, nên vào mỗi lần như thế, nàng đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi, xương cốt như rã rời đến tận ba ngày trời.

Mà, tình hình của nàng hiện giờ còn nghiêm trọng hơn mấy lần thả diều ấy nữa.

Hai bên hông của nàng là những vết bầm nhỏ to không đối xứng nhau. Vì tối hôm qua, hai bàn tay to lớn của Lục Huấn Đình đã vô cùng “chăm chỉ” mà nắm lấy chúng.

Đó là còn chưa nói đến những vị trí khác...

Khúc Ngưng Hề lặng lẽ vén tấm chăn mỏng manh lên xem. Nàng thấy có vài dấu răng nhai màu trên “núi tuyết” trắng mịn của nàng, nàng cũng không biết là mình đã bị cắn từ lúc nào nữa...

Mà, “tình hình” phía bên dưới còn nghiêm trọng hơn thế nữa, vì “tổn thương” quá mức nên cần phải được bôi thuốc.

Bấy giờ, Khúc Ngưng Hề chỉ cảm thấy khó tin mà thôi, cho nên, trước kia Lục Huấn Đình đã kiểm chế thật rồi sao?

Nếu lần nào hần cũng “buông thả” bản thân, mặc sức muốn làm gì thì làm như thế này, thì nàng sẽ phải rơi vào tình cảnh “thảm thiết” như vậy đây sao?

Đáng sợ quá đi mất...

Ngải Lan bên cạnh nàng là người từng trải, nhi tử của nàng ấy cũng đã đến tuổi đi học rồi.

Khúc Ngưng Hề không tiện đi hỏi thái y, chỉ có thể khàn giọng hỏi nàng ấy rằng: “Ngải Lan, người cảm thấy... bệ hạ như thế... có bình thường hay không?”

Ngải Lan choàng áo ngoài lên thay cho nàng, sau đó trả lời nàng rằng: “Bệ hạ có thiên phú bẩm sinh, nên bây giờ ngài ấy mới yêu thương nương nương bằng cách như thế, nhưng mà, thân là người trẻ tuổi, người không thể “dung túng” cho ngài ấy như thế được, cần phải có chừng mực thôi ạ.”

Khúc Ngưng Hề tỏ vẻ lo lắng, nàng nói: “Ta cảm thấy hơi khó chịu, bây giờ ta đang nghi ngờ, không biết liệu chàng ấy có bệnh gì hay không nhỉ?”

“Sao có thể gọi đó là bệnh cho được ạ...” Ngải Lan nghĩ ngợi một chút, sau đó nhỏ giọng nói: “Thật ra trên đời này cũng có những nam nhân như thế, một đêm họ có ngủ cùng vài cô nương mà chẳng bị sao cả, chẳng qua là, những nam nhân như thế rất hiếm thấy.”

Khúc Ngưng Hề nghe thế thì giật mình, thế chẳng phải là Lục Huấn Đình vô cùng phù hợp với cương vị Hoàng đế này hay sao? Vì hẳn sẽ có tam cung lục viện.

Rồi sau đó, hẳn sẽ có con cái đông đúc, cháu chắt thành đàn.

Ngải Lan cũng nghĩ đến chuyện này, nàng ấy khẽ thở dài: “Có đôi lúc, nô tỳ rất hy vọng nương nương sẽ khuyên can ngài ấy, nhưng cũng có lúc nô tỳ lại sợ, không muốn nương nương nói.”

Nàng ấy sợ rằng một khi nàng “đẩy” bệ hạ ra xa, bệ hạ sẽ đi ra ngoài tìm người khác ngay lập tức.

“Vậy lẽ nào... chàng ấy không thể tự kiềm chế một chút à?” Khúc Ngưng Hề mím môi, dựa vào đầu giường rồi nói: “Lẽ nào một người thích ăn thì cứ phải ăn liên tục, ăn nhiều đến không thể kiểm soát được hay sao? Vậy thì sớm muộn gì người đó cũng trở thành một người béo phì cho xem.”

Trẻ con thích chơi, nhưng nếu lúc nào cũng dung túng cho đứa trẻ ấy, để nó chơi mãi, vậy thì đến lúc nào nó mới làm bài tập và rèn luyện thân thể đây?

Là người cũng thế, không thể để d*o vọng chi phối mọi hành động của mình được.

Khúc Ngưng Hề dùng cơm trưa ngay trên giường, có một cái bàn nhỏ chân thấp được mang đến, trên đó có bày rất nhiều món mà nàng thích, lượng đồ ăn thì không quá nhiều để tránh lãng phí.

Trong lúc nàng ăn, Lục Huấn Đình đi từ bên ngoài vào.

Hắn cầm theo một chiếc hộp gỗ nhỏ, từ tốn đi vào bên trong, sau đó thì đặt chiếc hộp gỗ này lên tay nàng.

Lục Huấn Đình ho nhẹ một tiếng rồi lên tiếng: “Sau khi trẫm say rượu thì mơ màng không biết gì cả, nên bây giờ vội vàng tới đây để chuộc lỗi với Hoàng hậu.”

“Chàng muốn xin lỗi ta à?” Còn tỏ ra trịnh trọng như thế kia nữa, Khúc Ngưng Hề nhìn thoáng qua cái hộp gỗ nhỏ ấy, rồi nàng hỏi: “Trong đây đựng cái gì thế?”

“Nàng mở ra xem thử đi.”

Nàng nghe theo, bắt đầu mở chiếc hộp gỗ được chạm khắc tinh xảo này ra, bên trong có hai tấm kim bài được đặt song song với nhau.

Một tấm kim bài khắc chữ “Cấm”, một tấm kim bài khắc chữ “Quyền”.

Khúc Ngưng Hề vươn tay cầm một tấm kim bài nặng trĩu lên. Kim bài bóng loáng lạnh như băng, hoa văn chạm khắc trên ấy tuyệt đẹp và nó được làm từ vàng ròng nguyên chất.

“Đây là gì thế?”

Hiếm có khi nào Lục Huấn Đình tỏ vẻ hối lỗi, hắn nói: “Trẫm không nên buông thả bản thân rồi khiến cho Văn Du phải chịu khổ như thế, cho nên bây giờ nàng có quyền cấm trẫm uống rượu.”

Đây là mục đích của tám kim bài “Cấm” này.

“Chàng muốn cấm rượu à?” Khúc Ngưng Hề chớp chớp mắt, nhìn hắn đầy kinh ngạc: “Thật chứ?”

Lục Huấn Đình gật đầu một cái rồi đáp: “Không đụng vào dù chỉ là một giọt.”

Nàng không nhịn được mà bật cười rồi nói: “Chàng khó mà tránh khỏi việc phải tham dự những buổi yến tiệc, sao có thể không đụng một giọt rượu nào cho được? Chàng chỉ đang dỗ dành ta thôi.”

“Thế thì nàng có thể đặt ra giới hạn cho ta...” Hắn hơi khép mắt, giọng nói như đã nhẹ hơn: “Ba chén thôi được chứ?”

Chỉ nói vài lời tốt lành như thế này thôi là đã đủ để nàng ngời giận rồi à?

Khúc Ngưng Hề phồng má, đầu ngón tay trắng nõn khẽ gõ lên tám kim bài này rồi nói: “Đổi sang cái khác đi, ta không cấm chàng uống rượu, ta cấm dục chàng có được hay không?”

“Hả?” Lục Huấn Đình chột ngược mắt lên nhìn.

Đúng thật là người này hiểu rất rõ ưu thế của nhan sắc cũng như là nốt ruồi lệ kia của mình, hắn biết rõ là phải bày ra dáng vẻ thế nào mới khiến cho người khác mềm lòng.

Nào ngờ, lần này Khúc Ngưng Hề lại không dễ bị lung lay như thế, thậm chí là nàng còn đưa ra một yêu cầu khác với hắn nữa.

Lục Huấn Đình khẽ nhú mày, không trả lời ngay, vì nếu hắn dễ dàng nhượng bộ, thì sau này, người chịu khổ mỗi đêm sẽ trở thành hắn.

Khúc Ngưng Hề nhìn hấn, rồi nàng giơ hai ngón tay lên và nói: “Tối đa là hai lần.”

“Hai lần ít quá.” Lục Huấn Đình không thể đồng ý với nàng được.

“Xem ra là chàng không thật lòng muốn chuộc lỗi với ta rồi...” Nàng hếch cái mũi nhỏ, khẽ nói: “Lẽ ra chàng nên biết chừng mực thôi, chẳng phải là nếu đợi đến khi ngứa lên tiếng thì sẽ rất ngại ngùng...”

Lục Huấn Đình đuối lý, còn Khúc Ngưng Hề thì lại kiên quyết đến lạ, cuối cùng, hấn chỉ đành chịu thua, không thể không đồng ý “cấm dục” được.

“Thế thì còn được...” Làm hai lần thì sao có thể tính là cấm dục cho được? Khúc Ngưng Hề không cảm thấy điều kiện này quá đáng ở đâu cả.

Nàng cất tấm kim bài này vào, rồi lại hỏi về tấm kim bài có khắc chữ “Quyền” kia: “Còn cái này để làm gì thế?”

“Với tấm kim bài này, Văn Du có quyền điều khiển ta trong vòng một ngày...” Miệng hấn cong lên, khẽ nở nụ cười rồi nói: “Có thể ra ngoài cung, đến bất kỳ nơi nào mà nàng muốn đến.”

Nếu tấm kim bài trước đó có thể xem là trò đùa, thì với lần này, Khúc Ngưng Hề đã thực sự sống sờ. Dù chỉ có một ngày ngắn ngủi thôi, nhưng hấn có thể dẫn nàng ra ngoài du ngoạn thật sao?

“Thật à?” Nàng vươn tay níu lấy ống tay áo hấn, hai mắt tỏa sáng long lanh, trông như đôi mắt đầy khát khao của mấy đứa trẻ khi thấy kẹo ngọt.

“Trẫm đã nói là sẽ làm...” Lục Huấn Đình cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt nàng rồi nói nhau: “Tạm thời chưa thể đi xa được, lời

hứa lần trước đành phải tạm gác lại.”

“Không sao cả, ta có thể chờ chàng...” Khúc Ngưng Hề gật đầu, nàng hiểu rõ điều này. Nay hắn đã trở thành Hoàng đế, dù có quyền lực tối cao, nhưng không có nghĩa là hắn muốn làm gì thì làm.

Mà trái lại, quyền lực càng lớn thì ràng buộc sẽ lại càng nhiều, trách nhiệm mà hắn phải gánh vác cũng sẽ trở nên nặng nề hơn.

Ngay cả nàng cũng thế. Với vị trí Hoàng hậu này, nhiệm vụ quan trọng nhất hiện giờ của nàng đó chính là sinh con cho Lục Huấn Đình.

Đây không còn là chuyện riêng của phu thê bọn họ nữa, vì ở cái tuổi này, lẽ ra hắn đã phải có con từ lâu rồi. Bên cạnh đó, Đại Trạch cũng vừa được đổi quốc hiệu, có hoàng tử thì sẽ càng khiến lòng dân an ổn hơn.

Hơn nữa, phải đào tạo người kế vị nhân lúc còn sớm, đứa bé phải theo sát bên cạnh phụ thân thì mới có thể “mưa dầm thấm lâu”, sớm ngày nên người.

Khúc Ngưng Hề không thể từ chối mãi được, mà nàng cũng không hề xem đây là một “áp lực”.

Cứ thuận theo tự nhiên là được.

Chờ đến ngày quốc thái dân an là họ sẽ có thể đi xa, nàng tin vào năng lực Lục Huấn Đình, mà hắn cũng có nhiều tài mắt như thế kia nữa, chắc chắn là sẽ không xảy ra chuyện bất trắc gì đâu.

...

Chưa đầy mấy ngày sau, Đình Tuyết Quý đã trình kim bài cầu kiến lên.

Khúc Ngưng Hề rất vui, nàng nhanh chóng truyền tin để nàng ấy tiến cung, còn chuẩn bị chu đáo để tiếp đón nàng ấy ở cung Niệm Tiên nữa.

Tuy rằng Bùi thị đã trải qua một biến cố lớn, nhưng Đinh Tuyết Quỳnh vẫn mang dáng vẻ chẳng mấy quan tâm như trước kia, vì chỉ có mẫu thân của nàng ấy mang họ Bùi thôi, còn nàng ấy là họ Đinh kia mà, dù sao thì chuyện này cũng cách nàng ấy khá xa.

Hơn nữa, sau khi nàng ấy biết rõ chân tướng mọi chuyện, thì càng không thể đối xử một cách bình thường như trước với cữu cữu của mình, là Thiên Khánh Đế, được nữa.

Dân gian có câu “bang lý bất bang thân [*].

[*] **Bang lý bất bang thân:** Ai đúng thì giúp người đó, nếu sai thì đến cả người thân cũng không thể giúp.

Vả lại, từ trước đến giờ nàng ấy cũng không tiếp xúc quá nhiều với ngoại tổ mẫu, là Lương Thái hậu kia, bởi vì lúc nào người này cũng ra vẻ “một lòng hướng Phật”, nhưng nào ngờ lại đi trấn áp sinh thần bát tự của Lục Quỳnh Uẩn ở trên núi Bạch Dân.

Đương nhiên là, có thể hành vi nguyên rủa này sẽ không thể giết chết một người được, nhưng khi chuyện này truyền ra ngoài, ít nhiều gì cũng khiến mọi người cảm thấy sợ hãi không thôi.

Đây là một hành vi vừa độc ác lại vừa thất đức.

Đinh Tuyết Quỳnh tự có cách nhận định đúng sai của riêng mình, nên nàng ấy cũng không vì thế mà “cách lòng” với Khúc Ngưng Hề.

Nàng ấy giải thích: “Tuy rằng có thể mẫu thân ta sẽ ảnh hưởng ít nhiều, nhưng ta thì không sao cả, hai tháng qua không tìm đến Văn Du là vì ta bận chuyện đính hôn.”

Nàng ấy kể rằng, người mà nàng ấy xem mắt chính là Nhị công tử nhà Lại bộ Thượng thư, tuy rằng nàng ấy sẽ không thể làm trưởng tước [*] nếu gả cho người này, nhưng tính tình của vị Nhị công tử nhà này rất tốt, hơn nữa lại có chí cầu tiến.

[*] **Trưởng tước** là dâu trưởng.

“Người thích hẳn ta không?” Khúc Ngưng Hề hỏi.

Đinh Tuyết Quỳnh lắc đầu: “Chỉ mới gặp hẳn ta mấy lần thôi, cũng không biết nữa.”

“Thế thì người cũng có thể âm thầm thăm dò, biết người biết mặt nhưng không biết lòng mà.” Chuyện chung thân đại sự không phải là chuyện nhỏ, không thể xem thường được.

“Đương nhiên rồi.” Đinh Tuyết Quỳnh gật đầu nói: “Gia thế trong sạch, hậu viện sạch sẽ, còn những thứ khác thì không có gì khả nghi cả.”

Tứ cô nương Đinh gia đã xuất giá rồi, hôn sự đã định, không bao lâu nữa là sẽ đến lượt nàng ấy, có thể là ngay trong năm nay.

Khúc Ngưng Hề vô cùng bồi hồi xúc động: “Mới chớp mắt một cái thôi mà hai chúng ta đều đã trở thành người có gia đình rồi.”

“Không phải ai cũng sẽ như thế sao?” Đinh Tuyết Quỳnh bật cười: “Hoàng hậu nương nương à, người cũng nên làm mẹ rồi.”

“Đừng trêu chọc ta, ở riêng thế này thì cứ gọi ta là Văn Du đi.”

“Sao có thể như thế được? Vậy là phá vỡ quy tắc rồi.” Nàng ấy vội vã xua tay.

“Không sao, vốn dĩ người có thể gọi nhũ danh của ta cũng không nhiều.” Khúc Ngưng Hề nghĩ chút, rồi nói: “Ta và ngươi là bạn tốt, ngươi còn từng tặng cho ta không ít bí hỉ đồ nữa, đến ngày đại hôn của ngươi, ta sẽ gửi tặng ngươi thêm mấy bản nữa.”

“Hả?” Đinh Tuyết Quỳnh không hiểu tại sao đang yên đang lành mà nàng lại nói đến mấy bức tranh đó.

Chắc chắn là nàng ấy sẽ không biết rằng, Khúc Ngưng Hề đang âm thầm “trả thù” mình, nàng đã quyết phải tặng cho nàng ấy tám trong số mười cuốn sách đó mới được.

Sau khi Đinh Tuyết Quỳnh dùng cơm ở cung Niệm Tiên, Khúc Ngưng Hề dẫn nàng ấy đến tắm phươg trai để hóng mát.

Hồ nước trong tắm phươg trai vừa trong lành vừa mát mẻ, hai người họ cho tất cả tỳ nữ lui ra ngoài, sau đó mới tháo giày và tất ra rồi ngâm đôi chân trắng như tuyết vào dòng nước mát, cảm giác dễ chịu vô cùng

“Thấy cuộc sống của Văn Du êm đềm thư thái như thế này, ta thật lòng vui mừng cho Văn Du...” Đinh Tuyết Quỳnh nói: “Đây là những điều mà người tốt nên nhận được, còn kẻ ác thì tự khắc kẻ ác khác đến trị.”

Khúc Ngưng Hề nghe xong thì không nhin được mà bật cười: “Sao ngươi lại nói nửa câu sau thế?”

“Là Tứ tử tử của ta đó, tuy tử ấy thuận lợi tiến vào phủ Lữ Quốc công, nhưng ta nghe nói là Quốc công phu nhân không hài lòng về tử ấy chút nào cả.”

Nhìn đi, đính hôn chỉ là bước đầu tiên mà thôi, sau khi trở thành nhi tức của nhà họ, thì cuộc sống của người mới chính thức bắt đầu.

Đinh Tuyết Quỳnh thổn thức không thôi, vừa cảm thấy sáng khoái, vừa xen lẫn chút thương hại.

Giữa nàng ấy và Đinh Vân Phúc đã từng có không ít mâu thuẫn, đương nhiên là nàng ấy sẽ không thích vị tỷ tỷ này rồi. Nhưng thật ra, khi thấy nàng ta gặp khó khăn, lòng nàng ấy cũng chẳng vui sướng gì.

Ban đầu, người mà phủ Lữ Quốc công nhắm đến chính là Lục cô nương của Đinh gia, nhưng bỗng nhiên lại bị đổi thành Tứ cô nương... Tứ cô nương này không chỉ lớn tuổi hơn, tính tình kỳ lạ, mà thanh danh lại còn chẳng được tốt.

Quốc công phu nhân bất đắc dĩ đồng ý vì nể tình nhi tử, nhưng trong lòng vẫn khó mà chấp nhận sự hiện diện của Đinh Vân Phúc.

Nhất là bây giờ, khi mà họ Bùi không còn là hoàng tộc nữa, Đinh Vân Phúc cũng mất đi chỗ dựa là mẫu thân, tức Trưởng Công chúa tiền triều của mình, nên nàng ta chỉ còn là một tiểu thư tầm thường nhà quan lại, nên Quốc công phu nhân không còn phải kiêng nể gì nàng ta nữa.

Nói về người khác rồi lại nghĩ đến mình, Đinh Tuyết Quỳnh mơ hồ lo lắng về mối quan hệ thân mẫu tức phụ [*] sau khi mình xuất giá.

[*] *Chỉ quan hệ mẹ chồng nàng dâu.*

Khúc Ngưng Hề nghe xong bèn nói: “Người đừng lo, với đa số những người hiểu lý lẽ, nếu người đối xử chân thành tử tế với họ thì họ sẽ đáp lại người bằng sự chân thành tử tế thôi.”

Dù có không hòa hợp, thì ít nhất là vẫn có thể giữ khoảng cách, “nước sông không phạm nước giếng”.

Nếu thật sự gặp phải người không tốt, thì không còn cách nào khác cả, chỉ còn cách giữ lấy giới hạn của mình, không thể để họ bắt nạt mình mãi.

Nhưng mà, cũng không cần phải bi quan như thế, dù sao thì mọi chuyện chưa chắc đã tồi tệ đến thế mà.

Hai người ngồi bên hồ ngâm chân, dùng trà và ăn chút điểm tâm, sau đó, Ánh Sở mang một đĩa đồ ngọt vào và báo rằng: “Nương nương, nghe nói bên điện Cần Chính có Sầm công tử đến...”

Vừa nghe thấy ba chữ “Sầm công tử”, Khúc Ngưng Hê ngẩn người ra mất một lúc, sau đó nàng mới chợt nhớ ra người này chính là Lục Diễm Hoa.

Nàng vội vàng hỏi: “Hắn ta về kinh rồi à?”

Mấy ngày trước còn nghe Lục Huấn Đình nhắc đến người này, hắn nói rằng người này đã chạy đến Tây Bắc tìm Mông Thiên Thạch, còn giết chết hắn ta nữa.

Nếu người của Lục Huấn Đình đã tìm thấy hắn ta, ắt hẳn họ đã hỗ trợ để hắn ta có thể an toàn nguyên vẹn hồi kinh.

Nếu không thì, thật lòng mà nói, hành động này của hắn ta vừa nông nổi lại vừa nguy hiểm.

Mặc dù phụ tử Mông Thiên Thạch bị xem là một đám ô hợp, nhưng dù sao thì trong tay bọn họ cũng có binh quyền, còn Sầm Diễm Hoa thì chỉ có một thân một mình, sao hắn ta có thể làm gì được chúng?

Ánh Sở gạt đầu xác nhận: “Về kinh rồi ạ, nghe nói là ngài ấy bị thương, có vài vị thái y đã được triệu đến điện Cần Chính rồi.”

Thương thế như nào thì nàng ấy cũng không rõ lắm, phải để Đẳng Mẫn đi nghe ngóng thêm thì mới biết được.

Đinh Tuyết Quỳnh ngồi bên cạnh, nghe thế thì vẻ mặt nàng ấy trở nên vô cùng phức tạp: “Ban đầu ta còn sợ hấn ta sẽ gây trở ngại cho người, nào ngờ hấn ta lại là nam nhân...”

Nếu không phải là vì cách đây không lâu, tin tức chấn động cứ được kéo đến liên tục không ngừng, thì việc Lục Diễm Hoa nam giả nữ sẽ là một tin tức chấn động khắp cả thành Thượng Kinh.

Nhưng tin này lại nổ ra đúng thời điểm náo nhiệt, nên sự việc này lại trở thành một chuyện nhỏ.

Bên cạnh đó, vì thường ngày hấn luôn giữ khoảng cách với các quý nữ, nên cuối cùng mới có thể tạo ra được cục diện “không người thương vong” như thế này.

Nếu không, chỉ sợ là sẽ có thanh danh của cô nương nhà nào đó bị ảnh hưởng bởi hấn ta.

Thật lòng mà nói, sau khi biết được sự thật về hấn ta, thì những người từng đồn thổi không ít tin đồn về hấn ta chỉ cảm thấy mình vô cùng may mắn.

Lục Diễm Hoa là một kẻ độc hành, không quan tâm đến người ngoài.

Sinh phụ của hấn ta chính là Sầm Bình Quận, từ nay về sau, hấn ta chính là Đại công tử của Sầm gia.

Khúc Ngưng Hề có phần lo lắng cho tình hình của Sầm Bình Hoa, nàng bèn nhắc chân trần ra khỏi hồ nước, đứng lên và nói:

“Chúng ta đến thăm hân ta một chút đi.”

Đinh Tuyết Quỳnh vui vẻ đi cùng: “Được.”

Sầm Diễm Hoa quay về rất đúng lúc, qua mấy ngày nữa sẽ đến ngày mà Khâm Thiên Giám lựa chọn để tổ chức đại lễ cải táng quang quách [*] Lục gia.

[*] **Cải táng quang quách** là quá trình bốc mộ và cải táng, nhằm di dời hài cốt của người đã khuất sang một vị trí mới hoặc làm sạch lại phần mộ để bảo quản tốt hơn. Trong lễ cải táng, “quang quách” là phần quan tài mới, được làm sạch thật chu đáo để di chuyển hài cốt từ nơi cũ vào. Nghi lễ này thường diễn ra sau khi cơ thể người quá cố đã hoàn toàn phân hủy, chỉ còn lại hài cốt, nhằm thể hiện lòng hiếu thảo và sự tôn kính với tổ tiên.

Thái hậu rất quan tâm đến chuyện này, nên trong khoảng thời gian này, bà vẫn luôn tự tay giám sát, sắp xếp mọi việc.

Chờ đến đúng ngày lành, thì những cỗ quan tài kia sẽ lại được chôn cất về với đất.

Sầm Diễm Hoa lớn lên ở Lục gia, vẫn luôn xem mình là người Lục gia, Thái hậu đã có ý muốn nhận hân ta làm nghĩa tử.

Nhưng mà, vẫn chưa có quyết định chính thức, vì còn cần phải xem xét ý kiến và thái độ của người trong cuộc là hân ta nữa.

Về phần Sầm Bình Quận và Sầm Diễm Hoa, có lẽ quan hệ giữa hai cha con này sẽ khó mà giải quyết được chỉ trong một thời gian ngắn. Dù sao, mỗi lần cả hai có ngồi cùng một chỗ, bầu không khí đều sẽ trở nên ngượng ngùng và vô cùng cứng nhắc.

Có lẽ là chỉ có thời gian mới có thể chữa lành mọi vết thương, xóa nhòa đi mọi khúc mắc.

Đến điện Cần Chính, quả nhiên bây giờ có vài vị thái y đang ở đây để chẩn bệnh cho hần ta.

Khúc Ngưng Hề và Đinh Tuyết Quỳnh không vội tiến vào trong, mà ở bên ngoài hỏi Phúc Trí công công: “Sầm công tử thế nào rồi?”

Phúc Trí công công không để hai nàng đi vào, mà chỉ nhỏ giọng nói: “Ngực bị trúng tên, cánh tay trái thì suýt chút nữa đã bị chém đứt lìa, tình hình rất nguy cấp...”

Đinh Tuyết Quỳnh nghe thế hít sâu một hơi: “Thế thì cánh tay hần ta có tàn phế luôn hay không?”

Phúc Trí lắc đầu đáp: “Thái y cũng không dám chắc chắn là sẽ bình yên vô sự.”

Chỉ có thể vừa chữa trị vừa xem tình hình rồi sau này lại nói tiếp.

Sau khi mấy vị thái y bó thuốc xong xuôi, Sầm Diễm Hoa ở bên trong đã mặc y phục vào, thì hai người Khúc Ngưng Hề mới đi vào.

Lục Huấn Đình ngồi bên cạnh, sắc mặt hần lạnh lùng.

Hần và Sầm Diễm Hoa đều bị “đánh tráo cuộc đời”, nhưng từ nhỏ hai người họ đã giúp đỡ lẫn nhau, vẫn luôn xem nhau là huynh đệ ruột thịt.

Giờ đây, tuy đã biết rằng cả hai không có quan hệ huyết thống, nhưng tình nghĩa huynh đệ nhiều năm, sao có thể là giả cho được?

Sầm Diễm Hoa không cân nhắc kỹ lưỡng mà đã liều lĩnh đi tìm Mông Thiên Thạch, đương nhiên là hần không thể dễ dàng bỏ qua như thế được rồi. Nếu không phải vì may mắn gặp được

người đến tiếp ứng, thì chắc chắn là hắn ta đã bỏ mạng ở Tây Bắc rồi.

“Trĩ Tuyết...” Lục Huấn Đình gọi tên tự của hắn ta: “Hắn là người cũng đã đoán ra được nguồn gốc của cái tên này của người rồi.”

“Trĩ Tuyết” là tên một loài cá dưới biển sâu, trên đất liền chưa từng nghe nhắc, chắc chắn đây là cái tên do Sầm Bình Quận, người đến từ Đông Nam xa xôi, đặt cho hắn ta.

Thân là một phụ thân, không hắn là ông hoàn toàn không lo lắng hay hoàn toàn không quan tâm gì đến nhi tử của mình.

Về những ân nghĩa năm xưa, họ có thể nghe kể từ các vị trưởng bối trong nhà.

Lúc còn bé, Sầm Bình Quận đã sinh sống và trưởng thành trong núi, hàng năm đều bị sơn tặc quấy nhiễu.

Tùy số lượng sơn tặc không nhiều, nhưng cũng đã đủ để khiến cho những người dân “tay không tác sắt” trong làng phải sợ hãi, sống trong lo âu và sợ hãi từng ngày.

Thỉnh thoảng chúng sẽ đến làng để phá hoại và gây rối, lúc Sầm Bình Quận tám tuổi, họ đã đẩy ông ra, đánh chết phụ thân của ông, bắt mẫu thân ông lên núi.

Khi ấy, phụ nữ trong thôn này đều bị bắt đi hết, kết cục của họ thì... ai cũng có thể đoán trước được.

Đáng tiếc là, đứa bé tám tuổi ấy vì luôn nỗ lực muốn cứu mẫu thân về, nên cũng đã bị bắt và ném vào hang ổ của đám sơn tặc này.

Đám sơn tặc này chuyên giết người và buôn bán người, khi say thì lại bắt đầu làm ra những chuyện “trời không dung, đất

không tha” ngay tại chỗ.

Sầm Bình Quận tám tuổi đã biết không ít chuyện, ông tận mắt nhìn thấy mẫu thân mình chết đi vì không chịu nổi. Cú sốc và lòng căm hận ấy đã khắc sâu và tận xương tủy của đứa bé tám tuổi ấy.

Ông quyết không để yên, quyết phải liều chết cùng đám súc sinh này, nhưng cũng chính ngay lúc đó, Lục gia đi ngang qua nơi này, nghe thôn dân cầu cứu nên dẫn quân lính lên núi tiêu diệt bọn sơn tặc này.

Sầm Bình Quận được cứu sống.

Khi đó Lục lão thái gia vẫn còn rất trẻ, ông ấy lau nước mắt cho ông, chôn cất thi thể cho mẫu thân ông.

Ông ấy nói rằng, trên thế gian này vẫn còn rất nhiều người bị bắt nạt, bị buộc phải sống trong cảnh bất công, nếu đã còn sống, thì hãy làm chút chuyện trong khả năng của mình để giúp đỡ những người ấy.

Sầm Bình Quận trở thành một cô nhi, tính tình ông cũng thay đổi, trở nên trầm mặc ít nói, chỉ lặng lẽ đi theo Lục gia, cuối cùng là đầu quân vào phủ binh của nhà họ.

Lục gia không hề thiên vị Sầm Bình Quận vì bất kỳ lý do gì, nên cậu bé tám tuổi ấy phải tự lăn lộn trong đám lính phủ, ngày qua ngày, dần tự học được võ nghệ và ngày một trưởng thành.

Và thế là, quá trình trưởng thành này đã dẫn đến quyết định sau này của ông.

Sầm Bình Quận chưa bao giờ quên chuyện đã xảy ra khi còn bé, ông từng nghĩ rằng, chỉ những người nhỏ bé mới có thể bị bắt nạt, nhưng rồi sau này ông mới biết, hoá ra những người mạnh mẽ như Lục gia cũng sẽ bị bắt nạt.

Bị đâm sau lưng, bị người ta toan tính hãm hại, bị kẻ khác “đổi trắng thay đen”,... họ bị hại đến độ ra đi mà chẳng thể nhắm mắt xuôi tay.

Ông bèn kéo nhi tử của mình vào thế trận này, quyết đánh đến cùng, nếu bại lộ, cả ông và Lục gia đều sẽ rơi vào kết cục giống như nhau, là vĩnh viễn chấm dứt tại đây.

Ông biết mình rất có lỗi với nhi tử của mình, vì ông chưa từng hỏi ý kiến của con mà đã tự ý quyết định, cũng vì thế, ông chưa một lần thể hiện sự quan tâm hay tình thương với nhi tử.

Sâm Diễm Hoa oán trách ông, nhưng hắn ta lại không thể hận ông.

Mọi chuyện đều có nguyên do của nó, hắn ta còn có thể nói gì được nữa đây?

Cho nên, trong cơn tức giận, hắn ta đã chạy đi mất.

Đế giờ đây, dù có trở về trong tình trạng nửa sống nửa chết, hắn ta cũng không muốn gặp Sâm Bình Quận.

Khúc Ngưng Hề nhìn Sâm Diễm Hoa đang nằm trên giường, bởi vì mất máu quá nhiều nên mặt mũi hắn ta tái nhợt.

Quanh năm hắn ta ăn uống thanh đạm, nên khung xương và dáng người hắn ta nhỏ hơn Lục Huấn Đình nhiều, khi mái tóc đen rối tung lên thì thật lòng mà nói, người ta khó mà phân biệt được hắn ta là nam hay là nữ.

Sâm Diễm Hoa nhìn lại nàng, có một khoảnh khắc nào đó, hắn ta đã ngẩn người ra.

Vốn dĩ trước kia Khúc Ngưng Hề đã rất xinh đẹp rồi, nàng như đóa hoa sắp nở, và giờ đây, rõ ràng là đóa hoa ấy đã được chăm sóc chu đáo nên càng thêm phần rạng rỡ. Da dẻ nàng

trắng nõn nà, đôi mắt thì sáng và trong như hồ nước mùa thu, ở nàng toát lên vẻ quyến rũ, chói chang vô cùng.

Rõ ràng là cuộc sống của nàng rất tốt, đôi mắt đen long lanh ấy của nàng sáng đến độ như có thể soi tỏ lòng người.

Sau một cái chớp mắt, hắn ta lại nhìn sang Đinh Tuyết Quỳnh đang đứng bên cạnh Khúc Ngưng Hề.

Gương mặt tiểu cô nương này tròn tròn, trông rất mềm mại đáng yêu, hai mắt nàng ấy nhìn chằm chằm hắn ta, giống hệt như ngày đầu quen biết.

“Lục... Sầm công tử, người không sao chứ?”

Nàng ấy đã quen gọi hắn ta là “Lục cô nương”, bây giờ phải đổi nên có phần không quen.

“Không sao, chưa chết được.” Sầm Diễm Hoa hơi rũ mắt, giọng điệu vô cùng uể oải.

Lục Huấn Đình bước đến gần, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Khúc Ngưng Hề rồi nói: “Đúng thế, chưa chết được, nằm ở đó tầm mười ngày nửa tháng thôi là sẽ biết điều lại thôi.”

Chương 113: Hẩn Biết (1)

DTV-EBOOK

“Ta nghĩ có rất nhiều người đang chờ để dạy dỗ ta.” Sầm Diễm Hoa nói với vẻ mặt vô cảm.

“Đúng thật con không nên lấy tính mạng của mình ra mà đùa giỡn như thế!”

Người nói câu này không phải là Lục Huấn Đình, mà là Lục Quỳnh Uẩn đang vội vàng bước từ bên ngoài vào.

Phúc Trí công công còn chưa kịp bấm báo thì Thái Hậu nương nương đã tiến vào trong rồi.

“Bái kiến Thái hậu nương nương...”

Mọi người vội vàng hành lễ nhưng bà xua tay ra hiệu không cần nữa.

Tuy rằng Lục Quỳnh Uẩn nói mình không còn giống như thời trẻ nữa, nhưng tính cách của bà vẫn không thay đổi gì mấy, bà vẫn không câu nệ tiểu tiết như trước.

Bấy giờ, trên mặt bà chỉ toàn là vẻ lo lắng, mãi đến khi chính mắt trông thấy Sầm Diễm Hoa bình yên vô sự, bà mới có thể nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

“Là Lục gia ta có lỗi với con, nếu như con cảm thấy khó chịu thì cũng chỉ nên tìm chúng ta để đòi lại công bằng, chứ đừng nên hành hạ bản thân mình như thế.”

Sầm Diễm Hoa nhìn bà, lắc đầu phủ nhận: “Con không có ý đó...”

“Ta hiểu...” Tuy Lục Quỳnh Uẩn và hần ta không gặp nhau nhiều, nhưng bà vẫn luôn âm thầm dõi theo quá trình trưởng thành của hai người bọn họ: “Trĩ Tuyết, Lục gia chính là nhà của con, lão phu nhân vẫn luôn rất nhớ mong con.”

Từ khi hần ta có trí nhớ cho đến nay thì hần ta đã mang thân phận của người nhà họ Lục rồi, nay bỗng nhiên lại thay đổi như thế, quả đúng là chẳng hề dễ dàng gì.

Hần ta chưa từng oán hận bất kỳ một người nào trong Lục gia cả, chỉ là... mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, khiến hần ta chưa thể chấp nhận được ngay lập tức được.

Lục gia rất muốn thu nhận hần ta làm nghĩa tử, làm thế này không phải là vì muốn ràng buộc hay ép uống gì hần ta, mà chỉ đơn giản là hy vọng mọi thứ vẫn giống như trước kia, không thay đổi gì.

Đầu óc của lão phu nhân Lục gia không còn minh mẫn cho lắm, nhưng khi thấy Sâm Diễm Hoa thì bà ấy lại đối xử với hần ta rất thân thiết, đó là vì trong lòng lão phu nhân, hần ta chính là người cháu mà bà ấy hết mực yêu thương.

Lục Quỳnh Uẩn và Lục Huấn Đình cũng xem hần ta như là người thân trong gia đình. Vì họ đã cùng vượt nhau qua những tháng ngày khó khăn nhất của cuộc đời.

Quan hệ huyết thống có là gì đâu chứ? Cha con ruột thịt mà còn có thể tương tàn kia mà, thế nên, huyết thống không thể nói lên được điều gì cả.

Sâm Diễm Hoa không phải người bốc đồng, hần ta đã nghĩ thông suốt từ lâu rồi: “Là do con nông nổi, đã khiến cho mọi người lo lắng cho con rồi.”

Thấy thái độ của hần ta đã dịu xuống, Lục Huấn Đình mới cảm thấy vừa lòng: “Sau này không được làm như thế nữa.”

Cũng đừng đột ngột bỏ đi như thế, tâm trạng không tốt tìm chốn giải sầu thì không sao cả, hắn chỉ sợ Sầm Diễm Hoa lại tự ý hành động một mình.

Tuy cha con Mông Thiên Thạch là đám ô hợp, nhưng dưới tay chúng có không ít người tài giỏi, không nên khinh thường kẻ địch như thế.

May mắn là hắn đã phái người tâm phúc theo dõi hắn ta hết sức chặt chẽ, cũng may cuối cùng chỉ là một phen kinh động không đáng.

Tục ngữ có câu “yêu sâu trách chi thiết” [*], Lục Huấn Đình vẫn luôn xem mình là huynh trưởng của hắn ta, dù Sầm Diễm Hoa không mang họ Lục, nhưng khi dạy dỗ hắn ta, trông hắn vẫn vô cùng giống như một vị huynh trưởng thực thụ.

[*] ***Yêu sâu trách chi thiết***: Có nghĩa là vì yêu thương con cái, nên đôi khi bậc làm cha làm mẹ sẽ có những kỳ vọng rất cao ở chúng, đến khi con cái phạm lỗi thì sẽ phạt chúng rất nghiêm. Tương đương với câu tục ngữ “Thương cho roi cho vọt” của Việt Nam.

Khúc Ngưng Hê ở bên cạnh, nàng thấy cảnh này, không nhin được mà cười khẽ rồi nói: “Trước kia ta luôn cảm thấy người và các vị quý nữ khác trong kinh không giống nhau, người thường tách mình ra khỏi mọi người, ít nói lạnh lùng, không ngờ là sẽ có ngày người bỏ nhà đi. Nhưng mà, thật ra người làm thế này... trông rất giống mấy thiếu niên mười mấy tuổi.”

Bỗng nhiên nghe thấy nàng nói như thế, Sầm Diễm Hoa không nhin được mà ngẩn người ra.

Lục Quỳnh Uẩn cũng không nhin được mà bật cười, sau đó nói: “Đúng là rất giống mấy thiếu niên mười mấy tuổi.”

Bởi vì ân oán đời trước mà đã khiến cho hai đứa trẻ thiệt thòi, chúng buộc phải học cách kiềm chế, chững chạc và chín chắn từ

rất sớm, sao có thể tùy ý nổi giận cho được?

Sâm Diễm Hoa bỏ nhà đi cũng là một cách thức tốt để hấn ta giải tỏa cảm xúc.

Là người thì nên có vui có buồn, có ai mà không biết giận dỗi bao giờ đâu? Cứ kiềm chế mãi như thế này thì cũng không tốt.

“Nói sau đi, Trĩ Tuyết ngưng đến đỏ bừng hai lỗ tai rồi kìa.” Lục Huấn Đình cười híp mắt nói: “Vừa uống thuốc, còn cần phải tĩnh dưỡng thêm, đừng quấy rầy hấn ta nữa.”

Sâm Diễm Hoa cần tự vấn lại bản thân, hấn ta cũng không phải là mấy tiểu công tử đang trong độ tuổi nổi loạn nữa, không thể động một chút là đã bỏ nhà ra đi như thế, vì rõ ràng phản ứng như thế này không hề phù hợp với phong cách hành xử của hấn ta.

Da mặt hấn ta mỏng, tuy đã được các bậc trưởng bối bao dung cho hành động ấy rồi, nhưng hiển nhiên là hấn ta vẫn sẽ cảm thấy rất ngưng ngừng.

Mọi người chỉ đến thăm hấn ta một lúc rồi về để hấn ta nghỉ ngơi.

Lục Quỳnh Uẩn không nhắc gì đến Sâm Bình Quận, đó là mâu thuẫn giữa hai cha con họ, người ngoài có nói thế nào cũng vô dụng thôi.

Thời gian sẽ xóa nhòa mọi thứ, đại thù cũng đã tan, còn khúc mắc nào không thể tháo gỡ được nữa?

Khi trở lại cung Niệm Tiên, Đình Tuyết Quý xúc động không thôi.

Đây là lần đầu tiên nàng ấy thấy vẻ mặt đỏ của Sâm Diễm Hoa, cũng là lần đầu tiên nàng ấy tiếp xúc với Lục Hoàng hậu ở

một khoảng cách gần như thế.

Từ ánh mắt cho đến lời nói của bà, có thể nhìn ra được rằng, tình tình bà rất phóng khoáng, rộng rãi.

Dù đã phải âm thầm ẩn nhẫn suốt nhiều năm trời, còn phải chịu đựng không ít thương tổn vì thù hận, nhưng bà vẫn không hề trở thành một người trầm uất.

“Trước đây ta còn lo lắng vì “biểu muội” này sẽ làm “hòn đá” cản đường Văn Du nữa đó.” Đinh Tuyết Quỳnh gái đầu nói: “Cũng may mà ta vẫn chưa làm ra chuyện gì mất mặt cả.”

“Hắn ta sẽ không để trong lòng đâu...” Khúc Ngưng Hề nói: “Trước kia Mông Xu Lan đã kiếm chuyện với hắn ta không ít lần.”

Lúc Mông Xu Lan vẫn còn là Nhã Bình Quận chúa, nàng ta vẫn luôn xem Sầm Diễm Hoa như tình địch số một.

Khi Đinh Tuyết Quỳnh nhớ đến chuyện này, nàng ấy cũng không nhịn được mà cười hì hì vài tiếng, sau đó thở dài và nói: “Hắn ta cũng không dễ dàng.”

Nàng ấy rất thích đọc thoại bản, nhưng bây giờ ngẫm lại mới thấy, những sự kiện lớn xảy ra xung quanh nàng ấy chẳng khác gì những câu chuyện mà nàng ấy thường đọc, cũng ly kỳ và hấp dẫn vô cùng.

...

Mấy ngày sau, ngày cải táng quang quách của người Lục gia đã đến.

Khâm Thiên Giám đã định ngày giờ, hôm đó, Lục Huấn Đình đã bãi triều sớm.

Hắn không truy phong bất kỳ thụy hiệu hay tước vị hão nào cho phụ thân và tổ phụ của mình.

Bọn họ không cần những hư danh này, vì cả đời họ đều là trung thần của Đại Hoàn, chưa từng thay lòng, nhưng rồi họ lại bị Thiên Khánh Đế phụ lòng, ông ta quay lưng lại với họ, cuối cùng là khiến họ lần lượt chết đi trên chiến trường.

Người đoạt quốc lập vị là hãn, dù dân gian có bất bình, thì chỉ cần nhắm vào một mình hãn thôi là được, chứ tổ tiên Lục gia chưa từng phải hổ thẹn trước bất kỳ ai cả.

Thủ đoạn của Lục Huấn Đình mạnh mẽ, tâm lý lại vững vàng, hãn không sợ mấy lời đàm tiếu của người đời.

Hắn đã ẩn nhẫn và chuẩn bị trong rất nhiều năm để leo lên được vị trí này, thế nên, hãn không thể tiếp tục mang cái họ Bùi kia nữa, nếu không thì trên đời này nào có tồn tại cái gọi là “công lý”, đúng chứ?

Lễ cải táng quang quách của người Lục gia vô cùng long trọng, Lục Huấn Đình cũng không kéo Thiên Khánh Đế đến đây để tham dự.

Ép buộc một kẻ như vậy quỳ xuống ăn năn thật chẳng đáng, mà hãn cũng không muốn để cho cha ông mình phải nhìn thấy khuôn mặt của kẻ đó thêm một lần nào nữa.

Chỉ còn giam lỏng kia đó trong cung, thỉnh thoảng tiết lộ cho ông ta biết Lục gia đã phục hưng thế nào, đời sống của dân chúng ra sao, cũng như là những ghi chép của Sử quan về thời đại này... thế là đủ rồi.

Đã đủ để khiến cho ông ta đau khổ rồi.

Là Hoàng đế của triều Đại Hoàn nhưng lại bị báo thù đến mất đi giang sơn, ông ta sẽ mãi mãi bị đóng đinh vào nỗi ô nhục ấy.

Để khi hậu nhân nghiên cứu sách sử, không thể không nhắc đến cái tên Thiên Khánh Đế này.

Đây là hình phạt tàn nhẫn nhất dành cho kẻ hám danh, luôn ôm mộng trở thành “thiên cổ nhất đế” [*].

[*] **Thiên cổ nhất đế (千古一帝)** là một danh hiệu ca ngợi những vị Hoàng đế xuất chúng, có công lao hiển hách trong lịch sử, được xem như vị vua vĩ đại nhất trong ngàn đời. Cụm từ này thường được dùng để tôn vinh các vị Hoàng đế có tầm ảnh hưởng sâu rộng, tạo nên được những thành tựu lớn lao về mặt chính trị, quân sự, văn hóa hay kinh tế, làm thay đổi cục diện của quốc gia, thậm chí là thay đổi cả một thời đại. Một trong những vị Hoàng đế thường được gọi là “thiên cổ nhất đế” là Tần Thủy Hoàng, vị vua đầu tiên thống nhất Trung Quốc, người sáng lập ra nhà Tần và có nhiều cải cách nổi bật như xây dựng Vạn Lý Trường Thành, thi hành chế độ trung ương tập quyền, và thống nhất chữ viết, tiền tệ,...

Đại lễ này được kéo dài suốt ba ngày, sau đó mới hoàn toàn khép lại.

Người Lục gia đã được an táng yên ổn, từ nay không còn vương vãn điều gì nữa.

Sâm Diễm Hoa đồng ý làm nghĩa tử của Lục gia, hẳn ta mặc đồ tang, cùng Lục Huấn Đình tiễn biệt họ.

Nguyên Vinh lão phu nhân cũng được đỡ đến, bà ấy nửa tỉnh nửa mê, không biết là đang xảy ra chuyện gì.

Nhưng lại có những giọt lệ lặng lẽ rơi khỏi đôi mắt trong veo của bạn ấy.

Người khóc lóc thảm thiết nhất không phải là ai khác ngoài Thái hậu. Bà từng chứng kiến cảnh phụ thân và ca ca của mình ra đi, sau đó, từng bước một phò tá Lục Huấn Đình lên ngôi vị Hoàng đế, đến tận nay mọi tâm nguyện mới đạt được.

Vốn dĩ mấy ngày qua bà cũng đã tỉnh táo lại rồi, không còn quá đau lòng như trước nữa, chẳng qua là, khi thấy mẫu thân mình già yếu, nhận thức mơ hồ, thì bà lại không nhìn được mà đau lòng không sao tả xiết.

Cũng may mà nhờ có Sầm Diễm Hoa trông nom, Nguyên Vinh lão phu nhân cũng không còn gì đáng lo ngại.

Thái y cũng nói rằng bà ấy không khôi phục lại ký ức thì sẽ tốt hơn, vì dù đã trả được đại thù, nhưng nỗi đau mất phu quân và nhi tử vẫn là nỗi đau quá sức to lớn, không phải ai cũng có thể chịu đựng được.

Ngoài những người thân này ra, thì còn có nhiều thuộc hạ cũ của Lục gia, những người đã bị giải tán năm xưa, cũng trở lại và lần lượt đến dâng hương.

Tấm lòng trung nghĩa của Sầm Bình Quận cũng đã được lưu truyền rộng rãi khắp nơi.

Mọi người thường hay nói rằng, tích thủy chi ân dũng tuyến để báo [*]. Nhưng có bao nhiêu người thực sự làm được điều đó?

[] **Tích thủy chi ân dũng tuyến để báo:** Có nghĩa là lòng tốt của một giọt nước cũng phải được đền đáp bằng một dòng suối. Bạn phải luôn ghi nhớ trong lòng, luôn biết ơn và phải đền đáp gấp đôi.*

Vậy mà ông đã báo ân thật rồi, không chỉ có thế, còn vì công đạo, vì chính nghĩa mà hy sinh rất nhiều.

Một vị Đại Tướng quân trầm lặng, ít nói, nhưng lại chính là một người anh hùng chân chính, tuy ý chí kiên cường sắt đá, mà lòng lại tràn trề nghĩa khí.

Lục Huấn Đình lập chiếu chỉ phong vương khác họ cho ông, tước hiệu là Kỳ An, tước vị cha truyền con nối, còn Sầm Diễm Hoa chính là Thế tử.

Bởi vì cha con họ vẫn không thể chung sống hòa thuận được, nên hắn ta vẫn ở Lục gia để dưỡng thương, đến khi nào vết thương khôi phục thì sẽ tiếp tục ở lại Lục gia cùng với lão phu nhân.

Có lúc lão phu nhân nhớ rằng mình có một người cháu trai, có lúc bà ấy lại đi tìm cháu gái.

Sầm Bình Quận không ép Sầm Diễm Hoa quay về bên cạnh mình, thậm chí là ông còn dẫn binh về Đông Nam.

Bé hạ có ý định mở cửa biển, tổ chức các hoạt động cho thương nhân trong nước giao thương với thương nhân nước ngoài, nhằm thúc đẩy buôn bán và lưu thông vàng bạc.

Đông Nam là một khu vực trọng yếu, nhà máy đóng tàu ở đó nên Kỳ An Vương không thể cách xa nơi đó được.

Huống chi, Kỳ An Vương phi vẫn còn ở bên ấy, cơ thể bà ấy lại không tốt, không thể di chuyển đường dài được.

Đó là thân mẫu của Sầm Diễm Hoa, dù lòng hắn ta vẫn còn chút oán hận với cha mình, nhưng hắn ta vẫn muốn đến gặp vị mẫu thân mà mình chưa từng gặp láng nào này.

Không để mình do dự quá lâu, hắn ta đã quyết định sẽ đến Đông Nam theo đội quân của Sầm Bình Quận.

Kết quả này đã khiến cho Lục Quỳnh Uẩn vui vẻ khôn xiết, vì bà luôn mong sao cả nhà bọn họ có thể đoàn tụ.

Nếu sau này Sầm gia có thể quay về Thượng Kinh thì sẽ càng tốt hơn nữa, khi ấy nhà họ có thể đoàn tụ với Lục gia.

Lục Huấn Đình thì nói là không thể nhanh như thế được, Sầm Diễm Hoa đã làm khuê tú ở Thượng Kinh nhiều năm, có rất

nhiều chuyện chưa thể làm, bản thân hần ta thì đã bị bó buộc trong khuôn khổ quá lâu rồi.

Nay có dịp đi đến Đông Nam, gặp lại người thân, có khi hần ta sẽ chọn ra khơi cùng đoàn tùy tùng.

Nam nhi chí tại bốn phương, có lẽ hần ta sẽ muốn ra ngoài khám phá thế giới.

Lục Huấn Đình không hề lên tiếng khuyên can, đầu tiên là vì hần tôn trọng mọi quyết định của Sầm Diễm Hoa, thứ hai là vì...

Hần muốn chờ đến khi Sầm Diễm Hoa đã nâng cao được kiến thức và bản lĩnh, thì đến lúc đó bắt hần ta về làm quan.

Qua hai hay ba năm nữa, khi quá trình chế tạo thuyền bè đã đi vào khuôn khổ, thương đội bắt đầu phát triển, sẽ cần phải có không ít người đảm đương trách nhiệm coi sóc, mà hần thân là một Hoàng đế, lẽ nào hần cứ phải tự tay làm hết mọi việc à?

Lục Huấn Đình đã tính toán sẵn hết rồi, nên hần cũng thoải mái vung tay để mặc cho Sầm Diễm Hoa đi.

Sau khi Khúc Ngưng Hề nghe nói là có thể hần ta sẽ chọn ra khơi, nàng chợt cảm thấy ghen tỵ với hần ta vô cùng.

Nếu có cơ hội, nào có ai không muốn đi khắp nơi ngắm nhìn thế giới đâu?

Gần đây Đại Trạch có rất nhiều chuyện tốt kéo đến, mà phụ tử Mông Thiên Thạch bị bắt giữ kia cũng đã bị áp giải về kinh rồi.

Hai người bọn họ vừa “rớt đài”, thì Phổ Lạc Cam cũng hoàn toàn bỏ rơi Bùi Tĩnh Lễ, thậm chí là, chính tay chúng còn trói Bùi Tĩnh Lễ và Minh Hoạ lại rồi đưa hai người họ đến Đại Trạch để cầu xin được tha thứ.

Đồng bọn đến với người vì lợi ích, thì tất nhiên là khi lợi ích không còn, chúng sẽ phản bội người.

Lục Huấn Đình chẳng mấy bất ngờ trước kết quả này.

Bọn chúng từng đấu tranh, từng muốn lợi dụng Nhị Hoàng tử để thu phục hết tất cả các vị cựu thần của Đại Hoàn cũ, thậm chí còn lấy danh nghĩa “khôi phục Đại Hoàn” để “giải cứu” Thiên Khánh Đế đang bị giam lỏng nữa.

Nhưng đương nhiên là mọi chuyện không dễ dàng được như thế rồi, lý do vì sao Bùi thị mất đi giang sơn này... người trong thiên hạ đều biết rõ cả mà.

Thế thì sao chúng có thể xem Lục thị như “loạn thần tặc tử” mà đánh giết họ được chứ?

Họ hàng thân thích của Bùi thị đều chấp nhận cúi đầu, không dám gây rối.

Huống chi Bùi Tĩnh Lễ còn chẳng thể cho người ta thấy được rằng, bản thân hắn ta cũng có tiềm năng trở thành một vị đế vương tài ba, thế thì làm gì có ai bằng lòng “bán mạng” cho hắn ta kia chứ?

Đó là ngu trung đấy!

Bản thân mình không muốn sống thì thôi cũng đành, nhưng ít nhất cũng phải biết nghĩ đến già trẻ sau lưng mình chứ.

Quân bài Bùi Tĩnh Lễ này không còn giá trị, vì người này chiếm được lòng dân thì mới có thể chiếm được cả thiên hạ.

Dân chúng đều hết mực thương cảm khi biết chuyện của Lục gia, họ vô cùng hồi hồi xúc động, hơn nữa, trước kia Thái tử điện hạ đã có uy tín rất cao trong dân gian rồi.

Những gì mà hần có được không phải chỉ cần tích lũy trong một sớm một chiều là có được, mọi người để hiểu rõ điều đó.

Thậm chí là, trong các vở kịch kể về Lục Huấn Đình, mọi người không chỉ tỏ lòng cảm thông với hần mà còn công nhận năng lực và ủng hộ hần hết lòng nữa.

Ván đã đóng thuyền, không ai có thể lật ngược thế cờ được.

Đại Trạch đã đổi quốc chủ, nhưng không hề loạn lạc, nước Đông Long và Phổ Lạc Cam thấy cảnh tượng này thì không dám mơ mộng xa vời thêm nữa.

Đông Long vẫn còn đang do dự, nhưng Phổ Lạc Cam thì đã quỳ gối đầu hàng từ lâu rồi, Mông Thiên Thạch vừa “lọt lưới” là chúng “dâng” Bùi Tĩnh Lễ ra ngay, có vẻ như chúng rất sợ mình sẽ bị vướng vào rắc rối.

Đông Long thấy thế thì còn nói thêm được gì nữa đâu?

Đại Trạch nghênh đón khoảng thời gian bình yên hiếm có này, Lục Huấn Đình thì muốn nắm lấy thời cơ này để đưa đất nước phát triển đi lên. Vì nếu không biết nắm bắt thời cơ này, thì những “bầy sói” xung quanh có thể giương móng tấn công họ bất cứ mọi lúc.

Khúc Ngưng Hê không hiểu quốc sự, nhưng nàng vẫn có thể hiểu rõ cục diện cơ bản này.

Hiện giờ nàng không thể yêu cầu hần ra ngoài du ngoạn cùng nàng được.

Chỉ hy vọng là qua thêm mấy năm nữa, nàng sẽ có cơ hội ra ngoài ngắm nhìn biển một chút.

Hoặc là những nơi khác trong Đại Trạch, ví dụ như cái hang động sâu thẳm mà họ vô tình phát hiện ra kia, những vết nứt

xuất hiện một cách tự nhiên xâm nhập vào mạch nước ngầm, thật sự là khung cảnh ấy rất kỳ diệu.

Nàng vô cùng mong đợi.

...

Khúc Ngưng Hê không hề giấu giếm niềm mong đợi ấy của mình với Lục Huấn Đình.

Khó khăn lắm nàng mới nắm được lời hứa của hắn trong tay, nên nàng không thể để hắn dễ dàng quên đi được.

Lục Huấn Đình không quên.

Chỉ là, đêm đêm, hắn đều nhắc nhở nàng rằng: “Để hậu không có nhi tử thì không thể thanh tỉnh được, Văn Du phải cùng ta cố gắng thêm một chút mới được.”

Khúc Ngưng Hê biết trên triều có rất nhiều người đang theo dõi sát sao mọi động tĩnh từ bụng của nàng, trong lòng họ còn không ngừng tính toán về những “chỗ trống” còn lại trong hậu cung.

Về công lẫn về tư, nàng đều muốn sinh con.

Hơn nữa, còn phải sớm sinh hạ người kế vị, có thế thì vừa hay trong mấy năm tới, họ sẽ không cần phải sinh thêm con nữa.

Đến lúc đó đứa bé của họ cũng đã biết đọc chữ rồi.

Vì thế, nàng đã đồng ý là sẽ cố gắng nhiều hơn nữa cùng Lục Huấn Đình.

Nhưng mà...

“Ta bảo chàng cấm dục, chỉ cho phép chàng làm hai lần, chứ ta đâu nói là mỗi ngày làm hai lần đâu?”

Khúc Ngưng Hề muốn phát điên lên rồi, dù nàng muốn có người thừa kế đến mức nào đi chăng nữa, thì nàng cũng chưa muốn nhiều đến mức có thể bạc đãi bản thân mình.

Nếu làm nhiều quá thì cơ thể của nàng sẽ không thể chịu nổi, chỉ sợ là sẽ có một ngày nào đó ngũ tạng lên tiếng nhắc nhở, nếu thế thì sẽ ngại lắm.

Nhưng mà, rõ ràng là người này đã đồng ý với nàng rồi kia mà! Hắn đã đồng ý là chỉ làm hai lần, không làm nhiều hơn, thế mà bây giờ hắn còn bắt bẻ, tìm sơ hở trong lời nàng nói, rồi cứ thế mà biến thành “mỗi ngày làm hai lần”.

Ban đầu, ít nhiều gì thì Khúc Ngưng Hề cũng có chút kiêng dè, nghĩ đến việc, trước mắt, trong hậu cung này chỉ có một mình nàng thôi, nên nàng đã nhân nhượng cho hắn nhiều hơn một chút.

Nhưng rõ ràng ai cũng thích “được voi đòi tiên” cả.

Lục Huấn Đình nói là không thích hậu cung quá náo nhiệt, nên hắn không có ý định nạp phi.

“Trái tim của con người rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có thể chứa đựng được một người.”

Những lời nói như thế này giống như là những chiếc bánh, chiếc kẹo ngào đường, nghe rất ngọt ngào và hấp dẫn.

Khúc Ngưng Hề nghe thế thì cũng bán tín bán nghi, nhưng rồi sau đó, nàng không nhịn được mà ngày càng trở nên “gan dạ” hơn, nhiều lần cảnh cáo Lục Huấn Đình phải biết chừng mực.

Chỉ là, chắc chắn nàng đã thay đổi nhiều lắm rồi, bởi vì bây giờ nàng đã dám từ chối cả yêu cầu của bộ hạ.

Chứ nếu như nàng vẫn là nàng của trước kia – vẫn nhút nhát và hay lo sợ về nhiều thứ, thì dù có không muốn đến đâu đi chăng nữa, thì nàng vẫn sẽ lựa chọn nhượng bộ.

Bởi vì từ nhỏ Khúc Ngưng Hề đã được dạy rằng, nữ tử phải biết coi phu quân là trời, hưởng hồ chi phu quân nàng còn là hoàng tộc.

Ngày trước, Tôn ma ma là người dạy dỗ nàng, cộng thêm việc nàng còn ở bên cạnh Khúc Hoàng hậu nhiều năm, chịu nhiều ảnh hưởng, nên nàng luôn cho rằng mọi cô nương đều phải phục tùng và thuận theo Hoàng đế.

Dám cả gan từ chối thì sẽ mất tất cả, thậm chí là còn có thể bị giáng tội.

Nhưng Lục Huấn Đình lại không hề giống với những người khác. Hắn không chỉ khác những người trong hoàng thất kia, mà ngay cả khi so với những nam nhân bình thường khác, hắn cũng khác họ rất nhiều.

Hắn chưa từng yêu cầu nàng phải phục tùng hay nghe theo hắn, mà ngược lại, hắn còn khuyến khích nàng hãy nghe theo trái tim mình, bảo nàng nếu không muốn hay không vui, thì hãy cứ từ chối hắn.

Khúc Ngưng Hề học hỏi rất nhanh, nên tối hôm đó, nàng đã chặn Lục Huấn Đình ở ngoài cửa.

Đã “hàng đêm sinh ca” trong nhiều ngày ròng rã, thực sự là cơ thể của nàng không thể chịu đựng nổi nữa rồi.

Chương 114: Hắc Biệt (2) (Hoàn Chính Văn)

DTV-EBOOK

Cung Niệm Tiên khoá cửa từ rất sớm, không để bệ hạ vào trong.

Hai người Xuân Tước, Ngải Lan phục vụ ban đêm, cũng tỏ vẻ không biết phải làm thế nào cho phải.

“Bệ hạ muốn nhiều, nường nường lại không có ai để giải bày, tâm sự tích tụ lâu ngày không biết trút vào đâu, cuối cùng hôm nay đã “bùng nổ”...”

Đinh Tuyết Quỳnh nhỏ hơn nàng một tuổi, còn chưa lập gia đình, nàng khó mà thảo luận mấy chuyện phòng the này với tỷ muội thân thiết của mình.

Còn với những người lớn tuổi hơn Khúc Ngưng Hề, thì nàng lại không quen thân đến mức có thể giải bày mấy chuyện này với họ.

Vả lại, vấn đề chính vẫn nằm ở Lục Huấn Đình, hắc rất thích trêu chọc nàng bằng mấy lời đáng xấu hổ, thích chọc cho nàng “xù lông lên” rồi sau đó lại quay sang dịu dàng dỗ dành nàng.

Ban đầu thị nữ bọn họ cũng sợ “hết hồn hết vía”, nhưng rồi, nhiều lần thấy họ “tương tác qua lại” như thế nên cũng đã thành thói quen.

Bây giờ thì lại càng “quen hơn cả quen”, khi thấy bệ hạ không được bước vào cung Niệm Tiên, họ còn thẳng tay khoá cửa cung lại, trắng trợn từ chối thánh nhan.

Phúc Trí chỉ biết đứng bên cạnh cười chứ cũng không dám nói gì. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Có ai dám nói Hoàng hậu không biết phép tắc đâu? Vì bệ hạ còn chưa tức giận nữa đây này.

Lục Huấn Đình không chỉ không tức giận mà hắn còn xua tay đuổi đám người sau lưng mình đi.

Còn hắn thì vén vạt áo, bật người nhảy lên tường, “quang minh chính đại” leo tường vào vào làm một tên “đầu trộm đuôi cướp”, nhìn hắn bây giờ nào có còn phong độ của bậc đế vương nữa đâu.

Hiện giờ, trong hậu cung chỉ toàn là tâm phúc thân cận của hắn, sẽ chẳng có tin đồn nào bị rò rỉ ra ngoài đâu.

Thế nên, tất nhiên là cũng sẽ không có bất kỳ một vị Ngự sử nào “nghe ngóng” được chút tin tức để xen vào chuyện này cả. Từ đó, ắt hắn cũng trừ khử được mọi khả năng bị người đời đàm tiếu. Thế là chuyện nhà đã thành công được giấu kín.

Khúc Ngưng Hề đang ngồi đọc sách bên kệ sách, trên chiếc bàn dài có một cái giá nến sáng ngời, bên cạnh giá nến có bày trà thơm và mứt thơm.

Nàng cầm cuốn du ký trên tay, càng đọc thì lại càng bị cuốn hút, vô cùng say mê trước cảnh núi rừng được miêu tả trong sách.

Trong cuốn du ký này còn nhắc đến sa mạc, viết chi tiết thế nào là sa mạc, nói rằng sa mạc là nơi chứa đựng cả một “đại dương” cát vàng bạt ngàn.

Khúc Ngưng Hề không sao tưởng tượng ra được, nàng còn chưa từng thấy đại dương nữa là, thế thì làm sao mà nàng biết được “đại dương cát vàng bạt ngàn” ra sao?

“Nương nương đừng đọc muộn quá, không tốt cho mắt đâu ạ.” Ngân Hạnh nhỏ giọng nói.

Nàng ấy đang lo lắng cho tình hình bên ngoài, cửa cung thì đã đóng lại, chặn thánh thượng ngoài ấy, thế mà nương nương vẫn còn bình tĩnh ngồi đây để đọc sách, thật đúng là...

“Ta chỉ đọc thêm nửa canh giờ nữa thôi.”

Khúc Ngưng Hề ngẩng đầu lên và đáp, nàng muốn đọc cho xong, nhưng eo nàng đã mỏi nhừ rồi, chỉ mới ngồi có một lát thôi mà đã không thể chịu được, chỉ muốn nằm xuống để ngủ bù thôi.

Tối nay nàng đã “giải quyết” xong Lục Huấn Đình rồi, có thể xem như là nàng sẽ không bị ai làm phiền nữa.

Nàng không chỉ có thể đọc sách, mà còn có thể ngủ sớm, ngày mai thức dậy cũng sẽ không bị mệt mỏi... Thế này mới đúng là nghỉ ngơi dưỡng sức chứ!

Khúc Ngưng Hề đang vô cùng đắc ý vì hành động vô cùng sáng suốt này của mình, thì bên cửa sổ bỗng truyền đến tiếng “cạch” nho nhỏ.

Nàng nương theo tiếng động mà nhìn sang, thì nàng chợt thấy vị Hoàng đế “nào đó” đang nhẹ nhàng nhẩy vào, sau cùng, cái người “nào đó” này còn nhẹ nhàng đáp đất, không để lại tiếng động nào cả.

Khúc Ngưng Hề giật mình, nàng nắm chặt cuốn du ký trong tay mà nghĩ: “Bây giờ chàng ấy còn chẳng thèm đi vào bằng cửa nữa luôn rồi à?”

Ngân Hạnh đứng ở bên cạnh cũng trở mắt ra mà nhìn, nàng ấy không thể tin vào mắt mình, như thể là rất bất ngờ khi thấy hắn làm thế.

Sau khi Lục Huấn Đình đứng vững, hắn bày ra vẻ mặt bình tĩnh như không mà nói: “Trẫm leo tường vào, nếu phải vòng

qua cửa nữa thì sẽ rất phiền phức.”

“...” Hay lắm, chàng không chỉ trèo cửa sổ, leo tường để vào trong phòng, mà chàng còn chẳng thèm che giấu nữa chứ!

Lục Huấn Đình cũng không muốn che giấu gì, chỉ xua tay ý bảo Ngân Hạnh lui ra, sau đó thì thản nhiên bước từng bước đến bên cạnh Khúc Ngưng Hề.

“Trẫm nuông chiều Văn Du quá, nên nàng ngày càng lớn gan rồi.”

Khúc Ngưng Hề vẫn ngồi yên không nhúc nhích, dù rằng tim đang đập thình thịch như nổi trống, nhưng ngoài mặt, nàng vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh như bình thường: “Thần thiếp chỉ muốn tốt cho bề hạ thôi, long thể cường tráng, phải biết chừng mực thì mới có thể tiếp tục lâu dài được.”

“Gì mà tiếp tục lâu dài kia chứ?...” Thân hình cao lớn của hấn ngày càng sát lại gần nàng, hấn nhìn xuống nàng từ trên cao: “Chẳng lẽ nàng sợ nàng sẽ ép khô ta sao?”

Ép khô? Rõ ràng đây là một từ ngữ rất nghiêm chỉnh, nhưng Khúc Ngưng Hề cũng không hiểu tại sao mình lại đỏ mặt nữa.

Nàng đang tính lên tiếng cãi lại, thì hấn đã ngẩng đầu lên và nói tiếp rằng: “Dù sao thì ta cũng đều sẽ rót cho Văn Du thôi mà, tất cả đều là của nàng thôi đấy.”

Người này lại bắt đầu không biết giữ mồm giữ miệng nữa rồi, nào có còn tư thái “dịu dàng như ngọc” giống bậc quân tử nữa đâu?

Khúc Ngưng Hề đặt cuốn du ký sang một bên, nâng tay che kín miệng hấn lại.

Lục Huấn Đình để mặc nàng muốn làm gì thì làm, còn cố ý chạm cánh môi mỏng vào đầu ngón tay nàng, nhỏ giọng nói: “Ngăn không cho ta vào cửa, là đang muốn bị phạt...”

“Cái gì cơ?” Nàng không phục: “Huấn Đình muốn phạt ta hả? Ta không đồng ý!”

“Đáng tiếc thật...” Lục Huấn Đình kéo nàng đứng lên, ôm nàng vào lòng mình rồi thẳng tay đánh một cái vào bờ mông tròn tròn của nàng: “Không thể chiều theo ý nàng được rồi.”

Hắn bất ngờ làm như thế, Khúc Ngưng Hề bối rối một chốc rồi mới ý thức được cái người này đang định làm cái gì.

Hắn... hắn... hắn dám đánh vào mông của nàng sao!

Tuy rằng không đánh mạnh lắm, nhưng hành động này vừa không đúng mực còn vừa khiến nàng thấy xấu hổ nữa: “Chàng...”

Lời còn chưa kịp nói ra, mà cả người nàng đã bị nhấc bổng lên rồi.

Cứ như thể là đang vác bao tải, Lục Huấn Đình không ôm nàng giống như mọi ngày, mà hắn vác nàng lên vai, để đầu của nàng hướng xuống dưới.

Cái tư thế này khiến cho eo của nàng phải cong lại, mông thì vênh lên rất cao, tay kia của hắn cũng không hề nhàn rỗi, lại cố ý vỗ thêm một cái nữa.

“Chàng, chàng làm gì...” Khúc Ngưng Hề bị dọa sợ, trước đây hắn chưa từng làm vậy với nàng.

“Đương nhiên là dạy dỗ nàng rồi.” Lục Huấn Đình vác nàng vào trong phòng.

Trước kia Khúc Ngưng Hề đã biết là hắn rất cao, nhưng khi bị vác lên vai và nhìn mọi thứ ở góc độ này thì nàng mới nhận ra mình sẽ cách mặt đất xa đến thế, nàng rất sợ hãi và cảm thấy không thoải mái: “Chàng thả ta xuống...”

Ban đầu nàng còn tưởng là chỉ cần chặn người này ở ngoài cửa thôi là được, nào ngờ hắn lại công khai leo tường vào như thế kia, bây giờ lại còn muốn trừng phạt nàng nữa chứ!

Khúc Ngưng Hề không chịu nhượng bộ, cũng không muốn để hắn được như ý.

Nhưng mà, sau khi vào phòng và bị đặt xuống, nàng còn chưa kịp hoàn hồn lại thì hai cánh tay trắng nõn đã bị người ta trói lại bằng thắt lưng rồi.

Khúc Ngưng Hề hoàn toàn không biết là thắt lưng của mình đã bị hắn rút ra từ lúc nào, không chỉ có thế, động tác của hắn còn rất thuần thục, chỉ sau hai hay ba động tác thôi mà đã trói nàng xong, rồi hắn ấn lên đỉnh đầu nàng, “cố định” nàng ở đầu giường.

Vì đó là thắt lưng của đồ ngủ nên nó không thêu hoa văn, cũng không khảm trang sức bằng ngọc, chỉ đơn giản là được làm bằng tơ lụa, sẽ không hằn đau tay.

Tuy cổ tay Khúc Ngưng Hề không đau hay ngứa, nhưng lòng nàng lại rất hoảng: “Chàng đừng làm loạn mà!”

Hai người đã ở bên nhau lâu như thế rồi, lẽ nào nàng còn không biết hắn đang định “bày trò” gì hay sao?

“Sao ta có thể làm loạn với Văn Du cho được?” Lục Huấn Đình chớp chớp đôi mi dài.

Hắn đẹp tựa như tranh vẽ, anh tuấn vô song, nốt ruồi lệ đầy sống động, điểm xuyết nơi khóe mắt hắn.

Rõ ràng là lần nào hắn cũng có thể áp chế nàng một cách dễ dàng, nhưng hết lần này đến lần khác, hắn đều chỉ dùng giọng nói rất dịu dàng: “Để Văn Du nhớ lâu một chút, nhé?”

Vừa nói xong, không biết hắn lại rút từ đâu ra một cái khăn lụa, nhẹ nhàng vung lên, quán quanh mắt của Khúc Ngưng Hề.

“Cái gì? Không được, không được...”

Đương nhiên là nàng không chịu rồi, nên nàng giãy giụa tỏ ý không muốn, nhưng mà cái người này đã quyết tâm muốn “dạy dỗ” nàng rồi.

Chưa nói đến việc Khúc Ngưng Hề không phải là đối thủ của hắn, vì nếu chỉ đo sức thôi, nàng cũng đã hoàn toàn không thể sánh bằng hắn rồi. Thế nên, chỉ trong chớp mắt, nàng đã như cá nằm trên thớt.

Hai tay mất đi tự do thì thôi không nói, mà đến cả tầm nhìn cũng mất luôn rồi.

Người bỗng nhiên rơi vào trong bóng tối, không nhìn thấy gì trước mắt, thì sẽ không thể yên lòng được và rất hoảng loạn: “Chàng đừng như thế...”

Lục Huấn Đình “suyt” một tiếng ở bên tai nàng, rồi hỏi nàng rằng: “Nàng còn nhớ cái lần chúng ta ở tháp Hạc Bích không? Ta đã muốn làm thế này lâu rồi...”

Tháp Hạc Bích à, đương nhiên là Khúc Ngưng Hề không thể quên được rồi.

Lần đó hắn bị hạ thuốc, phải đi qua lối đi bí mật, sau đó thì một người vô tội như nàng cũng bị đưa theo vào, ở chung một phòng với hắn.

Lúc ấy, vẻ mặt hắn ửng đỏ, đẹp tựa như hoa đào, rực rỡ vô cùng, nhưng đôi mắt của nàng lại bị che khuất...

Tuy rằng mắt đã bị che lại rồi, nhưng Khúc Ngưng Hề vẫn nhớ rất rõ dáng vẻ của Lục Huấn Đình khi ấy.

Nàng giật mình, mím môi rồi nói: “Quả nhiên là từ lần đó chàng đã không có ý đồ gì tốt lành rồi...”

Lục Huấn Đình cũng không phủ nhận gì, mà ngón trỏ thon dài của hắn thăm dò bên ngoài, từ từ mở váy của nàng ra.

“Chàng buông ta ra đi.” Khúc Ngưng Hề huơ huơ cánh tay.

Hắn không đồng ý: “Thế thì có khác gì mọi ngày đâu?”

Hắn khẽ cười, bắt đầu đùa nghịch cặp “thỏ trắng” trắng như tuyết đang phập phồng lên xuống của nàng: “Nhưng gì không thể làm khi ấy, hôm nay ta chỉ đành đòi lại thôi.”

Y phục lỏng lẻo khoác hờ trên khuỷu tay của nàng chứ không bị cởi hẳn xuống, Khúc Ngưng Hề cố nén sự run rẩy lại mà chất vấn hắn: “Chàng đòi còn ít nữa sao?”

Đúng là một con quỷ đòi nợ mà! Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Ngày nào cũng không thấy thỏa mãn hết, người tập võ đáng sợ quá đi mất!

Lục Huấn Đình lại không phủ nhận, nhưng hắn cũng chẳng hề hối lỗi: “Nàng có hối hận thì cũng đã muộn rồi.”

Đáng ghét, thật là đáng ghét quá, hàm răng trắng nõn của Khúc Ngưng Hề cắn chặt lấy cánh môi.

Hắn tiến lại gần, chậm rãi hôn từng cái một lên mặt nàng, khẽ hỏi: “Sao thế? Nàng hối hận thật à?”

“Không sai, sớm biết thế này thì ta đã chẳng trêu chọc chàng rồi...” Nàng mím môi, cố ý chọc tức hắn: “Chàng lúc nào cũng bắt nạt ta cả.”

“Thế gian không có thuốc hồi hận đâu Văn Du à.” Lục Huấn Đình cười: “Ta cứ thích bắt nạt nàng đấy.”

Hắn chủ động thả lỏng thắt lưng buộc trên cổ tay nàng ra, nếu không thì tiểu cô nương yếu ớt này lại rơi nước mắt mất.

Sau khi hai tay của Khúc Ngưng Hê lấy lại được tự do, nàng chỉ muốn tháo cái khăn lụa trên mắt mình xuống ngay thôi, nhưng nàng bị cản lại.

“Không được phép tháo cái này ra.” Hắn giữ cổ tay nhỏ bé của nàng, sau đó thì chuyển sang nắm lấy tay nàng, mười ngón tay đan vào nhau.

“Đừng...” Nàng lắc đầu: “Không muốn bịt mắt đâu.”

Biết đêm nay mình có trốn cũng không thể trốn thoát, ngoại trừ phối hợp với hắn ra thì nàng chẳng thể làm được gì nữa, nhưng... nàng không cho phép hắn chơi mấy trò này đâu!

“Văn Du ghét bỏ nó, không muốn nhìn thấy cũng không muốn chạm vào, bây giờ được bịt mắt lại rồi mà vẫn không thấy vui à?”

Lục Huấn Đình nhỏ giọng nói, cũng không biết là hắn đã nhắc đi nhắc lại chuyện này bao nhiêu lần nữa rồi.

Tính tình vừa hẹp hòi lại vừa hay dễ bụng, lúc nào cũng chỉ muốn “đòi nợ” cả.

Không chỉ có mỗi miệng là không khách sáo, mà đến cả tay cũng thế, chẳng biết khách sáo là gì.

Khúc Ngưng Hề vô cùng đáng thương, nơi nào đó bị nắm chặt, xoa bóp đến sưng lên và đỏ bừng, nhưng nàng vẫn không quên giải thích: “Ta không có...”

“Không có sao? Bé lừa đảo?”

Con quái thú khổng lồ như đang muốn thể hiện sự tồn tại của mình, nó kiêu ngạo vươn mình lên, trông như đang “rình rập” con mồi.

“... Rốt cuộc là chàng muốn làm gì?” Nàng nhỏ giọng nói: “Cứ gọi người ta là “bé lừa đảo”...” Nghe thật là thất lễ.

“Vì sao ta lại gọi nàng là “bé lừa đảo”... lẽ nào trong lòng nàng còn không tự biết được nữa à?”

“Ta...” Thật ra, cũng không phải là Khúc Ngưng Hề không hay biết gì.

Đó là vì thuở đầu, mọi chuyện đều bắt đầu từ lời nói dối của nàng. Ngoài miệng thì nàng luôn nói mình ái mộ hắn, nhưng chắc là lời nói dối ấy cũng chẳng lừa được ai.

Quả nhiên là Lục Huấn Đình biết hết tất cả, hẳn thông minh như thế kia, sao mà nàng có thể lừa gạt hắn được?

Nhưng tại sao hắn không vạch trần nàng? Không chỉ có thế, hắn còn “thuận nước đẩy thuyền”, đôi khi lại lấy ra để trêu chọc nàng...

Khúc Ngưng Hề do dự, không biết có nên giải thích cho mình vài câu hay không.

Thì nàng chợt nghe thấy hắn nói rằng: “Không được phép tháo khăn lụa xuống, đây là hình phạt ta dành cho nàng.”

Lục Huấn đình cúi đầu, khẽ hôn vào trán nàng: “Tối nay nghe theo ta.”

Đương nhiên là Khúc Ngưng Hề không đồng ý rồi: “Ta không...”

“Nếu không nghe, ta sẽ làm đến khi nào nàng mang thai mới thôi.” Hắn híp mắt cười, sau đó khẽ hừ lạnh mà nói: “Bé lừa đảo này, nàng có khóc cũng vô ích thôi.”

“...”

Khúc Ngưng Hề không nhìn thấy, mà nàng chỉ nghe thấy giọng điệu xấu xa như trước kia của hắn, bỗng nhiên khoảnh khắc ấy, nàng đã hiểu ra.

Tâm ý của hắn... đến tận bây giờ, hắn chưa một lần nói ra.

Trước kia nàng không dám khẳng định, nhưng bây giờ, nàng đã biết.

Mà hắn, chắc chắn rằng hắn cũng đã biết rằng nàng đã biết.

Đế giờ đây, đôi bên lưu luyến mùi hương ấm áp đang bao trùm lấy nhau, hai trái tim hoà quyện, lặng lẽ gọi tên nhau.

— HẾT PHẦN TRUYỆN CHÍNH —

Chương 115: Ngoại Truyện 1: Bé Con (1)

DTV-EBOOK

Đại Trạch hiện đang được một vị Hoàng đế cực kỳ xuất sắc trị vì, đây là sự thật mà không một ai có thể nghi ngờ được.

Từ thuở nhỏ hắn đã được bồi dưỡng để ngồi vào vị trí Thái tử, năng lực xuất chúng, ẩn nhẫn nhiều năm trời vì mối thù của Lục gia, trí tuệ đã sớm vượt xa người thường.

Sau khi sửa đổi quốc hiệu, chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi, Lục Huấn Đình đã có thể ngồi vững vàng trên ngai vị rồi.

Phổ Lạc Cam nhanh chóng khuất phục, đương nhiên là Đông Long thấy thế thì cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ nhìn bằng mắt thường thôi mà cũng đã có thể thấy rõ sự biến hoá của Đại Trạch, dường như không gì có thể ngăn cản được sự phát triển vượt bậc này cả.

Đầu hạ vừa qua, đề bị lũ phá hủy, gây nên những thiệt hại vô cùng lớn về người và của.

Mọi đồng ruộng, thôn trang đều bị tàn phá, tuy dân chúng đã trốn thoát được nhưng còn của cải, vật chất thì đều mất hết.

Sau đó thì quan viên ở Công bộ đóng quân tại Thục Trung trong một thời gian dài, sau mấy tháng, các công trình xây dựng đều được hoàn thành.

Sau khi Lục Huấn Đình đăng cơ, quốc khố gần như đã cạn kiệt.

Trước kia Đại Hoàn đã gặp nhiều tổn thất vì chiến tranh, trong mười mấy năm hoà bình sau đó mới tích lũy lại được chút

bạc. Nhưng rồi, sau khi gặp thiên tai, chỉ sau một thời gian ngắn, mọi thứ đều đã tiêu tán hết.

Đương nhiên là sau thiên tai, dân chúng đến cả việc tự lực cánh sinh còn khó, chứ đừng nói đến việc nộp thuế má.

Nếu bây giờ tăng thuế lên chỉ để làm đầy quốc khố, thì sẽ chỉ khiến dân chúng oán than vang trời mà thôi.

Trong số sĩ nông công thương, Lục Huấn Đình đã sớm để mắt tới thương hộ nhiều của cải nhưng địa vị không cao.

Tuy nhiên, thay vì tăng xu thuế, hắn lại ban chiếu chỉ chiêu mộ hoàng thương để giao thương với các nước xung quanh.

Ví dụ như là Phổ Lạc Cam. Đây là một tiểu quốc có nhiều bộ lạc, bọn họ nổi tiếng với việc chăn nuôi gia súc như bò, cừu, ngựa, ngoài ra còn có da thú, đá quý và khoáng sản.

Tuy nhiên, đất đai nơi đây lại cằn cỗi, thiếu hụt lương thực, dẫn đến việc các mặt hàng như trà, hương liệu trở nên vô cùng quý hiếm. Đá dù đẹp đến đâu đi chăng nữa thì cũng vẫn chẳng thể ăn được, điều này đã góp phần tạo nên sự chênh lệch giá cả vô cùng lớn giữa Phổ Lạc Cam và Đại Trạch.

Từ lâu đã có nhiều thương nhân Đông Long muốn giao thương với Đại Trạch. Nhưng vì quan hệ giữa hai nước căng thẳng, việc buôn bán cũng theo đó mà tồn tại vô vàn rủi ro.

Vì các bộ tộc ở Phổ Lạc Cam thường nổ ra xung đột, thấy các bộ tộc láng giềng giao dịch với các bên khác và nhận được lương thực, sẽ có một bộ tộc nào đó âm thầm phá hoại, hoặc là ra tay cướp bóc, hoặc cũng có thể là hạ sát đoàn thương nhân.

Vì đủ mọi lý do nên những nguy cơ tiềm ẩn cũng nhiều vô số kể, dù rõ ràng là có lợi ích, nhưng không có nhiều người dám giao thương với Phổ Lạc Cam.

Tuy nhiên, nếu là “hoàng thương” thì lại khác. Vì họ sẽ được triều đình dẫn đầu, có binh lính hộ tống, nên sẽ không cần phải lo lắng gì cho an toàn của bản thân.

Mà Đại Trạch và Phổ Lạc Cam đã ký kết hiệp định, nếu kẻ nào dám lén lút ra tay với bên kia, tức là đang xúc phạm đến uy danh của cả quốc gia.

Thế nên, đừng nói là chỉ một bộ tộc nhỏ, mà cả Phổ Lạc Cam cũng chẳng có kẻ nào cả gan khơi mào chiến sự.

Hoàng thương vừa ban bố cáo thị, người người nô nức hưởng ứng. Ai cũng thấy rõ lợi ích từ việc giao thương, nên ai nấy đều muốn tham dự vào để được chia một phần nào đó trong “miếng bánh béo bở” này.

Hơn nữa, bệ hạ còn ra lệnh cho các xưởng đóng tàu ở vùng Đông Nam bắt đầu chế tạo thêm tàu biển xa bờ, yêu cầu trong một năm phải hoàn thành được một số lượng lớn tàu biển. Khi đó, hoàng thương sẽ tiến hành ra biển buôn bán, còn hiện tại hẳn chỉ đang thử nghiệm giao thương các tiểu quốc lân cận mà thôi.

Thương nhân vốn chỉ làm việc vì lợi, luôn nắm rõ tin tức mọi nơi. Nên dù chưa biết rõ tình hình ở phía bên kia đại dương như thế nào, nhưng thương nhân nào cũng hiểu rằng, buôn bán là phải có gan mạo hiểm, phải ra tay kịp lúc thì mới có thể là người đầu tiên nếm được trái ngọt.

Tuy việc trích phần lợi nhuận của hoàng thương rất nặng, nhưng không ai dám phản đối, bởi đây là lựa chọn mà đôi bên cùng có lợi.

Trở thành hoàng thương khác rất nhiều so với khi chỉ là những tiểu thương buôn bán nhỏ. Đường đi buôn bán xa xôi, ít nhất họ phải có đủ nhân lực và tài lực thì để tổ chức thương đội thì mới có thể “dấn thân” vào con đường này.

Trong nhiều năm qua, qua nhiều thế hệ, họ cũng đã tích lũy được rất nhiều cải, thế nên Lục Huấn Đình mới “mạnh tay” thu thuế chứ chẳng hề “nuơng tay” với họ.

Cách làm này nhanh chóng “giải tỏa” được áp lực cho Hộ bộ, vì Hộ bộ Thượng thư già xúc động đến rơi cả nước mắt.

Song song với đó, Lục Huấn Đình còn tổ chức khai khẩn đất hoang và nuôi binh, thực thi chế độ quân hộ.

Tục ngữ có câu “*nuôi binh ngàn ngày, dùng binh một giờ*”, chi phí bỏ ra mỗi năm cho quân lương “nuôi” mấy chục vạn quân mã là quá lớn.

Ngoài việc luyện tập trên thao trường, Lục Huấn Đình còn buộc binh sĩ phải dành ra một phần sức lực để canh tác. Các binh sĩ đều là thanh niên trai tráng, việc này chẳng đáng là bao đối với họ.

Tự tạo ra lương thực, tự cung tự cấp, ít nhiều gì thì cũng có thể tiết kiệm hơn được một chút.

Việc này sẽ không ảnh hưởng gì đến lương bổng, họ vẫn sẽ nhận được như bình thường, chỉ là giảm bớt chi phí về lương thực mà thôi.

Biện pháp này vốn đã có từ các tiền triều, nay họ chỉ thay đổi vài chi tiết nhỏ và hoàn thiện thêm, nên không gây ra phản ứng gay gắt gì từ dân chúng.

Chỉ khi lương bổng không bị cắt giảm, binh sĩ mới có thể chu cấp cho gia đình.

Tất nhiên là, tiết kiệm không thể sánh bằng việc mở nguồn thu mới, dù có tiết kiệm đến đâu thì cũng không thể “biến không thành có” được, nên phải tự tạo ra của cải thì mới thật sự đủ đầy được.

Việc khai thác ở khu vực hố trời Y Phụng Pha đã bước vào giai đoạn khởi đầu. Nhiều nhóm thăm dò được cử đi đã xác định rằng, dưới lòng đất có trữ lượng quặng sắt.

Vì hang động quá sâu, bị xói mòn bởi các dòng nước ngầm, nên một phần nhỏ của quặng bị lộ ra, tình cờ thay, Lục Huấn Đình và đoàn người lại vô tình phát hiện được.

Sự phát hiện này cứ như là “món quà trời ban” vậy.

Sau khi xử lý xong các vấn đề cấp bách, Lục Huấn Đình đã phái người đến đó khai thác ngay.

Mọi thứ ở Đại Trạch đang phát triển theo hướng tích cực, duy chỉ có mỗi chuyện con nối dõi là vẫn chưa có tiến triển gì...

Người thời nay thường thành hôn vào khoảng mười sáu tuổi, chậm nhất là mười bảy, hiếm có ai thành gia lập thất muộn hơn.

Vốn dĩ Lục Huấn Đình đã thành hôn trễ rồi, mà thêm vào đó, sau khi đăng cơ, hắn còn bận đến tối mày tối mặt, hậu cung thì ngoại trừ một vị Hoàng hậu duy nhất ra, thì không còn thêm một ai khác cả.

Các đại thần đều lo lắng không thôi, nhiều lần dâng tấu khuyên bệ hạ nạp phi.

Cũng có người đề nghị tổ chức tuyển tú, nhưng tất cả đều bị Lục Huấn Đình từ chối, không có trường hợp nào là ngoại lệ cả.

Vị quân vương này có chính kiến rất mạnh, dù các đại thần đã nói đến khô cả miệng, thì cũng vẫn chẳng lay chuyển được.

Dần dần các vị đại thần mới hiểu ra rằng, bệ hạ vô cùng nghiêm túc với bốn chữ “ân ái không rời” này.

Cũng may mà, vừa mới vào đông, Hoàng hậu nương nương đã được chẩn ra hỉ mạch, ai nấy đều vô cùng vui mừng.

...

Khúc Ngưng Hề mang thai, ấy thế mà nàng lại không hay biết gì, mãi đến khi được bắt mạch thì nàng mới biết, mà sau đó thì nàng cũng không có triệu chứng nào hay thay đổi gì rõ rệt cả.

Ngải Lan cực kỳ vui mừng, nói rằng đây là điều là bình thường, có nhiều người ban đầu cũng không biết bản thân mình đang mang thai, nên không chú ý đến việc ăn uống, mà điều này rất dễ dẫn đến nguy hiểm.

May mà tháng nào ngũ y cũng đến bắt mạch nên mới có thể phát hiện kịp thời như thế này.

Sau khi tin vui này được lan truyền ra ngoài, mọi người trong cung Niệm Tiên đều trở nên vô cùng cẩn trọng, cẩn trọng đến từng chi tiết nhỏ nhất trong sinh hoạt của Khúc Ngưng Hề.

Mọi thứ như ăn, mặc, ở, đi lại... đều kỹ càng tuyệt đối.

Theo như thường lệ, Hồ lão phu nhân của phủ An Vĩnh Hầu cùng Chu thị sẽ vào thăm nàng.

Mọi khi Lục Huấn Đình không hề ép buộc Khúc Ngưng Hề phải làm gì và không được làm gì cả, nàng muốn về nhà mẹ đẻ cũng được thôi, không có vấn đề gì cả, chỉ đơn giản là vì nàng không muốn về mà thôi.

Mối quan hệ giữa nàng và họ không quá thân thiết, không phải là kiểu có thể tâm sự và chia sẻ mọi chuyện với nhau. Xe phượng hồi phủ gì đó cũng sẽ chỉ khiến mọi người trong Hầu phủ bận rộn một cách vô ích mà thôi.

Dù hiện giờ nàng nắm quyền lực trong tay, thái độ của cha mẹ khi đối diện với nàng cũng đã thay đổi, trở nên tôn kính hơn.

Nhưng đó không phải là thái độ gần gũi, hết mực yêu thương bảo vệ giống như cái cách mà họ đối xử với Tam lang, mà là sự tôn kính dành cho người ngồi ở vị trí tôn quý trên cao.

Khúc Ngưng Hề chưa từng trông mong gì vào tình yêu thương từ gia đình, nên nàng chỉ duy trì mối quan hệ nhạt nhẽo như thế với bọn họ mà thôi.

Thật ra lão phu nhân cũng rất quan tâm đến nàng, tôn nữ lần đầu hoài thai, đặc biệt đây còn là con nối dõi của bệ hạ nữa, nên bà vô cùng xem trọng.

Lần này vào cung, bà còn dẫn theo một nhũ mẫu có kinh nghiệm dày dặn trong việc sinh đẻ, còn cẩn thận dặn dò Ngải Lan và Xuân Tước không ít lời.

Ngân Hạnh và Ánh Sở cũng không phải là ngoại lệ, lỗi tai họ như muốn đóng kén tới nơi rồi, vì trước đó ngự y cũng đã dặn dò họ không ít điều.

Mà, sự chú ý của Chu thị lại đặt hết vào hậu cung của bệ hạ.

“Văn Du mang thai rồi, có nên chọn vài cung nữ để họ phục vụ bệ hạ hay không?” Bà ta ngập ngừng hỏi, bà ta cũng thấy lo lắng vì có thể là Hoàng hậu sẽ phải “chia sẻ” sự sủng ái này với người khác.

Chu thị không phải là người đầu tiên để ý đến vấn đề này. Vì có một quy luật bất thành văn thế này, khi thê tử mang thai không thể “gần gũi” phu quân, nên họ thường sẽ tự tay chọn ra vài nha hoàn bên cạnh mình hoặc nạp thêm thiếp thất cho phu quân.

Đương nhiên là không phải ai trong Thượng Kinh này cũng làm như thế, nhưng thân là Hoàng đế, là bậc “cửu ngũ chí tôn”, thì việc để hậu cung quá vắng vẻ sẽ trở thành một việc “không bình thường”.

Sự “không bình thường” này là việc được rất nhiều người ngầm đồng tình, khó lòng mà tránh khỏi việc bị ảnh hưởng bởi môi trường xung quanh.

Nếu nàng là Khúc Ngưng Hề của trước kia, thì có lẽ nàng sẽ nghĩ đến chuyện này thật.

Nhưng mà bây giờ, nàng không hề do dự mà lắc đầu và đáp ngay rằng: “Con sẽ không sắp xếp thêm ai cho chàng ấy cả.”

Có ai muốn chia sẻ người bên gối của mình với người khác đâu?

Lẽ ra nàng phải “quản lý” cuộc sống hôn nhân của mình một cách lý trí hơn, nhưng Lục Huấn Đình cứ không ngừng tạo cho nàng cảm giác rằng, nàng luôn có thể sống theo cảm xúc của mình.

Và Khúc Ngưng Hề đã làm như những gì hần muốn, nàng đã thật sự sống theo cảm xúc thật của mình.

Nàng không muốn làm gì thì sẽ không làm việc ấy.

Cái gì mà trách nhiệm của Hoàng hậu, cái gì mà sự thấu hiểu, tấm lòng bao dung độ lượng của bậc chính thất,... nàng đều không thêm bận tâm đến nữa.

Lục Huấn Đình yêu nàng mà nàng lại đẩy hần ra xa... Nàng có phải là đồ ngọc đâu mà lại làm như thế?

“Văn Du tính làm thế nào?” Chu thị hoàn toàn không thể hiểu nổi, hay nói cách khác, bà ta không dám suy đoán suy nghĩ

của Khúc Ngưng Hề.

“Con sẽ không sắp xếp người hầu hạ cho bề hạ...” Khúc Ngưng Hề ngược mắt nhìn bà ta và lặp lại thêm một lần nữa.

Thật ra, mỗi khi đến kỳ nguyệt sự, nàng cũng không hề sắp xếp chia phòng. Lúc đầu, nàng còn thấy do dự, nhưng Lục Huấn Đình chưa bao giờ có ý định ngủ ở nơi khác.

Sau đó thì nàng cũng không bận tâm đến chuyện này nữa. Thế nên, kể từ sau khi thành thân đến nay, hai người luôn ngủ chung phòng.

Không chỉ ngủ ở cung Niệm Tiên, mà đôi khi, Khúc Ngưng Hề cũng sẽ đến ngủ ở tẩm cung của Lục Huấn Đình.

Hơn nửa năm qua vẫn luôn như thế, sớm đã thành thói quen rồi.

Chu thị bất giác cau mày lại và nói: “Văn Du tự nói ra vẫn tốt hơn là đợi đến lúc người ngoài lên tiếng xúi giục...”

Dù gì thì tự nói ra sẽ có thể giữ lại được tiếng tăm tốt, bên cạnh đó, tự chọn người thì sẽ dễ kiểm soát người đó hơn, vì có thể hiểu rõ tính nết và xuất thân của họ.

Hồ lão phu nhân cũng gật đầu đồng tình: “Đúng thật là phải chọn người kỹ càng một chút.”

Hai người họ đều biết là Dung Nguyệt và Nhân Thanh bên cạnh bề hạ không chỉ có dung mạo xinh đẹp, làm việc chu đáo cẩn thận, mà còn có tâm tư kín đáo. Mà, những nữ tử có đầu óc như thế, lại ở bên cạnh bề hạ trong một thời gian dài, dĩ nhiên không phải là lựa chọn lý tưởng nhất.

Khúc Ngưng Hề hiểu suy nghĩ của mẫu thân và tổ mẫu mình, nhưng nàng chỉ cười nhạt và nói: “Trong lòng con hiểu rõ, hai

người không cần phải lo lắng.”

Nàng không muốn bàn luận quá nhiều về chuyện tình cảm giữa mình và Lục Huấn Đình, những chuyện riêng tư thế này không tiện nói ra ngoài.

Chẳng qua, nàng chỉ thông báo cho họ biết ý định của mình: “Con sẽ không sắp xếp hay nạp thêm bất kỳ một vị phi tần nào cho chàng ấy cả.”

Không chỉ như thế, nếu Lục Huấn Đình chủ động đề nghị, nàng cũng sẽ từ chối.

Vì lẽ gì cơ chứ? Nàng thì vất vả mang thai, sinh còn, còn hần... lẽ nào hần không thể chịu đựng một chút vì nàng hay sao?

Chính miệng hần đã nói là trái tim con người rất nhỏ kia mà.

Đúng thật là trái tim của con người rất nhỏ, một khi có thêm người khác chen chân vào, tình cảm sẽ bị phá vỡ, sự cân bằng mất đi, rồi lại gieo xuống vô vàn “mầm mống” cho những tranh chấp và tai họa sau này.

Ở một cái nơi chật chội như thế, nàng sẽ không cho phép hần “nhét” thêm người nào vào cả.

Chu thị tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, thậm chí, ngay cả lão phu nhân Hồ cũng lo lắng rằng Khúc Ngưng Hề sẽ “ỷ sủng sinh kiêu”.

Nhưng Khúc Ngưng Hề vẫn không thay đổi ý định, nàng không làm gì sai cả, sao có thể gọi là “ỷ sủng sinh kiêu” được kia chứ?

Đương nhiên là người nhà mẹ đẻ của nàng cũng không muốn thấy sự xuất hiện của các vị phi tần khác, nên họ chỉ khuyên

nhủ nàng thêm vài ba câu rồi lại đành thôi.

Sau khi tiễn người của phủ An Vĩnh Hầu, Khúc Ngưng Hề vẫn ăn ngon ngủ kỹ, chẳng bị ảnh hưởng gì cả.

Nhưng khi đêm đến, nàng vẫn kể chuyện này cho Lục Huấn Đình nghe.

Nàng hỏi hần: “Chàng có muốn nạp phi hay không? Chàng đừng ngại, cứ nói ra suy nghĩ của chàng cho ta nghe đi, rồi ta sẽ xem xét một chút.”

Lục Huấn Đình khép hờ mắt, hai tay ôm chặt lấy nàng, hoàn toàn chẳng hề bắt ngờ gì trước câu hỏi này. Vì trên triều đã có không ít người nhắc đến.

Hần khẽ trả lời: “Không nạp phi.”

“Vì sao?” Khúc Ngưng Hề chưa từng hỏi lý do, nhưng hôm nay nàng lại hỏi.

“Nàng nghĩ là vì sao?” Lục Huấn Đình từ từ mở mắt ra rồi cúi xuống nhìn nàng.

“Ta không biết...” Khúc Ngưng Hề hơi phồng má, hỏi ngược lại hần: “Chàng không nói ra thì sao mà ta biết được?”

Người này cứ “tích chữ như vàng” vậy đó.

Hần cười khẽ, cũng hỏi ngược lại nàng: “Nàng có muốn ta nạp phi không?”

“Ta hỏi chàng trước mà.” Hần thật là gian xảo, chẳng chịu nói gì cả.

Khúc Ngưng Hề dứt khoát không vòng vo với hần nữa, mà nàng thẳng thắn nói: “Không cho phép chàng có nữ nhân khác.”

“Vì sao?” Lần này đến lượt hấn hỏi.

“Bởi vì ta sẽ không vui.” Nàng hùng hồn nói.

Lục Huấn Đình thấy thế thì không nhịn được mà bật cười, ngón tay ấm áp mân mê da thịt trắng như ngọc nơi vành tai nàng mà nói: “Có tiến bộ.”

Cô nương nhát gan này không còn trốn tránh trong vỏ ốc sên của mình nữa rồi.

Tai của Khúc Ngưng Hề rất nhạy cảm, vì thế, nàng rút cổ lại và nói: “Đừng trêu chọc ta...”

Nàng vẫn chưa quên là “h@n muốn” của người đàn ông này mạnh mẽ đến thế nào, có những lần nàng cố gắng bò đi để thoát thân, nhưng rồi lại bị hấn nắm lấy cổ chân, kéo ngược trở về để “tiếp tục chịu đựng”...

Khi nhớ đến những cảnh tượng đó trong quá khứ, Khúc Ngưng Hề không thể không nhấn mạnh thêm lần nữa: “Lời của bệ hạ là vàng là ngọc, chính miệng chàng đã nói là sẽ không nạp phi, đừng để chưa đầy một tháng mà chàng đã quay sang nói là không chịu nổi đấy nhé.”

“Một tháng thì đúng thật là có hơi dài...” Lục Huấn Đình siết chặt vòng tay, nhỏ giọng nói: “Chịu đựng cũng vất vả lắm đó.”

“Hả?” Chỉ mới có một tháng thôi mà hấn đã nói là vất vả rồi ư? Nàng không nhịn được mà trợn tròn mắt: “Mang thai mất tận mười tháng đấy!”

Có lẽ việc mang thai ảnh hưởng đến tâm trạng của người làm mẹ thật. Vì những chuyện mà thường ngày chỉ khiến Khúc Ngưng Hề khó chịu ba phần thôi, thì giờ đây đã khiến nàng khó chịu tận năm phần. Nàng càng nghĩ thì lại càng cảm thức tức giận.

Nàng đã nhiều lần thăm dò Lục Huấn Đình, nhưng chẳng lần nào nghe thấy hắn thể hiện “tình cảm sâu sắc” với mình cả. Thế mà, bây giờ nàng chỉ vừa mới mang thai thôi, mà hắn đã bắt đầu chẳng thêm đồ ngọt nàng nữa rồi!

Vừa mở miệng ra là đã than thở rằng chịu đựng một tháng vất vả lắm!

Đáng ghét quá, nàng rất tức giận, bộ ngực tròn trịa theo nhịp thở mà phập phồng lên xuống.

Lục Huấn Đình đã quen trêu chọc nàng, nhưng vừa nói xong thì hắn mới nhớ ra là không thể chọc nàng giận, không thể khiến nàng không vui, vì thái y đã nói là cảm xúc của nữ nhân mang thai nhạy cảm hơn bình thường rất nhiều.

Sau khi nhớ ra, hắn vội vã nói: “Là do ta nói mà không suy nghĩ kỹ càng, trước tiên Văn Du nghe ta nói hết đã.”

Mặt mày hắn hoàn mỹ như tượng tạc, hàng mi dài khẽ run run, giọng điệu nghe vô cùng dịu dàng, có vẻ rất giống một người biết cách dỗ dành người khác.

Khúc Ngưng Hề vốn đã dễ xiêu lòng trước hắn rồi, nên khi thấy dáng vẻ này của hắn, nàng mím môi nói: “Vậy chàng nói đi.”

Lục Huấn Đình khẽ cọ cảm vào bờ vai mịn màng của nàng, nhỏ giọng nói: “Nếu phải chịu đựng thì ta cũng có thể chịu đựng được, nhưng mà ta không muốn chịu đựng...”

Trước khi thê tử kịp nổi giận, hắn đã bổ sung thêm: “Ta biết rất nhiều cách “giải tỏa” mà không ảnh hưởng gì đến con, chắc chắn sẽ không khiến Văn Du mệt mỏi đâu.”

Hắn vừa nói thế, Khúc Ngưng Hề lập tức nhớ đến rất nhiều cuốn bí hí đồ mà nàng từng xem, trong đó trình bày đa dạng đủ

loại cách thức, không phải trang nào cũng chỉ trình bày cách “xâm nhập thuần túy” nhất.

Nàng ngẩn người trong chốc lát rồi liếc mắt nhìn hắn, lòng đầy nghi hoặc, lẽ nào hắn đã tính toán đến việc này từ trước rồi à?

Nếu có cách dung hòa h@m muốn giữa hai bên, đương nhiên là nàng sẽ không từ chối hắn rồi.

Thế là, tạm thời hai người đã đạt được một “thỏa thuận chung” như thế.

Chương 116: Ngoại Truyện 1: Bé Con (2)

DTV-EBOOK

Thời gian thấm thoát trôi, Khúc Ngưng Hề đã mang thai được một tháng. Thái y nói thai nhi chưa đầy ba tháng thì vẫn chưa ổn định, phải cẩn thận trong rất nhiều chuyện.

Bởi vì đây là lần đầu nàng mang thai, nên tất cả mọi người đều rất coi trọng chuyện này.

Đến cả Lục Huấn Đình cũng không cố ý trêu chọc nàng.

Hắn đã nói là sẽ làm, thật sự đã chặn hết mọi lời bàn tán và áp lực bên ngoài lại, không để chúng ảnh hưởng đến nàng.

Bên phía Thái hậu nương nương, từ trước đến nay bà luôn khoan dung với con cháu, không hỏi han gì về chuyện phòng the của hai người, cũng không ép Lục Huấn Đình phải nạp phi.

Thế nên, áp lực chính vẫn đến từ triều đình.

Một nửa áp lực đến từ nhóm quan lại lo nghĩ cho tương lai của đất nước, mong muốn bệ hạ “khai chi tán diệt”. Một nửa áp lực khác thì đến từ nhóm người “tư lợi cá nhân”, muốn đưa nữ nhi nhà mình vào cung làm phi tần.

Tuy Lục Huấn Đình lên ngôi chưa được bao lâu, nhưng năng lực trị quốc đã thể hiện được rất rõ.

Hắn biết phân rõ đúng sai trái phải, biết ổn định cảm xúc, dù có báo thù thì cũng không hề “giận chó đánh mèo”, không tàn sát mọi người bừa bãi. Bằng chứng là Thiên Khánh Đế vẫn còn sống, Bùi thị vẫn bình an vô sự.

Hơn nữa vị tân đế này còn rất trẻ tuổi, khôi ngô tuấn tú không ai sánh bằng.

Các quý nữ trong Thượng Kinh tự nguyện muốn được “dẫn thân” vào hậu cung của hắn, ngay cả những đại thần cũng không thể tìm ra được điểm nào đáng chê trách ở hắn cả.

Đáng tiếc thay, chuyện nạp phi này hoàn toàn chỉ là do bên dưới nóng lòng, vì có không biết bao nhiêu là người có lòng tiến cử mỹ nhân, nhưng bệ hạ cứ mãi thờ ơ, không hề động lòng.

Ai cũng đều cảm thấy ngạc nhiên cả. Vì, dù phu thê có thương yêu nhau đến đâu, thì việc có thêm thiếp thất cũng sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến “tình cảm mặn nồng” với thê tử của mình cả, vốn dĩ việc nạp phi này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến dòng chính, nên càng chẳng phải là chuyện to tát gì.

Nhưng rõ ràng là, tình cảm mà bệ hạ dành cho Hoàng hậu không chỉ đơn giản là “yêu”, mà phải là “yêu sâu đậm vô cùng vô tận”.

Nhược Thủy ba ngàn thước, chỉ cần một gáo nước [*].

[*] **Nhược Thủy ba ngàn thước, chỉ cần một gáo nước:** thành ngữ này thể hiện một tình yêu thủy chung không đổi dời. “Nhược Thủy ba ngàn thước” chỉ dòng sông Nhược Thủy rộng lớn vô tận, tượng trưng cho vô vàn sự lựa chọn hoặc vẻ đẹp phong phú của cuộc đời; “chỉ cần một gáo nước” ngụ ý rằng: trong số vô vàn điều đẹp đẽ ấy, người ta chỉ chọn một, nghĩa là chỉ cần một người yêu duy nhất để gắn bó, không bị lay động bởi những thứ xung quanh. Câu này thường được dùng để thể hiện sự chung tình, một lòng một dạ hướng về người mình yêu, dù có bao nhiêu cám dỗ hay thử thách thì cũng không đổi thay.

Bản thân Lục Huân Đình không muốn, thì người ngoài có làm gì cũng vô ích, đây chính là tình huống “Hoàng đế chưa vội, thái giám đã gấp” mà người ta hay nói.

Hắn còn bảo vệ hậu cung vô cùng nghiêm ngặt, vì số lượng chủ tử đã giảm đi, nên số lượng cung nữ, thái giám cũng theo đó mà được cắt giảm đáng kể.

Chỉ giữ lại người phụ trách việc quét dọn, còn lại thì gần như là đã giải tán hết.

Có thể ở lại thì đương nhiên đều là người thông minh và nghe lời, điều quan trọng nhất họ cần phải làm là kiểm soát tốt cái miệng của mình.

Vốn dĩ Phúc Trí công công rất ít nói, nhưng mắt nhìn người thì lại rất chuẩn.

Bởi thế nên xung quanh Khúc Ngưng Hề rất yên tĩnh, người không có mắt nhìn thì sẽ không thể xuất hiện trước mặt nàng, mà cũng không có bất kỳ chuyện gì trong hậu cung bị truyền ra đến tiền triều.

Thai nhi trong bụng nàng phát triển rất tốt. Thế nên, đến nay Khúc Ngưng Hề vẫn chưa thực sự cảm thấy rằng mình đang mang thai.

Do còn ít tháng nên bụng chưa lộ rõ, nàng không bị ốm nghén hay gặp phải các triệu chứng khó chịu khác, chỉ có điều, nàng ngủ nhiều hơn trước một chút, và ngự y cũng thường xuyên ghé đến để kiểm tra sức khỏe cho nàng hơn.

Xuân Tước và Ngải Lan là người từng trải, không ngừng khen tiểu Hoàng tử, tiểu Công chúa trong bụng nàng ngoan ngoãn vì không quấy phá mẹ.

Đa phần mọi người đều ngóng trông Hoàng hậu nương sẽ sinh hạ một tiểu Hoàng tử, Khúc Ngưng Hề không phản bác, ngoài miệng nàng chỉ nói rằng đứa bé là “nhi tử” hay “nữ nhi” đều được, nhưng trong lòng nàng lại thầm mong rằng mình sẽ sinh ra được một nữ nhi đáng yêu.

Dân gian thường dựa vào khẩu vị để dự đoán, “thèm chua sinh con trai, thèm cay sinh con gái”, nhưng khẩu vị của nàng lại chẳng thay đổi quá rõ. Chua hay cay gì thì nàng cũng đều thích cả, muốn ăn gì thì còn tùy vào tâm trạng nữa.

Ban đầu Ngải Lan nhắc đến tiểu Hoàng tử, nhưng rồi sau đó nàng ấy đã bị Khúc Ngưng Hề cản lại.

Phải nhắc đến tiểu Công chúa nữa thì mới công bằng.

Còn Ngân Hạnh và Ánh Sở thì lại không quan tâm đến vấn đề này, thay vào đó, họ đã sớm bắt tay vào việc chuẩn bị, chuẩn bị đủ mọi thứ và đặt hết vào kho.

Hai nàng ấy chọn ra những loại vải mềm mại và thoáng mát nhất, phù hợp với trẻ sơ sinh nhất, rồi sau đó bắt đầu may sẵn tã lót và đồ lót trong cho em bé.

Hoa văn và kiểu dáng dành cho nam và nữ đều khác nhau, nên họ đã chuẩn bị không ít mẫu mã rồi trình lên cho Khúc Ngưng Hề lựa chọn.

Khúc Ngưng Hề không giỏi nữ công, nhưng cũng muốn tự tay may mấy bộ y phục cho con của mình.

Ban ngày nàng bận làm những việc này nên thời gian trôi qua rất nhanh.

Nhưng mà, khi màn đêm buông xuống, Khúc Ngưng Hề đã bắt đầu cảm nhận được chút “khó khăn” của việc mang thai này.

Tối đó, Lục Huấn Đình quay về hơi muộn.

Mùa đông thời tiết khắc nghiệt, gần tới cuối năm rồi nên hẳn bọn bề nhiều việc, hẳn tranh thủ tổ chức một buổi dạ tiệc để chiêu đãi mấy vị đại thần.

Mùa đông rất hợp ăn lẩu nóng, ăn xong thì còn có thể ngâm nhi vài chén rượu nữa.

Sau khi dự dạ tiệc, cả người Lục Huấn Đình chỉ toàn là mùi lẩu, hắn đến tịnh thất để tắm rửa trước, sau đó mới lặng lẽ tiến vào phòng ngủ.

Trong phòng có đốt địa long, không gian ấm áp dễ chịu, chậm rãi hong khô những lọn tóc hơi ẩm ướt của hắn.

Đã khuya lắm rồi, hắn cứ tưởng rằng Khúc Ngưng Hề đã đi ngủ trước rồi, nhưng ngay sau khi vén màn giường lên, hắn đã nhìn thấy đôi mắt đen láy lấp lánh của nàng, nàng đang nhìn hắn chăm chú.

“Sao nàng chưa ngủ nữa?” Lục Huấn Đình thấy nàng vẫn còn “hăng hái” như thế này thì khom người xuống mà hôn nhẹ lên trán của nàng, sau đó hỏi: “Hôm nay có ngoan không?”

Khúc Ngưng Hề không tránh cái hôn này hay động dậy gì, mà nàng chỉ chớp chớp đôi mắt to tròn, chăm chú nhìn hắn.

Hắn không nhịn được mà nhướn mày, lại hỏi nàng: “Nàng có gì muốn nói với ta à?”

“Ta...” Khúc Ngưng Hề muốn nói rồi lại thôi.

Nàng không biết phải nhắc khéo hắn như thế nào nữa. Lúc mới vừa chấn ra được hỉ mạch, nàng chỉ mong sao hắn có thể chịu đựng nhiều thêm một chút, nhưng mà nàng cũng không ngờ là hắn lại làm được thật, còn chịu đựng suốt cả một tháng trời nữa.

Buổi tối, hắn vẫn ôm nàng ngủ, thỉnh thoảng hai người cũng sẽ hôn môi, nhưng chỉ thế thôi, chứ hắn không làm thêm bất kỳ một hành động nào khác nữa.

Còn những cách “giải tỏa mà không khiến nàng mệt mỏi” hẳn đã nói nằm ở đâu hết rồi?

“Văn Du muốn nói gì thế?” Lục Huấn Đình nằm xuống cạnh nàng, sau khi cơ thể nóng rực của hắn áp sát, hơi thở nam tính mạnh mẽ bao vây lấy nàng ngay tức thì.

Khúc Ngưng Hề đã quen với hơi thở này từ lâu, nó mang đến cho nàng cảm giác an toàn và vui sướng.

Hắn vươn tay ôm nàng vào lòng, cái ôm của hắn chặt đến mức tưởng như không thể tách rời.

“Sao lại áp a áp úng thế này?” Hắn lại hỏi.

Khúc Ngưng Hề bối rối, ngón tay nhỏ nhắn trắng mịn của nàng khẽ run run.

Nàng không mặc tiểu y [*], nên ngay sau khoảnh khắc hai cơ thể dán sát vào nhau, hai đỉnh nhọn của cặp đào mọng nhanh chóng “thể hiện” sự tồn tại của mình.

[*] **Tiểu y (小衣)** là một thuật ngữ cổ dùng để chỉ loại áo lót hoặc y phục mỏng mặc bên trong, thường được sử dụng dưới trang phục chính. Đây là một loại y phục đơn giản, thường ôm sát cơ thể để giữ ấm hoặc bảo vệ trang phục ngoài, tránh không bị bẩn.

Nàng không biết sao mình lại có cảm giác này, chỉ mới một tháng không làm thôi mà hình như nàng đang cảm thấy... ngứa ngáy thì phải?

Nhưng da mặt của nàng quá mỏng nên nàng không thể nói ra thành lời được.

Lục Huấn Đình không làm gì khác, có vẻ như hắn định đi ngủ ngay.

Ánh nền mờ ảo, chỉ mơ hồ hắt lên đường nét hoàn mỹ nơi gương mặt hắn.

Khúc Ngưng Hề hơi cựa quậy, nàng không thể ngủ được.

Sau khi do dự mãi thì cuối cùng nàng cũng không nhịn được mà nói: “Huấn Đình, chàng không hôn ta sao?”

“Được.” Hắn khẽ cười, sau đó nghiêng người sang, hôn nhẹ lên cánh môi Khúc Ngưng Hề theo như nguyện vọng của nàng

Sau khi Khúc Ngưng Hề hôn hắn, nàng chủ động ôm eo hắn, chỉ như thế thôi thì nàng vẫn cảm thấy chưa đủ, thế là, bàn tay nhỏ bé lén lút thăm dò xuống phía dưới.

Vừa chạm đến cơ bụng thì bàn tay nhỏ bé đã bị giữ lại.

“Chuẩn bị làm chuyện xấu gì đây? Hửm?” Giọng của Lục Huấn Đình trầm thấp, khẽ cười trêu chọc.

“Chàng... chàng... lâu rồi chàng chưa có làm...” Nàng ngước mắt lên nhìn hắn.

“Ngự y nói ba tháng đầu không được phép hành động thiếu suy nghĩ.” Hắn tỏ vẻ bất đắc dĩ, như thể là chẳng biết phải làm thế nào.

“Nhưng... nhưng không phải chàng đã nói là có nhiều cách lắm sao...”

“Cách gì cơ? Văn Du muốn à?” Hắn híp mắt cười truy hỏi.

“Ta...” Khúc Ngưng Hề không biết phải thẳng thắn nói ra điều mình muốn như thế nào. Nàng thực sự cảm thấy rất xấu hổ, việc này khó quá đi mất.

Đôi mắt đen láy và to tròn như quả bồ đào của nàng dần bị bao phủ bởi một lớp sương mù, dường như là sau khi mang thai,

nó luôn dễ dàng ngân ngấn nước mắt.

Nàng không muốn khóc, nhưng chẳng hiểu sao hốc mắt cứ đỏ bừng lên.

Lục Huấn Đình nhảy bén, nhanh chóng nhìn ra được sự khác thường của nàng.

Hắn vội vàng ôm nàng vào lòng, vỗ nhẹ nhẹ lên lưng nàng và an ủi nàng rằng: “Có chỗ nào không thoải mái à? Cứ nói cho ta biết đi. Ta là phu quân của nàng, là người gần gũi với nàng nhất mà.”

Người gần gũi nhất...

Khúc Ngưng Hê mím môi, cũng không còn khách sáo thêm nữa, bèn kéo bàn tay to lớn của hắn lại rồi đặt lên trên đôi núi tuyết của mình rồi nói: “Chàng xoa xoa chúng...”

Đôi mắt của Lục Huấn Đình bỗng tối sầm lại, vừa nhẹ nhàng hôn lên cổ của nàng vừa nói: “Sao lại nhõng nhẽo thế...”

Hắn say mê đến không nữa buông tay, đôi môi mỏng quyến luyến vành tai nàng, để lại từng đoá hoa màu mận đỏ bừng.

“Có phải ta đã trở nên kỳ lạ rồi không?” Khúc Ngưng Hê quay mặt đi, không dám nhìn hắn.

Thật ra từ mấy ngày trước, nàng đã muốn rồi...

“Không có gì kỳ lạ cả, đây là phản ứng bình thường, nàng sẽ trở nên nhạy cảm hơn bình thường.” Lục Huấn Đình nhẹ nhàng cắn mở vạt áo nàng ra.

“Sao chàng biết thế?” Nàng khẽ thở hổn hển, nửa tin nửa ngờ.

Hắn khẽ cười, trả lời: “Lúc rảnh rồi ta có xem sách y về phụ nhân.”

Vẫn còn một điều mà hấn chưa nói, đó là, cũng vì đọc sách y khoa nên hấn mới hiểu, nữ nhân mang thai sẽ phải đối diện với rất nhiều khó khăn. Mà cũng bởi vì hiểu nên hấn mới cảm thấy bồn khoăn, lo lắng.

“Quá yêu nên mới sinh ra sợ hãi” cũng vì lẽ đó mà ra.

Khúc Ngưng Hề nước mắt lưng tròng, nàng nghẹn ngào không thể nói nên lời, như thể là hấn chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào nàng thôi là đã có thể dễ dàng chạm đến linh hồn của nàng vậy.

Nhưng nàng vẫn không thể quên được lời dặn của thái y: “Còn... còn chưa đầy ba tháng...”

Phải làm sao đây?

“Ta có thể giúp nàng.” Lục Huấn Đình chui vào trong chăn.

Nàng lập tức đoán hấn định làm gì. Bởi vì hấn quá lớn nên khó mà “xâm nhập” vào bên trong được, nên ban đầu hấn cũng đã dùng cách này không ít lần.

Ban đầu Khúc Ngưng Hề còn kinh hoảng nhưng đến bây giờ thì nàng đã hoàn toàn trấn định. Đúng là người có kiến thức càng sâu càng rộng thì gặp chuyện gì cũng thích ứng được cả.

Móng tay nàng bấu chặt vào mặt chăn tơ lụa, giọng nàng nhẹ nhàng vang lên: “Thế... thế thì một lát nữa đến lượt ta giúp chàng...”

Nàng cũng có thể làm được đúng không? Vì nàng đã từng thấy trong sách rồi...

Lục Huấn Đình chột ngắc đầu, bắt đầu trêu chọc nàng: “Bây giờ thì nàng không còn sợ gì nữa rồi, chỉ khổ thân ta phải lo lắng

thôi, ta đang lo lắng không biết ta có vị Văn Du “ăn sạch” hay không đây.”

Giọng nói không đứng đắn, khiến lỗ tai Khúc Ngưng Hề đỏ ửng, trông như mặt đào, nhấc chân đá hấn một cước.

“Không cho phép chàng nói nữa.”

Lúc nào hấn cũng ăn nói như thế này, chẳng biết kiêng nể ai, cứ cố ý trêu chọc nàng mãi!

“Ta đang lo lắng cho Văn Du mà...” Lục Huấn Đình đổi giọng, ánh mắt sâu thẳm rơi xuống đôi môi hồng nhuận của nàng: “Chỉ sợ nàng không thể ngậm nổi thôi.”

Chỉ nói miệng thôi thì vẫn chưa đủ, hấn còn không quên “trêu ghẹo” nàng bằng những ngón tay.

Nước mắt của Khúc Ngưng Hề đã sắp tuôn chảy đến nơi rồi.

Chương 117: Ngoại Truyện 2: Bé Con (3)

DTV-EBOOK

Một đêm dài vô tận trôi qua, sáng nay thần sắc Khúc Ngưng Hề rạng rỡ như hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, tràn đầy sức sống.

Tinh thần của nàng có vẻ sáng khoái hơn hẳn mọi khi, cả người ấm áp, từ đầu đến chân đều toát lên vẻ lười biếng đáng yêu.

Không thể không thừa nhận rằng, chuyện phòng the giữa nàng và Lục Huấn Đình lúc nào cũng vô cùng hài hòa.

Hắn là một người có năng lực học tập mạnh mẽ vô cùng, dù là ở phương diện nào đi chăng nữa, chỉ cần hắn nghiêm túc học tập thôi, thì “tri thức” mà hắn “lĩnh hội” được đều sẽ trở nên rất đáng gờm, chưa kể là còn có thể tiến bộ vượt bậc trong một thời gian ngắn nữa.

Huống chi, dường như nam nhân nào cũng có thiên phú rất mạnh mẽ ở phương diện này, không cần ai dạy cũng tự hiểu lấy, mà dù không rõ lắm, thì chỉ cần thử vài lần là sẽ nắm rõ được thôi.

Sự kiên nhẫn của Lục Huấn Đình tưởng chừng như còn vượt xa người thường. Dù tính cả lần đầu, hắn cũng chưa một lần khiến Khúc Ngưng Hề thương tổn.

Mặc dù nàng gặp khó khăn trong việc chấp nhận hắn, lần đầu tiên còn hoảng đến ngất đi, nhưng thật ra nàng không hề bị thương gì cả.

Bởi vì lần nào cả hắn lẫn “nó” cũng đều tập trung hết sức cao độ vào nàng cả.

Còn lần này, hai người đều nghiêm túc nghe theo lời khuyên của ngự y, đó là trước ba tháng thì phải hành sự cẩn thận.

Lục Huấn Đình không làm đến bước cuối cùng, còn với Khúc Ngưng Hề mà nói, nàng chỉ cần thoả mái tận hưởng nó mà không cần phải trả bất kỳ cái giá lớn nào.

Thắt lưng không mỏi, chân không đau, và hông cũng chẳng cần phải chịu cảnh mệt nhọc.

Chắc chắn là ai cũng cảm thấy vô cùng hài lòng rồi... Hoặc cũng có thể đây chỉ là cảm giác từ phía nàng thôi...

Khúc Ngưng Hề không chắc chắn cho lắm. Bởi vì đêm qua, mãi cho đến khi kết thúc, Lục Huấn Đình cũng vẫn không hề để nàng dùng miệng, mà thay vào đó, hắn chỉ bảo nàng dùng tay để “giải tỏa” cho hắn.

Nàng không rõ liệu hắn có thoả mãn hay không, cũng không biết liệu rằng hắn có kết thúc qua loa hay không...

Nhưng mà, đôi tay nàng đã bị ma sát đến đỏ bừng hết lên vì chúng đã phải “lao lực” rất lâu.

Không ngờ là sự chú ý của Lục Huấn Đình lại đặt ở tiến độ, ở thứ tự tiến triển.

Hắn đã dùng trăm phương ngàn kế, từng bước dẫn dắt nàng, khiến cho Khúc Ngưng Hề – người từng không dám nhìn thẳng vào “nó” trở thành người quen thuộc với dáng vẻ và “tư thế oai vệ” của nó.

Cuối cùng, đến nay nàng đã có thể dùng tay “giải tỏa” cho hắn, nhưng còn việc dùng miệng thì vẫn là một trở ngại không hề nhỏ, là việc khiến cho rất nhiều người khác dè dặt và e ngại.

Sau khi đóng cửa lại, những chuyện riêng tư và mật thiết thế này sẽ trở thành chuyện mà người ngoài không thể nào biết được.

Bên cạnh việc sợ rằng mình sẽ khiến nàng khóc, Lục Huấn Đình còn lo lắng rằng sự lóng ngóng, vụng về của nàng có thể khiến mình bị thương. Thế nên, hiện giờ, ở một mức độ nào đó, hắn vẫn chưa thể hoàn toàn tin vào “kỹ thuật” của Khúc Ngưng Hề được.

Khúc Ngưng Hề không hề biết rằng “kỹ thuật” của mình đang bị “người nào đó” nghi ngờ.

Nàng thoải mái ngủ một giấc đến tận giữa trưa, sau đó mới thức dậy dùng cơm, rồi lại chạy đến điện Cần Chính để ở bên cạnh Lục Huấn Đình lúc hắn phê duyệt tấu chương.

Nàng mượn mấy cuốn sách y về phụ nhân từ hắn rồi lặng lẽ ngồi đọc ngay bên cạnh hắn, không làm phiền hắn làm việc.

Cuốn sách này được viết bởi một vị danh y, vị danh y này được mệnh danh là bậc thầy trong việc chẩn trị các vấn đề, bệnh lý của nữ nhân.

Trong cuốn sách này còn ghi chép chi tiết về những căn bệnh thường gặp ở nữ nhân, đặc biệt tập trung vào những triệu chứng khó chịu mà nữ nhân mang thai có thể gặp phải và các phương pháp hỗ trợ xoa dịu chúng nữa.

Đây đều là lần đầu mà Khúc Ngưng Hề và Lục Huấn Đình làm cha làm mẹ, ngoài việc nghe theo lời khuyên từ thái y và các ma ma có kinh nghiệm, họ còn học hỏi, trau dồi thêm hiểu biết từ sách.

Nàng không có triệu chứng ốm nghén, điều này giúp nàng giảm được rất nhiều vấn đề rắc rối. Vì có rất nhiều nữ nhân bởi

vì ốm nghén mà không thể ăn được gì, ba bữa mỗi ngày cũng trở thành một loại tra tấn.

Nhưng Khúc Ngưng Hê lại trở nên nhạy cảm và dễ rơi nước mắt hơn trước, chính nàng cũng tự cảm nhận được điều này. Có đôi khi, nàng chỉ cần cảm thấy hơi không vui hay hơi lo lắng thôi, là tầm mắt đã trở nên mờ mờ, còn hốc mắt thì bắt đầu ầng ậc nước, dấu rằng nàng còn chưa hề nghĩ đến chuyện khóc nữa.

Thêm vào đó, thỉnh thoảng nàng còn bị phù chân vào ban đêm. Sau khi bắt mạch, thái y đã nói nguyên nhân đến từ việc nàng bị thiếu khí huyết, đây cũng là một triệu chứng thường gặp ở nữ nhân mang thai.

Vào những lúc đó, Lục Huấn Đình thường sẽ sai người mang nước ấm vào, rồi sau đó, chính tay hắn sẽ vắt khăn ấm để chườm lên chân cho nàng. Lần nào hắn cũng làm như thế cả, chẳng hề than vãn lấy một lần nào.

Về vấn đề lưu thông khí huyết này, Khúc Ngưng Hê chỉ có thể ăn uống đầy đủ để bù đắp lại phần nào. Cũng may mà nàng dễ ăn, sau đó thì tình trạng này đã nhanh chóng cải thiện.

Nàng lật xem thêm mấy trang sách, sau đó Lục Huấn Đình không cho nàng đọc nữa. Vì nàng rất nhát gan, hắn sợ nàng càng đọc nhiều thì tâm trạng sẽ bị ảnh hưởng nhiều.

Những trang sau ghi chép về các triệu chứng có thể gặp ở các giai đoạn tiếp theo của thai kỳ, mà càng về sau, các triệu chứng liên quan càng nguy hiểm.

Thường gặp có, hiếm gặp cũng có, khiến người đọc không tài nào có thể tưởng tượng ra nổi, trong lòng sẽ thấy sợ hãi, rất đáng sợ. Đương nhiên là cũng bao gồm cả nhưng biến chứng như là sảy thai, sinh non, khó sinh, thậm chí còn là băng huyết nữa.

Đến cả Lục Huấn Đình, ban đầu hắn chỉ muốn đọc để tìm hiểu thôi, nhưng đọc xong rồi thì hắn lại bắt đầu suy nghĩ đến nhiều điều hơn. Phải làm sao để một nữ nhân mang thai có thể biết được những điều này đây?

Hắn nhanh chóng lấy sách về, đưa cho Khúc Ngưng Hề một cuốn du ký.

“Trăm hy vọng đây là một tiểu Hoàng tử, sinh xong lần này thì nàng sẽ không phải sinh thêm nữa, nuôi đến lúc nó cứng cáp được một chút, chúng ta có thể đi đây đi đó.”

Trước mắt, Khúc Ngưng Hề cảm thấy quá trình mang thai của mình rất thuận lợi, thai nhi chưa lộ rõ, chưa chắc là những biến chứng kia sẽ xảy đến, thế mà hắn đã lo nghĩ trước rồi.

“Vì sao không sinh nữa? Nếu chỉ có một đứa thôi thì có vẻ cô đơn lắm...” Khúc Ngưng Hề ngoan ngoãn nhận lấy cuốn du ký, nàng lại hỏi tiếp: “Nếu là nữ nhi thì sao?”

Lục Huấn Đình bị hỏi như thế thì ngẩn người ra, hắn biết mình không thể nói trước được chuyện này, cũng không phải là hắn thiên vị nữ tử hơn, chỉ đơn giản là vì hắn muốn có một người thừa kế hơn, chỉ thế thôi.

Khúc Ngưng Hề nhìn hắn chăm chú, dường như nàng cũng cảm nhận được mối lo đang ẩn chứa trong lòng hắn, thế là nàng không nhin được mà hỏi: “Huấn Đình, chàng sợ đang sợ à?”

Hai người chưa từng thảo luận qua về chuyện con cái, trước đây nàng cũng chưa nghe thấy hắn bày tỏ quan điểm gì về chuyện này bao giờ.

Thân là một Hoàng đế, thế mà hắn lại nói là chỉ cần sinh một đứa bé thôi là đủ rồi, có vẻ như hắn không muốn để nàng phải sinh đẻ nhiều lần.

Phải chăng ban đầu hần đọc sách để tìm hiểu thêm, nhưng rồi lại hoảng sợ trước những biến chứng nguy hiểm có thể xảy ra được miêu tả trong cuốn sách ấy?

Lục Huấn Đình không phủ nhận, hần đưa tay lên nhẹ nhàng day ấn đường, nói: “Một đứa là đủ rồi, trăm sẽ dạy dỗ nó thật tốt. Ai cũng nói nữ nhân sinh con như đi qua Quỷ Môn Quan, đây không phải là nói quá đâu.”

Chính vì đọc sách nên hần mới thật sự hiểu rõ điều này.

Khúc Ngưng Hề nhìn hần không chớp mắt, rồi bỗng nhiên nàng bật cười, sau đó thì nàng đặt cuốn du ký xuống, tiến lại gần và ôm lấy cổ hần.

“Không ngờ là cũng sẽ có lúc chàng phiền muộn vì những chuyện không đâu như thế. Chúng ta đã có con rồi thì chỉ cần vui vẻ chào đón nó, mong chờ vào ngày nó ra đời thôi mà.”

Tại sao phải lo nghĩ nhiều đến thế? Cả về bệnh tật, nguy hiểm lẫn giới tính của đứa bé đều chưa đến, thế mà hần đã tự suy diễn ra đủ mọi thứ rồi.

Có rất nhiều chuyện cứ để nó thuận theo tự nhiên là được.

Phiền não chỉ dành cho những ai suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

Mà rõ ràng, Lục Huấn Đình lại chính là kiểu người này. Tâm tư của hần kín đáo, lại có thói quen dự liệu trước đủ mọi tình huống khác nhau để có thể chuẩn bị kỹ lưỡng, ứng phó kịp thời với tất cả mọi thứ.

Thậm chí là hần đã nghĩ đến cả tương lai xa, nghĩ đến khả năng Hoàng hậu của hần sinh hạ một tiểu Công chúa. Dầu khả năng này có xảy ra hay không, thì Đại Trạch vẫn cần phải có một người thừa kế. Nếu không sinh thêm con, áp lực từ các đại thần và nhiều thế lực bên ngoài sẽ không ngừng đổ về.

Nếu hần có huynh đệ thì tốt rồi, khi đó thì hần có thể nhận con thừa tự, nhưng đáng tiếc thay, huyết mạch Lục gia chỉ còn lại mỗi mình hần mà thôi.

Dầu Sầm Diễm Hoa đã là nghĩa tử Lục gia, hần cũng coi hần ta như huynh đệ ruột thịt, nhưng thực sự là Lục Huấn Đình không nỡ nhắm vào hài tử của hần ta.

Vì vốn dĩ bản thân Sầm Bình Quân đã phải hy sinh con của ông vì Lục gia rồi, chẳng lẽ bây giờ lại phải để Sầm Diễm Hoa đi theo con đường đó hay sao?

Dầu được bồi dưỡng để trở thành Thái tử đi chăng nữa, thì không phải ai cũng là kẻ ham mê quyền thế.

Người ta thường nói là “có càng nhiều thì lại càng mất mát nhiều”. Quyền lực là một lưỡi dao sắc bén, nó sẽ cắt đứt tự do và giam cầm một con người vào chiếc lồng vô hình.

Nếu như Sầm Diễm Hoa hoặc nhi tử tương lai của hần ta không có mong muốn ấy, vậy thì cách làm này của Lục Huấn Đình sẽ trở nên thiếu tình nghĩa.

Vì đó là một sự miễn cưỡng, là một cách dùng cường quyền để ép buộc người khác.

“Tiểu Văn Du, nàng đang cười nhạo ta đấy à?” Đôi mắt hẹp dài của Lục Huấn Đình híp lại, tay hần nắm lấy chiếc cầm nhỏ nhắn, mịn màng của nàng.

“Không có.” Khúc Ngưng Hề tỏ vẻ vô tội, nhưng mà, ý cười nơi khóe miệng nàng vẫn chẳng hề giảm đi.

Nàng rất là thích như thế này, rất thích việc hần đang ngày một bộc lộ nhiều điều hơn về bản thân trước mặt nàng.

Ban đầu, lớp ngực trắng của Lục Huấn Đình đã được hấn khảm sâu vào tận xương cốt, kể cả lúc ở riêng với nhau, phần lớn thời gian hấn đều giữ vẻ thông dong cười mỉm.

Đây là một thói quen đã ăn sâu vào tiềm thức, thỉnh thoảng nụ cười ấy còn chẳng chứa đựng cả niềm vui, nhưng vì từ nhỏ đã học, đã quen, nên chẳng thể thay đổi.

Nhưng gần đây hấn đã thay đổi, Khúc Ngưng Hề cảm thấy như thế rất tốt.

Cũng giống như cái cách mà hấn hy vọng nàng có thể thắng thắn, thành thật với hấn, nàng cũng hy vọng hấn có thể thật sự làm chính mình, thể hiện cảm xúc thật của mình.

Nhưng mà, cái thói quen nghĩ nhiều này cần phải được “đả thông” mới được.

Người ta hay nói kẻ trí tuệ hay suy nghĩ nhiều, có lẽ đây chính là cái giá của trí thông minh tuyệt đỉnh.

...

Nhờ Khúc Ngưng Hề khuyên giải, quả nhiên Lục Huấn Đình đã nghĩ thoáng hơn nhiều.

Họ đã có một đứa con, là huyết mạch đáng trân quý của riêng hai người. Họ chỉ cần chăm sóc cho nó thật tốt, nuôi dạy đến ngày nó trưởng thành, đợi ngày nó “nở rộ” là đủ rồi.

Còn những triệu chứng có thể gặp trong tương lai, với y thuật cao siêu của các vị thái y trong Thái y viện, có gì mà hai người không thể đối phó nổi đâu?

So với những phụ nhân bình thường khác, thực sự là điều kiện của nàng ưu việt hơn rất nhiều.

Vừa qua cuối năm, bụng của Khúc Ngưng Hề đã dần lộ rõ hơn rồi, bây giờ nó đã nhô cao hơn trước một chút. Ban ngày, vì bị tầng tầng lớp lớp y phục bao bọc bên ngoài nên có phần khó thấy, nhưng khi đêm về, mặc áo ngủ mỏng hơn nên có thể thấy rất rõ “đường cong” nơi bụng nàng.

Ngày nào Lục Huấn Đình cũng đều nói chuyện với đứa bé trong bụng nàng cả. Từ tháng thứ tư, nó đã bắt đầu biết cử động, lần nào cũng khiến cho hần cảm thấy bất ngờ và vui mừng.

Hần không còn tự khiến mình phiền muộn và lo lắng nữa, nhưng cũng vì cuốn y thư đó mà hần đã ban hành một sắc lệnh mới.

Bệ hạ đích thân ra lệnh chiêu mộ, tập hợp các thầy thuốc am hiểu việc chăm sóc phụ nhân lại, sau đó thành lập một đội ngũ y sĩ, đi đến các thành trấn để mở các buổi khám chữa bệnh miễn phí, chỉ xem và chữa cho nữ nhân.

Bệ hạ còn khuyến khích các vị thầy thuốc này nhận đệ tử, tốt nhất là đệ tử nữ.

Vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà thầy thuốc nữ không nhiều, đa phần đều là nam nhân.

Mặc dù bệnh tật không phân biệt nam nữ, những thầy thuốc nam sẽ gặp phải nhiều bất tiện hơn thầy thuốc nam. Chưa nói đến việc người bệnh thấy ngại ngùng, khó nói, mà điều dễ thấy nhất là họ có thể gặp phải những lời bàn tán chẳng hay ho gì từ người ngoài.

Vả lại, lý do lớn nhất khiến nữ nhân không thể trở thành thầy không phải vì các nàng ấy không muốn, mà là vì họ không có cơ hội.

Không thể phủ nhận, mặc dù phong tục dân gian đã có phần cởi mở hơn rồi, việc nữ tử đi học cũng không còn là việc hiếm lạ gì nữa, nhưng, chắc chắn là “tài lực” mà họ nhận được vẫn kém xa phái nam.

Mặc dù cũng có nhiều nữ tử được gửi đến trường tư thục để học, nhưng họ lại chỉ được học một hay hai năm để biết chữ, đến mười bốn tuổi là phải dừng học để ở nhà học nữ công hoặc học quản gia, sau đó thì được người nhà sắp xếp xem mắt, định hôn sự, cuối cùng là lập gia đình, giúp phu quân nuôi dạy con cái.

Những cô nương xuất thân từ gia đình giàu có là như thế, đó là còn chưa nói đến những cô nương xuất thân bình thường, nhà không đủ tiền để cho các nàng ấy đi học, cùng lắm là chỉ cho họ đi cùng huynh đệ học biết vài mặt chữ.

Ngoại trừ lập gia đình ra, thì họ không còn con đường nào khác. Thậm chí là có nhiều cô nương còn chẳng có nhiều của hồi môn, đương nhiên là chẳng có ruộng đất hay cửa tiệm gì để quản lý rồi.

Sắc lệnh này được ban hành rất đúng lúc. Có triều đình cấp kinh phí, các thầy thuốc thì vừa có thể thu nhận học trò, vừa được “bao trọn gói” mọi chi phí phát sinh. Không chỉ có thế, chắc chắn là khi các tiểu cô nương được đi học việc, họ sẽ còn được học chữ học viết nữa.

Không còn phải lo chi phí ăn ở, đối với các gia đình nghèo mà nói, đây còn là một cách tiết kiệm tiền nuôi con, giảm gánh nặng chi tiêu.

Sau khi học thành tài, họ đã có một cái nghề trong tay. Dù có lập gia đình đi chăng nữa, thì họ vẫn có thể kiếm cách “hành nghề”, kiếm thêm thu nhập cho bản thân.

Cho dù có không vì tiền bạc đi chăng nữa, thì việc học thêm kiến thức để có thể chăm sóc cho bản thân cũng là một điều rất

tuyệt vời.

Có nhiều bài thuốc dân gian được người người truyền miệng, nhưng trong số ấy cũng có không ít “bài thuốc” không có nguồn gốc rõ ràng, thậm chí là còn có khả năng gây nên những biến chứng, hậu quả nghiêm trọng.

Với phần lớn những nữ tử không có khả năng phân biệt thật giả, có lẽ cuối cùng họ sẽ chọn nghe theo để tiết kiệm tiền.

Hành động này của Lục Huấn Đình đã nhận về được vô số lời ca ngợi.

Nhưng cũng có vài kẻ miệng đầy lễ nghĩa giáo điều, lên án rằng đây là hành động hoang đường, thậm chí là còn nhảy cẫng lên phản đối, nhưng đại đa số bách tính đều tán dương hẳn. Chuyện này mà còn cần phải nghĩ nữa à? Có ai không có mẹ, không có nương tử, không có con cái đâu?

Khi họ mắc các bệnh khó nói, họ thường hay chọn giấu kín, hoặc là muốn chữa trị nhưng lại chẳng biết đi đâu để chữa.

Chưa kể là sau khi sinh nở, nếu không được chăm sóc đúng cách, họ sẽ dễ mắc rất nhiều bệnh. Có thể là khi còn trẻ chưa thấy rõ, nhưng khi tuổi đã cao, ắt hẳn họ sẽ bệnh tật triền miên.

Tục ngữ có câu “Trăm việc thiện lấy chữ hiếu làm đầu”, mà thật ra đây cũng chính là biểu hiện của đạo hiếu.

Các vị học sĩ trẻ tuổi dễ nghĩ thông suốt hơn, và cảm thấy xúc động trước sự đồng cảm của bệ hạ. Ngài ấy vì thấy Hoàng hậu nương nương mang thai, lòng sinh ra nhiều muộn phiền và lo lắng, nên từ đó mới nghĩ đến cả những người khác, cuối cùng là ban hành một sắc lệnh có lợi cho nữ tử.

Tấm lòng nhân từ như thế quả là hiếm có, vì không phải ai cũng có thể thấu hiểu cho nỗi khổ của người khác.

Phản ứng từ phía dân chúng rất tích cực. Ban đầu trong triều đình có mấy lão thần phản đối, nhưng khi thấy tình hình này, họ cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Việc cho nữ tử cơ hội học y là để họ có khả năng “chữa bệnh” cho chính họ, hành nghề trong hậu viện hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến quy tắc “nam nữ tránh tiếp xúc”.

Thế nên, dù có muốn chỉ trích rằng đây là một việc không đúng đắn, thì cũng chẳng ai có thể chỉ trích được.

Sau khi Thái hậu nương nương biết chuyện, bà còn chủ động nhận công việc này.

Vì những chuyện đã xảy ra năm xưa, nên có thể nói là khắp cơ thể Lục Quỳnh Uẩn chỉ toàn là bệnh, cũng bởi thế mà bà hiểu cảm giác đó.

Bà có xuất thân cao quý, thuận lợi trở thành Hoàng hậu, mặc dù sau đó buộc phải giả chết để xuất cung, nhưng lúc nào cũng có người âm thầm chăm sóc, bên cạnh bà chưa từng thiếu thầy thuốc. Dầu vậy, bà vẫn cảm thấy bệnh tật chẳng phải là thứ có thể dễ dàng vượt qua

Ngoài kia có không biết bao nhiêu nữ tử muốn tìm thầy thuốc mà tìm mãi chẳng thấy.

Lục Quỳnh Uẩn ở trong cung không có chuyện gì để làm, nếu không phải vì Huấn Đình không có người thân, muốn nhận bà làm mẫu thân, thì thật sự là bà cũng không muốn ở lại trong cung đâu.

Bây giờ lại nghe được việc làm đầy nhân từ này của Hoàng đế, bà bèn muốn “xung phong” nhận trách nhiệm này, muốn thay hân sắp xếp và theo dõi nhóm thầy thuốc này.

Lục Huấn Đình thân là vua của cả một nước, lúc nào hẳn cũng bận bịu nhiều chuyện, khi thấy Thái hậu sẵn lòng hỗ trợ mình, đương nhiên hẳn thấy rất vui.

Vì thế, chi tiết mọi chuyện từ chiêu mộ thầy thuốc cho đến để họ thu nhận đồ đệ, đều được giao lại cho Thái hậu phụ trách.

Lục Quỳnh Uẩn rất quan tâm đến chuyện này, bà không ngừng suy nghĩ và hoàn thiện kế hoạch. Bà hy vọng, trong vài năm tới, họ không chỉ có thể xây dựng được một đội ngũ thầy thuốc đi khám chữa bệnh khắp Đại Trạch, mà còn đào tạo thành công lứa đệ tử nữ đầu tiên, để người trong thiên hạ này thấy.

Thái hậu bận rộn nhiều việc nhưng bà lại thấy tinh thần mình phấn chấn hơn hẳn, thỉnh thoảng bà còn kéo Khúc Ngưng Hề đến bàn bạc cùng mình.

Bụng của Khúc Ngưng Hề to lên trông thấy, cứ như là được bơm hơi vào vậy. Chỉ mới qua bốn tháng thôi mà đứa bé đã phát triển nhanh chóng như thế này rồi...

Bây giờ, một ngày nàng ăn ít nhất từ bốn đến năm bữa, ăn hoài không no, vừa ăn chưa được bao lâu mà nàng đã lại thấy đói tiếp rồi.

Từ các món ăn chính, bánh ngọt, cho đến thức ăn điểm tâm tráng miệng, canh, trà,... đều được thay đổi liên tục, không món nào giống món nào.

Lục Quỳnh Uẩn thấy thai nhi phát triển thì vừa vui mừng vừa lo lắng, bà dặn dò nàng đừng ăn nhiều, kẻo sinh nở khó khăn.

Nhưng nếu không cho nàng ăn, bà lại sợ nàng đói.

Lục Quỳnh Uẩn cũng giống như Khúc Ngưng Hề, bà cũng rất mong ngóng sự ra đời của một tiểu Công chúa. Có lẽ là vì trước

kia bà cũng đã từng có một nữ nhi, chỉ tiếc là bà không thể giữ nữ nhi của mình lại được.

Bây giờ tuổi bà đã cao nên bà càng thích tiểu hài tử nhiều hơn, chỉ cần nghĩ đến thôi là bà đã thấy lòng mình rạo rực rồi.

...

Đến tháng Giêng, xuân về nhưng băng tuyết chưa tan, cái lạnh vẫn còn, lạnh căm căm.

Như mọi khi, Lưu thái y đi đến cung Niệm Tiên để bắt mạch cho nàng.

Mọi người đều vô cùng quan tâm đến đứa con đầu lòng này của bệ hạ, nên ông ấy cũng vô cùng quan tâm, trở nên cẩn trọng hơn bao giờ hết.

Nhưng hôm nay, mọi người lại thấy Lưu thái y nheo mắt lại, một tay ông bắt mạch cho Khúc Ngưng Hề, một tay ông vuốt v3 chòm râu ngắn ngắn của mình.

Ông giữ tư thế đó rất lâu, lâu hơn mọi khi rất nhiều.

Thấy dáng vẻ này của ông, Ngải Lan và Xuân Tước đứng bên cạnh căng thẳng vô cùng, họ hỏi: “Lưu thái y? Sao thế?”

“Có vấn đề gì sao?”

Khúc Ngưng Hề cũng lo lắng theo, nàng cúi đầu nhìn vào cái bụng ngày càng lớn của mình, chắc không phải là vì nàng ăn nhiều nên nó lớn nhanh đâu nhỉ?

Chỉ mới có năm tháng hơn mà thôi, theo lý mà nói, bụng nàng không nên lớn như thế này mới phải...

Thấy họ hiểu lầm, Lưu thái y vội chỉnh lại sắc mặt rồi xua tay giải thích: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, chẳng qua

chỉ là... Thần có cảm giác, hình như nương nương mang song thai.”

Nhưng ông ấy vẫn chưa thể khẳng định chắc chắn được.

“Cái gì cơ?!”

Mọi người vừa mừng vừa sợ, sau đó thì bắt đầu túm tụm lại hỏi dồn dập: “Song thai thì phải chăm sóc như thế nào?”

“Có chuyện gì cần kiêng ăn hay không được làm gì không?”

Lưu thái y bị hỏi dồn đến mức trán ông ấy lấm tấm mồ hôi, đáp: “Còn phải bắt mạch thêm lần nữa thì mới có thể khẳng định chắc chắn được.”

Ngải Lan nghe thế thì bưng tỉnh, bèn dặn dò Xuân Tước đừng vội truyền tin ra ngoài, nếu chẳng may đây chỉ là hiểu lầm, đến khi sinh chỉ sinh ra được một đứa bé, thế thì biết đi đâu tìm đứa bé còn lại đây?

Thế nên, người trong cung Niệm Tiên giữ miệng rất kín.

Khúc Ngưng Hề chỉ đợi đến tối để báo tin này cho Lục Huấn Đình biết thôi. Tuy Lưu thái y nói rằng ông ấy không dám khẳng định, nhưng ông ấy đã nói ra khỏi miệng rồi có lẽ cũng đã nắm chắc đến bảy, tám phần rồi.

Đây quả đúng là bất ngờ ngoài mong đợi, đến tận bây giờ tim nàng vẫn còn đập thình thịch đây này.

Lục Huấn Đình nghe xong thì chân mày nhíu chặt lại: “Nàng sẽ phải vất vả hơn, biết đâu khả năng gặp nguy hiểm còn cao hơn nữa...”

Hắn nhẹ nhàng ôm lấy bụng Khúc Ngưng Hề, từ sau khi bụng của nàng lộ rõ cho đến bây giờ, hắn vẫn luôn thấy khó hiểu,

không hiểu tại sao bụng nàng lại lớn nhanh như thế, hoá ra là vì nàng mang song thai.

Hắn không nhận được mà mím môi khẽ mắng chúng: “Hai đứa khỉ con này.” Chẳng hiểu sao cứ phải chen nhau đến cùng một lúc thế này.

Hai đứa bé còn chưa ra đời nữa mà hắn đã mắng chúng trước rồi.

Khúc Ngưng Hề: “?”

Đôi mắt to tròn của nàng trừng hắn một cái: “Có ai làm cha như chàng không? Chàng không được mắng chúng!”

Lục Huấn Đình thở dài: “Việc đã đến nước này rồi, có mắng cũng vô ích.”

Bàn tay ấm áp của hắn nhẹ nhàng đặt lên bụng nàng, dịu dàng vuốt v3, như đang chào hỏi chúng vậy.

Nhưng bọn nhỏ lại chẳng chịu nể mặt hắn, lần nào hắn chào hỏi cũng không chịu đáp lại, không chỉ có thế, chúng chỉ toàn chọn lúc Lục Huấn Đình vắng mặt để “hoạt động”.

Khúc Ngưng Hề không lo nghĩ gì nhiều, nàng chỉ nói: “Sinh một hay hai đứa gì thì cũng là sinh con thôi mà, sinh một lần hai đứa còn tiết kiệm được mười tháng mang thai mang thai nữa đó.”

“...” Lục Huấn Đình ngược mắt nhìn nàng: “Văn Du biết tính toán quá nhỉ.”

“Đương nhiên rồi, thêm một đứa có nghĩa là hơi được một đứa.” Nàng vừa nghĩ đến là lại thấy vui vẻ, nở nụ cười vô cùng ngọt ngào.

Lục Huấn Đình cúi xuống nhìn nàng, sau đó thì đưa tay vuốt v3 gương mặt nhỏ nhắn của nàng, khẽ hỏi: “Bình thường là một bé nhất gan, hay sợ hãi, nhưng vì sao trong chuyện này nàng lại không sợ gì?”

Khúc Ngưng Hề nhìn vào mắt hắn, hếch cái mũi nhỏ nhắn lên mà đáp: “Chàng sợ thì ta sẽ không sợ.”

Thực ra nàng cũng không ngờ là người không mang thai lại nghĩ nhiều, sợ nhiều đến như vậy, còn lo nghĩ và sợ hãi nhiều thứ hơn người đang mang thai là nàng nữa.

“Đừng đau đến mức khóc nhè là được rồi.” Lục Huấn Đình cúi người xuống, đôi môi mỏng khẽ chạm vào khóe môi của nàng.

Hắn như đang chìm đắm trong sự yêu thương vô bờ, hai tay ôm chặt lấy nàng, như thể đang giữ chặt cả thế giới trong vòng tay mình vậy.

Hắn chạm nhẹ lên môi nàng, rồi đôi môi lần lần xuống cảm, dừng lại nơi cổ và xương quai xanh, rồi sau đó, hắn còn muốn tiếp tục xuống sâu hơn...

“Ngứa không? Để ta gãi cho...” Cách một lớp áo mỏng, một tay không thể nắm hết được, hắn thì thầm: “Lại lớn hơn rồi...”

Khúc Ngưng Hề nhắm hai mắt lại, hàng mi khẽ run rẩy, im lặng không nói gì.

Vì một vài lý do, những “quả đào mật” trên cây bồng lớn phồng phao, so với trước kia, giờ đây chúng vừa lớn vừa trĩu nặng, căng đầy nhựa sống, ngọt lịm lại toả hương thơm ngào ngạt.

Gió đêm khẽ thổi, bóng cây lay động, khiến người ta có cảm tưởng rằng những trái quả chín mọng này có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Nàng cứ có cảm giác như chúng đang chực tràn ra...

Người làm vườn có phần lo lắng, nhưng cũng vì trên cây có ghi rõ rằng, chưa đến thời điểm chín muồi mà quả đã tràn nhựa... là một hiện tượng bình thường.

Đôi lúc sẽ khiến người làm vườn ngứa ngáy, đôi lúc lại thấy căng tràn, nhưng trước lúc đạt đến mức độ “chín muồi”, người làm vườn lại chẳng thể làm gì ngoài việc âm thầm chịu đựng.

Dường như Lục Huấn Đình đã trở thành một “công cụ hình người” nhưng hẳn rất nghiêm túc trong phương diện này, lúc nào cũng tận tình thỏa mãn mong muốn của nàng mà chẳng đòi hỏi gì.

Vì sau mỗi lần Khúc Ngưng Hề được toại nguyện, nàng sẽ ngủ thiếp đi ngay, chẳng thể đánh thức nổi.

Hắn không thể lay nàng dậy để nàng hợp tác với mình được, nên hắn chỉ đành miễn cưỡng kết thúc, một mình thu dọn mọi thứ.

Người phải nhẫn nhịn đến khó chịu trở thành hắn. Hắn dè dặt nâng nàng lên, khi trầm mình sâu đến tận cùng cũng chẳng dám mạnh bạo, chỉ có thể nhịp nhàng tiến lùi, nhẫn nhịn đến độ mồ hôi lấm tấm trên trán.

Lục Huấn Đình thở hắt ra, hơi thở của hắn nóng bỏng khoe mắt ửng đỏ, nốt ruồi lệ kia quyến rũ gấp bội phần.

Giọng hắn khàn đến đáng sợ: “Sau này... sẽ bắt nàng trả hết nợ...”

Tất cả, đều phải hoàn trả lại cho hắn.

Khúc Ngưng Hề không nghe thấy gì, nàng khẽ hừ hừ, vô cùng say mê sự nhịp nhàng này, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Chương 118: Ngoại Truyện 3: Bé Con (4)

DTV-EBOOK

Với những chẩn đoán ban đầu của Lưu thái y, mọi người trong cung Niệm Tiên đều đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Mang song thai không dễ dàng, họ càng phải cẩn thận nhiều hơn.

Gần nửa tháng sau, cuối cùng Lưu thái y cũng đã dám khẳng định rằng, trong bụng của Hoàng hậu nương nương có hai thai nhi.

Vì thế, ông ấy không chỉ kê thêm thuốc an thai, mà ông ấy còn trở nên vô cùng cẩn thận trong việc kê thuốc bổ, đến cả mọi người làm việc trong phòng ngự trù của cung Niệm Tiên cũng đã sốt sắng hết cả lên rồi.

Mang song thai thì đương nhiên là rất cần được bồi bổ thật nhiều, đặc biệt là khi mang thai càng nhiều tháng, nhu cầu dinh dưỡng sẽ theo đó mà tăng lên, cả khẩu phần lẫn khẩu vị cũng cao hơn. Tất cả những đặc điểm này đều biểu hiện rất rõ ràng ở Khúc Ngưng Hề.

Tuy nàng ăn rất thường xuyên và rất nhiều bữa trong ngày, nhưng vì ăn không nhiều nên rất nhanh đói.

Nhưng việc bồi bổ cũng cần phải có chừng mực, không thể ăn nhiều vô tội vạ được. Vì đó là phần dinh dưỡng cho hai đứa trẻ, không những làm tăng gánh nặng cho cơ thể mẹ, mà còn có khả năng gây khó khăn cho việc sinh nở.

Đích thân Lục Huấn Đình kiểm tra, xem xét thực đơn hằng ngày của Khúc Ngưng Hề, bên cạnh đó, thực đơn còn được các vị thái y thảo luận đề ra, đảm bảo là sẽ không có sai sót gì xảy ra trong vấn đề ăn uống.

Dù có phải bắt mạch hằng ngày cũng chẳng có ai thấy phiền cả, vì điều này có thể chắc chắn phần nào rằng, mẫu tử ba người đều sẽ được theo dõi cẩn thận, chăm sóc chu đáo.

Dẫu vậy, khi thấy bụng của Khúc Ngưng Hề ngày một lớn, hẳn vẫn khó lòng mà an tâm được.

Không một ai trong cung Niệm Tiên này hiểu được nỗi lo của bệ hạ, vì ai nấy đều vô cùng vui mừng, bận rộn may y phục cho hai tiểu chủ tử.

Ban đầu họ chỉ chuẩn bị mỗi loại một phần, đủ cho một tiểu Hoàng tử hoặc một tiểu Công chúa, nhưng bây giờ đã biết mình sắp có thêm một tiểu chủ tử nữa, đương nhiên họ phải chuẩn bị thêm rồi.

Đến cả Thái hậu nương nương cũng vậy. Bà đã gửi vài bộ vòng tay xinh đẹp, tinh xảo đến, nghe nói chính tay bà đã làm hết tất cả mọi thứ.

Cung nữ trong điện Lan Tiêu rạng rỡ cầm một cái khay tới, Khúc Ngưng Hề thấy thế thì không thể nói nên lời: “Thế này thì cũng... nhiều quá rồi...”

Nàng chỉ mang thai hai đứa thôi, nhưng trong cái khay này có ít nhất hai mươi bộ vòng tay nhỏ bằng vàng.

Vì nghĩ đến chuyện chúng là trẻ con, không thể đeo trang sức quá dày, nên những chiếc vòng mà bà làm đều rất mỏng, sáng bóng tuyệt đẹp, các chi tiết trang trí trên mặt vòng cũng không quá cầu kỳ.

Cung nữ cười giới thiệu, nói rằng bộ vòng của nam và nữ có hoa văn khác nhau. Thế nên, Khúc Ngưng Hề tập trung nhìn kỹ lại, đúng thật là thế, có vài bộ khắc hình hồ lô, bình bảo, có vài bộ khắc hình cá nhỏ, thú nhỏ, cả hoa lá các loại nữa.

“Thái hậu nương nương chu đáo quá.” Nàng không nhận được mà bật cười thành tiếng.

Tất cả hoa văn trên vòng đều là do Thái hậu tự nghĩ ra, dù không phức tạp hay tinh xảo như tay nghề của thợ lành nghề, nhưng lại vô cùng chân thành. Khúc Ngưng Hề nhận hết mà lòng vui vẻ vô cùng.

Ngoài vòng tay, còn có hai chiếc khóa trường mệnh bằng vàng rực rỡ vô cùng, chúng được khảm tám loại ngọc thạch tinh xảo quý hiếm, mỗi loại mang một ý nghĩa cát tường khác nhau, mà đây cũng chính là ý nghĩa của “bát bảo”.

Hai đứa trẻ dù chưa đủ tháng nhưng đã liên tục nhận được rất nhiều lễ vật.

Phủ An Vĩnh Hầu cũng có chuẩn bị quà. Lần này, đích thân Hồ lão phu nhân đã quyết định hết tất cả, bà quyết không cho cặp phu thê Hầu gia có cơ hội chọn lựa bữa bái.

Bà tặng một chiếc gối.

Sở dĩ chỉ là một chiếc, là vì phần ruột gối được sao chép trên giấy, các thành phần trong đó tốt cho cơ thể, nhưng do gối được gửi từ ngoài cung vào, nên để cẩn thận, họ cần phải tháo ra để kiểm tra.

Do vậy, thay vì gửi kèm ruột gối, lão phu nhân chỉ viết phương thuốc lên giấy rồi phủ một chiếc vỏ gối làm bằng ngọc lên và gửi vào cung.

Đương nhiên là ruột gối trong cung có thể chuẩn bị theo công thức này hoặc không.

Đây là phương thuốc bí truyền mà Hồ lão phu nhân phải bỏ ra rất nhiều công sức thì mới có được, rất tốt cho việc hồi phục sau sinh của nữ nhân. Vỏ gối ngọc được làm từ loại hồng ngọc

hiếm có, cắt thành từng lát nhỏ, mỏng và đan lại bằng dây tơ, giống như là một chiếc chiếu trúc mát mẻ vậy.

Chiếc gối này sẽ không quá cứng, vì nếu là một khối ngọc nguyên, thì cổ và đầu sẽ mỏi nhừ khi nằm lên.

Hồ lão phu nhân nói, sau khi sinh mà dùng chiếc gối này thì sẽ rất tốt.

Khúc Ngưng Hề tính toán ngày tháng một chút, vừa khéo thời điểm nàng ở cũ là mùa hạ.

Gối ngọc mát rượi giúp làm dịu đi cảm giác khó chịu khi đổ mồ hôi, cũng không tệ lắm. Bên cạnh đó, phương thuốc cho phần ruột gối cũng đã được trình lên cho thái y xem xét, toàn là những thành phần giúp an thần, bổ khí.

Khúc Ngưng Hề sai người đến phủ An Vĩnh Hầu cảm tạ, đồng thời, còn gửi cho tổ mẫu chút báu vật và đồ bổ.

Cha mẹ và đệ đệ, muội muội nàng cũng không hề bị lãng quên, mọi người đều nhận được lễ vật từ nàng.

Sau khi Thượng Kinh trải qua một lần biến chuyển, Tam lang Khúc gia đã tự đến Kỳ Bắc học tập một mình. Dù trưởng bối trong nhà đều có phần lo lắng, nhưng thấy tân Hoàng đế và Hoàng hậu đều hy vọng cậu ta đi rèn luyện để nên người, cuối cùng thì Hầu phủ cũng chỉ đành buông tay.

Thoát khỏi sự cưng chiều của song thân, có lẽ cậu ta sẽ trưởng thành hơn.

Mà Khúc Thiên Nhân, năm nay nàng ấy đã đến tuổi bắt đầu bàn chuyện hôn nhân, có không ít người để ý nàng ấy, nếu mọi chuyện thuận lợi, sang năm lập gia đình là vừa đẹp.

Thỉnh thoảng Khúc Ngưng Hề sẽ gửi quà đến cho nhà mẹ đẻ của mình, tuy không thể nói là thân thiết, nhưng chỉ cần duy trì khoảng cách không xa không gần này là được rồi.

Ngoài ra, sự quan tâm của Đình Tuyết Quỳnh cũng đã góp phần khiến cho thời gian dưỡng thai của nàng trở nên vô cùng phong phú.

Ngoại trừ việc chuẩn bị nghênh đón hai sinh mệnh nhỏ, người trong cung Niệm Tiên còn tất bật xây thêm một tấm điện nữa để dành riêng cho việc ở cữ.

Đây là chỉ thị của bộ hạ, vì nàng mang song thai nên Lưu thái y đề nghị phải ở cữ ít nhất là hai tháng.

Lục Huấn Đình sợ đến khi đó Khúc Ngưng Hề sẽ không thể chịu nổi cái nóng.

Hắn vẫn nhớ nàng có cơ địa dễ nổi rôm sảy khi trời oi bức, khi đó, những mảng màu đỏ rực sẽ nhuộm đầy trên làn da mịn màng của nàng, hắn chỉ nhìn thôi mà đã thấy xót rồi.

Huống chi, thời gian hai tháng còn dài như thế kia nữa, lại không may rơi vào mùa hè nóng bức, dĩ nhiên hắn phải chuẩn bị thật chu đáo, để nàng có thể thoải mái hơn đôi chút rồi.

Lục Huấn Đình có lệnh, tấm điện dành cho việc ở cữ phải mát mẻ nhưng không được quá lạnh, phải thông thoáng nhưng không được để gió ồ ạt lùa vào,... rất nhiều yêu cầu, ai nấy đều phải sắp xếp cẩn trọng.

Đồng thời, việc chọn nhũ mẫu cũng đã được chuẩn bị xong từ trước rồi. Mỗi đứa trẻ sẽ có hai nhũ mẫu, tức là cần ít nhất bốn nhũ mẫu.

Sau khi được chọn, các nhũ mẫu sẽ bắt đầu một chế độ ăn uống đặc biệt hòng đảm bảo giữ sức khỏe tốt nhất.

Việc tìm bà mụ đỡ đẻ thì càng không cần phải nói gì nhiều. Lục Huấn Đình đã mời vài người có kinh nghiệm phong phú đến, ngoài ra, còn mời cả thần y về túc trực ngay bên cạnh.

Có lẽ bất kỳ nam nhân biết yêu thương thê nhi nào cũng sẽ như thế – sẽ căng thẳng, không sao yên tâm được, sẽ làm ra đủ mọi loại chuyện ngớ ngẩn, chỉ mong sao thê nhi không gặp phải chuyện bất trắc gì.

Khúc Ngưng Hề thấy hết, nhưng thay vì lên tiếng ngăn cản, nàng chỉ khẽ cười mà đón nhận tấm lòng của hắn.

Lục Huấn Đình vốn là người tính toán chu toàn, luôn điềm nhiên trước mọi việc, ấy thế mà bây giờ hắn lại còn “nhát gan” hơn cả nàng.

Dưới sự chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng ở mọi mặt của hắn, ngày lâm bồn của nàng cũng chính thức đến rồi.

...

Ngoài phòng sinh, Lục Huấn Đình chấp tay sau lưng, hết đứng lên rồi lại ngồi xuống, hai hàng lông mày thì nhíu lại thật chặt.

Hắn biết hai đứa trẻ trong bụng Khúc Ngưng Hề được chăm sóc rất kỹ lưỡng, cơ thể nàng cũng rất khỏe, mà bản thân hắn thì cũng đã chuẩn bị mọi thứ chu đáo nhất có thể rồi.

Thế nhưng, nỗi lo trong lòng hắn vẫn chẳng hề nguôi ngoai được.

Hắn biết, nếu không xảy ra chuyện bất trắc gì, ba mẹ con sẽ bình an, mọi chuyện thuận lợi suôn sẻ.

Nhưng ngay lúc này, dường như trái tim hắn chẳng còn nghe lời lý trí, nó cứ tự treo mình lơ lửng trên cao, không có điểm tựa.

Hắn nghe thấy tiếng hét đầy đau đớn của Khúc Ngưng Hề ở bên trong...

Lục Quỳnh Uẩn đứng bên cạnh không nói gì, để mặc hắn như thế. Còn người nhà của nàng, tức người của phủ An Vĩnh Hầu, vào cung để bồi sinh, bấy giờ cũng chẳng dám lên tiếng.

Chỉ là, khi nhìn thấy phản ứng này của bộ hạ, bên cạnh việc thấy rõ sự lo lắng của hắn, họ còn cảm thán không ngừng.

Xem ra phu thê hai người thật lòng thương yêu nhau, lời đồn quả không sai. Với Hầu phủ mà nói, tất nhiên họ hết sức vui mừng rồi.

Bên trong phòng sinh có mấy bà mụ túc trực, mọi thứ diễn ra hết sức trật tự, đâu vào đấy, không ai hoảng loạn cả.

Thân thể của Khúc Ngưng Hề được chăm sóc kỹ lưỡng, quá trình sinh nở cũng vô cùng thuận lợi, chỉ trong một canh giờ mà nàng đã hạ sinh hai đứa trẻ.

Quả chín cuống rụng, tiếng khóc vang lên rõ ràng.

Bà mụ vui mừng không thôi, nhìn ra ngoài và cất cao giọng chúc mừng: “Chúc mừng bộ hạ! Là một cặp long phượng thai!”

Một trai một gái, vừa có Hoàng tử lại vừa có Công chúa, có ai mà không ngưỡng mộ đâu?

Lục Huấn Đình lao vào trong ngay, các cung nữ đều không cản kịp.

Lục Quỳnh Uẩn vội hỏi: “Hoàng hậu không sao chứ?”

Bà mụ báo tin mừng xong thì ai hỏi gì đáp nấy: “Thái hậu nương nương yên tâm, mẹ con bình an, thời gian sinh còn rất ngắn!”

Mọi người trong phủ An Vĩnh Hầu thở phào nhẹ nhõm: “Bình an là tốt rồi!”

Khúc Ngưng Hề hơi mệt mỏi, nàng nằm trên giường, còn chưa kịp nhìn con mà đã bị Lục Huấn Đình giữ lại rồi.

Hắn cúi xuống nhìn nàng, khẽ nói: “Hai đứa là đủ rồi, sau này không sinh nữa.”

Nàng ngẩn người, qua một lúc mới hiểu ra rằng, hoá ra trong lúc nàng vất vả trong này, hắn ngoài kia lo lắng đến nỗi mồ hôi lạnh tuôn đổ không ngừng.

“Được.”

Khúc Ngưng Hề mỉm cười đồng ý, đúng là đau thật, nàng nghĩ lại mà vẫn còn thấy sợ.

Nhưng bây giờ nàng đang rất nóng lòng muốn gặp bọn nhỏ.

Hai cục cưng nhanh chóng được tắm rửa sạch sẽ rồi bế vào. Chúng được bọc kỹ càng trong khăn ấm, màu sắc của khăn cũng khác nhau, một xanh một đỏ.

Khúc Ngưng Hề vươn cổ, cùng Lục Huấn Đình nhìn hai đứa nhỏ.

Hai đứa trẻ sơ sinh bé xíu, làn da hồng hào, vừa được dỗ cho ngừng khóc, mặt và mũi vẫn còn nhăn nhúm, lông mi thì vẫn còn ướt sũng.

Tóm lại là, trông chúng... không được đẹp cho lắm.

Bọn nhỏ vẫn chưa mở mắt, nhũ mầu cười nói rằng, qua một hai hoặc ba bốn ngày sau là chúng sẽ mở mắt ra thôi.

Khúc Ngưng Hề thoáng im lặng, nàng quay sang nhìn Lục Huấn Đình, ngập ngừng hỏi: “Sao con của chúng ta lại trông...”

như thế này?”

Vì nàng mang song thai nên hai đứa bé trông rất nhỏ, không hề mũm mĩm tròn trịa, trông có hơi... xấu.

Nàng tự thấy dung mạo của mình cũng khá ưa nhìn, Lục Huấn Đình thì tuấn mỹ, còn đẹp và hoàn hảo hơn nữa, thật lòng là nàng không ngờ...

Lục Huấn Đình cũng chưa từng thấy trẻ sơ sinh bao giờ, chỉ an ủi nàng rằng: “Nữ nhi lớn lên sẽ thay đổi, chắc chắn sẽ trở nên xinh đẹp hơn...”

Nhũ mẫu đứng bên cạnh cười khúc khích, vội vàng giải thích: “Bệ hạ và nương nương vẫn chưa biết đó thôi, trẻ mới sinh đều như thế, nuôi mấy ngày là sẽ xinh xắn lên ngay thôi!”

Trong mắt vị nhũ mẫu này, hai đứa trẻ này đã đủ đáng yêu rồi, chúng “mi thanh mục tú”, tóc đen dày dặn.

Cha mẹ đẹp đẽ, đương nhiên con cái sẽ thừa hưởng hết mọi nét đẹp của họ rồi.

Nhờ có lời giải thích này của nhũ mẫu, Khúc Ngưng Hề mới thấy yên tâm, ngoan ngoãn để Lục Huấn Đình dứt cháo cho mình, hạ nhân dọn dẹp sạch sẽ rồi nàng nằm xuống thiếp đi.

Tin tức Hoàng hậu hạ sinh thành công lan truyền ra ngoài nhanh như gió, Hoàng hậu hạ sinh một cặp long phượng thai đỏ! Bỗng nhiên hân có được hai đứa con, một trai một gái, ai ai cũng ngưỡng mộ hân cả.

Bên ngoài có rất nhiều lời bàn tán, có người nói Khúc Ngưng Hề tốt số, đã được định sẵn là đời này thuận lợi an yên.

Cũng có người nói rằng, do tân đế nhân từ đức độ nên trời cao đặc biệt thương yêu, ưu ái ban cho hân thêm một đứa con nữa.

Cuối cùng thì các vị đại thần cũng đã có thể thở phào, thôi thúc giục bệ hạ nạp phi.

Tiểu Hoàng tử ra đời trước, đại danh của bé là Lục Văn Cảnh, nữ danh là A Sanh.

Đến ngày thứ ba thì cậu bé mở mắt, đôi mắt to tròn đen láy, sáng lấp lánh.

Tiểu Công chúa là muội muội, đại danh là Lục Thiên Tâm, còn nữ danh thì Lục Huấn Đình phải trăn, trở suy nghĩ nhiều ngày mới chọn ra được, lấy từ “nguyệt đầy thì doanh” [*], nên nữ danh của bé con là Doanh Doanh.

[] **Nguyệt đầy thì doanh – 月满则盈**, nữ danh của Công chúa nhỏ là Doanh Doanh (盈盈). Ngoài ra, trong “nguyệt đầy thì doanh”, “nguyệt” chỉ mặt trăng, “đầy” tức là tròn đầy, và “doanh” ở đây biểu thị sự viên mãn, rực rỡ nhất. Câu này thường được dùng để biểu thị sự hoàn hảo, trọn vẹn hoặc một thời khắc đỉnh cao.*

Năng lượng của trẻ mới sinh cũng có hạn, trước đầy tháng, phần lớn thời gian hai đứa trẻ đều ngủ.

Lúc mới sinh, Hai làn da của hai đứa bé còn đỏ hồng, trông không đẹp mắt cho lắm, nhưng chỉ sau vài ngày, chúng đã thay đổi, trở nên vô cùng đáng yêu. Mãi cho đến lúc đầy tháng, đã trở thành hai đứa bé mũm mĩm, trắng trẻo, khiến cho các vị phu nhân tham gia yến hội thấy mà ngưỡng mộ vô cùng.

Hai bé chẳng phụ lại dung mạo tuyệt mỹ của cha mẹ, mới nhỏ xíu thôi mà đã nhận về được không biết bao nhiêu là lời khen ngợi.

Đây không phải chỉ là lời nịnh bợ để hậu của các vị phu nhân đâu.

Vì sinh đôi nên hai đứa bé có gương mặt giống nhau, đôi mắt tròn xoe sáng ngời, trông còn đẹp hơn cả sao trời và đá quý, chiếc mũi và cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn, đôi má phúng phính có thể làm tan chảy cả trái tim người nhìn.

Các vị phu nhân ở đây đều là người đã từng sinh con, thấy hai cục cưng đáng yêu thế này thì tình mẫu tử dâng trào, ai nấy đều không thể kiềm chế được nụ cười.

Nếu không phải là vì hai đứa bé này không giống với những đứa trẻ bình thường khác, không thể tùy tiện bế bồng hay ôm ấp, thì e rằng ai cũng muốn ôm chúng không rời tay.

Lúc A Sanh và Doanh Doanh còn trong bụng mẹ thì thật sự là chúng rất ngoan, gần như chẳng gây nên phiền toái gì. Nhưng không ngờ rằng sau khi chào đời, tính tình của chúng lại thay đổi hoàn toàn.

Rõ ràng là cả hai đều rất hiếu động, chẳng hề sợ người lạ, ai đến cũng đều chăm chú nhìn, lại còn rất hay bật cười.

Nhũ mẫu chăm sóc nói rằng, chắc chắn khi những đứa trẻ như vậy lớn lên, chúng sẽ có rất nhiều năng lượng.

Lời nói này cứ như là lời tiên tri vậy.

Đến khi gặp thai long phượng này tròn ba tháng tuổi, chúng đã biết vùng tay múa chân.

Rất thích đập rơi chân nhỏ, hoặc là nắm tay lại, giữ chặt thứ gì đó mãi không chịu buông tay.

Còn lúc không ngủ, hai đứa bé đều rất nhiều năng lượng, luôn tò mò với mọi thứ xung quanh, nếu tóm được tóc của ai thì sẽ chẳng chịu buông tay chút nào.

May mà có nhũ mẫu giúp đỡ, nếu không thì chưa chắc là người mới làm mẹ như Khúc Ngưng Hề sẽ không thể trông nổi hai cục cưng nhỏ này.

Hai bọn họ lớn đến tháng thứ năm, đã học được cách lật, nghiêm trọng hơn là khi ngủ bọn họ cũng có thể lăn tới mép giường.

Lúc Hồ lão phu nhân vào cung thăm cháu, bà đã nói rằng chúng trông khỏe mạnh và có nhiều năng lượng hơn những đứa trẻ bình thường khác, lực tay chân còn rất tốt nữa.

Lục Quỳnh Uẩn nghe thế thì không nhịn được mà bật cười thành tiếng: “Người Lục gia bẩm sinh đều như thế mà.”

Khi còn nhỏ, bà cũng có thể lực và sức khỏe tốt, trèo cây cưỡi ngựa còn học từ sớm, chẳng chịu thua kém bất kỳ một nam nhi nào.

Khi đối diện với Thái hậu nương nương, Hồ lão phu nhân vẫn còn có chút gì đó không được tự nhiên.

Bởi vì năm xưa bà đã từng ra tay giúp nữ nhi của mình tranh giành sủng ái với Lục Quỳnh Uẩn. Dẫu đó không phải là mối thù lớn lao gì, nhưng chung quy lại vẫn là, khó mà hòa thuận được.

Huống chi trước kia Lương Thái hậu còn dẫn theo lão phu nhân đến núi Bạch Dân lễ Phật, bà còn hoàn toàn không biết bà ta đã lấy sinh thần bát tự của Lục Quỳnh Uẩn ra để làm những chuyện như thế.

Vì có những chuyện này nên dù bà có cố gắng phủi sạch quan hệ đến đâu, bà cũng vẫn sẽ thấy khó xử, nhất là khi, trước kia lão phu nhân luôn thật lòng thật dạ đứng về phía Lương Thái hậu.

Ngược lại thì, so với Hồ lão phu nhân, vẻ mặt của Lục Quỳnh Uẩn vẫn chẳng khác gì thường. Nhà của bà có nhiều kẻ thù như thế kia, nếu lấy ra để so sánh thì một Hồ lão phu nhân này chẳng thấm vào đâu cả.

Hơn nữa, vì nể mặt Khúc Ngưng Hề, nên bà cũng sẵn lòng không gây khó dễ gì với lão phu nhân, chỉ cần coi như là chưa từng xảy ra chuyện gì cả là được rồi.

Phủ An Vĩnh Hầu cũng không phải kẻ đại gian ác gì, vì có ai trên đời này không hiểu rõ cái lợi của việc dựa hơi người khác đâu? Thế nên, năm đó Hồ lão phu nhân hướng về Lương Thái hậu cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Mà, sau khi Khúc Ngưng Hề lên làm Hoàng hậu, nàng cũng đã nhắc nhở người thân phải an phận không ít lần.

Nàng biết cha mẹ mình không khôn khéo và rất thực dụng, nếu đã không có đầu óc rồi thì nên biết an phận một chút, bớt nhẩy nhót thì mới có thể tránh được rắc rối, mới có thể sống yên ổn trong những tháng ngày nhàn nhã phú quý.

Thỉnh thoảng không có việc gì để làm thì có thể vào cung thăm cháu.

Chu thị cũng không qua lại quá thường xuyên, bà ta biết mình và nữ nhi không thân thiết, đôi lúc bà ta cũng cảm thấy hơi hối tiếc, thỉnh thoảng vào cung thăm các cháu ngoại.

Hồ lão phu nhân thì không giống thế, bà càng lớn tuổi thì lại càng thích trẻ con.

Bà là người có tính tình rộng rãi, thoải mái. Sau đôi ba lần thấy khó xử trước Lục Thái hậu, đến bây giờ thì coi như là mọi chuyện cũng đã qua, và bà thì vẫn thường hay lui đến cung Niệm Tiên.

“Sau này, khi A Sanh trưởng thành, chắc chắn thằng bé sẽ trở thành một nam tử văn võ song toàn.” Hồ lão phu nhân từng tận mắt chứng kiến sự dũng mãnh của người Lục gia rồi.

Không gì quan trọng bằng thiên phú, ngay cả việc học võ cũng vậy.

Khúc Ngưng Hề nghe thế bèn nói: “Doanh Doanh cũng muốn học.”

“Hả?” Hồ lão phu nhân nghiêng đầu nhìn nàng: “Tiểu Công chúa kim tôn ngọc quý, tội tình gì phải khổ luyện võ công?”

“Tổ mẫu không biết đấy thôi. Những khi rảnh rỗi, cháu vẫn luyện vài chiêu cùng Đằng Mẫn. Chỉ tiếc là tuổi của cháu không còn nhỏ nữa, chẳng học được bao nhiêu cả.”

Cùng lắm chỉ là tập vài động tác rèn luyện sức khỏe, Khúc Ngưng Hề nghĩ thế thì tiếc nuối không thôi.

Hồ lão phu nhân cảm thấy rất ngạc nhiên: “Vì sao Văn Du lại hứng thú với chuyện học võ công thế?”

“Không phải là vì hứng thú, mà là vì cháu muốn tự vệ.” Nàng khẽ trả lời: “Đến tận bây giờ cháu vẫn chưa thể quên được chuyện đã xảy ra ở trường ngựa.”

Kể từ sau khi phía Phổ Lạc Cam khuất phục và chủ động đưa Bùi Tĩnh Lễ về, Khúc Ngưng Hề vẫn nhìn mặt hắn ta lần nào cả. Tuy việc này đã qua từ lâu, nhưng nàng vẫn không thể quên được nỗi kinh hoàng ở trường ngựa ngày ấy.

Khi ấy nàng sợ đến mức, gần như tim đã nhảy ra ngoài.

Cảm giác bị truy đuổi nhưng lại cùng đường... tuyệt vọng vô cùng.

Nếu như khi đó nàng biết võ, nàng đã có thể đánh ngã Nhị Hoàng tử rồi.

Dù chuyện này có âm ỉ đến độ truyền đến tai thánh thượng đi chăng nữa, thì ông ta cũng khó mà trách phạt nàng nặng nề được, vì vốn dĩ người sai là Bùi Tĩnh Lễ kia mà.

Nếu có khả năng tự vệ, khi ấy nàng đã có thể phản công, chứ không phải là để mình rơi vào thế bị động như vậy.

Hồ lão phu nhân không ngờ nàng lại nhắc đến chuyện này, bà không thể nói thêm được gì, cuối cùng, chỉ đành thở dài một tiếng rồi nói: “Là do Hầu phủ vô dụng.”

Khúc Viên Thành là cha, cũng là cữu cữu ruột thịt của Bùi Tĩnh Lễ, Nhưng nhưng ông ta lại chẳng có dáng vẻ uy nghiêm của một bậc trưởng bối, khiến hắn ta chẳng xem Hầu phủ ra gì.

Nói đến đây, bà thấy mình cũng nên chịu một phần trách nhiệm, vì dù sao bà cũng là người đứng đầu Hầu phủ, Hoàng hậu lại còn là cháu gái ruột thịt của bà nữa.

“Chuyện cũng đã qua rồi...” Sau khi Lục Quỳnh Uẩn nghe nói đến hiềm khích giữa Hầu phủ và Nhị Hoàng tử, bà chuyển chủ đề: “Để cô nương trong nhà học võ công cũng tốt, đời người dài lắm, nào có ai biết được lúc nào mình sẽ gặp hiểm nguy đâu.”

Dù có là cảnh ngọc lá vàng sinh ra trong Hoàng thành đi chăng nữa, thì cũng khó mà đảm bảo rằng cả đời nữ nhi sẽ an ổn, không gặp phải nguy hiểm gì.

“Đúng ạ.” Khúc Ngưng Hề cười an ủi tổ mẫu: “Cháu không sao nữa rồi, bây giờ chỉ cần xem đó như là một bài học thôi là được.”

Bùi Tĩnh Lễ bị giáng xuống làm thường dân, nhưng Lục Huấn Đình sẽ không để hắn ta được yên ổn, vì hắn sợ rằng sẽ có

kẻ không chịu từ bỏ ý định mà lợi dụng thân phận của hắn ta để gây rối.

Thế nên, hắn ta sẽ bị giam lỏng ở hành cung, cô đơn rồi chết già ở đó.

Hồ lão phu nhân thấy vẻ mặt của nàng không còn lo âu hay e ngại gì, thì bấy giờ bà mới yên lòng, lại tiếp tục quay sang trêu đùa các cháu.

Buổi chiều, Lục Huấn Đình xử lý công vụ xong thì quay về.

Nghe nói cặp sinh đôi long phượng này đã sắp xếp xong xuôi để sau này tập võ.

Hắn không nhịn được mà cúi đầu xuống, mắt đối mắt cùng với Doanh Doanh.

“Chỉ mới năm tháng tuổi thôi mà đã tính đến chuyện xa như thế rồi à? Vậy thì để phụ hoàng dạy cho hai con nhé.”

Doanh Doanh nhìn Lục Huấn Đình rồi bật cười khanh khách, lộ ra lúm đồng tiền và cái nướu hồng hồng.

Sau đó con bé nâng bàn chân mũm mĩm trắng nõn lên mà nhét vào miệng mình.

Lục Huấn Đình không nhịn được mà nhướn mày rồi nói: “Xem ra là con bé cũng có tố chất lắm, độ dẻo dai này không thể xem thường được đâu.”

Khúc Ngưng Hề ngồi ngay bên cạnh, nàng quay đầu lại, đen mặt hỏi hắn: “Lục Huấn Đình, chàng cứ thản nhiên nhìn con chàng gặm chân như thế hả?”

“Không sao, thơm mà, tiểu Công chúa của trẫm muốn gặm gì thì cứ việc gặm cái đó thôi.”

“...” Khúc Ngưng Hề cảm thấy hẫng chẳng đáng tin chút nào.

Chương 119: Ngoại Truyện 4: Bé Con (5)

DTV-EBOOK

Nhũ mẫu nói là đến tháng thứ sáu thì trẻ con sẽ bắt đầu mọc răng, bây giờ đã là tháng thứ năm rồi nên hai đứa bé rất thích gặm thứ này thứ kia bằng nướu răng của mình.

Cũng may mà A Sanh và Doanh Doanh không chảy nhiều nước dãi, sau khi được tắm rửa sạch sẽ thì trên người sẽ thoang thoang hương sữa.

Chỉ có một tật xấu là thích gặm tay hoặc gặm chân, phải uốn nắn vài lần thì mới bỏ được cái tật này.

Chủ yếu là chỉ có mỗi mình Khúc Ngưng Hề uốn nắn, Lục Huấn Đình thì chẳng bận tâm đến mấy chuyện này, thậm chí là, nhiều khi hắn nhìn thấy nắm tay trắng nõn múp míp thịch của mấy đứa nhỏ, hắn còn muốn cắn thử một cái nữa là.

Lục Huấn Đình cho rằng, không nên cản trở bản tính trời sinh của bọn trẻ, hai đứa bé còn nhỏ nên đôi lúc sẽ làm ra vài chuyện ngốc nghếch, đây cũng là chuyện dễ hiểu thôi mà.

Ngậm tay hay ngậm chân cũng không phải là vấn đề gì lớn lao.

Hắn muốn nuôi con theo kiểu nuôi thả, điều này khiến cho Khúc Ngưng Hề đau đầu không thôi.

A Sanh và Doanh Doanh vô tư không hiểu nỗi lo của mẹ, đến tháng thứ sáu, trên chiếc nướu hồng hồng xuất hiện chiếc răng trắng, răng cửa nhỏ nhỏ nhô lên như chồi non mới nhú.

Hai đứa nhỏ đã có thể lật người một cách thuần thục, cũng có thể ngồi vững rồi, thế nên bây giờ chúng đã có thể với lấy được

rất nhiều thứ.

Hai cục cưng nhận được rất nhiều quà tặng, Khúc Ngưng Hề tự tay lựa ra vài món đồ chơi trơn láng trong đồng đồ chơi rồi đưa cho bọn trẻ, không thể để hai nhóc tì này chơi mấy thứ đồ chơi quá nhỏ được, tránh để bọn nhỏ nuốt nhầm.

Trẻ con tầm tuổi này đã bắt đầu quen mặt người thân rồi, vừa nhìn thấy cha mẹ, tổ mẫu là hai đứa bé cười tươi toe toét, hở cả lợi.

Quả đúng như dự đoán ban đầu, hai bé cưng không chỉ lúc nào cũng cười tươi rạng rỡ, mà còn rất nhiều năng lượng.

Mỗi bé đều có hai nhũ mẫu thay phiên nhau chăm sóc, nhưng đứa nào đứa nấy vẫn có thể khiến họ mệt mỏi không ít lần.

Lục Quỳnh Uẩn thấy thế, lại cẩn thận chọn thêm bốn đại cung nữ nữa, hòng để họ theo sát bên cạnh tiểu Hoàng tử và tiểu Công chúa.

Lục Huấn Đình cũng đã bắt đầu uống canh tránh thai lại rồi, không chỉ có thế, hắn còn định duy trì việc này trong một thời gian dài.

Bởi vì hắn đã có “đủ nếp đủ tẻ”, đã hoàn thành nguyện vọng, nên không muốn để cho Khúc Ngưng Hề mang thai thêm lần nào nữa.

Hắn cũng từ chối đề xuất nạp thêm phi tử của các đại thần, còn không cho ai nhắc đến chuyện này nữa. Bên cạnh đó, hắn còn ra sức quở trách đám người tự nhận mình là bậc quân tử nhưng lại chẳng thể kiềm chế được d*ch vọng của chính bản thân mình.

Lòng tham của con người là vô đáy, đã có trong tay rồi nhưng vẫn luôn muốn có thêm, dù đó có là tiền tài, quyền thế hay là nữ

nhân.

Người ta hay nói là “tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ” [*], nhưng đến bản thân mình mà mình còn chẳng chỉnh đốn được, tha thiết đầy đàn, thì lấy gì mà “tề gia”?

[*] ***Tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ*** lần lượt có nghĩa là rèn luyện bản thân, quản lý gia đình, cai trị đất nước, và mang lại hòa bình cho thiên hạ. Đây một triết lý nổi tiếng của Nho giáo, thể hiện con đường tu dưỡng và trách nhiệm của một người đối với bản thân và xã hội.

Rồi mỗi thê thiếp lại có con cái của họ, và điều này định sẵn là sẽ dấy lên tranh đoạt, cả gia đình khó mà một lòng một dạ, đồng tâm hiệp lực với nhau. được.

Cái gọi là “hòa thuận chung sống”... chẳng qua chỉ là mộng tưởng của nam nhân mà thôi.

Ai cũng đều phải có lòng riêng, không vì mình thì cũng là vì con cái mình. Đổi lại nếu nam nhân phải sống chung với những người khác trong hậu viện, thì liệu họ có tranh đấu để giành ưu thế cho bản thân và cho con cái của mình hay không?

Suy cho cùng, chuyện này chỉ mang đến vô vàn những tai họa ngầm mà thôi.

Nhất là trong hoàng thất này, không hề có sự phân biệt giữa “đích” và “thứ”, vì ai nấy cũng đều được xem là cành vàng lá ngọc, con rồng cháu phượng cả. Vì lẽ đó, mọi người đều phải tranh giành lợi thế bằng chính thực lực của bản thân mình.

Quyền lực càng lớn thì lại càng dễ khiến lòng người đổi thay, kích động, vì nó mà sinh lòng tham.

Huống chi, từ nhỏ Lục Huấn Đình đã phải học cách ngụy trang và ẩn nhẫn, thói quen kiềm chế, che giấu bản thân đã

thấm sâu vào tận xương tủy hắn rồi.

Tư duy của những nam nhân bình thường khác khó mà sánh được với hắn, vì vốn dĩ hoàn cảnh của hắn đã chẳng hề giống họ.

Hắn không muốn phá vỡ mối quan hệ hòa hợp giữa bản thân và Khúc Ngưng Hề, một khi có người thứ ba can dự vào, dù kẻ đó chỉ bé nhỏ như một hạt cát bị ném xuống mặt hồ thôi, nhưng cũng đã đủ để giấy nên những gợn sóng mơ hồ.

Đã là người thì đều có ham mê mỹ sắc, nhưng, chí hướng của Lục Huấn Đình lại chẳng hề nằm ở chuyện này.

Vả lại, Văn Du nhà hắn đã là bậc tuyệt sắc giai nhân rồi, hắn nào có cần những “đóa hoa” khác sẵn đến nữa.

Chính nhờ sự sáng suốt này của bệ hạ, hậu cung không chỉ yên ắng hắn, mà triều đình còn tiết kiệm được rất nhiều khoản chi tiêu.

Cả hậu cung chỉ có hai vị chủ tử là Thái hậu và Hoàng hậu, điều này đã khiến cho không ít cung nữ, thái giám phải “thất nghiệp”.

Lâu dần, khi dân chúng ngoài cung nghe được tin tức này, ai nấy đều vô cùng ngạc nhiên khi biết rằng bệ hạ không nạp phi.

Có ai không biết là “tam cung lục viện” chính là mơ ước của vô vàn nam nhân đâu?

Thế nên, thân là một vị đế vương đặc biệt như thế, hắn không chỉ được người người ca tụng, mà hắn còn được vô vàn nữ nhân tôn lên làm mẫu phụ quân lý tưởng.

Các cô nương đều ngưỡng mộ, rung động không thôi. Tân đế của bọn họ không chỉ có thủ đoạn lợi hại, vẻ ngoài tuấn mỹ, mà ngài ấy còn rất nặng tình nữa...

Ưu điểm của ngài ấy nhiều không đếm xuể. Nhìn hẩn rồi lại nhìn sang những kẻ phạm phu tục tử trong thiên hạ này mà xem, xem thử xem họ đối đãi với người “đầu ấp tay gối” của mình như thế nào?

Dù ít dù nhiều, nữ nhân nào trong thiên hạ cũng đều cảm thấy phần uất không thôi. Đến con người vốn dĩ có tính tình ôn hòa, biết nhẫn nhục, cũng bắt đầu có ý muốn “phản kháng”. Họ chỉ mong sao phu quân của mình hãy nhìn sang bệ hạ rồi tự nhìn lại mình, xem thử xem bản thân có điểm nào đáng để so bì với ngài ấy hay không?

Nam nhân bị nhấn chìm trong vô số áp lực, họ khổ sở mà chẳng dám than thở câu nào.

Bệ hạ muốn làm quân tử, ấy thế mà ngài ấy lại vô tình biến bạn họ trở thành “đối chứng”!

Lục Huấn Đình chẳng hề bận tâm đến những lời bàn tán ở bên ngoài, trông hẩn như thể “ta đủ đầy mãn nguyện là đủ rồi”.

Hẩn dứt khoát ban thánh chỉ sắc phong Lục Văn Cảnh làm Hoàng Thái tử của Đại Trạch.

Người ngoài còn biết nói gì hơn nữa đâu? Vì đây là nhi tử duy nhất của bệ hạ, vừa là “đích” vừa là “trưởng”, nếu không phải là vị tiểu Hoàng tử Lục Văn Cảnh này thì còn ai có thể ngồi vào vị trí Thái tử này nữa?

Người bạn nhỏ A Sanh vẫn chỉ đang ở tuổi ham mê gặm tay thôi, ấy thế mà đã được đẩy lên vị trí trữ quân của cả một nước rồi.

Hai đứa bé lớn nhanh như thổi, vừa chớp mắt một cái thôi mà đã qua nửa năm rồi.

Khi cặp sinh đôi long phượng này tròn một tuổi, cuối cùng thì Lục Huấn Đình cũng đã dành ra được chút thời gian để đưa cả gia đình nhỏ xuất cung vi hành, ra ngoài Thượng Kinh đạp thanh du ngoạn.

Hai đứa trẻ sinh vào mùa hè, vừa hay bây giờ đang trong độ tiết trời oi ả, rất thích hợp để đến chơi ở những nơi sông nước, vừa giải nhiệt vừa tránh nóng.

Ngoại ô có một sơn trang được bao quanh bởi núi sông, có thác nước đổ xuống từ đỉnh núi, cảnh sắc khá thú vị.

Vừa hay giai đoạn này Tiểu A Sanh và Tiểu Doanh Doanh mới học đi, thăm cỏ dưới chân núi lại mềm mại, rất thích hợp để bọn trẻ vui đùa.

Cách nuôi dạy con của Lục Huấn Đình không quá cầu kỳ kiêu cách, vì hấn cho rằng, càn vàng lá ngọc mà được người khác nâng niu thái quá thì sẽ sớm mất đi bản tính trời sinh của đứa trẻ ấy.

Chuyện cho các con lăn lộn chơi đùa trên cỏ này cũng vậy, cả nhà ở riêng như thế này thì để bọn chúng vui chơi như thế một chút cũng không sao cả.

Khúc Ngưng Hề nhìn mãi cũng thành quen, chỉ cần hấn đừng vượt quá đà, nàng cũng chẳng muốn quản quá nhiều.

Năm nay một tuổi, chính thức học đi, Doanh Doanh khẽ thò cái chân nho nhỏ ngăn ngăn ra, cẩn trọng dò dẫm rồi mới bước từng bước một, thân hình bé lảo đảo lắc lư, người ngoài nhìn mà chẳng thể yên tâm nổi, nhưng bé đi mà chẳng ngã một lần nào cả.

Còn A Sanh thì “bạo gan” hơn thế nhiều, vừa bước được một bước là bé đã lảo đảo chạy ra ngoài.

Sau đó, chạy chưa được bao xa thì đã ngã xuống, “phịch” một tiếng, mông nhỏ “hôn” thảm cỏ.

Lục Huấn Đình cũng không thêm đỡ bé dậy, trái lại, hắn còn bày ra dáng vẻ xem trò vui mà nói: “Con tự đứng dậy đi.”

Tuy A Sanh ngã nhưng có vẻ bé như không thấy đau, mà thay vào đó, bé chống cả tay và chân trên đất, muốn bò dậy... Trông bé cứ như là một chú cún nhỏ vậy.

Vì mới chỉ một tuổi nên thân hình tròn trịa nhỏ xíu, bé không thể kiểm soát cơ thể và giữ thăng bằng được, nên dù đã mệt đến thở hổn hển nhưng vẫn không thể đứng dậy được.

Khúc Ngưng Hề nắm tay của Doanh Doanh, muội muội thấy thế thì vội vàng duỗi cánh tay nhỏ bé sang, tỏ ý muốn dắt ca ca đi.

Hai đứa nhỏ cách nhau tận mấy bước, đương nhiên là Doanh Doanh không dắt được A Sanh rồi.

A Sanh vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, nhất quyết phải tự bò dậy cho bằng được, sau đó thì bé mới bắt đầu bước từng bước một, nhưng rồi, vì không ưng cái tốc độ chậm chạp này nên lại chạy chậm chậm về phía trước.

Sau khi thấy bé bị ngã đến nổi đỏ hết cả mông, thì Khúc Ngưng Hề nhìn hắn rồi nói: “Vừa biết đi đã vội học chạy... là như thế này phải không?”

Chẳng lẽ A Sanh trời sinh là người có tính hấp tấp à? Tính tình còn rất kiên cường nữa?

Lục Huấn Đình đi đến, nắm lấy mấy ngón tay trắng nõn của Khúc Ngưng Hề rồi đáp: “Thằng bé không sợ đau đâu, cứ mặc kệ thằng bé, để nó ngã thoải mái đi.”

Ngã trên cỏ nên không thấy đau, Doanh Doanh thấy A Sanh đang dần chạy xa nên bắt đầu rục rịch muốn chạy.

Nhưng tay của bé vẫn còn đang nắm lấy tay của mẹ.

Khúc Ngưng Hề cũng không xót nhi tử, vì đến lúc A Sanh ba tuổi, bé sẽ phải đi học võ, khi đó bé mới thật sự “vất vả”.

A Sanh chạy chưa được bao xa, bỗng, bé ngừng lại, ngồi xổm trên cỏ, bắt đầu tìm kiếm gì đó.

Một lát sau, bé cầm một đóa hoa héo rũ trong tay, quay đầu sang muốn đưa nó cho Khúc Ngưng Hề.

“Mẹ, mẹ...”

Giọng A Sanh nghe vẫn còn ngọng nghịu, nhưng phát âm rất rõ.

Hai đứa bé đã biết nói vài từ đơn giản rồi.

Khúc Ngưng Hề không nhin được mà bật cười, nàng vươn tay nhận lấy rồi hỏi: “Cho ta à? Thế còn muội muội con thì sao?”

“Còn nữa, còn nữa!” A Sanh dắt Doanh Doanh đi hái hoa dại, cỏ dại trên cỏ.

Hai đứa bé này trông như hai cây nấm nhỏ vậy, chỉ nhìn bóng lưng thôi là đã có thể đoán ra được rằng, hẳn là chúng đang rất vui.

“Có phải nàng đã quên là bên cạnh nàng vẫn còn một người nữa rồi không?”

Bỗng nhiên, giọng nói khe khẽ của Lục Huấn Đình truyền vào tai nàng.

Thật sự là, kể từ sau khi hai đứa trẻ ra đời cho đến nay, chúng đã “chiếm dụng” rất nhiều sức lực và sự quan tâm của Khúc Ngưng Hề. Thậm chí là, trước mỗi lúc ngủ, nàng cứ không ngừng hỏi nhũ mẫu hai đứa nhỏ có ngủ yên giấc hay không.

Vào ban đêm, khi hai đứa nhỏ tỉnh giấc đòi ăn, Lục Huấn Đình sợ sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ của Khúc Ngưng Hề, nên hẳn đã để nhũ mẫu thay phiên nhau trông.

Nếu nàng không phải là người trông nom hai cục cưng, thì tối nào nàng cũng sẽ ở bên cạnh, cẩn thận trông bọn nhỏ cho đến khi chúng ngủ say rồi nàng mới đi ngủ.

Nàng cũng chưa từng nghĩ rằng mình đang “lạnh nhạt” người bên gối vì hai đứa nhỏ.

Khúc Ngưng Hề suy nghĩ một lát rồi nắm lấy cổ tay hẳn, nhón chân rồi hôn lên gương mặt khô ngò của Lục Huấn Đình.

“Mẫu hậu nói trẻ con lớn nhanh như thổi, ta cũng cảm thấy nhanh nên ta mới không kìm lòng được mà quan tâm đến bọn nhỏ nhiều hơn một chút.”

Nàng chỉ sợ rằng, nàng chỉ mới chớp mắt một cái thôi mà bọn trẻ đã trưởng thành rồi.

Lúc vừa mới được sinh ra, hai đứa nhỏ còn bé hơn những đứa trẻ bình thường khác một chút, nhưng gần một năm trời, bọn nhỏ cũng đã học được cách đi.

Đây còn chẳng phải là “lớn nhanh như thổi” à?

Lục Huấn Đình chỉ nhìn nàng, im lặng không nói một lời.

Nương theo ánh mắt hẳn, Khúc Ngưng Hề ngoảnh lại nhìn, bấy giờ nàng mới phát hiện ra rằng, hai đứa nhỏ ban nãy còn đang ngồi xõm hái hoa, thế mà chẳng biết chúng quay đầu lại từ

lúc nào, dường như chúng đã phát hiện “cái hôn” vừa rồi của nàng.

Doanh Doanh chớp chớp đôi mắt to tròn, giọng nói be bé vang lên: “Muốn...”

Ý bé là bé cũng muốn được mẫu thân hôn hôn.

“Được.” Khúc Ngưng Hề hôn lên khuôn mặt nhỏ bé của hai đứa nhỏ.

Nhưng mà...

Nàng khom người quan sát khuôn mặt nhỏ xíu của Doanh Doanh, không nhìn được mà bật cười: “Nhóc bần.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn bỗng dính thêm vài cái lá màu xanh, mấy cọng cỏ nhỏ vụn. Không biết đây là “kiệt tác” của A Sanh hay là của con bé nữa.

Lục Huấn Đình lấy khăn tay ra để lau mặt cho Doanh Doanh, sau đó hần nói: “Lên thuyền chơi thôi, hai đứa nhỏ sắp biến thành hai con khỉ tới nơi rồi.”

Khỉ thì nghe có vẻ khoa trương quá, nhưng mà... A Sanh đã ngã mấy lần rồi, y phục trông hơi bần và còn hơi nhăn nhúm lại nữa.

Sơn trang này được xây cạnh hồ nước, thác nước từ nửa trên vách núi chảy xuống liên tục không ngừng, là nguồn cung cấp nước cho hồ ở phía dưới.

Ngồi thuyền trên mặt hồ không chỉ ngắm được thác, mà còn có thể ngắm những đàn chim, diệp nước cư ngụ bên bờ.

Dừng lại để chờ một lát trên bãi cỏ viên hồ, sau đó Lục Huấn Đình một trái một phải bế hai đứa nhỏ lên thuyền.

Du thuyền không lớn, chỉ có hai tầng, xung quanh thuyền là lan can gỗ được chạm trổ hoa văn tinh xảo.

Hai đứa bé còn thấp hơn cả lan can, nên dù chúng có tò mò đi qua đi lại ngắm nghía xung quanh, thì cũng không có gì là nguy hiểm cả.

Nhưng vì để đảm bảo an toàn, người lớn vẫn cần phải theo sát bọn trẻ.

Hai đứa nhỏ lại thỏa sức tung hoành khắp nơi.

Bọn nhỏ chưa từng nhìn thấy thuyền, càng chưa nhìn thấy cảnh thuyền lướt băng băng trên mặt nước, làm nước rẽ sang hai bên bao giờ.

Chúng chạy tới chạy lui đầy phấn khích, bám vào lan can, đôi mắt thì nhìn chăm chú vào mặt hồ, còn cái miệng nhỏ nhắn thì không ngừng líu ríu, bập bẹ nói nghe vô cùng thú vị.

Trong khoang thuyền, thức ăn ngon, rượu thơm lần lượt được mang lên. Lục Huấn Đình trông có vẻ nhàn nhã, đầu hơi nghiêng nghiêng tựa vào một tay, hần vẫn mặc cẩm bào nhạt màu, làm nổi bật lên phong thái hào hoa, tuấn mỹ.

Hần cười lên trông rất đẹp, chỉ là, mỗi lúc hắn nở nụ cười tinh quái như thế, sẽ chẳng có chuyện tốt lành gì xảy ra được cả.

Ngón tay thon dài của hắn cầm lấy đôi đĩa bạc, chấm một chút vào rượu rồi huơ huơ trước mặt Doanh Doanh: “Muốn nếm thử một chút không?”

Bây giờ Doanh Doanh đã có thể nhận biết được không ít thứ, đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chăm vào chiếc đĩa trống trơn của hắn, sau đó lại mất hứng mà quay đi chỗ khác.

“Không muốn.”

Không nhìn thấy món gì ngon cả.

Lục Huấn Đình cũng không giải thích mùi rượu trên đĩa, chỉ biết cười.

Khúc Ngưng Hề không thể nhìn nổi nữa, nàng trợn mắt nhìn hắn.

Hắn không chỉ không thèm hồi lỗi, mà còn duỗi tay kéo nàng vào lòng, nói: “Trẫm chỉ trêu con bé thôi.”

“Chàng không được phép cho con bé ăn lung tung đâu đấy.” Khúc Ngưng Hề cau mày, không thể nào đồng tình với hành vi này của hắn được.

“Đương nhiên, trẫm biết chừng mực mà.” Lục Huấn Đình chớp chớp mắt, đặt Doanh Doanh ngồi lên đùi mình, đổi sang đôi đĩa khác rồi bắt đầu đút cơm cho con bé.

“Tôm, tôm...” Lục Thiên Tầm đã biết không ít thứ, cái miệng nhỏ không ngừng líu lo đòi ăn.

Em đã bóc vỏ được đút đến tận miệng bé, Lục Huấn Đình chậm chậm đút từng miếng một, trông hắn kiên nhẫn vô cùng

Dạ dày của trẻ nhỏ yếu hơn người lớn, hắn không cho bé ăn quá nhiều tôm cá, chỉ lột vài con tôm, đút cho bé xong rồi thì dừng lại, chuyển sang đút bé ăn món khác.

Khúc Ngưng Hề thấy hắn có chừng mực thật, cơn giận trong lòng cũng tan biến ngay. Doanh Doanh thích ăn tôm, nhưng bé không hề mè nheo đòi ăn nhiều thêm, dù đút những món khác thì bé vẫn ăn rất ngon lành.

A Sanh nhìn sang, cất giọng non nớt gọi phụ hoàng, chờ được đút ăn.

Đây là khoảng thời gian Tận hưởng dị gần gũi con cái sau những ngày bận rộn, nên các nhũ mẫu và ma ma cũng đã quen với cảnh tượng này rồi. Mỗi lúc ăn cơm, họ đều không cần phải hầu hạ, vì mọi thứ đều do chính tay bệ hạ làm rồi.

Ban đầu, hần Hần còn vụng về, thường xuyên làm chơi rớt đồ ăn, mỗi lần dứt con ăn xong là lại phải thay y phục.

Bây giờ thì đương nhiên là hần đã quen tay, động tác trở nên rất khéo léo, gọn gàng.

Khúc Ngưng Hề để mặc Lục Huấn Đình muốn làm gì làm, chỉ thỉnh thoảng gấp vài món vào trong bát của các con, hoặc là sẽ giúp hần gỡ xương cá.

Sau khi cả nhà bốn người ăn xong, du thuyền đã đến gần bờ hồ, hơi nước mát rượi từ thác nước đổ xuống xộc tới, mang lại cảm giác khoan khoái vô cùng.

Cơm nước xong xuôi thì lại tới “công đoạn” ăn tráng miệng. Trái cây ướp lạnh được rưới chút mật ong, vừa ngọt vừa lạnh.

Trước khi ăn cơm, cả A Sanh và Doanh Doanh vô cùng nhiều năng lượng, đùa nghịch không ngừng. Nhưng sức lực bọn nhỏ cũng chỉ có hạn, cơm nước xong xuôi thì đôi mắt nhỏ nhanh chóng lim dim.

Lục Huấn Đình ôm hai đứa nhỏ sang khoang bên cạnh nghỉ ngơi, dặn dò nhũ mẫu trông chừng cẩn thận.

Còn hần thì nắm tay Khúc Ngưng Hề, dường như còn có dự tính khác.

Khi thuyền cập bờ, hai người để hai đứa trẻ lại thuyền ngủ trưa, còn họ thì nhẹ nhàng đắp đất.

“Chàng muốn dẫn ta đi đâu?” Khúc Ngưng Hề hỏi.

Nàng ngược mặt lên nhìn trời, bây giờ đã gần giữa trưa, mặt trời chói chang, không thích hợp để ra ngoài cho lắm.

“Đi theo ta là sẽ biết ngay thôi.”

Lục Huấn Đình nhếch môi cười, cứ thế dẫn nàng đến chỗ thác nước.

Đến gần thác, tiếng nước đổ xuống âm âm vang dội bên tai, Khúc Ngưng Hề không hiểu hẳn đang muốn làm gì, vì trước mặt họ là hồ nước, dường như không có đường nào để đi tiếp nữa.

Ngay sau đó, vòng eo thon bỗng bị ôm chặt, Lục Huấn Đình nhẹ nhàng ôm lấy nàng, sau đó lấy đà nhảy lên không trung, lướt trên mặt hồ mà hướng thẳng đến màn nước trắng xóa như rèm vải trước mắt!

“Á!” Khúc Ngưng Hề hết hồn, bàn tay nhỏ bé túm chặt lấy vạt áo của hắn.

Lục Huấn Đình cười, lồng ngực rắn chắc rung lên khe khẽ, cứ thế mà ôm nàng lao vào màn nước trắng xóa.

Ban đầu Khúc Ngưng Hề tưởng là họ sẽ nhảy xuống hồ nước, sau đó lại nghĩ, có khi nào họ sắp đâm vào vách đá rồi hay không. Nhưng kết quả lại chẳng phải là trường hợp nào trong số đó cả.

Bọn họ không đâm vào bất kỳ thứ gì cả, mà chỉ nhẹ nhàng xuyên qua màn nước, hoá ra phía sau là một không gian trống trải, ẩn chứa nhiều điều bí ẩn.

Có chút nước đọng lại trên gương mặt của Khúc Ngưng Hề, y phục cũng có chút ẩm ướt, nhưng vì đang là mùa hè nên cũng không sao cả.

Nàng mở to hai mắt, ngấm nghĩa cái hang động dưới nước này thật kỹ càng, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên: “Cũng có một nơi như thế này sao?”

“Bất ngờ không?” Lục Huấn Đình khẽ phủi những giọt nước đọng trên tay áo.

Khúc Ngưng Hề đáp: “Ta chỉ bất ngờ vì không biết tại sao mà chàng lại biết đến nơi này.”

Cũng vì lực va đập ở thác nước, thuyền không thể tiến lại gần đáy hồ, từng đợt sóng nước không ngừng đẩy nó ra xa.

“Chỉ là nhờ vào cơ duyên thôi.”

Lục Huấn Đình không giải thích nhiều mà chỉ sải bước tiến vào.

Ở cửa hang còn có chút ánh sáng chiếu vào, nhưng càng đi vào trong thì lại càng tối mịt và âm mưu, tầm nhìn cũng dần trở nên hạn chế.

Tuy Khúc Ngưng Hề cảm thấy rất hiếu kỳ, nhưng vì không muốn bị bỏ lại phía sau nên nàng vội vàng theo sát hần, bước chân nhịp nhàng không dừng lấy một chút nào.

Lục Huấn Đình đã chuẩn bị trước hết rồi, bấy giờ hần lấy cây châm lửa ra để thắp một ngọn nến.

Khúc Ngưng Hề nhìn ánh nến nhỏ bé lay lắt mà muốn nói gì đó, nhưng rồi nàng lại thôi.

Đi chưa được bao lâu, khi nàng định lên tiếng nói rằng ngọn nến này không đủ sáng, nàng nhận ra bóng tối trong hang đang ngày một lùi xa.

Xa xa phía trước, ánh sáng le lói.

Hai người tiếp tục đi về phía trước nhờ ánh chữ sáng phát ra từ ngọn nến này, bây giờ nên mới phát hiện ra, ánh sáng mình nên nhìn thấy không phải là ảo giác... Vì càng đi sâu vào trong hang, càng thấy nhiều lỗ thông khí nhỏ nhỏ thông với bên ngoài, những lỗ thông khí này giúp ánh sáng dễ dàng rọi vào bên trong.

Ánh sáng trong hang cũng đã đủ dùng, không cần phải dùng đến ánh nến nữa.

Bấy giờ Khúc Ngưng Hề đã phát hiện ra thứ mà Lục Huấn Đình muốn cho nàng nhìn thấy là cái gì.

Là những phiến đá tuyệt đẹp, chúng như được khảm trên vách núi, sáng lấp lánh tựa như dải ngân hà rải rác, cảnh tượng này rực rỡ và đẹp đến mê hồn.

Nàng ngẩng nhìn những phiến đá xinh đẹp ấy, còn hần thì ngẩng nhìn nàng.

Đôi mắt đen láy còn tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

“Quả nhiên nàng rất thích những thứ này...” Lục Huấn Đình khẽ cười, đôi mắt cong cong ánh lên ý cười.

“Ta thích, trông chúng kỳ diệu thật đấy!” Khúc Ngưng Hề cảm thán.

Sau khi tán dương chúng, nàng nghiêng đầu sang nhìn Lục Huấn Đình rồi chợt vươn tay lên ôm chầm lấy hần: “Ta càng thích việc chàng giữ lời hứa với ta hơn.”

Hần không quên những gì mà hần từng hứa với nàng.

“Ừm...” Lục Huấn Đình hết đáp rồi lại hỏi: “Vậy thì nàng có gì muốn bày tỏ gì với ta không?”

Không cần hấn nhắc nhở, Khúc Ngưng Hề đã nhón chân hôn lên đôi môi mỏng của hấn.

Lục Huấn Đình vẫn chưa thoả mãn, lòng bàn tay nóng bỏng dán sát vào lưng nàng, ôm lấy thân hình mềm mại nhỏ xinh của nàng mà khẽ nói: “Tối nay đổi thành nàng chủ động, đến lượt Hoàng hậu hầu hạ trẫm rồi.”

“...”

“Chẳng lẽ ta hầu hạ chàng còn chưa đủ nhiều nữa à?”

Người này cứ ỷ vào việc mình đã uống canh tránh thai rồi nên chẳng chịu kiêng cử gì!

Lục Huấn Đình vờ như không nghe thấy gì mà nói tiếp: “Trẫm đã bắt đầu tính đến chuyện tìm thầy dạy võ lòng cho bọn trẻ rồi. Giao hai đứa cho thầy, để bọn trẻ học hành tử tế, thế là chúng ta có thể rời kinh một chuyến. Chẳng lẽ bàng không nên thưởng trước cho trẫm chút ngọt ngào à?”

Khúc Ngưng Hề nghe thế, vừa vui vừa lo mà hỏi: “Bọn trẻ vẫn còn nhỏ mà chàng đã nghĩ đến chuyện học võ lòng rồi à?”

Tuy nàng rất muốn ra ngoài ngắm, đi đây đi đó, nhưng khi nghĩ đến chuyện bọn trẻ chỉ mới một tuổi, nàng lại chẳng nở chút nào cả.

Họ đã là cha mẹ rồi, không còn có thể vô lo vô nghĩ, tùy ý làm mọi thứ như trước kia nữa, lúc nào lòng cũng có muôn điều trăn trở.

Lục Huấn Đình khẽ hừ một tiếng, khẽ cắn nàng một cái xem như là trừng phạt: “Nếu nàng muốn đổi ý thì chưa chắc là sau này đã có cơ hội đâu.”

“Thế thì không được...” Nàng không thể từ bỏ cơ hội này được.

Người này đáng ghét quá, trông hằn cú như là hồ ly chỉ chờ nàng thỏa hiệp thôi vậy.

Nhưng Khúc Ngưng Hề lại chẳng có cách nào khác cả, sau một thoáng do dự, nàng khẽ cắn vào đôi môi mềm mại của mình rồi gật đầu đồng ý.

Cái gọi là ngọt ngào... đều do nàng cực khổ đổi lấy.

...

Cứ thế, cả gia đình họ sống những tháng ngày hạnh phúc mỹ mãn cùng nhau.

Ba năm sau, hai nhóc tì mới bốn tuổi đã bị đưa đến thư viện, “mặt đối mặt” với phu tử dạy võ lòng.

Lục Huấn Đình giữ lời hứa, dẫn Khúc Ngưng Hề cải trang vi hành.

Hắn giao các con của mình lại cho Thái hậu trông nom, yên lòng yên dạ mà rời đi.

Khúc Ngưng Hề cảm thấy hơi nhức đầu: “Chúng ta đột ngột rời đi như thế này... đến khi A Sanh phát hiện ra, liệu thằng bé có khóc hay không?”

Lục Huấn Đình lại chẳng hề bận tâm đến chuyện này: “Cứ để mặc cho nó khóc đi.”

So với Doanh Doanh, A Sanh khóc nhiều hơn, cũng nghịch ngợm hơn nhiều, bình thường còn hay gây chuyện nữa.

Như cái lần bé lén cắt long bào của Hoàng đế đi, lúc “gây án” thì hùng hổ lắm, nhưng đến khi bị phát hiện ra thì dút khoát oà

khóc.

Lục Huấn Đình cưng chiều tiểu Công chúa, nhưng khi dạy dỗ Thái tử thì hẳn lại chẳng nương tay bao giờ.

Cha con hai người đã “so tài” không ít lần.

Dù Khúc Ngưng Hê không biết phải làm sao cả, nhưng không thể không thừa nhận rằng, cách chăm con “nuôi thả” như thế này của Lục Huấn Đình khiến cho bọn trẻ phát triển rất tốt.

Chúng tinh nghịch hồn nhiên, lại không mất đi nét lanh lợi, sự dũng cảm và hoạt bát của trẻ con. Hai đứa trẻ thông minh ấy tỏa sáng rực rỡ, tựa như hai mặt trời nhỏ, thu hút mọi ánh nhìn.

Khúc Ngưng Hê thực sự tin tưởng rằng, con cái của bọn họ, những đứa trẻ sáng ngời ấy, sẽ tỏa sáng rực rỡ trong tương lai.

Nhưng đó là câu chuyện thuộc về bọn nhỏ.

Mà nàng, sẽ cùng Lục Huấn Đình tiếp tục lộ trình của cuộc đời mình.

Chương 120: Ngoại Truyện 5: Bắt Đầu Lại (1)

DTV-EBOOK

Lục Quỳnh Uẩn trùng sinh, quay trở về thời điểm khi bà vẫn còn cha, ca ca và nữ nhi bên cạnh.

Lần này, bà lựa chọn tiên hạ thủ vi cường [*]...

[*] **Hạ thủ vi cường**: ra tay trước để chiếm được lợi trước.

Khiến Thiên Khánh Đế chết bất đắc kỳ tử khi ông ta vẫn còn đang trong độ tuổi “sung sức”.

Lục Quỳnh Uẩn ra tay can trọng, không gì có thể khiến bà sợ hãi, cũng không lý do gì có thể khiến bà do dự cả.

Bà dàn dựng tất cả, để mọi chuyện trở thành một vụ tai nạn ngoài ý muốn, đúng những gì Thiên Khánh Đế đã làm ở kiếp trước.

Để được sống lại thêm một lần nữa, lần này bà quyết không cho gã nam nhân có vẻ ngoài đạo mạo ấy có cơ hội làm hại gia đình mình thêm lần nào nữa.

Bà thản nhiên tổ chức ngày quốc tang đơn giản, coi như là để tiễn ông ta “lên đường”.

Lục Quỳnh Uẩn đã chẳng còn là cô nương non nớt năm nào, Và hiểu rất rõ rằng, nếu không sớm cắt đứt mọi chuyện, tai họa sẽ ùn ùn kéo đến.

Bà không nói chuyện này cho bất kỳ ai cả, mà chủ lặng lẽ tự làm mọi chuyện.

Người nhà họ Lục vì nước vì dân, nào có tội tình gì. Nếu nhất định phải có ai đó đứng ra gánh cái tội danh “loạn thần tặc tử” này...

Vậy thì cứ để cho bà gặp, khỏe thực bà chính là người thích hợp nhất.

Thiên Khánh Đế đã chết.

Việc này xảy ra có phần đột ngột, Hoàng đế đang yên đang lành bỗng băng hà, nhiều người bất ngờ đến độ trở tay không kịp.

Người nắm giữ quyền lực tối cao bỗng chốc ra đi, văn võ bá quan vừa hoang mang vừa lo lắng.

Nhưng rồi, họ nhanh chóng hoàn hồn lại, đổ dồn mọi ánh mắt vào bụng của Hoàng hậu, cực kỳ mong rằng trong đó sẽ là một vị Thái tử.

Lục Hoàng hậu đã mang thai được năm tháng, và đây chính là con của Thiên Khánh Đế.

Vì nhờ có Lục gia hỗ trợ nên thế cục tạm thời ổn định, thế nên, dù Bùi thị vẫn có những kẻ đang nuôi dưỡng nhiều ý định khác, nhưng vẫn chẳng có ai dám hành động thiếu suy nghĩ cả.

Chỉ là... Nếu Hoàng hậu hạ sinh một vị Công chúa, thì tình hình sẽ khó mà đoán trước được.

Đến lúc đó thì sẽ phải chọn ra một người trong chi thứ của hoàng tộc để đẩy lên làm người kế vị, ngồi vào ngai vàng.

Mọi người xem xét, cũng có vài vị Quận vương đang âm thầm hành động. Có thể thấy được là ai nấy đều nuôi dã tâm rất lớn.

Nào có ai ngờ, Lương Thái hậu không tin rằng nhi tử đang trong độ tráng niên của mình lại chết yếu như thế, nên đích thân bà ta đã mời thuật sĩ đến để tiến hành một nghi thức chiêu hồn.

Nghe nói là có thể hỏi rõ sự thật từ chính người đã khuất.

Trong mắt của tất cả mọi người, đây chính là một hành vi vô cùng hoang đường và lỗ bịch.

Có rất nhiều người biết rằng, Thái hậu vốn chẳng ưa gì Hoàng hậu, chỉ e rằng bà ta đang kiếm cớ để gây chuyện, gây khó dễ cho Hoàng hậu.

Lục gia cũng chẳng phải là kiểu người dễ chọc vào, huống chi Hoàng hậu còn là hòn ngọc quý trong tay nhà họ, dù có là Thái hậu cao quý thì cũng đừng mong được như ý.

Các đại thần tưởng rằng đây chỉ là cuộc đấu đá giữa bà bà và tước phụ, nên chẳng có ai ngờ rằng, nghi lễ ấy lại vô tình phơi bày ra ý định ám hại trung thần của Thiên Khánh Đế.

Không ngờ là Thiên Khánh Đế lại muốn ra tay sát hại ba phụ tử Lục gia!

Chưa nói đến việc chiêu hồn này có phải là một việc đáng buồn cười hay không, nhưng chỉ riêng chuyện bệ hạ có ý đồ “đuổi cùng giết tận” bệ tôi trung thành thôi, là đã đủ để khiến người trong thiên hạ khiếp sợ rồi.

Ban đầu còn có người không tin, cảm thấy chuyện này thật vớ vẩn, nhưng mà, một khi người đã động sát tâm, thì chắc chắn là người sẽ để lại dấu vết gì đó.

Việc Thiên Khánh Đế sắp xếp người trong quân ngũ, cùng với việc lợi dụng Mông Thiên Thạch... đều bị bại lộ hết thảy.

Không còn đường nào để chối cãi nữa.

Văn võ bá quan và dân chúng đều không thể tưởng tượng nổi, nhưng họ buộc lòng phải đối diện với sự thật rằng: Thiên Khánh Đế đã làm ra những hành vi táng tận lương tâm như thế đấy.

Tính cho đến tận bây giờ, Đại Hoài và Đông Long đã giao chiến nhiều năm liền, chiến cuộc cũng dần ngã ngũ, quân Lục gia đang trên đà thắng lợi, trận chiến cũng sắp sửa kết thúc rồi. Ấy thế mà, ngay trong thời điểm mấu chốt này, Hoàng đế Đại Hoàn lại có ý định “giết lù sau khi được việc”!

Dân thường nghe thấy mà cũng phải phẫn uất, cảm thấy vị quân vương này thật vô đạo đức và đáng trách biết bao!

Ai cũng thấy rõ những đóng góp, những cống hiến to lớn của người Lục gia dành cho đất nước, nên bây giờ ai nấy đều vô cùng phẫn nộ và bất bình, toàn thể bá tính đều dồn dập đứng về phía Lục gia.

Thiên gia vô tình, quả thật đã khiến lòng người ngụy lạnh.

Lòng mười mấy vạn binh sĩ bùng lên lửa giận.

Và trong bối cảnh ấy... Lục gia đã tạo phản.

Quân bức thần phản, người Lục gia không muốn dốc sức vì Búi thị nữa, âu cũng là điều dễ hiểu.

Như thế là có một bàn tay vô hình nào đó nhấn tâm đẩy mọi việc đi đến bước đường này. Dù nói là thiếu rất nhiều bằng chứng rõ ràng, song, các vị đại thần đều mơ hồ cho rằng, chính tay Lục gia đã ra tay dàn xếp tất cả mọi chuyện.

Nhưng oái oăm thay, người mời thuật sĩ lại chính là Lương Thái hậu – người vốn dĩ căm ghét Lục gia nhất trần đời này.

Bà ta nghe được một nửa thì đột ngột ngắt xiu, hoàn toàn không thể chấp nhận được sự thật này, căn bản tất cả mọi thứ đều là dối trá!

Từ đó, triều Đại Hoàn chấm dứt, quốc hiệu đổi thành Đại Trạch.

...

Đại Trạch năm thứ mười lăm, Thái tử điện hạ Lục Huấn Đình tròn mười lăm tuổi, đã đến tuổi thành gia lập thất.

Đương kim thánh thượng muốn chọn Tuế An Quận chúa, con gái của Trưởng Công chúa làm thê tử của hắc. Còn lý do ông dự định làm như thế cũng không hề khó đoán.

Vốn dĩ ban đầu Lục Quỳnh Uẩn chính là Hoàng hậu, nhưng nhờ một tay bà giúp đỡ, huynh trưởng mới lên làm Hoàng đế, còn bà thì nay lại trở thành Trưởng Công chúa.

Phân ân tình này to lớn chẳng sao kể xiết.

Tuế An Quận chúa chính là biểu muội của Lục Huấn Đình, hôn sự này sẽ góp phần thắt chặt quan hệ thân tình, không thể nào tốt hơn được nữa.

Vả lại, trong Quận chúa vẫn chảy một nửa dòng máu của Thiên Khánh Đế, nay Hoàng đế Đại Trạch chọn nàng ấy làm Thái tử phi... cũng là một cách thể hiện lòng nhân từ và đức độ.

Phải biết là, đám người Bùi thị kia vẫn còn đang được nuôi ngoài hành cung đó.

Tuế An Quận chúa là con ruột của Thiên Khánh Đế, lớn hơn Lục Huấn Đình một tuổi, đã mười sáu tuổi rồi mà vẫn chưa được người nhà tính đến chuyện hôn nhân đại sự... cũng là vì mối hôn sự này.

Nhưng mà, đây chỉ là mong muốn của các vị trưởng bối mà thôi.

Kiếp trước, Lục Quỳnh Uẩn có quá nhiều điều tiếc nuối; còn kiếp này, bà đã giết kẻ thù từ sớm, bảo vệ được người thân, cũng đã đến lúc bà sống cho chính bản thân bà rồi.

Ban đầu phụ thân và huynh trưởng của bà cũng không hề muốn đoạt vị, binh quyền trong tay Lục gia hoàn toàn đủ sức che chở cho đứa trẻ trong bụng của bà.

Nhưng Lục Quỳnh Uẩn đã muốn rời khỏi hoàng cung từ lâu, chứ nếu bà thật sự muốn, thì dù đứa bé trong bụng bà chỉ là một khuê nữ, con bé vẫn có thể nắm giữ quyền lực. Chẳng gì là không thể cả.

Nhưng, nếu phải trưởng thành trong hoàn cảnh như thế, chắc chắn là con bé sẽ rất mệt mỏi.

Bà không lưu luyến quyền thế, chỉ mong sao người nhà được sống bình an.

Sau khi giúp huynh trưởng xưng đế, Lục Quỳnh Uẩn lập tức dẫn nữ nhi của mình đi đến rất nhiều nơi.

Cũng bởi thế, Tuế An Quận chúa tuy được vạn người cưng chiều, nhưng nàng ấy lại khác hẳn những quý nữ bình thường khác.

Tuế An Quận chúa rong chơi bên ngoài đến nỗi tâm hồn cũng trở nên tự do, hoang dại, thậm chí là nàng ấy còn thậm để ý đến một vị thiếu hiệp.

Người Lục gia vẫn chưa biết, chỉ Lục Quỳnh Uẩn là người duy nhất biết rõ chuyện này, nhưng bà không hề muốn can thiệp vào chuyện chung thân đại sự của con cháu.

Đời người rất ngắn, bà hy vọng mọi người đều bình an vui vẻ, còn duyên phận thì cứ để cho trời cao tùy ý sắp đặt.

Bệ hạ lệnh cho Thái tử đích thân đi đón Quận chúa hồi cung.

Lúc Lục Quỳnh Uẩn nhận được tin tức từ bồ câu đưa thư, bà đang ở biên ải, trước mắt là cảnh sa mạc rộng lớn, hoàng hôn ôm lấy dòng sông dài.

Người hầu nói rằng, xe của Thái tử điện hạ đã đến Vụ Cương, vừa hay quán trà ven đường bị sập, vì cứu một đứa bé mà hần đã bị gãy chân.

Hình như chân hần bị thương rất nặng, cần phải nghỉ ngơi và điều dưỡng một khoảng thời gian dài.

Người hầu đứng bên cạnh bà hết lòng khen ngợi Thái tử điện hạ, nói rằng hần thật nhân từ, vì cứu người mà không quan tâm đến cả thân mình.

Nhưng Lục Quỳnh Uẩn lại hơi dăm chiêu, sau đó bà khẽ cười rồi thốt rằng: “Vụ Cương à...”

Sau khi bà sống lại, vận mệnh của rất nhiều người đã thay đổi.

Bà biết cả nhà Khúc gia đang ở Vụ Cương, bởi vì Thiên Khánh Đế đã chết, mà bà thì vẫn còn sống, nên đương nhiên là Khúc Mạc Kỳ không thể trở thành Hoàng hậu như đời trước được rồi.

Thậm chí là Khúc Mạc Kỳ còn chưa có cơ hội sinh ra Nhị Hoàng tử nữa mà đã phải vào hành cung, bởi vì Thiên Khánh Đế đã băng hà.

Khúc Viên Thành chưa được phong Hầu, Khúc gia cũng không ai chống lưng, nên vẫn định cư ở Vụ Cương, kiếp này

không có ai chen chân vào, liệu rằng Huấn Đình có thể tìm được thê tử được số mệnh an bài của hắn hay không?

Tuy rằng Lục Quỳnh Uẩn không can thiệp vào vận mệnh của con cháu, nhưng bà vẫn âm thầm để ý đến Khúc Ngưng Hề.

Tiểu cô nương chỉ mới mười hai tuổi thôi, từ khi sinh ra cho đến nay, nàng vẫn luôn sống ở Vụ Cương, chưa từng vào kinh.

Từ nhỏ nàng đã có vẻ ngoài xinh đẹp, tuổi còn nhỏ mà đã nổi danh khắp Vụ Cương rồi.

Vì muốn tìm một gia đình tốt cho nàng, ngoại tổ Chu gia đã cố gắng rất nhiều.

Chu gia không phải hạng người cực kỳ gian ác, chẳng qua chỉ là vì họ mang bản tính ham mê danh tiếng và háms lợi mà thôi.

Khúc Viên Thành không có bản lĩnh gì, chỉ biết dựa vào sự nâng đỡ của gia đình thê tử thôi. Thế nên, ông ta nào có tiếng nói gì trong những chuyện như thế này.

...

Lục Huấn Đình bị thương khi mấy cây cột to to thì nhau đổ xuống, suýt chút nữa một đứa bé đã bị đè trúng rồi.

Đứa bé đó chỉ mới năm hay sáu tuổi thôi, nên nó chỉ biết oà khóc dữ dội. Nếu đứa bé này bị một trong số những cây cột gỗ to như thế đè trúng, thì nếu không chết cũng sẽ trọng thương.

Sự việc chỉ xảy ra trong nháy mắt, dù Lục Huấn Đình có võ nghệ cao cường và hắn cũng đã đá bay cây cột gần nhất đi rồi, nhưng Nhưng hắn cũng chỉ kịp đưa đứa trẻ ra ngoài. Quán trà lớn như thế mà trong thoáng chốc đã sụp đổ hoàn toàn, hắn không còn thời gian đâu để làm thêm những chuyện khác.

Quán trà không nằm ngoài đường to phố lớn sầm uất, mà nó nằm ven quan đạo. Chân trái của Lục Huấn Đình bị thương, máu chảy nhiều như nước.

Dù Thái tử điện hạ cải trang xuất hành, nhưng ít ra vẫn có thể dẫn theo thái y. Ấy thế mà, chỉ vì muốn mọi thứ thật đơn giản, hắn không để thái y tháp tùng mình.

Thay vào đó, hắn chỉ dẫn theo Minh Ân và Bạch Tấn đi cùng.

May mà bọn họ có mang theo các loại thuốc để cầm máu cho các vết thương ngoài da, nhưng để chắc chắn liệu có tổn thương đến xương cốt hay không, họ vẫn cần mời một đại phu về để kiểm tra.

Chân bị thương của Lục Huấn Đình đã được băng bó sơ qua, tạm thời hắn không thể cưỡi ngựa. Nơi này lại là ngoại thành nữa, nên việc tìm kiếm xe ngựa cũng chẳng dễ dàng gì.

Minh Ân đang chuẩn bị cầm bạc đến trạm dịch mua một chiếc xe ngựa, thì Khúc Ngưng Hề, người ngồi trong xe ngựa suốt từ ban nãy đến giờ, đã chứng kiến hết toàn bộ sự việc và ngỏ ý cho họ đi nhờ một đoạn.

“Tiểu thư?” Nha hoàn Thanh Tú nhát gan lên tiếng hỏi nàng: “Sao có thể cho nam nhân xa lạ đi nhờ xe như thế được?”

“Vị công tử kia vì tấm lòng trượng nghĩa, xả thân cứu người nên mới khiến bản thân bị thương, người cũng nhìn thấy rồi đấy...” Khúc Ngưng Hề nói tiếp: “Nhìn cách ăn mặc, cử chỉ của họ, ta đoán... ắt hẳn họ là người có gia thế đằng hoàng, không giống như là kẻ xấu.”

Đương nhiên là Thanh Tú cũng nhìn thấy, nàng ấy lại lắm bầm: “Tướng mạo của vị công tử kia rất nổi bật, chẳng ai đành lòng phớt lờ.”

Hắn mặc một bộ trường bào gấm trắng tinh khôi, dáng vẻ thanh tao như tùng như trúc, nổi bật giữa muôn hoa.

“...” Khúc Ngưng Hề không thể phủ nhận, ở Vụ Cương này nàng chưa từng thấy nam nhân nào có vẻ ngoài xuất chúng như thế này, đây cũng là một phần trong số các nguyên nhân khiến nàng quyết định: “Xuống xe đi.”

Lục Huấn Đình ngược lên, hắn thấy, có một tiểu cô nương vóc dáng thanh mảnh, đôi mắt đen láy, sáng trong như hươu con giữa rừng sâu chậm chậm bước xuống.

Ánh nhìn của nàng rất thẳng thắn và bộc trực, đôi mắt to tròn cứ thế mà nhìn thẳng vào hắn, nhưng kỳ lạ thay, cách nàng nhìn hắn lại không khiến hắn cảm thấy khó chịu.

“Đa tạ cô nương.” Lục Huấn Đình khẽ cười: “Tại hạ họ Lục, không biết nên xưng hô với cô nương thế nào?”

“Ta họ Khúc, người Vụ Cương.” Khúc Ngưng Hề cong môi, lại hỏi: “Lục công tử đến từ đâu?”

“Từ phía Nam.”

Lục Huấn Đình được đỡ lên xe ngựa. Trong xe, màn trúc được cuộn lên cao, Khúc Ngưng Hề và hắn ngồi đối diện nhau, mỗi người một bên.

Phía Nam, là một nơi vô cùng rộng lớn.

Khúc Ngưng Hề không hỏi thêm gì nữa, người ta không muốn nói mà nàng lại hỏi nhiều thì sẽ... rất thất lễ.

Hôm nay nàng ra tay giúp đỡ chỉ là vì nhất thời nổi hứng, cũng bởi nhận thấy hắn là người có lòng nhân nghĩa, cứu người không từ nan.

Dĩ nhiên là, nàng cũng phải công nhận rằng, dung mạo của hần xuất chúng đến mức khiến người ta khó lòng mà không để tâm đến.

Khúc Ngưng Hề không nhin được mà lại nhìn hần thêm vài lần. Mặt mày hần như họa, còn dung nhan lại tựa ngọc. Nghĩ lại thì, sau khi vào thành, hần xuống xe ngựa rồi thì sau này hai người sẽ chẳng còn cơ duyên gặp lại...

Khúc Ngưng Hề bỗng thấy tiếc nuối quá.

Mười hai tuổi, vẫn còn quá non nớt, Lục Huấn Đình vừa liếc mắt một cái thôi là đã nhìn thấu được suy nghĩ của nàng.

Từ nhỏ đến lớn, người thích dung mạo của hần nhiều vô số kể, nhưng chưa từng có ai nhìn hần trắng trợn như thế này.

Bởi vì không có ai dám bất kính với Thái tử điện hạ cả.

Giờ đây, hần cải trang xuất hành lại vô tình gặp một tiểu cô nương, tiểu cô nương này lại cứ nhìn hần với đôi mắt tò mò... Ấy thế mà hần lại không giận, chỉ cảm thấy buồn cười không thôi.

Lục Huấn Đình còn tưởng tiểu cô nương này có ý đồ gì đấy, nào ngờ, xe ngựa chỉ vừa chạy vào cổng thành thôi, đã có gã sai vặt nhận ra chiếc xe ngựa này rồi chạy đến thưa chuyện.

“Biểu tiểu thư, ban nãy Ngũ tiểu thư nghe nói là người ra khỏi thành, nên bây giờ đang vội vã chạy đi tìm người đấy.”

Khúc Ngưng Hề vội vàng hô dừng xe, rồi nàng thò đầu ra cửa sổ và hỏi: “Biểu tử tìm ta?”

Gã sai vặt vừa quay đầu nhìn vào thì phát hiện trong xe nàng có nam nhân, dáng vẻ của nam nhân này lại còn chẳng khác

thần tiên là mấy. Ban nãy, vì để tránh hiềm nghi, nàng đã cuộn màn trúc lên, hai người mỗi người ngồi một bên.

Gã sai vật nhìn vào rồi gật đầu, đáp: “Ngũ tiểu thư sắp đến rồi.”

Khúc Ngưng Hề nhú mào, nhìn sang Lục Huấn Đình rồi nói: “Đã vào thành rồi, Lục công tử tự đi tìm đại phu đi.”

Nàng không tiện đưa hân đi thêm nữa.

Minh Ân cưỡi ngựa đi theo ngay bên cạnh xe nghe thế thì đen mặt, có câu “đưa phật đưa đến tận Tây Thiên”, làm gì có chuyện chỉ mới đưa người ta đến cổng thành thôi mà đã bỏ người ta lại thế này kia chứ?

Thất lễ với điện hạ quá rồi đây!

Lục Huấn Đình không quan tâm: “Đa tạ lòng tốt của Khúc cô nương.”

Hắn giơ tay ý bảo Minh Ân đỡ mình xuống xe, còn chưa tới y quán, nên dọc đường sẽ gặp rất nhiều bất tiện.

Khúc Ngưng Hề cảm thấy có lỗi nên nàng nói: “Trên con phố ngay phía trước kia có y quán, Lục công tử có thể bảo một tùy tùng mua một cái cáng về rồi khiêng công tử đến.”

Trong y quán có người làm thuê, từ đây đến y quán lại không quá xa, chắc hẳn bọn họ sẽ bằng lòng khiêng giúp.

Minh Ân từ chối ngay: “Không cần như thế.”

Chỉ có mỗi một vết thương nhỏ như thế này thôi mà cũng cần phải dùng đến cáng để được khiêng đến y quán, thì thật sự là không hợp với thân phận của điện hạ chút nào cả!

Khúc Ngưng Hề không nghĩ nhiều, nàng chỉ muốn tiễn Lục Huấn Đình đi thật nhanh thôi.

Nhưng mà, bọn họ vẫn bị Ngũ cô nương Chu gia chặn lại.

“Biểu muội đi đâu đấy?” Chu Uyển Thâm bước xuống khỏi xe ngựa: “Bá phụ bá mẫu Đường gia dẫn nhi tử đến làm khách, sao biểu muội lại trốn ra ngoài thế này?”

Ban đầu nàng ta định chất vấn Khúc Ngưng Hề, ai ngờ, vừa tiến lên thêm mấy bước thì bỗng khựng lại, sững sờ trước dung mạo của Lục Huấn Đình.

Chính xác hơn thì phải là choáng ngợp

Dù là đang bị thương, cần có người đỡ, nhưng hắn vẫn chẳng thể nào che giấu được dáng người cao ráo, phong thái tuấn tú, khí chất xuất sắc của bản thân.

Có câu nói rằng, hẹn giữa bầy gà, có lẽ Lục Huấn Đình chính là con hạc nổi trội giữa bầy gà tầm thường đó.

Giống như là vị biểu muội này của nàng ta vậy.

Chu Uyển Thâm hừ lạnh: “Biểu muội sợ mình sẽ trở thành nương tử nuôi từ bé của kẻ ngốc nên mới tự tìm người về cho mình à? Nếu tổ mẫu mà biết, thì ta muốn xem thử xem bà ấy có còn bênh muội nữa hay không!”

Khúc Ngưng Hề đã chẳng còn tâm trạng để thưởng thức gương mặt tuyệt đẹp kia nữa rồi, nàng nói: “Xin Lục công tử cứ tùy ý đi trước, để tránh bị cuốn vào chuyện nhà ta.”

Nàng lại lên xe thêm một lần nữa, sau đó liếc sang nhìn Chu Uyển Thâm: “Biểu tỷ có gì muốn nói thì có thể đợi đến khi về rồi hẵng nói.”

“Đương nhiên là phải về rồi, nhưng hấn không được phép đi...” Chu Uyển Thấm nói như thể là mình vừa có lý vừa có căn cứ: “Phải để tổ mẫu biết chuyện này mới được.”

Khúc Ngưng Hề thấy nàng ta tự suy diễn nhiều chuyện như thế, thì nàng không thể không lên tiếng giải thích: “Biểu tỹ thấy vết thương trên đùi hấn không? Vị công tử này vì làm việc nghĩa cứu người nên mới bị thương, không tiện cười ngửa, thế nên ta mới cho vị công tử này đi nhờ một đoạn.”

Chỉ đơn giản là thế thôi.

Vả lại, chẳng qua Chu gia chỉ là một phú hộ ở Vụ Cương này thôi... Nhà họ không quyền không thế, việc gì phải lớn giọng đòi dẫn người khác đi như thế này?

Quả đúng là có khẩu khí thật đấy.

Khúc Ngưng Hề giải thích, không muốn biểu tỹ làm âm làm ĩ lên như thế để rồi người khác có cơ hội cười chê họ, có chuyện gì thì về nhà nói sau cũng được mà.

Ai ngờ, Chu Uyển Thấm thấy phản ứng này của nàng thì càng khẳng định chắc chắn rằng nàng và vị lang quân tuần tú này “không hề trong sạch”.

“Người đâu! Đưa hấn lên xe, chở đến Chu gia làm khách...” Chu Uyển Thấm hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Chu gia sẽ mời đại phu đến, giúp hấn chữa trị thật tốt.”

Minh Ân thấy thế thì cũng sầm mặt, cô nương này từ đâu ra mà dám ngang ngược vô lý như thế vậy!

Nhưng may mà đã có Bạch Tấn cản hấn ta lại, nhỏ giọng hỏi: “Chủ tử định làm thế nào?”

Ngón trỏ của Lục Huấn Đình khễ gõ, hấn hiểu rất rõ thân thể của mình, đoán chắc rằng xương đùi đã tổn thương nặng rồi, bây giờ hấn cần phải có ít nhất một tháng để nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

“Thế thì đến Chu gia đi.” Hấn cười híp mắt, vui vẻ đồng ý... Vì hấn thích náo nhiệt, không ngại chuyện lớn mà.

Còn Khúc Ngưng Hề thân là người trong cuộc, nàng lại thấy rất bối rối: “Cái gì cơ?”

Sao lại thành ra như thế này rồi?

Chu Uyển Thâm liếc nàng: “Tuổi còn nhỏ mà không lo học cho giỏi, tất cả là do tổ mẫu nuông chiều người quá mức!”

“Biểu tở cần thận lời nói của tở đi.” Khúc Ngưng Hề bước lên phía trước, nàng cảm hạ nhân lại rồi ngược lên nhìn Lục Huấn Đình, khễ hỏi hấn rằng: “Công tử bị hiểu lầm, có gì phải đi theo chúng ta?”

Nên không thể nào hiểu nổi quyết định này của hấn, nên bây giờ, nàng càng nhìn hấn thì lại càng cảm thấy hấn đáng nghi.

“Đương nhiên là để giải trừ hiểu lầm này thay cô nương rồi.” Hấn đã trả lời như thế đấy.

Rồi sau đó, Lục Huấn Đình cũng không quan tâm rằng liệu Khúc Ngưng Hề có tin hay không, mà chỉ trở về xe ngựa, theo các nàng đến Chu gia.

Chu Uyển Thâm cũng khá là “đáng tin”, quả thật là nàng ta đã cho người mời lão đại phu nổi tiếng trong thành đến khám chữa bệnh cho hấn.

Vết thương của Lục Huấn Đình cũng khá bình thường, chỉ cần bôi thuốc, băng bó và cố định lại bằng nẹp gỗ, sau đó hấn lại

ngủ ngơi dưỡng bệnh thêm một thời gian là được.

Ngũ cô nương và biểu tiểu thư mang một vị lang quân tuần tú từ bên ngoài về... Còn chú cần “khai báo” mà chuyện này đã được truyền đến tận tai của lão phu nhân Chu gia rồi.

Lão phu nhân liên tục kêu người sang hỏi, người Đường gia chỉ vừa mới rời đi thôi đó, các nàng lại muốn làm cái gì thế kia?!

Chu Uyển Thẩm và Khúc Ngưng Hề lên tiếng giải thích phần mình. Còn về lý do thực sự đằng sau... thì vừa nghe thôi là đã biết.

Lão phu nhân Chu gia trừng mắt, chỉ mắng mỗi mình Ngũ cô nương: “Cháu học mấy thứ này ở đâu ra thế hả? Một nam nhân như thế kia mà cháu bảo đưa người ta về là đưa về ngay, dù có là Công chúa trong hoàng gia đi chăng nữa, thì người ta còn chẳng thể làm ra được chuyện gì quá đáng như vậy đâu!”

“Tổ mẫu, cháu chỉ nói thế thôi, ai ngờ hẳn ta lại tự nguyện đi theo đâu...” Chu Uyển Thẩm vẫn không phục, còn cãi cố: “Không chừng hẳn ta chính là người được Văn Du bao nuôi...”

“Câm miệng!” Lão phu nhân nổi giận: “Đây là chuyện mà một cô nương như cháu nên nói hay sao? Biểu muội cháu chỉ mới mười hai tuổi thôi, vẫn còn chưa đến lúc nói chuyện cưới gả đâu.”

“Chưa đến lúc thì thế nào? Chẳng phải mọi người cũng đang vội vã chạy tìm đó sao?”

Chu Uyển Thẩm rất ghét vị biểu muội này. Vì nàng vừa sinh ra là đã có dáng vẻ xinh đẹp nổi bật, ngay từ nhỏ đã được vô vàn người khen ngợi, mỗi lúc tổ mẫu và mẫu thân đưa nàng ra ngoài, đều có không ít người hỏi đến chuyện hôn sự.

Năm xưa, Khúc gia từng có một người nhập cung làm phi tử, chính là tỷ tỷ của Khúc Viên Thành, nghe nói là người này còn rất được bệ hạ yêu thích. Đáng tiếc thay, bà ta lại chẳng phải là người có phúc, Thiên Khánh Đế đang độ tráng niên lại chết bất đắc kỳ tử.

Đương nhiên Khúc gia không còn chỗ nào để dựa vào, chỉ có thể trở về Vụ Cương này, nương nhờ vào gia đình ngoại tổ.

Khúc Ngưng Hề vừa lên mười là đã có người muốn đính hôn, trong số đó, Đường gia là nổi bật nhất, họ muốn có “chiêu mộ” nhi tức nuôi từ bé cho nhi tử ngốc nhà họ.

Tùy chuyện này đã được nhắc đến mấy lần rồi, nhưng lần nào cũng không thành, đừng nói là phu thê Khúc Viên Thành không đồng ý, mà đến cả lão phu nhân cũng khó mà gật đầu chấp thuận được.

Chu gia bọn họ chẳng phải gia tộc lụn bại gì, Khúc gia cũng có không ít của cải, hà tất gì phải bán nữ nhi của mình đi như thế chứ?

Chu Uyển Thắm thường xuyên lấy chuyện này ra để chê cười biểu muội, nàng ta cố ý làm như thế đấy.

Giờ đây, thấy lão phu nhân khiển trách mình, lòng lại thấy không cam tâm, chẳng sợ hãi gì mà nói: “Tổ mẫu thiên vị biểu muội quá!”

“Cháu đi ra ngoài đi.” Chu lão phu nhân không muốn nhiều lời với nàng ta nữa: “Hồ đồ!”

Chu Uyển Thắm tức giận giậm chân bỏ đi, Khúc Ngưng Hề cũng chẳng giữ nàng ta lại, nàng nói: “Tổ mẫu, chỉ là hiểu lầm thôi ạ, vị Lục công tử kia... hay là chúng ta đừng giữ người ta lại nữa ạ...”

Nàng không biết vì sao nam nhân này lại ngoan ngoãn đi theo mình đến Chu gia như thế.

Lão phu nhân xua tay, nói không gấp: “Người đến cũng đã đến rồi, chân còn bị thương, cháu cũng nói là vì cứu người nên người ta mới bị thương như thế, chúng ta không nên thất lễ với người có lòng nhân nghĩa như thế.”

“Ta muốn xem thử xem dáng vẻ của hân đẹp đến mức độ nào.”

“...” Đẹp thì thế nào cơ? Khúc Ngưng Hề không hiểu.

Lão phu nhân cười, vẻ mặt đầy ẩn ý.

...

Trong phòng khách của Chu gia, Minh Ân cũng đang tỏ vẻ khó hiểu: “Vì sao chủ tử lại muốn ở lại thế ạ?”

Dù có là vì muốn dưỡng thương đi chăng nữa, thì đến ga cũng không nên dưỡng thương ở trong nhà của người khác.

Bạch Tấn đứng bên cạnh cười đáp: “Chủ tử không muốn đi tìm Tuế An Quận chúa.”

Bọn họ là thân tín luôn theo sát bên cạnh hân, tất nhiên họ biết hai người chẳng có tình cảm gì với nhau cả.

Lục Huấn Đình hiểu rất rõ tâm tư của Tuế An Quận chúa, thế nên hân mới giả câm vờ điếc, giả vờ rằng mình không biết gì.

Vì nếu hân chủ động lên tiếng từ chối hôn sự, e rằng sẽ tổn hại đến danh dự của Quận chúa, dù sao thì trong thiên hạ này cũng không có bức tường nào là không lọt gió cả.

Bây giờ Quận chúa lại chủ động nói muốn hủy bỏ hôn sự này, đối với Lục Huấn Đình mà nói, chuyện này không thể nào tốt

hơn được nữa.

Hắn không vội đi tìm nàng ấy, không ngại kéo ra thêm chút thời gian. Còn về những chuyện khác, chẳng qua chỉ là vì hứng thú nhất thời nổi lên mà thôi.

Chạng vạng tối, Khúc Ngưng Hề đang sắp xếp lại những chuyện đã xảy ra hôm nay, Thanh Tú bỗng vội vã chạy từ bên ngoài vào: “Tiểu thư, nghe nói là Ngũ cô nương chạy đến khách viện gây náo loạn...”

“Biểu tỷ? Biểu tỷ lại muốn làm gì thế kia?”

“Chắc chắn là vì muốn tìm kiếm thứ gì đó đấy ạ!” Thanh Tú rất bất mãn: “Chẳng phải là Ngũ cô nương đã nói Lục công tử được tiểu thư bao nuôi...”

Chu Uyển Thâm đến khách viện rồi nói là mình tìm nhầm người, còn mời Lục công tử rời đi.

Nhưng không ngờ là, “mời thần thì dễ, tiễn thần mới khó”... Lẽ nào chỉ cần người nhẹ nhàng nói một câu sai người là sẽ đuổi người ta đi được à?

Không, vì bây giờ người ta không muốn đi nữa rồi.

“Ta bao nuôi ai cơ?” Khúc Ngưng Hề hỏi.

Thanh Tú giận đến giậm chân: “Chuyện này đâu dễ nói đâu ạ!”

Chương 121: Ngoại Truyện 6: Bắt Đầu Lại (2)

DTV-EBOOK

Việc làm càn quấy của Chu Uyển Thấm là phiền phức với Khúc Ngưng Hề, nhưng với Lục Huấn Đình mà nói, cùng lắm cũng chỉ là tai bay vạ gió mà thôi.

Nàng vội vàng chạy đến khách viện, muốn tiễn cái người mình vô tình gặp gỡ này rời đi.

Ai ngờ, vừa mới đến nơi, nàng đã nhìn thấy Chu Uyển Thấm bị chặn ngoài cửa, nàng ta không được phép bước vào bên trong.

Minh Ân thì trông như một vị thần giữ cửa vậy, mặt không cảm xúc đứng ở cửa: “Chủ tử không tiện gặp khách, xin cô nương thông cảm.”

“Người không cho ta vào ư?” Chu Uyển Thấm bị người ta cản ngay trong nhà của mình, suýt chút nữa đã tức đến nổ mũi.

Trong mắt Minh Ân, Chu gia này chẳng đáng đặt vào mắt, hẳn ta muốn cản thì cứ cản.

Còn cần phải giải thích nữa sao?

Huống chi, Chu gia này... cũng chẳng phải là đang tiếp đãi khách.

“Biểu tỳ...” Khúc Ngưng Hề vội vàng đi qua trước khi Chu Uyển Thấm nổi giận, muốn kéo nàng ta đi: “Tạm thời biểu tỳ đi theo ta đi...”

Tay nàng bị hất ra, Chu Uyển Thấm hừ một tiếng rồi hỏi: “Biểu muội đến nhanh thật đấy, sao lại căng thẳng thế này?”

Khúc Ngưng Hề cau mày: “Biểu tở biết rõ đó chỉ là hiểu lầm nhưng vẫn muốn làm liều hay sao? Ta thậm chí còn chẳng biết tục danh của vị công tử ấy là gì nữa.”

“Nếu chỉ là hiểu lầm, vậy thì tại sao hắn lại không muốn rời đi kia chứ?” Chu Uyển Thâm trừng mắt với Minh Ân rồi nói: “Còn không mau tránh ra cho ta!”

“Biểu tở cứ nhất quyết phải gây chuyện như thế sao?” Chu Uyển Thâm lễ quá rồi, Khúc Ngưng Hề dứt khoát không ngăn cản nàng ta nữa, nói thẳng: “Thế biểu tở cứ làm gì thì làm đi.”

Nói rồi, nàng lùi về sau hai bước, đứng bên cạnh bàn quan nhìn nàng ta.

Đúng lúc ấy, Bạch Tấn đi từ bên trong ra và nói: “Minh Ân, chủ tử mời các nàng ấy vào trong.”

Nhờ có lời này, Minh Ân mới để hai người vào.

Chu Uyển Thâm nhanh chân đi vào, nàng ta chưa từng thấy vị khách nào còn kiêu ngạo hơn cả chủ nhà thế này đâu!

Khúc Ngưng Hề suy nghĩ một chút rồi cũng cất bước đuổi theo sau.

Hai người một trước một sau đi vào, khi ngẩng đầu lên thì thấy, trong tiểu viện có một vị công tử mặc cẩm bào màu xanh nhạt ngồi trên ghế dựa, hắn khẽ cười, rõ ràng là động tác rất bình thường và đơn giản, nhưng đến cả đầu ngón tay của hắn cũng tỏa ra nét cao quý.

Lục Huấn Đình mười lăm tuổi mang vẻ đẹp vừa mềm mại thanh tú, vừa mạnh mẽ nam tính, khiến người khác khó mà dời mắt, cũng khó mà nhìn thẳng vào hắn được.

Chu Uyển Thấm ngẩn người ra, lúc ở cổng thành, nàng ta chỉ biết tướng mạo của người này rất nổi bật, nào ngờ, bây giờ được thấy rõ thì nhan sắc này... lại gây ấn tượng không nhỏ.

Chỉ sợ là trong phạm vi trăm dặm ở cái đất Vụ Cương này... không thể tìm ra được vị binh sĩ nào tuấn tú thế này đâu.

Chu Uyển Thấm thôi không nhắm vào Khúc Ngưng Hề nữa, kiểm chế tính tình nóng nảy của mình lại rồi mím môi cười nói: “Ban nãy ta thất lễ rồi, vết thương của Lục công tử không sao cả chứ?”

Lục Huấn Đình không trả lời.

Bạch Tấn lên tiếng hỏi: “Cô nương có vấn đề gì cần nói à?”

Vốn dĩ Chu Uyển Thấm muốn nói với họ là, chuyện ban nãy chỉ là hiểu lầm thôi, mong bọn họ nhanh rời đi cho, tránh để tổ mẫu và cha mẹ trách mắng nàng ta.

Nhưng bây giờ... nàng ta không thể nói ra được bất kỳ chữ nào: “Là do ta đã hiểu lầm công tử nên đến nhận lỗi với công tử, ngoài ra thì ta còn muốn đến nhìn thử xem phía ta có thiếu sót gì hay không.”

Thái độ thay đổi nhanh thế này... đến cả Minh Ân cũng phải thán thán phục nàng ta.

Mà, Khúc Ngưng Hề ở phía sau thì ngẩn cả người ra, nàng còn tưởng là biểu tỹ muốn thăm dò thêm gì nữa cơ.

Biểu huynh, biểu tỹ của Chu gia đều lớn hơn nàng tận mấy tuổi, cơ bản là đều đã lập gia đình, tuổi tác gần với nàng thì... cũng chỉ có mỗi Ngũ biểu tỹ và Lục biểu huynh thôi.

Ngũ cô nương là cô nương nhỏ nhất nhà, nên khó tránh khỏi việc các vị trưởng bối trong nhà nuông chiều nàng ta, nhưng

khi có một vị biểu muội nhỏ hơn nàng ta đến đây, nàng ta không thể chịu đựng được việc mình không còn là người nhỏ tuổi nhất, nên hằng ngày đều sẽ đến so đo với nàng từng li từng tí.

Tỷ muội với nhau mà chỉ bất hoà một chút cũng thì chẳng vấn đề gì, chỉ là, nàng không muốn vô cớ liên lụy đến người ngoài.

Nhất là cái người đi đường này, nàng cảm thấy hẳn rất bất thường...

Khi đang nói chuyện, có hạ nhân dâng trà lên, khách viện thì cũng có tiểu nha hoàn hầu hạ, Khúc Ngưng Hề ngửi thấy hương thơm của trà thoang thoảng bên mũi, nhin không được mà khẽ hỏi: “Đây là trà Lục công tử mang theo sao?”

Người Chu gia uống trà gì, nàng đều biết cả.

Tiểu nha hoàn không dám tới gần Lục Huấn Đình nên chỉ đưa trà nóng cho Minh Ân, rồi sau đó đứng bên cạnh trả lời: “Là bọn họ tự chuẩn bị ạ.”

Chu Uyển Thấm cũng không phải là người không biết suy nghĩ, có thể uống trà thơm thế này thì chắc chắn là xuất thân của đối phương... “không phú cũng quý”.

Lại nhớ lại về từng hành động và lời nói của mình, thật sự thì đúng là nàng ta thất lễ quá.

Chu Uyển Thấm có chút ngại ngùng, muốn lên tiếng nói ra lời xin lỗi, nhưng vừa quay đầu lại là đã nhìn thấy Khúc Ngưng Hề, nên nàng ta lại càng không thể mở miệng nói được.

“Biểu muội còn ở đây làm gì?”

“Ta đang đợi biểu tỷ.” Khúc Ngưng Hề đưa mắt nhìn nàng ta.

Trực giác của nàng nói rằng, có lẽ Chu gia không thể trêu vào người này nổi, không nên đắc tội với người ta làm gì, mà tốt hơn là không nên tùy ý lại gần.

Nhưng đương nhiên là, Chu Uyển Thẩm không muốn như thế, nàng ta nói với nàng rằng: “Ai muốn muội đợi đâu chứ! Về trước đi, tránh nói lời ra tiếng vào rồi lại liên lụy đến Lục công tử.”

Khúc Ngưng Hề nghe thấy thế thì nhíu mày, nàng nhìn sang Lục Huấn Đình đang ở bên cạnh, khéo môi hằn khẽ cong lên, dáng vẻ trông vừa giống như đang xem trò vui, cũng vừa giống như là không để tâm đến.

Tóm lại là đều trông như người ngoài cuộc, như thế là bản thân không liên quan gì đến chuyện này cả.

Những chàng thiếu niên mười mấy tuổi đều rất hăng hái, nhưng thật sự là hắn có dáng vẻ rất điềm tĩnh.

Ban sáng, hình như nàng đã thấy rằng hắn biết võ công; sau đó, dù có bị biểu tử hiểu lầm thì hắn cũng vẫn chẳng hề so đo... Đây có thể là vì hắn không để tâm, hoặc có thể là vì kiến thức của hắn sâu rộng, hoặc có thể là vì từ nhỏ hắn đã trải qua nhiều điều phi thường, nên mới luyện được tâm tính như thế này...

Khúc Ngưng Hề vô cùng tin tưởng vào trực giác của mình, nàng cảm thấy hắn... không được ổn cho lắm.

Nhưng bấy giờ nàng lại không thể để ý đến quá nhiều chuyện, chỉ kéo tay Chu Uyển Thẩm rồi nhanh chóng nói lời tạm biệt: “Mong Lục công tử dưỡng thương thật tốt, chúng ta không quá rầy đến công tử nữa.”

Nàng dùng hết sức, Chu Uyển Thẩm dù không muốn đi thì cũng không thể nào thoát khỏi, cứ như thế mà bị nàng kéo ra khỏi khách viện.

“Bỏ ra!”

Mãi cho đến khi hai người đã đi xa khách viện, Khúc Ngưng Hề mới buông tay ra.

“Dám kéo tay ra ngoài thế này sao?” Chu Uyển Thâm tức giận nói: “Biểu muội càng ngày càng chẳng xem ta ra gì nữa rồi.”

Khúc Ngưng Hề nói: “Biểu tử, ta khuyên tử một câu, thân phận Lục công tử không bình thường đâu, tử đừng trêu vào hắn...”

“Biểu muội cũng biết hắn không phải là người bình thường, cho nên muội sợ ta nhanh tay cướp mất sao?” Nàng ta chẳng thềm nghe vào tai đâu.

“Biểu tử muốn làm thế nào nữa đây?” Khúc Ngưng Hề không thể tin nổi, cữu mẫu đã sắp xếp đối tượng xem mắt cho nàng ta, còn đã nhận quà của mấy nhà rồi.

Chu Uyển Thâm trợn trừng hai mắt: “Biểu muội quản được ta à?”

“Thật sự là ta không muốn quản đâu, ta chỉ sợ tử gây họa mà thôi.”

Khúc Ngưng Hề thấy, mặc dù cái vị Ngũ biểu tử này lớn hơn nàng ba tuổi, nhưng thật sự là nàng ta chẳng có chút đáng vẻ của “người lớn” cả.

Nàng ta nhắm vào nàng thế này... giống như cách mà mấy đứa nhỏ tranh giành kẹo ngon của nhau vậy.

Bởi vì nàng ta cảm thấy, kể từ sau khi nàng đến đây, nàng đã lấy bớt sự yêu thương của các trưởng bối dành cho mình, và có lẽ còn vì những nguyên nhân khác nữa, nên hai người không thể nào chung sống hòa bình với nhau được.

“Biểu muội để cho người khác lên xe ngựa, còn ngồi cùng một xe với người ta, thế mà bây giờ muội lại sợ ta gây họa hả?” Chu Uyển Thâm cười nhạo: “Văn Du vẫn chỉ nên bày ra dáng vẻ ngoan ngoãn lấy lòng người khác như mọi khi thôi.”

“Ta chỉ thấy bên đường ít người, Lục công tử lại bị thương nên mới cho hãnh đi nhờ một đoạn, sau đó có cùng xuất hiện nữa đâu...” Khúc Ngưng Hề mơ hồ cảm thấy hơi hối hận, ban đầu, chính do vẻ bề ngoài của hãnh đã khiến cho đầu óc nàng mơ màng, rồi sau đó nàng mới làm ra chuyện này...

Tuy rằng nàng không phải là kiểu người xem trọng vẻ bề ngoài, nhưng không thể phủ nhận rằng, có đôi khi, ngoại hình sẽ ảnh hưởng đến quyết định của một người.

“Muội nói không có là không có thật à? Ta chẳng thèm tin muội đâu.”

Chu Uyển Thâm bỏ nàng lại, không nói thêm gì nữa.

...

Chu gia có khách, người ta còn đang ở trong khách viện, thế mà đại lão gia lại chẳng hay biết gì.

Tối hôm đó, Khúc Ngưng Hề phái người đến nói cho đại cữu cữu một tiếng, cũng báo cho cả lão phu nhân biết việc này. Phải làm như thế thì mới phải phép.

Ban đầu, Chu Chí Bác nghĩ, là do nữ nhi của ông ấy làm xằng làm bậy, nên nhất định là ngày hôm sau ông ấy phải đến gặp khách, dù là xuất phát từ lễ nghĩa đi chăng nữa thì cũng phải đến gặp người ta. Vì dẫu sao người ta cũng là người tốt, đã hăng hái làm việc nghĩa rồi mà lại còn mang thương tích trong người.

Ai ngờ, tiếp xúc rồi ông ấy mới biết, từ cách ăn nói là biết ngay, đây chắc chắn không phải là người tầm thường.

Hãy để ý đến những người theo hầu Lục Huấn Đình đi, không phải là gia đình giàu có nào cũng có thể nuôi dưỡng ra được những người trẻ tuổi đầy tài năng thế này đâu.

Chu Chí Bác lập tức xóa bỏ những ấn tượng ban đầu của mình, mời Lục Huấn Đình ở lại nghỉ ngơi, dưỡng thương cho thật tốt.

Nếu đã đến Chu gia rồi cũng có thể xem như là họ đã có duyên với nhau rồi.

Không chỉ có mỗi ông ấy đánh giá họ, mà Bạch Tấn cũng đã điều tra xong xuôi về Chu gia ở Vụ Cương này từ lâu rồi.

Là phú hộ bản xứ, người đứng đầu trong nhà họ là đại lão gia, giỏi luôn cúi, rất muốn kéo mối quan hệ với các nhà quyền quý nhưng khổ nỗi là chẳng có cách nào.

Tiểu bối của Chu gia cũng chẳng mấy xuất chúng, lúc làm mai thì từ gia thế cho đến dung mạo đều không đủ vượt trội, ngoại trừ cô cháu gái Khúc gia.

“Tên tiểu tử gốc Đường gia kia là cháu của Huyện thái gia, muốn đính hôn với Khúc cô nương...” Bạch Tấn nói khẽ vào tai hắc, mấy lời rêu rao kia của Chu Uyển Thẩm đều bị hắc ta nghe thấy hết cả rồi.

“Chỉ là cháu thôi sao?” Lục Huấn Đình nhú mày.

So với nhi tử thì cháu có quan hệ xa hơn một chút, thế mà cũng muốn kết thông gia để “bấu víu” chút quan hệ à?

“Chủ tử không biết rồi, ở nơi này, cha mẹ chính là quan, đối với thương hộ mà nói thì cũng là trời luôn đó. Nhưng cả Vụ Cương này, đây phải chỉ có mỗi Chu gia là phú hộ...” Bạch Tấn cười nói: “Nhưng mà, Chu gia cũng không càn tình càn nghĩa

đến mức ấy, họ không đồng ý, mà Đường gia cũng đã tới mấy lần rồi.”

Còn nếu muốn biết lý do vì sao... thì chính là vì Đường gia thấy Khúc Ngưng Hề có dáng vẻ xinh đẹp, tính tình cũng tốt hơn rất nhiều so Chu Uyển Thẩm, nên muốn sớm ngày định ra ước hẹn.

Nói đến đây, Bạch Tấn không thể không nhắc đến Khúc gia.

Khúc gia có một nữ nhân hiện đang sống ở trong hành cung, năm đó, sau khi Thiên Khánh Đế băng hà, Lục thị đoạt quyền, đối xử khá tử tế với nữ quyền trong hậu cung.

Mà, địa vị của nữ nhi Khúc thị tuy thấp nhưng lại thừa sủng, bà ta đã vào hành cung cùng Lương Thái hậu và hiện đang sống trong những tháng ngày an nhàn trong đó.

Nếu không phải là vì Thiên Khánh Đế không còn, Khúc gia lại có người ở trong cung, thì thế nào cũng sẽ “chiếu cố” cho người nhà thêm một chút.

Nhưng còn bây giờ, Khúc Viên Thành đứng ở vị trí không cao không thấp, làm gì cũng không giỏi, may sao tổ tiên có để lại kha khá tài sản, nên cuộc sống của ông ta vẫn khá sung túc.

Khúc Ngưng Hề còn có một đệ đệ, nhỏ hơn nàng vài tuổi, được cha mẹ nàng dạy dỗ rất cẩn thận, nhưng còn nữ nhi thì bị đưa đến nhà ngoại tổ, cha mẹ nàng muốn để cho đại cữu cữu dẫn nàng ra ngoài, quen biết nhiều người hơn.

Từ hành động này của họ, không khó để nhìn ra rằng, cách mà phụ mẫu Khúc gia đối xử với hai đứa con của mình hoàn toàn khác nhau, trông như thể là họ chỉ thích nhi tử thôi.

Vì bọn họ cảm thấy, nữ nhi không thể kế thừa gia nghiệp, chỉ cần tìm cho nàng một nhà chồng nào đó tốt tốt một chút thôi là

được rồi.

Vừa hay, từ nhỏ Khúc Ngưng Hề đã là một mỹ nhân, xinh đẹp đến độ không ai sánh bằng.

Lục Huấn Đình hiểu rõ một điều rằng, có nhan sắc cũng là một lợi thế, đến cả bản thân hắn cũng không thể phủ nhận được những lợi ích nhất định mà bản thân nhận về được khi có nhan sắc.

Suy cho cùng, thiên hạ này, mọi người đều nhốn nháo tranh giành lợi ích, dù là Khúc hay Chu gia thì đều không phải là ngoại lệ.

Sau khi Chu Chí Bác gặp Lục Huấn Đình, lão phu nhân nhanh chóng dành ra chút thời gian để đến đây, tuy nói là đến mời trà tiểu bối, nhưng thật ra là đến để xem người thế nào.

Lục Huấn Đình bị thương ở chân nên cần phải dưỡng bệnh, không tiện đi lại nhiều, nên hắn tiếp khách ngay tại khách viện.

Cả đời này, lão phu nhân đã từng gặp rất nhiều người, tuy bà không dám nói rằng mình đã luyện ra được một đôi mắt tinh tường, nhưng không thể phủ nhận được là bà cũng đã phần nào tôi luyện được khả năng nhìn người, khả năng đưa ra phán đoán về một người.

Vả lại, càng lớn tuổi thì con người ta lại càng thích những đứa trẻ xinh đẹp, nên sau khi gặp Lục Huấn Đình, bà càng nhìn càng cảm thấy thích, càng nhìn càng cảm thấy ngạc nhiên, bà đoán, có lẽ hắn đã được người nhà dạy dỗ rất tốt.

Nên bà không nhịn được mà âm thầm điều tra lai lịch của hắn, và việc hắn chuẩn bị đến nơi nào ở Vụ Cương.

Nhưng mà đường đường là Thái tử điện hạ, mỗi ngày đối mặt với nhiều triều thần, học sĩ, quan lại và thuộc hạ của hắn đều

giỏi trong việc “đánh thái cực bằng miệng” [*], đã đạt đến cảnh giới thuần thực rồi... Thế thì sao hẳn có thể dễ dàng “sập bẫy” của một lão phu nhân, người chỉ nói có mấy lời khách sáo thế này cho được?

[*] **Đánh thái cực bằng miệng (只说嘴上打太极的功夫)**: Câu này thường dùng để chê bai ai đó chỉ giỏi nói lời lẽ vòng vo, né tránh, không thực sự hành động, tương tự như cách dùng từ “đánh võ mồm” trong tiếng Việt. Ở đây, “打太极” (đánh Thái Cực) ám chỉ việc dùng cách nói khéo léo, xoay chuyển để tránh né vấn đề, và “嘴上” (miệng) nhấn mạnh rằng mọi sự chỉ dừng lại ở lời nói mà không có hành động thực tế.

Chu lão phu nhân chẳng hỏi được gì từ hẳn cả.

Bà không nhin được mà thì thầm với Khúc Ngưng Hề: “Tuổi còn trẻ mà miệng lại kín đáo như thế... Người ta đang coi thường nhà chúng ta đó sao?”

“Lẽ nào ngoại tổ mẫu có ý đồ gì với Lục công tử rồi ạ?” Khúc Ngưng Hề lắc đầu: “Cháu cũng không rõ ạ, thận trọng một chút vẫn hơn.”

Lão phu nhân xua tay cản lại: “Cũng không phải, ta chỉ muốn đến nhìn thẳng bé một chút thôi. Đứa trẻ này thông minh, vẻ ngoài còn xuất sắc như thế, chắc chắn không phải là người bình thường.”

Khúc Ngưng Hề nghĩ một chút rồi nói: “Đã không phải người bình thường thì sao lại dừng chân ở địa phương nhỏ bé này của chúng ta kia chứ? Người ta chỉ đi ngang qua thôi.”

“Đúng thế...” Chu lão phu nhân không nhin được mà thở dài: “Chưa nói đến của cải, chỉ nói riêng mỗi cái tính tình thối tha kia của Ngũ nha đầu thôi, chắc là chẳng có ai có thể chịu đựng nổi...”

Bà nói xong rồi thì nhìn sang Khúc Ngưng Hề, sau đó mới nói tiếp: “Nói về dáng vẻ thì có vẻ như là vị công tử này và cháu xứng đôi hơn, nhưng tuổi thì có hơi lớn một chút, Văn Du nhà chúng ta chỉ mới mười hai tuổi thôi.”

Sau khi đính hôn thì còn phải chờ thêm ba năm, mà ba năm sau người ta cũng đã mười tám tuổi rồi. Nói chung thì khó mà chờ đợi được.

“Ngoại tổ mẫu nhắc đến con làm gì thế ạ?” Khúc Ngưng Hề không muốn vô cớ dính dáng đến ai cả.

Từ cái dáng vẻ ngăn cản người khác lại hôm đó của Minh Ân là nàng đã thấy, họ không phải là kiểu người dễ chọc vào, người ta không hề xem trọng Chu gia, hà tất gì phải tự rước nhục vào mình?

“Chỉ cần để hấn ở lại nhà chúng ta dưỡng thương mấy ngày rồi sau đó lại để hấn rời đi thôi là được rồi.”

Lão phu nhân đồng ý: “Có duyên không phận giữ không được, thôi vậy.”

...

Cứ thế, qua thêm mấy ngày nữa, Chu thị phái người đến đón Khúc Ngưng Hề.

Khúc gia đã tìm thấy một vị phu tử dạy võ lòng cho Khúc Doãn Thiệu ở thành Phủ Dương, để thuận tiện cho việc học của nhi tử, họ đã đặc biệt mua một ngôi nhà trong thành.

Thời gian gần đây, họ đều đi chọn nhà ở, sắp xếp hành lý, nên mới tạm thời để Khúc Ngưng Hề ở nhờ Chu gia.

Bây giờ mọi thứ đều đã được sắp xếp xong xuôi, thế nên, họ mới phái người đến đón nữ nhi về.

Hai thành nằm ngay bên cạnh nhau, việc qua lại khá là thuận tiện.

Lần Khúc Ngưng Hề ở Vụ Cương này cũng không phải là “ăn nhờ ở đậu”, ngoại tổ mẫu và cữu cữu đều rất tốt với nàng, nhưng vì Chu Uyển Thấm nên nàng không muốn ở lại đây lâu, đỡ phải cãi nhau âm ỉ.

Khi có người tới đón, nàng mới từ biệt trưởng bối, thu dọn hành lý rồi lên xe ngựa đi về phía thành Phủ Dương.

Trước khi rời đi, Khúc Ngưng Hề có hơi do dự, nhưng nàng không đặc biệt thông báo cho Lục Huấn Đình, đại phu nói là chân hấn chỉ bị thương nhẹ, chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng thương là được, cũng qua nhiều ngày rồi, không đến mức cản trở việc đi lại của hấn.

Dù sao thì, có thể là ít ngày nữa hấn sẽ rời đi, bèo nước gặp nhau, Chu gia có thể tiếp đón hấn cho thật tốt thì nàng cũng không cần phải dằn dò thêm gì nữa.

Trời vừa sáng Khúc Ngưng Hề đã rời đi, Lục Huấn Đình cũng chưa từng để ý đến hành tung của nàng, nên đến ngày hôm sau hấn mới biết được việc này.

Khúc Ngưng Hề rời đi, người vui nhất chính là Chu Uyển Thấm, vị Ngũ cô nương này lập tức đi đến khách viện, muốn lôi kéo quan hệ với Lục công tử.

Mấy ngày nay nàng ta vẫn luôn muốn đến xin lỗi, muốn tỏ thành ý của mình.

Nhưng Lục Huấn Đình mãi không chịu gặp nàng ta, vì mất hết hứng thú nên nàng ta rời đi.

Nhưng mà, đến ngày thứ ba, bên thành Phủ Dương lại phải người tới hỏi Đại cô nương đã khởi hành chưa, nói là sau khi

nhận được hồi âm thì vẫn chưa thấy người đâu.

Gã sai vặt và phu xe phái đến đón nàng cũng không thấy trở về.

Người của Chu gia hoảng sợ, hai thành ở sát cạnh nhau, đi qua đi lại chỉ mất một ngày đi đường.

Sao đã đi hai, ba ngày rồi mà vẫn còn chưa đến? Sao biểu cô nương còn chưa về đến nơi nữa!

Chu Chí Bác không dám lơ là, lập tức phái nhiều người đi tìm, thậm chí là ông ấy còn sai người đến phủ nha môn báo quan.

Một nhóm người xuất phát, tìm kiếm xung quanh Vụ Cương và men theo đường đến thành Phủ Dương, đang yên lành sao lại mất tích một cách bí ẩn như thế được!

Sắc mặt của Chu Chí Bác và thê tử Tống thị trắng bệch, không dám nói cho lão phu nhân biết rằng, một nụ hoa mới mười hai tuổi đang đợi nở đã biến mất!

Chu gia ồn ào như thế, Lục Huấn Đình nghe rõ, thấy rõ, sao không biết chuyện cho được?

“Đã xảy ra chuyện gì rồi?” Lục Huấn Đình nhướng mày.

Minh Ân đoán được chủ tử muốn hỏi gì, nếu đã có kẻ bắt cóc xuất hiện trước mặt Thái tử điện hạ, đương nhiên bọn họ phải xử lý.

Nhưng mà...

“Thuộc hạ đã hỏi thăm rồi, ở Vụ Cương và thành Phủ Dương này không có kẻ bắt cóc nào dám ra tay bắt người một cách trắng trợn như thế cả.”

Có người đánh xe, sai vật và đám nha hoàn đi theo, nếu cả xe lẫn người đều biến mất, thì đó không phải là bắt cóc, mà là cướp.

“Gặp kỳ án rồi à?” Lục Huấn Đình nhướn mày, lại nói: “Đi điều tra rõ ràng đi.”

Minh Ân hầu hạ bên cạnh hắn, còn Bạch Tấn nhận lệnh rời đi.

Hắn dẫn theo một thuộc hạ giải về việc truy tìm dấu vết, cưỡi ngựa ra khỏi thành, chỉ mất có nửa ngày thôi là đã trở về báo cáo.

Thì ra Khúc cô nương không phải là nữ quyến duy nhất mất tích, vào sáng sớm hai tháng trước, đã từng có nữ nhân hái sen biến mất, mãi cho đến khi thi thể bị thối rửa mới phát hiện ra, mà người nhà chỉ miễn cưỡng nhận ra nhờ vào y phục và tư trang của thi thể.

“Phủ nha kết án thế nào?” Lục Huấn Đình hỏi.

Bạch Tấn trả lời: “Chỉ kết luận là do không cẩn thận nên trượt chân rơi xuống nước rồi chết. Nhưng nếu chuyện này chỉ đơn giản như thế thì cũng sẽ không bị lan truyền ra ngoài, rõ ràng là cô nương kia bị chết rồi mới rơi xuống nước, nhưng vì thi thể đã thối rửa, không thể khám nghiệm được nữa, còn người nhà của cô nương kia... vội vàng muốn đưa về an táng.”

Đương nhiên là Lục Huấn Đình cũng không vừa lòng với kết quả này.

Hắn để Bạch Tấn tiếp tục tra, nếu cần người của nha phủ, có thể trình lệnh bài Đông Cung.

Bạch Tấn làm việc cẩn thận, không để hắn thất vọng, nhanh chóng mang tin tức về.

Theo như dấu tích từ xe ngựa của Khúc Ngưng Hề, sau khi ra khỏi thành thì đoàn xe đi tới núi rừng tĩnh lặng, sau đó thì có một đồng dấu chân lộn xộn bao trùm lên, mấy người kia không đi đường ngoài mà đi đường núi.

Hắn ta đoán rằng, có thể gần đây có một nhóm cướp mới đến, không chỉ một hoặc hai người, mà có thể là số lượng còn nhiều hơn thế nữa, và đối phương còn có cả ngựa. Vụ án hiện tại có lẽ là vụ án thứ hai của chúng.

Nếu không thì vì sao lại không đi đường lớn kia chứ?

“Sơn phỉ à?”

Lục Huấn Đình từ từ đứng lên, quyết định đích thân vào núi kiểm tra, nếu là thế thật thì họ phải điều tra ra sớm.

Minh Ân hơi do dự: “Vết thương ở chân của điện hạ...”

“Không sao, không dùng nhiều sức là được.” Thể chất của Lục Huấn Đình rất tốt nên khôi phục rất nhanh, nghỉ ngơi gần mười ngày nên đã chẳng còn gì đáng ngại nữa.

Huống chi, tiểu cô nương Khúc gia tốt bụng cho hắn đi nhờ một quãng đường, dù là về tình hay về lý, hắn đều không thể thấy chết không cứu.

Đặc biệt là khi... hắn còn có năng lực quản lý chuyện này.

Lục Huấn Đình nhanh chóng rời khỏi Chu gia, rời thành mà đi vào núi.

Hắn không mang theo nhiều người ra ngoài, nhưng người hắn mang theo đều là người có thân thủ tốt, vào rừng thăm dò hành tung dễ như trở bàn tay.

Mà, địa phương có người thì ắt phải có dấu vết, nhất là trong tình huống còn có không ít người như thế kia... Thế nên, muốn ẩn náu là chuyện rất khó khăn.

Đám người này chưa từng được huấn luyện chuyên nghiệp, đương nhiên là không thể làm đến mức này được rồi, hành tung của chúng sẽ nhanh bị lộ tẩy thôi.

Một nhóm bao gồm mấy chục người lại đóng cọc cắm trại ở tít trong núi sâu, lại còn chẳng để lộ dấu chân nữa... Đến cả tiểu phu còn chẳng đến đây đâu.

Thế mà bọn họ, những người có võ công, lại đến.

Thế thì sẽ rất đáng nghi.

Chở liền là đám người này đã che dấu dấu tích rồi nhưng lại để lỗi chị mình là thổ phỉ, và đúng là nhóm người Khúc Ngưng Hề bị bắt đến đây.

Lục Huấn Đình làm việc gì cũng vô cùng cẩn trọng, hắn cầm lệnh bài đi đến phủ nha điều động người đến bao vây ngọn núi này, đảm bảo không để lộ sơ hở gì. Rồi đợi đêm, thừa dịp đối phương không đề phòng mà ra tay, khiến chúng không kịp trở tay.

...

Xe ngựa của Khúc Ngưng Hề đi nửa đường thì bị kẻ khác uy hiếp, phu xe và gã sai vặt đều là người bình thường, thấy đao kiếm sáng loáng thì sợ đến mất hồn mất vía.

Mà Thanh Tú thì khóc suốt suốt, trông như có đại nạn ập lên đầu.

Khúc Ngưng Hề cũng không phải người gan dạ cho lắm, nàng cũng sợ hãi, nhưng trong lúc nguy cấp, nàng còn biết giả vờ

bệnh.

Dù sao thì nàng cũng còn nhỏ, bây giờ lại bày ra dáng vẻ yếu ớt như thế kia... Nên đám thổ phỉ hùng hùng hổ hổ này cũng không dám làm gì quá đáng cả.

Chủ yếu là vì, lúc tên cầm đầu xuống núi cướp bóc, gã đã bị một thanh niên lên mặt dạy dỗ, người nọ cho rằng đây là hành vi trái phép, còn gã thì sợ hỏng chuyện nên ra tay giết người ngay tại chỗ.

Khúc Ngưng Hề khiếp sợ, vì hình như nàng đã nghe thấy chuyện bọn chúng không phải sơn phỉ, đánh cướp không phải là “nghề chính”, và trông họ như thế là đang chờ thời cơ để làm nên “chuyện lớn” gì đó nữa...

Hơn nữa, mấy chục người này chỉ nghe theo lệnh của một người trẻ chừng mười mấy tuổi.

Da gã ngăm đen, thể trạng khỏe mạnh, đang trong độ tuổi “phá kén”, thoát ly khỏi vẻ trẻ con, nhưng vẫn có thể nhìn ra là gã không lớn tuổi cho lắm.

Bọn họ gọi gã là “Mông thiếu chủ”.

Cái vị thiếu chủ này không chỉ tự tiện xuống núi đánh cướp của người khác, mà bản thân gã cũng chẳng phải người tốt lành gì.

Gã không hề khách sáo với Khúc Ngưng Hề, còn rất hài lòng với gương mặt của nàng, chỉ là, gã nói là nàng còn quá nhỏ, cần phải nuôi dưỡng thêm một thời gian.

Khúc Ngưng Hề ngây người ở đây tận hai ngày, sau đó mới phát hiện ra là Mông thiếu chủ có tới mấy nữ nhân. Nghe nói là, ngày thường trông gã như là người dễ tính, phóng khoáng,

thậm chí là cởi mở, còn thích cười nữa; nhưng lúc ở trên giường, gã lại thích dùng roi hành hạ, quất mấy nàng ấy.

Nàng cái hiểu cái không, chỉ biết cả người tử tử trong lều kia chỉ toàn là vết roi, run lẩy bẩy, nói là gã có sở thích kỳ quái.

Khúc Ngưng Hề sợ rồi, nàng len lén nhìn, càng nhìn càng thấy đám người này có vấn đề, căn bản chúng không phải sơn phỉ thông thường!

Nàng cảm thấy con đường phía trước của mình thật mong manh, dù giả bộ bệnh cũng không dám ăn cơm, ăn xong bữa nào thì cũng ép mình phải nôn ra, thành công biến mình thành dáng vẻ của người bệnh, trông nàng bây giờ gầy yếu hơn cả chữ yếu, hơi thở thoi thóp, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Mông thiếu chủ cũng không làm gì nàng, nhưng một ngày gã đến thăm nàng tận mấy lần, đốc thúc nàng ăn nhiều cơm.

“Nàng ăn nhiều vào, lúc nào mới trưởng thành được đây?” Gã cau mày, lộ vẻ bất mãn: “Muốn để đại phu đến xem bệnh cho nàng không?”

“Ta không sao...” Khúc Ngưng Hề cúi đầu không dám nhìn gã.

Mông Dịch Hoài nhìn chăm chăm vào nàng: “Nàng sợ ta sao?”

“...” Chẳng phải hỏi thế hơi thừa à?

Mông Dịch Hoài cười ha hả: “Nàng sợ ta thì cũng bình thường thôi, cha ta chạy trốn mười mấy năm rồi, đương nhiên ta cũng chẳng phải hạng người tốt lành gì.”

Mười mấy năm trước, ngày Thiên Khánh Đế băng hà, Lục gia tìm lý do lòng bắt cha gã, cha gã không theo mà nhân cơ hội trốn thoát.

Đó chẳng phải là đang muốn loại trừ cha con gã à?

Khúc Ngưng Hề nghe thế, tim lạnh đi hơn phân nửa, chẳng lẽ gã là nhi tử của bọn cướp sông cướp biển hả?

Nàng lập tức che ngực ho khan, trông như sắp tắt thở: “Mười mấy năm trước ta còn chưa ra đời, ta chỉ mới mười một tuổi...”

Nàng lén khai dối, biến mình nhỏ hơn một tuổi.

Nhưng Mông Dịch Hoài lại tỏ vẻ khá kiên nhẫn: “Không sao, ta chờ nàng thêm hai năm.”

Chương 122: Ngoại Truyện 7: Bắt Đầu Lại (3)

DTV-EBOOK

Mông Dịch Hoài nói là muốn đợi Khúc Ngưng Hề hai năm, mới nói xong câu này thì đêm đó Lục Huấn Đình đã dẫn người đến, thừa dịp đêm tối mà đánh lén.

Gã bị người ta đánh mà trở tay không kịp, ngay khi phát hiện có người đánh lén, gã chọn chạy trốn ngay, không kịp đưa theo nữ quyến.

Nhưng mà, gã vẫn không quên mang theo Khúc Ngưng Hề.

Trước khi Khúc Ngưng Hề rơi vào hoàn cảnh này, nàng đang quán y phục mà ngủ, tuy là ngủ nhưng mắt lại không dám nhắm chặt lại.

Lúc nàng đang mơ màng, bỗng nhiên có người vọt vào lều vải bắt nàng đi, tim nàng cũng vì hoảng sợ mà suýt chút nữa đã vọt ra ngoài.

Ngoài kia tiếng la hét vang trời, ánh đuốc chiếu sáng khắp khu rừng tối tăm vào ban đêm, nàng hoảng loạn lắm, rồi cứ thế mà bị người ta kéo đi.

Người của Mông Dịch Hoài cực kỳ dũng cảm, che chở thiếu chủ vào sâu trong rừng rậm, mượn bóng tối che đi ánh trăng sáng, tìm đường chạy thoát thân từ trong chỗ chết.

Ngọn núi này quá lớn, tuy Lục Huấn Đình đã mượn thêm người của phủ nha Vụ Cương đến bao vây, nhưng đương nhiên là khó lòng chu toàn mọi chuyện. Nha dịch bình thường không phải là đối thủ của chúng.

Mông Dịch Hoài chạy thoát, nhưng người theo gã đã sa lưới không ít, chúng đều bị trói lại giam vào đại lao, chờ bị thẩm vấn.

Khúc Ngưng Hê không chạy nổi đường núi ban đêm, trong rừng có quá nhiều cây cỏ có gai, hơn nữa, nàng còn không thấy rõ.

Chưa chạy được mấy bước, nàng đã bị một cánh tay dài kéo lại, vòng eo thon gọn bị Mông Dịch Hoài ôm lấy. Tuy trông gã không lớn tuổi cho lắm, nhưng lực tay rất mạnh, chạy cũng rất nhanh.

Đương nhiên là Khúc Ngưng Hê cũng rất muốn chạy trốn, nhưng chút sức lực nhỏ bé này của nàng... thật sự là chẳng đủ để bỏ chạy, nàng vùng vẫy chẳng khác nào đang gãi ngứa cả.

Nhóm người nhanh chóng xuống núi, nhanh chóng cưỡi ngựa, nhanh chóng rời khỏi khu rừng này.

Khúc Ngưng Hê bị ném lên lưng ngựa của Mông Dịch Hoài, gã nhìn nàng mà cười: “Quả nhiên là quá nhỏ, chẳng nặng chút nào.”

Nàng không còn sức lực, trông rất mệt mỏi, bởi vì mấy ngày rồi nàng không ăn uống đàng hoàng, nên bây giờ, đường chỉ mới xóc nảy một chút thôi mà nàng đã không thể chịu đựng nổi: “Người thả ta...”

“Ta cứ không muốn thả nàng đi đấy.” Mông Dịch Hoài từ chối, rồi gã thúc vào bụng ngựa mà phóng thẳng ra ngoài.

Có lẽ binh lính đang đuổi theo ngay phía sau, bọn họ không đi đường lớn, đặc biệt chọn đường mòn, thậm chí là có khuynh hướng thích đi đường rừng.

Mãi đến khi trời hửng sáng, con ngựa đang phóng nhanh như bay mới chịu dừng lại.

Khúc Ngưng Hề được đặt xuống và cho uống nước.

Mông Dịch Hoài nhìn sắc mặt trắng bệch của nàng, không nhận được mà nhú mày, hỏi: “Nàng sẽ không chết đó chứ?”

Khúc Ngưng Hề không sao cả, nàng chỉ đói thôi, lại cộng thêm việc đã thức trắng đêm vì bỏ trốn... nên bây giờ trông nàng mới yếu ớt thế này.

Nàng cũng nương theo đó mà tiếp tục giả vờ bị bệnh: “Người mang theo ta bỏ trốn cũng là đang tự làm liên lụy đến bản thân, ta sẽ chết...”

Nàng không thể đoán ra được thân phận của tên này, nhưng tóm lại là, gã đều không phải là thổ phỉ tầm thường.

Kỳ lạ thay, tên thiếu chủ này mà nói gì là người bên cạnh nghe vậy, rất trung thành với gã.

“Ta sẽ đưa nàng đến gặp đại phu, đừng sợ, nàng không chết được đâu.”

Mông Dịch Hoài nói xong câu đó thì đi xem bản đồ cùng với người khác.

Khúc Ngưng Hề không muốn phí lời cầu xin gã tha cho mình, vì có làm cũng vô dụng thôi. Thế nên, nàng định bụng sẽ tiết kiệm chút sức lực.

Dù ít dù nhiều, nàng cũng đều cảm thấy khá chán nản, không biết là tối hôm qua ai gọi nàng lại nữa, nếu không thì nàng cũng đã có thể nhân cơ hội đó mà được người ta cứu rồi, có khi bây giờ cũng đã về đến nhà rồi.

Giờ thì hay rồi, nàng, Thanh Tú và bọn phu xe đã lạc mất nhau rồi.

Khúc Ngưng Hề cảm thấy bất an không thôi, làm sao mà không sợ cho được? Nhưng nàng vẫn không quên vểnh tai lên nghe ngóng xem đám người Mông Dịch Hoài đang nói gì.

Đi theo hướng này thêm một ngày nữa thôi, thì họ sẽ đến Nam Hoa Môn.

Nam Hoa Môn có địa thế hiểm trở, không thể đi đường bộ được, chỉ có thể đi đường thủy, hai bên là núi hẹp bao phủ dòng sông, trông như một ngưỡng cửa chờ người đi vào, mặt sau chính là vùng sơn cốc Đại Lam rộng lớn.

Hồi bé Khúc Ngưng Hề lớn lên ở Vụ Cương, Nam Hoa Môn thì nàng biết, bấy giờ nàng đang âm thầm suy đoán mục đích của đám người này, nàng muốn nghe xem chúng muốn đến đâu, nhưng chẳng hiểu sao lại chẳng nghe thêm được gì.

Mãi đến sau đó, nàng mới nghe được mấy chữ “Hoài Ý Vương”.

Nàng suy nghĩ rất lâu rồi mới giật mình nhớ ra rằng, hình như tiền triều Đại Hoàn cũng có một vị Hoài Ý Vương, người này luôn ấp mưu phản nghịch.

Cho nên... chẳng lẽ đám người này chính là tàn dư của tiền triều sao?

Tiền triều đã qua từ lâu rồi, lẽ nào còn có người nhớ đến bọn chúng hay sao?

Chẳng lẽ chúng vẫn còn muốn lật đổ Đại Trạch, phục dựng triều đại cũ à?

Khúc Ngưng Hề không thể nào hiểu được mấy chuyện phức tạp này, mà một tiểu nữ như nàng có muốn quản cũng không thể nào quản được.

Điều nàng có thể làm chính là, uống thật nhiều nước, ăn thật nhiều lương khô, khôi phục sức khỏe, chờ thời cơ để hành động.

...

Một ngày đi đường trôi qua rất nhanh, ngay lúc Khúc Ngưng Hề nghĩ rằng mình phải chết trên lưng ngựa, thì chúng cũng chịu dừng lại.

Đến bến đò Nam Hoa Môn, sắp chuyển sang thuyền để di chuyển bằng đường thủy.

Khúc Ngưng Hề bị kéo lên, nàng đang bên bờ tuyệt vọng, một khi rời khỏi Vụ Cương và Phủ Dương, càng đi thì sẽ lại càng xa, nàng còn có thể quay trở về nhà nữa hay không?

Dù có trở về đi chăng nữa, thì đến lúc đó, danh dự của bản thân cũng đã mất trắng rồi...

Không thể nghi ngờ thêm gì nữa, chuyện xảy ra bất ngờ này chính là một biến chuyển cực lớn trong cuộc đời nàng.

Nàng không thấy rõ con đường phía trước, cũng không dám nghĩ đến tương lai, không dám dự đoán nó sẽ như thế nào.

Khúc Ngưng Hề lên thuyền, nàng chỉ luôn im lặng. Mà, chính sự ngoan ngoãn, biết ngoan ngoãn đi ngủ này của nàng, đã khiến cho đám người này cảm thấy rất hài lòng.

Không ngoan thì sẽ phải nếm chút khổ sở, thế nên, im lặng là tốt nhất.

Thậm chí là còn thành công khiến Mông Dịch Hoài thương xót cho nàng, gả sai người đi tìm đại phu bắt mạch cho tiểu cô nương này.

Con thuyền dừng lại ven một cái thôn nhỏ, Khúc Ngưng Hề được đưa ra ngoài.

Thôn trang giản dị, thôn dân ở đây kiếm sống bằng việc đánh bắt cá dưới thủy vực. Nơi này chỉ có hai đại phu, là một đôi phụ tử, con kế nghiệp cha.

Khúc Ngưng Hề khó mà được tiếp xúc với người ngoài, nhưng mà nàng cũng không tiện cầu xin họ giúp đỡ, vì những thôn dân bình thường này không phải là đối thủ của kẻ bắt cóc.

Nàng chỉ nhăn mặt ám chỉ với thầy thuốc, lặp đi lặp lại câu nàng cảm thấy khó chịu.

Lão đại phu cũng là người thông minh, vừa nhìn một cái đã biết ngay, tiểu cô nương xinh đẹp, trắng nõn này được nuôi dưỡng rất tốt, thế mà bên cạnh nàng không có nha hoàn hay ma ma gì cả, chỉ có một đám nam nhân.

Chắc chắn là nàng đã gặp phải bọn bắt cóc rồi!

Mông Dịch Hoài tự xưng là vị hôn phu của nàng, nhưng nhìn tiểu cô nương nhà người ta vẫn còn đang run lẩy bẩy đi... Chắc chắn là có vấn đề rồi!

Lão đại phu không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhà ông còn có trẻ nhỏ, ông không dám chủ động gây chuyện, kéo gặp phải phiền phức.

Nhưng mà ông vẫn lén bảo trẻ con trong thôn đi ra ngoài báo quan.

Đường đến đây cũng không thể nói là gần, đợi quan sai đến bọn họ đã đi xa từ lâu, nhưng đây đã là việc thiện duy nhất mà lão đại phu có thể làm rồi.

Lão đại phu có kê toa cho Khúc Ngưng Hề, cố ý tăng độ nghiêm trọng của bệnh lên để hù dọa Mông Dịch Hoài.

Nhưng dù sao thì chúng cũng sẽ không dừng lại tại đây, vì chúng còn phải vượt qua Nam Hoa Môn, đến sơn cốc Đại Lam.

Trong nhóm người cũng có kẻ cảm thấy Khúc Ngưng Hề phiền phức, bèn nói: “Vừa nhìn là đã biết tiểu cô nương này chẳng có tác dụng gì, thế mà bây giờ thiếu chủ còn muốn đun nước sắc thuốc cho nàng ấy sao?”

Bọn họ nào có thời gian để lo mấy việc này!

“Ta nguyện ý nuôi nàng ấy thêm mấy năm nữa, người thì biết gì chứ!” Mông Dịch Hoài lệnh cho hần ta không được phép nhắc đến chuyện này nữa.

Khúc Ngưng Hề như chim cút rụt cổ, chẳng biết mình đã đụng chạm gì đến ai.

Nàng nhìn chăm chăm vào những gợn sóng lăn tăn trên mặt sông, chỉ hận bản thân không biết bơi, không thể nhảy vào con sông này mà trốn thoát.

Đêm hôm nay, truy binh lại đột ngột xuất hiện, đám người lại phải bỏ thuyền lên bờ, nhanh chóng chạy sâu vào trong núi.

Hiếm có khi nào Mông Dịch Hoài phải trải qua cảm giác bị truy đuổi không ngừng thế này, gã nhin không được mà đập bàn, bực tức thốt lên rằng: “Sao đám người này bám dai thế chứ?”

Trên đường đi, thật sự bọn chúng rất “ngoan ngoãn”, dù tự ý bắt cóc người qua đường thật, nhưng chúng đều đã xử lý xong xuôi hết rồi. Hơn nữa, chúng chỉ bắt có hai lần thôi.

Bây giờ những người đó đều đã được cứu sống rồi, còn đám binh lính nhà quan này cứ bám riết không buông, khiến chúng không thể nào thoát thân được.

“Thiếu chủ, nghe nói là trong nhóm có một vị tiểu công tử với khuôn mặt tuần tú, lai lịch không tầm thường...”

Lời còn chưa nói xong, Mông Dịch Hoài đã đoán ra được một cái tên: “Lục Huấn Đình à?”

Thái tử điện hạ cải trang xuất hành, ngài ấy đi xuống phía Nam, không ít người đã nghe ngóng được tin tức này.

Vẻ đẹp xuất chúng của hần được lan truyền khắp dân gian, nhưng mà, đa phần mọi người chỉ dám lén lút bàn luận, chứ không dám bình phẩm tướng mạo của Thái tử một cách quá lộ liễu khi ở bên ngoài.

Nếu là hần, đúng là khả năng hần theo sát gã như thế này là rất lớn.

Bây giờ, Mông Dịch Hoài sai người mua thật nhiều lương khô, sau khi được tiếp tế, thì lại chuẩn bị để trốn vào sơn cốc Đại Lam.

Nói là sơn cốc, nhưng thật ra là triền núi chạy dài mấy trăm dặm, rừng rậm cao vút ẩn trong mây, mệnh mông khó tưởng tượng nổi.

Bởi vì địa hình nghiêng, phức tạp, người bình thường mà tùy ý đi vào thì sẽ rất dễ bị lạc.

Ban đầu, Khúc Ngưng Hề còn nghĩ, “hang ổ” này là chỗ trốn của bọn chúng.

Hoá ra trong một nơi hoang vắng như vậy, đám người này vẫn còn tâm trạng để lập mưu khôi phục tiền triều à?

Nhưng sau khi tiến vào sơn cốc, vì không thấy người nào đến tiếp ứng, nên nàng cũng nhanh chóng từ bỏ suy đoán này.

Hình như bọn chúng đang tìm kiếm cái gì đấy...

Hình như Khúc Ngưng Hề đang dần quen với cảnh “màn trời chiếu đất” này.

Nàng không được tắm, cả người đầy bụi, vô cùng nhếch nhác, đến cả việc “giải quyết nhu cầu cá nhân” cũng phải hạn chế tối đa.

Tạm thời đóng quân tại một nơi, có người đang nấu một nồi thuốc, nàng thì đứng canh trước đồng lửa, ánh lửa chiếu xuống đôi gò má mềm mại, mịn màng của nàng.

“Nàng chưa bao giờ cười với ta.”

Mông Dịch Hoài khoanh tay đi đến, gã cao hơn nàng nhiều nên phải nhìn xuống nàng.

Khúc Ngưng Hề ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt gã, chớp mắt hỏi: “... Có việc gì thế?”

“Không có gì.” Gã ngồi xếp bằng bên cạnh nàng, lại hỏi: “Sao thế? Nàng không muốn đi theo ta sao?”

“...”

Vì có người này nên Khúc Ngưng Hề không bị bắt nạt quá nhiều, nhưng mà, nàng có nên cảm kích gã hay không?

Nói ra mà không tự thấy buồn cười hả?

Nàng không muốn trả lời, nhưng Mông Dịch Hoài lại không chịu, gã nắm lấy cổ tay trắng nõn của nàng rồi nói: “Muốn hay không cũng không phải là việc mà nàng có thể quyết định.”

Gã nở một nụ cười thật tươi bên ánh lửa, gương mặt ngăm đen như búng sáng, trông gã vô cùng tự tin nên mới nói ra được một câu chắc nịch như thế.

“... Ta mệt rồi, uống thuốc xong thì chỉ muốn ngủ thôi.” Khúc Ngưng Hề rút tay mình về.

Mông Dịch Hoài không làm khó nàng: “Chăm sóc bản thân cho thật tốt.”

Rồi gã đứng dậy, đi đến lều vải bên cạnh.

Khúc Ngưng Hề như một con heo đang được nuôi lớn để chờ ngày làm thịt.

Nàng biết rõ kết cục là gì, nhưng có lẽ nàng cũng nên cảm thấy may mắn... Vì trong quá trình “nuôi heo” này, nàng còn có thể kéo dài thời gian.

Ở trong rừng, đám người này chưa kém cõi đến mức phải phòng bị một cô nương yếu đuối như nàng. Cũng vì không có người nào theo dõi sát sao, nên dọc đường đi, Khúc Ngưng Hề mới lén hái được mấy cây cỏ độc.

Trước kia nàng tình cờ đọc được trong sách, thoáng nhớ rằng mình từng đọc đến đoạn miêu tả cây cỏ độc. Vì không nhớ quá rõ nên nàng cũng không dám chắc là có chính xác hay không.

Chẳng qua, nàng chỉ chọn những cái mà nàng có thể nhìn thấy, trước mắt nàng cứ tin là đúng.

Hạ độc thì cũng cần phải có dũng khí.

Khúc Ngưng Hề chưa từng làm tổn thương người khác, nhưng hôm nay, hôm nay nàng phải làm để tự vệ.

Bị côn đồ mang đi, vì tuổi còn nhỏ nên tạm thời may mắn không phải đối mặt với hiểm nguy, nhưng lẽ nào nàng không cần phải suy nghĩ đến tương lai sau này à?

Khúc Ngưng Hề không thể ngồi yên chờ chết được, nhân từ với bọn họ chính là đang tàn nhẫn với bản thân mình.

Nàng chọn ra tay, chỉ cần thoát khỏi đám người này thôi, dù cho sau khi thoát thân, nàng không có khả năng tự vệ hay không thể thoát khỏi rừng cây đi chẳng nữa... thì cùng lắm là...

Cùng lắm là chết thôi chứ sao!

Đến tối, Khúc Ngưng Hề mang những cây cỏ độc mà mấy ngày qua nàng lén hái đến rồi bỏ hết vào trong canh thịt.

Thịt này là thịt mà họ săn được từ trong rừng, có khi là gà rừng, có khi là thỏ.

Phần lớn thời gian tự do của Khúc Ngưng Hề là thời gian mà nàng tắm rửa bên hồ, khi ấy, nàng sẽ đi hái cỏ độc.

Lúc ăn tối, nàng viện lý do vì uống thuốc nên không có khẩu vị để không ăn canh thịt và rau củ đại.

Khúc Ngưng Hề ăn bánh nướng, mới ăn được một chút thì vờ lim dim, nhưng bàn tay mềm mại đã nắm thật chặt lại rồi.

Nàng không thể không lo lắng, không thể không sợ.

Nàng nóng lòng muốn chạy trốn, còn nếu không, đến khi đám người này phát hiện ra điều bất thường, chắc chắn là chúng sẽ giết nàng...

Khúc Ngưng Hề đưa mắt nhìn đám Mông Dịch Hoài đang ăn canh thịt, nàng không chắc liệu mình có thành công giết hại mấy người này hay không...

Đang chờ đợi trong lo lắng, bỗng, Mông Dịch Hoài nghiêng đầu sang nhìn nàng, hai người vô tình “mặt đối mặt”.

Ai cũng nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, suy nghĩ của một người rất dễ bị nhìn thấu thông qua đôi mắt...

“Nàng làm sao thế?” Mông Dịch Hoài phát hiện ra điểm bất thường từ nàng.

Khúc Ngưng Hề muốn lắc đầu phủ nhận thì cũng đã muộn, gã bỗng đứng dậy, nhìn nàng bằng ánh mắt tàn ác: “Nếu nàng dám giở trò với bọn ta, chắc chắn ta sẽ để nàng biết cái gọi là “có hối hận thì cũng đã muộn” mang ý nghĩa ra sao!”

Không còn kịp nữa rồi, người mới ăn cỏ độc xong là gã vừa nói xong câu đó, thì chợt nhận ra bản thân đang dần trở nên khác thường.

Ai nấy đều bắt đầu ôm bụng đứng dậy, ánh mắt lộ ra sát ý.

Khúc Ngưng Hề lùi về sau mấy bước, da đầu nàng tê dại.

Nàng sợ đến nỗi mắt cũng đã đỏ lên, nước mắt đọng đầy nơi khóe mắt, nàng chỉ muốn sống, chỉ muốn về nhà...

“Thiếu chủ, không thể giữ lại nữ tử này được!”

“Nếu muốn giữ nàng ta lại, người đánh gãy tay chân nàng ta cũng được...”

Bọn chúng bắt đầu kêu la, sắc mặt dần biến thành màu đen, còn Mông Dịch Hoài thì cũng không thể nói nên lời, gã đang nổi giận rồi.

Khúc Ngưng Hề không dám xoay người chạy trốn, nàng chỉ dám quay lưng về phía đám người này... Đến cả dũng khí cướp

lấy thanh đao sắc bén của bọn chúng mà nàng còn chẳng có nữa là.

Đúng ngay lúc này, “vụt” một tiếng, một cung tên không biết bay từ đâu đến, nó xuất hiện nhanh như chớp, nàng hoàn toàn không thể nhìn thấy rõ, chỉ thấy nó đã trúng vào vai trái của Mông Dịch Hoài, gã bước về phía trước một bước rồi khụy xuống.

“Thiếu chủ!”

Đám người này vội vàng rút đao ra ứng phó, nhưng có một nhóm đông đảo cao thủ đã ẩn náu trong bóng tối từ sớm, giờ đây, họ lặng lẽ bao vây bọn chúng.

Số lượng người hai bên cách biệt nhau rõ ràng, chỉ nhìn thoáng qua thôi là đã thấy số lượng bên kia hoàn toàn áp đảo, căn bản là bọn chúng không có chỗ nào để thoát thân.

Mà đám người này còn vừa ăn trúng cở độc, thế nên bây giờ chỉ cần “thả lưới” một lần thôi là đã có thể bắt gọn, bọn chúng đã “sa lưới” hết thảy rồi.

Khúc Ngưng Hề mơ màng, không thể nào tin vào mắt mình được. Họ cứ như là thần binh trời cao giáng xuống, cứ như thể là vì rủ lòng thương cho tâm tình tuyệt vọng của nàng nên trời cao mới phái họ xuống cứu giúp nàng vậy.

Nàng sững sờ nhìn nam tử tay cầm cung tên ngồi trên lưng ngựa đang phóng nhanh đến đây, hắn ngồi ở trên lưng ngựa, hất cao cao, dưới ánh lửa bập bùng, áo choàng của hắn tung bay phấp phới, trông hắn cực kỳ anh tuấn.

Là... Lục Huấn Đình sao?

Nàng mở to đôi mắt đen láy to tròn như hạt bồ đào ra, cứ ngỡ rằng mình vừa xuất hiện ảo giác.

Tiểu công tử tự cao tự đại đang dưỡng thương ở Chu gia... sao lại xuất hiện ở đây kia chứ? Hơn nữa, bây giờ hắn còn dẫn theo một đám cao thủ đi cùng nữa.

Khúc Ngưng Hê biết Lục Huấn Đình biết võ, lần đầu tiên gặp mặt, nàng đã tận mắt chứng kiến dáng vẻ phi thường ấy của hắn, tận mắt chứng kiến dáng vẻ nhân nghĩa cứu người không từ nan của hắn.

Nhưng bấy giờ, khi thấy hắn không chỉ biết cưỡi ngựa bắn cung, mà còn rất giỏi, thì nàng càng cần phải suy ngẫm nhiều hơn về thân phận thật sự của hắn...

“Sợ đến gốc luôn rồi à?” Lục Huấn Đình tung người xuống ngựa, hắn đi đến trước mặt nàng rồi hỏi han: “Khúc cô nương không sao chứ?”

Khúc Ngưng Hê lắc đầu, chẳng còn hơi sức đâu mà quan tâm đến cái gọi là “lễ nghĩa”, bất chấp tất cả mà vươn tay níu chặt lấy ống tay áo của hắn: “Ta không sao, người... người đến cứu ta sao?”

Hắn nhìn động tác này của nàng mà khẽ cười, cũng không phủ nhận, chỉ nói: “Hôm đó cô nương tốt bụng chở ta vào thành, sao ta có thể không báo đáp cô nương cho được? Huống chi, nhờ cứu cô nương, ta còn gặp được niềm vui ngoài ý muốn nữa.”

Nhìn xem hắn bắt được ai này?

Gã là nhi tử của Mông Thiên Thạch, Mông Dịch Hoài đấy.

Đám người phản loạn đều đã bị bắt, Minh Ân sai người kiểm tra cẩn thận, ngăn không cho bọn chúng tự vẫn.

Vừa kiểm tra đã thấy sắc mặt đám người này tối đen, còn trúng độc nữa, nên họ nhanh chóng phái đại phu đến chữa trị.

Lục Huấn Đình nghe báo cáo, bèn nhướng mày nhìn Khúc Ngưng Hề: “Cô nương hạ độc bọn chúng à? Có thuốc giải không?”

Khúc Ngưng Hề nhéo đầu ngón tay mình, cúi đầu trả lời: “Không có thuốc giải, ta cũng không biết đó là loại độc gì...”

Nàng vừa thuật lại vừa giải thích rằng, nàng hái mấy cây cỏ đó trên đường vì nàng nghĩ rằng chúng có độc.

Minh Ân nghe thế, không nhin được mà nhìn nàng với cặp mắt khác: “Không ngờ Khúc cô nương lại dũng cảm như thế.”

Lục Huấn Đình cũng có chút bất ngờ, sau đó hấn khẽ xoa đầu nàng rồi nói: “Được rồi, không sao.”

...

Khúc Ngưng Hề đã được cứu rồi, nàng được đưa đến thôn trang bên cạnh để nghỉ ngơi, cuối cùng thì bây giờ nàng cũng đã được tắm rửa bằng nước nóng.

Thôn này gần như là bị ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Nó nằm sâu trong núi lớn, thôn dân tự trồng trọt, tự cung tự cấp, đến cả thương nhân cũng hiếm khi lui tới.

Nhóm người của Lục Huấn Đình đã thuê gần hết các phòng trống trong thôn trang này.

Các phụ nhân trong thôn nhiệt tình và chất phác, không chỉ gánh nước nóng đến cho Khúc Ngưng Hề, mà họ còn đưa cả những bộ y phục in hoa sạch sẽ cho nàng mặc.

Khúc Ngưng Hề rất bẩn, đã nhiều ngày dài nắng dầm sương, nàng không dám tắm quá nhiều, thậm chí là còn không muốn khiến mình trông quá sạch sẽ.

Cuối cùng thì bây giờ nàng cũng đã có thể tắm rửa rồi. Nàng tắm đến nổi nước trong thùng tắm cũng trở nên đục ngầu, nàng nhìn cảnh đó mà cũng tự cảm thấy có lỗi.

Lúc đi ra, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng lên vì ngượng ngùng, đại nương thấy thế thì nhìn đến ngây người.

“Đúng là một tiểu cô nương xinh xắn mà!”

Phụ nhân có chất giọng chân chất của người dân thôn quê, không ngừng khen ngợi, còn chủ động giúp Khúc Ngưng Hề thắt tóc nữa.

Khúc Ngưng Hề mặc y phục mềm mại, sạch sẽ, nghiêm túc nói cảm ơn, thắt tóc xong thì theo bà ra ngoài dùng cơm.

Lục Huấn Đình cũng ở trong ngôi nhà này, lúc dùng cơm, hai người còn ngồi đối diện nhau.

Đây là lần đầu tiên hai người bọn họ ăn cơm cùng nhau. Nếu như là trước kia, có lẽ Khúc Ngưng Hề sẽ cảm thấy lúng túng khi phải sống chung với một nam tử mà nàng chưa từng quen biết. Nhưng sau khi trải qua lần tôi luyện này, mọi thứ đều đã không còn quan trọng nữa.

Cuối cùng nàng cũng không cần phải uống canh nữa! Cuối cùng thì nàng cũng đã có thể ăn uống bình thường!

Thế nên, nàng ăn không hề ít.

Một tay Lục Huấn Đình chống lên đầu, lông mi dài rủ xuống, đôi mắt đen như mực lặng lẽ đánh giá nàng.

Mới trôi qua có mấy ngày ngắn ngủi thôi mà tiểu cô nương trắng trẻo này đã gầy hẳn đi, lại còn giả vờ bệnh, còn hạ độc người khác nữa... Nàng cũng bận rộn thật đấy.

“Ban này cô nương đã bật khóc vì sợ hãi à?”

“Không có...” Nàng bỗng ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Ta không có khóc.”

“Hửm?” Lục Huấn Đình nhướng mày.

Rõ ràng là hắn đã nhìn thấy mắt nàng đỏ bừng lên như bé thỏ trắng, thế mà bây giờ nàng vẫn còn mạnh miệng được cơ đấy.

Chương 123: Ngoại Truyện 8: Bắt Đầu Lại (4)

DTV-EBOOK

Có lẽ vì muốn giữ thể diện nên tiểu cô nương này không muốn thừa nhận hành vi “thất thố” ấy của mình. Lục Huấn Đình cũng không ép nàng quá đáng, mà hắn chuyển sang nói về chuyện khác.

Tuy hắn đã cứu nàng, nhưng hắn không có ý định sẽ trở về Vụ Cương hay đưa nàng đến thành Phủ Dương ngay.

Hắn còn muốn ở lại sơn cốc Đại Lam này thêm một khoảng thời gian.

“Vì sao thế?” Khúc Ngưng Hề không hiểu.

“Còn một số việc.” Hắn đã trả lời như thế.

Khúc Ngưng Hề đưa mắt nhìn hắn, suy đoán: “Là vì Hoài Ý Vương à?”

“Cô nương cũng biết Hoài Ý Vương sao?” Lục Huấn Đình đưa mắt nhìn sang.

Khúc Ngưng Hề bĩu môi nói: “Có nghe bọn chúng nhắc đến một lần, chẳng lẽ nào... chúng đang muốn phục dựng tiền triều à?”

“Phục dựng?” Lục Huấn Đình buồn cười bởi từ này, hắn không nhin được mà nói: “Tiền triều không có người nào trong hoàng tộc mang họ Mông cả.”

Đúng thật là không có, những gì mà Khúc Ngưng Hề biết về Hoài Ý Vương đều chỉ từ những vở kịch trên sân khấu, vở kịch

tiêu biểu có tên là “Hoài Ý sẵn sàng chịu chết”, kể về nỗi tiếc nuối khi ông ta khởi binh thất bại và bị xử tử.

Cho nên... mục đích của đám người Mông Dịch Hoài này là gì? Khúc Ngưng Hề cũng không nữa.

Thấy nàng tò mò, Lục Huấn Đình cũng không thừa nước đục thả câu thêm nữa, nói thẳng cho nàng biết: “Là vì truyền thuyết về kho báu.”

“Hả?” Khúc Ngưng Hề không ngờ đến nguyên nhân này.

Trong dân gian có lời đồn, trong tay Hoài Ý Vương có một kho tàng chỉ toàn là vàng bạc châu báu, dùng để khởi sự. Nhưng không ai biết nó có thật trên đời hay không, càng không có ai biết được nó đang ở nơi nào.

Đây đều đã là chuyện xưa cũ của triều đại trước, lại cách đây mấy trăm năm rồi, thế nên, ngày nay lời đồn này cũng chẳng còn được nhiều người biết đến nữa.

Khúc Ngưng Hề chưa nghĩ tới được chuyện này, nhưng hẳn vừa nhắc tới là nàng đã nhớ ra ngay, hình như nàng cũng đã từng nghe đến chuyện này rồi.

Bây giờ Lục Huấn Đình lại nói hẳn muốn ở lại nơi này, chẳng lẽ hẳn muốn tìm kiếm kho báu bí ẩn đó sao?

Chắc hẳn nàng không thể ngăn hẳn làm chuyện mà hẳn đã quyết làm, nhưng, nàng cũng chỉ cần người này giữ lời hứa đưa nàng về mà thôi. Chỉ thế thôi là nàng đã vô cùng biết ơn hẳn rồi.

Khúc Ngưng Hề nói: “Thời gian thì tùy vào công tử sắp xếp, ta không sao cả.”

Lục Huấn Đình khẽ cong môi đáp: “Được.”

Nàng thông minh hơn những gì hần nghĩ, rõ ràng là nàng đã nhìn thấy hần sai bảo một đám cao thủ, dẫn họ vào núi cứu mình, nhưng nàng lại chẳng hỏi gì về thân phận của hần.

Dường như nàng chẳng mấy bận tâm, cực kỳ an phận, còn vô cùng ngoan ngoãn nữa.

Đương nhiên là, có thể sự ngoan ngoãn này cũng chỉ là giả vờ, hoặc cũng có thể đây chỉ là cách mà nàng bảo vệ bản thân mình mà thôi. Một tiểu cô nương như thế mà lại dám hạ độc vào trong canh thịt của kẻ khác, thì chắc chắn là ở nàng không hề thiếu sự can đảm.

Họ ở trong thôn trang nhỏ hai ngày, Lục Huấn Đình bắt sống được Mông Dịch Hoài, vì để đảm bảo an toàn, hần không ngừng cho gã và đồng bọn dùng nhuyễn gân tán [*].

[*] **Nhuyễn gân tán**: Là một chất độc, nó không màu, có mùi thơm, sau khi thuốc phát huy tác dụng, các cơ và xương trong cơ thể trở nên yếu ớt, vài ngày sau người bệnh có thể cử động như bình thường nhưng lại không thể phát huy được nội lực.

Hần đã moi được không ít thông tin từ đám lâu la này, còn lấy được cả tấm bản đồ “kho báu” được cho là có thật của bọn chúng nữa.

Trùng hợp là, trong tay Lục Huấn Đình cũng có một tấm bản đồ kho báu, sau khi so sánh hai tấm bản đồ, thì hần nhanh chóng phát hiện ra được điểm bất thường.

Hần dựa theo đó mà sai người ra ngoài điều tra.

Khúc Ngưng Hề đi đến bờ sông, trước kia, vì an nguy của bản thân vẫn chưa được đảm bảo, nàng chưa từng nghĩ đến việc sau khi được cứu, nàng sẽ làm gì sau khi trở về.

Bây giờ đã có hy vọng được về nhà, nàng nên suy nghĩ cẩn thận hơn về vấn đề này.

Chu gia đã báo quan tìm kiếm tung tích của nàng từ lâu, ở một nơi nhỏ bé như Vụ Cương, thật sự là tin tức này được lan truyền nhanh đến chóng mặt.

Bây giờ, chỉ e là tất cả mọi người đều đã biết chuyện nàng đã bị bắt cóc rồi.

Đương nhiên là chuyện này cũng ảnh hưởng rất nhiều đến chuyện chung thân đại sự sau này của Khúc Ngưng Hề.

Tuy rằng chuyện nam nữ ở Đại Trạch không quá khắt khe như các triều đại trước, nhưng không có nghĩa là dân gian không xem trọng danh dự của nữ nhân.

Thế mà bây giờ nàng còn bị đạo tặc bắt đi nhiều ngày như thế... vậy nên, càng có cơ sở cho người người đồn đoán.

Dù rằng lúc ban đầu ai cũng đồng cảm với nàng, nhưng càng về sau, người ta càng bàn tán nhiều, thì mọi sự đồng cảm sẽ dần trở thành hả hê, thành cười trên nỗi đau của người khác.

Khúc Ngưng Hề biết, cha mẹ và nhà ngoại tổ của nàng đều muốn sắp xếp cho nàng gả vào một gia đình tốt, có thể thì ít nhiều gì nàng cũng có thể hỗ trợ, giúp đỡ người trong nhà.

Đã là người rồi thì đều muốn vươn lên, có ai không muốn chọn những điều tốt đẹp cho mình đâu chứ? Đến cả bản thân nàng cũng muốn cuộc sống sau này của mình thật bình yên kia mà.

Nhưng, với tình hình bây giờ thì rõ ràng là con đường phía trước của nàng chỉ toàn là chông gai, trắc trở.

Khúc Ngưng Hề vẫn chưa bi quan đến mức chỉ biết xót thương bản thân mình, chỉ là, nàng cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt để khi trở về, nàng có thể đối mặt với tất cả mọi chuyện.

Dù đó có là những tin đồn, những suy đoán ác ý, hoặc là những vấn đề khác nữa...

Trong thôn trang nhỏ bỗng xuất hiện nhiều người như thế này, các thôn dân vừa xấu hổ vừa lo lắng.

Bên bờ sông có một tiểu cô nương chừng sáu tuổi, khi phát hiện ra Khúc Ngưng Hề thì len lén nhìn nàng cả một hồi lâu.

Tiểu cô nương do dự rất lâu, sau đó, không nhịn được mà tiến lên phía trước bắt chuyện với nàng.

Khúc Ngưng Hề đã phát hiện ra sự tồn tại của tiểu muội muội này từ lâu, bấy giờ thấy cô bé đến gần mình thì nàng quay đầu lại nhìn cô bé mà cười.

Tiểu cô nương này tên là Đào Nha, nhà ở dưới chân núi, tính tình hoạt bát và rất thích cười.

Cô bé lấy can đảm đi đến, nhìn chăm chăm Khúc Ngưng Hề, cứ như thể là không rời mắt khỏi nàng vậy: “Tỷ tỷ, tỷ đẹp thật đấy, muội chưa từng nhìn thấy người nào đẹp như tỷ hết!”

Khúc Ngưng Hề ngạc nhiên, nghe thấy câu nói thẳng thắn như thế thì không nhịn được mà khẽ cười, rồi nói: “Muội quá khen rồi.”

“Muội nói nghiêm túc đó...” Đào Nha nhìn, ánh mắt cô bé vừa có sự hâm mộ, vừa có chút si mê, cô bé lại nói: “Còn có vị ca ca kia nữa, trông cũng rất đẹp, tỷ đã đính hôn với vị ca ca ấy rồi à?”

“Cái gì cơ?” Khúc Ngưng Hề vừa nghe là đã biết cô bé đang nói về Lục Huấn Đình, thế là nàng vội xua tay phủ nhận: “Muội hiểu

lầm rồi, chúng ta tuyệt đối không có khả năng.”

Vì sao hiểu lầm này lại bị lan truyền rộng rãi như thế kia chứ?

Đào Nha nghe thấy thế bèn nghiêng đầu, trưng ra vẻ mặt khó hiểu mà hỏi nàng rằng: “Người lớn đều nói tân nương xinh đẹp sẽ gả cho tân lang tuần tú, vì sao hai người lại không đính hôn thế ạ?”

“Sao lại có chuyện này kia chứ?” Khúc Ngưng Hề cúi đầu nhìn cô bé.

“Muội đã ăn tiệc tân hôn hai lần rồi, có nhiều thức ăn ngon lắm!” Nước miếng Đào Nha sắp chảy xuống tới nơi rồi, cô bé lại nhấn mạnh rằng: “Người lớn đều nói như thế mà, hai người chính là hai người xinh đẹp nhất mà muội từng thấy đó.”

Tiểu cô nương sáu tuổi vô cùng tin tưởng vào điều này, dường như là cô bé chẳng hề nghi ngờ tính chân thật trong lời nói đó.

Bỗng nhiên Khúc Ngưng Hề không biết nên giải thích như thế nào để cô bé hiểu.

Nàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Hai người trông xinh đẹp cũng có thể là huynh muội của nhau mà, đúng chứ?”

Nàng không thể nói đến mấy vấn đề như là “môn đăng hộ đối” với mấy bạn nhỏ được, vì tình yêu và điều kiện gia đình chính là gai yếu tố phức tạp nhất. Thế nên, nàng đã dùng lý do này để đáp bừa cô bé.

Đào Nha nghe vậy thì ngây ra, cô bé vô cùng kinh ngạc: “Hai người là huynh muội ạ?”

Khúc Ngưng Hề không đáp mà cũng chẳng phủ nhận.

Cái đầu nhỏ của Đào Nha rất lanh lợi, cô bé cũng tán thành giả thiết này, lại nói: “Lúc đầu, trong thôn của bọn muội, người đẹp nhất là Vương Nhị gia, hai huynh muội họ đều rất là đẹp.”

Cho nên, đẹp thôi thì cũng chưa đủ để trở thành tân nương, tân lang của nhau, vì cũng có thể là huynh muội mà.

Khúc Ngưng Hề lừa tiểu cô nương cho qua chuyện, không ngờ là vừa quay đầu lại là đã đột ngột nhìn thấy Lục Huấn Đình, hắn đang đứng ngay sau lưng, cách hai người không xa.

Nam tử này rất cao, hắn đứng cạnh bờ sông có có đám cỏ xanh mướt, trông hắn có vẻ khá hứng thú với cuộc đối thoại của hai người họ, còn bày ra vẻ mặt “thâm sâu khó dò” khi nghe thấy nàng nói thế nữa.

Hắn... đã nghe thấy hết rồi à?

Sắc mặt Khúc Ngưng Hề bỗng nhiên đỏ bừng lên, một phần là vì hai người họ đang bị hiểu lầm, phần còn lại là vì nàng tùy tiện nhận huynh gọi muội với hắn, trông chẳng khác gì đang cố ý “bấu víu” vào để tạo quan hệ gần gũi với hắn.

Thế nên, khi bị người trong câu chuyện bắt gặp, ít nhiều gì thì nàng cũng cảm thấy hơi xấu hổ.

Lục Huấn Đình đi đến chỗ nàng, trông hắn vô cùng thông dong và nhàn nhã, như một người đang cất bước tự tại trong khu vườn của chính mình vậy.

Giọng hắn trong trẻo, nhẹ nhàng vang lên: “Ta và Khúc cô nương đây khác họ, sao có thể làm huynh muội của nhau cho được?”

“Đúng thế!” Đào Nha lập tức bừng tỉnh, đôi mắt đen lay láy nhanh chóng nhìn chăm chăm vào Khúc Ngưng Hề.

“...” Khúc Ngưng Hề: “Huynh muội khác cha khác mẹ thì sao?”

“Thì ra là huynh muội kết nghĩa!” Đào Nha hiểu ra rồi.

Lục Huấn Đình liếc mắt nhìn nàng, rồi bỗng nhiên hấn vươn tay ra, đầu ngón tay thon dài nhéo lấy gò má mềm mại của nàng, như có như không nói: “Ôi “muội muội” thật là nghịch ngợm...”

Ban đầu Khúc Ngưng Hề còn chưa phản ứng lại kịp, nàng cảm thấy hai người không hẳn là quá quen thuộc với nhau, thế mà người này lại làm như thế với nàng...

Còn gọi nàng là “muội muội” nữa chứ...

Lục Huấn Đình nhanh chóng rút tay về, vẻ mặt điềm tĩnh, như thể là tất cả mọi chuyện đều rất bình thường, không có chỗ nào là không ổn cả.

Tim Khúc Ngưng Hề đập thành thịch, nhưng ngoài mặt, trông nàng vẫn khá là bình tĩnh, làm như không có vấn đề gì mà chuyển sang đề tài khác: “Chân của Lục công tử đã tốt lên chưa?”

“Bây giờ mới nhớ mà hỏi đến à?” Lục Huấn Đình khẽ cười, như đang chế nhạo sự qua loa có lệ này của nàng, rồi hấn nói: “Nhờ ơn trời mà chân ta đã khỏi từ lâu rồi.”

Không thể nào tiếp tục nói chuyện với hấn nữa, Khúc Ngưng Hề biết dừng lại đúng lúc, dứt khoát rời khỏi bờ sông này.

...

Hai hôm sau, Lục Huấn Đình dẫn người đi sâu vào trong rừng, đi sớm về trễ.

Nhưng mà, cuối cùng hắn vẫn không thể nào giải mã được bản đồ kho báu, sơn cốc Đại Lam quá rộng lớn, có lẽ, hắn cần phải có nhiều thời gian hơn nữa thì mới tìm ra được.

Mà hắn lại không thể ở lại quá lâu, nên quyết định dừng lại, lên đường hồi phủ.

Cuối cùng thì Khúc Ngưng Hề cũng đã có thể lên đường trở về nhà của mình, nàng rời núi cùng với đoàn người của Lục Huấn Đình, sau đó thì quay trở lại đường thủy.

Thuyền sẽ đi qua Nam Hoa Môn, rồi nàng sẽ lại được trở về.

Xui xẻo thay, bọn họ lại bị mai phục ngay tại chỗ này.

Ở Nam Hoa Môn, nước sông chảy rất xiết, vì ở đây, con sông bị thu hẹp lại rất nhiều nên mực nước mới đổ dồn hết về đây. Mà, mực nước dâng cao, lưu lượng chảy khó mà kiểm soát được.

Chính tại cái nơi eo hẹp này, một đám hắc y nhân đã bất ngờ xuất hiện.

Bọn chúng rất đông, chúng phục kích ở hai bên bờ sông Nam Hoa Môn, nhắm thẳng vào thuyền mà bắn ra một cơn mưa tên dày đặc.

Mãi cho đến khi mọi người trên thuyền ra sức tránh né và chui vào trong khoang thuyền, chúng mới như những chiếc bánh chèo, nhanh chóng phi thân nhảy xuống.

Chúng lần lượt nhảy xuống thuyền, gặp người nào là dùng đao chém người đấy.

“Có thích khách!” Minh Ân la lên.

Nhóm người này đều là sát thủ, đã chuẩn bị kỹ càng rồi mới đến, thế nên, chúng ra tay vô cùng tàn nhẫn, chẳng hề nói bất

kỳ một lời vô nghĩa nào.

Lục Huấn Đình thân là Thái tử, từ nhỏ hẳn đã bị ám sát vài lần, phần lớn là chúng đánh vì muốn giành lại giang sơn Bui thị.

Bên cạnh Thái tử có rất nhiều cao thủ ẩn thân. Thế nên, khi gặp phải những tình huống như thế này, họ đều ứng phó rất tốt.

Nhưng bây giờ họ đang ở trên thuyền, không gian không lớn nên khó mà phát huy được sức mạnh; còn đám sát thủ này thì lại ôm tâm lý quyết đánh đến cùng. Chúng không chỉ cầm đao chém giết liền tay, mà còn có ý muốn phá hủy toàn bộ con thuyền này.

Con thuyền để xuất hành không lớn, nếu chúng muốn “đuổi cùng giết tận thật thì con thuyền này sẽ chìm nhanh thôi.

Bạch Tấn cau mày, hô to: “Mau hộ giá công tử rời đi, đừng để ý đến Mông Dịch Hoài nữa!”

Ban đầu họ tưởng rằng Mông Thiên Thạch phái người đến để cứu nhi tử của mình, nhưng từ cách đánh này, họ lại đoán... Hình như chúng càng muốn giết chết Thái tử hơn, thậm chí là còn không tiếc công phá hỏng con thuyền này nữa.

Điều quan trọng nhất ngay lúc này chính là an nguy của Thái tử điện hạ!

Minh Ân vẫn luôn canh giữ ngay bên cạnh Lục Huấn Đình, hẳn ta không rời hẳn dù chỉ là nửa bước.

Trên thuyền, âm thanh chém giết vang trời, trên boong thuyền cắm đầy cung tên, gần như là Khúc Ngưng Hề không còn chỗ nào để đứng.

Mặc dù nàng đã trải qua vô vàn trắc trở, nhưng nàng đã bao giờ chứng kiến cảnh tượng giết chóc như thế này đâu?

Đây là cảnh ám sát... có quá nhiều người đến để cướp đi sinh mệnh của người khác!

Mùi máu tươi nồng đậm len lỏi vào hai cánh mũi...

Lục Huấn Đình cầm trường kiếm trong tay, khi thanh kiếm được nâng lên, mũi kiếm bạc trông như màu của trăng non, lạnh lẽo đến bức người.

Mặt hắn không đổi sắc, hắn vô cùng tỉnh táo và bình tĩnh, mũi kiếm lướt nhanh qua mặt đất, vừa nhanh vừa sắc bén, chém thẳng vào điểm yếu của kẻ địch.

Nếu không phải vì đang trong tình huống khẩn cấp, Khúc Ngưng Hề chẳng có thời gian rảnh rỗi đâu để mà ngắm nhìn, thì chắc chắn nàng sẽ lên tiếng khen ngợi dung nhan này.

Tạm thời Khúc Ngưng Hề không để ý đến hắn, nàng run lấy bầy, lén sờ vào một cung tên trên boong thuyền, sau đó thì cầm lấy, nắm chặt nó trong lòng bàn tay, sau cùng là giờ đầu có mũi tên bén nhọn ra ngoài.

Cũng may mà đã có mấy người Minh Ân bảo vệ Lục Huấn Đình, còn nàng cũng đã được bảo vệ bên trong, nên mới không đến mức “đầu lìa khỏi xác”.

Nhưng, con thuyền này đang dần bị dòng nước “nuốt chửng”, nó không ngừng chìm xuống, khó mà tiến về phía trước. Còn người trên thuyền thì chẳng khác gì những con kiến nhỏ bất lực.

Cuối cùng, trước dòng nước chảy xiết tại Nam Hoa Môn này, con thuyền đã lật úp xuống.

Hai nhóm người chứa đầy sát ý trong mắt buộc lòng bị rơi xuống sông, bị dòng nước mạnh mẽ cuốn đi thật xa.

Khúc Ngưng Hề chỉ kịp phát ra một tiếng hét chói tai, đời này, trừ lúc tắm ra thì nàng chưa bao giờ đến gần nước, một cô nương như nàng thì nào có cơ hội để học bơi đâu?

... Trời muốn nàng phải chết đây mà.

Nhưng trời lại không hề có ý giết Khúc Ngưng Hề, nàng bị sặc nước, uống phải một ngụm nước lớn, còn thân thể thì như lục bình trôi theo dòng nước.

Nhưng bấy giờ, bỗng có người lôi nàng lại.

Nàng chỉ cảm thấy có một lực rất mạnh kéo lấy cánh tay, rồi lại vòng qua eo nàng, làm gì đó trên thắt lưng của nàng, rất nhanh sau đó, nàng cảm giác được là có ai đó cố sức kéo nàng về.

Hình như nàng đã bị buộc vào thắt lưng của ai đó rồi đúng không?

Vì đang trong tình thế hỗn loạn thế này nên Khúc Ngưng Hề không rõ cho lắm, cả người nàng lạnh như băng, nàng không sao thở nổi, bất kỳ giác quan nào cũng đều chẳng còn rõ ràng bằng sự khó chịu trong lồng ngực.

Sau đó, gáy nàng bị ai đó giữ chặt, ấn về phía trước, đôi môi chạm phải một thứ mềm mại ấm áp gì đó, và rồi, một hơi thở mạnh mẽ được truyền vào miệng nàng.

Dòng sông chảy xiết, tầm nhìn hạn chế, hơn nữa, Khúc Ngưng Hề còn chẳng mở mắt nổi.

Nàng không nhìn thấy gì cả, trong lúc lạnh nóng đan xen như thế, nàng đã bị người ta kéo đi xa.

Là ai...

Ai ôm nàng chặt như thế, ai đã cứu mạng nàng...

Chương 124: Ngoại Truyện 9: Bắt Đầu Lại (5)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề lạnh đến mức tỉnh giấc, vì quá khó chịu mà hai hàng chân mày của nàng vô thức nhíu chặt lại, hai cánh tay giữ chặt nguồn nhiệt mà nàng có thể chạm đến.

Nhưng có người cứ ngăn cản nàng mãi, hơn nữa, còn kéo nàng ra.

Mí mắt Khúc Ngưng Hề khẽ run lên, sau đó nàng từ từ mở mắt ra, sau khi bị ánh nắng chói chang “tập kích” thì nàng nhắm mắt lại ngay.

Chỉ có ở ngoài...

Thì ánh nắng mới chiếu thẳng vào mắt như thế này.

“Tỉnh rồi à?”

Lục Huấn Đình dùng cây châm lửa để nhóm lửa, hẩn nhặt các cành cây khô này ở xung quanh đây rồi tạo nên một đống lửa trại.

Ánh lửa cùng với ánh nắng... đều khiến Khúc Ngưng Hề cảm nhận được sự ấm áp.

Nhưng mà... Sau khi tỉnh lại, nàng cũng nhanh chóng biết được rằng, “nguồn nhiệt” mà nàng đang ôm lấy chính là nhiệt độ cơ thể Lục Huấn Đình.

“!” Khúc Ngưng Hề luống cuống tay chân, nàng bỏ tay ra và ngồi dậy ngay, nhưng rồi lại ngồi vào trong lòng hắn.

Hơn nữa, hơn nữa, trên người nàng...

Đang... đang chỉ có một lớp y phục mỏng manh thôi!

“Bây giờ không còn kịp để tránh hiểm nghi nữa rồi.”

Giọng nói của Lục Huấn Đình trong trẻo, ngữ điệu nhẹ nhàng, nghe như đang nói một chuyện rất đời bình thường thôi vậy: “Ta đã hô hấp giúp cô nương, nhưng cô nương bị sặc nước, sau khi lên bờ, ta phải nhấn ngực cô nương để cô nương nôn hết nước ra, sau đó thì cô nương mới có thể thở tiếp được.”

“Ta ư?” Khúc Ngưng Hề nghi hoặc, quả nhiên, bấy giờ nàng cảm thấy cổ họng của mình cực kỳ khó chịu.

Một tay nàng đặt lên ngực mình, đồ lót mỏng manh, ướt sũng dán sát vào làn da trắng như ngọc thạch của nàng.

Hắn nói gì?

Hắn, hắn... đã nhấn lên nơi nào cơ?

Độ cong mỏng manh, lớp thịt mỏng manh chỉ mới bắt đầu sinh trưởng nên hay khiến nàng cảm thấy đau, khiến nàng cảm thấy vô cùng ngại ngùng, khó mà thản nhiên đối mặt với những chuyện như thế...

Khúc Ngưng Hề khẽ run lên, suy nghĩ rối loạn, bỗng... nàng nghe thấy Lục Huấn Đình hỏi: “Ta đã cứu cô nương, cô nương có gì muốn nói với ta không?”

Cánh môi nàng khẽ mấp máy, vừa nhìn lên thì đã thấy y phục của mình đang được hong khô trên đồng lửa.

Mặt trời buổi trưa vốn đã nóng, nay lại có thêm nhiệt độ từ đồng lửa nữa, có lẽ là không bao lâu sau, nàng đã có thể mặc lại y phục được rồi.

Lục Huấn Đình cũng chẳng mấy mong chờ vào việc nàng có thể trả lời lại mình, hắn bèn tiếp tục giải thích: “Ta phát hiện dấu chân của cọp, cũng không chắc là gần đây có xóm làng hay không. Huống chi, muốn ra khỏi Nam Hoa Môn thì không còn con đường nào khác ngoài đường thủy, chúng ta phải hong khô y phục trước lúc trời tối.”

Đây chính là lý do vì sao hắn lại phải cởi y phục ngoài của nàng ra.

Trong rừng, sau khi trời tối đi, nhiệt độ không khí cũng sẽ giảm xuống, rất dễ nhiễm bệnh, đến lúc đó thì sao họ có thể thoát ra khỏi nơi này được?

Hơn nữa, nếu tùy tiện đốt lửa trong đêm, thì có thể dẫn đến những tình huống nguy hiểm mà không ai có thể ngờ được.

Ai biết ngoài trừ cọp ra thì còn có những con dã thú nào đâu? Không chừng là còn có bầy sói nào đó đi ngang qua nữa.

Hắn nói xong thì một tay chống lên đầu, đưa mắt nhìn nàng.

Đôi mắt hắn vẫn đen và sáng ngời, dáng vẻ thoải mái ung dung, không giống như quý công tử đang gặp chuyện không may, mà như đang vào rừng chơi nhân ngày Tết Thanh minh vậy.

Chờ đến khi hoàn hồn lại.

Thì Khúc Ngưng Hê đã phải tiếp nhận rất nhiều tin tức “chấn động” như thế... Bấy giờ nàng giống như là một kẻ câm điếc vậy, vì nàng không thể nói được bất kỳ điều gì cả.

Nàng nhìn chăm chăm Lục Huấn Đình, một lúc lâu sau nàng mới nhận ra rằng, y phục của hắn bây giờ vẫn không hề chỉnh tề, vạt áo thì mở tung, phần ngực khác hắn so với nữ nhân lộ hoàn toàn ra ngoài.

Bởi vì luyện võ từ nhỏ, nên khi khoác lên mình bộ cẩm bào, vóc dáng hần trông có vẻ mảnh khảnh, vòng eo thì có vẻ gầy nhưng lại rắn chắc và đầy sức lực. Mãi cho đến khi hần rũ bỏ lớp y phục bên ngoài ra, thì người ta mới nhận ra rằng, hần không hề gầy yếu, mà ngược lại, cơ thể hần chỉ toàn là những đường cong tràn đầy sức mạnh.

Lục Huấn Đình có thể rút kiếm giết người, cũng có thể nhẹ nhàng kéo cả người nàng từ dưới nước lên trên bờ.

Với sự chênh lệch cả về võ lực lẫn thể lực này, nếu hần có ý định xấu, thì nàng dám khẳng định chắc chắn một điều rằng, nàng hoàn toàn không thể nào chống đỡ được.

“Sao lại không nói gì thế?” Lục Huấn Đình vẫn không di chuyển ánh mắt sang nơi khác, đuôi lông mày khẽ nhếch lên: “Khúc cô nương đã gặp phải những chuyện như thế này rồi mà vẫn còn có thể bình tĩnh được kia à?”

Đương nhiên là Khúc Ngưng Hề không thể bình tĩnh nổi rồi. Chỉ đơn giản là nàng đang mơ màng, choáng váng, còn có cảm giác nặng nề, bất lực thôi.

Nàng rũ vai, mắt nhìn xuống đất rồi nói: “Dù sao thì sau khi ta trở về...” Danh tiếng của nàng cũng chẳng còn lại gì.

Nàng không biết phải làm thế nào bây giờ... Lẽ nào nàng nên nhảy dựng lên rồi khóc lóc, kể lể về danh dự của mình à?

Hay là, có thể sống là tốt rồi...

Cuộc đời ngắn ngủi biết bao. Trước đó Khúc Ngưng Hề chưa từng nghĩ đến chuyện, hoá ra cũng có ngày cái chết lại đến gần nàng đến thế.

Chuyện bất ngờ cứ thi nhau ập đến, nàng bị bắt lên núi, tuy chưa bị vũ nhục đã là một chuyện rất đổi may mắn rồi, nhưng

chắc chắn là sau này, cuộc đời nàng sẽ có rất nhiều biến chuyển, lớn đến độ “ngiên trường lệch đất”.

Bây giờ lại còn thêm chuyện rơi xuống nước này nữa...

Có lẽ, bây giờ nàng có gặp phải chuyện này cũng chẳng đáng là gì...

Ánh mắt của Khúc Ngưng Hề thần thờ, trống rỗng và vô hồn, nửa sau câu nàng nói như bị nghẹn đi, nàng không sao có thể thốt ra thành lời.

Đã mất cảm giác rồi.

Đột nhiên, chiếc cầm sáng bóng và thanh tú của nàng rơi vào tay người bên cạnh.

Bàn tay to lớn của Lục Huấn Đình nhẹ nhàng nắm lấy cầm nàng, hẩn nhẹ nhàng xoay mặt của nàng, buộc nàng phải nhìn thẳng vào mắt hẩn.

“Thái độ gì thế này đây?” Ánh mắt hẩn bắt đầu dờn xuống, chậm rãi đánh giá dung nhan xinh đẹp trước mặt mình.

“Công tử...” Khúc Ngưng Hề quay đầu đi, muốn né tránh bàn tay của hẩn. Vì thật sự là hẩn đã vượt quá giới hạn rồi...

Nhưng Lục Huấn Đình vẫn cứ thích vượt quá giới hạn như thế, hẩn không chỉ không chịu lùi lại mà còn muốn tiến lên thêm, đặt đầu ngón tay ấm áp của mình lên khóe mắt nàng.

“Cô nương cần ta giúp không?”

Hẩn nhỏ giọng hỏi, trông như là bản thân hẩn không hề để ý đến chuyện này, như thể là hẩn chỉ thuận miệng nói ra thôi. Ấy thế mà, chính cái ngữ điệu này lại khiến người ta khiếp sợ.

Khúc Ngưng Hề khó nén được sự ngạc nhiên: “Công tử muốn giúp ta thế nào?”

Rốt cuộc thì hắn đang muốn làm gì...

Nàng đẩy tay hắn ra, sau đó đi thẳng.

Nàng lúc này trông rất chật vật. Đồ lót thì bị ướt, bả vai và cánh tay trắng ngần như tuyết đều lộ ra ngoài, dù nàng có muốn che giấu đi chẳng nữa, thì cũng đều không thể che giấu được, nhất là khi họ đang ở dưới ánh mặt trời sáng rực như thế này.

Thậm chí là, những sợi tóc mềm mại vẫn còn đang nhỏ từng giọt nước.

“Đương nhiên là tới tận nhà cầu hôn, tránh để cho cô nương phải lo nghĩ đến những chuyện khác.”

“Hả?” Khúc Ngưng Hề tròn tròn mắt nhìn hắn: “Lục công tử sẽ chịu trách nhiệm với ta sao?”

Lục Huấn Đình phủ nhận: “Đây không phải là chịu trách nhiệm, mà là vì ta muốn giúp nàng.” [*]

[*] Đến đây thì chuyển sang xưng “ta” gọi “nàng” nhé.

Hắn có ý gì thế này? Trong mắt Khúc Ngưng Hề chỉ toàn là sự hoang mang mờ mịt.

Hắn khẽ ngược mắt lên, nhìn nàng rồi nói: “Nếu như ta cứu người nữ tử khác, ta sẽ không cầu hôn nàng ấy.”

Tuy không thể nào thấy chết mà không cứu, nhưng nếu cứu một người rồi lại phải cưới một người, thì sao mà hắn chấp nhận cho được?

Khúc Ngưng Hề không nói gì, chỉ dùng ánh mắt nghi hoặc mà nhìn hắn.

Nàng rất hoài nghi rằng người này chỉ đang muốn dỗ dành nàng mà thôi. Chuyện lớn như việc kết hôn này, sao có thể nói dễ dàng như thế được? Không chỉ có thế, hắn còn nói là nếu đổi thành một cô nương khác, hắn sẽ không lấy người ta... Nàng chẳng thêm tin lời hắn nói đâu.

Nhưng mà, đúng thật là hai người đã có tiếp xúc chân tay, nàng còn bị hắn nhìn thấy hết thế này nữa...

Nếu không thành thân thì không thể được.

Ai rơi vào tình cảnh này thì cũng đều chỉ có thể thẳng thắn với nhau mà thôi...

Danh dự đã mất rồi, không thành thân thì không hợp lẽ, nàng không thể không gả...

Khúc Ngưng Hề rất rối, thật sự là nàng không thể nào hiểu rõ.

Nàng muốn hỏi Lục Huấn Đình cho rõ, muốn biết rõ thân thế của hắn; nhưng rồi nàng lại cảm thấy, nàng cần phải làm rõ một điều rằng, nàng không bị ai làm gì trong lúc bị bắt cóc cả.

Để tránh cho hắn nghĩ rằng bản thân phải chịu thiệt... à?

Lời đã tới bên miệng rồi nhưng mãi mà nàng chẳng sao có thể nói ra được, cuối cùng lại trở thành: “Ta chỉ mới có mười hai tuổi thôi, ngoại tổ mẫu nói là người lớn tuổi rồi, không chờ ta được.”

“...” Lục Huấn Đình quay đầu sang nhìn nàng, mỉm cười hỏi: “Hả? Nàng nói lại thêm lần nữa xem?”

Khúc Ngưng Hề không nói gì thêm, tự biến mình thành một con chim cắt, lặng lẽ trốn sang một bên hong khô tóc.

Sau giờ Ngọ, gió núi nhẹ nhàng thổi, y phục ngoài nhanh chóng được hong khô, nhưng trái lại, đồ lót mà nàng che che

giấu giấu, không để lộ ra ngoài... lại đang nửa khô nửa ướt.

Khúc Ngưng Hề đành mặc y phục ngoài vào, vừa hay tóc nàng cũng đã được hong khô khá rồi. Bây giờ nàng đã quay trở về dáng vẻ sạch sẽ lúc đầu.

Lục Huấn Đình dùng chuôi của cây trường kiếm bạc bắt hai con cá ở con sông gần đó, sau đó, hẩn lại xử lý sạch sẽ bằng chính nước sông rồi nướng chúng trên đồng lửa.

Ngoài ra, hẩn còn hái một vài loại cây ăn được và nấm ở bên bờ sông, miễn cưỡng coi như là “mặn nhạt có đủ” đi.

Sau khi hai người dọn dẹp xong xuôi, thì cá và nấm cũng đã được nướng chín, tỏa ra mùi hương rất thơm.

Mặc dù không có gia vị, nhưng cá và rau đều được “đất trời nuôi dưỡng”, nên cá thì béo ngậy, nấm thì mang theo mùi thơm tự nhiên, không hề dính vị tanh của bùn.

Khúc Ngưng Hề không hề kén ăn, nàng ngoan ngoãn nói lời cảm ơn rồi lót dạ bằng những món ăn này.

Sau khi ăn xong, phía chân trời nổi lên một tầng mây đỏ, hoàng hôn bao phủ khắp khu rừng, tạo nên một cảnh sắc đẹp hoàn mỹ.

Con người đều thích ánh sáng, nên khi thấy ánh mặt trời sắp lặn, lòng sẽ dễ sinh ra cảm giác bất an...

Khúc Ngưng Hề quay đầu lại, lặng lẽ quan sát cảnh núi rừng tĩnh lặng này. Nơi đây hoang tàn vắng vẻ, phương xa có chim hót thú rống, nàng không sao có thể ngăn được cảm giác run sợ dưới đáy lòng mình.

Trời sắp tối rồi, hai người họ phải qua đêm ở đâu đây?

Lúc này nàng phải cảm ơn Lục Huấn Đình rất nhiều vì hắn đã dự đoán trước như thế... Bấy giờ, nhiệt độ không khí đã giảm mạnh xuống, còn bọn họ thì may sao đã giải quyết xong vấn đề y phục ướt sũng rồi.

Bụng cũng đã no, giờ thì chỉ cần tìm chỗ ngủ an toàn là sẽ có thể thuận lợi làm tổ rồi ngủ ngon suốt cả đêm.

Thuộc hạ trong tay hắn nhiều như thế, chắc chắn là họ đang tìm tung tích của hai người.

Lục Huấn Đình đưa Khúc Ngưng Hề về lại trong rừng, hắn cầm trường kiếm trong tay để làm vật dò đường, tránh “đánh cỏ động rắn” hòng ngăn chặn nguy cơ bị rắn độc cắn.

Khúc Ngưng Hề vén váy theo sát đằng sau, đường đi có phần khó khăn.

May mà nàng đang mặc y phục mới thay ở thôn xóm kia, chứ nếu mặc những bộ váy áo bằng vải dệt... chỉ sợ là nàng sẽ chẳng thể chống đỡ nổi trước bụi gai và côn trùng ở đây.

Bỗng nhiên, Lục Huấn Đình vươn tay ra trước mặt nàng và hỏi nàng rằng: “Cần nắm tay ta không?”

Nàng có phần e dè, không dám đặt tay của mình vào tay hắn.

Hắn cong môi, lại nói: “Cũng sắp lấy nhau tới nơi rồi, có nắm cũng chẳng sao đâu.”

“... Công tử sẽ lấy ta thật sao?” Khúc Ngưng Hề hỏi.

“Nàng đang nghi ngờ ta à?”

Lục Huấn Đình còn chưa đợi nàng trả lời mà đã thẳng thừng kéo lấy tay nàng, bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của nàng: “Phải đi nhanh thôi, trời sắp tối rồi.”

Vì đang trong tình thế cấp bách nên Khúc Ngưng Hề không còn do dự hay chần chừ gì nữa.

Đúng là khi có người ở phía trước nắm tay dắt nàng đi, thì nàng sẽ di chuyển dễ dàng hơn rất nhiều, bước đi của nàng bây giờ nhẹ nhàng như đang bay vậy.

Hai người họ cũng khá là may mắn, khi màn đêm hoàn toàn buông xuống, cuối cùng thì họ cũng đã tìm được một hang động nho nhỏ, nằm ở vị trí khuất gió, sâu thẳm trong rừng và khá kín đáo.

Quan trọng hơn hết là... bên trong hang động rất khô ráo, Lục Huấn Đình cầm đuốc đi đến rồi cẩn thận kiểm tra một lượt, không có dã thú làm tổ bên trong, cũng không phải là nơi sinh sống của các loại măng xà.

Trong hang động có một đống lửa, hơn nữa, còn có vách núi che chắn bên ngoài, nhờ đó mà bên trong rất ấm áp và thoải mái, hoàn toàn có thể ngăn được gió lạnh, không cho nó lùa vào trong.

Khúc Ngưng Hề cảm thấy rất an tâm, nếu không có Lục Huấn Đình, nàng đã chết từ lâu rồi.

Khi phải đối mặt với cái chết... chuyện hôn sự đã chẳng còn là vấn đề gì quan trọng nữa.

Nàng đang bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về chuyện hôn sự của họ trong tương lai: “Nhà của Lục công tử làm nghề gì? Có phải là các vị trưởng bối trong nhà chưa định hôn sự cho công tử hay không?”

Dáng vẻ hần tuấn tú thế này, đừng nói là chỉ có thân thích hay xóm làng láng giềng, mà đến cả người lạ... cũng sẽ vô cùng rung động trước dung nhan tuyệt vời này của hắn.

“Nàng có biết ý nghĩa của việc thành thân là gì không?” Lục Huấn Đình không đáp, mà chỉ hỏi lại nàng một câu như thế.

Khúc Ngưng Hề nhận ra là mình bị xem thường, nàng bèn nói: “Sao ta lại không biết cho được chứ? Nữ tử lập gia đình là phải đến nhà phu quân sống, giúp phu quân dạy con cái.”

Nàng đã mười hai tuổi rồi, chứ có phải là chỉ mới hai tuổi thôi đâu!

Lục Huấn Đình nhìn vào đôi mắt đen sáng trong của nàng. Đôi mắt ấy quá đỗi thuần khiết, có thể nói ra hai chữ “phu quân” này mà không hề có chút ngại ngùng gì như thế... đương nhiên là vì tiểu cô nương này vẫn chưa hiểu rõ ràng.

Hắn nhẹ nhàng quăng thêm mồi vào đồng lửa: “Thành thân với ta... có thể là sẽ gặp chút phiền phức đấy.”

“Vì sao cơ chứ?” Khúc Ngưng Hề không hiểu: “Công tử có hôn ước rồi à? Cũng đúng thôi, thế thì đừng làm một vị lang quân bạc tình nhé.”

Nhờ đâu vì lấy nàng mà hắn lại đi cô phụ cô nương khác... thì đúng thật là có lỗi với cô nương nhà người ta quá.

“Ta không có hôn ước.” Lục Huấn Đình trả lời.

“Vậy thì tốt rồi. Thế thì có gì đâu mà phiền phức? Công tử không ngại nếu phải nói thẳng điều phiền phức ấy ra chứ?” Khúc Ngưng Hề tiếp tục truy hỏi: “Hay là... công tử chờ không kịp nữa rồi?”

Quả nhiên người lớn hơn nàng ba tuổi thì chuyện thành hôn cũng sẽ phiền phức hơn nàng nhiều nhỉ?

Đợi đến khi nàng đủ mười lăm tuổi, thì khi ấy hắn cũng đã mười tám tuổi rồi.

Khúc Ngưng Hề còn chưa kịp buồn rầu, thì hai má nàng đã đỏ ửng cả lên.

Lục Huấn Đình híп đôi mắt dài lại và nói: “Còn đoán nữa là ta sẽ phạt nàng đấy.”

Nàng ngạc nhiên lắm, không hiểu tại sao người này lại có thể nói ra chữ “phạt” một cách hợp tình hợp lý như thế.

Lẽ nào hắп dám động thủ với nàng thật sao?

Chương 125: Ngoại Truyện 10: Bắt Đầu Lại (6)

DTV-EBOOK

Lục Huấn Đình vẫn chưa tiết lộ thân phận của mình cho Khúc Ngưng Hề biết, hắn chỉ nói là đến khi trở về thì nàng sẽ biết, và khi đó hắn sẽ tới tận nhà cầu hôn nàng.

Khi đó thì còn có thể ngăn chặn được một đồng tin đồn nhảm.

Lời đồn quả thật rất đáng sợ, không ai không sợ nó cả. Tuy Khúc Ngưng Hề chưa từng trải qua cảm giác ấy, nhưng nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được người ngoài sẽ nói những gì.

Dù nàng bị bắt cóc là sự thật, sự thật mà mọi người đều biết, nhưng chỉ sợ là người ngoài sẽ tự thêm dệt thêm những chuyện “kỳ bí” phía sau sự thật đó.

Chẳng qua là, những lời đồn về việc bị bắt cóc và mất đi sự trong sạch... thật sự rất khó nghe.

Khúc Ngưng Hề ngồi cạnh đồng lửa, mơ màng sắp ngủ, nhưng đầu óc của nàng vẫn không ngừng suy nghĩ.

Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, không ngờ là nàng lại tự ý hứa hẹn chuyện chung thân đại sự với người khác như thế này.

Nhưng nàng đâu còn cách nào đâu!

Khi ấy nàng đã rơi xuống nước, nàng cũng đã sắp chết tới nơi rồi, chính nhờ Lục Huấn Đình... chính hắn đã cứu lấy sinh mạng nàng.

Nàng còn nhỏ tuổi nên đương nhiên là nàng không muốn chết rồi, nàng sợ hãi mọi thứ hiểm nguy trên đời này, nàng chỉ muốn được cứu mà thôi...

Thỉnh thoảng Khúc Ngưng Hề lại thấy nghi ngờ, có phải mình đã gặp phải kẻ lừa đảo rồi chẳng? Hay là Lục Huấn Đình chỉ đang dỗ dành nàng thôi?

Nhưng, suy đi nghĩ lại mới thấy, nào có ai lại chạy đến nơi hoang sơ này để cứu nàng chỉ vì muốn lừa đảo nàng thôi?

Trước đó, họ không hề biết rằng, hoá ra sơn cốc Đại Lam lại rộng lớn như thế, hoá ra nước sông tại Nam Hoa Môn lại lạnh lẽo như thế...

Khúc Ngưng Hề suy nghĩ một chút rồi thiếp đi mất, không phải là do nàng không có tâm lý phòng vệ, chẳng qua là... nàng đã mệt mỏi quá rồi.

Có lẽ nàng vẫn còn có chút gì đó gọi là tin tưởng Lục Huấn Đình, nhưng nó mơ hồ và ít đến nỗi chính bản thân nàng còn không nhận ra.

Cứ thế, ngay bên cạnh hẳn, nàng an ổn đi vào giấc ngủ, đóng lửa toả ra hơi ấm, chặn hết mọi bóng tối và những thứ mà họ không rõ tên ngoài hang động.

Không biết là đã ngủ bao lâu, trong khi Khúc Ngưng Hề đang chìm sâu trong giấc mộng, bỗng nhiên, có tiếng động gì đó ở ngoài hang động vang lên, làm nàng bừng tỉnh.

Nàng hoang mang mở mắt ra, ngồi phắt dậy, bấy giờ nàng mới phát hiện ra rằng, trong hang động tối tăm này không còn bóng dáng của Lục Huấn Đình nữa. Chỉ là, áo choàng của hẳn vẫn còn đang được phủ trên người của nàng.

Đồng lửa bập bùng cháy đã sắp tàn, Khúc Ngưng Hề nắm chặt áo choàng của Lục Huấn Đình trong tay, nường theo ánh lửa mờ nhạt mà nhìn ra bên ngoài.

Từ cửa hang nhỏ hẹp, nàng thoáng nhìn thấy một tia sáng bạc lóe lên bên ngoài, đó là ánh sáng phản chiếu từ thanh kiếm của Lục Huấn Đình.

Có một dã thú nặng nề thở từng tiếng phì phì lăm le tiến vào. Khúc Ngưng Hề không thấy rõ, chỉ ngửi thấy mùi máu tanh thoang thoảng trong không khí.

“Lục công tử bị thương à?” Nàng vội hỏi.

“Không phải ta, là con lợn rừng kia.” Lục Huấn Đình vung kiếm một cái, hất văng những giọt máu khỏi mặt kiếm rồi hỏi nàng rằng: “Muốn nhìn chút không?”

Hắn chỉ thuận miệng hỏi thôi, không ngờ tiểu cô nương này muốn nhìn thật. Nàng rón rén bước đến, dừng cảm ra khỏi hang, to gan nhìn chăm chăm vào con lợn rừng sắp chết.

Lợn rừng da dày thịt béo, thân hình không to lớn và béo mập như lợn nhà, nhưng lại rất mạnh, lông nó màu đen, rất dày và đậm màu, nó còn có một cặp răng nanh lộ hẳn ra bên ngoài nữa.

Vũ khí của nó không chỉ có mõm răng nanh, mà còn có cả cái mũi nữa. Vì thường xuyên húc đất nên nó rất khỏe mạnh, lực đẩy cũng không hề nhỏ.

Nhưng lúc này, con lợn rừng đó hít vào nhiều hơn là thở ra, sắp chết đến nơi rồi.

Phần đất dưới thân nó thấm rất nhiều máu, mùi máu sẽ hấp dẫn những con thú khác đến “săn mồi”.

Lục Huấn Đình nhìn Khúc Ngưng Hề rồi nói: “Nàng cũng can đảm thật đấy...”

Còn chưa nói hết câu, hắn đã cảm nhận được rằng, tay áo hắn bị một bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy.

Khúc Ngưng Hề nhìn lên bầu trời tối tăm như mực, tối đến mức tưởng như là chẳng có gì có thể hoà tan được nó, đến cả bóng cây cũng bị bóng tối nuốt chửng, sao nàng không sợ hãi cho được?

Đến khi trời sắp sáng, Lục Huấn Đình mới dẫn Khúc Ngưng Hề vào hang động, rồi hắn lấy một chiếc khăn trắng từ trong túi, ung dung lau chùi lưỡi kiếm.

“Chúng ta phải rời khỏi nơi này, đi đường đêm nàng có sợ không?”

Trời sẽ sáng nhanh thôi.

Khúc Ngưng Hề lắc đầu: “Ta không sợ, ta đi theo công tử kia mà.”

Nếu nàng nói sợ, sợ rằng chẳng may hắn xem là gánh nặng... thì sao đây?

Sợ rằng chẳng may nếu họ còn gặp phải những dã thú khác, nàng sức trời gà không chặt... chính là thứ mồi ngon trong miệng thú dữ.

Lục Huấn Đình nhanh chóng lau sạch kiếm, sau đó hắn lại cất kiếm vào trong vỏ, cuối cùng là vươn một tay về phía nàng.

Hắn muốn nắm tay nàng đi nữa à?

Khúc Ngưng Hề nghĩ thế thì đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào tay hắn mà chẳng có lấy chút do dự nào.

Lòng bàn tay của hắn vừa rộng lớn vừa ấm áp, dễ dàng nắm trọn cả bàn tay của nàng, lòng bàn tay hai người dán chặt vào nhau.

Lục Huấn Đình không chỉ có bàn tay lớn, mà dáng người của hắn còn rất cao. Bây giờ, đứng cạnh hắn, Khúc Ngưng Hề như một đứa nhóc lùn, đến cả bả vai hắn mà nàng còn chưa cao tới, phải ngửa đầu lên thì mới có thể nhìn vào mắt hắn được.

Lúc bước đi, bước chân của hai người còn chênh lệch nhau khá nhiều nữa. Chân hắn dài nên bước nào cũng rất lớn, Khúc Ngưng Hề phải bước nhanh thì mới đuổi kịp hắn.

Đi được một lát thì Lục Huấn Đình mới phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu, bèn dừng lại rồi cúi đầu nhìn nàng. Khi tiểu cô nương xinh xắn này không nói lời nào, không biết tại sao lại đem đến cho người khác một cảm giác vô cùng bình yên và dịu dàng.

“Lên đi, ta cõng nàng.”

Hắn ngồi xổm xuống trước mặt nàng.

“Thế thì sao mà được...” Khúc Ngưng Hề do dự, nàng sợ rằng hắn sẽ mệt.

“Nhanh lên.” Lục Huấn Đình hồi thúc.

Nàng nghĩ ngợi thêm một chút, sợ bản thân mình sẽ làm hỏng việc, nên vẫn ngoan ngoãn nằm sắp trên lưng hắn, cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn thì ôm lấy bả vai hắn.

Lục Huấn Đình đứng lên, tầm nhìn của nàng cũng cao lên không ít, cảm giác này... thật sự rất mới lạ.

“Ta là nam nhân thứ hai cõng nàng à?” Hắn thuận miệng hỏi.

Vì sao lại là thứ hai kia chứ?

Khúc Ngưng Hề mím môi trả lời: “Là người đầu tiên.”

“Người đầu tiên không phải cha của nàng à?”

“Cha ta chưa từng công ta.”

“Thế thì phụ thân của Khúc cô nương đây đã tổn thất khá nhiều rồi đó.” Lục Huấn Đình đỡ nàng lên, nàng nhẹ nhàng giống như là một đám mây, nhưng lại ấm áp và mềm mại vô cùng.

“Đừng gọi ta là Khúc cô nương nữa...” Khúc Ngưng Hề nhỏ giọng nói: “Nhũ danh của ta là Văn Du.”

Hắn nghe lời, dùng chất giọng nhẹ nhàng mà gọi nhũ danh của nàng: “Tiểu Văn Du.”

“Đừng thêm chữ Tiểu...” Khúc Ngưng Hề cau mày: “Quả nhiên là công tử đợi không kịp thật, ta nó đúng chứ?”

“...” Lục Huấn Đình cười thành tiếng: “Khúc Ngưng Hề, nếu nàng nói nữa thì ta sẽ nhéo nàng đấy.”

“...” Xem ra hắn rất để ý đến chuyện này nên mới không cho nàng nói.

Khúc Ngưng Hề ngậm miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại nhẹ nhàng tựa vào bả vai hắn.

...

Trời càng ngày càng sáng, dọc đường, Lục Huấn Đình tìm được một cây đại có trái có thể ăn được

Chua chua chát chát nhưng không khó ăn, phần lớn trái trên cây đều đã bị chim mổ đi mất rồi.

Khúc Ngưng Hề còn nhìn thấy một con khỉ nhỏ trốn sau tán cây, chắc là nó cũng đến để ăn trái cây.

Lục Huấn Đình đang xác định phương hướng, ban đầu bọn họ ở Nam Hoa Môn, sau đó thì bị cuốn đến hạ lưu sông, nếu đi xuống thêm nữa thì có thể là sẽ đến thôn trang nào đó.

Nhưng thật sự là khu vực này rất hoang vu, chỉ có núi lớn, cây cối xanh mát tươi tốt. Dù có di chuyển bằng đường thủy đi chăng nữa, thì thuyền thương đều sẽ chỉ đi qua cửa Nam Hoa chứ không đi vào đây.

Nếu không phải là vì Mông Dịch Hoài muốn đi tìm kho báu, thì gã sẽ không đi đến nơi này.

Lục Huấn Đình không đi dọc theo sông lớn, vì hấn sợ gặp phải người do Mông Thiên Thạch phái đi tìm nhi tử, vì khả năng cao chúng sẽ thuyền rồi lại tìm cơ hội tấn công mục tiêu.

Dịch nhiều ta ít, đó không phải là hành động sáng suốt.

Hấn phân biệt hướng sông chảy, sau đó họ len lỏi trong rừng, tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Trên đường đi, hai người vô tình gặp phải một dòng suối nhỏ, hấn dừng chân để Khúc Ngưng Hề nghỉ ngơi, rửa mặt chải tóc một chút.

Hiển nhiên là năng lực sinh tồn của Lục Huấn Đình rất xuất chúng, hấn không chỉ có thể bắt cá, mà còn phân biệt được không ít loại nấm và rau củ dại có thể ăn được.

Đáng tiếc là không có nồi để nấu canh, chỉ có thể nướng lên ăn thôi.

Dẫu vậy, với Khúc Ngưng Hề mà nói, bấy nhiêu thôi đã là điều quá đổi may mắn rồi. Vì chỉ cần lấp đầy bụng đói, bổ sung thể

lực thôi là bọn họ sẽ có thể tiếp tục chống đỡ mà đi về phía trước.

Quá trình này không hề khó khăn, thậm chí là nàng còn rảnh rỗi đến nỗi có tâm tình ngắm nghía những sinh linh nhỏ bé trong rừng rậm kia nữa.

Khúc Ngưng Hề đã được thấy rất nhiều loài động vật mà từ xưa đến giờ nàng chưa từng thấy, trong rừng có nhiều loài chim lạ, chúng đậu sát trên cành cao, những bộ lông của chúng còn có những màu sắc rất xinh đẹp.

Nàng như được mở mang tầm mắt, dựa sát vào lưng Lục Huấn Đình, thở dài nói: “Công tử lợi hại thật đó.”

Tuổi vẫn còn trẻ mà võ nghệ đã cao cường hơn người thường rồi.

Hơn nữa, so với những người cùng lứa tuổi khác mà nàng từng tiếp xúc, tác phong làm việc của hắn gần khác như khác họ hoàn toàn.

Khác biệt lớn nhất nằm ở cái cảm giác... bình tĩnh không vội.

Dù là khi phải vùi mình trong nơi hoang dã, dù là sau khi bị ám sát, dù là phải ở trong một nơi hoang vu không bóng người... hắn đều chẳng hoảng loạn, chỉ bình tĩnh suy nghĩ, tìm lối thoát.

Khiến sự lo lắng của nàng cũng vơi bớt đi nhiều, như thể là chỉ cần đi theo người này thôi là lúc nào nàng cũng có thể an tâm, và chắc chắn là hắn sẽ thành công đưa nàng về tới nhà.

Nếu không phải là vì không bắt gặp người nào trên con đường này, thì thật sự là hai người trông như đang.. dạo chơi dịp Tiết Thanh minh vậy.

Ít nhất là lúc còn ở Vụ Cương, Khúc Ngưng Hề chưa từng nhìn thấy tiểu bối nhà ai có tâm tính, bản lĩnh sánh bằng nương này. Nàng nghĩ, có khi Lục Huấn Đình là nhi tử sinh ra trong nhà phú hộ, hoặc cũng có thể lai lịch của hắn không hề tầm thường.

Hắn nói rằng, có lẽ việc định chuyện chung thân đại sự của hắn sẽ hơi phiền phức một chút... Có khi nào là vì trong nhà hắn nhiều trưởng bối, họ không cho phép hắn rước một thê tử xuất thân nông thôn về nhà không?

Vụ Cương không có thành trì nào lớn như thành Phủ Dương, Khúc gia chỉ là một hộ gia đình bình thường, không có gì nổi trội, còn hắn thì lại chẳng hề tầm thường chút nào.

Dung mạo của hắn còn vô cùng xuất chúng nữa, chứ như là được danh họa họa ra vậy. Đó là còn chưa kể đến nốt ruồi lệ nơi khóe mắt cứ như đang quyến rũ của người khác...

Lục Huấn Đình cúi đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen sáng ngời của Khúc Ngưng Hề, họ mắt chạm mắt với nhau.

Đôi mắt nàng trong veo, tưởng như có thể nhìn thấy đáy. Nàng không thấy ngại khi mắt đối mắt với hắn, vì nàng chỉ đơn thuần là vẻ tán thưởng và thưởng thức nhan sắc mỹ miều của hắn thôi.

Đại đa số các quý nữ ở Thượng Kinh đến tuổi mười hai là đã biết yêu rồi, làm gì có người nào dám nhìn chằm chằm vào mặt nam nhân như thế này?

“Xem ra ta phải đợi lâu lắm thật rồi...” Hắn giơ tay lên, ngón tay thon dài khẽ búng vào trán nàng.

“Hả?” Khúc Ngưng Hề bỗng bị búng như thế thì chẳng hiểu tại sao, không chỉ có thế, nàng còn chẳng hiểu câu mà hắn vừa nói có ý nghĩa gì nữa.

“Ăn đi.” Lục Huấn Đình đã nướng không ít thức ăn.

Thỏ rừng và cá nướng, còn có nấm nướng nữa. Vì không có gia vị nên hắn đã nặn trái cây có vị chua lên để tắm ướp, khiến cho hương vị của những món ăn này rất mới lạ.

Hai người mới vừa dùng bữa trưa xong, thì trong rừng rậm đã phát ra tiếng động của con người. Sau đó, có một nhóm người đồng loạt quỳ xuống trước mặt Lục Huấn Đình.

“Chủ tử.”

Là ám vệ tùy thân của Thái tử.

Vì rơi xuống nước ngoài ý muốn nên họ đã để lạc mất điện hạ, còn mất một ngày trời mới tìm thấy tung tích của hắn, thế nên, giờ đây, không có ai dám ngẩng đầu lên nhìn hắn cả.

“Đứng lên đi.” Lục Huấn Đình lạnh nhạt nói: “Hãy liên lạc với Minh Ân.”

Nghe thế, đương nhiên là ám vệ không thể tiếp tục lẩn trốn trong góc tối, nhóm người hầu vội vàng phát tín hiệu bằng đạn khói giắt ở eo.

Sau khi nhận tội, bọn họ mới tản ra, sau đó thì lập tức nấu mình, không để lộ chút dấu vết nào.

Khúc Ngưng Hề đứng bên cạnh trợn tròn mắt nhìn họ, rồi lại ngây ngốc quay sang nhìn Lục Huấn Đình, nói: “Bọn họ...”

Mấy người này có tướng mạo bình thường, chẳng có gì lạ, nhưng họ đột ngột tới rồi lại đột ngột rời đi như thế, có vẻ như võ công rất cao cường, thâm sâu khó lường.

Hơn nữa, đều là những gương mặt mà nàng không hề quen biết, còn đám người Bạch Tấn và Minh Ân thì nàng đã gặp ở

thôn trang mấy lần rồi.

Đám người này từ đâu ra thế?

Khúc Ngưng Hề nghĩ, càng lúc thân phận thật sự của vị công tử đứng bên cạnh nàng càng trở nên thần bí rồi.

Rốt cuộc là nàng đã ước định chuyện chung thân đại sự của mình với kiểu người gì thế này?

...

Một canh giờ sau đó, Lục Huấn Đình nhận lại làn đạn khói trả lời, một làn khói nhẹ nhàng bay lên ở nơi cuối chân trời.

Sau đó, hắn đưa Khúc Ngưng Hề đi ra hướng bờ sông, trên bờ sông rộng lớn có một con thuyền hoa đang băng băng tiến đến, hình như đây chính là con thuyền tiếp ứng cho hai người họ.

Lúc leo lên thuyền hoa, vẻ lo lắng trên mặt của Minh Ân mới dần giảm bớt: “Công tử không sao là tốt rồi!”

“Bạch Tấn đâu?” Lục Huấn Đình không thấy hắn ta đâu.

Minh Ân cau mày: “Không ai mò thấy hắn ta cả, hắn ta không biết bơi...”

Có khi nào hắn ta chết đuối rồi hay không?

Lục Huấn Đình nghe thế thì để hắn ta phải thêm nhiều người chia nhau ra tìm.

Đương nhiên là Minh Ân nhận lệnh rồi, bây giờ Thái tử điện hạ đã trở lại, có thể rút về không ít người, vừa hay có thể để họ đi tìm Bạch Tấn.

Khúc Ngưng Hề đi theo phía sau, phát hiện ngoại trừ Minh Ân ra thì còn có vài người khác nữa, đều khá quen thuộc.

Không chỉ có thế, nàng còn thấy thêm hai thị nữ xinh đẹp nữa.

Hai nàng ấy tên là Dung Nguyệt và Dung Thanh, họ khẽ cười khom người nghênh đón nàng, biết chủ tử thích sạch sẽ nên đã chuẩn bị sẵn xiêm y, nước nóng.

Dáng người Khúc Ngưng Hề không cao cho lắm, trên thuyền hoa không có y phục nào thích hợp với nàng, thế là Nhàn Thanh cầm kim chỉ đến, sửa lại ngay tại chỗ cho nàng.

Lúc Khúc Ngưng Hề đi vào trong, nàng được họ phụ giúp tắm rửa, mùi thơm ngào ngát tỏa khắp phòng, nó cũng khiến nàng bình tĩnh hơn không ít.

Tắm rửa xong, Dung Nguyệt vấn tóc giúp nàng, rồi sau đó lại lấy hoa lộ và phấn trân châu thoa lên cho nàng. Bấy giờ, toàn thân nàng tỏa ra hương thơm thơm ngát, là hương hoa tự nhiên, thanh nhã và không quá nồng.

Từ nhỏ đến giờ, Khúc Ngưng Hề chưa từng thiếu người theo hầu hạ, cũng chẳng thiếu gì những món trang sức và y phục xinh đẹp, thật sự là không phải do nàng không biết gì, chẳng qua là...

Mấy tiểu nha hoàn mười mấy tuổi đều hoạt bát, thông minh, khó lòng mà hình thành nên được tính tình điềm đạm như Dung Nguyệt và Nhàn Thanh.

Khí chất của các nàng ấy và chủ tử Lục Huấn Đình rất giống nhau, không hề tầm thường như trẻ con cùng lứa tuổi.

“Cô nương đang nhìn gì thế?” Dung Nguyệt cười hỏi.

Khúc Ngưng Hề ngại ngùng, nàng chớp chớp mắt rồi đáp: “Không có...”

Nàng cứ nhìn người ta chăm chăm như thế thì cũng thất lễ lắm...

Khúc Ngưng Hề sửa soạn xong xuôi thì được dẫn đến lầu hai để dùng bữa.

Lúc ở trong rừng còn chẳng hề thấy Lục Huấn Đình có dáng vẻ chật vật, thế nên, bây giờ, sau khi đã tắm rửa sạch sẽ, trông hắn càng “như rồng như phượng”, tỏa sáng chói mắt, nào có giống như là người vừa gặp rất nhiều sự cố chấp

Hắn nhìn nàng rồi ngoắc tay với nàng và bảo: “Tới đây.”

Khúc Ngưng Hề đi đến chỗ hắn, nhưng nàng vừa đến gần, bàn tay nhỏ bé đã bị hắn kéo lấy.

Động tác của Lục Huấn Đình trông vô cùng tự nhiên, sau khi kiểm tra vết xước do cây có gai quẹt vào trên mu bàn tay nàng, hắn còn hỏi nàng rằng: “Bôi thuốc chưa?”

Ít nhiều gì thì Khúc Ngưng Hề cũng cảm thấy khá là ngạc nhiên, nàng không ngờ là hắn đã phát hiện ra vết thương của nàng rồi, nhưng nàng vẫn trả lời: “... Đã bôi thuốc rồi.”

Hắn thuận miệng hỏi một câu như thế, còn nàng thì đáp lại vô cùng tự nhiên... Mà trái lại, cảnh tượng này đã khiến cho Dung Nguyệt và Nhân Thanh giật mình.

Cái này... Sao họ lại nắm tay rồi?

Khúc Ngưng Hề nhanh chóng phát hiện vẻ mặt ngạc nhiên của hai nàng ấy, thế là nàng lật đật rút tay về, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên.

Trông nàng cứ như là mấy tiểu nương tử không biết chừng mực vậy

Lục Huấn Đình liếc mắt nhìn sang, thế là Dung Nguyệt và Nhân Thanh điều chỉnh lại sắc mặt ngay, không dám lộ biểu cảm chân thật của mình nữa.

Từng món, từng món ăn nóng hôi nóng hổi được dâng lên, chua cay mặn ngọt đều có đủ cả.

Hai người ngồi đối diện nhau, đều không nói thêm gì nữa.

Đến khi ăn xong, trà nóng được bưng lên, Lục Huấn Đình mới lên tiếng: “Ta đã gửi tin về rồi, vài hôm nữa sẽ về đến Vụ Cương.”

“Nhanh thế à?” Khúc Ngưng Hề mở to mắt.

Bọn họ vừa lên thuyền chưa được bao lâu, thậm chí là nàng còn chưa hoàn hồn lại nữa... Thế thì sao nàng có thể giải thích chuyện này cho người nhà biết đây...

Lục Huấn Đình cầm ấm trà, từ từ nói tiếp: “Tiếp xúc da thịt, không thể thờ ơ được...”

“Phụt...” Khúc Ngưng Hề phun hết nước trà trong miệng ra ngoài, sau đó nàng vội ngẩng đầu lên, muốn phản bác lại lời hăn nói thì bỗng nhận ra rằng, ánh mắt của hăn đang nhìn chằm chằm vào đôi môi hồng hào của nàng.

Nàng ngạc nhiên, bấy giờ mới nhớ ra cái gọi là “tiếp xúc da thịt” đó là gì, hình như lúc ở dưới đáy hồ, nàng không thở được...

Lúc đó nàng bị sặc nước, ngực lại căng tức, rất khó chịu, đầu óc thì mơ màng không rõ. Sau khi được cứu thì chưa có tâm tình đâu để mà cẩn thận nhớ lại, mà nàng cũng không dám cẩn thận hỏi tường tận mọi chuyện...

Bây giờ Lục Huấn Đình lại nhắc đến, nàng không thể không đối mặt với sự thật rằng, đúng thật là bọn họ đã có “tiếp xúc da

thịt”.

Miệng cũng đã chạm vào nhau rồi, còn chưa đủ để xem là hôn à?

Khúc Ngưng Hề ho khan, mặt đỏ lên không ngừng... Dung Nguyệt chỉ đành ra tay giúp nàng nhuận khí.

Lục Huấn Đình thấy nàng không sao thì chớp chớp mắt, có vẻ hứng thú lắm: “Ngại à? Nàng đã mạo phạm ta đó, đúng chứ?”

Cái... cái gì mà “mạo phạm” cơ chứ?

Khúc Ngưng Hề trợn mắt, chân mày nhú chặt lại... Nàng không thể nào tin vào tai mình được.

Được rồi, đương nhiên là hắn có thể tính hết vào nàng, vì hắn là ân nhân đã cứu lấy nàng kia mà.

“Xin lỗi.” Nàng xin lỗi với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, vô cùng biết điều.

Lục Huấn Đình uống cạn chén trà nóng, hắn lại nói: “Nếu đã quyết định rồi thì phải trao đổi tín vật.”

Vừa dứt lời, hắn đã đặt chén trà xuống, lấy tám ngọc bội bên hông ra, bạch long ngâm ngọc, chất ngọc trắng sáng.

Hình như là, nếu đã ước định chuyện chung thân đại sự thì phải trao đổi tín vật với nhau... đúng chứ?

Khúc Ngưng Hề chỗ hiểu chỗ không, nàng cúi đầu tự nhìn vào mình: “Ta...”

Trâm và vòng của nàng vẫn còn ở trên người, lúc bị bắt cũng không bị kẻ nào vơ vét mấy món đồ tùy thân đáng tiền này.

Nhưng mà, chúng chỉ là những món trang sức bình thường, chẳng hiếm lạ gì, hình như... không thể làm tín vật ước định được đâu mà nhỉ?

Khúc Ngưng Hề khổ sở nghĩ suy, đang tính rút cây trâm cài tóc trên đầu ra đưa cho Lục Huấn Đình, thì hắn đã lên tiếng trước: “Túi thơm và khăn tay đều là vật nàng tự thêu sao?”

Hắn muốn có vật thiếp thân của nàng.

Nghe thấy lời nhắc nhở này của hắn, nàng mới lấy tấm khăn lụa cất trong ngực ra. Đây là do nàng tự thêu, ở một góc nhỏ còn có thêu hình con cá nhỏ màu xanh ngọc.

Bởi vì “cá” đồng âm với “Du”.

“Nhưng mà ta thêu không được đẹp cho lắm.” Khúc Ngưng Hề nhỏ giọng nói, vừa nói vừa mở to mắt ra nhìn phản ứng của Lục Huấn Đình.

Hắn nhận lấy khăn tay của nàng, bụng ngón tay khẽ vuốt v3 phần chỉ thêu, mũi thêu không được bằng phẳng cho lắm, còn không đủ chặt nữa... khiến cho hình con cá nhỏ trông khá là mập mạp, có thể thấy được “tay nghề” của vị “tú nương” này chẳng quá cao, thậm chí là còn có chút vụng về nữa.

“Lấy nó là đủ rồi.” Lục Huấn Đình nhận lấy tấm khăn lụa mềm mại này.

Khúc Ngưng Hề cũng nhận ngọc bội của hắn, nàng cẩn thận để vào trong cái túi nhỏ mà nàng luôn mang theo bên mình.

Trao đổi tín vật xong thì không khí giữa hai người cũng trở nên giống như những người có tình thật sự, Lục Huấn Đình khẽ cười, hỏi nàng rằng: “Có suy nghĩ gì không?”

Khúc Ngưng Hề suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời: “Lần đầu tiên làm việc này, cảm thấy khá là mới lạ, lần sau sẽ...”

“Lần sau sao?” Hắc thoi không cười nữa, hé mắt nhìn rồi chất vấn nàng rằng: “Tiểu Văn Du còn muốn nghĩ tới lần sau nữa à?”

“Không phải, ta nói sai rồi...” Nàng nhanh chóng xua tay, nàng không phải là tiểu nương tử tùy ý quyết định chuyện chung thân đại sự đâu.

Nhưng mà, đúng là đối với nàng, chuyện này khá là mới mẻ.

Nên cảm thấy hơi thấp thỏm: “Công tử còn chẳng nói công tử đến từ đâu, chẳng lẽ công tử đang muốn lừa ta à?”

Nhưng mà... nàng đã dành cho hắc nhiều sự tin tưởng lắm đó.

“Xuống thuyền thì nàng sẽ biết thôi.” Lục Huấn Đình nói: “Quân tử nhất ngôn, ta tuyệt đối không nói dối.”

... Thuyền lướt trên mặt nước, tới thủy vực Vụ Cương rất nhanh, Khúc Ngưng Hề còn chưa xuống thuyền mà đã biết được thân phận thật sự của hắc rồi.

Bởi vì người đợi ở bến tàu đông nghịt, đều mặc vệ giáp đen tuyền, người cầm đầu còn mặc quan bào màu xanh... mà đây còn là quan lớn ở Vụ Cương nữa.

Đích thân Huyện thái gia dẫn người đến nghênh đón Thái tử điện hạ đó!

Một khoảng thời gian trước, thân tính của Thái tử đã cầm lệnh bài đến gặp ông ta để điều động người, nói là cần điều người đến núi để vây bắt thổ phỉ. Mãi cho đến lúc ấy Huyện thái gia mới biết chuyện Thái tử điện hạ giá lâm.

Nhưng khi đó còn chưa được tận mắt nhìn thấy vị kim tôn ngọc quý này. Sau nhiều ngày trời kín đáo nghe ngóng, thì ông ta mới biết rằng, Thái tử lặng lẽ xuất hành và đã đến chỗ của Chu gia để ở nhờ.

Người đã đi từ lâu rồi, nhưng Huyện thái gia vẫn luôn sẵn sàng nhận lệnh, lần này nghe được chút tin tức nên mới đến tận bến tàu nghênh đón Thái tử.

Huyện thái gia Thái tử từng ở nhờ Chu gia, nên ông ta hết mực quan tâm đến người Chu gia, đối đãi với cả gia đình vô cùng cẩn thận và chu đáo. Thậm chí là ông ta còn đi đón Chu Chí Bác nữa.

Cả Chu gia vô cùng hoảng hốt khi biết được thân phận thật sự của vị Lục công tử này, ai nấy đều hồi hận vô cùng... Vì vị Phật này tôn quý quá.

Bấy giờ họ cảm thấy đau đầu không thôi, Không không chỉ có thế, bây giờ hẳn còn liên quan mật thiết đến an nguy của Khúc Ngưng Hề nữa... Đích thân Thái tử đi cứu nàng, liệu rằng cả hai có bình yên trở về hay không?

Chu Chí Bác vội hy vọng cháu gái ngoại không sao, nếu không thì... thật sự là đáng tiếc quá!

Ông ấy vô cùng nôn nóng, khi Huyện thái gia đến báo chuyện với ông ấy, ông ấy đã vội vã chạy ngay đến bến tàu này.

Sau đó thì thấy Khúc Ngưng Hề ở trên thuyền hoa, nàng không sao cả, an toàn nguyên vẹn đứng ngay bên cạnh Thái tử.

May mà hai người đều bình an trở về!

Nội tâm Chu Chí Bác mừng như điên!

Cháu gái ngoại có tấm lòng lương thiện, đã vô tình cho Thái tử đi nhờ xe ngựa để vào thành... Quả thật là người bình thường khó mà có được giao tình hiếm hoi nhường này, không chỉ có thế, đích thân Thái tử còn đi cứu nàng nữa đó!

Chu Chí Bác không dám suy nghĩ đến chuyện gì quá lớn lao, nhưng mà, Nhưng bấy nhiêu thôi cũng đã đủ để Khúc gia tại Vụ Cương này “móc nối” quan hệ với Thái tử rồi.

Nhà họ hiếm có mỹ nhân nào sánh bằng Văn Du, nếu không xảy ra chuyện bất trắc gì, không chừng là cả nhà họ còn có thể lợi dụng và kiếm chác được chút lợi ích nữa đó...

Sau khi Chu Chí Bác thấy cả hai người đều bình yên, ông ấy đã thâm suy tính đến rất nhiều chuyện.

Mà, sau khi Khúc Ngưng Hề thấy cảnh tượng này ở bến tàu, nàng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, chỉ biết đứng sững ở đó mà ngây người ra.

Nàng chỉ đoán là hắc xuất thân từ một gia đình lớn, không hề tầm thường mà thôi... Chứ nàng nào có ngờ lai lịch của hắc lại lớn thế này đâu?

Trời ạ, có người bình thường nào dám nghĩ đến những chuyện đó đâu?

Khúc Ngưng Hề hít một ngụm khí lạnh. Nàng đang mơ sao?

Rồi nàng lại cảm thấy rất khó tin, nàng và Thái tử hạ đã ước hẹn cả đời rồi ư? Thật chứ?

Nàng lùi về sau nửa bước, nhưng tay nàng lại bị Lục Huấn Đình nắm lấy.

“Sao thế? Sợ rồi à?”

Đương nhiên là sợ rồi, Khúc Ngưng Hề Cẩn cẩn thận đưa một tay lên che lấy trái tim nhỏ bé của mình.

Bây giờ có cho nàng mười lá gan thì nàng cũng chẳng dám với tới mối hôn sự này đâu, trước đó hẳn chỉ nói là “có chút phiền phức” thôi mà... nhỉ?

Nhưng, lẽ nào hẳn không biết rằng, hai chữ “khoảng cách” cũng là một phiền phức vô cùng lớn hay sao?

Trong mười hai năm cuộc đời ngắn ngủi này, Khúc Ngưng Hề chưa từng trải qua chuyện gì lớn lao đến nhường này, nàng hoảng sợ lắm, thậm chí là nàng còn hoảng đến độ khẽ run giọng hỏi hẳn rằng: “Cái đó... Hay là ngài trả lại khăn tay cho ta đi?”

Nàng sợ đến độ hốc mắt cũng đã đỏ bừng lên rồi, hu hu hu.

Chương 126: Ngoại Truyện 11: Bắt Đầu Lại (7)

DTV-EBOOK

Sau khi Huyện thái gia nhìn thấy cháu gái ngoại của Chu gia trở về cùng Thái tử điện hạ, ông ta cảm thấy việc gọi Chu Chí Bác đến đây quả đúng là một quyết định sáng suốt.

Họ cùng đón Thái tử, dõi theo từng bước hai người bước đi, mãi cho đến khi Khúc Ngưng Hề và Lục Huấn Đình lên cùng một cỗ xe ngựa thì mới thôi không nhìn nữa.

Thế mà hai người lại chẳng thêm tránh hiềm nghi, thậm chí là quan hệ của hai người trông có vẻ chẳng hề đơn giản.

Huyện thái gia không nhin được mà thâm nghĩ, giữa tiểu cô nương này và Thái tử đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc là họ có quan hệ gì?

Vừa quay đầu lại thì đã nhìn thấy gương mặt đầy ngạc nhiên của Chu Chí Bác.

Còn người trong cuộc là Khúc Ngưng Hề... thì đang hoàn toàn ngây ngốc, để yên cho người ta dắt mình đi.

Nàng không biết bây giờ nàng nên làm gì, mọi thứ đều đã vượt ra khỏi tầm tay của nàng, hoặc là nói, chưa bao giờ nằm trong sự khống chế của nàng.

Bởi vì sự chênh lệch thân phận, nàng tự nhận thấy mình đang ở trong thế bị động, chỉ biết lặng lẽ nhìn Lục Huấn Đình ra lệnh thế nào, lặng lẽ xem hắn muốn làm gì.

Lục Huấn Đình khéo léo từ chối phủ đệ mà Huyện Thái gia sắp xếp cho hắn, thay vào đó, hắn lên xe ngựa và đi thẳng đến Chu gia.

Chu Chí Bác thụ sủng nhược kinh [*], tay chân luống cuống phân phó tới tới đến tiếp đãi, còn Đại phu nhân Tống thị thì lại hoảng đến mức mồ hôi chảy đầy tay.

[*] **Thụ sủng nhược kinh**: Được người ta yêu thương vừa mừng vừa lo.

Tuy rằng mấy ngày trước đã biết thân phận của Lục công tử không đơn giản rồi, nhưng bây giờ... vẫn cảm thấy không biết phải làm sao.

Đầu tiên là sợ, sau đó cũng là sợ, khuê nữ ngọc ngách của bà đã đắc tội quý nhân rồi đấy!

Nhưng bây giờ không phải là lúc để bọn họ nhận tội hay hối lỗi. Đến khi tận mắt chứng kiến cái cảnh Thái tử điện hạ nắm tay Khúc Ngưng Hề, tay trong tay, dắt nàng xuống xuống xe... thì trông mắt của mọi người đều muốn rơi xuống đất đến nơi rồi.

... Tình huống này là sao đây?

Dù sao thì hai người cũng phải giải thích rõ ràng với trưởng bối. Lục Huấn Đình nói rằng, hai người họ đã âm thầm ước hẹn cả đời, vì hắn đã cứu Khúc Ngưng Hề nên nàng nguyện ý lấy thân báo đáp.

Đây chắc chắn là một tin vui lớn từ trên trời rơi xuống, vô vàn tiếng pháo hoa vang lên trong đầu Chu Chí Bác, nhưng ông ấy còn chưa kịp vui sướng, thì đã thấy Chu lão phu nhân đang tay chờ cháu ngoại mình đi qua rồi kéo nàng vào lòng.

Bà nhìn Lục Huấn Đình mà lòng đầy ngạc nhiên: “Thái tử điện hạ, Văn Du nhà chúng ta đã xảy ra chuyện gì...”

Cái gì mà lấy thân báo đáp, một người dám hứa, một người dám nhận như thế kia... Nếu nói là không xảy ra việc gì, bà sẽ

không tin đâu.

Chu lão phu nhân rất sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay tình huống “gạo nấu thành cơm”, vì đứa bé này vẫn còn nhỏ tuổi kia mà, sao có thể chịu nổi cú sốc này kia chứ!

“Lão phu nhân đừng quá lo lắng, cùng lắm chỉ là một lần sợ bóng sợ gió thôi...” Giọng của Lục Huấn Đình nghe rất dịu dàng, hắn nói: “Chúng là dư đảng Bùi thị làm loạn, sau này quan phủ sẽ dán cáo thị.”

Mông Thiên Thạch đã phái nhiều người đến ám sát hắn như thế, nhưng không chỉ không thể cứu được Mông Dịch Hoài, mà sau khi bị bắt và thẩm vấn, chắc chắn ông ta sẽ bị xử lý sau.

Vốn dĩ chuyện này cũng chẳng phải là bí mật gì.

Khi Thái tử điện hạ khẽ cười như thế, trông hắn bình dị gần gũi biết bao, không ngờ là hắn còn biết xoa dịu lòng người nữa cơ đấy.

Lão phu nhân dần cảm thấy khá an tâm, hắn nói không xảy ra việc kia, thì chắc chắn là không có vấn đề gì cả.

Bà vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm, phúc họa tương y [*], đều là ý trời cả, may mà trời cao thương xót.

[*] **Phúc họa tương y**: Phụ nữ thời xưa cúi đầu vái chào, hai tay nắm lại để trước ngực.

Ban đầu bà đã đánh giá con người Lục Huấn Đình rất cao rồi, bây giờ thì càng nhìn lại càng cảm thấy vừa ý, bất giác lòng đã đầy vui sướng lúc nào không hay... Thật sẹ là bây giờ bà rất muốn cười toe toét.

Lão phu nhân giải thích: “Mấy ngày trước phụ mẫu của Văn Du có đến đây, hai đứa nó rất lo lắng, đứng ngồi không yên, hôm

qua còn men theo đường về để tìm Văn Du, nên bây giờ mới không có mặt ở Vụ Cương này. Chờ đến khi nào hai đứa nó về là được rồi, đương nhiên là trước mắt chúng ta vẫn phải bái kiến Thái tử điện hạ.”

Mặc dù Khúc gia dốc hết sức lực vào việc chăm lo nhi tử, nhưng nữ nhi cũng là cốt nhục của họ, nên đương nhiên là họ cũng sẽ cảm thấy lo lắng.

Họ đã tìm kiếm xung quanh Vụ Cương này rất nhiều lần, bây giờ họ còn đang tìm kiếm men theo đường đến thành Phủ Dương nữa, bởi vậy mà bây giờ mới không có ở đây.

Khách quý mới đến, cần được nghỉ ngơi và tiếp đãi thật chu đáo.

Sau khi dùng xong một chén trà, Chu Chí Bác mới dẫn mẫu thân và thê tử mình lui ra ngoài, không dám làm phiền quý nhân quá nhiều.

Còn Khúc Ngưng Hề thì cũng đã bị lão phu nhân dắt về viện của nàng.

Đừng nói là lão phu nhân, mà đến cả Tống thị cũng cảm thấy rất khó hiểu, muốn nghe chính miệng cháu ngoại mình giải thích.

Nhưng Khúc Ngưng Hề cũng không muốn kể chi tiết hết tất cả mọi chuyện, nếu Lục Huấn Đình đã không thẳng thắn nói hết, thì tại sao nàng lại phải khai ra hết kia chứ? Lẽ nào nàng phải thú nhận rằng hai người đã hôn môi nhau rồi?

Lẽ nào nàng lại phải kể rằng, lúc ở trong sơn động, vì cần phải hong khô y phục, cả hai người đều không mặc y phục ngoài? Lẽ nào phải kể rằng, khi ấy cánh tay và cả bả vai nàng đã bị hằn nhìn thấy hết rồi sao?...

Nàng cũng cần mặt mũi mà, dù đây có là người thân của nàng đi chăng nữa, thì không phải chuyện gì cũng có thể kể hết với họ được.

Vì thế, Khúc Ngưng Hề hoàn toàn không hé miệng kể thêm gì, chỉ nói rằng là do hai người âm thầm ước định chung thân, nàng được Thái tử điện hạ cứu một mạng, hết lòng tin tưởng vào khí phách của hần nên muốn lấy thân báo đáp.

Giống như hình tượng tráng sĩ trong những vở kịch nam, võ nghệ cao cường, có lòng nhân nghĩa cao thượng, dám đứng ra cứu người bất hạnh trong cảnh dầu sôi lửa bỏng, khiến người khác phải khâm phục không thôi.

Huống hồ chi, hần không chỉ có mỗi bản lĩnh, mà hần còn có dáng vẻ tuấn mỹ vô song, cứ như là Nguyệt Lý Tiên Quân vậy.

Lời giải thích của Khúc Ngưng Hề không có gì đáng ngờ cả. Nếu không nhắc đến thân phận mà chỉ xem hần là Lục Huấn Đình thôi, thì hần cũng vẫn là nam tử tài giỏi tuấn tú vạn dặm khó tìm.

Tiểu cô nương như nàng có sinh lòng ái mộ cũng là điều bình thường.

Nhưng mà, Tống thị vẫn cảm thấy vô cùng khó hiểu, Thái tử điện hạ trông như thế mà cũng chấp nhận để nàng lấy thân báo đáp à?

Thế nhưng, nỗi nghi ngờ này của bà ấy cũng đã bị Chu lão phu nhân nén lại: “Thế thì có gì kỳ quái đâu chứ! Ngài ấy có là Tiên Quân thì Văn Du của chúng ta cũng chính là Tiên Tử đó! Là một đôi trời sinh chứ sao!”

Có ai không thích một tiểu cô nương dịu dàng, thông minh đâu? Huống chi, Văn Du nhà bà còn có tâm địa lương thiện, bởi

thế mà ngày ấy nàng mới ra tay giúp hắn, cho hắn đi nhờ một đoạn để vào thành.

Đây chính là mối nhân duyên trời đất tác thành đó!

Tống thị nghe lão phu nhân nói như thế thì bà ấy lại ngẫm nghĩ thêm một chút, thấy cũng có lý.

Đúng thật là đứa cháu gái ngoại này của bà ấy có vẻ ngoài rất đẹp, bây giờ còn nhỏ tuổi nên chưa trở mã hết, nhưng qua thêm ba năm nữa thôi, chắc chắn dung nhan của con bé sẽ kinh động tứ phương.

Bọn họ đã tiếp xúc với nhau mấy ngày liền rồi, không biết là đã tiếp xúc đến mức độ nào rồi đây?

Khúc Ngưng Hề chỉ nghe ngoại tổ mẫu và cữu mẫu nói chuyện, còn cái miệng nhỏ nhắn của nàng chỉ mím lại thật chặt, không hé răng nửa lời.

Có lẽ bọn họ đều cho rằng, Lục Huấn Đình cho nàng lên tàu có nghĩa là hắn đã để ý đến nàng, đã động lòng rồi... đúng chứ?

Nhưng sự thật không phải là thế.

Lúc hắn dưỡng thương tại khách viện Chu gia, hắn nào có để ý đến nàng đâu.

Trái lại là, khi ở sơn cốc Đại Lam, kể từ sau khi hắn biết là nàng đã hạ độc...

Lòng Khúc Ngưng Hề rối bời, trước đó nàng không hề biết thân phận của Lục Huấn Đình, bởi vì nàng thấy mình không chán ghét người này nên mới chấp nhận lời đề nghị đó của hắn. Vì trong hoàn cảnh ấy, việc đính hôn với hắn chính là sự lựa chọn tốt nhất của nàng.

Nhưng bây giờ, sau khi biết thân phận hần cao cao tại thượng, xuất thân từ hoàng thất, lòng nàng lại bất giác dao động.

Bọn họ nào có “lưỡng tình tương duyệt” đâu, như thế thì... có thật sự ổn hay không?

Khúc Ngưng Hề chưa từng hỏi Lục Huấn Đình nghĩ gì, nhưng bây giờ, nàng cần phải đi nghe ngóng một chút mới được.

...

Thanh Tú khóc suốt suốt, nghĩ tiểu thư của mình đã gặp phải chuyện bất trắc rồi.

Nhưng khi thấy nàng bình yên trở về, đêm đó, nàng ấy lại khóc lớn một trận, hai mắt cũng sưng đỏ cả lên.

Khúc Ngưng Hề nhẹ nhàng an ủi nàng ấy, rồi chợt nhớ lại lúc bị bắt cóc và đưa đến ngọn núi kia, quả thật là khi ấy nàng đã rất hoảng sợ.

Không chỉ vì chính bản thân nàng, mà nàng còn lo cho tiểu nha hoàn bên cạnh mình, lo rằng nàng ấy sẽ bị đám người hung hãn kia làm nhục.

May mà đám người Mông Dịch Hoài cũng không giống thổ phỉ thông thường, nên tạm thời các nàng mới tránh được một kiếp nạn.

Rồi sau khi được cứu, mới thể bình yên trở về nguyên vẹn.

Thanh Tú khóc một hồi rồi cũng lau nước mắt.

Mọi khi nàng ấy rất nhát gan, không nhanh nhẹn cho lắm, nhưng bây giờ cũng đã thay đổi tính tình rồi.

Vừa hay bảy giờ nàng ấy nghe thấy tiếng của Ngũ cô nương ở ngoài viện, hình như nàng ta đang muốn xông vào, ngoài đó rất ồn ào, họ nghe thấy hết... Nên nàng ấy đứng lên chạy ra ngăn cản nàng ta ngay.

“Tiểu thư của chúng ta cần nghỉ ngơi, tiểu thư không tiếp khách!”

Giọng Thanh Tú không hẳn là to, nhưng vẫn khiến Chu Uyển Thâm khựng lại: “Người! Sao một tiểu nha hoàn như người lại dám nói chuyện với ta như thế thế hả?”

Nàng ta điên rồi hả!

Thanh Tú không điên, nàng ấy trừng to đôi mắt lên, đang rất tức giận: “Ngũ cô nương, bà tử đã nói rồi, người không nên tự ý xông vào chỗ ở của người khác! Người làm như thế cũng có đúng đâu nhỉ?”

Nàng ấy biết hết, vì tiểu thư bỗng lọt vào mắt xanh của Thái tử điện hạ, nên người thân xung quanh nàng đều muốn đến hỏi cho rõ.

Mà, vốn dĩ Ngũ cô nương đã rất ghét tiểu thư rồi, nên khi biết được tin tức này, nàng ta gấp gáp muốn đến gặp nàng ngay, chẳng thể chờ đợi nổi.

Nếu không có nàng ấy ngăn cản, chắc chắn nàng ta sẽ làm âm thầm, xông thẳng vào bên trong, còn miệng thì cũng chẳng nói ra được lời nào hay ho cả.

Chu Uyển Thâm nổi giận bởi câu nói đó của Thanh Tú, nàng ta đưa tay lên, chỉ thẳng vào mặt nàng ấy mà to giọng nói: “Hay thật đấy, bây giờ gà chó đều thẳng thiên cả rồi nên dám gà chó các người cũng chẳng thêm đặt ta vào trong mắt nữa!”

Trước đó nàng ta cho rằng, Lục Huấn Đình là nam tử được Khúc Ngưng Hề bao nuôi, nên nàng ta mới nặng lời đắc tội với người ta, cũng bởi vì thế mà bây giờ mới không dám xuất hiện trước mặt người ta.

Vốn dĩ nàng ta chỉ muốn đến đây để dò la chút tin tức từ chỗ vị biểu muội này thôi, nào ngờ bây giờ lại bị chặn ngay trước cửa, thủ vệ và bà tử còn là người do lão phu nhân sai đến nữa chứ!

Chu Uyển Thẩm càng nghĩ thì lại càng thấy giận, nàng ta rất ghét Khúc Ngưng Hề! Đã có tổ mẫu bảo vệ nàng rồi thì chớ, bây giờ nàng lại có được mối nhân duyên tốt như thế nữa chứ! Đúng là mọi thứ tốt lành trên đời này đều bị nàng cướp mất hết rồi mà!

Cũng đã bị bắt cóc lên núi rồi mà sao bây giờ còn có thể nguyên vẹn trở về như thế?

Đám bắt cóc kia bị mù hết rồi à?

Thật ra, cũng không phải là Chu Uyển Thẩm mong ngóng Khúc Ngưng Hề gặp chuyện không may, nếu nàng bị kẻ khác làm nhục, có lẽ nàng ta sẽ khóc lóc, sẽ không đành lòng.

Nhưng bây giờ nàng lại chẳng bị gì cả, còn “trong họa có phúc” mà lọt vào mắt xanh của Thái tử điện hạ nữa...

Thật sự là nàng đã khiến người khác ghen tỵ không thôi mà!

Ban đầu hẳn chỉ là công tử tuấn tú kiêu ngạo, dù không phải là Thái tử, nhưng cũng đã đủ để khiến nàng ta cảm thấy hấp dẫn rồi, huống chi bây giờ nàng ta còn biết rằng hẳn xuất thân từ hoàng tộc nữa...

Chu Uyển Thẩm đã không biết phải hình dung sự tiếc nuối này của mình như thế nào, mắt nàng ta đã đổ đến nỗi tưởng

như muốn nhỏ ra cả máu rồi đó!

Có Thanh Tú chặn ở ngoài cửa, Khúc Ngưng Hề mới có được thời gian yên tĩnh hiếm hoi.

Tiểu nha hoàn này đang tự trách vì không bảo vệ tốt cho nàng đây mà. Bởi thế nên lúc này nàng ấy trông rất “hung dữ”.

Khúc Ngưng Hề vờ như “mất điếc tai ngơ” khi chứng kiến cái cảnh biểu tở gào thét trong sân.

Nàng lấy miếng ngọc bội ra, lật tới lật lui ngắm nghía cho kỹ càng.

Nàng không am hiểu cách thức giám định và thưởng thức chất ngọc này, chỉ biết rằng, chất ngọc trong veo, đẹp tự nhiên, khi cầm trong tay, sẽ cảm thấy rất thoải mái.

Đây là vật đính ước mà Lục Huấn Đình đưa cho nàng, hẳn cũng đang ở Chu gia, chờ phụ mẫu nàng trở về.

Hắn có thật lòng muốn lấy một tiểu cô nương xuất thân từ trấn nhỏ như nàng không?

Khúc Ngưng Hề càng nghĩ thì lại càng cảm thấy không ổn, thế nên, nàng vẫn muốn đến gặp Lục Huấn Đình để hỏi cho rõ ràng.

Bấy giờ, trong Chu gia có rất nhiều đôi mắt đang dõi theo họ rất sát sao, vì nơi đây đang có một “ông Phật lớn” giá lâm, nên mọi người đều nơm nớp lo sợ, sợ rằng chưa hầu hạ hần chu đáo.

Khúc Ngưng Hề đợi mãi, đợi mãi, mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, nàng mới thay y phục sẫm màu, cầm theo một chiếc đèn lồng ng nhỏ, lặng lẽ đi ra ngoài từ cửa hông.

Nàng không dẫn Thanh Tú theo, nương theo trí nhớ về vị trí các viện tử trong Chu gia, nàng tìm đến được một con đường nhỏ không có ai đi lại.

Vốn dĩ nàng cũng có thể quang minh chính đại đến bái kiến Thái tử, nhưng chuyện này... cần phải gặp riêng mới nói được.

Nếu đi vào từ cửa chính, thì theo quy củ, bọn họ không nên hẹn gặp riêng nhau thế này.

Khúc Ngưng Hề cứ thế mà chạy đến cửa nhỏ của khách viện, sau khi mọi người đã rõ thân phận Thái tử của hần, hạ nhân trong khách viện đều được đổi thành người của Lục Huấn Đình. Thế nên, khi thấy nàng đến một mình ngay trong đêm, tuy rất ngạc nhiên nhưng cũng không có ai cản nàng lại.

Khúc Ngưng Hề được dẫn vào trong, vẫn là hai người Dung Nguyệt và Nhàn Thanh hầu hạ, một người dâng trà tiếp đón, một người đi mời Thái tử điện hạ.

Hình như hần rất bận rộn.

Chắc là vấn đề liên quan đến loạn đảng kia, nếu không thì chắc là chuyện kho báu ở sơn cốc Đại Lam nhỉ? Cũng không biết là cuối cùng có tìm được hay không...

Khúc Ngưng Hề lấy lại tinh thần, lúc ngẩng đầu lên thì đã thấy Lục Huấn Đình, hần đang đi đến gần nàng.

Hần chậm rãi bước đi trong sân vắng, khí chất ung dung, vẫn chẳng khác lúc mới quen là mấy, tuy vậy, ở hần lại không hề toát lên vẻ tự cao tự đại.

Chẳng ai có thể ngờ được rằng, nhân vật xuất chúng nhường này còn có xuất thân cao quý, đến nỗi không ai có thể sánh bằng hần.

Khúc Ngưng Hề không nhận được mà cảm thấy bất bình thay cho những kẻ phạm phu tục tử khác. Quả đúng là, có vài người... từ nhỏ đã có đủ mọi thứ trong tay.

“Mới xa nhau có một lát thôi mà Tiểu Văn Du đã muốn gặp ta rồi à?”

Lục Huấn Đình khẽ cười mà đi đến gần nàng.

Hắn có dáng người cao lớn trời sinh, Khúc Ngưng Hề phải ngẩng cái cổ trắng nõn lên thì mới nhìn thẳng vào hắn được: “Thái tử điện hạ.”

Đây là lần đầu tiên nàng gọi hắn như thế: “Vì sao ngài lại muốn đính hôn với ta?”

Lục Huấn Đình dừng chân, lông mày khẽ nhíu lên: “Nàng cố ý đến đây chỉ để hỏi câu này thôi à?”

“Đúng thế.” Khúc Ngưng Hề khẽ gật cái đầu nhỏ mà đáp.

Hắn không nhận được mà cười thành tiếng: “Bây giờ mới hỏi, nàng không cảm thấy là đã muộn quá rồi à?”

... Đã muộn lắm rồi...

Vốn dĩ ban đầu Khúc Ngưng Hề thấy dáng vẻ hắn nổi bật nên mới ra tay giúp đỡ, mà so với các gia đình bình thường khác, gia đình của nàng cũng chẳng thua kém gì mấy.

Nhưng hắn là con cưng của trời, là chủ nhân Đông Cung nắm giữ quyền lực tối cao, là người mà mọi quý nữ đều mong muốn được gả cho...

Nói thẳng ra là, Lục Huấn Đình chỉ cần vươn tay ra thôi là sẽ có vô số cô nương muốn được chạm vào hắn; chỉ cần hắn bằng

lòng, hẳn sẽ có thể sở hữu được cả một vườn hoa muôn sắc xuân.

Dù nghe nói là gia giáo nhà đương kim thánh thượng rất nghiêm, người Lục gia còn có một quy tắc chung dành riêng cho con cháu, nhưng chắc chắn là chẳng thiếu gì người muốn “ước định một đời” cùng hẳn cả.

Khúc Ngưng Hề không thể nghĩ ra nên nàng mới đến hỏi hẳn.

Nàng hỏi: “Ngài lấy ta làm chính thê sao?”

Nghe nói là, ngoại trừ vị trí Thái tử phi ra, trong Đông Cung còn có các vị trí khác nữa, lẽ nào hẳn đang định xếp bừa nàng vào vị trí gì đó...

Đang nghĩ như thế, nàng đã nghe thấy Lục Huấn Đình trả lời: “Nếu đã ước hẹn cả đời, đương nhiên phải là chính thê.”

Nói rồi, hẳn đưa mắt nhìn tiểu cô nương trước mặt này.

Nàng là một cô nương bé bé nhỏ xinh, lại còn vừa trắng vừa mềm, tính tình cũng ngoan ngoãn, có chuyện gì thì đều nói thẳng ra, không ra vẻ dịu dàng, dù có phải ăn ngủ chốn hoang dã thì nàng cũng chẳng oán than nửa lời.

Tuy rằng nàng sở hữu ngoại hình dịu hiền ngoan ngoãn, nhưng thật ra là nàng rất thông minh lanh lợi.

Tuổi còn nhỏ nhưng đã biết cách ẩn nhẫn, tìm cơ hội hạ độc để tự cứu lấy mình, tuy rằng cách thức này chẳng mấy cao minh, nhưng theo hẳn thì nó không phải là một ý kiến tồi.

Quan trọng nhất đó chính là...

Lục Huấn Đình khom người, khuôn mặt xinh đẹp của hẳn tiến sát lại gần nàng, nốt ruồi son đo đỏ nơi khóe mắt khiến hẳn

quyến rũ vô cùng: “Sao nào? Nàng muốn đổi ý à?”

Hắn thở dài, híp mắt nhìn chăm chăm vào nàng, trông như đang suy tính điều gì đó. Có lẽ là sẽ có rất nhiều người bị ánh nhìn này đánh lừa, dung mạo “khuynh nước khuynh thành” này của hắn rất dễ khiến cho người ta mất cảnh giác.

Nhưng hình như chiêu này lại chẳng có tác dụng gì với nàng.

Không hẳn là nàng chẳng dao động gì, chỉ là... thấy hắn như thế, nàng đã vội đẩy hắn ra theo bản năng rồi.

... Không đẩy ra thì nàng biết phải làm sao? Lẽ nào nên giữ chặt lấy hắn à?

“Vì sao ngài lại muốn ước định chuyện chung thân đại sự với ta?” Khúc Ngưng Hề không rõ: “Tuy ngài đã nói là vì muốn giúp ta, nhưng lẽ nào... nó đáng để ngài hy sinh thân mình hay sao?”

Nếu không có Thái tử điện hạ đi theo giúp đỡ, chắc chắn chắc chắn là nàng đã bị vô số lời đồn bủa vây và chìm xuống đáy vực sâu rồi.

Coi như là bây giờ nàng đã chiếm được cửa hời rồi, vậy còn hắn thì sao? Hắn có nhận lại được gì hay không?

Trên đời này, nào có chuyện tốt lành gì bỗng nhiên thi nhau kéo đến như thế đâu?

Nàng thì đang rối rắm nghĩ suy chuyện này, nên chẳng hay những ngón tay thon dài của hắn đã điểm lên trán mình từ bao giờ.

Lục Huấn Đình khẽ búng vào trán của nàng, hắn thấy nàng hơi đau nên rút tay về, ngoài mặt thì hắn vờ như không có việc gì, thản nhiên nói: “Nói cho nàng nghe cũng không sao cả.”

“Chắc nàng cũng biết nữ nhi của đương kim Trưởng Công chúa, cô mẫu của ta, cũng chính là Lục Hoàng hậu tiền triều.”

Chuyện này là chuyện lớn, không có ai là không biết đến cả, Khúc Ngưng Hề cũng đã từng nghe người ta nói đến rồi.

Sau khi Khánh Thiên Đế chết bất đắc kỳ tử, Lương Thái hậu thăm nghi ngờ rằng trong chuyện này có vấn đề, bèn mời đạo sĩ về tiến hành nghi thức chiêu hồn. Nhưng kết quả là, bà ta lại vô tình tra ra được vô số hành vi đáng khinh mà Thiên Khánh Đế đã làm với Lục gia.

Năm đó, chuyện này được lan truyền rất rộng rãi. Các thế hệ Lục gia từ trước đến nay vẫn luôn một lòng trung nghĩa, nhưng nay lại bị đối xử bất công như thế, và dưới lửa giận cao ngút trời, họ đã quyết định tạo phản.

Người Lục gia đời đời trung nghĩa... đây cũng chẳng phải chỉ là lời nói suông. Ban đầu họ không hề có ý định tạo phản, nhưng chính Lục Hoàng hậu đã buộc họ phải phản.

Bà đã nói, nếu nhất định phải chọn ra một người trong khắp thiên hạ này để bêu danh, thì hãy cứ để bà làm người đó đi.

Nam nhi Lục gia nào có thể đứng yên khi thấy nữ nhi nguyện ý đứng ra để người đời bêu danh? Thế là đại trượng phu quyết ra tay, nếu vì thanh danh mà sợ bóng sợ gió, ôm khư khư cái danh hão kia... thì đúng là buồn cười vô cùng.

Nếu đã quyết làm rồi thì không được sợ người ngoài chỉ trích, đã đứng ra làm rồi thì phải biết chấp nhận.

Huống chi Thiên Khánh Đế còn chẳng phải là một bậc minh quân, thậm chí là ông ta còn chẳng có tài cán gì.

Năng giả cư chi [*], có gì đâu mà không thể?

[*] **Năng giả cư chi (能者居之)** là một câu thành ngữ gốc Hán, có nghĩa là “người có năng lực sẽ đảm nhiệm vị trí đó”. Câu thành ngữ này thường dùng để ám chỉ việc trao quyền hoặc trọng trách cho những người có đủ khả năng để đảm nhận.

Sau khi người Lục gia lên ngôi, Lục Hoàng hậu xoay người trở thành Trưởng Công chúa.

Bấy giờ bà chính là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ này, chẳng ai có thể nghi ngờ điều này cả. Vì bà có phụ mẫu thương yêu cưng chiều như châu báu, người ủng hộ Lục gia không thể không kính trọng.

Người mà Lục Huấn Đình nói chính là khuê nữ của Trưởng Công chúa, Tuế An Quận chúa.

“Năm năm an lành, đời đời bình an” [*] chính là ước nguyện duy nhất mà Lục Quỳnh Uẩn dành cho tiểu nữ nhi của mình.

[*] **岁岁平安, 岁岁平安** dịch ra là “Năm năm an lành, đời đời bình an” (Tuế an tuế an, tuế tuế an nhiên), trong đó, **岁安** là Tuế An, tức là tên của Quận chúa (con gái của Lục Quỳnh Uẩn). Từ ý nghĩa cả câu và đặt vào bối cảnh, việc đặt tên con là Tuế An có thể hiểu rằng: đây chính là mong ước của Lục Quỳnh Uẩn dành cho con gái của bà, bà mong sao con gái lúc nào cũng sẽ thuận lợi, bình an, cả đời yên bình may mắn. (“Năm năm” là năm qua năm, năm này qua năm khác mọi người nhé, mình dịch như thế để vào vần, nghe xuôi tai, chứ “năm năm” trong câu trên không có nghĩa là “5 năm” đâu)

“Quận chúa thì sao?” Khúc Ngưng Hề nghĩ, nói: “Quận chúa đã có hôn ước với ngài rồi sao?”

“Không có.” Lục Huấn Đình thản nhiên nói: “Giữa ta và tử ấy chỉ có tình cảm tử đệ, nhưng trưởng bối lại nói quá lên, cô mẫu rất khoan dung với biểu tử, bằng lòng để cho tử ấy làm theo ý mình.”

Cho nên bà mới không muốn ràng buộc nàng ấy với cuộc hôn nhân này

Trái lại, bệ hạ lại hy vọng Thái tử sẽ cưới Tuế An Quận chúa, lần này ông còn ra lệnh cưỡng chế ép hấn đi đón Tuế An Quận chúa về kinh.

Khúc Ngưng Hề đã hiểu rồi: “Ngài không muốn à?”

“Biểu tử cũng không muốn.” Lục Huấn Đình không giải thích nhiều, chỉ nói: “Ta với tử ấy không hợp nhau.”

“Vậy chẳng lẽ ngài với ta hợp à?” Khúc Ngưng Hề chẳng thêm tin đâu.

Nàng chỉ không hiểu chuyện triều chính, và có thể là những chuyện liên quan đến việc đánh cờ nàng cũng không hiểu được.

“Ta lại thấy rất hợp.”

“Hả?”

Lục Huấn Đình nhướn mày cười khế, thật giả khó đoán: “Tiểu Văn Du duyên dáng xinh đẹp, không chừng là ta đã yêu nàng từ cái nhìn đầu tiên rồi đó.”

Khúc Ngưng Hề nghe thế thì trợn tròn mắt: “Yêu từ cái nhìn đầu tiên á?”

Hấn vươn tay, tùy ý nâng sợi tóc đen nhánh của nàng lên: “Nhìn nàng rất thuận mắt, có thể kiếp trước chúng ta đã từng gặp nhau.”

“...” Khúc Ngưng Hề rút tóc mình về: “Ta thấy ngài không muốn lập gia đình quá sớm nên mới cố ý tìm đến ta thì có.”

Chương 127: Ngoại Truyện 12: Bắt Đầu Lại (8)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề đoán đúng rồi, Lục Huấn Đình không muốn lập gia đình quá sớm, ít nhất là hắn muốn chờ đến khi nào Tuế An Quận chúa xuất hiện.

Đây chính là tính toán riêng của hắn, hắn muốn cho Tuế An Quận chúa đưa ra lựa chọn trước, nếu không thì trong kinh thành sẽ có những lời bàn luận không tốt về Quận chúa.

Vốn dĩ thế gian này vẫn luôn là như thế, luôn đối xử rất hà khắc với nữ tử. Có thể là mọi người sẽ thầm bàn tán rằng, Thái tử không muốn chọn Quận chúa nên mới...

Đây chính là điều mà Lục Huấn Đình không muốn thấy nhất.

Hơn nữa, mặc dù phụ hoàng và mẫu hậu không nói rõ ra, nhưng họ cũng không hy vọng hắn sẽ đi tìm một quý nữ khác có thân phận cao quý, vì không muốn người mà hắn chọn bị đặt lên bàn cân để so sánh với Tuế An Quận chúa.

Tuy là thanh mai trúc mã, lớn lên bên nhau, nhưng hai đứa lại không có tình cảm nam nữ với nhau, còn các trưởng bối... cũng không hẳn là họ không biết gì.

Thế thì, lẽ nào họ còn có thể ép hai người thành thân với nhau nữa hay sao?

Bởi vậy mà bệ hạ lệnh cho Thái tử đi đón Quận chúa, ý đồ tác hợp này thể hiện quá rõ. Hắn là bệ hạ muốn rằng, nếu hai đứa đã không thể đến được với nhau, thì tự đi tìm người khác đi.

Cả Lục gia xem Lục Quỳnh Uẩn như là viên ngọc quý, vì bà là nữ nhi út. Mà, vào năm mười bốn tuổi, bà đã kiên định một lòng

muốn gả cho Thiên Khánh Đế.

Cũng không phải là Lục Quỳnh Uẩn tình hữu độc chung [*] với Thiên Khánh Đế hay gì cả. Tuy bà được người người nuông chiều, nhưng bà không chỉ không kiêu căng ngạo mạn, mà trái lại, bà còn có tầm nhìn rất xa và rộng, hướng hồ chi khi ấy còn đang là thời điểm mấy vị Hoàng tử đoạt vị, Lục gia tay cầm binh quyền khó mà lo cho thân mình.

[*] **Tình hữu độc chung**: Là một thành ngữ Trung Quốc có bính âm là “qíng yǒu dú zhōng”, có nghĩa là có tình cảm đặc biệt với ai đó hoặc điều gì đó và chỉ tập trung suy nghĩ về cảm xúc của mình vào anh ấy (cô ấy/nó).

Nói trắng ra là, hôn sự của bà sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến vấn đề chính trị, đến chính Lục gia, mà Lục Quỳnh Uẩn lại hiểu rất rõ vị trí của mình trong nhà... Thế nên, bà đã chủ động thuận theo sự lựa chọn này.

Mãi sau này Lục Quỳnh Uẩn mới phát hiện ra những hành vi ấy của Thiên Khánh Đế, nhưng bà không nói cho người nhà mà chỉ tự ra tay.

Mà hành động quả quyết này đã khiến người Lục gia bàng hoàng không thôi. Trong lúc mà họ chẳng thể nào ngờ tới, thì dường như mọi người của họ, nữ nhi của họ... đã trưởng thành chỉ sau một đêm.

Sao Lục gia có thể để một mình bà chịu điều tiếng như thế cho được? Nếu đã không còn đường lui, họ chỉ có thể gắng đuổi theo bà, cố gắng đoạt vị xứng đế.

Dẫu vậy, vẫn có một số lượng người nhất định sinh lòng nghi kỵ, thậm chí bàn tán động cơ đằng sau những chuyện này.

Vị Trưởng Công chúa của ngày hôm nay, vị Hoàng hậu tiền triều này... không liên quan gì đến cái chết của Thiên Khánh Đế

thật à?

Nhưng bọn họ lại không thể tìm ra được chứng cứ, mà Lục gia lại nổi tiếng là rất bao che khuyết điểm, hết lòng hết dạ bảo vệ người thân.

Bệ hạ muốn ban cho Trưởng Công chúa vinh quang vô hạn, bao gồm cả Tuế An Quận chúa cũng thế.

Nếu Lục Huấn Đình chọn một quý nữ nhà quyền quý, chỉ sợ là người ngoài sẽ nói rằng họ được lợi rồi lãng quên Quận chúa.

Bệ hạ sẽ không bao giờ dung thứ cho bất kỳ lời đồn nào gây bất lợi cho mẹ con Lục Quỳnh Uẩn, tuy nhiên, ông lại không thể bịt miệng thiên hạ chỉ bằng quyền uy của mình được.

... Mặc dù đối với Lục Quỳnh Uẩn mà nói, những lời đồn đại này không đáng để bà phải nặng lòng, vì bà đã sống qua hai đời rồi, cũng đã trải qua rất rất nhiều chuyện nặng nề và đau xót, nay bà đã không còn sự khờ dại, ngây ngô của ngày trước nữa rồi.

Nào có cần phải bận tâm đến những lời đồn này?

Phụ thân và huynh trưởng đều ngạc nhiên trước sự kiên quyết này của bà, nhưng chỉ có mỗi mình bà biết rằng, bà vô cùng may mắn nên mới có được cơ hội sống lại này.

So với mạng sống của người thân, thì những lời gièm pha của người ngoài chẳng là gì cả.

Ai cũng đều có những tính toán riêng của mình, Lục Huấn Đình cũng thế.

Một mặt, hắn nghe theo ý chỉ của phụ hoàng, không tìm một nữ tử có thân phận cao quý để làm Thái tử phi.

Mặt khác, hắn còn phải nghĩ cách cân bằng quyền lực.

Tả Hữu Thừa tướng đều là người tài ba, danh xứng với thực.

Tả Thừa tướng Trịnh gia truyền thừa trăm năm, mà Hữu Thừa tướng Vương gia thì lại là nhân tài mới xuất hiện ở Thượng Kinh này thời gian gần đây. Cả hai nhà đều có nữ nhi, nếu vào Đông cung, tốt nhất là nên nhận cả hai.

Mà, Lục Huấn Đình lại chọn không nhận cả hai.

Hai nhà Trịnh – Vương không chỉ có nữ nhi, mà nam nhi cũng đều là người có tài học, chắc chắn là sau này sẽ tham gia khoa cử rồi đỗ đạt, sau đó lại hiến kế vì nước nhà.

Tiền triều có dính dáng đến hậu cung, vài thập niên sau này đã gặp phải không ít phiền phức.

Huống hồ chi, ngoại trừ những nhân tố này ra thì... Lục Huấn Đình nhìn Khúc Ngưng Hề, hắn còn thấy nàng rất là thuận mắt nữa.

Hai người đã có “tiếp xúc da thịt” với nhau, nếu hắn phủ nhận thì tiểu cô nương này sẽ phải đơn độc đối diện với mọi thứ... Thế thì có vẻ quá đáng quá rồi.

...

Khúc Viên Thành và Chu thị nhanh chóng chạy từ thành Phủ Dương đến Vụ Cương.

Hầu hết mọi sự quan tâm của hai người họ đều đã dồn hết lên nhi tử nhỏ tuổi, dù sao thì nhi tử của họ cũng vẫn còn nhỏ tuổi, bây giờ còn đang trong giai đoạn quan trọng nhất nữa.

Nhưng khi hay tin nữ nhi của mình gặp chuyện không may, bất giác họ vẫn cảm thấy lo lắng cho nàng. Khó khăn lắm mới

nuôi khuê nữ lớn đến chừng này, sao con bé lại có thể bị hủy hoại dễ dàng như thế!

Trước đó mấy ngày, hai người đã tìm xung quanh Vụ Cương một lượt, nhưng chẳng có manh mối gì, nghe nói là Thái tử điện hạ đã đến nha phủ mượn thêm người bao vây khắp núi rừng, mà đó lại chính là hướng đi đến thành Phủ Dương.

Bọn họ men theo đó mà tìm kiếm một lượt, chỉ mong sao sẽ may mắn tìm ra được nàng.

Sau đó, bỗng nhiên họ lại nghe được tin tức tốt, rằng nữ nhi không bị sao cả, đã bình an trở về.

Phu thê Khúc Viên Thành lại chạy không ngừng nghỉ trở về Vụ Cương, vừa đến Chu gia thì họ đã bị choáng ngợp bởi vô số tin tức thì nhau kéo đến.

Đích thân Chu Chí Bác đã đến tận cổng thành để đón hai người, đầu tiên là ông ấy đề cập sơ qua về tình hình hiện giờ cho hai người nắm.

“Thái tử điện hạ muốn bàn chuyện hôn sự với Văn Du nhà ta! Đây chính là đại sự, hai người ngàn lần vạn lần đừng phá hỏng đấy.”

“Hả?!”

Phu thê Khúc Viên Thành không thể tin vào tai mình được, dọc đường về, họ nói chuyện với Chu Chí Bác suốt, mãi đến khi về tới Chu gia, hai người mới hiểu hết được mọi chuyện.

Bọn họ vừa mừng vừa sợ, nào có ai dám nghĩ đến cơ may này đâu! Thế nhưng mà, hai người họ vẫn vội vàng muốn đến gặp Văn Du!

Sau khi về Chu gia, trước tiên Chu Chí Bác để hai người họ đến gặp nữ nhi trước, sau đó mới đến bái kiến Thái tử điện hạ.

Dĩ nhiên ấn tượng và thái độ lần đầu tiên gặp mặt là rất quan trọng. Bấy giờ Chu gia đang có một vị Phật lớn, đến Huyện Thái gia còn phải chạy đến đây rồi lại chạy về tận mấy lần, càng khỏi cần phải nói đến những người khác đang mong mỗi đến nóng cả mắt.

Nhưng mà, không được Thái tử điện hạ cho phép, không một ai được phép đến làm phiền ngài ấy.

Khúc Ngưng Hề thấy song thân thì vui vẻ lắm, nhưng khi mở miệng ra thì lời nàng nói lại như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt họ: “Thái tử điện hạ vì thanh danh của con nên mới muốn kết hôn với con, chắc chắn trong cung sẽ không dễ dàng chấp thuận. Huống hồ chi, ba năm nữa ngài ấy cũng đã mười tám tuổi rồi, từ đây đến khi ấy có vô vàn biến số có thể xảy đến...”

Nàng chỉ nói một câu như thế thôi, mà đã thành công khiến họ cười trên mặt phu thê Khúc Viên Thành vụt tắt.

Chẳng qua Khúc gia cũng chỉ là một phú hộ tầm thường, mười mấy năm trước, nhờ có quan hệ với cô cô của Khúc Ngưng Hề, nên Khúc Mạc Kỳ, cô mẫu của Khúc Ngưng Hề, mới đưa đến bên cạnh Hoàng tử, không ngờ là sau này người đó lại trở thành Hoàng đế, đó cũng chính là Thiên Khánh Đế.

Khúc thị có vẻ ngoài xinh đẹp, đáng tiếc thay, bà ta còn chưa có cơ hội được sủng ái nữa, hoặc cũng có thể là do Hoàng đế ái ngại Hoàng hậu nên không dám sủng ái người ngoài....

Nói chung là, cũng không gặp phải may mắn gì đáng kể.

Nhưng không sao cả, chẳng qua Khúc Mạc Kỳ cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé không đáng nhắc đến mà thôi.

Nhưng mà, nếu dính dáng đến Lục gia, chắc chắn người bên ngoài sẽ nói Khúc gia luồn cúi, toàn bộ vinh quang của gia tộc đều dựa vào nữ nhi mà có được.

Trước đó, khi giang sơn là của Bùi thị, họ lôi kéo quan hệ với Hoàng tử Bùi thị. Gần hai mươi năm trôi qua, giang sơn đổi chủ, giờ lại chuyển sang móc nối với Thái tử Lục thị.

Những lời như thế, đương nhiên là rất khó nghe.

Khúc Viên Thành không xem trọng danh tiếng của mình trong giới văn nhân đến thế, ông ta chỉ cảm thấy, chắc chắn là trong cùng sẽ ngăn cản mối hôn sự này.

Dù rằng Thái tử có nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng mà, chuyện chung thân đại sự thế này nào có phải là chuyện mà hắn có thể tự do làm chủ đâu?

Vả lại, đúng thật là ba năm là một khoảng thời gian rất dài, hắn còn là Thái tử của cả một nước, gánh vác trách nhiệm lớn lao trên vai, từ thành gia lập thất cho đến lập nghiệp kiến quốc, mười tám tuổi mới thành hôn thì sao mà được?

Chu thị cũng nghĩ như thế, nên cũng nhanh chóng thôi không nghĩ đến chuyện này nữa.

Rồi bà ra ngồi xuống, thở dài một hơi rồi nói: “Chuyện tốt như thế này nào dễ dàng rơi vào tay chúng ta như thế.”

Rể hiên xuất thân thiên gia... là thứ, là người mà bọn họ có thể tơ tưởng đến được à?

Khúc Viên Thành vẫn chưa chịu từ bỏ hy vọng, ông ta ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Nếu Thái tử điện hạ đã có ý định này, thì chắc chắn là ngài ấy đã vừa mắt Văn Du nhà chúng ta, mặc dù khó có thể làm Thái tử phi, nhưng mà có thể sẽ...”

Không chỉ mỗi vị trí Thái tử phi, mà dù chỉ là vị trí Thái tử tần hay là Lương đệ thôi, thì cũng đều là vị trí mà người người ao ước, đến nỗi, dù có chen chúc cỡ nào cũng khó mà giành lấy được.

Với xuất thân thế bầy của Khúc gia, chỉ bấy nhiêu thôi là đã đủ rồi.

Huống chi Văn Du và Thái tử lại còn có duyên phận với nhau, có lẽ sau khi vào Đông Cung, nàng sẽ hơn người khác một chút nhờ và chút tình cảm này.

Khúc Ngưng Hề không hề ngạc nhiên khi nghe thấy phụ thân của mình nói như vậy. Trong mắt ông ta, nếu đã có thể bám víu vào Đông Cung nhờ cái quan hệ “thông gia” này, thì đương nhiên là phải ra sức giữ cho thật chặt rồi.

Mà, hình như là nàng cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác cả. Vì nhờ có thân phận của Thái tử, nên không có một ai dám bàn luận chuyện nàng bị bắt cóc rồi đưa lên núi.

Chẳng một ai dám nói ra những lời khó nghe với nàng.

Chẳng qua là...

“Chính miệng ngài ấy đã nói là sẽ nạp con vào vị trí chính thê, Thái tử đã nói như thế thì chắc chắn là ngài ấy sẽ thực hiện.”

“Ngài ấy đã nói như thế thật sao?” Khúc Viên Thành tròn hai mắt.

Khúc Ngưng Hề gật đầu đáp: “Đúng ạ.”

Khúc Viên Thành bắt đầu đánh giá khuê nữ nhà mình. Tuy rằng mình vẫn còn nhỏ tuổi, chưa trở mã hoàn toàn, nhưng đôi

mắt của nàng to to, mũi miệng nhỏ nhắn, từ nhỏ đã thấy rất ưa nhìn.

Ngoại tổ mẫu xem nàng như bảo bối trong lòng, lúc nào cũng nâng niu trân quý. Tuy nhà trọng nam, nhưng lúc nào lão phu nhân cũng thích đứa cháu gái này.

Nào có ai không thích nàng đâu?

Khúc Viên Thành hiểu rõ: “Vậy là Thái tử điện hạ vừa ý Văn Du nhà chúng ta thật rồi.”

Tim Khúc Ngưng Hề bỗng giật thót, theo bản năng, nàng lên tiếng phản bác: “Sao có thể như thế được ạ!”

Bình thường bản thân hẳn cũng đã rất ưa nhìn rồi...

Nếu chỉ là một vị Lục công tử bình thường thì nàng sẽ tin vào điều này; nhưng hẳn lại mang thân phận Thái tử, còn sống ở nơi kinh thành phồn hoa nhương ấy, xung quanh hẳn có thiếu kiều mỹ nhân nào đâu?

Khúc Viên Thành vẫn không hiểu vì sao nàng lại xem thường bản thân mình như thế.

Mãi đến chiều, ông ta mới dẫn theo thê tử đến bái kiến Thái tử điện hạ.

Khi nhìn thấy vẻ anh tuấn mỹ miều, đẹp đến độ Thái Sơn cũng muốn sụp đổ, thì ông ta mới bàng hoàng nhận ra thế nào là “nhan sắc tuyệt trần”.

Trong dân gian, người ta đồn rằng, chủ nhân Đông Cung tuấn mỹ vô song... Hoá ra đó không phải là lời nói quá hay nịnh noti gì.

Có khi lời tán tụng này đã bị người ta cố tình nói giảm nói tránh rồi không chừng!

Lục Huấn Đình mặc một bộ cẩm bào màu nước của thương gia, phần tóc được cố định bằng phát quan hình hoa sen trắng, hoa văn được khắc trên đó cũng không quá cầu kỳ phức tạp, phần nào tôn lên được vẻ đẹp anh tuấn ngời ngời của hắn.

Khuôn mặt hắn hoàn Mỹ như tượng tạc, bờ môi luôn nở nụ cười nhẹ nhàng, Chu thị nhìn đến nổi sửng sốt không thôi.

Chàng rể hiền thế này, ai mà không thích cho được?

Minh Ân dâng trà mời hai người, Lục Huấn Đình không hề có dáng vẻ kiêu căng, tự cao tự đại, quả thật là nếu so với những thiếu niên bình thường khác, trông hắn còn hiền hòa, nho nhã hơn nhiều.

Tuy Khúc Viên Thành và Chu thị cảm thấy rất lo lắng, nhưng mà, họ cũng không vì thế mà sơ suất, kéo ảnh hưởng đến việc lớn.

Hôm nay bọn họ muốn thăm dò thái độ của vị trong cung về chuyện này.

“Không thể gửi tin tức tới hoàng cung nhanh như thế.” Nhanh nhất thì cũng phải mất ba ngày, Lục Huấn Đình khẽ cười rồi nói tiếp: “Hai vị không cần phải lo lắng, cô tuyệt đối không nuốt lời.”

Khúc Viên Thành vội nói không dám: “Không phải là chúng ta nghi ngờ điện hạ...”

Lục Huấn Đình cũng không thẳng tay “xé nát” sự thấp thỏm lo âu của họ, mà trái lại, hắn nói: “Cô ra ngoài hơn một tháng, nhận được ý chỉ từ hoàng cung, sắp phải trở về kinh thành... Không biết Khúc gia có tính toán gì không?”

“Cái này...” Hần phải về kinh nhanh như thế à?

Khúc Viên Thành cũng biết là, Thái tử của một nước không thể nào “dạo chơi” bên ngoài quá lâu được, nên đương nhiên là hần sẽ không ở đây lâu.

Nhưng khoảng cách từ Thượng Kinh đến Vụ Cương và thành Phủ Dương lại chẳng phải là gần...

Sau khi hần rời đi, hai người khó mà gặp lại nhau được, nếu chẳng may thánh chỉ tứ hôn không đến hoặc là tín vật không còn... thì phải làm sao mới được đây?

“Chắc là Khúc gia nên chuyển đến Thượng Kinh rồi nhỉ?” Lục Huấn Đình dịu dàng hỏi.

Hần cũng có mục đích khi hỏi họ câu này.

Khúc gia đã mua nhà ở kinh thành, vì sau khi Khánh Thiên Đế đăng cơ, Khúc Mạc Kỳ trở thành một trong những phi tần của ông ta, thân phận cũng theo đó mà cao hơn ít nhiều.

Tuy vẫn chưa giành được sự sủng ái, thân phận cũng không quá cao quý, nhưng Khúc gia cũng không thiếu tiền đến mức không thể mua thêm nhà ngay trong kinh thành.

Sau khi Lục Huấn Đình điều tra rõ ngọn ngành về Khúc gia, thì hần đã nắm rõ những chuyện này, cũng biết là bây giờ Khúc Mạc Kỳ và Lương Thái hậu đang tu thân dưỡng tính trong hành cung.

Đây là vấn đề của thế hệ trước, hần chỉ nhìn thoáng qua rồi thôi, không nghĩ gì quá nhiều.

Lúc còn ở Thượng Kinh, thật sự là người dính dáng đến Bùi thị nhiều không sao kể nổi.

Thế nên, nếu bàn đến hai chữ “quan hệ” này, thì thật sự là Khúc gia còn chẳng đáng để được nhắc tới.

Chu thị vội tiếp lời: “Đến Thượng Kinh cũng tốt, thật ra chúng ta cũng đang có ý định này.”

Không nói đến chuyện hôn sự của nữ nhi, thì vốn dĩ là trước đó họ cũng đang cân nhắc đến chuyện này, vì họ đều rất lo cho con đường học vấn của nhi tử.

Dù thư viện ở Phủ Dương Thành hoặc Vụ Cương có tốt đi chăng nữa, thì lẽ nào còn có thể tốt hơn ở Thượng Kinh được à? Nơi đó nằm ngay dưới chân Thiên tử đó!

Còn là Quốc Tử Giám nữa! Không chừng sau khi trưởng thành, con của họ có thể đến đó nữa đấy!

Khúc Viên Thành nghe Thái tử điện hạ nói thế, thì sao mà không đồng ý cho được? Thế nên, sau khi trở về, ông ta đã quyết định thu dọn hành lý ngay, vì ông ta không muốn sau này phải luống cuống khởi hành.

Nhưng người trong cuộc là Khúc Ngưng Hề lại do dự.

Nàng hỏi Khúc Viên Thành: “Phụ thân chuẩn bị làm việc gì sau khi chúng ta đến Thượng Kinh thế ạ?”

Câu hỏi này khiến cho ông ta khựng lại ngay tức thì, ông ta suy nghĩ một chút rồi do dự đáp: “Chúng ta có mua mấy điền trang cũng được mà, nhỉ?”

“Mỗi tấc đất ở Thượng Kinh đều là tấc vàng, phụ thân muốn bán của cải lấy tiền tổ nghiệp sao?”

Vẫn còn chưa thành thân nữa mẹ đã làm như thế này rồi, rất giống như là “được ăn cả ngã về không”, chắc chắn là lão phu nhân sẽ không đồng ý với cách làm này.

Không có ai tin tưởng vào tài buôn bán của Khúc Viên Thành cả, ai cũng sợ ông ta lấy tiền của tổ tiên mà tiêu pha phung phí.

Khúc Viên Thành cau mày, sửa lời: “Có lẽ điện hạ có gì muốn sai bảo ta thì sao?”

“Cha muốn mua quan bán chức, tuy nói là với điện hạ, chuyện này dễ như trở bàn tay, nhưng... chỉ sợ là khi thật sự làm, nó sẽ chẳng dễ dàng như người nghĩ.”

Khúc gia không có căn cơ ở Thượng Kinh, nếu muốn nương nhờ vào nữ nhi còn chưa gả vào Đông Cung để tìm chỗ đứng trong kinh thành... thật sự là làm rồi mới thấy nó chẳng dễ như lời nói.

Huống chi Khúc Viên Thành cũng không phải là kiểu người “mạnh vì gạo, bạo vì tiền”, khi đó người người khinh miệt Khúc gia, ông ta mà nhậm chức... thì cũng sẽ không thoải mái gì.

Chẳng lẽ khi ấy lại chạy đến báo cáo với Thái tử mấy chuyện nhỏ nhặt này?

Đây hoàn toàn là năng lực ứng phó của bản thân, chẳng thể dựa vào ai nổi.

Suy cho cùng, hai nơi ở cách nhau quá xa, mà tuổi tác của Khúc Ngưng Hề vẫn còn nhỏ, có vô vàn biến số có thể xuất hiện.

Dù chiếu cáo khắp nơi trong thiên hạ, rằng, nàng chính là Thái tử phi tương lai... Nhưng lẽ nào có thể khiến mọi người tin phục bằng cách này à?

Mà, nếu Khúc Viên Thành không làm gì ở Thượng Kinh, một không phải quan chức, hai không có sự nghiệp, còn chưa già mà đã rảnh rỗi như người tuổi xế chiều, không tự thấy ngại à?

E rằng sẽ chỉ rước về không ít lời chê ý cười.

“Sao con có thể đối xử với phụ thân con như thế hả?” Chu thị giận tái mặt, bà ta cảm thấy Khúc Ngưng Hề không tôn trọng người lớn.

Đúng là Khúc Viên Thành không có bản lĩnh thật, nhưng ông ta cũng tự “biết thân biết phận”, “biết mình biết ta” lắm, vì đâu phải là ông ta chưa từng bị đồng liêu chế giễu bao giờ đâu.

Nhưng bây giờ ông ta cũng phải thẹn quá hóa giận mà chất vấn nàng: “Thế con nói xem ta phải làm sao bây giờ?”

Ít nhiều gì thì Khúc Ngưng Hề cũng biết việc làm ăn của gia đình cũng lỗ lã mấy lần rồi, không phải là nàng cố ý muốn nói ra mấy lời khó nghe.

Nàng nói: “Trước mắt chúng ta cứ ở lại Vụ Cương, ba năm sau hãy đến Thượng Kinh.”

Ba năm, nếu Lục Huấn Đình đã đồng ý, đương nhiên hẳn sẽ không nuốt lời.

Mà nhà đàn gái cũng không cần thiết phải chờ mong hân hạnh ngày. Vì làm như thế rất khó coi, sẽ khiến người khác khinh thường.

Mà, hầu như mọi mối quan hệ thân cận của họ đều ở Vụ Cương và thành Phủ Dương, quan hệ qua lại cũng khá tốt.

Chu thị trừng lớn hai mắt: “Ba năm dài như thế, nếu chẳng may vị trí Thái tử phi bị người ngoài chiếm mất thì sao?”

“Thì cứ để cho người ta chiếm đi, vốn dĩ con cũng chẳng thể giành được.” Khúc Ngưng Hề không hề có ý chí chiến đấu.

Nàng phải lấy cái gì ra thì mới nắm giữ được vị trí này đây?

Chu thị ghen lời, nếu Thái tử muốn lấy người khác, thì có ai dám lên tiếng phản đối đâu? Thái tử đại hôn, chuyện lớn của cả nước, lẽ nào Thái tử cứ phải chờ đợi nàng rồi kết hôn muộn à?

Ai bảo Khúc Ngưng Hề chỉ mới có mười hai tuổi thôi!

Khúc Viên Thành chau mày: “Chưa bàn đến vị trí Thái tử phi, vì sau ba năm thôi, có khi trong Đông Cung sẽ có thêm vài thông phòng thiếp thất được nạp vào...”

Không chừng là đến khi Thái tử đăng cơ, hắc cũng đã có Đại Hoàng tử luôn rồi...

Khúc Ngưng Hề nghe đến đây thì đầu cũng đã bắt đầu đau: “Phụ thân nói cũng có lý, hay là, hôn sự này... chúng ta bỏ đi vậy?”

Nàng chỉ là một tiểu nữ nhi bình thường thôi, vì sao nàng lại phải dính vào mấy chuyện phức tạp như thế này trong cung vậy chứ?

Đó là nơi mà nàng nên đến sao?

Cái gì mà Hoàng tử phượng tôn, sau này nàng còn phải đi tranh giành đấu đá với người khác nữa sao?

Lục Huấn Đình đẹp như thế kia... nàng còn phải “dùng” chung với người khác nữa à?

Quá nhiều vấn đề ùn ùn kéo đến, Khúc Ngưng Hề còn chưa đi đến bước đó mà nàng đã cảm thấy rất mệt mỏi rồi.

Ngoại tổ mẫu đối xử với nàng rất tốt, bà thường xuyên đến Chu gia, cứ mỗi lần cũng sẽ dạy dỗ nàng một vài chuyện, trong yến hội sẽ dẫn nàng giao thiệp với các tiểu cô nương khác, nàng còn có một vòng tròn quan hệ nho nhỏ của chính mình nữa...

Nàng biết nhà ngoại tổ muốn tìm cho nàng một người có địa vị cao hơn, nàng cũng không từ chối, có ai không muốn được đến những nơi cao hơn, được lựa chọn những lựa chọn tốt hơn đâu?

Nhưng chắc chắn đó không phải là thiên gia.

Nếu ở Vụ Cương, mặc dù nhà phu quân cao quý hơn Khúc gia và Chu gia, nhưng chắc chắn cũng sẽ biết nghĩ cho thể diện của nhà họ, nói cách khác, tuy đã gả ra đi rồi, nhưng nàng vẫn còn người nhà làm hậu thuẫn.

Mấy vị biểu huynh biểu tỷ của Chu gia, cũng sẽ quan tâm săn sóc nàng hơn một chút, nàng sẽ không đến mức lẻ loi một mình.

Nhưng đến Thượng Kinh, không có ai giúp được nàng.

Cả Chu gia và Khúc gia cộng lại còn chẳng quyền quý bằng một đầu ngón tay người khác.

Thân nhân của nàng không giúp được gì, bản thân nàng thì cũng chỉ có thể dựa vào ân sủng của Lục Huấn Đình mà sống.

Nếu hai người họ lưỡng tình lưỡng duyệt thì mới chắc chắn được, nhưng mà...

“Văn Du, con nói bậy bạ cái gì đó!” Chu thị không thể nào tin vào tai mình được: “Mỗi hôn sự tốt như thế kia, còn nói bỏ đi là bỏ đi được hay sao?”

Khoảng thời gian này, Khúc Ngưng Hề cứ phải lo lắng mãi không ngừng, đây là chuyện chung thân đại sự của nàng, nàng không thể không lo nghĩ về nó được.

Nàng đỡ trán, nói: “Mẫu thân còn nhớ năm kia chúng ta đã xem “*Tiêu phu chi nữ*” hay không?”

“*Tiểu phu chi nữ*” là vở tuồng dân gian, kể về câu chuyện của một nữ tử, nàng ấy phải trải qua bao gian truân trắc trở, rồi cuối cùng mới tìm được hạnh phúc đích thực.

Ngày xưa, có một người tiểu phu sống nhờ vào việc đồn củi ở trong núi, vì lòng tốt mà đã ra tay cứu giúp một vị quý nhân và vị quý nhân này đã hứa hẹn là sẽ báo ơn bằng một số tiền lớn.

Nhưng không ngờ là, số tiền này đã mang đến họa sát thân cho chính bản thân người tiểu phu ấy, khiến gia đình ông tan nát, duy chỉ còn lại nữ nhi của ông là may mắn thoát nạn.

Nữ tử này là một người thông minh vô cùng, nàng ấy đã phải trải qua muôn vàn nguy hiểm, ra sức tìm kiếm kẻ ác và thu thập chứng cứ, sau cùng là báo quan để đòi lại công bằng cho cha.

Cũng trong thời gian đó, nàng vô tình gặp lại được vị quý nhân năm nào, nhưng ban đầu, cả hai không nhận ra nhau, sau khi nảy sinh tình cảm thì mới biết rằng, họ đã từng có duyên gặp gỡ từ trước.

Cuối cùng, nữ tử này đã báo được đại thù cho cha, cưới được một vị phu quân tốt.

Vở kịch trên sân khấu kết thúc viên mãn, nhưng Khúc Ngưng Hề sợ là mình sẽ giống người tiểu phu kia, không có mệnh hưởng thụ những vinh hoa phú quý lớn lao đó.

Trên đời này, vẫn luôn có một số thứ mà con người ta chẳng thể nắm trong tay được.

Chu thị nghe nàng nói thế thì cũng sợ hết hồn, bà ta nghĩ ngay đến những thủ đoạn xấu xa, những tranh giành đấu đá, bất chấp tất cả để leo lên cao trong chốn hậu viện.

Căn cơ của Khúc gia yếu kém, nữ nhi lần đầu tiến vào Đông Cung mà lại được nhắm vào vị trí cao trọng nhất... sao có thể

không bị kẻ khác theo dõi sát sao?

Bà ta cắn răng, lại nói: “Nhưng cũng không thể bỏ đi một cách dễ dàng như thế được.”

Cả đời này, người như họ có duyên gặp được điện hạ mấy lần đâu? Chỉ có lần này thôi đó!

Chính miệng Thái tử đã hứa hẹn vị trí chính thê, nghe hấp dẫn vô cùng, chẳng ai có sức chống cự lại cả.

Từ ban nãy đến giờ, cũng không phải là Khúc Ngưng Hề đang ra sức từ chối, nên bấy giờ nàng nắm chặt ống tay áo của mình, khẽ nói rằng: “Ba năm thôi, con chờ ngài ấy ba năm.”

Nếu ba năm sau Lục Huấn Đình vẫn còn muốn cưới nàng, nàng sẽ tin vào con người của hắn, tin rằng hắn là người mà nàng có thể dựa vào được.

Và khi ấy nàng sẽ có đủ dũng khí để đi tranh giành, đi lấy lại... những vinh hoa phú quý mà giờ đây đừng nghĩ là nó xa với kia.

“Nhưng nếu chẳng may...” Chu thị khó lòng mà đồng ý với nàng được.

Đây chính là cơ hội lớn trời ban, không phải là chuyện nhỏ đâu.

Khúc Viên Thành do dự, đương nhiên là ông ta gấp gáp, chỉ muốn ngồi ngay vào vị trí “nhạc phụ của Thái tử” rồi, nhưng bây giờ có gấp cũng chẳng được gì...

“Con không sợ chuyện chẳng may...” Khúc Ngưng Hề mím môi, nói: “Nếu ngài ấy bội ước, thì ngài ấy chính là người thất tín; còn nếu không thì, với năng lực của Thái tử, chắc chắn ngài

ấy sẽ sắp xếp chốn về cho con, khi ấy mọi chuyện sẽ ngày một tốt lên thôi.”

Đến lúc đó, vàng bạc tiền tài không thiếu, nàng chỉ cần chờ đến ngày “hưởng phúc” thôi là được.

Còn đỡ phải lo nghĩ về chuyện thành gia lập thất, giúp phu quân dạy dỗ con cái cũng chẳng phải là chuyện đơn giản gì.

Khúc Ngưng Hề nghĩ thế, bỗng nhiên nàng chẳng còn hoảng hốt nữa, bao nỗi phiền muộn trong lòng cũng vơi đi nhiều.

Dù sao thì bây giờ ai cũng đã biết chuyện nàng bị bắt cóc lên núi rồi, thanh danh đã chẳng còn, khó mà tìm được một mối hôn sự như ý.

Dù ba năm sau nàng không trở thành Thái tử phi đi chăng nữa, thì tình hình cũng khó mà xấu hơn thế được.

Phu thê Khúc Viên Thành vẫn còn muốn nói thêm nữa, hai người này vẫn chưa chịu từ bỏ ý định đến Thượng Kinh sớm, nhưng Khúc Ngưng Hề đã có tính toán riêng của nàng rồi.

“Cha mẹ không hiểu cách chơi cờ, cũng không biết dừng lâu sẽ chặn mất đường lui, mà quá liều lĩnh cũng chính là điều tối kỵ trong nhà binh.”

Khúc Ngưng Hề nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ: “Lúc con ở trong núi, gần như lúc nào cũng chỉ biết ngồi bên đống lửa, nghĩ rằng mình không còn đường sống để về, còn nghĩ rằng có lẽ số mệnh của con ngắn hơn số mệnh của mọi người.”

Có ai mà không muốn hưởng vinh hoa phú quý đâu chứ? Nên rất muốn, cũng rất thích.

Con người đều là những kẻ phạm phu tục tử, hướng hồ chi, tướng mạo của Thái tử còn phi phạm như thế nữa, gả cho hắn sẽ

chẳng thiệt thòi gì đâu.

Chỉ mong sao hắn sẽ tuân thủ lời hứa hẹn ấy.

Chương 128: Ngoại Truyện 13: Bắt Đầu Lại (9)

DTV-EBOOK

Thánh chỉ trong cung truyền đến trễ hơn dự đoán của mọi người một chút, bởi vì chiếu chỉ lần này... được đích thân Trưởng Công chúa truyền đến.

Lục Huấn Đình cũng không ngờ cô mẫu sẽ xuất hiện ở Vụ Cương vì chuyện này.

Những người khác cũng rất ngạc nhiên, còn lo lắng không yên, mọi người chỉ nghĩ là do Trưởng Công chúa bất mãn khi thấy Thái tử chọn người khác nên mới vội chạy tới... đúng mà nhỉ?

Nào ngờ, Lục Quỳnh Uẩn không đến để làm chỗ dựa cho nữ nhi của mình.

Bà không chỉ không phản đối mối hôn sự này, mà còn rất vui vẻ khi vừa hay tin, còn nói là bà muốn gặp Khúc Ngưng Hề nữa.

Trưởng Công chúa nói là muốn đích thân đến Vụ Cương truyền chỉ, còn là thánh chỉ tứ hôn, nhưng cả Chu gia lại vì tin bà đến mà lo lắng không yên.

Sau khi bà xuất hiện, mọi người thấy bà cũng bình dị, gần gũi như Thái tử. Bà nở một nụ cười rất tươi, cứ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Khúc Ngưng Hề mãi không buông, khiến người ta ngỡ là bà đã quen nàng từ lâu lắm rồi.

Trông bà gần gũi giống hệt như phu nhân nhà bên sang nhà họ để thăm con cháu, làm người Chu gia thấy mà hoang mang, được cứng mà sợ!

Khúc Ngưng Hề đã vớ phải thứ vận may gì đây?

Lục Quỳnh Uẩn không giải thích gì nhiều, sau khi bà sống lại, bà phải xử lý quá nhiều chuyện.

Sau khi bà hoàn thành hết tất cả mọi thứ, đại sự đã thành, cuộc sống bình yên, bảo vệ được cả Lục gia và đứa bé trong bụng, thì bấy giờ bà mới có thể chuyên tâm dưỡng dục nữ nhi của mình.

Tuế An Quận chúa, năm năm an lành... đây cũng chính là niềm tiếc nuối lớn lao duy nhất của bà trong kiếp trước, nên kiếp này bà mới quyết phải bảo vệ nữ nhi thật cẩn thận.

Bây giờ ước nguyện đã thành, nên thỉnh thoảng bà cũng sẽ để ý đến những tin tức của Khúc Ngưng Hề ở Vụ Cương.

Nhưng bà không tùy tiện can thiệp vào vận mệnh của người khác, bà vẫn không rõ là liệu đời này, đứa bé ấy có còn gặp lại Lục Huấn Đình hay không.

Trước mắt thì, bà thấy đã lâu lắm rồi hai đứa bé này không xuất hiện bên cạnh nhau, thế mà cuối cùng, chẳng hiểu sao chúng vẫn có duyên gặp gỡ.

Có thể thấy, đây chính là định mệnh.

Rõ ràng là thời cuộc đã thay đổi đến long trời lở đất, số mệnh của rất nhiều người đã thay đổi chỉ vì sự kiện Thiên Khánh Đế qua đời.

Nhưng, có vài mối lương duyên, như đã được khảm sâu vào trong đá tam sinh.

Lục Quỳnh Uẩn sống lại lúc bà vừa mới mang thai, mà, khi đó tuy Khúc Mạc Kỳ đã ở hậu cung rồi, nhưng bà ta hoàn toàn chưa hề nhận được sự sủng ái.

Đời trước, sau khi bà mất đi đứa bé này và người nhà, bà thì rơi vào trong cảnh khổ đau, còn Thiên Khánh Đế thì bắt đầu sung hạnh những người khác, đại khái là một thời gian sau, Khúc Mạc Kỳ đã hạ sinh Nhị Hoàng tử.

Đương nhiên là bây giờ những chuyện ấy không thể xảy ra, Thiên Khánh Đế chưa có đứa con nào khác nối dõi, còn Khúc gia thù cũng không hề được phong Hầu.

Dòng họ Khúc gia hiện đang ở Vụ Cương, cách Thượng Kinh xa xôi cả ngàn dặm.

Mà, đứa bé Văn Du này... chỉ lặng lẽ trưởng thành, vẫn mang dáng vẻ của kiếp trước.

Lục Quỳnh Uẩn nhìn vào đôi mắt đen láy, rõ ràng là tâm tính của nàng rất thiện lương và thuần khiết, nên bấy giờ bà mới ra tay giúp đỡ.

Bà muốn thúc đẩy mối nhân duyên này.

Khúc Ngưng Hề được vị Trưởng Công chúa xinh đẹp này nắm chặt tay, kéo đến một đình viện ngồi, rồi bà nhỏ giọng hỏi: “Con có bằng lòng làm nghĩa nữ [*] của ta không?”

[*] **Nghĩa nữ** là con gái nuôi.

Tuy rằng con người có thể không cần phải quan tâm đến mấy cái gọi là “danh hảo” này, nhưng có đôi khi, có mấy cái “danh hảo” này rồi thì sẽ có thể tránh đi được rất nhiều phiền phức.

“Dạ?” Khúc Ngưng Hề ngỡ rằng mình đã nghe nhầm nên chỉ biết im lặng, ngây ngốc nhìn Trưởng Công chúa.

Trưởng Công chúa còn rất trẻ tuổi, mấy năm qua sống trong an nhàn, sung sướng, nổi lòng nhẹ nhàng thoải mái, nên khi bà cười lộ lên, trông rất giống mấy cô nương.

Lục Quỳnh Uẩn cười rất tươi, như đã quen và thân nàng từ lâu, bà nói: “Con là đứa bé tốt, ta tin vào ánh mắt của Huấn Đình, ta cũng tán thành hôn sự này.”

Lục Quỳnh Uẩn không nói là, kiếp trước, Văn Du cũng gọi bà là “mẫu thân”.

Nếu hai đứa nhỏ không gặp nhau thì bà cũng không thể quản được nhiều đến thế, nhưng nếu duyên phận đã đến rồi, đích thân Huấn Đình còn nói là hẳn muốn cưới nàng, thì sao bà có thể khoanh tay đứng nhìn được?

Xuất thân của Khúc gia quá thấp, vừa hay bà có thể giúp một chút.

Khúc Ngưng Hề cảm thấy đề nghị này quá đổi đột ngột, nhưng đúng là bây giờ nàng mới biết, thì ra bệ hạ trong cung không dễ dàng chấp nhận tứ hôn, dù sao thì ông ấy cũng chưa từng thấy nàng.

Là do Trương Công chúa đứng ra thuyết phục, bà còn nói là muốn mang thánh chỉ đến Vụ Cương, nên mọi chuyện mới thuận lợi được như thế.

Bà có hơi kích động, còn nàng, sau khi nàng thấy ý tốt vô duyên vô cớ kéo tới không ngừng thế này... nàng lại không biết nên quyết định thế nào.

Sao Trương Công chúa lại tốt với nàng như thế?

Lục Quỳnh Uẩn không hối thúc nàng, bà chỉ cho nàng thời gian để từ từ suy nghĩ, vì bà sẽ ở lại Vụ Cương này thêm một thời gian nữa.

Thuận đường, bà còn gửi thư bảo Tuế An đến đây.

Mấy năm qua, bà luôn dẫn theo nữ nhi ra ngoài du lịch, xuất hành bằng phương tiện đơn giản, rất thông dong tự tại... Bởi thế mà đã nuôi dưỡng nữ nhi thành một cô nương phóng khoáng, tự do tự tại.

Bà không thấy cô nương hào sảng phóng khoáng, tự do tự tại là xấu.

Tóm lại là, hai người ra ngoài thì không cần phải là Hoàng hậu hay Công chúa gì, không cần bị trói buộc trong tầng tầng lớp lớp quy củ, sau lưng còn có rất nhiều người thân bảo vệ, làm chỗ dựa... Thế nên, bà cũng chẳng ngại sống thoải mái, sống phóng khoáng hơn một chút.

Đời người đáng quý biết bao, Lục Quỳnh Uẩn đã có thể hiểu rõ điều này từ lâu rồi.

Bà biết huynh trưởng cố ý muốn Tuế An trở thành Thái tử phi, nhưng bà vẫn chưa thể hiện rõ thái độ của mình, cũng không ngầm phản đối hay gì cả.

Nhưng trong lòng bà biết rất rõ một điều rằng, e là hai đứa bé này sẽ không thể đến với nhau được rồi.

Tuế An còn thích ở bên ngoài vui chơi, sao con bé chịu nhốt mình trong cung như thế được?

Hôm nay, mọi thứ đều đã trở về vị trí cũ, vừa hay đây lại còn là điều hiển nhiên.

Chưa đầy mấy ngày sau, Tuế An Quận chúa đã ngoan ngoãn tới đây.

Lục Quỳnh Uẩn sắp xếp không ít hộ vệ giỏi ở bên cạnh nàng ấy, bởi thế mà bấy giờ bà mới yên tâm để nữ nhi ra ngoài du ngoạn khắp nơi.

Giờ đây, nàng ấy đã dẫn theo một hiệp sĩ trở về.

Người hiệp sĩ này là người đồng hành của Tuế An Quận chúa, người thông minh vừa nhìn thôi là đã biết ngay... hai người này có quan hệ gì.

Chắc chắn đây là chuyện “nhi nữ giang hồ”, lưỡng tình tương duyệt.

Khúc Viên Thành và Chu Chí Bác bưng tỉnh, chẳng trách tại sao Trưởng Công chúa lại muốn nhận Văn Du làm nghĩa nữ, chắc chắn là vì Quận chúa không chịu làm Thái tử phi, thế nên bà mới ra tay hỗ trợ nâng thân phận của Văn Du lên hòng bồi thường cho Thái tử điện hạ.

Bọn họ đều nghĩ rằng mình đã biết rõ chân tướng.

Mà, đương sự là Khúc Ngưng Hề... cũng nghĩ như thế.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Trưởng Công chúa, nhưng không biết vì sao, trông vị trưởng bối này như thể là biết về nàng rất rõ.

Bà không chỉ nói chuyện với nàng bằng giọng điệu vô cùng quen thuộc và thân thiết, mà quan trọng là bà khiến nàng có cảm giác... rất thân thuộc.

Chẳng lẽ đây chính là “vừa gặp mà như đã quen từ lâu” đó sao?

Tuế An Quận chúa được dạy dỗ rất tốt, nàng ấy phóng khoáng hào phóng, tính tình lại thông minh nhanh nhạy.

Năm nay nàng ấy mười sáu tuổi, lớn hơn Lục Huấn Đình một tuổi. Lần này nàng ấy đã dẫn theo ý trung nhân đến gặp mẫu thân, chuẩn bị dẫn theo người này về Thượng Kinh.

Có lẽ là cuối năm nay sẽ có hỷ sự thôi.

Trưởng Công chúa còn không phản đối, nên bệ hạ chỉ có thể chúc phúc cho hai người họ.

Lục Quỳnh Uẩn ở lại một thời gian, Khúc Ngưng Hề suy nghĩ xong thì cũng không từ chối ý tốt của bà.

Dưới sự chứng kiến của nhiều trưởng bối, nàng nhận bà là nghĩa mẫu [*].

[*] ***Nghĩa mẫu*** là mẹ nuôi.

Có quan hệ này, sau này, khi nàng đến Thượng Kinh, nàng không cần phải e ngại vì mình “đơn độc chẳng thân quen ai”, có lẽ là cũng không cần phải sợ Lục Huấn Đình... quên lời thề, nhỉ?

Hơn nữa... bỗng nhiên bây giờ nàng còn có thêm một vị tỷ tỷ nữa.

Khúc Ngưng Hề là trưởng nữ trong nhà, nếu nói tuổi tác ngang nàng, thì hình như là cũng chỉ có mỗi Chu Uyển Thẩm, nhưng hai người lại không hợp nhau cho lắm.

Gần như lúc nào cũng là do Ngũ cô nương Chu gia đơn phương khiêu khích nàng, chẳng biết tại sao mà lúc nào nàng ta cũng có thứ bất mãn với nàng.

Dẫu Khúc Ngưng Hề không có tỷ muội gì cả, nhưng nàng không thể chấp nhận được chuyện này.

Tính tình của Tuế An Quận chúa rất rộng rãi, biết mẫu thân muốn nhận nghĩa nữ nên thật lòng vui cho mẫu thân mình, cứ vài ba ngày là nàng ấy lại kéo Khúc Ngưng Hề ra ngoài chơi.

Để nàng dẫn nàng ấy đi chơi khắp Vụ Cương.

Tính tình sáng sủa lại thích cười, đương nhiên là hai người đi chơi với nhau rất vui, không chỉ có thế, nàng ấy còn rất biết cách quan tâm chăm sóc Khúc Ngưng Hề.

Tuế An nói nàng ấy không có muội muội, mẫu thân cũng không có ý định tái giá, mà bên nhà đại đại cửu thì chỉ có vài biểu đệ.

Xung quanh nàng ấy, không phải là biểu ca thì cũng sẽ là biểu đệ, thật sự là họ không thiếu vị chút nào cả.

Nhưng mà, có lẽ cũng chính vì như thế, nên nàng ấy mới có tính tình hào sảng, phóng khoáng như bây giờ.

Lục Quỳnh Uẩn để mặc cho các nàng đi chơi, bà còn cảm thấy rất vui mừng.

Những người mà bà quý trọng ở kiếp trước, kiếp này đều đã trở về bên cạnh bà, còn có khuê nữ của bà nữa... con bé đã bình an trưởng thành.

Không gì may mắn hơn thế này nữa.

Lục Huấn Đình vội vã hồi kinh, sau khi tham dự nghi lễ nhận thân, hắn đã khởi hành trở về kinh ngay lập tức.

Sau khi hắn đi, Trưởng Công chúa và Tuế An Quận chúa đã ở lại Vụ Cương chơi thêm một thời gian rất dài rồi mới rời đi.

Khúc Ngưng Hề không vào kinh cùng mọi người, Lục Quỳnh Uẩn có muốn khuyên cũng khuyên không nổi.

Tiểu cô nương này tuy vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng là người có chính kiến rất mạnh, và bà cũng tôn trọng mọi quyết định của nàng.

...

Ba năm sau.

Khúc Ngưng Hề mười lăm tuổi.

Ba năm qua, cuộc sống của nàng cứ lặng lẽ trôi qua, rất bình yên êm ả.

Trước khi Trưởng Công chúa rời đi, bà có để lại một lão ma ma lão luyện cho nàng. Đầu tiên là người này sẽ chịu trách nhiệm dạy dỗ nàng, thứ hai là để người ngoài không bàn tán lung tung.

Còn với cái người luôn âm ỉ như Chu Uyển Thấm, nàng ta còn chưa kịp gây chuyện, chưa bước được vào cả ngưỡng cửa viện của nàng, là Chu lão phu nhân đã kéo nàng ta về rồi, còn chẳng cần Liễu ma ma phải ra tay nữa.

Tổng thị lại sợ nàng ta gây họa, nhanh chóng kèm cặp nàng ta, bắt nàng ta phải ngoan ngoãn ở trong viện tu tâm dưỡng tính, năm sau là phải gả ra ngoài rồi.

Chu Uyển Thấm không có cơ hội để “ăn nói hàm hồ” trước mặt Khúc Ngưng Hề, nên nàng ta không dám ngang ngược như trước kia nữa.

Trừ người Chu gia ra, thì bên ngoài có rất nhiều người muốn “móc nối” quan hệ với Thái tử phi tương lai.

Khúc Ngưng Hề ở Khúc gia, thỉnh thoảng nàng sẽ đến Chu gia ở với ngoại tổ mẫu.

Đám người kia sẽ tận dụng triệt để mọi thứ, nhưng đáng tiếc là không thể đến gần nàng.

Có Liễu ma ma “canh giữ nghiêm ngặt”, không ai có thể đến gần để “trêu vào” nàng được.

Mà, vốn dĩ Khúc Ngưng Hề cũng không phải là kiểu người có tính tình tự do, phóng khoáng, nên dưới sự dạy dỗ của ma ma, nàng dần trưởng thành, trở nên trầm ổn hơn trước rất nhiều.

Trong thời gian ấy, thỉnh thoảng nàng cũng gửi thư từ qua lại với Lục Huấn Đình.

Ban đầu, Lục Huấn Đình nói cho nàng biết về kết cục của đám người Mông Dịch Hoài kia.

Sau khi lấy gã ra làm “mồi nhử”, cuối cùng hắn cũng đã bắt được phụ thân Mông Thiên Thạch của gã.

Mông Thiên Thạch đã hoạt động trong âm thầm nhiều năm trời, không chỉ có thế, còn mai phục với mưu đồ giết hại Thái tử ngay Nam Hoa môn, tội ác tày trời.

Cuối cùng đám loạn đảng này đều “sa lưới”, đã bị tóm gọn hết rồi.

Lục thị đã thống trị ở Đại Trạch mười mấy năm trời, đâu đâu cũng là cảnh thái bình thịnh trị, nên vốn dĩ sự xuất hiện của đám người này cũng chẳng thể khơi nên chút sóng gió gì.

Dù bọn họ có dùng trăm phương nghìn kế, có đến nước Đông Long bên cạnh hoặc đến Phổ Lạc Cam... thì đều vô dụng cả.

Lục thị mạnh mẽ thiện chiến, khiến bọn chúng phải e ngại.

Ban đầu còn có người nói rằng, tuy Lục thị giỏi đánh trận, nhưng việc quản lý một nước lại khác hẳn việc dẫn quân ra trận, nay họ lại vô duyên vô cớ chiếm cứ giang sơn của tiền triều, chưa chắc là đã có thể hoàn thành tốt trọng trách này.

Nhưng, tuy bề hạ không tạo nên được thay đổi gì vĩ đại, nhưng ngài lại là người vô cùng cẩn trọng, cẩn trọng hết mực trong việc xử lý chính vụ.

Hơn nữa, Thái tử điện hạ tuy vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng hắn đã thể hiện được tài năng mưu lược cao đến ngỡ ngàng... Thế nên, ngoài là Thái tử, hắn còn là phụ tá quan trọng của phụ hoàng, đã nhiều lần xuất hiện bên cạnh phụ hoàng trong những dịp khai ân cho bách tính.

Xã tắc vững chắc, lòng dân yên ổn.

Lục Huấn Đình không chỉ bận bịu nhiều việc, mà hắn còn được một đám phu tử dạy dỗ, ngày thường còn lập được không ít công trạng... Dần dần, bệ hạ giao cho hắn rất nhiều chuyện quan trọng, cứ thế mà trở thành cánh tay đắc lực của phụ hoàng.

Sau khi Khúc Ngưng Hề nhận được thư, nàng lại gửi thư hồi âm cho hắn, rồi qua một thời gian sau, hắn lại gửi thư đến cho nàng.

Cùng với thư, hắn sẽ gửi kèm cho nàng một vài món quà nho nhỏ, đó là còn chưa kể những dịp sinh thần và quà từ nghĩa mẫu.

Việc trao đổi thư từ của họ trông có vẻ khá nhạt nhẽo, so với những đôi tình nhân khác, trong họ giống như là bằng hữu hơn.

Khúc Ngưng Hề lơ đãng nghĩ, ban đầu nàng đã biết rằng, nhìn Lục Huấn Đình như thế thì sẽ lầm tưởng rằng hắn rất dễ tính, nhưng thật ra, hắn lại không phải là kiểu người có thể dễ dàng thổ lộ tâm tình của bản thân.

Nhưng chính nàng cũng là kiểu người như thế mà, phải chứ? Chuyện giao thiệp giữa người với người bao giờ cũng thế, bị ngăn cách bởi một lớp mặt nạ mơ hồ.

Ba năm chưa gặp nhau một lần nào cả, nhưng nàng vừa tới tuổi, đích thân Lục Huấn Đình đã đến Vụ Cương để đón nàng.

Đã qua lâu như thế rồi, lần này gặp lại, hai người họ mới thấy rõ những sự thay đổi nơi đối phương.

Ma ma nói rằng, Thái tử điện hạ là một vị Thái tử vô cùng xuất sắc.

Ngày nào hắn cũng bận rộn. Nào là bận chính sự, bận văn ôn võ luyện, nhưng lại rất biết cách kiềm chế bản thân, không hề sa vào hưởng lạc hay ham mê nữ sắc.

Đông Cung chẳng có lấy một nha hoàn thông phòng nào, gia phong Lục gia rất nghiêm túc và quy củ, vô cùng nghiêm khắc với con cháu trong nhà.

Nghe thế, người ta lại có cảm giác rằng hắn là kiểu người “lòng mang thiên hạ”, vô tình với mọi nữ nhân trên đời.

Khi Khúc Ngưng Hề nhìn thấy hắn, nàng không nhin được mà thắm thở dài một tiếng, sao trên đời này lại có một vị lang quân như hân vậy nhỉ? Dáng vẻ chi lan ngọc thụ [*], nhìn thì cứ ngỡ như là đa tình nhưng thật ra lại vô tình, không dễ dàng bị ràng buộc trong nữ nhi tình trường.

[*] **Chi lan ngọc thụ (兰芝玉树)**: Ý muốn ẩn dụ cho con cái của những người quyền quý, sau này nó còn được dùng làm tên hay cho những đứa con tài giỏi. Nó được dùng để miêu tả một chàng trai trẻ đầy triển vọng, vừa có năng lực vừa có liêm chính về chính trị.

Mà đương nhiên hân... đã làm tan vỡ rất nhiều trái tim của các cô nương Thượng Kinh.

Khúc Ngưng Hề đơn phương nhận định như thế, chỉ vì dáng vẻ của Lục Huấn Đình quá mức tuấn tú.

Ba năm trước, khi vẻ đẹp của hân vẫn còn chưa thoát ly hoàn toàn khỏi vẻ đẹp tuổi niên thiếu, hân mang vẻ đẹp thanh tú, vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng.

Mà, Lục Huấn Đình mười tám tuổi, so với trước kia thì giờ đây hần cao to hơn nhiều, cánh tay trông rất mạnh mẽ, dù đã kín đáo che giấu hơi thở nhưng vẫn khiến người ta hiểu rằng, hần không phải là người dễ chọc vào.

Ít nhiều gì thì dáng vẻ của hần cũng đã thay đổi rồi.

Cũng giống như là nàng vậy.

Tiểu cô nương đã phát triển hoàn toàn, trở thành một cô nương, rõ rệt nhất chính là... đường cong cơ thể đã thay đổi.

Thân thể nàng trắng trẻo mềm mại, trông rất dịu dàng, nàng có đôi mắt hạnh và chiếc mũi nhỏ xinh, mặt phấn má đào, miệng như ngậm hương.

Eo Khúc Ngưng Hề cực kỳ nhỏ nhắn, trông rất bắt mắt, người ta chỉ cần liếc mắt một cái thôi là đã chú ý đến nó rồi.

Hai người đứng chung một chỗ chẳng khác gì một cặp “traì tài gái sắc”, “trời đất tác thành” cả, Chu lão phu nhân thấy mà còn phải cười toe toét.

Thái tử điện hạ đích thân đến đón, đương nhiên hai nhà Khúc – Chu sẽ cùng ra ngoài nghênh đón hần rồi.

Mà bây giờ, nơi mà Lục Huấn Đình ở chính là Khúc gia.

Khúc Viên Thành đã tu sửa tổ trạch từ trước rồi, ông ta còn cố ý xây thêm một khách viện thật tao nhã và lịch sự để tiện tiếp đãi rể hiền.

Lần này bọn họ đều đã thu dọn hành lý xong xuôi, sẽ theo Thái tử vào kinh.

Trong kinh, mọi thứ cũng đã được chuẩn bị xong xuôi từ lâu, nơi ở thì đã có người dọn dẹp quét tước sạch sẽ, chỉ cần dọn vào

ở thôi.

Thật khéo là, dinh trạch mà ban đầu Khúc gia mua cũng chỉ cách phủ của Trưởng Công chúa hai con phố.

Kể từ sau khi Tuế An Quận chúa xuất giá, thì hầu hết thời gian đều không có mặt ở Thượng Kinh, Quận mã là Đại công tử của một sơn trang trong giang hồ.

Trưởng Công chúa không thể chạy tới chạy lui theo mấy người trẻ tuổi này như trước, vừa hay bây giờ Khúc Ngưng Hề có thể chuyển qua ở cùng với bà luôn.

Người còn chưa đến, nhóm huân quý ở Thượng Kinh đã bàn luận không ngớt lời về vị Thái tử phi tương lai này rồi. Thật sự là ai cũng rất tò mò, mong sớm ngày được diện kiến nàng.

Phải là người thế nào thì mới có thể lọt vào mắt xanh của Thái tử điện hạ? Là người thế nào mà ngài ấy vừa mới xuất hành một chuyến thôi, mà đã nói muốn lấy nàng làm thê tử, trong khi nàng chỉ xuất thân từ một phú hộ nho nhỏ?

Điều càng kỳ lạ hơn nữa đó chính là, sau khi Trưởng Công chúa hay tin, bà đã lên đường đến Vụ Cương ngay, không chỉ không cản trở hay phản đối gì, mà còn thẳng tay nhận nàng làm nghĩa nữ.

Kể từ bây giờ, Khúc Ngưng Hề cũng đã có thể xuất hiện trước mặt bề hạ, thánh chỉ tứ hôn được ban xuống, chẳng ai còn dám nói gì nữa.

Chỉ là, mọi người đều khó nén được sự tò mò, họ nghi ngờ rằng nàng có ba đầu sáu tay nên mới có được năng lực phi phạm thế này.

Thái tử điện hạ cũng đã sắp mười tám tuổi tới nơi rồi, thế mà còn chưa chịu thành gia lập thất, trong triều cũng đã có vài

người lạng lẽ phê bình hần rồi đó.

Nhưng hần cũng chẳng để ý đến những chuyện này, bệ hạ và Hoàng hậu nương nương cũng để mặc hần, không hề có ý định cưỡng chế hay thúc ép hài tử của mình phải nhanh chóng thành thân.

Ngự sử phía trên cũng đã khuyên can mấy lần rồi, nhưng đều không giải quyết được gì, sau đó, cũng không có ai dám nói lung tung hay nhúng tay vào việc của hoàng thất nữa.

Vả lại, Thái tử điện hạ làm gì cũng cẩn thận chu đáo cả, ngài ấy vĩ đại như thế, nghiêm khắc và biết kiềm chế bản thân mình như vậy, nên các thần tử cũng không thể trách móc quá nặng nề được.

Bây giờ hần lại còn biết tuân thủ lời hứa hẹn như thế kia, tuy là tuổi của đảng gái vẫn còn quá nhỏ, nhưng hần lại nguyện ý thủ thân chờ đến ngày nàng đủ tuổi... Việc làm này của hần đã được lấy ra để làm hình mẫu trong giới văn nhân, học trò nào cũng muốn học theo, dân gian bách tính tán tụng hần không ít lần.

Trong thời điểm này, nếu có thần tử nào dám khuyên can Thái tử hủy lời hẹn... thì đúng thật là đang kiếm chuyện để bị mắng mà.

Quân tử nói là làm, há có thể tự ý cô phụ người khác?

Làm như thế mới khiến người khác xem thường.

Tốt xấu gì thì cũng đã qua ba năm rồi, nữ nhi Khúc gia đã trưởng thành, cũng nên xuất giá thôi.

Nhóm người Khúc gia được Chu gia hộ tống đến tận kinh thành, vì có Thái tử điện hạ đi cùng nên đoàn người trông rất oai phong.

Chu Chí Bác dẫn theo thê tử, hài tử và lão phu nhân, họ sẽ ở lại Thượng Kinh mấy tháng, qua đại hôn của Thái tử thì mới quay về.

Khâm Thiên Giám đã định ngày lành từ lâu, ngày ấy rơi vào ba tháng sau.

Mọi vật dụng cần có khi kết hôn đều đã được chuẩn bị đầy đủ, vì thời gian chuẩn bị dài như thế... nên mọi thứ đều đã được cẩn thận chuẩn bị xong từ lâu rồi.

Tất cả mọi người đều đang mong chờ đến ngày đại hôn vô cùng long trọng này.

Khúc Ngưng Hề cảm thấy khá là hoảng hốt, hóa ra mọi nỗi lo của nàng đều không hề xảy ra.

Lời hứa của Lục Huấn Đình đáng giá ngàn vàng, hoá ra hẳn thật lòng muốn thành hôn với nàng, thật lòng muốn lấy nàng làm thê tử.

Nhưng, rõ ràng là hai người không tiếp xúc riêng tư quá nhiều, lẽ nào, đối với hắn, mối hôn sự này chẳng quan trọng đến thế sao?

Chỉ vừa mới đến Thượng Kinh thôi, mà hôn sự đã tới rất gần rồi, lòng nàng chẳng sao có thể bình tĩnh nổi.

Nó không chỉ nổi lên từng đợt sóng, mà càng ngày càng khiến nàng thấp thỏm không yên.

Hôm đó, Trưởng Công chúa sai người đến truyền lời, nói là Tuế An Quận chúa đã về kinh, bà muốn Khúc Ngưng Hề sang phủ Công chúa ở vài ngày.

Tuế An Quận chúa là nghĩa tử [*] của nàng, lần này nàng ấy còn mang theo con của nàng ấy về, đương nhiên nàng không

thể vắng mặt được rồi.

[*] ***Nghĩa tử*** là *chị gái nuôi*.

Đứa bé vẫn còn nhỏ, chỉ mới một tuổi rưỡi thôi, Lục Quỳnh Uẩn đã nhắc mấy tháng rồi, mãi đến hôm nay nàng ấy mới bế theo cục cưng này về.

Tuế An đã làm mẫu thân, nhưng tính tình vẫn còn rất phóng khoáng và vô tư, làm việc gì cũng hấp tấp cả.

Nàng ấy vui vẻ bỏ đứa nhỏ lại đó, lấy tâm thái của “chủ nhà” mà dẫn muội muội mình đi chơi khắp mọi nơi.

Nhờ phúc của Tuế An, chỉ mới có mấy ngày ngắn ngủi thôi, Khúc Ngưng Hề đã đặt chân đến vô số nơi trong cái đất Thượng Kinh hoa lệ này rồi .

“Huấn Đình nên dắt muội đến những chỗ này mới đúng, đáng tiếc là đệ ấy bận quá.”

Tuế An nhìn vào gương mặt trắng trẻo mềm mại của Khúc Ngưng Hề, vừa hạ giọng xuống vừa nói: “Đệ ấy xấu tính lắm, có nhiều chuyện, không phải là đệ ấy không hiểu đâu... chỉ là do đệ ấy vờ như không biết thôi, muội đừng chiều đệ ấy quá.”

Khúc Ngưng Hề lắc đầu: “Thái tử điện hạ bận trăm công nghìn việc, đích thân đến Vụ cương đã là chuyện không dễ dàng gì...”

“Muội muội ngọc của ta ơi, muội khách sáo với đệ ấy như thế làm gì?” Tuế An vừa liếc mắt nhìn thôi là đã hiểu tâm tư của nàng, chỉ e là nàng sẽ không chủ động mở miệng yêu cầu gì cả: “Đây có phải là ngày đầu đệ ấy làm Thái tử đâu, đã thuận buồm xuôi gió từ lâu rồi, đệ ấy có thể sắp xếp thời gian nghỉ ngơi được mà.”

Khúc Ngưng Hề im lặng.

Lẽ nào nàng nên viết thư gửi Lục Huấn Đình, nói là hần hãy đưa nàng đi làm quen với Thượng Kinh này đi à?

Nàng không muốn làm như thế, giống như lời Tuế An nói vậy, mặc dù hai người có thư từ qua lại thật, nhưng thật ra giữa họ vẫn có chút khách sáo và xa cách.

Lẽ nào đây chính là câu “phu thê tương kính như tân” mà người ta hay nói đó sao?

“Nếu muội không muốn nói thì để tỷ nói cho.”

“Tỷ tỷ...” Khúc Ngưng Hề không biết nàng ấy muốn làm gì.

Tuế An nhướn mày, hừ một tiếng rồi nói: “Biểu cữu như hần nên thân thiết với cháu trai ngoại mới đúng chứ.”

Tuế An nói là làm, hôm ấy gửi thư đến Đông Cung ngay, trong thư viết, thỉnh Thái tử diện hạ đến chơi với con của biểu tỷ.

Khúc Ngưng Hề vẫn còn đang ở trong quý phủ của Trưởng Công chúa, Lục Huấn Đình đến thì tất nhiên là hai người sẽ gặp nhau rồi.

Lục Quỳnh Uẩn biết rõ mọi chuyện, bà thầm cười Tuế An vì đã làm chuyện dư thừa.

Chẳng qua, chỉ là do Văn Du và Lục Huấn Đình quá ít cơ hội ở bên nhau thôi, chứ sau khi hai đứa nó thành thân, chắc chắn là sẽ dính nhau như keo sơn, chẳng ai tách ra được.

Bà chẳng cần phải lo nghĩ về tình cảm phu thê sau này của hai người họ.

Chương 129: Ngoại Truyện 13: Bắt Đầu Lại (10)

DTV-EBOOK

Thái tử điện hạ đúng hẹn mà đến.

Tuế An mời người đến, Khúc Ngưng Hề đã trang điểm xong từ lâu, nàng đang chờ ở trong phòng khách.

Ngoài ra, còn có một đứa bé chỉ mới một tuổi rưỡi chờ cùng nàng.

Mấy đứa bé ở độ tuổi này, tuổi còn quá nhỏ mà đã thích chạy, miệng sữa nói năng còn chưa tròn vành rõ chữ mà rất thích ê a tập nói... Nhưng đây cũng chính là thời điểm chúng đáng yêu nhất, hiện giờ bé con đang làm ổ ở trong lòng Khúc Ngưng Hề, cái miệng nhỏ nhắn cứ ê a nói không ngừng.

Tuế An đã trốn ra ngoài, nàng ấy vung tay mặc kệ, muốn giao con của mình lại cho hai người, còn bản thân nàng ấy thì chạy đi chơi cả ngày.

Trước khi đi, nàng ấy còn cổ vũ Khúc Ngưng Hề rằng, phải dũng cảm nói ra yêu cầu của mình với hôn phu.

Ví dụ như là muốn đi đâu chơi, muốn ăn cái gì... Dân phong bây giờ đã thoáng lắm rồi, nam nữ chưa lập gia đình có thể dẫn ma ma tỳ nữ đi theo hay đơn độc hẹn gặp nhau cũng được, và chuyện này đã trở nên rất phổ biến.

Người ta cũng đã vào kinh rồi mà lẽ nào cứ không gặp người ta như thế? Muốn chờ đến tận ngày đại hôn mới gặp à?

Khúc Ngưng Hề cũng không biết phải làm sao nữa, Lục Huấn Đình rất thông minh, cũng rất cẩn trọng, chắc chắn là hẳn biết như thế không ổn nên hẳn mới không mở lời.

Có thể thấy được là hần cũng có những dự định của riêng hần, nàng cũng có mắt nhìn kia mà...

Nhưng, nếu Tuế An đã mời hần đến bên cạnh nàng rồi, thì Khúc Ngưng Hề vẫn sẽ ngoan ngoãn phối hợp.

Đương nhiên là nàng rất muốn sau này nàng sẽ có thể chung sống hòa thuận với phu quân, sớm ngày hạnh phúc bên nhau.

Nào ngờ...

Lục Huấn Đình vừa đến phủ Trưởng Công chúa là đã có người dẫn hần vào phòng khách, hần ngồi đối diện Khúc Ngưng Hề, hai người lặng lẽ thưởng trà.

Ngồi chưa được bao lâu, hần đã khẽ cười mà ôm lấy cháu trai ngoại đi đến nơi khác chơi.

Khúc Ngưng Hề vô cùng ngạc nhiên khi thấy hần làm như thế, hai người chỉ mới nói chuyện với nhau được bốn, năm câu thôi đó.

Liễu ma ma đang phục vụ trong phòng khách, thấy thế cũng nhú mày nói: “Điện hạ làm như thế... ít nhiều gì cũng có phần thất lễ.”

Bé cháu đi thì thật ra cũng không có vấn đề gì, nhưng... sao lại bỏ mặt vị hôn thê sắp xuất giá ngồi đây như thế này?

“Không sao, chúng ta quay về thôi.” Khúc Ngưng Hề cảm nhận rất rõ ràng rằng, người này đang trốn tránh nàng.

Khi hai người ở bên nhau, bầu không khí khá là khó tả. Có đôi khi, họ không cần phải thể hiện rõ ràng qua ánh mắt hay là ngôn ngữ, nhưng đôi bên đều có thể mơ hồ cảm nhận được thái độ của đối phương.

Vì sao lại thế kia chứ? Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Ba năm không gặp, lần hần đến Vụ Cương vừa rồi, trông hần cũng không khác trước kia là bao.

Vốn dĩ là kiểu người “mạnh vì gạo, bạo vì tiền”, chỉ cần Lục Huấn Đình bằng lòng, hần có thể làm mọi thứ một cách cẩn trọng và hoàn hảo nhất.

Nhưng sau khi đến Thượng Kinh, hình như hần vẫn luôn cố ý giữ khoảng cách với nàng.

Với hiểu biết của Khúc Ngưng Hề về Lục Huấn Đình, nàng biết rõ hần không phải là kiểu người quá đặt nặng các nghi thức xã giao.

Lúc không biết thân phận của hần, lần đầu gặp hần là vì vô tình thấy hần gặp chuyện ngoài ý muốn, chứ nàng không hề biết rằng hần xuất thân từ hoàng tộc.

Chẳng phải ai cũng nói là Lục Huấn Đình không hề đem đến cho người khác cảm giác tự cao tự đại, mà hần vô cùng dịu dàng hiền hoà, đối đãi nhẹ nhàng với mọi người xung quanh, bản tính không câu nệ tiểu tiết sao?

Người ta còn nói là, chắc chắn là ở chung với kiểu người như hần sẽ rất dễ chịu.

Nhưng bây giờ, Khúc Ngưng Hề lại cảm thấy hơi khó chịu.

...

Sau hôm đó là rất nhiều ngày liền Khúc Ngưng Hề không chạm mặt Lục Huấn Đình nữa.

Đừng nói là chỉ có Tuế An âm thầm phê bình hần, mà đến cả Lục Quỳnh Uẩn cũng cảm thấy vô cùng buồn bực, khó hiểu:

Chẳng phải thời điểm này hai đứa nó nên dần dĩnh nhau như sam sao? Sao lâu rồi chẳng gặp nhau thế này?

Khúc Ngưng Hề không nhin được mà thâm cảm thán rằng, có lẽ nàng đã gặp phải người bạc tình thích trêu chọc nữ tử.

Bỗng nhiên rơi vào tình cảnh này, nàng cũng không biết là ai đang lạnh nhạt ai nữa.

Tuy rằng nàng và Lục Huấn Đình chưa đến mức lưỡng tình tương duyệt, cũng chưa đến cả giai đoạn thổ lộ tình cảm.

Nhưng đến khi nàng tham dự yến hội, nàng vô cùng khó tin khi chứng kiến cái cảnh Thái tử tránh né mình...

Cuối cùng thì Khúc Ngưng Hề cũng không thể nào nhin thêm được nữa, nàng nhấc váy lên, bắt đầu chạy từng bước nhỏ đuổi theo hắn.

“Xin điện hạ dừng bước.”

Lục Huấn Đình không hề quay đầu lại, mà hắn dựa vào đôi chân dài, tập trung hết sức kéo xa khoảng cách với nàng: “Cô không muốn dừng bước.”

“?!” Không ngờ là hắn còn chẳng thèm che giấu ý nghĩ đó nữa!

Khúc Ngưng Hề cũng chẳng phải là kiểu cô nương chỉ biết âm thầm buồn bã, là do hắn quá đáng... nên nàng quyết phải hỏi cho ra lẽ.

Nàng nhíu mày, chạy nhanh hơn, dù đang thở hồng hộc nhưng vẫn đuổi theo hắn mãi, không chịu bỏ cuộc.

Lục Huấn Đình không biết phải làm sao. Đây là quý phủ của người khác, có rất nhiều người đến tham gia yến hội, nếu bị bắt

gặp... không biết là sẽ có những tin đồn gì lan truyền ra ngoài đây?

Cuối cùng, hắn chỉ đành xoay người lại, giữ chặt lấy cổ tay Khúc Ngưng Hề, kéo nàng đến sâu trong hòn non bộ.

“Điện hạ chịu gặp ta rồi sao?” Khúc Ngưng Hề thở gấp.

Thân hình của nàng rất nổi bật, dưới ánh sáng mờ ảo lấp lánh trên hòn non bộ, dáng người nàng trông mới thật uyển chuyển, những đường cong tròn trịa càng thêm phần nổi bật, theo nhịp thở gấp gáp mà chúng khẽ nhấp nhô lên xuống.

Lục Huấn Đình vừa liếc mắt nhìn nàng xong là dời mắt đi chỗ khác ngay, đôi mắt hẹp dài khẽ híp lại, hắn hỏi nàng: “Văn Du có chuyện gì à?”

“Ta phải hỏi điện hạ câu này mới đúng...” Khúc Ngưng Hề mím chặt đôi môi mềm mại lại mà hỏi hắn rằng: “Điện hạ đối ý rồi sao?”

Ngày đại hôn đã tới gần, lòng nàng không sao có thể bình tĩnh được. Dù sao thì đây cũng là chuyện chung thân đại sự, có phải hắn đã suy nghĩ kỹ càng rồi nên muốn đổi ý rồi không?

Thế nên bây giờ hắn mới trốn tránh nàng như thế này, phải chứ?

“Vì sao cô lại phải đổi ý?” Lục Huấn Đình ngược mắt nhìn nàng, phủ nhận ngay tức thì: “Tuyệt đối không có chuyện này.”

Khúc Ngưng Hề bán tín bán nghi, nàng vẫn nhìn hắn chăm chăm: “Điện hạ không ghét ta thật sao?”

Hắn nghe vậy thì khẽ cười, đôi mắt hẹp dài chăm chú nhìn nàng rồi nói: “Cô đang chờ đến ngày đại hôn đó.”

Nàng nhú mày, đúng là lòng dạ nam nhân như mò kim đáy bể mà... Nàng không hiểu ẩn ý trong lời hắn nói là gì.

Lục Huấn Đình khom người, tiến sát lại gần nàng: “Tò mò lắm à?”

Khúc Ngưng Hề mở to đôi mắt ra mà nhìn thẳng vào mắt hắn. Ánh nhìn của tiểu cô nương vô cùng bộc trực, từ ánh mắt ấy, hắn có thể hiểu được rằng... nàng hoàn toàn chẳng biết gì cả.

Hai người cách nhau rất gần, gần đến mức có thể ngửi thấy được mùi hương trên người đối phương.

Và... hình như là sắc mặt hắn không được tốt cho lắm? Là vì thời gian nghỉ ngơi quá ít sao?

Khúc Ngưng Hề phải nhìn kỹ lắm mới phát hiện ra rằng, trên gương mặt hoàn mỹ như ngọc của Lục Huấn Đình... có hai quầng thâm xanh xanh nhạt màu.

Nàng còn đang muốn nhìn kỹ hơn, thì hắn đã nhích ra sau một bước, lại giữ khoảng cách với nàng.

“Trước ngày đại hôn, cô sẽ không gặp nàng...” Lục Huấn Đình nhẹ nhàng nói tiếp: “Nếu Tiểu Văn Du muốn biết nguyên nhân vì sao, thì sau khi kết thúc nghi thức đại hôn, nàng sẽ biết.”

“Hả?” Nàng đã ngẩn người ra, hoàn toàn không hiểu gì cả.

Lục Huấn Đình không giải thích gì cho nàng cả, mà hắn nhanh chóng rời khỏi nơi này, lại đi vào khu vực bày biện yến hội.

Tuy Khúc Ngưng Hề không hỏi ra được đáp án, nhưng nàng đã biết rằng, thái độ của hắn với hôn sự này vẫn chẳng hề thay đổi.

Nên nàng dứt khoát không nghĩ đến tâm tư của đối phương nữa, chỉ nghĩ và làm những gì thuộc về bốn phận của mình.

Mà, chắc chắn là nàng không thể nào biết được rằng, kể từ sau khi hồi kinh, tối nào Lục Huấn Đình cũng nằm mơ thấy những cảnh tượng kiều diễm cả...

Lễ bộ bận rộn ba tháng trời, nhưng các nghi thức trong ngày đại hôn lại diễn ra rất nhanh chóng.

Vào đêm trước đại hôn, vì những cảnh tượng kiều diễm kia trong mơ đã quấy nhiễu tâm trí Lục Huấn Đình nhiều ngày, nên cuối cùng bây giờ hắn đã có đủ ký ức của kiếp trước.

Hắn vượt qua hầu hết mọi chuyện đã xảy ra trong kiếp trước, lại từng bước cưới Khúc Ngưng Hề vào Đông Cung.

Mà, tân nương lại chẳng hay biết gì, nàng hoàn toàn không phát hiện ra rằng, ánh mắt tân lang nhìn mình... đang dần thay đổi.

Trong đêm động phòng hoa chúc, Lục Huấn Đình lại bày ra dáng vẻ cười híp mắt, kỹ thuật thành thạo, chỉ muốn lưu giữ lại những “kỷ niệm đẹp” trong tâm trí nàng, để nàng mãi nhớ kỹ ngày này.

Hắn không vô vậ khí thế, không hề bộc lộ h@m muốn xâm lược, mà chậm rãi tiến hành từng bước một cùng Khúc Ngưng Hề.

Ánh mắt của hắn chẳng tốt lành gì, vì sao hắn lại nhìn nàng bằng ánh mắt hung dữ như thế?

Khúc Ngưng Hề lặng lẽ nhích vào bên trong giường và khẽ gọi: “Điện hạ...”

Bây giờ đã có thể nói rõ lòng mình cho đối phương biết chưa?

Lục Huấn Đình đưa tay ta, chặn động tác của nàng lại, kéo nàng vào trong lòng mình.

“Cô có chút không vui.” Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Khúc Ngưng Hề nắm chặt tay căng thẳng, quả nhiên, quả nhiên hắn không vui, hắn... muốn đổi ý à?

Đang nghĩ như thế thì bỗng, đôi môi lạnh lẽo của người này đã dán lên khóe miệng nàng, dịu dàng nói: “Cô đã biết rất nhiều chuyện, thế mà Tiểu Văn Du vẫn còn ngây thơ như thế này...”

Người bên gối của hắn nên hắn hiểu rất rõ, chỉ cần nhìn thoáng qua thôi là hắn đã nhìn thấu Khúc Ngưng Hề rồi. Bây giờ tiểu cô nương này còn chưa yêu hắn đâu!

Có rất nhiều thứ chẳng công bằng với hắn chút nào, chỉ có mỗi mình hắn đơn phương “gặm nhấm” tình cảm của hai người họ.

Lục Huấn Đình cảm thấy rất bất công, bèn há miệng cắn nàng.

Khúc Ngưng Hề đau, nàng kêu lên một tiếng, chỉ muốn đẩy hắn ra thôi.

Nhưng mà, cái cằm nhỏ nhắn của nàng đã bị bàn tay to lớn của hắn nắm lấy, Lục Huấn Đình ôm chặt cả người nàng vào trong lòng mình, nàng làm gì còn đường lùi nữa?

Hắn không hề khách sáo với nàng chút nào, đầu lưỡi ấm nóng cạy mở hàm răng, “quen cửa quen nẻo” thăm dò rồi tiến vào.

Ngang ngược như thế đây chính là nhà của mình vậy.

Đời này, Khúc Ngưng Hề nào có biết đến những kiến thức này trước lúc “lâm trận”, nên cả người nàng cứng đờ như tượng, để mặc cho hắn ăn hiếp mình, còn hơi thở thì cứ rối loạn không ngừng.

Hôn người đến khi ánh mắt nàng mơ màng, sương mù bủa vây, Lục Huấn Đình mới chịu buông tha cho cái miệng nhỏ nhắn này.

Rồi lại lưu luyến mỗ xuống khắp mọi nơi, từ trên xuống dưới đều chỉ toàn là những vết tích do hắn để lại.

Khi hắn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục lại trí nhớ, thì những cảnh tượng trong giấc mơ về kiếp trước đã “tra tấn” hắn trong một khoảng thời gian dài.

Lục Huấn Đình ngược mắt, đầu lưỡi vẫn cứ lưu luyến nơi nào đó: “Dù sao thì cô cũng phải chiếm được chút lợi...”

Khúc Ngưng Hề không nghe thấy gì, nàng chỉ là tờ giấy trắng tinh thuần khiết, hắn chỉ tùy ý làm một động tác như thế thôi mà nàng đã chẳng thể chống đỡ được rồi.

Tay chân nàng luống cuống, theo bản năng, nàng muốn che ngực của mình lại, nhưng bỗng nhiên, có một tấm lụa tơ tằm thêu hoa lại xuất hiện trước mắt nàng.

Lục Huấn Đình cười nói với nàng rằng: “Cô chỉ muốn tốt cho nàng thôi, chỉ đành che mắt Thái tử phi lại một lát thôi...”

Suýt chút nữa thì hắn đã quên rằng, kiếp trước, khi nàng lần đầu nhìn thấy cự thú của hắn, nàng đã hoảng đến mức ngất xỉu; về sau, dù đã làm rất nhiều lần với nhau, nhưng nàng vẫn chẳng chịu nhìn xuống nó một lần nào cả.

“Đừng...” Khúc Ngưng Hề bối rối lắc đầu: “Ta sợ...”

Chẳng phải hắn đã trốn tránh nàng sao? Vì sao bây giờ lại hoá thành dáng vẻ muốn ăn thịt người như thế này vậy?

Tình huống hiện giờ đủ để khiến nàng khó thích ứng rồi, vậy mà hắn còn muốn che mắt nàng lại ư?

Khúc Ngưng Hề khẽ run lên, hắn muốn làm gì?

Lục Huấn Đình thấy nàng như thế thì hơi mềm lòng, chỉ đành ôm tiểu cô nương vào lòng mà bắt đầu dỗ dành.

“Không sao đâu, lần này cô tin rằng, cô sẽ có thể khiến nàng yêu việc này ngay từ lần đầu tiên.”

“Chắc chắn là nàng sẽ không còn sợ hãi, cũng sẽ không bận tâm đến nó.”

“Nàng chỉ cần cẩn thận cảm nhận mọi thứ mà cô mang đến cho nàng là được rồi...”

“Cái gì...”

Khúc Ngưng Hề muốn khóc lắm rồi. Nàng nghi ngờ là nàng đã bị Thái tử đánh lừa rồi.

Lẽ nào vị Thái tử diện hạ phong quang tể nguyệt mà người ta hay nói... không hề “quân tử” như lời đồn?

Lúc hắn xoa xoa bầu tuyết trắng của nàng, nàng chẳng hiểu sao động tác của hắn lại quen thuộc đến thế.

Miệng hắn thì nóng bỏng, nàng không tìm được điểm tựa, ngay cả... ngay cả...

Dáng vẻ này của hắn kỳ lạ quá, chẳng lẽ nàng đã gả cho một vị phu quân dở hơi, không bình thường rồi sao?

Hơn nữa, nên cũng không biết hăng lấy đâu ra tự tin và dám khẳng định rằng, chắc chắn là nàng sẽ yêu cái việc mang đến cho nàng cảm giác như bị đóng cọc... ngay từ lần đầu tiên.

Khúc Ngưng Hê không thể nhìn được nữa, Đề nghị nghèo, những giọt nước mắt trong suốt cú thi nhau rơi xuống.

Người này vẫn còn đang dỗ dành nàng, còn thể là sau này sẽ không đau như thế nữa.

Khúc Ngưng Hê chẳng thém tin, nàng đã khóc đến mức chớp mũi đỏ rực: “Ngài... ngài còn che mắt của ta...”

Chắc chắn là Thái tử điện hạ không được bình thường, nàng chắc chắn đấy!

Có khi nào hần là một tên biến thái “thâm tàng bất lộ” không?

Lục Huấn Đình nhéo ấn đường, hần cũng không biết mình đã làm sai gì...

Rõ ràng là hần đã có trí nhớ của kiếp trước, đêm động phòng hoa chúc lần này hần còn chuẩn bị xong xuôi hết rồi...

Nhưng tại sao thê tử của hần vẫn sinh ra tâm lý kháng cự như thế này vậy chứ?

Rốt cuộc là đã sai ở bước nào rồi?

Chương 130: Ngoại Truyện 14: Đại Nhân Tự Chủ (1)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề là một nàng chuột tai dài, thân hình tuy nhỏ nhắn nhưng lại có bộ lông dày mềm mại như bông, còn đôi tai thì vô cùng lớn.

Tai nàng to và dựng thẳng lên đầy kiêu hãnh, trông như tai thỏ vậy.

Nàng biết, khi nhìn thấy đôi tai đặc biệt này của nàng, có rất nhiều người muốn chạm vào thử một lần, đặc biệt là các tiểu cô nương, tuy không thể rời mắt khỏi đôi tai nàng nhưng hầu như không ai dám đụng vào nó cả.

Bởi vì chủ nhân của nàng chính là thành chủ của thành Tiễn Thủy, Lục Huấn Đình.

Từ khi sinh ra Khúc Ngưng Hề đã bắt đầu có linh trí, luôn theo sát bên cạnh Lục Huấn Đình. Nhưng nàng lại không biết mình đã được nuôi dưỡng bao lâu và tại sao lại rơi vào tay hắn.

Thân phận của nam nhân này là một ẩn số, người ngoài chỉ biết rằng hắn là thành chủ của thành Tiễn Thủy, còn những chuyện khác thì... không ai biết.

Thành Tiễn Thủy có vị trí khá đặc biệt, tuy rằng đây là thành trấn của nhân loại, nhưng lại giáp ranh Ma giới và Yêu giới, là thành trì nằm ở vùng biên giới xa xôi nhất.

Trong thành tốt xấu lẫn lộn, con người, ma và yêu cùng tồn tại. Ngày nào cũng xảy ra rất nhiều chuyện khó tin.

Mà, ẩn số lớn nhất trong thành lại chính là thân phận của Lục Huấn Đình.

Có người nói hắc thuộc Ma tộc, cũng có người cho rằng hắc là đại yêu, một số khác thì đoán rằng hắc là con người.

Khúc Ngưng Hề không biết cái nào mới đúng, dù nàng thường xuyên ở bên cạnh Lục Huấn Đình, nhưng nàng cũng không thể phát hiện ra bất cứ sơ hở nào.

Hình như người này chỉ tùy ý nuôi nàng như thế thôi, chứ chẳng hề có ý trêu đùa hay gần gũi, có khi hắc sẽ để nàng nằm trên vai hắc, thỉnh thoảng sẽ mang về cho nàng chút thức ăn.

Chú chuột tai dài này giống như là vật trang trí trên vai thành chủ vậy, ngày ngày yên lặng nằm ở đó mà tự tìm thú vui cho bản thân mình.

Khúc Ngưng Hề rất hài lòng với cuộc sống này, bởi nếu nàng đi ra ngoài một mình, chắc chắn nàng sẽ bị nuốt chửng ngay lập tức.

Có thể yêu ma sẽ chứng có hứng thú gì với cái thân hình bé nhỏ này của nàng, nhưng trong thành Tiễn Thủy vẫn còn có rất nhiều loài ma vật cấp thấp khác sống bằng cách ăn thịt các loài động vật.

Nàng cứ đi theo Lục Huấn Đình như thế, nàng dành phần lớn thời gian ra để ngủ.

Trong mắt Khúc Ngưng Hề, từ trước đến nay thành chủ luôn mang hình người, mười năm như một, không thay đổi gì... Chẳng trách tại sao người ngoài dù có nghĩ nát óc cũng chẳng thể đoán ra được chân thân của hắc.

Tất nhiên là cái đầu nhỏ bé này của Khúc Ngưng Hề cũng không thể nghĩ ra được cái gì rồi.

Nhưng mà, hình như lần này nàng đã nhìn ra được chút sơ hở của Lục Huấn Đình rồi.

Tuy người này không mê rượu, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ uống say.

Loại rượu mà hắn uống có tên là Tuyết Trúc Tửu được làm từ tinh hoa của cây trúc, nghe nói đây là một loại rượu hiếm có khó tìm.

Khúc Ngưng Hề chưa từng nếm thử, nhưng nàng đã ngửi mùi và chẳng hứng thú gì với nó cả.

Đêm nay Lục Huấn Đình đã uống hơi quá chén, bây giờ hắn đang nghiêng nghiêng ngả ngả dựa vào lan can trong đình, gương mặt bình thường trắng ngọc giờ lại hơi đỏ, ửng sắc sen, đôi mắt hẹp dài khép hờ, lộ ra dáng vẻ say sưa biếng nhác.

Đây không phải lần đầu tiên hắn uống quá chén. Hắn uống say rồi thì sẽ rất ngoan và tốt tính, không làm gì kỳ lạ hay quá đáng cả.

Khúc Ngưng Hề rất thích ngắm hắn sau khi hắn quá chén, vì khi hắn say, nàng sẽ cuộn mình lại làm tổ trên bàn, cảm thấy rất dễ chịu.

Là một chú chuột tai dài vừa mở linh trí chưa bao lâu, ban đầu Khúc Ngưng Hề cũng không hiểu tại sao mình lại cảm thấy dễ chịu như vậy.

Mãi cho đến lần này, sau khi bắt giác hít sâu vào một hơi, nàng mới chợt nhận ra rằng, hình như... là nhờ linh khí toả ra từ thành chủ sau khi hắn say rượu, chính nhờ nó nên bây giờ nàng mới cảm thấy dễ chịu thế này.

Đôi tai to lớn của Khúc Ngưng Hề khẽ run, nó dựng thẳng lên, còn đôi mắt đen láy của nàng vừa chớp chớp vừa ngắm nhìn Lục Huấn Đình.

Nàng nháy nhót trên mặt bàn, vì tầm nhìn thấp hơn nên không thể nhìn rõ hoàn toàn nét mặt của hắn lúc này.

Chỉ thấy bàn tay thon dài kia duỗi ra, lại cầm bình rượu lên mà nhấp thêm một ngụm.

Hắn còn uống nữa à?

Quả nhiên hắn không phải người, nếu không thì tại sao linh khí lại tràn ra ngoài thế này?

Khúc Ngưng Hề ôm lòng hiếu kỳ đối với mọi thứ trên thế gian này.

Thật sự là nàng cảm thấy rất tò mò, nhìn không được mà giờ đôi chân nhỏ bé lên và bật nhảy lên vai của Lục Huấn Đình.

Đây là nơi mà nàng thường hay ngồi, và bây giờ nó còn khiến nàng thoải mái nhiều hơn cả mọi khi nữa.

Mỗi khi ở gần thành chủ, cả cơ thể nhỏ bé của nàng sẽ luôn được một dòng linh khí vô cùng ấm áp bao phủ.

Bỗng nhiên, lỗ tai Khúc Ngưng Hề bị hắn nắm lấy.

Lục Huấn Đình nhếch môi cười: “Tai thỏ à.”

“...” Nàng không phải là thỏ đâu nhé!

Khúc Ngưng Hề không thích bị người khác chạm vào lỗ tai, thế nên nàng xoay người sang chỗ khác ngay, chỉ để lại cho hắn một cái mông tròn vo nhỏ xíu.

Bên cạnh đó, nàng còn không quên lén lút hít linh khí toả ra từ hắn.

Nàng chợt nhớ ra rằng, hình như trong lần đầu tiên nàng sinh ra linh trí... cũng là lúc Lục Huấn Đình uống rượu.

... Lẽ nào chỉ là trùng hợp thôi à?

Chẳng lẽ là vì có hấn nên nàng mới có được linh thức nhanh như thế à?

Nếu đây là sự thật, nàng mong sao người này sẽ uống rượu thường xuyên hơn.

Khúc Ngưng Hề đang nghĩ thế, thì bỗng nhiên, nàng lại bị người ta xách lên. Cơ thể bé xinh của nàng được bao phủ bởi một lớp lông dày, tay của Lục Huấn Đình lại rất to nên mới có thể giữ trọn nàng trong lòng bàn tay dễ dàng như thế.

“Chỉ mới không chú ý tới người một chút thôi mà người đã sắp học được cách nói chuyện rồi.”

Đôi mắt đen như mực của hấn hướng xuống, chăm chú nhìn nàng.

Đây là một câu trần thuật, chứ không phải là một câu cảm thán hay câu nghi vấn, dường như hấn vẫn luôn nắm rõ tình trạng của Khúc Ngưng Hề.

Chú chuột tai dài là nàng chợt ngẩn người ra, sau đó vô thức ngửa cái đầu nhỏ lên mà nhìn hấn.

Lục Huấn Đình lại nói: “Có miệng rồi thì người sẽ nói lung tung.”

Ý gì đây?

Bản năng cảnh giác của động vật nhỏ vô cùng nhạy bén, Khúc Ngưng Hề còn chẳng cần nghĩ ngợi gì mà đầu đã lắc liên tục như trống bỏi, đôi tai dài khẽ rung rung.

Trông vừa đáng yêu lại vừa khiến người ta thương xót.

Mặt Lục Huấn Đình tỏ vẻ trầm ngâm: “Có nên thu lại linh khí không... Người thấy thế nào?”

Đừng, đừng mà hu hu hu...

Khúc Ngưng Hề cuống cuống lên, suýt chút nữa nàng đã xoay lòng vòng ngay tại chỗ rồi.

Nàng không biết phải biểu đạt thế nào nữa, nàng chỉ muốn nói là, dù nàng có được học nói đi chăng nữa, thì chắc chắn là nàng cũng không nói lung tung đâu mà!

Hắn sợ nàng tiết lộ thân phận của hắn sao? Tuy đúng là có không ít người vô cùng tò mò về thân phận thật sự của hắn...

Lỗ tai lại bị đầu ngón tay thon dài kia búng một cái, nhưng lúc này Khúc Ngưng Hề không dám thể hiện chút oán giận nào, chỉ biết bày ra dáng vẻ ngoan ngoãn cho hắn thấy mà thôi.

Lục Huấn Đình khẽ cười, cuối cùng hắn chẳng làm gì nàng cả, chỉ tùy ý đặt nàng về lại mặt bàn.

Hắn cạo sạch cả bầu Tuyết Trúc Tửu có tác dụng mạnh, rồi mới quay về phòng nghỉ ngơi.

Còn Khúc Ngưng Hề, tạm thời nàng không dám theo vào.

Nàng sợ rằng, nếu hắn lại chú ý đến nàng rồi lấy đi hết tất cả những gì nàng khó khăn lắm mới có được, đến lúc đó thì nàng biết phải làm sao đây?

...

Suốt một khoảng thời gian dài sau hôm ấy, Lục Huấn Đình không uống rượu nữa, Không không chỉ có thế, hắn còn không nói chuyện với chú chuột tai dài của mình.

Như thể là hắn đã hoàn toàn quên đi câu chuyện ngắn ngủi đã diễn ra vào hôm ấy. Như thể là hắn không hề biết rằng, chú chuột tai dài này đã có linh trí rồi.

Gần đây thành Tiễn Thủy không được bình yên cho lắm.

Có ba đứa bé liên tục mất tích, khó khăn lắm mới tìm thấy tung tích của chúng, thì người ta lại phát hiện ra rằng, chúng không chỉ phải chết một cách oan uổng mà còn chết theo cách rất lạ thường.

Cả ba đứa trẻ đều bị lột thịt rút xương, chỉ còn lại tóc và da là bị vứt bỏ tại nơi hoang dã.

Mặc dù trong thành này, yêu và ma cùng tồn tại, mọi người cũng đã từng chứng kiến đủ loại chuyện rồi, nhưng quả thật thủ đoạn này vẫn... vô cùng tàn nhẫn và độc ác.

Những người được giao trọng trách tuần tra trong thành đều có chút bản lĩnh, phó tướng nghi ngờ là có kẻ âm thầm sử dụng tà thuật, nhưng phó tướng lại không dám đào quá sâu, chỉ đành cấp báo lên thành chủ để thành chủ định đoạt.

Sau khi Lục Huấn Đình biết được, hắn lệnh cho phó tướng phải điều tra kỹ càng, và bắt đầu từ đây, hắn ngày càng bận rộn.

Những kẻ xấu chỉ biết ẩn náu trong bóng tối như thế này rất xảo quyệt, muốn tóm được chúng ngay thì cũng chẳng dễ dàng gì.

Vì thường xuyên theo chủ nhân ra ngoài, Khúc Ngưng Hề đã mở mang được không ít kiến thức.

Nàng phát hiện ra rằng, sau khi rời khỏi phủ thành chủ, thế giới bên ngoài mới rộng lớn biết bao.

Dù thành Tiễn Thủy nằm ở rìa biên giới, nhưng không phải là một nơi nhỏ bé tầm thường, mà trái lại, vì dung nạp cả yêu với ma nên toà thành này mới càng phồn hoa, náo nhiệt.

Nhiều thế hệ dân chúng nơi đây đã có thói quen sống cùng với dị tộc, không giống các thành trấn khác thấy chuyện này thật kinh hãi, mà ngược lại, họ còn chung sống hết sức hòa thuận cùng yêu ma.

Muốn ở lại trong thành thì dù người có thân phận thế nào đi chăng nữa, người đều phải tuân thủ quy tắc, nếu không thì người sẽ bị trục xuất ra khỏi thành hoặc mất mạng.

Thoạt nhìn, có thể người ta sẽ lầm tưởng rằng Nhân tộc rất yếu thế, nhưng thật ra không phải là thế.

Tuổi thọ của con người tuy ngắn ngủi nhưng khả năng sinh sản lại rất đáng kinh ngạc. Ngược lại với yêu ma, một khi đã có linh thức và sức mạnh, càng mạnh mẽ thì lại càng khó sinh ra đời sau.

Số lượng người và số lượng yêu ma chênh lệch nhau rất nhiều.

Hơn nữa, vì nơi đây có đông người nên toà thành này mới có được sự nhộn nhịp, phồn hoa như thế.

Khúc Ngưng Hề càng quan sát thì lại càng cảm thấy thú vị. Loài người tuy yếu ớt, nhưng lại là giống loài được trời xanh ưu ái, sở hữu thân thể và tứ chi vô cùng linh hoạt.

Nếu không thì tại sao yêu ma lại chỉ muốn biến thành hình người mà không phải là hình thái nào khác kia chứ?

Nàng là chuột tai dài, nên nàng vừa có thể ôm lấy đồ ăn bằng hai tay, vừa có thể chạy trốn nhanh như bay với hai chân.

Nhưng nếu phải làm việc gì đó đòi hỏi sự tinh tế, thì nàng sẽ cảm thấy vô cùng khó khăn.

Khúc Ngưng Hề vô cùng chờ mong, chờ mong ngày nàng được hóa thành người. Nàng cũng không biết là mình sẽ có dáng vẻ như thế nào nữa...

Lôi phó tướng của đội tuần tra vừa can đảm lại vừa cẩn thận, hẳn ta đang ra sức truy tìm dấu vết còn sót lại.

Nhưng đáng tiếc là, đối phương luôn có cách trốn thoát mà không để lại tăm hơi gì.

Dân chúng không hiểu cái gọi là “tà ma ngoại đạo”, chỉ là, lòng người không yên, Lôi phó tướng bận đến sát đầu mẻ trán, có vô số áp lực đè nặng lên đôi vai hẳn ta.

Mà, trong thành có một nhóm người rất lạ. Tuy việc này chẳng liên quan gì đến họ cả, nhưng họ cứ luôn bày ra dáng vẻ “mỏi mắt mong chờ”, vì họ tò mò không biết liệu cái vị Lục thành chủ có thân phận bí ẩn này sẽ ứng phó như thế nào.

Đêm tối, bên bờ sông, tiếng trúc khe khẽ du dương, âm thanh náo nhiệt vang xa vạn dặm.

Lục Huấn Đình mặc choàng sẫm màu cất bước đi nhanh, chẳng hề dừng lại lấy một lần nào cả.

Mũi chân hẳn không hề dính nước, hẳn lướt trên mặt sông, thân ảnh mờ ảo.

Không một ai có thể nhìn thấy cảnh này, ngoại trừ Khúc Ngưng Hề.

Thính giác của chuột tai dài rất nhạy, từ xa nàng đã nghe rõ ràng âm thanh náo nhiệt vang lên ở phía bên kia rồi.

Có lẽ Lục Huấn Đình cũng nhận ra là nàng đang nhìn về phía xa xa kia với đôi mắt ngóng trông, nên hấn bỗng lên tiếng: “Tò mò về chợ đêm lắm à?”

Khúc Ngưng Hề ngạc nhiên mất một lúc, sau đó nàng mới nhận ra là hấn đang nói chuyện với mình.

Nàng khẽ “chít” một tiếng xem như là đáp lại: *Cũng không phải là tò mò đến mức không thể chịu nổi, chỉ cần đi ngang qua thôi là được, muốn nhìn thử một chút thôi.*

Dù sao thì trong màn đêm u tối này, nơi ồn ào náo nhiệt, đèn đuốc sáng trưng luôn dễ khiến người ta chú ý đến mà.

Lục Huấn Đình đã nghe thấy, nhưng hấn không hỏi lại.

Hấn lại tăng tốc, bỏ lại mặt sông đen ngòm đằng sau.

Sau đó Khúc Ngưng Hề cũng yên tĩnh lại, đây là thói quen của hai người họ mỗi khi ở bên cạnh nhau.

Chủ nhân của nàng nuôi nàng tùy ý lắm, đã mang theo vật cưng là nàng bên cạnh rồi, mà lại chẳng hề trêu đùa hay nói chuyện, giao lưu gì nhiều với nàng cả.

Chuột tai dài trên gối trên vai hấn chẳng khác một món trang sức nhỏ là bao... Điểm điểm khác biệt lớn nhất có lẽ là, “trang sức” này còn biết thở.

Nhưng Khúc Ngưng Hề lại không hề ghét cách sống chung này.

Hình như là đối với ai, Lục Huấn Đình cũng đều như thế cả. Hấn chẳng giao tiếp gì quá thân mật với người khác, có thể là do tính tình lạnh nhạt trời sinh.

Nàng cảm thấy ở bên cạnh hắn rất thoải mái, không cần phải lo nghĩ gì.

Một người một chuột tiến sâu vào trong ngọn núi hoang.

Vừa tiến vào, chuột tai dài đã lạnh đến run cả người lên.

Chướng khí lẫn ma khí đều vô cùng dày đặc, bầu không khí hỗn tạp này khiến nàng chẳng thoải mái chút nào.

Khúc Ngưng Hề rất ghét mùi hương này, nên nàng chỉ muốn trốn ngay đi thôi.

Nếu nàng biết là sẽ phải đến một nơi như thế này, thì nàng đã chẳng ra ngoài cùng hắn rồi, ngoan ngoãn ở trong phủ chờ hắn về còn tốt hơn nhiều.

“Yếu ớt thế...” Lục Huấn Đình liếc mắt nhìn nàng.

Sau đó mới vươn tay nhắc nàng lên rồi bỏ nàng vào trong vạt áo của mình.

Cả thân chuột của Khúc Ngưng Hề đều được bao bọc trong sự ấm áp, mọi cảm giác không thoải mái đều tan biến hết, chẳng còn lại gì, trong khoang mũi chỉ còn lại hơi thở của Lục Huấn Đình... mùi hương thoang thoảng này rất dễ ngủ.

Mọi ngày không thấy hắn dùng huân hương, không biết mùi hương này đến từ đâu nữa.

“Chít chít.” Khúc Ngưng Hề nói lời cảm ơn hắn, sau đó lại ngoan ngoãn làm tổ trong đó.

Nàng cụp hai cái lỗ tai to to của nàng xuống dưới, thính lực hơn người cũng là một “bất hạnh” mà. Sau đó nàng thân thiết dán sát vào ngực của chủ nhân, im lặng lắng nghe tiếng tim đập như sấm dậy bên tai của chủ nhân.

Hắn đã biết rõ nàng có linh trí, thế mà hắn vẫn dám đặt nàng vào nơi gần với trái tim hắn như thế này sao? Còn chẳng thêm đề phòng nàng nữa chứ...

Nhưng mà... Khúc Ngưng Hề giơ hai cái móng vuốt nhỏ xíu của mình lên nhìn, mặc dù hắn đã bày nhược điểm của mình ra, nhưng nàng lại chẳng có năng lực làm gì hắn cả...

Chuột tai dài có bộ lông mềm mại xù xù cuộn mình lại, vừa im lặng vừa ngoan ngoãn, không hỏi và cũng chẳng nói gì nhiều.

Sau khi Lục Huấn Đình cất nàng vào trong, hắn đi thẳng vào nơi hoang dã.

Nơi này là sào huyệt của ma vật.

Sở dĩ gọi là “ma vật”, là vì nó ký sinh lên vật chủ là con người.

Trên bãi đá rộng lớn, cỏ cây thưa thớt, lẽ ra đây phải là nơi ánh trăng chiếu sáng rực rỡ, nhưng bây giờ lại tối tăm mịt mù, như thể là đã bị thứ gì đó che khuất, tối tăm không rõ.

Bỗng nhiên có một vị khách không mời mà đến, đám ma vật xung quanh đây đều không thể không chú ý đến.

Một con nhện mặt người bò ra, nó sắp thành công trong việc tu luyện thành ma vật cấp cao rồi. Bây giờ nó đã có gương mặt giống người, chỉ cần qua thêm một thời gian nữa thôi, nó sẽ luyện được thân người.

Mấy cái chân của con nhện mặt người này phủ đầy gai cứng, khi nó bò trên bãi đá, sẽ phát ra mấy tiếng “tạch tạch”, vẻ mặt nó không tốt đẹp gì cho lắm, nó chất vấn: “Người là ai? Đến đây để tìm đường chết sao?”

Lục Huấn Đình không đáp, chỉ là, ánh mắt hẩn lạng lẽ nhìn vào trán của nó.

Dây leo khổng tước xanh biếc ký sinh và sinh trưởng trên trán của con nhện mặt người này, thế nên, cả đời này nó đừng hòng tu luyện thêm nữa.

Cảm nhận được ánh mắt của hẩn, dây leo khổng tước vô cơ hốt hoảng, vội đề cao cảnh giác.

Linh thức của nhện mặt người đã bị dây leo này cắn nuốt hoàn toàn. Hẩn chỉ vừa mới xuất hiện thôi mà đã biết được điều này rồi, bấy nhiêu thôi cũng đã đủ để dây leo nhận ra rằng, hẩn không phải là dạng người tầm thường.

Đôi mắt đen nhánh của con nhện mặt người sáng lên, nó nhận lúc Lục Huấn Đình lơ là cảnh giác mà mở to miệng, phun ra một đồng chất nhầy.

Phụt phụt.

Chất dịch nhầy nhựa nhanh chóng bay ra, đây chính là vũ khí của nhện mặt người. Độ dính của dịch nhầy này cực kỳ kinh khủng, sẽ hóa lỏng trong thời gian cực ngắn. Nếu dịch nhầy này dính vào con mồi, dần dần nó sẽ chuyển thành tơ nhện, rất dai và rất dính.

Chương 131: Ngoại Truyện 14: Đại Nhân Tự Chủ (2)

DTV-EBOOK

Quyền điều khiển thân thể nhện mặt người đã hoàn toàn thuộc về dây leo khổng tước, dây leo ấy có thể sử dụng thân thể này rất thành thạo.

Nhưng, dù có nhanh tay lẹ mắt đến đâu, thì đến cả một góc áo của Lục Huấn Đình, nó còn chẳng chạm vào được nữa là.

Thân xác của nam nhân này rất ma quái, hàng không chỉ dễ dàng tránh được đòn tấn công bằng dịch nhầy, mà chỉ trong tích tắc, hắn đã tiếp cận được con nhện mặt người rồi vung một cuộn vải trắng từ trong tay áo ra. Cuộn vải này trông như một con rắn linh hoạt lao nhanh ra, quấn chặt lấy con nhện mặt người, cuối cùng là con nhện mặt người bị trói lại như trói cua.

Đương nhiên là dây leo khổng tước kia không thể ngồi yên chờ chết được rồi, nó bắt đầu tìm cách né tránh, nó giãy giụa, nó ra sức phá hủy cuộn vải trắng này.

Tuy nhiên, của vải trắng trông có vẻ bình thường này lại chẳng khác dây trói tiên là bao, dây leo khổng tước chẳng làm được gì.

Thực lực hai bên cách xa nhau, khiến cuộc chiến này giống như trò chơi của trẻ con, vừa bắt đầu mà đã kết thúc rồi.

Dây leo khổng tước nghẹn họng trân trối, nó vừa không thể kháng cự được sức mạnh của nam nhân này, vừa không thể thoát khỏi sự trói buộc này.

Bấy giờ, nó tức giận đến mức tự cắn đứt đầu lưỡi của mình, muốn dùng độc tố từ dây thần kinh của bản thân để khiến cuộn vải bị ăn mòn.

Nào ngờ, chiêu này vẫn không có tác dụng gì cả!

“Cuối cùng thì ngươi là người phương nào!” Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Lục Huấn Đình không đáp, hắn chỉ chậm rãi tiến lại gần, chăm chú nhìn thứ nọc độc màu xanh tím chảy ra từ người nó.

Dây lều khổng tước quá đúng như tên gọi của nó. Trên các phiến lá có các gân lá hình giọt nước, từ xanh làm đến tím xanh, trông nó rục rở như lông đuôi của một con công vậy.

“Ngươi đã lấy máu thịt của những đứa trẻ kia sao?” Lục Huấn Đình thăm dò dây leo khổng tước: “Từ trước đến nay ta chưa từng nghe nói là dây leo khổng tước cũng ăn thịt người.”

Yêu ma ăn thịt người không phải là chuyện hiếm hoi gì, nhưng cũng không quá nhiều, vì bản thân việc tu luyện đã chẳng dễ dàng gì rồi, mà thiên đạo lại có nhân quả báo ứng.

Dây leo khổng tước biến sắc, nhanh chóng đoán ra được thân phận của hắn: “Lục Huấn Đình à?”

Người này là thành chủ của thành Tiễn Thủy, vẫn còn trẻ tuổi, dung mạo xuất chúng... Đặc điểm nhận dạng rõ ràng như thế kia, muốn không nhận ra cũng khó.

Thế là dây leo khổng tước nở nụ cười quái dị: “Người đang muốn tra hỏi tại sao? Vô dụng thôi, đừng phí công vô ích làm gì.”

Nói rồi, dây leo khổng tước chui ra khỏi chán của con nhện mặt người, bây giờ hắn thấy, trên thân dây leo tím xanh có một ấn ký nho nhỏ màu đen.

Lục Huấn Đình hí mắt lại: “Chú cấm ngôn.”

Đó là một loại tà chú, dù có bị tra tấn đến mức nào thì kẻ bị hạ chú cũng sẽ giữ kín bí mật. Tà chú này chỉ lưu truyền trong giới tà ma.

“Lục thành chủ quả là người có kiến thức rộng rãi, đến cả thứ này cũng biết.” Dây leo khổng tước thu nụ cười của mình lại.

Nó không ngừng thoát ra khỏi cơ thể của con nhện mặt người, như đang tìm cách chớp lấy thời cơ để chạy trốn.

Nhưng nó lại chẳng được như ý, bị Lục Huấn Đình mạnh mẽ ép phải quay về chỗ cũ: “Không sao cả, ta có thể hỏi những chuyện khác.”

“Ví dụ như... người ký sinh bằng cách nào?”

Vốn dĩ con nhện mặt người mạnh hơn dây leo khổng tước này, đặc biệt là khi con nhện mặt người này còn sắp trở thành ma vực cấp cao, hẳn là có kẻ nào đó đứng đằng sau hỗ trợ cho dây leo khổng tước này.

Rốt cuộc là có bao nhiêu người đứng đằng sau nó? Mục đích của chúng là gì?

Chắc chắn là hẳn sẽ hỏi ra được chút gì đó.

Dây leo khổng tước không có cơ hội để ngụy biện thêm, vì Lục Huấn Đình không muốn nghe thêm những lời vô nghĩa từ nó nữa. Bấy giờ, hắn nhanh chóng lấy một chiếc hồ lô bảo vật ra rồi thu nó vào trong đó.

Sau đó thì hắn cúi xuống, vô tình bắt gặp cái cảnh con chuột tai dài nào đó đang kéo vạt áo của hắn ra, vừa ôm lòng tò mò, vừa lén la lén lút nhìn ra ngoài.

Rõ ràng là sợ đã sợ đến nổi run lẩy bẩy rồi, nhưng vẫn không nhịn được mà thò đầu ra ngoài để nhìn.

Đôi tai lớn như thế kia thì sao mà giấu đi được?

Khúc Ngưng Hề: “Chít!”

Chủ nhân của nàng giỏi thật!

Rõ ràng là chỉ cần dùng một mảnh vải trắng đơn giản như thế thôi, mà đã có thể thu phục được con nhện to lớn đáng sợ đó rồi.

Chưa nói đến việc hấn còn phản ứng nhanh nhạy, ngay cả chất độc mà hấn còn không thềm đặt vào trong mắt nữa.

Hấn không sợ độc sao?

“Người đang nghĩ gì thế?” Lục Huấn Đình khẽ cười: “Tò mò thân phận của ta lắm à?”

Khúc Ngưng Hề gật đầu theo bản năng nhưng rồi lại lắc đầu.

Nàng chỉ ngưỡng mộ và kính nể hấn mà thôi, dù rằng nàng cảm thấy hơi tò mò thật, nhưng nàng vẫn có thể kiềm chế lại được.

Hấn không thích bị người khác soi mói, nàng tuyệt đối không lăm mồm lăm miệng.

Lục Huấn Đình nhẹ nhàng vuốt v3 đôi tai dài lông mềm của nàng, hấn không nói thêm gì, chỉ mang nàng về phủ.

...

Sau khi trói gô dây leo khổng tước và mang nó đi thẩm vấn, tạm thời thành chủ khá là rảnh rồi.

Nhưng đầu óc của hấn vẫn không thể rảnh rồi được. Tay hấn khẽ gõ lên tay vịn của ghế, sau đó hấn cho gọi Lôi phó tướng

vào, căn dặn hắn ta tăng cường canh gác một vài nơi quan trọng.

Ban này Lôi Kính còn đang phần khởi vì hiệu suất làm việc của thành chủ cao quá. Chỉ ra ngoài có một chuyến thôi mà đã bắt ngay được kẻ tình nghi rồi!

Nhưng sau khi nghe thấy mệnh lệnh này, hắn ta sửng sốt vô cùng sửng sốt: “Vẫn còn có thể xảy ra án mạng sao?”

“Đúng.” Lục Huấn Đình thản nhiên đáp.

Trước mắt, tin tức nhận được quá ít. Hắn không biết chúng bao gồm bao nhiêu người, vì mục đích gì, có lẽ là chúng đang cố gắng muốn thực hiện một loại tà thuật nào đó.

Đến cả chú cấm ngôn cũng mà cũng sử dụng rồi.

Chú cấm ngôn thất truyền đã lâu, từng gây hại khắp nơi, bị các tu sĩ chính đạo cùng đại yêu ma của ba tộc liên minh cấm đoán.

Nó khiến lòng người sợ hãi, khiến các tộc bị chia năm xẻ bảy.

Dù có là Ma tộc nổi tiếng với việc hành sự phóng túng, cũng không thích lưu truyền loại chú thuật này.

Thứ này từng tồn tại và từng rất phổ biến, muốn cấm đoán đến mức khiến nó hoàn toàn biến mất là điều không dễ dàng gì, dù hiện giờ nó đã tạm thời lui đi, nhưng vẫn có những kẻ có ý đồ mang nó quay trở lại.

Chú cấm ngôn đã xuất hiện trở lại rồi.

Lôi Kính nhận nhận lệnh rồi đi. Hắn ta không chỉ phải bố trí thêm người canh gác, mà còn phải tìm kiếm các tài liệu, các ghi chép liên quan đến chú cấm ngôn từ nhiều năm trước.

Những thứ này không có ở thành Tiễn Thủy, phải truyền tin đến những vị thành chủ khác.

Biết đâu ở nơi nào đó cũng đã từng xuất hiện loại chú thuật này.

Lục Huấn Đình thích sạch sẽ, nên sau khi trở về, hắn đã đi tắm rửa ngay.

Phủ thành chủ tuy không trang trí quá xa hoa, nhưng lại đầy đủ tiện nghi, vô cùng thoải mái.

Nhất là hồ nước lớn bằng ngọc mát lạnh này, đây là một suối nước mát lạnh dồi dào linh khí.

Đây chính là khu vực riêng tư của Lục Huấn Đình, hạ nhân không thể vào, thật ra Khúc Ngưng Hề có thể lẻn vào, chỉ là, nàng không thích nơi này, nàng cảm thấy hơi lạnh lạnh.

Ngoài ra thì còn là vì nàng sợ nước.

Khác với nàng, Lục Huấn Đình có vẻ thích nước, còn thích cả nước lạnh nữa.

Mỗi khi ngâm mình trong đây, hắn thường mang theo một bầu rượu nhỏ, tự rót tự uống.

Đã lâu rồi Lục Huấn Đình không uống rượu, Nên nên hình như hôm nay hắn còn uống nhiều hơn bình thường một chút. Nét ngà ngà say nơi hắn trông quyến rũ vô cùng

Khúc Ngưng Hề ở bên ngoài, nàng đang “trông chừng” một đũa trái cây lớn.

Nhưng, nàng đã ăn được một lúc lâu rồi mà vẫn chẳng thấy hắn bước ra, sau khi cảm nhận được linh khí, đôi tai to to của nàng dựng đứng cả lên.

Đó là linh khí tỏa ra từ Lục Huấn Đình, so với hồ nước mát lạnh mà hắn đang ngâm mình thì... linh khí tỏa ra từ hắn còn nồng nàn hơn, hấp dẫn hơn.

Chuột tai dài lập tức bỏ thức ăn lại, cái chân nho nhỏ lén lút đến gần, trông nàng chuột này như đang cực kỳ... thèm thuồng.

Chủ nhân của nàng vô cùng mạnh mẽ, chỉ một chút linh khí vô tình tỏa ra từ hắn thôi, cũng đã đủ để nàng tăng tiến rất nhiều.

Lục Huấn Đình tựa người vào thành hồ, mái tóc đen xõa xuống, những lọn tóc ẩm ướt dính vào bờ vai hắn.

Đường cong nơi cánh tay và lồng ngực của hắn vô cùng nổi bật, nhưng không hề giống như những kẻ thô kệch khác, mà trái lại, trông rất thanh thoát, tinh tế.

Nếu không biết rõ về hắn, chỉ e rằng người ta sẽ thật sự tin rằng, hắn chỉ là một nam nhân thành nhả bình thường mà thôi.

Khúc Ngưng Hề không nghĩ ngợi gì mà nhảy lên vai hắn theo thói quen.

Nàng chuột thoải mái nằm ngửa lưng lên trời, phần lông xù xù ở bụng áp sát vào cơ bắp của hắn, đôi tai mềm mại khẽ đong đưa vì thích thú.

Hấp thụ đã quá, linh khí của hắn thật tuyệt vời.

Thừa dịp chủ nhân đang say, đương nhiên nàng phải lén hấp thụ nhiều nhiều một chút.

Chuột tai dài tu luyện rất chậm, đặc biệt là với nàng, vì nàng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Dù đã có linh trí và linh thức, nhưng cái đầu nhỏ bé của nàng vẫn chưa nghĩ ra được phương pháp tu luyện hiệu quả cho mình.

Không ai nói cho nàng biết nàng phải làm thế nào, nàng cũng không quen biết ai hết, chỉ biết mỗi Lục Huấn Đình mà thôi.

Tuy rằng Khúc Ngưng Hề còn mơ hồ về nhiều thứ và không biết nhiều kiến thức trong thế giới của con người, nhưng bản năng sinh tồn đã nói cho nàng biết rằng, nàng không thể dễ dàng để lộ linh trí của mình.

Nếu không, nàng sẽ trở thành viên linh dược quý giá cho mấy tên yêu quái khác.

Bị chúng nuốt chửng chỉ sau một giây.

“Muốn uống không?” Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Lục Huấn Đình khép hờ đôi mi, quay sang nhìn nàng chuột đang nằm trên vai mình.

Cứ như là một chú mèo con tham ăn vậy, chỉ cần ngửi thấy mùi thôi là sẽ chạy tới ngay.

Tay hắn cầm chén ngọc, đưa chén rượu mát lạnh đến trước mặt nàng, thích thú hỏi: “Chưa uống bao giờ đúng chứ?”

Hắn để nàng uống rượu thật sao?

Đương nhiên là Khúc Ngưng Hề chưa từng uống rượu rồi, nên nàng rất tò mò, nàng khẽ nhúc nhích cái mũi bé xíu.

Hình như cũng không khó ngửi cho lắm...

Tất nhiên rượu có thể khiến Lục Huấn Đình say sẽ không giống với mấy loại rượu thông thường, nó còn tỏa ra chút linh khí nữa cơ.

Suy nghĩ một chút, chuột tai dài không thể kìm lòng trước cám dỗ này, bèn rướn đầu tới trước, li3m thử một chút.

Sau đó, lỗ tai to của nàng như nổ tung.

Bình thường nàng luôn thu hai cái lỗ tai to dài của mình vào, nhưng sau khi “nổ tung” như thế, nó như hai cái quạt hương bồ, kích động lắc lư qua lại.

Dáng vẻ này của nàng chuột trông vừa dễ thương vừa khá là buồn cười.

Lục Huấn Đình không nhịn được mà bật cười, rồi hần nhẹ nhàng đưa tay sang.

Hắn chỉ muốn trêu đùa nàng chuột tai dài một chút thôi, nhưng nào ngờ, nàng chuột trên vai hắn không chỉ không ngừng run rẩy, trái lại, còn run mạnh hơn.

“Sao thế?”

Lục Huấn Đình nhú mào, lòng bàn tay tụ lại một luồng nhiệt, hắn định dùng linh lực ấm áp này để xoa dịu nàng.

Nhưng hắn chẳng ngờ rằng, vài giây sau, chuột tai dài cuộn mình lại, biến hóa ngay trước mắt hắn.

... Chẳng hề có lời dự báo nào, Khúc Ngưng Hề chợt thoát khỏi cơn đau giằng xé, bất ngờ duỗi đôi tay mảnh khảnh ra.

Đây là loại sức mạnh lạ lẫm mà nàng không thể kiểm soát được, cũng không biết cách ứng phó.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn linh thức và linh khí của mình dao động không ngừng.

Rồi “phịch” một tiếng, nàng hóa thành hình người, ngã nhào xuống, đổ ập vào lòng Lục Huấn Đình.

“Chít chít!”

“Chít chít chít!”

Khúc Ngưng Hề hoảng hốt đến nỗi... cả linh hồn chuột của nàng cũng đã rơi tung lên hết rồi!

Nàng sợ nước, cực kỳ sợ! Hơn nữa, nàng hoàn toàn không biết cách sử dụng tay chân như con người, chỉ biết loay hoay bám chặt vào Lục Huấn Đình để không bị ngã vào hồ.

Chứng kiến cảnh tượng này, đến cả Lục Huấn Đình cũng cảm thấy khá bất ngờ: “Nhanh thế à?”

Hắn tưởng rằng nàng sẽ học cách nói chuyện trước, nào ngờ nàng lại vượt cấp, tu ra hình người luôn.

Hắn nâng Khúc Ngưng Hề lên, kéo nàng ra khỏi mặt nước, bây giờ phần bụng và hông của hai người đang dính sát vào nhau, hắn không cần phải cúi đầu xuống xác nhận thì cũng đã biết giới tính của nàng là gì.

Tiểu sủng vật của hắn là một tiểu cô nương sao?

Lục Huấn Đình đứng lên, định đặt nàng trên bờ hồ, nhưng Khúc Ngưng Hề rất sợ, nàng bám chặt lấy hắn không chịu buông, thậm chí là còn dùng mấy cái móng tay nhòn nhọn cào vào lưng hắn nữa.

Đương nhiên mấy cái móng vuốt nhỏ này của nàng không thể khiến hắn bị thương, nhưng mà...

“Xuống đi.” Hắn nói.

“Chít chít chít...” Khúc Ngưng Hề rất cuống, đầu óc nàng quay cuồng, đôi tai dài trên đỉnh đầu cũng đã lộ ra luôn rồi.

“Người không biết nói chuyện sao?” Lục Huấn Đình buộc phải nhìn nàng kỹ hơn.

Từng tắc da thịt nàng vừa trắng nõn lại vừa mềm mại, nhưng nó cứ đỏ dần lên, lẽ nào nàng... nàng đã say vì một lần nếm rượu?

Rồi hắn chợt nhớ ra rằng, nàng chuột tai dài của hắn còn chưa lớn bằng một bàn tay người, đúng thật là một giọt rượu cũng đã đủ để cơ thể nàng nổi lên phản ứng khác thường.

Lục Huấn Đình vô thức nhíu mày lại thật chặt, nhưng Khúc Ngưng Hề đã đuối lắm rồi.

Bấy giờ, nàng không thể bám chặt vào hắn nữa, cả thân thể cứ thế mà dần trượt xuống...

“Tôm”...

Nàng đã rơi vào hồ nước mát lạnh.

Chương 132: Ngoại Truyện 15: Đại Nhân Tự Chủ (3)

DTV-EBOOK

Khi Khúc Ngưng Hề tỉnh dậy, cả người nàng đã khô ráo, được quấn chặt trong ổ chăn ấm áp.

Mái tóc đen buông xõa, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng ngần như ngọc, mịn màng như trứng gà vừa bóc vỏ.

Đôi mắt đen láy long lanh, trong veo đến mức tưởng như có thể thấy đáy.

Nhìn thoáng qua vừa có vẻ đáng yêu, vừa có vẻ ngây ngô.

Không biết là Lục Huấn Đình đã tìm được một bộ y phục của nữ tử từ đâu, bấy giờ hắn đưa cho nàng và nói: “Mặc vào đi.”

Khúc Ngưng Hề ngoan ngoãn nhận lấy, rồi trùm qua đầu, tròng vào vai.

Nàng vẫn chưa quen với bàn tay mới của mình, dù đã thấy nhiều người mặc đủ kiểu y phục, nhưng khi đến lượt mình thì nàng lại luống cuống, không biết phải bắt đầu từ đâu.

... Nàng phải mặc bộ y phục này như thế nào đây?

Lục Huấn Đình không quay đầu lại, nhưng hắn cứ như là đã mọc thêm mắt ở sau lưng vậy, vì dường như hắn đã nghe và thấy hết được mọi sự vụng về của nàng.

“Xem ra cần phải kiếm cho ngươi một tỳ nữ rồi.” Hắn nói.

“Chít?”

“Còn phải tìm một phu tử đến dạy người nói chuyện nữa...”
Hắn bổ sung thêm một câu.

“...” Vậy là hắn đang ghét bỏ nàng chỉ vì nàng không biết nói à? Khúc Ngưng Hề lén lè lưỡi, khẽ vươn tay lên mà nhẹ nhàng xoa xoa má mình, nàng vẫn chưa quen với hình dáng mới.

Dù đã khoác bộ y phục lên người rồi, nhưng trông vẫn lộn xộn vô cùng, chỉ miễn cưỡng che lấp được nửa người, trông rất lôi thôi.

Lục Huấn Đình thấy thế thì không còn cách nào khác ngoài đích thân ra tay, giúp nàng chỉnh sửa lại trang phục.

Trong phủ thành chủ không có nhiều hạ nhân, nhất là chính viện của hắn, căn bản là không hề có tỳ nữ, đến cả đầu bếp cũng là nam nhân.

Lục Huấn Đình không cần người hầu hạ, việc quét dọn trong phòng đều dùng phép thanh trần, người ngoài không được phép bước chân vào lãnh địa của hắn.

Cũng bởi thế mà đương nhiên là bây giờ không thể tìm ra được tỳ nữ nào để giúp Khúc Ngưng Hề mặc y phục, mà hắn... đây cũng là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với y phục của nữ nhân.

Con thỏ tai dài này có lòng tin tuyệt đối với người đang chăm sóc mình, không hề có chút ý thức nào với việc nam nữ khác biệt.

Chuột tai dài [*] vô cùng tin tưởng vào chủ nhân, hoàn toàn không hề có ý thức nam nữ khác biệt.

[*] Trong raw tác giả viết là “thỏ tai dài” nhưng nữ chính là chuột, không phải thỏ, nên mình xin phép sửa lại thành “chuột tai dài” cho đúng logic.

Nàng đang ôm tâm tình thích thú mà nghịch các ngón tay của mình.

Các ngón tay nhỏ nhắn trắng ngần, mềm mại và không có lông, cảm giác rất mịn màng.

Nàng dùng chính móng tay của mình bấm nhẹ vào tay một cái, một vết hằn hình trăng khuyết hiện lên ngay... Da người mỏng manh thật đó.

Không chỉ bàn tay nhắn mịn, mềm mại, mà cả cơ thể đều như vậy.

Khúc Ngưng Hề cúi đầu nhìn kỹ lại thân thể mình, hai bàn tay nhỏ nhắn chạm vào ngực. Hai cái thú tròn tròn lớn lớn này là... ngực của nàng à?

Vẻ mặt nàng trở nên nghiêm túc, cặp chân mày mảnh nhú chặt lại, hết nhìn bản thân mình rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Lục Huấn Đình đang ở phía đối diện.

Sau đó, nàng nhẹ nhàng vươn tay ra, khẽ chạm vào ngực hằn.

Nàng đã từng thấy dáng vẻ của hằn khi hằn ngâm mình trong hồ, hai người không giống nhau.

Đây chính là sự khác biệt giữa nam và nữ trong thế giới loài người.

Nhưng ngay sau đó, “móng vuốt nhỏ” của nàng đã bị giữ chặt lại.

Lục Huấn Đình còn chẳng thèm nhếch mắt nhìn nàng mà đã nói: “Quản cho kỹ cái tay của người.”

Khúc Ngưng Hề hoàn hồn lại ngay, nàng rút cổ lại, vội vã gật đầu, trên mặt chỉ toàn là vẻ ngoan ngoãn.

Hắn không thích bị người khác đụng vào, dù là nàng chuột tai dài này cũng không phải là ngoại lệ, nàng nhớ rất kỹ điều này.

Cũng may mà Khúc Ngưng Hề đã quen với sự lãnh đạm của chủ nhân từ lâu, nên nàng cũng không để tâm, ngay sau đó, sự chú ý của nàng đã chuyển sang đôi chân mình.

Không có con người nào lại nhẩy nhót để di chuyển cả, nàng cần phải học cách đi đứng đàng hoàng.

... Nàng đang rất nóng lòng được ra phố ngắm nghía một phen bằng thân phận con người.

Chẳng qua là, kẻ thù của chuột tai dài rất nhiều, ngoài phố lại có nhiều mèo nữa. Nếu chỉ là mèo bình thường thôi thì không sao, nhưng thành Tiễn Thủy có rất nhiều mèo yêu.

Khúc Ngưng Hề chỉ mới có linh trí cách đây không lâu, với thế giới bên ngoài, nàng vừa tò mò lại vừa e dè.

Liệu nàng có tự bước ra ngoài được hay không?

Lục Huấn Đình cũng nhìn thấy vẻ háo hức trong ánh mắt nàng thì cũng không nói gì thêm, sau khi chỉnh trang tươm tất cho nàng, hắn mới rời khỏi phòng.

Sau đó hắn gọi Lâm Trọng Bình tới, sai ông đi mua một tỳ nữ về.

Lâm Trọng Bình đã làm quản gia trong phủ nhiều năm. Vì nhân khẩu trong phủ không nhiều, việc vặt cũng ít, nên ông sẽ dành ra phần lớn thời gian để giao thiệp với các quản sự ở các cửa hàng thuộc sở hữu của thành chủ.

Bỗng nhiên bây giờ lại nghe thấy hắn nói là muốn tìm một tỳ nữ... Lâm Trọng Bình chưa hiểu cho lắm, ông bèn khom người

và hỏi: “Đại nhân muốn tìm kiểu tỳ nữ như thế nào?”

Có cần phải có dung mạo xinh đẹp không? Dù sao thì bao nhiêu năm qua, đại nhân vẫn luôn sống một mình, bên cạnh chẳng có nữ tử nào quan tâm chăm sóc...

Khi ông đang nghĩ như thế, Lục Huấn Đình đã chỉ tay vào Khúc Ngưng Hề đang đứng ở phía sau: “Chọn ai biết làm việc, nàng ấy chẳng biết làm gì cả.”

Lâm Trọng Bình giật mình, bấy giờ mới phát hiện ra là trong phòng của thành chủ còn có một tiểu cô nương xinh xắn như búp bê ngọc, mắt sáng long lanh, vẻ mặt ngây thơ đáng yêu.

“Đây là...” Chuột tai dài đó sao?!

Tu vi của Khúc Ngưng Hề quá thấp, người ta chỉ cần liếc mắt một cái thôi là đã có thể nhìn ra được chân thân của nàng rồi.

Không ngờ lại là một nữ tử! Còn biến hóa nhanh thế nữa chứ!

Lâm Trọng Bình chưa từng thấy loài yêu nào có thể tu luyện thành người nhanh như thế.

Sau khoảnh khắc kinh ngạc, bấy giờ trên gương mặt Lâm Trọng Bình chỉ toàn là niềm vui, ông hiểu ra dụng ý của thành chủ ngay, lập tức cười nói: “Lão nô sẽ đi tìm người về để chăm sóc cho nàng ấy ngay.”

Nàng chuột vừa hoá thành hình người, đương nhiên là sẽ chẳng biết làm gì rồi.

May mà nàng may mắn, được thành chủ nuôi dưỡng bên cạnh.

Cuối cùng trong phủ cũng có bóng dáng của một tiểu cô nương rồi.

Lục Huấn Đình xua tay cho lão quản gia lui xuống, rồi dẫn Khúc Ngưng Hề đi ăn cơm.

Đã có hình người rồi nên bây giờ nàng cũng có thể ăn vài loại thức ăn của con người.

Dáng đi của nàng chuột tai dài rất kỳ lạ, nàng chập chững đi ngay sau hắn, nhưng sau khi đi lại được vài bước, nàng đã dần thuần thục hơn.

Khúc Ngưng Hề ngồi vào bàn ăn, nhìn chăm chăm mấy cái bát, mấy cái đĩa được đặt trên bàn.

Trước đây, nàng thường ngồi bên cạnh một cái đĩa nhỏ, dùng hai chân trước để nâng thức ăn lên rồi ăn. Khi đó, bát đĩa trong mắt nàng trông vô cùng “khổng lồ”.

Giờ đây, chiều cao và góc nhìn đã khác, cách ăn uống của nàng cũng không thể giống như trước được nữa.

Dù ngây ngô nhưng nàng cũng hiểu rằng, không sử dụng đồ ăn đúng cách là một hành vi thô lỗ và bất nhã, sẽ bị người khác cười chê.

“Người tên gì?” Lục Huấn Đình đưa một cái muỗng bạc cho nàng: “Dùng cái này.”

Chỉ mới tập ăn lần đầu thôi mà đưa nàng chuột này đĩa... có lẽ sẽ khó cho nàng lắm.

Sau đó tay hắn chống cằm, ung dung quan sát từng động tác của Khúc Ngưng Hề.

Tuy Khúc Ngưng Hề là yêu nhưng trí tuệ vẫn đầy đủ, động tác đơn giản như cầm muỗng bạc, múc thức ăn rồi đưa thức ăn vào miệng... thì nàng chỉ cần học một lần thôi là biết.

Nàng vừa thử ăn một miếng chả tôm trứng hấp, vừa mở miệng trả lời: “Ta, Khúc... Ngưng... Hề.”

Nàng phát âm không được lưu loát lắm, nhưng nghe thì vẫn có thể hiểu được.

Vừa giống vừa khác một đứa trẻ hoàn toàn chưa biết gì, nàng hiểu tiếng người, chỉ là, do lưỡi và miệng chưa quen nên cần thời gian để thích ứng.

Làn da của Khúc Ngưng Hề trắng nõn nà, đôi mắt xinh đẹp như biết nói.

Lục Huấn Đình ngược mắt nhìn nàng rồi nói: “Tạm thời người có thể ở trong phủ.”

Tạm thời à?

Nàng nghe thấy thế, nàng nhìn vào mắt hắn, đôi môi mềm mại hơi mím lại: *Có phải sau khi quen với hình dáng con người, nàng sẽ bị đuổi đi không?*

Với dáng vẻ hiện giờ, rõ ràng là nàng không thể tiếp tục làm một bé chuột nhỏ lúc nào cũng bò lên vai thành chủ, thanh thoi hưởng thụ cuộc sống và ăn uống no say.

Nàng cần phải học cách tự sống tiếp.

Chỉ là, bây giờ nàng cảm thấy hơi mờ mịt. Nàng không biết mình nên làm gì, nên đi về đâu.

Bữa ăn đầu tiên của Khúc Ngưng Hề sau khi hóa thành người đã được giải quyết suôn sẻ bằng một chiếc muỗng.

Sau đó nàng được dẫn đến thư phòng, nơi đây có một con vẹt biết nói, vừa hay có thể làm bạn với nàng, giúp nàng giết thời gian.

Lục Huấn Đình ở trong thư phòng xử lý công việc, để lại một chuột tai dài và vệt “mắt to trùng mắt nhỏ”.

Hắn là kiểu người nuôi thú cưng rất tùy ý, chỉ cho ăn uống đầy đủ, chứ không quá quan tâm đến tình hình của nó.

Con vệt không được hắn đối xử tốt như chuột tai dài. Nó không được theo chủ nhân đi khắp nơi, thậm chí, phạm vi hoạt động của nó còn bị giới hạn lại nữa, vì nó chỉ được ở trong thư phòng mà thôi.

Thế nên, bây giờ, vừa mở miệng ra, con vệt đã không ngừng buông lời nói mỉa mai, lời nào lời nấy đều khó nghe vô cùng. Điều này đã khiến nàng chuột tai dài Khúc Ngưng Hề ngó người ra.

Mồm miệng của con vệt cũng ghê gớm lắm, nên khi đối diện với nó, Khúc Ngưng Hề trông như một kẻ câm điếc vậy.

Nàng ghen cả nửa ngày trời rồi cuối cùng mới thốt ra được một câu: “Được rồi... Ôn ào quá.”

Tốc độ nói chuyện của con chim này quá nhanh, nàng nói không lại nó.

Con vệt lập tức không vui, vỗ cánh bay tới bay lui: “Được lắm! Người bảo ta ồn ào à! Ta có lòng tốt nói chuyện với người mà người lại bảo ta ồn ào!”

“Người dám ỷ vào việc mình đã hoá thành hình người mà ăn hiếp một con vệt như ta!”

“Cái đồ chuột tai dài đáng ghét này!”

Bộ lông sắc sỡ của con vệt rung lên, hung dữ mỗ lên đầu Khúc Ngưng Hề.

Khúc Ngưng Hề rất sợ, nàng đưa hai tay ôm đầu tránh né. Nhưng vừa cúi xuống, mu bàn tay mềm mại của nàng đã bị móng vuốt sắc nhọn của con vẹt cào xước.

Con vẹt gây chuyện xong thì cũng rất bất ngờ, sau khi biết mình đã gây họa, nó vội bay về lồng rồi chui vào bên trong, vờ như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

Mu bàn tay của Khúc Ngưng Hề đau rát. Nàng cảm giác rằng, khi mang hình người, nàng không linh hoạt như lúc còn ở nguyên hình, đến nỗi cả một con chim đáng ghét cũng có thể bắt nạt nàng!

Nàng nắm chặt tay lại, định đưa tay lên để liếm vết thương, thì ngay giây sau, tay nàng đã bị một bàn tay khác nhẹ nhàng giữ lại.

Lòng bàn tay ấm áp của Lục Huấn Đình khẽ vuốt v3 miệng vết thương của nàng, ngay sau đó, vết thương đã lành lại ngay.

Đôi mắt Khúc Ngưng Hề tròn xoe, mở to ra hết cỡ, nàng nhìn hấn đầy kinh ngạc. Hấn giỏi quá!

“Ta...”

“Người đã có thể nghe hiểu thì chắc chắn là sẽ biết nói nhanh thôi...” Lục Huấn Đình ném một túi đựng đồ gì đó cho nàng rồi nói tiếp: “Trong này có vài loại thuốc trị thương ngoài da.”

Giờ đây nàng không khác con người là bao, yếu ớt thế này... chắc chắn là sẽ cần dùng đến.

Bấy giờ Lục Huấn Đình có cảm giác rất phức tạp. Như thể là bỗng nhiên hấn lại phải gánh vác trách nhiệm của một người trưởng bối, vì nếu hấn bỏ mặc, cũng không biết là con chuột tai dài này sẽ sống ra sao.

“Ta... nghe lời.” Khúc Ngưng Hề đưa tay, khẽ nắm lấy tay áo của hắn.

Nàng sợ người này thấy nàng phiền phức rồi bỏ mặc nàng, vì thật sự là bây giờ nàng không thể xa rời sự che chở của thành chủ.

Lục Huấn Đình chỉ cúi xuống liếc nhìn ống tay áo của mình mà không nói thêm lời nào.

Hắn quay lại bàn làm việc tiếp, Khúc Ngưng Hề thì giắt cái túi đựng đồ kia lên thắt lưng, rồi nàng xoay người đi khóa cái lồng chim lại.

Con vẹt co ro trong lồng như một chú chim cút, nó vừa tức giận vừa không dám phản kháng, chỉ dám nhỏ giọng kêu la: “Thả ta ra, thả ta ra!”

“... Phạt... phạt người.” Khúc Ngưng Hề xua xua tay.

Xem như đây là cách trả đũa con vẹt xấu xa này đi.

Hôm nay xảy ra biến cố lớn, nhưng dù sao thì Khúc Ngưng Hề cũng đã chấp nhận sự thật về thân phận hiện giờ của mình.

Sau khi ăn uống no đủ, nàng tìm một cái ghế dài rồi làm tổ trên đó, chẳng mấy chốc, hơi thở của nàng dần đều đặn rồi chìm vào giấc ngủ.

Nàng ngủ ngon lành, giống như khi vẫn còn là một con chuột tai dài, lặng lẽ nằm bên cạnh chủ nhân, không hề gây phiền.

Chỉ là, dù sao thì bây giờ cũng chẳng còn giống trước kia nữa. Lục Huấn Đình chỉ cần ngẩng đầu lên thôi là hắn sẽ nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng.

...

Lâm Trọng Bình làm việc rất nhanh nhẹn, hôm sau ông đã tìm được một tỳ nữ. Nàng ấy thuộc Yêu tộc, chân thân là một cây bồ công anh, tính tình hiền hòa, tu vi tuy không cao nhưng cũng đủ để hướng dẫn và chăm sóc cho nàng chuột tai dài rồi.

Sau một đêm ngon giấc, hôm nay Khúc Ngưng Hề đã bắt đầu thử tự phát âm những từ đơn giản, hai người họ nói câu được câu chẳng với nhau, chuyện giao tiếp cũng không quá khó khăn.

Tỳ nữ này tên là Lạc Tư Viễn, nàng ấy nói rằng phủ thành chủ đã tặng không ít linh thạch, nên nàng ấy mới đến đây.

Đầu tiên, nàng ấy dạy Khúc Ngưng Hề mặc y phục. Thành Tiễn Thủy có cả yêu nữ, ma nữ lẫn nữ nhân, nên y phục của giới nữ rất đa dạng, tuy vậy, chỉ cần mặc vài lần sẽ quen thôi.

“Người xinh đẹp như cô nương... dù có mặc gì thì cũng sẽ như dẹt hoa trên gấm thôi.”

Lạc Tư Viễn chọn cho Khúc Ngưng Hề tuyển không ít váy áo, quản gia đã căn dặn rằng, nàng ấy chỉ cần chọn, không phải lo lắng chuyện tiền bạc.

Vốn dĩ Khúc Ngưng Hề đã rất xinh đẹp, động lòng người rồi, nay lại được chỉnh trang nên nàng bây giờ càng thêm phần yếu điệu, uyển chuyển thanh thoát, khiến người ta khó mà rời mắt khỏi nàng được.

Lạc Tư Viễn rất hài lòng.

Nhưng mà, chỉ mỗi việc ăn mặc, trang điểm xinh đẹp thôi thì vẫn chưa đủ để nàng giống như là một con người, mà bên cạnh đó, nàng còn phải học cách đi đứng và hành động như con người nữa.

Tuy phải học không ít thứ, nhưng Khúc Ngưng Hề không hề than mệt, vì nàng rất trân trọng cơ hội này.

Bây giờ đã có người dạy chuột tai dài rồi nên Lục Huấn Đình lại quay trở về với cuộc sống trước kia.

Điều khác biệt duy nhất đó chính là, nàng chuột nhỏ xíu không còn nằm trên vai hắn nữa, thay vào đó, thỉnh thoảng trong phủ đệ của hắn, người ta sẽ thấp thoáng thấy bóng dáng ngơ ngác của một tiểu cô nương.

Nàng tiến bộ rất nhanh, chỉ mới có mấy ngày không gặp thôi mà nàng đã có thể bước đi rất vững vàng, còn có thể chạy nhảy nữa.

Kỹ năng sử dụng tay của nàng cũng càng lúc càng thuần thục.

Vừa hay Lục Huấn Đình cần phải ra ngoài một chuyến, nên hắn để Khúc Ngưng Hề ở lại trong phủ, đỡ phải để nàng lẻo đẻo theo sau hắn.

Sau khi bắt được dây leo khổng tước, thành Tiên Thuỷ yên ổn được vài ngày, nhưng mọi chuyện vẫn chưa hề kết thúc, vì hôm nay, lại có một đứa trẻ vô tội bỏ mạng thảm thiết dưới tay kẻ ác.

Lục Huấn Đình đã cố ý lan truyền tin tức về dây leo khổng tước, nhưng cuối cùng lại chẳng có bất kỳ ai hay loài nào đến cứu nó cả. Bên cạnh đó, vì nó đã bị hạ chú cấm ngôn nên viết thậm vắn cũng chẳng thu hoạch được gì đáng kể.

Cũng vì lẽ ấy mà loại chú thuật này bị cả hai bên chính – tà liệt vào hàng cấm thuật.

Dù rằng có thể người bị hạ chú cũng muốn tiết lộ sự thật, nhưng chỉ cần nghĩ đến thôi là họ đã phải hứng chịu nỗi đau như dao đâm vào linh hồn... Không một ai có thể chịu đựng được cả.

Họ không thể nói, không thể nghĩ đến, càng không thể cầm bút viết ra.

Nếu chỉ dựa vào gốc dây leo khổng tước kia thì sẽ không thể tìm ra được kẻ thực sự đứng sau mọi chuyện là ai, thậm chí là còn chẳng biết chúng bao gồm bao nhiêu kẻ nữa là.

Lục Huấn Đình quyết định đích thân ra tay.

Mãi đến hôm sau Khúc Ngưng Hề mới biết tin thành chủ đã đi ra ngoài. Lâm Trọng Bình nói với nàng rằng, hẳn không nói ngày về, nhưng có lẽ là sẽ không đi quá lâu.

Chủ nhân đi vắng, phủ thành chủ vắng vẻ biết bao.

Con vẹt trong thư phòng kia vừa thấy chủ nhân không ở đây, là nó trở mặt ngay, không ngừng kêu gào đòi nàng thả nó ra ngoài.

Chẳng những không thả nó ra, Khúc Ngưng Hề còn y vào việc bây giờ nàng đã có tay có chân, mà khóa thêm một lớp khóa nữa.

Làm con vẹt tức đến phát điên.

Khúc Ngưng Hề bắt nạt con vẹt xong thì thỏa mãn lắm, còn ngủ một giấc ngon lành.

Nàng ngủ cho đến khi bị đánh thức bởi cảm giác rợn người.

Nàng giật mình tỉnh giấc, ngồi bật dậy từ ghế nằm, bản năng cảm nhận được có kẻ thù đang theo dõi mình.

Vừa quay đầu lại là nàng đã thấy, trên bờ tường trong viện, có một con mèo đen to lớn đang rình rập nàng!

Đồng tử của Khúc Ngưng Hề co rụt lại, kẻ thù lớn nhất của chuột tai dài chính là mèo hoang. Chúng nó vừa nhanh nhẹn

vừa tàn nhẫn, lại còn thích vờn con mèo nữa chứ.

Bây giờ nàng đã hoá thành hình người, đương nhiên là nàng không sợ mèo bình thường, nhưng... nhưng mà con mèo này lại không phải là mèo bình thường!

Khúc Ngưng Hề sợ đến nỗi lông tơ trên người dựng hết cả lên. Đôi mắt đen sáng của con mèo đen hung dữ nhìn chăm chăm vào nàng, đuôi nó vẫy qua vẫy lại trông hết sức hung tợn, không chỉ có thế, nó còn nhe hai chiếc răng nanh sắc nhọn ra... Rõ ràng đây chính là dấu hiệu của kẻ săn mèo mà!

May mắn là ngay sau đó, nó đã bị ai đó gọi về.

“Thất Huyền, không được vô lễ.”

Ngoài bờ tường vang lên giọng nói mềm mại, yếu điệu của một nữ nhân, sau đó nàng ta khẽ cười, áy náy nói: “Đang ở trước mặt quản gia Lâm mà nó còn vô lễ như thế, cũng không biết thứ gì đã thu hút nó nữa.”

Lâm Trọng Bình cười đáp lễ: “Đại nhân không có ở trong phủ, kính xin cô nương ghé đến sau.”

Sau khi Khúc Ngưng Hề biết là con mèo đen đó có chủ thì nàng mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Nào ngờ, con mèo lớn vừa bị gọi lại kia chẳng những không chịu rời đi, mà khi nàng vừa mới nhấc chân lên, nó đã đột ngột nhảy từ trên tường xuống, lao thẳng về phía nàng.

“A!”

Chuột tai dài sợ đến mức tai cũng đã bật ra rồi, nàng hét lên một tiếng rồi quay người bỏ chạy.

Mèo đen thấy con mồi bỏ trốn thì đôi mắt nó càng thâm trầm hơn, nó phấn khích lao nhanh về phía trước, điên cuồng đuổi theo nàng.

Tốc độ của nó quá nhanh, Khúc Ngưng Hề không thể thoát khỏi nó. Chỉ trong chớp mắt, nàng trở về nguyên hình và lần trốn vào một góc nhỏ.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, ngay trước khi mặt Lâm Trọng Bình kịp biến sắc, có một chiếc roi đã quất mạnh tới, đánh trúng con mèo đen và kéo mạnh nó về phía sau.

Mèo đen bị đau, nhưng ngay khi thấy chủ nhân của mình, nó thu vẻ hung ác về ngay, sau đó còn tỏ vẻ ngoan ngoãn, khẽ kêu “meo” một tiếng.

“Cái thứ súc sinh này, dám ngang ngược trong phủ thành chủ sao?”

Phù Mị lập tức quất nó thêm vài roi, chiếc roi có đính gai nhỏ nên chỉ sau vài cú đánh, đã khiến cho da thịt con mèo đen nứt toác ra, nó kêu la thảm thiết không ngừng.

Nàng ta ném nó bên chân Lâm Trọng Bình, bày ra vẻ mặt hối lỗi: “Ta đã nuôi nó mấy trăm năm, sắp khai mở linh trí rồi, không ngờ hôm nay nó lại phạm phải sai lầm này...”

Nàng ta nói xong thì liếc mắt nhìn con chuột tai dài đang lần trốn trong góc phòng: “Phải xin lỗi cho thật tử tế mới được.”

Khúc Ngưng Hề sợ đến nỗi sắp khóc tới nơi rồi, sau khi nghe thấy tiếng động phía sau thì nàng mới dám quay đầu lại nhìn.

Nào ngờ, vừa ngoảnh đầu lại là nàng đã nhìn thấy một nữ nhân có dáng vẻ quyến rũ, nàng ta đang dùng roi quất con mèo đen không ngừng. Nàng ta đánh tàn nhẫn đến nỗi khiến cho

con mèo hung dữ ban nãy trở thành con mèo hèn nhát đáng thương.

Đúng là nàng sợ mèo thật đấy, nhưng giờ đây, nàng lại càng sợ nữ nhân kia hơn.

Nàng ta là yêu nữ hay ma nương?

Lâm Trọng Bình bày ra gương mặt vô cảm mà nói: “Mời Phù Mị tiểu thư về cho, ta sẽ báo chuyện này lại cho đại nhân biết.”

Phù Mị à? Nàng ta chính là ma nương một lòng si mê Lục Huấn Đình đó sao?

Khúc Ngưng Hề sớm đã nghe danh nàng ta, nhưng nàng chưa gặp bao giờ, vì đã mấy chục năm rồi nàng ta không xuất hiện, không ngờ là hôm nay lại đột ngột đến đây.

Phù Mị khẽ cười, cái eo thon khẽ lắc lư, uyển chuyển bước từng bước về phía Khúc Ngưng Hề.

“Hắn chỉ nuôi một vật cưng thôi, không ngờ là nó lại biến hoá thần tốc thế này, rốt cuộc là hắn đã cho nó ăn thứ quý giá gì thế?”

Trong nàng ta như thể là rất tò mò, nàng ta vừa nói vừa vươn tay ra, giữ chặt lấy chuột tai dài.

Cơ thể nhỏ xíu, mềm mại được bao phủ một lớp lông xù xù của nàng nằm gọn trong lòng bàn tay nàng ta.

Sức mạnh giữa hai bên chênh lệch quá nhiều, Khúc Ngưng Hề sợ đến mức cứng đờ, chẳng thể động đậy được.

Lâm Trọng Bình nhíu mày ngăn cản, nhưng Phù Mị lại né được, nàng ta chớp chớp mắt: “Lâm quản gia đang lo lắng gì

thế? Ta nào có gan đắc tội Lục thành chủ, gây tổn thương cho vật cưng của hần, ông thấy đúng chứ?”

Đúng thật là nàng ta không làm gì khác cả, nàng ta chỉ nâng chuột tai dài đang sợ run người kia lên, sau đó nhìn trái ngó phải, dùng ngón tay sắc lạnh nhẹ nhàng vuốt v3 nàng. Trước lúc Lâm quân gia kịp trở mặt, nàng ta mới chịu thả nàng xuống.

“Thật thú vị, ta cũng muốn nuôi một con.”

“Không biết hần có sẵn lòng nhường lại cho ta không nhỉ?”

“Không ngờ lại là một tiểu cô nương cơ đấy.”

Nghe cứ như là đang tự nói chuyện một mình vậy. Phù Mị vừa lẩm bẩm vừa nhìn chăm chăm Khúc Ngưng Hề bằng đôi mắt tím thâm thúy kia.

Đôi tai của chuột tai dài cụp xuống, nàng tự thu mình lại vì sợ hãi, trông giống như là một cục bông tròn xoe vậy.

“Ta ghen tị với người quá, ngày nào người cũng được ở cùng hần cả... Nhưng mà, người đã từng thấy chân thân của hần chưa?” Phù Mị khẽ hỏi.

Hả? Nàng ta có ý gì thế?

Khúc Ngưng Hề ngơ ngác, nàng hoàn toàn không hiểu tình huống lúc này là gì.

Vì sao nàng lại bị ma nương này để ý đến rồi?

Chương 133: Ngoại Truyện 16: Đại Nhân Tự Chủ (4)

DTV-EBOOK

Phù Mị không thể nán lại phủ thành chủ quá lâu, vì Lâm Trọng Bình đã cứng rắn hạ lệnh “đuổi khách”.

Lão quản gia này là người có tính tình rất tốt, nhưng thật sự là ông không thể tha thứ cho một kẻ thất lễ như thế này được, nàng ta hùng hổ đến đây chỉ để dọa dẫm một vật cứng trong phủ thôi sao?

Năm đó Phù Mị từng giúp thành chủ một việc lớn, nên mới có giao tình với phủ thành chủ.

Nhưng, dù giao tình có sâu đến đâu đi chăng nữa, thì thành chủ vẫn luôn vô tình, chẳng có tình cảm gì với nàng ta cả. Chuyện tình cảm ấy mà, người ta đã không thích rồi thì có muốn ép cũng chẳng thể ép được.

Lâm Trọng Bình lắc đầu nói: “Mấy chục năm rồi nàng ta không xuất hiện, hóa ra là vẫn luôn theo dõi từng động tĩnh của đại nhân, nay nghe ngóng được chút tin tức là lại chạy đến đây ngay.”

Chắc chắn là vì nàng ta đã hay tin vật cứng của Lục Huấn Đình đã lớn, và cả tin tức phủ thành chủ tuyển tỳ nữ.

Có không biết bao nhiêu người tìm đủ mọi cách để được vào phủ thành chủ, nhưng lại chẳng tìm được cơ hội nào, hoặc cũng có thể là do nhiều nguyên nhân khác nữa, nên họ chỉ đành đứng trong bóng tối để chờ thời cơ thích hợp.

Từ trước đến nay Lục Huấn Đình vẫn luôn một thân một mình, thế mà bây giờ hẳn lại tìm một tỳ nữ. Mà, trong mắt những kẻ có ý đồ bất chính, việc này rất khác thường.

Khúc Ngưng Hề chẳng hề để ý đến mấy lời lải nhải đó của quản gia Lâm.

Cũng có liên quan gì đến nàng đâu? Nàng chỉ là một nàng chuột tai dài nhỏ bé mà thôi.

Nàng nhận ra rằng, tuy làm người có rất nhiều chỗ tốt, nhưng khi bản thân quá yếu đuối, thân thể con người sẽ có thể khiến nàng gặp phải vô vàn hạn chế.

Chạy trốn trong hình dạng này hoàn toàn không linh hoạt như khi chạy trốn bằng hình dạng của chuột.

Thà rằng cứ giữ nguyên chân thân đi thì hơn.

Khúc Ngưng Hề nằm xuống, không muốn biến thành người, nàng chỉ muốn trở về cái ổ nhỏ mềm mại, thoải mái của nàng mà thôi.

Chỉ là, giấc ngủ của nàng lại không hề an ổn. Lúc thì nàng mơ thấy con mèo đen đáng sợ kia, lúc thì mơ thấy Phù Mị độc ác, nhẫn tâm. Còn mơ thấy cái cảnh con mèo đen kia bị rút sạch sinh lực rồi chết ngay trước mắt nàng!

Cảnh tượng máu me đầm đìa ấy lập tức khiến Khúc Ngưng Hề tỉnh giấc, cả người nàng run rẩy, nàng chui vào một góc nhỏ hẹp để trốn, chỉ sợ ma nương kia lại xuất hiện.

Sau khi Lạc Tư Viễn biết được, nàng ấy có chạy đến an ủi nàng vài câu nhưng cũng đều vô ích.

Nàng ấy có thể hiểu được sự khủng hoảng của Khúc Ngưng Hề trong lần đầu nàng biến thành người này.

Lúc chưa thành người sẽ mơ ước có được hình dáng người, nhưng khi có được rồi thì lại bắt đầu cảm thấy mình bị ràng buộc, không thoải mái.

Nàng ấy chỉ là một cây bồ công anh, trong tên có bao gồm cả kỳ vọng của cha mẹ, nhưng muốn đi xa... thì lại là một việc vô cùng nguy hiểm.

Thiên địch của các nàng ấy quá nhiều.

Khúc Ngưng Hề mết mỏi: “Ta cũng không quá khát khao được trở thành người, mọi chuyện chỉ là sự cố ngoài ý muốn mà thôi.”

“Sự cố ngoài ý muốn là sao?” Lạc Tư Viễn không nhịn được mà hỏi.

Thật sự là chuột tai dài vẫn còn quá nhỏ, nếu không có cơ duyên đặc biệt này, thì nàng sẽ khó mà hóa hình người thuận lợi như vậy.

Mà, hẳn là cơ duyên của nàng chính là thành chủ đại nhân rồi.

Linh khí tỏa ra trên người Lục Huấn Đình có thể liên quan đến thân phận của hắn, Khúc Ngưng Hề lắc lắc đầu và đáp: “Ta cũng không biết nữa.”

Chủ yếu là nàng không biết chân thân của Lục Huấn Đình là gì, càng không biết vì sao linh khí của hắn lại có thể tỏa ra bên ngoài như thế.

Theo lẽ thường, dù là người, yêu hay ma, thì thân thể đều sẽ như một chiếc bình chứa, hấp thụ linh khí từ ngoại giới rồi chuyển hóa thành linh lực cho bản thân mình, làm gì có chuyện linh khí tỏa lan ra như thế đâu?

Lạc Tư Viễn giật mình, nhận ra mình hơi lỗ lòi, bèn vội vã xin lỗi: “Là nô tỳ lảm lời rồi...”

Khúc Ngưng Hề liếc nàng ấy một cái, không nói thêm gì. Dù sao thì đừng ai mong là sẽ dò xét được điều gì từ nàng, vì thực sự là nàng chẳng biết gì cả.

Lục Huấn Đình nhìn thì ngỡ như là rất dễ gần, nhưng thật ra hẳn lại cực kỳ biết giữ khoảng cách.

Có lẽ trong mắt người ngoài, nàng chuột tai dài là nàng thường xuyên nằm ở trên vai hắn... đã đủ để được xem là mối quan hệ thân thiết nhất rồi.

Chắc Phù Mị cũng nghĩ như thế, sau khi nàng ta bị quản gia đuổi đi cũng chưa hề từ bỏ ý định, lại trở về đây thêm vài lần nữa.

Cũng may mà nàng ta bị chặn ở bên ngoài, không thể vào được.

Phủ thành chủ có thiết lập rất nhiều cấm chế, nếu Lâm Trọng Bình không cho phép người nào vào, dù người đó có mạnh mẽ xông vào, thì cũng không hề dễ dàng.

Khúc Ngưng Hề đã nơm nớp lo sợ suốt nhiều ngày, mãi đến bây giờ nàng mới có thể an tâm được phần nào.

May có quản gia ở đây nên ma nương và cả mèo đen đều chẳng thể xâm nhập vào được.

Nhưng Lâm Trọng Bình lại không lạc quan được như thế. Ông biết Phù Mị rất cố chấp, nhưng trước kia nàng ta chưa bao giờ liều lĩnh đến mức này.

Nay lại hành động khác thường như thế, chỉ e rằng nàng ta đã biết gì đó...

...

Đêm hôm ấy, trời đổ mưa, quản gia nói thành chủ sắp trở về, Khúc Ngưng Hề yên tâm lăn ra ngủ một giấc ngon lành.

Nàng đang ngủ say bỗng nhiên bị rơi vào một giấc mơ.

Con mèo đen to lớn mà nàng khiếp sợ lại xuất hiện, nó nhìn nàng với vẻ mặt thèm thuồng, nhe răng làm lộ ra những chiếc răng nanh sắc nhọn.

Đứng trước con mèo to lớn đó, chuột tai dài như còng trở nên nhỏ bé hơn, nàng giật mình, lùi về sau, cảm giác này vô cùng kỳ lạ.

Trước đây nàng cũng đã từng mơ thấy con mèo đen này, nhưng chưa bao giờ cảm nhận rõ ràng được rằng mình đang nằm mơ như lúc này.

Cứ như thế... đây không phải là mơ vậy.

Khúc Ngưng Hề sợ hãi tột cùng, nàng không dám dừng lại, không dám quay đầu, thậm chí là còn không có thời gian để suy nghĩ, chỉ biết co giò chạy trốn.

Có mấy lần, nàng cảm nhận rõ được rằng, mối đe dọa đang ở ngay sát phía sau, có lẽ chỉ một khoảnh khắc nữa thôi là nó sẽ vồ đến xé rách bộ lông của nàng ra.

Nhưng cuối cùng thứ đó lại không phải là móng vuốt của mèo.

Khúc Ngưng Hề lấy can đảm quay đầu lại nhìn, vừa nhìn là đã thấy rõ... kẻ đang không ngừng đuổi theo nàng nào phải là con mèo đen, mà chính là Phù Mị với bộ móng vuốt sắc nhọn như móng quỷ!

“Chít!”

Trong một khoảnh khắc kinh hoàng, chuột tai dài đã rơi vào “nanh vuốt của quỷ”.

Những ngón tay nhọn hoắt và khô khốc giống như rễ cây đen ngòm cứ siết chặt lấy Khúc Ngưng Hề, khiến cả người nàng đau rát, cũng nhận ra rằng... chắc chắn đây không phải là mơ.

Phù Mị cười khanh khách: “Bắt được người rồi.”

“Thả ta ra!” Con chuột nhỏ bé yếu đuối như này thật đáng thương và vô tội biết bao, đến cả thời gian hóa thành hình người cũng còn chưa đầy một tháng nữa.

Khúc Ngưng Hề muốn khóc lắm rồi, Phù Mị đã dùng đến cả thuật “mộng lý câu hồn” để đối phó với nàng, rõ ràng là nàng ta động sát tâm thật rồi.

Thật quá đáng! Nàng và Phù Mị đâu có oán thù gì!

Chuột tai dài vừa tức vừa hoảng, nàng há miệng cắn ngay vào “móng vuốt” của Phù Mị.

Phù Mị thấy hành động này thì vừa tức vừa buồn cười: “Người ngốc nghếch quá, chẳng lẽ người không biết gì sao?”

Nàng ta có ý gì thế?

Khúc Ngưng Hề lộ ra vẻ mặt khó hiểu, Phù Mị thấy biểu cảm đó thì bắt đầu nảy sinh ý định trêu chọc ác ý.

“Người đã ở bên cạnh hắn mấy chục năm, thế mà người còn không biết chân thân của hắn à? Chẳng lẽ người chưa bao giờ nghĩ đến lý do vì sao hắn lại nuôi người?”

Chuột tai dài vẫn còn giãy giụa, dường như nàng không hề quan tâm lời nói của nàng ta.

Móng tay sắc nhọn của Phù Mị chạm vào người Khúc Ngưng Hề: “Để ta nói cho người rõ mà chết, hắc là rắn, một đại xà yêu đã đè nén kỳ động đ*ch suốt nhiều năm trời!”

“Hả?!”

Xà yêu? Cũng là một trong những thiên địch mà nàng cực kỳ sợ hãi.

Nàng không thể nào tin được, Lục Huấn Đình là một con rắn thật sao?

Trong khi nàng vẫn còn đang kinh ngạc và bối rối, chưa kịp hiểu rõ ý nghĩa trong lời Phù Mị nói, nàng ta đã cười khẩy và nói tiếp: “Hắc thà tự nuôi một vật cứng nho nhỏ là người còn hơn là chạm vào ta. Người nói xem, người có đáng chết hay không?”

Khúc Ngưng Hề nghe không hiểu cho lắm, sao nghe cứ như thể là... Lục Huấn Đình nuôi nàng để ứng phó với kỳ động đ*ch thế?

— *Chắc chắn không phải là thế đâu.*

Nàng là chuột tai dài, đâu phải là đồng loại của hắc đâu.

Hơn nữa, sau khi nàng hóa thành hình người, thái độ của chủ nhân với nàng vẫn như trước, không có gì khác biệt.

Tiếc rằng Phù Mị lại một mực tin vào điều này, thế nên mới động sát tâm. Nàng ta bị sự ghen tuông sâu sắc chi phối, chỉ muốn bóp chết con chuột nhỏ này ngay lập tức.

Khúc Ngưng Hề nóng lòng muốn tự cứu lấy chính mình, định mở miệng giải thích, nhưng vốn dĩ miệng lưỡi nàng đã vụng về, nay càng gấp gáp thì lại càng không nói được câu nào rõ ràng.

Chuột tai dài kêu “chít chít” không ngừng, hai cái tai mềm mại run lên mãi.

Nàng nghĩ rằng mình chết chắc rồi, nào ngờ, cả người Phù Mị bỗng cứng đờ, như thể bị một sức mạnh vô hình nào đó kéo mạnh đi, ép phải rời khỏi giấc mơ của nàng.

Khúc Ngưng Hề sững sờ ngã xuống đất, phát hiện mọi thứ xung quanh mình đã trở nên bình thường, sau đó, cả người nàng bị xách lên.

Chợt cảm thấy hốt hoảng vì mất trọng lượng, Khúc Ngưng Hề thử lắc lư một chút, sau đó bò dậy. Bây giờ nàng mới phát hiện ra là mình đã thoát khỏi giấc mơ rồi.

Nàng bị nhấc ra khỏi ổ chăn.

Lục Huấn Đình đặt nàng vào trong lòng bàn tay, nhìn nàng từ trên cao xuống.

“Còn sống à?” Hắn nhíu mày hỏi.

“Chủ nhân trở về rồi?”

Ban đầu Khúc Ngưng Hề thấy rất vui vẻ, tìm được đường sống từ trong cõi chết thì đương nhiên là sẽ thấy vui rồi, nhìn thấy chủ nhân là nàng lại thấy an tâm, nàng sống rồi.

Sau đó thì nàng bắt đầu lo lắng không yên.

Phù Mị đâu rồi? Nàng ta đã nói Lục Huấn Đình là một đại xà yêu, đúng không nhỉ?

Thân là một con chuột tai dài, thật sự rất ghét những thiên địch như mèo rừng, rắn và chim ưng!

Khúc Ngưng Hề có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng lại nghe Lục Huấn Đình thản nhiên nói: “Ta sẽ xử lý việc này.”

“Xử lý thế nào?” Khúc Ngưng Hề nhìn không được mà hỏi, sau đó nhấn mạnh từng chữ: “Phù Mị... muốn giết ta.”

Hắn nhướn mày nhìn nàng rồi nói: “Thế thì giết nàng ta.”

Hắn trả lời mà không chút do dự gì, nhưng điều này lại khiến Khúc Ngưng Hề không biết nên tiếp lời thế nào.

Lâm Trọng Bình ở bên cạnh đứng yên, khẽ lắc đầu rồi nói: “Phù Mị không ngừng làm mấy chuyện điên dại, đại nhân đã nhân từ với nàng ta quá rồi.”

Nếu chỉ đơn thuần là si tình thì cũng đành thôi, nhưng đằng này, nàng ta lại không phải là như thế. Lúc nào nàng ta cũng lẫn mình trong bóng tối, lén lút theo dõi, đeo bám hắn với những ảo tưởng điên cuồng, khiến người ta chán ghét vô cùng.

Khúc Ngưng Hề đã suýt chết trong tay Phù Mị, đương nhiên bây giờ nàng không bênh vực nàng ta được rồi.

Chỉ là, nàng có hơi thốn thức.

Mấy năm trước nàng đã nghe những người theo hầu bên cạnh chủ nhân nhắc đến ma nương này, người người chê cười những việc làm táo bạo của Phù Mị.

Nhưng nàng không bao giờ ngờ được rằng, mấy chuyện này sẽ liên lụy đến nàng, càng không ngờ là mình lại dính líu đến cái gọi là “kỳ động d*c”...

Khúc Ngưng Hề không nhìn được mà ngẩng đầu lên, lén quan sát góc nghiêng hoàn mỹ như ngọc của Lục Huấn Đình.

Dung mạo của hắn vừa tuấn tú vừa lạnh lùng, nổi bật độc nhất, không ai sánh bằng không hề có dấu hiệu nào của “kỳ động d*c”, cũng không giống với hình tượng u ám, lạnh lẽo mà nàng thường thấy ở xà yêu...

Hắn là xà yêu thật à?

Chẳng trách tại sao hắn lại chẳng hề e ngại nọc độc của dây leo khổng tước. Vì nếu bản thân hắn đã có độc, thì dĩ nhiên là những loại độc thông thường chẳng thể làm gì được hắn rồi.

Chắc hắn là hắn còn mạnh mẽ hơn những gì người ngoài đồn đại.

Ánh nhìn chăm chú của Khúc Ngưng Hề bị Lục Huấn Đình phát hiện ra ngay. Sau khi bắt gặp ánh mắt đó của nàng, hắn đã hỏi: “Người đang nhìn cái gì thế?”

Nàng lắc đầu muốn phủ nhận, nhưng với Lục Huấn Đình, con chuột tai dài ngây thơ này chẳng khác gì một tờ giấy trắng cả, vừa chớp mắt một cái thôi là đã bị người khác nhìn thấu suy nghĩ: “Phù Mị đã nói gì với người?”

“Cái này...”

Khúc Ngưng Hề còn đang nghĩ xem phải giải thích thế nào, thì thân hình bé nhỏ đã bị hắn nắm gọn trong lòng bàn tay, bàn tay to lớn bao lấy nàng.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng gảy vào lỗ tai lớn của nàng rồi ra lệnh: “Dùng hình người mà nói.”

Đôi tai lông xù của nàng run rẩy, Khúc Ngưng Hề rì rầm: “Nàng ta nói, kỳ động d*ch, nuôi ta...”

Câu dài quá khó nói, nàng chỉ nói được vài từ rời rạc, nhưng cũng đã đủ để diễn đạt ý chính.

Lục Huấn Đình nghe vậy thì hiểu ngay.

Hắn nhướn mày, nở nụ cười như có như không mà nhìn nàng: “Người tin à?”

“Không, không có...”

“Nếu không tin thì vì sao người không biến thành hình người nữa?” Lục Huấn Đình nhắm mắt lại: “Người đang lo lắng điều gì?”

Một sinh vật bé nhỏ lông xù thế này còn chưa đủ để nhét vào kẽ răng của hắn nữa, vậy mà nàng ta lại truyền ra tin đồn vô lý đến vậy.

Nàng còn tin là thật nữa chứ.

Lục Huấn Đình tức đến bật cười.

Khúc Ngưng Hề ngẩng đầu, dùng đôi mắt đen láy nhìn hắn rồi lắc đầu nói: “Không lo lắng gì.”

Vốn dĩ nàng cũng không tin, nàng không phải là đồng loại của chủ nhân, sao có thể dính líu đến nhau được?

Huống chi Lục Huấn Đình được rất nhiều người yêu thích, có rất nhiều ma nương và yêu nữ chung tình với hắn.

Chỉ là, các nàng ấy không có gan làm loạn như Phù Mị, còn rất ít có người nào dám đến phủ.

Dù đại xà có kỳ động d*ch đi chăng nữa, thì cũng không liên quan gì tới Khúc Ngưng Hề cả.

Nàng chỉ là một con chuột tai dài, ngày ngày chỉ biết học ăn học ngủ và học nói thôi.

Sớm ngày học được cách tồn tại trong hình dạng con người mới chính là nỗi lo lớn nhất của nàng.

...

Khúc Ngưng Hề đã nghĩ thông suốt rồi, nàng không còn sợ sệt thu mình trong ổ bằng nguyên hình nữa, mà đã dám hóa thành hình người, vui vẻ ra sân chơi.

Nàng vô tư lắm, thành chủ đã nói là sẽ xử lý Phù Mị thì chắc chắn là hắn sẽ giải quyết được mối nguy này, về sau nàng sẽ chẳng cần phải lo lắng gì nữa.

Dù chủ nhân là người, là yêu hay là xà... thì cũng có gì khác biệt nhau đâu?

Lục Huấn Đình ra ngoài mấy ngày rồi trở về, lại tóm được hai kẻ “tà ma ngoại đạo” đang làm chuyện xấu.

Hắn đã phát tán chuyện chú cấm ngôn ra ngoài, thu hút không ít sự quan tâm từ mọi người. Đám người nhân danh chính nghĩa sẽ không thể ngồi yên trước chuyện này, nhiều tin tức được tổng hợp lại thì người ta sẽ phát hiện ra rằng, hoá ra những tòa thành khác cũng đã xuất hiện chú cấm ngôn.

Có vẻ như là có một nhóm người nào đó đang ngấm ngấm ủ mưu làm gì đó.

Thành Tiễn Thủy nằm cạnh biên giới, luôn tách biệt với các bên, Lục Huấn Đình chỉ cung cấp những gì hắn biết chứ không chủ động đứng ra hành động.

Hắn vốn không phải kiểu người thích đứng lên hô hào thúc giục, cũng chẳng có ý định dẫn đầu phát cờ chính nghĩa.

Nhưng không ai dám coi thường vị thành chủ này cả. Bởi thân phận của hắn vô cùng bí ẩn, có thể giải quyết vấn đề tà thuật trong âm thầm lặng lẽ.

Người ngoài càng thêm phần tò mò về thân phận thật sự của Lục Huấn Đình.

Đến cả Lạc Tư Viễn cũng thế. Tuy nàng ấy biết rõ là với thân phận của mình, nàng ấy không nên hỏi gì quá nhiều, nhưng rồi nàng ấy cũng không kiềm chế được bao nỗi nghi hoặc.

Trong mắt nàng ấy, thành chủ đại nhân là một người vô cùng lãnh đạm, duy chỉ đặc biệt bao dung với vật cứng nhỏ bé của ngài.

Khúc Ngưng Hề tự do tự tại trong phủ, cầu gì có đó, nàng là người duy nhất được phép tới gần, bầu bạn với hắn.

Khúc Ngưng Hề hoàn toàn không biết những suy nghĩ phức tạp ấy của Lạc Tư Viễn.

Từ sau khi quen sử dụng tay chân, càng ngày nàng càng cảm nhận được nhiều chỗ tiện lợi khi làm người.

Thậm chí là nàng còn có thể leo lên cành cao, hái trái cây tươi xuống để ăn.

Những lúc này, nàng thường tưởng tượng rằng mình là một con khỉ, dùng đôi tay và đôi chân linh hoạt này để kiếm ăn.

Ngoại trừ trái cây ra, Khúc Ngưng Hề bắt đầu ăn những thứ mà trước kia nàng chưa từng ăn, đặc biệt là các loại đồ uống.

Nước trà, nước trái cây, còn có cả rượu nữa.

Nàng đã thấy thành chủ uống rượu rất nhiều lần rồi, lần nào nàng cũng háo hức muốn thử một chút.

Hôm đó, Lục Huấn Đình ngồi trong sân mà nhìn lên bầu trời đầy sao, vừa tự rót rượu vừa tự uống.

Khúc Ngưng Hề ló đầu ra nhìn, sau đó hỏi: “Ta có thể nếm thử một chút không?”

Đôi mắt long lanh ánh nước chỉ toàn là vẻ tò mò.

Lục Huấn Đình đẩy chén rượu ra xa: “Người chỉ nếm một giọt thôi là đã say rồi.”

Hóa ra hần vẫn còn nhớ chuyện đã xảy ra vào ngày nàng biến đổi.

Khúc Ngưng Hề giật giật cái mũi nhỏ, nói “Bây giờ có vị khác mà.”

Khứu giác nàng rất mẫn cảm, rượu hôm nay hần uống có vị đậm hơn, nó khiến nàng muốn nếm thử chứ không giống như những loại rượu trước kia.

Lục Huấn Đình gật đầu thừa nhận: “Đúng là khác, có thể là uống xong chén này, linh lực trong cơ thể người sẽ bùng nổ.”

Nói rồi, dưới đôi mắt màu hổ phách đang nhìn mình chăm chú, hần một hơi cạn sạch chén rượu đó.

Khúc Ngưng Hề bưng tỉnh, hoá ra là vì nhiều linh khí nên loại rượu này mới toả ra mùi hương “mê người” đến thế sao?

Lần nào hần say rượu thì linh khí cũng tỏa ra bên ngoài cả, lẽ nào là do những loại rượu đặc biệt mà hần uống à?

Khúc Ngưng Hề nằm nhoài người ra mặt bàn, trông nàng giống như là một chú mèo nhỏ đang chờ được cho ăn vậy, chỉ cần linh khí của hần tỏa ra là nàng sẽ hấp thụ vào ngay.

Trong thoáng chốc, nàng không nhận ra rằng, đồng tử Lục Huấn Đình đã đổi màu.

Đổi thành sắc vàng lấp lánh hiếm thấy, đó là một ánh vàng sáng rực tinh tế tựa như ngọc quý.

Hần khẽ nâng tay lên, cổ tay mạnh mẽ như ẩn như hiện vì ống tay áo trắng muốt trượt xuống, chén rượu vô tình bị đánh

rơi, lăn một vòng trên mặt đất.

“Có thể nhặt lên giúp ta không?” Lục Huấn Đình khẽ hỏi.

Khúc Ngưng Hề cúi đầu nhìn xuống rồi xoay người nhặt lên, đưa cho hắn: “Bắt rồi.”

Đến cả thuật thanh tẩy mà nàng còn chưa học được, nên bây giờ nàng chẳng giúp được gì cho hắn cả.

“Không sao.” Đầu ngón tay Lục Huấn Đình khẽ động đậy, dòng nước trong lành được rót vào.

Chỉ là, có vẻ như hắn đã say nên không khống chế được độ chính xác, không chỉ rửa sạch chén rượu mà hắn còn vô tình khiến vài giọt nước bắn lên người Khúc Ngưng Hề.

Trong lúc Khúc Ngưng Hề không để ý, linh khí đậm đặc từ bốn phương tám hướng ùn ùn kéo đến, bao trùm lấy nàng.

Mùi hương này quá sức ngọt ngào và dễ chịu, chẳng có một kẻ tu hành nào có thể chống cự nổi.

Tiểu cô nương ngốc nghếch gần như đã dán sát vào người Lục Huấn Đình, dường như nàng đã ngà ngà say trong màn linh khí đậm đặc này: “Chủ nhân thơm quá...”

Cho nàng hấp thụ thêm một chút nữa nhé?

Lục Huấn Đình bất động ngay tức thì.

Dưới vạt áo, một đoạn đuôi rắn lặng lẽ trườn ra, lớp vảy đen ánh lên ánh vàng lấp lánh, thoát ẩn thoát hiện.

Hắn đang nỗ lực kiềm chế, không để cho đuôi của mình quấn lên vòng eo mềm mại, mảnh mai kia.

Chương 134: Ngoại Truyện 17: Đại Nhân Tự Chủ (5)

DTV-EBOOK

Đôi mắt rắn màu hoàng kim cứ đậm màu dần, mãi cho đến khi sắc cam rực rỡ ánh lên nơi đáy mắt.

Nó chăm chú nhìn vào con mồi ngây thơ trước mặt, làn da trắng mịn như ngọc, tỏa ra hương thơm dịu nhẹ, khuôn mặt nàng non nớt và mềm yếu, như thể là rất dễ dàng chiếm đoạt.

Bản năng thú tính sâu trong người trỗi dậy.

Nhưng mà, khoảnh khắc đuôi rắn vừa xuất hiện, Lục Huấn Đình ép nó phải trở về.

Hắn lùi về sau, khẽ day ấn đường, khó mà tin được rằng mình lại nảy sinh d*ch vọng với một tiểu cô nương như nàng.

Thấy dáng vẻ mộng lung của Khúc Ngưng Hề, rõ ràng là bây giờ nàng đang bị luồng linh khí nồng đậm này mê hoặc rồi.

Không chỉ vì tu vi quá thấp, mà còn có thể là vì chưa có sự “trải đời”, nên nàng mới trong sáng tựa như tờ giấy trắng.

Bị người ta nuốt chửng tới nơi rồi mà còn chẳng biết giãy giụa.

Lục Huấn Đình giơ tay lên, khẽ nhéo lấy gò má non mềm của nàng.

Khúc Ngưng Hề nhăn mặt vì đau, sau khi hoàn hồn lại, nàng trợn to hai mắt, như muốn lên án: “Chủ nhân nhéo ta.”

“Người cần phải trở về.”

Giọng hần khàn khàn, đôi mắt vàng đồng đã trở về thành màu đen như mọi khi.

Khúc Ngưng Hề không cảm nhận được điều gì bất thường, nhưng cũng không ầm ĩ đòi uống thử rượu nữa, gật đầu đồng ý rồi đứng dậy: “Thế thì chủ nhân nghỉ ngơi đi.”

Sau khi nàng hoá thành hình người, “cái tổ nhỏ” của nàng đã trở thành một tiểu viện ngay bên cạnh phòng hần, bây giờ nàng đã có được một không gian riêng tư cho bản thân rồi.

Tuy không còn ở cùng Lục Huấn Đình nữa, nhưng hai người vẫn cách nhau rất gần.

Hôm nay Khúc Ngưng Hề đã hấp thụ được không ít linh khí, cả người lâng lâng, còn mạnh hơn mọi khi không ít.

Nàng mãi nguyện quay trở về, muốn thử quay về tự luyện hóa linh khí, hoàn toàn không quan tâm đến vấn đề của Lục Huấn Đình.

Sau khi nàng đi, Lâm Trọng Bình đến.

Ông bưng một cái khay trên tay, sau đó đặt hai đĩa đồ nhắm lên bàn.

“Đêm nay đại nhân vẫn còn muốn uống nữa à?” Vẻ mặt của vị lão quản gia này trông sâu xa lắm: “Ta thấy nàng chuột tai dài kia cũng khá là...”

Lục Huấn Đình chột nhướn mắt nhìn ông.

Lâm Trọng Bình khẽ ho một tiếng rồi nói: “Dù sao thì đại nhân cũng không thể nhịn mãi như thế được, vừa hay vật cứng của đại nhân cũng đã hóa thành hình người...”

Ông không phủ nhận rằng ông cũng có suy nghĩ giống như Phù Mị, cho rằng thành chủ không cần phải kìm nén kỳ động d*ch của mình làm gì, vì chẳng phải hắn đã có Khúc Ngưng Hề ở bên cạnh rồi à?

Tiểu cô nương ấy tốt biết bao, vừa ngoan ngoãn vừa mềm mại.

Phù Mị nghĩ rằng Lục Huấn Đình nuôi nàng là để vượt qua kỳ động d*ch, nhưng Lâm Trọng Bình lại không nghĩ như thế. Vì ông biết rõ tính tình của đại nhân, chắc chắn hắn không phải là người làm theo bản năng như thế.

Chỉ là, vừa hay chuyện này lại tới đúng lúc như thế...

Nên dù có thuận nước đẩy thuyền cũng chẳng phải là chuyện khó khăn gì...

Khúc Ngưng Hề không biết lý do vì sao mà thỉnh thoảng Lục Huấn Đình lại uống rượu, rõ ràng nhìn hắn đâu phải kiểu người thích uống rượu đâu.

Chỉ có mỗi mình Lâm Trọng Bình biết rằng, thành chủ đại nhân đã tu luyện một bộ tâm pháp đặc biệt, có thể mượn linh khí từ bên ngoài để trấn áp và chuyển hoá bản năng của bản thân.

Đây là bí mật mà không một người ngoài nào biết.

Còn lý do vì sao Lục Huấn Đình lại phải kiềm chế bản năng thú tính, thì đến cả Lâm Trọng Bình cũng không biết. Từ khi ông theo hầu bên cạnh hắn, hắn đã như thế rồi.

Có những chuyện riêng tư mà thuộc hạ không thể hỏi chủ nhân, cũng không được phép thắc mắc. Thế nên, suốt hàng trăm năm qua, ông chỉ lặng lẽ quan sát, ngày ngày chứng kiến cái cảnh hắn kiên trì dùng linh tửu để áp chế bản năng.

Nói ra thì, cũng không hẳn là vận mệnh của con chuột tai dài không liên quan gì đến Lục Huấn Đình.

Chính nhờ vào việc hấp thụ linh khí toả ra từ hắc khí hắc uổng linh tửu áp chế bản năng, nên nàng mới có thể nhanh chóng hóa thành hình người.

Người tu đạo rất tin vào hai chữ “nhân duyên”, rằng trong cõi u minh, mọi thứ đều đã được an bài sẵn từ trước.

Dù rằng sự giúp đỡ này là vô tình hay cố ý, thì giữa người với người với nhau, ân qua nghĩa lại đều phải được hoàn trả.

Lục Huấn Đình hiểu được ý lão quản gia muốn nói, hắc khê mím môi, nhưng không trả lời ông ngay.

Chỉ nói: “Ông lui xuống đi.”

Lâm Trọng Bình cũng không nhiều lời, chỉ gật đầu một cái rồi lẳng lẳng lui ra.

Lục Huấn Đình vẫn một mình ngồi yên tại chỗ cũ. Trăng treo trên cao, ánh sáng bạc trong trẻo ánh xuống, phủ lấy bóng hình ngọc trắng của hắc, tạo nên một cái bóng mờ nhạt trên mặt đất.

Khuôn mặt lạnh lùng của hắc vẫn chẳng có biểu cảm gì, trông hắc vừa giống như đang trầm tư suy nghĩ, vừa giống như là chẳng nghĩ gì cả.

Một lúc lâu sau, hắc mới từ từ đứng dậy.

Mũi chân nhẹ điểm, thoát cái thân hình hắc đã biến chuyển, biến mất khỏi chỗ ngồi, sau một tích tắc đã xuất hiện ở tiểu viện bên cạnh.

Khúc Ngưng Hê đã an giấc, chẳng lo nghĩ gì mà ngủ say như một đứa trẻ, thậm chí là còn ngáy khò khò.

Cái miệng nhỏ nhắn, hồng hồng hơi hé mở, mơ hồ thấy đầu lưỡi mềm mại ướt át.

Đuôi rắn màu đen tỏa ánh vàng không cam lòng nằm yên, lại ngo nguậy trườn ra ngoài, có chút thiếu kiên nhẫn mà gõ từng nhịp một lên sàn.

Chủ nhân của nó thì lại trầm lặng như nước, không gấp không vội, thậm chí là còn không nhích thêm về phía trước lấy một bước nào.

Đến cả vạt áo nào cũng chẳng hề chạm đến.

...

Khúc Ngưng Hề ngủ đủ giấc thì thức dậy, tinh thần phấn chấn, nàng vui vẻ chuẩn bị học cách làm các loại bánh ngọt cùng Lạc Tư Viễn.

Sau khi được nếm thử bánh ngọt, càng ngày nàng càng yêu thích nó.

Nhưng mà, dường như những ngày tháng thanh nhàn của nàng đã đến hồi kết rồi.

Lâm Trọng Bình mang đến một bộ văn phòng tứ bảo, cười ha hả thông báo với nàng là thành chủ muốn dạy nàng học chữ.

“Dạy ta hả?”

Khúc Ngưng Hề không ngờ là Lục Huấn Đình lại nổi hứng muốn dạy chữ cho nàng.

Nàng từng xem qua không ít văn tự, nhưng chúng đều nghèo nàn khó hiểu. Tuy nhiên, bây giờ nàng lại cảm thấy khá thú vị mới mẻ, bèn gật đầu đồng ý: “Được thôi.”

Đã sống ở nhân gian rồi thì đương nhiên là phải nhập gia tùy tục. Không chỉ cần phải có lời nói, hành vi giống con người, mà còn không thể là kẻ mù chữ.

Khúc Ngưng Hề một lòng muốn học hành tử tế, muốn nhanh chóng thích nghi với cuộc sống mới.

Nhưng mà... chuyện học này còn khó hơn nhiều so với những gì nàng tưởng tượng.

Trong thư phòng, đích thân Lục Huấn Đình giảng bài cho Khúc Ngưng Hề, điều này khiến nàng cảm thấy rất áp lực.

Nàng bắt đầu từ việc học cầm bút, bàn tay nhỏ run rẩy, ngón tay run run giữ lấy cây bút lông, nhưng chẳng hiểu sao nó cứ rơi trên mặt giấy, hoàn toàn không nghe lời nàng.

Bấy giờ Lục Huấn Đình nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, chậm rãi viết từng nét, từng nét một xuống mặt giấy.

Bàn tay hần rộng lớn, mạnh mẽ, bao phủ hoàn toàn đôi tay bé nhỏ của nàng. Vì tư thế này nên hai người cách nhau rất gần, hơi thở như hòa quyện vào nhau, cảm giác rất thân mật.

Khúc Ngưng Hề cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ cảm thấy không quen cho lắm.

Nàng như được vòng tay của hần bao bọc, cảm giác như bản thân đã được hần ôm lấy.

Lục Huấn Đình dạy nàng cầm bút, cách đặt bút, Khúc Ngưng Hề nhanh chóng bị cuốn vào việc học, rồi nàng lại nghĩ, tại sao con người lại tạo ra một thứ phiền phức như là bút lông vậy nhỉ?

Đôi tai to to của nàng cũng sắp xù lên vì sốt ruột rồi!

Người mới học nên không dạy quá nhiều thứ trong cùng một lúc, sau này nàng cần phải tự luyện tập nhiều lần, lặp đi lặp lại đến khi nào thành thạo mới thôi.

Với con người, việc đọc sách và viết chữ để chẳng hề đơn giản rồi, huống chi là đối với yêu như nàng. Sự khô khan và buồn tẻ của việc học vượt xa tưởng tượng của nàng.

Chưa được bao lâu, cảm giác mới mẻ của Khúc Ngưng Hề cũng đã biến mất.

Nàng khẽ ngọ nguậy cái mông, không thể ngồi ngay ngắn được nữa: “Ta còn phải viết thêm bao lâu nữa?”

Lục Huấn Đình đang đọc sách ở bên cạnh, còn chẳng thèm ngược mắt lên nhìn nàng mà đã nói: “Một canh giờ!”

“Lâu thế?” Một canh giờ ư!

Khúc Ngưng Hề nắm chặt bút lông trong tay, ngập ngừng muốn cò kè mặc cả.

Nhưng chủ nhân nghiêm khắc hơn nàng nghĩ, hoàn toàn không có ý nhượng bộ.

“Luyện tập mỗi ngày, sáng một canh giờ, chiều một canh giờ.” Lục Huấn Đình thông báo cho nàng biết.

“Sao ta phải khắc khổ luyện tập thứ này?” Khúc Ngưng Hề ngẩn người ra, ngơ ngác nhìn hấn: “Vì sao cơ chứ?”

Dù nàng đã tu thành hình người rồi, nhưng tuổi thọ của yêu dài lắm kia mà...

“Nàng không muốn học à?” Lục Huấn Đình thản nhiên liếc mắt nhìn sang.

“... Không, ta học mà.” Khúc Ngưng Hề sợ liên, không dám mặc cả nữa.

Có lẽ là vì... nàng sợ rằng thành chủ muốn sớm ngày thoát khỏi “gánh nặng” là nàng, nên mới thúc ép nàng học, để nàng có thể tự lo cho thân mình rồi nhanh chóng rời đi.

Nếu nàng không nghe lời, có khi nào nàng sẽ bị đuổi đi ngay hay không?

Không có thành chủ che chở, một con chuột tai dài nhỏ bé như nàng sẽ trở thành mồi cho thiên định mất.

Lục Huấn Đình rất hài lòng với sự ngoan ngoãn này của nàng, trông hắn bây giờ có vẻ dễ nói chuyện hơn ban nãy, hắn nói: “Mệt thì có thể nói.”

Khúc Ngưng Hề vội đáp: “Bây giờ ta thấy mệt rồi.”

Nàng nói thật đấy.

Khoé môi Lục Huấn Đình hơi cong lên, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy mấy ngón tay nhỏ nhắn trắng ngần như búp măng của nàng, nhấn nhẹ hai cái rồi hỏi: “Mệt rồi à?”

Bản năng sinh tồn nào đó của động vật nhỏ mách bảo Khúc Ngưng Hề rằng, nàng không thể làm càn được.

Thế là nàng từ từ rút tay mình lại, sửa lời: “Vẫn còn ổn, ta cầm bút chưa được bao lâu, vẫn có thể kiên trì thêm.”

“Ừm.” Hắn nửa cười nửa không, ngồi yên nhìn nàng ngoan ngoãn dựa vào bàn viết.

Dưới “sức ép” vô hình, Khúc Ngưng Hề khổ sở cặm cụi luyện chữ, rong rã viết suốt một canh giờ.

Đôi tay chưa từng cầm bút lông của nàng run đến mức muốn chuột rút đến nơi rồi!

Cuối cùng thì Lục Huấn Đình cũng đã chịu buông tha cho nàng, hắt gọi Lâm Trọng Bình và dặn ông chuẩn bị vài món ăn ngon.

Dạ dày được lấp đầy, Khúc Ngưng Hề cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Nàng không phải là một nàng chuột không biết điều, việc luyện chữ và đọc sách đều có lợi cho nàng, nên dĩ nhiên là nàng không trách Lục Huấn Đình rồi.

Chỉ là...

Khúc Ngưng Hề gãi đầu, chạy đến nói chuyện với con vẹt lẩm lời: “Sao bỗng nhiên chủ nhân đối xử với ta tốt thế? Chủ nhân đang định làm gì vậy nhỉ?”

“Đối xử tốt với một đứa ngốc như người chẳng đáng chút nào! Chẳng đáng chút nào!” Con vẹt vừa mở miệng ra là đã chẳng nói được lời nào tử tế.

Khúc Ngưng Hề trừng mắt nhìn nó: “Người mới ngốc, hơn nữa, người cũng chẳng hiền lành chút nào!”

Mũi của con vẹt muốn lệch đi vì câu này của nàng, hớ nháy nhót loạn xạ trong lòng: “Ta còn chưa mổ người mà người đã dám mắng ta không hiền lành rồi!”

“Người còn muốn mổ ta ư?” Khúc Ngưng Hề khó tin: “Người xấu tính quá rồi đấy!”

“Người mới xấu, người mới xấu!” Vẹt ghen tị đến nổi chỉ muốn phát điên lên thôi: “Chắc chắn là vì chủ nhân đang muốn đuổi người đi đấy!”

Ban đầu Khúc Ngưng Hề cũng nghĩ như thế, nhưng bây giờ nàng lại có một suy đoán khác.

Nàng phồng má: “Ta đã hóa thành hình người rồi, còn người thì không thể, biết đâu chủ nhân đang muốn rèn giũa ta thì sao?”

Rồi trở thành cánh tay đắc lực của thành chủ, làm phụ tá bên cạnh thành chủ, giống như là lão quản gia vậy.

Nếu được như thế... có vẻ cũng không tệ lắm.

Từ khi Khúc Ngưng Hề sinh ra linh thức cho đến nay, nàng đã luôn ở bên cạnh Lục Huấn Đình. Nếu không có hàng, nàng cũng không biết phải đi đâu.

Nhất là khi nàng còn yếu ớt như thế này.

Yêu tộc có tộc nhân của chúng, còn các tu sĩ loài người có sư môn rộng lớn, có người thân, bằng hữu.

Nàng thì không giống họ, nàng chỉ có mỗi chủ nhân thôi.

Khúc Ngưng Hề nguyện ý nhận Lục Huấn Đình làm chủ nhân không phải vì nàng hèn nhát, mà là vì Lục Huấn Đình luôn đối đãi khoan dung, lễ độ với mọi người, là một người rất đáng để nàng đi theo.

Ít nhất là, theo như nàng thấy, lão quản gia sống rất tốt.

Vả lại, nàng còn yếu thế này, nàng nào muốn đòi hỏi thêm gì, nàng chỉ cần có một chốn dung thân thôi là đã đủ rồi.

Sau khi Khúc Ngưng Hề nghĩ thông suốt, nàng căn rằng quyết phải học cho giỏi.

Nhưng Lục Huấn Đình không chỉ dạy nàng học chữ, mà hẳn còn bắt đầu dẫn nàng ra ngoài, tiếp xúc với mọi người.

Lần đầu tiên được bước chân ra khỏi phủ trong thân xác con người, chuột tai dài không thể giấu nổi sự phấn khích.

Dù nàng đã biết thế giới bên ngoài trông như thế nào, nhưng giờ đây, nàng đã có tay có chân, tầm nhìn cũng cao hơn, nên cảm giác khác biệt hoàn toàn so với trước kia.

Và điều khác biệt lớn nhất mà nàng thấy được, đó chính là ánh mắt của người qua đường.

Trước kia, lúc nàng còn là chuột, chủ yếu là các cô nương, trẻ nhỏ và một số ít người qua lại vì tò mò nên mới liếc mắt nhìn nàng.

Nhưng bây giờ, sau khi nàng biến thành một cô nương, không chỉ có mỗi phái nữ lén lút liếc mắt nhìn nàng, mà còn có cả phái nam, thậm chí còn chiếm phần nhiều nữa.

Khúc Ngưng Hề giữ chặt ống tay áo Lục Huấn Đình mà nhỏ giọng hỏi: “Có phải ta đã để lộ thân phận rồi không?”

Tu vi của nàng quá thấp, ai cũng có thể nhìn thấu chân thân của nàng. Mà, trong cả cái thành Tiễn Thủy này, có không biết bao nhiêu là kẻ phi nhân loại đang ẩn náu.

Đi dạo ngoài đường cũng chẳng cảm thấy an toàn chút nào.

“Không có.” Lục Huấn Đình phủ định nghi vấn này của nàng.

Những kẻ nhìn trộm nàng đều là con người, ngược lại, những kẻ có tu vi sẽ vì sự hiện diện của hắc mà e dè, không dám nhìn loạn.

Có được lời khẳng định này của hắc, Khúc Ngưng Hề cũng bớt lo phần nào, nàng hỏi tiếp: “Vậy bọn họ nhìn ta làm gì?”

Nàng rất nhạy cảm, cũng rất cảnh giác với cái nhìn từ kẻ khác, bị kẻ khác nhìn chăm chăm chẳng dễ chịu gì.

Lục Huấn Đình mím môi không đáp, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn nàng chăm chăm.

Nên tươi tắn và tràn đầy sức sống, nên tươi tắn và tràn đầy sức sống, như nụ hoa căng mọng trên cành, toát ra hương thơm thanh nhã, mang vẻ đẹp kiều diễm mà bản thân nàng lại không hề hay biết.

Dáng người của nàng đầy đặn, eo thon mềm mại, còn đôi mắt lại trong veo như nước.

Hai đặc điểm vốn mâu thuẫn nhưng lại hòa hợp vô cùng khi đặt trên người nàng.

Đương nhiên là sẽ thu hút ánh nhìn rồi.

E rằng khó có nam nhân nào đủ sức cưỡng lại được sự quyến rũ này. Có lẽ đều muốn chạm rãi tô vẽ lên trang giấy trắng tinh này, khiến nó mang dấu ấn của riêng họ.

Khúc Ngưng Hê nhát gan, xung quanh mà đông người lên một chút thôi là nàng sẽ lại nói năng lắp bắp.

Gò má hồng hào, vừa ngại ngùng vừa bối ngỡ.

Cũng may mà Lục Huấn Đình không có ý định dẫn nàng đi tham quan hết mọi ngõ đường, mà hắn dẫn nàng vào một quán trà.

Trong thành Tiễn Thủy này, có không ít người biết thành chủ, nên họ tiếp đón hai người rất nhiệt tình, chưởng quầy thấy bên cạnh hắn là một tiểu cô nương, thì còn tặng thêm chút đồ ăn vặt.

Mỗi thứ Khúc Ngưng Hề thử một ít, ăn đến phồng cả hai bên má.

Trong quán trà có không ít người đang nói chuyện phiếm, bàn luận thời sự.

Đương nhiên là, chuyện mà mọi người đang quan tâm nhất hiện giờ chính là chuyện liên quan đến vụ án hài tử mất tích bị moi tim.

Xảy ra liên tiếp bốn vụ liên, đích thân thành chủ phải ra tay bắt giữ hung thủ, thì mới ngăn chặn được những thảm án tiếp theo.

Nhưng các tòa thành khác cũng đã xảy ra những chuyện tương tự. Đương nhiên đây không phải là trùng hợp, và tin đồn về sự xuất hiện của chú cầm ngôn cũng đã lan truyền ra khắp mọi nơi rồi.

Mọi người tụ lại là bàn luận không ngừng.

Khúc Ngưng Hề cũng nghe thấy, đôi tay nhỏ ôm lấy ngực, khẽ hỏi Lục Huấn Đình rằng: “Bây giờ trong thành đã an toàn chưa?”

Bị moi tim thì sẽ đau và sợ hãi đến nhường nào...

Đám ác nhân ấy chẳng có lương tâm gì cả!

Lục Huấn Đình trả lời: “Tà thuật không thể thành chỉ trong ngày một ngày hai, vẫn cần đề phòng. Nhưng quy trình thực hiện tà thuật khá phức tạp, kiểu gì chúng cũng sẽ để lộ sơ hở.”

Trước khi loại bỏ triệt để được đám người đang ẩn nấp trong bóng tối, e rằng những hành vi độc ác này vẫn còn tiếp diễn.

Khúc Ngưng Hề không khỏi băn khoăn: “Vì sao bọn chúng lại làm như thế?”

Muốn đạt được thứ gì đó sao?

Đây cũng là điều mà các thành chủ khác và những người đấu tranh cho chính nghĩa đang điều tra. Họ đã gửi thư mời đến cho Lục Huấn Đình, mời hắn cùng tham gia cùng điều tra, nghiên cứu.

Nhưng Lục Huấn Đình vẫn chưa lên đường, vì hắn còn có dự tính riêng.

Khúc Ngưng Hề không hiểu những chuyện này, chỉ nghe cho vui. Sau khi uống xong trà thì nàng lại được dẫn về phủ, tiếp tục cặm cụi luyện chữ trong thư phòng.

Sư phụ quản nghiêm, đồ đệ khó mà lười biếng được.

Lục Huấn Đình rất ra dáng sư phụ của nàng, nhưng khi nàng mở lời thì lại bị hắn từ chối.

Hắn nói: “Ta không thu nhận đồ đệ và càng sẽ không thu nhận nàng.”

“Vì sao?”

Sao hắn lại từ chối thẳng thừng như vậy? Hắn còn không thèm suy nghĩ chút nào sao?

Thế thì tại sao hắn lại muốn dạy nàng nhiều thứ như thế?

Khúc Ngưng Hề không hiểu, Lục Huấn Đình nhìn nàng, trong mắt chất chứa hàm ý sâu xa: “Đến lúc đó sẽ để nàng lựa chọn.”

Trả giá bằng cách nào.

...

Chỉ mới có mấy tháng ngắn ngủi, Khúc Ngưng Hề tiến bộ vượt bậc.

Từ sau khi có linh thức, nàng đã biết nghe và nói, nên khi được học chữ, điểm xuất phát của nàng cao hơn hẳn trẻ con bình thường.

Bên cạnh đó, thời gian học tập của nàng còn được quy định hết sức nghiêm ngặt, điều này đã cho ra được hiệu quả rõ rệt, nàng càng ngày càng thuận lợi hơn trong chuyện học hành.

Luyện chữ quả đúng là một quá trình vô cùng khổ cực. Nhưng có một điều lạ lùng là, nàng chỉ cần hơi lơ là một chút thôi, là Lục Huấn Đình xuất hiện ngay.

Hắn giám sát nàng quá nghiêm, chẳng khác nào là sư phụ của nàng cả.

Khúc Ngưng Hề suy nghĩ mất mấy ngày trời, nàng càng lúc càng tự tin với suy đoán lúc đầu của mình, rằng, có lẽ hắn đang muốn bồi dưỡng nàng thành thuộc hạ đắc lực của hắn đó!

Rồi vào một ngày nọ, văn thư trong sách được thay bằng những quyển sách khác.

Mấy quyển này có trang bìa dày dặn, sang trọng, còn được bọc bằng vải lụa thêu hoa văn nữa, trông vô cùng lạ.

Khúc Ngưng Hề tò mò sờ thử, cầm một quyển lên rồi mở ra xem, bất ngờ nàng phát hiện trong sách chỉ toàn là tranh.

“Đây là gì thế?”

Nàng nghiêng đầu ngẫm nghĩ, nhận ra hai người tí hon đang quần lấy hay vật lộn nhau.

“Là tranh mật giáo phòng the [*] của nhân gian.” Lục Huấn Đình thần nhiên trả lời.

[*] *Có thể hiểu là “tài liệu mật”, bí hí đồ, xuân cung đồ,...*

Khúc Ngưng Hề ngăn người ra, hiểu biết của nàng mấy từ ngữ xa lạ này gần như là bằng không: “Mật giáo phòng the là gì? Là... chuyện... chuyện ấy... đó ư?”

Nàng thấy, người tí hon nào được vẽ trong tập tranh này cũng đều... không mặc đồ cả.

Vì sao hẳn lại cho nàng xem những thứ này?

Lục Huấn Đình chậm chậm nâng mắt, đôi mắt đen nhìn thẳng vào gương mặt xinh xắn của nàng.

“Ta muốn dạy cho nàng biết đây là chuyện gì, rồi sau đó để nàng tự đưa ra lựa chọn.”

Khúc Ngưng Hề mở to đôi mắt, hai người mắt chạm mắt. Trong khoảnh khắc ấy, dường như nàng đã cảm nhận được điều gì đó, nhưng dường như nàng vẫn còn ngây ngô như trước, nàng khẽ hỏi: “Lựa chọn gì cơ?”

“Ta muốn gi@o hợp cùng nàng...” Ngữ điệu của Lục Huấn Đình chẳng khác gì mọi khi, hắn nói tiếp: “Nàng có thể từ chối hoặc chấp nhận ta.”

“!!”

Khúc Ngưng Hề như hóa đá tại chỗ, bởi vì quá bất ngờ nên nàng quên luôn cả phản ứng.

Thật khó tin! Hoá ra chủ nhân dạy dỗ nàng không phải là vì muốn bồi dưỡng nàng thành thuộc hạ của hắn!

Gi@o hợp? Cùng nàng ư?

Thoáng chốc, đôi tai chuột to to như tai thỏ của nàng lại xuất hiện, nó hết run rẩy rồi lại bật lên.

Khúc Ngưng Hề vô cùng hoảng sợ: “Chủ nhân, chủ nhân là rắn...” Còn nàng là chuột kia mà!

Nàng rất sợ rắn, rắn là thiên địch của nàng đấy!

Mặc dù chủ nhân không giống những kẻ khác, chưa bao giờ để nàng cảm nhận được khí tức của rắn, nên bình thường hai người mới ở cạnh nhau được... Nhưng mà, gi@o hợp thì sao mà được kia chứ!

Khúc Ngưng Hề còn chẳng cần suy nghĩ gì nữa mà đã lắc đầu như trống bỏi: “Ta không muốn, ta không thể...”

Nàng từ chối xong thì ngẩng đầu lên, phát hiện Lục Huấn Đình đang đứng ngay bên cạnh, một tay chống cằm nhìn nàng.

Khúc Ngưng Hề bỗng hoảng sợ, tiến đến nắm góc áo hắn mà nói: “Ta biết là có rất nhiều nữ tử đem lòng yêu mến chủ nhân.”

Nhìn khắp thành Tiễn Thủy này, dù là yêu, là ma hay là người... thì số kẻ mến mộ thành chủ đại nhân đều chẳng ít ỏi gì.

Hắn căn bản không thiếu người để chọn gi@o hợp.

“Nàng sợ ta à?” Lục Huấn Đình nhướn mày hỏi.

Khúc Ngưng Hề hết gật rồi lại lắc đầu: “Ta sợ rắn, không sợ chủ nhân.”

Nghe vậy, hắn chậm rãi đứng dậy, tiến đến trước mặt nàng, sau đó cúi xuống nhìn tiểu cô nương nhỏ nhắn trước mặt mình rồi hỏi: “Nàng sợ nguyên hình của ta à? Muốn xem thử không?”

“Cái này...” Khúc Ngưng Hề lắc đầu không ngừng.

Nàng nghe Phù Mị nói hần là rắn, tuy chưa tận mắt thấy bao giờ nhưng nàng chẳng muốn xem, cũng chẳng tò mò gì đâu!

Nhưng chỉ trong chớp mắt, hai má mềm mại của nàng đã bị nâng lên, Lục Huấn Đình cúi xuống nhìn nàng, nhỏ giọng cười nói: “Cho nàng xem thử một chút.”

Hắn cười rất đẹp, khiến Khúc Ngưng Hề ngây người ra, vô thức gật đầu đồng ý với hắn.

“Nàng quá yếu, sợ là sẽ không chịu nổi ta.” Đầu ngón tay Lục Huấn Đình vuốt v3 chiếc cằm nhỏ xinh của nàng, sau đó lại nói: “Biết chữ trước, sau đó tu tập tâm pháp.”

Khúc Ngưng Hề không ngờ là hắn còn muốn dạy tâm pháp cho nàng: “Chẳng phải chủ nhân đã nói là không nhận đồ đệ...”

“Tâm pháp song tu, với nàng chỉ có lợi chứ không có hại.”

Vừa dứt lời, Khúc Ngưng Hề đã cảm nhận được là có một thứ gì đó đang mạnh mẽ quán lấy eo nàng.

Nó lạnh buốt, vô cùng mạnh mẽ, sau khi nàng cúi đầu xuống thoáng nhìn vào, tuy sợ nhưng chưa đến nỗi ngất đi như trong quá khứ.

Đuôi rắn màu đen tỏa ánh vàng, những chiếc vảy trên đó tựa như đá quý phản chiếu lại ánh mặt trời, lấp lánh đến chói mắt.

Cái đuôi công khai quán lấy nàng, như đang vây giữ con mồi trong lãnh địa của mình vậy.

Lỗ tai dài mềm mại của Khúc Ngưng Hề run rẩy không ngừng, nàng muốn khóc lắm rồi.

Song tu cái gì kia chứ? Chỉ e là nàng còn chẳng giữ nổi mạng để mà hưởng thụ ấy chứ!

Nàng sợ mình sẽ bị nuốt chửng mất, nhưng nàng lại chẳng hề biết rằng, Lục Huấn Đình đang nghĩ đến một chuyện khác.

“Thời gian ta gi@o hợp rất dài, trước khi song tu, nàng phải rèn luyện khí lực cho tốt mới được.”

Nàng vẫn còn quá yếu, còn mềm mại đến khó tin nữa. Với cái vòng eo mảnh mai ấy của nàng... hắn sợ nếu hắn vô ý một chút thôi, nó sẽ bị chính tay hắn bẻ gãy mất.

Đến kỳ động đ*c, long xà yêu sẽ liều mạng quấn chặt lấy bạn lữ. Mà với cái thân thể này của nàng, sao nàng có thể chống đỡ nổi sức mạnh của đuôi hắn?

Còn chẳng thể phản kháng được nữa là.

Lục Huấn Đình trầm ngâm suy nghĩ.

“Bụp” một tiếng, nàng chuột tai dài trở lại nguyên hình, xoay cái mông tròn vo về phía hắn, đầu nhỏ thì rúc vào giữa hai tai.

Nàng yếu ớt nó: “Ta cảm thấy... chỉ làm một con chuột cũng tốt lắm mà...”

Chương 135: Ngoại Truyện 18: Đại Nhân Tự Chủ (6)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề nằm gọn trong lòng bàn tay của Lục Huấn Đình, nàng cuộn tròn mình lại thành một cục bông xù xù, vờ chết.

Đến cả đuôi của hắc mà nàng còn chẳng dám nhìn nhiều thêm một cái nữa là.

Nàng rồi bởi, đầu nàng bây giờ như một mớ hỗn độn vậy.

Tại sao người nuôi nàng lại sinh ra những suy nghĩ như thế với nàng? Vì sao hắc lại phải chọn nàng kia chứ?

Khúc Ngưng Hề chỉ mới hóa thành hình người chưa đầy một tháng, gần đây nàng mới bắt đầu học hành vi cử chỉ như con người. Tuy nàng đã không còn hành động theo bản năng như trước kia nữa...

Nhưng so với các tiền bối, thật sự là nàng vẫn còn kém rất xa.

Còn Lục Huấn Đình, thân là thành chủ thành Tiễn Thủy... không ngờ là hắc còn có nhã hứng dạy nàng tu luyện tâm pháp.

Dạy từ đâu luôn à?

Khúc Ngưng Hề chưa từng nghe nói đến tâm pháp song tu này, vì nàng chỉ là con chuột nhỏ có hiểu biết nông cạn mà thôi.

Trong mắt nàng, Lục Huấn Đình là một người thâm sâu khó đoán, liệu song tu với hắc có thể giúp nàng tiến bộ nhanh chóng không?

Chắc chắn là sẽ có lợi ích nhiều lắm...

Khúc Ngưng Hề chớp chớp mắt, nàng hơi chần chừ. Đường nhiên là nàng luôn khao khát được trở nên mạnh mẽ hơn rồi, vả lại, hiếm hoi lắm mới có người chịu dẫn dắt nàng.

Nhưng, vừa nghĩ đến chiếc đuôi rắn phủ đầy những chiếc vảy tinh xảo kia, nàng lại run lên ngay.

Khó cho chuột chuột quá à hu hu...

Khúc Ngưng Hề sợ, Lục Huấn Đình cũng không ép buộc nàng, hắn chỉ thu cái đuôi của mình lại rồi rời đi, để lại tập tranh trên bàn.

Sau khi hắn rời đi, nàng mới lén lút mở ra xem thử. Tuy hình vẽ trong tập tranh trông có hơi kỳ lạ, nhưng không đến mức đáng sợ.

Điều khiến nàng lo lắng đó chính là... nàng sợ hắn sẽ dùng đuôi mà quần lấy nàng.

Nàng có nên học loại tâm pháp đó không? Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Rất khó để Khúc Ngưng Hề không bị tâm pháp này “cắm đở”. Vì nàng vừa không có thân nhân, vừa không có sư môn, ngoài hắn ra, liệu có ai bằng lòng dạy nàng tu luyện tâm pháp không?

Huống chi, chủ nhân của nàng lại tuấn mỹ vô song, nghĩ thế nào cũng không thấy mình thiệt.

Mọi thứ của Lục Huấn Đình đều vô cùng hoàn mỹ, nhưng ông trời lại cứ thích để nguyên hình của hắn là thiên địch của nàng.

...

Trong khi Khúc Ngưng Hề vẫn còn đang băn khoăn, Lục Huấn Đình lại bắt đầu bận bịu nhiều việc.

Thành Tiễn Thủy đang trong thời kỳ loạn lạc, dường như đã có manh mối của tà thuật rồi.

Hắn lần lượt nhận được rất nhiều thư kiện, đều là mời hắn ra mặt hỗ trợ.

Có kẻ có mưu đồ dùng máu từ tim của trẻ nhỏ để nuôi dưỡng vua xác sống. Mà, “vua xác sống” chính là một sinh vật tà ác ngoài sáu đường luân hồi [*], nó không phải yêu, cũng không phải ma, càng không phải quỷ.

[] 6 đường luân hồi (六道轮回): đề cập đến 6 cõi tái sinh trong Phật giáo, bao gồm: cõi trời (nơi của những sinh linh hạnh phúc); cõi người (nơi con người sống và có khả năng tu tập); cõi A-tu-la (nơi của những sinh linh có sức mạnh nhưng thường tranh đấu); cõi ngạ quỷ (nơi của những linh hồn đói khát, chịu nhiều khổ sở); cõi súc sinh (nơi của các loài vật); cõi địa ngục (nơi chịu cực hình và đau khổ).*

Không gì có thể tiêu diệt được nó, nó sẽ không thối rữa, vì nó bất tử.

Lục Huấn Đình từ chối lời mời hợp tác của các vị thành chủ. Hắn không đi đâu cả, mà chỉ ở lại trấn thủ thành Tiễn Thủy.

Hắn nghi ngờ nơi này chính là nơi chôn vua xác sống.

Ở một góc xa xôi trong thành Tiễn Thủy, giáp ranh với Yêu giới và Ma giới. Mỗi ba năm sẽ có một “thời khắc gặp ma”, đó là khi âm khí bùng lên mạnh mẽ, nhật thực xuất hiện.

Tính toán thời gian thì “thời khắc gặp ma” tiếp theo sắp đến rồi. Nếu nói là chuyện này chỉ trùng hợp xuất hiện vào lúc này thôi, thì Lục Huấn Đình khó lòng mà tin được.

Huống chi, trong số những bức thư gửi liên tục đến kia, có ai biết trong đó có kẻ “điều hổ ly sơn” hay không đâu.

Từ ngày phát hiện ra chú cấm ngôn đến nay đã qua mấy tháng. Các thành chủ và trưởng môn của các tông môn ở khắp nơi đã tụ họp lại để bàn bạc và điều tra.

Thành Tiễn Thủy là nơi đầu tiên xuất hiện chú cấm ngôn, thế mà Lục thành chủ cứ nhất quyết không chịu lộ hiện.

Bên ngoài, có rất nhiều người bất mãn với hắn: *Chuyện lớn thế này, đến cả một người bình thường cũng phải có trách nhiệm, nhưng thân là một thành chủ, sao hắn cứ nhất quyết phải đứng ngoài cuộc như thế kia?*

Lục Huấn Đình muốn khoanh tay đứng nhìn thật hay là vì hắn không dám dính vào chuyện này?

Dường như có kẻ đang cố tình điều hướng dư luận, dẫn ngược vấn đề về để chất vấn năng lực của hắn.

Thật ra, trong nhiều năm qua, đã có không ít lời đồn đoán về thân phận thật sự của Lục Huấn Đình, nhưng chưa một ai chứng thực được suy đoán của mình. Nhưng trong giai đoạn nhạy cảm thế này, việc điều hướng và kích động dư luận thế kia... chẳng khác nào đang muốn khiến mọi chuyện phức tạp lên cả.

Càng lúc càng nhiều người nói rằng, hắn cố tình giấu thân phận như thế là vì muốn tạo cảm giác thần bí.

Chắc chắn là vì tu vi quá thấp nên mới che che giấu giấu như thế.

Rõ ràng là những lời bàn tán này chỉ hướng về mỗi Lục Huấn Đình. Dường như mục đích thật sự không phải là vì muốn chiếm lấy vị trí thành chủ này của hắn, mà là vì muốn buộc hắn phải rời khỏi thành Tiễn Thủy cho bằng được.

Lục Huấn Đình chẳng mảy may quan tâm, cứ để mặc cho thiên hạ đồn thổi, còn lời bàn tán cứ ngày một ầm ĩ hơn.

Hắn nhận được không ít thư mời ra khỏi thành, nhưng đều coi như không thấy, thậm chí là, chiều đến, hắn còn có thời gian rảnh rỗi dẫn theo vật cưng tản bộ hóng gió dọc theo bờ sông Bát Dạ nữa.

Thấy hắn ung dung nhàn nhã như thế, đến cả Lôi Kính cũng phải ghen tỵ không thôi.

Thân là quan phó tướng của đội tuần tra, mấy ngày gần đây, hắn ta đã bắt được không ít người.

Chắc chắn là có kẻ đang muốn lan truyền những tin đồn vô căn cứ này, “đục nước béo cò”.

Mà loại chuyện nói xấu sau lưng này lại rất khó tra ra được kẻ chủ mưu thật sự, nên có muốn tra ra kẻ đứng đằng sau thì cũng chẳng dễ dàng gì.

Lôi Kính đành nghiêm mặt tóm hết những kẻ khả nghi lại, giam giữ vài ngày, xem đây như là lời răn đe dành cho đám người ngu ngốc đang bàn tán bừa bãi ngoài kia.

Cũng may mà đa số mọi người đều nể sợ uy danh của Lục Huấn Đình.

Dù chẳng có ai biết rõ thân phận của hắn, nhưng người có thể nắm quyền tại thành Tiễn Thủy bao năm như thế... nào phải là kẻ tầm thường.

Bị Lôi Kính dọa một trận, ai nấy đều ngoan ngoãn trở lại.

Bây giờ, dù có thấy cảnh thành chủ dẫn theo một tiểu cô nương lên thuyền hoa ngắm nhìn sông Bát Dạ, cũng chẳng có ai dám nói gì nhiều.

Khúc Ngưng Hề hoàn toàn không biết gì về tình hình hiện giờ Lục Huấn Đình, dù sao thì, cũng có ai dám nói xấu ngay trước mặt chính chủ đâu.

Tuy nàng thường theo sát chủ nhân, nhưng nàng lại không nghe được mấy lời đồn bên ngoài.

Bây giờ nàng đang cảm thấy rất mới mẻ.

Trước kia, lúc còn là chuột tai dài, nàng thường nằm trên vai Lục Huấn Đình trong mỗi lần họ đi ngang qua bờ sông Bất Dạ, tuy đã đi qua đây mấy lần rồi nhưng hắn chưa dừng lại một lần nào cả.

Khúc Ngưng Hề đã để mắt đến khung cảnh sông nổi ở đây từ lâu, mãi đến hôm nay nàng mới được tận mắt chứng kiến.

Tiếng đàn sáo không ngừng vang lên bên tai, trên thuyền hoa không chỉ có các cô nương giỏi chơi nhạc cụ, mà còn có cả các vũ nữ khiến người xem phải hoa mắt lên vì những điệu nhảy của mình.

Đây là cảnh tượng đánh mạnh vào thị giác, vũ điệu mà các vũ nữ ấy đang nhảy mới thật uyển chuyển và lả lướt làm sao, ai nấy đều chỉ biết ngẩn ngơ ngắm nhìn.

Khúc Ngưng Hề nhìn đến nổi không nổi rời mắt, so với mấy nam tử xung quanh, nàng ngắm còn chăm chú hơn nhiều.

Vũ nữ dẫn đầu, không nhìn được mà khẽ nở nụ cười, bước chân uyển chuyển tiến đến gần nàng.

Nhưng mà, ngay sau đó, Khúc Ngưng Hề đã bị Lục Huấn Đình kéo lên lầu mất rồi.

Chiếc thuyền hoa được trang trí rực rỡ, hương thơm thoang thoảng khắp nơi. Trên boong tàu của lầu một, người người vẫn

ca múa tưng bừng, còn lâu hai thì có nhiều sương phòng xa hoa.

Khúc Ngưng Hề tuy đã bước đi rồi nhưng cứ ngoái đầu lại nhìn: “Chúng ta không xem nữa à?”

Nàng mới xem được có chút xíu thôi, còn chưa đã ghiền nữa.

“Thích xem ca múa à?” Lục Huấn Đình cúi nhìn nàng rồi nói: “Sau này rồi lại đến xem.”

“À...” Khúc Ngưng Hề nghĩ, chắc là hẳn có việc quan trọng, nên nàng không tiện đòi ở lại xem tiếp.

Nhỡ đâu hẳn bỏ nàng lại đây một mình trong khung cảnh náo nhiệt này, thì một nàng chuột như nàng... sẽ sợ hãi lắm.

Khúc Ngưng Hề rất biết điều, dù chưa nở rời đi, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn đi theo hắn lên lầu.

Ai ngờ, sau khi Lục Huấn Đình vào phòng, hắn không hề gặp gỡ ai khác, mà chỉ ngồi xuống rồi lệnh cho chủ thuyền sắp xếp cho hai người nào đó vào.

Một nam một nữ đến cùng nhau, sau khi vào trong rồi thì đóng kín cửa lại.

Sao trông hai người họ lại giống một đôi tình nhân thế? Sau khi đi vào và chào hỏi, họ bắt đầu biểu diễn.

Khúc Ngưng Hề nhìn không rời mắt, cứ như là đang xem người ta diễn kịch vậy. Mãi cho đến khi thấy hai người đó ôm lấy nhau, quần quýt đến tận giường, bấy giờ nàng mới thấy hơi bối rối.

Rồi nàng quay đầu nhìn sang Lục Huấn Đình, nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta... ở trong này như vậy có ổn không?”

Hai người kia đã bắt đầu hôn nhau, tạo ra những tiếng “chụt chụt”, rồi hơi thở cứ dần trở nên gấp gáp. Nữ tử ấy cứ liếc mắt đưa tình, như có như không mà nhìn về phía Lục Huấn Đình.

Tất cả những điều này khiến cho Khúc Ngưng Hề cảm thấy không thoải mái.

“Khó chịu à?” Lục Huấn Đình nhìn sang nàng, ánh mắt hân vận bình thản.

Khúc Ngưng Hề lúng túng: “Chúng ta... phải, phải xem bọn họ gi@o hợp à?”

“Ừm.” Hấn nói: “Để nàng hiểu quá trình gi@o hợp trong hình dạng con người.”

Yêu tộc khác với con người, họ không bị ràng buộc trong những chuẩn mực lễ nghĩa.

Mặc dù đa phần Yêu tộc đều lấy dáng vẻ của con người để dạo bước ngoài đường, nhưng thật ra, suy nghĩ và quan niệm của họ khác con người rất nhiều.

Với bọn họ mà nói, việc thẳng thắn đối mặt với h@m muốn của bản thân chẳng có gì là đáng xấu hổ cả.

Cũng không cần phải kiêng kị hay xấu hổ gì khi nói về nó.

Nhưng mà, Lục Huấn Đình lại không giống những loài yêu bình thường.

Hấn không thích bị bản năng thú tính thao túng, vì nó khiến hấn cảm thấy bản thân vừa kém thông minh vừa đáng thương.

Điều này có liên quan đến xuất thân của hấn, hấn là loài lai giữa rồng và rắn.

Khi còn bé mọi người hay gọi hấn là “tạp chủng”.

Mà đúng thật là như thế. Phụ thân hắn là một con rồng, cao cao tại thượng, nhưng vì bị d* c vọng chi phối nên cũng không thể tự kiểm chế bản thân.

Cũng vì thế mà ông ta đã giao phối cùng với con rắn chưa khai mở linh trí, rồi sinh ra hắn.

Thật đáng châm biếm và buồn cười biết bao.

Lục Huấn Đình chán ghét tất cả những thứ này. Suốt nhiều năm qua, bản năng thú tính không ngừng đánh sâu vào tâm trí hắn, ép hắn phải khuất phục.

Nhưng mà, sự ngạo mạn đã có từ trong xương tủy của hắn, và hắn sẽ không bao giờ trở thành một kẻ ngu xuẩn như phụ thân mình.

Nhưng mà, tuổi tác càng tăng, cách mà Lục Huấn Đình chống lại bản năng cũng dần thay đổi.

Chỉ không chạm vào, không khuất phục thì chẳng phải là điều gì vĩ đại. Điều hắn muốn là chinh phục được d* c vọng của chính mình.

Hắn có thể gi@o hợp với người khác, nhưng sẽ không vì thế mà mất kiểm soát, càng không vì thế mà đắm chìm, mà lạc lối.

Giữ vững được sự tỉnh táo, biết rõ bản thân mình đang làm gì, thậm chí là còn phải đảo ngược lại được tình thế, biến mình trở thành kẻ điều khiển d* c vọng của bản thân.

Để có thể quyết định sẽ đến chỗ nào, gi@o hợp với người nào, chứ không phải là để cho bản năng chi phối.

Nhưng Lục Huấn Đình không có ý định nói những chuyện này với Khúc Ngưng Hề.

Nàng không hiểu gì cả, bây giờ còn cảm thấy khá ngạc nhiên trước ý đồ của hắn: “Ta đã nói là sẽ không song tu với chủ nhân, vì sao ta lại phải xem những thứ này?”

“Ngay cả khi mang hình người mà nàng cũng sợ à?” Lục Huấn Đình cúi xuống hỏi.

Khúc Ngưng Hề chân chừ chớp chớp mắt, chăm chú nhìn gương mặt tuấn tú của hắn.

Bình thường hắn đã rất đẹp rồi, chủ nhân lại còn đồng hành bên nàng kể từ lúc nàng khai mở linh thức cho đến tận bây giờ, họ đã sớm quen thuộc với hơi thở của nhau, đương nhiên là nàng không sợ hình người của hắn rồi.

Nếu như dùng hình người để song tu... có lẽ nàng có thể cân nhắc thêm một chút mà, nhỉ?

Nghĩ thế, Khúc Ngưng Hề chống cằm, hai tay ôm má, mắt hướng về phía đôi nam nữ đang “biểu diễn” kia rồi nói: “Vậy ta xem thử xem sao.”

Tập tranh mật giáo phòng the dù có sinh động đến đâu đi chăng nữa, thì đều không thể sánh bằng cảnh thật người thật ngoài đời.

Là một chú chuột tai dài, nam tử duy nhất mà nàng từng tiếp xúc là chủ nhân của nàng. Tuy nàng từng nhìn thấy ngực trần của hắn, nhưng còn những thứ khác thì nàng chỉ hiểu một cách mơ hồ mà thôi.

Nàng lại khá tò mò về sự khác biệt giữa nam và nữ, nên bây giờ, nàng tập trung quan sát họ với thái độ vô cùng nghiêm túc.

Đôi mắt đen láy, trong veo như nước của nàng chăm chú quan sát họ, nó toát lên vẻ thuần khiết, khiến người ta không thể phớt lờ.

Nam tử trên giường nổi lên phản ứng ngay tức thì. Đọc Full
Tại Truyenfull.vision

Không chỉ có mỗi hắn ta, mà nữ tử kia cũng đang ra sức nỗ lực, thân hình mềm nhũn như không xương, tiếng r3n rĩ càng ngày càng lớn, vang khắp gian phòng.

Dường như là vì có hai người đang đứng bên ngoài quan sát, nên cặp đôi trên giường càng “biểu diễn” hăng hái hơn.

Còn Khúc Ngưng Hề, thân là một tiểu yêu tinh chưa hiểu sự đời, nàng ngây ngô nhìn chăm chăm vào họ, hoàn toàn không hề cảm thấy xấu hổ. Như thể là nàng chỉ đơn thuần xem người ta diễn kịch mà thôi, chứ chẳng mang tạp niệm nào.

Người được mời đến “biểu diễn” thì thoải mái, nhưng ngược lại, người chủ động mời họ đến “biểu diễn” lại chẳng mấy hài lòng.

Lục Huấn Đình đứng dậy: “Thôi được rồi.”

Hai người trên giường nghe thế thì vội dừng lại, y phục của họ xộc xệch, còn chưa kịp đi vào chuyện chính nữa.

Thế mà “khách xem” đã muốn rời đi rồi.

Nữ tử vội vàng lên tiếng giữ lại.

Nhưng nàng ta vừa mới mở miệng ra, đã bị Lục Huấn Đình thi triển pháp thuật, làm cho nàng ta không nói được.

Hai người kia đều là con người bình thường, trong thành Tiễn Thủy cũng có nhiều dị tộc, nên việc bị thi triển pháp đột ngột cũng không làm họ sợ hãi. Chỉ là, họ lập tức cẩn trọng hơn, không dám manh động.

Lục Huấn Đình để lại một thỏi bạc rồi dẫn Khúc Ngưng Hề ra khỏi thuyền hoa.

“Sao lại không xem nữa thế?” Khúc Ngưng Hề hỏi hắn.

Cảnh trên giường thì cũng đành thôi đi, nhưng ngay cả cảnh ca múa ở lầu dưới mà hắn cũng không cho nàng xem, náo nhiệt như thế kia mà...

Lục Huấn Đình nghe ra được chút tiếc nuối trong giọng nói của nàng, hắn bèn dừng bước, quay lại nhìn vào nàng.

“Về đi rồi ta sẽ cho nàng xem của ta.”

“Hả?” Nàng nghe thấy thế thì sửng sốt, chẳng lẽ hắn cũng biết ca múa à?

Quả là khó tưởng tượng mà.

Nhưng chuyện mà nàng đang nghĩ và chuyện mà Lục Huấn Đình vừa nói lại không giống nhau.

Hắn khẽ mím môi, lại nói: “Bởi vì hắn ta thấy ánh mắt ấy của nàng nên mới hưng phấn.”

Biểu hiện của nam tử kia khiến hắn không vui.

Nữ tử kia cũng như thế.

Như thế là họ còn muốn thu hút cả người xem, nên “diễn xuất” vụng về vô cùng.

Cho nên, hắn quyết định thay đổi kế hoạch.

...

Sau khi Khúc Ngưng Hề trải qua một chuyến dạo chơi ngắn ngủi ở sông Bát Dạ, vừa về đến nơi, nàng đã bị kéo vào thư

phòng.

Lục Huấn Đình lấy một mảnh ngọc giản nhỏ rồi áp nó lên trán của nàng.

Trong ngọc giản có ghi lại công pháp song tu mà hắn đã nói.

Khúc Ngưng Hề ngẩn người ra: “Rõ ràng là ta không hề đồng ý với chủ nhân mà...”

Vậy mà hắn lại còn muốn “truyền thụ” những thứ này cho nàng?

Lục Huấn Đình thần nhiên liếc nhìn nàng một cái rồi nói: “Ta muốn nàng hiểu rõ song tu là thế nào, việc tiếp xúc cơ thể có ý nghĩa ra sao, chứ không phải là mơ mơ hồ hồ mà bị lừa lên giường.”

Khúc Ngưng Hề cái hiểu cái không, cho nên... hắn mới đưa tập tranh đó cho nàng xem, thậm chí là còn dẫn nàng đến tận nơi, tránh cho nàng chưa hiểu gì mà đã “hiến thân”?

Đôi tai của nàng chuột tai dài Khúc Ngưng Hề lại lộ ra, nàng rướn người lại gần, cọ nhẹ đôi tai của mình lên mu bàn tay của hắn: “Chủ nhân, chủ nhân thật là tốt...”

Lục Huấn Đình lạnh lùng đẩy nàng ra, còn để lại cho nàng một đồng bài tập. Tối đến, đích thân hắn sẽ kiểm tra.

Công pháp song tu rất đơn giản, có người tu vi cao hơn dẫn dắt, gần như người còn lại không cần phải làm gì nhiều.

Nhưng Khúc Ngưng Hề là người mới bắt đầu tu luyện, dù là động tác dẫn khí cơ bản nhất, nàng cũng cần phải thực hành nhiều lần để quen thuộc.

Sau khoảng thời gian rảnh rỗi ngắn ngủi, thành chủ đại nhân lại bận rộn nữa rồi. Hắn để lại tiểu cô nương một mình đối diện với đồng bài tập.

Trong mấy tháng qua, ngày nào Khúc Ngưng Hề cũng có bài tập, nàng làm mãi mà bài tập chẳng hết.

Với tiểu yêu mới hoá hình mà nói, những điều mà nàng cần phải học.. thực sự là quá nhiều.

Nàng mệt mỏi nên có chút lười học, chẳng bao lâu đã gục xuống bàn rồi thiếp đi.

Khi Lạc Tư Viễn đem điểm tâm vào, nàng ấy thấy vậy thì lay nàng dậy.

“Cô nương ăn chút gì để tỉnh táo nhé?”

Mắt Khúc Ngưng Hề còn chưa mở ra nữa mà khứu giác nhạy bén đã bắt đầu hoạt động: “Thơm quá đi à.”

Nàng vội ngồi dậy nhìn hộp đồ ăn, bên trong là một đĩa bánh mật sữa nhỏ xinh, nóng hổi vừa mới ra lò.

Vị ngọt của sữa khiến người ta thêm thưởng vô cùng.

Khúc Ngưng Hề nếm thử một chút, thấy rất hợp khẩu vị của mình, nàng bèn không nhịn được mà khen ngợi Lạc Tư Viễn liên tục.

Lạc Tư Viễn cười: “Gần đây thành chủ toàn tự dạy bảo cô nương, thành ra ta có vẻ vô dụng.”

“Tỷ biết làm điểm tâm mà.” Khúc Ngưng Hề nghiêm túc đáp.

“Phủ thành chủ nào giữ một người chỉ để làm bánh thôi? Vốn dĩ cũng đã có đầu bếp chính rồi.” Lạc Tư Viễn có chút thất vọng, nàng ấy sợ là mình sẽ không được ở lại đây lâu.

Khúc Ngưng Hề bối rối trước đề tài này, nàng áp úng hỏi ngược lại: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Cô nương để ta ở lại hầu hạ bên cạnh người đi, chỉ cần người mở lời, thành chủ sẽ đồng ý.” Nàng ấy khẽ khấn cầu.

“Chuyện này...”

Từ trước đến nay Khúc Ngưng Hề chưa từng can thiệp vào chuyện gì trong phủ, người ta cho gì thì nàng nhận cái đó.

Nàng cũng chưa từng nghĩ tới việc, liệu Lâm quản gia có bảo Lạc Tư Viễn rời đi hay không, nên vấn đề này chưa từng xuất hiện trong suy nghĩ của nàng.

Sau khi suy nghĩ xong, nàng ngẩng đầu hỏi nàng ấy: “Vì sao tỷ lại muốn ở lại đây?”

“Hả?” Lạc Tư Viễn hơi giật mình.

Khúc Ngưng Hề suy nghĩ rất đơn giản: “Cách ăn nói và hành động như con người thì ta đã học xong hết rồi, còn có thể tự mặc y phục, tự chải tóc nữa.” Vì vậy, nàng không còn cần người giúp nàng những việc này nữa.

Lạc Tư Viễn vội vàng nói: “Có người hầu hạ cô nương, chẳng lẽ cô nương không thích?”

“Nhưng mà thành chủ không cần ai hầu hạ, nên ta cũng không cần.” Dù gì họ cũng đâu phải là người phàm.

“Đương nhiên thành chủ thì khác... Cô nương không thích Tư Viễn sao?” Lạc Tư Viễn tiến lên một bước, nói tiếp: “Ta muốn được làm thị nữ của cô nương tiếp.”

“Không phải là không thích.” Khúc Ngưng Hề xua tay.

Trái lại, nàng còn rất thích nữa, chỉ là, hai người quen biết nhau chưa lâu, chút thích này chưa đủ để nàng giữ nàng ấy lại.

Nhưng Khúc Ngưng Hề cũng không có ý định bắt Lạc Tư Viễn phải rời đi, nàng chỉ tuân theo quyết định của Lâm quản gia, nếu quản gia yêu cầu thì nàng sẽ không cản.

Về chuyện làm thị nữ bên cạnh, chắc chắn là chuyện này không tiện rồi.

Nàng thường xuyên ở bên cạnh chủ nhân, mà Lục Huấn Đình lại không thích có người ngoài bên cạnh, hơn nữa, hiện nay vẫn chưa ai biết thân phận thật sự của hắn là gì.

Khúc Ngưng Hề đâu phải kẻ ngốc, sao có thể dễ dàng tiết lộ cho Lạc Tư Viễn được? Như thế thì có khác gì kẻ phản bội đâu!

Còn Lạc Tư Viễn, vì bị từ chối nên nàng ấy rất đau lòng, đôi mắt còn đỏ ửng cả lên.

Khúc Ngưng Hề sợ nàng ấy khóc nên vội đứng dậy an ủi.

“Tỷ tỷ đừng khóc mà.” Nàng giải thích: “Tuy phủ thành chủ tốt thật, nhưng đâu phải do ta làm chủ, ta còn đang ăn nhờ ở đậu nữa, ta cũng không biết là ta còn có thể ở lại được bao lâu...”

Nàng yếu ớt thế này, còn yếu hơn cả bồ công anh tinh, nếu bị đuổi đi, chắc chắn nàng sẽ không sống nổi.

“Cô nương không muốn đồng ý thì cứ nói thẳng ra là được, cần gì phải nói mấy lời này ra để gạt ta.” Lạc Tư Viễn cúi đầu, buồn bã không vui.

“Ta không lừa tỷ.” Nàng không nói dối đâu.

Khúc Ngưng Hề cảm thấy, nếu nàng cứ từ chối đề nghị song tu của Lục Huấn Đình, có lẽ nàng sẽ bị đuổi ra khỏi phủ thật.

Xem ra, là con người thì vẫn cần phải có một chỗ dựa để ổn định cuộc sống, có vậy thì mới không bấp bênh, trôi dạt khắp nơi, không nơi nương tựa như loài lục bình.

Khúc Ngưng Hề không tiện nói rõ chuyện giữa mình và Lục Huấn Đình, nàng đã “nhận ơn” từ hắn rất nhiều, nàng còn không có gì để báo đáp thì sao dám đòi hỏi quá đáng?

Cũng không biết Lạc Tư Viễn có nghe lọt lời nàng nói hay không, nhưng sau khi Lạc Tư Viễn lui ra, Khúc Ngưng Hề cũng không còn buồn ngủ, cố gắng tập trung nghiên cứu kỹ tâm pháp song tu.

Vừa nãy cũng nói rồi, nàng quá yếu, cần phải tiến bộ nhiều hơn, lại mang ân tình lớn lao của chủ nhân... Hình như là, dù về tình hay về lý, nàng đều không thể từ chối song tu.

Có khả năng Lâm quản gia sẽ để Lạc Tư Viễn rời đi, vì trong phủ không cần thị nữ.

Thế nên, có thể là nàng cũng sẽ phải rời đi.

Vì lẽ nào một tiểu yêu đã hoá hình người như nàng... cứ cần Lục Huấn Đình nuôi dưỡng mãi hay sao?

Thậm chí nàng còn vô dụng hơn Lạc Tư Viễn nhiều, nên nàng cần phải tự biến mình trở nên mạnh mẽ hơn.

Vả lại, Lục Huấn Đình đã nói là hắn sẽ dùng hình người để làm.

Chỉ cần không nhìn thấy cái đuôi rắn to to kia, nàng cảm thấy không có gì là nàng không thể chấp nhận được.

...

Khúc Ngưng Hề nhanh chóng nghĩ thông suốt, vừa quyết định xong là đi báo cho Lục Huấn Đình biết ngay, không do dự chút nào cả.

Nàng lật lại tập tranh mật giáo phòng the mà trước đó nàng đã bỏ qua ra, cẩn thận ôn lại một lượt, háo hức chờ đợi “người dạy” đến dạy nàng song tu để tăng cường tu vi.

Nào ngờ, Lục Huấn Đình đã chuẩn bị đầy đủ từ trước rồi. Không chỉ có đan dược tẩy kinh phạt tủy, mà hắn còn dạy nàng vài chiêu thức để rèn luyện cơ thể.

Nhờ có một loạt các tổ hợp bổ trợ này, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, xương cốt của Khúc Ngưng Hề trở nên dẻo dai hơn, người thì nhẹ như yến, mọi tạp chất thì bị loại bỏ hết.

Nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng chỉ tội cho chuột tai dài, khối lượng bài học của nàng lại tăng lên đáng kể!

Những chưa hết, buổi tối nàng còn bị bắt đi ngâm mình trong linh tuyến, vì nàng cần phải có những hiểu biết nhất định về cơ thể của Lục Huấn Đình.

Khúc Ngưng Hề cần phải chào hỏi “hai vị” mà nàng sẽ phải tiếp xúc sau này.

Lục Huấn Đình nói: “Đến lúc đó, e rằng sẽ phải làm phiên nàng chịu vất vả một chút.”

Bởi vì bọn chúng sẽ thay phiên gi@o hợp, không biết mệt mỏi là gì.

Khúc Ngưng Hề thấy bọn chúng bùng bùng khí thế, ngẩng cao đầu trông như sinh vật sống, nàng không nhịn được mà lùi về phía sau mấy bước: “Là người được lợi, sao có thể than mệt cho được chứ...”

Nàng biết mình sắp phải đối mặt với điều gì, vì nàng đã được bổ túc đầy đủ lý thuyết rồi.

Nhưng, đương nhiên là lý thuyết và thực tiễn khác nhau rất nhiều.

Lục Huấn Đình phải dùng linh lực cưỡng ép áp chế, thì hắn mới có thể thản nhiên đối mặt nàng.

Vốn dĩ hắn đang trong kỳ động d*ch, nay tiểu cô nương ngây thơ ngâm mình trong suối cùng hắn, đáng người mềm mại chẳng che giấu được như thế...

Nàng quá tin tưởng hắn, hoàn toàn không đề phòng gì, hắn nói gì nàng cũng không nghi ngờ.

Luôn cảm dỗ người ta, khiến người ta chỉ muốn nuốt trọn.

Khúc Ngưng Hề cảm thấy bầu không khí này khá là kỳ lạ, thế là nàng ngẩng đầu nhìn Lục Huấn Đình. Bấy giờ, đôi mắt của chủ nhân nàng sâu thẳm và tối tăm vô cùng.

“Chủ nhân sao thế?”

“Không sao.”

Lục Huấn Đình ép buộc bản năng đang trỗi dậy phải lùi lại.

Hắn muốn gi@o hợp với Khúc Ngưng Hề vào đúng lúc ở đúng nơi mà hắn đã chọn lựa kỹ càng.

Mọi thứ phải là do hắn chủ động lựa chọn, phải nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Tuyệt đối không thể để mất khống chế.

Chắc chắn hắn sẽ không để điều đó xảy ra.

Chương 136: Ngoại Truyện 19: Đại Nhân Tự Chủ (7)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hề chưa từng nắm tay nam nhân chứ đừng nói đến việc tiếp xúc thân mật.

Nàng chỉ xem tập tranh mật giáo phòng the mà hắn đã đưa cho nàng, rồi cho rằng mình đã hiểu hết mọi thứ, chứ nàng không hề biết trải nghiệm thực sự sẽ ra sao.

Nàng cũng không thể tưởng tượng ra được những khó khăn mà nàng sẽ phải đối mặt khi thực sự ở trong tình huống đó.

Khúc Ngưng Hề rất vô tư.

Lúc tắm chung với Lục Huấn Đình, nàng đã thấy những điểm khác thường của hắn, nhưng nàng chẳng mấy bận lòng, chỉ có chút ngạc nhiên thoáng qua rồi lại thôi.

Giống loài khác nhau nên hình thể, sinh lý cũng khác nhau... chẳng phải đây là chuyện hết sức bình thường à?

Long xà tộc có thiên phú dị bẩm, trong mắt nàng, chẳng qua cũng chỉ là... hai cái thôi mà.

Vì không biết nên cũng không sợ, tiểu cô nương không hề lo lắng chút nào cả, thậm chí là nàng còn tính toán xem, sau khi song tu thì tu vi sẽ tăng tiến đến mức độ nào.

Nàng muốn trở nên mạnh mẽ hơn, để khỏi bị những yêu quái khác như là con mèo đen kia ức hiếp.

Hơn nữa, nếu có thể giúp được chủ nhân, nàng cũng sẵn lòng giúp. Mà, có vẻ như hắn cũng rất cần nàng...

Sau khi Lâm Trọng Bình biết được quan hệ giữa hai người đã thay đổi, ông thật lòng thấy mừng cho thành chủ.

Tuy rằng tu vi của chuột tai dài quá thấp, nhưng là do nhà mình nuôi dưỡng, tâm tính đơn thuần thiện lương, nên để nàng ở bên cạnh là thích hợp nhất.

Cuối cùng đại nhân cũng bằng lòng thay đổi, không còn cố chấp nữa. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Lâm Trọng Bình không hiểu rõ cơ thể của Lục Huấn Đình, nhưng vì đã theo hắn nhiều năm, nên ông hiểu rõ, đại nhân rất có nguyên tắc và rất kiên trì trong phương diện đó.

Ban đầu ông còn nghĩ là vì hắn mắc chứng thích sạch sẽ, về sau lại nghi ngờ hắn ghét nữ tử, thậm chí, còn có thời gian ông đoán rằng... cũng có thể đại nhân thích nam tử.

Lâu dần, lão quan gia mới từ từ nhận ra sự kiểm soát gần như là hà khắc của đại nhân với chính mình.

Hắn kiên quyết không cho phép bản năng và thú tính chi phối bản thân rồi từ đó dây dưa với với phái nữ.

Không, không phải chỉ là “không cho phép”, mà có thể nói là vô cùng căm ghét.

Vạn vật sinh ra đều có h@m muốn, Yêu tộc hay ma vật càng không phải là ngoại lệ.

Đã nếm thử mỹ vị rồi thì sẽ muốn nếm thử thêm lần nữa, cảm thấy thỏa mãn thì sẽ lại tìm đến. Đến cả trẻ con còn như thế, vì đây là bản năng mà.

D*c vọng là vô cùng vô tận, thỏa mãn được d*c vọng thì sẽ có được khoái lạc; nhưng Lục Huấn Đình cứ nhất quyết phải đi ngược lại. Đôi khi Lâm Trọng Bình còn nghĩ, không biết đại

nhân có phải là tăng nhân khổ hạnh hay không, vì lúc nào hấn cũng tự đặt ra những giới luật không thể phá vỡ cho chính bản thân cả.

Cũng may mà bây giờ hấn đã nghĩ thông suốt rồi, không còn khổ cực kiềm chế mỗi lúc kỳ động d*ch đến nữa.

Ông chưa từng thấy đại yêu nào lại dùng linh lực để chống đỡ trong kỳ động d*ch cả, quả đúng là mấy năm qua đã lãng phí không ít linh tửu thượng hạng rồi mà!

Nghĩ đến đó là lão quản gia lại thấy xót xa, rượu ngon đâu dễ gì mà có!

Nghe nói Khúc Ngưng Hề đang luyện tập các chiêu thức để rèn luyện cơ thể, nên Lâm Trọng Bình rất chu đáo mà bảo nhà bếp đổi sang một loạt các nguyên liệu nấu nướng mới.

Từ linh gạo đến linh thú, tất cả đều là thứ vô cùng bổ dưỡng với người tu hành.

Lục Huấn Đình không quá xem trọng chuyện ăn uống, hay nói đúng hơn là, trong phủ ai cũng đều tu hành bế thực, nên gần như đầu bếp trong phủ chẳng có việc gì để làm cả.

Thỉnh thoảng, vào những lúc có khách ghé thăm, họ mới có dịp làm ít món để chiêu đãi.

Từ khi Khúc Ngưng Hề hoá thành hình người, nhóm đầu bếp mới chính thức có việc để làm.

Trước kia, Lâm Trọng Bình không có không yêu cầu gì đặc biệt về nguyên liệu nấu nướng cả, đến bây giờ mới bắt đầu thay đổi cho phù hợp.

Không còn nghi ngờ gì nữa, những món ăn được chế biến từ các nguyên liệu này có hương vị tuyệt vời hơn hấn, khiến nàng

chuột tai dài vốn đã ham ăn nay càng háu ăn hơn, nàng thèm thưởng không thôi, khẩu vị ngày càng tăng.

Dưới sự giám sát chặt chẽ, Khúc Ngưng Hề dần tiến bộ vượt bậc cả về nội công lẫn ngoại công.

Kỹ năng vận khí ngày càng thuần thục, tự nhiên và trôi chảy như hơi thở, bất kỳ lúc nào nàng cũng có thể sử dụng một cách nhuần nhuyễn.

Việc rèn luyện thân thể cũng thế. Sau khi tinh luyện gân cốt, thân thể nàng nhẹ nhàng như chim yến, làn da vốn đã hồng hào nay càng thêm rạng ngời, khỏe khoắn.

Còn chưa song tu nữa mà dưới sự dẫn dắt của Lục Huấn Đình, nàng tiểu yêu này đã được lợi không ít.

Khúc Ngưng Hề càng có cơ sở để khẳng định rằng lựa chọn của mình là chính xác.

Nàng muốn trở nên mạnh mẽ, cũng muốn giúp đỡ chủ nhân nhiều nhất có thể.

Song tu với hần còn chẳng tổn hại gì đến đôi bên, ai cũng được vui.

...

Dưới sự giám sát của các quan tuần tra, mọi lời đồn ở thành Tiễn Thủy đều đã bị dập tắt.

Chẳng lẽ không thấy các phụ tá đắc lực dưới trướng Lục Huấn Đình đều là người phi phạm hay sao, mà còn dám đặt điều, nói lời không hay về hần?

Thống lĩnh đội tuần tra là Chương Vạn Côn, phó tướng là Lôi Kính, cả hai đều không phải hạng dễ chọc. Một người “khẩu

Phật tâm xà”, một người hành sự quyết đoán.

Đã từng có người nói, vì thành Tiễn Thủy có hai vị thần này nên mới có thể bình yên nhiều năm như thế.

Nếu không, ở một nơi tốt xấu lẫn lộn, nơi có cả yêu ma và người thế này, thì đã phải xảy ra bao nhiêu cuộc tranh chấp, xung đột rồi?

Ai cũng thấy khó hiểu, rốt cuộc là Lục Huấn Đình có thân phận thế nào mà có thể khiến Chương Vạn Côn cam lòng dưới trướng.

Càng gần đến “thời khắc gặp ma”, cổng thành càng được canh gác nghiêm ngặt hơn.

Ban đêm, âm khí tràn lan, dân thường đều đã đóng cửa cài then, không ai còn mở cửa làm ăn vào ban đêm.

Mỗi ba năm một lần, người dân nơi đây đã quen với việc này rồi nên làm mọi việc đâu ra đấy, không vì thế mà hoảng loạn.

Đêm đến, đội tuần tra càng canh phòng nghiêm ngặt hơn, đảm bảo an toàn tuyệt đối cho cả thành Tiễn Thủy.

Khi nhật thực xuất hiện, người dân ngoài thành cũng được đưa vào trong thành để tạm tránh nạn, tránh xảy ra việc người ngoài không đủ sức chống cự, bị ma vật cấp thấp ngộ thương.

Khi Khúc Ngưng Hê còn là một nàng chuột tai dài, nàng đã nhiều lần trải qua nhật thực.

Nhưng lần này có vẻ không giống mọi khi, động vật nhỏ vốn nhạy cảm trước những nguy hiểm, đều mơ hồ cảm nhận được, có lẽ có một mối nguy sắp ập đến.

Có lẽ điều này cũng liên quan đến đám người đang lẩn trốn trong bóng tối thi triển tà thuật.

Bên ngoài thành Tiễn Thủy, có rất nhiều người xem trọng việc này, cũng sắp xếp rất nhiều người tra xét, nhưng, đám người kia chẳng khác mấy loài rệp là bao. Họ không thể tiêu diệt chúng, chúng trốn chạy khắp nơi.

Đã xảy ra nhiều vụ án bắt cóc trẻ nhỏ để moi tim, dù đã cố gắng hết sức, tìm đủ mọi cách, nhưng vẫn chẳng thể dập tắt hoàn toàn được.

Vì chú cấm ngôn đã xuất hiện trở lại, nên việc truy tìm mới trở nên khó khăn hơn rất nhiều. Những yêu ma bị bắt, dù có muốn khai ra sự thật thì cũng không thể nói được.

Nhưng các tông môn lớn cũng đã điều tra ra mục đích của đám người đó: chúng muốn nuôi dưỡng một vua xác sống để gieo rắc tai họa lên nhân gian.

Bọn họ chỉ biết được đến đây, vì dù đã nghiêm hình tra khảo, họ cũng không thể hỏi thêm được gì về vị trí mà vua xác sống sẽ trời dậy.

Mà, thành chủ của thành Tiễn Thủy lại chưa từng ra ngoài một lần nào cả. Vì điều này, người ngoài đã âm thầm chê trách Lục Huấn Đình không ít lần.

Nhưng khi “thời khắc gặp ma” thật sự đến, chẳng còn ai lên tiếng chỉ trích hần nữa.

Thân là chủ nhân của một toà thành, việc hần ở lại canh giữ lãnh địa của mình... cũng là điều dễ hiểu.

“Thời khắc gặp ma” chính là thời điểm ba giới yêu – ma – người giao hoà với nhau, với người phàm mà nói, đây là thời điểm vô cùng nguy hiểm.

Âm khí, độc khí, và chướng khí trộn lẫn vào nhau, xâm nhập và thúc đẩy đám ma vật thấp kém đến tấn công con người.

Mỗi lần như thế, Chương Vạn Côn và Lôi Kính đều sẽ chia nhau ra mà canh giữ. Một người canh giữ nửa trái, một người trấn giữ nửa phải của thành.

Năm nay lại hơi đặc biệt, vì Lục Huấn Đình đã lệnh cho họ tìm kiếm và phá hủy trận pháp.

Chắc chắn là các quan tuần tra sẽ trở nên bận rộn hơn, ngày nghỉ dự kiến cũng phải bị dời lại.

Dù vậy, họ lại không thể tìm thấy dấu vết nào của trận pháp cả. [Đọc Full Tại Truyenfull.vision](#)

Lôi Kính nóng nảy đến mức chửi rủa: “Đừng có mà lợi dụng nhật thực rồi làm loạn với ông đây!”

Nếu để cho hắn ta bắt được, xem thử xem hắn ta có để cho chúng sống sót hay không!

So với Lôi Kính đang nóng nảy, thì trông Chương Vạn Côn có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

“Gấp gì chứ? Đến đúng lúc đó thì chúng sẽ chẳng thể trốn tiếp được, kiểu gì cũng lộ diện thôi.”

“Toàn mấy thứ xúi quẩy!” Lôi Kính tức giận: “Cũng là do đám quỷ tu kia gây ra thôi chứ đâu, mấy cái thứ hắc ám đó, nhìn thôi là đã thấy chướng mắt rồi...”

Mấy trăm năm trước, vua xác sống cũng đã từng gieo rắc tai họa rồi. Nó được một quỷ tu làm đường lạc lối luyện thành, nó có thể lấy đi hồn phách kẻ khác nhưng không chết, thân xác cũng chẳng mục rữa, đao thương bất nhập.

Thuật này vừa âm độc lại vừa làm hao tổn âm đức, khiến kẻ đó không có cả cơ hội hồn phi phách tán, mà đã không còn hồn phách rồi thì sẽ không thể vào luân hồi được.

Nạn nhân bị vua xác sống bắt được thì sẽ bị nó hút tinh khí, không còn linh hồn, biến thành xác khô vô tri vô giác.

Nếu là các yêu quái hay ma vật khác, dù chúng có tàn sát nhau, huỷ hoại tu vi của nhau, thì chỉ cần linh hồn vẫn còn đó, dù có bị ném vào cõi súc sinh... ít ra chúng vẫn còn có cơ hội chuyển kiếp.

So ra thì, sức sát thương của vua xác sống thật khủng khiếp, thuật pháp thông thường chẳng thể làm gì được nó cả.

Chương Vạn Côn nghe thấy thế thì chỉ cười, thản nhiên đáp: “Nếu vua xác sống trỗi dậy tại thành Tiễn Thủy này thật, thì cũng khá tốt đó chứ. Vừa hay lúc đó có thể cho mọi người thấy thành chủ của chúng ta mạnh mẽ đến mức độ nào.”

Gần đây, mấy lời đồn vô căn cứ nổi lên ở khắp nơi, như đang ép Lục Huấn Đình phải ra khỏi thành, Lôi Kính cũng đã bận rộn vì chuyện này không ít lần.

Nghe thế, hắn ta bĩu môi rồi nói: “Thế cũng được, ta cũng muốn nhân cơ hội này để “chiêm ngưỡng”.”

Đến cả hai người bọn họ mà cũng hiếm khi nào được chứng kiến thành chủ ra tay.

Lần bắt dây leo khổng tước cũng thế. Lần ấy hắn tự đi bắt, bắt về xong thì giao cho Lôi Kính xử lý luôn, ngoài ra thì không nói thêm gì.

Dường như hắn đang cố ý che giấu thân phận thật sự của mình, những thông tin bị lộ ra ngoài cũng cực kỳ ít ỏi.

Dẫu vậy, sức mạnh của hắn là điều mà không ai có thể phủ nhận được, chính nhờ sức mạnh ấy, hắn mới có thể an ổn ngồi vững vàng trên vị trí thành chủ.

Trước đêm nhật thực.

Lục Huấn Đình bận trăm công nghìn việc, cả ngày Khúc Ngưng Hề đều không gặp được hắn.

Nghe nói người dân ngoài thành đã được chuyển vào trong thành một cách an toàn, trong đó có cả cha mẹ của Lạc Tư Viễn.

Nguyên thân của Lạc Tư Viễn là một cây bồ công anh, giống loài này rất hiếm và phần lớn đều sống trên núi cùng với các tinh linh thảo mộc khác.

Vào những thời khắc như thế này, không chỉ phàm nhân bình thường thấy sợ hãi, mà đến cả Yêu tộc và ma vật cấp thấp cũng phải thận trọng đề phòng.

Khúc Ngưng Hề không cần Lạc Tư Viễn hầu hạ, nên nàng cho nàng ta thời gian nghỉ ngơi: “Tỷ đến ở cùng với người nhà đi.”

Lạc Tư Viễn ngập ngừng: “Ta có thể dẫn bọn họ đến phủ thành chủ này không?”

Khúc Ngưng Hề từ từ lắc đầu, nói: “Chuyện này phải hỏi quản gia đã.”

Nàng không thể tự ý quyết định được.

“Chút chuyện nhỏ thế này, cô nương chỉ cần nói một câu thôi là được mà.” Đây là lần đầu tiên Lạc Tư Viễn gặp một người không biết tranh thủ cơ hội như thế này: “Với thành chủ mà nói, cô nương cũng đâu phải là người ngoài đâu.”

Sao chuyện gì cũng phải nghe theo quyết định của quản gia kia chứ?

Khúc Ngưng Hề ngồi trên xích đu, đong đưa đôi chân nhỏ: “Quản gia mới không phải là người ngoài, ông ấy đã đi theo đại nhân nhiều năm rồi, xét về tuổi tác và thứ bậc thì còn đứng trước cả ta.”

Huống chi, tất cả mọi chuyện từ lớn đến nhỏ trong phủ, như việc ra vào của mọi người, nàng hoàn toàn không hiểu rõ, cũng chẳng muốn can thiệp vào.

Trái lại, Lạc Tư Viễn...

“Vì sao tở lại muốn đưa cha mẹ vào đây thế?” Nàng lộ vẻ mặt khó hiểu.

“Đương nhiên là vì cảm thấy trong phủ an toàn hơn.” Lạc Tư Viễn nhẹ nhàng đẩy xích đu cho nàng: “Cô nương sắp song tu với đại nhân rồi, sao có thể xếp mình ngang hàng với quản gia như thế được?”

Đương nhiên người bên gối và hạ nhân không giống nhau rồi.

Thời gian này, Khúc Ngưng Hề không ngừng chuẩn bị cho việc này, không chỉ có thế, mà cách thức chung sống giữa nàng và Lục Huấn Đình còn thay đổi rõ rệt nữa... Vì không cố ý che giấu những chuyện ấy, nên hầu như ai xung quanh họ cũng biết cả.

Hai người thường xuyên tắm cùng nhau, Lạc Tư Viễn là thị nữ thiếp thân của nàng, nên đương nhiên nàng ta cũng biết.

Thế nên nàng ta mới cảm thấy buồn bực và khó hiểu, dường như con chuột tai dài này chẳng rõ vị trí của mình là gì.

“Đã có đại nhân ở đây rồi, đương nhiên là trong thành đều sẽ an toàn thôi.” Khúc Ngưng Hề nghĩ vậy, nhưng nàng vẫn giải thích thêm: “Mặc dù ta và đại nhân song tu, nhưng đâu phải là sẽ kết thành đạo lứa đôi. Chẳng lẽ ta lại bám vào lý do này để can thiệp vào việc trong phủ?”

Chẳng phải nàng chỉ là một vật nuôi bé nhỏ được Lục Huấn Đình nuôi dưỡng thôi à?

Chỉ là, nàng may mắn được chủ nhân bằng lòng hỗ trợ, giúp cho quá trình trưởng thành của nàng diễn ra nhanh chóng hơn thôi.

Nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại, nàng đã nhận quá nhiều ân tình từ Lục Huấn Đình, có qua thì phải có lại, đây là lẽ thường tình. Mà, việc giúp chủ nhân vượt qua kỳ động đ*c lại chẳng gây nên tổn hại gì với nàng cả.

Vả lại, Khúc Ngưng Hề không hề muốn nhúng tay vào các công việc trong phủ. Vì nàng không hiểu, cũng cảm thấy nó rất phiền phức.

Nếu Lạc Tư Viễn lo lắng cho cha mẹ, muốn đưa họ đến đây, thì nàng ta nên hỏi qua quản gia chứ không phải là hỏi nàng.

“Quản gia là người nhận tỳ vào, là người quyết định cho tỳ đi hay ở. Tuy rằng tỳ hầu hạ bên cạnh ta, nhưng chủ tử của tỳ lại không phải là ta.”

Khúc Ngưng Hề nói chuyện thẳng thắn, không hề quanh co lòng vòng, sau khi nói xong, nàng chỉ thấy mặt của Lạc Tư Viễn xụ xuống.

“Chỉ có chút chuyện nhỏ nhặt thế này thôi mà cô nương còn chẳng muốn nói giúp ta một tiếng à?”

“Ta...”

“Thôi, thôi, tiểu nhân tự đi cầu xin quản gia là được rồi.”

Lạc Tư Viễn không đẩy xích đu nữa mà xoay người bỏ đi ngay.

Có vẻ như nàng ta không vui rồi.

Khúc Ngưng Hề nghĩ ngợi, thật ra đây cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, chính nàng cũng không biết vì sao nàng lại cảm thấy khó xử, có lẽ... là vì nàng không đủ thích Lạc Tư Viễn, cho nên mới không muốn mở lời.

Ban đầu cả hai đã nói cười vui vẻ biết bao, nhưng về sau, dường như đã có gì đó âm thầm thay đổi...

Khúc Ngưng Hề vốn không giỏi ăn nói, nên nàng chẳng thể diễn tả được cảm giác trong lòng.

Mãi đến khi đêm đến, trong màn đêm đen tĩnh mịch này, bỗng nhiên đèn đuốc trong phủ thành chủ sáng rực.

Đôi tai to to dài dài của chuột tai dài rất thính, nàng vênh tai lên cao, nghe thấy tiếng ồn vọng từ ngoài phủ vào.

Lâm Trọng Bình chạy đến gõ cửa: “Cô nương, nhanh dậy đi, trận pháp trong thành đã bị kích hoạt, e rằng sắp có loạn rồi.”

“Cái gì?”

Khúc Ngưng Hề đã dậy từ lâu: “Không phải đã nói là không tra ra được tung tích trận pháp sao?”

Vẻ mặt của Lâm Trọng Bình hết sức nghiêm túc, ông nói: “Là do đám tai họa kia. Chúng đã lấy người làm trận nhãn [*], trà trộn vào đám dân chúng ngoài thành rồi ngang nhiên tiến vào và lẫn trốn trong thành.”

[*] **Trận nhãn** chỉ phần trung tâm hoặc điểm quan trọng trong một trận pháp, nơi tập trung năng lượng và điều khiển sức mạnh của trận. Nó có thể được hiểu như là “trái tim” của trận pháp, nơi mà người điều khiển trận pháp cần phải bảo vệ và duy trì để trận pháp hoạt động hiệu quả.

Đây quả đúng là “dưới ánh đèn lại tối” [*] mà. Khó trách tại sao họ chẳng tìm được chút tung tích nào, không ngờ là chúng lại làm tối mức độ này.

[*] **Dưới ánh đèn lại tối – 这简直是灯下黑**: chỉ việc con người không thấy hoặc không nhận ra những sự việc (hoặc những hiểm nguy) đang xảy ra (hoặc rình rập) ngay bên cạnh mình; cũng có thể dùng để chỉ những nguy hiểm luôn tiềm ẩn, vì đôi khi, những nơi từng chừng như là nguy hiểm lại an toàn hơn so với những nơi được xem là an toàn.

Thuật pháp luyện chế phàm nhân thành trận nhãn đã thất truyền từ rất lâu rồi.

Không thể nghi ngờ thêm gì nữa, chắc chắn là việc này sẽ giáng một đòn mạnh mẽ vào thành Tiễn Thủy, khiến mọi người trở tay không kịp.

Cũng may mà thành chủ vẫn trấn giữ nơi đây chứ không rời khỏi thành.

Lâm Trọng Bình cũng không rõ sau khi hành động thì sẽ ảnh hưởng đến mức độ nào, vì nhiệm vụ của ông là phải bảo vệ phủ thành chủ.

Khúc Ngưng Hê nhanh chóng ra ngoài, hành động cùng ông, nàng không dám tự ý rời khỏi đoàn người.

Bấy giờ, có một tiểu đệ tinh chạy từ bên ngoài vào. Hắn ta là tiểu quái trên núi đá, dáng người thấp bé nhưng lại chạy cực kỳ nhanh.

Hắn ta gọi to Lâm quản gia rồi nói: “Không xong rồi, trong phủ cũng có trận nhĩn, có người bị đóng cọc thành nhân trụ ở Nam Uyển!”

Sắc mặt tiểu đậu tinh rất xấu, không phải vì sợ hãi, mà hoàn toàn là vì kinh ngạc.

Cảnh tượng người bị biến thành nhân trụ rất kinh khủng, đây như thể là một sự khiêu khích thành chủ vậy. Không ngờ là chúng dám gây chuyện với cả phủ thành chủ cơ đấy!

Râu của Lâm Trọng Bình gần như muốn dựng ngược: “Sao có thể? Là ai làm vậy?”

Phủ thành chủ do ông quản lý, sao mà trận nhĩn lại lọt vào được!

Tiểu đậu tinh đã nghe ngóng kỹ càng rồi mới chạy tới, bấy giờ hắn ta vội trả lời: “Vào giờ Tuất, lúc ấy cha mẹ Lạc Tư Viễn có đến, nàng ta nói là cô nương cho phép rồi nên mới đưa cha mẹ đến đây lánh nạn. Ban đầu ta cũng nghĩ là sẽ chẳng có gì nghiêm trọng cả...”

Hắn ta vừa nói vừa ngược mắt lên nhìn về phía Khúc Ngưng Hề.

Khúc Ngưng Hề chợt hiểu ra lý do tại sao nàng không có thiện cảm với Lạc Tư Viễn, là vì nàng ta thiếu sự chân thành.

Quan hệ giữa người với người với nhau rất kỳ diệu, từ ánh mắt hay giọng điệu của đối phương là cũng đã đủ để ta cảm nhận được rằng họ có đồng điệu với ta hay không.

Nàng nhíu mày giải thích: “Tối rồi nàng ta có nhắc đến chuyện này, nhưng ta không hề nhận lời.”

Khúc Ngưng Hề nói năng đâu ra đấy, nàng nhanh chóng kể lại toàn bộ cuộc đối thoại giữa mình và Lạc Tư Viễn.

Lạc Tư Viễn đã nói là sẽ đi cầu xin quản gia, nào ngờ, nàng ta lại lấy danh nghĩa của Khúc Ngưng Hề để đưa cha mẹ mình vào phủ.

Hơn nữa, bây giờ họ còn vô tình trở thành trận nhãn nữa à? Vừa nghe là đã thấy chẳng hề giống “vô tình” rồi.

“Nàng ta đang ở đâu?” Lâm Trọng Bình hỏi tung tích của Lạc Tư Viễn.

Đây là thị nữ do chính tay ông chọn vào phủ, tuy ông không dám nói là nàng ta hoàn toàn đáng tin, nhưng ít ra, lai lịch rõ ràng.

Nàng ta vốn không phải là người phạm, cha mẹ sao lại bị biến thành nhân trụ kia chứ?

Tiểu đậu tinh nói Lạc Tư Viễn đang khóc lóc ở đâu đó, còn nói là đã bảo người giữ nàng ta lại rồi.

Rồi dẫn Lâm quản gia đến đó ngay. Nàng ta đang bị trói chặt lại bằng dây thừng, không thể cựa quậy.

Khúc Ngưng Hề cũng đi cùng, vừa vào là nàng đã thấy, Lạc Tư Viễn nước mắt giàn giụa, nàng ta vừa kinh hãi vừa giận dữ, khóc lóc thế này trông... không giống như là đang giả vờ cho lắm.

Vừa nhìn thấy nàng, nàng ta đã vội lên tiếng van xin: “Cô nương! Cô nương báo thù cho cha mẹ ta với!”

Ở cách đó không xa, những người bị biến thành nhân trụ đã không còn hình dạng con người nữa rồi.

Trên người họ xuất hiện những mảng mực đen như vết hoại tử, trông như thể là có sinh vật sống đang di chuyển dưới lớp da thịt của họ vậy.

Dần dần, các vết mực hợp lại thành phù văn, ánh sáng linh động của mực linh lóe lên dưới ánh đuốc.

Dù cho hai người này không phải là người phạm, nhưng xem ra là... cũng không thể cứu chữa được nữa rồi.

Hộ vệ trong phủ thành chủ đã bao vây xung quanh, nghiêm túc chờ lệnh của Lâm quản gia xem nên xử lý thế nào.

Hiện giờ thành chủ và các quan tuần tra đều không có mặt ở đây, họ chỉ có thể tự giải quyết chuyện này mà thôi.

Tình huống này khiến Lâm Trọng Bình phân vân, ông không dám tùy tiện dùng lửa thiêu, vì ông sợ “khéo quá hóa vụng”.

Thuật pháo dùng thân xác người để làm trận nhãn là một tà thuật, vô cùng hiểm độc, bị liệt vào hàng cấm thuật, đâu dễ gì mà phá giải được.

Không biết là trong thành đã có bao nhiêu người bị đóng cọc nhân trụ như thế này rồi.

Lâm Trọng Bình suy nghĩ một chút, rồi ông bảo tiểu đầu tinh có dáng vẻ nhanh nhẹn này đi truyền lời: “Đại nhân tự có cách xử lý, nhanh chóng báo cáo chuyện này cho đại nhân đi!”

Tiểu đầu tinh nhận lệnh, lập tức chạy vụt đi.

Lạc Tư Viễn vẫn còn đang khẩn cầu, nàng ta không thể chịu đựng nổi khi thấy cha mẹ biến thành hình dạng này ngay trước mặt mình: “Cô nương! Quản gia! Cầu xin hai người, xin hai người hãy biến họ trở lại nguyên dạng đi hu hu hu...”

“Nào có dễ dàng như thế...” Lâm Trọng Bình phát tay áo: “Người đâu, đưa nàng ta xuống rồi giam lại, sau khi xong chuyện sẽ tra hỏi cho kỹ càng.”

Có lẽ nàng ta vô tội thật, nhưng ai mà biết được.

Lạc Tư Viễn bị kéo xuống dưới, Khúc Ngưng Hề sững sờ nhìn, rồi nàng hỏi: “Nhân trụ không thể trở lại nguyên hình sao?”

Lão quản gia lắc đầu thở dài: “Loại mực mà tà thuật này dùng cũng giống như loại mực mà các bùa sư dùng, đều không phải là loại mực bình thường.”

Mỗi môn phái sẽ có những “công thức” điều chế mực nước khác nhau.

Phù văn khác nhau sẽ dùng các loại mực khác nhau, công thức điều chế mực được truyền từ đời này sang đời khác, người ngoài thì sao mà biết được?

Mà, hiệu quả của mực cũng khá rõ rệt, trong đó, đặc tính cơ bản nhất là “khoá”.

Những người bị biến thành nhân trụ đã trở thành trận nhãn, dù là người hay yêu, thì đều đã bị phù văn và mực linh khoá chặt lại rồi, không thể khôi phục nguyên hình nữa.

Nếu không thì bồ công anh tinh đã có thể trở lại dạng cỏ cây, làm gì thi triển được tà thuật, làm gì kích hoạt được trận pháp nữa?

Khúc Ngưng Hề nghe mà chỉ hiểu được chút ít, chỉ có thể cảm thán mà thôi.

Nàng không giúp đỡ được gì, chỉ đành theo sát lão quản gia.

Chương 137: Ngoại Truyện 19: Đại Nhân Tự Chủ (8)

DTV-EBOOK

Giờ Tý đã qua, “thời khắc gặp ma” đã đến. Từ rạng sáng đến trưa, trời sẽ không sáng, nhật thực sẽ kéo dài hơn nửa ngày.

Gió lạnh nổi lên tứ phía, trong phủ vẫn còn không ít người canh gác, tránh được cảnh hỗn loạn.

Lục Huấn Đình nhanh chóng gửi truyền âm điệp về. Hãn đã biết hai nhân trụ trong phủ, nhưng vì trận pháp đã kích hoạt nên hãn chưa thể trở về ngay lập tức được.

Hãn đang đuổi theo vua xác sống.

Trên đường phố chỉ toàn là tiếng quỷ khóc sói gào, vô cùng âm ỉ.

Những năm trước, nổi khi tới “thời khắc gặp ma”, tình hình đâu có như thế này. Sự bình yên ấy đã bị phá vỡ, tất cả đều do những trận nhĩn xâm nhập vào thành gây ra sự hỗn loạn.

Trương Vạn Côn và Lôi Kính bận đến nỗi chỉ muốn phân thân, còn dân chúng bắt đầu nổi loạn.

Người dân trong thành yêu cầu đuổi hết đám người từ ngoài vào, hai bên xảy ra xung đột, thậm chí là có kẻ xuất thân Ma tộc còn dùng đến thuật pháp để đánh nhau.

Bốn phía náo loạn, đến cả phủ thành chủ cũng không còn an toàn.

Việc nhân trụ bị đóng cọc ở đây đã tạo nên một kẽ nứt, khiến âm khí tụ lại, những ma vật cấp thấp bị kích thích đến mất trí, liên tục ủa ra tấn công.

Khúc Ngưng Hề không có kinh nghiệm ứng phó với những chuyện này, nàng chỉ giỏi chạy trốn.

Nhưng mà, ít nhiều gì thì bây giờ nàng cũng đã tiến bộ rồi. Trước đó, khi gặp phải con mèo đen to lớn kia, nàng phải biến về nguyên hình rồi mới chạy trốn được, nhưng giờ thì đã khác xưa.

Khúc Ngưng Hề vẫn ở hình người, nàng cầm trường kiếm trong tay, sử dụng những thuật pháp mà Lục Huấn Đình đã dạy để phản công.

Tuy không thể giết chết được những ma vật đó, nhưng miễn cưỡng cũng tự vệ được, ít nhất là không đến mức mất mạng ngay.

Lâm Trọng Bình ở bên cạnh bảo vệ, Khúc Ngưng Hề thấy ông ra tay thì mới biết, hoá ra lão quản gia này cũng xuất thân từ Ma tộc.

Bình thường ông hay lải nhải, trông rất giống con người, chẳng có chút gì là giống Ma tộc cả.

Nhưng, Lâm Trọng Bình cũng nhanh chóng kiệt sức. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Ông nói là, vì hồi trẻ từng trọng thương, tuy về sau cơ thể hồi phục, nhưng tu vi không còn được như trước, linh mạch tổn thương chẳng thể phục hồi lại được.

Lão quản gia cũng đã lớn tuổi rồi, sao Khúc Ngưng Hề có thể để ông ấy ngồi yên chờ chết như thế được?

Nàng lấy túi đựng đồ ra. Cái túi này không có gì khác nhưng đan được thì có thừa.

Lục Huấn Đình sợ nàng bị thương ngoài ý muốn, nên hẳn đã đưa nàng rất nhiều linh đan diệu dược.

Các hộ vệ đang nỗ lực chống đỡ trước lũ ma vật, đột nhiên, áp lực từ phía sau bỗng giảm đi đáng kể.

Không biết là ai đã vui mừng reo lên: “Đại nhân đã trở về!”

Khúc Ngưng Hề giật mình quay đầu lại, quả nhiên đã nhìn thấy bóng dáng Lục Huấn Đình.

Hắn vung tay, nghiền chết một đám ma vật. Thực lực chênh lệch rõ ràng như thế, nhìn bằng mắt thường thôi là thấy!

Ngay sau đó, hai nhân trụ bị rút đi, trận pháp bị phá hủy, dòng âm khí không ngừng trào ra lập tức nghẽn lại, quanh quần không thể thoát ra.

Kẽ nứt này bị chặn lại, phủ thành chủ ẩm lên ngay, không còn ma vật nào trào ra nữa.

Lâm Trọng Bình thở phào nhẹ nhõm, thấy trời đã gần sáng, nhưng vì nhật thực nên hôm nay sẽ không có mặt trời.

Khúc Ngưng Hề vội hỏi: “Vua xác sống đâu?”

Chỉ cần giải quyết vua xác sống và đám kia, thì “thời khắc gặp ma” không còn là vấn đề nữa.

“Chết rồi.” Lục Huấn Đình đi đến chỗ nàng.

Bấy giờ Khúc Ngưng Hề mới phát hiện ra sắc mặt của hắn không được tốt cho lắm.

“Nhanh thế à?” Nàng còn chưa kịp thấy gì mà hắn đã giải quyết xong hết rồi sao?

Các môn phái ngoài kia khổ cực vì chuyện này suốt một thời gian dài, còn liên tục truyền tin đến nữa, trông có vẻ rắc rối lắm kia mà... Nhưng sao đến tay hắn lại dễ dàng thế?

Lục Huấn Đình nhíu mày, vươn tay kéo nàng sang, rồi giao mọi việc còn lại cho Lâm quản gia giải quyết.

Hắn dẫn Khúc Ngưng Hề đi, trong thành thì đã có quan tuần tra trông coi, trong phủ thì đã có quản gia lo liệu, không cần đến nàng nữa.

“Chủ nhân sao vậy?” Khúc Ngưng Hề nhận ra hắn có điều bất ổn, rốt cuộc là hắn đang muốn dẫn nàng đi đâu?

Nàng bị Lục Huấn Đình ôm vào lòng, vì cách nhau rất gần nên nàng ngửi được mùi hương thoang thoảng trên người hắn.

Người này thích sạch sẽ, mọi khi không sử dụng huân hương, nàng đã quen với hơi thở của hắn nên nhận ra... đây không phải là mùi của hắn.

Hơn nữa, hắn cũng đã thay y phục rồi, nhưng sao vẫn còn hương thơm nhỉ?

Khúc Ngưng Hề khẽ chun cái mũi nhỏ nhắn, chợt nghe hắn nói: “Vua xác sống bắn thi độc về phía ta, ta đã giết nó.”

Nàng nghe thế thì giật mình, ngược mắt lên nhìn hắn: “Chủ nhân trúng độc rồi sao?”

“Không.” Lục Huấn Đình phủ nhận.

“Nhưng mà ta đã ngửi thấy một mùi...”

“Là một loại độc khác.” Hắn cup mắt, đuôi mắt hắn hơi phấp phồng, nốt ruồi lệ thường được hắn giấu bằng thuật che giấu giờ cũng đã lộ ra rồi, trông vừa gợi cảm vừa thu hút người khác.

Khúc Ngưng Hề nhìn đến ngẩn ngơ, cứ như thể đây là lần đầu tiên nàng gặp Lục Huấn Đình vậy.

Không ngờ là dưới đuôi mắt của hắn lại có một nốt ruồi son nho nhỏ!

Mọi khi lại không thấy đâu, hắn là hắn đã giấu nó đi!

Nàng vừa bất ngờ vừa say mê, không nhin được mà đưa ngón tay nhỏ khẽ chạm vào nốt ruồi đỏ đó.

“Chủ nhân, chủ nhân đẹp thật.”

Vốn từ ngữ của chuột tai dài nghèo nàn nên chỉ thốt ra được một lời khen như vậy thôi.

Lục Huấn Đình hơi mỉm cười, hạ giọng hỏi: “Nàng thích không?”

Khúc Ngưng Hề gật đầu liên tục, có ai mà không thích người đẹp đâu?

Nhưng mà, nàng cũng không hoàn toàn bị vẻ đẹp này mê hoặc, nàng lại hỏi: “Chủ nhân đã nói rằng chủ nhân trúng một loại độc khác, vậy loại độc đó là gì vậy?”

Trạng thái của Lục Huấn Đình lúc này không hề giống với lúc bình thường, ánh mắt lay động, như thể là mỗi một sợi tóc đều đang muốn dụ dỗ, mời gọi tiểu cô nương trong lồng ngực hắn vậy.

“Độc bình thường không có tác dụng gì với ta...” Vốn dĩ cơ thể hắn đã chứa kịch độc rồi: “Nên chúng rắc hợp hoan thiên lên người ta.”

“Hợp hoan thiên là gì thế?”

“Không sao, chỉ là, nó sẽ khiến ta trải qua kỳ động d*ch khó khăn hơn mà thôi...”

Giọng hần nhẹ nhàng, như chẳng để tâm, nhưng hành vi lại không hề giống như vậy.

Khúc Ngưng Hề tròn mắt nhìn, khó lòng mà lơ đi được sự quyến rũ vô bờ trên người Lục Huấn Đình lúc này...

Xà yêu... nếu xà yêu muốn quyến rũ “con mồi”, nó sẽ vô thức bộc lộ ra khả năng thiên bẩm của bản thân.

Hàng mi dài như cánh bướm, đôi mắt màu vàng kim sáng rực như ánh mặt trời chói chang, sáng lấp lánh như dòng suối chảy trong lòng người, chỉ cần liếc mắt một cái thôi là đã đủ để hút hồn đối phương rồi.

Khúc Ngưng Hề không thể rời mắt, đôi môi bỗng ảm áp... hoá ra nàng đã bị hôn, đôi môi mềm mại của hần chậm rãi dán lên, chậm rãi thăm dò.

Không chỉ có thế, bàn tay to lớn nóng hổi của Lục Huấn Đình còn đang giữ chặt lấy eo của nàng và chuyển động khắp mọi nơi.

Tim của Khúc Ngưng Hề như muốn nhảy khỏi lồng ngực, dù đã từng tằm ch ung với hần, nhưng họ đã bao giờ đụng chạm vào cơ thể nhau đâu!

Khi nàng đang cố gắng thích nghi với sự tiếp xúc của hần, thì “xoẹt” một tiếng... Vải áo bị xé toạc, nàng cảm thấy trước ngực lạnh toát, hai bầu ngực căng tròn không còn bị “giám giữ” bật ra ngoài ngay tức thì.

Cơ thể nàng khẽ run, còn chưa kịp hoàn hồn lại nữa mà hai quả đào mật đã bị hần giữ chặt lấy rồi.

Lục Huấn Đình không hề khách sáo, cũng không để nàng có thời gian chuẩn bị tâm lý, mà hơi thở nóng bỏng của hần cứ dồn dập phả lên người nàng, đủ sức để khiến nàng phát điên.

Hợp hoan thiên đã đủ để bức điên kẻ khác rồi, thế mà hắn lại còn đang trong kỳ động d*... nên lực sát thương như bị phóng đại lên gấp bội.

Dù vậy, Lục Huấn Đình vẫn cố kiềm chế, nhẹ nhàng siết chặt vòng eo mềm mại của nàng: “Đừng sợ...”

“Ta, ta...” Đôi môi Khúc Ngưng Hề khẽ run, thân thể mềm mại mỏng manh, như nhành đào ngậm sương khẽ đung đưa trong gió.

Nàng đã có hiểu biết nhất định về quá trình song tu, nhưng không biết vì sao... bây giờ lại cảm thấy sợ.

Chắc là do đuôi rắn của chủ nhân đã hiện ra, ánh mắt sâu thẳm của hắn dán chặt vào làn da trắng nõn trông vừa ngọt ngào lại mọng nước của nàng... Hắn khó mà che giấu được cái khát khao xâm chiếm mãnh liệt đang dần bùng lên trong mình.

Trông như thể là đã đói đến phát điên rồi...

Có phải hắn đang muốn ăn thịt người hay không thế?

Dạo chuột nhỏ sợ rồi! Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Khúc Ngưng Hề âm thầm đề phòng, nhưng ngay sau đó, nàng đã bị cuốn vào trong vòng tay hắn, môi và răng giao hoà vào nhau.

Nàng rất sợ, tay chân luống cuống: “Chủ nhân... chủ nhân thể đi, thể là sẽ dừng lại đúng lúc...”

Quả nhiên là rắn vẫn rất đáng sợ hu hu hu...

Đầu lưỡi của Lục Huấn Đình khẽ đảo, từ từ ngược đôi mắt đỏ au của mình lên, đôi đồng tử đã lóe lên sắc cam.

Hắn khẽ nói: “Ta không thể thể được.”

Hơi thở này k1ch thích khiến Khúc Ngưng Hề sợ run, thậm chí cả eo cũng mềm nhũn.

Mãi đến lúc này nàng mới dần nhận ra rằng, có lẽ chuyện song tu này... sẽ không nhẹ nhàng thoải mái như trong tranh vẽ.

Thế thì phải làm sao đây?

Tiểu cô nương trắng trẻo, mềm mại đang bị cuốn vào một không gian bí ẩn, từng tầng cấm chế cứ dần bao phủ.

Có một con rắn đực sắp gi@o hợp, nó đầy tính công kích và khát khao chiếm hữu, không ai có thể lại gần đây được nữa.

Đôi tai to to dài dài của Khúc Ngưng Hề cũng đã xuất hiện rồi, nó cứ run lên theo từng nhịp...

Còn chưa bắt đầu nữa mà nàng đã cảm thấy sức lực kiệt quệ.

Cả người mềm nhũn, không sao đứng vững được.

“Chủ nhân, ta... ta cảm thấy thật kỳ quái...”

Da thịt trắng như ngọc của nàng dần nhuốm màu ửng đỏ, tựa như một đóa hoa yêu kiều nay đã rơi vào lòng hắc.

Ánh mắt Lục Huấn Đình trở nên sâu thăm thẳm, cũng phá vỡ lời hứa sẽ không dùng đuôi rắn của mình.

Mỗi chiếc vảy trên đuôi của hắn đều đang thôi thúc mãnh liệt, muốn hắn quán chặt lấy “con mồi”.

Chỉ có thể quán từng vòng, từng vòng một quanh nàng thế này, thì khát vọng trong lòng hắn mới có thể nguôi ngoai được.

Chiếc đuôi rắn đen ánh vàng dài mảnh bỗng trườn lên, khóa chặt vòng eo nhỏ nhắn, trắng nõn của nàng lại.

Lục Huấn Đình khẽ thở dài, giữa cặp chân mày hiện lên một mảng vầy tuyết lấp lánh.

Đây là tư thế không cho phép nàng trốn thoát, chỉ có thể đón nhận hết tất cả những gì hấn ban cho.

Cuối cùng thì hấn vẫn bị bản năng chi phối mà chọn làm tư thế này...

Lục Huấn Đình cúi đầu, đôi môi mỏng nhẹ nhàng lưu lại từng dấu vết.

Hấn thì thầm bên tai Khúc Ngưng Hề đang mơ màng: “Nếu nàng chịu không nổi, nàng có thể đánh ta.”

Mảng vầy tuyết giữa mày chính là điểm yếu trí mạng của hấn.

Hấn... hấn còn chẳng thèm che giấu nó đi.

Khúc Ngưng Hề nhìn đến mê mẩn, trong khoảnh khắc này, hấn như một bức họa thánh khiết nhất trần đời, kinh diễm vô cùng vô tận.

Chính dáng vẻ này đã quyến rũ nàng, trói buộc nàng, như thể là có hai người đang nhìn nàng chăm chăm như hổ đói chờ mồi, như yêu ma lạc xuống hồng trần.

Nàng chột rùng mình, nhưng không có nơi nào để trốn chạy.

Hoàn toàn rơi vào trạng thái bị thao túng, để mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Chương 138: Ngoại Truyện 20: Đại Nhân Tự Chủ (9) (Hoàn Toàn Văn)

DTV-EBOOK

Khúc Ngưng Hê đã được nếm trải mùi vị của “hợp hoan thiên”.

Một tiểu cô nương như tờ giấy trắng, những món nàng từng ăn còn chẳng nhiều nhận gì, huống chi đây còn là loại thuốc k1ch thích hiếm thấy.

Sao nàng có thể chống cự được? Thế nên cả người lão đảo, từ đầu đến chân ửng hồng tựa áng mây chiều, đẹp để tựa đào lý.

Quyến rũ mà sống động.

Lục Huấn Đình thân là xà độc, hẳn không sợ độc dược, vả lại, hẳn còn có khả năng khống chế chất độc điều luyện. Bởi vậy nên mới dễ dàng chuyển tác dụng của hợp hoan thiên sang Khúc Ngưng Hê.

Miệng thì nói là niệm tình đây là lần đầu của nàng, làm thế có thể khiến nàng bớt khó chịu phần nào.

Nhưng vẫn khiến Khúc Ngưng Hê khóc thút thít, nước mắt lăn dài trên má.

Nàng chỉ biết đến các tư thế được vẽ trong tập tranh, mà loài người vẫn luôn hành sự như thế, còn tu hành giả biết cách phối hợp với tâm pháp thì sẽ đạt được một kết quả tuyệt vời cho đôi bên.

Nhưng nàng hoàn toàn không ngờ rằng, quá trình này lại khiến nàng khó chịu đến mức độ ấy, cứ như là một loại tra tấn vậy.

Lục Huấn Đình ăn một trái linh quả, cắn nhẹ vỏ rồi chuyển phần thịt quả ngọt lành, mọng nước qua miệng nàng.

Hắn vẫn không nhúc nhích gì, dùng cách này để khiến người trong lòng mình từ từ bình tĩnh lại.

Đôi mắt Khúc Ngưng Hề đắm lệ, nàng vô thức đón nhận, chẳng cảm nhận được hương vị gì, còn cả người thì cứ run rẩy không ngừng.

Nàng ăn không tiêu, khó chịu vô cùng...

“Thả lỏng một chút, đừng vội...”

Lòng bàn tay ấm áp của Lục Huấn Đình khẽ vuốt v3 tấm lưng trắng như ngọc của nàng, kiên nhẫn an ủi.

Vốn dĩ nhiệt độ cơ thể hắn đã hơi thấp, nhưng vì để khiến nàng chuột tai dài cảm thấy dễ chịu, hắn đã dùng linh lực điều chỉnh cho ấm lên.

Khúc Ngưng Hề hoàn toàn không nhận ra chút “chu đáo” này của hắn.

Nơi mềm mại nhất bị ép phải nuốt vào, tuy chậm rãi từng chút một, nhưng vẫn khiến nàng toát hết cả mồ hôi.

“Lớn quá, ta sắp chết đến rồi...” Nàng yếu ớt nói, cuống đến mức không kiềm chế được: “Cảm giác như sắp bị đâm đến chết tới nơi rồi...”

“Ta sẽ không để điều đó xảy ra đâu....” Lục Huấn Đình nhú mào phủ nhận, sau đó còn nhỏ giọng lừa gạt nàng: “Đừng sợ, sẽ xong ngay thôi...”

Khúc Ngưng Hề nghe thấy mấy lời này thì an lòng hẳn, cái mũi nhỏ nhắn khẽ hít vào một hơi: “... Vậy chủ nhân nhanh

lên...”

Nàng chỉ mong sao có thể nhanh chóng kết thúc “cực hình” này, còn việc có nên đồng ý song tu thêm lần nữa hay không... thật sự là nàng cần phải cân nhắc kỹ lưỡng hơn nữa.

Nàng chuột tai dài ngây thơ, cứ thế mà tin vào lời hấn nói rồi lại ngoan ngoãn nằm dưới người hấn.

Bấy giờ, hai chiếc tai mềm mại phủ lông của nàng đang dựng lên, nàng không thể thu nó lại được, cụp trên đầu, trông vừa đáng yêu vừa tội nghiệp.

Đôi mắt rắn lắp lánh ánh cam chăm chú nhìn nàng, trong đáy mắt cuộn cuộn những cơn sóng ngầm tối tăm, là d*c vọng bị kìm nén đã lâu mà hấn không thể dập tắt.

...

Vì nhật thực nên thành Tiễn Thủy đã náo loạn một trận, nhưng không tổn hại gì quá lớn.

Vua xác sống đã được những kẻ kia ngấm ngấm nuôi dưỡng trong suốt một thời gian dài. Nhờ vào việc thi triển chú cấm ngôn mà kéo rất nhiều người vào “đại kế” này. Thế nhưng mà, ngay khi vừa xuất hiện, “đại kế” này đã bị thành chủ trấn áp rồi.

Không ai thấy Lục Huấn Đình ra tay như thế nào, nhưng chỉ một mình hấn thôi mà đã ngăn chặn được một trận đại họa.

Cuối cùng thân phận thật sự của Lục Huấn Đình là gì? Thực lực của hấn đã đạt đến cảnh giới nào rồi?

Tin tức vua xác sống đã bị tiêu diệt lan rộng ra khắp nơi, đâu đâu cũng xôn xao.

Những kẻ từng trách móc, chỉ trích hần chỉ vì hần không tham gia công cuộc tiêu diệt vua xác sống, giờ đây, đều im lặng rồi.

Không ngờ địa điểm vua xác sống trỗi dậy lại nằm ở thành Tiễn Thủy. Mà thành chủ như đã dự đoán trước được điều này, nên hần mới không rời khỏi thành nửa bước.

May mà Lục Huấn Đình không rời đi. Nếu không, thành Tiễn Thủy sẽ vừa phải hứng chịu một đợt nhật thực, vừa phải chịu thêm sự tàn phá của vua xác sống. Thế thì, hần là tổn thất sẽ nặng nề lắm, thậm chí là còn có nguy cơ ma vật tràn vào xâm chiếm.

Do ảnh hưởng của trận pháp, chướng khí, ma khí và tà khí trộn lẫn vào nhau, nên đám yêu ma mới trở nên điên loạn rồi chạy loạn khắp chốn.

Những thứ không có đầu óc đó nào biết rút lui? Đến cả bản năng trốn chạy trước hiểm nguy cũng chẳng có.

Nhưng bây giờ, Lục Huấn Đình đã phá hủy kế hoạch của đám người kia, ngay cả vua xác sống cũng đã chết rồi, sau này bọn chúng còn có thể làm gì được nữa đây?

Các thành chủ và chưởng môn của các môn phái lần lượt kéo đến, khiến thành Tiễn Thủy trở nên náo nhiệt hơn bình thường rất nhiều.

Vậy mà, ngay trong thời điểm này, chẳng có ai thấy bóng dáng Lục Huấn Đình ở đâu cả.

Hần biến mất suốt bảy ngày trời.

Bảy ngày... nói dài thì không dài, nhưng, trong một số trường hợp nhất định, nó có thể dài đến vô tận.

Khúc Ngưng Hề từng hoài nghi vô số lần rằng, liệu nàng có bị chủ nhân ăn tươi nuốt sống hay không?

Nàng bị quán lấy, cái đuôi rắn trơn nhẵn kia quán quanh nàng từng vòng, khoá chặt mọi đường lui của nàng, đến cả không gian để giãy giụa còn chẳng có.

Chỉ có thể bị động tiếp nhận sự đeo bám dai dẳng, như không biết mỗi một từ hân.

Nàng chuột tai dài run lấy bầy, nàng muốn biến trở về nguyên hình để trốn tránh, nhưng chẳng hiểu sao nàng lại chẳng thể thi triển được thuật pháp này.

Không hoàn toàn là vì sợ hãi, mà còn là vì cảm giác run sợ này đến từ sâu thẳm trong lòng...

Nàng khóc nức nở, giọng nói yếu ớt, rời rạc và đứt quãng, đôi tay trắng trẻo mảnh mai sớm đã không còn sức, chẳng thể bám vào người hân nổi nữa.

Tất cả đều nhờ có Lục Huấn Đình đỡ lấy nàng.

Khúc Ngưng Hề chìm trong cơn mê, mấy sợi tóc ướt đầm dính vào trán, chiếc cổ thiên nga vươn lên, đôi môi khẽ đóng rồi lại mở, như muốn hét lên nhưng lại chẳng thể thành tiếng.

Phải qua một lúc lâu sau mới thốt lên được một chữ: "... Chậm..."

"Chậm quá à? Hửm?" Giọng nói của Lục Huấn Đình trầm thấp, nhẹ nhàng, vừa như chẳng mấy để tâm, vừa như đang cố ý trêu đùa.

Khúc Ngưng Hề không nói nên lời, nàng không ngừng lắc đầu, không, không phải, không đúng...

Nhưng mà, nam nhân đang ôm lấy nàng lại làm như không hiểu, hoặc cũng có thể là đang cố ý không hiểu... rồi cứ vậy mà làm “như mong muốn của nàng”.

Thanh âm ướt át giao hòa cùng nhịp tim của cả hai, hoàn toàn chiếm đoạt tâm trí lẫn thân thể nàng.

Khiến Khúc Ngưng Hề quên hết tất cả, chẳng nhận ra đã bao lâu trôi qua rồi.

Chẳng có thời gian đâu để mà tạm nghỉ, không chỉ vì thiên phú dị bẩm của cái vị đại yêu đáng ghét này, mà còn vì “hai vị kia” cứ thay phiên nhau canh giữ, chẳng chịu buông tha cho “khối thịt mềm mại” này, như thể là phải hút cạn từng giọt sinh lực mới chịu thôi vậy.

Lại vì Lục Huấn Đình đã kìm nén kỳ động d*ch của hắn rất rất lâu, nên giờ đây, nó mới như từng cơn sóng dữ dâng trào, không ngừng tuôn đổ, chẳng sao dừng lại được.

Thứ gì cũng thế, nếu bị đè nén quá lâu thì sẽ có lúc nó phản phệ.

Không may mắn thay, Khúc Ngưng Hề lại là người bất hạnh phải gánh chịu hậu quả của việc “phản phệ” này.

Khổ nỗi, nàng lại chẳng thể ngắt đi, vì “hậu quả” của các thuật pháp rèn luyện thân thể khiến cơ thể nàng không còn yếu ớt. Hơn nữa, cũng nhờ song tu mà nguồn linh lực tinh thuần cứ không ngừng tuôn đổ vào cơ thể nàng, lan ra khắp mọi ngóc ngách thân xác.

Cũng bởi thế mà Khúc Ngưng Hề càng thêm phần nhạy cảm, cả người nóng rực như sắp tan chảy thành nước.

Ký ức này... nàng khó mà quên đi được.

Nàng nhận được rất nhiều, nàng đang dần trở nên mạnh hơn, rồi sau đó lại chỉ có thể giương mắt chứng kiến, đích thân cảm nhận Lục Huấn Đình đã khắc sâu từng dấu ấn của hắn lên thân thể mình... như thế nào.

Suốt bảy ngày liên tục, khoảnh khắc nào cũng được tận dụng vô cùng trọn vẹn, thế thì sao mà không cảm thấy nó dài đến vô cùng vô tận cho được?

Trong hang động được bao phủ tầng tầng lớp lớp cấm chế, hơi thở của Lục Huấn Đình tràn ngập khắp nơi. Đây là nơi hoàn toàn thuộc về hắn, nơi mà bất kỳ sinh vật nào dám xâm nhập thì đều sẽ bị xé tan thành từng mảnh.

Trên vách đá có khảm vài viên dạ minh châu, chúng toả ra thứ ánh sáng dịu dịu. May mà Lục Huấn Đình đã sớm chuẩn bị một bộ chăn gối êm ái từ trong túi đựng bảo vật, vì bất giờ, “con mồi” của hắn đang co ro trên đó.

Đôi mắt rắn màu vàng như ngọc, lấp lánh rực rỡ, chỉ toàn là sự thỏa mãn và biếng nhác.

Nhưng... hắn không có ý định dừng lại ở đây.

Hai cái tai mềm mại mà đáng thương của nàng chuột vẫn còn rũ xuống, không thể thu về được. Bây giờ nàng đang nằm trên chăn đệm mà quay lưng về phía hắn.

Trên tấm lưng trắng như ngọc có vô vàn dấu vết đỏ hồng, tất cả đều là “kiệt tác” của hắn.

Đôi chân mảnh khảnh của Khúc Ngưng Hề run rẩy liên hồi, nàng muốn bò về phía trước, nhưng còn chưa bò được chút nào, bắp chân đã bị một bàn tay ấm áp “nào đó” giữ chặt lại.

Nàng bị Lục Huấn Đình mạnh mẽ kéo về. Hắn lại phủ lên người nàng, vòng tay rắn chắc giam nàng trong ngực mình.

Ngón tay vuốt v3 vòng eo trắng nõn, rồi lại trượt xuống cặp mông mềm mại, cuối cùng là khẽ nhấn xuống.

Hắn híp mắt khẽ cười: “Đi đâu? Còn chưa xong đâu.”

Khúc Ngưng Hề của bây giờ không hề giống chuột tai dài, mà giống hệt như cá mắc cạn, đã cố gắng vẫy vùng mà chẳng sao nhúc nhích nổi.

Khóe mắt nàng lại ngấn lệ: “Ta không...”

Nàng không chịu nổi nữa, nàng cảm giác như là nàng sắp chết đến nơi rồi...

Còn chưa nói ra hết những lời muốn nói, mà đôi môi lại bị chặn lại nữa rồi.

Dù đã thích ứng từ lâu, nhưng mỗi lần như thế, nàng đều cảm thấy khó khăn như thể là đã nuốt phải thứ gì đó nặng nề lắm vậy.

Khúc Ngưng Hề đã hoàn toàn cạn kiệt sức lực, nàng bị ghì chặt trên giường, còn Lục Huấn Đình thì giữ chặt lấy eo nàng, mỗi lần hắn tiến đến là đầu nàng lại như bị thúc mạnh vào gối.

Nàng thầm nghĩ, trên đời này làm gì có bữa ăn nào miễn phí, chuyện song tu tốt đẹp như thế kia... sao lại rơi trúng đầu nàng cho được?

Đây chính là một công việc vô cùng mệt nhọc, có lẽ làm xong rồi là phải nằm nghỉ tận nửa năm.

... Nhưng Khúc Ngưng Hề lại không có cơ hội nằm nửa năm.

Sau khi tu vi tăng tiến, khả năng hồi phục của nàng cũng tăng lên đáng kể, song song với đó, đan dược mà Lục Huấn Đình

cho nàng uống phát huy tác dụng... đến ngày thứ tám thì nàng đã tràn đầy sức sống, sinh hoạt hùng hổ như bình thường.

Khi trở về phủ thành chủ, Lâm quản gia cần mẫn đã dọn dẹp gọn gàng, khiến nơi đây tinh tươm như lúc đầu.

Không thể nhìn ra được rằng, nơi này đã từng xuất hiện hai trụ nhân, còn bị ma vật quấy phá một trận.

Tình hình trong phủ không thay đổi gì nhiều, chỉ khác biệt duy nhất một điều: trước kia tiểu viện của Khúc Ngưng Hề nằm cạnh chính viện của Lục Huấn Đình, còn bây giờ cả người lẫn tiểu viện đều đã chuyển thẳng sang chính viện của Lục Huấn Đình.

Lão quản gia trầm nghĩ, có lẽ quan hệ giữa hai người đã thay đổi rồi, nên việc chuyển chỗ ở, ở gần nhau như thế sẽ tiện lợi hơn rất nhiều.

Đại nhân như “cây vạn tuế nở hoa”, chẳng phải ông nên góp phần vào công cuộc kéo dài sự “nở hoa” này à?

Huống hồ chi, nam nhân mà, đã ăn mặn rồi thì sao mà ăn chay lại được?

Ông có lòng sắp xếp như thế, nhưng nào ngờ, Khúc Ngưng Hề lại kiên quyết phản đối, có nói thế nào cũng không chịu dọn vào chính viện.

Sau khi Lục Huấn Đình trở về, việc đầu tiên mà hắn làm là xử lý công việc, còn việc khắc phục hậu quả trong thành đã có thống lĩnh và phó tướng của đội tuần tra lo, nên không hỗn loạn lắm.

Chỉ là, vẫn còn rất nhiều việc mà hắn phải đích thân làm mới được.

Nhất là khi, đâu đâu cũng có khách ghé thăm, bây giờ họ vẫn còn ở trong thành Tiễn Thủy, chờ cơ hội gặp mặt thành chủ.

Trong lúc Lục Huấn Đình bận bịu nhiều việc, Khúc Ngưng Hề đã tự ý quyết định chỗ ở của mình, nhất quyết không chịu ở chung với chủ nhân, thậm chí là nàng còn muốn dọn ra xa xa một chút để được yên tĩnh.

Lâm Trọng Bình ngạc nhiên hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Đại nhân không sai bảo gì, có thể thấy là vô cùng hài lòng... thế thì quan hệ song tu này cũng nên được tiếp tục mới đúng chứ nhỉ?

“Không có gì...” Vẻ mặt Khúc Ngưng Hề dần nghiêm túc lại, nàng nói tiếp: “Ta cần phải suy nghĩ thêm.”

Khó khăn lắm mới sống sót qua được bảy ngày, nàng không thể để hân cuốn nàng lên giường của hân nữa.

Khúc Ngưng Hề không nói rõ, mà nàng quay về chỗ ở mà chính nàng đã chọn, đóng cửa lại rồi ngồi xuống thiền định, luyện hóa hấp thụ.

Lục Huấn Đình truyền cho nàng quá nhiều tinh hoa, từng đợt tu vi cứ được rót vào, nhiều đến độ nàng gần như không thể nhận thêm được nữa.

Tâm pháp rất tốt, đáng tiếc là nàng vẫn chưa thể theo kịp.

Đó là còn chưa nói đến việc, dù cơ thể đã phục hồi lại rồi, nhưng dư âm vẫn còn đó, nó như đang điều khiển cơ thể nàng vậy.

Thắt lưng của nàng mỗi nhừ, chân tay mềm nhũn, còn tim thì đập loạn xạ, đến cả những dấu ấn đỏ hồng mà hân để lại trên cơ thể nàng cũng... khiến nàng rất đau rát mỗi khi chạm vào.

Chỉ sợ là hình ảnh đuôi rắn ám ảnh đến nỗi trong giấc mơ, nàng cũng sẽ mơ thấy mình đang bị nó quấn chặt lấy.

...

Khúc Ngưng Hề không ngờ rằng, một lần nhập định của nàng lại kéo dài mất vài ngày.

Đến khi cảm thấy cảnh giới đã vững, nàng mở mắt ra, thì Lục Huấn Đình đã hết bận rộn và quay về phủ rồi.

Hắn làm như không để ý đến việc nàng tránh né hắn, dù sao thì phủ thành chủ cũng chỉ lớn có ngần ấy thôi, nàng muốn ở trong viện nào thì cứ ở.

Chứ nàng còn có thể trốn đi đâu được?

Lục Huấn Đình đặt mấy quyển bí pháp ra trước mặt Khúc Ngưng Hề rồi nói: “Nếu chỉ tu luyện tâm pháp để gia tăng tu vi thì vẫn chưa đủ để trở thành cường giả.”

Trước mắt nàng là một đồng sách, có đủ các thể loại, từ kiếm pháp, cầm phổ cho đến đan đạo, bùa chú. Hắn bày hết ra như thế để nàng tùy ý chọn một cái.

Khúc Ngưng Hề ngạc nhiên, nàng ngược mắt nhìn Lục Huấn Đình rồi hỏi hắn rằng: “Người biết hết những thứ này sao? Người muốn dạy cho ta hả?”

Dường như hắn đã làm hết tất cả những gì mà một vị sư phụ nên làm.

Nàng đã ở bên cạnh hắn nhiều năm rồi, cũng đã từng nghe hắn gảy đàn, nhưng không ngờ là hắn cũng đã từng tu luyện bộ môn này.

Không chỉ có thể gảy đàn, mà còn có thể sử dụng nó để giết người, đúng chứ?

Còn về đàn đạo và bùa chú, nàng cũng chưa từng thấy hạn sử dụng bao giờ, nên bây giờ mới thấy khá là bất ngờ.

Khúc Ngưng Hề biết rõ Lục Huấn Đình luyện kiếm đạo, nên chắc chắn là nàng không hề nghi ngờ năng lực của hắn trong phương diện này rồi.

Bây giờ, khi phải đối mặt với việc chọn ra một trong số nhiều bản bí pháp mà hắn mang đến, nàng được quan tâm quá mà hóa sợ, còn thấy rất khó lựa chọn nữa.

Nàng không biết mình hợp với cái nào nhất, cũng không rõ là mình thích cái gì.

“Người cảm thấy ta nên học cái gì?”

Khúc Ngưng Hề ngược nhìn chủ nhân với vẻ mong đợi.

Lục Huấn Đình thoáng nhìn qua đôi mắt đen trong veo của nàng, điềm đạm đáp: “Nếu đã không chọn được, thì cứ lần lượt học từng cái một thôi.”

“Hả?” Nàng sững sờ.

“Dù sao thì chúng ta cũng có nhiều thời gian mà.”

Chỉ với một câu nói, hắn đã thành công lấp kín mọi thời gian rảnh rỗi trong ngày của Khúc Ngưng Hề rồi.

Bài tập, bài tập, lại là bài tập!

Mà, so với trước kia, bài tập lần này vừa nhiều vừa khó hơn, khiến nàng làm mãi mà chẳng thể hoàn thành hết được!

Đáng thương thay cho nàng chuột tai dài, từ khi hoá thành hình người cho đến nay, nàng chẳng có lấy một ngày nhàn rỗi nào.

Lúc đầu nàng cảm thấy, việc học hành vi cử chỉ như con người chẳng dễ dàng gì; nhưng về sau nàng lại bị ép phải học chữ, một việc có vẻ khó khăn hơn; rồi sau này, càng quá đáng hơn nữa khi nàng bị ép phải cầm cây bút lông mềm oặt rồi ngày ngày “khổ luyện” luyện chữ.

Nàng đã từng nghĩ, học những thứ ấy đã đủ để xem như là quá sức với nàng rồi, nhưng không lâu sau, nàng lại bị bắt phải học tâm pháp và luyện thể để song tu với Lục Huấn Đình.

Nhưng còn bây giờ thì sao? Sau khi song tu và chạm đến cảnh giới cao hơn, thì những thứ mà nàng phải học còn nhiều hơn, khó hơn trước kia nữa.

Khúc Ngưng Hê chỉ muốn khóc thôi, nàng không học nổi nữa, thật sự là không học nổi nữa...

Chỉ hận rằng nàng như chim non mới tập bay, chẳng biết cái gì cả.

Vì không biết gì nên nàng cũng phải học nhiều hơn người khác gấp bội lần, nhưng... chẳng lẽ chỉ vì ngại khổ mà nàng lại đi từ chối một vị sư phụ tuyệt vời như Lục Huấn Đình sao?

Khúc Ngưng Hê thuyết phục bản thân mình hãy cố gắng kiên trì đi, vì đây chính là cơ hội mà người ngoài cầu còn chẳng có.

Phải biết rằng, sau khi chuyện về vua xác sống “đầu hổ đuôi rắn” [*] qua đi, thì tiếng tăm của thành Tiễn Thuỷ vang rất xa, đặc biệt là Lục Huấn Đình.

[*] Trong ngữ cảnh này, thành ngữ “đầu hổ đuôi rắn” dùng để chỉ về việc: lúc chưa xuất hiện thì vua xác sống gieo rắc sợ hãi khắp nơi, khiến người người khiếp sợ, nhưng khi nó thật sự xuất hiện, nó lại bị nam chính tiêu diệt một cách dễ dàng (đến ngỡ ngàng).

Vốn dĩ trước đó đã có rất nhiều người suy đoán, tò mò về thân phận thật sự của hắn rồi, nhưng giờ đây, những suy đoán và sự tò mò ấy cứ như là đã đạt đến đỉnh điểm, khiến lòng người ngửa ngáy.

Càng ngày hắn càng được người ta tôn sùng, có thể nói là uy tín vững mạnh vô cùng.

Nhưng mà, chí hướng của hắn lại không nằm ở đây. Vì hắn đã phát hiện ra chú cấm ngôn ngay từ đầu rồi, tuy đã chia sẻ tin tức này, nhưng hắn vẫn không hề dẫn đầu hành động gì cả.

Bây giờ cũng vậy, nếu như hắn hô hào kêu gọi, ắt sẽ có vô số người hưởng ứng và ủng hộ hắn. Thế nhưng, con người hắn lại quá đỗi lạnh nhạt, không có ý định giao thiệp với bên ngoài quá nhiều.

Phần lớn các vấn đề trong thành đều được giao cho Chương Vạn Côn và Lôi Kính giải quyết.

Gần đây, số lượng người đến thành Tiễn Thuỷ ngày càng nhiều, đầu tiên là vì vị thành chủ bí ẩn này, thứ hai là vì muốn hỗ trợ họ xử lý hậu quả.

Còn với những kẻ đứng trong bóng tối âm thầm tạo nên vua xác sống kia, thì sau khi thất bại, chúng đã mất hết ý chí chiến đấu. Có vài tên cầm đầu đã tẩu thoát, còn lại thì đều đã “sa lưới”.

Sau khi điều tra kỹ càng thì mới biết là chuyện này còn liên quan đến những oán thù đã có từ nhiều năm trước.

Oan oan tương báo, cũng chỉ là những món nợ cũ mà thôi.

Để ngăn chặn chú cấm ngôn gây hại cho nhân gian, cũng là để tránh không cho những kẻ mưu đồ trục lợi, các môn phái đã ra sức kêu gọi mọi người bài trừ, thậm chí là còn nghiêm cấm thi triển chú cấm ngôn. Bên cạnh đó, các môn phái còn nghiêm khắc không cho đệ tử tiếp xúc đến thứ cấm thuật này.

Phải ngăn chặn triệt để thì mới phòng tránh được hậu họa về sau.

Thỉnh thoảng Khúc Ngưng Hề cũng sẽ nghe ngóng được chút tình hình ngoài phủ, nàng vô cùng buồn bực, chẳng hiểu tại sao công việc không chịu “bám lấy” Lục Huấn Đình, để cho hấn bận rộn lên đi?

Vị thành chủ đang được người người quan tâm kia... hình như là có hơi rảnh rồi quá rồi đó.

Ban ngày rảnh thì chỉ dạy cho nàng, ban đêm thì lại dành ra toàn bộ thời gian để song tu.

Khúc Ngưng Hề cứ tưởng rằng, đại xà thuận lợi vượt qua kỳ động đ*c là mọi chuyện đã chấm dứt rồi, hoặc ít nhất là việc song tu này cũng nên dừng lại rồi mới phải.

Ai ngờ, dù nàng đã dọn sang tiểu viện khác để ở rồi, nàng vẫn không thể thoát khỏi chuyện này.

Lục Huấn Đình nói, ngoài luyện trong tu, không thể lơ là bên nào được.

Thế nên, ngày nào hấn cũng đều quán lấy nàng, rót đầy linh lực cho nàng, khiến nàng dồi dào năng lượng, dù có luyện kiếm gầy đàn cả ngày thì cũng chẳng tiêu hao hết.

Hấn nói như thế nghe có vẻ cũng hợp lý, với một người mới học như Khúc Ngưng Hề mà nói, thật sự là việc này giúp ích cho nàng rất nhiều, nàng còn tiến bộ thần tốc nữa.

Chỉ có điều... mệt thật đó!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khúc Ngưng Hề đỏ bừng, nhưng tinh thần lại rũ rượi, uể oải dựa vào lòng Lục Huấn Đình.

Nàng đã hết sức rồi, vậy mà cái người này cứ trêu đùa lỗ tai của nàng mãi!

Môi mỏng mơn trớn, nhẹ nhàng hôn lên đôi tai to dài phủ lông mượt mà, hơi thở ấm áp của hắn còn phả lên đó nữa.

Khúc Ngưng Hề rút tai lại, run rẩy nói: "... Ngứa..."

Lục Huấn Đình cúi xuống, thấy dáng vẻ yếu ớt, mềm mại này của nàng, hắn nhỏ giọng nói: "Yếu ớt quá."

Khúc Ngưng Hề nghe thế thì chỉ muốn cào cho hắn một nhát.

Đêm dài đằng đẵng mà thời gian ngủ của nàng lại chẳng được bao nhiêu, cũng đều là do hắn mà ra đó.

Vậy mà còn chưa đủ nữa hả? Hắn có còn là người nữa không?

Mà đúng là Lục Huấn Đình không phải người, vì hắn chỉ cần nhét một viên đan dược vào miệng của Khúc Ngưng Hề thôi, là nàng sẽ lại tràn trề sức lực.

Hắn ôm lấy nàng từ phía sau, hai tay khẽ nâng đôi cầu tuyết nặng trĩu, như thể là đang muốn làm cho chúng tan chảy trong tay mình vậy.

"Nàng đã quen với việc này rồi."

"Ta không muốn..." Khúc Ngưng Hề phản đối, không ngừng giãy giụa.

"Suyt..." Lục Huấn Đình vùi đầu vào hõm vai nàng, khẽ cắn một cái rồi nói: "Lần cuối cùng thôi..."

“Ta không tin...” Tiểu cô nương lắc đầu, nàng rất là thông minh đó.

Bấy giờ, nàng nhìn hắn bằng đôi mắt nghi ngờ, còn không quên lên án: “Chủ nhân, người thay đổi rồi.”

Không ngờ là còn biết nói dối để dỗ nàng nữa, hắn đáng ghét quá!

“Nàng không thích à?” Lục Huấn Đình chậm chậm nâng mi mắt, đôi mắt rấn sâu thẳm dán chặt vào gương mặt kiều diễm của nàng, vừa như cười mà vừa như không cười, mà nói: “Nàng đang nói dối.”

“Gì cơ?”

“Ta có thể cảm nhận được là nàng đang rất vui vẻ...” Hắn cúi đầu, dán sát vào bên tai nàng, lại nói: “Nàng không lừa được ta đâu.”

Hai người đã gần bó quá mật thiết, nên mỗi một phản ứng của nàng, dù có nhỏ, thì đều không thể qua mắt hắn được. Đương nhiên là nàng không thể lừa hắn được rồi.

Khúc Ngưng Hề không nhận được mà đỏ mặt, lẩm bẩm than thở một lúc, sau đó thì mím môi lại và nói: “Thế này đâu có giống như lúc chúng ta thoả thuận với nhau...”

“Ban đầu chúng ta chưa hề định ra tần suất của việc song tu này.” Lục Huấn Đình chẳng mấy để tâm mà đáp lại một câu như thế.

“Nhưng cũng đâu thể ngày nào cũng...”

“Vì sao lại không thể?” Lục Huấn Đình ném cho nàng một cái túi trữ vật, trong đó đựng không ít đan dược... Bấy nhiêu thôi

cũng đã đủ để nàng hồi phục tinh lực, hẳn đã chuẩn bị từ trước: “Sẽ không ép khô nàng đâu.”

“!” Khúc Ngưng Hề nhìn vào túi xong thì trước mắt nàng tối sầm lại, nếu thế thì thà rằng nàng ngắt đi còn hơn...

Đan được hồi phục chỉ... chỉ dùng cho việc này thôi sao?

Hơn nữa, tại sao lại có nhiều như vậy?...

Bỗng nhiên, nàng nhớ ra rằng, Lục Huấn Đình cũng có nghiên cứu luyện đan... Vậy, có phải mấy thứ này là do chính tay hắn luyện ra hay không?

... Thế thì đúng thật là... trọn đời trọn kiếp dùng mãi chẳng hết...

Mỗi sợi tóc của Khúc Ngưng Hề đều như đang run rẩy: “Chủ nhân... người cứ nói thẳng ra đi... Rốt cuộc là người còn muốn làm đến mức độ nào...”

Đâu thể nào cứ như thế này mãi, ngày nào cũng như ngày nào, nàng mệt mỏi lắm rồi.

Chuột tai dài đã biết sợ, nhưng đại xá lại híp đôi mắt vàng đồng lại, cái đuôi hơi nhọn lấp lánh vẩy vàng khê vẩy vẩy.

“Bảy ngày đó là do ta hơi mất kiểm soát, không tiết chế được...”

Khúc Ngưng Hề mở to hai mắt, nhìn hắn đầy hy vọng, có phải hắn sẽ nói là sau này hắn sẽ tiết chế không...

“Tình triều xa lạ khiến ta khó mà chống đỡ nổi...” Lục Huấn Đình nói: “Cho nên, ngày nào ta cũng phải làm mới được.”

Nàng nghe mà sững sờ, mặt ngơ ngác.

Hắn nói: “Mỗi ngày đều phải làm, có vậy thì mới quen tay hay làm được.”

Chuột tai dài đã lên thuyền giặc rồi thì đừng hòng xuống được!

— HẾT —